

ÂU
DƯƠNG
MẠC
TÂM

www.dtr-ebook.com

Đến

Tập 1

phủ Khai Phong

làm nhân viên công vụ

Dịch giả: Trần Thúy Hiền

Làm ebook: Dâu Lê

ĐẾN KHAI PHONG PHỦ LÀM NHÂN VIÊN CÔNG VỤ

TÁC GIẢ: ÂU DƯƠNG MẶC TÂM

Nguồn: Wattpad

Copy: Yuuki

Làm ebook: Horcrux

Ebook chưa có sự đồng ý của editor

Chỉ lưu hành nội bộ group Ebook Fun&Free

Mọi bản quyền thuộc của tác giả, NXB. Hãy mua sách nếu nó được xuất bản

TẬP 5: HÁI HOA ÁN

TẬP 6: TRÓC QUY ẮN

TẬP 7: PHIẾN TRUNG PHIẾN

TẬP 8: THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT TRANG

TẬP 5: HÁI HOA ÁN

Edit: YUNTAINE (YUNCHAN) – HOÀNG THÁI QUÂN

Mục lục

[Hồi 1](#) [Hồi 2](#) [Hồi 3](#)

[Hồi 4](#) [Hồi 5](#) [Hồi 6](#)

[Hồi 7](#) [Hồi 8](#) [Hồi 9](#)

[Hồi 10](#) [Hồi 11](#)

[Hồi 12](#) [Hồi 13](#)

Hồi 1: Ngự Miêu lĩnh án đến Hàng Châu, Kim tông giáo úy ngộ hiệp

Lạnh lùng bờ liễu giục nắng tàn, mây đen che ngày nhạt vàng quang

Trong một góc phòng tam ban viện Khai Phong phủ, nhất chúng nha dịch bộ khoái tụ tập thành một vòng, đầu tiếp đầu, vai chạm vai, đang làm một hoạt động giải trí đã tuyệt tích nhiều năm ở Khai Phong phủ ---- cá cược

"Ta cá ba lượng! Nhất định là trong cung phát sinh chuyện lớn!"

"Sai! Ta vừa mới hỏi thăm Triệu giáo úy, trong cung ngoài cung dạo gần đây rất bình yên, chuyện gì cũng không có! Ta đặt năm lượng, nhất định là Triền đại nhân thân thể không khỏe!"

"Cái gì mà thân thể không khỏe? Người không nhìn thấy cách Triền đại nhân dạy bảo bộ khoái khoái ban chúng ta ngày hôm qua sao, cái đó phải kêu là tâm ngoan thủ lạt, ngồi trung bình tấn ước chừng phải tới ba canh giờ, hôm nay bấp chân ta còn kêu gào chuột rút! Theo ta thấy thì Triền đại nhân tinh thần quá tốt, không có chỗ phát tiết! Ta cá bảy lượng bạc, nhất định là do Bạch thiếu hiệp trêu chọc làm Triền đại nhân không vui!"

"Thôi đi, thôi đi! Lúc nãy ta tuần phố gặp phải Bạch thiếu hiệp ở quán trà, chính là ghé vào trong quán trà ngủ thất điên bát đảo, ngay cả bảo kiếm của mình rớt xuống đất cũng không phát hiện ra. Bất quá là, mỗi buổi tối đều bị Triền đại nhân bắt đi luận bàn võ nghệ, cho dù là người làm bằng sắt cũng chịu không nổi a, khó trách đường đường là Cẩm mao thủ lại ngủ ngon bất tỉnh nhân sự như chuột ngủ đông! Ta xem Bạch thiếu hiệp hiện giờ thân mình còn lo chưa xong, làm gì còn tinh thần mà đi trêu chọc Triền đại nhân?" Đám người trầm mặc một trận

"Các huynh đệ, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tại sao mấy ngày này Triển đại nhân cứ như ăn phải đao pháo, buổi tối không ngủ được, đêm khuya còn đánh nhau với Bạch thiếu hiệp trên nóc nhà, ban ngày luôn lộ ra vẻ mặt không muốn sống như khi tuần phố bắt kẻ gian, tiện thể còn huấn luyện huynh đệ chúng ta, chớ nói Bạch thiếu hiệp gắng gượng không nổi, huynh đệ chúng ta ai cũng không xong!" Chúng nha dịch người nhìn nhìn ta, ta xem xem người, đồng loạt gục đầu, thở dài rên rĩ

"Ta, ta cược mười lượng..." Một giọng rất nhỏ sâu kín bay ra. Ánh mắt mọi người dời về kẻ vừa ra tiếng: "Trịnh Tiểu Liễu, người đánh cuộc gì?" Trịnh Tiểu Liễu vỗ ngực một cái: "Ta cược Triển đại nhân đã nhiều ngày như thế là vì Kim Kiên!"

"Vì Kim giáo úy?" Vẻ mặt mọi người không biết nên khóc hay cười: "Trịnh Tiểu Liễu, người chớ có nói đùa!"

"Ta mới là không nói đùa!" Trịnh Tiểu Liễu trừng hai mắt, lập lời thề chân thành nói: "Các người ngẫm lại đi, Triển đại nhân bắt đầu không bình thường từ lúc nào?"

"Đó, hình như là bảy ngày trước..."

"Kim Kiên rời phủ với Phạm vương gia lúc nào?"

"Ày, nói như vậy, hình như cũng là bảy ngày trước!" Mọi người thoáng hồi tưởng lại, không khỏi kinh hô

Trịnh Tiểu Liễu nhìn một vòng qua vẻ mặt kinh ngạc của chúng nha dịch xung quanh, cổ hơi hơi nhướn lên, vẻ mặt đặc ý nói: "Ta lại hỏi các người, ngày thường theo lý sáng sớm thức dậy Triển đại nhân muốn làm cái gì? "Làm cái gì?" Chúng nha dịch khó hiểu

"Rửa mặt?"

“Luyện kiếm?”

“Đến nhà xí?”

“Nói loạn cái gì chứ, tất nhiên là theo Bao đại nhân vào triều!” Trịnh Tiểu Liễu giờ giọng xem thường: “Là bắt Kim giáo úy ra thao trường ngồi trung bình tấn!”

“Đúng rồi!” Mọi người hoàn toàn tỉnh ngộ

Trịnh Tiểu Liễu lại hỏi: “Mỗi đêm trước khi đi ngủ Triển đại nhân muốn làm cái gì?” “Bắt Kim giáo úy ngồi trung bình tấn!” Chúng nha dịch một chút liền thông suốt

Trịnh Tiểu Liễu gật gật đầu, lộ ra một bộ biểu tình “Trẻ nhỏ dễ dạy”, tiếp tục hỏi: “Lúc Triển đại nhân tuần phổ, thích tóm ai đi cùng nhất?”

“Là Kim giáo úy!” Chúng nha dịch đã có thể suy một ra ba

“Lúc Triển đại nhân tâm tình không tốt muốn làm cái gì?”

“Bắt Kim giáo úy ngồi trung bình tấn!” Mọi người trăm miệng một lời

“Lúc Triển đại nhân tâm tình tốt muốn làm cái gì?”

“Bắt Kim giáo úy ngồi trung bình tấn!” Mọi người hiểu ra

“Cho nên...” Trịnh Tiểu Liễu dương dương tự đắc: “Lời ta nói ra liệu có đạo lý?”

“Trịnh Tiểu Liễu, người quả thật là nhân tài a!” Chúng nha dịch reo hò nói: “Nói như vậy, chỉ cần Kim giáo trở về, Triển đại nhân nhất định khôi phục bình thường...” Nói đến đây, trong đám người lại dậy lên một mảnh tĩnh mịch

Đột nhiên, âm thanh kêu rên liên tục tuôn ra

"Trời ơi, Kim giáo úy khi nào có thể trở về đây?"

“Phạm tiểu vương gia này cũng thật là, Khai Phong phủ nhiều người như vậy không tìm, sao cứ cố tình lôi Kim giáo úy đi bằng được vậy?”

“Đúng a, một người sống đại quý như Bạch thiếu hiệp, Phạm tiểu vương gia cũng không nhìn tới là sao?”

“Nếu thật không thể, thì tìm Triển đại nhân xuất môn cũng được mà!”

“Kim giáo úy a ----- người rốt cuộc ở nơi nào?" Vì thế tại đây dưới bầu không khí nhỏ bé thần kì, lần đầu tiên có một không hai trong lịch sử Khai Phong phủ, tông lục phẩm giáo úy nào đó lấy ưu thế nhỏ nhoi của mình vượt qua vị thủ tịch thần tượng Khai Phong phủ Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ nào đó

Mà thủ tịch sư gia Khai Phong phủ Công Tôn tiên sinh vừa vặn đi ngang qua cửa tam ban viện, tận mắt nhìn thấy thời khắc lịch sử có ý nghĩa tượng niệm này, nhất thời vô cùng khiếp sợ, lập tức vội vã chạy về phòng khách viện Phu Tử cùng Bao đại nhân bàn bạc đối sách

* Vào đêm, trong phòng khách Khai Phong phủ, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh một ngồi một đứng, nhìn vào hồng y hộ vệ đứng thẳng như tùng, chỉ cảm giác nhưc đầu khó hiểu

"Không biết đại nhân gọi Triển Chiêu đến đây có gì phân phó?" Triển Chiêu ôm quyền cung kính hỏi

Bao đại nhân nhìn vào khuôn mặt ngày thường ôn nhu nho nhã, nay lại trở nên giống như phiến quan tài cứng rắn, âm thầm thở dài, đưa cho Triển Chiêu một quyển án tông, thanh thanh cổ họng nói: "Ngày gần đây phủ Hàng Châu cấp báo đến, bảo rằng trong thành có hái hoa phi tặc hoành

hành, tai họa một phương, Tri phủ Hàng Châu đặc biệt viết thư thỉnh bản phủ điều phái người có võ nghệ cao cường đến đó tương trợ, bản phủ muốn phái Triển hộ vệ đến đó, không biết ý của Triển hộ vệ thế nào?”

“Hái hoa phi tặc?” Triển Chiêu nhận lấy án tông khế chau mày, lập tức ôm quyền nói: “Đại nhân có điều sai phái, thuộc hạ nhất định dốc hết toàn lực ôn hòa!”

“Tốt! Tốt!” Bao đại nhân hô to một hơi, quay đầu liếc mắt nhìn Công Tôn tiên sinh một cái

Công Tôn tiên sinh hí lại mắt phượng: “Nha môn phủ Hàng Châu báo cáo rằng, hái hoa tặc này, hành tung mơ hồ, khinh công trác tuyệt, theo tại hạ thấy, Triển hộ vệ không bằng thỉnh Bạch thiếu hiệp đi cùng, cũng tốt có thêm người phối hợp.”

“Bạch Ngọc Đường?” Triển Chiêu sững sốt

“Công Tôn tiên sinh nói rất phải, Triển hộ vệ liền cùng với Bạch thiếu hiệp đến đó đi!” Bao đại nhân gật đầu

“...Thuộc hạ tuân mệnh...” Triển Chiêu nhíu mày một lúc lâu sau, mới ôm quyền đáp

“A! Đệ tử nhất thời đã quên.” Công Tôn tiên sinh cứ như nghĩ đến điều gì, lại nói: “Hôm trước Nhan Tra Tán có nói đệ đệ gửi thư về báo đã đến khu vực Hàng Châu cùng với Nhất Chi Mai, Nha Tra Tán lo lắng cho bào đệ, nên muốn đến Hàng Châu thăm, nếu là tiện đường, Triển hộ vệ không ngại dẫn hắn theo cùng đi!” Hai hàng lông mày Triển Chiêu cau chặt thành một gút, nhìn Công Tôn tiên sinh có chút khó hiểu: “Lần này đến Hàng Châu là vì công vụ, Bạch Ngọc Đường cùng đi có thể coi là một người võ nghệ cao cường đến giúp đỡ điều tra vụ án, nhưng Nhan Tra Tán bất quá chỉ là một thư sinh, cùng đến đó sợ là không ổn...”

“Lời ấy của Triển hộ vệ cũng rất có lý...Chỉ có điều...” Công Tôn tiên sinh lộ ra khuôn mặt đầy u sầu: "Nhan Tra Tán vì đến Khai Phong phủ làm chứng, tiền tài đều đã dùng hết, coi như là ân nhân của Khai Phong phủ, lần này đến Hàng Châu đường xá xa xôi, Nhan Tra Tán lại chỉ là một thư sinh, không hề có khả năng bảo vệ mình, tại hạ là sợ hấn trên đường xảy ra việc ngoài ý muốn, cho nên mới...Ai, quả nhiên là khó xử cho Triển hộ vệ, nếu Triển hộ vệ không muốn, tất nhiên không nên miễn cưỡng...”

“Công Tôn tiên sinh...” Triển Chiêu hơi lộ vẻ áy náy, vội nói: "Triển Chiêu suy nghĩ không chu toàn, mong tiên sinh đừng trách, Triển chiêu nhất định sẽ hộ tống Nhan Tra Tán bình an đến Hàng Châu.”

“Vậy làm phiền Triển hộ vệ!” Bao đại nhân vuốt râu gật đầu nói: "Việc này không nên chậm trễ, sáng sớm ngày mai ba người các người liền khởi hành đi.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Triển Chiêu ôm quyền: "Thuộc hạ cáo lui.” Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh mỉm cười nhìn theo hồng y hộ vệ khép cửa rời đi, liếc nhau, không khỏi lắc đầu cười khổ

Một lát sau, cửa lớn phòng khách lại bị người khác đẩy ra, hai người một trước một sau đi vào

Người đi trước, toàn thân bạch y, dung nhan hoa tuấn, chỉ là đôi mắt hoa đào lúc này hờm xuống một đôi vành mắt đen kịt, tinh thần cực kỳ không tốt; người đi sau, toàn thân nho sam thư sinh, mặt mày sáng sủa, đúng là hai người Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán

Mặt Bao đại nhân mang vẻ hổ thẹn: "Lần này đến Hàng Châu, Triển hộ vệ còn làm phiền hai vị chiếu cố nhiều hơn.” Công Tôn tiên sinh cũng cười khổ nói: "Nếu chúng ta nói thẳng, Triển hộ vệ tất nhiên không chịu nghỉ ngơi, nhưng như hai vị thấy, đã nhiều ngày Triển hộ vệ thực có chút...Ai...Cho nên tại hạ và đại nhân mới ra loại hạ sách này, thỉnh nhị vị giúp Triển đại nhân ra ngoài giải bỏ phiền muộn...”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề!” Bạch Ngọc Đường chống hai vành mắt đen kịt, vội nhanh miệng nói: “Nếu không làm cho Tiểu Miêu kia ra ngoài trượt đi mấy vòng, sợ là phải buồn ra bệnh!” Ba người trong phòng nghe vậy không khỏi có chút buồn cười

“Đã nhiều ngày làm phiền Bạch thiếu hiệp!” Bao đại nhân nén cười nói

“Không sao, không sao, chẳng qua là đánh nhau mấy buổi tối, Bạch mỗ còn chịu đựng được...” Bạch Ngọc Đường lơ đãng khoát tay, con ngươi chuyển động, lại chau mày: “Chỉ có điều nếu Tiểu Miêu kia đến Hàng Châu phát hiện ra không có vụ án gì...”

“Bạch thiếu hiệp không cần lo lắng.” Công Tôn tiên sinh nói: “Hàng Châu thực sự có án hái hoa phi tặc, nhưng bất quá chỉ là án nhỏ, chắc hẳn ít hôm có thể phá án bắt giam.”

“Nhưng nếu nay mai liền phá được án này, Triển đại nhân lại vội vàng chạy về Khai Phong, chẳng phải là lãng phí một phen ý tốt của nhị vị sao?” Nhan Tra Tán khẽ lộ vẻ nghi hoặc

“Đó là nguyên nhân vì sao Nhan tiểu ca phải đi cùng.” Công Tôn tiên sinh xe râu nói: “Đến lúc đó người chỉ cần nói muốn tìm tung tích của bào đệ, thỉnh Triển hộ vệ hỗ trợ, ta nghĩ với tính tình của Triển hộ vệ, nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn.”

“Thì ra là thế!” Nhan Tra Tán ngộ ra, gật gật đầu: “Nghĩ Nhất Chi Mai kia hành tung mơ hồ bất định, Tiểu Dật cùng ở một chỗ với hắn, nếu muốn tìm được tung tích hai người, sợ là không chỉ mất mười ngày nửa tháng.” Lời vừa nói ra, bốn người trong phòng không khỏi cùng lúc cười đối mặt

“Như vậy, còn làm phiền nhị vị.” Bao đại nhân đứng dậy, cùng với Công Tôn tiên sinh hướng hai người Bạch, Nhan ôm quyền thi lễ

"Nhan mỡ tất nhiên không phụ lòng nhờ vả." Nhan Tra Tán ôm quyền

"Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, các người cứ giao tâm đặt vào trong bụng, Bạch mỡ cam đoan, chờ đến lúc Tiểu Miêu trở về, nhất định là một con mèo tốt vui vẻ tinh thần sáng láng!" Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bắn ra tình quang bốn phía

Tiền bước hai người Bạch, Nhan, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh lúc này mới tính là thở phào nhẹ nhõm

"Chỉ mong Triển hộ vệ đi lần này có thể buông ra điều mang trong lòng, giải hết sâu muộn, đến Khai Phong phủ nhiều năm như vậy, thật sự là làm khó hãn." Bao đại nhân thở dài một hơi

Công Tôn tiên sinh vuốt râu cười: "Có Bạch thiếu hiệp và Nhan Tra Tán làm bạn, đại nhân cứ yên tâm." Bao đại nhân gật gật đầu, dừng một chút, lại nói: "Nếu bản phủ nhớ không lầm, bảy ngày trước Hiếu Nghĩa vương đến xin nghỉ thay cho Kim giáo úy...Từng nói bằng hữu bị bệnh kia của hãn là ở tại..."

"Ven Tây Hồ Hàng Châu." Công Tôn tiên sinh tiếp lời

"Cũng là Hàng Châu..." Bao đại nhân gật gật đầu: "Vậy thật đúng là vừa khéo..." Về mặt Công Tôn tiên sinh hiện lên ý cười vô hại: "Là ngay thẳng vừa vắn..." * Đông nam địa thế thuận lợi, ba ngô đô hội, từ xưa phồn hoa. (*) Khói liễu họa kiều, màn phong bạc biếc, ước chừng mười vạn nhân hộ

Hàng Châu mặc dù không bì kịp với Biện Kinh sầm uất, nhưng "Thiên đường nhân gian" này danh tiếng cũng đã hưởng trọn trăm năm, chính vì cái gọi là: "Đất có núi sông tuyệt mỹ, châu thành bậc nhất Đông Nam." Phóng mắt nhìn lại, thật sự là: vạn nhà ánh biếc, khắp chốn nước trong, vào mắt tức cảnh, đẹp không tả xiết

Nhưng lúc này, ở đoạn đường phía Đông trong con phố lớn phía Tây thành Hàng Châu, lại không hề có nửa điểm cảnh trí đáng nói, chỉ thấy hai toán nam tử ăn mặc như gia đình hộ vệ chắn ngang từ đầu đường cuối ngõ, không cho một dân chúng đi qua, mà dân chúng ở đầu phố, ít nhất cũng có hơn trăm người, lại không một ai dám lớn tiếng ồn ào, cũng không một ai dám đi xuyên qua phố, người người sắc mặt không vui, sáp lại châu đầu ghé tai, cả một con đường chỉ có thể thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh đối thoại lén lút của dân chúng

"Ai da, lại là tên công tử 'Vân Dung xã' này!"

"Thối đời ngày nay đúng là thối đời ngày nay, không biết lại là cô nương nhà nào gặp nạn đây!"

"Haizz, ta vừa liếc qua một cái rồi, khuê nữ kia dáng vẻ rất được, xem cách ăn mặc như là từ bên ngoài đến, dừng ở Vân Dung xã này thì lại rơi vào tay bọn súc sinh, đáng tiếc..." Một lão hán mua đồ ăn bên ngoài vòng người, tiện đường đi ngang qua, liếc mắt nhìn vào trong đám người một chút, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên một cỗ bi thương, lắc lắc đầu, xoay người định đánh vòng đi khỏi, lại đột nhiên nghe phía sau có người kinh hô: "Cái gì? Ta bắt quá chỉ quanh một khúc mua vài miếng bánh quế hoa, như thế nào mà chỉ chớp mắt đã liên tặc nghẽn giao thông?" Lão hán nhìn lại, kẻ vừa lên tiếng chính là một thiếu niên gầy gò đang ăn miếng bánh quế hoa, toàn thân thuần xám, mày rậm mắt nhỏ, một tay đang cầm một gói bánh quế hoa, một tay kia nhét bánh vào miệng; ở bên cạnh thiếu niên, là một thanh niên cao hơn thiếu niên kia hai cái đầu, dáng người cao ngất, mày rậm mắt to, nét mặt lạnh lùng, toàn thân vận một chiếc áo vạt ngắn bằng vải, bên hông còn đeo một thanh diệp trường đao to bằng

Lão hán tâm địa lương thiện, nhìn thấy thiếu niên dường như muốn chui vào trong đồng người, vội ngăn cản nói: "Tiểu huynh đệ, con phố này không qua được, người nên đi đường vòng đi!"

“Đường vòng? Tại sao?” Thiếu niên ngóng cổ nhìn vào dân chúng chắn vòng hai bên đường một bước cũng không đi tiếp: “Chẳng lẽ là quan phủ phá án, cho nên chặn đường?” Lão hán lắc đầu, sụp mắt nói: “Là mấy tên công tử 'Vân Dung xã' chiếm cứ con phố...” Thiếu niên gầy gò ngần người, miệng nói thêm: “Vân dung xã này là cái thứ gì? Nghe ra sao giống tên quá trà...Chiếm lấy con phố làm cái gì? Nhìn chung chắc sẽ không thu phí bảo trì đường sá chứ?”

“Tiểu huynh đệ này...” Một đại hán hơn bốn mươi tuổi, đeo tạp dề dính đầy bột mì, trong thắt lưng giắt một cây gậy bột đi tới, xem ra là đầu bếp tiệm bột mì bên cạnh, đánh giá trên dưới thiếu niên một lượt hỏi: “Là người từ nơi khác đến?”

“Sao người biết ta từ nơi khác đến?” Thiếu niên ngạc nhiên nói

Đầu bếp đại hán hừ lỗ mũi một tiếng: “Nếu là dân chúng trong thành Hàng Châu, còn có ai không biết đại danh của Vân Dung xã?”

“Ôi chao? Rất nổi danh sao?” Thiếu niên chớp chớp mắt: “Chẳng lẽ là do trà quán này rất thơm, cho nên có tiếng?” Lời vừa nói ra, lão hán và đại hán đều sừng sốt, sau đó đồng thời lắc lắc đầu cười khỏ

Một ông lão trồng rau đi lên phía trước hai bước, tiến đến bên cạnh thiếu niên, nhỏ giọng nói: “Tiểu huynh đệ, 'Vân dung xã' này không phải quán trà, mà là động sói!” Thiếu niên trừng lớn mắt nhỏ

“Vì sao nói ra lời ấy?” Thanh niên đeo đao bên cạnh thiếu niên gầy gò mặc không lên tiếng khi nghe thấy câu ấy, đột nhiên ra tiếng hỏi một câu

Ông lão trồng rau lắc đầu thở dài, dường như không muốn nói thêm gì nữa

Đại hán đầu bếp thở dài, tiếp lời nói: “'Vân dung xã' này là do mười mấy công tử nhà phú thương trong thành Hàng Châu tự mình tổ chức, nghe nói

còn đặc biệt xây cất một cái viện, trên một ngọn núi phía nam thành Hàng Châu, lấy tên là cái gì... 'Mây muốn quần áo hoa muốn cái gì đó'..."

"Mây tưởng xiêm y hoa tưởng sắc." Thanh niên đeo đao lạnh giọng bồi thêm một câu

"Đúng đúng, chính là câu này!" Đại hán đầu bếp gật đầu nói

Thiếu niên cắn một miếng bánh quế hoa: "Tên rất phong nhã." Đại hán hừ lạnh một tiếng: "Tên không tệ, nhưng người tham gia lại không bằng heo chó! Mấy tên công tử trong 'Vân dung xã' này, ở trong nhà có vài đồng tiền dư bản, ngày ngày ăn không ngồi rồi, nhàn rỗi tản bộ trên đường, gặp phải cô nương nhà ai xinh đẹp, liền cưỡng ép đưa cô nương đó về Vân Dung xã uống trà, nhưng thực tế làm cái gì thì không ai biết được, lại còn nghe nói có vài cô nương đã trở thành tiểu thiếp của mấy tên công tử, còn có vài cô nương không còn thấy nữa..."

"Vì sao không báo quan?" Thanh niên đeo đao trầm giọng hỏi

"Báo, quan phủ cũng đã phái người đi điều tra, nhưng tra đến tra đi cũng không có kết quả, cuối cùng không giải quyết được gì..." Nói đến đây, đại hán đầu bếp vẻ mặt phần hận, không khỏi siết chặt nắm đấm

Thiếu niên gầy yếu nuốt điếm tâm xuống, nheo lại mắt nhỏ nói: "Chẳng lẽ quan phủ cứ vậy mà cho qua?" Ông lão trông rau thở dài nặng nề nói: "Haizz...Quan phủ tất nhiên là nói Vân Dung xã trong sạch, nhưng dân chúng trong thành Hàng Châu này ai mà không rõ, mấy tên công tử trong Vân Dung xã này, đều là thiếu gia công tử của phú thân gia có máu mặt trong thành Hàng Châu, trong nhà thừa thãi tiền bạc, chớ nói đến thành Hàng Châu này, mà chính ngay trong thành Biện Kinh cũng có không ít địa vị, quan phủ làm sao dám động đến bọn chúng? Cô nương bị lôi đi này, hơn phân nữa là bị làm hại, mệnh tốt, có thể làm tiểu thiếp, mệnh không tốt, sợ là...sợ là...Haizz..." Mắt nhỏ của thiếu niên gầy yếu chậm rãi banh lớn,

nhìn về phía đám người chặn ở chính giữa đường: "Theo như lời các người, Vân Dung xã lúc này đang chiếm cứ con phố, chẳng lẽ là..."

"Nhất định là có cô nương nhà ai vừa gặp nạn..." Ông lão trông rau và đại hán đầu bếp cùng lúc thở dài nói

"Cần quấy như vậy?" Thiếu niên kinh hô, một miệng bột điếm tâm phun ra không ít

"Ở đâu có lí đó!" Thanh niên đeo đao nét mặt không chút thay đổi bỗng nhiên hét lên một tiếng, nâng bước đi vào trong đám người

Dân chúng tụ tập hơn mấy chục người, lại đứng vô cùng chật chội, chớ nói đến người sống, dù là một chiếc đũa cũng khó lách qua. Nhưng nhìn thanh niên kia, cũng không biết đã dùng loại thân pháp ra sao, thân hình dao động mấy cái, đã vọt vào trong đám người

Ông lão trông rau và đại hán đầu bếp nhất thời vô cùng kinh ngạc, không khỏi nhìn lại phía thiếu niên gầy yếu kia

Chỉ thấy thiếu niên kia một mặt bọc gói giấy điếm tâm lại thật cẩn thận nhét vào trong lòng, một mặt làm bầm lều bầu nói nhỏ: "Chặc chặc, cái số ta đúng là vất vả a..." Thiếu niên nói xong câu này, nhích nhích nhìn đám người đè đè chen chen, thở dài lắc lắc đầu, cong thắt lưng một cái, cũng lúi một mạch vào trong đám người vù vù như cá chạch

Ông lão trông rau và đại hán đầu bếp thấy thế không khỏi sững sờ

"Hay là chúng ta cũng ở lại nhìn xem?" Ông lão trông rau liếc nhìn đại hán đầu bếp

"Hai người này nhất định không tầm thường, nhìn xem!" Đại hán đầu bếp gật gật đầu

Hai người tất nhiên không có bản lĩnh như thiếu niên và thanh niên kia, cả buổi cũng không thể chen vào trong đám người nửa phần, chỉ còn biết nhón mũi chân ở ngoài đám người cố sức ngóng vào

* Nhãn lực của đầu bếp kia quả thật không sai, thiếu niên này hiển nhiên không phải người thường, mà đúng là tông lục phẩm giáo úy Kim Kiên bị Phạm tiểu vương gia tha ra từ Khai Phong phủ

Phạm tiểu vương gia xuất hành lần này ý muốn cứu người, tất nhiên là khinh xa giản lược, thị vệ bên cạnh cũng chỉ dẫn theo hai vị, cộng thêm Kim Kiên bất quá cũng chỉ bốn người. Mà nói đến hai thị vệ này, lại vô cùng có đặc điểm, tên thông tục dễ nhớ, oang oang trôi chảy, một người tên gọi Mạc Ngôn (Không lời), một người tên là Thiệu Vân (đồng âm với ít hỏi)

Lúc này thanh niên hắc y đeo đao theo cạnh Kim Kiên, chính là Mạc Ngôn

Mạc thị vệ này tính tình chính trực, tận trung với cương vị, mặt lạnh ít lời, có thể nói ít một chữ liền không nói nhiều hơn một chữ, đứng chuẩn người cũng như tên

Bất quá, theo cách nói của Kim Kiên, người này chính là "Ba cây gậy cũng đánh không ra cái rắm hồ lô" ----- thật sự là không chút thú vị

Lúc này, Mạc thị vệ lại phát huy đầy đủ tính năng "Thị vệ động thủ bất động khẩu", hung hăng vút Kim Kiên ở sau lưng, một mình mạnh mẽ vọt vào trong đám người chen lấn

Đáng thương Kim Kiên chỉ có thể dựa vào đáng người mỏng manh của mình, tận dụng mọi thứ, gian khổ dùng hết sức chín trâu hai hổ mới chen ra được một đường máu

"Chậc chậc, vốn đi theo Tiểu Miêu thích ôm vào mình chuyện bất bình của thiên hạ cũng đành thôi, người ta lớn nhỏ cũng coi như là cấp trên của

ta, tiết mục rút đao tương trợ ta đương nhiên phải đắc lực hỗ trợ, bây giờ theo Phạm lão già xuất môn vốn tưởng có thể được hô to gọi nhỏ, ai biết lại gặp phải cái bình hồ lô này, không nói một câu liền đi trước một nước... Nếu vạn nhất đắc tội người nào đó khủng khiếp, quan hệ bám váy với mấy tên công tử thiếu gia kia, thì làm sao chịu nổi đây..." Đến khi Kim Kiên miệng đầy oán giận đầu đầy mồ hôi chen vào được trong đám người, thì lại bị trận thế lớn trước mắt làm kinh ngạc chấn động

Này này, có cần phải khoa trương như vậy không hả? Chính giữa ngõ phố hé ra một mảng trống trải, trung tâm có hơn mười tên hán tử ăn mặc như giang hồ đứng vây thành một vòng, xem ra đích thực là bọn giang hồ hung ác được Vân Dung xã thuê đến, ở giữa vòng dường như đang vây hãm người nào đó, bóng người chòng chát nhìn không rõ ràng, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra là hai bóng người

Mà ở ngoài vòng tròn chia ra ba gã có diện mạo công tử, ai ai cũng áo gấm đai ngọc, chỉ tay vẽ chân, thái độ kiêu ngạo, vừa nhìn đã biết không phải là người lương thiện gì

"Tám phần ba tên kia chính là nhóm công tử Vân Dung xã?" Kim Kiên chắc lưỡi: "Chỉ vì muốn đùa giỡn con gái nhà lành mà lại làm ra trận binh đao lớn như vậy, quả nhiên là tiền thừa khí thô, sức mạnh bè phái!" Chỉ thấy tên công tử đầu lĩnh ở trung tâm tuổi trên dưới hai mươi lăm, toàn thân bào gấm đỏ thẫm, vai rộng lưng dài, cao lớn vạm vỡ, bụng ưỡn đầy mỡ, đưa tay cũng không sờ được lỗ rốn, trên mặt bóng loáng bóng lưỡng, lúc này đang nhìn vào bóng người bị nhốt phía sau bọn tay chân, thậm chí nước miếng cũng chảy xuống: "Vị mỹ nhân này, theo bản công tử đến Vân Dung xã núi Phượng Hoàng thưởng cảnh phẩm trà thế nào?" Dân chúng Hàng Châu đối với Vân Dung xã này là chán ghét cùng cực, chột nghe trong đám đông có người thấp giọng mắng: "Con bà nó, lại là Ngưu Hướng Sinh tên súc sinh này!"

“Hừ, ỷ vào Ngưu gia là nhà giàu nhất Hàng Châu, làm càn như thế, sớm hay muộn cũng gặp báo ứng!” Kim Kiên nghe vậy, mắt nhỏ lập tức tinh chuẩn quét một vòng trên người Ngưu Hương Sinh, con người ần ần tia chớp: hóa ra tên béo này là công tử nhà giàu nhất Hàng Châu, quả nhiên giàu đến chảy mỡ..

"Phải phải phải, theo các đại gia ta uống trà đi! Há há..." Bên cạnh là một tên nam tử vừa cao vừa gầy lên tiếng phụ họa, người này vận áo lụa gấm trắng, phía trên thêu một nhánh sen xanh nổi trên mặt nước, đầu quần khăn vuông trắng, phe phẩy một chiếc quạt xếp vẽ cánh sen, sắc mặt ó vàng, hai mắt lớn, hai gò má sụm lõm, cả người nhìn qua giống như một cái sào tre mắc một kiện quần áo

"Là Cao Hoa Cao gia, sắc mặt ó vàng như vậy nhất định là mắc bệnh không sạch sẽ!" Dân chúng tiếp tục mắng

Cao gia, nghe thấy tên là biết ngay phú hào! Kim Kiên gật đầu

"Aii, nhị vị ca ca. Chớ có mạo phạm mỹ nhân, quốc sắc thiên tư như thế đương nhiên phải quét dọn giường chiếu chào đón, thành tâm mời chào mới được chứ!" Lần này người lên tiếng là một tên công tử phía sau Cao Hoa và Ngưu Hương Sinh, tuổi ước chừng nhỏ hơn hai người phía trước, bất quả chỉ tầm hai mươi, khắp người áo lụa xanh thẫm, trên cổ tay đai lưng đều thêu hoa văn xanh mờ, vóc người vừa phải, không béo không gầy, khuôn mặt trắng nõn, lông mày nhạt, mắt một mí, mũi cao môi mỏng, tướng mạo coi như đoan chính, còn giống khuôn giống mẫu cầm một cây quạt quơ phân phật

Trong đám đông lại dậy lên tiếng mắng chửi

"Giang gia cũng coi như là nhà thư hương thế gia, không thể tưởng được lại có thể sinh ra tên Giang Xuân Nam bại hoại này."

“Quả thực chính là mặt người dạ thú!” Văn phú song toàn a ----- Kim Kiền xoa cằm âm thầm đánh giá

"Haizz, cô nương bị ba tên này nhìn phải, nhất định là muốn sống không đường muốn chết không cửa..." Dân chúng vây xem xót xa than thở

Trong lúc nhất thời, trong đám đông có người đồng cảm, có người thờ dài, có người căm phẫn, có người miệng hùng hù hỏ hỏ, nhưng không một ai dám tiến lên nói ra một câu công đạo

Ngưu, Cao, Giang ba vị công tử mặt mày hớn hở đắc ý, quăng ra một ánh mắt ra hiệu, tức khắc nhất chúng giang hồ đả thủ chen nhau lên, hai bóng người vừa mới đó còn có thể nhìn thấy mơ mơ hồ hồ nhất thời bị che kín chặt chẽ

Trên mặt dân chúng vây quanh đều tràn ra sắc bi thương, còn có vài đại thẩm bác gái che mặt nhắm mắt, không đành lòng nhìn tiếp

"Hờ!" Kim Kiền mí mắt khẽ giật, nói thầm: "Mạc đại thị vệ không phải vọt vào làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Thế nào còn chưa thấy người? Lúc này mà không ra tay còn đợi khi nào?" Nghĩ vậy, Kim Kiền vội vàng nhìn quanh bốn phía tìm người, bất thành thành phía sau đầu lại toát ra một giọng nói làm Kim Kiền hốt hoảng

"Không xong!" Tác phong giảng lược điển hình của Mạc thị

"Mạc huynh, người không cần đột nhiên toát ra giống quỷ như vậy có được không, dọa người cũng dọa đến chết!" Kim Kiền vội ngược nhìn về thị vệ phía sau oán giận nói

Mạc Ngôn sắc mặt xanh mét, khóe môi nhếch lên, yên lặng trừng mắt nhìn Kim Kiền

"Mạc huynh, sắc mặt của người sao khó coi như vậy..." Kim Kiên sững sốt, dự cảm nhiều lần gặp phải chuyện bất hạnh trên đường đi lại quá bộ đến, da mặt có chút run rẩy không thể không chế: "Mạc, Mạc huynh, cái vị trong đám người đó...cái vị giữa ban ngày ban mặt trước mắt bao người bị một đồng nam nhân vây quanh đùa giỡn đó...Chắc sẽ không phải là cái vị mà ta biết kia chứ..." Mạc Ngôn nét mặt không chút thay đổi đáp: "Là công tử." Kim Kiên dưới chân lão đảo, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng: "Trời ơi, đây là cái thói đời gì hả? Nam nhân mắc gì lại đi quấy rối nam nhân!" Tiếng hét quanh quẩn trong đám dân chúng ồn ào, thẳng hướng trời cao

Mọi người kinh hãi, ngậy đơ nhìn Kim Kiên và Mạc Ngôn dạt đám đông đi ra

Bọn gia đình hộ vệ chặn đầu phố muốn ngăn trở hai người, còn chưa động thủ đã thấy ngón tay Mạc Ngôn tùy tiện điểm mấy phát lên người mấy tên gia đình, toàn bộ gia đình hộ vệ lập tức đứng bất động tại chỗ, không thể tiếp tục dịch chuyển nửa phần, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người đi ngang qua

Kim Kiên ủ rũ, liếc mắt nhìn ba vị công tử Vân Dung xã phía trước một cái, vẻ mặt ai oán: "A a, từ khi ra khỏi Biện Kinh đã là ba mươi bảy lần, rốt cuộc tới nơi cũng không được yên a a!!" Nói đến đây, Kim Kiên bất giác ngồi xồm xuống, hai tay vò đầu, ngang ngược đem đầu vò thành cái tổ quạ, bất giác lại đứng vụt lên, hùng hùng hổ hổ đi đến trước mặt ba tên đại công tử Vân Dung xã, xắn phăng ống tay áo chỉ vào ba đại công tử hô: "Ba vị công tử, nếu muốn đùa giỡn vị mỹ nhân này, trước giao tiền!" Nói đến đây, bàn tay mở rộng, một bộ dáng thoải mái yên lòng đòi tiền

Một mảnh tĩnh mịch

Cả ngõ phố hơn trăm con người, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió vù vù thổi qua

Nhất chúng Vân Dung xã cộng thêm dân chúng vây xem, tất cả đều kinh hãi tại trận, ngốc ra tại chỗ

Chỉ có Mạc Ngôn phía sau Kim Kiên im lặng triệt thoái về phía sau hai bước, cách xa thiếu niên ba thước

"Người, người người nói cái gì?" Đại công tử Ngưu Hường Sinh hai mắt muốn rớt ra ngoài, cái bụng bự run lắc không ngừng, phát ra giọng nói như con cóc bị giẫm lên cổ

"Giao tiền! Tiền xếp hàng!" Kim Kiên thẳng sống lưng, khí thế kinh người: "Chỉ còn hôm nay là hết hạn, bọn đăng đồ từ (*) muốn trêu chọc vị mỹ nhân này tính đến nay đã có ba mươi sáu nhóm, thế nhưng bản lĩnh đều không đến nơi đến chốn, tất cả trêu chọc đều không thành công, trải qua thương nghị có hai mươi tám nhóm đăng đồ từ quyết định lưu số xếp hàng trước, đợi về sau luyện tốt bản lĩnh lại đến khiêu chiến. Cái gọi là chuyện có trước có sau, nếu ba vị công tử muốn làm một hồi đăng đồ từ, tất nhiên là phải tuân theo phép tắc, trước giao tiền đặt cọc xếp hàng. Một trăm lượng bạc xếp trước mười lăm vị, tám mươi lượng xếp trước mười vị, năm mươi lượng bạc chỉ có thể xếp cuối!" (*) Ám chỉ những tên háo sắc, đùa giỡn con gái nhà lành

Nói đến đây, Kim Kiên thông thông cổ họng, tiến sát lên hạ giọng nói: "Ba vị công tử, cơ hội như vậy không phải ngày nào cũng có thể gặp được, đùa giỡn phải làm sớm, chậm trễ đồ ăn hoa cúc đều nguội lạnh hết!" Lời này vừa dứt, lại một trận yên tĩnh

Dần dần, có mấy người dân không nhịn được, phụt cười ra tiếng, sau đó càng ngày càng đông dân chúng bật cười, giọng cười càng lúc càng lớn, người cười càng lúc càng nhiều, cuối cùng hơn trăm dân chúng vây xem đều cười vang, nghiêng trước ngửa sau

"Ha ha ha, đây, đây là tiểu tử từ đâu trời ra vậy, nói chuyện tức cười như thế, ha ha ha..."

“Đùa giỡn cô nương nhà lành còn phải xếp hàng, ha ha ha, cái này quả thực là mới nghe lần đầu, không, không thể tưởng tượng...Không, không được, cười chết ta...” Bị chìm trong tiếng cười âm ỉ, ba đại công tử Vân Dung xã sắc mặt từ trắng chuyển xanh, từ xanh biến đỏ, từ đỏ đổi đen, thật là tung bừng rực rỡ

"Câm miệng, câm miệng hết cho ta!" Ngưu Hường Sinh then quá hóa giận, lớn tiếng phẫn nộ quát: "Kẻ nào dám cười tiếp một tiếng, ta lập tức xé rách miệng hắn!" Một tiếng quát này, làm mọi người tức thì im bật, trên con phố lại lặng ngắt như tờ

"Tiểu tử thôi từ nơi nào đến, là không muốn sống !" Cao Hoa hướng tới mấy tên giang hồ đã thủ quát: "Còn không mau chém tên tiểu tử thôi này ngay cho ta?" Lập tức có ba tên giang hồ đã thủ xông lên trước, rút đao hướng tới người Kim Kiên chém xuống

Dân chúng nhất thời chột lạnh trong lòng, thầm nghĩ không ổn

Chỉ thấy dưới chân Kim Kiên lướt đi vài bước kỳ dị, hữu kinh vô hiểm né qua sát chiêu, xoay tròn khế chuyên, lại vững vàng đứng bên sườn khác của ba đại công tử, cười hì hì nói: "Ba vị công tử, nếu không có tiền cứ nói thẳng, niệm tình các người là băng đảng đồ tử đứng đầu thành Hàng Châu, dũng khí đáng khen, nên ta đành nhượng bộ một bước chịu lỗ vậ, chín lăm thôi, ba vị nghĩ thế nào?" Giang Xuân Nam gương mặt vốn trắng nõn giờ lại tức giận đến trắng bệch, toàn thân run rẩy chỉ vào thiếu niên nổi giận mắng: "Hoang, hoang đường, chưa bao giờ nghe nói đùa, đùa giỡn mà cũng phải giao tiền xếp hàng!" Kim Kiên cười vô lại: "Chiếm lấy con phố, ngăn cản dân chúng đi lại chỉ vì muốn đùa giỡn con gái nhà lành...Khụ, cái đó...Đùa giỡn mỹ nhân nhà lành...việc vô liêm sỉ đê tiện hạ lưu hoang đường bực này ba vị công tử cũng làm được, bắt quả chỉ giao ra vài lượng bạc xếp cái hàng, căn bản chính là dệt hoa trên gấm, có chỗ nào hoang đường?"

“Người! Người người người người!” Ba tên công tử sáu mắt trừng trừng, chỉ vào Kim Kiên, môi run run, nửa câu cũng không nói nên lời

Dân chúng bên kia lại truyền đến vài tiếng cười khi

"Lên! Đều lên cho ta! Chém hấn!" Cao Hoa cất giọng the thé quát lên, giọng kia so với tiếng vịt bị nhổ lông còn khó nghe hơn

Nhất chúng giang hồ đã thủ tuân lệnh, một đồng tên xách đao trong tay vọt về phía Kim Kiên, chỉ chừa lại tám tên tay chân ở lại tiếp tục vây hãm mỹ nhân

"Ê ê ê, quân tử động khẩu không động thủ a a!" Kim Kiên hai tay ôm đầu, cong thắt lưng chạy tán loạn, nhất chúng đã thủ trái bả phải chắn, trước chặn sau đuổi, nhưng hết lần này đến lần khác đều không sờ tới được ngay cả góc áo của Kim Kiên, trái lại còn làm cho bọn giang hồ đã thủ một tới mức khí trên không tiếp nổi khí dưới

"Ăn hại! Một đám ăn hại!" Ba tên công tử Vân Dung xã ngoác mồm chửi to

Ngược lại dân chúng chung quanh nhìn thấy cảnh này lại thập phần vui mừng, ai ai cũng cao hứng phấn chấn, còn có mấy người vỗ tay trầm trồ. Trong lúc nhất thời, tiếng chửi bậy, tiếng khen ngợi, tiếng đao kiếm va chạm xen lẫn vào một chỗ, náo nhiệt biết bao

Nhưng bất quá chỉ sau một chén trà nhỏ thời gian, khi ánh mắt mọi người nhìn ra con đường lần nữa, thì tình thế đã có phần chuyển biến

Tuy Kim Kiên thân thủ nhanh nhẹn, thân pháp quý dị, nhưng không hề có sức đánh trả mà chỉ một mực trốn chạy, hơn nữa thời gian càng lâu thân hình dịch chuyển càng chậm, dần dần, sắc mặt đã bắt đầu trở nên tái nhợt, có mấy lần đã bị lưỡi đao cắt qua ống tay áo, hiện tượng nguy hiểm dồn dập nảy sinh

Tiếng reo hò của dân chúng càng ngày càng yếu, cuối cùng một câu cũng nghe không được, đều nhìn Kim Kiên mà toát ra một trận mồ hôi lạnh

Kim Kiên lúc này cũng âm thầm kêu khổ, một mặt lủi trôn, một mặt ngấm hướng Mạc Ngôn bên kia

Sau khi bị một lưỡi dao xẹt sát qua chóp mũi, Kim Kiên đột nhiên hét lớn một tiếng: "Còn không dừng tay cho ta!" Mấy tên đả thủ đang đảo quanh Kim Kiên bị giọng quát này làm hoảng hốt, đều không tự chủ được đứng khựng lại, về mặt đề phòng nhìn chòng chọc Kim Kiên

Kim Kiên thở ra một hơi, lau mồ hôi chỉ chỉ phía sau bọn chúng, híp mắt nhỏ nhếch miệng cười. Bọn đả thủ giật nảy trong lòng, ngoái đầu nhìn lại, nhất thời trong lòng lạnh đi phân nửa

Chỉ thấy mấy tên đả thủ vốn đang vây hãm kèm chặt hai bên mỹ nhân, từng tên từng tên đều cứ như cọc gỗ cắm ngay tại chỗ, mặt đầy hoảng sợ, hiển nhiên là đã bị người điễm huyết

"Sao, sao lại thế này?" Ba công tử Vân Dung xã kinh hô

Một người chậm rãi đi ra từ phía sau bọn đả thủ cứng đờ, hắc y đao rộng, mặt không biểu cảm, đúng là Mạc Ngôn

Những kẻ được Vân Dung xã thuê đến này cũng là nhân vật lẩn lộn trên giang hồ, bấy giờ vừa thấy thanh niên hắc y vô thanh vô tức chế phục mấy người, hiển nhiên phải là một cao thủ, sắc mặt nhất thời biến đổi

"Cẩn thận, tên này thân thủ không tồi!" Có người nhỏ giọng nói

Chúng đả thủ đưa mắt với nhau ra hiệu, lập tức buông tha thiếu niên gây yếu công phu loại ba, đổi lại vây quanh thanh niên hắc y, trận địa đón địch

Mạc Ngôn vẫn không thèm nhìn đến hơn mười tên đả thủ sát khí đằng đằng trước mắt, trái lại quát lên một tiếng: "Thiệu Vấn, ngươi thân là thị vệ, nhưng lại để cho công tử lâm vào hiểm cảnh như thế, phải bị tội gì?"

"Ai da da, Mạc Ngôn đại ca, ngài nói vậy là oan uổng ta!" Một thanh niên cũng áo đen giày đen, thắt lưng giắt trường đao, đi ra từ phía sau mấy tên đả thủ cộc gỗ, vẻ mặt ai oán nói

Người này thân cao lớn, sức phổi so với Mạc Ngôn có tám phần tương tự, chẳng qua biểu cảm so với Mạc Ngôn phong phú hơn, một đôi mắt cong cong hình bán nguyệt rất riêng biệt, cho dù hiện tại phải cố sức làm ra bộ dạng khỗ sở, thoạt nhìn vẫn là một bộ mặt cười hì hì: "Ta với công tử thành thành thật thật đợi ở đây chờ người với Kim công tử mua điếm tâm về, ai ngờ đột nhiên tai bay vạ gió, bỗng dưng từ đâu trời lên một bang đảng đồ tử không biết đúng sai liền vây hãm ta và công tử lại, thật sự là người đang ngồi trong nhà, họa từ trên trời xuống a!" Sắc mặt Mạc Ngôn trầm xuống: "Thiệu Vấn!"

"Vâng! Vâng! Thiệu Vấn thất trách!" Thiệu Vấn vội lớn tiếng tạ lỗi, cuối cùng, lại nhỏ giọng nói thêm: "Nói cho cùng, còn không phải là công tử chúng ta lớn lên quá câu người sao..." Mạc Ngôn mở trừng hai mắt, hét lớn một tiếng: "Người còn nói bậy, để công tử cắt đầu lưỡi của người!" Không ngờ Thiệu Vấn vừa nghe lại nhe răng ra vẻ mặt khóc tang, quay đầu nói: "Công tử, Mạc Ngôn lại bắt nạt người!"

"Hai người các người bớt tranh cãi đi! Đừng làm cho người khác chê cười." Một người đi đến giữa hai người, lắc đầu thở dài nói

"Hấp ----" Chung quanh vang lên một loạt tiếng hít khí

Ngoại trừ nhất chúng Vân Dung xã mới đó đã nhìn qua bộ dáng người này, còn lại phần lớn dân chúng vây xem đều là lần đầu nhìn thấy rõ ràng tường tận, do đó chỉ một thoáng đã dậy lên một trận sóng lớn xôn xao

Chỉ thấy người này, toàn thân áo dài thêu gấm, dáng người nhỏ nhắn, da như ngưng phấn, mày như liễu xanh, con ngươi chứa nước, thật sự là mỹ nhân bay bổng còn hơn tiên nữ hạ phàm

Với danh tiếng mỹ nhân sinh ra trong thành Hàng Châu này, trong thành ngoài thành cô nương tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần không phải là ít, nhưng mỹ nhân tựa như bước ra từ trong tranh thế này cũng là chưa bao giờ gặp qua

"Ai ya, cô nương này thật là quá xinh đẹp!"

"Đây chính là cô nương vừa mới bị ba công tử Vân Dung xã ngắm trúng sao..."

"Mỹ nhân, thật sự là mỹ nhân!" Vị "Mỹ nhân" mê hoặc mọi người này hiển nhiên chính là Phạm tiểu vương gia Phạm Dung Hoa

Chỉ thấy Phạm tiểu vương gia vẻ mặt bất đắc dĩ, lại thở dài, hướng tới ba người Ngưu, Cao, Giang Vân Dung xã chấp tay: "Ba vị, ở đây có phải có hiểu lầm gì hay không?" Ba tên công tử Vân Dung xã ngày thường trong thành Hàng Châu tác uy tác phúc, không thể ngờ hôm nay lại bị một kẻ từ đâu đến làm tiêu khí thế, làm sao có thể nuốt xuống cơn giận này, lúc này vừa nghe trong lời của mỹ nhân hình như có ý thỏa hiệp lại càng thêm vài phần kiêu căng

"Hiểu lầm, không có gì hiểu lầm!" Ngưu Hưởng Sinh nghiêng răng hung hăng nói: "Trời mỹ nhân này đem về cho ta, Ngưu gia ta phải lấy mỹ nhân này làm tiểu thiếp thứ mười chín của ta!" Lời vừa nói ra, sắc mặt Mạc Ngôn nhất thời trầm xuống, keng một tiếng rút ra cương đao, đằng đằng sát khí: "Nói năng lỗ măng, chết!" Sắc mặt Thiệu Vấn cũng khó coi vô cùng, đôi mắt cong cong hình bán nguyệt vút cái dựng thẳng, cứ như Diêm Vương cười, chậm rì rì rút ra lưỡi thép, cười lạnh nói: "Lưỡi đao thép này ta mới lấp, còn chưa thấy máu, hôm nay đã có thể ném chút máu tươi rồi!" Lời còn chưa dứt, mọi người đã thấy trước mắt hai đọt kinh phong gào rít phóng

qua, nháy mắt lần nữa, hai thanh niên hắc y không biết từ khi nào đã vọt vào giữa vòng giang hồ đả thủ, thân ảnh đen kịt như gió xoáy, đao như tia chớp, đem mấy tên giang hồ thủ hạ của công tử Vân Dung xé chém như ngã rạ trên đất

Mấy tên đả thủ còn lại tức thì quá sợ hãi, vắt chân lên cỏ chạy trôi chết, ba tên Ngưu, Cao, Giang cũng sợ tới mức mặt không còn chút máu, vội quay đầu bỏ chạy, cuống cuống không biết lựa đường thế nào lại chạy đến trước người Kim Kiên

Kim Kiên đã muốn khôi phục lại một chút sức lực, vừa thấy cảnh này nhất thời mừng rỡ, bước lên phía trước che ở trước người ba tên Ngưu, Cao, Giang, ngăn lại: "Mạc huynh, Thiệu huynh, chờ một chút!" Bên kia Phạm tiểu vương gia cũng gấp giọng hô: "Mạc Ngôn, Thiệu Vấn, dừng tay!" Mạc Ngôn, Thiệu Vấn nghe thấy mệnh lệnh của chủ tử nhà mình, lúc này mới không tình không nguyện ngừng tay, lại không dám nổi cáo với Phạm tiểu vương gia, chỉ có thể đem tức giận đổ trút lên người Kim Kiên

"Người lại đợi cái gì?" Mạc Ngôn lạnh giọng

"Kim huynh có cao kiến gì?" Thiệu Vấn cười lạnh

Kim Kiên cười hì hì đáp: "Đừng vội, đừng vội, đợi ba vị công tử này giao tiền xếp hàng rồi chém cũng không muộn!" Lời vừa nói ra, không khí nhất thời có chút thay đổi kỳ diệu

Mí mắt Mạc Ngôn khẽ động, vọt lùi về phía sau cách xa Kim Kiên hai bước. Hai mắt Thiệu Vấn cong cong: "Kim huynh quả nhiên cao kiến..." Phạm tiểu vương gia vội vàng đi đến bên cạnh Kim Kiên, thở dài nói: "Tiểu Kim, đệ lại quậy phá! Chúng ta xuất hành lần này là vì cứu người, chớ để vì việc nhỏ mà dẫn đến thị phi..."

"Công Tử bị người...bị người...cái này cũng không phải là việc nhỏ!" Thiệu Vấn hô

"Công tử!" Mạc Ngôn tiến lên một bước, vẻ mặt không tán thành

"Đúng vậy, ít nhiều cũng nên thu một trăm tám mươi lượng phí tổn thất tinh thần!" Kim Kiên chính nghĩa ngay thẳng nói, chống nạnh một cái vừa vặn lộ ra tay áo vừa bị bọn đả thủ cắt qua

Không ngờ, Hiếu Nghĩa Vương gia Đại Tổng mới đó còn nghiêm nghị tuyên bố nam tử đường đường bị đùa giỡn bên đường bất quá chỉ là chuyện nhỏ, lúc này vừa thấy vết đao trên ống tay áo Kim Kiên, tức thì sắc mặt đại biến: "Tiểu Kim, quần áo của đệ sao lại bị rách?"

"Ôi chao?" Kim Kiên sững sốt, cúi đầu nhìn một cái: "Là lúc ứng đấu với mấy tên giang hồ không cẩn thận bị cắt qua..."

"Thái quá, lại dám bắt nạt Tiểu Kim!" Mắt nước của Phạm Dung Hoa bốc hỏa, mày liễu dựng ngược, lớn tiếng quát: "Mạc Ngôn, Thiệu Ván, chém ba tên bại hoại này ngay lập tức!" Mạc Ngôn, Thiệu Ván ngơ ngác nhìn Vương gia nhà mình, biểu tình cứng ngắt

Kim Kiên co rúm chân mày, bước lên phía trước xoa dịu: "Bất, bất quá chỉ là một bộ quần áo, không sao, không sao, chớ để âm ỉ làm chết người, bồi thường chút bạc là xong ngay!" Phạm tiểu vương gia liếc mắt nhìn Kim Kiên, phòng quai hàm tức giận một lúc lâu, mới gật gật đầu nhìn về phía ba tên công tử, thở hồng hộc nói: "Xem như nể mặt Kim Kiên, lần này tha cho các ngươi một mạng, thúc thời liền đem bạc giao ra đây!" Ba tên Ngưu, Cao, Giang sợ tới mức cả người run lấy bầy, run run cả buổi, vẫn là Giang Xuân Nam một bụng chữ nghĩa giở giọng khàn khàn hét lên một tiếng: "Cướp, có cướp a a!" Đáng tiếc, một tiếng kêu khóc tâm huyết này lại không có bất cứ hiệu quả gì

Bọn tay chân giang hồ, gia đình hộ vệ của ba vị công tử này người bị thương thì bị thương, kẻ bị ngã thì ngã, số còn lại không nên trò trống gì đã sớm bị dọa vỡ mặt, chuồn mất. Dân chúng chung quanh hận không thể thấy

ba tên này bị ngàn đao vạn xẻo, bấy giờ giũu cọt cười trộm còn không kịp, làm sao có thể tiến lên giúp đỡ

Ngưu Hương Sinh, Cao Hoa và Giang Xuân Nam ba vị này được xưng là nhân vật quát tháo một phương, cũng phải trơ mắt nhìn thiếu niên gầy yếu kia mắt nhỏ tỏa sáng, một bên xắn tay áo một bên tiến lên, miệng còn hùng hồn ra vẻ thành thạo: "Chuyện lục soát người này ta rất lành nghề, chắc chắn, xem quần áo đai lưng của ba vị đều là thượng phẩm a!"

“Cướp rất hay!”

“Báo ứng a báo ứng!”

“Hả lòng hả dạ a, ha ha!” Dân chúng vây xem mặt mày hớn hở, reo hò từng trận, chỉ còn thiếu mỗi xông lên giúp Kim Kiên một phen

"Ta đến mở rộng tầm mắt, xem người nào ngay cả Vân Dung xã cũng dám cướp?" Bất thành linh giữa không trung thành linh truyền tới một tiếng quát to

Chỉ thấy một người đạp không bay tới từ bên ngoài đám người, xoay thân đáp xuống, chạm đất nhẹ nhàng, hẳn là người có khinh công thượng đẳng

Ba tên công tử Vân Dung xã vừa nghe thấy tiếng quát của người này, vốn tưởng là người bước ra tương trợ, nhưng lúc này trông rõ tướng mạo của người mới tới, sắc mặt vốn xám trắng tức thì chuyển sang xanh mét

Chỉ thấy người này, tuổi ước độ nhị tuần, ăn mặc theo kiểu ngư gia, thắt lưng buộc sọt cá, ống quần xắn cao, chân đi giày rom, màu da cổ đồng, mặt to góc cạnh, mày kiếm mũi thẳng, đôi mắt rất có thần lướt quanh một vòng, khi nhìn thấy Phạm Dung Hoa liền nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng lóa

"Ta tưởng là ai có gan bực này, hóa ra là Tiểu Phạm!"

"Đình Nhị ca?" Phạm Dung Hoa mặt đầy kinh hãi hô: "Vì sao huynh lại ở chỗ này?"

"Ta? Ta tới đây để đón đệ thôi!" Ngu lang cười nói: "Hôm trước đại ca nhận được thư của Tiểu Phạm, biết được đệ sắp dẫn theo danh y đến đây, liền đá ta ra khỏi cửa, để ta tới đón đệ. Không ngờ rằng vừa mới vào thành Hàng Châu, chợt nghe nói có cao nhân trùng trị bọn Vân Dung xã, ta kích động quá tính đến kết bạn với anh hùng, ai dè lại chính là Tiểu Phạm đệ!" Phạm Dung Hoa nhất thời có chút ngưng ngững: "Đình nhị ca nói đùa, hai chữ anh hùng Dung Hoa không dám nhận."

"Haizz, lão đệ có can đảm trêu đùa Vân Dung xã, liền có thể mang hai chữ anh hùng." Ngu lang nói

Sắc mặt Phạm Dung Hoa hơi hơi ửng đỏ: "Không phải đệ trêu đùa bọn chúng, là bọn chúng trêu đùa đệ..."

"Gì?" Ngu lang nghe vậy liền sững sốt, đưa mắt nhìn biểu tình của dân chúng xung quanh một vòng, lại xem xét Phạm Dung Hoa, xong ngó qua ba tên công tử Vân Dung xã, lúc này dường như đã hiểu ra đôi chút, trên mặt hiện ra vẻ muốn cười lại không dám cười: "Tiểu Phạm, chớ không phải người bị Vân Dung xã này..." Phạm Dung Hoa cúi đầu, Mạc Ngôn, Thiệu Vấn quay đầu đi, đến cả Kim Kiên da mặt dày nhất, trên mặt cũng có chút không nhịn được

Ngu lang nghẹn nửa ngày, cuối cùng không nén nổi nữa, vỗ đùi cười to: "Ha ha ha ha, khó trách, khó trách, tướng mạo của Tiểu Phạm đệ, nghĩ lại lúc ta lần đầu gặp đệ cũng đã nhìn muốn rớt mắt ra, khó trách Vân Dung xã...Ha ha ha..." Câu nói này của Ngu lang, ngoại trừ nhóm người Phạm Dung Hoa, những người khác đều có chút không hiểu. Giang Xuân Nam của Vân Dung xã tựa như bừng tỉnh đại ngộ, bước lên phía trước ôm quyền: "Xin hỏi vị này có phải là Đình Triệu Huệ Đình nhị hiệp của Mạt

Hoa thôn?" Ngự lang liếc Giang Xuân Nam một cái, nhếch mày nói: "Sao? Giang công tử biết ta?"

“Đình thị song hiệp Mặt Hoa thôn danh khắp Giang Nam, ai ai không biết?” Giang Xuân Nam cười xòa nói

Ngự lang cười đùa đáp trả: "Sợ là còn không vào được mắt của Vân Dung xã thôi!"

“Đình nhị hiệp lại nói đùa rồi." Cao Hoa cũng tiến lên trước phụ họa, lại nhìn thoáng qua Phạm Dung Hoa, hỏi: "Không biết vị này với Đình nhị hiệp có quan hệ gì?"

“Cố nhân." Ngự lang, cũng chính là Đình Triệu Huệ cười đáp

Giang Xuân Nam và Cao Hoa liếc nhau, lại thi lễ nói: "Thì ra là hồng nhan tri kỷ của Đình nhị hiệp, chúng ta đường đột, cái gọi là quân tử không đoạt người có chôn..." Lời còn chưa nói xong đã bị một trận cười của Đình Triệu Huệ đánh gãy: "Hồng, hồng nhan tri kỷ? Của ta, trời ơi, cười chết ta...Ha ha ha ha..." Đình Triệu Huệ ôm bụng ngồi trên đất cười nghiêng ngả hơn nửa chén trà nhỏ, mới chậm lấy lại sức, chỉ vào Phạm Dung Hoa nói: "Ba, ba vị, mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, đây chính là nam nhân!" Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời khiếp sợ tại trận, ba công tử Vân Dung xã có bộ mặt bị sét đánh

"Hắn, hắn hắn là nam nhân?" Ngự Hương Sinh lồi mắt ếch, run giọng nói

"Không, không thể nào! Quốc sắc thiên tư như thế, như thế..." Cao Hoa môi run run

"Gạt, gạt người!" Nửa bên mặt Giang Xuân Nam co rúm

"Cô nương xinh đẹp như vậy lại có thể là nam nhân?" Dân chúng vây xem xao động dị thường

"Bản công tử vốn là đường đường bả thước nam nhi, có gì ngạc nhiên?" Phạm Dung Hoa dựng thẳng mày liễu, hào khí ngàn vạn lần vỗ vỗ cái ngực bằng phẳng của mình

Mạc Ngôn, Thiệu Vân, Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến hung hăng gật đầu

Đình Triệu Huệ nhin cười: "Một đại nam nhân không hề giả!" Ba công tử Vân Dung xã đăm đăm dán mắt vào Phạm Dung Hoa một lúc lâu sau, đột nhiên, Ngưu Hướng Sinh hai mắt trắng dã, rầm một tiếng ngã ngựa xuống đất, đúng là đã té xỉu

"Vô cùng nhục nhã! Vô cùng nhục nhã!" Cao Hoa dùng quạt xếp che mặt kêu lên, hướng tới bọn tay chân bên cạnh quát: "Còn không mau mau đỡ Ngưu huynh trở về!" Có vài tên đả thủ còn có khả năng động đậy giãy dụa bò lên, vất vả dùng sức chín trâu hai hổ mới nâng được Ngưu Hướng Sinh dậy, Cao Hoa chạy theo sau

"Không thể tin được chúng ta đường đường là Vân Dung xã tung hoành bụi hoa mấy năm, cư nhiên cũng có ngày nhìn lầm, lại có thể đùa giỡn một tên nam nhân thôi..." Sắc mặt Giang Xuân Nam một trận xanh một trận trắng, đang muốn theo sau đi khỏi, lại bị Kim Kiên một phen tóm lại

"Quần áo hồng, đèn tiền!" Kim Kiên trừng mắt nhỏ nói

Giang Xuân Nam giật giật da mặt trừng Kim Kiên một cái, sờ soạng lấy ra hai tấm ngân phiếu nhét vào trong tay Kim Kiên, sau đó quay lưng chạy trốn chết

Kim Kiên cầm ngân phiếu trong tay vậy vậy, vô cùng hài lòng giấu vào trong ngực, đi đến bên cạnh Phạm tiểu vương gia

"Vị này là?" Đinh Triệu Huệ hứng thú, đảo tròn tròn mắt nhìn chăm chăm Kim Kiên

"Vị này chính là người Dung Hoa mời đến từ Biện Kinh." Phạm Dung Hoa có ý chỉ

Đinh Triệu Huệ nghe xong lập tức nghiêm sắc mặt, hướng tới Kim Kiên ôm quyền: "Đinh Triệu Huệ có lễ. Việc này không nên chậm trễ, thỉnh các vị theo ta đến Mạt Hoa thôn." Kim Kiên vừa thấy thái độ của hai người liền biết vị trong nhà có người bệnh ra tay hào phóng theo lời Phạm Dung Hoa, chính là vị trước mắt này, tức thì mừng rỡ ra mặt, vội vàng bắt kịp

Năm người vừa đi, dân chúng trên đường không còn náo nhiệt để xem cũng đều từ từ tản đi, con phố phục hồi thông suốt như nước chảy

Đáng thương cho mấy tên đả thủ bị Mạc Ngôn điểm huyết, vẫn ở dưới sức ép chỉ chỉ trở trở đâm xương nhạo báng của những người qua đường mà kiên cường sống qua hết một canh giờ, sau khi huyết đạo tự động cởi bỏ mới lao đảo chạy trốn, thật chật vật

Hai ngày sau đó, lời đồn ba vị công tử Ngu, Cao, Giang Vân Dung xã bị đoạn tay áo vang dội khắp thành Hàng Châu, ba vị công tử chịu tổn hại sâu sắc cả về thể xác lẫn tinh thần, nằm liệt giường gần nửa tháng trời, ghi dấu thời kỳ Vân Dung xã mai danh ẩn tích, khiến dân chúng Hàng Châu vỗ tay ăn mừng không ngớt

Đương nhiên, việc này nói sau

* Mạt Hoa thôn ở ngoài Tây Hồ năm dặm, trong thôn hơn trăm nhân khẩu, với gia tộc Đinh thị có số người hùng hậu nhất. Một nhà Đinh thị, đời đời tập võ, dùng võ gia truyền, mỗi đời đều có người tài, thế hệ này lại xuất hiện hai huynh đệ kiệt xuất Đinh Triệu Huệ, Đinh Triệu Lan võ nghệ cao cường, nổi danh hiệp nghĩa, được người giang hồ xưng là Đinh thị song hiệp, có thể sánh bằng danh tiếng của Ngũ thủ Hãm Không đảo

Nhóm người do Đinh Triệu Huệ dẫn đường bắt quá nửa canh giờ đã đến cửa thôn, ở cửa thôn sớm đã có tiểu đồng Đinh gia chờ đợi, Đinh Triệu Huệ lệnh cho tiểu đồng đi lối tắt đến trước truyền tin, bản thân dẫn theo nhóm Phạm Dung Hoa chậm rãi đi ở phía sau

Đường nhỏ thông đến Đinh gia, hai bên đều là rừng cây xanh mướt, sâu thăm mát mẻ, đôi khi có vài ánh mặt trời loang lổ đâm xuyên qua lá cây rơi rải xuống đất, trong rừng trăm chim hót xướng, gió lành thoang thoảng, làm người ta thần thanh khí爽, tựa như thân tâm đều được gột tẩy bằng suối trong

Dọc đường đi Đinh Triệu Huệ tuyệt không nhiều lời về người bệnh trong nhà, ngược lại chỉ hết sức ân cần giới thiệu cảnh sắc chung quanh với mọi người, tuy nhiên người sáng suốt có thể nhìn ra, trong ánh mắt của Đinh nhị hiệp dường như có sắc ưu sầu, hẳn là có quan hệ không nhỏ với người bị bệnh. Tất cả mọi người đều ngầm đoán xem người trúng độc này rốt cuộc là có quan hệ thế nào với Đinh gia

Chỉ có Kim Kiên, tuy rằng cũng suy sâu nghĩ khổ, nhưng nội dung suy nghĩ lại khác một trời một vực với mọi người

Đinh Triệu Huệ...Đinh thị song hiệp..

Rất quen a...Rốt cuộc là từng nghe qua ở đâu? Nhưng cho dù tất cả tế bào não trong đầu đều vận động khắp lượt, Kim Kiên cũng không nghĩ ra được nguyên do

Mọi người đi ước chừng nửa chén trà nhỏ, trước mắt dần trở nên rộng mở thoáng đãng, chỉ thấy một dàn đá xanh vẩy cá trải ra trên đường, ở cuối con đường đá chính là cửa trang, phía trên treo một tấm hoành phi bằng gỗ mun, mặt trên viết hai chữ "Đình trang", xà rộng cao ngất, cổng chính mở toang, trên bậc tam cấp có một người đang đứng, một đội đình trang vây hầu phía sau

Người trên thềm nhìn thấy mọi người liền bước ra nghênh đón, mặt đầy ý cười, trong miệng hô: "Phạm lão đệ, đệ thật làm cho ta chờ lâu quá!" Thấy người này, toàn thân trường sam để lam cổ xanh, đầu vấn khăn vuông, eo thắt đai lưng to bản, bước xuống bậc tam cấp đi đến gần mọi người, ngoại trừ Phạm Dung Hoa vẻ mặt vui mừng tiến lên chào hỏi ra, còn lại Kim Kiên, Mạc Ngôn, Thiệu Vấn đều giật nảy mình -----Tướng mạo người này trông giống hệt Đinh Triệu Huệ, chỉ có màu da hơi trắng, bước chân có vẻ vững vàng hơn Đinh Triệu Huệ đôi chút

Phạm Dung Hoa vừa thấy vẻ mặt sững sờ của ba người không khỏi cười ha hả nói: "Vị này chính là đồng bào song sinh với Đinh Triệu Huệ, đại ca Đinh Triệu Lan, thế nào, có phải là giống nhau như đúc hay không?" Ba người bấy giờ mới hiểu ra, vội ôm quyền thi lễ

Huynh đệ Đinh thị vui vẻ mời mọi người vào ngồi trong phòng chính, dâng lên trà nước điểm tâm, lúc này Đinh Triệu Lan lên tiếng vào chủ đề chính

"Phạm lão đệ, trong thư đệ nói mời được một vị y thuật tốt bậc, không biết là vị nào?" Nói đến đây, Đinh Triệu Lan đưa mắt quét một lượt qua ba người Kim, Mạc, Thiệu

Phạm Dung Hoa nhìn về phía Kim Kiên nói: "Chính là vị huynh đệ Kim Kiên này." Lời vừa nói ra, Đinh Triệu Lan nhất thời quá đỗi kinh ngạc

Đinh Triệu Huệ gãi đầu, hỏi: "Tiểu Phạm a, lúc này ở trên đường nhiều người lăm miệng không tiện hỏi nhiều, trông vị tiểu huynh đệ này tuổi còn trẻ, chẳng lẽ thật sự lợi hại 'Như Hoa Đà tái thế, Biển Thước tái sinh' giống như trong thư đệ nói sao?" Phạm Dung Hoa vẻ mặt tự hào: "Tuyệt không nửa lời giả dối!" Huynh đệ Đinh thị nhìn thấy Phạm Dung Hoa quả quyết như thế, nhất thời an tâm không ít, lúc này lại nhìn đến Kim Kiên, chỉ thấy người này hai mắt long lanh có thần, ản ản tỏa sáng, tinh thần sáng láng,

thần thái phấn chấn, quả nhiên có phong thái cao nhân thiếu niên anh hùng, ánh mắt hai người nhìn Kim Kiên cũng nhiều thêm vài phần kính trọng

Đáng tiếc hai người lúc này không nghe thấy tiếng lòng của Kim Kiên, nếu không nhất định phải phun ra hai ngụm máu sừng sốt

Ánh mắt sáng quắc của Kim Kiên không vì cái gì khác, chỉ vì lúc bước vào cửa Kim Kiên đã đánh giá phân định xong cách bài trí ở đại sảnh, hiện tại đang định giá: Một cái bàn tám cái ghế làm bằng gỗ đàn, giá trên thị trường đã ngoài ba ngàn lượng, ba cái bình hoa đại cổ, trên thị trường đã ngoài tám trăm lượng, bảy cái bình hoa tiểu cổ, giá thị trường cũng trên dưới sáu trăm năm mươi lượng, một ấm trà ngon, thượng phẩm hiếm thấy, sáu đĩa điểm tâm tinh xảo, cái này bán ở mấy quán trà lâu chí ít cũng một lượng bạc một đĩa...Tốt! Cực kỳ tốt! Xem ra Phạm tiểu vương gia quả thật không gạt ta, Đĩnh gia này quả nhiên gia sản giàu có, nói vậy phí khám bệnh tại gia nhất định cũng không ít! Huynh đệ Đĩnh thị tất nhiên không biết bản chất của Kim Kiên, nhưng Phạm tiểu vương gia và nhóm người đi theo, dọc đường đi đã được lĩnh hội vô cùng chân thật, bây giờ vừa thấy loại bộ dáng này của Kim Kiên, đều thâm nghĩ không ổn

"Khụ khụ...khụ khụ!" Phạm Dung Hoa ho khan mấy tiếng cũng không thấy Kim Kiên có phản ứng gì, vội phóng ánh mắt về phía Mạc Ngôn

Mạc Ngôn ngồi ở bên cạnh Kim Kiên, khoảng cách chỉ chừng nửa thước, trực tiếp đá một cước vào xương cẳng chân Kim Kiên

"Ai u, ai đá ta?" Kim Kiên hoàn hồn kêu lên bực tức, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt lạnh của Mạc Ngôn ngay lập tức liền thay bằng khuôn mặt tươi cười: "Mạc huynh có gì phân phó?"

"Tiểu Kim!" Phạm Dung Hoa vội cao giọng gọi lại lực chú ý của Kim Kiên: "Việc này không nên chậm trễ, đệ mau mau bắt mạch khử độc cho người bệnh đi!" Kim Kiên lúc này mới phản ứng lại, vừa thấy tất cả mọi người đang nhìn mình chằm chằm lập tức mặt nghiêm mày nhíu, bày ra

dáng điệu thần y, ôm quyền nói: "Công tử nói rất phải, vậy thỉnh cầu nhị vị thiếu hiệp dẫn đường." Huynh đệ Đinh thị vừa nghe tất nhiên vui sướng, vội gọi trẻ hầu hầu hạ thật tốt chủ tớ Phạm Dung Hoa, sau đó mời Kim Kiên vào hậu viện

Ba người đi xuyên hành lang hậu viện, sai bước qua cầu gỗ, đi vào sân, ước chừng phải vòng vo một khắc đồng hồ mới đến trước một tòa lầu nhỏ hai tầng tinh xảo

Chỉ thấy tòa lầu nhỏ này, nằm ở giữa ao xanh cây biếc, trụ nâu tường xanh, hiên cong chéch nghiêng, nước chiếu bóng ngược, cá đuôi hương hoa, thật sự là lầu cảnh hòa tan một sắc

Kim Kiên nhìn khắp chung quanh, càng thêm hài lòng

Người trong lầu gác sa hoa như vậy, nhất định là người "Quý"

Đinh Triệu Lan đi trước dẫn đường, Đinh Triệu Huệ ở bên giải thích cho Kim Kiên: "Kim tiểu huynh đệ, người trúng độc chính là bào muội của hai chúng ta, từ nhỏ bị hai huynh đệ chúng ta nuông chiều sinh hư, nếu trong lời nói có chỗ nào đụng chạm Kim tiểu huynh đệ xin lượng thứ!"

"Không sao, không sao! Lương y như từ mẫu mà!" Kim Kiên xua tay rộng lượng nói

Chặc chặc, chỉ cần trả phí chẩn bệnh nhiều vào, cho dù là chẩn trị cho mùi điện Diêm La ta cũng bắt chấp! Trong lúc đối thoại, ba người đã đi đến tầng hai bên ngoài khuê phòng muội tử Đinh gia. Đinh Triệu Lan khẽ khàng gõ cửa, nhẹ giọng nhỏ lời nói: "Tiểu muội, Phạm lão đệ mời thân y từ kinh thành đến, muội mở cửa đi!" Một câu nói xong khiến Kim Kiên không khỏi ghé mắt

Đinh Triệu Lan này vừa rồi ở đại sảnh còn ăn nói rất có phong cách quý phái, bây giờ gặp tiểu muội nhà mình lại giống như con thỏ ngoan ngoãn

phục tùng, lại nhìn qua Đinh Triệu Huệ kia đi, khuôn mặt cười cợt lúc này cũng sửa lại, ngay cả đặt chân cũng cẩn trọng từng tý

Xem ra lời của Đinh Triệu Huệ không giả, hai huynh đệ này quả thật coi muội muội như bảo bối. Theo đà phát triển của vở kịch, tiểu thư trong phòng này tám phần là nhân vật điều ngoa ương ngạnh

Thế nhưng, nằm ngoài dự đoán của Kim Kiên, giọng nói truyền ra từ trong phòng lại vô cùng dịu dàng êm tai: "Đại ca, độc này của tiểu muội đã là không thể giải, đại ca có làm thêm gì nữa cũng vô dụng." Đinh Triệu Huệ vừa nghe liền nóng nảy, bước gấp lên một bước hô: "Tiểu muội chớ nghe mấy tên lang băm trước đây nói hư nói vượn, thần y mà Tiểu Phạm mời đến này y thuật siêu quần, có thể sánh với Hoa Đà Biển Thước, tiểu muội mau mở cửa ra, chớ để chậm trễ thần y!" Hồi lâu, mới nghe từ trong phòng truyền ra một hơi thở dài: "Cửa không khóa, vào đi!" Huynh đệ Đinh thị vừa nghe liền vui không kể xiết, vội vàng đẩy cửa phòng mời Kim Kiên bước vào

Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến, nghĩ thầm: dây dưa nửa ngày căn bản là không khóa cửa, thật sự là lãng phí nước miếng

Giữa phòng dựng một bức bình phong họa trúc bằng lụa mỏng, bên cạnh bày trí bộ bàn ghế bằng gỗ đàn, men theo tường là một dãy tủ nhỏ khắc hoa, chiếc bàn trang điểm bằng gỗ mun tựa vào giường đối diện cửa sổ, chiếc giường bằng gỗ liêm giăng màn tơ lụa, thanh nhã tố lệ, giấu sang ân quý, đủ biết chủ phòng phẩm vị bất phàm

Một người đang cầm trên tay quyển sách ngồi trên giường, thấy ba người vào phòng, buông sách trong tay ra, nhẹ thở dài một hơi nói: "Đại ca, nhị ca, các ca ca cần gì phải làm khổ mình chứ..." Chỉ thấy nữ tử này, tóc đen phủ vai, không thoa phấn trang điểm, mày liễu mắt hạnh, da ngọc môi anh đào, trang tĩnh thanh tú, lẳng lẳng ngồi giữa màn che, có điều sắc mặt mờ hồ phiếm xanh, e là đã trúng phải quái độc đúng như lời của huynh đệ Đinh thị

Chợt nghe Đinh Triệu Lan bên cạnh lên tiếng: "Kim tiểu huynh đệ, đây là muội muội Nguyệt Hoa của ta, nửa tháng trước xuất môn vô ý bị nhện độc cắn bị thương, trúng độc rất nặng, không màng ăn uống, tứ chi vô lực, hai huynh đệ ta đã mời danh y phạm vi trăm dặm đến xem chẩn, tất cả đều nói là không thể cứu, mong rằng Kim tiểu huynh đệ thần thi diệu thủ cứu muội ta một mạng, đại ân đại đức...Kim tiểu huynh đệ?" Đinh Triệu Lan nói đến nửa câu mới thấy không ổn

Chỉ thấy Kim Kiên trợn trừng mắt nhỏ, thẳng tắp nhìn chăm chăm Đinh Nguyệt Hoa, hít ngược khí lạnh vào miệng, sắc mặt xanh mét, khiếp sợ cùng cực

Họ Đinh...Tên Nguyệt Hoa..

Đinh, Đinh Đinh Đinh Nguyệt Hoa? A a a! Là Đinh Nguyệt Hoa a a a! Ta đã nói cái tên Đinh thị song hiệp này, Mạt Hoa thôn này sao lại quen như vậy! Đinh Nguyệt Hoa không phải là vợ tương lai của Tiểu Miêu kia sao! Đinh thị song hiệp chính là anh vợ tương lai của Tiểu Miêu, cậu em vợ, Đinh trang này căn bản chính là nhà vợ tương lai của Tiểu Miêu a! Có còn thiên lý hay không đây, đối tượng đầu tiên đến khám bệnh tại gia lại có thể là vợ của người lãnh đạo trực tiếp, phí chẩn trị này còn thu thế nào đâyyyyyyyyyyy!

Hồi 2: Đinh trang bức tương thân đồng bỏ trốn, Quỳnh Ngọc Các hỗn loạn gặp phu quân

Dưới sự rèn giũa tàn khốc của các loại nhiệm vụ mạo hiểm vượt gió đội mưa ở Khai Phong phủ, giữa vô số lần cò kè mặc cả với tầng tầng giai cấp ông chủ tiểu thương ở Biện Kinh, dưới muôn vàn lần chịu đựng áp bức bóc lột của đệ nhất sư gia bụng đen Khai phong phủ, cộng thêm được hun đúc trong sát khí lạnh thấu xương, hàn khí đạt mức hung bạo của tứ phẩm đối

đao hộ vệ nào đó, Kim Kiên đã thành công nảy mầm thành một nhân tài phản ứng nhạy bén tốc độ cao

Nói tóm lại, chính là thời điểm càng nguy cấp đầu óc càng sáng suốt

Theo tục ngữ, chính là chó gáp cũng có thể nhảy tường..

Lúc này, tại đây, dưới tình huống khẩn cấp không hề dự triệu trước, liền gặp được phu nhân tương lai trong truyền thuyết của người lãnh đạo trực tiếp, trong đầu Kim Kiên lập tức vạch ra ngay bên dưới một tổ hợp công thức: Thứ nhất, Đinh Nguyệt Hoa = vợ tương lai của người lãnh đạo trực tiếp; Thứ hai, ấn tượng của mình đối với vợ tương lai của người lãnh đạo trực tiếp + gói đầu gió (*) = ấn tượng của mình đối với cấp trên tương lai = lương bổng tương lai + đãi ngộ + tiền thưởng chia hoa hồng + bảo hiểm + lương hưu = chính mình nửa đời sau; (*) Thành ngữ gói đầu gió, ý chỉ lời khuyên nhủ rỉ tai của người vợ hoặc tình nhân đối với chồng hoặc người yêu. Ở đây Kim Kiên muốn lấy lòng Đinh Nguyệt Hoa để nàng nói tốt về mình với Triều Chiêu

Thứ ba, muốn tiền đồ nửa đời sau rộng mở = lấy lòng người lãnh đạo trực tiếp = lấy lòng vợ tương lai của người lãnh đạo trực tiếp = lấy lòng Đinh Nguyệt Hoa; Vì thế, sau 0 giờ lẻ ba giây kinh ngạc, Kim Kiên lập tức đem Đinh Nguyệt Hoa xếp vào hàng ngũ các nhân viên đặc biệt lấy lòng, xếp tên gần với Bao đại nhân, Công Tôn tiến sinh cùng với động vật họ mèo nào đó, gộp lại thành hành động thực tiễn: "Thì ra là bào muội của nhị vị đại hiệp, Đinh tiểu thư quả nhiên là quốc sắc thiên hương hoa dung nguyệt mạo huệ chất lan tâm..." Kim Kiên cong mắt nhỏ lên, trên da mặt đều bị bao phủ bởi một loại tươi cười nịnh nọt, trong miệng thuận thể trượt ra một chuỗi lời khen ngợi

Không ngờ, câu vuốt mông ngựa ngày thường tất chiến tất thắng này vừa mở đầu, đã vấp phải một cây đinh to

Đình Triệu Huệ bước nhanh lên chắn ở trước người Đình Nguyệt Hoa, che khuất tầm mắt Kim Kiên

Sắc mặt Đình Triệu Lan trầm xuống: "Kim tiểu huynh đệ, xin cẩn trọng lời nói!" Bốn tia mắt lạnh lùng, hung hăng mang đệ nhất miệng lưỡi Khai Phong phủ Kim Kiên dọa sợ tới mức run lập cập, suýt nữa nuốt luôn đầu lưỡi

"Này, này...Nhị vị đại hiệp, ta chỉ là...Khụ khụ...cái kia..." Muốn vượt mông ngựa phu nhân tương lai của cấp trên thôi mà..

Kim Kiên cố nén xúc động lấy tay lau đi mồ hôi lạnh, ngấm ngấm hai huynh trưởng che chắn muội tử cứ như gà mẹ

Ách, hai vị này che chắn muội tử cũng thật chặt, dùng từ của ta ----- so với Tiểu Miêu, căn bản chính là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn ---- nhưng mà, có cần phải lấy ánh mắt nhìn bọn hào sắc tội ác tà trời tệ hại chồng chất chưa chết chưa hết tội mà trừng ta vậy không! Cuối cùng, lại chính là Đình Nguyệt Hoa đang ngồi trên giường bệnh đứng ra giải vây cho Kim Kiên

"Đại ca, nhị ca, sao có thể vô lễ với thần y Phạm huynh đệ mời đến như thế?" Ngữ khí của Đình Nguyệt Hoa mang chút trách cứ

Huynh đệ Đình thị lúc này mới nhớ ra cái tên dung mạo xấu xí miệng lưỡi trơn tru biểu tình dâm loạn trước mắt có vẻ như chính là thần y

"Thất lễ." Đình Triệu Lan liền ôm quyền

Đình Triệu Huệ vẫn giữ nguyên bộ dáng đề phòng nhìn chằm chằm Kim Kiên

"Khụ khụ..." Kim Kiên ho khan hai tiếng, khẽ cử động thân thể, nghiêm trang nói: "Vậy để Kim mã bắt mạch cho Đình tiểu thư được không?"

Huynh đệ Đinh thị liếc nhau, gật gật đầu, để cho Kim Kiên tiến lên xem mạch giúp Đinh Nguyệt Hoa, còn hai người chia ra mỗi người canh giữ một bên giường, bày ra điệu bộ chỉ cần Kim Kiên có hành động gì bất thường liền bật người tha ra ngoài

Xét thấy Đinh Nguyệt Hoa thân phận đặc biệt, Kim Kiên bắt mạch lần này đặc biệt dụng tâm

Hả...Mạch tương bình thản, không nổi không trầm, không nhanh không chậm, nhịp đập đều đặn, thông dong ôn hòa, lưu loát mạnh mẽ ---- nói tóm tắt, tình trạng cơ thể của Đinh Nguyệt Hoa là 200% khỏe mạnh ---- Hở? Kim Kiên sửng sốt

Nhưng sắc mặt của Đinh tiểu thư này..

Kim Kiên nhướng mắt ngắm một cái

Chắc chắn, nhìn gân, làn da của Đinh Nguyệt Hoa này cũng thật không tệ, cứ như trứng chim lột vỏ, vừa trơn vừa mềm, thật là xứng đôi với Tiểu Miêu kia..

Khụ khụ ---- quan trọng là, màu da này trong xanh thấu tím, đích thực là dấu hiệu trúng độc, nhất là cái cổ trắng nõn của Đinh Nguyệt Hoa so với, so với..

Chậm đã! Sao...sao cổ áo của Đinh tiểu thư này cũng có màu xanh ---- chẳng lẽ bệnh này còn có thể truyền nhiễm lên áo quần? Kim Kiên nheo mắt nhỏ lại, quét hình tỉ mỉ cổ áo của Đinh Nguyệt Hoa

"Ừm --- Khụ!" Đinh Triệu Huệ đột nhiên ho khan một tiếng

"Chớ nhìn phi lễ!" Đinh Triệu Lan lạnh giọng nhắc nhở bên tai Kim Kiên. "Ha ha, lương y như từ mẫu, chỉ là chẩn đoán căn bản vọng, vãn, vãn, thiết (*) thôi!" Kim Kiên cười thu hồi ánh nhìn, sụp mí mắt tiếp tục

bắt mạch, trong đầu lại ùng ùng đoàng đoàng: (*) Nhìn, nghe, hỏi, sờ Mạch đập không hề có dị trạng, tất nhiên là thân thể khỏe mạnh; Sắc mặt phát xanh, cổ áo cũng có màu xanh...sắc mặt phớt xanh của Đinh Nguyệt Hoa này tám phần là dùng cách thức gì đó nhuộm lên..

Tóm lại là, Đinh tiểu thư này căn bản không trúng độc! Nghĩ vậy, Kim Kiên lại nâng mí mắt liếc nhìn Đinh Nguyệt Hoa

Chỉ thấy Đinh Nguyệt Hoa không biết lấy từ đâu ra một chiếc khăn lụa, che ở khóe môi, làm ra bộ dáng Lâm Đại Ngọc mắc bệnh nguy kịch hết phương cứu chữa, ho nhẹ hai tiếng nói: "Mấy vị danh y mời đến trước đây đều nói độc này của Nguyệt Hoa không giải được, trong lòng Nguyệt Hoa hiểu rõ, Kim huynh đệ cứ nói ra đi."

"Nguyệt Hoa!" Huynh đệ Đinh thị đồng thời kêu lên, mặt đầy đau đớn

Hai mắt Kim Kiên banh lớn, khóe miệng khẽ giật

Huynh đệ Đinh thị đứng ở hai bên sườn không thấy rõ, nhưng Kim Kiên lúc này ngời đối diện Đinh Nguyệt Hoa, khoảng cách bất quá một thước, lại nhìn thấy rất rõ ràng

Kim Kiên dám dùng lịch sử bị cây gậy trúc bụng đen nào đó ở Khai Phong phủ tra tấn đến đầy máu và nước mắt mà đánh cược, lúc Đinh Nguyệt Hoa vừa mới dùng khăn che miệng, khóe miệng rõ ràng cong lên một phần mười li

Trăm phần trăm, không! Một ngàn trên một trăm, bệnh này là giả! Kim Kiên phán đoán trong lòng

Bây giờ phải làm sao? Theo lời thật báo cáo với huynh đệ Đinh thị hay là cùng nhau diễn trò với vị đại tiểu thư này? Nói thế nào lợi hơn! Trong mắt nhỏ Kim Kiên tỏa ra ánh sáng

Lấy lòng phu nhân tương lai của người lãnh đạo trực tiếp, cơ duyên tốt như thế không phải là ngày nào cũng có thể gặp được

Hôm nay giúp Đình tiểu thư một bước nhỏ, ngày mai Đình tiểu thư nhất định giúp ta một bước lớn! Quả thực đúng là cái bánh từ trên trời rớt xuống a! Hạ quyết tâm, Kim Kiên sửa sang lại sắc mặt, đổi thành vẻ mặt thâm trầm thờ dài một hơi

Huynh đệ Đình thị vạn phần khẩn trương

"Kim tiểu huynh đệ, thế nào rồi? Độc của Nguyệt Hoa còn có thể cứu không?" Đình Triệu Huệ chỉ còn thiếu mỗi bóp lấy bả vai Kim Kiên mà lắc lắc

Đình Triệu Lan cũng có vẻ mặt khẩn thiết nhìn chằm chằm Kim Kiên

Kim Kiên liếc mắt nhìn hai người một cái, chậm rãi lắc đầu

Sắc mặt huynh đệ Đình thị tức thì trở nên trắng bệch

"Nhiệm vụ đại hiệp đừng quá lo lắng, bệnh này của Đình tiểu thư cũng không phải là không thể giải, mà là khó giải." Kim Kiên hứng thú nhìn hai người vát giò lên cổ, lại bồi thêm một câu. "Khó giải? Phương pháp khó khăn thế nào?" Đình Triệu Huệ cả đầu đầy mồ hôi

"Hay là cần nhiều dược liệu quý báu?" Đình Triệu Lan hiển nhiên đầy thiết thực

Kim Kiên khoát tay: "Nhện độc cắn trúng Đình tiểu thư trước đây có tên là quỷ nhện, loài nhện độc này có mười ba loại, đủ loại độc tính bất đồng, giải pháp tự nhiên cũng bất đồng. Nếu Đình tiểu thư vừa bị nhện độc cắn, trong vòng ba ngày thỉnh Kim mỗ đến giải độc, Kim mỗ hiển nhiên có thể tra ra nhện độc này rốt cuộc là loại nào, luyện chế thuốc giải cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng hôm nay Đình tiểu thư trúng độc đã lâu, độc nhập

vào ngũ tạng, hòa hợp cùng da máu, nghĩ muốn phân biệt quý nhện nào gây ra thương tích là cực kỳ không dễ dàng, độc tính không biết, làm sao giải độc? Khó trách mấy vị danh y nhị vị mời đến trước đây đều thúc thủ vô sách (*) ...Haizz..." (*) Không có cách nào cứu chữa

Nói đến đây, Kim Kiên dừng một chút, liếc qua sắc mặt so với người chết không hơn là bao của huynh đệ Đinh thị, lại nhìn thoáng qua đôi mắt hạnh biến to trông thấy của Đinh Nguyệt Hoa, tiếp tục nói: "Ba vị chớ nên lo lắng, Kim mỗ chỉ nói hiện tại không thể luyện chế thuốc giải, cũng không phải nói là Đinh tiểu thư không thể cứu."

"Lời của Kim huynh là thật sao?" Đinh Triệu Lan kinh hỉ hô

Đinh Triệu Huệ một phen tóm lấy bả vai Kim Kiên: "Phương pháp ra sao? Chỉ cần Kim huynh nói ra, dù lên núi đao xuống biển lửa hai huynh đệ ta cũng tuyệt không nhú mày!"

"Cái đó thì không cần." Kim Kiên mỉm cười: "Chỉ cần Kim mỗ mỗi ngày lấy châm pháp cứu huyết phi châm, chậm rãi dẫn độc tố trong cơ thể Đinh tiểu thư ra ngoài, tiếp đó lại lấy độc sạch pha loãng với máu có chứa độc tố, tức khắc sẽ thuyên giảm." Huynh đệ Đinh thị đồng thời thở phào nhẹ nhõm

"Nhưng mà..." Kim Kiên lại bổ thêm một câu, có chút độc ác thích thú nhìn huynh đệ Đinh thị lại bắt đầu hít thở dồn dập: "Biện pháp này rất cuộc mát bao lâu mới có thể loại bỏ được hết độc tố bên trong cơ thể tiểu thư, Kim mỗ cũng không thể nói rõ, hoặc là năm ba ngày, hoặc là năm ba tháng, hoặc là một năm, nửa năm cũng không đoán trước được, việc này..." Sắc mặt Kim Kiên lộ ra vẻ khó xử

"Kim huynh cứ yên tâm ở lại Đinh trang, hai huynh đệ ta nhất định sẽ tiếp đãi Kim huynh như thượng khách!" Đinh Triệu Huệ vỗ vỗ ngực

Kim Kiên vội vàng xua tay, nói: "Kim mỗ không phải có ý này, chỉ là Kim mỗ từng đồng ý với một vị bằng hữu ở Biện Kinh rằng ít ngày nữa sẽ

hồi kinh, nhưng bây giờ trong chốc lát không thể trở về, chỉ sợ vị bằng hữu kia trách Kim mỗ nuột lòi...”

“Kim huynh không cần lo lắng, tại hạ ngay bây giờ viết một phong thư đưa về Khai Phong Biện Lương nói rõ nguyên do, mạng người quan trọng, bằng hữu Kim huynh chắc sẽ thông cảm.” Đinh Triệu Lan nói

"Đa tạ Đinh đại hiệp." Kim Kiên vội đứng dậy ôm quyền cảm tạ: "Thư giao đến tay Công Tôn tiên sinh Khai Phong phủ là được."

“Công Tôn tiên sinh theo như lời Kim huynh có phải là Công Tôn tiên sinh bên cạnh Bao đại nhân?" Đinh Triệu Huệ tròn tròn hai mắt hỏi. Kim Kiên gật đầu

Đinh Triệu Lan cũng hơi lộ vẻ kinh ngạc: "Ai ai cũng đều biết Công Tôn tiên sinh mưu trí sánh với Gia Cát, y thuật sánh với Hoa Đà, Kim huynh lại là bằng hữu của Công Tôn tiên sinh, khó trách y thật cao siêu như thế."

“Quá khen, quá khen, Kim mỗ hổ thẹn không dám so sánh với Công Tôn tiên sinh." Kim Kiên cười đáp: "Việc này không nên chậm trễ, Kim mỗ bây giờ khai ra toa độc sạch, thỉnh nhị vị cho người đi bốc thuốc." Huynh đệ Đinh thị vội vàng đáp ứng, nhanh chóng gọi tiểu đồng chuẩn bị văn phòng tứ bảo (*). Không đến một lát Kim Kiên đã khai xong toa thuốc, giao cho tiểu đồng chuẩn bị sắc thuốc

(*) Văn phòng tứ bảo gồm bốn loại "bút, nghiên, giấy, mực"

“Bây giờ Kim mỗ sẽ thi châm cho Đinh tiểu thư, không thể phân tâm, mong rằng nhị vị lui tránh." Sau khi dặn dò huynh đệ Đinh thị những việc cần chú ý xong, Kim Kiên lại lên tiếng nhắc nhở

Huynh đệ Đinh thị bấy giờ có chút do dự, nhìn Kim Kiên muốn nói lại thôi, hiển nhiên là không muốn để cho Kim Kiên và Đinh Nguyệt Hoa, một đôi cô nam quả nữ đơn độc ở chung một phòng

Hừ, hai lão huynh trưởng gà mẹ này

Kim Kiên thăm giờ giọng xem thường

Đều là sinh vật giống cái, chẳng lẽ ta còn có thể ăn mất Đình tiểu thư nhà các ngươi hay sao? Nhìn vẻ mặt lo lắng của huynh đệ Đình thị, Kim Kiên vội chấn chỉnh ngũ quan, cố gắng đạt tới bộ dáng đức cao vọng trọng

Da mặt huynh đệ Đình thị khẽ động, lại nhìn về phía Đình Nguyệt Hoa

Đình Nguyệt Hoa nhẹ nhàng gật đầu: "Nhị vị ca ca không cần lo lắng, Nguyệt Hoa tin tưởng Kim huynh đệ là người quang minh lỗi lạc."

"Kim huynh, muội ta liền giao cho ngươi!" Đình Triệu Huệ vỗ bả vai Kim Kiên

"Làm phiền Kim huynh!" Đình Triệu Lan thi lễ

Đợi đến khi hai người bước một bước quay đầu ba lần đi ra khỏi phòng, bước xuống lầu, Kim Kiên mới sửa sang lại bộ dáng cao nhân, vẻ mặt tươi cười nhìn Đình Nguyệt Hoa nói: "Đình tiểu thư, có thể thi châm!" Nếu biểu tình nịnh nọt chân chó cân xứng với bọn hào sắc Vân Dung xã này để cho huynh đệ Đình thị trông thấy, tất nhiên sẽ mặc kệ Kim Kiên là thần y cái rắm gì, lập tức đá văng ra cửa sổ

Nhưng Đình Nguyệt Hoa lại không thay đổi thần sắc, mắt hạnh chứa nước nhìn Kim Kiên một lúc lâu sau, đột nhiên nở ra chút ý cười dịu dàng, giọng nói như hoàng anh xuất cốc: "Ngươi thực thông minh." Khuôn mặt tươi cười nịnh nọt của Kim Kiên cứng lại

"Ngươi thông minh hơn nhiều so với mấy lão đại phu đến đây mấy ngày trước." Đình Nguyệt Hoa tiếp tục nói: "Mấy đại phu trước đây đều sau khi bị bức ép mới sửa lời giúp ta, làm ta mất một phen công phu." "Bức ép?" Kim Kiên bắt lấy hai chữ mâu chốt

"Đó là khi bắt đầu mở miệng khai báo với đại ca, nhị ca, ta lập tức điếm á huyết bọn họ, sau đó lại điếm tiếp huyết khóc huyết cười huyết đau huyết ngứa." Đinh Nguyệt Hoa tươi cười sáng lạn

Mí mắt Kim Kiên khẽ giật

...Quá độc ác đi, vừa khóc vừa cười vừa đau vừa ngứa còn không kêu được ra tiếng, cái này căn bản là làm cho người ta muốn sống không được muốn chết không xong..

Trời cao ơi, vợ tương lai của Tiểu Miêu quả nhiên cũng không phải là nhân vật tầm thường gì! "Không biết vì sao Đinh tiểu thư phải giả vờ trúng độc..." Mà còn phải mạnh bạo như vậy

Kim Kiên sờ sờ da gà trên cánh tay, khuôn mặt run rẩy tươi cười hỏi

Đinh Nguyệt Hoa nâng má hạnh, nét mặt chuyên chú nhìn Kim Kiên: "Sao? Người muốn đi mật báo?"

"Tuyệt không có ý này!" Kim Kiên vội xua tay không ngừng

"A~" Không biết có phải là do Kim Kiên hoa mắt hay không, nhưng con ngươi trong tròng của Đinh Nguyệt Hoa tựa hồ vừa chớp lên một tia hào quang mơ hồ

"Nhìn người còn nhỏ tuổi, mà trái lại tâm nhãn không kém a!" Đinh Nguyệt Hoa hơi hơi nghiêng đầu, vẻ mặt ý vị sâu xa nói

"Chỉ, chỉ giáo cho?" Kim Kiên không khỏi sợ run cả người

Đinh Nguyệt Hoa chậm rãi xếp lại chiếc khăn trong tay, hoãn thanh nói: "Trước tiên nói ra nguồn gốc và chủng loại nhện độc, lời nói có bằng có lý, chứng tỏ bản thân đích thực có năng lực thần y, làm kẻ khác tin phục, sau lại nói độc này không có cách giải, thừa lúc nhị vị ca ca đau đớn trong

lòng, lại đột nhiên chỉ ra đường sống trong tử địa, tuyên bố có phương pháp tán độc, làm cho nhị vị ca ca vốn đã mất hết hy vọng lấy lại thần trí vui mừng, tất nhiên sẽ không còn lòng dạ nào để phân rõ lời thật giả ---- một loạt lời nói dối cứ vậy mà tuôn ra, nhưng lại không lộ chút sơ hở ----" Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu, mắt hạnh nhìn về phía Kim Kiên: "Nếu không phải Nguyệt Hoa tự biết thân thể mình khỏe mạnh, sợ cũng sẽ tin vào lời của Kim huynh đệ không chút nghi ngờ." Kim Kiên đến đây đã là hải hùng khiếp vía

Sáng ý tuyệt diệu của mình (Con nhện quý ---- hiển nhiên là từ "Khuyến dạ xoa", mười ba chủng loại nhện độc ----- tất nhiên là từ "Thợ săn"), cộng thêm tâm lý chiến đấu, tinh hoa kỹ xảo mấy tháng học tập của Công Tôn gậy trúc, vốn tưởng rằng thần lai chi bút (*), lại vụn vụn lần không nghĩ tới mặc dù đã lừa được huynh đệ Đinh thị từng trải, lại không lừa được người thoát nhìn không hề có lực uy hiếp, bề ngoài tưởng chừng là tiểu thư khuê các, đích thị Đinh Nguyệt Hoa này

(*) Được thần linh hỗ trợ, hiệu quả bất ngờ không chút sơ hở

Thảo nào Đinh Nguyệt Hoa này giả bệnh mấy tháng trời cũng không bị ai phát hiện

Thảo nào huynh đệ Đinh thị đối với muội tử nói gì nghe nấy

Tâm cơ, lực nhìn thấu, lực phân tích đến mức như thế ---- thật sự không phải là tiểu thư không bước khỏi cửa chính, phu nhân tương lai của Tiểu Miêu có vẻ như có chút đáng sợ a a ..

Kim Kiên cảm giác mồ hôi lạnh sau lưng tuôn dày đặc, bỗng nhiên hơi hồi hận khi quyết định đuổi huynh đệ Đinh thị đi khỏi

"Chỉ là, ta cũng không hiểu rõ." Đinh Nguyệt Hoa hơi hơi nghiêng đầu: "Người với ta vốn không quen biết, vì sao phải che đậy cho ta?" Nghe thấy câu hỏi này, Kim Kiên cuối cùng cũng có chút chút cảm giác ưu việt

Bởi vì ta biết người chính là phu nhân tương lai của người lãnh đạo trực tiếp

Ta chỉ muốn thuận thể nịnh bợ lãnh đạo một chút..

Nhưng làm sao mà nói? Nói ra ai tin đây! "Bởi, bởi vì ta cùng tiểu thư nhất kiến như cố (*), rút đao tương trợ cũng là thường tình..." Kim Kiên cười gượng

(*) mới quen đã thân Đinh Nguyệt Hoa khẽ nhếch mày liếc: "Vì sao lại bảo độc nhện này cần phải điều trị lâu dài?" ...Bởi vì gần đây Tiểu Miêu kia trong Khai Phong phủ có phần quái gở làm người ta chịu không nổi, ta nghĩ dù sao cũng đi ra rồi, chi bằng đợi thêm mấy ngày trốn sóng gió, Đinh trang lại cho ta ăn tốt uống tốt, coi như nghỉ giải lao đi..

"Ta nghĩ Đinh tiểu thư giả bệnh thời gian dài như vậy khẳng định có nguyên do, không bằng cho độc này hàm lâu thêm chút nữa, giúp Đinh tiểu thư một tay..." Kim Kiên chà xát tay

"Người thật biết Công Tôn tiên sinh Khai Phong phủ?" Kim Kiên gật đầu không ngừng: "Đương nhiên." Không chỉ có Công Tôn tiên sinh, Lão Bao mặt đen, tứ đại kim cương, hộ vệ Tiểu Miêu đại nhân, trên dưới sai dịch tạo lại, lao đầu...Ta đều quen tất! "Vì sao phải khiến đại ca viết thư cho Công Tôn tiên sinh?" ...Ta không muốn vì nghỉ dài kỳ bỏ bê chức trách mà bị cuốn gói, nếu Đinh đại hiệp hành văn không tồi, ta còn có thể giắt thêm mấy đồng lương nghỉ ngơi gì đó..

"Thật là có việc trong người!" Kim Kiên vẻ mặt quả quyết

"A~" Một tiếng này của Đinh Nguyệt Hoa ngàn xoay trăm chuyển, Kim Kiên chợt cảm thấy ruột của mình cũng thắt lại theo

Nhìn sắc mặt khẽ biến của Kim Kiên, Đinh Nguyệt Hoa che miệng khẽ cười một tiếng, nháy mắt mấy cái: "Ngươi thực có thể chữa bệnh?" Kim Kiên cơ hồ rơi lệ

Không phải hỏi "Ngươi thật sự là thần y?" Hoặc "Ngươi thật sự là đại phu?" Mà là "Ngươi thực có thể chữa bệnh?" Đây là hoàn toàn hạ thấp phẩm cách của ta, trắng trợn khinh bỉ chuyên ngành của ta! Muốn nhẫn cũng không thể nhẫn! "Không nói khoa trương, y thuật của ta tương xứng với Công Tôn tiên sinh Khai Phong phủ!" Kim Kiên ngẩn đầu ưỡn ngực

Chức danh đệ tử quan môn của Y tiên Độc thánh oai phong một cõi tất nhiên không dám tự giới thiệu, đành phải dựa vào bóng râm của cây gậy trúc nào đó thôi... Hai mắt Đinh Nguyệt Hoa xoay vòng đánh giá trên dưới Kim Kiên, khóe môi cong lên: "Nhu vậy ăn uống về sau của Đinh Nguyệt Hoa có phải là do Kim thần y phụ trách hay không?"

“Hửn, hửn là vậy đi...” Mí mắt Kim Kiên giật lên

Sao đột nhiên thấy sống lưng hơi lạnh? Chỉ thấy Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên dựa vào thành giường, lại khôi phục thành bộ dáng yếu đuối, nắm lấy khăn lụa che ở góc miệng nói: "Bánh Đường Tô của Túy Tiên lâu bên bờ Tây Hồ nghe nói hương vị không tồi.”

“Hử? cái gì bánh cái gì lâu?” Kim Kiên hiển nhiên không theo kịp mạch suy nghĩ của đại tiểu thư: "Là ý gì?"

“Bánh Đường Tô của Túy Tiên lâu bên bờ Tây Hồ nổi danh khắp thành Hàng Châu, ta mộ danh Kim thần y đã lâu, cho nên muốn đi mua một mâm cho thần y ném thử.” Đinh Nguyệt Hoa chậm rì rì giải thích

"Cái gì mà bánh Đường Tô, ta chưa từng nghe qua!" Kim Kiên cao giọng: "Ta vì cái gì phải đến đó mua ăn!" Đinh Nguyệt Hoa liếc Kim Kiên một cái, mày liễu cau lại, ho hai tiếng, run giọng nói: "Nguyệt Hoa bệnh nguy kịch, làm sao lại có khẩu vị ăn bánh Đường Tô gì đó? Tất nhiên là bản

thân Kim thần y muốn ăn!" Nè chính người muốn ăn chứ! "Đình tiểu thư, người có thể cho gia đình đi mua mà!" Kim Kiên cắn răng

Ta tới làm thần y chữa bệnh, không phải chạy đến làm chân sai vặt! "Ai da!" Đình Nguyệt Hoa làm như đột nhiên nhớ ra điều gì, đập tay một cái: "Nếu để cho đại ca nhị ca biết người với ta kết bè lừa họ...Haizz...Nguyệt Hoa tự nhiên không lo, ít nhiều cũng là muội ruột của nhị vị ca ca, nhưng Kim thần y người ---- Kim huynh đệ, người cũng biết danh hào của đại ca nhị ca ta trên giang hồ?" Da mặt Kim Kiên run rẩy: "Không phải là Đình thị song hiệp sao?"

"Đó là tên gọi tao nhã do bằng hữu giang hồ tặng cho thôi." Đình Nguyệt Hoa âm u nói: "Danh hào thật sự chính là ---- Đình thị song sát!" Nói đến đây, Đình Nguyệt Hoa nhướng đôi mày liễu, con người hạnh đầy nước, vẻ mặt chờ mong nhìn Kim Kiên: "Kim huynh đệ có muốn biết vì sao lại là song sát?" Cũng không quan tâm câu trả lời của Kim Kiên, tiếp tục nói: "Tính tình hung ác, ra tay tàn nhẫn..."

"Bánh Đường Tô của Túy Tiên lâu sao, không thành vấn đề, ta lập tức đi ngay!" Kim Kiên nhảy mạnh người lên, nhanh như chớp chạy vội ra ngoài

Đình Nguyệt Hoa bị thân hình nhẹ nhàng quý dị của Kim Kiên làm ngẩn ra, nháy mắt mấy cái, lấy từ dưới gối ra một bao ô mai, nhón một viên bỏ vào trong miệng, trên dung nhan tú lệ hiện ra một sắc cười không hề suy tính

"Khinh công hảo tuấn...Có ý nghĩa..." * Đình Nguyệt Hoa, người này tính tình thế nào? Đình Triệu Lan: "Nguyệt Hoa lúc nhỏ lanh lợi, sau khi lớn lên lại dịu dàng hiền thực." Đình Triệu Huệ: "Muội muội của Đình Triệu Huệ ta, tất nhiên là muội muội tốt nhất thiên hạ!" Trẻ hầu Đình trang: "Đại tiểu thư của chúng ta đó hả, là tiểu thư tốt nhất trên đời, chưa bao giờ đánh chửi kẻ dưới." Gia đình hộ viện Đình trang: "Đình tiểu thư nói chuyện với chúng ta, từ trước đến nay đều là mềm giọng nhỏ lời, thực êm tai." Đầu bếp nữ Đình trang: "Ngày lễ tết đại tiểu thư đều cho chúng ta bao đồ

đấy!" Đầy tớ Đinh trang: "Nếu nhà của người có người bị bệnh hay gặp nạn, cứ nói với đại tiểu thư một tiếng, đại tiểu thư nhất định có thể thay người làm chủ!" Nha hoàn bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa...Khụ khụ, Đinh tiểu thư có duy nhất một vị nha hoàn kề bên, vừa sinh hạ đứa nhỏ, đang trong giai đoạn ở cữ, cho nên, Kim Kiên không thể nghe được đánh giá của nàng

Ngay cả Phạm tiểu vương gia mới tới thăm bệnh một lần cũng khen không dứt miệng: "Dung tư đoan mỹ, cử chỉ hữu lễ, tiến lui chừng mực, không kiêu không hèn, quả thực là đại gia khuê phạm." Tổng kết những lời trên, Đinh đại tiểu thư chính là tập hợp của xinh đẹp tốt bụng hiền lương thực đức, đại diện cho đông đảo phụ nữ truyền thống đạo đức tốt, đại biểu cho hình tượng nữ tính xuất sắc điển hình

Lúc này, đại biểu nữ tính xuất sắc điển hình Đinh Nguyệt Hoa đang ăn bánh bạch hà, bánh thạch anh, bánh thủy linh, bánh quế Tây Hồ, canh hạt dẻ, và hơn mười loại đồ ăn vặt bốn mùa khác, do Kim Kiên vừa mang về từ trong thành Hàng Châu

"Gạo nếp của bánh bạch hà này, đúng là gạo cũ năm ngoái, mùi vị hơi kém." Đinh Nguyệt Hoa bỏ vào trong miệng một khối, nhìn Kim Kiên nói: "Kim huynh đệ, cái này không phải là bánh bạch hà của cửa hàng Tôn gia đời thứ mười tám trên phố tây thành Hàng Châu chứ?"

"Đinh tiểu thư cao kiến..." Kim Kiên cười gượng

Đinh Nguyệt Hoa gật đầu, với dáng vẻ cực kỳ tao nhã ---- khụ khụ, sửa sửa, đây phải nói là với dáng vẻ cực kỳ tao nhã cộng thêm tốc độ cực kỳ kinh người đem một đĩa bánh bạch hà ăn sạch, sau đó bắt đầu thưởng thức đĩa tiếp theo

"Ừm, bánh Phục Linh này quả nhiên là của cửa hiệu đường thủy bà Vương đời bốn mươi sáu ở phố tây nam..." Đĩa bánh Phục Linh nháy mắt thấy đầy

"Canh hạt dẻ này hơi kém lửa, xem ra tay nghề con trai lão Hứa vẫn không tới đâu ..." Canh hạt dẻ biến mất

"Ừm, cái này..." Mọi chủng loại ăn vặt xoẹt xoẹt xoẹt biến mất

Kim Kiên đang cầm bát trà ngồi ở một bên, so với ngày đầu tiên bị cảnh tượng kinh hoàng này dọa đến mặt không còn chút máu thê thảm vô cùng, thì hôm nay đã có thể nói là thản nhiên ----nếu lơ đi mí mắt đang run rẩy không ngừng của Kim Kiên

Thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, đại dương không thể đo lường. Ai mà đoán được, vị Đinh đại tiểu thư Đinh trang dụ dàng tú lệ tâm địa thiện lương này lại có thể là một "Đại thực khách" chuẩn xác từ đầu tới đuôi ---- tình cảm yêu mến dành cho các loại mỹ thực khác hẳn người thường

Nửa tháng, suốt nửa tháng! Việc duy nhất Đinh Nguyệt Hoa giao cho Kim Kiên chính là đóng gói đóng lớn đóng nhỏ đồ ăn vặt vác về từ trong thành Hàng Châu! Chạy tới chạy lui lui hẻm chạy phố, lộ trình hơn mười dặm gian khổ chưa nói, còn cố tình chỉ định đứng tên cửa hàng ăn vặt..

Hàng loạt thứ này ...Sao lại có chữ "Thảm" cấp độ cao vậy! Tuy nói mỗi ngày thứ mang về chỉ là đồ ăn vặt, nhưng ít nhất cũng phải năm sáu cân..

Vậy mà mỗi ngày chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, Đinh Nguyệt Hoa đều đã gió cuốn mây tan ăn xong sạch sẽ

Quan trọng là người này vừa mới ăn xong cơm trưa, hai bát cơm lớn, bốn món chay bốn món mặn cộng thêm một bát canh thịt bò Tây Hồ..

Nói vậy dạ dày của vị Đinh Nguyệt Hoa này là lỗ đen vũ trụ sao? Đinh Nguyệt Hoa đương nhiên không biết họ Kim nào đó đang thành thành thật thật ngồi ở một bên này, trong lòng lại cong cong lượn lượn phong phú như thế, chỉ liếc mắt nhìn vào cái bàn rộng tuếch giống như tâm nguyệt chưa

toại, nhặt lấy khăn chùi chùi khoe miệng: "Bây giờ ta đang giả bệnh, vẫn không nên ăn quá no, tránh bị đại ca nhị ca ta nhìn ra sơ hở." Kim Kiên suýt nữa từ trên ghế cầm đầu xuống đất

Như vậy còn ăn không no? Không phải chứ! Đây mà lại là đại biểu nữ tính xuất sắc điển hình cái gì, căn bản chính là thao thiết (*) khoác túi da mỹ nữ a a a! (*)Thao thiết 饕餮 tên một giống ác thú. Ngày xưa dùng làm tiếng riêng để gọi những kẻ hung ác, tham ăn tham uống

Tiểu Miêu a, xem ra chút bông lộc nhỏ nhoi của ngươi ngay cả vấn đề cơm ăn của vợ cũng giải quyết không nổi rồi..

Ngay khi Kim Kiên đang thay người lãnh đạo trực tiếp lo lắng nửa đời sau, bên ngoài chợt truyền đến tiếng gõ cửa

"Nguyệt Hoa, hôm nay khỏe nhiều chứ?" Là giọng của Đinh Triệu Lan

"Phạm tiểu huynh đệ đến thăm muội này." Giọng Đinh Triệu Huệ theo sát sau đó

Đinh Nguyệt Hoa đang cảm thụ dư vị mỹ thực đột nhiên vẩy bàn tay trắng nõn, càn quét một đồng giấy gói điểm tâm trên bàn vo thành một cục, ném xuống gầm giường, chân nhón một chút đã lao nhanh về giường như một trận gió, nằm sấp người xuống, xong quét ánh mắt sắc bén về phía Kim Kiên

Kim Kiên tức thì hiểu ý, vội vàng bỏ nhào vào bên giường, nhắc giữ cổ tay Đinh Nguyệt Hoa, giống như đang bắt mạch

Đinh Nguyệt Hoa mới đó còn sinh long hoạt hổ (*), lúc này đã làm ra bộ dáng tây tử phủng tâm, ra vẻ bệnh tình trầm trọng nói: "Đã là Phạm tiểu huynh đệ đến đây, mau mời." (*) Khỏe như vâm

Bất luận đã nhiều lần chiêm ngưỡng tài nghệ thoát cái chuyển đổi vai diễn này, Kim Kiên vẫn cảm thấy vô cùng thần kỳ

Người này không đi đề cử giải Oscar hạng mục phim hành động, thì thật là lãng phí

Huynh đệ Đinh thị, Phạm Dung Hoa vào phòng cùng lúc, Mạc Ngôn bảo vệ bên cạnh Phạm tiểu vương gia, Thiệu Vân đứng canh phòng bên ngoài cửa

Đinh Triệu Lan, Đinh Triệu Huệ bước vào vừa nhìn thấy Đinh Nguyệt Hoa, nhất thời vô cùng mừng rỡ

"Sắc mặt Nguyệt Hoa hôm nay tốt hơn rất nhiều." Đinh Triệu Huệ nói

Tròng mắt Kim Kiên tròn trắng

Màu thuốc nhuộm trên mặt vừa rồi bị thức ăn chùi đi không ít, sắc mặt sao có thể không tốt chứ? "Kim tiểu huynh đệ quả nhiên y thuật cao siêu!" Đinh Triệu Lan hướng tới Kim Kiên ôm quyền

"Quá khen, quá khen." Kim Kiên đáp lễ

Đinh Nguyệt Hoa khẽ cười nói: "Mấy ngày nay may mắn có Kim huynh đệ chiếu cố, Nguyệt Hoa vô cùng cảm kích."

"Khách khí, khách khí." Kim Kiên tiếp tục đáp lễ

Là chiếu cố cái dạ dày của người thì có! "Đúng vậy! Nguyệt Hoa lần này có thể bỉ cực thái lai (*), may là nhờ có Kim tiểu huynh đệ." Đinh Triệu Huệ dừng một chút, lại nhìn sang phía Phạm Dung Hoa: "Hơn nữa, nếu không phải Phạm huynh đệ không quản ngàn dặm xa xôi mời vị thần y này đến chữa trị cho Nguyệt Hoa, Nguyệt Hoa lần này có thể đã lành ít dữ nhiều." (*) Tương tự như câu hết cơn bỉ cực tới hồi thái lai, ý nói vượt qua

gian khổ tận cùng rồi cũng có ngày hoàn thành tâm nguyện, khỏe mạnh bình an

Phạm Dung Hoa vội ôm quyền nói: "Dung Hoa được nhậm vị ca ca nhiều phương chiếu cố, dù cho phải lưỡng đao xuyên thấu cũng không nói một thành hai, nay chỉ có thể dốc chút sức nhỏ, không đáng nhắc đến, huống chi độc của Đinh tiểu thư đều dựa vào Tiểu Kim, Dung Hoa làm sao có thể nhận lời tạ ơn của nhậm vị đại ca."

"Haizz ---- Phạm lão đệ nói gì vậy, công lao của Kim tiểu huynh đệ cố nhiên không thể chối cãi, nhưng công đầu quyết định cũng là của Phạm lão đệ." Đinh Triệu Huệ nói

Phạm Dung Hoa cười: "Đều là huynh đệ trong nhà, việc của nhậm vị đại ca chính là việc của Dung Hoa, còn nói cái gì công đầu hay không công đầu."

"Phạm lão đệ..."

"Nhậm đệ." Đinh Triệu Lan mỉm cười cắt ngang lời nhậm đệ nhà mình: "Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy." "Ha ha ha, nói rất đúng, đều là người một nhà cả!" Đinh Triệu Huệ vỗ bả vai Phạm Dung Hoa cười nói

Phạm Dung Hoa rõ ràng có chút không hiểu, chỉ biết cười gượng đáp lại

Bên kia huynh đệ Đinh thị cùng Phạm Dung Hoa tán gẫu vui vẻ, bên này Đinh Nguyệt Hoa nằm trên giường sắc mặt lại không dễ coi cho lắm

Đây hoàn toàn không phải màu lam do thuốc nhuộm, mà tuyệt đối là màu đen kịt thiên nhiên xuất phát từ bên trong

Kim Kiên là kẻ ngoài cuộc nên sáng suốt nhất, mấy câu trước sau của huynh đệ Đinh thị đều có ngụ ý, còn kèm theo câu mấu chốt "Đều là người

một nhà", Kim Kiên lập tức nhận ra trong bình hồ lô của huynh đệ Đinh thị muốn bán thuốc gì

Chắc chắn, không thể tin được ta sinh thời còn có thể may mắn chứng kiến cảnh tương thân kỳ dị của Hiếu Nghĩa vương gia Phạm Dung Hoa xinh đẹp như hoa, nghĩa tử của Thái Hậu đương triều, cùng với Đinh Nguyệt Hoa vợ tương lai của Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ Triển Chiêu. Không được, da mặt không thể run, kiên quyết không thể run..

Kim Kiên cố nhịn cơn xúc động làm da mặt run rẩy, nhìn vào Phạm Dung Hoa chưa hề có kinh nghiệm tương thân bị người ta nói lời vòng vo

"Phạm huynh đệ, biết đệ lâu như vậy, hình như chỉ nghe đệ nói nhà ở Biện Kinh, trong nhà có ai khác không?" Đinh Triệu Huệ nở ra phát súng thứ nhất

Trọng điểm đầu tiên của tương thân: trước tiên phải làm rõ thành viên cấu thành gia đình đối phương ---- nhất định phải là gia đình hòa thuận

"Dung Hoa phúc bạc, cha mẹ sớm từ trần, vẫn cùng nghĩa mẫu nương tựa lẫn nhau, sau nghĩa mẫu lại tìm được thân nhi thất lạc nhiều năm, Dung Hoa liền có thêm một nghĩa huynh." Huynh đệ Đinh thị liếc nhau một cái, Đinh Triệu Lan lại nói: "Không thể tưởng được hoàn cảnh Phạm huynh đệ lại long đong như thế." Phạm Dung Hoa lắc đầu, ánh mắt nhu hòa: "Không thể nói là long đong, nghĩa mẫu và nghĩa huynh đều đối xử với đệ rất tốt, Dung Hoa vô cùng có phúc." Nghĩa mẫu là Thái Hậu đương triều, nghĩa huynh là thiên tử đương triều, bản thân là Vương gia, đương nhiên là quá có phúc! Kim Kiên âm thầm lẩm nhảm

"Vậy Phạm huynh đệ du ngoạn hàng năm bên ngoài, chẳng lẽ trong nhà chỉ có huynh trưởng chăm nom mẫu thân?"

"Huynh trưởng quốc, cái kia, quá mức bận rộn, việc chăm nom mẫu thân còn có mấy vị...Vài chị dâu cùng hạ nhân..." Dung Hoa hiển nhiên không

khéo nói dối, vài lần thiếu chút nữa đã nói lộ

Nhưng huynh đệ Đinh thị rõ ràng không để ý lắm, chỉ gật gật đầu về mặt hài lòng

Đương nhiên hài lòng, huynh trưởng này sự vụ bận rộn, thê tử đông đảo, mẹ già còn có kẻ dưới hầu hạ, vừa nghe chính là nhà giàu bối cảnh cao

Trọng điểm thứ hai của tương thân: nhất định phải thăm dò tình hình kinh tế đối phương ----nhất định phải có nhà có xe. Phạm tiểu vương gia hiển nhiên thuận lợi qua cửa

"Thì ra Phạm huynh đệ là đại hộ danh gia." Đinh Triệu Lan bắt đầu vào chủ đề chính: "Không biết Phạm huynh đệ đã có thê thất hay chưa?" Lúc này Phạm Dung Hoa mới phát giác hình như có điều không ổn, chợt sững sờ: "Dung Hoa chưa từng lấy thê tử, không biết vì sao Đinh đại ca lại hỏi vậy?" Đinh Triệu Huệ cười sang sảng nói: "Được rồi, đại ca, làm gì phải lòng vòng quanh co như vậy, Đinh Triệu Huệ ta thẳng tính, cứ việc nói thẳng. Phạm huynh đệ, mấy ngày trước đây đọc của Nguyệt Hoa không thể nói rõ tốt xấu, hai huynh đệ chúng ta cũng không dám đề cập, nay Kim tiểu huynh đệ diệu thủ hồi xuân (*), Nguyệt Hoa sắp sửa khỏi hẳn, hai huynh đệ chúng ta da mặt dày muốn thay Nguyệt Hoa hỏi một câu ----- đệ cảm thấy mọi nhà ta thế nào? (*) Là thành ngữ để hình dung những vị thầy thuốc có y thuật cao minh

Lời vừa nói ra, cho dù là kẻ ngốc nhất cũng hiểu được, huống chi là Phạm tiểu vương gia

Chỉ thấy Phạm tiểu vương gia loáng một cái đã toát ra một đầu mồ hôi lạnh, ôm quyền nói: "Đinh tiểu thư tú ngoại tuệ trung, hiền lương thực đức...Nhưng, nhưng chỉ sợ Dung Hoa, Dung Hoa...Không xứng với..." Đinh Triệu Lan cười nói: "Phạm huynh đệ năm nay mười tám, Nguyệt Hoa năm nay mười bảy, tuổi vừa vặn xứng đôi, vả lại bất luận nhân phẩm, diện mạo hay gia thế, Phạm huynh đệ đều là nhân trung long phượng, chớ quá

mức khiêm tốn." Phạm Dung Hoa lau mồ hôi lạnh trên đầu: "Không phải là Dung Hoa khiêm tốn, nhưng Dung Hoa nhận thấy người có nhân phẩm, tướng mạo, võ nghệ, gia thế, mưu trí cao cường gấp trăm ngàn lần Dung Hoa nơi nơi đều thấy, mong rằng Đinh đại ca, Đinh nhị ca chớ làm đem cỏ dại làm thuốc hay, ngựa tồi thành ngựa khỏe, làm lỡ chuyện chung thân đại sự của Đinh tiểu thư."

"Nhân phẩm, tướng mạo, võ nghệ, gia thế, mưu trí cao cường gấp trăm lần Phạm huynh đệ?" Đinh Triệu Huệ lắc đầu, cứ như nghe được một câu chuyện cười nói: "Làm sao có được người như vậy, Phạm huynh đệ chớ nói đùa!"

"Những lời của Dung Hoa đều là thật!" Mắt nước của Phạm Dung Hoa chuyển loạn xung quanh, đúng lúc nhìn thấy vẻ mặt xem kịch vui của Kim Kiên, cứ như thành linh vớ được cọng rơm cứu mạng, vội kêu lên: "Nếu không tin nhị vị có thể hỏi Tiểu Kim!" Huynh đệ Đinh thị có chút buồn cười nhìn về phía Kim Kiên, lại không ngờ Kim Kiên đang thành thật trưng ra vẻ mặt trịnh trọng nghiêm túc, vắn vắn ngón tay bắt đầu chỉ trở tính toán

Nếu luận nhân phẩm, tướng mạo, võ nghệ, Tiểu Miêu tất nhiên đứng đầu, Bạch Thử cũng tương xứng; Luận tướng mạo, võ nghệ, bất luận nhân phẩm, Nhất Chi Mai cũng không tệ; Luận nhân phẩm, tướng mạo, bất luận võ nghệ, tiểu ca Nhan gia cũng xếp hạng cao; Luận nhân phẩm, Bao đại nhân cũng đứng đầu; Luận mưu trí, Công Tôn gậy trúc đỗ trạng nguyên; Luận gia thế, còn ai có thể mạnh hơn đương kim hoàng thượng; Sau một hồi nhẩm tính, Kim Kiên ngẩng đầu lên báo cáo kết quả: "Không tính không biết, tính rồi thật đúng là không ít." Huynh đệ Đinh thị lắc đầu, tất nhiên là không tin

Đinh Triệu Lan xoay đầu, chuẩn bị tiến hành đợt hai đại nghiệp làm mai cho Phạm tiểu vương gia

Phạm tiểu vương gia sợ tới mức đổ lùi ra sau mấy bước, hai mắt mơ hồ nửa ngày, cuối cùng ghen ra một câu: "Bụng Dung Hoa đột nhiên có chút

không khỏe, đi, đi nhà xí, thứ lỗi không thể tiếp chuyện!" Dứt lời, chạy trốn chết

Huynh đệ Đinh thị nhìn theo vừa buồn bực vừa buồn cười

"Chẳng qua làm mai mà thôi, như thế nào lại giống như thấy quý vậy?"
Đinh Triệu Huệ lắc đầu cười khổ

"Sợ là chúng ta quá hấp tấp thôi." Đinh Triệu Lan nhú mày, nhìn lại Đinh Nguyệt Hoa trên giường, nói: "Nguyệt Hoa, muội chớ lo lắng, đại ca nhị ca nhất định sẽ nói tốt cho muội chuyện hôn sự." Đinh Nguyệt Hoa bày ra một bộ dáng mảnh mai thẹn thùng, muốn từ chối lại nghênh đón: "Tất cả đều dựa vào nhị vị ca ca làm chủ."

"Cứ đặt hết lên người Nhị ca muội." Đinh Triệu Huệ vỗ ngực nói

Sau khi huynh đệ Đinh thị vội vã đuổi theo em rể lý tưởng Phạm Dung Hoa, Đinh đại tiểu thư nằm trên giường giả bệnh xoay một cái giạt khăn lụa ra, đỡ lấy thái dương

Kim Kiên vội vàng chân chó bưng lấy bát trà, đưa đến trong tay Đinh Nguyệt Hoa

Lấy kinh nghiệm nửa tháng ở chung với Đinh Nguyệt Hoa của Kim Kiên, Đinh đại tiểu thư này chỉ cần run khăn lụa, đỡ thái dương, liền báo hiệu có chỉ thị muốn tuyên bố

Quả nhiên, Đinh đại tiểu thư đẩy bát trà sang bên, yếu ớt thở ra một hơi dài thườn thượt, bắt đầu giảng giải: "Kim huynh đệ, người với ta nhất kiến như cố, lại nhiều ngày sớm chiều ở chung, giao tình không phải ít, có chút chuyện Nguyệt Hoa ta cũng không muốn giấu người, đơn giản là Nguyệt Hoa không muốn thành thân sớm, cho nên mới giả bệnh nằm trên giường, không ngờ hôm nay nhất thời đắc ý quên băng đi, lại lộ ra sơ hở...Haizz..."

Hóa ra giả bệnh là vì muốn trốn tương thân, bí ả làm Kim Kiên hoang mang suốt nửa tháng trời rồi cuộc cũng được tháo gỡ

Chỉ có điều chiêu giả bệnh này...Kim Kiên âm thầm lắc đầu, thật sự là không ra sao a! "Càng không thể tưởng được là, nhị vị ca ca lại định hứa gả Đinh Nguyệt Hoa cho Phạm huynh đệ..." Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn về phía Kim Kiên: "Kim huynh đệ, người cảm thấy Nguyệt Hoa với Phạm huynh đệ có xứng đôi?"

“Không xứng đôi!" Kim Kiên ra lời chém đinh chặt sắt

Tuy vừa rồi còn xem náo nhiệt vô cùng cao hứng, nhưng lập trường của Kim Kiên vẫn cực kỳ đơan chính

Phạm tiểu vương gia tất nhiên là xinh đẹp như hoa, xuất thân cao quý, tính cách...Ừm, dong dài một chút, nhưng so với Tiểu Miêu Khai Phong phủ trên phòng lớn dưới nhà lao, đương nhiên là còn kém một mảnh lớn

Nghĩ xem nàng dâu của đường đường Triển Chiêu Triển đại nhân đệ nhất thần tượng Khai Phong phủ, không, đệ nhất thần tượng Bắc Tống, làm sao có thể để cho kẻ khác cướp đi, nếu chuyện này truyền ra ngoài, thể diện Khai Phong phủ ta còn biết đặt ở đâu hả? Tuy Đinh đại tiểu thư này có sở thích quái gở một chút, tham ăn một chút, ăn uống nhiều một chút, nhưng mà..

Kim Kiên nheo mắt nhỏ lại, trong đầu vẽ ra một đoạn lời kịch huyết lệ

Các người có muốn giành lấy cơ hội được đích thân Triển đại nhân đệ nhất thần tượng Bắc Tống dẫn theo phu nhân đến hiện trường bình phẩm thức ăn không? Có muốn nhận được danh hiệu đồ ăn thượng cấp do chính phu nhân của Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, đệ nhất mỹ thực gia của Khai Phong phủ đánh giá không? Thì mau mau đến chỗ của Khai Phong phủ tòng lục phẩm giáo úy Kim Kiên mà báo danh đi! Tận dụng thời cơ,

mất đi không thể lấy lại! Phí báo danh chỉ cần năm mươi lượng! Số người có hạn, báo danh nhanh chóng! Được rồi! Kim Kiên nắm chặt quyền

Thân là một phần tử của Khai Phong phủ, nhất định phải giữ nguyên tiêu chí "Giúp Triển đại nhân bảo vệ phu nhân tương lai, đả đảo toàn bộ tình địch công khai lẫn bí mật của Triển đại nhân, giúp Triển đại nhân tạo dựng hình tượng chói lọi", đường lối cơ bản này kiên quyết không được lung lay

"Đình tiểu thư, tuy rằng Phạm huynh là bạn thân giao của ta, nhưng ta cũng muốn ăn ngay nói thật, hẳn không phải là phu quân tương lai của Đình tiểu thư!" Kim Kiên vẻ mặt trịnh trọng nói

Đình Nguyệt Hoa nháy mắt mấy cái: "Sao Kim huynh đệ lại nói vậy?"

"Phạm huynh nhân phẩm tướng mạo xuất thân đều là lựa chọn tốt nhất, nhưng độc nhất lại không có võ công, Đình gia lại là võ lâm thế gia, làm sao có thể chiêu một con rết không có võ công, đó chẳng phải là làm trò cười cho đồng đạo sao?" Đình Nguyệt Hoa gật đầu: "Nói không sai, nhưng đôi mắt khắp giang hồ, võ nghệ có thể sánh ngang với nhị ca đại ca, hay hơn cả nhị ca đại ca lại rất ít ỏi, vả lại đại đa số đều là cao nhân tiền bối, tuổi tác có thể làm trưởng bối của Nguyệt Hoa..." Nói đến đây, trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của Đình Nguyệt Hoa tràn ra một chút bất đắc dĩ: "Nhị vị ca ca cố ý làm mai cho Nguyệt Hoa đã hơn một năm, nê hà lại không chọn được người vừa lòng, cha mẹ ở phương xa lại không ngừng thúc giục, khó khăn tìm được Phạm huynh đệ có nhân phẩm, tướng mạo như vậy, tự nhiên cũng bất chấp hơn nhiều." Cảm tình huynh đệ Đình thị này là bị bức quá gấp nên bắt người bừa bãi a! Da mặt Kim Kiên vắn vẹo

"Kim Kiên thâm nghĩ, với tướng mạo gia thế của Đình tiểu thư, người có thể cùng Đình tiểu thư nắm tay trọn đời, hiển nhiên phải là một đại hiệp khách, đại anh hùng có võ nghệ cao cường, đức hạnh bậc nhất, tướng mạo xuất chúng!" Đình Nguyệt Hoa liếc mắt nhìn Kim Kiên một cái, dường như không hứng thú lắm

"Ừm...cái đó..." Kim Kiên nhíu mày, hệ thống lại câu chữ: "Nếu muốn gặp giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, nếu muốn được vậy, phải chiêu đãi bạn thân giao trên giang hồ rượu ngon thức ăn ngon!" Trong mắt hạnh của Đinh Nguyệt Hoa hiện lên một tia sáng

"Rượu và thức ăn ngon dùng để chiêu đãi tất nhiên phải là mỹ vị tuyệt hảo!" Kim Kiên ra đòn sát thủ

Quả nhiên, Đinh Nguyệt Hoa nhất thời tỉnh táo tinh thần: "Kim huynh đệ biết được nhân vật bực này?" "Biết, đương nhiên biết!" Kim Kiên ra sức gật đầu

Tiêu Miêu đại nhân tất nhiên là võ nghệ cao cường, đức hạnh bậc nhất (mặc dù có lúc tính tình hơi kỳ quái), tướng mạo xuất chúng (khụ, chính là rất xuất chúng), tiếng tăm lừng lẫy (nhân khí cũng cực cao a), muốn gặp mặt phải chiêu đãi bằng hữu thân giao rượu ngon thức ăn ngon (đại thẩm đại gia đại cô nương tiểu tức phụ thường tặng cho Khai Phong phủ trứng chim trứng vịt trứng ngỗng bấp củ củ trắng điếm tâm)..

Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên trượt phắt xuống giường, lấy từ trong ngăn tủ ra một cái bao hình tròn phồng phồng giắt lên trên người: "Vậy còn chờ cái gì, Kim huynh đệ, người mau mang Nguyệt Hoa đi gặp vị anh hùng hào kiệt này đi!"

"Ôi chao?" Kim Kiên lại một lần nữa xác định bản thân hoàn toàn không theo kịp mạch suy nghĩ của Đinh đại tiểu thư

Đi gặp Tiêu Miêu? Tới Khai Phong phủ? Hình như có điếm xa a! "Chỗ, chỗ ở của vị anh hùng này có hơi xa..."

"Vậy vừa khéo, nhân dịp này ném thử món ngon trong thiên hạ!" Đinh Nguyệt Hoa đứng thẳng lưng, ánh sáng trong mắt có thể so với ba quang lãn tẩn của nước Tây Hồ dưới ánh mặt trời

"Được rồi, một đại nam nhân, sao lại làm việc lễ mề như thế!" Đinh Nguyệt Hoa một tay nắm lấy bảo kiếm bên giường, một tay bắt lấy cánh tay Kim Kiên còn đang ngậy đơ, nhảy xuống từ lầu hai

Đợi sau khi Kim Kiên bị dọa ra một người mồ hôi lạnh run run đặt hai chân xuống đất, mới chậm chạp phát hiện khinh công của Đinh tiểu thư này thật sự khá tốt

"Trèo qua bức tường ở sau viện." Đinh Nguyệt Hoa lôi theo Kim Kiên, điềm mũi chân vèo vèo lách qua nội viện, nhanh nhẹn bảy xoay tám chuyển, không bao lâu đã đến dưới chân tường cao hơn trượng

"Kỳ thật, có lẽ vị anh hùng kia mấy ngày nữa là tới rồi..." Kim Kiên nỗ lực khuyên can Đinh tiểu thư đang khăng khăng muốn đi

Mũi chân Đinh Nguyệt Hoa chạm lên tường, phi thân lên đỉnh tường, đưa tay tóm lấy Kim Kiên vừa mới bò lên nửa khúc tường đã muốn tuột xuống, hỏi: "Khi nào tới?"

"Này..." Kim Kiên nghẹn họng

Làm sao ta biết được? Trong sách vở trong kịch truyền hình trong bình thư cũng chưa có nói rõ mà! "Chờ không được!" Đinh tiểu thư lắc đầu: "Nếu tiếp tục chờ, đại ca nhị ca sẽ đem ta gả ra ngoài!" Kim Kiên đang định mở miệng khuyên can thêm hai câu nữa, đột nhiên nghe bên kia tường dậy nên một trận sột soạt. Hai người giật nảy mình, nhìn xuống phía dưới

Chỉ thấy trong bụi cỏ ở góc tường lúi ra một người

Người này một tay nắm chổi, một tay xách quần, hiển nhiên là gia đình quét rác lười đi nhà xí nên trốn đi ngoài này, không ngờ lại đụng phải Đinh Nguyệt Hoa và Kim Kiên đang trèo tường

Hai kẻ trèo tường, một kẻ xách quần, sáu mắt trừng nhau, ba mặt nhìn nhau

Ánh mắt của gia đình kia trượt từ trên mặt hai người xuống hai tay đang siết chặt nhau của hai người

Thình lình, tên gia đình ném bỏ cán chổi, hai tay túm quần chạy như điên ra ngoài, vừa chạy vừa gân cổ hét lớn: "Người đâu! Không tốt! Đại tiểu thư cùng bỏ trốn với Kim thần y a a a a!!" Phịch phịch rầm! Kim Kiên lộn nhào một cái, ngã cắm cổ từ trên tường viện ra thẳng bên ngoài viện

"Đã vậy không đi cũng không được!" Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày, thả người xuống, lôi theo Kim Kiên đã bất tỉnh nhân sự chạy vọt đi

Bỏ lại Đinh trang phía sau như ong vỡ tổ náo nhiệt phi phàm

* Ánh nước lăn tăn trời trong vắt, Sắc núi che không gió cuốn mây;
Muốn so sánh Tây Hồ với Tây tử

Trang nhã thoát tục, thanh tú mặn mà nhìn chung thích hợp

Xa xa, bóng xanh bao phủ, núi non biên biếc, cây lẩn khói cao

Giữa hồ, cỏ thơm đê dài, nước gợn lăn tăn, du thuyền nhiều vết

Bốn phía, khói vờn cầu ngang, sương mỏng lượn quanh, như mộng như ảo

Không biết đã có bao nhiêu thi sĩ văn nhân say mê đắm chìm trong đó đến quên lối về, cũng có biết bao truyền thuyết mỹ lệ trầm bổng bên trong

Chẳng qua, những truyền thuyết trước kia chưa trở thành truyền thuyết, mà chỉ là đề tài tiêu khiển khi mọi người trà dư tửu hậu mà thôi

Lúc này, ven Tây Hồ, phía trên đệ nhất lầu Túy Tiên lầu, mọi người đang đàm luận vài tin tức vô cùng có khả năng trở thành truyền thuyết về sau

Bàn đối diện cửa sổ có ba người đang ngồi, nhìn cách ăn mặc như thư sinh, một bên uống trà một bên nhấm rễ tai

"Có nghe gì không? Đinh trang vừa xảy ra chuyện lớn!"

"Người nói Đinh trang của Đinh thị song hiệp hả? Xảy ra chuyện lớn gì?"

"Chập tối hôm qua, muội muội của Đinh thị song hiệp, cũng chính là tiểu thư Đinh gia bỏ trốn với một đại phu không tiếng tăm!"

"Phụt!!" Một âm thanh kỳ lạ vang lên từ chiếc bàn bên cạnh

Ba thư sinh quay đầu liếc mắt một cái, vẻ mặt chán ghét

Chỉ thấy trên bàn bên cạnh, một thiếu niên áo xám gầy yếu lộ ra vẻ mặt áy náy, một tay đỡ hai chõng đĩa không, một tay luống cuống lau chùi nước trà vừa phun ra trên bàn. "Vị tiểu ca này, cẩn thận chút đi!" Một thư sinh không vui nói

"Thật có lỗi, thật có lỗi." Thiếu niên gầy yếu cười gượng đáp

Ba thư sinh xê dịch qua một bên, tiếp tục nói: "Huynh đệ Đinh thị nổi điên lên, từng con đường trọng yếu trong thành Hàng Châu đều phải nhân thủ đến canh phòng, thề phải bắt cho được hai người này trở về. Nay cho dù là một con muỗi muốn bay ra khỏi thành, sợ cũng phải kiểm tra một lượt, ồn ào đến mưa gió đầy thành."

"Ai da, cũng khó trách, huynh đệ Đinh gia này bảo vệ muội muội nổi danh gần xa, tự dưng không biết từ đâu trời ra một tên tiểu tử lỗ mãng lừa muội muội người ta đi mất, nếu bị huynh đệ Đinh gia bắt về, tiểu tử này nhất định là lành ít dữ nhiều!"

“Rầm!” Lại một tiếng kỳ dị truyền đến từ bàn bên cạnh

Ba thư sinh quay đầu, chỉ thấy tiểu tử vừa mới phun trà xụi lơ úp mặt vào bàn, sắc mặt trắng bệch, cứ như mắc phải bệnh nguy kịch

"Không cần lo lắng." Một bàn tay thò ra từ phía sau hai chông đĩa, vỗ vỗ lưng của tiểu tử gầy yếu

Ba thư sinh lúc này mới kinh ngạc, thì ra phía sau chông đĩa còn có một người

Người này, toàn thân áo vạt ngắn bằng vải bông đen, trên vai buộc một bao vải, búi tóc cột cao, đỉnh mày hất cao, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, bên hông đeo một thanh trường kiếm, xem cách ăn mặc, xác nhận là thiếu hiệp trẻ tuổi, nhưng nhìn gương mặt này lại có chút khí chất nữ tử

Nhưng sau khi ba công tử Vân Dung xã nhìn lầm nam tử thành nữ tử mà đùa giỡn trên đường, trong thành Hàng Châu không còn ai dám tùy tiện kết luận người nào là nữ cải nam trang, người nào là thiếu niên xinh đẹp. Cho nên vị trước mắt này chỉ là nam tử vừa khéo có dung mạo xinh xắn mà thôi

Huông chi..

Ba người liếc nhìn số lượng đĩa khủng khiếp trước mặt thiếu hiệp này, càng thêm xác định: người ăn uống hào sảng như thế này, nhất định là một gia môn (*) đường đường vang dội! (*) Người đàn ông trong gia đình

Đáng tiếc, ba vị thư sinh này vụn vụn lần cũng không nghĩ tới, hai vị trước mắt này lại chính là nhân vật chính trong câu chuyện mà bọn họ vừa tán gẫu, đại tiểu thư Đinh gia dắt tay Kim Kiên cùng bỏ trốn

Bỏ trốn cùng với phu nhân tương lai của người lãnh đạo trực tiếp, còn có thành tích nào ác liệt hơn cái này không? Nghĩ đến mắt lạnh, mặt lạnh cộng

thêm khí lạnh của tứ phẩm hộ vệ nào đó, Kim Kiên không cách nào kiềm chế được toàn thân run rẩy

Đinh Nguyệt Hoa liếc mắt nhìn Kim Kiên đang phát run cả người, bàn tay đang đưa điếm tâm vào miệng dùng lại một chút: "Thật sự không xong thì ta gả cho ngươi luôn!"

"Vạn vạn lần không thể!" Kim Kiên suýt nữa bật nhào khỏi ghế, mắt nhỏ trừng trừng, phủ kín tơ máu, sắc mặt xanh đen có thể so với Bao đại nhân ở phương xa

Đinh Nguyệt Hoa trừng mắt nhìn Kim Kiên, cười thản nhiên: "Vì sao không thể? Ngươi chưa lấy ta chưa gả, cô nam quả nữ ở chung dưới một mái hiên nhiều ngày như vậy, giờ còn cùng nhau bỏ trốn, ta gả cho ngươi chẳng phải là tốt nhất sao?"

"Không ổn! Cực kỳ không ổn!" Kim Kiên cả kinh nói: "Chẳng lẽ tiểu thư đã quên, ta còn phải mang ngươi đi gặp vị đại anh hùng võ nghệ cao cường tướng mạo xuất chúng một hô trăm ứng kia sao, anh hùng kia chính là ----" Kim Kiên phát hiện càng ngày càng nói không được

Bởi vì Đinh Nguyệt Hoa vẫn đang dùng một vẻ mặt quý dị năm phần thâm kín, năm phần đưa tình nhìn mình

Kim Kiên bị nhìn đến sợ hãi toàn thân

"Kim huynh đệ nghĩ xem trên đời có người nào muốn lấy một nữ tử bỏ trốn theo kẻ khác?" Đinh Nguyệt Hoa ném ra một câu

Kim Kiên cảm thấy ngượng tức khó thở

"Mặc dù Nguyệt Hoa không thể xưng là tuyệt sắc thiên hạ, nhưng cũng tính là tướng mạo đoan chính, gia sản cũng coi như giàu có, Kim huynh đệ

đừng ngại suy xét cân nhắc." Đinh Nguyệt Hoa cúi đầu xuống cắn một miếng bánh Đường Tô trong tay

Kim Kiên cảm thấy một miếng này là cắn ngay trên ngực mình, ngực nhất thời thủng ra một cái lỗ lớn, sức lực đầy người đều theo cái lỗ lớn này mà tán sạch ra ngoài, hai chân mềm nhũn, giống như cái bóng cao su xì hơi nằm chắt đống lên bàn

Đinh Nguyệt Hoa bên cạnh cong lên khoe miệng

Trên bàn lúc này cực kỳ im lặng, chỉ có giọng nói của ba vị thư sinh truyền đến từ bên cạnh

Bấy giờ, bọn họ đã thay đổi đề tài

"Ngươi nghe gì chưa? Ba đại công tử của Vân Dung xã gặp rủi ro!"

"Ày, ngươi muốn nói cái chuyện cách đây hơn nửa tháng, có phải là Vân Dung xã nhìn nhầm thiếu niên thành mỹ nương, làm ra cái chuyện đại ô long (*) không?" (*) Mất mặt

"Không phải chuyện đó mà là rủi ro gần đây!"

"Cái gì? Là chuyện gì?"

"Biết Quỳnh Ngọc Các thành Hàng Châu không?"

"A, các lão gia trong thành Hàng Châu có ai mà không biết thanh lâu hàng đầu này? "Hừm, vậy trong Quỳnh Ngọc các vừa đến một tân hoa khôi ngươi biết không?"

"Tân hoa khôi? Không phải là Liễu Hàn Yên sao?"

"Hiện tại thì không phải! Ba ngày trước, một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành vừa đến Quỳnh Ngọc các, ngay lập tức đoạt mấy danh vị hoa

khôi của Liễu Hàn Yên. Chuyện kể là, mỹ nhân này, bảy bước thành thơ, mười bước thành nhạc, có thể múa có thể xướng (*), chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng không đủ a!" (*) Đàn hát

"Ái chà chà, thiên hạ còn có mỹ nhân như vậy? Hay là đêm nay ta cũng tới xem thử?"

"Thôi đi! Ba công tử Vân Dung xã đã đợi suốt ba ngày ở Quỳnh Ngọc các, mà ngay cả đầu ngón chân của mỹ nhân cũng chưa chạm được, nói chi người?" "Ba công tử Vân Dung xã giàu có một phương, thế nào mà ngay cả một hoa khôi cũng ----"

"Người không biết đó thôi! Tân hoa khôi này có vai trò rất lợi hại, dựng lòi đài bên trong Quỳnh Ngọc các, so thơ so ca, so múa so nhạc, so cờ so họa, ai có thể khiến cho nàng thật tâm khâm phục, mới có thể làm khách nhập trướng của nàng, nếu không ngay cả mặt hoa khôi cũng đừng mong trông thấy!"

"Khoan đã, khoan đã, cái gì mà kêu là cả mặt cũng đừng mong trông thấy?"

"Hoa khôi này từ lúc lên lòi đài đều che mặt..."

"Vậy sao người còn nói dáng vẻ nàng chim sa cá lặn cái gì?"

"Ai da, cho dù chỉ nhìn thấy nửa mặt, cũng đã hơn gấp trăm lần các dung chi tục phần khác."

"Chà chà, nói ra làm lòng ta khó nhin a, không được, đêm nay liền đi xem."

"Thật muốn đi? Vậy chuẩn bị hai mươi lượng bạc trước đi!"

"Cái này là sao?"

“Quỳnh Ngọc các có quy tắc mới, mỗi đêm chỉ cho phép một người đấu lô đài, người đấu lô đài cần giao ra tiền đặt cọc, tiền đặt cọc không ngừng tăng lên, người nào ra giá cao nhất sẽ là người đấu lô đài. Còn muốn xem náo nhiệt, chỉ cần hai mươi lượng một người liền có thể vào bàn!”

“Mẹ ơi, cái này cũng quá đắt đi!”

“Đắt? Có người còn chê rẻ nữa kìa! Đi chậm, ngay cả cửa còn không thể vào được! Nghe nói ba công tử Vân Dung xã liên tục ba đêm đều ra giá cao nhất, năm trăm lượng, đêm thứ nhất là Ngu Hương Sinh, đêm thứ hai là Cao Hoa, đêm thứ ba là Giang Xuân Nam, nhưng ba người ai cũng chưa thể thắng được tân hoa khôi này, đêm nay mọi người cũng không đoán được là ai thượng lô đầu!”

“Há há há, loại náo nhiệt này, dù có hai mươi lượng ta cũng đi xem!”

“Đúng đúng đúng, đi xem!” Ba người cười đùa từng trận, lại đoán xem vị tân hoa khôi Quỳnh Ngọc các kia rất cuộc xinh đẹp thế nào, tài nghệ cao siêu bao nhiêu vân vân..

Bên này, Đinh Nguyệt Hoa ăn xong miếng bánh Đường Tô cuối cùng, vẫy tay gọi tiểu nhị tính tiền, xong túm lấy Kim Kiên đang nửa chết nửa sống đi ra khỏi Túy Tiên lâu

"A ----" Đinh Nguyệt Hoa một tay cầm kiếm, một tay nắm Kim Kiên, trong đôi mắt hạnh léo ra nhiều điểm sáng: "Quỳnh Ngọc các ---- nghe nói ở đây có cá dầm chua Tây Hồ khá ngon, đi ném thử." Vì thế, thê tử tương lai của Khai Phong phủ Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu Triển đại nhân, xách theo cổ áo của vị tình lang bỏ trốn trên danh nghĩa ---- tức Khai Phong phủ tòng lục phẩm giáo úy Kim Kiên, kiên định đi về hướng đệ nhất thanh lâu thành Hàng Châu Quỳnh Ngọc các

* Gió thu hây hây nguyệt minh mông, lầu quỳnh mái ngọc, đèn đỏ trụ khắc, xe như nước chảy ngựa như rồng, rèm châu quán mộng, mây ngũ sắc lướt bay tà áo

Quỳnh Ngọc các, đệ nhất thanh lâu thành Hàng Châu, mỹ nhân như mây, ân khách như đàn, xe kiệu mã thất, nối liền không dứt

Mấy ngày trước, sau khi mỹ nhân mới tới thay thế địa vị hoa khôi của Liễu Hàn Yên, số người vào các muốn gặp mặt tân hoa khôi một lần nhiều không đếm xuể, nói Quỳnh Ngọc các này là gom tiền mỗi ngày cũng không quá đáng

Quỳnh Ngọc các cao bốn tầng, tầng một đại sảnh, tầng hai nhã tòa, tầng ba, tầng bốn là nội phòng của các cô nương. Một thang gỗ dài sơn màu đỏ thắm nối thẳng từ tầng một đại sảnh đến tầng hai nhã tòa, vòng trong nhã tòa có thể nhìn thấy toàn cảnh đại sảnh, bốn phía lại có màn cuốn gỗ vuông ngăn tách các tòa, đúng là nơi bố trí cho quan lớn quý nhân

Chính giữa đại sảnh Quỳnh Ngọc các, dựng lên một lôi đài bốn hướng, dài rộng hơn ba trượng, cao bất quá nửa trượng, chóp lôi đài được bao phủ bằng màn tơ lụa, dây lụa đèn cở rủ xuống bốn góc, lụa mỏng lay động, ngọn đèn mông lung, tựa như mộng ảo. Phía trên lôi đài, hé ra một bình phong thêu tuyết mai, trước bình phong đặt một bàn dài, trên bàn xếp đặt một chiếc đàn cở, hai bên bàn dài bố trí một bộ bàn ghế, văn phòng tứ bảo đều được chuẩn bị chu đáo. Cách trang hoàng này, đúng là vẽ ra tại đây một mảnh thanh nhã

Các bàn chung quanh sớm đã ngồi đầy khách nhân mộ danh mà đến, cô nương kính rượu, khách làng chơi trêu đùa, bát đĩa chông chát, tiếng người ồn ào, mọi người vui vẻ uống rượu nếm thức ăn, thật là tưng tưng

Quỳnh Ngọc các tuy là thanh lâu, nhưng trà nước thức ăn, rượu ngon đồ ăn vặt cũng là số một thành Hàng Châu, nếu không, vị Đinh tiểu thư nào đó

mén chuộng mỹ thực thiên hạ sẽ không đến nơi đầu sóng ngọn gió này, mà tiêu mất bốn mươi lượng bạc để ăn một bữa no

Lúc này, Kim Kiên đang ngồi ở một bàn chéch phía bên trái lô đài, trên bàn bày ra mấy đĩa món ngon sở trường của Quỳnh Ngọc các, Đinh Nguyệt Hoa đang lấy tư thế tao nhã tốc độ kinh người thưởng thức cá dầm chua Tây Hồ nổi tiếng

Chung quanh có không ít người liên tục ghé mắt nhìn qua bàn này, nói cho cùng người đến Quỳnh Ngọc các không gọi cô nương mà chỉ dùng bữa quả thật không nhiều lắm

Lúc Đinh Nguyệt Hoa ăn xong đĩa đồ ăn thứ ba, cũng là lúc vị tân hoa khô kia lên vũ đài

Hai hàng nữ tử phân hồng sa y (*) ôm theo đàn tỳ bà bước lên lô đài, phân ra hai bên, tỳ bà đồng thời tấu vang, thanh thanh động lòng người

(*) Vải sa tựa như loại vải voan mỏng

Một vị nữ tử duyên dáng, chậm rãi đi xuống từ thang gỗ sơn đỏ, từng bước sinh sen, một thân sa y đỏ thắm như mầu đơn, phát động theo nhịp bước, có thể mơ hồ nhìn thấy vòng eo như ẩn như hiện, đợi đến khi nữ tử hồng y bước lên lô đài, quỳ ngồi sau bàn dài, toàn bộ Quỳnh Ngọc các từ một mảnh huyền não đã biến thành một lâu ngập tràn yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung vào nữ tử bị khăn lụa đỏ che khuất mặt, chỉ hé ra một đôi mắt tuyệt đẹp kia

Ăn tình như nước, lưu chuyên hút hồn, hô hấp của mọi người dường như đều ngưng trệ

"Tiểu nữ đa tạ chư vị ưu ái, xin dâng trước một khúc, thỉnh chư vị bình phẩm." Nữ tử kia khẽ mở miệng, lại giống như có hương thơm vô danh nhẹ bay ra, làm cho người ta động tâm vô thức

Ngón tay ngọc khơi lên dây đàn, âm luật uyển chuyển như núi cao nước chảy, phiêu đảng lan xa, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt như vương vất mưa trong sương muện, nước biếc chập chùng, lại tựa như trộm ngấm gió thổi hoa rơi, trăng non cong khuyết

Một tấu khúc, làm tâm hồn người nhẹ nhàng khoan khoái, như rời bỏ trần ai

"Hay! Thật sự quá hay!"

"Quả thật dư âm còn văng vẳng bên tai!" Mọi người dưới đài vỗ tay âm ỉ, lớn tiếng khen ngợi, đến ngay cả Đinh Nguyệt Hoa trong mắt chỉ có món ngon cũng ngừng miệng, nhìn nữ tử trên đài vẻ mặt khen ngợi

Nữ tử hồng y dịu dàng bái tạ, đứng lui một bên, một nữ tử y phục hồng phấn tiến lên, cao giọng hô: "Hễ là thơ, ca, vũ, cờ, họa, trong đó thắng được một, lập tức có thể là khách nhập trướng của hoa khôi, một đêm chỉ có một người có thể công lôi đài, người trả giá cao mới có tư cách công lôi đài. Người nào nguyện ý công lôi đài, thỉnh ra giá!" Hai tay Đinh Nguyệt Hoa khoanh lại, dựa vào lưng ghế, cười nói: "Tài đánh đàn thanh cao mà lại xuất thân thanh lâu, cậy tài khinh người, lại chỉ có thể lập lôi đài ở thanh lâu, hoa khôi này thực thú vị. Kim huynh đệ, người cảm thấy thế nào?" Đinh Nguyệt Hoa hỏi xong, nhưng thật lâu sau vẫn không thấy Kim Kiên đáp lời

Chuyển mắt nhìn qua, đã thấy Kim Kiên trợn trừng mắt nhỏ, mày cau lại, nhìn chằm chằm nữ tử trên đài

Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày, ôn nhu hỏi: "Chẳng lẽ là chưa bao giờ gặp qua mỹ nhân như thế, nên đánh mất hồn rồi?" Kim Kiên bị giọng nói ôn nhu của Đinh Nguyệt Hoa kinh động đến gọi hồn về, vội lắc đầu nói: "Ta chỉ cảm thấy giọng người này có chút quen tai."

“Quen tai?” Đinh Nguyệt Hoa hơi buồn cười nói: "Không thể tưởng được người còn nhỏ tuổi như thế, mà lại là tay lão luyện ở nơi phong nguyệt!”

“Này...” Kim Kiên cười gượng, gãi gãi da đầu

Đinh Nguyệt Hoa lắc đầu, tiếp tục nhăm nháp đĩa mỹ thực cuối cùng

Lúc hai người nói chuyện phiếm, thì trong đại sảnh tiếng giành giật lôi đài lại vang lên liên tiếp

"Một trăm lượng, ta ra một trăm lượng!”

“Một trăm năm mươi lượng!”

“Ba trăm lượng!”

“Ba trăm tám mươi lượng!”

“Ba trăm chín mươi lượng!”

“Bốn trăm lượng!”

“Năm trăm lượng!” Tiếng nói cuối cùng lần át giọng của tất cả mọi người

"Ta ra năm trăm lượng, ai dám giành với ta!" Một người ló ra từ nhã tòa phía tây tầng hai, hùng hổ quát

Bụng phình, mắt tròn, khuôn mặt bóng loáng, toàn thân áo bào gấm đỏ chót, chính là Ngưu Hường Sinh Vân Dung xã

"Là Ngưu đại thiếu Vân Dung xã!" "Ai da, hấn còn chưa chịu từ bỏ ý định sao!”

“Chết tiệt, ai có thể giành với Vân Dung xã chú!”

“Có gì phải lo lắng, dù sao hấn cũng không thắng được!”

“Xem náo nhiệt, xem náo nhiệt!” Nguru Hường Sinh thấy mọi người chưa có động tĩnh gì, xoạch một tiếng mở quạt xếp ra, khuôn mặt đầy thịt béo nẩy lên, cười nói: "Coi như các người thức thời!" Lờ còn chưa dứt, chợt nghe trong nhã tòa phía Đông truyền ra một giọng nói: "Ta ra năm trăm lẻ một lượng!" Giọng nói mặc dù có chút không nghiêm túc, nhưng lại êm tai đến không thốt nên lời

Ánh mắt mọi người loáng một cái đều đổ dồn đến nhã tòa phía đông

Đáng tiếc chủ nhân của giọng nói vừa ra giá kia, lại chưa hiện thân, xuyên qua bức rèm che chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy vài bóng người

Đinh Nguyệt Hoa đã quét dọn xong miếng điếm tâm cuối cùng, bắt đầu uống trà

Kim Kiên vẻ mặt khó hiểu, liên tục ngoáy lỗ tai, lẩm bẩm: "Thực quái lạ, sao hôm nay nghe thấy giọng ai cũng quen tai vậy?"

“Tên nào? Dám đối đầu với Vân Dung xã!” Cao Hoa chõ đầu ra, lớn giọng chửi bậy: "Không muốn sống nữa hả!”

“Ra giá đi." Người ở nhã tòa phía đông ném ra một câu

"Năm trăm năm mươi lượng!" Giang Xuân Nam vén tung bức rèm che ra, cao giọng quát

"Năm trăm năm mươi một lượng." Người phía đông thân nhiên nói

"Người, người người người! Sáu trăm lượng!" Nguru Hường Sinh vung cây quạt

"Sáu trăm lẻ một lượng!" Ba đại công tử Vân Dung xã đồng thời xanh cả mặt

Ngưu Hường Sinh thở phì phì đóng gập quạt lại, thành linh quay người, phe phẩy một thân phì nhiều chạy qua hành lang gấp khúc, lao xuống cầu thang sơn đỏ, thở hồng hộc đi tới trước mặt tú bà trên lôi đài, lôi từ trong lòng ra một tấm ngân phiếu nhét vào trong tay tú bà, ngẩng đầu thét to: "Một ngàn lượng! Ta ra một ngàn lượng!" Một tiếng thét này, khiến cho cả Quỳnh Ngọc các bùng nổ

"Một ngàn lượng? Ngưu Hường Sinh này điên rồi hay sao?"

"Bất quá chỉ là một cô nương thanh lâu, cần gì phải vậy!" Tú bà cầm ngân phiếu trong tay, miệng cười đến nở hoa, một bên run run một bên the thé cuống họng hô lớn: "Hôm nay người công lôi đài là Ngưu..."

"Chậm đã!" Bên trong nhã tòa phía đông truyền ra một tiếng quát cao

Chỉ thấy một bạch ảnh phóng ra khỏi nhã tòa phía đông tầng hai như gió bão, dưới ánh đèn lồng lầy bông bành tiếp đất, áo trắng hơn tuyết, tóc đen như tơ, mặt mày như họa, như thể thiên nhân hạ giới; mắt hoa đào lưu chuyển, hiện hết vẻ tiêu sái tự nhiên; quạt xếp cốt ngọc "Xoạch" một tiếng bật mở, bảy chữ "Phong lưu thiên hạ một mình ta" khắc to ngạo nghễ trên phiến quạt, giới cho một hiệp khách thiên ngoại phi tiên

Một mảnh tĩnh mịch. Chỉ nghe nam tử áo trắng vang lên tiếng nói trong vút: "Ta ra một ngàn lẻ một lượng."

"Ô a a ----" Cả lâu rộ lên

"Ông trời của ta ơi, đây là nam nhân sao? Ta thấy xinh đẹp không thua hoa khôi này đâu!"

"Xem dáng người này, khẳng định là nam nhân!"

“Trên đời còn có mỹ nhân bực này sao?”

“Mở rộng tầm mắt! Quả là mở rộng tầm mắt!” Tú bà nhìn nam tử áo trắng trước mắt, môi run run không ngừng, nhưng một chữ cũng không nói nên lời

Ngưu Hương Sinh càng không xong, hai mắt chòng chọc, nước miếng chảy dài, mắt thấy sắp sửa té xỉu

Tất cả mọi người đều bị bộ dáng của nam tử áo trắng này làm cho kinh ngạc (*), ngoại trừ hai người

(*) Kinh ngạc đến ngây ngạc

Đinh Nguyệt Hoa tỉ mỉ đánh giá nam tử áo trắng này một lượt, đột nhiên chân mày nhẹ giật, sắc mặt khẽ biến

Kim Kiên càng dứt khoát hơn, trực tiếp ngã chổng vó từ trên ghế xuống đất, khua lật một bàn bát đĩa chén trà, leng keng loảng xoảng, làm ra một loạt tiếng động vô cùng huyền ảo

Lần này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn hết lên hai người Đinh, Kim

Ánh mắt của nam tử áo trắng dừng một chút trên người Đinh Nguyệt Hoa, trên mặt xuất hiện một tia nghi hoặc, khi ánh mắt chuyển xuống Kim Kiên đang ngã xoài dưới đất, trên khuôn mặt ngọc nảy lên một cỗ kinh hi: "Tiểu Kim? Làm sao ngươi lại ở chỗ này? Tại sao lại té ngã? Không có việc gì chứ!" Nam tử áo trắng ba bước gộp thành hai bước đi đến trước người Kim Kiên, đang định nâng Kim Kiên dậy, thành linh, một trận gió lạnh ngang ngạnh cắm xuyên vào giữa hai người, Kim Kiên chỉ cảm thấy tóc tai vù vù dựng ngược, trước mắt bị một mảnh thuẫn lam bao phủ

Một bàn tay nâng Kim Kiên lên

"Sao ngươi lại ở trong này?" Một giọng nói lạnh như băng đá đập vào tai làm Kim Kiên giật nảy một cái, phản xạ có điều kiện ngẩng đầu ôm quyền nói: "Ta ở đây là ----" Nửa câu sau của Kim Kiên bị mắc kẹt trong cổ họng không phát ra được

Người trước mắt, áo lam đầy bụi bặm, thân thẳng như tùng, mày kiếm nhíu chặt, hai mắt tóe lửa, trông tiêu tụy hơn rất nhiều so với dung mạo tuấn tú trong trí nhớ, trên mặt đầy vẻ tức giận, rõ ràng là tạo hình của của một vị tướng công bất quả tang phu nhân mình đang hồng hạnh vượt tường (ngoại tình), tức sùi bọt mép

Phu nhân hồng hạnh vượt tường! Kim Kiên gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng

Một kịch bản đầy cảnh tượng máu chảy đầm đìa hiện lên

Địa điểm: Hàng Châu đệ nhất thanh lâu kỹ viện: Quỳnh Ngọc Các.
Nhân vật: Nam chính: Khai Phong Phủ Ngự tiền Tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu. Nữ chính: Phu nhân tương lai của Triển Chiêu: Đinh Nguyệt Hoa

Nam thứ: Thuộc hạ của Triển Chiêu: Tòng Lục phẩm giáo úy Kim Kiên

Tình huống: Cùng nữ chính bỏ trốn (trọng điểm), nam thứ dắt nữ chính đi chơi kỹ viện (trọng điểm), đúng lúc bị nam chính bắt quả tang..

Chưa xong, còn tiếp... . Trời cao ơi! Đất rộng ơi! Jesu đại lão gia ơi!
Kịch tình này còn có thể cầu huyết hơn một chút nữa không!

Hồi 3: Quỳnh Ngọc các tương ngộ cố nhân, điều tra án định bàn kế sách

Tiêu điểm chú ý trước đó ----- tân hoa khôi Quỳnh Ngọc các đã sớm bị bỏ quên ở một bên, lúc này ánh mắt mọi người đều đang tập trung vào mấy người bên cạnh lôi đài

Một vị là công tử áo trắng tuấn tú vừa mới ra giá một ngàn lẻ một lượng đê bẹp Ngưu đại thiếu Vân Dung xã

Chỉ với dáng vẻ thiên nhân của người này đã đủ để mọi người kích động, huống chi ngay sau đó lại có một vị thanh niên tuấn lãng khác bay xuống từ trên nhả tòa phía đông

Trường sam tố lam (*), đai lưng sắc trắng, trang phục có thể nói là mộc mạc hơn rất nhiều so với công tử tuyết y kia, nhưng khi ánh mắt chạm tới người này, lại cho người ta cảm giác như nhìn thấy một thiên nhân bước ra từ danh họa truyền kỳ, chiếu rọi lấp lánh, quang hoa ngập lâu

(*) Áo khoác dài màu lam trắng

Dáng người như tùng, con người như sao, dung mạo như ngọc ấm, liếc mắt một cái, cứ như nhìn thấy hạo nguyệt ngàn dặm, thiên hà trong vắt

Nam tử áo trắng kia tất nhiên là trêu chọc lòng người vô hạn, còn nam tử áo lam này không khỏi làm người ta sinh tâm hướng về, nhưng không cách nào nảy ra ý niệm quyến dụ

Nếu nam tử áo lam này có thể cười một cái, khung cảnh sẽ say lòng người đến mức nào? Đây là tiếng lòng chung của tất cả mọi người trong Quỳnh Ngọc các

Đáng tiếc, nam tử này chỉ cau chặt mày, hai mắt sâu hoắm không thấy đáy, toàn thân như thể vây phủ băng tuyết ngàn năm, làm kẻ khác nhìn vào phải kinh hãi vỡ mật, lông tóc dựng ngược

Cứ nhìn vào Ngưu đại thiếu bị sát khí của nam tử áo lam này lan đến, sắc mặt đã thoát xanh thoát trắng, thịt béo toàn thân còn run lắc không ngừng, nghiêng ngả lão đảo cách ra xa mấy bước, đủ biết muốn đứng bên cạnh người này phải can đảm thế nào

Thế nhưng đối diện với nam tử áo lam đang lửa giận ngút trời này, lại có độc nhất một thiếu niên áo màu xám tro, gầy gò mắt hẹp, tướng mạo bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn, lúc này, tuy rằng miễn cưỡng đứng thẳng, nhưng cứ nhìn vào sắc mặt kia, thật là so với người chết cũng không khác là bao

Chính xác là, Kim Kiên, tiêu điểm chú ý của mọi người lúc này, trong đầu chỉ còn biết âm thầm lẩm nhẩm bài điều văn cho chính mình: "Nhân viên công vụ ưu tú của Khai Phong phủ, chiến sĩ chém giá kiệt xuất, cao thủ mặc cả đệ nhất Biện Kinh, vì bảo vệ phúc lợi của Khai Phong phủ cùng đáp nện nên thân tượng đệ nhất Bắc Tông mà đã tận lực công hiến, nay đồng chí Kim Kiên ở đệ nhất thanh lâu Quỳnh Ngọc các xin được vĩnh biệt cõi đời

Nhận thấy đồng chí Kim Kiên trong quá trình công tác luôn tận trung với cương vị, tận trung với Đại Tổng, nhiệt tình yêu thương Khai Phong phủ, chăm chỉ thật thà, vất vả lao nhọc, khiêm tốn thận trọng, cuộc sống tiết kiệm

Đồng chí Kim Kiên qua đời, làm cho chúng ta mất đi một đồng chí tốt, nhưng chúng ta vẫn phải đau đớn tuyên bố rằng, sự ra đi của đồng chí Kim Kiên hoàn toàn là điển hình cho việc tự làm bậy không thể sống, bỏ trốn cùng với phu nhân tương lai của người lãnh đạo trực tiếp bị bắt được, chết dưới sát khí của Triển Chiêu, với cái chết vô cùng mất mặt này, chúng ta phải nhớ kỹ giáo huấn, tuyệt đối không lấy đồng chí Kim Kiên làm gương, tuyệt đối không dẫm lên vết xe đổ của đồng chí Kim Kiên, để an ủi vong hồn của đồng chí Kim Kiên trên trời có linh thiên." Nếu có thể, Kim Kiên

thật muốn viết bài điều văn này ra giấy, dâng lên trước mặt vị tứ phẩm hộ vệ nào đó đang phát ra hàn khí lạnh thấu xương

"Người ở đây làm gì?" Đây là câu thứ hai sau khi Triển Chiêu nhìn thấy Kim Kiên

Nhiệt độ rõ ràng giảm xuống một độ không tuyệt đối (*) so với câu đầu tiên

(*) nhiệt độ không tuyệt đối (0 kelvin) xấp xỉ với -273.15°C Làm, làm làm cái gì? Bỏ trốn cùng với phu nhân tương lai của người thuận tiện dạo chơi kỹ viện.... gì gì đó..

Kim Kiên sợ tới mức thiếu chút nữa đã buột miệng thốt ra những lời này, may mắn vào khoảnh khắc lẻ của lẻ một giây, chỉ dựa vào chút lí trí còn sót lại mang lời kịch giết người này nuốt trở vào, chỉ phát ra một đồng run run không thành lời: "Ta, ta ta ta ta là..." Lam ảnh thẳng tắp bước tới trước một bước, Kim Kiên chỉ cảm thấy cả người đều bị bao trùm dưới sát khí lạnh như băng, hô hấp khó khăn, tay chân lạnh lẽo, cách Diêm La điện chưa tới nửa mili

Đột nhiên, một bóng người chen vào phía trước Kim Kiên, chắn lại phân nửa sát khí của Triển Chiêu

"Người là ai?" Giọng nói sắc bén vang lên, khí thế không kém Triển Chiêu dù một chút

Kim Kiên bất giác ngẩng đầu nhìn người phía trước mình, nhất thời bị choáng một trận, suýt nữa ngã nhào xuống đất

Người đang chắn ở trước người mình, đứng đối mặt với Triển Chiêu không phải ai khác, mà chính là phu nhân tương lai của Triển Chiêu ---- Đinh Nguyệt Hoa

Trời, trời trời ơi! Sao lại ra sà lúc này chứ? Đinh đại tiểu thư ngài vào càng thêm loạn! Triển Chiêu nhìn bức tường trước mặt Kim Kiên, cách ăn mặc như thiếu hiệp hắc y toàn thân ngập đầy ý chí bảo vệ, ngực nhất thời trĩu nặng một cỗ tức giận hùng hực

"Còn người là ai?" Triển Chiêu trầm giọng quát

Đáng tiếc Đinh Nguyệt Hoa không hổ là xuất thân danh môn, muội tử của Đinh thị song hiệp tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, đối mặt với sát khí lạnh thấu xương của Triển Chiêu, vẻ mặt nghiêm nghị trùng trùng đáp lại, chẳng những khí thế không bị áp chế nửa phần, còn có thể phân tâm thấp giọng hỏi người bên cạnh: "Kim huynh đệ, tên này là ai? Vì sao lại hung hãn với người như vậy?" Hung, hung hãn? Triển đại nhân Khai Phong phủ ôn hòa như ngọc người gặp người thích hoa gặp hoa cười như thế, Đinh tiểu thư ngài lại có thể làm ra chuyện cổ nhân chưa từng đời sau chưa có vậy sao

Nếu không phải lúc này đang bị sát khí cuộn cuộn của Triển Chiêu ép đến ngạt thở, Kim Kiên thật sự muốn nôn hết những lời này ra

"Chẳng lẽ là cừu gia của Kim huynh đệ?" Đinh Nguyệt Hoa vẻ mặt đề phòng nhìn vào nam tử áo lam sát khí lẫm liệt, khuôn mặt thanh tú cau lại nói

"Không phải, tuyệt đối không phải!" Kim Kiên hoảng đến mức xém tý nữa đã nhảy dựng lên, giọng nói cũng biến đổi: "Người, người này là...là...Ách!" Kim Kiên ngang ngược dán chặt cái miệng vô cùng nhanh nhẹn của mình lại

Người này là ai? Là đường đường Khai Phong phủ Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu Triển đại nhân ----nhưng, nhưng cái này có thể nói sao? Đây chính là thanh lâu kỹ viện người ra vào như mắc cửi, nếu như ta hét to một tiếng, Triển đại nhân băng thanh ngọc khiết thủ thân như ngọc ...Khụ khụ...Vậy chẳng phải hình tượng tốt đẹp ngay thẳng, trong sạch chính thống

liền bị ta hủy hoại trong chốc lát sao? Hoặc là nói ----- vị này chính là hôn phu tương lai của Đinh Nguyệt Hoa ngài..

Nhưng có vẻ như hai vị này còn chưa quen biết

Hả? Khoan đã! Ngẫm lại thì -----Chắc chắc, ta thật sự là bị sát khí của Tiểu Miêu dọa đến choáng váng, thế nào mà lại quên mất hiện tại Tiểu Miêu còn chưa quen biết Đinh Nguyệt Hoa, cái gì mà phạm tội bỏ trốn cùng phu nhân của người lãnh đạo trực tiếp, căn bản là không tồn tại! Vậy ta còn khẩn trương cái gì? Nghĩ thông suốt điếm này, hô hấp của Kim Kiên nhất thời thông suốt, đầu lưỡi cũng mềm ra, sát khí của Tiểu Miêu trước mặt tựa hồ cũng không dọa người đến thế. Sau quá trình cân đo câu chữ, Kim Kiên bắt đầu lên tiếng: "Vị này chính là ---- là một vị bằng hữu của ta." "Bằng hữu?" Về mặt Đinh Nguyệt Hoa hồ nghi

"Kết giao qua loa!" Nghĩ đến thân phận tương lai của Đinh Nguyệt Hoa, Kim Kiên vội vàng bồi thêm câu nữa

Không ngờ những lời này vừa ra khỏi miệng, quanh thân động vật họ mèo nào đó đột nhiên cuộn lên một dòng khí quỷ dị, lam sam tung lên cuồn cuộn, bàn ghế chung trà, bát đĩa đĩa chén bốn phía lách cách rung động

"Ái, đây là công phu gì?"

"Rất, rất dọa người!" Các cô nương và khách làng chơi vây chung quanh hai công tử tuấn tú cấp tốc ôm đầu rút lui ra ngoài ba trượng

"Hóa ra Kim huynh với chúng ta bất quá chỉ là kết giao qua loa sao!" Một giọng nói không mẫn không nhạt nhẹ nhàng bay tới, Bạch Ngọc Đường khẽ gõ quạt xếp vào lòng bàn tay, hát nghiêng mày kiếm, khóe môi nhẹ cong, chậm rãi đi đến bên cạnh Triển Chiêu, tuyết y không gió cũng phàn phật tung bay, phối hợp rất ăn ý với lam y khua động cạnh bên

Sao, sao lại thế này? Tại sao Tiểu Miêu xù lông càng kịch liệt hơn? Tại sao Bạch Thử cũng có bộ dáng khó chịu như bị giẫm phải đuôi vậy hả? Kim Kiên bị sát khí miêu thủ kết hợp trấn giữ tại chỗ, sắc mặt trắng bệch như giấy, toàn thân run cầm cập không ngừng, trăm tư không thể giải

"Quả nhiên là cừu nhân!" Sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa khẽ biến, đổ lùi về phía sau một bước, nâng cánh tay đang cầm bảo kiếm lên, trấn định thân hình, trong con ngươi mơ hồ bắn ra tia sắc bén, đờ thấp giọng nói: "Kim huynh đệ chớ hoảng sợ, nếu như lát nữa có đánh nhau, ngươi không cần quan tâm đến ta, chỉ cần chạy về trang trước báo tin cho nhị vị ca ca!"

"Ôi chao?" Kim Kiên sững sốt, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đinh Nguyệt Hoa

Đinh Nguyệt Hoa liếc mắt nhìn cái miệng như nhét tám cái bánh bao của Kim Kiên, miệng vẽ ra một nụ cười thanh lệ, như sương mai trong suốt, nước sạch sen xanh: "Kim huynh đệ yên tâm, tuy võ nghệ Nguyệt Hoa không cao cường, nhưng bảo vệ cho ngươi rời khỏi đây vẫn dư sức." Kim Kiên bị cái lúm đồng tiền của Đinh Nguyệt Hoa làm hoảng hốt đến hai mắt ứa ra bong bóng màu hồng, một lúc lâu sau mới nhận thức được Đinh đại tiểu thư vừa nói cái gì

"Cái, cái đó, có phải tiểu thư có hiểu làm gì hay không, hai vị này thật sự không phải là cừu nhân của ta..." Kim Kiên nuốt nuốt nước miếng, giải thích

Đinh Nguyệt Hoa cười nhạt lắc đầu, đột nhiên trừng mắt nhìn trực diện hai người lam bạch, keng một tiếng rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, giọng phảng phất như chuông đồng đánh gió, giòn tan khuấy động: "Nhị vị, mặc kệ lúc trước Kim huynh đệ có thù hận gì với nhị vị, ta nguyện thay hấn đánh một trận!" Lần này không chỉ có Kim Kiên, ngay cả Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường phía đối diện cũng ngây cả người

Kim Kiên nắm phất lấy vỏ bảo kiếm của Đinh Nguyệt Hoa, vẻ mặt cầu xin: "Ta với hai người này thật sự là bằng hữu!" Đinh Nguyệt Hoa lại liếc mắt một cái, đẩy hai tay Kim Kiên ra, nghiêm mặt nói: "Kim Kiên, người đừng sợ liên lụy Nguyệt Hoa, từ trước đến nay người của Đinh gia đều không phải là hạng ham sống sợ chết, nhất gan sợ phiền phức! Huống chi - - -" Nói đến đây, Đinh Nguyệt Hoa buông mắt, lông mi dài nhếch lên, cười sáng láng: "Nếu như Kim huynh đệ xảy ra chuyện, ta còn biết đi đâu tìm được người giúp Nguyệt Hoa giả bệnh, thay Nguyệt Hoa đi khắp phố lớn ngõ nhỏ thành Hàng Châu mua đồ ăn vặt, nguyện ý làm 'phu quân' 'bỏ trốn' cùng với Nguyệt Hoa?" Kim Kiên nhất thời lệ rơi đầy mặt, trong lòng năm phần vui mừng năm phần bi thương

Vui mừng chính là, cố gắng của mình tới nay không uổng phí, phu nhân tương lai của người lãnh đạo trực tiếp đã khắc sâu ân tình mình; Bi thương chính là, nhiệt độ sát khí của người lãnh đạo trực tiếp đã đạt tới xu thế của sông băng bắc cực

"Giỏi cho một chàng hữu tình, thiếp có ý!" Khóe mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường lách tách tỏa ra ánh lửa

Cái này cho dù nhảy vào sông Brahmaputra (*) cũng rửa không sạch!! Kim Kiên kêu rên trong lòng. (*) Brahmaputra là một trong những con sông lớn của châu Á, bắt nguồn từ Tây Tạng, chảy qua Trung Quốc, Ấn Độ và Bangladesh

"Nhị vị cứ việc ra tay trước, Đinh Nguyệt Hoa ta tiếp tới cùng!" Đinh Nguyệt Hoa giơ bảo kiếm trong tay lên, tư thế thanh tú hiên ngang

Lời vừa nói ra làm Quỳnh Ngọc các tức thì rộ lên một trận hoảng loạn

"Ây chà, nàng chính là đại tiểu thư Đinh gia trang!"

"Không phải nói Đinh tiểu thư này đã bỏ trốn cùng một thầy thuốc sao?"

“Này, nhìn thấy không, tên tiểu tử bên cạnh vừa kéo đổ cái bàn kia, tám phần chính là tên thầy thuốc bỏ trốn cùng với Đinh tiểu thư!”

“Ái chà, Đinh tiểu thư này bộ dáng không tồi, vậy mà mắt nhìn không ra sao! Tên tiểu tử gầy choắt đó làm sao có thể so sánh với hai công tử bên này?”

“Ngươi thì biết cái gì? Nghe nói tên thầy thuốc gầy choắt đó với Đinh tiểu thư này là nhất kiến chung tình, tình hữu độc chung (*), bởi huynh đệ Đinh gia không đồng ý nên mới bỏ trốn.” (*) tiếp xúc lâu dài nảy sinh tình cảm

"Nói như vậy, huynh đệ Đinh gia không phải đang tìm muội muội sao? Ta phải đi báo tin, không chừng còn có tiền thưởng!"

“Còn chờ ngươi đi? Mấy tên quy nô bên kia đã sớm chạy đi báo tin rồi!”

“Tiếc thật...”

“Cứ nên ở lại đây xem náo nhiệt đi!”

“Phải phải phải, xem náo nhiệt!” Mọi người bên này bình luận một hồi, tuy âm thanh trộn thành một đoàn, rối thành một mạch, nhưng những người mang nội công tâm cỡ như Triển, Bạch, Đinh lại nghe không sót chữ nào

Đinh Nguyệt Hoa thâm thở dài một hơi, nhưng thần thái một chút cũng không lộ ra sơ hở. Triển Chiêu càng nghe, con ngươi đen càng mờ mịt, ánh sáng bên trong dần dần tắt lịm vô thần, sát khí quanh thân lạng yên yếu xuống, biến mất không tăm hơi

Trong khi đó Bạch Ngọc Đường thần sắc quỷ dị trừng mắt nhìn Đinh Nguyệt Hoa, khuôn mặt tuấn tú vạm vạc: "Ngươi là Đinh Nguyệt Hoa muội của Đinh thị song hiệp Mạt Hoa thôn?" Đinh Nguyệt Hoa nghe thấy

bất chợt sững sốt, mắt hạnh híp lại nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường, nụ cười lạnh lẽo âm u, thần sắc cũng có chút kỳ quái

Mọi người chung quanh cũng bị trận khí quỷ dị của hai người này lan đến, không hiểu vì sao đều im bật, trong lúc nhất thời, cả Quỳnh Ngọc các lại khôi phục thành vẻ âm u tĩnh mịch

Đột nhiên, ngón tay của cả hai người cùng lúc chỉ thẳng về phía đối phương, quát to: "Người là bao tử to Đĩnh?"

“Người là nước mũi Bạch?” Một mảnh yên tĩnh

Ngoại trừ Triển Chiêu thần sắc ngưng trệ, tất cả mọi người bao gồm cả Kim Kiên đều có vẻ mặt ù ù cạc cạc

Lại nhìn qua Đĩnh Nguyệt Hoa và Bạch Ngọc Đường kia, một người lông mày nảy cao, một kẻ huyết thái dương giật giật, hai tia mắt va chạm, ánh lửa bắn ra bốn phía

Thình lình, không khí bị kéo căng thoáng chốc tiêu tán, hai người nhìn nhau mỉm cười

"Hóa ra là Bạch Ngũ ca, mấy năm không gặp, Ngũ ca bây giờ thật đúng là tiêu sái lỗi lạc, nhân trung long phượng!" Đĩnh Nguyệt Hoa lộ ra ý cười dịu dàng, hướng tới Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng phúc thân (*)

(*) Cách chào hỏi của nữ tử

"Mấy năm không gặp, Nguyệt Hoa cũng đã trở nên duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp hiện thực!" Bạch Ngọc Đường ôm quyền đáp lễ, một bộ dáng công tử quý phái

Hai người một người tuấn một người mỹ, mỗi người đứng ở một nơi, lúc này lại trung ra vẻ mặt chói lóa, ý cười sáng lạng, nhìn thế nào cũng là tạo

hình kinh điển của một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trai tài gái sắc, trời sinh một đôi địa tạo một cặp

Kim Kiên nhìn qua hai người một lượt, nhất thời cực kỳ hoảng sợ, nghĩ thầm: Cái, cái tình huống gì đây? Thanh mai trúc mã lưỡng tiểu vô sai (1) ám độ trần thương (2) châu thái ám kết (3)? Chẳng lẽ phu nhân của Tiểu Miêu lại bị tiểu Bạch Thử này cướp mất sao? (1) Chỉ hai đứa trẻ một trai một gái chơi chung với nhau từ thuở nhỏ, hồn nhiên vô tư

(2) Là kẻ thứ tám trong ba mươi sáu kế, ngụ ý của kẻ này là chọn cách thức tấn công mà không ai ngờ tới

(3) Nguyên ý dùng cho nhân duyên nam nữ, hai nhà thông hôn, hiện tại dùng để ám chỉ những đôi nam nữ yêu đương vụng trộm, quan hệ bất chính

Còn không chờ Kim Kiên nghĩ ra nguyên nhân, đã thấy gương mặt thanh tú của Đinh Nguyệt Hoa trầm xuống, mày cao dựng thẳng, vút một tiếng gió bảo kiếm lên, hàn quang sáng lóa chiếu vào khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường, bỏ tới

"Giỏi cho người tên họ Bạch, dám bảo ta bao tử to Đinh!!" Bạch Ngọc Đường cũng không phải tầm thường, lập tức dịch sang bên cạnh nửa bước, tránh đi một kiếm này, phiến quạt trong tay lạnh lùng đón nhận, khoe miệng cười lạnh không ngừng: "Bạch gia gia còn chưa nói tới họ Đinh người, dám kêu Bạch gia gia là nước mũi Bạch!" Nhìn lại hai người lúc này, làm sao còn có vẻ gì là thanh mai trúc mã tình chàng ý thiếp, rõ ràng chính là một bên hung thần một bên ác sát, cừu nhân tương ngộ mặt đỏ tía tai, người tới ta đi, rầm rầm rộ rộ, náo nhiệt phi thường

"Nước mũi Bạch, mười năm trước người ăn vụn bánh chưng, bánh quế hoa, bánh phù dung, canh ngọc bích của ta, ta nhớ rất rõ!"

“Bao tử to Đinh, người nói mà không biết xấu hổ, chẳng qua là ăn mấy miếng điểm tâm tôi của người, người liền đặt chuyện nói Bạch ngũ gia ta

chảy nước mũi, Bạch ngũ gia ta từ nhỏ đã phong lưu phóng khoáng, làm sao lại chảy nước mũi!”

“Mối hận đoạt thực (*) không đội trời chung!” (*) cướp thức ăn

"Mối cừu bôi danh thiên lý khó dung!" Lúc nói những câu này, Bạch Ngọc Đường đã giao đấu với Đinh Nguyệt Hoa xẹt qua hơn nửa Quỳnh Ngọc các, bảo kiếm bổ mạnh chém xuống, hàn quang như lửa điện sấm chớp, quạt xếp xoay vần như gió lốc, dấy lên một trận gió tanh mưa máu vô cùng hung hãn, giữa âm thanh kiếm quạt giao kích là tiếng kêu gào đáp lại của một đồng lớn bàn ghế vỡ vụn

"Á á, cứu mạng!"

“Má ơi, sao mà mới nói đánh là đánh hả!”

“Chạy, chạy mau giữ mạng đi!” Bên này, một cái "Ghế" bay xẹt tới đánh xỉu Ngưu đại thiếu, dưới sự chỉ huy của Cao Hoa, Giang Xuân Nam, Ngưu đại thiếu nhanh chóng được khiêng ra khỏi hiện trường; Bên kia, tú bà gân cuống họng kêu gọi chúng quy nô bao quanh bảo vệ hoa khôi trên lô đài, rút lui tới khu vực an toàn là nhã gian tầng hai

Còn lại các khách tìm vui và chực vị cô nương, chỉ có thể tự lo tự hoảng chạy bán mạng, trong lúc nhất thời, rượu nước thức ăn rơi vãi đầy đất, tiếng la kinh hãi, tiếng hét bi thương loạn xạ khắp nơi, cả Quỳnh Ngọc các bao trùm hỗn loạn

Kim Kiền trợn mắt há mồm nhìn một lúc lâu, cuối cùng dời ánh mắt về phía Triển Chiêu: "Triển đại nhân...Đây..." Nhưng vừa nhìn qua, không khỏi kinh hoàng tại trận

Chỉ thấy hai tròng mắt Triển Chiêu tối đen ngưng đọng, tựa như vực sâu không đáy, sắc môi xanh trắng, toàn thân như tượng đá

"Triển đại nhân?" Kim Kiên cả kinh, sắc mặt đại biến, bàn tay đang muốn nắm lấy cổ tay Triển Chiêu bắt mạch, không ngờ lại bị Triển Chiêu nghiêng người tránh đi

"Không phiền phí tâm." Ngữ khí của Triển Chiêu như thể hồ nước chết, lạnh lẽo tịch mịch, không chút gợn sóng

"!!!" Kim Kiên chợt thấy tim mình lạnh đi phân nửa, cứ như bị người từ phía sau bổ cho một gậy vào đầu, toàn bộ đầu óc đều rung động ong ong, hết thảy tư duy đều thoáng chốc gián đoạn

Hai người cứ thế, một cứng một rắn đứng trong đại sảnh, bên cạnh thỉnh thoảng bay qua hai người Bạch, Đinh đang quyết đấu kịch liệt cùng với mảnh nhỏ bát đĩa văng ra

"Triển huynh, Kim huynh? Các người đứng đó làm gì, còn không đi ngăn cản Bạch huynh?" Một giọng nói hơi ngạc nhiên truyền đến từ sau lưng hai người

Kim Kiên thần thò quay đầu lại, chỉ thấy một người tránh trái né phải, từng bước dè dặt đi đến bên cạnh hai người, vẻ mặt kinh ngạc

Thư sinh nho sam, dung mạo nho nhã, da như bạch ngọc

Ba tính năng riêng biệt vòng vo trong đầu Kim Kiên vài vòng, mới hợp thành một cái tên

"Nhan Tra Tán?"

"Kim huynh, sao sắc mặt của người lại kém như thế?" Bên cạnh, lam ảnh cứng như đá khẽ run lên

Con người trong vắt của Nhan Tra Tán dạo một vòng trên người cả hai: "Triển huynh với Kim huynh đây là ----- cãi nhau?"

“Ha, ha, thuộc hạ nào có gan này...” Da mặt Kim Kiên cứng ngắt

"Như vậy..." Nhan Tra Tán gật gật đầu, vẻ mặt thập phần hiểu rõ, đang muốn nói tiếp cái gì đó đột nhiên thần sắc biến đổi, quát to: "Kim huynh, cẩn thận!"

“A?” Mắt nhỏ Kim Kiên sững sờ, phản xạ có điều kiện quay đầu lại, chỉ cảm thấy một luồng gió tấp qua trán, một cái bát cách chỗ mình chưa đến nửa tấc được một bàn tay đón lấy

Ngón tay thon dài, gan bàn tay, đốt ngón tay đều có vết chai sần, cổ tay áo thuần lam, hơi phủ phong trần

Cánh tay này Kim Kiên hiển nhiên quen thuộc, Mỗi lần ngồi xôm trung bình tấn, bị xách tời, là cánh tay này; Mỗi lần vụng trộm gian xảo, dùng mách lới, giở thủ đoạn, lười biếng trộm ngủ bị bắt được, cũng là cánh tay này; Mỗi lần ra chợ lén bán vật phẩm cá nhân của người nào đó kiếm tiền riêng, bị chộp cổ áo; vẫn là cánh tay này; Mỗi lần khi gặp phải nguy hiểm đều có thể chặt chẽ bảo vệ mình, vẫn là cánh tay này..

Hình ảnh trước mắt bắt đầu nhòe nhoẹt mơ hồ, trên mặt trên mũi giống như bị trút vào mù tạt, Kim Kiên không biết có thứ gì lấp kín trong cuống họng, chỉ cảm giác bản thân khó thở, ngực khó chịu, toàn thân đều khó chịu kịch liệt

"Kim, Kim huynh, ngươi không sao chứ, hay là bị thương ở đâu rồi?" Nhan Tra Tán sắc mặt đại biến, vội xông lên phía trước kiểm tra tỉ mỉ Kim Kiên từ trên xuống dưới, nhưng kiểm tra cả nửa ngày, ngay cả cái lông tơ vết thương cũng không phát hiện

Nhan Tra Tán vẻ mặt bất đắc dĩ, liếc nhìn đôi mắt nhỏ ngập đầy ánh nước, chớp mũi đỏ như ướp rượu của Kim Kiên, thở dài, lại nhìn qua Triển Chiêu sau khi giúp Kim Kiên đỡ được mảnh vỡ liền đứng im lặng một bên

Triển Chiêu tuấn nhan hờ hững, hầu kết quay cuồng lên xuống, rớt cuộc cứng rắn gạt ra một câu: "Ngươi lại muốn thế nào?"

"Triển, Triển đại nhân..." Kim Kiên hít hít cái mũi đỏ bừng, nghẹn giọng nói: "Mặc kệ thuộc hạ làm sai cái gì, Triển đại nhân ngài muốn phạt muốn mắng muốn đánh muốn tùm, thuộc hạ cũng tuyệt không oán hận nửa câu, sau này Triển đại nhân bảo thuộc hạ ngồi trung bình tấn liền ngồi trung bình tấn, xách tời liền xách tời, tuấn phổ luyện kiếm, làm chân chạy vật đổ nước rửa chân, thuộc hạ tuyệt đối không nhú mày, chỉ cần Triển đại nhân đừng tức giận không đếm xỉa tới thuộc hạ a a! Thuộc hạ đối với Triển đại nhân một lòng sùng kính, giống như nước sông liên miên chảy hoài không dứt --- Úc!" Nói xong lời cuối, cư nhiên lại lấy một tiếng nấc khóc làm kết luận

"Khụ khụ..." Nhan Tra Tán vẻ mặt buồn cười, lên tiếng hòa giải: "Niệm tình Kim huynh thành tâm như thế, Triển đại nhân ngài đại nhân không ghi nhớ tiểu nhân..."

"Triển mỗ chưa từng tức giận." Khuôn mặt nặn bùn của Triển Chiêu có chút buông lỏng

"Triển đại nhân chắc chắn là tức giận!" Kim Kiên lau mặt một cái, vẻ mặt khẳng định

"Kim huynh hiểu lầm."

"Xong rồi xong rồi! Triển đại nhân lại kêu ta là Kim huynh! Xong rồi xong rồi!"

"Triển mỗ không..."

"Đại sự không ổn thiên hạ đại loạn thế giới tuyệt vong mọi sự thôi rồi a!" Sự thật chứng minh, tuy trên giang hồ Nam hiệp được xưng là tính tình

ôn văn nho nhã tốt bậc, cũng không chống đỡ được đòn tấn công liên tiếp của đệ nhất mồm mép Biện Kinh

"Kim Kiên!" Mặt nạ nặn đá nháy mắt tan rã, lửa giận sáng rực đâm xuyên qua con ngươi đen kịt phóng ra mãnh liệt, giọng nói lạnh lạnh bùng nổ tầng tầng tức giận: "Người xuất môn bất quá nửa tháng, quen biết cô nương người ta chỉ mới mấy ngày, liền tự ý cùng người ta định đoạt chuyện chung thân, còn thể thống gì? Không ngờ sau đó còn lén bỏ trốn, làm náo loạn cả thành, còn thể thống gì? Chưa đủ hai mươi tuổi, còn chưa trưởng thành, nhưng lại đến nơi phong nguyệt tìm hoan mua vui, còn thể thống gì?" Một tràng những lời trách móc nặng nề, làm Nhan Tra Tấn và Kim Kiên run lên cầm cập

Nhan Tra Tấn ngẩn ra một lúc lâu sau, mới chậm rãi dời mắt về phía Kim Kiên: "Kim huynh, lần này người..." Lại nhìn tới Kim Kiên, khe mắt nhỏ dài trợn lên còn to hơn chuông đồng, cả mặt đại ra, rõ ràng là đã bị cơn giận xung thiên trăm năm khó gặp của Tiểu Miêu ôn hòa, trực tiếp dọa choáng váng ngay tại hiện trường

"Tên mặc áo lam, người muốn làm gì?" Một tiếng quát ngay lập tức phóng tới, Đinh Nguyệt Hoa dùng một chuỗi bước dài tách ra khỏi vòng chiến, chạy gấp tới bên cạnh Kim Kiên, cúi đầu nhìn xuống đôi mắt nhỏ giờ lại hệt như mắt thỏ của Kim Kiên, tức thì trợn mắt trừng Triển Chiêu: "Người vừa làm cái gì?" Một bóng tuyết quét tới sau đó, Bạch Ngọc Đường vừa thấy sắc mặt hai người, cũng có vẻ mặt kinh ngạc

Lại nhìn qua hai vị đương sự, một sắc mặt đen kịt, cứng rắn đứng ở một bên, một mắt nhỏ tròn nhẵn há hốc mồm chết đứng

Bạch Ngọc Đường, Đinh Nguyệt Hoa không thể không cùng lúc nhìn về phía Nhan Tra Tấn

Nhan Tra Tấn thâm thở dài một hơi, bình tĩnh nhìn lướt bốn phía, thấy rằng Quỳnh Ngọc các bây giờ chỉ còn là một đống hỗn độn, toàn bộ khách

tìm vui đã sớm bị trận quyết đấu của hai người Bạch, Đinh dọa sợ tới mức cướp đường bỏ chạy sạch sẽ, chỉ còn sót lại mấy cô nương cùng tú bà trốn ở một góc, lạnh run nhìn mấy vị tôn ôn thần này

"Triển đại nhân chỉ trách cứ Kim huynh vài câu." Nhan Tra Tán cố sức dẫn xuống vài phân bắt đắc dĩ bên trong giọng nói

Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường khẽ chuyển, nhất thời hiểu ra, bảo kiếm leng keng vào vỏ, xoay người ôm kiếm đứng bên cạnh Triển Chiêu, lập thành mặt trận miêu thủ thông nhất, thậm chí nghiêng răng nói: "Tiểu Kim tử, thật không thể tưởng được người người thì nhỏ mà bản lĩnh lại không nhỏ, mới đến Hàng Châu vài ngày đã lừa được muội muội của Đinh thị song hiệp cùng bỏ trốn, làm ra chuyện lớn như vậy, Thôi Miêu chỉ chửi người hai câu còn tính là nhẹ!"

"Ôi chao? A?" Kim Kiên bị câu mắng này của Bạch Ngọc Đường gọi hồn về, quan sát xung quanh nhận thấy tất cả nhân vật đều đã ra sàn diễn, chợt phát hiện đây đúng là thời cơ tốt để làm sáng tỏ hiểu lầm, lập tức hít sâu một hơi, cao giọng hô: "Oan uổng a! Thật sự là tháng sáu tuyết rơi tháng bảy sương bay, ta với Đinh tiểu thư là hành lá trộn đậu phụ một trong hai sạch không hề có nửa điểm quan hệ không thuần khiết a a!" Nói đến đây, lại tiến lên tóm lấy cổ tay áo Triển Chiêu, nước mắt như bão

Không ngờ Triển Chiêu lại cứ như bị cái gì làm cho khiếp sợ, lam ảnh thẳng tắp run lên, vội vàng vẫy Kim Kiên ra, Kim Kiên bất ngờ bị vẫy ra loạng choạng một cái, đạp đạp rút lui mấy bước. Nhưng chốc lát sau, lại thấy thân hình gầy gò của Kim Kiên phóng vọt lên, trong miệng lại tuôn ra một chuỗi lời thanh minh: "Trời cao chứng giám biển lớn chứng minh, ta với Đinh tiểu thư căn bản không phải là bỏ trốn! Những câu ta nói ra đều là thật, tuyệt không có nửa lời giả dối, Triển đại nhân ngài nhất định phải tin tưởng ta a!"

"Cái gì?"

“Không phải bỏ trốn?” Lời Kim Kiên còn chưa dứt, chợt nghe từ cửa trước truyền đến hai tiếng kinh hô

Chỉ thấy hai thanh niên thờ hồng học xuất hiện ở cửa Quỳnh Ngọc các, một người màu da hơi trắng, một người màu da ngăm đen, đều là mày kiếm mắt to, góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt giống nhau như đúc

"Đại ca? Nhị ca?" Sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa khẽ biến, kinh hô

Chân mày Bạch Ngọc Đường nhảy dựng, không khỏi nhìn về phía Kim Kiên

Cả khuôn mặt Kim Kiên đều suy sụp

Cực kỳ không ổn, Đinh thị song sinh đã tìm tới cửa! Vừa nghĩ đến đây, Kim Kiên liền cảm thấy sát khí một miêu một thử mới đó còn dồn ép lên mình bất ngờ biến mất, ánh sáng trước mắt tối xuống, hai bóng người quét tới chắn trước mặt mình, một trắng như trăng sáng, một sẫm như trời quang, tựa như hai đỉnh núi cao trấn định tâm thần

Đinh Nguyệt Hoa liếc mắt qua Kim Kiên một cái, trên dung nhan tú lệ tràn ra vẻ âm đạm nhàn nhạt, bước hai bước tới trước mặt song sinh ca ca, sụp mắt nói: "Đại ca, nhị ca."

"Nguyệt Hoa, đây rốt cuộc là chuyện gì?" Đinh Triệu Huệ đầu đầy mồ hôi, giọng cũng lớn không ít

"Phải, Nguyệt Hoa!" Đinh Triệu Lan mặt đầy lo lắng: "Kim thân y vừa mới nói hai người không phải bỏ trốn? Vậy, vậy các người là sao?" Đinh Nguyệt Hoa thảm thờ dài một hơi, gật đầu phúc thân, thấp giọng nói: "Là Nguyệt Hoa nhất thời tùy hứng, bức Kim huynh đệ cùng rời khỏi trang để giải khuây, còn chuyện bỏ trốn, chỉ là do gia đình nhất thời hiểu lầm, truyền ra tin đồn mà thôi."

“Hiểu lắm, hóa ra là hiểu lắm, ha ha...” Đinh Triệu Huệ cười gượng hai tiếng, "Đại ca với ta còn tưởng thật, nghĩ rằng nếu Nguyệt Hoa thật sự tâm nghi (*) Kim huynh đệ, thì cũng không nên làm lỡ một mối lương duyên cẩm tú, mấy ngày nay đều đã chọn ngày lành..." (*) Phải lòng

Lời còn chưa dứt, Đinh Triệu Huệ liền run lên một cái, cảm thấy sau lưng dâng lên một trận hàn khí, Đinh nhị hiệp cả kinh đến toát mồ hôi lạnh, trợn to mắt nhìn đông ngó tây cũng không phát hiện ra chỗ nào không ổn, gãi gãi đầu khó hiểu, lại hỏi: "Ai da, ta nói này muội muội, cho dù muội muốn giải khuây cũng nên chọn chỗ nào núi đẹp sông đẹp, sao, sao giải khuây lại tới thanh lâu?" Đinh Nguyệt Hoa khẽ cười lúng túng, nhỏ giọng nói: "Cá dầm chua Tây Hồ."

“Dầm chua Tây Hồ ----- ai da!" Đinh Triệu Huệ bưng trán thở dài một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Đinh Nguyệt Hoa: "Muội ngoan của ta, cái gì muội cũng tốt, nhưng chỉ có mỗi tật xấu tham ăn từ nhỏ ---- haizz, cũng tại ta, lần trước lỡ miệng nói đùa cá dầm chua Tây Hồ gì đó..." Đinh Triệu Lan tiến lên một bước, mặt đầy lo lắng: "Nguyệt Hoa, muội muốn xuất môn giải khuây cũng tốt, muốn ăn cá dầm chua Tây Hồ cũng được, chỉ cần nói với đại ca một tiếng, tại sao phải lén lút rời trang, phải biết bệnh của muội chỉ mới có vài phần khởi sắc..." Nói đến đây, Đinh Triệu Lan càng thấy không hợp lý, không khỏi sững lại

Từ khi xuất môn Đinh Nguyệt Hoa đã không bôi qua thuốc nhuộm, còn vừa mới ăn hết một bàn đồ ăn sở trường của Quỳnh Ngọc các, lại cùng Bạch Ngọc Đường luận bàn một hồi võ nghệ quy mô nhỏ, lúc này huyết mạch thông chảy, mặt đầy sắc hồng, tinh thần hết sức sáng láng

"Nguyệt Hoa, muội..." Đinh Triệu Huệ trợn hai tròng mắt: "Hết bệnh rồi?" Nguyệt Hoa thở dài, cúi đầu nói: "Nguyệt Hoa nhất thời tùy hứng giả bệnh, làm nhị vị ca ca vất vả lo lắng lâu như vậy...Đều là do Nguyệt Hoa không đúng!"

“Giả bệnh?” Lần này huynh đệ Đinh thị hoảng hốt không nhỏ, trăm miệng một lời kinh hô, lại cùng lúc nhìn về phía Kim Kiên: "Nhưng Kim thần y nói độc của muội..." Không ngờ Kim Kiên bị một lam một trắng che chắn kín mít, ngay cả một luồng gió cũng không xuyên thấu

"Nhị vị ca ca không nên trách cứ Kim huynh đệ, chuyện giả bệnh là do Nguyệt Hoa thỉnh cầu Kim huynh đệ che giấu." Đinh Nguyệt Hoa tiếp tục giải thích

"Việc, việc này..." Đinh Triệu Lan liên tục thở dài: "Vì sao đang yên lành lại giả bệnh? Hay là các ca ca làm chuyện gì không đúng, làm muội muội không thoải mái?" Trên mặt Đinh Nguyệt Hoa ngập tràn nét cười khổ: "Đại ca, nếu Nguyệt Hoa nói ra đại ca thật sự sẽ không tiếp tục ép Nguyệt Hoa?"

“Đương nhiên!”

“Vậy xin đại ca đừng tiếp tục thu xếp chuyện hôn sự cho Nguyệt Hoa nữa." Lời vừa nói ra, Đinh Triệu Lan mới đó còn có bộ dáng huynh trưởng đôn hậu vô hại, bất chợt sắc mặt trầm xuống, hạ giọng nói: "Chỉ có việc này là không được!”

“Đại ca!" Đinh Nguyệt Hoa gấp giọng kêu lên

Đinh Triệu Huệ giữ chặt lấy Đinh Nguyệt Hoa, từ nét mặt đến giọng nói đều nghiêm khắc: "Nguyệt Hoa, việc này không phải trò đùa! Năm nay muội phải thành thân!”

“Nhị ca!" Đinh Nguyệt Hoa nhú chặt đôi mày thành tú, nét mặt căm phẫn: "Tại sao các ca ca phải nghe cái lão đạo sĩ lỗ mũi trâu đó nói bậy, cái gì mà nếu Nguyệt Hoa năm mười bảy tuổi không thành thân, chắc chắn trước khi mười tám tuổi sẽ chết không có chỗ chôn, tà thuyết mê hoặc chúng nhân bực này chẳng qua chỉ là trò lừa bịp gạt tiền người ta, hai vị ca ca cần gì phải để trong lòng?"

“Nguyệt Hoa, không được vô lễ với chân nhân!” Đinh Triệu Lan quát lớn một tiếng: "Lúc trước nếu không phải chân nhân dùng thuật bói toán đỡ một kiếp nạn cho mẫu thân, Nguyệt Hoa muội đã sớm chết trong bụng mẹ, trước khi ra đi chân nhân còn để lại một câu nhắc nhở, ngàn dặn vạn dò bảo Đinh gia phải nhớ kỹ, nếu không muội chắc chắn sẽ mất mạng!" Nói đến đây, Đinh Triệu Lan lại hạ giọng xuống đôi chút: "Nguyệt Hoa, ngày thường muội nói gì ca ca cũng đáp ứng cho muội, nhưng độc nhất lần này, muội phải nghe theo ca ca!" Đinh Nguyệt Hoa cúi đầu khép mắt, khóe miệng cong lên một nụ cười khổ

Mọi người nghe được đến đây cuối cùng đã rõ ràng chân tướng

Cảm tình là do lời tiên đoán của kẻ xấu rước lấy tai họa! Thật sự là mê tín phong kiến hại chết người mà! Kim Kiên cảm khái vạn phần

"Xem ra Đinh thị song hiệp thanh danh hiển hách trên giang hồ, cũng chỉ là tên nhẹ dạ tin vào tà thuyết, làm lỡ chuyện chung thân của muội tử." Huynh đệ Đinh thị mới đó nóng lòng sốt ruột, căn bản không nhìn kỹ hai người chắn trước mặt Kim Kiên, lúc này nhìn về hướng phát ra giọng nói, mới thấy rõ tướng mạo hai người này, nhất thời ngẩn ra

Hai người này, một vị tuyết y tung bay, quạt ngọc thấu nan, dung mạo xinh đẹp còn hơn nữ tử, tuy mắt hoa đào phủ ngập khinh thường, cũng không lấp đi một thân tiêu sái tự do. Người còn lại, thân như tùng bách, lam sam đai ngọc, mày kiếm mắt sáng, khí chất hiệp khách bao phủ toàn thân, chỉ có sắc mặt là lộ vẻ lạnh lùng ngung trọng

Hai đôi mắt của Đinh Triệu Lan và Đinh Triệu Huệ đồng thời phát sáng

"Tiểu đệ tầm mắt kém cõi, không biết nhị vị là ----" Đinh Triệu Huệ tiến lên một bước ôm quyền thi lễ, hai con ngươi như muốn dán chặt luôn lên mặt hai người này

"Hừ!" Bạch Ngọc Đường vắn vắn đầu, đong đưa chiếc quạt đang mở rộng, mấy chữ to "Phong lưu thiên hạ một mình ta" dưới ánh đèn rực rỡ vô cùng thu hút

"Phong lưu thiên hạ..." Đinh Triệu Lan nhắm đọc qua, đột nhiên mặt đầy kinh hãi hét lớn một tiếng: "Đệ là Bạch lão ngũ Hãm Không đảo?" Bạch Ngọc Đường nhướn đuôi lông mày lên, khép quạt xếp lại ôm quyền nói, trong giọng lộ rõ vẻ chế giễu: "Ây! Đây không phải là Đinh đại Đinh nhị sao! Vẫn là bộ dáng già dặn a, một chút 'phát triển' cũng không có!" Nhưng huynh đệ Đinh thị như thể căn bản không nghe thấy lời mỉa mai của Bạch Ngọc Đường, một trái một phải vây Bạch Ngọc Đường ở trung tâm, quét hình tỉ mỉ từ khuôn mặt lông mày ánh mắt, đến cái mũi đôi môi của Bạch Ngọc Đường, tám tấc khen ngợi: "Ai chà chà, mấy năm không gặp, tướng mạo của Ngũ đệ thật sự là càng thêm ----- tuấn tú a!" Một người hai mắt đánh giá trên dưới trái phải Bạch Ngọc Đường một phen, từ bả vai quét đến kích thước lưng áo, từ kích thước lưng áo ngắm đến ngón chân, gật đầu lia lia: "Ngũ đệ quả nhiên đúng như giang hồ thịnh truyền, thật sự là anh hùng trẻ tuổi!" Hai người ăn ý làm thành bản hợp âm: "Thật là nhân trung long phượng!" Bạch Ngọc Đường bị hai người này nhìn đến phát cáu, không khỏi rút lui mấy bước, vẻ mặt đề phòng: "Các người muốn làm gì?"

"Ây ấy, Ngũ đệ khách khí làm gì, ngẫm lại Hãm Không đảo và Đinh trang đời đời thân giao, giang hồ nổi danh, thật sự là môn đăng hộ đối." Đinh Triệu Huệ vỗ lưng Bạch Ngọc Đường, cười to sang sảng

"Nếu ngu huynh nhớ không lầm, Ngũ đệ năm nay hai mươi ba thì phải." Đinh Triệu Lan cười đến mặt đầy nếp nhăn

"Các, các người..." Đôi mắt hoa đào hút hồn của Bạch Ngọc Đường lúc này lại như mắt cá chết: "Sẽ, sẽ không..."

"Đại ca, nhị ca, chẳng lẽ các ca ca muốn gả muội cho nước mũi Bạch?" Sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa đen như đáy nồi, quát lớn: "Nếu vậy Nguyệt Hoa tình nguyện chết không có chỗ chôn!"

“Hừ! nếu Bạch ngũ gia phải lấy cái bao tử to Đinh nguoi, Ngũ gia nguyện đi làm hòa thương!” Bạch Ngọc Đường cũng không chút yếu thế, thét lên cự lại

"Cướp đồ ăn của ta, nước mũi Bạch, có bản lĩnh cùng ta đại chiến ba trăm hiệp!"

“Bôi nhọ thanh danh của ta, bao tử to Đinh, phóng mã lại đây!” Bạch Ngọc Đường bộp một tiếng vung quạt xệp lên

"Nguyệt Hoa, muội là nữ nhi, sao lại thất thố như vậy!" Đinh Triệu Lan ngăn ở trước mặt Đinh Nguyệt Hoa, cười khò không thôi

Đinh Triệu Huệ lôi kéo cánh tay Bạch Ngọc Đường, kêu to: "Ngũ đệ, Ngũ đệ bớt giận, bớt giận! Chỉ là lời nói của trẻ con lúc chơi đùa, Ngũ đệ cần gì phải mang hận như vậy!" Tuy rằng hai người này, một người bị ngăn lại một người bị kéo lôi, nhưng vẫn không lui về phía sau nửa phần, sát khí bốn phía, lửa giận phùng phùng, mắt thấy huynh đệ Đinh thị sẽ hàn gấn không được

"Phụt um!" Thành linh, một âm thanh kỳ quái truyền ra từ sau lưng Bạch Ngọc Đường, nhất thời làm mọi người dòi đi lực chú ý

Chỉ thấy Kim Kiên rút vai cong lưng, bả vai run rẩy không ngừng, một trận cười không nhịn được thoát ra từ hai tay đang bịt miệng: "Không, không được, ta thật sự là không nhịn được..."

“Tiểu Kim Tử chết tiệt, cười cái gì mà cười." Bạch Ngọc Đường tức thì mặt đỏ tai hồng, giậm chân quát

"Cái cách nhị vị đại ca Đinh gia mới xem, xem bộ dáng của Ngũ gia, giống mấy nông hộ trên chợ lúc chọn heo con....Giống nhau như đúc...Ha ha ha ha..." Kim Kiên rút cuộc nhịn không nổi nữa, đập chân cười ha hả

Chọn, chọn heo con? Mọi người ngẫm sơ qua một lượt, chân thành mang hai cảnh tượng này vừa vắn nhập lại làm một

Đình Triệu Huệ: "Ai chà, Tiểu Bạch trư này thật là đầu căng tròn óc căng tròn mập mạp đáng yêu a!" Đình Triệu Lan: "Da thịt trắng trẻo, lông dày còn thêm màu sắc chính tông, thật sự là lựa chọn tốt nhất!" Cả hai: "Cùng với bông hoa nhỏ kia của chúng ta thật sự là một đôi trời đất tạo thành!"

“Phụt!” Nhan Tra Tán là người đầu tiên phụt cười thành tiếng, nhưng lại cố gắng nén trở về, im lặng hé ra gương mặt đỏ bừng như anh đào

Bạch Ngọc Đường cũng không biết nên tức hay nên cười, vì thế khuôn mặt tuấn tú một nửa vắn vẹo phiếm đen, một nửa co rút không ngừng, thật là rục rở sáng lạng

Đình Nguyệt Hoa mặt đầy tức giận cũng không đến một lát đã bật cười

Màn gương cung bệ kiếm đầy căng thẳng nhất thời bị đập tan bầy bay tám lạng

"Ai da, cái này...mạo phạm, mạo phạm, ha ha..." Đình Triệu Huệ gãi đầu cười gượng

"Khụ, là ngu huynh nóng vội." Đình Triệu Lan ho khan hai tiếng

Triển Chiêu lẳng lặng đứng một bên không nói một lời, con ngươi đen láy lẳng lẽ dờ về phía bóng người gầy gò đang cười vô cùng thoải mái bên cạnh, một ý cười dịu dàng tràn ra trên khóe môi

Không ngờ Kim Kiên lại cứ như ăng ten thăm dò khí tượng, đột nhiên phanh hãm tiếng cười, quay đầu qua, mặt đầy vui mừng nhìn Triển Chiêu: "Triển đại nhân, ngài hết tức giận rồi?" Triển Chiêu không kịp đề phòng, cứ như bị điện giật chật vật tránh đi: "Triển mỗ chưa từng tức giận?" Dừng một chút, lại thấp giọng nói ra một câu: "Vừa rồi là Triển mỗ hiểu lầm..."

“Triển đại nhân?” Đinh Triệu Huệ thét lên một tiếng kinh hoàng, ánh mắt nhìn Triển Chiêu bắn ra ánh sao lấp lánh: "Chẳng lẽ ngươi là Nam hiệp Triển Chiêu?" Đinh Triệu Lan cũng kinh hỉ dị thường, một đôi mắt to vòng vo qua lại trên mặt Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, xem bên này không bỏ, nhìn bên kia cũng thích, khó tin nói: "Không thể tưởng được hôm nay có thể cùng lúc gặp mặt hai nhân vật đứng đầu giang hồ, thật sự là duyên phận duyên phận!”

“Triển...” Triển Chiêu vừa mới ôm quyền thả ra một chữ, đã bị một bóng trắng lúi tới trước cản lại

"Đình đại, đình nhị, chẳng lẽ các người có ý định động vào Thối Miêu này?" Bạch Ngọc Đường vẻ mặt khần trương như lâm đại địch, trừng mắt nhìn huynh đệ Đình thị

"Đại ca, nhị ca!" Đinh Nguyệt Hoa cũng bước một bước dài tiến lên, vẻ mặt không vui liếc Triển Chiêu một cái, nhíu mày nói: "Cho dù hẳn là Nam hiệp thì thế nào? Chẳng qua cũng chỉ là đồ cọt nhả háo sắc thích dạo chơi kỹ viện mà thôi!" Nghe thấy lời này, huynh đệ Đình thị tức thì sừng sốt, suy xét lại cũng thấy có chút kỳ quặc

Nếu nói Bạch Ngọc Đường này lưu luyến nơi phong nguyệt thì không phải việc lạ, từ trước đến nay Bạch Ngọc Đường phong lưu không chịu trói buộc, ngao du bụi hoa nhưng một vụn lá cũng không dính thân, trong giang hồ ai ai cũng đều biết

Nhưng Nam hiệp Triển Chiêu này, vốn tương truyền chính là nam tử chính trực hiếm thấy trên giang hồ, chớ nói dạo chơi thanh lâu kỹ viện, xuất đạo nhiều năm ngay cả chuyện xấu cũng không có, nhưng sao hôm nay lại chạm mặt trong đệ nhất thanh lâu thành Hàng Châu Quỳnh Ngọc các, quả thật rất kỳ quặc! Chẳng lẽ người này ----- huynh đệ Đình thị dời ánh mắt về phía Bạch Ngọc Đường đang có vẻ mặt đề phòng ----- bị tiêu Bạch Thử phong lưu này phá hỏng rồi? "Thối Miêu đến thanh lâu là...”

“Triển huynh là vì...” Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán đồng thời lên tiếng giải thích, nhưng ai cũng không thể nhanh bằng giọng của người thứ ba

"Tuyệt đối không phải! Tuyệt đối không phải!" Kim Kiền xông phất lên trước, xua tay lớn tiếng giải thích: "Đinh tiểu thư người chó hiểu lầm, Triển đại nhân tuyệt đối không phải là loại nam tử háo sắc không đứng đắn, ta có thể chứng minh!" Lời này vừa nói ra làm mọi người đều phải sững sờ

Đinh Triệu Huệ ngạc nhiên nói: "Kim tiểu huynh đệ, loại, loại chuyện này...Người muốn chứng minh thế nào?" Đinh Nguyệt Huệ và Đinh Triệu Lan vẻ mặt hứng thú

Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán liếc nhau, mặt mang vẻ kinh ngạc, cùng lúc nhìn về phía Triển Chiêu. Triển Chiêu khẽ nhún chân mày, lắc đầu, vẻ kinh ngạc của hai người Bạch, Nhan càng tăng thêm gấp bội

Lại nhìn qua Kim Kiền, một đôi mắt nhỏ chuyển động hỗn loạn, sắc mặt cứ như ăn phải ba cân hoàng liên (*), đau khổ đến mức muốn ứa ra mặt xanh

(*) Một loại thuốc Đông y, tính hàn, vị rất đắng

Hự! Ta vừa nghe có người bôi nhọ danh dự Tiểu Miêu liền phản xạ theo bản năng mà nhào ra giải thích! Nhưng cái...cái, cái này phải chứng minh thế nào đây? Nói rằng mỗi ngày thời gian lên giường đi ngủ của Tiểu Miêu đều ít đến đáng thương, cho nên không có thời gian với tình lực ra ngoài phong lưu...Hay là nói cuộc sống Tiểu Miêu túng quẫn đến mức một đồng cũng phải chia thành tám mảnh chi dùng, không có cơ sở kinh tế để phong lưu...Hay là..

Không ổn! Không ổn! Chứng cứ này nhất định phải một tiếng kinh người, một phát ngút trời một đao giết tất, tuyệt đối không được lưu lại nửa

điểm hậu hoạn! A! Đúng rồi! Có một chứng cứ tuyệt đối đơn giản, không cần dùng nhiều lời giải thích vẫn có thể thu phục người nghe

Mắt nhỏ của Kim Kiên "Xẹt" một chút tỏa ra ánh sáng chói lóa, bước hai bước dài đi đến trước người Triển Chiêu, vẻ mặt tình thế bất buộc

Thần sắc Triển Chiêu khẽ động, không khỏi thụt lùi về phía sau nửa bước, giọng nói phát ra như thể khói mù, âm u dày đặc ngấm vào người: "Kim Kiên, ngươi muốn làm gì?"

"Triển đại nhân!" Vẻ mặt Kim Kiên chân thành, con ngươi tròn nhẵn thuần khiết, phía sâu vạm trượng nhấp nháy kim quang: "Xuân cung đồ (*) bao nhiêu tiền một quyển?" (*) Ai không biết mời google

"Àm!" Mọi người cứ như nghe phải một tiếng nổ khủng khiếp, thoáng chốc giống như đặt người vào trong lò lửa, khô nóng khó chịu

Chỉ thấy sương khói cực nóng cuộn cuộn toát ra từ đỉnh đầu Triển Chiêu, trên khuôn mặt tuấn tú lan ra màu đỏ đậm trong suốt, xinh đẹp trắng rắng chiều, sắc đỏ che không, sắc mây khôn cùng, dưới ánh đèn lấp lánh chiếu rọi, một đôi tai mèo trong suốt đỏ bừng như mã não, óng ánh xuyên thấu, vô cùng mịn màng

Kim Kiên gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng, quay đầu lại thông thông cuống họng, tự tin tràn đầy nói: "Đây chính là chứng cứ!" Lại nhìn qua mọi người, Đinh Triệu Huệ vẻ mặt kinh diễm (*), Đinh Triệu Lan vẻ mặt hoảng hốt, mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bay ngấm lung tung, rõ ràng không dám nhìn vào mặt Triển Chiêu, thì thầm cảm khái trong miệng "Không thể tưởng được Thối Miêu này vẫn là một tên non nớt", linh tinh gì đó

(*) Kinh ngạc vì sắc đẹp

Đinh Nguyệt Hoa xoay mặt đi, khoe miệng hơi giật giật, bả vai run run khả nghi

Nhan Tra Tán co rúm chân mày, ánh mắt nhìn Kim Kiên chứa vẻ thông cảm sâu sắc

Hở? Thông cảm? Kim Kiên nhanh chóng lĩnh hội được ngọn nguồn cử chỉ này của Nhan Tra Tán

"Kim! Kiên!" Âm thanh nghiền răng nghiền lợi mang theo sóng nhiệt bốc cao, che trời phủ đất, sát khí hỗn tạp phủ tầng tầng băng hỏa, vù vù phóng thẳng tới thít chặt lấy cổ họng Kim Kiên

Kim Kiên có thể nghe được rõ ràng âm thanh vỡ nát của hai khối đất phía sau, do động vật họ mèo nào đó then quá hóa giận đập vỡ

Lúc này, ngay cả dũng khí quay đầu lại Kim Kiên cũng không có, chỉ có thể kiên trì rướn cổ biện bạch cho mình: "Triển, Triển đại nhân, thuộc thuộc hạ là vì suy nghĩ cho sự trong sạch của Triển đại nhân!" Biện, biện pháp này rất tốt mà, không cần tốn nhiều lời vô nghĩa để giải thích, không cần điều tra chứng cứ, không cần cởi quần áo nghiệm thân...Khụ khụ, ý ta là, chỉ cần một câu này, cái mặt đỏ bừng của Triển Chiêu đã có thể giải thích rõ ràng rành mạch, biện pháp tiết kiệm thời gian công sức, tiết kiệm chí phí tiền của Đại Tổng, lợi tới thiên thu như vậy, Tiểu Miêu ngươi cũng không tổn thất gì, còn việc gì mà không hài lòng chứ? Đáng tiếc, ý nghĩ của Triển Chiêu và Kim Kiên dường như không chút nào liên quan tới nhau, đợi đến khi lời của Kim Kiên vừa ra khỏi miệng, liền có hai khối đất bi phần hy sinh vì nhiệm vụ

"Khụ khụ, Nam hiệp đúng là trong, trong sạch...Khụ, về cách đối nhân xử thế của Nam hiệp, huynh đệ chúng ta đã tin." Đinh Triệu Lan ho khan mấy tiếng

"Đúng đúng đúng, đã tin." Đinh Triệu Huệ cũng vội bổ sung

"Được rồi Tiểu Miêu, Tiểu Kim tử cũng vì muốn giúp người thôi!" Cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng tiến lên nói một câu công đạo, đáng tiếc ý cười trêu chọc bùng nổ trong đôi mắt hoa đào ngay cả người mù cũng có thể nhìn thấy

"Vừa nãy là Nguyệt Hoa hiểu lầm Nam hiệp, mong rằng Nam hiệp lượng thứ." Đinh Nguyệt Hoa hướng tới Triển Chiêu phúc thân hạ bái, khóe mắt ngấm về phía Kim Kiên, khóe môi nhẹ cong, đỉnh lông mày khẽ nhướng lên

Kim Kiên nhất thời cảm động muôn phần, bởi vì thuận theo câu nói này, sát khí băng hỏa hỗn hợp siêu cấp của động vật họ mèo nào đó, tức khắc yếu đi không ít

Quả nhiên vẫn là lời nói của phu nhân tương lai chính quy có tác dụng! Lại nhìn Triển Chiêu, đối mặt với mấy câu tin tưởng của ba huynh muội Đinh thị, thở dài một cái nhận lỗi, lửa giận ngút trời buộc lòng phải gắng gượng áp chế, ôm quyền đáp lễ nói: "Triển Chiêu nhất thời thất lễ, thật có lỗi." Dứt lời, lại tung ra một đôi mắt lạnh uy phong lâm liệt, hàng thật giá thật, không lừa gạt ông già và trẻ nhỏ, đập thẳng vào đỉnh đầu Kim Kiên, lập tức trên đỉnh đầu Kim Kiên khắc bốn chữ to "Sau này tính số"

Nhan Tra Tán nhìn vào Kim Kiên đang cấp tốc co xuống nền đất, vẻ mặt dở khóc dở cười: "Nhan mỗ còn cho rằng Kim huynh đã biết nguyên nhân ba chúng ta đến Quỳnh Ngọc các, vậy mà...vậy mà..."

"Ôi chao? Nguyên nhân? Nguyên nhân gì?" Kim Kiên chột nhác đầu lên, vẻ mặt không hiểu: "Đến dạo chơi kỹ viện ngoại trừ ăn món ngon, uống rượu ngon, ngắm mỹ nhân ra còn có thể có nguyên nhân gì?" Nhan Tra Tán bưng trán thở dài

Bạch Ngọc Đường hé ra cái miệng đầy răng sáng lấp lánh: "Chẳng lẽ Tiểu Kim tử đã quên, trước kia không phải người thường hay kể với Ngũ gia, Tiểu Miêu ở Trần Châu..." Trần Châu? An Lạc Hầu! Kế son phấn khóc

tan! Ai da! Đúng, đúng rồi! Lần đó Tiểu Miêu cũng nhận lệnh ăn mặc phục sức xinh đẹp đến thanh lâu "Quyên rữ" hoa khôi Băng cơ..

Chẳng lẽ lần này -----Kim Kiên nhìn về phía ba người Triền, Bạch, Nhan

Triền Chiêu chéch mắt tránh đi, vẻ mặt tức giận chưa nguôi, Bạch Ngọc Đường nhếch mi, cười đến phóng túng, chỉ có Nhan Tra Tán tâm địa tốt, đè thấp giọng xuống cho ra đáp án: "Tất nhiên là vì tra án."

“Ôi chao? Sao không nói sớm a a a!" Kim Kiên ôm đầu

Hại ta bày ra cái chủ ý thôi rước lấy cơn giận của Tiểu Miêu! "Luận tốc độ mồm mép, ai có thể vượt qua Tiểu Kim tử người?" Bạch Ngọc Đường chậm rãi đong đưa quạt xếp, nhìn Kim Kiên đang hồi hận vạn phần gần như muốn bò xuống đất bỏ trốn, trong mắt hoa đào tràn ngập ý cười: "Chẳng qua biện pháp của Tiểu Kim tử không tồi, rất hữu dụng!"

“Quả nhiên câu im lặng là vàng luôn là chân lý mà..." Kim Kiên tiếp tục rên rỉ

"Tra án?" Đinh Triệu Huệ và Đinh Triệu Lan liếc nhau, trong bốn con mắt giống nhau bắn ra tia lửa đồng dạng

Đinh Triệu Huệ vẻ mặt nóng lòng muốn thử: "Có thể nhờ Ngự Miêu Triền Chiêu và Cẩm mao thử đỉnh đỉnh đại danh đồng thời xuất mã, nhất định là vụ án lớn!" Đinh Triệu Lan ôm quyền: "Không biết hai huynh đệ ta có thể trợ giúp hai người?"

“Việc này..." Triền Chiêu hơi trầm ngâm, ngẩng đầu ôm quyền cất cao giọng nói: "Đinh thị song hiệp danh tiếng lan xa, võ nghệ ưu việt, nếu có thể giúp Triền Chiêu một tay, Triền Chiêu cầu còn không được, xin tạ ơn trước!"

“Tốt! Tốt lắm chàng trai thẳng thắn!” Đinh Triệu Huệ sáng khoái cười to

"Được Nam hiệp coi trọng hai huynh đệ ta thật sự rất hãnh diện, nếu Nam hiệp không chê nhà ta đơn sơ, xin mời dời bước đến Đình trang đàm luận." Đinh Triệu Lan ôm quyền thịnh tình mời

"Haizz, nếu muốn nói chuyện thì cần gì phải đến Đình trang, ở đây cũng có sẵn chỗ!" Bạch Ngọc Đường khoát tay ngăn lại, đột nhiên cất giọng hô: "Tú bà, còn không mau mau chuẩn bị nhà gian cho chúng ta?"

“Đến đây, đến đây!” Chỉ thấy một người phụ nữ to béo trên dưới bốn mươi tuổi, mặt bôi nửa tác phấn nước, toàn thân là hoa hòe xanh đỏ, đỉnh đầu cắm một cây trâm chói lọi ánh vàng lòe loẹt, nghiêng ngả lão đảo đi ra từ trong góc, thở hồng hộc chạy đến bên cạnh mọi người, cúi đầu khom lưng nói: "Vâng, vâng vâng vâng! Mấy vị đại nhân mời lên tầng trên!" Xem ra đối với nhóm của Bạch Ngọc Đường rất kiêng nể. Huynh muội Đinh thị cộng thêm Kim Kiên có chút khó hiểu

"Đây là?" Đinh Triệu Lan nhìn Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt nghi hoặc

Bạch Ngọc Đường nhếch cao mày kiếm, khóe miệng cong lên một độ cong ác liệt "Chính là phúng (*) người ăn uống"

(*) Là từ phúng trong phúng điếu, ở đây Bạch Ngọc Đường có ý châm chọc

Triển Chiêu liếc mắt nhìn qua Tiểu Bạch Thử cực kỳ kiêu ngạo này, thảm than một tiếng, lại quay sang nói với tú bà: "Phiền tú bà mời hoa khôi đến nhà phòng cùng hầu."

“Việc, việc này, tất, tất nhiên...” Sơn phấn trên mặt tú bà ra sức rơi lả tả, chiếc khăn trong tay mạnh mẽ chà sát mồ hôi lạnh trên đầu

"Triển đại nhân cần gì khách khí như thế, ta đã chờ ở đây từ sớm." Một giọng nói trong như nước từ trên cao truyền xuống

Mọi người ngẩng đầu, nhìn hoa khô áo đỏ nhẹ nhàng gót sen đi xuống cầu thang dài bằng gỗ lim, chậm chậm đi đến phía trước mọi người, đầu tiên khom người hạ bái ba người Triển, Bạch, Nhan, lại hướng tới Kim Kiên phúc thân, nâng tay lấy đi khăn che mặt

"Nhiều ngày không gặp, Băng Cơ có lễ." Da như son óng, mày tú thanh tao, mắt chứa hồ thu, môi đào ướt hương, dáng ngọc xinh xinh, tướng mạo thướt tha, tuy thân ở chốn thanh lâu kỹ viện, lại như thể hoa sen thơm ngát, tâm linh thanh sạch không vương bận

"Băng cơ cô người?" Kim Kiên chấn động

Hoa khô mới đến Quỳnh Ngọc các này, đúng là người đã trợ giúp Bao đại nhân bắt An Lạc Hầu ở Trần Châu, Băng Cơ

Lan can lầu cao, nhiều vết đỏ đèn, sóng thương xanh biếc, rủ phấn thổi hương

Mành hoa xinh đẹp bóng hồng, thừa hương say men nồng tà áo. Trên tầng thượng của Quỳnh Ngọc các, trong khuê phòng của hoa khô Băng Cơ hé ra chiếc bàn tròn bằng gỗ lim tinh xảo, bốn bên vây quanh tám người theo thứ tự Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán, Kim Kiên, Đinh Nguyệt Hoa, Đinh Triệu Lan, Đinh Triệu Huệ và Băng Cơ, trên bàn bày ra tám loại món ăn bốn lạnh bốn nóng, rượu ngon chén ngọc, trà thơm bát đĩa đều được chuẩn bị đầy đủ

"Ha ha, không thể tưởng được Kim thần y lại không phải là thần y, mà là tông lục phẩm giáo úy lừng lẫy đại danh Khai Phong phủ, lúc trước huynh đệ ta thật là có mắt không nhìn thấy Thái Sơn." Sau khi nghe Kim Kiên tự giới thiệu, Đinh Triệu Huệ liền vỗ tay cười to nói

"Quá khen, quá khen!" Kim Kiên vội ôm quyền khiêm tốn đáp

"Người giang hồ xưng hô rằng Kim giáo úy có tài chiêu hồn gọi quỷ, một thân chống trời, hôm nay có thể nhìn thấy người thật, quả là chuyện may mắn." Đinh Triệu Lan ôm quyền

"Ha, ha..." Kim Kiên cười gượng, rút cổ ra sau: "Chỉ là bằng hữu giang hồ khoa trương thôi, chớ lấy làm thật, chớ lấy làm thật!" Tên Đinh đại này có một loại sùng bái đặc biệt với mê tín phong kiến, ta vẫn nên tránh xa hẳn một chút, tránh cho ngày nào đó hắn bắt ta gọi quỷ kêu thần cầu mưa đoán mệnh thì cực kỳ không ổn

Đinh Triệu Lan liếc mắt nhìn Kim Kiên một cái đầy ẩn ý, lại dời ánh mắt về phía Nhan Tra Tán bên cạnh Kim Kiên: "Còn vị huynh đài này là..."

"Tại hạ Nhan Tra Tán." Nhan Tra Tán chấp tay thi lễ, cười nhạt nói: "Vô danh tiểu tốt không đáng nhắc đến."

"Nhan huynh quá khiêm nhường." Đinh Triệu Lan gật đầu liên tiếp: "Công tử tuấn tú lịch sự, khí chất thanh cao, tác phong thư hương trong sáng, nhất định là đã đọc qua nhiều thi thư một bụng kinh luân, chắc hẳn tiền đồ sau này không giới hạn."

"Rất tốt! Rất tốt!" Đinh Triệu Huệ đảo qua bốn người trước mặt, khoe miệng nhanh chóng nứt ra đến mang tai

"Đại ca, Nhị ca!" Đinh Nguyệt Hoa vẻ mặt bất đắc dĩ: "Không phải là ca ca muốn giúp Nam hiệp tra án sao?"

"A, đúng đúng đúng, tra án, tra án!" Đinh Triệu Huệ vỗ đùi, hướng tới Triển Chiêu ôm quyền: "Xin hỏi là vụ án gì?" Triển Chiêu vẻ mặt chính sắc nghiêm giọng đáp: "Là một án hái hoa tặc."

"Hái hoa tặc?" Huynh muội Đinh thị và Kim Kiên đồng thời sững sốt

Đình Triệu Lan, Đình Triệu Huệ liếc nhau, có chút không hiểu

"Trong thành gần đây rất thái bình, hình như không nghe nói có hái hoa phi tặc lui tới." Đình Triệu Huệ lắc đầu

"Nhị vị chưa nghe nói đến cũng là tất nhiên." Triển Chiêu nhíu mày: "Hái hoa tặc này không giống với kẻ trộm, hành sự quái dị, đối tượng xuống tay gây án đều là hoa khôi có tiếng nhất trong thanh lâu."

"Hoa khôi?" Đình Triệu Lan vẻ mặt ngạc nhiên

"Cái, cái này cũng quá lạ đi!" Đình Triệu Huệ nhíu mày

Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán liếc nhau, nét mặt hơi lộ vẻ kỳ dị

Ban đầu tiểu án hái hoa tặc này vốn là do Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh ngụy trang thành, cũng nhằm phó thác cho Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán xuất môn giúp Triển Chiêu giải khuây, ai ngờ ba người vừa vào thành Hàng Châu điều tra sơ lược, lại phát hiện ra án này thật đúng là có điểm quái lạ

Đại án hái hoa xưa nay, người bị hại hoặc là tiểu thư khuê các, hoặc là tiểu gia ngọc bích (*), nhưng tất cả đều có một điểm tương thông, đó là các hái hoa tặc đều tìm các hoàng hoa khuê nữ để xuống tay, còn chọn nữ tử thanh lâu làm đối tượng, thật sự là mới nghe lần đầu

(*) Từ để chỉ con gái cung

Chỉ có thể trách Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ nào đó thật sự có số lao碌, một vụ án tùy tiện nào đó vào tay hãn đều có thể biến thành kinh thiên đại án

"Liễu Hàn Yên của Quỳnh Ngọc các, Diễm Vô Song của Ảnh Thúy lâu, Nguyệt Hồng Lệ của U Nguyệt Phường, hoa khôi của ba đại thanh lâu trong thành Hàng Châu này trước sau chưa tới một tháng, đều đã bị hái hoa tặc hạ độc thủ." Triển Chiêu tiếp tục nói. "Tại sao trên phố không nghe

thấy việc này? Chỉ nghe ba đại hoa khôi này bị bệnh trên giường." Đinh Nguyệt Hoa truy vấn

"Cả ba đều là thanh lâu lớn nhất thành Hàng Châu, ân khách bên trong giàu sang quý hiển không phải ít, ngày thường hộ vệ bảo hộ đều chặt chẽ không kẽ hở, nếu biết trong thanh lâu có hái hoa tặc náo loạn, thì thử hỏi còn có ai dám tới cửa tìm hoan mua vui?" Bạch Ngọc Đường một tay phe phẩy quạt, một tay gõ bàn, nhếch mày nói: "Nhất là ba vị hoa khôi này, giá mỗi người đều không phải nhỏ, nếu chuyện bực này bị gièm pha ra ngoài thì giá hoa khôi nhất định là rớt xuống ngàn trượng. Cho nên ba tú bà đương gia này căn bản không có gan để lộ, chỉ có thể thâm lặng đến phủ nha báo án, cầu tri phủ Hàng Châu bí mật điều tra. Tri phủ Hàng Châu điều tra nhiều ngày liền đều thúc thủ vô sách, đành phải viết thư cầu viện Khai Phong phủ."

"Có manh mối nào khác không?" Đinh Triệu Huệ lại hỏi

Triển Chiêu chậm rãi lắc đầu, mày kiếm nhíu chặt đáp: "Triển mỗ cũng đã hỏi qua ba vị hoa khôi, nhưng cả ba người đều nói lúc ấy bản thân bị điểm huyết, hoàn toàn không thể cử động, lại bị bắt đến vùng hoang vu thôn dã, không đèn không lửa, khung cảnh tối tăm, bộ dáng của tên hái hoa tặc kia ra sao họ cũng không biết rõ."

"May mắn là sau một canh giờ huyết đạo đã tự động cởi bỏ, nếu không ba vị hoa khôi này muốn cử động cũng không cử động được, muốn kêu cũng không thể kêu, dù cho không bị dã thú nuốt chửng, cũng sẽ bị chết đói chết khát, phơi thây ngoài đồng hoang." Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bắn ra tia sáng hung ác: "Nếu để cho Bạch Ngũ gia bắt được tên tặc này, chắc chắn phải cho hắn ném mùi bảo kiếm Họa Ảnh của Ngũ gia." Chân mày Triển Chiêu khóa thành một gút đáp: "Thêm vào đó tên hái hoa tặc này đi lại không dấu tích, hành tung bất định, hẳn là nhân vật võ lâm có khinh công trác tuyệt, Triển mỗ đã nhiều lần suy xét, nếu muốn bắt được tên tặc này, chỉ còn cách dụ hắn ra tay, sau đó bắt giữ..."

“Dẫn rấn ra khỏi hang!” Đinh Triệu Lan đập tay, khẽ gật đầu: “Quả thực hiện tại cũng chỉ có kế này là thỏa đáng nhất.”

“Bắt đầu từ hôm qua, quan phủ đã thông báo cho các thanh lâu khác rằng mấy ngày này không được cho hoa khôi lộ diện, chỉ để lại duy nhất một hoa khôi của Quỳnh Ngọc các làm mỗi nử. Hôm nay vốn là ngày đầu tiên chúng ta bố trí mỗi nử, còn chưa kịp mở màn thì đã bị tên tham ăn nào đó phá cho thất bại!” Bạch Ngọc Đường liếc mắt qua Đinh Nguyệt Hoa một cái, nét mặt không vui

Đinh Nguyệt Hoa lại không để ý đến Bạch Ngọc Đường, mắt nhìn thẳng Triền Chiêu, hỏi: “Vừa rồi nhìn tú bà Quỳnh Ngọc các và vị Băng Cơ cô nương này dường như đã quen biết ba vị từ trước, chẳng lẽ vị Băng Cơ cô nương này chính là 'mỗi nử' mà Nam hiệp bày ra?” Triền Chiêu nhìn về phía Đinh Nguyệt Hoa, gật đầu nói: “Đinh tiểu thư quả nhiên thông minh sắc bén, mấy ngày trước Triền mỗ đến Quỳnh Ngọc các tra án tình cờ gặp được Băng Cơ cô nương, trước kia khi ở Trần Châu Băng Cơ cô nương đã từng trợ giúp cho Bao đại nhân, trí dũng song toàn, cho nên...”

“Chẳng lẽ một Nam hiệp đường đường cũng sẽ không ngại đặt một nữ tử như Băng Cơ cô nương vào chỗ nguy hiểm, chỉ vì muốn điều tra án hay sao?” Đinh Nguyệt Hoa lên tiếng đánh gãy lời Triền Chiêu, mặt cười lạnh như băng

Triền Chiêu ngẩn ra, đang muốn mở miệng đáp lại, đột nhiên Băng Cơ từ nãy đến giờ vẫn ngồi yên lặng một bên bất giác lên tiếng: “Đinh tiểu thư đã hiểu lầm Triền đại nhân. Là do Băng Cơ tự nguyện làm mỗi nử giúp Triền đại nhân bắt kẻ xấu, ban đầu Triền đại nhân đã nghiêm khắc từ chối, nhưng Băng Cơ cho rằng, nếu có thể lấy một thân tàn hoa bại liễu của Băng Cơ mà vì dân trừ hại, thì cũng không phí uổng một kiếp này, cho nên mới khổ sở cầu xin Triền đại nhân tác thành tâm nguyện của Băng Cơ. Huống chi Triền đại nhân, Bạch ngũ hiệp còn đích thân đến Quỳnh Ngọc các bảo hộ cho Băng Cơ, chắc chắn an nguy của Băng Cơ sẽ không có việc gì.”

“Băng Cơ cô nương, cô...” Đinh Nguyệt Hoa sững sốt

Băng Cơ cười thản nhiên, cứ như mây vùn bao phủ đầy trời nhẹ nhàng phiêu tán, hiện ra trời quang bao la ngàn dặm

"Băng Cơ cô nương quả thực đại nghĩa, làm anh hùng nam nhi trong thiên hạ phải hổ thẹn." Đinh Triệu Lan ôm quyền, vẻ mặt kính trọng

"Nếu trong thiên hạ còn có nhiều nữ trung hào kiệt như Băng Cơ cô nương, thì các lão gia chúng ta đều phải xấu hổ tới chết." Đinh Triệu Huệ sáng khoái khen ngợi

"Nhị vị quá đề cao Băng Cơ." Băng Cơ đứng dậy chấp tay thi lễ, đảo mắt nhìn quanh một vòng, đôi mắt đẹp như hồ thu trong suốt nhìn về phía Kim Kiên, dịu giọng hỏi: "Kim bộ khoái...A, hiện tại nên xưng là Kim giáo úy, vì sao người lại dùng vẻ mặt nghi hoặc nhìn Băng Cơ?"

“Ôi chao? A!" Kim Kiên gãi gãi đầu, cuối cùng cũng có cơ hội đem nghi vấn trong lòng hỏi ra ngoài miệng: "Không phải là Băng Cơ cô nương đang ở Trần Châu sao? Thế nào lại tới Hàng Châu rồi?" Trên khuôn mặt hoa của Băng Cơ hiện lên một nét cười khỏ, làm người nhìn đến không khỏi rung động

"Băng Cơ là giới nữ tử yên hoa, đi con đường nào hơn phân nửa đều là thân bất do kỷ không làm sao tránh được..." Sắc mặt mọi người đều bất giác ảm đạm

"Được rồi, không nói đến việc này làm mọi người mất hứng." Băng Cơ giải mở dung nhan, ánh mắt quét qua mọi người, lấy tay bưng chén rượu óng ánh trên bàn lên, đứng dậy hướng tới mọi người cung kính nói: "Hôm nay Băng Cơ có thể may mắn kết bạn với nhiều anh hùng lừng lẫy trên giang hồ như vậy, thực sự là tam sinh chi hạnh, Băng Cơ xin uống trước làm kính!" Dứt lời, uống một hơi cạn sạch

Mọi người đứng dậy nâng chén, cùng lúc uống cạn

Sau khi ngồi xuống, Nhan Tra Tán ngồi bên cạnh lặng lẽ huých Kim Kiên một cái, hạ giọng nói: "Kim huynh, Triển huynh từng nói, lúc trước ở Trần Châu Băng Cơ vốn là người dưới trướng An Lạc Hầu, sau lại trợ giúp Bao đại nhân bắt An Lạc Hầu, thật như thế sao?" Kim Kiên sững sốt, theo trực giác gật gật đầu

Nhan Tra Tán hơi hơi nhíu mày, đột nhiên lại châm rượu đứng dậy, hướng tới Băng Cơ kính rượu nói: "Ngày ấy lúc ở Trần Châu, Băng Cơ cô nương ra mặt trợ giúp Bao đại nhân bắt An Lạc Hầu đã là mạo hiểm vạn phần, hiện tại Băng Cơ cô nương còn dũng cảm tự đứng ra làm mối dẫn dụ kẻ gian, lại càng thêm hung hiểm, hai lần ba lượt đều nhọc Băng Cơ cô nương dẫn thân vào nguy hiểm, lại không thấy Băng Cơ cô nương khước từ nửa lời, can đảm đánh gãy bảy thước nam nhi, Nhan mỗ kính nể, xin kính Băng Cơ cô nương một ly." Băng Cơ bất chợt sững sốt, đứng dậy bung chén rượu lên, mắt đẹp lưu chuyển như hồ thu trong suốt nhìn Nhan Tra Tán, vui vẻ cười: "Nếu Nhan công tử nói như vậy, thì Băng Cơ cùng Khai Phong phủ thật đúng là duyên phận thâm sâu." Dứt lời, bung chén uống

Đợi đến khi Nhan Tra Tán ngồi về chỗ, Kim Kiên liền có vẻ mặt ngờ vực kéo kéo vạt áo Nhan Tra Tán, nhỏ giọng hỏi: "Nhan huynh, người đang làm cái gì vậy?" Nhan Tra Tán khẽ lắc đầu, quan sát dáng vẻ thản nhiên không chút bất thường của Băng Cơ, giữa con người trong treo xẹt qua một tia nghi hoặc, tự nói thầm với mình: "Chẳng lẽ chỉ là đúng lúc?"

"Nhan huynh cũng thấy đúng lúc? Ta cũng cảm thấy có phần đúng lúc!" Kim Kiên gật đầu, nhìn thấu tới trước, nghiêm mặt nói: "Tuyệt đối có vấn đề."

"Kim huynh có ý gì?" Con người của Nhan Tra Tán sáng ngời

"Vận khí của Băng Cơ rất đen đui, hôm nào ta phải bán cho nàng hương bao tránh ma quỷ, thuê bằng kiếm tuệ của Triển đại nhân, bảo đảm sự

nghiệp của nàng về sau phát triển không ngừng, dung mạo xinh đẹp muôn thưở trường tồn, vận khí một mảnh tốt!”

“...” Nhan Tra Tán đỡ trán không nói gì

Ngay tại lúc Kim Kiên và Nhan Tra Tán thảo luận, huynh muội Đinh thị đã hỏi xong sự tích anh hùng của Băng Cơ ở Trần Châu, lúc này đang tiến hành một đợt thảo luận mới

"Tuy nói Băng Cơ cô nương trí dũng hơn người, còn có Nam hiệp cùng Ngũ đệ bảo hộ một bên, nhưng xem ra số nhân thủ này vẫn còn quá ít." Đinh Triệu Huệ nói

Bạch Ngọc Đường nhếch khóe mắt đáp: "Đinh nhị, ngươi nghĩ là chúng ta không tính tới việc đó sao? Từ khi vào phủ Hàng Châu Thối Miêu đã điều động nhân thủ hỗ trợ, nhưng ngươi cũng biết bọn quan phủ này là hàng giá áo túi com, công phu xuất thủ chẳng ra gì, hơn nữa lại là mai phục tại thanh lâu, mấy tên nha dịch này vừa nghe tới đó ánh mắt đã phát xanh, tên nào cũng chen nhau tranh đoạt, vừa nhìn đã biết toàn hạng háo sắc, thành sự không đủ bại sự có thừa, tổ rước thêm phiền phức. Do đó một tên chúng ta cũng không chọn, đều đuổi hết ra bên ngoài để mai phục chờ lệnh!”

“Thì ra là thế...” Đinh Triệu Lan nghĩ ngợi một chút, lại ôm quyền nói: "Nếu nhị vị không ghét bỏ, hai huynh đệ chúng ta sẵn sàng mang theo hảo thủ nhất đẳng đến mai phục bốn phía Quỳnh Ngọc các, bố trí thiên la địa võng, chỉ cần tên hái hoa tặc kia vừa xuất hiện, nhất định làm cho hấn chấp cánh cũng khó thoát!”

“Không tồi!” Bạch Ngọc Đường vỗ bàn, mắt hoa đào bắn ra tinh quang bốn phía: "Đinh đại đình nhị quen thuộc khu vực và số người trong thành Hàng Châu, công phu cũng cao cường hơn bọn quan sai không ít, lập bẫy mai phục đúng là lựa chọn tốt nhất!”

“Đa tạ nhị vị tận sức giúp đỡ!” Triển Chiêu ôm quyền cất cao giọng đáp tạ

"Không cần khách khí, không cần khách khí, đều là con cháu giang hồ, cần gì phải phân chia đây đó, ha ha ha ha..." Đinh Triệu Huệ nhìn lướt qua Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, cười hài lòng

Khóe mắt của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đồng thời nhảy dựng

"Khụ..." Bạch Ngọc Đường vội ho một tiếng: "Vậy Ngũ gia và Thối Miêu còn có Nhan huynh sẽ y theo kế cũ giả làm khách tìm vui lên vào Quỳnh Ngọc các bảo hộ Băng Cơ cô nương." Mọi người gật đầu

"Chậm đã!" Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên lớn tiếng quát

"Nguyệt Hoa?" Huyh đệ Đinh thị nhìn về phía muội tử nhà mình, nghi hoặc hỏi

"Nếu tên tặc kia thừa dịp Băng Cơ cô nương ở một mình mới xuống tay thì sao?" Đinh Nguyệt Hoa nét mặt nghiêm túc

"Ta và Tiểu Miêu tự nhiên sẽ bảo hộ sát bên." Vẻ mặt Bạch Ngọc Đường không vui

"Bảo hộ sát bên?" Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày cười, liếc xéo Bạch Ngọc Đường: "Ngay cả lúc đi nhà xí tắm rửa thay quần áo?"

“Cái, cái này..." Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường mơ hồ

Thần sắc Triển Chiêu nhất thời trầm xuống, mày cau chặt

"Nguyệt Hoa, nếu tên tặc trộm cố tình chọn thời điểm này động thủ, dĩ nhiên Nam hiệp và Ngũ hiệp không thể bảo hộ, nhưng lúc tên tặc bắt người rời đi, đại ca nhị ca sẽ dẫn đầu hảo thủ Đinh trang bắt gọn hắn!" Đinh Triệu Lan nói

"Khi nào?" Đinh Nguyệt Hoa quay đầu, trừng mắt nhìn đại ca mình: "Khi nào Tên tặc sẽ xuất hiện? Là ngày mai, ngày mốt, hay là nửa tháng sau? Các người có thể bảo vệ một ngày, có thể bảo vệ ba ngày, hay có thể bảo vệ ba mươi ngày? Đến lúc đó mệt mỏi không chịu nổi, thân thể suy nhược suy nghĩ lỏng lẻo, để cho tên tặc chọc ra sơ hở, làm hại Băng Cơ cô nương, thì thử hỏi ai có thể gánh được trách nhiệm này đây?"

“Haizz, muội muội quá coi thường đại ca nhị ca, chúng ta sẽ cho mấy tuyến nhân thủ thay phiên mai phục, làm sao có thể nảy sinh sơ xuất?” Đinh Triệu Huệ vẻ mặt không tán thành. "Không! Lời của Đinh tiểu thư rất hữu lý." Triển Chiêu cân nhắc một lát, cau mày nói: "Lần này không thể so với việc ở Trần Châu, lúc đó thành hay không thành trong chốc lát liền có thể phân định, từ đầu chí cuối Băng Cơ cô nương đều ở trong tầm mắt của Khai Phong phủ, hữu kinh vô hiểm. Nhưng lần này làm mỗi như, thời gian địa điểm biến cố nhiều không thể lường, quả thật rất khó kiểm soát, Triển mỗ và Bạch huynh cùng Băng Cơ cô nương nam nữ hữu biệt, cũng không thể nào bảo vệ một khắc không rời ----" Triển Chiêu hướng tới mọi người ôm quyền, sắc mặt hồ thẹn: "Triển Chiêu nhất thời nôn nóng phá án, lại chưa suy nghĩ đến mức này, sơ xuất như thế thật sự không nên!"

“Triển đại nhân!” Băng Cơ nhìn Triển Chiêu, con ngươi hồ thu ẩn hiện vẻ không đành lòng: "Băng Cơ thân tại thanh lâu, cho dù không làm mỗi như vẫn phải lên đài biểu diễn, đều nguy hiểm như nhau, còn không bằng trợ giúp chư vị một tay bắt kẻ xấu.”

“Không!” Triển Chiêu lắc đầu: "Nếu kẻ sách không vẹn toàn, Triển Chiêu tuyệt đối không đặt cô nương vào nguy hiểm! Nếu thật sự không thể, Triển Chiêu sẽ báo cáo với nha môn phủ Hàng Châu, thỉnh tri phủ đại nhân trước tiên hạ lệnh đóng cửa Quỳnh Ngọc các cùng các thanh lâu khác, đợi Triển mỗ tiếp tục nghĩ cách cầm tặc.”

“Vẫn là Nam hiệp biết đạo lý." Đinh Nguyệt Hoa liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, gật đầu nói

Đinh Triệu Lan trầm ngâm một lát: "Hay là chọn một tỳ nữ biết võ công trong Đình trang, cải trang làm thị nữ bên cạnh Băng Cơ cô nương..."

"Biện pháp này không tồi!" Đinh Triệu Huệ vỗ chân

"Không ôn, mặc dù là thị nữ bên cạnh cũng không cách nào một khắc không rời Băng Cơ cô nương. Lần này can hệ đến an nguy tính mạng của Băng Cơ cô nương, quyết không thể có nửa phần sơ hở!" Triển Chiêu lắc đầu

Mọi người lại phạm vào nan giải

Băng Cơ nhìn chung quanh một vòng, rĩ mi thu mắt, đôi mi dài rậm như cánh quạt run run: "Băng Cơ bất quá chỉ là một nữ tử yên hoa, có chết cũng không đáng tiếc, chư vị không cần phải..."

"Băng Cơ cô nương chớ nên nhắc lại lời ấy!" Triển Chiêu đột nhiên cao giọng, nét mặt nghiêm nghị, con ngươi trong sạch sáng tỏ: "Cô nương là nữ nhân yếu đuối, lại có đại nghĩa cao thượng, ở trong mắt Triển Chiêu, tuy là anh hùng hào kiệt, hiệp khách thành danh trên giang hồ cũng không cách nào so sánh với cô nương!"

"Triển ----" Băng Cơ đột nhiên ngẩng đầu, trong đôi mắt hồ thu lấp lánh ánh nước, rung động không ngừng, mắt thấy sẽ tràn mi tuôn ra, lại vội vàng cúi đầu giấu đi nước mắt, run giọng nói: "Đa tạ Triển đại nhân..."

"Cái này không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc phải làm sao mới được hả?" Đinh Triệu Huệ gãi đầu kêu lên

Đinh Nguyệt Hoa nhìn chung quanh một vòng, thần sắc ngưng trọng, nói: "Nguyệt Hoa hiện có một cách." Ánh mắt mọi người bắn xẹt về phía Đinh Nguyệt Hoa

"Không bằng để Nguyệt Hoa thể thân Băng Cơ cô nương, cải trang thành hoa khôi làm mối nhỉ..."

"Không được!"

“Vạn vạn lần không thể!” Đinh Nguyệt Hoa còn chưa nói xong, huỳnh đệ Đinh thị đã như bị lửa thiêu mông đứng bật dậy quát to

"Nếu lỡ như Nguyệt Hoa muội có chuyện gì, cho dù đại ca (nhị ca) có chết nghìn lần cũng không tan hết tội!" Hai người trăm miệng một lời

Khuôn mặt thanh tú của Đinh Nguyệt Hoa trang nghiêm: "Nguyệt Hoa thân mang võ công, tự có sức bảo vệ mình, tất nhiên là thích hợp hơn Băng Cơ cô nương..."

“Tuyệt đối không được!” Hai cái đầu của Huỳnh đệ Đinh thị rung lắc dữ dội thật giống như hai cái trống bỏi

"Bao tử to Đinh, coi như hết. Nếu ngộ nhờ người có chuyện gì, Đinh đại Đinh nhị không tự cắt cổ mình cũng không được." Bạch Ngọc Đường thở dài

"Quả thực không ổn." Triển Chiêu lắc đầu

Trong phòng bao trùm tĩnh mịch

"...Chỉ cần là nữ tử, sợ là đều không ổn." Đột nhiên, một giọng nói chậm rãi truyền đến, đúng là người đã lâu không lên tiếng đến mức gần như bị bỏ quên, Nhan Tra Tán

Ánh mắt mọi người lại bắn vọt về phía Nhan Tra Tán

"Trừ phi...Trừ phi là cho nam tử..." Nhan Tra Tán bị ánh mắt của mọi người trừng làm cho ngượng ngùng, sắc mặt ửng đỏ cúi đầu nói

"Nam tử?" Về mặt Đinh Triệu Huệ không biết nên khóc hay nên cười: "Nhan Tra Tán này, tuy nói cho nam tử làm môi nhử thì nguy cơ rõ ràng nhỏ đi không ít, nhưng đối tượng mà hái hoa tặc này xuống tay đều là hoa khôi thanh lâu! Chỉ trong thành Hàng Châu này thôi, chưa nói đến nơi khác, một khi đã nhắc đến mỹ nhân ca nữ, hoa khôi thanh lâu, thì hết thấy

đều là mỹ nhân đứng đầu, làm sao mấy tên lão gia thôi có thể giả trang thành?”

“Này...” Nhan Tra Tán nhú mào, đang muốn mở miệng nói lại bị Đinh Triệu Lan đoạt trước

"Nhan huynh, thật sự thì người thường cũng khó thể sắm được vai hoa khôi này, một mỹ nhân phong tư tuyệt thế, dung mạo như hoa, quốc sắc thiên hương, kiêu diễm thanh nhã hiếm có như Băng Cơ cô nương, đã là sừng lân lông phượng trong phân đông nữ tử, huống chi...”

“Hít" Một âm thanh cực kỳ không hợp thời bỗng nhiên xộc ra

Sắc mặt Đinh Triệu Lan căng cứng, chậm rãi dời mắt về cái người vừa phát ra âm thanh kỳ quặc

Ánh mắt mọi người cũng thuận theo đó bắn về phía thân hình gầy gò đang treo đầu óc trên mây

Chỉ thấy Kim Kiên không biết đang nghĩ tới cái gì mà trong đôi mắt nhỏ hoa bay đóa đóa, hai gò má ửng lên màu đỏ khác thường, miệng còn chảy ra từng dòng từng dòng nước miếng, toàn bộ là tạo hình kinh điển của tên khách tìm hoan đáng khinh

Còn cái người mà Kim Kiên đang ngoác mắt nhìn, lại chính là mỹ nhân tuyệt y đang ngồi phía đối diện

"Kim Kiên!" Sắc mặt Triển Chiêu trầm đen, gọi to một câu. "Ôi chao?" Kim Kiên đột nhiên hoàn hồn nhìn quanh một vòng, chùi chùi khóe miệng chảy đầy nước miếng ướt át, xoa tay cao giọng nói: "Ta chỉ đang ngẫm lại, tùy tiện ngẫm lại thôi, ha ha ha..." Đáng tiếc rằng lúc này đã không còn ai lưu tâm đến lời của Kim Kiên, ánh mắt mọi người đều đã như ma xuôi quý khiến, đổ dồn hết lên người mà Kim Kiên vừa nhìn chòng chọc

Mái tóc đen tuyền rũ xuống thắt lưng suông bóng như gấm, làn da nõn nà như ngọc chuốt mê hoặc tâm thần, mày như than vẽ, môi như điểm son, mắt hoa đào óng ánh trong vắt, tuyết y nhàn hạ bay bay như tiên nhân

Giỏi cho một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành! "Phong tư tuyệt thế..." Đinh Triệu Huệ đập tay một cái

"Dung mạo như hoa..." Đinh Triệu Lan xoa cằm

"Quốc sắc thiên hương, kiều diễm thanh nhàn hiếm có!" Hai mắt Đinh Nguyệt Hoa sáng rực dọa người

"Tại hạ cũng định..." Nhan Tra Tán liếc mắt qua Kim Kiên một cái, lại âm thầm mỉm cười, lắc đầu nói: "Quả nhiên, luận về tốc độ mồm mép không ai có thể vượt qua Kim huynh." Triển Chiêu liếc nhìn Kim Kiên một cái, lại liếc qua tiểu Bạch Thử bên cạnh đang có vẻ mặt không hiểu, nâng tách trà lên, thổi nhẹ hương trà, chậm rãi nhấp một ngụm, khóe miệng vẽ lên một đường cong khó gặp

"Các, các người đều nhìn ta chăm chăm làm chi?" Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy lông tóc sau lưng dựng đứng, từng sợi từng sợi đều phát run, con ngươi bay lộn xộn: "Các, các người muốn làm gì?"

"Ngũ đệ võ nghệ tuyệt đỉnh, dung mạo bậc nhất, tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất!" Đinh Triệu Lan nhìn Bạch Ngọc Đường làm ra đánh giá đúng đắn

"Ngũ đệ người xinh đẹp bậc này, chắc hẳn giả trang thành hoa khôi gì gì đó cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi mà!" Đinh Triệu Huệ cười đến bất thường

"Cái, cái gì?" Người giang hồ xưng tụng Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường phong lưu phóng khoáng tiêu sái vô song, từ khi xuất đạo đến nay lần đầu tiên rít gào cực kỳ mất hình tượng

"Ngũ đệ, không cần khiêm tốn!"

"Ngũ đệ, có thể là hơi vất vả cho ngươi rồi!"

"Không thể ngờ được cuối cùng nước mũi Bạch ngươi cũng có vài phân công dụng."

"Đều cảm mồm cho ta a a!" Đùng đùng, rầm rầm, lạch cạch ----- trong khuê phòng Băng Cơ bắt đầu trình diễn màn "Ba Đỉnh chiến Cẩm thủ"

Triển Chiêu, Nhan Tra Tán, Băng Cơ liếc nhau một cái, xoay người rời khỏi chỗ, lánh đến chỗ an toàn bắt đầu khoan thai phẩm trà xem chiến

Mà vị đầu sỏ gây tội "Một ngum nước miếng khơi ra hỗn loạn", cũng thừa dịp loạn lạc nhẹ nhàng chuồn đến một xó, đầu to hướng trong, mông hướng ngoài, miệng làm nhảm niệm niệm trốn trách nhiệm: "Ta chỉ là tùy tiện ngẫm lại, ngẫm lại thôi mà! Nam cải nữ trang...Là chủ ý của Nhan Tra Tán, chọn đến Bạch Thủ là...là...Ai bảo Tiểu Bạch Thủ đó không có việc gì cũng bảo dưỡng tốt như vậy, ánh mắt quần chúng là sáng như tuyết, cái này không thể trách ta được! Cải trang thành hoa khôi gì gì đó...Là cái miệng rộng của Đỉnh nhị nói ra...Không có quan hệ tới ta, ừ! Không có quan hệ!"
Tĩnh một lát

Bỗng nhiên, một hơi thở phì phì lửa nhiệt chọc vào sau gáy cổ Kim Kiên

Kim Kiên quay đầu giương mắt, vẻ mặt đau khổ, mắt đầy oan ức: "Ngũ gia, không có luật lệ nào của Đại Tổng nghiêm cấm người ta không được chảy nước miếng đi!"

"Tiểu, Kim, tử!" Mắt hoa đào phát ra tơ máu cuồng loạn, khóe mắt co giật điên cuồng như bị động kinh: "Ngươi cải trang đi!"

"Ta? Ngũ gia, mặt mày ta thế này, thật sự là hữu tâm vô lực mà!" "Ta mặc kệ!"

“Ngũ gia à...Người phải thiết thực chút ----” Nghe nói, đêm hôm đó, trong Quỳnh Ngọc các thành Hàng Châu, có một loại quỷ khóc sói gào không dinh dưỡng kéo dài suốt hai canh giờ

Hồi 4: Hóa trang kinh động quỷ thần, hoa khô kiều diễm ngoài mong đợi

Quỳnh hương tiêu sầu phồn hoa cảm

Túy ảnh tiêu sái nhượng đa tình
Tối thị tiêu hồn hồng tụ u Thanh ca mạn
vũ tỏa trọng lâu.

Phàm là nam tử trong thành Hàng Châu, không một ai không biết đến bốn câu thơ này, thật không phải vì bốn câu thơ này là do danh gia sáng tác gì, mà vì trong bốn câu thơ này hàm ẩn tên gọi của ba thanh lâu lớn nhất thành Hàng Châu ---- Quỳnh Ngọc các, Ảnh Thúy Lâu và U Nguyệt Phường

Nói đến ba thanh lâu này, Quỳnh Ngọc các có thức ăn thơm hương nức tiếng, Ảnh Thúy lâu là rượu ngon mỹ nhân nổi danh, còn U Nguyệt phường lại có cô nương hút hồn nhất, ba nhà ai cũng có sở trường riêng, mỗi người mỗi vẻ, lập nên ba thế lực vững chắc trong thành Hàng Châu. Nhất là hoa khô của ba nhà, Quỳnh Ngọc Các có Liễu Hàn Yên, Ảnh Thúy Lâu có Diễm Vô Song, U Nguyệt Phường có Nguyệt Hồng Lệ, đều là các tiểu mỹ nhân đứng đầu, không nói khoa trương, những người đó đều là ngàn vàng một mặt, vạn vàng một đêm

Nhưng vừa vào tháng tám, không biết vì sao, ba hoa khô trước sau đều mắc bệnh lạ, nằm trên giường không dậy nổi, làm hại làm ăn của ba nhà thanh lâu này xuống dốc không phanh, rất tiêu điều. Mãi đến mấy ngày gần đây, Quỳnh Ngọc các lại có một tân hoa khô vừa đến, có thể ca có thể phú,

có thể múa có thể xướng, lại có cách thức chiêu khách mới mẻ là lập lời đài thượng đầu, bất quá mấy ngày, Quỳnh Ngọc các liền quét khởi thanh danh như hạc, thanh thế vượt bậc qua mặt hai nhà khác

Lạ là, Ảnh Thúy lâu và U Nguyệt phường lại như thể không chút để tâm, vừa không đưa ra chiêu mới ứng đối, cũng không tuyển tân hoa khôi lên đài, mặc cho Quỳnh Ngọc các kia một mình gây sức ép. Do đó, các khách tìm vui phú hào giàu sang có máu mặt đều đổ về hướng Quỳnh Ngọc các, trong lúc nhất thời, đệ nhất thanh lâu Hàng Châu này lại phong cảnh vô hạn, ngựa xe như nước, ngày vào đầu kim

Đáng tiếc, trăng tròn lại khuyết, nước đầy lại tràn, vật cực tất phản, vui quá hóa buồn

Tối hôm qua, muội tử bỏ trốn của Đinh thị song hiệp Mạt Hoa thôn lừng lẫy đại danh trên giang hồ, không biết vì sao lại cùng với tên nhân tình gày gò kia chạy tới Quỳnh Ngọc các, còn đánh nhau với một vị công tử đến công lôi đài

Phải nói trận đấu này là ----- phong vân biến sắc, quỷ khóc thần sầu, đem Quỳnh Ngọc các đập nát gần như tởm, không để lại vật nào toàn vẹn, tất cả khách tìm hoan trong Quỳnh Ngọc các đều bị dọa đến chết khiếp, bỏ chạy sạch sẽ

Trong một đêm, Quỳnh Ngọc các phong cảnh vô hạn bị quét sạch

Đáng tiếc, khách tìm hoan luôn chờ chuyện gió trăng trong thành Hàng Châu, cũng chỉ có thể thương xót ngóng trông Quỳnh Ngọc các này trăm ngàn lần đừng giống như Ảnh Thúy Lâu và U Nguyệt Phường, chưa gượng dậy nổi, cắt đứt chuyện vui bọn họ

* Sau giờ ngộ ba khắc, ánh mặt trời lên cao nhất, sáng sáng chói mắt, hai nam tử một cao một thấp toàn thân mùi rượu chưa tiêu tán, vẫn còn bộ dáng ngái ngủ, phe phẩy cây quạt trong tay, trái đong phải đưa tản bộ trên

con phố Tây Nam, vừa mới đi đến trước cửa Quỳnh Ngọc các, đã bị một quy nô ngăn lại, vẻ mặt thân thiện tiếp đón

"Áy, đây không phải là Trương gia và Từ gia sao? Sớm a!" Trên mặt của Quy nô đầy nếp nhăn khi cười

Nam tử cao hơn cổ sức đẩy mí mắt lên nhìn nhìn, cười nói: "Là A Bảo của Quỳnh Ngọc các đây mà? Đêm hôm qua Quỳnh Ngọc các bị Đinh đại tiểu thư kia đập phá một trận, hôm nay người không ở trong các dọn dẹp, sao còn ở ngoài này rảnh rỗi tản bộ? Chẳng lẽ không sợ tú bà Lý ma ma rút da tiểu tử người?"

"Nhờ phúc của Trương gia, trong các đã thu dọn sạch sẽ từ sáng sớm, đêm nay vẫn mở cửa đón khách như thường lệ!" Quy nô A Bảo vui vẻ nói

"Hả! Lời này là thật sao?" Đôi mắt của nam tử thấp hơn nhất thời sáng lên

"A Bảo có lừa ai cũng không thể lừa Từ gia ngài!" A Bảo cúi đầu khom lưng

Hai vị nam tử liếc nhau, nét mặt vui mừng

Trương gia kia lại hỏi: "Đêm nay vị hoa khôi che mặt đó vẫn lập lời đài sao?" A Bảo vừa nghe, vội lắc đầu nói: "Không đối gạt Trương gia, đêm nay không phải là vị kia, mà thay người khác."

"A?" Hai người Trương Từ vẻ mặt thất vọng

"Nhị vị gia gia, đừng vội! Nghe nói dáng vẻ của vị hoa khôi đêm nay so với Liễu Hàn Yên, Diễm Vô Song, Nguyệt Hồng Lệ lại càng xinh đẹp hơn!" A Bảo vội bồi thêm một câu

"Người nói thật sao?" Hai người đồng thời kinh hô

"Là thật!" A Bảo ra sức gật đầu, lại quay đầu liếc nhìn cửa lớn của Quỳnh Ngọc các, đè thấp giọng xuống vài phần nói: "Thật ra ta cũng chưa biết vị cô nương mới tới này có hình dáng ra sao, toàn bộ Quỳnh Ngọc các cũng chỉ có La ma ma cùng với tên quy nô mới tới là đã gặp qua, hay là để ta thay nhị vị gia gia gọi hẳn lại đây hỏi thử xem?" Trương gia và Từ gia nhìn theo ánh mắt A Bảo, chỉ thấy trước cửa Quỳnh Ngọc các, dưới bóng một gốc cây đa già, một tiểu tử gầy bẹp đang ngồi ở đó, toàn thân là áo quần xám tro, trên đỉnh đầu xiêu vẹo một chiếc mũ quy nô, trong thắt lưng còn buộc một cái bao bằng vải thô, góc bao vải muốn quét tới mặt đất, tên quy nô này đang ngủ gà ngủ gật, đầu chốc chốc lại nghiêng ngả trước sau

"Được! Người gọi hẳn lại đây hỏi một chút đi." Từ gia gật đầu

"Vâng!" A Bảo cúi người đáp lời, chạy vọt đi nhanh như chớp, không bao lâu, đã mang theo tên quy nô gầy gò kia chạy trở về

Hai người đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy tên quy nô này, thân thể gầy giống như cây đũa, mắt nhỏ như khe hẹp, nét mặt tươi cười nịnh hót, vừa thấy hai người lập tức chấp tay thi lễ nói: "Nhị vị gia gia, tiểu nhân A Kim, xin vãn an nhị vị gia gia."

"Người gọi là A Kim à?" Trương gia hỏi

"Vâng, vị gia gia này có gì sai bảo?"

"Nghe nói đêm nay Quỳnh Ngọc các có một cô nương mới tới ..." Lời của Trương gia còn chưa nói xong, đã thấy tên quy nô kêu A Kim kia đột nhiên biến sắc, vội dựng thẳng một ngón tay lên phóng tới bên miệng, thấp giọng nói: "Xuyết, nhị vị gia gia, nhỏ giọng chút!" Hai người Trương, Từ nhất thời sửng sốt

Sắc mặt A Kim kia bất giác trầm xuống, thấp giọng khiển trách A Bảo: "A Bảo! Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, chuyện này không thể nói ra, nếu để cho La ma ma biết, thì không lột da ta không được!" A Bảo về

mặt oan ức: "A Kim, Trương gia với Từ gia cũng không phải người ngoài, ngày thường rất chiều cố A Bảo ta, ta đâu thể nào vong ân phụ nghĩa?"

“Cái này...” A Kim chớp chớp mắt nhỏ, liếc A Bảo một cái, có chút bất đắc dĩ nói: "Chỉ lần này thôi đấy, tuyệt không có lần tới!"

“Được được được! A Kim người tốt nhất!” A Bảo cười đáp

Hai người Trương, Từ nghe thấy liền khó hiểu, không khỏi lên tiếng hỏi: "A Bảo, đây rốt cuộc là chuyện gì?" A Bảo tiến sát lên vài bước, nhỏ giọng nói: "Nhị vị gia gia, là các người không biết đó thôi, La ma ma không cho chúng ta đem chuyện cô nương mới tới nói ra bên ngoài.”

“Tại sao?” Từ gia ngạc nhiên hỏi

Tên quy nô kêu A Kim kia thấp giọng ra vẻ thần bí: "La ma ma nói, cô nương mới tới này rất xinh đẹp, không thể giống như trước tùy tiện cho người khác nhìn ngó! Đêm nay là lần đầu tiên cô nương này lên sân biểu diễn, khách nhân tới dự phải là công tử tài tử sang quý có máu mặt trong thành Hàng Châu mới được, La ma ma còn muốn đích thân viết thiệp mời, chỉ ai có thiệp mời mới được nhập các đêm nay!" Hai người Trương, Từ vừa nghe, liền cực kỳ không vui

"Ây chà, ta nói La ma ma này quá không trọng nghĩa, ngày thường hai huynh đệ chúng ta chiều cố làm ăn trong các không ít, thế nào mà vừa có lợi liền quên ngay hai huynh đệ chúng ta?"

“Ai nói chứ, không phải đâu!” A Bảo vẻ mặt phẫn nộ

Từ gia vòng chuyển con người, lại hỏi: "Ta nói này A Kim, A Bảo nói cô nương mới tới chỉ có người là đã gặp qua, có thật là đẹp như vậy không?"

“Đẹp? Đâu chỉ là đẹp!” Mắt nhỏ của A Kim hí hí cong lên, lông mày ánh mắt cái miệng đều bày ra một loại tạo hình cong cong, một bộ dạng sắc

mê tâm loạn kinh điên: "Đó quả thực chính là hăng nga cung trăng hạ phàm, tiên nữ thiên cung chuyên thế, cái gì mà chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, Liễu Hàn Yên, Diễm Vô Song, Nguyệt Hồng Lệ ----- khụ, cũng không đáng xem! Cứ nhìn thân thể mảnh mai của cô nương người ta đi....Chắc chắc, khuôn mặt kia...Chắc chắc, ánh mắt kia...Ai a a, chỉ cần ngài nhìn qua một lần, Ai da ông trời ơi, nhất định là ngay cả hồn của ngài cũng bay mất! Ta lớn tới mức này, cũng chưa từng thấy qua cô nương nào xinh đẹp đến vậy! Tiểu nhân chỉ nhìn thoáng qua, mà khi nhắm mắt lại trong đầu đều là cô nương ấy...Haizz, tiểu nhân sợ là đã mắc phải loại bệnh tương tự gì đó mất rồi!" Nói đến đây, từ lông mày đến ánh mắt của A Kim đều rũ xuống, một bộ dáng tương tự tận xương cực khổ sở

Lại nhìn qua hai người Trương, Từ, vừa nghe A Kim nói đến một nửa, ánh mắt đều phát xanh, khi nghe được tới cuối bao nhiêu nước miếng đều chảy xuống

"Thực sự đẹp như vậy?" Trương gia nuốt nuốt nước miếng hỏi

"Nửa chữ không giả!" A Kim ra sức gạt đầu

Trong lòng Hai người Trương, Từ lúc này như giấu hai mươi lăm con chuột nhất ---- trăm vuốt cào bới, tâm ngứa khó nhịn, hận không thể ngay tức khắc xông vào Quỳnh Ngọc các xem qua hình dáng của mỹ nhân một lần

"Khụ khụ, A Bảo, A Kim, các người có thể nói với La ma ma, để cho hai huynh đệ chúng ta đêm nay vào ngắm mỹ nhân không?" Từ gia xoa tay nói

Về mặt A Bảo nhất thời khổ sở: "Ta cũng không biết nói thế nào? La ma ma đã sớm đi ra ngoài đưa thiệp mời rồi, lúc nào trở về ta cũng không biết nữa!"

"A? Vậy, vậy vậy vậy nên làm thế nào mới được?" Hai người Trương, Từ vò đầu bứt tai

"Ai da, A Bảo, may mà có người nhắc, ta cũng phải đi đưa -----" A Kim cứ như đột nhiên nghĩ đến cái gì, chợt quát to một tiếng, nói tới nửa, lại bắt giác im bật, nhướng mắt liếc qua Trương, Từ một cái, cười hì hì, vừa lui vừa nói: "Nhị vị gia gia bận bịu, tiểu nhân còn có chút chuyện phải làm, đi trước một bước." Nói xong, xoay người sắp sửa chạy đi

Hai người Trương, Từ mắt nhanh chân lẹ, bịch bịch hai bước tiến lên ngăn A Kim lại

"A Kim, người muốn đi đưa cái gì?" Mặt Trương gia ngập ý cười quỷ dị

"Không, không có gì." A Kim ra sức lắc đầu

"Là thiệp mời đêm nay?" Từ gia nhếch mày

"Không, không phải! Tuyệt đối không phải!" A Kim theo bản năng che khuất bọc vải thô trong thắt lưng, lui về phía sau một bước. Nhưng trong lúc thân hình nhoáng lên một cái, lại vừa vắn lộ ra một góc thiệp mời đỏ vàng xen lẫn

Hai người Trương, Từ cho nhau ánh mắt đúng rồi

"Còn nói không phải, thiệp mời đều rút ra rồi." Trương gia chỉ tay xuống mặt đất

"A? Làm sao đây? Cái này là đưa cho đại công tử Lý phủ, nhưng lại bị làm hỏng rồi..." A Kim vội cúi đầu tìm, nhưng trên đất lại trống không, làm gì có thiệp mời nào

"Hóa ra là đưa cho Lý phủ." Từ gia cười cười híp mắt nói: "Hai huynh đệ ta chính là thế giao với Lý phủ, không bằng để chúng ta giao cho Lý huynh."

“Ôi chào?” A Kim ngẩng phất đầu, lắc mạnh hai tay: "Vậy, như vậy sao được! La ma ma giao cho ta nhất định phải tự mình đưa đến..."

“Cộp” Một thỏi bạc đặt lên tay A Kim

"Hôm nay đường xa nắng nóng, A Kim tiểu ca cũng vất vả, chút bạc ấy là hai huynh đệ chúng ta mời tiểu ca uống chén trà lạnh vậy." Về mặt Từ gia vô hại

"Này...Này..." A Kim nhìn bạc trên tay, lại ngó ngó qua hai người Trương, Từ, về mặt khó xử, cuối cùng dời ánh mắt về phía A Bảo

Hai người Trương, Từ cũng đồng thời nhìn về phía A Bảo, mắt sáng chớp động

A Bảo lập tức ngậm hiều, bước lên trước khuyên nhủ: "A Kim người yên tâm, Trương gia, Từ gia là người thế nào ta hiểu rõ nhất, chắc chắn sẽ giúp người đưa thiệp mời đến tận nơi!" Nói xong còn trưng ra nét mặt khẳng định gật gật đầu

Hai người Trương, Từ cũng vội gật đầu phụ họa

"Vậy...Được rồi!" A Kim về mặt trịnh trọng, thật cẩn thận lấy từ trong bọc vải ra một thiệp đỏ vàng, giao đến trong tay Trương gia, nghiêm trang nói: "Nhị vị gia gia nhất định phải nói với Lý gia, đêm nay nếu muốn nhập các, nhất định phải cầm theo thiệp mời đến, giờ ra thiệp mời trước hai người cho phép vào bàn, nếu không có thiệp mời, vậy ngay cả cửa cũng không vào được!"

“Được được được!” Trương gia vui vẻ ra mặt: "Nhất định nhất định!”

“Không chậm trễ nhị vị tiểu ca, đi trước một bước!” Từ gia liền ôm quyền, như lửa đốt xông cùng với Trương gia hồi hải rời đi, cứ như thể sợ hai người phía sau đổi ý đòi lại thiệp mời

Đợi đến khi bóng lưng hai người khuất sau chỗ rẽ đầu phố, A Kim vừa đó còn có vẻ mặt ưu sầu đột nhiên biến đổi thần sắc, thân thể gầy gò chuyển động một cái, hai tay chống nạnh, cất giọng hô to: "Đều xem rõ ràng rồi chứ?" Theo tiếng kêu này, nhất thời không ít người toát ra từ các góc trong con phố, ai ai đều ăn mặc như quy nô, thắt lưng buộc chéo bằng vải, đầu đội mũ lệch, nhìn A Kim này bằng vẻ mặt sùng bái, bảy mồm tám lưỡi, ồn ào nổi dậy

"Ai chà, ta nói này A Kim, người thật là có bản lĩnh, bình thường cho dù chúng ta có nói toạc cả miệng, chạy gãy cả chân cũng không thấy được nửa văn tiền thưởng, vậy mà A Kim người chẳng qua chỉ tùy tiện nói vài câu, lại có thể lấy được một thỏi bạc to, thật sự là lợi hại mà!"

"Đúng, đúng!" A Kim nghiêm sắc mặt, vung tay lên, khí trấn toàn cục: "Mọi người đều dựa theo cách này mà nói, chút bạc ấy chỉ là một chút lòng thành! Hỏi lại lần nữa, vừa rồi đều xem rõ chứ?"

"Đã xem rõ, đã xem rõ!" Tất cả quy nô người một lời ta một chữ bắt đầu tổng kết trọng điểm

"Chính là một người lên trước tiếp lời, nói trong các có một cô nương mới đến, nhưng cô nương này có hình dáng thế nào, lại không rõ ràng lắm."

"Sau đó sẽ tìm một người, bảo là đã gặp qua cô nương mới tới, phải khen cô nương này còn xinh đẹp hơn tiên." "Tiếp đó lại nói nếu đêm nay muốn vào các gặp cô nương này, phải có thiệp mời."

"Mà La ma ma dặn dò thiệp mời chỉ có thể đưa cho quan to quý nhân."

"Cuối cùng lại không tình nguyện bán đi thiệp mời."

"Thế nào? A Kim, có phải như vậy không?" A Kim vừa nghe vừa gật gù, vẻ mặt vui mừng nói: "Đúng vậy, mọi chuyện chính là như vậy! Còn có hai

chỗ phải đặc biệt lưu ý: thứ nhất, lúc khen cô nương này, nhất định phải khen xinh đẹp thật nhiều vào, bao nhiêu từ hoa mỹ có thể sử dụng đều đem ra dùng hết, nếu hỏi cái khác, một mực không biết; thứ hai, nhất định phải cường điệu thiếp mời đêm nay cực kỳ khó có, không phải ai muốn cũng có thể có! Lúc bán nhất định phải cẩn thận, đừng cho kẻ khác nhìn thấy. Hai điểm này đều phải nhớ kỹ?”

“Nhớ kỹ!” Chúng quy nô cùng kêu to

A Kim gật gật đầu, duỗi tay vung lên, rất có khí thế chỉ huy đại quân tác chiến: "Hai người một tổ, bây giờ xuất phát, phân ra tìm khắp thành Hàng Châu, khách lạ khách quen của Quỳnh Ngọc các một tên cũng không thể buông tha, mời càng nhiều người càng tốt. Bạc kiếm thêm vào, chia cho các người ba phần!”

“Vâng!” Chúng quy nô phấn chấn tinh thần, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, tràn đầy tinh thần khí lực bắt đầu xuất phát

Sau cùng, trước cửa Quỳnh Ngọc các trống rỗng chỉ còn lại một mình A Kim

A Kim này bất giác thở dài một hơi, lấy từ trong thắt lưng ra nén bạc vừa thu được, trái nhìn nhìn, mắt nhỏ híp thành đường chỉ, phải ngó ngó, khoe miệng cong thành hình cung, chỉ hai từ có thể biểu đạt: thấy tiền sáng mắt, tham tiền loạn tâm

"Ta hôm nay quả nhiên là tài vận sông sê, tài căn rộng mở, tài vận cuộn cuộn tình thế một mảnh tốt! Ha ha ha..."

“Kim, Kim gia?” Một giọng nói cắt ngang cảm tưởng ngắm bạc của người nào đó

"Hử?" A Kim lập tức cầm nén bạc trong tay nhét vào thắt lưng, ngoái đầu nhìn người mới tới, lại trưng ra vẻ mặt tươi cười: "A, là La ma ma, ma

ma có việc gì sao?" Người mới tới trên mặt đầy lớp phấn son, đầu đầy trâm cài rung lắc hỗn độn, đúng là tú bà La ma ma

La ma ma nhìn thấy A Kim, hai con người bé tí lập lòe tỏa sáng, cứ như đi đường nhìn thấy vàng thỏi, cười đến mức nhìn thấy cả ba cái răng cắm bên trong: "Kim Kiên đại gia quả nhiên là cao nhân, biện pháp này cho dù ta nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ ra được!" A Kim, tất nhiên chính là tên quy nô do Kim Kiên giả trang, ôm quyền cười nhếch mép nói: "La ma ma quá khen, chút tài mọn loại này, làm sao vào được mắt thần của ma ma từng trải bực này? La ma ma không cười là tốt rồi." Một bộ thần thái tách biệt, đáng vẻ cao nhân

Nhưng bên trong ----Chắc chắn, nếu không phải động vật họ mèo nào đó nói muốn dụ hái hoa phi tặc gì gì đó mắc câu, tất yếu trong thời gian ngắn phải đem Quỳnh Ngọc các làm một phát thành công, danh chấn Giang Nam, uy hiếp Hàng Châu, còn tiện tay vứt cục diện rồi rắm cho ta...haizz, đáng thương cho ta mất ngủ cả đêm, lục ruột vét bụng, mới lòi ra từ trong tế bào não cái cách "thần bí kiếm tiêu dùng" (*) này, nếu như không có vài phần hiệu quả, thật đúng là có lỗi với một vòng một vòng quầng mắt thâm của ta! Thầm nghĩ ta nghĩ phép không lương còn phải tăng ca thức đêm làm việc khổ sai, quả là cực kỳ tàn ác không có thiên lý cướp đoạt nhân quyền! Trở về nhất định phải bảo Tiểu Miêu xin cho ta lương nghĩ phép cộng thêm phí trợ cấp tăng ca, nếu không thì lỗ lớn!" (Ôn bài giải thích danh từ: "Thần bí kiếm tiêu dùng", chủ yếu là trước khi sản phẩm mới được tung ra thị trường, trước tiên nhất định phải truyền bá tạo thanh thế, xây dựng một loại không khí thần bí, khiến sản phẩm trước tiên có tiềm lực tiêu thụ; khi sản phẩm mới chính thức bắt đầu đẩy ra thị trường, lại thông qua nhiều loại hình thức thời gian giới hạn, số lượng, mức giá, lập ra hiệu ứng khan hiếm, đồng thời loại hiệu ứng khan hiếm này có thể thôi thúc lòng hiếu kỳ của người tiêu dùng, cũng đồng thời giành được sự đuổi bắt thị trường)

La ma ma nghe được lời của Kim Kiên, lại cúi đầu khom lưng, lời nịnh hót tuôn ra không dứt: "Kim gia nói đùa, biện pháp dùng tốt như của Kim

gia đây, chớ nói La ma ma ta gặp qua, đến ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua!”

“Đâu phải đâu phải, nếu không nhờ Quỳnh Ngọc các địa linh nhân kiệt, sai vật quy nô đều thông minh hơn người, biện pháp này cũng không cách nào dùng được!” Kim Kiên cười hì hì thoái thác hai câu, mắt nhỏ liếc ngấm mọi nơi, áp sát tới phía trước, hạ giọng vào chủ đề chính: "La ma ma, lúc trước thương lượng với ngài, bạc bán thiệp mời kiếm thêm này, ba phần cấp cho quy nô chân chạy, bốn phần đưa về Quỳnh Ngọc các, còn lại ba phần --”

“Một văn cũng không thể thiếu cho Kim gia ngài!” La ma ma lấy khăn lụa đỏ thấm che miệng, cười ha hả đáp

"La ma ma quả nhiên giữ chữ tín, ha ha ha..."

“Kim gia ngài quá khen, ha ha ha..." Hai người liếc nhau, hiểu lòng không nhiều lời, trưng ra hai khuôn mặt tươi cười tám phần tương tự

Cười một trận, chợt thấy La ma ma khẽ chuyển thần sắc, trên mặt đeo nặng phần son nảy lên một tầng lo lắng: "Ta nói này Kim gia, tin tức này đều phát ra bên ngoài rồi, nhưng vị trên lầu thượng... Vẫn chưa chịu thay quần áo..."

“Ôi chao? Còn chưa thay sao?" Kim Kiên nhất thời hé ra khuôn mặt bánh bao thịt nhăn nhúm

Khóe mắt góc mày của La ma ma trượt xuống, gật gật đầu không chút sức lực

Kim Kiên thở dài một hơi, đi về hướng cửa lớn Quỳnh Ngọc các: "Ta đi xem." La ma ma thở dài đuổi kịp

"Kim gia, theo con mắt nhìn người nhiều năm của La ma ma ta, hiệp khách giang hồ tướng mạo xuất chúng bậc này như Ngũ gia, rất ghét bị người khác so sánh ngoại hình với nữ tử, nhưng, nhưng sao Bạch Ngũ gia lại bằng lòng cải nữ trang, thay Băng Cơ giả thành hoa khôi, sự tình này là thế nào?" La ma ma vừa đi, vừa nói ra nghi vấn đặt trong lòng suốt đêm

Kim Kiên đột nhiên dừng lại bước chân, chậm rãi quay đầu nhìn tú bá phía sau, mắt nhỏ vèo vèo phóng ra tia sáng xanh. "Kim gia?" La ma ma sững sốt

"Hi hi, hi hi hi..." Một chuỗi tiếng cười mang theo sương đen mù mịt, từng đợt từng đợt tràn ra từ khe miệng Kim Kiên

"Kim, Kim Kim Kim gia?" La ma ma không khỏi rút lui hai bước, vẻ mặt sợ hãi

"Hi hi...Phật viết: không thể nói, không thể nói ~~" Mắt nhỏ Kim Kiên cong thành hai mảnh trăng non, dựng thẳng một ngón tay lên quơ quơ, lắc đầu rung não nói

Da mặt La ma ma không tự chủ được giật lên một cái

Kim Kiên xoay người tiếp tục đi trước, tốc độ thân hình cùng bước chân không khác trước, nhưng La ma ma đúng là cảm thấy trên đỉnh đầu "Kim gia" lúc này, dường như liên tục thoát ra một đợt khói đen khó hiểu, làm sống lưng La ma ma không khỏi lạnh run từng trận

Đừng nói người này là cái loại quái nhân luyện bàn môn tà đạo, thường nghe đồn trên giang hồ chứ? La ma ma càng đoán, trong lòng càng sợ hãi, bước chân càng chậm, khoảng cách hai người càng lúc càng xa

Mà sự thật là, La ma ma đã hoàn toàn hiểu sai

Biểu hiện quý dị của Kim Kiên lúc này, tất cả đều là vì đang chìm đắm trong đoạn hồi ức đêm qua

Nói tới đêm qua, Bạch Ngọc Đường vừa nghe thấy diệu pháp không chút sơ hở, lại có thể là bắt mình cải trang thành nữ nhân, tiểu Bạch Thử này tức thì xù lông, nổi trận lôi đình, tức sùi bọt mép, bắt người cho hả giận

Kim Kiên tất nhiên là đứng mũi chịu sào, bị chộp trúng, bộ đồ mới mua tháng trước suýt nữa bị xé vụn cổ áo

May mắn huynh đệ Đinh thị coi như còn có vài phần hiệp nghĩa, tay mắt mau lẹ rút đao tương trợ, cứu Kim Kiên thoát khỏi móng vuốt của con chuột xù lông nào đó, nhưng giá phải trả cũng thật tương xứng

Phải biết danh hiệu Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường trên giang hồ không phải hư danh, mặc dù Đinh thị song hiệp ra tay cùng lúc, nhưng đợi đến khi điếm được huyết chế trụ Bạch Ngọc Đường, cũng đã song song bị thương đổ máu ---- mắt trái của Đinh Triệu Lan bị thụi thành mắt quạ đen, Đinh Triệu Huệ bị đá rớt mất nửa cái răng cấm, phun phun ứa máu, rất thảm thiết

Sau, mọi người liên thay nhau ra trận, dùng hết mọi chiêu thức bắt đầu khuyên giải tiểu Bạch Thử này

Đinh Triệu Lan và Nhan Tra Tán là hiểu lý lẽ, chỉ ra đủ loại ưu thế khi Bạch Ngọc Đường cải trang thành hoa khôi, phân tích hết nguyên do đạo lý, đáng tiếc, Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không ghi vào đầu

Đinh Triệu Huệ lại chuyển hướng qua đường tình cảm, xưng Bạch Ngọc Đường là hiệp khách phong lưu giang hồ, sao có thể để một nữ tử yếu đuối như Băng Cơ mạo hiểm như thế, vân vân, thế nhưng, Bạch Ngũ gia vẫn ngoảnh mặt xem thường

Trái lại, Đinh Nguyệt Hoa khéo léo linh hoạt, mắt thấy ba người xông lên đều bại trận, liền nghĩ ra phép khích tướng, âm thầm nói xấu, bảo người

đường đường là Cẩm mao thử một trong ngũ thử Hãm Không đảo, thế nhưng còn không bằng một nữ nhi yếu đuối và vân vân. Tiếc rằng, tiểu Bạch Thử ngày thường không chịu nổi kích bác nhất, hôm nay cũng như ăn phải thuốc thanh thoi, khăng khăng không trúng kế

Về phần Kim Kiên ngày thường tốc độ mồm mép nhanh nhất, tài hùng biện sức chiến đấu tổng hợp đệ nhất, còn chưa đợi tiến lên phía trước, đã bị ánh mắt hung ác rực lửa của Bạch Ngọc Đường bắn trở về, không có can đảm tiếp tục tiến lên nửa bước

Đến đây mọi người đều hết đường xoay sở, bó tay hết cách, thì Khai Phong phủ Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ ----- được xung là nước lửa bất dung không đội trời chung với Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường kia, "Ngự Miêu" Triển đại nhân lại bắt đầu lên sàn diễn, thuyết phục con chuột trắng muối dầu không nhận này

Về phần phương pháp thuyết phục này -----Chỉ cần nhớ lại, Kim Kiên liền cảm thấy té bào toàn thân bắt đầu xao động khó hiểu

Lại nói khi đó, tất cả mọi người đều không có biện pháp bắt chẹt Bạch Ngọc Đường, một phòng đầy người đều buồn đầu lâm vào sầu não

Triển Chiêu vẫn đang yên lặng thu mắt ngòai một bên, đột nhiên vén bào đứng dậy, thần sắc nghiêm nghị đi đến trước mặt Bạch Ngọc Đường

Bạch Ngọc Đường khi đó đã nóng nảy tột tộ, đôi mắt hoa đào trái đầy to máu, mặt đen như đáy nồi, cứ như la sát áo trắng hiện hình, bật thốt lên một tràng gào to hung hăng: "Thôi Miêu! Không quan tâm người nói cái gì, Bạch gia gia nhất định mặc kệ! Nếu người còn là nam tử hán, liền giải huyết cho Bạch gia, cùng Bạch gia gia ta đại chiến ba trăm hiệp!" Lại nhìn qua Triển Chiêu kia, con người đen trong treo bình tĩnh nhìn Bạch Ngọc Đường, tuấn nhan ẩn hiện âm đạm, hoãn thanh nói: "Nếu Bạch huynh thật sự không muốn, Triển mỗ hiển nhiên sẽ không cưỡng cầu. Bây giờ Triển mỗ sẽ đến phủ Hàng Châu thỉnh Tri phủ đại nhân đóng cửa các thanh lâu

kỷ viện trong thành, sau đó sẽ tìm cách cầm tặc." Dứt lời, linh hoạt xoay người, cất bước đi về hướng cửa phòng

Khi đó, mọi người bên trong bao gồm cả Bạch Ngọc Đường, đều ngây đơ cả người

"Nam hiệp..."

"Triển đại nhân..."

"Triển huynh..."

"Tiểu Miêu!" Tiếng gọi cuối cùng dừng lại bước chân của Triển Chiêu

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường mới đó còn lửa giận ngút trời, lúc này vừa không cáu, vừa không giận, ngược lại còn có vẻ mặt kinh ngạc, mở miệng hỏi: "Người nói thật sao?" Triển Chiêu quay đầu, thần sắc thẳng thắn vô tư: "Tất nhiên là thật?"

"Người không định phá án?"

"Phá án tất nhiên là vô cùng cấp bách."

"Nếu án này kéo dài..."

"Phá án cũng không phải chỉ có cách này..."

"Vậy...Tại sao Tiểu Miêu người không khuyên ta giống kẻ khác..." Triển Chiêu ôm quyền, con ngươi đen láy sáng trong thấy đáy: "Mấy tháng nay, Bạch huynh đã giúp đỡ Triển mỗ rất nhiều, Triển mỗ vô cùng cảm kích, nay làm sao lại bức bách Bạch huynh làm chuyện khó xử bực này? Bạch huynh yên tâm, Triển mỗ chắc chắn sẽ nghĩ ra cách bắt tên tặc tử kia."

"Tiểu Miêu, người..." Hai mắt Bạch Ngọc Đường chậm rãi mở to, trong đôi mắt hoa đào phong tình vô hạn, ba quang oánh động, sương mờ sắc

nước

Con người Triền Chiêu thanh sạch như nước, thấm đọng tâm thần, gió đêm mát lành phát qua, ống tay áo thuần lam xào xạt múa lượn

Một đêm trăng sáng như nước, một tuyết y nhạt màu như mây; Một tối gió dạo ý thu, một bóng tùng lam ngưng đọng; Dưới ánh trăng mông lung, áo trắng tuyết mịn, áo lam tĩnh nhàn, hai thân ảnh đứng đối diện nhau, quả nhiên là: cỏ mọc oanh bay, nhật nguyệt chiếu rọi, phong hoa tuyết đại, ngàn thế vô song

"Được! Tiểu Miêu, Bạch Ngũ gia ta đồng ý!" Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường nhoẻn miệng cười, khiến sắc hoa cả sảnh đường đều mờ tối

Lời vừa nói ra làm mọi người kinh ngạc vạn phần

"Bạch huynh, người..." Con người đen của Triền Chiêu trừng trừng, vẻ mặt kinh ngạc

"Đình nhị, còn không mau giải huyết cho Bạch Ngũ gia?" Bạch Ngọc Đường nhướn mày kiêu, cất giọng hô

Đình Triệu Huệ do dự một lúc lâu sau, lúc này mới thật thận trọng tiến lên cởi bỏ huyết đạo cho Bạch Ngọc Đường, lại vội thôi lui sang một bên, như sợ móng vuốt chuột nào đó lại không biết nặng nhẹ mà tiếp tục giáng xuống

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường duỗi duỗi tay, đá đá chân, vận động gân cốt một phen, nhìn bộ dáng của mọi người chung quanh một hồi, khóe môi cong lên, tìm một chỗ ngồi xuống, tự châm cho mình một tách trà, thản nhiên nói: "Thế nào? Ngũ gia ta đã đồng ý, sao các người còn có bộ dạng trờn súp như vậy?"

“Ngũ, Ngũ đệ, vừa nãy ngươi còn sống chết cự tuyệt, tại sao đột nhiên...”
Về mặt Đinh Triệu Lan nghi hoặc

Mọi người cũng có cùng biểu tình như Đinh Triệu Lan, cố định nhìn Bạch Ngọc Đường

"Ngũ gia ta a -----" Bạch Ngọc Đường bung chén trà nhắm một ngụm, nhếch mày liếc Triển Chiêu một cái, dương dương tự đắc nói: "Muốn làm cho Thối Miêu nào đó nợ Ngũ gia ta một đại nhân tình!" Một mảnh tĩnh lặng

Mọi người theo ánh mắt Bạch Ngọc Đường dời về phía Triển Chiêu, lại từ Triển Chiêu quay sang Bạch Ngọc Đường, biểu tình trở thành mỗi người mỗi vẻ

Đinh Triệu Lan nhìn Bạch Ngọc Đường về mặt bất đắc dĩ, Đinh Triệu Huệ tròn trắng mắt, Đinh Nguyệt Hoa loạn chuyển mắt hạnh

Nhan Tra Tán như có chút suy nghĩ nhỏ giọng nói thềm một câu: "Lạt mềm buộc chặt..." Mà biểu tình của Kim Kiên ---- từ tròn mắt há hốc mồm trở thành mặt mang ý cười cuối cùng biến thành hai gò má ửng đỏ, hai mắt tỏa sáng, sau lưng từng trận khói đen ào ào bốc lên, xoay quanh như xoáy nước đen..

"Kim, Kim gia, ngươi có khỏe không?" Tú bà La ma ma lên tiếng gọi, mang Kim Kiên từ hồi ức màu hồng mỹ lệ trở lại hiện thực

"A? A! Ta rất tốt, tốt đến không thể tốt hơn! Hì hì hì..." Kim Kiên run run da mặt, khóe mắt xéch cong, cả một bộ mặt quý dị cùng cực

La ma ma lau mồ hôi lạnh trên đỉnh đầu, nhỏ giọng nói: "Nếu Bạch Ngũ gia đã đồng ý cải trang làm hoa khôi, vậy ----- vì sao cả sáng hôm nay vẫn không chịu thay quần áo hóa trang?"

“Cái này...” Lời vừa nói ra, khuôn mặt đầy ý cười quý dị của Kim Kiên nhất thời bị loại bỏ, biến thành một bộ mặt than thở khổ sở: "A, bởi vì...Bởi vì cuối cùng Ngũ gia còn bỏ thêm một điều kiên..."

“Điều kiện gì?”

“Chính là...” Lời Kim Kiên còn chưa ra khỏi miệng, chợt nghe một tiếng quát còn cao hơn Kim Kiên mười phần, truyền ra từ tầng thượng

"Tiểu Kim tử, ngươi là tỳ nữ bên cạnh hoa khôi mà sao còn chưa thay quần áo hả?"

“Hả?" La ma ma nhìn phất về phía Kim Kiên, hai mắt trợn ra như chuông đồng: "Tỳ, tỳ nữ bên cạnh?"

“Hơ, hơ." Kim Kiên cười gượng hai tiếng: "Khụ, chính là điều kiện này!" *Đẩy cửa phòng hoa khôi trên tầng cao nhất ra, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt chính là nam tử áo trắng đang tựa vào ghé dựa

Tuyệt y nhàn hạ, dung nhan trắng trẻo, mày kiếm tóc mai, da ngọc môi hồng, mắt hoa đào lưu chuyển sóng trong, phong tình đâu chỉ ngàn vạn lần

Đáng tiếc, vẻ trêu tức trắng trợn trong ánh mắt lại phá hủy mất một bức họa mỹ nhân êm đẹp

"Tiểu Kim, tỳ nữ bên người như ngươi thật là không ra gì, sao đến lúc này còn không chải đầu thay quần áo?" Bạch Ngọc Đường chậm chậm đóng cửa quạt xếp, nhìn Kim Kiên chậm rãi nói

Kim Kiên thâm thở dài một hơi, ánh mắt dời về phía bốn người đang ngồi chính tề trên ghé tựa cạnh bàn trà

Chỉ thấy vẻ mặt Đinh Triệu Huệ bất đắc dĩ, Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày nhún vai, Nhan Tra Tán bung trán thở dài, Băng Cơ khẽ lắc đầu, nói ngắn lại, đều là một biểu cảm thống nhất ----hết cách

Kim Kiên lết lết hai bước đi đến bên cạnh Nhan Tra Tán, nhỏ giọng hỏi: "Triển đại nhân với Đinh đại hiệp đâu?"

“Vừa cùng hơn mười hảo thủ của Đinh trang ra ngoài tra xét địa hình rồi." Nhan Tra Tán trả lời

"Bạch Ngũ gia vẫn là..." Kim Kiên liếc mắt một cái qua Bạch Ngọc Đường đang thong dong thảnh thơi: "Vẫn muốn ta mặc nữ trang giả dạng thành nữ tử bồi hầu sao?" Nhan Tra Tán gật đầu

"Kim giáo úy, thật sự không được, người liền chịu âm ức một chút đi..." Đinh Triệu Huệ ôm cái quạt hàm sung phù thở dài nói. "Không được không được không được, tuyệt đối không được!" Kim Kiên vừa nghe sắc mặt nhất thời tái đi, hay tay quơ trước mặt chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh: "Tôi hôm qua đã nói rõ ràng, để cho ta cải trang thành quy nô sai vật giả dạng thành khách làng chơi, hóa trang làm người hầu, thế nào cũng được, chỉ độc nhất cái nữ trang này, ta vạn vạn lần không làm được!" Đùa, đùa cái gì chứ, để cho ta mặc đồ nữ? Cái này không phải là muốn cái mạng già ta sao! Đồ nữ vừa mặc vào, chẳng phải thân phận con gái của ta lập tức sáng tỏ sao? Cái này không thể so với thân phận đệ tử quan môn của Y tiên, Độc thánh, thân phận đó tuy nguy hiểm, nhưng chung quy còn có vài phần đường sống

Nhưng nếu để cho người khác biết ta là nữ...Chậc chậc, không nói cái khác, chỉ cần tội khi quân cũng đủ làm đầu ta rớt xuống hết đường trở lại! Tuyệt đối không thể mạo hiểm như vậy! Hạ quyết tâm, Kim Kiên trừng mắt nhỏ, một bộ dáng đáng viên anh hùng bí mật quyết không thỏa hiệp: "Không thương lượng, ta kiên quyết không cải nữ trang!"

“Nếu Tiểu Kim tử không cải trang, ta cũng không cải trang!" Bạch Ngọc Đường vung quạt xếp, cười đến mức không có gì lo ngại

Nhan Tra Tán và Đinh Triệu Huệ liếc nhau, nhất thời cũng không có biện pháp

Băng Cơ nhú mày, muốn nói lại thôi

Đinh Nguyệt Hoa xem bên này, nhìn bên kia, nhếch mày thu mắt, cúi đầu phẩm trà, tư thái tao nhã

"Ày, Ngũ đệ, ngươi đã đáp ứng Nam hiệp rồi, cần gì phải làm khó Kim giáo úy chứ?" Một giọng nói có chút bất đắc dĩ truyền đến từ bên ngoài cửa

Chỉ thấy hai người sóng vai vào phòng, một người giáp ngắn nguyệt thanh, một người áo lam thuần sắc, đúng là Đinh Triệu Lan và Triển Chiêu

Bạch Ngọc Đường nhướn mày, vẽ cong khóe môi nói: "Thế nào? Một người giang hồ như Ngũ gia ta còn có thể xả mình tra án, Tiểu Kim tốt xấu cũng coi như là tông lục phẩm giáo úy Khai Phong phủ, tại sao không thể làm gương tốt?" Đinh Triệu Lan mang theo con mắt quạ đen nhất thời không biết nói gì chống đỡ, nhìn sang người áo lam bên cạnh

Triển Chiêu cau mày, con ngươi đen láy chậm rãi dời về phía Kim Kiên

Kim Kiên vừa thấy, tức thì tóc gáy đều dựng ngược, vụt lui đến bên cạnh Triển Chiêu, kéo căng cổ họng kêu gào: "Triển đại nhân minh giám a! Thuộc hạ đối với Khai Phong phủ đối với Đại Tổng tuyệt đối là trung thành tận tâm không hề hai lòng, chỉ cần Triển đại nhân ngài nói một câu, dù ta có lên núi đao xuống biển lửa, chui chảo nước sôi nằm lên thớt gỗ, chạy Diêm La gọi quỷ thần lên thiên đình xuống địa ngục, cũng tuyệt không chớp mắt, nhưng chỉ duy nhất việc cải nữ trang này...Này này này...Triển đại nhân, ngài cũng thấy mà, mặt mũi của ta như vậy, cải trang thành nữ nhân cũng không giống đâu! Ngài xem xem, mắt ta này, còn không rộng bằng khe cửa, miệng này, khô cần tróc hết da, còn thân thể ta này, gầy bẹp so với xương lợn trên phố cũng không bằng..." Vừa nói, vừa lấy tay chỉ vào hai mắt mình, môi mình, trước ngực mình, sau lưng mình..

Ánh mắt Triển Chiêu không tự chủ được bắt đầu dao động theo chỉ trỏ của Kim Kiên...Ánh sáng trong con ngươi trong trẻo dần dần trở nên mù mịt..

Đột nhiên, thần sắc Triển Chiêu khẽ động, chợt vút bỏ ánh mắt, quay mặt đi, trầm giọng quát một tiếng: "Kim giáo úy!"

“Ôi chao?” Kim Kiên đang nói hứng khởi, đột nhiên bị Triển Chiêu quát lên như vậy, nhất thời sửng sốt

"Triển mỗ đã biết, ngươi không cần nhiều lời."

“Hả?” Triển Chiêu hít sâu một hơi, cứ như đã hạ quyết tâm, cất bước đi đến trước người Bạch Ngọc Đường, trang nghiêm nói: "Có phải Bạch huynh cần một người trong quan phủ cải trang thành tỷ nữ hầu tả hữu hay không?" Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái, nhướn đuôi lông mày: "Thôi Miêu ngươi muốn làm gì?"

“Nếu Bạch huynh quyết ý như thế, Triển mỗ...Triển mỗ nguyện thay, thay Kim giáo úy...cải trang thành...Tỳ nữ.”

“Phụt!!” Một ngụm nước trà từ trong miệng Đinh Nguyệt Hoa phun ra như suối

Dưới chân Đinh Triệu Lan trượt một cái, may mắn công phu dưới thân vững chắc, lại gắng gượng định trụ, Đinh Triệu Huệ phịch một cái trượt xuống khỏi ghế

Nhan Tra Tán phát ra một trận ho khan tê tâm liệt phế, dung nhan tuyệt thế của Băng Cơ cứng ngắc thành đá

Bạch Ngọc Đường ghen hống nhìn trân trối, quạt nan ngọc trong tay "Cạch" một tiếng rơi xuống đất, lạch cạch lạch cạch xoay mấy vòng

"Thối, Thối Miêu, ngươi, ngươi ngươi vừa nói cái gì?" Đầu lưỡi Bạch Ngọc Đường căng cứng giống như bị trút ba cân than chì

Triển Chiêu hơi hơi cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ, con ngươi đen chéch đi, một lúc lâu sau mới nói tiếp: "Triển mỗ nói, nếu Bạch huynh đã quyết ý như thế, Triển mỗ nguyện thay..."

"Trời cao đất dày oi!" Bỗng nhiên, một bóng người màu xám cấp tốc phóng tới bên cạnh Triển Chiêu, như điện quang sấm chớp, ảo ảnh kinh hồng, làm các cao thủ giang hồ lâm vào hồ thẹn

Sắc mặt Kim Kiên nửa trắng nửa xanh, mồm mép run run không dứt: "Triển, Triển đại nhân, xin, xin ngài thương xót, ta còn muốn sống thêm hai ba năm nữa kiếm bạc mà!" Một câu nói ra hơi trên không tiếp hơi dưới

Trên thực tế, Kim Kiên chỉ cảm thấy tận suất co rút của tế bào trên mặt đã đạt đến mỗi giây ba mươi tám lần, trong đầu ù ù kêu vang cứ như cảnh báo phòng không, tim đập quá tốc, thận suy kiệt, động mạch tĩnh mạch có xu thế nổi lên không quy tắc

"Kim giáo úy, ngươi..." Sắc mặt Triển Chiêu khẽ biến

"Triển, Triển đại nhân, chiêu rút củi dưới đáy nồi vai thủy nhất chiến (*) này, thuộc hạ xem như chịu phục, thuộc hạ tự thẹn không bằng, thuộc, thuộc hạ liền đi thay đồ nữ!" Mồ hôi trên mặt Kim Kiên to như hạt đậu, nét mặt xin tha

(*) Rút củi dưới đáy nồi là kế làm cho quân địch tự suy yếu, không cần đánh trực diện. (*) Vai thủy nhất chiến là ý chỉ trận tử chiến không có đường thoái lui

"Kim giáo úy!" Triển Chiêu tiến lên một bước ngăn Kim Kiên lại: "Triển mỗ đã nói nguyện ý..."

“Á á á á!!” Kim Kiên đột nhiên ôm đầu kêu lên một trận, ngũ quan trên mặt đều nhả thành một đống: "Triển đại nhân, ngài mau mau bỏ ý niệm này ra khỏi đầu đi! Việc, việc này chỉ cần ngẫm lại, ta liền thấy muốn giảm thọ rồi!" Nói đến đây, Kim Kiên cong thắt lưng, xoay tít người rời khỏi bên cạnh Triển Chiêu, đi thẳng đến tú bà ở cửa, trong miệng hô: "La ma ma, nhanh nhanh, giúp ta tìm vài bộ quần áo vừa người đi." Nói xong, cũng không màng đến bộ dáng chần chừ quá độ của La ma ma, một phen kéo lôi La ma ma đoạt môn mà chạy. Phía sau chỉ để lại một chuỗi dư thanh vỡ vụn

"Triển đại nhân cái nữ trang...Nếu mà truyền tới Biện Kinh...Ta chắc chắn bị nước miếng phun tới chết khăn tay đập tới chết nước mắt dìm tới chết...Bao đại nhân...Công Tôn tiên sinh...Tứ đại giáo úy...Ta sẽ bị ngũ mã phanh thây lăng trì xử tử a a...Người vốn có một lần chết, có nhẹ tựa lông hồng, có nặng như Thái Sơn, có chết có ý nghĩa, có chết không có chỗ chôn...Ta, ta bất cứ giá nào..." Lại nhìn trong phòng, nhân vật làm mưa làm gió, trên giang hồ hùng bá một phương, đều bị một loạt sự kiện đột phát liên tiếp này làm cho cả kinh, một lúc lâu sau cũng chưa phục hồi lại tinh thần

Nhất thời tĩnh mịch

Hồi lâu, Nhan Tra Tán thanh thanh cổ họng, nói: "Làm khó Triển đại nhân."

“Đúng đúng đúng! Nam hiệp thật cũng không dễ dàng!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Huynh đệ Đinh thị cùng kêu lên phụ họa

Băng Cơ liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, cúi đầu không nói

Bạch Ngọc Đường xoay người nhặt quạt xếp lên, lại đong đưa phần phật, mắt hoa đà xoay chuyển trên người Triển Chiêu, trong miệng phát ra tiếng chắc lưỡi

Triển Chiêu nhìn mọi người một vòng, sắc mặt có chút khó coi

"Được rồi, được rồi, Nam hiệp lại đây ngồi, uống thêm chút trà tron tron cổ họng." Đinh Triệu Huệ túm Triển Chiêu đến bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa, ấn Triển Chiêu ngồi ở ghế trên: "Nguyệt Hoa, còn không mau châm thêm trà cho Nam hiệp?" Đinh Nguyệt Hoa buông bát trà, lấy khăn lụa ra thấm thấm khóe miệng, đứng dậy hướng tới Triển Chiêu duyên dáng cúi đầu: "Kim huynh đệ là nam tử, chắc không biết cách mặc trang phục nữ tử, Nguyệt Hoa đi xem thử có chỗ nào cần giúp đỡ hay không." Dứt lời, xoay người nhẹ nhàng ra khỏi cửa

"Haizz! Nguyệt Hoa!" Đinh Triệu Huệ trừng mắt nhìn theo bóng lưng Đinh Nguyệt Hoa gọi hai tiếng, vẻ mặt chỉ tiếc rên sắc không thành thép: "Muội muội này, thật sự là!" Lại hướng tới Triển Chiêu cười chịu lỗi: "Muội muội này bị hai huynh đệ ta làm hư, Nam hiệp chớ trách."

"Không sao." Triển Chiêu gật đầu đáp lễ, liếc mắt nhìn cửa một cái, bung chén phẩm trà

Trong phòng tĩnh một lát. "Khụ, Triển đại nhân, chén trà ngài uống kia, là của Nhan mỗ..." Nhan Tra Tán ho khan hai tiếng

Cánh tay bung chén trà của Triển Chiêu dừng một chút, buông bát trà xuống, đẩy qua trước mặt Nhan Tra Tán: "Thật có lỗi." Nói xong, lại bung lên một bát trà mới từ khay trà đặt ở giữa bàn, dòi về bên miệng

"Khụ khụ, Nam hiệp, chén trà đó còn chưa châm nước." Đinh Triệu Lan hảo tâm nhắc nhở

Cánh tay Triển Chiêu cứng đờ, lại buông bát trà xuống, đẩy lên chính giữa bàn

"Thật có lỗi." Nói xong, liền không có âm thanh, ngồi ngay ngắn bất động

Mọi người người nhìn nhìn ta, ta ngó ngó người, cũng không nói lời nào, liền lẳng lặng ngồi ở bên bàn phẩm trà

Trong lúc nhất thời, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng uống nước liên tiếp

Một lúc lâu sau, chợt nghe Bạch Ngọc Đường cười một tiếng nói: "Không biết Tiểu Kim tử cái trang thành nữ tử bộ dáng ra sao? Ngũ gia ta thật muốn xem một chút." Lời vừa nói ra, không khí trong phòng nhất thời lung lay

"Điện mạo Kim giáo úy, há há, ta cũng không nghĩ ra được." Đinh Triệu Huệ cười khà khà nói

"Có lẽ, có lẽ... không có trở ngại đâu." Đinh Triệu Lan rõ ràng là còn để lại vài phần mặt mũi cho Khai Phong phủ

"Có lẽ rất xinh đẹp." Băng Cơ cười khẽ

Nhan Tra Tán cười theo hai tiếng, con người trong treo lẳng lẽ dời về phía thị vệ áo lam bên cạnh

Ngồi như chuông đỉnh, thân thẳng như tùng, môi mỏng nhẹ mím, mày kiếm khẽ cau, mí mắt thu lại ánh nhìn có đôi chút rung động, hầu kết thường xuyên lăn lộn lên xuống

Liên tưởng tới hành động thất thường mới đó của Triển Chiêu

... Chẳng lẽ là Triển đại nhân đang..... đang khẩn trương... Vì sao? Một nghi hoặc kỳ quái nảy lên trong đáy lòng Nhan Tra Tán, thật lâu chưa thể tan đi

* Trên tầng thượng Quỳnh Ngọc các, trong gian phòng cách vách thứ ba của khuê phòng Băng Cơ, Kim Kiên ngó vào đồng phục sức xanh xanh đỏ đỏ màu sắc diễm lệ trước mắt mình, hai hàng lông mày một lên một xuống luân phiên tới tấp, mí mắt run run không ngừng

"La, La ma ma, người xác định ta phải mặc đồng y phục đó?" La ma ma ở phía đối diện trung ra vẻ mặt tự đắc: "Kim gia, mỗi một bộ này đều là La ma ma ta chọn lựa tỉ mỉ cho Kim gia, Kim gia người xem có vừa ý không?"

"Vậy thật đúng là phải đa tạ La ma ma..." Kim Kiên run da mặt, xả ra một cái mặt cười so với khóc còn khó coi hơn

Chọn lựa tỉ mỉ? Mà lại lấy ra loại hàng bực này? Mí mắt Kim Kiên run run, chìa hai ngón tay gấp ra một bộ

Váy lụa mỏng trong suốt, đỏ thắm đẹp đẽ, trước ngực thêu một đóa hoa mẫu đơn xanh nhạt, xuyên thấu qua váy là vẻ mặt tranh công của La ma ma phía đối diện, toàn bộ đều nhìn thấy một rõ hai ràng

Đây, đây đây căn bản chính là bộ đồ xuyên thấu a! Ném qua một bên, lại nhắc lên một bộ khác

Màu vàng nhạt, ừm, màu sắc còn được, nhưng, nhưng ngực này lại quá thấp đi, cái này xoay người một cái chẳng phải gì gì đó đều lộ ra ngoài cả sao? Rất không hài hòa! Bộ tiếp theo ---- làm ơn đi, đây chỉ có cái yếm thôi..

Xuống bộ nữa...đây, đây chẳng lẽ là tình thú cổ đại gì gì đó

Lại xuống bộ nữa..

Mẹ ơi..

Kim Kiên nhìn vẻ mặt cười nịnh nọt của La ma ma, nét mặt hư thoát

Thẩm mỹ tình thú của La ma ma này...Cũng quá vượt mức, ta thật sự là không có khả năng đón nhận! "Thế nào? Kim gia thích bộ nào?" Về mặt La ma ma trông đợi

Lông mày Kim Kiên giật giật: "Khụ khụ, La ma ma, ngài có...Khụ...bộ quần áo nào đứng đắn một chút không?"

“Đứng đắn?” La ma ma chớp chớp con mắt bé tí, lớp son dày trên mặt rớt xuống mấy hạt: "Hẳn là Kim gia nói giỡn rồi, Quỳnh Ngọc Các này của ta là chỗ nào chứ, làm sao có cái loại quần áo đó?”

“Ta thấy các cô nương ngày thường trong đại sảnh...Ăn mặc không phải còn rất kín sao...”

“Ây, cái Kim gia nói là áo khoác ngoài." La ma ma ngộ ra: "Áo khoác ngoài tự nhiên cũng có, bất quá áo khoác ngoài đều là tay lớn thân rộng, thoát nhìn rất đứng đắn, nhưng kỳ thực chỉ dùng mấy cái dây lưng tiện tay buộc giữ, tùy tiện gỡ một cái liền mở được, thuận tiện cho các công tử lão gia...Há há, Kim gia người hiểu được. Nhưng mà...áo khác ngoài này, nếu là Ngũ gia mặc còn được, còn nếu Kim gia người mặc, cũng không có loại gầy như vậy. Kim gia mặc lên sợ không mang được, đi hai bước quần áo liền rơi xuống, chẳng phải càng hỏng sao?" Kim Kiên lau mồ hôi lạnh trên đầu: "Trước tiên lấy một bộ đến cho ta xem thử rồi nói sau.”

“A, Kim gia người chờ một chút." La ma ma vội đi ra cửa chuẩn bị quần áo

Để lại một mình Kim Kiên trong phòng thở phào một hơi, gãi gãi đầu, bắt đầu đảo quanh phòng một vòng lại một vòng, miệng lẩm nhẩm nói nói niệm niệm cứ như tụng kinh: "Haizz...Vừa mới bị chủ kiến kinh người của Tiểu Miêu dọa đến hồn bay phách tán, nhất thời xúc động...Xúc động là ma quỷ xúc động là ma quỷ...Ách, thôi, nếu để cho Tiểu Miêu kia cái nữ

trang...Tương tượng thôi cũng đủ làm cho người ta lao tâm lao lực quá độ mà hỏng mắt..."

"Chuyện, chuyện ta mặc đồ nữ này...này, này...ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp bưng bít qua ải mới được."

"Ừ, để cho ta sắp xếp mạch suy nghĩ cái ----- ta hiện tại là nữ cải nam trang, trong chốc lát phải giả vờ như nam cải nữ trang, cho nên hẳn là nữ cải nam trang muốn cải nữ trang, vả lại còn phải cải sao cho thật giống như nam cải nữ trang, mà không nhìn ra nữ cải nam trang đang cải nữ trang..." Trong đôi mắt nhỏ của Kim Kiên bắt đầu vẽ thành hình nhang muỗi..

Đầu, đầu có chút quáng ..

Hít một hơi, tiếp tục

"Tóm lại, nữ trang này phải cải giống nam nhân! Đúng, phải xấu! Nhất định phải xấu! Nhất định phải làm cho con chuột bạch kia chặt đứt ý niệm bắt ta cải trang từ nữ!" Nghĩ vậy, Kim Kiên nhất thời nhẹ lòng không ít, thờ phào một cái, tìm chỗ ngồi xuống, khoan tay, bắt đầu hình dung trạng thái cải nữ trang "xấu" của mình

Nhưng càng nghĩ trong lòng càng không yên, càng nghĩ trong lòng càng bồn chồn lo lắng

Từ khi ta đến Bắc Tống đến nay, chỉ mặc qua đồ hành khất sai vặt tạo lã bộ khoái giáo úy quy nô...Tóm lại đều là nam trang, về phần nữ trang ----- thấy thì thấy không ít, nhưng nếu nói trắng ra...Chậc chậc..

Còn có chải đầu búi tóc, tô son điểm phấn...Nếu là ở hiện đại, ta coi như xông tai nhuộm mắt còn có vài phần kinh nghiệm gián tiếp ----- nhưng Bắc Tống ngàn năm trước này, thiết kế kiểu tóc rồi đến loại hình chai lọ son phấn...Căn bản chính là không biết gì cả, phải xuống tay từ đâu? Nếu không rõ ràng mà chỉ thay quần áo, không chải đầu không hóa trang ---- không ổn,

không ổn, nếu hormone nữ tính của ta bị đồ nữ thúc giục mà bùng phát tỏa ừng ực ra ngoài, thân phận nữ của ta chẳng phải là phá đá động trời nổi lên hết sạch sao

Không ổn! Cực kỳ không ổn! Ngay khi Kim Kiên đang ở trong ranh giới hết đường xoay sở, tú bà La ma ma lại bê một đồng quần áo tiến vào, phía sau còn có một người theo vào

Kim Kiên vừa thấy người mới tới, đầu nhất thời run lên một trận

"Đình, Đình tiểu thư?" Phu nhân tương lai của Tiểu Miêu đến đây làm chi? Chỉ thấy Đình Nguyệt Hoa chậm chậm bước vào phòng, quan sát mọi nơi, nhìn đến áo mỏng bị Kim Kiên vớt qua một bên, lại nhìn nhìn đồng áo khoác dài mà La ma ma ôm vào, hướng tới La ma ma cười nói: "La ma ma đặt quần áo xuống rồi lui trước đi."

"A?" La ma ma vẻ mặt ngây ra, không khỏi nhìn về phía Kim Kiên

Kim Kiên trừng mắt nhỏ nhìn Đình Nguyệt Hoa, nét mặt hồ nghi

Cái, cái tình huống gì đây, Đình tiểu thư này còn muốn ra chiêu bài gì sao? Mắt hạnh của Đình Nguyệt Hoa khẽ chuyển, con ngươi trắng đen phân minh bắn về phía Kim Kiên một tia sáng không được phép nghi ngờ

Kim Kiên vội vàng gật gật đầu với La ma ma

La ma ma lập tức hiểu rõ, buông ngay quần áo, ra khỏi phòng khép cửa lại

Trong phòng chỉ còn lại Kim Kiên và Đình Nguyệt Hoa song song đối diện, Đình Nguyệt Hoa mặt đầy ý cười hòa nhã, làm cho lưng Kim Kiên run lẩy bẩy

"Đình tiểu thư tới đây là..." Kim Kiên vừa mới pha trò nửa câu, đã bị Đình Nguyệt Hoa đánh gãy

"Kim huynh đệ." Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày nhìn Kim Kiên, như cười như không nói: "Người thật sự nguyện ý cải trang thành nữ nhân?"

“Ôi chào?” Kim Kiên nhất thời ngẩn ra

Đinh Nguyệt Hoa chậm rãi đi đến trước bàn, nhắc một chiếc áo khoác ngoài màu xanh nhạt lên, đuôi lông mày nhếch cao: "Nguyệt Hoa cho rằng, cải nữ trang làm mỗi nữ, một mình Bạch Ngũ ca đã đủ, không cần thêm kẻ khác.”

“Hả?” Mắt nhỏ Kim Kiên bắt đầu banh lớn

"Ngũ ca cũng thật tùy hứng, cần gì phải phiền Kim huynh làm tỳ nữ gì đó, căn bản chỉ là thừa thãi." Đinh Nguyệt Hoa buông quần áo trong tay xuống, lại nhìn về phía Kim Kiên: "Kim huynh đệ nghĩ thế nào?" Kim Kiên chớp mắt một cái, lại chớp mắt thêm một cái, tổng hợp từng câu từng chữ trước sau của Đinh Nguyệt Hoa lại thành một khối, cuối cùng cũng hiểu được

Cảm tình Đinh tiểu thư này là đồng đội chung mặt trận thống nhất với mình đây! Kim Kiên nhìn người trước mắt giống như đại thần giáng thế, thiên sứ hạ phàm, trong mắt nhỏ long lanh óng ánh tất cả đều là cảm động, trong miệng hô to: "Đinh tiểu thư cao kiến!"

“Nếu Kim huynh đệ cũng cho là đúng, như vậy thì..." Đinh Nguyệt Hoa đi tới phía trước hai bước, áp sát Kim Kiên hạ giọng nói: "Nếu người tin tưởng Nguyệt Hoa, để cho Nguyệt Hoa giúp người trang điểm, nhất định có thể làm cho người khác ----- bao gồm cả Ngũ ca, toàn bộ đoạn tuyệt ý niệm bắt Kim huynh đệ phải cải nữ trang." Nói đến đây, trên dung nhan thanh tú xinh đẹp của Đinh Nguyệt Hoa hiện lên một chút ý cười tà ác, nghiêng răng nói: "Ta nhất định phải làm cho tên nước mũi Bạch kia một mình cải nữ trang làm hoa khôi tiếp khách!"

“Tất cả đều dựa vào Đinh tiểu thư an bài...” Kim Kiên cúi đầu ôm quyền, trong lòng âm thầm mặc niệm cho động vật họ chuột nào đó

Tục ngữ nói, thà đắc tội quân tử chớ đắc tội tiểu nhân, thà đắc tội tiểu nhân chớ đắc tội nữ tử, Bạch Ngũ gia, hạt giống của mối thù cướp đồ ăn người khác mười năm trước đây của ngươi, hôm nay có lẽ đã phải đơm hoa kết trái rồi..

* Trong khuê phòng Băng Cơ, mọi người chờ Kim Kiên giả trang chờ đến mức có phần sốt ruột

Bạch Ngọc Đường gõ nan quạt ngọc vào lòng bàn tay, một chút lại gấp hơn một chút

Đinh Triệu huệ liên tục nhìn về phía cửa, vò đầu bứt tai

Đinh Triệu Lan tần suất uống trà tăng cao rõ rệt

Băng Cơ cũng thường xuyên ngấm ngấm cửa, tú bà La ma ma bên cạnh cô đã dài quá hai thước

Biểu cảm của Nhan Tra Tán trấn định nhất, nhưng ánh mắt luôn lạng lẽ dò về phía Triển Chiêu bên cạnh, vẻ nghi hoặc trong mắt càng nặng thêm

Mà Triển Chiêu, vẫn giữ nguyên dáng ngồi cứng rắn như trước, chưa động nửa phần, thu mắt cúi đầu, chỉ có điều hai tay đặt trên gối dần dần nắm chặt thành quyền

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rì rạc, mọi người vừa nghe thấy, tức thì đều tỉnh táo tinh thần, căng mắt ra nhìn chằm chằm cánh cửa, như sợ bỏ sót chút gì

Chỉ có Triển Chiêu, không hề cử động. Nhưng Nhan Tra Tán bên cạnh trông thấy rõ ràng, mu bàn tay Triển Chiêu đột nhiên nổi lên hai hàng gân xanh

Một bóng dáng yếu điệu rơi vào mặt cửa, xem bóng ngược kia, thật sự là eo nhỏ dương liễu, dáng gầy yếu đuối, vừa động đã uốn lượn như gió phát liễu, cất bước càng thêm gió mây e thẹn

Mọi người đều không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng

Nhan Tra Tán bắt đầu cảm thấy độ ẩm quanh thân dường như tăng vọt, về phần ngọn nguồn của nhiệt độ cực nóng này -----Ánh mắt yên lặng chuyên hướng sang lam ảnh bên cạnh ----- vẫn là tư thế cúi đầu buông mắt, ngay cả liếc cũng không liếc tới cửa một cái, chỉ có điều..

Sao tai của Triển đại nhân lại giống như, giống như có hơi đỏ? Là nhìn lầm đi! Nhan Tra Tán thu hồi ánh mắt, lại đòi lực chú ý về bóng người ngoài cửa

Góc váy thấp thoáng sai bước đi vào, mùi hương nồng nặc sặc mũi không hề dự triệu trước tràn ngập khắp phòng, bóng người gầy gò đập vào mắt mọi người, xoay người phúc thân, tiếng nói cứ như vệt đục bị bóp cổ: "Nô gia ra mắt các vị công tử ~~"

"Phụt..." Một miếng nước trà của Đinh Triệu Lan không ngậm giữ được, phun ra, so với lượng nước trà bào muối phun ra trước kia chỉ có hơn chứ không kém

Đinh Triệu Huệ ngửa ra sau một cái, rầm một tiếng ngã chổng vó từ trên ghé xuống đất

Đôi mắt đẹp của Băng Cơ trợn trừng, môi anh đào hé mở, da mặt hơi hơi run run

Quạt xếp của Bạch Ngọc Đường lần thứ hai rớt ra đất, thiếu chút nữa sút luôn nan quạt

La ma ma bị choáng một trận, vội vàng vịn vào bức tường bên cạnh

Nhan Tra Tán hít vào một ngụm khí lạnh, cảm thấy trước mắt một đàn thiêu thân màu sắc rực rỡ gào thét phóng qua

Người trước mắt, chân đi một đôi giày thêu tơ vàng óng, mặc chiếc váy lưới đủ loại hoa tươi tốt, phía trên phủ chụp ống tay áo bướm bướm đồ hồng rộng thùng thình, cũng không biết là quần áo quá lớn hay eo quá nhỏ, mà trên eo thắt tới mười lăm mười sáu cái đai lưng đủ màu, quần từ trên xuống dưới giống hết cái bánh chưng màu sắc sặc sỡ; hương mắt lên đầu, trên đỉnh chải hai búi tóc nha hoàn vê thành cục, một bên cắm hoa mẫu đơn đỏ tươi, một bên cài trâm phi thủy xanh thẫm, xanh đỏ lòe loẹt, tục khó dẫn nổi; hương lên mặt, mặt như quét dầu bóng lưỡng, khe mắt nhỏ híp lại không thấy ánh sáng, hai hàng lông mày thô ráp xộc lên búi tóc, hai gò má in hai hình tròn đỏ, đôi môi như thể nhuộm máu, chỉ liếc mắt một cái đã đủ kinh hoàng

Quả là: Nguyệt thực hiện thế, nhận bay đêm tường, cá bơi sặc nước, trăm hoa điêu tàn

"Ai ô ô, hù chết cái xương già của ma ma ta!" La ma ma vỗ ngực không ngừng liên tục hít ngược vào trong

Thần sắc Băng Cơ khôi phục bình thường, cúi đầu che mặt, hai vai run run

Đinh Triệu Huệ lồm cồm bò dậy, vội hớp hết hai miệng nước trà thuận khí

Đinh Triệu Lan ho khan hai tiếng, vốn định nói gì đó, nghĩ ngợi một chút, lại nuốt trở vào

Bạch Ngọc Đường chỉ ngón tay vào Kim Kiên, run run giống như bị bọc đầy kim châm

Nhan Tra Tán thở hỏn hỏn hai miệng khí, mới áp chế được kinh hoàng trong lòng, ánh mắt lại chuyển sang người bên cạnh

Triền Chiêu hai mắt trừng trừng nhìn chăm chăm Kim Kiên không chút nhúc nhích, trong con ngươi đen lưu chuyển ba quang, một lát sau, mi dài chậm rãi buông xuống, thu lại ánh sáng trong mắt, khóe môi gợi lên một đường cong nhạt

Không biết vì sao...Nhan Tra Tán chỉ nhìn thoáng qua, lại đột nhiên cảm thấy đáy lòng chát chát phát khô

"Như thế nào?" Đinh Nguyệt Hoa đi đến, nhìn chung quanh một vòng, trong mắt hạnh hiện lên một tia hào quang đạt thành, nháy mắt, sắc mặt lại biến thành âm đạm, mặt đầy hỏ then nói: "Nguyệt Hoa giúp Kim huynh đệ thử vài bộ quần áo, thay vài kiểu tóc, chỉ có cái này là coi như nhìn được...Haizz, Nguyệt Hoa đã tận lực, nhưng, nhưng,...Haizz..." Một tiếng than dài, thở ra vô hạn ai oán

"Khụ khụ..." Đinh Triệu Lan ho khan hai tiếng, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: "Ngũ đệ, theo ta thấy, tỳ nữ bên người là Kim giáo úy này có cũng được không có cũng không sao, nếu không...Hay là thôi đi."

"Đúng vậy Ngũ đệ! Chuyện nam cái nữ trang này, còn phải có điểm thiên phú." Đinh Triệu Huệ ra sức gật đầu

Băng Cơ cũng ngẩng đầu, oanh thanh nói: "Bạch Ngũ hiệp, Kim giáo úy này...Mong cân nhắc." Khóe mắt Bạch Ngọc Đường liếc qua Kim Kiên một cái, da mặt run rẩy không ngừng, còn kiên trì làm vệt chết mạnh miệng: "Ngũ gia ta thấy, còn, coi như, coi như, có thể nhìn được..." Lời còn chưa dứt, tú bà La ma ma "Rầm" một tiếng ngồi xỏm xuống, bắt đầu lớn tiếng khóc thét: "Bộ dáng Kim gia đây, đây, đây là muốn đập bỏ bảng hiệu của Quỳnh Ngọc các mà! Trời ơi! Cái này hỏi người ta làm sao mà sống đây..." Khăn tay đỏ thấm trái một phen nước mũi phải một phen nước mắt, son

phấn trên mặt bị đập đến mỏng đi một lớp, khóc phải kêu là thương tâm muốn chết, vô cùng thâm

Ánh mắt mọi người dời về phía Bạch Ngọc Đường

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường một trận xanh, một trận trắng, cuối cùng hung ác bắn về phía Kim Kiền ánh mắt "Bùn loãn không trát được tường", cắn răng nói: "Được rồi, được rồi, cùng lắm không để Tiểu Kim tử làm tỳ nữ nữa, mà làm...làm tên sai vặt bên cạnh, vậy là được rồi chứ gì?"

"Đa tạ Ngũ gia! Đa tạ Ngũ gia!" La ma ma bắt đầu ngàn ân vạn tạ

Mọi người thở phào nhẹ nhõm

Nhan Tra Tán cũng nhẹ thở ra, lại liếc mắt nhìn sang Triển Chiêu

Triển Chiêu lại biến thành bộ dáng lão tăng nhập định ngồi vững như chuông đình

Nhìn qua Kim Kiền, vừa nghe được lời của Bạch Ngọc Đường, nhất thời hỉ thượng đuôi lông mày, vẻ mặt bóng loáng bóng lưỡng, rút từ trong lòng ra một chiếc khăn đỏ thẫm, tiến lên vẩy lên trên người Bạch Ngọc Đường: "Ôi, vẫn là Bạch Ngũ gia biết đại sự to lớn a ~" Bạch Ngọc Đường cả kinh, bật người khỏi ghế cao ba thước, dùng dùng lui về sau mấy bước, cơ thịt trên mặt giật nảy toán loạn: "Tiểu, Tiểu Kim tử, ngươi, ngươi vẫn là thay quần áo trước đi!" "Được!" Kim Kiền nhếch miệng cười, lộ ra mười tám cái răng, quay đầu xách váy sải bước như bay, vèo vèo chạy vội ra ngoài

Mọi người đều đỡ trán lắc đầu

Mắt hạnh Đình Nguyệt Hoa mang ý cười, khóe môi cũng tràn ra nụ cười thâm ý, lập tức chuyển bước đến trước người Bạch Ngọc Đường, ôn nhu như nước: "Ngũ ca có thay quần áo hóa trang hay không?" Khuôn mặt tuấn

tú của Bạch Ngọc Đường không chịu được khổng chế, co giật mãnh liệt, nhìn chung quanh một vòng

Trong ánh mắt mọi người đều xoẹt đầy tia chớp, dáng vẻ vạn phần chờ mong

"Thay, thay thì thay, Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường ta nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không nuốt lời!" Bạch Ngọc Đường ngửa đầu, khí khái muôn vàn nói

Đáng tiếc lông mày kia lại bất quy tắc co rúm liên tục

Đinh Nguyệt Hoa cười sáng láng, lên tiếng chỉ huy: "Tốt! La ma ma, chuẩn bị quần áo." La ma ma đáp lại một tiếng, vội chạy ra ngoài

Đinh Nguyệt Hoa lại hướng qua Băng Cơ bên cạnh nói: "Băng Cơ cô nương có nguyện hỗ trợ?"

"Băng Cơ từ chối thì thật bất kính." Băng Cơ đứng dậy nhẹ nhàng cười

"Loại chuyện này, sao có thể thiếu ta được!" Đinh Triệu Huệ cọ quyền xoa tay nóng lòng muốn thử

"Phải, chúng ta cùng ở lại giúp đỡ." Đinh Triệu Lan gật đầu

Nhan Trán đứng dậy, nghĩ một chút, lại nói với Triển Chiêu bên cạnh: "Triển đại nhân, không bằng chúng ta cũng ở lại giúp một tay." Triển Chiêu gật đầu: "Cũng tốt."

"Tốt cái gì mà tốt!" Bạch Ngọc Đường cuối cùng nhẫn nhịn không được, bắt đầu xù lông kêu gào: "Đều ra ngoài hết cho ta, ai cũng không được phép ở lại! Một mình Ngũ gia ta là được!"

"Ngũ ca nói vậy sai rồi, quần áo của cô nương thì làm sao người mặc được? Tóc sao người có thể búi? Sơn sao người có thể thoa?" Đinh Nguyệt

Hoa vẻ mặt không tán thành: "Vẫn nên để ta và Băng Cơ cô nương ở lại đây thì tốt hơn."

"Đúng vậy Ngũ đệ, người nay là cải trang hoa khôi, nửa điểm cũng không thể qua loa, Nguyệt Hoa và Băng Cơ cô nương lại là hai nữ tử xinh đẹp, giúp người mặc quần áo gì đó cũng không tiện lắm, hai huynh đệ chúng ta ở lại giúp đỡ cũng là điều nên làm." Đinh Triệu Lan nghiêm túc nói

"Đúng vậy, đúng vậy." Đinh Triệu Huệ cười xấu xa

Mí mắt Bạch Ngọc Đường bật nảy điên loạn, đóng mở miệng mấy lần cũng không biết dùng từ gì phản bác, cuối cùng trừng về phía Nhan Tra Tán và Triển Chiêu, tức giận quát: "Hai, hai người các người ra ngoài!" Nhan Tra Tán vẻ mặt vô tội: "Nhan mỗ vẫn nên ở lại đây ra tay đánh giá mới thỏa đáng."

"Thối Miêu, người, người đi ra ngoài!" Bạch Ngọc Đường gần như nổi trận lôi đình

Triển Chiêu sững sốt: "Vì sao Triển mỗ..."

"Triển Chiêu, nếu người không ra, Ngũ gia ta sẽ không làm!" Tiểu Bạch Thử gào thét thẳng chín tầng mây

Triển Chiêu nhíu mày, liếc mắt nhìn vẻ mặt quyết không thỏa hiệp của tiểu Bạch Thử, thở dài: "Một khi đã như vậy, Triển mỗ xin cáo lui trước, làm phiền chư vị."

"Không có việc gì, không có việc gì, Nam hiệp người cứ yên tâm đi! Có ta bảo đảm!" Đinh Triệu Huệ vỗ ngực cam đoan

Mọi người nhất tề gật đầu

Triển Chiêu ôm quyền gập đầu, xoay người ra khỏi cửa, cầm kiếm đứng thẳng

Không bao lâu, tú bà La ma ma ôm một chồng quần áo vọt vào phòng

Trong phòng nhất thời nổi lên một trận ồn ào

"Cái này! Cái này được!"

"Cũng không tệ."

"Nguyệt Hoa nghĩ cái này mặc vào rất hợp với Ngũ ca."

"Băng Cơ cũng cảm thấy vậy."

"Nhan mô..."

"Câm miệng hết, ta tự chọn!" Một chút ý cười âm áp lan ra trên khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu

Mãi đến khi, một loạt tiếng bước chân rời rạc quen thuộc truyền đến

* Khi Kim Kiên mang theo hào quang sáng lạng "Đại công cáo thành mọi sự đại cát tình thế một mảnh tốt" trở lại, bất ngờ phát hiện khuê phòng Băng Cơ đã khép chặt, chỉ có Triển Chiêu một mình đứng thẳng ngoài cửa... Như thể một cái cọc gỗ

Khụ khụ, cho dù là cọc gỗ, cọc gỗ Triển đại nhân này cũng là cọc gỗ ngọc thụ lâm phong

"Triển, Triển đại nhân, ngài đây là?" Kim Kiên trừng mắt nhỏ không hiểu

Triển Chiêu vẫn chưa liếc nhìn Kim Kiên lấy một cái, chỉ điềm tĩnh đáp: "Bạch huynh đang thay quần áo trong phòng."

“Thật sao!” Mắt nhỏ Kim Kiên nhất thời tỏa sáng, lông mày hất cao, duỗi tay ra định đẩy cửa vọt vào

Một cánh tay chặn lại trước mặt Kim Kiên

"...Lúc này vào sợ là không ổn..." Triển Chiêu nói

"Ôi chao?" Kim Kiên sững sốt, lập tức giống như thằn lằn dán lỗ tai lên ván cửa lắng nghe

Quả nhiên bên trong truyền ra thứ âm thanh làm cho người ta phải suy nghĩ lan man

"Ngũ ca, quần áo thay được rồi chưa?"

“Giục cái gì mà giục! Định nhị, ngươi để tay ở chỗ nào đó? Định đại, ngươi ném ngay cái áo yếm kia đi cho ta, Ngũ gia ta có chết cũng không mặc!”

“Khụ khụ!” Kim Kiên thu hồi lỗ tai, ho khan hai tiếng: "Quả thật là không ổn..." Dứt lời, hai người liền im lặng

Trong cửa, thường thường vang lên vài tiếng động không rõ

Ngoài cửa, một lam một xám hai bóng người lặng lẽ không một tiếng động, đứng tách ra, khoảng cách ở giữa có thể nhét vào ba Bạch Ngọc Đường. Khó chịu, rất khó chịu! Kim Kiên chỉ cảm thấy mũi bắt đầu hít thở không thông, ngực cứ như bị dán vào một quả dưa thối, vừa dính vừa khó chịu

Không được, không khí này thật căng thẳng, ta phải nghĩ cách đẩy mạnh không khí một chút

"Khụ, cái đó...Triển đại nhân, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đều tốt chứ?"

“Tốt.”

“Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ bọn họ sao rồi?”

“Cũng tốt.”

“Lý bộ đầu Hoàng ban đầu Mạnh lao đầu bọn họ...”

“Đều tốt.” Kim Kiên nuốt hết hai ngụm nước miếng, chà xát đồng da gà đang trồi dậy dữ dội trên người

Tại, tại sao cảm thấy nhiệt độ hình như có xu thế giảm xuống? Chẳng lẽ là Tiểu Miêu này lại phát ra lạnh khí? Kim Kiên lặng lẽ chuyển động tròn mắt, liếc sang bên cạnh một cái

Nhưng...Xem sắc mặt Tiểu Miêu này bình thường, biểu tình bình thường, ngữ khí bình thường, thế đứng bình thường, không có chỗ nào là bất bình thường..

Không đúng! Có câu tất cả đều bình thường căn bản chính là khác thường! Không hỏi võ công của ta tiến triển tới đâu, không hỏi ta có tiếp tục tu hành trung bình tấn, không hỏi ta khi nào quay về Khai Phong phủ..

Giọng điệu bình thản, biểu cảm bình thản, sắc mặt bình thản ---- như thế, như thế ta với tảng đá bên đường, cây cỏ ven sông, giáp ất bính đình trên đường, không khác biệt

Kim Kiên cảm thấy loại không khí lạnh lẽo ở trước đại sảnh này lan tỏa khắp người, đầu có xu thế tái phát bệnh xấu

"Triển, Triển đại nhân ngài vẫn tốt chứ?" Đợi đến khi Kim Kiên hỏi phục lại tinh thần, cũng đã bật thốt ra những lời này

Thân hình Triển Chiêu khựng lại: "...Tốt.”

“Triển đại nhân ngài thật sự không có việc gì?” Kim Kiên trừng mắt nhỏ, áp sát tới vài bước

Thân hình Triển Chiêu khẽ động, nháy mắt đã giật lại khoảng cách

Một đợt khí lạnh đổ ụp vào cổ họng Kim Kiên, Kim Kiên chỉ cảm thấy đầu ong lên một chút, tinh thần động lực nhất thời tiêu tan sạch sẽ, mềm nhũn đổ sụp lui về một bên

Ta, ta biết rồi...Triển đại nhân ngay cả liếc cũng không chịu liếc ta một cái, nói cũng không chịu nói nhiều hơn một câu, đến ngay cả tới gần ta một chút cũng cảm thấy khó chịu..

Mọi loại dấu hiệu đều cho thấy ----- ta, ta nhất định là bị ghét bỏ...Nghĩ ta thật vất vả mới nối được quan hệ với thủ tịch thần tượng Khai Phong phủ, vốn là tiền đề sáng lạng mọi sự đại cát, tại sao đột nhiên, đột nhiên liền, liền biến thành như vậy? Tại sao a tại sao a tại sao a (Tuần hoàn vô hạn)..

Một đám mây đen như mực ù ù phủ trùm lên đỉnh đầu Kim Kiên, trong tầng mây còn bùm bùm tia chớp

Một mảnh tĩnh mịch. Âm thanh hỗn loạn từ trong phòng truyền ra hành lang yên tĩnh, nghe thật chói tai

Con người đen lách từ từ dời về phía thân ảnh gầy gò rũ rượi bên cạnh, mày kiếm khẽ nhíu, bảo kiếm Cự Khuyết siết chặt trong tay, đè nặng cuống họng bật ra một câu: "Kim giáo úy, người chó quá đề tâm."

“Ôi chao?” Kim Kiên quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu, vẻ mặt không hiểu

Triển Chiêu vội rút ánh mắt về, tiếp tục nói: "Kiếm có dài ngắn, không con người nào là toàn vẹn, cho dù có thứ không giỏi cũng là tự nhiên,

ngươi chớ để trong lòng." Lòng mày Kim Kiên nhăn thành một đống, mang hết từng câu từng chữ của Triển Chiêu suy xét sâu sắc một phen, cũng không hiểu được Triển Chiêu đang muốn nói cái gì

"Ý của Triển đại nhân là..."

"Kim giáo úy cái nữ trang dĩ nhiên không bằng Bạch huỳnh, nhưng...Kim giáo úy có chỗ mà người khác không thể với tới..."

"Hờ hả?" Kim Kiên chột trợn to mắt nhỏ, cảm kẹt một cái rớt xuống

Chẳng, chẳng lẽ Tiểu Miêu này nghĩ là ta vì chuyện cái nữ trang lúc này, bị người ta chê cười mà ý chí sa sút, hiện tại đang...An ủi ta? Khoan đã! Đừng có nói là...Đừng có nói là tạo hình của ta vừa này, lực đánh vào thị giác quá mức khủng khiếp, cho nên dọa đến tên động vật họ mèo này, cho nên mới lui tránh chín mươi dặm với ta! (Nguyên văn: thôi ti tam xá) Không đúng! Chứng bệnh quái dị nửa tháng trước của Tiểu Miêu ở Khai Phong phủ, dường như vẫn còn dấu vết..

Ai da, rốt cuộc chuyện này là sao đâyyyy? Kim Kiên chột cảm thấy tất cả tế bào não của mình đều phát nổ

Triển Chiêu liếc mắt nhìn nét mặt rõ ràng càng thêm chán nản của Kim Kiên, mày kiếm càng siết chặt, con ngươi đen láy dao động hỗn loạn, lại khô khan gạt bỏ một câu: "Triển mô cảm thấy...Kim giáo úy cái trang thành nữ tử...Cũng, cũng không phải là không chịu được, còn, mà còn..." Nói một nửa, đúng là không có từ hình dung, dừng một chút, lại gạt ra một câu tương đối có khí thế: "Kim giáo úy ngươi đường đường là bảy thước nam nhi, hà tất phải để tâm việc nhỏ nhặt bực này!" Triển đại nhân a, mạch suy nghĩ của hai ta hình như không ở trên cùng một đường đâu! Kim Kiên nhăn mũi, vẻ mặt dờ khóc dờ cười, chỉ có thể kiên trì ôm quyền hô to: "Vâng! Thuộc hạ hiểu được, thuộc hạ đa tạ Triển đại nhân giáo huấn." Trong mắt sáng của Triển Chiêu lướt qua một tia an lòng, lại quay đầu tiếp tục làm cộc gỗ phong lưu phóng khoáng

Lại khôi phục nguyên trạng

Kim Kiên thở dài trong lòng

May mắn, loại không khí im lặng quái dị lần này không thể duy trì quá lâu

Không bao lâu, chợt nghe trong phòng truyền đến một tiếng thét kinh hãi

"Ái chà chà, Ngũ ca người thật sự là thiên sinh lệ chất quốc sắc thiên hương a!" Chính là giọng của Đinh Nguyệt Hoa

Giọng Băng Cơ theo sát sau đó: "Băng Cơ mặc cảm." La ma ma kinh hi kêu to: "Ôi chao mỗ mỗ của ta, ôi chao mỗ mỗ của ta!" Tiếng gầm của Bạch Ngọc Đường thoát cái vang lên: "Đinh nhị, người, người người người nuốt nước miếng cái gì? Còn muốn giao biện, Ngũ gia ta nghe thấy rồi!" Một trận tiếng vang lanh canh lách cách hỗn loạn

Cửa rầm một cái bị đẩy bật ra, hai người chạy vọt ra từ cánh cửa mở, chính là hai người Đinh Triệu Lan, Đinh Triệu Huệ

"Như thế nào?" Triệu Chiêu tiên lên, vẻ mặt nghiêm nghị

"Thế nào? Thế nào?" Mắt Kim Kiên ngập đầy ánh sáng, cứ như bị đánh máu gà

Đinh Triệu Lan vẻ mặt khiếp sợ: "Thiên nhân kinh động." Đinh Triệu Huệ huyết sáo: "Xinh đẹp thiên tiên." Hai người liếc nhau, trăm miệng một lời: "Thế gian khó cầu!" Kim Kiên vẻ mặt kích động, cong thắt lưng sắp sửa hướng vào trong, không ngờ một trận kinh phong đột nhiên úp qua, hung hăng đóng sầm phiến cửa

"Thôi Miêu! Tiểu Kim tử! Hai người các người ai cũng không được vào!"

“Ôi chao? Này...” Kim Kiên nhú mày nghi hoặc

Triển Chiêu cũng có vẻ mặt ngờ ra

"Da mặt Ngũ đệ vẫn rất mỏng..." Đinh Triệu Lan bật cười

Đinh Triệu Huệ sờ cằm như có chút suy nghĩ: "Diện mạo rất được, chỉ có dáng người, phía trước cũng quá...A! Có rồi!" Đinh Triệu Huệ không biết nhớ tới cái gì, nhếch miệng cười khà khà, dưới chân nổi gió, lui thân một cái đã không thấy tăm hơi, bất quá một lát, lại chạy vội trở về, trong tay còn cầm theo hai vật

"Có cái này, dứt khoát không chê vào đâu được!" Đinh Triệu Huệ vẻ mặt hèn hạ xen lẫn cười gian

Đinh Triệu Lan vẻ mặt tán thành: "Nhị đệ quả nhiên cao minh." Triển Chiêu liếc nhìn một cái, quay đầu vội ho một tiếng

Da mặt Kim Kiên bắt đầu run rẩy bất quy tắc

Vật mà Đinh Triệu Huệ đang cầm trong tay, vừa trắng vừa tròn, vừa mềm vừa thơm, đúng là món ăn cao cấp không thể thiếu trên bàn ăn, hai cái bánh bao trắng tròn bột nở

Đinh Triệu Huệ tung một cước đá văng cửa phòng vọt vào trong, miệng rộng to: "Ngũ đệ, Ngũ đệ, nhét hai cái bánh bao này vào trước ngực người đi."

“Cút!” Một tiếng gầm chọc qua mái nhà vang tận mây xanh

Lại là một trận rầm rầm xồn xoảng

Một bóng người lão đảo chạy vội ra, dựa người vào tường bả vai co rút không ngừng

"Nhan huynh, ngươi bị sao vậy?" Kim Kiên hỏi

"Đa, đa tạ Kim huynh nhớ tới, Nhan, Nhan mỗ còn...Còn..." sắc mặt Nhan Tra Tán đỏ bừng, có thể trông thấy rõ ràng ánh nước trong khóe mắt, một mặt xua tay một mặt cố sức nhịn cười. Đinh Triệu Lan quay đầu buồn cười

Triển Chiêu lấy nắm tay che miệng, liên tục ho khan

Kim Kiên hí mắt cong miệng, nhón mũi chân, rướn cổ trợn mắt muốn nhìn xuyên qua sau cánh cửa, nóng lòng khó nhịn

Một tiểu Bạch Thử quốc sắc thiên hương + tạo hình tổng thể do Đinh Nguyệt Hoa và Băng Cơ đắp nặn + hai cái bánh bao siêu khủng..

Khụ khụ, được rồi, cái cuối cùng có thể bỏ qua

Rốt cuộc có thể tạo ra một hoa khôi tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành thế nào đây...A a a! Tiểu Bạch Thử, cho ta liếc mắt một cái đi, ta có chết cũng nhắm mắt mỉm cười nơi chín suối a a!

Hồi 5: Giang Nam ca múa khuynh thành, tiên tử hạ phàm dẫn bi thương

Đèn rực rỡ mới lên, hạo nguyệt chiếu rọi trên tầng tầng mái ngói, lướt qua từng vệt lung linh

Trên ngã tư đường thông suốt, rộn ràng nhộn nhịp, đoàn người lũ lượt, làm mua bán nhỏ, diễu phố dạo chợ nối liền không dứt, chợ đêm ở thành Hàng Châu này náo nhiệt so với Đông Kinh Biện Lương cũng không chút nào kém cõi

Trước cửa đệ nhất thanh lâu Hàng Châu Quỳnh Ngọc các, lúc này người người tấp nập, lấp phớ tắc đường. Liếc mắt nhìn lại cảnh tượng xung quanh là đầu người chen chen lấn lấn, ít nhất cũng tụ tập trên trăm tên khách tìm vui, ai ai cũng ngập đầy hơn hờ, vẻ mặt kích động, như thể nhật được bảo vật quý giá, trong tay mỗi người đều là thiệp mời đỏ vàng xen lẫn, chuẩn bị xếp hàng nhập các

Tú bà đương gia Quỳnh Ngọc các La ma ma đứng ở cửa lớn, phe phẩy chiếc khăn lụa đỏ thắm trong tay, ánh mắt mừng rỡ híp lại chỉ còn là hai khe hẹp, miệng thét to không ngừng: "Chư vị gia, đừng gấp, đừng gấp, còn một lúc nữa hoa khôi mới lên đài mà! Chỉ cần có thiệp mời là có thể nhập các, từ từ sẽ đến, từ từ sẽ đến!"

“Vị ma ma này, nếu không có thiệp mời thì tối nay không nhập các được sao?” Một giọng trong trẻo dễ nghe toát ra từ bên cạnh La ma ma

Trên khuôn mặt tươi cười của La ma ma hiện lên một tia mắt kiên nhẫn, tiện tay lắc lắc khăn, hàng loạt từ đã nhắc đi nhắc lại không dưới trăm lần tuôn ra trôi chảy: "Ai u, vị gia này, hôm nay Quỳnh Ngọc các ta chỉ chiêu đãi khách quý có thiệp mời, nếu ngài không có thiệp mời, làm phiền ngày mai lại đến vậy.”

“Không thể dàn xếp một chút sao?” Đuôi lông mày của La ma ma nhếch lên, vẻ mặt mắt kiên nhẫn tròng về hướng người vừa lên tiếng: "Ai u, cái này không thể dàn xếp được..." Nói một nửa, lại không có câu sau

Hai mắt La ma ma banh lớn xoay tít, son phấn dày trên mặt lả tả rơi xuống theo cơ thể run run. Người đối diện liền ôm quyền, hơi hơi cúi đầu, sắc mặt ửng đỏ nói: "Thỉnh cầu La ma ma dàn xếp một lần." Người này, toàn thân áo gấm màu xanh, đai lưng khâu ngọc, tóc đen như mực, mày vẽ như than, mắt trong như nước, môi điểm anh đào, thân hình mảnh mai, đúng là một thiếu niên xinh đẹp môi hồng răng trắng

"Này, này..." Nét mặt già nua của La ma ma xuất hiện một tia ngại ngùng khó gặp: "Vị công tử đây, thật sự là không thể dàn xếp.”

“Thật không được sao?” Lông mày mảnh của thiếu niên nhíu lại sít sao, một đôi mắt nước đáng thương nhìn La ma ma

La ma ma chợt cảm thấy trong lòng cứ như bị cái gì quấy đảo, thít chặt khó chịu, vừa định lên tiếng đồng ý lại chợt bắt gặp ánh mắt hung ác của

mọi người chung quanh, lời đến bên miệng lại cứng rắn nuốt xuống, cố sức lắc đầu nói: "Không thể dàn xếp!" Các khách tìm vui chung quanh bị thiếu niên này làm chậm trễ không ít, lúc này đã sớm mất kiên nhẫn, một người tiếp một người la hét âm ỉ

"Không thiệp mồi thì đứng sang một bên, đừng chậm trễ đại gia ta tìm vui!"

"Đúng đúng đúng, mau mau tránh ra, tránh ra!" Thiếu niên nhìn mọi nơi, thở dài một hơi, ủ rũ rời khỏi đám người

"Công tử, nếu chúng ta không có cách nào đi vào, không bằng trở về đi." Một thanh niên mặc trang phục hắc y, thắt lưng đeo đao rộng, ăn mặc theo kiểu tùy tùng tiến lên một bước, trưng ra khuôn mặt tươi cười đầy nếp nhăn, trông như thể đối với việc công tử nhà mình bị cự tuyệt là vô cùng vui mừng

Thiếu niên nhìn chằm chằm vào đám người trước cửa Quỳnh Ngọc các, nét mặt kiên định lắc lắc đầu

Thanh niên hắc y vẻ mặt bất đắc dĩ, quay đầu lại hướng tới góc ngã tư phía sau hô: "Mạc huynh, ngươi còn chưa khuyên nhủ công tử?" Một nam tử hắc y khác ăn mặc không khác gì với thanh niên kia, mang theo khuôn mặt lạnh lùng đi ra khỏi góc khuất, ôm quyền nói: "Công tử, thỉnh hồi." Thiếu niên xinh đẹp, đương nhiên chính là Hiếu Nghĩa Vương gia đương triều Phạm Dung Hoa, nghe thấy vậy lại nhíu mày, định thanh nói: "Không được, hôm nay ta không vào không được!"

"Haizz --" Thiệu Vấn thềm thở dài một hơi, đi sát tới phía trước, hạ giọng nói bên tai Phạm Dung Hoa: "Vương gia người là thân phận thế nào, sao có thể đến mấy chỗ loại này, nếu để cho Hoàng Thượng và Thái Hậu biết được, ngày đó cả kinh đô ắt phải sụp đổ!" Nói đến đây, quay đầu lại nhìn Mạc Ngôn, liên tục nháy mắt ra hiệu

Mạc Ngôn hé ra khuôn mặt lạnh, nhíu mày nói: "Công tử, xác thực không ổn."

"Không được, hôm nay ta không thể không đi!" Sắc mặt Phạm Dung Hoa trầm xuống: "Ta lo lắng cho Tiểu Kim." Thiệu Vấn và Mạc Ngôn liếc nhau, hai người đều có vẻ mặt bất đắc dĩ

"Công tử, lúc Đinh Tiểu thư hộ tống hoa khôi tên gọi Băng Cơ gì đó về trang không phải đã nói sao, Kim giáo úy ở lại Quỳnh Ngọc các là vì tra án, công tử người cần gì phải..." Thiệu Vấn lắc đầu

Phạm Dung Hoa cũng lắc đầu: "Chính vì vậy nên ta mới càng lo lắng!"

"Ta nói công tử này!" Thiệu Vấn thở dài một hơi: "Đinh thị song hiệp dẫn theo một đám hảo thủ Đinh trang, vây quanh Quỳnh Ngọc các lập nên thiên la địa võng, trong các còn có Triển đại nhân, Nhan công tử tiếp ứng, thêm vào Cầm mao thủ Bạch Ngọc Đường cải trang thành hoa khôi làm mọi thứ lại có võ nghệ cao cường, chẳng qua Kim giáo úy chỉ ra vẻ như gã sai vặt bên cạnh hoa khôi thôi, bên cạnh đây đặc cao thủ võ lâm như thế, hoàn toàn không có nguy hiểm, chỗ nào đáng lo lắng?"

"Có Triển đại nhân Khai Phong phủ ở đây, hiển nhiên không sao." Mạc Ngôn hiểm thấy mở miệng cũng lên tiếng phụ họa

"Triển đại nhân ở đây thì thế nào?" Vẻ mặt căng thẳng của Phạm Dung Hoa không bị đánh tan, ngược lại còn có vẻ như tăng thêm, mắt nước trừng trừng hướng tới hai người Mạc Ngôn Thiệu Vấn, lo lắng hỏi: "Tiểu Kim cải trang làm sai vặt bên cạnh hoa khôi, nhưng đây là nghề tiếp đón khách nhân, nếu gặp phải khách làng chơi khó đối phó, bắt Tiểu Kim bồi rượu thì làm sao bây giờ?"

"Ôi chao?" Thiệu Vấn sững sốt, thân hình Mạc Ngôn khựng lại

"Nếu gặp phải tên khách làng chơi có sở thích kỳ quái, chiếm tiện nghi của Tiểu Kim thì làm sao?"

“Hả?" Đuôi lông mày Thiệu Vấn khẽ rút, ngón tay Mạc Ngôn khẽ giật

"Nếu mấy cô nương thanh lâu vừa mắt Tiểu Kim, Tiểu Kim sao có thể là đối thủ của tay lão luyện chôn phong nguyệt này, nếu Tiểu Kim, nếu Tiểu Kim bị ăn mất thì làm sao?" Da mặt Thiệu Vấn bắt đầu co rúm, thân hình Mạc Ngôn cứng ngắt

"Còn có cái tên Bạch Ngọc Đường kia, lúc trước ở trong Khai Phong phủ đối với Tiểu Kim như hồ rình mồi, ý đồ quấy rối...Khó bảo đảm hẳn sẽ không thừa dịp này mà đối với Tiểu Kim..."

“Khụ khụ, khụ khụ..." Thiệu Vấn ho khan đến tê tâm liệt phế, sắc mặt Mạc Ngôn trầm lạnh, gân xanh trên thái dương nổi dậy hỗn loạn

"Nếu cái tên hái hoa tặc cực hung ác cực sắc mê tâm khiêu kia hợp ý Tiểu Kim, hạ độc thủ với Tiểu Kim thì làm sao?"

“Chậm, chậm đã!" Vẻ mặt Thiệu Vấn dở khóc dở cười: "Công tử, Kim giáo úy là nam tử, sao có thể có thể...Công tử? Công tử?" Nhưng Phạm tiểu vương gia cứ như căn bản không nghe đến tiếng kêu của Thiệu Vấn, vẫn như cũ đắm chìm vào trong "Phán đoán Tiểu Kim bị hại", hai lông mày mảnh nhú thành một cái ngật, sắc mặt càng thêm trắng bệch: "Nam tử thì thế nào? Thói đời ngày nay...Không được, không được! Càng nghĩ càng đáng sợ! Hôm nay ta nhất định phải vào Quỳnh Ngọc các bảo vệ Tiểu Kim!" Thiệu Vấn nhất thời đầu đầy hắc tuyến: "Vương gia, Kim giáo úy đi lần này là vì tra án, chúng ta đi chen chân vào, sợ là không ổn đâu!"

“Ta tự nhiên sẽ không quấy rầy Triển đại ca và Tiểu Kim phá án." Phạm Dung Hoa vẻ mặt không thỏa hiệp: "Ta đến đây để âm thầm bảo vệ." Thiệu Vấn lập tức liếc mắt nhìn về phía Mạc Ngôn

Mạc Ngôn nhếch môi, một lúc lâu sau mới bật ra một câu: "Vương gia không có võ công, không thể giúp đỡ."

"Đúng đúng đúng! Vương gia, án của Khai Phong phủ đều không tầm thường, an nguy của Vương gia quan trọng hơn, vẫn chớ nên mạo hiểm mới tốt!" Thiệu Vấn vội vàng tiếp lời

Phạm Dung Hoa nhìn phía hai người, vẻ mặt tín nhiệm: "Không phải có Mạc thị vệ và Thiệu thị vệ ở đây sao?" Thiệu Vấn bung trán không nói gì, Mạc Ngôn nét mặt như cũ không chút thay đổi, đáng tiếc ngón tay giật giật lại tiết lộ tâm tình

"Nhưng mà...Không có thiệp mời..." Phạm Dung Hoa nhú mày ngẫm nghĩ, đột nhiên hai mắt sáng ngời, quay đầu nhìn về phía Thiệu Vấn, nghiêm mặt nói: "Thiệu thị vệ, người đi trộm một tờ đi."

"Ta?" Thiệu Vấn chỉ vào chóp mũi mình, cảm trượt tới một vị trí vô cùng kỳ diệu: "Trộm, trộm trộm, trộm?"

"Nếu không thì phải làm thế nào?" Phạm Dung Hoa gõ gõ quai hàm, trầm mặt nói: "Đình đại ca, Đình nhị ca bị nói đến chết cũng không chịu cho ta thiệp mời, thiệp mời này lại bị tranh cướp như thế, tự nhiên cũng không có ai muốn bỏ thứ yêu thích mà bán lại cho ta, cho nên chỉ có thể đi trộm."

"Không, không được đâu, Vương gia, thuộc hạ lớn nhỏ cũng coi như là cao thủ thị vệ võ công tên tuổi xếp hàng thứ năm, có thể nào lại làm cái chuyện trộm chó bắt gà bực này?" Thiệu Vấn vẻ mặt đau khổ kêu lên

"Nếu không để cho Mạc thị vệ đi vậy?" Phạm Dung Hoa nháy mắt mấy cái

Hai mắt Mạc Ngôn nhú lại, hai tia sáng lạnh như lưỡi kiếm sắc bén bắn thẳng đến mặt Thiệu Vấn

Thiệu Vấn bị trừng đến ớn lạnh toàn thân, vội lắc đầu nói: "Vẫn là ta đi cho..." Dứt lời liền cúi thấp đầu, sụp bả vai nhoáng một cái lúi vào trong hẻm nhỏ, vừa đi vừa nói thầm trong miệng: "Tại sao lần nào ta cũng phải cùng cái tên Mạc Ngôn võ công xếp thứ nhất trong đại nội thị vệ này xuất môn! Thật sự là năm hạn xui xẻo mà!" * Mà người được Tiểu Vương gia lo lắng không thôi là Kim Kiên, lúc này đang ngồi xôm ở một góc phía sau lô đài trong sảnh chính của Quỳnh Ngọc các, mắt nhỏ tỏa ra lục quang bắn phá mọi nơi, nếp nhăn vẽ ra từ khóe miệng cong lên có thể kẹp chết vài con muỗi

"Tám mươi...Chín mươi...Một trăm, một trăm lẻ năm, lẻ sáu -- oa, đã có tầm một trăm mười ba người rồi!" Kim Kiên hít hít cái mũi, trong đầu bàn tính hạt châu bùm bùm rung động: "Mỗi tờ thiệp mời tính giá thấp nhất là mười lượng, trước mắt đã có một ngàn một trăm ba mươi lượng vào sổ, trong đó ba phần trích phần trăm của ta, ít nhất ta cũng lời được ba trăm ba mươi chín lượng, ước chừng bằng bổng lộc mà ta cực cực khổ khổ làm công ở Khai Phong phủ sáu năm ba tháng lẻ bảy ngày! Chậc chậc, làng chơi này quả nhiên là vốn ít lời nhiều, địa bàn trù phú để kiếm tiền có một không hai!" "A Kim?" Quy nô A Bảo bung mâm hoa quả đi ngang qua, vẻ mặt kinh ngạc lên tiếng hỏi, "Sao người lại ngồi ở đây, còn không đi hầu hạ hoa khôi trang điểm mặc đồ?" Chân mày Kim Kiên nhảy dựng, ngoái đầu nhìn phía A Bảo, cười gượng nói: "Hoa khôi không cần ta hầu hạ..."

"Hả? Tại sao? Không phải người là sai vật bên cạnh hoa khôi sao?" A Bảo hỏi

"Cái này...có bố trí khác, có bố trí khác..." Kim Kiên thuận miệng đáp vài câu, tiếp tục quay đầu đếm số người vào bàn, trong lòng lại không ngừng nói thầm: Nói cũng lạ, từ khi tên tiểu Bạch Thử kia thay đổi tạo hình hoa khôi, liền liệt ta với Tiểu Miêu vào đối tượng tuyệt đối nghiêm cấm, ai cũng có thể vào phòng ngắm mặt "Chuột" một lần, duy nhất chỉ không cho

ta với Tiểu Miêu đi vào, còn nói phóng ra ngoài, nói cái gì mà nếu ai dám để cho hai ta đi vào, hẳn liền quăng bỏ không làm nữa

Haizz...Kết quả là bây giờ tất cả mọi người đều biết hết, chỉ có ta với Tiểu Miêu là chưa thấy qua tạo hình hoa khô của tiểu Bạch Thử

Chẳng lẽ là -- Đừng nói là...Tiểu Bạch Thử kia thẹn thùng..

Xi xì xì, tiểu Bạch Thử kia da mặt dày có thể so với tường thành cộng thêm cửa sắt, như thế nào có thể? Huống chi hẳn sớm hay muộn cũng phải lên đài biểu diễn, có cái gì phải ngượng? Thật sự là -- tâm tư chuột, kim đáy biển mà! A Bảo nhìn xung quanh rồi cũng ngồi xôm xuống bên cạnh Kim Kiên, đặt mâm trái cây đang cầm trên tay xuống đất, mặt đỏ lên nhỏ giọng nói: "A Kim, tân hoa khô này có thật sự đẹp như người nói không?" Kim Kiên quay đầu liếc nhìn A Bảo một cái, nhếch mày cười nói: "Thế nào? Ngay cả người còn chưa thấy mà tiểu tử người đã nãy mầm xuân tâm rồi sao?"

"Không, không phải." A Bảo vội xua tay nói: "Là mọi người trong các đều rất tò mò, mắt thấy hoa khô sắp sửa lên đài, mà ngoại trừ việc hoa khô tên là Bạch Mẫu Đơn ra, thì ngay cả hoa khô này dài ngắn thế nào, từ đâu tới chúng ta cũng không biết, đến lúc đó khách nhân hỏi đến thì chúng ta làm sao đáp lời đây?"

"Việc này ~" Kim Kiên xoa cằm nghĩ ngợi, nhưng mắt nhỏ lên cười nói: "A Bảo, hoa khô này thân phận không đơn giản, tất cả mọi người ngoại trừ La ma ma ra, cũng chỉ có ta biết lai lịch của nàng rõ nhất, có điều, La ma ma đã giao cho ta, thì ta quyết không thể tùy tiện nói ra được..." Nói đến đây, mí mắt Kim Kiên bắt đầu ba nhanh một chậm chớp nháy tới tấp

"Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi!" A Bảo gật đầu không ngừng, lại nhìn lướt mọi nơi, hạ giọng nói: "Chỉ cần A Kim người lộ ra chút chút, La ma ma tuyệt đối sẽ không biết! Về phần lợi ích này, A Kim người cứ việc yên tâm, A Bảo ta tuyệt đối không bạc đãi người!"

“Có được những lời này của A Bảo ca là tốt rồi! Ta chỉ vừa mới tới, mặt người cũng lạ, bản địa lại không quen, nhiều khách quen cũng không biết mặt, đến lúc đó xin A Bảo ca dẫn tới vài vị, ta cũng có thể mau chóng đứng vững gót chân!” Kim Kiên híp mắt nhỏ, vẻ mặt nịnh nọt nói

"Cứ cam đoan ở ta!" A Bảo vỗ vỗ ngực. Ngay tại lúc hai người tán gẫu, chư vị khách quý được Quỳnh Ngọc các mời đến cũng đã xấp xỉ đông đủ. La ma ma phe phẩy cái vòng eo củ cải, vẫy khăn lụa đi vào mặt chính của lôi đài, sau khi hướng tới đại sảnh, nhã toà, trái phải cao thấp nhất nhất phúc thân hành lễ xong, thông thông cổ họng, cất giọng hô: "Hôm nay chư vị lão gia, công tử, thiếu gia, đại gia có thể đến đây thật là hãnh diện cho Quỳnh Ngọc các chúng ta, thật sự là làm cho Quỳnh Ngọc các chúng ta cỗ bông phát sáng! Hơn nữa cũng xin nói qua với các vị gia, cô nương lên đài đêm nay họ Bạch tên Mẫu Đơn, chính là một mỹ nhân tuyệt đỉnh, nếu chư vị..." Lời dạo đầu của La ma ma mới nói được một nửa, bên kia đã có khách nhân nóng lòng, mắt kiên nhẫn rống cổ họng hét lên: "Được rồi, La ma ma, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, mau mau cho mỹ nhân đi ra cho mọi người trông thấy đi, nhóm ta cũng chờ không nổi rồi!" Lời vừa nói ra, bên trong các lập tức vang lên hàng loạt tiếng phụ họa

La ma ma vung khăn, lắc mông cười nói: "Ai ô ô, xem ta này thật là không có mắt, làm cho chư vị gia sốt ruột chờ đợi. Được rồi, được rồi, các cô nương, thỉnh hoa khôi Bạch cô nương lên đài đi!"

“Đến đây~” Một tiếng hô giòn tan truyền xuống từ cầu thang gỗ lim, một hàng các cô nương vận sa y, cầm trong tay chụp đèn lụa vàng nhạt, chậm rãi đi xuống cầu thang gỗ, tách ra đi vào mỗi bên bàn, chụp đèn bằng vải lụa cầm trong tay lòng phủ lên ánh nền trên mặt bàn

Toàn bộ ánh sáng trong Quỳnh Ngọc các dần tối xuống, hiện ra vẻ mông lung

Ngay sau đó, nhóm cô nương thứ hai lại đi xuống theo cầu thang gỗ lim, khác biệt là, trong tay nhóm cô nương này đều xách theo một chụp đèn hồng phấn bằng vải lụa, đứng thành một vòng bốn phía lôi đài, trong Quỳnh Ngọc các ngay lập tức chỉ có vòng quanh lôi đài là sáng rực, hút lấy ánh mắt của mọi người

Mọi người khe khẽ nói nhỏ, đều không hiểu Quỳnh Ngọc các đang diễn trò gì

Đột nhiên, một hồi sáo khoan thai lượn lờ truyền ra từ tầng hai

Chợt thấy mười sáu vị cô nương mặc sa y hồng phấn chậm rãi bước xuống từ thang gác: bốn người dẫn đầu cầm trong tay sáo trúc xanh biếc, tiếng sáo chuyển động theo thân hình, bốn người phía sau đều cầm tiêu dài ngọc bích, tám người tiếp đó, chia ra ôm lấy tỳ bà, đàn cổ. Mười sáu vị cô nương này đệm theo tiếng sáo bước lên lôi đài, mặt hướng về đại sảnh tách ra ngồi xuống

Các cô nương váy xanh cầm đèn vây đứng bên sườn ngoài lôi đài, mười sáu vị váy hồng đệm nhạc ngồi ở phía trên lôi đài, bày ra hình dạng nhị hoa

Tiếng sáo du dương như thể dòng suối róc rách, sạch tai nhẹ tâm; một dải lụa trắng mềm buông rũ xuống từ nóc nhà; lướt nhẹ như múa, sáo tiêu hợp tấu, tiếng sáo rong chơi, tiếng tiêu đóng khép, xa xa như tiên nhạc, uyển chuyển ngấm vào tuyết mây

Mọi người như si như say, lại chợt nghe từ chỗ cao truyền đến tiếng tay áo tung bay, bất giác giương mắt nhìn lên, nhất thời kinh diễm tại trận

Một vệt bạch ảnh nương theo dải lụa trắng bồng bênh lướt xuống, bạch y nhàn tản mờ ảo, lụa mỏng mỏng lung như khói, tựa nguyệt nga thanh cung duyên dáng hạ xuống từ chín tầng mây. Giày trắng chạm đất, khẽ khàng không tiếng động, như gió lướt ao sen

Dáng người thướt tha, tuyết sa thanh mỹ, tựa như mảnh cắt của mây; Tóc đen múa lượn, tơ mảnh triền miên, nửa mảnh sa mỏng che mặt, phía trên vẽ tạc phù dung; Mắt nước hoa đào, lãng quang oánh động, phong tình chảy quanh

Quả nhiên là: váy mây bay lượn tuyệt vô song, kinh động chữ quỳnh (*) không thể tả, hương đưa tay áo như tiên giới, phá nguyệt thổi mây động chân tâm

(*) Chữ quỳnh thời xưa thường để chỉ những cô nương xinh đẹp tuyệt trần

Một chuyển này, gió vòng tuyết múa, một tĩnh này, ngọc nhuận băng mài (*), giới cho một mỹ nhân xuất trần như tiên nữ

(*) Trân quý như ngọc, thanh khiết như băng

Tiếng nhạc ngưng bật, cả Quỳnh Ngọc các lớn như vậy lại lặng yên không một tiếng động, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở

Đôi mắt hoa đào của mỹ nhân kia chớp nhẹ lưu chuyển, mọi người chợt cảm thấy hồn phách dường như bị hút đi một nửa, mắt sạch thần trí, chỉ có thể ngơ ngác tâm thần dỗi theo ánh mắt của mỹ nhân

"Tiên, tiên nữ?" A Bảo dưới lôi đài ngờ ngạc nhìn mỹ nhân trên đài, mắt hồn lạc phách

Kim Kiên thẳng tắp nhìn vào người nào đó đang đứng trên đài, nuốt nuốt nước miếng: "Chắc chắc, quả thật là quốc sắc thiên tư, khuynh quốc khuynh thành!"

"Dáng người đó, ánh mắt đó, cái cổ đó...Quả thực chính là tiên nữ hạ phàm!" A Bảo vẻ mặt mơ ước

Kim Kiên nghe vậy mí mắt khẽ giật, tức thì lấy lại tinh thần từ màn vào sân kinh diễm của người nào đó, định thần nhìn lại, suýt nữa phụt cười ra tiếng

Thân hình của người nào đó, ừm, quả nhiên là lồi lõm có hứng thú, lả lướt mê người, nhất là bộ ngực...Khụ khụ, xem ra hai cái bánh bao của Đinh nhị kia thành tích không nhỏ đâu! Còn cái cổ kia -- ánh mắt Kim Kiên chuyển qua A Bảo bên cạnh đã muốn rơi vào sắc đẹp của người nào đó không thể tự thoát ra được -- làm sao có thể nhìn đến cổ cái gì? Cổ người nào đó đã sớm bị lụa trắng quấn kín không kẽ hở, trên mặt còn có tình buộc một đóa hoa tuyết liên, được, vừa hay có thể che được hầu kết, thiết kế này có sáng tạo! Chỉ là, hoa khôi này lên đài hình như phải biểu diễn vài năng khiếu gì đó, lần nào Băng Cơ cũng đánh đàn xướng ca, còn...Người nào đó có thể biểu diễn gì đây? Kim Kiên gãi gãi đầu, nhớ lại nửa ngày kỹ năng sở trường của Bạch Ngọc Đường: chẳng lẽ là biểu diễn uống rượu? "Tranh --" Một tiếng tỳ bà vang lên, xua tan cảnh tượng quái dị trong đầu "Nữ Cẩm mao thử cùng hơn trăm khách tìm vui chè chén thâu đêm"

Sáu cô gái trên đài lại bắt đầu diễn tấu khúc thứ hai, không giống với khúc thứ nhất là lần này không phải tiếng nhạc tiên mờ ảo, mà là tiếng đàn leng keng mạnh mẽ

Tiếng tỳ bà đột ngột vang lên gấp gáp, ly kỳ xúc động, đàn cô boong boong, âm tiết khua tai, giống như chiến khúc thúc giục lòng người. Đôi mắt của mỹ nhân trên đài chột lóe, vòng eo di chuyển nhanh nhẹn, lụa trắng lượn vòng, thành linh, một thanh trường kiếm băng hàn keng một tiếng ra khỏi vỏ, hàn quang chói sáng, vàng hoa rực rỡ

Mỹ nhân dáng người phiêu dật, bóng tuyết bao phủ, bảo kiếm trong tay múa may theo nhạc, oai phong vang dội, dưới chân mây bay nước chảy, thân như thường luồng lướt mây, điểm bước phi thân, chao liệng thình không, như thể tiên nhân cưỡi mây, hàn kiếm ngạo du, mềm mại sinh phong, bóng kiếm lao vút, nhiều động thanh quang

Đây đúng là: bóng sương áo tuyết khí vút mây, sao chày xoắn quanh rông uôn lượn, vũ khúc kiếm bay tâm tao nhã, nhạc tiên chân hồn động bốn phương

Người xem trận chỉ cảm thấy hồn phách choáng váng, trước mắt kim quang chói lòa, say mê khó nén; Bỗng nhiên, tiếng nhạc lạnh lạnh ngừng bật, người múa xoay lượn đáp xuống, thu kiếm đứng yên, mảnh lụa mỏng trên mặt chậm rãi bay xuống, hé ra dung nhan tuyệt sắc

Da ngọc nõn nà, mi dài cánh quạt, môi đào ước át, mắt tựa hoa đào, hương thơm vào hồn, duyên dáng say tâm, ánh mắt đầu tiên như trông thấy hăng nga bán nguyệt, trong đẹp không vật nào so sánh; ánh mắt thứ hai như mộng vào Giang Nam, rượu ngon hương liêu trăm hoa nở, ánh mắt thứ ba liền đánh mất thần trí, chỉ cảm giác một kiếp này, không còn gì luyện tiếc

Trong Quỳnh Ngọc các lặng yên không một tiếng thở, mãi đến khi các cô nương dời đi lòng đèn che khuất ánh nến, trong phòng khôi phục lại ánh sáng, lúc này mới có người bừng tỉnh, đứng dậy vỗ tay trầm trồ tán thưởng

"Hay, hay, hay! Hay cho một khúc điệu âm kiếm vũ, hay cho một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!"

"Tuyệt diệu! Thật sự là tuyệt diệu!"

"Con bà nói, lão tử ta sống hơn ba mươi năm, chưa từng thấy qua cô nương nào tuyệt mỹ như thế!"

"Đêm nay ta nhất định phải có được mỹ nhân này! Ai cũng đừng nghĩ cướp từ ta!" Trong lúc nhất thời, các loại gào thét phong nhã, thông tục thiết thực, không đầu không đuôi rít gào mà ra, suýt nữa ném bay nóc nhà Quỳnh Ngọc các

Dưới lôi đài, A Bảo ngậy ra như phồng, mồm miệng há hốc, nước miếng chảy ra từ miệng nhỏ xuống đất tụ thành một bãi trong suốt không rõ thành

phần

Trong khe mắt hẹp của Kim Kiên lóe lên tia sáng xanh sâu kín như mắt sói, trong miệng nói nói niệm niệm như kinh văn nhà phật: " 'Tuyệt sắc khuynh thành, múa động chín châu' -- không được, không được, quá văn nghệ, vậy thì -- 'Cửu thiên huyền nữ hạ phạm trần', không ổn không ổn, quá trừu tượng...A! Dùng cái này vậy, 'Cầm mao thử xinh đẹp đẽ bẹp hoa thơm cỏ lạ, khách tìm hoan như si như say', ừ, cái này được, vừa thông tục lại dễ hiểu, mùi phần hài hước, sang hèn đều hiểu, không tệ không tệ! Hay là dùng tiêu đề này, sáng ngày mai đem trận múa kiếm của Bạch Thử chuyển thể thành bảy bảy bốn chín cái bình thư đoạn tử, tiếp âm bán cho ngổa tứ (*), cứ nhìn sắc đẹp này phong độ này khí phách này của Bạch Thử đi, tuyệt đối là buôn bán lớn, buôn bán lớn! Chắc chắc, ta thật sự là quá có tài mà!" (*) Nơi diễn ra các hoạt động nghệ thuật, tạp kỹ thời kỳ Bắc Tống

Trong khi đó La ma ma ở bên sườn lôi đài suy nghĩ đại khái cũng không khác Kim Kiên mấy, lúc này kích động đến mức khăn tay không giữ nổi, rơi xuống đất hai lần, run run ước chừng một chén trà nhỏ mới run lấy bảy trèo lên lôi đài, gân cổ hống hô: "Chư, chư vị gia, bây giờ..."

"La ma ma, ta ra một ngàn lượng, đêm nay mỹ nhân này phải thuộc về ta!" Có người thành linh bật ra tiếng quát

Lần này, không phải là võ tổ bình thường, mà là phủ trùm hỗn loạn

Bên này, kêu giá nước lên thuyền lên

"Ta ra một ngàn năm trăm lượng!"

"Ta ra một ngàn tám trăm lượng!"

"Hai ngàn lượng!" Bên kia, lấy quyền thế quyết định thắng bại, bao nhiêu quan hệ bắm váy hắc đạo bạch đạo đều trung lên

"Nhị biểu thúc của tam cứu cứu ta là đại quan tam phẩm đương triều, ai dám giành giật với ta?"

"Ta nhỏ, anh em kết nghĩa với biểu thúc ta còn là quan to tam phẩm đây, người đứng sang một bên!"

"Biểu ca ta là nhị đương gia của bang cá mập nổi tiếng lừng lẫy trên giang hồ!"

"Đồ bỏ, đại ca của ta là đệ tử thứ bảy của phái Côn Luân."

"Đủ rồi! Tất cả thôi cãi cọ mau! Hôm nay mỹ nhân này phải thuộc về Vân Dung xã chúng ta!" Đột nhiên, một tiếng hét to nhận chìm tiếng quát tháo của mọi người

Mọi người nhìn theo tiếng quát, chỉ thấy trong nhĩ gian thứ ba, ở phía đông lầu hai, Ngưu Hướng Sinh lộ đầu ra, dùng quạt xếp gỗ cái bụng tròn trịa, nhìn mọi người bằng vẻ mặt cười cợt miệt thị, khuôn mặt bóng lưỡng dưới ngọn đèn có vẻ dữ tợn

Mọi người nhất thời im bật, đều hung hăng trừng mắt nhìn Ngưu đại thiếu, đáng vẻ tức giận mà không dám nói gì

Ngưu Hướng Sinh hả hê vênh váo quét mắt liếc mọi người một cái, tự tin tràn đầy hô lên: "La ma ma, ra giá đi!" Lại nhìn La ma ma, ngày thường tuyệt đối là không dám làm trái ý Vân Dung xã nửa phần, nhưng hôm nay lại có chút khác biệt, khi nghe thấy lời của Ngưu Hướng Sinh, chẳng những không có một câu ưng thuận, trái lại còn trưng ra vẻ mặt nghiêm nghị: "Ngưu công tử, rốt cuộc hôm nay ai có thể ôm mỹ nhân về không phải là La ma ma ta định đoạt, tất cả đều nghe theo ý của Bạch cô nương." Ngưu Hướng Sinh sừng sốt, hai mắt đậu xanh chuyển lên người của Bạch cô nương, cười đáng khinh nói: "Cái này thật lý thú, chẳng lẽ Bạch cô nương cũng muốn như hoa khôi mấy ngày trước đây đánh lôi đài hay sao?"

“Đánh lôi đài thật ra không cần...Mà là...Mà là...” La ma ma cười gượng, liên tục quay đầu nhìn ra hoa khôi phía sau

Hoa khôi áo trắng không nói một lời, chỉ nhẹ nhàng nhú mày, mắt ngắm phía dưới lôi đài

La ma ma nhìn theo ánh mắt, vừa vặn bắt gặp Kim Kiên đang ngồi xỏm ở một góc, tức thì hai mắt sáng ngời, hít một hơi cất giọng hô: "Quy củ này của Bạch cô nương, tự nhiên chính là do Bạch cô nương quyết định!"

“Nguu mỗ nguyện chăm chú lắng nghe!” Nguu Hướng Sinh giống khuôn giống mẫu ôm quyền, chỉ có điều bộ mặt phối hợp lại thật sự vương mắt nhìn

La ma ma cúi đầu khom người: "Nguu công tử xin chò!" Dừng một chút lại hô to một tiếng: "A Kim! Đây là lúc nào mà ngươi còn ở dưới đó xem nào nhiệt, còn chưa lên?"

“Ôi chao?” Kim Kiên đang ngồi ngay ngắn ở bên dưới mặc sức tưởng tượng về tương lai tiếp âm bình thư đẹp đẽ, đột nhiên nghe thấy La ma ma kêu to, nhất thời cả kinh, cọ một chút thò đầu ra ngoài, chỉ vào chớp mũi mình kêu lên khó hiểu: "Bảo ta lên đài?"

“Chính là A Kim ngươi! Còn chưa lên!” La ma ma ra sức ngoác hướng Kim Kiên

Kim Kiên không hiểu ra sao, trợn mắt nhìn La ma ma một lúc lâu sau, lại thấy dáng vẻ La ma ma không chút thỏa hiệp, mới lết lết trèo lên lôi đài, về mặt không tình không nguyện đứng ở bên cạnh La ma ma

Tức thì ánh mắt mọi người đều tập trung lên người gã sai vặt gầy gò, mắt nhỏ mày rậm, không chút thu hút. Kim Kiên bị một rùng ánh mắt như hổ như sói trừng làm giật mình một cái, ừng ực nuốt xuống hai ngụm nước miếng, mới đề nặng giọng hỏi: "La ma ma, ngươi gọi ta lên đây làm cái gì

chứ?" Về mặt La ma ma tươi cười, khăn lụa đỏ thắm trong tay vẫy thành một độ cong hoàn hảo: "A Kim, mau nói quy củ của cô nương nhà người đi." Kim Kiên sừng sốt: "Quy củ gì?"

“Chính là quy củ chọn khách nhập trường của Bạch cô nương đấy thôi!” La ma ma run run đôi mắt nhìn nọt nhìn Kim Kiên, run đến khi phẩn trên mí mắt cũng phải rớt xuống hơn nửa cân, đờ thấp giọng nói: "Là Bạch ngũ gia bảo ta gọi ngài lên đài, ngài mau mau nói một chút đi?" Da mặt Kim Kiên khê giật, khóe mắt ngấm hương "Tuyệt đại giai nhân" cách mình không quá năm bước.

Chỉ thấy "Tuyệt đại giai nhân" về mặt như cười như không, hương tới Kim Kiên nhẹ nhàng nhếch một bên góc mày, biên độ tuyệt đối không vượt quá 0.5 li, nếu không phải vì Kim Kiên từng nghiên ngẫm tuyệt kỹ xét mặt xem màu, được huấn luyện bởi cây gậy trúc bụng đen ở Khai Phong, sợ là căn bản không thể nhận thấy

Hự, thảo nào tên Bạch Thử này bắt ta làm gã sai vặt bên cạnh hử, té ra đã sớm tính toán trước đem khoai lang bỏng tay ném cho ta! Quy củ? Quy củ gì? Lên đài luận võ công, đấu khinh công hay là nội công liễu mạng? Khoan đã, khoan đã -- để cho ta ngẫm lại kỹ chút...Hiện tại mục tiêu hàng đầu là dụ tên hái hoa tặc kia ra tay, cho nên Bạch Thử không thể giống Băng Cơ, dùng lời đài che dấu khép kín được, mà trái lại, phải tiếp xúc với quần chúng rộng khắp, đuổi theo giao thiệp với phần tử khả nghi, tung ra cái lưới lớn, lần lượt xếp ra nghi phạm mới là thượng sách

Nếu nói như vậy...hình như chỉ có một cách kia là có thể làm thôi... Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi liếc mắt qua vị hoa khôi nào đó, mắt nhỏ nhú lại: Hừ hừ, Bạch Thử, người bắt nhân thì đừng trách ta bất nghĩa! "Khụ khụ!" Kim Kiên thông thông cổ họng, ưỡn ưỡn eo nhỏ, rướn giọng hô: "Quy củ của cô nương nhà ta, chà chà, không phải ta nói ngoa, đó chính là vô tiền khoáng hậu, cam go trùng trùng, đập bằng chông gai, khó tận trời xanh xưa nay chưa từng có! Không biết chư vị công tử thiếu gia có dám thử

một lần hay không?" Lời vừa nói ra, trong phòng lại rộ lên một trận ồn ào nhao nhao

"Đương nhiên dám!"

"Quy củ gì, nói ra nghe một chút đi, vì Bạch cô nương cho dù là đâm rỗng hang hổ đại gia ta cũng dám xông vào."

"Đúng, đúng, quy củ gì ta cũng không sợ, nói đi!" Kim Kiên trịnh trọng gật đầu, trừng mắt nhỏ, vẻ mặt nghiêm nghị, kéo dài giọng nói: "Được lắm, quy củ của Bạch cô nương chính là --" Trong đại sảnh bao trùm yên tĩnh, đông đảo khách tìm vui, cô nương bồi trượng tiếp nhạc, quy nô sai vật đi lại chăm sóc, còn có La ma ma bên cạnh, tất cả đều trừng mắt dựng thẳng tai, chờ nghe "Quy củ" khủng khiếp này

Ngay cả Bạch Ngọc Đường phía sau Kim Kiên, cũng không khỏi nhô người về phía trước

Miệng Kim Kiên chậm rãi đóng mở, chậm giọng hô lên một câu: "Trả lời một vấn đề: tình là gì?"

"Cái gì?" Tất cả cái miệng đều đồng thanh kêu lên một từ nghi vấn vang đến tận mây xanh

Hai tròng mắt của La ma ma trợn trừng cơ hồ muốn rớt xuống, Bạch Ngọc Đường lại có vẻ mặt kinh dị

"Cái này, cái này mà tình là quy củ gì?"

"Co kéo nửa ngày, chính là cái này?"

"Xi, có gì khó?"

"Ê ê, không phải là tên sai vật người đang lừa bịp gia gia chứ?" Kim Kiên hai tay ôm ngực, nhìn chung quanh một vòng, chậm rãi mở miệng nói:

"Như thế nào, chư vị gia cảm thấy đơn giản?"

“Đương nhiên!”

“Cái này quá dễ!”

“Hi hi...” Kim Kiên nhếch miệng cười, nhướn mày cong mắt: "Vấn đề này không khó, chỉ là..." Kim Kiên bày ra một bộ mặt bí hiểm: "Trong Quỳnh Ngọc các nhiều thiếu gia công tử như vậy, rốt cuộc ai có thể nói đúng tâm tư của Bạch cô nương nhất -- ừm, cái này thì..." Câu "Nhắc nhở" này của Kim Kiên vừa ra khỏi miệng, không khí trong các tức thì biến đổi

Chúng khách tìm hoan âm thầm suy nghĩ, nhất thời giác ngộ, thần sắc đều biến đổi

Tình là gì? Trả lời vấn đề này không khó, mà khó ở chỗ đáp án thế nào mới là tốt nhất, tuyệt nhất, đúng tâm ý của Bạch cô nương nhất, quan trọng nhất là, phải vượt qua tất cả các đối thủ cạnh tranh mới có ý nghĩa

Quả nhiên cũng không phải chuyện dễ! Kim Kiên nhìn vẻ mặt ngưng trọng của mọi người, xem xét các hảo hữu bên cạnh mình đều có bộ dạng như lâm đại địch, cực kỳ hài lòng gật gật đầu, lại nói: "Chư vị gia, bây giờ Bạch cô nương sẽ đến trước bàn nghe qua đáp án của quý vị, đáp án của vị nào làm Bạch cô nương vừa lòng nhất, vị đó chính là khách nhập trường đêm nay của Bạch cô nương!" Một lời này lại làm mọi người rộ nên một trận kích động hưng phấn, ai ai cũng chà quyền xát tay, một bộ nóng lòng muốn thử

"La ma ma, đi xuống sắp xếp vài vị nha đầu lanh lợi bồi hoa khôi của chúng ta đi dạo các bàn." Kim Kiên quay đầu qua La ma ma bên cạnh phân phó

"Được, được!" La ma ma vội vàng đáp lời, lui về phía sau chuẩn bị

"Tiểu Kim tử..." Phía sau truyền đến giọng nói đê thấp hết sức

Kim Kiên quay đầu trung ra vẻ mặt tươi cười, lên tiếng nịnh nọt: "A, Bạch cô nương có gì phân phó?" Người phía sau nét mặt nghi ngờ, mắt đầy vẻ không tin nhiệm, mắt hoa đào thẳng tắp nhìn chằm chằm Kim Kiên nói: "Người đang có chủ ý gì?"

“Ai da, Ngũ gia, ta cũng vì tra án mà suy nghĩ thôi!” Vẻ mặt Kim Kiên vô tội, đê thấp giọng nói

"Tra án?" Tạo hình lúc này của Bạch Ngọc Đường là hoa khôi tuyệt sắc, nhưng khóe mắt đuôi lông mày lại cố tình tràn ra vẻ anh hùng, thật là sự phối hợp có chút buồn cười

"Đúng vậy!" Kim Kiên ra sức gật đầu: "Ngũ gia người nghĩ đi, nhiều người thế này ai cũng có thể là hái hoa tặc, ai cũng đáng nghi, nhưng hái hoa tặc này đến vô ảnh đi vô tung, không ai hay biết, nếu muốn thu hẹp phạm vi tình nghi, cũng chỉ có thể kiểm tra dò hỏi từng người mà thôi. Cho nên -- chỉ cần Ngũ gia người đến mỗi bàn ngồi một lần, với sắc đẹp của Ngũ gia...Khụ, ý ta là -- với vẻ phong lưu tiêu sái, mị lực khôn cùng của Ngũ gia, mấy công tử thiếu gia này còn không giao hết mười tám đời tổ tông ra sao..."

“Hừ! Hái hoa tặc kia giao hoạt như thế, há có thể dễ dàng giao ra?” Bạch Ngọc Đường khinh thường nói

"Ngũ gia nói phải!" vẻ mặt Kim Kiên nịnh nọt: "Nhưng mà, ta tin rằng tên tặc kia tuy là giao hoạt, nhưng dưới đôi mắt thần sáng suốt của Ngũ gia cũng không cách nào che giấu! Kể từ đó, chúng ta có thể thu hẹp lại phạm vi, tập trung vào mục tiêu, như bắt con ba ba trong rọ, dễ như trở bàn tay!"

“Nếu hôm nay tên hái hoa tặc đó không tới?” Bạch Ngọc Đường nhếch mày

"Cái đó...Khụ, Ngũ gia, thì phiên ngài đại giá, ngày mai tiếp tục vậy..."
Kim Kiên cười gượng nói

Bạch Ngọc Đường hơi nheo lại đôi mắt hoa đào, quét một vòng Kim Kiên từ trên xuống dưới, lại nói: "Nghe qua cũng có vài phần đạo lý, nhưng sao ngũ gia ta vẫn thấy có điểm không thích hợp?" Mắt hoa đào bất chợt trợn trừng: "Thế nào mà nghe xong cả nửa ngày, chỉ có Ngũ gia ta đi tra xét, còn Tiểu Kim tử người đường đường là một giáo úy Khai Phong phủ, chẳng lẽ lại tính lười biếng tránh phiên hà?"

"Ta? Ta tự nhiên là phải thông báo trước cho các khách làng chơi một số hạng mục cần chú ý, giúp Ngũ gia dọn sạch hết thảy chướng ngại!" Kim Kiên nắm quyền

"Sao?"

"Tỷ như -- cái kia...Không được tùy tiện đụng vào thân thể hoa khôi, không được nói lời chọc gheo, không được mời rượu, không được chày nước miếng...Tóm lại, ta thề chết cũng phải bảo hộ Ngũ gia chu toàn!" Kim Kiên đồng dục hô

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường hơi hơi cong lên, mi dài run rẩy lên xuống, vẻ quyền rũ mị hoặc ùn ùn kéo đến đánh úp lên Kim Kiên

"Vậy hôm nay Ngũ gia ta phải nhờ vào Tiểu Kim tử bảo vệ nhiều hơn rồi."

"Hít ---" Kim Kiên hít ngược vào trong một ngụm khí lạnh, cảm thấy nhịp tim chợt tăng lên mỗi giây một trăm hai, vội vàng rút lui hai bước, hít vào trong miệng luồng khí mới mẻ, mới chậm chạp ổn định tinh thần, nói: "Chút nữa Ngũ gia đi gặp các công tử, tốt nhất đừng lên tiếng..."

"Hà?" Bạch Ngọc Đường nhướng mày

"Giọng của Ngũ gia -- khụ, vẫn là nam tử..." Bạch Ngọc Đường cười mỉ mỉ hoặc, giữa đôi mắt hoa đào dòng sáng lưu chuyển, trong thoáng chốc, cả màu sắc sảnh đường đều ảm đạm

"Mấy tên sắc mê tâm khiêu kia mà còn cần Ngũ gia ta ra tiếng sao?" Một lần nữa Kim Kiên lại bị đạn pháo sắc đẹp của Bạch Ngọc Đường đánh trúng, ba hồn bảy vía bay hết một nửa, đợi đến khi lấy lại được tinh thần thì Bạch Ngọc Đường đã bị La ma ma mời xuống lô đài, đang nghe La ma ma phân phó nha hoàn đi theo hầu hạ như thế nào

Kim Kiên trộm thở phào, cong thắt lưng tạch tạch hai bước lùi xuống lô đài, đi tới bên cạnh A Bảo đang chuẩn bị bung mâm hoa quả rời đi, gấp giọng hỏi: "A Bảo, cấp tốc thông báo với tất cả quy nô sai vật lan ra tin tức này, nếu muốn biết câu trả lời nào có thể giành được lòng của Bạch cô nương, mau mau báo danh, dạy một câu mười lượng bạc, bao dạy bao hiểu!" A Bảo kinh ngạc, ngơ ngác trợn mắt nhìn Kim Kiên, hoa quả trên mâm rớt xuống hơn phân nửa

"Còn chờ ra đó làm gì? Không mau đi đi?" Kim Kiên giậm chân: "Bạc thu vào chia năm năm!"

"A, a a, được! Được!" A Bảo chuyển kinh thành hi, vẻ mặt phát sáng, nhanh như chớp bỏ chạy ra ngoài

"Hừ, thật là phản ứng chậm." Kim Kiên lắc lắc đầu, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép

Nhìn lại cách đó không xa La ma ma đang dẫn theo nhóm Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi tới bàn đầu tiên trong đại sảnh, trên mặt Kim Kiên lộ ra ba phần mong tai, bảy phần chờ họa, lẩm bẩm nói: "Thiên lý tuần hoàn, báo ứng không sai, không phải không báo, mà thời điểm chưa tới! Tên tiểu Bạch Thử luôn ức hiếp người khác người, lần này ta phải cho người nghe một chút lời thô lộ buồn nôn nhất, ghê tởm nhất, tởm lợm nhất thiên hạ của bọn nam nhân, ta đánh không lại người, chẳng lẽ ghê tởm không giết được

ngươi sao? * Mành che thêu vải chắn ánh trăng, hương sơ hoa mộng thêm u tịch, hoa tiên nguyệt hạ như say tỉnh, phong hoa tuyết nguyệt vẫn vương tình

Trong nhã gian thứ ba ở phía đông tầng hai Quỳnh Ngọc các, rượu và thức ăn bay hương, hoa tươi kiều mị, đúng là nơi nói hộ nỗi lòng, tỏ rõ tâm ý tốt nhất

Trong nhã gian, ba tiểu nha hoàn và La ma ma Quỳnh Ngọc các đứng ở sườn ngoài, tân hoa khôi Bạch Mẫu Đơn "Bạch cô nương" duyên dáng ngồi ở bên bàn, đối diện là ba vị công tử ăn mặc tráng lệ

Người đứng đầu, toàn thân áo gấm tơ lụa, vẻ mặt tử sắc bóng lưỡng, ưỡn bụng, híp mắt đậu xanh, đúng là Ngưu đại thiếu của "Vân Dung xã", xã đoàn gây tai họa đệ nhất thành Hàng Châu, lúc này đang tận hết toàn lực, dốc tình thổ lộ với "Người tâm nghi" của mình

"Trời cao có già, nước biển có khô, trăng sáng chứng giám, đến chết không đổi." Ngưu Hương Sinh phóng ra một ánh mắt quyến rũ, phe phẩy quạt xếp ra vẻ phong lưu hỏi: "Ngưu mỗ nghĩ, chữ 'tình' này là chân lý, Bạch cô nương nghĩ thế nào?" Ừ..

Ngũ gia ta đường đường là bảy thước đại trượng phu, co được giãn được, vì tra án, vì cầm tặc, Ngũ gia ta nhân! Bạch Ngọc Đường cắn chặt răng, cảm giác bản thân ngay cả cơm tối cũng muốn nôn ra, vận đủ mười thành công lực mới cưỡng chế dẫn xuống được

Người ngoài xem vào đều nghĩ hình như "Bạch cô nương" đối với đáp án của Ngưu đại thiếu rất không hài lòng, do đó cúi đầu không chút phản ứng

Chỉ có La ma ma cách "Bạch cô nương" chưa đến hai thước là nhìn thấy rõ ràng, gân xanh nổi lên trên đỉnh đầu Bạch Ngọc Đường có thể đem xào thành một đĩa gân bò

Ngưu đại thiếu thấy "Bạch cô nương" không hề phản ứng, nhất thời nóng nảy, vội hỏi: "Bạch cô nương không thích câu này sao? Vậy, vậy Ngưu mỗ đổi câu khác. Khụ, cái này, nàng là gió, ta là cát, triền triền miên miên, cuộn chân trời..." Một câu đọc ra đến đâu khổ triền miên, nhu tình như nước, quần xà ba ngày, dư âm không dứt

Một dòng nước chua xộc lên hương cổ, ngón tay giấu ở dưới bàn của Bạch Ngọc Đường bắt giác ra sức, "Răng rắc" một tiếng, bóp nát chén rượu thứ ba mươi tám trong đêm nay

"Tiếng gì đó?" Ngưu đại thiếu sừng sốt, nhắc khăn trải bàn lên định xem xét, lại bị La ma ma một bên ngăn lại

La ma ma đầu đầy mồ hôi, chiếc khăn trong tay ẩm đến mức có thể vắt ra nước, cổ họng giống như bị buộc trên chạc cây, căn bản không có nhịp điệu

"Ngưu, Ngưu công tử, đó, cái đó...Hình, hình như Bạch cô nương không thích, thích câu này, hay là ngài đổi câu khác vậy."

"Hà? Lại đổi câu khác nữa...Này, này...Khụ, xin cho Ngưu mỗ bàn bạc với nhị vị huynh đệ." Ngưu Hướng Sinh vẻ mặt khó xử, vội vã quay đầu hướng tới hai vị huynh đệ phía sau kêu: "Nhị đệ, tam đệ, mau mau đưa qua đây tờ giấy chúng ta mới mua một trăm lượng bạc...Khụ, lấy nó ra nhìn lại một cái." Một trăm lượng bạc -- một tờ giấy? Đuôi lông mày Bạch Ngọc Đường khẽ giật, một dự cảm điềm xấu quen thuộc lao thẳng lên đầu. "Đại ca, chờ ta chút, ta để nó ở chỗ nào rồi, Tam đệ, đệ nhìn thấy không?" Cao Hoa lúng túng lật giở tìm kiếm mọi nơi

"Đại ca, không phải tờ giấy đó để trong tay áo huynh sao?" Giang Xuân Nam gấp giọng hô

"Đúng rồi!" Ngưu Hướng Sinh vỗ ót, lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy nhẵn nhúm, lập tức gọi hai huynh đệ đang tránh ở một bên cùng đến nghiên cứu

Bạch Ngọc Đường hí mắt liếc qua tờ giấy kia -- chữ viết trên giấy! Tốt! Rất tốt! Bạch Ngọc Đường dám lấy nhãn lực nhiều năm lăn lộn trên giang hồ của mình ra đánh cuộc, trên đời này kẻ có thể viết ra chữ xấu như thế chỉ có một người! "Răng rắc", chén rượu thứ ba mươi chín lên tiếng kêu gào trước khi chết

Lần này, ba thiếu gia Vân Dung xã không nghe thấy, trái lại những người bên cạnh "Bạch cô nương" đều nghe được rành mạch

La ma ma nhất thời run lập cập, toàn bộ nha hoàn cùng lúc lùi về phía sau một bước, vẻ mặt hoảng sợ nhìn dung nhan tuyệt sắc của "Bạch cô nương" đang dần dần lan ra vẻ hung ác lạnh lẽo, làm người ta kinh hãi

La ma ma ở một bên run run xoa dịu: "Bạch, Bạch Bạch Bạch cô nương, ngài, ngài ngài bốt bốt giận, tuy rằng Ngưu công tử Vân Dung xã tài, tài văn chương không tốt lắm, nhưng, nhưng nhưng mà ra tay rộng rãi...Á!" Một "ngón tay chuột" chậm rãi dịch khỏi bàn mang theo tiếng "Răng rắc" quen tai, một chén rượu óng ánh trong suốt bị bóp thành bột phấn ngay dưới mắt La ma ma

La ma ma nuốt "Ợc" một ngụm nước miếng, hai cái chân run lẩy bẩy gần như muốn quỳ trên đất, mồ hôi to tướng chảy xuống từ cổ, không dám nói thêm nửa lời

La ma ma biết rõ thân phận và bản lĩnh lợi hại của "Bạch cô nương" này, tất nhiên không dám lỗ mãng, nhưng tiểu nha hoàn đi theo lại không biết, nên lúc này nhìn thấy vị "Bạch cô nương" mặt lạnh như thiên tiên, La ma ma lại có bộ dạng hoảng sợ như thế, không khỏi đoán loạn cả lên

"Khó trách Bạch cô nương nổi giận, Ngưu đại thiếu này cũng thái quá, cái gì gió, cái gì cát, cười chết người."

“Đúng đúng, còn không bằng câu đầu tiên!”

“Ta thấy lão gia bàn trước nói cái câu 'sống cùng sống, chết cùng chết, thiên thượng nhân gian', rất hay.”

“Thôi đi, lão gia bàn đó nhìn qua cũng phải bảy mươi tuổi, cái gì mà 'chết cùng chết', cái này không phải là trù Bạch cô nương chết sớm sao?”

“Răng rắc”, tiếng giòn tan lại phát ra

Các nha hoàng lập tức im bật, nét mặt khó hiểu nhìn đảo dạt xung quanh

Còn La ma ma thì sợ hãi nhìn đám bột phấn không biết là gì được vảy ra từ trong tay "Bạch cô nương"

"Khụ khụ, Bạch cô nương, Ngưu mỗ lại tham tường vài câu, thỉnh Bạch cô nương bình luận" Ngưu đại thiếu rung lắc cái bụng đi tới, vẻ mặt tự tin tràn đầy như đã định liệu trước. "Bạch cô nương" cuối cùng cũng nâng mí mắt liếc Ngưu đại thiếu một cái, chỉ là cái liếc mắt này hung ác dị thường

Đáng tiếc Ngưu đại thiếu sắc mê tâm khiêu lại không hề phát giác, chỉ cảm thấy "Bạch cô nương" đang nhìn mình "Đưa tình thâm kín", không khỏi tinh thần đại chấn, khuôn mặt sung huyết, bụng xông khí, bắt đầu rung đùi đắc ý ngâm thơ đối: "Núi không gờ, trời đất tuyệt, mới dám, mới dám..." Ngưu đại thiếu ngừng lại, có chút xấu hổ liếc mắt nhìn "Bạch cô nương" một cái, lén lút lôi ra tờ giấy giấu ở cổ tay áo nhìn nhìn, lại tiếp tục nói: "Núi không gờ trời đất hợp mới dám đoạn tuyệt với nàng!!"

“Bạch cô nương” dùng một cái đứng lên, sắc mặt âm u rợn người, trong đôi mắt hoa đào bốc lên ánh lửa sáng rực

Tất cả mọi người bị dọa giật nảy, chết trân trừng mắt nhìn Bạch cô nương không biết làm sao

Ánh mắt "Bạch cô nương" quét một vòng trên cổ tay áo của Ngưu đại thiếu, hơi hơi híp mắt, mọi người cảm thấy đỉnh đầu vù vù thổi qua gió

lạnh, bắt giặc đều rụng cổ, chỉ chớp mắt một cái, "Bạch cô nương" đã phất tay áo bước ra khỏi bàn

"Ấy? Bạch cô nương, Bạch cô nương, nàng chờ một lát đã, không thích nghe câu này thì ta còn có câu khác, còn nữa mà!!" Ngu đại thiếu vội vội vàng vàng đuổi theo, định lấy tay phải bắt lấy cánh tay "Bạch cô nương", còn chưa chạm tới góc áo của "Bạch cô nương" đã thấy trước mắt đen kịt, rầm một tiếng ngã xuống đất, hai mắt trắng dã, đúng là đã chết ngất

"Đại ca?"

"Đại, đại ca?" Cao hoa và Giang Xuân Nam đuổi theo sau nhất thời bị làm cho hỗn loạn, làm sao còn quan tâm đến hoa khôi cái gì, vội vàng gọi hai tên quy nô đến khiêng Ngu Hướng Sinh đã nằm trong trạng thái ngay đơ trở về

Sắc mặt La ma ma trắng bệch như giấy, cứ như bất cứ ở đâu bất cứ lúc nào cũng có thể bất tỉnh, môi run lại run cũng không run ra được nửa chữ, chỉ có thể sụp đầu đi theo sau "Bạch cô nương"

Đột nhiên, "Bạch cô nương" đang bước nhanh phía trước dừng lại bước chân, bất ngờ quay đầu lại, bày ra khẩu hình với La ma ma

La ma ma định thần nhìn lại, khẩu hình kia rõ ràng là một chữ "Kim"

"Kim? A Kim? Cô nương muốn tìm A Kim! Ta, ta cho người đi tìm!" La ma ma như được đại xá, vội chỉ huy ba nha hoàn bên cạnh: "Ba người các ngươi, chạy nhanh đi tìm A kim, bảo A Kim cấp tốc về đây!"

"Vâng, vâng." Ba tiểu nha hoàn không hiểu ra sao, vội lúng túng phân ra khắp nơi chạy đi

La ma ma liếc mắt qua khuôn mặt âm u của "Bạch cô nương", hít vào một hơi, nói: "Bạch, Bạch cô nương, mấy tiểu nha đầu này e là không đáng

tin cậy, ta, ta cũng đi tìm xem..." Lời còn chưa dứt, cũng không chờ "Bạch cô nương" trả lời, La ma ma đã vén chân vén cẳng giống như ngựa hoang, nhanh như chớp chạy xuống khỏi lầu hai, chìm vào đám người ồn ào trong đại sảnh

"Bạch cô nương" híp đôi mắt hoa đào, sát khí bèn ngót tràn ra từ giữa mắt. "Vi tra án" cái gì! "Điều tra kẻ khả nghi" cái gì! "Bắt con ba ba trong rọ dẽ như trở bàn tay" cái gì! Nghe xong cả đêm lời "Thổ lộ" lục phủ ngũ tạng cũng muốn nôn ra... Thêm vào cái tờ được xưng là mua mất một trăm lượng bạc trong tay tên Ngưu ếch nhái gì đó, chữ viết trên đó...Đó, đó đúng là...Đúng là..

Bạch Ngọc Đường nghiên răng bạc, hung tợn nghiên ra ba chữ: "Tiểu Kim, tử!

Hồi 6: Giả trang sai vật ngộ kẻ xấu, đang đêm cảm tặc gặp tai họa bất ngờ

Ở chỗ rẽ ngoặt vắng lặng trên tầng hai Quỳnh Ngọc các, hai thiếu niên ngồi xồm đối mặt nhau, một kẻ ăn mặc như sai vặt, một kẻ trang phục quy nô, chính là Kim Kiên và A Bảo

Trên mặt đất ở giữa hai người, trải ra một tấm bản đồ hết sức giản lược, mặt trên vẽ qua quýt các nhà gian của Quỳnh Ngọc các, và vị trí mặt phẳng từng bàn trong đại sảnh

A Bảo chỉ chỉ trỏ trỏ bản đồ báo cáo cho Kim Kiên tình hình khách hàng: "Trong năm mươi bàn ở đại sảnh có bốn mươi sáu bàn giao bạc, ba mươi bàn giao hai mươi lượng, mười sáu bàn giao mười lượng, còn bốn khách nhân nói muốn bằng sức mình ôm mỹ nhân về, không muốn giao bạc, A Kim, người xem này..." A Bảo nhìn Kim Kiên nói thật tỉ mỉ

Kim Kiên xoa cằm, vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Trong đại sảnh sợ cũng chỉ có nhiều đây béo bở, quan trọng là khách trong nhã gian này, đều là nhân vật bực quý một phương trong thành, muốn lấy tiền trong túi bọn họ dễ dàng hơn nhiều."

"Quả nhiên vẫn là A Kim người lợi hại!" A Bảo gật đầu kính nể, tiếp tục nói: "Tầng hai tổng cộng có hai mươi nhã gian, phía đông mười gian, phía tây mười gian, trong đó phía tây có bốn gian giao năm mươi lượng, ba gian giao sáu mươi lượng, một gian giao bảy mươi lượng."

"Còn hai gian đâu?"

"Hai gian kia --" A Bảo gãi đầu: "Có điểm quái." Kim Kiên nhướng mắt: "Quái thế nào?" A Bảo chỉ vào nhã gian thứ ba ở phía tây bản vẽ mặt phẳng nói: "Trong gian này có tất cả ba vị khách, một người là thiếu niên tầm mười bảy mười tám tuổi, hai người còn lại là thanh niên có vẻ ngoài hai mươi."

"Cái này có gì quái?"

"Quái là thiếu niên kia rất đẹp, quả thật có thể so sánh với Bạch cô nương, còn hai thanh niên kia, toàn thân đều đen kịt không giống người tốt, một kẻ mặt lạnh giống như băng, một kẻ cười tùm tùm!" A Bảo trừng mắt nói: "Quái nhất là, ba đại nam nhân đến chơi kỹ viện, vậy mà một cô nương hầu hạ cũng không muốn? Người nói xem có quái hay không?" Kim Kiên mới nghe được một nửa, mí mắt bắt đầu giật nảy điên cuồng

Một thiếu niên xinh đẹp, hai thanh niên áo đen, một tên thích cười một tên mặt lạnh, chắc không phải là...Chep, tám phần là đúng rồi! Ôi trời, nếu để cho huynh trưởng với mẫu thân nào đó trong kinh thành biết được việc này -- Trời ạ, đó chẳng phải là phong vân biến sắc quý khóc sói gào thiên hạ đại loạn sao? Đáng sợ nhất là, hấn lại xuất môn với ta! Mẹ ơi, chắc sẽ không trị ta tội khi quân phạm thượng lừa gạt Vương gia nhà lành chứ! Không không không, Phạm tiểu vương gia cải trang vi hành đến nơi phong

nguyệt cái gì, dạo chơi kỹ viện cái gì, ta không phát hiện, không có nghe đến, không biết, hoàn toàn không biết! Người không biết không có tội! Trong lúc Kim Kiên tự thôi miên mình, A Bảo vẫn còn mãi thao thao bất tuyệt

"Ta vừa mới hỏi hấn có muốn giao bạc học vài câu lấy lòng Bạch cô nương không, người đoán xem mấy người đó làm gì? Cái tên thiếu niên kia lại có thể bày ra bộ mặt ghê tởm như ăn phải cơm thiêu ba ngày, còn tên mặt lạnh thì đuổi ta ra!"

"Khu, A Bảo, loại quái nhân này ta không để ý, hay là nói tiếp phòng phía đông bên này đi." Kim Kiên cười gượng hai tiếng, cướp ngang lời A Bảo

A Bảo gật gật đầu, lại tiếp tục chỉ bản đồ nói: "Mười nhả gian phía đông, một gian giao ra một trăm lượng, chính là gian của Vân Dung xã kia, còn lại tám gian đều giao năm mươi lượng. Về phần gian đầu tiên phía đông..." A Bảo giương mắt liếc Kim Kiên một cái: "Gian đó là La ma ma cố tình giao lại cho Triển công tử và Nhan công tử. A Kim, người nói chúng ta có nên đặc biệt chiêu đãi hai vị công tử này một chút, thu ít bạc lại..."

"Trăm ngàn lần đừng!" Kim Kiên thiếu chút nữa đã bật nhảy lên, biến sắc kinh hô: "Hai vị gia này chúng ta không thể trêu vào, cũng không xen vào, dù trăm ngàn lần người cũng đừng đi hỏi, nếu không nhất định là hậu hoạn không cùng đại họa ập đầu!" Sắc mặt A Bảo xẹt một chút trắng bệch: "Thật, thật sao?"

"Đương nhiên là thật! Tuyệt đối không thể nói cho họ nghe chuyện mua bán của chúng ta." Kim Kiên nghiêm giọng nói

"Nhưng, nhưng nhưng mà ta đã nói rồi..." A Bảo mặt như khóc tang

"Gi?" Kim Kiên lúc này cả kinh không nhỏ, chợt thấy da đầu run lên từng chập, bật nảy người lên, giậm chân kêu thét: "Xong rồi xong rồi xong

rồi, nếu Tiểu Miêu đã biết, vậy nghĩa là Công Tôn gậy trúc cũng biết, nói cách khác, chút bạc ta khó khăn kiếm được ấy chín phần chín sẽ bị sung công! Không phải đâu!!”

“A, A Kim?” A Bảo trợn mắt nhìn Kim Kiên đang "Nói năng lộn xộn", vẻ mặt không biết xử trí thế nào

Kim Kiên bất giác đứng thẳng thân, cứ như hạ quyết tâm gì đó, đè mày xuống liếc ngang nói: "Bây giờ chỉ còn một kế là mau chóng kiếm bạc, sau đó dời hết tàng trữ trong ngân hiệu, tiêu diệt toàn bộ chúng cứ mới là thượng sách. Đúng vậy, cứ làm vậy đi!" Mắt nhỏ sáng quắc lại tròng về hướng A Bảo: "A Bảo, người vừa nói phía tây còn có một gian chưa thu bạc?"

“Gian thứ sáu phía tây, Cúc Hoa các." A Bảo chỉ vào bản đồ nói

"Tốt, lập tức hành động!" Kim Kiên nắm chặt quyền, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi

A Bảo sững sờ tại chỗ một lúc lâu sau mới phản ứng lại, vội đứng dậy đuổi theo, vừa chạy vừa kêu: "A Kim, A Kim, khách nhân trong gian đó cũng có chút quái!" Đáng tiếc lúc này Kim Kiên đã sớm bị bạc dán lên tim mắt, căn bản không để tâm đến những lời ngụ ý sâu xa phía sau mình

* "Cúc Hoa các, chính là chỗ này!" Kim Kiên liếc nhìn biển hiệu phía trước cửa một nhã gian, gật đầu, đưa tay gõ khung cửa hai cái

"Ai đó?" Một giọng hỏi truyền ra từ bên trong nhã gian

Kim Kiên tăng hăng cổ họng, cất giọng trả lời: "Tiểu nhân là sai vật bên cạnh Bạch cô nương, có biết đôi chút thứ mà Bạch cô nương yêu thích, đối với đáp án của vấn đề Bạch cô nương đặt ra lúc này cũng có vài phần tâm đắc, không biết khách quan trong phòng có hứng thú nghe qua?" Trong phòng yên tĩnh một lát, mới trả lời: "Vào đi."

“Đa tạ gia.” Kim Kiên vội vàng sửa sang lại áo mũ, nhắc màn trúc đi vào

Nhưng vừa bước vào bên trong nhã gian này, Kim Kiên liền thấy có chút quái dị

Trong các nhã gian khác, đều tập hợp các cô nương bồi rượu, uống rượu đùa cợt thanh thanh náo nhiệt, trên bàn món ngon rượu ngon mọi thứ đều đầy đủ. Nhưng gian này lại im lặng đến mức dị thường

Rượu ngon món ngon -- không có

Trên cái bàn tròn to như vậy chỉ bày duy nhất một ấm trà lài, ba đĩa điểm tâm

Cô nương bồi rượu -- không có

Ở giữa nhã gian chỉ có hai nam tử mặt đối mặt

Vị bên trái, thân hình cường tráng, toàn thân áo ngắn tro đen, chân mang ủng cao đế bạc, trên đầu tết một búi tóc tận trời, nhìn lên mặt, một đôi mắt tam giác xéch ngược, cái mũi thịt, cái môi dày, mặt đầy râu ngắn cứng, nét mặt hung ác, nếu trong thắt lưng giắt thêm một cái dao làm bép, thì căn bản chính là một hộ tư nhân bán thịt lề đường

Vị bên phải, mặt mũi nhã nhặn hơn, thân hình cao gầy, cả người là trường sam, eo buộc thắt lưng đen, dưới chân là một đôi hài bằng vải đen, đầu đội khăn vuông thư sinh, màu da hơi trắng, mày rậm mắt dài, mũi cao miệng nhỏ, nhìn vào, thật giống như một tiên sinh dạy học trường tư

Hai người bề ngoài không chút liên quan nhau lại ngồi trong cùng một gian phòng này, quả thực là quái dị không nói nên lời

"Ngươi tên gì?" Nam tử cường tráng nhìn quét Kim Kiên từ trên xuống dưới một lượt, vuốt cằm nói

"Nhị vị cứ gọi tiểu nhân là A Kim, không biết nhị vị gia xưng hô thế nào?" Kim Kiên cúi đầu khom lưng đáp. "Ta họ Trương." Nam tử cường tráng lại chỉ vào nam tử nhã nhặn bên cạnh: "Hắn họ Nghiêm."

"Tiểu nhân ra mắt Trương gia, Nghiêm gia." Kim Kiên ôm quyền chấp tay thi lễ

Nam tử họ Nghiêm liếc nhìn Kim Kiên một cái, vẫy tay hướng Kim Kiên, chỉ vào vị trí ở giữa hai người nói: "Lại đây ngồi đi."

"Ôi chao?" Kim Kiên sững sốt, vội lắc đầu nói: "Nhị vị gia, ta là loại thân phận nào, làm sao có thể ngồi giữa hai vị gia, ta đứng đây nói chuyện là được rồi."

"Bảo ngươi lại đây ngồi thì cứ ngồi, nói nhiều lời vô ích như vậy làm gì." Trương gia vỗ bàn, lông mày ánh mắt đều dựng đứng

Cả người Kim Kiên run lên, vội tiến lên vài bước ngồi vào mép ghế dựa ở chính giữa hai người

Trương gia bên trái ôm cánh tay, híp mắt tam giác, ngón từ tóc tơ đến ngón chân Kim Kiên, chậm rãi gật đầu, giống như đang đánh giá một khối thịt heo tốt nhất; Nghiêm gia bên phải, ngón tay gõ mặt bàn, ngoắc ngoắc mắt nhìn chằm chằm mặt Kim Kiên, con ngươi mập mờ bất minh

Kim Kiên bị nhìn chòng chọc đến lông tóc cả người đều dựng đứng, da đầu run lên từng trận, mắt nhỏ nhìn nhìn bên này, ngó ngó bên kia, càng phát hiện có điều không bình thường, vội mở miệng nói: "Nhị vị gia, chuyện Bạch cô nương..." Còn chưa nói xong, đã bị tên Trương gia kia đánh gãy

Chỉ thấy Trương gia kia sửa lại vẻ mặt hung thần ác sát mới đó, mỉm cười hỏi: "A Kim, ngươi bao lớn rồi?"

“Ôi chao?” Kim Kiên chớp mắt mấy cái, hiển nhiên không kịp phản ứng lại

Nghiêm gia áp sát đến bên cạnh Kim Kiên, miệng hà hơi vào chớp mũi Kim Kiên: "A Kim, trong nhà người còn có ai không?"

“Hà?”

“Người xem cái cổ tay nhỏ này, khẳng định là ăn không đủ no rồi.”
Tương gia chắc lưỡi lắc đầu, bàn tay đầy thịt dầy cộp cộp vù vù lên bàn, cuối cùng lại cọ đến ngón tay trơn nhẵn của Kim Kiên

Mí mắt Kim Kiên nhảy dựng mãnh liệt, còn chưa biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, liền thấy sau gáy thổi tới một trận hà hơi nóng rực

Lông tơ cả người vút một cái hùng hổ dựng thẳng, mắt nhỏ Kim Kiên di chuyển cứng ngắc, ngốc ngốc nhìn tên Nghiêm gia kia không biết từ lúc nào đã kê sát sau lưng mình, thì thảm trong miệng cái gì mà "Nhìn xem thân thể nhỏ nhắn này...", hơi thổi cực nóng thổi thẳng vào lỗ tai Kim Kiên, vươn một bàn tay ra ôm vào eo nhỏ Kim Kiên

Không, không phải đâu!! Tê bào toàn thân của Kim Kiên tức thì phong hóa cứng ngắc, mắt nhỏ trợn lên như cá chép hấp hổi, lông mày da mặt khóe miệng quai hàm, đều run rẩy đạt tốc độ cao cấp nhất từ trước tới nay -
- vươn thẳng đến tần suất rung động sóng âm, máu huyết trong lòng phun trào tầng tầng lớp lớp, giống như ba đào mãnh liệt, lôi đình phẫn nộ: Ta, ta ta ta lại có thể bị quấy rối tình dục a a! Tất cả mọi chuyện sau đó đều xảy ra trong nháy mắt

Một ly rượu mang theo cuồng phong, xuyên thẳng qua màn trúc che chắn sườn đông nhã gian, đập ngay vào mũi Tương gia, Tương gia khóc thét một tiếng, cái mũi tức thì chảy máu như trút, bịch một tiếng ngã vật ra đất

Tiếp đó một loạt mũi nhọn đen kịch như chớp điện phóng xuyên qua cửa sổ sườn bắc, găm vào bàn sâu hơn một tấc, mặt bàn trả lời bằng việc nứt ra thành hai nửa, lại nhìn tới một loạt mũi nhọn đen đúa kia, chính là mười hai cây đũa trúc

Gió lạnh mang theo sát khí rét buốt thấu xương, gào rít phóng tới cùng mười hai cây đũa trúc, thoáng chốc, nhiệt độ trong phòng lập tức tụt xuống, như trời ngưng đất khép, gió rét cắt cắt thịt xẹt qua ngang dọc

"Rầm"

Màn trúc bị giật phăng xuống ném qua một bên, một người bước thẳng vào trong phòng, dung mạo khuynh thành sớm đã bị vẻ mặt tức giận làm biến dạng, chính là hoa khôi Bạch Ngọc Đường. "A Kim, người không sao chứ?" Một cái đầu ló ra phía sau Bạch Ngọc Đường, nét mặt lo lắng, chính là A Bảo vừa rồi đã cảnh báo Kim Kiên

Trong phòng, tên to lớn đang bung cái mũi đỏ máu không ngừng, nằm lăn lộn trên đất gào khóc điên loạn, bàn tròn bằng gỗ lim bị nứt thành hai nửa, bát đĩa ấm trà vỡ vụn. Kim Kiên ngơ ngác ngồi trên ghế, vẻ mặt kinh hồn chưa định, tên nam tử ra vẻ nhã nhặn ngồi sát phía sau, vẻ mặt khiếp sợ, một bàn tay ôm lấy eo nhỏ Kim Kiên cũng quên buông ra

"Đặng đồ tử! Buông A Kim ra!" A Bảo quát to một tiếng, bước lên định cứu Kim Kiên

Nhưng bước chân còn chưa kịp chuyển, đã thấy trước mắt hoa lên, một vệt bóng trắng như ma quỷ phóng vụt qua, đứng thẳng trước tên nam tử nhã nhặn, tên nam tử kia "Rầm" một tiếng ngã ngửa ra đất, miệng sùi bọt mép, máu mũi giàn giụa, trên mặt nhiều ra dấu chân xanh đen ngấn sâu vào thịt ba phần

Lại nhìn Kim Kiên, không biết từ lúc nào đã bị "Bạch cô nương" siết chặt trong ngực, cả khuôn mặt đều chôn trong ngực của "Bạch cô nương"

Hai hàng lông mày của "Bạch cô nương" dựng thẳng, ánh mắt tàn nhẫn, vẻ mặt như quỷ ngục ác ma trừng trừng nhìn hai tên dưới đất, hung hãn tàn bạo, như thể muốn đem hai tên này từng xẻo phanh thây nghiền xương thành tro

"Bạch, Bạch Bạch..." A Bảo chưa từng gặp qua thế trận như thế, nhất thời hoảng sợ thất sắc, đầu lưỡi đều thất thành nơ bướm

"Bạch cô nương" liếc A Bảo một cái, đột nhiên nhắc chân hung hăng đạp hai cước lên trên mặt của tên Nghiêm gia đã bất tỉnh nhân sự, thẳng đến khi mắt mũi của tên Nghiêm gia kia đều vo thành một cục, lúc này mới mang theo vẻ mặt hung thần ác sát ôm Kim Kiên lao khỏi nhĩ gian như một trận gió

Đợi đến khi tiếng bước chân của "Bạch cô nương" xa dần, đầu óc A Bảo mới dần buông lỏng, lập tức xụi lơ ra đất, trong miệng lẩm bẩm: "Đây, đây mà là tiên nữ cái gì, căn, căn bản chính, chính chính là bạch diện vô thường thì có!" Bạch Ngọc Đường một mạch ôm Kim Kiên bước nhanh đến một góc hành lang yên tĩnh ở tầng hai, chỉ cảm thấy lửa giận trong lòng như thể bị trút thêm dầu, hùng hực dâng lên

Tên khốn nạn đó, dám chiếm tiện nghi của Tiểu Kim tử, ta nhất định phải làm cho hắn muốn sống không được muốn chết không xong! "Này này!!" Chặt tay hắn, cắt gân chân hắn, xẻo mặt hắn! Thiến hắn! "Ê ê ê!" Hai cánh tay nhỏ liều mạng lắc lư trước mắt Bạch Ngọc Đường

Bạch Ngọc Đường chợt hoàn hồn, lúc này mới nhận ra Kim Kiên còn đang bị mình ôm vào trong ngực, nhất thời da mặt nóng lên, vội vàng buông cánh tay ra

"Hơ! Hơ! Khụ khụ!" Kim Kiên thoát khỏi vuốt "Chuột", lập tức lủi sang một bên, hít lấy hít để không khí cứu mạng

Chết, chết ta mất, Bạch Thử này cũng quá dùng sức, ta suýt nữa bị ngộp chết trong "Ba đào ngực dưng" của hần

"Tiểu, Tiểu Kim tử, ngươi không sao chứ?!" Bạch Ngọc Đường lên tiếng hỏi về mặt căng thẳng

"Khụ khụ, không có việc gì, không có việc gì..." Kim Kiên khoát tay, giương mắt nhìn về hướng Bạch Ngọc Đường, cười khỏ nói: "Vừa rồi đa tạ Ngũ gia ra tay cứu giúp." Bạch Ngọc Đường không nghe thì thôi, vừa nghe thấy, lửa giận vừa mới bị đánh tan đã ùng ùng trỗi dậy, lớn tiếng quát: "Tiểu Kim tử, lá gan của ngươi thật không nhỏ, dám tới nơi yên hoa này chạy loạn, cũng không hỏi thăm xem cái tên trong nhã gian đó là loại người gì! Nếu không phải Ngũ gia ta tình cờ gặp A Bảo nói hai tên khách làng chơi đó có sở thích dị thường, là yêu thích nam tử, vận hết khinh công đuổi tới đúng lúc, sợ là Tiểu Kim ngươi ngay cả xương cốt cũng đã bị ăn rồi!"

"Cái này...Ta cũng không nghĩ tới mà..." Kim Kiên nhướng mắt liếc Bạch Ngọc Đường một cái, nhỏ giọng nói thầm

"Thân đang ở trong thanh lâu kỹ viện, lại không hề có tâm cảnh giác, A Bảo đã cảnh báo ngươi trước, vì sao ngươi không nghe?" Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước, mắt hoa đào nheo lại

Kim Kiên không khỏi lui về phía sau một bước, giọng nói càng phát ra càng không có sức lực: "Đó là bởi vì..."

"Hừ!" Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, lại tiến lên một bước, chọc vào đầu Kim Kiên: "Trong đầu của Tiểu Kim tử ngươi toàn bộ đều là làm cách nào lợi dụng hoa khôi Ngũ gia ta kiếm tiền, làm sao còn nghe thấy cảnh báo gì nữa!" Kim Kiên tiếp tục lui về phía sau một bước, đầu gần như chôn vào trong ngực, lần đầu tiên cảm thấy bản thân không biết nói gì để chống đỡ

Bà nó! Lần này thật sự là tiền mất tật mang, bị chiếm tiện nghi còn bị mắng, lỗ lón a a! "Vừa rồi nếu ta tới trễ nửa khắc, hôm nay Tiểu Kim tử ngươi có lẽ đã bị ăn sạch rồi!" Bạch Ngọc Đường càng nói càng tức, càng nói càng áp tới gần Kim Kiên, cơ hồ như muốn phủ lấy Kim Kiên dưới thân mình

"Bạch, Bạch ngũ gia..." Kim Kiên cúi đầu rụt vai, ánh mắt bay chuyể, liên tục lui về phía sau

"Tóm lại, về sau Tiểu Kim tử ngươi tuyệt đối không được đến nhĩ gian một mình, gặp mấy tên nam nhân không đứng đắn đó nữa!" Bạch Ngọc Đường đưa ra một mệnh lệnh tổng kết: "Có nghe hay không?"

"Nghe, nghe được..." Một giọng nói yếu ớt như tơ nhện truyền ra từ trong ngực Bạch Ngọc Đường

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, cúi đầu nhìn lại, lúc này mới kinh hoàng nhận ra không biết từ khi nào bản thân đã bức Kim Kiên đến góc tường, gương mặt Kim Kiên gần như dán vào lòng mình, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đang phát xoáy cùng một đôi tai đỏ bừng

Da mặt chợt nóng phùng lên, Bạch Ngọc Đường vội vàng lui ra phía sau hai bước, trong lòng ảo não không thôi

Cái, cái gì khiến cho, Ngũ gia ta thất thố như thế, việc này, việc này, chẳng phải là không khác gì với mấy tên khốn nạn lúc nãy sao? Nghĩ vậy, Bạch Ngọc Đường càng cảm thấy xấu hổ, không khỏi liếc trộm qua Kim Kiên một cái

Chỉ thấy hai gò má Kim Kiên đỏ ửng, mắt nhỏ long lanh nhìn mình, muốn nói lại thôi, đôi môi hé ra khép vào kia thoạt nhìn càng thêm tron ướt. Bạch Ngọc Đường đột ngột cảm giác tim mình phút chốc đập nhanh hơn

"Bạch, Bạch ngũ gia..." Đáng chết, Tiểu Kim tử ngươi không thể nói chuyện đàng hoàng được sao? Nhỏ nhẹ như vậy làm chi khiến lòng người nghe phát ngứa

"Ngũ gia, ta, ta có một câu không biết có nên nói hay không."

"Thình thịch, thình thịch." Bạch Ngọc Đường có thể nghe được tiếng tim mình đập càng lúc càng gấp

"Cái gì, nói cái gì?"

"Ngũ gia, ta...ngươi..."

"Thình thịch thình thịch, thình thịch thình thịch" Đáng chết, đừng có đập lớn tiếng như vậy! Bạch Ngọc Đường nắm chặt bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi, bóng người nhỏ gầy trước mắt như thể bị một tầng hơi nước che phủ, mờ ảo mê hoặc hồn người

Kim Kiên liếc mắt ngắm Bạch Ngọc Đường một cái, mắt nhỏ nhìn khắp chung quanh, da mặt càng lúc càng đỏ, rớt cuộc như thể đã hạ quyết tâm, hít sâu một hơi, trừng thẳng hướng Bạch Ngọc Đường

Tim đập chọt đình trệ..

Một trận gió đêm mềm nhẹ phát qua, thổi bay góc váy tuyết bằng lụa mỏng của Bạch Ngọc Đường, phát lên vờ ra trên trán Kim Kiên

Xa xa truyền đến tiếng sáo lượn lờ, bay theo trong gió hương hoa nhàn nhạt

Giọng nói của Kim Kiên từ từ truyền đến theo tiếng gió

"Bạch ngũ gia, hai cái bánh bao nhét trong ngực ngươi, giống như thiu rồi..." Gió đêm đột ngột lặng ngắt, tiếng sáo ngừng bật, mùi hoa bắt chọt trở nên gay mũi

Một chậu nước lạnh đổ ụp xuống đầu, khóe miệng Bạch Ngọc Đường co giật không ngừng, gân xanh trên trán cơ hồ muốn phá da mà ra, thậm chí muốn tóm lấy cái cổ nhỏ của họ Kim nào đó trước mắt mà bóp chặt, chỉ có một từ để diễn tả: thẹn quá hóa giận

"Ngũ, Ngũ gia, ngài không có việc gì chứ?" Kim Kiên dè dặt hỏi

Sao Bạch Thử này lại có bộ dạng như thế? Đừng nói là bị mùi của hai cái bánh bao thiu đó xông thành bệnh rồi chứ? Hai đấm của Bạch Ngọc Đường răng rắc rung động, thỉnh linh, đưa tay tóm phất lấy cổ áo Kim Kiên, tách hai chân Kim Kiên ra khỏi mặt đất

"Ngũ, Ngũ gia?" Kim Kiên kinh hãi, hoa tay múa chân muốn thoát ra, thế nhưng bản thân căn bản không phải là đối thủ của Bạch Ngọc Đường, chỉ có thể cắn răng chịu đựng để mặc cho Bạch Ngọc Đường túm xuyên qua phía tây, chuyển qua hành lang dài, đi tới trước cửa nhã gian đầu tiên phía đông

Bạch Ngọc Đường vén màn trúc, vung tay vứt Kim Kiên vào trong, quát lên với người trong phòng: "Thôi Miêu, trông cho kỹ cái tên Tiểu Kim tử chuyên đi loanh quanh gây chuyện này đi, bớt cho hắn lại gặp phải tai họa." Dứt lời, cũng không quan tâm đến phản ứng của người trong phòng, xoay người bước nhanh đi khỏi, cứ như thể phía sau có hồng thủy dã thú

Hai người trong nhã gian rõ ràng bị Kim Kiên từ trên trời giáng xuống dọa một trận không nhẹ

Người bên phải giật nảy khỏi ghế, đôi con ngươi trong trẻo trừng thẳng vào Kim Kiên đang nằm rạp trên đất, mặt đầy kinh ngạc -- chính là Nhan Tra Tán

Người bên trái, áo lam đai trắng, lưng thẳng như tùng, con ngươi đen rét lạnh như băng, toàn thân phát ra sát khí buốt giá thấu xương, thối quết

hung hãn làm cả phòng như hàm băng hó tuyết -- tất nhiên chính là Khai Phong phủ Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu

"Triển đại nhân...Nhan huynh..." Kim Kiên lồm cồm bò dậy, đập đập đất trên người, cười gượng hai tiếng

Vẻ mặt Nhan Tra Tán kinh ngạc, lắp bắp hỏi: "Kim, Kim huynh? Vừa nãy là -- Bạch thiếu hiệp ư? Đây, đây là chuyện gì?"

"Ta, ta là, cái đó..." Ngón tay Kim Kiên gãi đầu, liếc mắt qua sắc mặt lạnh lẽo như sương giá của Triển Chiêu, nuốt nuốt nước miếng, bắt đầu nghĩ loạn trong đầu

Nếu để cho Tiểu Miêu biết ta đường đường là tông lục phẩm giáo úy Khai Phong phủ, lại có thể bị hai tên khách làng chơi chiếm tiện nghi, nguyên nhân chỉ vì ta muốn kiếm bạc..

Một hàng chữ mạ vàng to tướng thối qua trước mắt: thất tiết là chuyện nhỏ, đánh mất thể diện Khai Phong phủ mới là chuyện lớn! Một chuỗi cảnh tượng ngày sau chiếu lên sóng động trong đầu: cuốn gói, phỉ đuổi việc, không nhà không xe mất luôn bảo hiểm lương hưu, nghèo khổ lạnh lẽo, đói chết đầu đường, phơi thây hoang dã..

Cả người Kim Kiên nhất thời run run: hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi! Không được, chuyện nguy hại đến sinh kế tương lai bực này, tuyệt đối phải giấu nhem tới cùng! Nghĩ vậy, Kim Kiên thâm hạ quyết tâm, nhếch miệng cười, hướng tới Triển Chiêu ôm quyền nói: "Thuộc hạ đến là để bẩm báo với Triển đại nhân tình hình tiến triển của điều tra!" Triển Chiêu lạnh lùng nhìn Kim Kiên, im lặng không lên tiếng, sát khí quanh thân lại đột nhiên tăng mạnh

Kim Kiên đã có sẵn cảm giác chột dạ, lúc này không khỏi rụt lui cổ

Nhan Tra Tán một bên nghe được lời này của Kim Kiên trái lại rất kinh hi: "Tiên triển? Là tiên triển gì?"

“Cái, cái đó...” Toàn bộ lỗ chân lông trên người Kim Kiên đều bị hàn khí "Mị lực" vờn quanh thân làm xúc động, cái miệng luôn luôn nhanh nhẹn không hiểu vì sao lại không nghe theo sai khiến

Về mặt Nhan Tra Tán nghi hoặc, nhìn Kim Kiên, lại ngắm Triển Chiêu, đột nhiên thần sắc cởi mở, như thể nghĩ thông suốt điều gì, bật kêu lên: "Tiên triển theo như lời Kim huynh có phải là có liên quan tới ám khí mà Triển đại nhân phóng ra lúc nãy?"

“Ám khí? Ám khí gì?" Kim Kiên nheo mắt, nhắc mạnh đầu

"À, cũng không thể gọi là ám khí, chẳng qua chỉ là một nắm đũa trúc." Nhan Tra Tán đáp: "Bỗng nhiên vừa rời thần sắc Triển đại nhân đại biến, đem tất cả đũa trên bàn làm thành ám khí phóng đến nhã gian đối diện, sau đó lập tức đứng dậy ra khỏi cửa, nhưng không biết vì sao..." Nói đến đây Nhan Tra Tán dừng một chút, trên mặt hiện ra vẻ nghi hoặc: "Vọt tới cửa liền lui trở về...Không bao lâu, Kim huynh đã bị Bạch thiếu hiệp ném vào đây..." Nhan Tra Tán nhìn về phía Kim Kiên, nhíu mày nói: "Chẳng lẽ là hái hoa tặc hiện thân? Tại sao Triển đại nhân lại lộ ra dáng vẻ như lâm đại địch...cái đó..." Giọng Nhan Tra Tán càng nói càng thấp, càng nói càng thấy không bình thường, cuối cùng không nói nổi nữa

Gió lạnh trong phòng vù vù thổi đến thấu xương ngấm thịt, sắc mặt Kim Kiên bây giờ đã giống hệt như giấy vàng

"Đũa, cái đũa..." Kim kiên cảm thấy từng sợi từng sợi tóc trên đỉnh đầu đều dựng thẳng, trừng mắt nhỏ nhìn lại phía bàn, chỉ thấy trên bàn tròn lúc này, rượu nước thức ăn, bát đĩa muỗng thìa đều đầy đủ, duy chỉ không nhìn thấy thậm chí là một chiếc đũa

Mắt nhỏ lại đảo vòng quanh phòng, rốt cuộc phát hiện trong nhã gian có chỗ khác thường

Nhã gian tầng hai Quỳnh Ngọc các chính là nhìn bao quát cả đại sảnh, lập thành hình vòng cung, phía tây phía đông đối vọng xa xa. Mỗi nhã gian đều có bệ phơi, tầm nhìn trông trải, không những có thể xem biểu diễn dưới đại sảnh không sót thứ gì, mà còn có thể nhìn đến tám chín phần mười nhã gian nào không che màn trúc, có mấy người ngồi bên trong, đang xảy ra chuyện gì

Mà nhã gian này lại đặt ở vị trí đầu tiên phía đông, vừa vặn có thể xem rõ tình hình ở các nhã gian phía tây, và tất nhiên hai tên đang đồ tử vừa đùa giỡn Kim Kiên cũng không ngoại lệ

"Gió không thể xuyên tường" quả nhiên là chân lý! Một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống từ thái dương Kim Kiên

Lại nhìn qua Triển Chiêu, con người đen tựa như hố sâu không đáy, sâu hoắm rợn người, chỉ trừng mắt nhìn mình đăm đăm, một đôi mày kiếm siết chặt thành gút, khí thế toàn thân hãi mất kinh tâm, đúng là tạo hình kinh điển của quốc mắt cau mày

"Rắc" một tiếng, bàn tròn không chịu nổi sát khí lập tức run lên, một vết rạn hiện ra cong vòng uốn lượn. Kim Kiên giật nảy trong lòng, trong đầu linh quang chợt lóe, lập tức phóng một bước lui lên phía trước, vẻ mặt oan ức kéo căng giọng ra, bắt đầu khóc lóc kể lể: "Triển đại nhân, chuyện lần này thật sự đừng trách thuộc hạ mà! Thuộc hạ thật sự chỉ muốn đi điều tra xem có ai là kẻ khả nghi hay không thôi, ai lại đoán được hai tên đại nam nhân đến chơi kỹ viện, lại có thể thích nam tử, còn có thể đối bụng ăn quàng như thế, ngay cả hạng như ta cũng không buông tha..." Càng nói Kim Kiên càng thấy mắt hết mặt mũi, giọng nói càng lúc càng nhỏ, cuối cùng gần như có thể so với tiếng muỗi vo ve

Nhan Tra Tán một bên sớm đã kinh ngạc thất sắc, miệng há nửa, thân hình lắc lư dao động, mắt thấy sẽ té ngã khỏi ghế

Hai đấm của Triển Chiêu siết chặt lại, khớp xương trắng xanh, trên mu bàn tay gân xanh bạo nổi, một lúc lâu sau mới vững giọng nặn ra một câu: "Về sau không được lỗ mãng như thế."

"Vâng, vâng! Về sau Thuộc hạ làm việc tuyệt đối cẩn thận, nghĩ trước làm sau!" Kim Kiên hít hít mũi

"Nếu còn gặp mấy tên như thế --" Trong con ngươi đen láy của Triển Chiêu trỗi dậy một luồng sát ý đẫm máu: "Một phát giết hết, tuyệt không lưu tình!"

"Ôi chao...Vâng! Thuộc hạ tuân mệnh..." Kim Kiên bị sát khí trào ra trong mắt Triển chiêu làm hốt hoảng, thầm nghĩ trong lòng: hôm nay Tiểu Miêu làm sao vậy, ta chẳng qua chỉ bị ăn đậu hủ (*) một chút, cũng không đến mức đặt người khác vào chỗ chết chứ, huống chi ta cũng không có tổn thất gì, trái lại hai tên kia, phỏng chừng đã sắp mất luôn nửa cái mạng..

(*) bị sàm sỡ Như thế biết được suy nghĩ trong lòng Kim Kiên, trong con ngươi của Triển Chiêu chớp lóe hàn quang, giọng nói lại lạnh xuống vài phần: "Một phát giết hết, tuyệt không lưu tình!"

"Vâng!" Kim Kiên vội nhấc thẳng sống lưng

"Kim huynh...Triển đại nhân..." Nhan Tra Tán lão đảo đứng dậy, nét mặt sợ hãi như bị thứ gì đả kích, mở miệng nói: "Nhan mỗ ra ngoài hít thở không khí một lát..." Vừa nói vừa loạng choạng bước ra khỏi phòng. Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại mỗi Triển chiêu và Kim Kiên, không đến một lát, không khí lại trở nên nặng nề căng thẳng

Không phải chứ! Lại tới nữa? Kim Kiên không khỏi nhướng mắt nhìn, chỉ thấy Triển Chiêu lại có vẻ mặt sợ tránh còn không kịp kia, ánh mắt

muốn né ra xa xa, ngay cả liếc cũng không liếc một cái

Ngực như bị rớt xuống một tảng đá lớn, ép tới mức bản thân không thở nổi

Không bình thường, cực không bình thường! Tiểu Miêu này bị chứng bệnh quái gở gì vậy, ba lần bốn lượt phát tác, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì chứ? Nếu về sau đều là bộ dạng này thì cấp dưới ưu tú bậc nhất, tuân theo pháp luật vô tư công hiến yêu nước thương dân như ta, chẳng phải là hít thở không thông mà chết sao? Không được, không được! Vì tương lai sau này có được môi trường công tác hô hấp khỏe mạnh, hài hòa trôi chảy, bảo đảm tinh thần thể xác của người lãnh đạo trực tiếp được khỏe mạnh, chính là sự nghiệp hàng đầu của ta

Ta không tin, với y thuật của đệ tử quan môn Y tiên Độc thánh, cộng thêm gần năm ngàn năm tinh hoa văn hóa của ta, còn trị không được một động vật họ mèo! Nghĩ vậy, Kim Kiền hạ quyết tâm, hít vào một hơi, kéo thẳng sống lưng, nghiêm trang cất giọng nói: "Triển đại nhân! Thuộc hạ nhận thấy đại nhân đã nhiều ngày sắc mặt không tốt, cơ thể gầy yếu, e là đã nhiễm bệnh trong người, nếu Triển đại nhân tin tưởng thuộc hạ, thì cho phép thuộc hạ bắt mạch chữa bệnh cho Triển đại nhân." Tầm mắt Triển Chiêu trông về phía xa, giọng bằng phẳng: "Triển mỗ không nhiễm bệnh."

"Triển đại nhân!" Kim Kiền ngả về phía trước dò xét, vẻ mặt khẩn thiết: "Có câu bệnh nhẹ không trị, bệnh nặng khổ thân. Theo thuộc hạ chứng kiến, bệnh này của Triển đại nhân sợ là đã có được một quãng thời gian, nếu không trị liệu kịp thời, đợi đến khi bệnh vào tận xương tủy, xâm nhập tâm mạch, như vậy, cho dù có là Hoa Đà tái thế, Biển Thước tái sinh cũng thúc thủ vô sách rồi!"

"Triển mỗ chưa từng cảm thấy không khỏe." Chân mày Triển Chiêu khẽ động, giọng nói cất cao vài phần

Sao Tiểu Miêu này lại không được tự nhiên như vậy chứ! Làm ta không muốn ra đòn sát thủ cũng không thể! Da mặt Kim Kiên co rút, bất chợt thở mạnh, miệng cũng trễ xuống, chính là biểu cảm khóc tang tiêu chuẩn: "Bao đại nhân ơi, Công Tôn tiên sinh ơi, thuộc hạ không còn mặt mũi nào gặp lại hai vị nữa rồi, thuộc hạ then với Khai Phong phủ, thuộc hạ còn mặt mũi nào ở lại Khai Phong phủ nữa đây, thuộc hạ trở về liền từ chức không làm nữa..." Mày kiếm Triển Chiêu nhú lại, môi mỏng nhếch lên, hầu kết lặn lộn lên xuống hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng, vươn cổ tay ra thả tới trước mặt Kim Kiên, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: "Được rồi -- đừng lấy Đại nhân và Công Tôn tiên sinh ra ép ta nữa."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Kim Kiên nhất thời tỉnh táo tinh thần, vội đưa tay khoác lên cổ tay Triển Chiêu, ngưng thần tĩnh khí, chẩn đoán kỹ càng

Nhưng càng chẩn, lại càng khó hiểu

Như nhanh như chậm, chìm nổi không ngừng, nói nhiễm bệnh trong người, có tới bảy phần không giống, nhưng nếu nói khỏe mạnh không bệnh, lại có ba phần không hợp

Đây, đây là chứng bệnh gì chứ? Kim Kiên thu hồi ngón tay, trừng mắt đánh giá tỉ mỉ sắc mặt cùng ánh mắt Triển Chiêu, nhìn mãi đến khi Triển Chiêu buông mắt nghiêng đầu, mép tai ửng đỏ, mới thu hồi ánh nhìn, sờ cảm ngẫm nghĩ một hồi, mới thận trọng nói ra chẩn đoán: "Bệnh này của Triển đại nhân, xác nhận nguyên nhân là do tâm tư tích tụ." Mi dài của Triển Chiêu run lên

"Gần đây Triển đại nhân có tâm sự gì không?"

"Không có." Triển Chiêu đáp lại thật dứt khoát

"Không có?" Kim Kiên cong cong đầu: "Nhưng mạch tượng này quả thật là...A!" Kim Kiên ngẩng phắt đầu nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt bưng tỉnh đại ngộ: "Triển đại nhân ngài đừng lừa ta, gần đây có một việc làm Triển đại

nhân nóng ruột nóng gan, trà không nhớ cơm không nghĩ, sinh hoạt hằng ngày khó an!" Triển Chiêu chột nhìn về phía Kim Kiên, một tia kinh hoàng xẹt qua trong mắt

Về mặt Kim Kiên quả quyết, tự tin tràn đầy nói ra đáp án: "Không phải là vụ Hái hoa án này đây thôi! Triển đại nhân vì sớm ngày phá án, nhất định là mất ăn mất ngủ suốt đêm suy nghĩ đến vụ án, làm cho tâm tư tích tụ thành bệnh. Xin Triển đại nhân cứ yên tâm, bệnh này không khó trị, đợi đến khi chúng ta phá án xong, Triển đại nhân xin nghỉ phép dài hạn ra bên ngoài giải sầu, ta lại phối thêm cho ngài phương thuốc điều trị, không ra một tháng, tự nhiên khỏi hẳn!" Con người dần dần trở nên âm trầm, khoe miệng Triển Chiêu lan ra một chút ý cười chua chát, thu hồi cổ tay: "Vậy làm phiền Kim giáo úy."

"Là việc mà thuộc hạ phải làm thôi!" Kim Kiên vỗ ngực một cái

Chẩn trị "Bệnh tình" xong, Kim Kiên cảm thấy tảng đá lớn trong lòng được buông lỏng, tức thì thoải mái không ít, bây giờ liếc mắt nhìn lên bàn rượu và thức ăn, liền thấy bụng bắt đầu xướng lên "kế vườn không nhà trống", đang muốn xin Triển Chiêu giải quyết chút cơm tối, không ngờ bên ngoài phòng lại có người gọi

"A Kim, A Kim, người có bên trong không?" Kim Kiên trộm thở dài một hơi, vén màn trúc đi ra ngoài cửa nói: "A Bảo, có chuyện gì vậy?" A Bảo mặt đầy mồ hôi, gấp giọng nói: "La ma ma bảo ta tới tìm người, nói là có chuyện quan trọng!"

"Haizz!" Kim Kiên bung trán, nhìn phía trong phòng: "Triển công tử, người xem..."

"Đi đi." Triển Chiêu gật đầu, dừng một chút, lại bồi thêm một câu: "Mọi sự cẩn thận."

“Vâng.” Kim Kiên ôm quyền đáp lời, xoay người đi theo A Bảo, tiếng nói dứt quãng truyền theo trong gió

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

“Ai da, còn không phải là chuyện Bạch cô nương phải chọn ai đêm nay sao.” "Haizz, xem ra hiện giờ không tìm được manh mối, chỉ có thể công tác đêm..."

“Gì?”

“Nói công tác đêm, chẳng phải là chỉ có thể chọn...Haizz..."

“A Kim? Người rốt cuộc đang nói cái gì?”

“Haizz..." Triển Chiêu nhìn cố định vào màn trúc lay động một hồi lâu, mới chuyển ánh mắt sang cổ tay vừa được Kim Kiên bắt mạch, mi dài khép hờ, khớp môi chát đặng, chậm rãi nắm chặt ngón tay, lẩm bẩm nói: "Bệnh tận xương tủy, xâm nhập tâm mạch...Không thuốc gì chữa khỏi sao?" Trong khi đó ở bên ngoài nhã gian, Nhan Tra Tán lẳng lẳng đứng dựa lưng vào tường, khẽ nhíu mày, chậm rãi lắc đầu, thềm thở dài một hơi

* Gió mát trăng thanh lạnh chiếu chẵn, nến bạc thu quang chiếu soi mảnh, đêm dài nhuốm loan màu uyển chuyển, mỹ nhân đơn độc oán thu thanh

"Đây là chuyện gì?" Trong khuê phòng đại hoa khôi trên tầng thượng Quỳnh Ngọc các, hoa khôi đương nhiệm Quỳnh Ngọc các -- Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường lấy biệt danh là Bạch Mầu Đơn đang quét mắt nhìn qua ba người trong phòng, rống lên một tiếng gằn như muốn chọc thủng cả nóc nhà

Lúc này bên cạnh bàn có ba người, hai đứng một ngồi. Hai người đứng, một người vung khăn lụa đỏ thấm lau mồ hôi trên mặt, một người híp mắt

nhỏ cười gượng; còn người đang ngồi, thân thẳng như tùng, áo lam sẫm màu, đang an an ổn ổn nâng chén phẩm trà

"Thối Miêu, người ở trong này làm chi?" Bạch Ngọc Đường tức giận quát một tiếng

Triển Chiêu chậm rãi buông tách trà xuống, nhướn mắt điềm tĩnh nhìn Bạch Ngọc Đường, thong thả nói: "Triển mỗ đến đây tất nhiên là để bảo vệ an toàn cho "Bạch cô nương"

"Ngũ gia ta không cần đến Thối Miêu người bảo vệ!" Tiếng rống giận dữ lại vang lên. Triển Chiêu khẽ thở dài một hơi, con người đen chuyển đến bóng người gầy gò bên cạnh

"Kim giáo úy, giải thích một chút với 'Bạch cô nương' đi"

Vẻ mặt Kim Kiên khổ sở, vạn phần không tình nguyện đi tới trước mặt Bạch Ngọc Đường, ôm quyền nói: "Bạch Ngũ gia, việc này cũng vì muốn tốt cho người thôi..."

"Tốt cho ta cái gì?" Giọng nam cao nguyên thủy của Bạch Ngọc Đường tăng lên âm vực: "Thả một con mèo thối vào phòng Ngũ gia mà là tốt cho ta? Ngũ gia ta chỉ cần nhìn thấy cái mặt của con mèo thối này đã thấy phiền lòng, mau bảo hẩn đi khỏi đây!"

"Ngũ gia..." Vẻ mặt Kim Kiên u oán, nhìn Bạch Ngọc Đường nói: "Chẳng lẽ Ngũ gia thật sự muốn tiếp khách đêm nay sao?"

"Tiểu, Kim, tử! Người nói cái gì hả?" Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường tóe lửa

Kim Kiên thở dài thườn thọt: "Đêm nay Ngũ gia vừa ra mặt biểu diễn, liền có thể nói là xuất thần nhập hóa danh chấn Giang Nam tiếng động chín

châu đại chấn giang hồ, có câu 'Mỹ nhân yêu kiều mềm mại, khiến nam tử trong thiên hạ cúi người ganh đua...'

“Tiểu Kim tử, nếu ngươi còn tiếp tục nói xằng nói xiêng, Ngũ gia ta tức khắc ném ngươi ra ngoài cửa sổ!” Bạch Ngọc Đường nắm quyền nghiến răng nói

Kim Kiên giật mình một cái, vội cười làm lành: "Đúng đúng đúng, nói rất đúng. Ý ta là, sau màn biểu diễn khuynh quốc khuynh thành của Ngũ gia tối nay, nếu mà người không chọn được một vị tình lang hợp ý cùng vào đêm đẹp, thì mấy tên khách tìm vui bên ngoài tất nhiên sẽ không bằng lòng!"

“Chẳng lẽ Ngũ gia ta còn sợ vài tên khách làng chơi hay sao?”

“Ngũ gia nói vậy sai rồi, phạm là nữ tử thanh lâu đã lên đài biểu diễn tự nhiên đều phải tiếp khách, nếu đêm nay trong phòng Ngũ gia không có ai cả, vậy mấy tên khách tìm vui kia chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua, nếu họ làm loạn lên, thì chẳng phải cái bẫy dụ tặc mà chúng ta cố sức lập ra này liền thất bại trong gang tấc sao?" Kim Kiên trừng mắt nhỏ vẻ mặt nghiêm nghị nói

Bạch Ngọc Đường tức thì nghẹn họng, lại trừng mắt qua Triển Chiêu nói: "Nhu vậy cũng không cần phải chọn tên Thôi Miêu này..." "Ta nói này Ngũ gia!" Kim Kiên thở dài vẻ mặt bất đắc dĩ: "Không chọn Triển đại nhân thì chọn ai đây? Đinh thị song hiệp phải lập bẫy vòng ngoài, không thể phân thân, còn chọn những người khác, với vẻ quốc sắc thiên tư của Ngũ gia, cũng không thể cam đoan tên nam tử kia thấy sắc đẹp không nảy lòng tham, đến lúc đó Ngũ gia...Khụ khụ, chung quy cũng không thể chọn tiểu ca Nhan gia không chút võ công nền tảng! Do đó, Triển đại nhân là sự lựa chọn tốt nhất, nếu tối nay tên hái hoa tặc kia đến thật, lúc đó Triển đại nhân cũng có thể tiếp ứng với Ngũ gia, để tránh Ngũ gia ngươi bị..." Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng mắt liếc Kim Kiên một cái, vẻ mặt xem thường: "Tiểu Kim tử, Ngũ gia không phải là ngươi!"

“Khụ khụ, Ngũ gia nói đúng!” Kim Kiên gật đầu lia lịa: “Tóm lại, Triển đại nhân ở lại đây đêm nay, thứ nhất có thể đánh lừa dư luận, thứ hai có thể giúp Ngũ gia cầm tặc, đúng là kế nhất cử lưỡng tiện một hòn đá ném bay hai con nhạn.” Bạch Ngọc Đường đóng mở miệng mấy lần cũng không có cách nào cự lại, chỉ có thể hung tợn liếc Triển Chiêu một cái, quay đầu ngồi ở một bên uống trà sinh buồn bực

Triển Chiêu vẫn có một bộ dáng nhàn nhã tự đắc, tự châm tự uống, rất tự tại

Kim Kiên nhìn bên này, ngó bên kia, lại quay đầu ngắm sắc trời bên ngoài, cong cong đầu, lẩy tẩm lòng chính trực “Vì đại cục làm trọng”, mở miệng nói: “Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, chẳng lẽ các người định ngồi như vậy uống trà đến sáng?”

“Không ngồi uống trà, chẳng lẽ uống rượu?” Bạch Ngọc Đường vút ra một câu

“Cái này...Không phải...Mà là...” Da mặt Kim Kiên không ngừng run rẩy, lắp bắp nói

“Có cái gì thì nói đại đi! Áp a áp ứng dài dòng như vậy làm gì!” Bạch Ngọc Đường bung bát trà lên uống một hơi cạn sạch

“Cái đó...” Lông mày Kim Kiên vắn vẹo

La ma ma ở một bên nhìn không được, vẫy khăn lụa ném ra một câu: “Ai da, ý của Kim gia là, cái gọi là xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, thời gian đã không còn sớm, nhị vị vẫn nên sớm cởi quần áo đi ngủ đi.”

“Phụt --” “Phụt phụt --” Hai cột nước hầu như phun ra cùng một lúc từ trong miệng của một miêu một thử, vừa vắn phun thẳng đến người đối diện

May mắn "Ngự Miêu", "Cầm Mao thủ" khinh công hơn người, đều phi thân tránh đi, mới miễn được tai nạn bị đôi phương phun nước vào mặt

Kim Kiên trợn trừng mắt nhỏ, ngoắc mắt nhìn thẳng La ma ma bên cạnh, từ trong ra ngoài cuộn cuộn một loại tình cảm sôi trào mãnh liệt: La ma ma, ta sùng bái ngươi! Ngươi quả thực đã nói ra tiếng lòng của ta! Lại nhìn qua hai người bên bàn, Triển Chiêu dựng thẳng mày kiếm, con ngươi đen óng bóng; Bạch Ngọc Đường gân xanh bạo nổi, khóe miệng co rút

La ma ma nhất thời câm bặt

Kim Kiên vội vàng lên tiếng giảng hòa: "Cái đó...Có câu, đưa phật đưa đến tây phương, diễn kịch phải diễn đến cùng, nếu Triển đại nhân với Bạch Ngũ gia cứ ngồi như vậy cả đêm, hái hoa tặc kia cũng đâu phải tên ngốc, vừa thấy tự nhiên liền lộ, vậy cái bẫy dụ tặc này của chúng ta chẳng phải là toi công sao?"

"Vậy, vậy vậy cũng không, không thể..." Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường liếc sang Triển Chiêu một cái, vội chuyển tầm mắt đi, hai gò má như thiêu như đốt

Triển Chiêu vẻ mặt gượng gạo, trừng mắt nhìn Kim Kiên, nói giận cũng không đúng, nói tức cũng không phải, khuôn mặt tuấn tú có xu thế biến dạng: "Kim giáo úy, hai ta đều là nam tử, sao, sao có thể..." Kim Kiên vẻ mặt khó hiểu, chớp mắt mấy cái nói: "Hai vị đều là nam tử, ngủ cùng giường có gì không thể?"

"Ngũ gia ta..." Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bay qua trái

"Triển mỗ..." Mắt sáng của Triển Chiêu dịch sang phải

Hai hiệp khách nổi tiếng gần xa tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, dù đối mặt với ngàn vạn địch thủ trước mắt cũng không đổi sắc, lúc này lại đứng

cứng ngắc trong phòng như cọc gỗ, mặc cho gió lạnh vèo vèo thổi qua người

Ôi chao ~ Cuối cùng Kim Kiên đã nhìn ra chỗ không thích hợp, mắt nhỏ ngăm ngăm bên này -- ừm, tuyệt sắc khuynh thành, xem xem bên kia --- A a, phong tư tuấn lãng. Khóe miệng chậm chậm cong lên vô thức, càng lúc càng cong, sau cùng khóe miệng đã kéo cong đến mức gần như chạm đến mang tai, sương mù màu đen hình dạng lóc xoáy vù vù bốc lên lượn thành vòng

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời cảm thấy sống lưng phát lạnh, không hẹn mà cùng nhìn về phía Kim Kiên, da mặt đều khẽ giật

"Tiểu Kim tử, ngươi đang nghĩ cái gì?" Bạch Ngọc Đường nheo lại đôi mắt hoa đào

"Kim giáo úy!" Triển Chiêu nhướng mày, một đợt lãnh khí phóng thẳng đến ót Kim Kiên: "Ngươi lại muốn làm cái gì?"

“Ôi chao? Ta?” Kim Kiên giật mình một cái hoàn hồn, vội ôm quyền nói: "Ta chưa nghĩ cái gì hết! Chưa nghĩ cái gì hết!" Dừng một chút, lại tạch tạch hai bước đi đến trước chiếc giường hai người xa hoa bên trong phòng, trái giường chiếu lật giở chăn, nhìn động tác kia phải nói là vô cùng gọn lẹ, sau khi đã chuẩn bị đầu vào đó ổn thỏa, mới hướng tới hai người nhếch miệng cười nịnh: "Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, giường đã dọn xong rồi, thỉnh nhị vị đi ngủ thôi!" Thái dương Triển Chiêu giật giật, góc mày Bạch Ngọc Đường co rút, hai người đồng thời liếc mắt tới giường, lại cùng lúc dời mắt đi nơi khác

Hành động này làm cho cả La ma ma cũng cảm thấy không bình thường, La ma ma đi đến bên cạnh Kim Kiên, nâng khăn che góc miệng, thì thầm bên tai Kim Kiên: "Kim gia, Bạch Ngũ gia với Triển đại nhân bọn họ, bọn họ đừng nói là...Cái, cái đó...Đoạn, đoạn đoạn đoạn..."

“Đoạn tay áo?” (*) Mắt nhỏ Kim Kiên hí hí, nhỏ giọng bổ sung

(*) Nam thích nam

Mặc dù giọng hai người nhỏ đến mức khó thể nghe thấy, nhưng khi đến bên tai Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, lại cứ như sấm nổ

Sắc mặt Triển Chiêu xoạch một chút trở nên tái nhợt, con ngươi đen láy thoát cái sâu thẳm không đáy, khớp xương toàn thân rắc rắc rung động

Bạch Ngọc Đường sai một bước dài tiến lên tóm lấy cổ áo Kim Kiên, khóe miệng tràn ra ý cười lạnh lẽo âm u: "Tiểu Kim tử, ngươi vừa mới nói cái gì?"

“Ta, ta ta chưa nói cái gì hết!” Kim Kiên cuống quýt xua tay, rụt cổ nói

La ma ma vội rút lui hai bước, chiếc khăn trong tay liên tục vỗ miệng: "Ai ô ô, xem cái mồm ta này, Triển đại nhân và Bạch Ngũ gia là nhân vật ra sao, sao có thể là...Ai a a, La ma ma ta thật sự là không có mắt! Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, hai ngài đại nhân đại lượng, bớt giận, bớt giận!" Bạch Ngọc Đường cứ như không nghe thấy lời của La ma ma, vẫn nắm chặt lấy Kim Kiên, mặt tỏa ra sát khí, trong miệng còn thì thào: "Có đao là tốt rồi?" Tay chân Kim Kiên quẫy đạp lung tung, tiếc rằng lại giống như con rùa bị lật mai, giải thoát trong vô vọng

"Bạch huynh, ngươi ngủ bên nào?" Đột nhiên, một giọng nói phát ra như đấng cứu thế, giải thoát cho Kim Kiên

Triển Chiêu không biết từ khi nào đã đứng ở bên giường, hai tròng mắt trong sáng nhìn Bạch Ngọc Đường

Ngón tay Bạch Ngọc Đường bất giác nơi lỏng, Kim Kiên lập tức rút phịch xuống đất

"Thối, Thối Miêu? Người người nói cái gì?" Mặt đỏ tai hồng, hai mắt lồi ra, mồm miệng thất lại, hình tượng Bạch Ngọc Đường lúc này thật sự là kém khá xa với tám từ phong lưu tiêu sái, khuynh quốc khuynh thành

"Triển mỡ ngủ ở bên ngoài, Bạch huynh ngủ bên trong, thế nào?" Tiếng nói trong trẻo của Triển Chiêu điềm tĩnh không dao động

Kim Kiên cọ người bật dậy, mắt nhỏ sáng quắc, vẻ mặt a dua bắt đầu mở miệng vuốt mông ngựa: "Quả nhiên vẫn là Triển đại nhân biết đại sự to lớn, hiểu rõ đại nghĩa..."

"Phải phải phải, như vậy mới đúng chứ." La ma ma lau mồ hôi trên đỉnh đầu lên tiếng hòa theo

"Ta, người người người..." Câu nói của Bạch Ngọc Đường đã không còn rõ nghĩa, biểu cảm trên mặt cứng ngắt

Triển Chiêu hơi nghiêng đầu, nói: "Thế nào, Bạch huynh không dám?"

"Ai nói ta không dám!" Bạch Ngọc Đường nhất thời xù lông, đi hai bước đến bên giường, hai tay vòng ngang ngực, cổ ngẩng cao: "Ngủ thì ngủ!" Triển Chiêu đưa tay: "Bạch huynh, tỉnh." Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn vào giường, da mặt như bị đốt nóng, hắt đầu một cái: "Ngũ gia ta muốn ngủ bên ngoài!" Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, gật gật đầu: "Được." Sau đó vén báo lên giường, ngựa mặt nằm xuống

Bạch Ngọc Đường trừng mắt lườm Triển Chiêu, cắn răng một cái, cũng xoay người lên giường, im lặng nằm thẳng

Một miêu một thử, cứ như vậy nằm thẳng tắp trên cùng một chiếc giường, một con người đen điềm tĩnh nhìn trần nhà, một mắt hoa đào loạn bay khắp nơi

"Ây chà, Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, đêm nay gió lạnh, chớ để bản thân bị cảm lạnh." Kim Kiên vụt lùi lên trước như uống phải máu gà, vội túm lấy cái chăn bên mép giường đắp lên hai người, chà xát tay gật đầu liên tục, mặt loãn ánh hồng: "Thế này mới giống!" Tuy ngoài miệng nói thế, nhưng lóe xoáy màu đen kịt sau lưng càng bốc lên dày đặc

Trời cao ơi, đất rộng ơi, Jesus Quan Âm Phật Di Lặc ơi, có thể sinh thời tận mắt chứng kiến chân thật thẳng thắn một Tiểu Miêu một Tiểu Bạch Thử cùng giường cùng gối...Khụ, đời này của ta quả thật đáng giá! Tiếc là thời này không có camera, không thể chụp lại cảnh tượng cổ kim nội ngoại thiên cổ khó tìm này, đây quả là tổn thất lớn nhất mà! La ma ma xem xét vẻ mặt quý dị của Kim Kiên, lại liếc qua sắc mặt của hai vị trên giường, không khỏi run lên một cái, giữ khăn men theo góc tường chuồn tới cửa, không ngờ chân còn chưa dịch được nửa bước, đã nghe Kim Kiên phía sau gào to: "Ây, La ma ma chờ ta, cùng đi đi."

"Chậm đã!"

"Khoan!" Một miêu một thử trên giường đồng thời mở miệng quát lớn, chặn Kim Kiên lại

La ma ma ngoái đầu liếc nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Kim Kiên, vung khăn chuồn ra cửa lớn, còn trở tay đóng cửa lại, trong miệng hô: "Ba vị gia, các người bận rộn, bận rộn, ta sẽ không quấy rầy, ta còn phải ra bên ngoài tuyên bố Bạch cô nương đêm nay đã có chủ, ha ha..." Kim Kiên quay đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn hai người trên giường: "Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, còn có gì phân phó?"

"Cái này..." Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường đảo quanh hỗn loạn: "Cái này...Hái hoa tặc kia quý kẻ đa đoan, vạn nhất hẳn dùng loại thủ đoạn hạng ba nào đó..."

"Nếu như hạ mê dược..." Giọng Triển Chiêu truyền ra từ bên trong giường

"A! Đúng rồi!" Kim Kiên vỗ ót, vội lấy túi dược ra, chọn ra từ trong đó hai viên thuốc đen, ném qua cho hai người nói: "Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, hai vị ăn hai viên 'Mọi sự đại cát' này vào trước đi, bảo đảm trong vòng mười hai canh giờ bách độc bất xâm." Hai cánh tay đồng thời vươn lên, nhận lấy viên thuốc

"Vậy, thuốc hạ xin cáo lui trước --"

"Khoan đã!" Hai giọng nói lại cùng trấm miệng một lời

Lông mày đến ánh mắt của Kim Kiên đều bắt đầu trượt xuống: "Hai vị còn có gì phân phó?"

"Tiểu Kim tử ngươi, ngươi là sai vật bên cạnh hoa khôi, tất, tất nhiên phải ở lại trong phòng hầu hạ!" Bạch Ngọc Đường áp a áp ứng nói

"Ôi chao?" Mí mắt Kim Kiên khẽ giật

"Ngươi thân là giáo úy Khai Phong phủ, tất nhiên phải ở lại đây mai phục cầm tặc." Lý do của Triển Chiêu lại mười phần trái ngược

"Không phải...Cái này...Không ổn đâu..." Trên mặt Kim Kiên chảy đầy hắc tuyến, trong miệng lẩm bẩm: "Làm gì có cô nương nào tiếp khách đêm xuân, bên cạnh còn để lại một gã sai vật chướng mắt..." "Kim giáo úy!"

"Tiểu Kim tử!" Hai tiếng hét to mang theo sát khí hỗn hợp miêu thử, làm đầu lưỡi "Yêu cầu phải thiết thực, ăn nói phải ngay thật" của Kim Kiên bị phong ấn thành công

"Nếu ngươi lại nói năng bừa bãi, Ngũ gia ta liền khâu mồm ngươi lại!" Bạch Ngọc Đường cắn răng

Kim Kiên vội bịt miệng lại, gật đầu tới tấp

"Kim giáo úy, bỗng lộc tháng này..." Triển Chiêu nghiêng răng

"Đừng đừng đừng, đừng đừng đừng!" Kim Kiên dựng thẳng ngón tay lên trời làm ra tạo hình thề thốt

Trong phòng nhất thời lặng xuống

Hồi lâu, một giọng sợ hãi vang lên yếu ớt: "Cái đó, ta ngủ -- khụ, mai phục ở đâu?" Một mảnh tĩnh mịch

"Vậy, hay là ở giường --" Hai người trên giường đồng thời "Rầm" một tiếng ngồi bật dậy, động tác nhịp nhàng, cứ như trước đó đã luyện tập qua

"Hồ đồ!" Giọng nghiêm nghị của Triển Chiêu thẳng hướng chín tầng mây

"Hoang đường!" Bạch Ngọc Đường lửa giận rùng rục

Hai người cùng lúc nhíu mày dựng mắt trừng trừng nhìn Kim Kiên

Kim Kiên vò đầu, vẻ mặt thất vọng: "Ôi chao? Vậy dưới sàng cũng không được sao?"

"..." Ngọn đèn trong phòng hôn ám, không thể nhìn rõ sắc mặt hai người, nhưng chỉ dựa theo tần suất hô hấp của hai người mà phán đoán, e là rất khó coi. Bạch Ngọc Đường vội ho một tiếng: "Dưới sàng, cũng được." Triển Chiêu trầm mặc một lúc lâu, rút chiếc chăn bên cạnh đưa ra: "Coi chừng cảm lạnh."

"Đa tạ Triển đại nhân!" Kim Kiên liền ôm quyền, nhận lấy chăn quấn lên người, quay lại thổi tắt nến, thuận thế nằm ngã xuống đất, cứ như con nhộng lét xuống gầm giường

Do đó đã hình thành đội hình mai phục, miêu thử ở trên, Kim Kiên ở dưới

Trên giường, một miêu một thử thường xuyên đấu võ mồm

"Thôi Miêu, người xích vào trong một chút, chen đến Ngũ gia!"

"Bạch huynh, Triển mỗ đã nằm kê sát tường rồi!"

"Thôi Miêu, chân của người đặt ở chỗ nào vậy hả?"

"Bạch huynh, đó không phải là chân của Triển mỗ, mà là giày người vừa đá xuống!" Dưới giường, Kim Kiên bọc chăn kín mít, con mắt cái mũi lỗ tai cái miệng đều cong thành một vòng, tâm tâm niệm niệm chỉ có một câu: Lúc này ta coi như nghe xong một màn Tiểu Miêu, Bạch Thử lần đầu gối cùng một góc tường a! Cảnh tượng thực hài hòa này liên tục mãi đến giờ tỵ

Ngay khi Kim Kiên bắt đầu mơ màng buồn ngủ trong tiếng đấu võ mồm của miêu thử, chợt ngửi thấy một mùi ngọt say, nhất thời giật mình tỉnh lại

Mùi này -- quả nhiên là mê hương liệu cao

Có biến! Kim Kiên vô cùng kích động, vội vàng nâng tay gõ gõ ván giường trên đỉnh đầu, để nhắc nhở hai người trên giường

Trên giường đáp lại bằng hai tiếng "Cạch cạch". Kim Kiên bấy giờ mới an tâm, nín thở định thần, dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài

Không bao lâu, mùi ngọt say kia dần dần tán đi, chợt nghe cửa sổ kêu lên kẽo kẹt, có ai đó đang mở khung cửa sổ ra, nhảy vào trong

Nói thật, khinh công của người này coi như không tệ, có thể gọi là thân nhẹ như én, nhưng còn chưa đạt tới cảnh giới chạm đất không một tiếng động

Đôi mắt sáng tỏ banh to phía dưới gầm giường của Kim Kiên trông thấy rõ ràng, một đôi chân mang giày đế bục từng bước từng bước đi tới bên giường, tiếp đó, truyền đến tiếng cười trầm thấp: "Bạch cô nương, đêm nay có thể cùng tại hạ vào đêm đẹp hay không?" Đương nhiên trên giường không hề có tiếng đáp lại

"A, tại hạ quên mất, đêm đã khuya, Bạch cô nương tất nhiên đã ngủ say, vậy chi bằng để tại hạ mang Bạch cô nương ra ngoài thổi gió giải sầu được chăng?" Nói đến đây, chợt nghe ván giường khe khẽ rung động, có vẻ như tên hái hoa tặc kia đã ôm lấy Bạch Ngọc Đường

"Không, không thể tưởng được Bạch cô nương băng cơ ngọc cốt như thế, lại, lại rất nặng..." Hái hoa tặc hình như hơi cố sức, thở dốc nói

"Nếu ngại nặng, thì cứ buông Ngũ gia ta ra vậy!" Một giọng nói cà lơ phát phơ vang lên trong không gian tĩnh lặng

Tên hái hoa tặc kia cả kinh quát to một tiếng, thành linh đổ lúi mấy bước, đánh ngã một hàng ghé dựa, trượt chân ngồi phịch xuống đất, giọng run run không thành điệu: "Ngươi, ngươi ngươi ngươi, ngươi là kẻ nào?"

“Hừ! Ngoáy sạch lỗ tai mà nghe cho rõ, người sẽ bắt gọn cái tên bại hoại nhà ngươi hôm nay, chính là Hãm Không đảo Cẩm Mao thủ Bạch Ngọc Đường!”

“Ái á á!” Hái hoa tặc hét lên một tiếng, dùng cả tay lẫn chân chạy trốn, tiếc rằng tứ chi cứ như sợi mỳ mềm nhũn, căn bản không ra nổi lực, nói là chạy trốn, chẳng thà nói là loi nhoi trên mặt đất như con giun đen nhēm thì đúng hơn. Bạch Ngọc Đường cười to đặc ý: "Bản lĩnh của Ngũ gia ta thế nào?" Một tiếng nói trong trẻo có chút bắt đặc dĩ vang lên bên cạnh: "Bạch huynh, nếu đã đắc thủ, mau cấp tốc trở hấn lại giải tới quan phủ.”

“Thôi Miêu, ngươi thật là quá hảo tâm, tên hái hoa tặc này đáng giận như thế, há có thể tùy tiện dễ dàng tha cho hấn! Ngũ gia ta còn chưa chơi đủ đâu! Tiểu Kim tử, còn không ra xem náo nhiệt?" Kim Kiên đã sớm kiềm chế không được, vừa nghe thấy thế liền vui mừng, vội chui ra khỏi gầm giường kêu lên: "Chờ, chờ, đặt cho ta một chân trước đi!" Dưới ánh trăng mờ ảo bên trong phòng, một nam tử áo đen che mặt nằm vật xuống đất, cả người xụi lơ; Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay cười lạnh, đạp một cước lên bắp chân của tên hái hoa tặc, Triển Chiêu cầm kiếm đứng cạnh, vẻ mặt nghiêm nghị

Kim Kiên lui phắt lên trước, bồi thêm hai cước lên lưng hái hoa tặc, lại hướng tới Bạch Ngọc Đường ôm quyền hô: "Bạch Ngũ gia quả nhiên là thần công tái thế võ nghệ siêu quần giang hồ không người địch lại!”

“Đó là đương nhiên! Hạng tiểu tặc này, Ngũ gia ta tự nhiên bắt được dễ như trở bàn tay." Bạch Ngọc Đường nhếch mày cười

Triển Chiêu nhìn vào hai người tự biên tự diễn vui quên trời đất này, không khỏi lắc đầu thở dài, đang muốn lên tiếng khuyên can mấy câu, thình lình nghe thấy ngoài cửa sổ vang lên tiếng xé gió, tức thì biến sắc, hét lên một tiếng: "Cẩn thận!" Lờn còn chưa dứt, đã thấy một viên đen tuyền bay vào từ cửa sổ, rớt xuống đất, "Ầm" một tiếng kích khởi một trận khói đen

gay mũi, dày đặc che mắt, trong phòng nhất thời đưa tay không thấy năm ngón

"Không tốt! Khụ khụ!" Chợt nghe Bạch Ngọc Đường quát to một tiếng, lại nghe trong đám khói mù vang lên tiếng binh khí chạm nhau leng keng, hẳn là có người đang đánh nhau với Bạch Ngọc Đường

Triển Chiêu nhắm về phía trước, thế nhưng tầm mắt mờ mịt, không dám tùy tiện rút kiếm, bất giác trong đám khói đặc lại vang lên tiếng hét của Bạch Ngọc Đường: "Tiểu Miêu, cửa sổ!" Lam ảnh bắn ra như điện, Cự Khuyết khỏi vỏ, một vệt hàn quang lạnh lẽo chớp lên trong đám sương mù dày đặc rồi biến mất

Một bóng đen phá tan sương mù, phi thân nhảy ra cửa sổ, xem thân hình kia, đúng là tên hái hoa tặc mới đó còn nằm co quắp trên đất

Một lam một trắng theo sát phía sau, đuôi theo như bay

"Giỏi cho tên tặc nhân xảo quyệt!" Tuyệt y nhàn nhã của Bạch Ngọc Đường bay lượn dưới ánh trăng như tiên sa, nhưng dung nhan tuấn mỹ lại như la sát: "Ngũ gia há để cho hắn thoát!" Triển Chiêu cau mày, dưới chân như gió, cảm thấy trong lòng nảy lên dự cảm không lành

Trận khói đen lúc này, hình như đã gặp qua ở đâu..

Thân hình tên hái hoa tặc kia tựa như ma quỷ, mơ hồ bất định, trái nghiêng phải lượn, rõ ràng rất quen thuộc địa hình trong Quỳnh Ngọc các, chưa đến một lát, đã bỏ chạy đến sân trước của Quỳnh Ngọc các, chân đạp tường, phi thân thoát khỏi phạm vi Quỳnh Ngọc các

Bỗng nhiên, giữa không trung tung lên một cái lưới lớn, che trắng lấp mây, bao phủ cả người tên tặc bên trong

Bốn người bay vọt lên từ bốn phía tường viện, mỗi người cầm trong tay một góc lưới lớn, thân hình bốn người hoán đổi qua lại, nháy mắt, đã giữ chặt tên tặc trong lưới, tên hái hoa tặc lúc này chỉ có chạy đằng trời, rầm một tiếng té rớt xuống đất

"Ha ha, mùi vị lưới đánh cá của Đinh gia trang như thế nào?" Hai người phi thân xuống khỏi tường viện, một người cất giọng cười to, một người cười nhạt, đúng là Đinh thị song hiệp của Mạt Hoa thôn, Đinh Triệu Huệ và Đinh Triệu Lan

Triển Chiêu ôn định thân hình đáp xuống viện, hướng tới hai người ôm quyền: "Đa tạ Đinh thị song hiệp ra tay tương trợ."

"Là việc nên làm, nên làm!" Đinh Triệu Huệ cười to, lại liếc qua khuôn mặt đen kịt phần nộ của Bạch Ngọc Đường, nhíu mày nói: "Ngũ đệ, làm sao vậy? Chẳng lẽ là bị chiếm tiện nghi cho nên không cam lòng?" Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng mắt liếc Đinh Triệu Huệ một cái, tiến lên hai bước, đá một cước vào bụng của tên hái hoa tặc, hung tợn nói: "Dám đùa giỡn Bạch Ngũ gia, chán sống rồi chắc! Ngũ gia ta thật muốn nhìn xem, ngươi rốt cuộc là loại đầu trâu mặt ngựa ra sao!" Nói đến đây, lập tức giật phăng miếng vải che mặt tên hái hoa tặc ra

Đôi mắt tam giác xéch ngược, khuôn mặt đầy râu ngắn bần, trên mũi lõm xuống một vết sẹo đỏ thẫm, toàn bộ tạo hình của một tên đồ tể bán thịt lè đường

Bạch Ngọc Đường ngẩn cả người, Triển Chiêu ngây dại

Tên này đúng là một trong hai tên từng đùa giỡn Kim Kiên

"Sao lại là ngươi?" Bạch Ngọc Đường kinh hô

Trong lòng Triển Chiêu kinh hoàng không thôi, dự cảm không lành lúc này chợt tăng mạnh

"Ngũ đệ, đệ biết tên này ư?" Đinh Triệu Lan liếc nhìn sắc mặt quái dị của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, hỏi

"Tên, tên này không phải là..." Bạch Ngọc Đường nhíu mày, cất giọng gọi: "Tiểu Kim tử, ngươi mau đến xem xem, đây không phải là tên bại hoại động tay động chân với ngươi sao?" Không ai lên tiếng đáp lại

"Tiểu Kim tử?" Bạch Ngọc Đường xoay người nhìn ngấm chung quanh

Trong viện, Đinh Triệu Huệ, Đinh Triệu Lan cộng thêm nhất chúng hảo thủ Đinh trang toàn bộ đều có mặt, duy chỉ không thấy bóng người gây gò bất cứ lúc nào cũng có thể vượt mông ngựa tranh công

"Chẳng lẽ còn ở trên lầu?" Bạch Ngọc Đường khó hiểu, quay đầu nhìn Triển Chiêu: "Ê, Thôi Miêu, người Khai Phong phủ các ngươi cũng quá vô trách nhiệm...Tiểu Miêu?" Bạch Ngọc Đường nói đến một nửa đột nhiên im bặt

Sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt đến mức khiến người ta sợ hãi, dưới ánh trăng sáng chiếu rọi như thể bị bao phủ bởi sương lạnh, trong con ngươi luôn trầm ổn tĩnh lặng lại lộ rõ vẻ hoảng loạn

Đột nhiên, Triển Chiêu nhún người một cái, phóng về hướng lầu trong Quỳnh Ngọc các

"Tiểu Miêu, ngươi làm sao vậy hả?" Bạch Ngọc Đường đuổi sát phía sau

Huynh đệ Đinh thị cũng phát hiện có điều không ổn, vội giao lại cho thuộc hạ giám sát tên tặc chặt chẽ, cũng phi thân đuổi theo

Mọi người theo sau Triển Chiêu chạy gấp lên tầng thượng, lao vào trong phòng hoa khôi của Quỳnh Ngọc các, nhất thời chết sững tại chỗ

Trong phòng, khung cửa sổ mở toang, dưới ánh trăng bao phủ, bóng lưng thẳng tắp của Triển Chiêu phát ra sát khí làm người ta khiếp sợ, rét buốt thấu xương

Ở trước người Triển Chiêu, một đống bàn ghế ngổn ngang hỗn độn. Bên cạnh chiếc ghế dựa bị chặt mất một nửa, nằm trơ ra một túi vải xám tro, miệng túi vốn bị cột chặt lúc này lại mở rộng, viên thuốc, đạn dược, bình sứ bên trong lăn bừa ra đất

"Đây là gì?" Đinh Triệu Lan, Đinh Triệu Huệ đồng thời lên tiếng hỏi

"Là túi dược không lúc nào rời khỏi người Tiểu Kim?" Sắc mặt Bạch Ngọc Đường thoáng chốc đại biến, kinh hô: "Sao lại ở trong này?" Triển Chiêu chậm chậm ngồi xuống, ngón tay thon dài nhặt lên chiếc túi dính đầy bụi đất, siết chặt trong tay, khớp xương xanh trắng hơi hơi run run

Tịch mịch như tro tàn

Trong phòng rõ ràng lặng yên không một tiếng động, nhưng mọi người lại cảm thấy như có vật gì đang bùng nổ nứt toác bên tai, làm màng tai chấn động rung rung không ngớt

"Chẳng lẽ..." Đinh Triệu Lan nhìn về phía bào đệ nhà mình, còn chưa kịp nói ra phỏng đoán của mình, chợt nghe dưới lầu truyền tới tiếng kêu lạc giọng của Nhan Tra Tán

"Phạm, Phạm công tử? Người chạy tới đây từ đâu? Tại sao lại kích động như vậy?" Ngay sau đó, lại truyền đến tiếng quát to vô cùng quen tai

"Triển đại ca, Đinh đại ca, Đinh nhị ca, các người ở đâu?" Thân hình thẳng tắp của Triển Chiêu run lên, lam ảnh phóng ra hòa vào gió, mọi người đuổi sát theo sau tới đại sảnh dưới lầu, nhất thời kinh ngạc tại trận. Bên cạnh cầu thang gỗ lim trong đại sảnh, Nhan Tra Tán đang đỡ lấy một thiếu niên môi hồng răng trắng, thiếu niên này đang thở hỗn hển, quần áo thấm

ướt mồ hôi, gần như hư thoát, nhưng vừa trông thấy Triển Chiêu, ngay tức khắc giẫy Nhan Tra Tán ra, bỏ nhào về phía trước tóm chặt lấy vạt áo của Triển Chiêu, kêu lên: "Triển, Triển đại ca, Tiểu Kim, Tiểu Kim bị người ta bắt đi! Mau, mau đi cứu đệ ấy!"

“Phạm lão đệ?” Đinh thị song hiệp đồng thời kinh hô

Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước, khàn giọng quát: "Người nói cái gì?" Mắt nước của Phạm Dung Hoa phủ kín tơ máu, hốc mắt đỏ gay, tiếng nói trầm ách, cả người phát run: "Tiểu Kim bị một tên hắc y nhân bắt đi, tên tặc kia rất lợi hại, Mạc Ngôn cùng Thiệu Vấn liên thủ cũng không ngăn được hắn, để cho hắn chạy thoát mất! Mạc Ngôn, Thiệu Vấn liền đuổi theo sau, Triển đại ca, người công phu xuất chúng, mau mau đi cứu Tiểu Kim đi!"

“Đáng chết! Hướng nào?” Bạch Ngọc Đường giậm chân một cái

"Đông Nam..." Lời còn chưa dứt, lam ảnh liền lướt gió phóng đi như tia chớp, nháy mắt đã không thấy bóng dáng

Bạch Ngọc Đường xé phăng chiếc váy lụa tuyết, quăng bỏ trâm cài trang sức, chỉ chừa lại độc nhất bộ tiết y (*) phong phanh, chạy gấp đuổi theo như một trận gió

(*) Áo lót trong

Đinh Triệu Huệ quay đầu hướng tới đại ca nhà mình hô: "Ta cũng đi bắt! Đại ca, huynh gọi thêm nhiều người nữa đến hỗ trợ đi!" Dứt lời, cũng đuổi theo sau

Đinh Triệu Lan lập tức chạy tới sân sau điều động nhân thủ

Phạm tiểu vương gia hai chân mềm nhũn, ngồi tê dại trên đất, đôi tròng mắt luôn trong suốt thấy đáy đông lại vẻ hung ác: "Đáng chết, đáng chết!"

Dám bắt Tiểu Kim! Dám bắt Tiểu Kim! Đợi ta trở về nói với hoàng huynh, nhất định phải tru di cửu tộc hắc! Diệt cả nhà hắc!" Nhan Tra Tán nhìn theo hướng đám người Triển Chiêu vừa đi khỏi, lông mày gắt gao nhíu chặt

Hồi 7: Rừng Thủy Âm tình dâng khó nén, đêm yến tiệc vấp phải hội tương thân

Mười dặm phía đông nam ngoại ô thành Hàng Châu có một đôi núi, trên đồi trải rộng hơn năm mươi dặm rừng cây, ban ngày, bóng cây rậm rạp, gió mát thổi đưa, cây xanh hoa đỏ tốt tươi, là chỗ hóng mát của đa số quan lại phú hiển, tài tử phong lưu, vì thế được mệnh danh là "Thủy Âm Pha" (*), nhưng đêm đến, Thủy Âm Pha này sông núi đen đặc, ẩm ướt lạnh lẽo, âm u rợn người, vả lại còn có dã thú thường xuyên lui tới, cho nên Thủy âm pha vừa vào đêm, liền bị xếp vào hàng rừng cấm, không một ai bén mảng

(*) Sườn núi bóng râm xanh

Lúc này đã qua giờ tý canh ba, bên trong rừng cây Thủy Âm Pha lại lần đầu tiên phá lệ có tiếng người

"Ây da...Tên tặc tử này không biết là từ đâu trời lên, còn lợi hại như vậy?" Dưới một gốc cây đại thụ cành lá xum xuê bên bìa rừng, một bóng người nằm dang tay dang chân ngửa mặt lên trời, toàn thân áo ngắn đen, một thanh diệp đao bản rộng quẳng ra bên ngoài hai thước, trên lưỡi đao dính đầy vết máu, vừa oán giận một câu, trong miệng liền trào ra một búng máu

Nhưng mặc dù như thế, người này vẫn có đôi mắt và lông mày cong cong, bộ dạng có vẻ như rất vui sướng, chính là thị vệ Thiệu Vấn bên cạnh Hiếu Nghĩa Vương gia đương triều

Thiệu Vấn lơ đãng lau đi vết máu trên khóe miệng, cười khỏ nói: "Đêm nay trước khi vào Quỳnh Ngọc các, Vương gia chúng ta đã nói cái gì nhỉ? À, đúng rồi, hình như là nói sợ gặp phải khách làng chơi có sở thích kỳ quặc, chiếm tiện nghi Kim giáo úy kia, khụ, thật đúng là liên gặp, may mắn ta nhanh tay lẹ mắt, phóng chén rượu qua...Khụ, lại nói cái gì mà sợ hái hoa tặc vừa ý Kim giáo úy, hạ độc thủ với Kim giáo úy, cái này cư nhiên cũng chuẩn! Vương gia này của chúng ta, khụ khụ, thật đúng là miệng qua đen hàng thật giá thật, khụ khụ khụ..."

"Không được...Vô lễ." Một giọng nói lộ vẻ yếu ớt truyền đến từ một cây đại thụ bên sườn khác

Người vừa lên tiếng khiển trách Thiệu Vấn cũng mặc một bộ áo dài đen đúa, khoanh chân ngồi dựa vào thân cây, hai mắt nhắm nghiền, có vẻ như đang ngồi điều khí, khuôn mặt lạnh lùng trắng bệch phát xanh, không ai khác chính là thị vệ Mạc Ngôn

"Được rồi, vậy nói Vương gia của chúng ta là miệng sắt thần cơ diệu toán được chưa...Khụ khụ..." Thiệu Vấn quệt quệt miệng sửa lời, dừng một chút, lại hỏi: "Mạc Ngôn, ngươi thế nào rồi?"

"Không sao." Mạc Ngôn đáp

"Không sao cái rắm! Khụ khụ khụ khụ..." Thiệu Vấn cất giọng hét lên một tiếng, tức thì trào ra một búng máu, suýt nữa bị sặc chết

"Ngưng thần! Tĩnh khí!" Mạc Ngôn hơi hé mắt, trầm giọng nhắc nhở

"Ngưng thần cái gì? Tĩnh khí cái rắm!" Thiệu Vấn ngồi dậy, phun ra một ngụm máu đen, trừng mắt với Mạc Ngôn hung tợn nói: "Thiệu gia ta lớn nhỏ cũng coi như là cao thủ thị vệ xếp thứ năm trong triều, quát tháo giết chóc ngang dọc giang hồ chỉ như một bữa ăn sáng, cần gì Mạc thị vệ ngươi thay ta nhận một chương của tên tặc kia, khiến cho đường đường là một đệ nhất cao thủ cầm quân như ngươi bây giờ đến một đầu ngón út cũng không

nhúc nhích nổi, mặt trắng tới hù chết người sống!" Mạc Ngôn nhướng mắt liếc Thiệu Vấn một cái, mặt không chút biểu cảm mở miệng giải thích: "Người đã chịu nội thương, tránh không khỏi một chưởng kia. Tên họ công phu không kém, nếu một chưởng đó đánh lên người người, người nhất định mất mạng ngay tại chỗ."

"Người!" Thiệu Vấn trừng mắt nhìn sắc mặt của ân nhân vừa mới cứu mình một mạng, xoay đầu đi, giọng rầu rĩ: "Trước đó người cũng bị thương..."

"Nội công của ta tốt hơn người." Thiệu Vấn chợt cảm thấy một đợt tanh tưởi lại trào lên cổ họng, cắn răng nuốt trở vào, tức giận trừng mắt với Mạc Ngôn: "Tốt sao, nội công người rất tốt! Rất tốt! Không phải bây giờ người cũng bị trọng thương ngồi ở chỗ này giống như đầu gỗ sao? Nay Kim giáo úy kia bị người ta bắt đi, sống chết không rõ, đợi đến lúc Vương gia trách tội xuống, thử hỏi người làm cách nào phục mệnh?" Lời vừa nói ra làm sắc mặt Mạc Ngôn lại trắng thêm vài phần, nhắm mắt nói: "Ta mới đánh tên tặc tử kia một chưởng, chắc hẳn hẳn cũng bị thương không nhỏ, Kim giáo úy tạm thời không có nguy hiểm."

"Chỉ mong là như vậy...Khụ khụ..." Thiệu Vấn lê người về phía trước, tựa vào gốc cây bên cạnh Mạc Ngôn khoan chân ngồi xong, thở dài nói: "Ta xem Kim giáo úy kia là người mạng lớn phúc lớn, làm không tốt còn vui vẻ, hai chúng ta mạng nhỏ lại phải nộp lại ở đây...Khụ khụ..."

"Vương gia đã trở về gọi viện binh, trên đường còn để lại ký hiệu, chắc chắn không bao lâu sẽ có người đến tiếp viện..."

"Nào có nhanh như vậy." Thiệu Vấn lắc đầu thở dài, ánh mắt dời về hướng thành Hàng Châu, đột nhiên, hai mắt banh lớn, phát ra một tiếng thét kinh hãi: "Ôi chao?"

"Chuyện gì?" Mạc Ngôn mở mắt hỏi

Đôi mắt trắng non của Thiệu Vấn tròn tròn xoay tít, vẻ mặt kinh ngạc: "Mẹ ơi, đừng nói là ta hoa mắt chứ, người đang phóng tới bên kia là chạy hay là bay vậy?" Mạc Ngôn nhìn theo ánh mắt Thiệu Vấn, thấy xa xa trong bóng đêm đen đặc, một vệt lam ảnh chạy như bay phóng đến, chân không chạm đất, tay áo phất tung, điên cuồng bay trong đêm tối như muốn hòa tan vào bóng đêm. Xem bộ pháp kia, tất nhiên là tuyệt thế khinh công hiếm thấy trên giang hồ, cứ nhìn vào tốc độ chạy gấp này, giang hồ đã không một ai sánh kịp

Chỉ trong một cái nháy mắt, lam ảnh kia đã đi tới trước mặt hai người, ôm quyền nói: "Nhị vị chính là thị vệ thủ hạ của Phạm Vương gia?" Người mới tới dáng người thẳng tắp, áo lam thuần sắc, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt như sương, con ngươi đen trầm sâu hỗn loạn, mồ hôi lấm tấm che kín cả cổ và thái dương

"Người là ai?" Thiệu Vấn ngây ngốc hỏi

"Tại hạ Khai phong phủ Triển Chiêu, kẻ bắt Kim giáo úy đang ở đâu?" Giọng Triển Chiêu trầm khàn, gấp giọng hỏi

"Tên tặc kia chạy vào rừng cây." Mạc Ngôn trả lời

"Đa tạ." Một câu vừa ra khỏi miệng, thân ảnh Triển Chiêu đã mất dạng trong rừng rậm tối đen

Thiệu Vấn nháy mắt mấy cái, khó tin nói: "Thảo nào ai ai trong thành Biện Lương cũng khen Ngự Miêu Triển Chiêu khinh công tuyệt đỉnh, quả nhiên danh bất hư truyền." Mạc Ngôn cũng khẽ nhíu mày: "Lấy mười thành nội lực liên tục chạy như điên, đây chẳng phải là hại thân sao?" Thiệu Vấn suy nghĩ một hồi, cũng không khỏi gật gật đầu: "Mặt không còn chút máu, hô hấp rối loạn, giọng khàn đặc ách tắc, quả nhiên là hại thân." Dừng một chút, lại hơi khó hiểu nói: "Ai cũng nói Khai Phong phủ Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triển đại nhân tính tình ôn hòa điềm tĩnh, cho dù Thái Sơn sụp đổ

trước mắt cũng không đổi sắc, nhưng Triển đại nhân vừa rồi hình như có chút...”

“Hoảng loạn...” Lúc này trong giọng nói lạnh nhạt của Mạc Ngôn cũng có đôi phần không xác định

* Hoảng loạn..

Triển Chiêu có thể nào không hoảng? Có thể nào không loạn! Lao vun vút trong rừng cây đen đặc, Triển Chiêu chỉ cảm thấy ngực mình như bị lửa đốt, nóng bỏng quay cuồng, như đốt cháy tâm phế

Nơi nào? Rốt cuộc là ở nơi nào? Hai tròng mắt luôn luôn đen láy bấy giờ đã ngập đầy sắc đỏ, đập vào mắt như yêu ma quỷ chương mê hoặc tâm thần, bóng người thuần lam lao vút hoán đổi, lướt nhanh như tia chớp, nhưng cước bộ dưới chân lại mất đi kết cấu

Tại sao mình lại không sớm phát hiện ra hẳn không đi theo phía sau mình? Tại sao mình lại ngu dốt như thế, trúng phải kế điệu hồ ly sơn? Tại sao mình...mình không ở bên cạnh bảo vệ hẳn? Tại sao..

Tầng tầng lớp lớp câu trách vấn giống như sóng biển ào ạt cuộn lên trong đầu, lại như đá tảng đè chặt trong ngực, làm huyết mạch cơ hồ chảy ngược

Bước chân phóng nhanh bất chợt đình trệ, bóng người thẳng tắp đứng ổn định dưới núi rừng sâu lạnh, một giọt đỏ thẫm chảy ra giữa môi

Không thể hoảng! Không thể loạn! Muốn cứu hẳn, quyết không thể tiếp tục hoảng loạn! Mày kiếm trói chặt, hai mắt nhắm nghiền, Triển Chiêu gần như mạnh mẽ áp chế chính mình phải cắn nuốt sợ hãi, không đến một lát, hai mắt mở ra, tơ máu trong con ngươi đen sâu hoắm vẫn không thuyên giảm, thái độ cuồng loạn lại không mất đi

Gió nổi lên, cây đong đưa, bóng lá lòa xòa, tiếng vang xào xạt, một thứ gì đó như dược hương quen thuộc phiêu đảng bay tới nhạt nhòa hư không, chớp mắt đã lại bị gió rừng thổi tán đi mất hút

Trong con người của Triển Chiêu bùng lên ánh lửa, ngón tay hung hăng siết lấy chuỗi kiếm, đề khí chạy vào sâu trong rừng cây

Bóng cây chao đảo, dày đặc sâu thẳm, ánh trăng mỏng manh thỉnh thoảng chiếu xuyên qua kẽ lá, trong rừng đôi khi truyền đến tiếng chim hót quý dị, càng toát lên vẻ hoang vắng khác thường

Mũi chân Triển Chiêu giẫm lên lá cây mục rữa dày cộp trên mặt đất, mỗi bước đặt lên đều cực kỳ thận trọng, ngay cả lá khô cũng không giẫm vỡ một mảnh, vô thanh vô tức. (*) (*) Im hơi lặng tiếng

Đột nhiên, không hề dự triệu, một tiếng người mơ hồ thổi tới theo gió

Hô hấp của Triển Chiêu thoát cái ngưng trệ, thân ảnh tỏ lam chợt vút lên khỏi mặt đất như sương khói, phi thân lên cây, chân giẫm nhánh cây lao về nơi truyền đến âm thanh

Tầng tầng phiến lá trước mắt bị gạt ra nhanh như tên bắn, âm thanh kia càng lúc càng rõ rệt

"Chết tiệt...Khụ, không ngờ chỉ bắt có mỗi một tên tiểu tử thôi lại gian nan tới vậy..."

"Khó khăn lắm mới dụ được Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường...Lại từ đâu trời ra hai tên cao thủ...Tên mặt lạnh kia, thật sự là khó chơi..." Trong lúc hai câu nói này phát ra, Triển Chiêu đã đi tới trên đỉnh đầu người lên tiếng, nhẹ nhàng dừng ở phía trên ngọn cây, nín thở ngưng thần, con người sắc bén quan sát bên dưới

Dưới tàng cây, một tên đang ngồi trên đất dựa vào gốc cây, tay chân đều in hằn vết đao, vừa ôm ngực ho khan, vừa lấy từ trong lòng ra một bình dược trút vào miệng

Tên này vận trên người bộ y phục dạ hành đen kịt, mày nhạt mắt dài, diện mạo nhã nhặn, trên mặt còn có dấu chân đong màu xanh tím, chính là một trong hai tên trước đó đã đùa giỡn Kim Kiền

Còn người bên cạnh lúc này đang ngửa mặt nằm thẳng trên đất, toàn thân áo xám, thân hình nhỏ gầy, mày rậm mắt tròn, hai mắt nhắm nghiền, không ai khác chính là Kim Kiền

Ánh mắt Triển Chiêu vừa chạm đến bóng người gầy gò kia, suýt chút nữa đã không khống chế được mình mà lao tới trước, nhưng ngay lúc này tên hắc y nhân lại buông xuống một câu, làm Triển Chiêu tâm thần đại chấn, kinh hãi tại trận

"Không thể tưởng được Kim Kiền này lại là một tên tông lục phẩm giáo úy, còn có nhiều cao thủ bậc nhất che chở như vậy...Khó trách công tử triệu hồi ta đến, nếu là kẻ khác, sợ đã sớm mất mạng...Khụ khụ..." Tên này biết thân phận Kim Kiền? Công tử? Công tử nào? "Vì một tên tiểu tử thói gầy còm không đến mấy lạng thịt mà lão tử suýt nữa toi mạng!" Tên hắc y nhân kia nhét bình dược vào lòng, hung hăng trừng mắt nhìn Kim Kiền, bỗng nhiên, nhếch miệng cười hèn hạ: "Công tử chỉ nói mang Kim Kiền này toàn mạng trở về, cũng không nói rõ là lão tử ta không được tìm việc vui! Tuy nói Kim Kiền này vừa gầy vừa nhỏ, không có tư sắc gì, nhưng ở vùng hoang vu thôn dã điều kiện có hạn này, đại gia ta cũng sẽ không chú trọng, liền được thông qua được thông qua..." Trong lúc nói chuyện, ngón tay tên hắc y nhân đã hướng về phía thắt lưng của Kim Kiền

Một tác, bất quá chỉ một tác

Ngón tay tên hắc y nhân vừa thò ra chỉ mới một tác, hàn quang nháy mắt chớp lên, năm ngón tay "Phật" một tiếng túa ra năm sợi tơ đỏ mảnh như

tóc, bắt chọt, ngón tay đứt lìa tận gốc, máu tươi bắn phụt ra, đoạn ngón tay bị cắt rơi xuống đất

"Á Á!!" Một tiếng gào to thảm thiết tê tâm liệt phế vang tận chân trời, làm kinh hoàng cả một bầy chim đêm

Tên hắc y nhân ôm bàn tay bị chặt đứt quay cuồng trên đất, vẻ mặt muôn dạng kinh hoàng trừng mắt nhìn người áo lam không biết từ khi nào đã xuất hiện trước mắt

Mắt sáng ngập máu, mày kiếm ngưng sát, dung nhan tuấn dật nhuốm màu hung ác, tóc đen không gió phất bay cuồng dại, lam sam phân phật tựa như ma quỷ, bảo kiếm Cự Khuyết sắc lạnh lóa mắt, mũi kiếm vương chút máu thịt tanh tươi, hải mắt kinh tâm

"Triển, Triển Triển..." Tên hắc y nhân khiếp sợ quá độ, mới bật ra khỏi miệng nửa câu liền thấy trước mắt vụt lóe ánh kiếm, nháy mắt đã bị cơn đau đớn kịch liệt ùn ùn kéo đến phủ ụp lên người, hai tay hai chân nhũn ra ngã sầm xuống đất, gân tay gân chân đồng thời bị cắt đứt

Tên hắc y nhân không nói được một lời, tức thì chết ngất

Giết hẳn! Giết hẳn!! Triển Chiêu nhìn chằm chằm tên hắc y nhân, cả đầu lẫn tâm đều tràn ngập những lời này

Không được, không được! Tên này còn phải áp giải đến phủ nha chịu thẩm, không thể giết...Không thể giết! Hung hăng tra Cự Khuyết vào vỏ như thể phát tiết, Triển Chiêu hít sâu một hơi, kiềm chế ý muốn giết chóc chưa bao giờ có đang sục sôi trong tâm não, ánh mắt dời về phía thân thể gầy gò đang nằm trên mặt đất, trong lòng không khỏi co rút mãnh liệt

Triển Chiêu đi một bước đến bên cạnh Kim Kiên, đôi chân nhẹ nhàng linh hoạt nổi danh giang hồ, lúc này lại nặng tựa ngàn cân

Vén bào, ngòi xuống, đưa ngón tay dò xét mạch môn trên cổ tay nhỏ gầy, con người đen xem xét kỹ lưỡng trên người Kim Kiên một phen, cuối cùng trái tim treo giữa không trung cũng buông xuống vài phần

Chỉ bị điểm huyết ngũ mà thôi

Con người đen dời về phía hai má Kim Kiên, trên làn da trắng nhợt bị bắn vào vài giọt máu loãng

Ngón tay thon dài muốn xoa đi mấy giọt màu đỏ chường mắt kia, nhưng lúc ngón tay chỉ còn cách khuôn mặt Kim Kiên một mili, lại gắng gượng dừng lại, thu hồi, nắm chặt

"Kim, Kim Kiên..." Tiếng nói trong trẻo như thể nhiễm phải gió sương, chát chát khàn đặc

Cứ như nghe được tiếng gọi của Triển Chiêu, Kim Kiên chệch đầu đi, đôi môi hé mở, phát ra tiếng hô khe khẽ

"Khò khò -----"

"..." Môi mỏng cong lên thành nụ cười khổ, mắt sáng lấp lánh nhiều điểm, lúc này Triển Chiêu không biết nên tức hay nên cười, trong lòng không biết là khổ hay là đau, cứ như vậy ổn định canh giữ bên cạnh Kim Kiên, chăm chú nhìn ngắm Kim Kiên, vẫn không nhúc nhích

Mãi đến khi một tiếng la hét xa xa phá vỡ trầm mặc

"Đình nhị, tiếng kêu thê thảm hồi nãy chính là truyền đến từ bên này!"

"Ngũ đệ nói đúng, chắc Nam hiệp đang đánh nhau với tên tặc kia!"

"Thôi Miêu! Triển Chiêu! Tiểu Kim Tử!" Một loạt tiếng bước chân gấp gáp ngày càng tới gần

Thân hình Triển Chiêu run lên, đột nhiên vươn hai tay ra, bắt lấy Kim Kiền ôm vào trong lòng, kiềm giữ chặt chẽ, hai chân phát lực, tung bay lên cây, bắt quá vài lần lên xuống, đã ôm Kim Kiền cách ra bên ngoài mấy trượng

Đợi đến khi Bạch Ngọc Đường toàn thân tiết y mỏng manh và Đinh Triệu Huệ đầu đầy mồ hôi to tướng, chạy theo tiếng kêu đến nơi, hiện trường chỉ còn sót lại nửa cái mạng chết ngất, ngộp trong vũng máu đen bản thủ của tên hắc y nhân, làm hai người kinh ngạc không thôi

"Năm ngón tay bị chặt đứt tận gốc, đánh gãy gân tay gân chân, người, người xuống tay độc ác này là Nam hiệp?" Giọng Đinh Triệu Huệ không thể tin

Về mặt Bạch Ngọc Đường trầm ngưng, nhíu mày nhìn quanh: "Triển Chiêu thất thường như vậy, chẳng lẽ Tiểu Kim Tử có gì bất trắc?" Nói đến đây, sắc mặt lại trầm xuống

Đinh Triệu Huệ dò xét mọi nơi: "Tại sao không thấy Nam hiệp với Kim giáo úy? Chẳng lẽ là còn kẻ xấu nào nữa?"

“Đinh nhị ca, chúng ta phân công nhau tìm!”

“Được!” * Trốn? Vì sao phải trốn? Triển Chiêu cũng không rõ

Nếu đã bắt được đạo tặc, phải lập tức giải huyết ngục cho Kim Kiền, sau đó cùng với Bạch Ngọc Đường và Đinh Triệu Huệ áp giải đạo tặc tới phủ nha Hàng Châu mà tra thẩm, chứ không phải như hiện tại, lén lút ôm Kim Kiền trốn trên chạc cây..

Nhưng, nhưng mà..

Hơi thở ấm áp của người trong lòng không ngừng quanh quẩn bên tai, được hương thoang thoang quyện quanh chóp mũi, khuôn mặt ngáy ngủ

quen thuộc gần trong gang tấc..

Hai tay Triển Chiêu ôm lấy Kim Kiên cứng ngắc, con người đen láy không dám nhìn thẳng vào người đang nằm trong lòng mình, chỉ còn biết thẳng lưng ôm lấy thân hình gầy gò kia, dựa vào chạc cây

Sương nguyệt mờ lung, đêm tháng mười tối đen tĩnh lặng, gió thu tiêu điều, từng chiếc lá thu rụng rơi như múa

Ánh trăng sáng chiếu rọi lên khuôn mặt Triển Chiêu, từ sắc mặt đến ngũ quan đều tái nhợt đến trong suốt

Chỉ cần...một lát... Hai hàng mi dài chậm chậm khép lại, cánh tay chậm rãi buộc chặt

...một lát...là được rồi..

Buổi tối trong rừng sâu hoang vắng, có một sắc áo lam phất bay theo gió, đôi môi dường như cong lên thành một nụ cười

"Triển...Triển đại nhân..." Người trong lòng yếu ớt truyền ra tiếng kêu vô nghĩa

Mắt sáng thốt nhiên tròn to, bao nhiêu cảm xúc kinh loạn hoảng nhất thời phủ kín khuôn mặt tuấn tú

Triển Chiêu kinh hãi, luống cuống tay chân muốn buông Kim Kiên ra, bỗng nhiên nhớ tới lúc này bản thân đang ở trên cây, lại cuống quýt kéo Kim Kiên vào lòng, một trận binh hoảng mã loạn, suýt nữa làm cho Nam hiệp đường đường phải ngã ngựa khỏi cây

"Không, không muốn ngồi trung bình tân..." Người trong lòng lại nói ra một câu

Lam ảnh không dễ dàng ổn định bất giác cứng còng, chỉ nghe người nào đó vẫn đang hít thở thông suốt, tiếng ngáy khe khẽ một chuỗi lại nối tiếp một chuỗi, không hề có dấu hiệu thức tỉnh, hai câu vừa nói ra kia, hiển nhiên là nói mê

Một tiếng thở dài lặng lẽ tràn ra từ đôi môi mỏng

Người này lúc ngủ cũng không để cho người ta sống yên ổn...Triển Chiêu liếc mắt nhìn Kim Kiền một cái như thể trách cứ

Đã có thể liếc mắt một cái, lại giống như vương phải ma thuật, rốt cuộc không thể tách rời, ánh mắt tác tác lưu luyến trên khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc

Lông mi...vừa nhìn thấy bạc sẽ bay vút lên cao..

Mắt nhỏ...Ngắm bạc sẽ cong thành hai vầng trăng khuyết, còn có thể tràn ra lục quang

Cái mũi...Khi bị phạt ngồi trung bình tấn sẽ nhăn nhó ra vẻ oan ức..

Miệng... cái miệng..

Lúc nào cũng không ngừng ồn ào, ngoài trả giá kiếm tiền thì chỉ là nịnh hót, lúc này lại im lặng thở ra hơi thở ấm áp

Đôi con ngươi của Triển Chiêu chậm rãi bịt kín một tầng sương mù, hai gò má bắt đầu nóng rần, một đôi tai mèo dần dần đỏ lên, trong suốt..

"Rắc!" Vô kiếm Cực Khuyết không chịu nổi sức nắm thành linh bạo phát của chủ nhân, tức thì kêu lên một tiếng

Con ngươi đen thoát cái khô phục trong trẻo, vệt đỏ trên mặt nhất thời lại đậm thêm vài phần

Mới đó mình còn muốn, còn muốn..

Không được, không được! Phải lập tức đánh thức Kim Kiên, quay lại hội ngộ với Bạch Ngọc Đường bọn họ, nếu không, nếu không... mình không biết bản thân sẽ làm ra cái gì..

Triển Chiêu âm thầm cắn răng, dựng thẳng ngón tay, vận công nhập lực, hướng tới huyệt ngũ của Kim Kiên

Nhưng đầu ngón tay vừa chạm vào làn da Kim Kiên, lại cứng lại

Một cảm giác khác thường nảy lên trong lòng

Vừa rồi...Lúc ôm Kim Kiên, thân thể Kim Kiên hình như...hình như rất rất mềm? Cứ như, như trên sách viết ----- nhuyễn ngọc ôn hương! (*) (*) Trong sách cổ thường được dùng để ám chỉ thân thể của nữ tử

Một từ không hề dự liệu đột nhiên xộc vào trong óc Triển Chiêu, lại làm cho Triển Chiêu kinh hoàng đến run cả người

Hung hăng nhắm mắt, phần nộ cắn chặt răng

Chẳng lẽ mình đã tương tư thành bệnh, nên điên cuồng rồi sao? Kim Kiên rõ ràng là một nam tử, như thế nào, như thế nào giống với nữ tử..

Nữ tử..

Tim bắt giắc đập nhanh, hô hấp tức thì đình trệ

Một từ này lại cứ như ánh lửa trên đồng hoang, tức thì cháy rực cả nội tâm

Một màn một màn từ khi Kim Kiên vào Khai Phong phủ tới nay thoáng qua trước mắt ----Từ trước tới nay chưa từng tầm chung với nha dịch; Cho

dù mình hao hết tâm lực sớm tối huấn luyện, thân thể nhỏ gầy vẫn không hề cao to ra

Cổ áo quanh năm bó chặt, một ngọn gió cũng không lọt..

Con người đen chậm rãi mở ra, quét nhìn tỉ mỉ trên khuôn mặt Kim Kiên

Mày rậm mắt nhỏ, ngũ quan bình thường, làn da ----- còn không bằng tên Tiểu Bạch Thử kia, lại càng không thể nói là da ngọc nõn nà linh tinh gì đó

Thân thể nhỏ gầy, trước ngực bằng phẳng...Sao có thể là..

Cho dù nghĩ thế, nhưng con người đen lại cố tình dời về phía cổ áo bó kín của Kim Kiên

Trước kia cứ cho rằng Kim Kiên nhỏ tuổi, còn chưa trưởng thành, cho nên...Bây giờ nhớ lại, nếu thật sự là nữ tử, vậy, vậy, đương nhiên không có hầu kết, chỉ, chỉ cần mình cởi áo ra nhìn..

Phùng!!!

Đột nhiên ý thức được bản thân đang suy nghĩ cái gì, hai gò má Triển Chiêu nhất thời đỏ bừng, đỉnh đầu bốc hơi, nếu có hai cái trứng gà đánh lên hai gò má Triển Chiêu lúc này, sợ là có thể lập tức nấu thành trứng chần nước sôi

Nhưng, nhưng mà, nếu Kim Kiên thật sự là nữ tử..

Ngón tay run run không ngừng cuối cùng vẫn chậm chậm dời về phía cúc áo Kim Kiên

Nội tức hỗn loạn, mồ hôi nhỏ giọt, lần đầu tiên Triển Chiêu cảm thấy một cái cúc áo nhỏ nhỏ lại khó cởi như thế

Ngay khi cái cúc áo cuối cùng sắp mở ra, dưới tàng cây đột nhiên truyền đến một tiếng kêu to

"Thôi Miêu, tìm người này giờ, không ngờ người lại trốn trên cây hương thanh nhàn!" Ngón tay giật bắn tách ra, ánh mắt rối loạn nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy dưới tàng cây một bóng trắng đơn độc hung hăng đứng đó

Bạch Ngọc Đường vẻ mặt tức giận, trừng mắt với Triển Chiêu trên cây, nhưng đến khi nhìn thấy rõ sắc mặt Triển Chiêu, vẻ buồn bực nhất thời biến thành lo lắng

"Thôi Miêu, người làm sao vậy? Người bị thương? Hay là Tiểu Kim Tử bị thương?" Triển Chiêu một tay siết chặt chuôi kiếm, một tay vòng chặt Kim Kiền, lần đầu tiên cảm thấy đôi mắt tốt của tên Tiểu Bạch Thử này làm người ta sinh hận

Lam ảnh phi thân bay xuống, lúc rơi xuống đất, Triển Chiêu lại là Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ công bằng trầm ổn

"Nhọc Bạch huynh lo lắng, Triển mỗ chỉ sợ còn tên đồng lõa với đao tặc mai phục, cho nên mới nấp ở đây."

"Người thật sự không sao?" Bạch Ngọc Đường híp mắt hoa đào, trừng mắt nhìn Triển Chiêu đầy nghi hoặc

"Không sao." Nét mặt lo lắng của Bạch Ngọc Đường giảm xuống năm phần, lại nhìn tới người đang nằm trong lòng Triển Chiêu, dè dặt hỏi: "Vậy, vậy Tiểu Kim Tử ổn chứ?" Triển Chiêu nhìn vào người trong lòng, ánh mắt dịu dàng: "Kim giáo úy vẫn mạnh khỏe không việc gì."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!" Bạch Ngọc Đường xả ra khuôn mặt tươi cười, quan sát Kim Kiền, lại nhíu mày nói: "Bị điểm huyết ngủ?" Triển Chiêu gật đầu: "Không sao."

“Vì sao không giải huyết?” Bạch Ngọc Đường khó hiểu, nhướng mắt xem xét Triển Chiêu

Triển Chiêu không được tự nhiên, con ngươi đen bất giác lệch khỏi quỹ đạo

Bạch Ngọc Đường nhếch mày, xoa cằm đánh giá từ trên xuống dưới Triển Chiêu một lượt, nhoen miệng cười nói: "À~ Đừng nói là Thối Miêu người -----" Triển Chiêu đột nhiên quay đầu trừng mắt: "Không phải!"

“Ha ha! Thối Miêu người đừng mạnh miệng! Ở trong quan phủ nhiều năm như vậy, công phu nhất định suy giảm không ít, ngay cả giải huyết cũng không thạo!” Vẻ mặt Bạch Ngọc Đường như đã nắm được thóp Triển Chiêu

Triển Chiêu thảm thở ra một hơi

"Được rồi, hôm nay Bạch Ngũ gia liền rút đao tương trợ, giờ cao đánh khẽ giúp người!" Nói xong, Bạch Ngọc Đường thò tay định điểm huyết vị của Kim Kiên, không ngờ lại bị Triển Chiêu lách người tránh qua một bên

"Không nhọc Bạch huynh lo lắng, đêm nay Kim Kiên bị khủng hoảng không nhỏ, vẫn nên ngủ tạm lấy lại sức." Vừa nói, lam ảnh đang ôm người nào đó vừa bước nhanh đi trước

"Thối Miêu, người đi đâu hả?" Bóng trắng phiêu dật đuổi sát theo sau

"Đến gặp Đinh thị song hiệp, áp giải đao tặc vào lao."

“Ê ê, người đi chậm một chút đi, đừng làm té Tiểu Kim Tử.”

“Khinh công của Triển mỗ kể ra cũng có chút tiếng tăm trên giang hồ.”

“Thối Miêu, người bé cả buổi cũng mệt rồi, hay là để Bạch Ngũ gia ta hạ mình giúp người bé một lát?”

“Không nhọc Bạch huynh đại giá!”

“Thối Miêu, ngươi thật đúng là chó cắn Lã Động Tân, không nhìn được tâm người tốt!” Hai bóng người một trước một sau biến mất bên trong bóng cây rậm rạp

Lát sau, một bóng đen phi thân khỏi ngọn cây rơi xuống đất, áo đen giày đen, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ sắt, thân hình cao lớn cho thấy là một nam tử đã trưởng thành, bên trong mặt nạ sắt hé ra đôi môi đang nhếch lên nụ cười lạnh khinh thường, sau đó xoay người lẫn mình vào trong rừng đen

Trong khi đó bên ngoài bìa rừng Thủy Âm Pha, Thiệu Vấn tựa vào thân cây, thở dài liên tục: "Không thể tưởng được một Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường đại danh lừng lẫy trên giang hồ, lại có thể xinh đẹp như vậy, khu khu, Mạc huynh, ngươi có nhìn thấy không, Bạch Ngọc Đường đó chỉ mặc mỗi cái tiết y liền đuổi theo đến đây, không ngờ nhân duyên của tiểu tử thối Kim Kiên kia cũng không kém chút nào."

“...Phải.”

“Đinh Triệu Huệ đó công phu cũng không tồi, vậy mà chạy đến chậm hơn Bạch Ngọc Đường tới nửa chén trà nhỏ.”

“Đúng.”

“Nhưng hai cái bánh bao mà Bạch Ngọc Đường vừa ném ra là sao?”

“...”

“Bánh bao này hình như là lấy ra từ trong ngực Bạch Ngọc Đường...”

“...”

“Giống như hơi bị thiu.”

“...”

“Ta nói này Mạc huynh, sao cả buổi rồi cũng chưa có người đến cứu chúng ta vậy?”

“...”

“...Chắc bọn họ sẽ không quên mất hai đại công thần cứu người chúng ta đâu chứ?”

“...Kêu cứu mạng đi...” * Kim Kiên là bị một trận cãi cọ ồn ào đánh thức

Vừa mở mắt, đã thấy Phạm tiểu vương gia và Đinh Nguyệt Hoa đang đóp chất ầu đã, khụ, nói đúng hơn, là một mỹ thiếu niên tao nhã lễ độ cùng một tiểu thư khuê các dịu dàng thùy mị, đang quay quanh giường mình tiến hành phòng ngự phản công

"Đình tiểu thư, có câu nam nữ thụ thụ bất thân, mong rằng Đình tiểu thư dòi bước." chần ở bên trái giường Kim Kiên, eo nhỏ thẳng tắp, mày mảnh khê nhú, mắt nước nghiêm túc, nét mặt nghiêm nghị, chính là Phạm Dung Hoa Phạm tiểu vương gia

Chen ở bên phải giường Kim Kiên là Đinh Nguyệt Hoa váy dài sen xanh, dung mạo xinh đẹp thanh tú: "Phạm vương gia, Nguyệt Hoa tới là để chăm sóc Kim giáo úy."

“Tiểu Kim đã có ta chăm sóc, không cần phiền đến Đình tiểu thư." Phạm Dung Hoa nửa bước không nhường

Đình Nguyệt Hoa khê nghiêng đầu, mắt hạnh nhìn tiểu vương gia hơi nheo lại: "Phạm Vương gia thân thể ngàn vàng, có thể nào lại hạ mình làm việc vặt bực này?"

“Mặc kệ, dù sao Tiểu Kim cũng do ta chăm sóc, Đinh tiểu thư xin mời về cho!” Phạm Dung Hoa thẳng sống lưng, không chút nhượng bộ

Đây là cái chuyện linh tinh gì chứ? Sao ta có cảm giác vừa ngủ dậy liền biến thành cái bánh ngon vậy? Kim Kiên đầu đầy sương hồ, chớp chớp mắt khó hiểu

"Tiểu Kim, đệ tỉnh rồi?" Phạm Dung Hoa kêu lên kinh hãi

"Kim giáo úy, người cảm thấy thế nào?" Đinh Nguyệt Hoa nét mặt vui mừng, ngón tay thon thon quét tới trán Kim Kiên, lại bị Phạm Dung Hoa chặn lại giữa chừng

"Đinh tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân!" Phạm tiểu vương gia vững vàng nói

"Phạm vương gia mới phải..." Đinh Nguyệt Hoa trừng mắt hạnh cự lại

"Nhị vị, Kim giáo úy đã ngủ mất nửa ngày một đêm, chắc là khát nước rồi, hay là để cho Kim giáo úy ngồi dậy uống miếng nước trước đi." Nhan Tra Tán bung một bát nước trong, đẩy hai người ra, đi đến trước giường Kim Kiên, thở dài về bất đắc dĩ

"Phải phải phải, Tiểu Kim, uống nước trước đi." Phạm Dung Hoa vội xoay người nâng Kim Kiên dậy

Đinh Nguyệt Hoa đoạt phăng lấy bát nước trong tay Nhan Tra Tán, kề tới bên miệng Kim Kiên

Kim Kiên không hiểu ra sao vội nuốt xuống mấy ngụm nước, lúc này mới thấy đầu óc tỉnh táo vài phần, mở miệng hỏi: "Đây là đâu vậy?" Vừa hỏi xong, Phạm Dung Hoa và Đinh Nguyệt Hoa đều đồng loạt thay đổi sắc mặt

"Tiểu Kim, đừng nói là đệ bị ngã hông đầu rồi chứ?" Phạm Dung Hoa kinh hô

"Nơi này là Đình trang!" Đinh Nguyệt Hoa kêu to

"Hóa ra là Đình trang, thảo nào nhìn quen quen." Kim Kiên ngồi thẳng dậy, gãi gãi cái đầu rồi bời, nhần nhần hai hàng mày rậm nhớ lại: "Ta nhớ là trước đó bản thân đang mai phục bắt hái hoa tặc ở Quỳnh Ngọc các, tên tặc nhào qua cửa sổ bỏ chạy, Triển đại nhân với Bạch Ngũ gia đuổi theo, sau đó...Sau đó liền thấy trước mắt đen kịt..." Nhướng mắt nhìn ba người đối diện vẻ nghi hoặc: "Sao vừa mở mắt ra đã quay về Đình trang?"

"Người không nhớ cái gì hết à?" Đinh nguyệt Hoa nhíu mày hỏi

"Nhớ cái gì?" Kim Kiên không hiểu

"Tiểu Kim đệ bị hái hoa tặc bắt đi -----" Phạm Dung Hoa dè dặt đáp

"Cái gì?" Kim Kiên nghe thấy thế nhất thời kinh hoảng, bật nhảy khỏi giường như cá chép: "Ta, ta ta bị hái, hái hoa tặc bắt đi?" Ba người đối diện đồng loạt gật đầu

Kim Kiên chợt cảm thấy đầu ong lên một tiếng, phản ứng đầu tiên chính là cúi đầu kiểm tra quần áo của mình

Sau một trận luống cuống tay chân, Kim Kiên cực kỳ vui mừng cho ra kết luận, ngoài cúc cổ áo hơi bị nói lỏng ra, quần áo thất lung trên người tuyệt đối đều là hóa trang do chính tay mình mặc vào

"Tiểu Kim, đệ chớ hoảng sợ. Trước có Mạc Ngôn Thiệu Vân đuổi bắt, sau có Triển đại ca kịp thời ra tay cứu giúp, ngay cả một ngón tay của đệ tên đạo tặc kia cũng chưa sờ được." Phạm Dung Hoa vội trấn an

Rốt cuộc nhịp tim của Kim Kiên cũng khôi phục lại tốc độ bình thường, công năng của đại não cũng nhanh chóng phục hồi, võ võ ngực, ngồi xuống

dựa vào cạnh giường, híp mắt nhỏ nghĩ ngợi một chút, liền thấy cực kỳ không bình thường. "Cái tên, tên hái hoa tặc kia không phải chỉ thích hoa khô thanh lâu thôi sao? Tại, tại sao lại muốn bắt ta?"

"Hai tên đạo tặc kia quả thực là đê tiện vô sỉ, khôn kiếp cùng cực!" Đôi mắt nước của Phạm Dung Hoa bùng lên ánh lửa, ngoác miệng chửi to, không còn nửa điểm phong thái của Vương gia hoàng thất

"Đúng vậy, còn tổng tới quan phủ cái gì, cứ trực tiếp thiên sạch sẽ." Đinh Nguyệt Hoa cười lạnh từng tiếng, buông ra lời kinh người

Hai người mới đó còn cãi nhau ỏm tỏi, lúc này lại nhất trí đến lạ lùng

Ôi chao? Hai tên đạo tặc? Đây lại là chuyện gì nữa? Kim Kiên xem xét hai người lòng đầy căm phẫn nổi trận lôi đình chỉ lo mắng chửi kia một hồi, không thể không dời mắt về phía Nhan Tra tán thoạt nhìn còn có lý trí

Nhan Tra Tán thở dài, lên tiếng giải thích với Kim Kiên: "Hái hoa tặc có tất cả hai tên, chính là hai tên trước đó đã trêu đùa Kim giáo úy ở Ngọc các Quỳnh."

"Cái gì?" Kim Kiên tròn to mắt nhỏ

Nhan Tra Tán nói tiếp: "Hai tên này đều là hái hoa tặc thôi danh trên giang hồ, một tên là Trương Ba Trọng, thích nhất nữ sắc, đặc biệt là hoa khô thanh lâu tuyệt sắc, mà tên còn lại, tên là Nghiêm Cường, lại yêu thích, nam tử."

"Nam, nam tử?" Kim Kiên suýt nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết, cả miệng đến đầu lưỡi đều thất thành nơ bướm: "Nam -----được, được rồi, cho, cho dù là thích nam tử, cũng không đến mức vừa mắt ta chứ..." Có làm hay không đây! Cho dù là mê nam sắc, cũng nên vừa mắt Tiểu Miêu hay Phạm tiểu vương gia chứ, nếu không được, thì tư sắc của Nhan thư sinh còn hơn ta gấp trăm lần mà, sao có thể xem trúng loại như ta? Con mắt

của tên hái hoa tặc này chẳng lẽ bị lệch? Nhan Tra Tán không được tự nhiên ho khan một tiếng, tiếp tục giải thích: "Tên Nghiêm Cường kia sở thích có chút...đặc biệt, chuyên thích đánh bắt những chàng thiếu niên có thân hình gầy gò như Kim huynh vậy." Không phải chứ!! Bọn hái hoa tặc này chẳng những là tập đoàn gây án, mà ngay cả huynh đệ tử muội cũng ăn nết, còn, còn là mô hình hái hoa tặc rất chính thống, ta cũng quá đen đui mà! Lúc này Kim Kiên thật sự là khóc không ra nước mắt, trong lòng kêu rên từng chập

Jesus ơi Như Lai ơi! Nghĩ ta đường đường là một đứa con gái tốt đẹp khỏe mạnh như hoa như ngọc, nhưng lại rơi vào tay một tên hái hoa tặc thích nam sắc, vậy coi như ta đã oanh oanh liệt liệt dựng nên một tấm bia to nữ cải nam trang xưa nay chưa từng có rồi mà

Ba người nhìn sắc mặt Kim Kiên vừa xanh lại trắng, hai mí mắt giật nảy điên cuồng, rõ ràng là bị đả kích không nhỏ, đều vội nói lời an ủi

Phạm Dung Hoa vịn nắm tay cầm giận nói: "Tiểu Kim, đệ yên tâm, tên họ Trương kia đã bị hảo thủ Đinh gia đánh gãy nửa cái xương sườn, còn tên họ Nghiêm kia càng thảm hại hơn, gân tay gân chân đều bị cắt đứt, năm ngón tay cũng bị chặt tới tận gốc, nay hẳn đã sống không bằng chết." Lời vừa nói ra, dù Kim Kiên đối với tên đạo tặc kia hận đến ngứa răng, nhưng vừa nghĩ đến tình trạng thê thảm của hắn, cũng không khỏi rùng mình

"Gân tay gân chân bị cắt đứt, năm ngón tay bị chặt tới tận gốc ---- cái này là ai xuống tay?"

"Là Triển Chiêu." Đinh Nguyệt Hoa khoanh tay, gật đầu: "Cuối cùng hẳn vẫn còn vài phần tâm huyết giang hồ." Tiểu, Tiểu Miêu? Mắt nhỏ Kim Kiên lại trợn lên một vòng lớn

Ta không có nghe lầm chứ? Tiểu Miêu đó thường ngày đều lấy pháp lý làm đầu, lúc nào cũng mang xét xử công bằng ra treo ở ngoài miệng, nói cái gì mà thân là người trong quan phủ, cho dù có đối mặt với kẻ tội ác tày trời, cũng tuyệt đối không thể hành động theo cảm tính, bỏ mặt luật pháp,

lam dụng tư hình. Cho nên, dù gặp phải loại phạm nhân tội ác cùng cực giết người như ma quỷ, khi ra tay Tiểu Miêu cũng luôn lưu lại ba phần đường sống, sao hôm nay lại đột nhiên đổi tính, dùng thủ đoạn tàn nhẫn bực này với một tên hái hoa tặc? Nhan Tra Tán liếc nhìn vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của Kim Kiên, hơi thu mắt nói: "Có lẽ do Kim giáo úy bị bắt đi, Triển đại nhân nhất thời cấp hỏa công tâm, cho nên mới xuống tay không đúng mực." Phạm Dung Hoa gật đầu: "Đúng vậy, là Tiểu Kim đệ không thấy đó thôi, lúc ta báo tin cho Triển đại nhân, sắc mặt đó của Triển đại nhân, bây giờ nhớ lại chân ta vẫn còn run!"

“Lần này Kim giáo úy có thể bình yên vô sự, phần lớn là do Triển đại nhân kịp thời ra tay cứu giúp, Triển đại nhân đối với Kim giáo úy ----" Nhan Tra Tán nói tới nửa câu lại nuốt trở vào, liếc nhìn Kim Kiên, dừng một chút lại nói tiếp: "...rất quan tâm, lúc bé Kim giáo úy trở về từ ngoại ô, còn đặc biệt dặn dò để cho Kim giáo úy nghỉ ngơi nhiều một chút ----" Nói đến đây, Nhan Tra Tán đột ngột im bật, ngăn người nhìn Kim Kiên, Phạm Dung Hoa và Đinh Nguyệt Hoa cũng có cùng một bộ dạng tương tự

Lúc này mắt nhỏ Kim Kiên lồi ra, mồ hôi lạnh đầm đìa, đôi môi trắng nhợt run rẩy không ngừng, một lúc lâu sau mới run run rẩy rẩy mà run ra được mấy chữ: "Là, là là Triển đại nhân bé, bé ta, ta trở về?" Nhan Tra Tán hơi lộ vẻ nghi hoặc, gật gật đầu: "Phải."

“Người xác định là bé, không phải khiêng, lôi hay xách?" Kim Kiên nuốt nước miếng, khẩn trương truy hỏi

Nhan Tra Tán trầm thờ dài một hơi, vẻ mặt quả quyết: "Là Triển đại nhân một mạch 'bé' Kim giáo úy trở về từ ngoại ô thành Hàng Châu."

“Hự!" Hai mắt Kim Kiên lật ngược trắng dã, ngửa mặt đổ sụp lại giường

"Tiểu Kim?"

“Kim Kiên?"

“Kim huynh?” Ba người đồng thời kêu lên hoảng sợ

Kim Kiên ngã ngựa xuống giường, sắc mặt trắng bệch, da mặt run rẩy, thình lình, lại ngồi vụt dậy, nhảy phắt xuống giường, bắt đầu đảo quanh khắp phòng, miệng lầm bầm lải nhải không ngừng, Nhan Tra Tán, Đinh Nguyệt Hoa và Phạm Dung Hoa dựng thẳng lỗ tai nghe xong nửa ngày, nhưng nửa câu cũng nghe không hiểu

"Chuyện xấu đổ máu, chuyện xấu rồi! Nếu việc này truyền ra ngoài, các loại túi thơm hương bao bách tác khăn tay còn trăm loại sản phẩm tùy thân khác, mấy thứ ta vất vả khai phá từ hình tượng Tiểu Miêu thần tượng đại chúng, tuyệt đối sẽ vì chuyện xấu này mà ế hàng! Đến lúc đó tiền phúc lợi tiền thưởng tiền bảo hiểm...Còn để Công Tôn gậy trúc biết, biết biết...A a, không được, không được, tuyệt đối phải đem chuyện xấu này bóp chết từ trong nôi! Bóp chết, kiên quyết bóp chết!"

“Này ---- Tiểu Kim, rốt cuộc đệ đang nói cái gì?” Phạm Dung Hoa nhin không được, lên tiếng cắt ngang Kim Kiên

Thân hình Kim Kiên chấn động, lập tức xoay người lại, trừng thẳng hướng ba người trước mắt, vẻ mặt trịnh trọng hỏi: "Bao nhiêu người?"

“Cái gì?” Ba người càng thêm khó hiểu

"Có bao nhiêu người nhìn thấy Triển đại nhân bé, bé ta về?" Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày, Phạm Dung hoa cau mày, Nhan Tra Tán trừng mắt

"Đừng nói là rất nhiều chứ?" Kim Kiên cụp mắt

"Chỉ có Bạch thiếu hiệp, Đinh thị song hiệp, Đinh tiểu thư, Phạm Vương gia, hai vị thị vệ và Nhan mỗ..." Nhan Tra Tán nghĩ ngợi một chút trả lời

Kim Kiên vắn ngón tay đếm đếm, thở phào một hơi: "Cộng thêm Tiểu Miêu nữa thì chỉ có chín người, may quá, may quá!"

“Kim huynh, người đây là...” Nhan Tra Tán khó hiểu

Lại thấy vẻ mặt Kim Kiên như kẻ trộm, vẫy vẫy tay gọi ba người đến bên cạnh, hạ giọng nói: "Ba vị, hôm nay Kim Kiên có một yêu cầu quá đáng, mong rằng ba vị trăm ngàn lần cũng phải nể mặt Kim Kiên mà đáp ứng." Phạm Dung Hoa và Nhan Tra Tán đồng thời nghiêm túc gật đầu

"Là gì vậy? Nói ra nghe xem." Vẻ mặt Đinh Nguyệt Hoa mười phần hứng thú

Kim Kiên nhìn chằm chằm ba người, trịnh trọng nói: "Chuyện Triển đại nhân bé ta về, mong rằng ba vị giữ kín giùm, vạn vạn lần không thể truyền ra ngoài."

“Hả?” Một dấu chấm hỏi cực to xộc ra trên mặt Phạm Dung Hoa và Nhan Tra Tán

Vẻ mặt hứng thú của Đinh Nguyệt Hoa tức thì biến thành mất hứng: "Ta còn tưởng chuyện gì, cái này thì có làm sao? Bé về thì bé về có gì ghê gớm chứ? Kim Kiên người cũng đâu phải nữ tử, chẳng lẽ còn muốn Triển Chiêu chịu trách nhiệm hay sao?"

“Đinh tiểu thư! Việc này can hệ trọng đại, trăm ngàn lần không thể xảy ra sai sót!” Kim Kiên trừng mắt nhỏ, kêu lên như thật

"Là thế nào?" Đinh Nguyệt Hoa lại bắt đầu có vài phần hào hứng

"Ba vị có biết địa vị của Triển đại nhân trong thành Biện Lương là gì không?" Kim Kiên hỏi

"Khai Phong phủ Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ." Phạm Dung Hoa đưa ra đáp án tiêu chuẩn nhà nước

Kim Kiên lắc đầu: "Không phải nói cái đó, ta hỏi là địa vị của Triển đại nhân trong lòng dân chúng Biện Lương." Ba người liếc nhìn nhau: "Địa vị gì?"

"Đó chính là ----" Kim Kiên hít sâu một hơi, bày ra tạo hình mặt trời mọc đằng đông (*): "Là tình lang trong mộng của tất cả thiên kim quý tộc, tiểu thư khuê các, tiểu gia bích ngọc chưa chồng trong toàn thành Biện Lương Khai Phong phủ, là con rể tốt nhất khiến cho trên có quan to nhất phẩm, dưới có danh gia thương nhân chen nhau tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, hễ Triển đại nhân tuần phổ ở đâu, thì từ cụ già tám mươi cho tới trẻ con năm tuổi, không ai là không vui vẻ ra mặt, nói cười reo hò, từ đầu hẻm tới cuối ngõ đều chào đón hoan nghênh, hoa tươi rải ngập đường giống như nước sông liên miên...Khụ khụ, ý ta là, không nói khoa trương, chỉ cần Triển đại nhân cười một cái, toàn bộ thành Biện Lương đều là xuân về hoa nở ý xuân dào dạt, cho nên ---" (*) Chuyện hiển nhiên phải thế

Kim Kiên đổi giọng, nhìn quét qua ba người đang trợn mắt há mồm: "Nếu để cho những người này biết được một tiểu giáo úy dung mạo xấu xí tiền không thể không như ta, lại có thể va chạm vô cùng thân mật với Triển đại nhân hào quang bao phủ, tia sáng bắn ra bốn phía, phong tư trác tuyệt, ngọc thụ lâm phong ...Những người này tâm sinh ghen tị ---- chắc chắn, mỗi người một ngụm nước miếng cũng đủ ngập lòng heo ta! Tóm lại, hậu quả khủng khiếp, phúc lợi tiêu giảm...Khụ, ý ta là hậu quả thiết nghĩ không chịu nổi, thiết nghĩ không chịu nổi!" Một phòng trầm mặc

Đột nhiên, một trận cười dữ dội phun ra từ trong miệng Đinh Nguyệt Hoa

Đinh Nguyệt Hoa cười đến nghiêng trước ngã sau, nước mắt tung tóe, không còn nửa điểm dè dặt của tiểu thư khuê các: "Ha ha ha, Kim Kiên, người suốt ngày toàn nghĩ cái gì đâu, việc, việc này cũng quá mức khó tin mà, ha ha ha..."

“Tiểu Kim đệ, đệ nào đến mức không chịu được như vậy, Dung Hoa cảm thấy Tiểu Kim rất tốt!” Phạm Dung Hoa vẻ mặt không vui, trừng mắt nước nói: "Ai dám nói xấu Tiểu Kim, ta nhất định không tha cho hắn!"

“Kim huynh người ---- suy nghĩ quá nhiều rồi.” Nhan Tra Tán đỡ trán thở dài

Kim Kiên nhất thời nóng nảy, dựng thẳng một ngón tay làm dấu thề: "Các người không tin? Lời ta nói ra đều là sự thật!"

“Kim huynh ----” Nhan Tra Tán nghiêng đầu, thở dài liên tục: "Người nên bớt tranh cãi đi.”

“Là thật!” Giọng Kim Kiên cao lên: "Tháng trước ta dùng kiếm tuệ của Triển đại nhân thêu thành hương bao, liền bán ra được một cái sáu mươi tám lượng, còn cung không đủ cầu, nguồn cung cấp khan hiếm...”

“Tiểu Kim, Tiểu Kim!” Phạm Dung Hoa vẻ mặt cấp bách: "Xuyt, xuyt -- --”

“Hiện tại trong tay ta còn có một trăm ba mươi sáu đơn đặt hàng, chờ tới khi quay về Khai Phong phủ...” Đinh Nguyệt Hoa che miệng quay đầu, chỉ chỉ sau lưng Kim Kiên

Một đợt khí lạnh vô cùng thân thiết chạy ngược lên tóc gáy Kim Kiên

Kim Kiên run lên một cái, nhất thời im bật, tay chân cứng ngắc. "Kim giáo úy!" Giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng truyền tới từ sau lưng: "Người vừa mới nói cái gì?”

“Cái, cái đó...” Kim Kiên xoay cái cổ cứng ngắc qua từng tắc từng tắc một, rút cuộc rút ra một khuôn mặt tươi cười: "Triển, Triển đại nhân, ngài đến lúc nào ạ? Thuộc hạ không thể tiếp đón từ xa, thật có lỗi thật có lỗi...” Hai tay Triển Chiêu ôm kiếm, áo lam cứng rần lạnh lẽo, hé ra khuôn mặt

tuần tú đen giống như đáy nồi, con người trong Kim Kiên bắn ra ánh lửa sáng quắc

Mà ở phía sau Triển Chiêu, là Bạch Ngọc Đường đang đắm tới tấp vào khung cửa, cười đến đau sốc hông

"Ha ha ha, tình, tình lang trong mộng...Từ trẻ con năm tuổi đến cụ già tám mươi...còn hoa tươi rải đầy đường ý xuân dào dạt...đem kiếm tuệ thêu hương bao giá sáu mươi tám lượng...Ha ha ha, Thối, Thối Miêu, người không đi làm hoa khôi thật là uổng phí, uổng phí lớn...Ha ha ha..." Sắc mặt Triển Chiêu một trận xanh một trận trắng, hai mắt trong Kim Kiên híp lại, cuối cùng cứng rắn gạt ra một câu: "Chư vị, Triển mỗ và Kim giáo úy có công sự muốn bàn, thỉnh chư vị lui bước."

"Nguyệt Hoa xin cáo lui trước." Đinh Nguyệt Hoa che góc miệng xông ra ngoài đầu tiên

"Tiểu Kim, ta đi trước đây." Phạm Dung Hoa nhìn thoáng qua Kim Kiên, nét mặt lo lắng, lại xem xét Triển Chiêu, cuối cùng vẫn nói lời cáo lui

Nhan Tra Tán nhìn qua Kim Kiên một cái, lắc đầu rời đi

Bạch Ngọc Đường ôm bụng, vừa cười vừa đi khỏi, còn hết sức tốt bụng đóng giúp cửa lại: "Tiểu Kim Tử, người nghe cho tốt giáo huấn của Triển đại nhân đi...Khụ khụ..." Trong phòng nhất thời tĩnh lặng

Kim Kiên sụp đầu co ngực, thâm muốn đào cái lỗ trốn vào

Triển Chiêu cố định nhìn Kim Kiên một lát, nhẹ thở dài một hơi, đi đến bên cạnh bàn buồng Cự Khuyết ra, vén bào ngồi xuống: "Kim giáo úy, ngồi đi." Kim Kiên run rẩy lê thân đến cạnh bàn, thành thành thật thật ngồi xuống

"Nhan huynh đã kể rõ tình tiết vụ án cho người chưa?" Giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Kim Kiên, lại không còn nửa điểm tức giận

Kim Kiên sững sốt, nhắc mắt nhìn lên, chỉ thấy hai tròng mắt Triển Chiêu trong trẻo, vẻ mặt trịnh trọng, rõ ràng là bộ dáng bàn giao công sự, trong lòng Kim Kiên ngay lập tức nảy lên một trận nghi hoặc

Hờ? Không hợp lý, theo kinh nghiệm của ta đáng lẽ ra lúc này phải bắt ta ba canh giờ ngồi trung bình tấn cộng thêm hai mươi cân tạ, sao hôm nay -- -- chẳng lẽ vụ án có tiến triển gì mới, cho nên ngay cả tâm trạng phạt ta Tiểu Miêu này cũng không có? Nghĩ vậy, Kim Kiên xóc lại mười phần mười tinh thần trả lời: "Thuộc hạ đã biết." Triển Chiêu gật gật đầu: "Sáng nay đã trói hai tên kia giải tới phủ nha Hàng Châu, chắc hẳn không hơn ba ngày sẽ thẳng đường thẩm vấn, Triển mỗ đã dùng bò câu đưa tin về Khai Phong phủ, báo cáo cho đại nhân tình tiết vụ án."

"Triển đại nhân phá án quả nhiên là hiệu suất kinh người! Thuộc hạ kính nể!" Mắt nhỏ Kim Kiên sáng ngời, phản xạ có điều kiện bắt đầu vượt môn ngựa

"Nhưng mà, án này vẫn có điểm đáng ngờ chưa tra rõ." Triển Chiêu khẽ nhú mày

Ặc, quả nhiên! Kim Kiên trộm thở dài, hỏi: "Xin hỏi đại nhân, có chỗ nào không rõ?" Con người đen láy của Triển Chiêu dời về phía Kim Kiên: "Năm năm trước Hai tên Trương Nghiêm này tiếng xấu lan khắp giang hồ, làm cho nhân sĩ chính nghĩa đều vây quét tiểu trù, chỉ vì hai tên này tính tình xảo quyệt, hành tung bí ẩn, thêm tên Nghiêm Cường kia võ nghệ cao cường, muốn bắt được lại vô cùng khó khăn. Cho nên cuối cùng việc vây quét tiểu trù đành phải chấm dứt. Ba năm trước đây, hai tên này đột nhiên không còn tung tích, người giang hồ đều đoán rằng đã có cao nhân diệt trừ. Không ngờ ba năm sau, chúng không những tái xuất giang hồ, còn liên tục gây ra ba vụ án ở Hàng Châu ---- Triển mỗ, Bạch Ngọc Đường và Đinh Thị

song hiệp đã bàn bạc qua, đều cảm thấy hai tên này xuất hiện rất kỳ quái, vụ án này khắp nơi đều lộ ra chỗ kỳ lạ.”

“Nếu nói như vậy, đúng là rất kỳ lạ.” Kim Kiên nghe thấy cũng nhíu mày

"Hơn nữa..." Trong ánh mắt nhìn Kim Kiên hiện lên một tia lo âu, dừng một chút, lại nói: "Lúc Triển mỗ đuổi tới rừng cây cứu người, đã nghe được tên Nghiêm Cường kia nói thầm ----- nói là nhận lệnh của một tên công tử đến bắt người, nghe giọng điệu của hắn, thì dường như trước khi đến đây bắt người đã biết người là Khai Phong phủ tòng lục phẩm giáo úy Kim Kiên..."

“Ý, ý của Triển đại nhân là..." Mắt nhỏ Kim Kiên tròn to như hai quả nho, chợt cảm thấy một trận sợ hãi dường như đã từng quen biết chậm rãi đổ ụp xuống đầu

Triển Chiêu siết chặt hai đấm: "Theo Triển mỗ đoán, tên Nghiêm Cường kia đến bắt người là chịu sự sai khiến của kẻ khác." Kim Kiên nhất thời hít ngược vào một ngụm khí lạnh

Triển Chiêu cau mày, mi dài buông xuống, trên mặt lướt qua một tia ảo não: "Đáng tiếc tên Nghiêm Cường kia vô cùng kín miệng, đêm qua Triển mỗ đã dùng mọi biện pháp buộc hắn khai ra kẻ đứng sau bức màn, nhưng hắn vẫn một mực khăng khăng không biết người, càng không có ai sai khiến, là Triển mỗ ---- vô năng..." Khuôn mặt tuấn tú dần dần tan đi sắc máu, trở nên tái nhợt

Kim Kiên không hiểu do đâu đột nhiên giật nảy trong lòng, kích động đến mức bản thân thoát cái đã đứng bật dậy, vỗ vỗ ngực, tinh thần sáng láng nói: "Triển đại nhân không cần lo lắng, không phải lúc này thuộc hạ vẫn đang đầy đủ tay chân vui vẻ sống tốt đấy thôi! Hơn nữa tên Nghiêm Cường kia đã bị giam vào đại lao, còn trọng thương trong người, cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng không trèo ra được tới đây đâu!" Triển Chiêu bất chợt nhắc mắt, con người đen láy nhìn Kim Kiên không xê dịch

Kim Kiên vẫn không ngừng thao thao bất tuyệt: "Nếu còn không sợ chết dám đến đây, ta nhất định sẽ cho hắn nếm thử mùi vị của sương khói đạn bom cay đạn cương thi! Ta tốt xấu gì cũng coi như là đệ tử quan môn của Y tiên Độc thánh, còn sợ hắn sao?" Nói đến đây, Kim Kiên không khỏi đưa tay sờ soạng bên hông mình, tức thì sắc mặt đau khổ: "Ôi chao? Túi đạn dược của ta đâu rồi?" Con người đen trong treo nhẹ nhàng quần lấy một tầng ánh sáng nhu hòa, Triển Chiêu khẽ cong môi mỏng, đứng dậy lấy từ trong lòng ra túi dược từ khi thu hồi luôn giữ bên người, đưa qua cho Kim Kiên, nhẹ giọng nói: "Đã lấy lại rồi."

"Hóa ra là Triển đại nhân lấy lại giúp ta, thuộc hạ tạ đại nhân!" Kim Kiên vội tươi cười ôm quyền, nhận lấy túi dược trong tay Triển Chiêu

Hơi ấm cơ thể chợt thoáng qua trong lòng bàn tay Triển Chiêu rồi biến mất

Ngón tay Triển Chiêu run lên, cứng rần dần xuống ý nghĩ kỳ quái muốn lao vào cổ tay kia, khung cảnh ở rừng cây trước đó xâm nhập vào trí não không hề lờ mờ trước, bất giác bên tai phát sốt, ma xui quỷ khiến thế nào ánh mắt lại dời về phía cổ áo Kim Kiên, trong lòng như thể có trăm móng vuốt cào bới tim gan, ngứa ran khó nhịn, do dự nửa ngày mới mở miệng ngập ngừng: "Kim, Kim Kiên, người...người..."

"Ôi chao?" Kim Kiên buột xong túi dược, giương mắt nhìn lên, nhất thời ngây ngốc tại trận

Người trước mắt, con người đen láy động nước, long lanh trong vắt, tuần nhan dịu dàng, má loan hồng nhạt, quả nhiên làm cho kẻ khác phải suy nghĩ viễn vông

"Ừc." Kim Kiên nuốt xuống một ngụm nước miếng, run cổ họng nặn ra một câu: "Triển, Triển đại nhân, ngài muốn nói gì?"

“Triển mỗ...Triển mỗ...ngươi...” Triển Chiêu muốn nói lại thôi, áp a áp úng cả buổi, đột nhiên chân chừ đứng lên nắm lấy bảo kiếm Cự Khuyết trên bàn, vác theo hai cái lỗ tai mèo đỏ bồng, bước nhanh ra khỏi cửa chính, chỉ là lúc đóng cửa lại còn nói vào một câu: "Nghỉ ngơi cho tốt." Nghe tiếng bước chân hồi hả rời đi, Kim Kiên chợt cảm thấy trong lòng kinh hoàng, đỉnh đầu đỏ đầy mồ hôi, hô hấp siêu tốc, một lúc lâu sau mới từ từ thở ra một miệng khí đục, ôm ngực thở dài: "Hừ chết ta, còn tưởng là muốn mượn bạc ta chứ..." * Án hái hoa tặc do phủ nha Hàng Châu tiếp quản, Triển Chiêu giúp đỡ toàn bộ chặng đường, Bạch Ngọc Đường ngẫu nhiên tham gia làm khách mời, không quá mấy ngày, liền kết án, Trương Ba Trọng và Nghiêm Cường gây án nhiều năm, làm vô số việc ác, liệt kê các án hợp lại thành tội danh, phán một thu sau hỏi trăm; ba thanh lâu lớn trong thành Hàng Châu khôi phục buôn bán, Băng Cơ trở về khỏe mạnh, Quỳnh Ngọc các vẫn như trước khách nhiều như mây, đông như trẩy hội; Mạc Ngôn, Thiệu Vấn, dưới sự chuyên tâm chăm sóc ăn tốt uống tốt thuốc tốt của Đinh Trang, nội thương cũng khôi phục bảy tám phần

Về phần người phía sau bức màn mà Triển Chiêu lo nghĩ kia, bất luận dùng loại phương pháp nào tra hỏi Nghiêm Cường và Trương Ba Trọng, hai tên này vẫn kín miệng như bưng nửa điểm không lộ, cho nên vẫn như cũ không hề tiến triển

Gây nên hậu quả trực tiếp chính là, Kim Kiên hợp tình hợp lý biến thành đối tượng trọng yếu được bảo vệ, bị giới hạn đi lại trong phạm vi Đinh Trang, hễ ra ngoài tất phải có Triển Chiêu hoặc Bạch Ngọc Đường hoặc Đinh Triệu Lan hoặc Đinh Triệu Huệ hoặc Đinh Nguyệt Hoa đi theo, người ngoài tuyệt đối không thể đến gần Kim Kiên trong vòng một trượng

Duy nhất một lần ngoại lệ chính là lúc Băng Cơ đến thăm viếng, mang đến một đồng lễ vật thăm hỏi, ân cần hỏi han Kim Kiên, thật là quan tâm. Vốn dĩ một đại mỹ nhân trong veo như nước đến thăm hỏi, quả là một sự kiện tốt đẹp, thế nhưng ngày ấy lại vừa vặn đến phiên Triển Chiêu bảo vệ Kim Kiên, chuyện tốt liền biến thành tai họa làm người ta sợ hãi

Băng Cơ rõ ràng là có ý với Triển Chiêu, một đôi mắt đẹp câu hồn thường xuyên thổi đến trên người Triển Chiêu đưa tình ẩn ý, nhưng cố tình thế nào lại hết sức ân cần với Kim Kiên, đôi khi còn sờ trán rồi mu bàn tay gì đó của Kim Kiên, ánh mắt kia phải nói là rất ---- nuông chiều? Làm cho không đến một canh giờ, Kim Kiên đã bị đóng băng năm lần, bị đá mắt mèo trùng đến tám lần không hiểu nguyên do, khiến Kim Kiên cả kinh đến lông tóc cả người đều dựng đứng, da đầu run lên, bất đắc dĩ chỉ có thể tìm có mau mau đuổi Băng Cơ trở về, mới miễn được kết cục bi thảm biến thành giáo úy đông lạnh

Cũng chính từ lần Băng Cơ viếng thăm này, Kim Kiên cảm thấy Triển Chiêu bắt đầu trở nên cực kỳ không bình thường

Từ sau khi kết thúc hái hoa án, Triển Chiêu nhìn thấy Kim Kiên đã hết cảnh không đáp không màng, không xem không hỏi, mà mỗi ngày còn tìm đến Kim Kiên nói chuyện phiếm, làm cho Kim Kiên vốn tưởng rằng chứng bệnh lạ tích tụ tâm tư của Triển Chiêu đã có dấu hiệu chuyển biến tốt ---- nhưng tình huống thực tế là, chứng bệnh lạ kia căn bản không có chuyển biến tốt, ngược lại còn nặng thêm, trạng thái phát triển theo xu hướng quái dị

Đang nói chuyện phiếm rất vui vẻ, tình hình lại ngăn người nhìn mình chăm chăm, sau đó không hiểu vì sao mặt lại sung huyết đến đỏ bừng, cuối cùng chính là cướp đường mà chạy ----triệu chứng này đã phát tác năm lần

Lúc mình tình cờ đến gần Triển Chiêu, có thể thường xuyên nhìn thấy ngón tay Triển Chiêu run rẩy, sau đó lại lập tức nắm chặt hai đấm ---- triệu chứng này đã phát tác tám lần

Bạch Ngọc Đường đến tìm mình nói chuyện chọc cười, nếu bị Triển Chiêu nhìn thấy, nhất định là trời băng đất băng tất cả đều đóng băng, triệu chứng này đã phát tác mười lần

Tổng hợp tất cả các triệu chứng kể trên, Kim Kiên khẳng định, bệnh lạ này của Triển Chiêu, nếu không dốc lòng tịnh dưỡng từ nửa năm đến một năm nhất định sẽ không thể khỏi hẳn

Mà bên trong Đình trang người còn buồn bực hơn cả Kim Kiên, chính là đại tiểu thư Đình gia Đình Nguyệt Hoa

Sau khi kết án, huynh đệ Đình thị lập tức đem chuyện hôn sự của muội muội nhà mình lập thành một chương trình nghị sự

Vì thế lịch trình mỗi ngày của Đình Nguyệt Hoa chính là bị đại ca hoặc nhị ca tóm lấy, lần lượt đến gặp Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán, nhằm mục đích tăng thêm hiểu biết, tâm sự chuyện tương lai vân vân, đáng tiếc rằng quá trình tương thân này lại không quá thuận lợi

Lúc gặp Triển Chiêu, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ thường lấy có công vụ trong người, bận rộn chuyện quốc gia đại sự, cho nên thi triển khinh công trốn mất; Gặp Bạch Ngọc Đường...Khụ khụ, thì phải nói là gà bay chó sủa vô cùng thâm hiểm, cuối cùng lại diễn biến thành đại hội so đấu võ nghệ giữa Hãm Không đảo và Đình trang; Gặp Nhan Tra Tán ---- tiểu ca Nhan gia không né không quậy, thái độ siêu tốt ý cười tràn ngập, bắt đầu đàm luận tứ thư ngũ kinh, đánh cờ ngâm thơ, tán gẫu chuyện phong nguyệt, nói thẳng đến lúc huynh muội Đình thị buồn ngủ phải lão đảo cáo từ; Về phần Phạm tiểu vương gia ---- sau khi huynh đệ Đình thị biết được thân phận y là Vương gia hoàng thất, cộng thêm đêm thứ hai sau khi Kim Kiên gặp nạn, may mắn được tiếng nói mê đòi mạng của Hiếu Nghĩa vương gia làm cho mở rộng tầm mắt, ngay sau đó liền đem ý định gả muội muội nhà mình vào hoàng thất xếp vào một xó; Còn Kim Kiên ---- sau sự kiện Kim Kiên tự bảo vệ mình không xong để cho tên hái hoa tặc bắt đi mất, huynh đệ Đình thị liền tự động bài trừ Kim Kiên ra khỏi danh sách

Kết quả của quá trình tương thân không ngừng thất bại chính là, tâm tình của Đình đại tiểu thư ngày trước so với ngày sau càng thêm u ám, chỉ cần có thời gian rảnh, sẽ đến tìm Kim Kiên trút nỗi khổ tâm, ăn đồ ăn vặt,

thuận tiện giật dây bắt Kim Kiên cùng mình 'bỏ trốn' lần thứ hai, càng không may là, vào lần giật dây thứ n lại không cẩn thận để cho Triển Chiêu đụng phải trực diện. Vì thế, gần một tháng xa xăm sau này, Kim Kiên tiếp tục ôn lại mùi vị tươi đẹp của luyện trung bình tấn lúc nửa đêm

Tóm lại, giữa các loại hỗn loạn buồn bực bận rộn tương thân, mọi người bắt đầu nghênh đón ngày hội Trung Thu mỗi năm một lần

* Trung thu trăng tròn, lễ mừng đoàn viên, Đình thị song hiệp đã sớm mời mọi người vào đêm đến hoa viên dự tiệc, đặt cho cái mỹ kỳ danh: tiệc rượu Trung Thu, ngày hội ngắm trăng mừng công

Vừa qua khỏi giờ Tuất, đèn mới lên rực rỡ, mọi người liền tuân tỵ đến hậu hoa viên dự tiệc

Lúc này trăng lên vành vạnh hạo phách nhô cao, kẽ mây yên tĩnh, ngàn dặm sáng trong

Trong sân viện lịch sự tao nhã, mái đình hóng mát ẩn mình giữa hoa, trúc xanh rậm rạp, lan nở cúc thơm, thủy tiên giữa ao, trùng trùng điệp điệp, dương liễu phát trắng, cá bơi quẫy nước

Quả thật là cảnh trăng thu trong xanh, gió đêm hương lành

Kim Kiên vừa đặt mông ngồi xuống, liền giương mắt đảo qua số ghế khách quý sắp hàng trên cao, gắn với với khung cảnh này, tổng hợp lại phân tích một lần, lập tức ngửi được mùi vị âm mưu

Phạm tiểu vương gia thân phận cao quý, tất nhiên là ngồi ở vị trí cao tòa, những người còn lại xếp theo chiều kim đồng hồ, theo thứ tự Đình Triệu Lan, Triển Chiêu, Đình Nguyệt Hoa, Đình Triệu Huệ, Nhan Tra Tán, Bạch Ngọc Đường ---- nói tóm lại, Đình Nguyệt Hoa và Triển Chiêu đích xác là bị huynh đệ Đình thị chặt chẽ kẽ kẽ kẹp kín ở giữa

Điều này thật rõ ràng, sau khi trải qua nhiều ngày quan sát tiếp xúc, cuối cùng Đinh thị song sinh đã đưa ra quyết định "Triển Chiêu chiếm được ngai vàng muối phu đúng chuẩn Đinh trang, còn Nhan Tra Tán và Bạch Ngọc Đường bị knockout đào thải." Được, cứ nhìn thế trận bao vây truy đuổi, đại trận hoa đào vây hãm bốn phương này ---- Chắc chắc, xem ra đêm nay huynh đệ Đinh thị đã ăn phải quả cân quyết tâm, không định được chuyện hôn nhân cho Đinh Nguyệt Hoa tuyệt đối không chịu bỏ qua

Kim Kiên vừa tận tình chôn đầu vào các món hoa quả điểm tâm cao lương mỹ vị trên bàn, vừa cảm khái trong lòng

Sau đó quả nhiên không ra khỏi dự liệu của Kim Kiên, huynh đệ Đinh thị nói qua quýt vài câu hình thức xong, liền không thể chờ đợi thêm nữa lập tức vào ngay chủ đề chính

"Đây đây đây, Phạm Vương gia, Đinh Triệu Huệ kính ngài một ly." Đinh Triệu Huệ bung chén đứng dậy, nhắc tay hướng tới Phạm tiểu vương gia

Phạm Dung Hoa vội đứng lên đáp lễ: "Định nhị ca nói thế Dung Hoa thật sự không dám nhận, Dung Hoa chẳng qua chỉ là xuất thân cây cỏ, vẫn chớ nên xưng là Vương gia, cứ gọi Dung Hoa tiểu đệ như trước kia là được."

"Cái này..." Đinh Triệu Huệ gãi đầu một hồi, cười sang sảng đáp: "Được, chỉ cần Phạm lão đệ không chê nhị ca này là tốt rồi."

"Dung Hoa vui mừng còn không kịp chứ." Phạm tiểu vương gia nâng chén cùng với Đinh Triệu Huệ uống một hơi cạn sạch, lại cùng nhau ngồi xuống

"Chỉ cần Phạm Vương gia sẵn lòng, Đinh Trang chính là căn nhà thứ hai của Phạm Vương gia." Đinh Triệu Lan nâng chén cười nói: "Chỉ riêng tối nay, hai huynh đệ chúng ta muốn Dung Hoa lão đệ lấy nhân xưng là Vương gia."

“Tại sao lại như vậy?” Phạm Dung Hoa sững sốt

Đình Triệu Lan cười: "Chỉ vì tối nay hai chúng ta muốn mời lão đệ lấy tôn vị Vương gia làm nhân chứng." Phạm Dung Hoa càng thêm khó hiểu, lại nhìn về phía Đình Triệu Huệ

Đến rồi đến rồi, vở kịch sắp mở màn! Miệng Kim Kiên nhai rôm rốp thịt đầu heo, hai mắt lập lòe tỏa sáng

Đột nhiên, Đình Triệu Lan đứng dậy hướng tới Triển Chiêu ôm quyền, cất giọng nói: "Triển đại nhân, tại hạ cũng biết thế này có chút đường đột, nhưng nguyên do bên trong chắc Triển đại nhân cũng đã hiểu, tại hạ sẽ không vòng vo, hai huynh đệ ta kính trọng Triển đại nhân tính tình chính trực, nghĩa khí ngay thẳng, muốn hứa hôn Nguyệt Hoa cho Triển đại nhân làm vi thiê, không biết ý của Triển đại nhân thế nào?" Lời vừa nói ra làm cả đình nhất thời tĩnh lặng

Bạch Ngọc Đường nhảy dựng lên đầu tiên, gào to: "Giới cho Đình đại người, ta tự hỏi bữa tiệc hôm nay sao lại cổ quái như thế, hóa ra lại là Hồng Môn Yến (*)." (*). Đê chỉ những bữa tiệc không có ý tốt

Đình Nguyệt Hoa đập bàn bật dậy, không vui nói: "Đại ca, Nguyệt Hoa nói muốn gả cho Triển Chiêu lúc nào? Đại ca chớ có nói lung tung!" Nhan Tra Tán nhìn qua Kim Kiên bên cạnh, chỉ thấy mắt nhỏ Kim Kiên phát sáng, một miếng trà một miếng thịt ăn không ngừng nghỉ, rõ ràng là một bộ dáng xem kịch vui, không khỏi lắc đầu thở dài, ánh mắt lại dời về phía Triển Chiêu

Sắc mặt Triển Chiêu trầm ngưng, con ngươi đen liếc nhìn Kim Kiên, vừa thấy bộ dáng kia của Kim Kiên, mắt sáng không khỏi tối sầm lại, đứng dậy ôm quyền nói: "Đình tiểu thư tú ngoại tuệ trung, trang nhã chính trực, Triển mỗ bất quá chỉ là giới võ phu thô lỗ, sợ rằng không xứng với Đình tiểu thư." "Ây, Nam hiệp nói vậy sai rồi!" Đình Triệu Huệ đứng dậy cất cao giọng nói: "Nếu Nam hiệp có nhân phẩm thân thủ bực này mà còn tự xưng

là giới võ phu thô lỗ, vậy chẳng phải chúng ta đều không có mặt mũi gặp ai hay sao?”

“Nhị đệ nói không sai.” Đinh Triệu Lan tiếp lời: "Triển đại nhân võ nghệ cao cường, đức hạnh thanh cao, nhậm chức dưới trướng Bao đại nhân, vì dân chờ lệnh, trung quân yêu dân, tiếng lành đồn xa, trên giang hồ ai ai cũng đều ca tụng, quả thật là nhân trung long phượng, hai huynh đệ ta là thành tâm muốn gả xá muội cho Nam hiệp, mong rằng Nam hiệp thận trọng cân nhắc.”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đinh Triệu Huệ vỗ ngực bồm bộp nói: "Không phải là ta khoe khoang muội muội nhà ta, mà thật sự là muội muội nhà ta từ võ công đến tài làm bếp mọi thứ đều không tầm thường, lấy về nhà tuyệt đối là hiền thê lương mẫu! Mặc dù vẻ ngoài không xứng là hơn cả quốc sắc thiên hương, nhưng ở trong phạm vi trăm dặm, cũng không có mấy cô nương theo kịp. Huống chi hai huynh đệ ta nâng niu muội muội như bảo bối, đến lúc đó của hồi môn tuyệt đối không ít, nếu Nam hiệp người đồng ý làm muội phu của chúng ta, như vậy tuyệt đối là được cả người lẫn của!”

“Hừ, người lẫn của thì sao chứ! Cứ nhìn cái bao tử to của họ Đinh nào đó đi, đến lúc đó không ăn hết tài sản của Khai Phong phủ chắc chắn là không chịu bỏ qua đâu!” Bạch Ngọc Đường ôm cánh tay, mũi không ngừng hừ ra khí lạnh

"Ngũ đệ!" Vẻ mặt Đinh Triệu Lan bất đắc dĩ: "Chẳng lẽ nhị vị ca ca không gả Nguyệt Hoa cho đệ, nên Ngũ đệ bất mãn trong lòng?"

“Cái gì hả!” Bạch Ngọc Đường tức khắc bật người khỏi ghế, trừng đôi mắt hoa đào quát to: "Bắt ta lấy cái bao tử to Đinh kia, không bằng Ngũ gia ta cạo đầu đi làm hòa thượng!”

“Nước mũi Bạch, bắt bốn tiểu thư gả cho người, ta cũng tình nguyện cạo trọc đầu đi làm ni cô!” Đinh Nguyệt Hoa không cam lòng yếu thế, lớn tiếng cự lại

"Được rồi được rồi, hai người ồn ào cái gì!" Đinh Triệu Huệ mặt đầy hắc tuyền: "Bây giờ là muốn gả Nguyệt Hoa cho Nam hiệp, cũng không phải gả cho Ngũ đệ, các người còn làm âm cái gì chứ!"

"Muội cũng không gả cho Triển Chiêu!" Đinh Nguyệt Hoa trừng mắt hạnh, khí thế phi thường

"Nguyệt Hoa, chớ có càn quấy!" Sắc mặt Đinh Triệu Lan trầm xuống, lạnh lùng nói: "Chuyện chung thân đại sự, không phải do muội quyết định!"

"Đại ca!" Đinh Nguyệt Hoa giậm chân

"Đinh đại hiệp, Đinh nhị hiệp!" Triển Chiêu mặt nghiêm mày lạnh, ôm quyền lạnh giọng cắt ngang lời ba người: "Hiện tại Triển Chiêu không có ý niệm lấy thê tử, cũng không có duyên cùng Đinh tiểu thư kết nghĩa phu thê, hy vọng nhị vị chớ nên cố tình xếp đặt." Lời vừa thốt ra này làm trên bàn bao trùm tĩnh mịch

Đinh Triệu Lan, Đinh Triệu Huệ lần đầu tiên nhìn thấy Triển Chiêu nói ra lời lạnh lùng như thế, không khỏi hai mặt nhìn nhau

Bạch Ngọc Đường nhếch mày, vẻ mặt vui thay mừng thay, Phạm Dung Hoa nhìn bên này, lại ngó bên kia, cuối cùng mang bát trà lên che khuất nửa bên mặt

Nhan Tra Tán hít vào một ngụm khí lạnh, không khỏi dời ánh mắt về phía Kim Kiên. Lại thấy Kim Kiên có vẻ mặt kinh ngạc, miệng nhồi cả đồng thịt cũng quên nhai

Ây ây? Chuyện gì đây? Không phải Đinh Nguyệt Hoa là phu nhân của Triển Chiêu sao? Thế nào mà kịch tình lại đột nhiên đại biến như vậy hả? Lịch sử thay đổi rồi sao? Đinh Nguyệt Hoa nhẹ thở ra, rơi về chỗ ngồi,

chậm rì rì bung chén rượu lên nhấp một ngụm, đôi mắt thanh tú thông thả quét đến bên mặt Kim Kiên, đột nhiên nhếch mày cười nói: "Nếu thật sự muốn Nguyệt Hoa chọn lựa, Nguyệt Hoa tình nguyện gả cho Kim Kiên."

"Cái gì?" Huynh đệ Đinh thị kinh hô

"Không thể!" Triển Chiêu đứng mạnh dậy

"Không được!" Bạch Ngọc Đường đập bàn

Phạm Dung Hoa phun ra một ngụm nước, Nhan Tra Tán tiếp tục nhìn Kim Kiên

"Khụ khụ khụ ----" Kim Kiên bị một mồm thịt làm nghẹn đến trợn trắng mắt

"Kim giáo úy vẫn còn nhỏ tuổi, nói đến chuyện hôn sự là quá sớm." Triển Chiêu chậm rãi trở lại chỗ ngồi, thông thông cổ họng nói

"Đúng đúng, tiểu quý chưa đủ lông đủ cánh, lấy thê tử cái gì." Bạch Ngọc Đường ho khan hai tiếng

"Nói rất đúng, nói rất đúng!" Phạm Dung Hoa vội vàng phụ họa

Huynh đệ Đinh thị liếc nhau, lần đầu tiên trong đêm nay nhất trí với mọi người: "Chư vị nói rất phải." Đinh Nguyệt Hoa lại không để ý tới những người khác, chỉ bình tĩnh nhìn Kim Kiên, cười như không cười nói: "Kim huynh đệ có nguyện lấy Nguyệt Hoa làm thê tử?" Sau khi khó khăn lấy một ngụm nước trà làm trôi khối thịt mắc ở cổ họng, Kim Kiên chột cảm thấy lông tơ trên người đều dựng thẳng, gương mặt nhìn lại, liền thấy một bàn đầy người đều đang dùng ánh mắt sáng quắc trừng về phía mình

Con người đen âm u của Triển Chiêu, mắt hoa đào dữ tợn của Bạch Ngọc Đường, mắt nước lo lắng của Phạm Dung Hoa, ánh mắt bất an của huynh đệ Đinh thị, Nhan Tra Tán...Hử? Sao lại điếm thích thú khi người

gặp họa? Kim Kiên nuốt nuốt nước miếng, chỉnh trang quần áo, đứng dậy ôm quyền nghiêm mặt nói với Đinh Nguyệt Hoa: "Được Đinh tiểu thư ưu ái, Kim Kiên thật sự lấy làm vinh hạnh, nhưng Kim Kiên tự thấy mình tư chất bình thường, quả thật không xứng với Đinh tiểu thư, mong rằng Đinh tiểu thư tìm cho mình vị phu quân khác." Đinh Nguyệt Hoa vẫn chưa trả lời, chỉ có đôi mắt sáng là chột lóe, mỉm cười không nói gì

Nhưng Kim Kiên lại rõ ràng nghe được tiếng thở dài nhẹ nhõm của tất cả mọi người

Tiếp sau đó, "Hội tương thân" được huynh đệ Đinh thị chuẩn bị kỹ càng liền yên lặng kết thúc giữa một mảnh trầm mặc kỳ quái

* Hạo nguyệt trong sáng, bóng cây vẽ nghiêng lên song cửa, hương hoa lượn lờ trong đêm, kiêu diễm say lòng người

Trong phòng khách phía tây Đinh trang, Kim Kiên trợn mắt nhìn vị khách không mời mà đến giữa đêm hôm khuya khoắt, tay nắm lấy vạt áo trước ngực liên tục lui về phía sau, cả người đều phát lạnh: "Đinh, Đinh tiểu thư, đêm hôm khuya khoắt trên trăng dưới hoa...cái đó, ý ta là đêm dài người tĩnh, nam nữ ở chung một phòng thật sự là thụ thụ bất thân!" Đinh Nguyệt Hoa phía đối diện toàn thân là váy lụa mỏng vẽ cánh sen tao nhã, vẻ mặt ngật ý cười ngọt ngào, từng bước ép sát Kim Kiên: "Ta cứ muốn đến, xem ngươi có thể ngăn ta thế nào?"

“Chẳng, chẳng lẽ là Đinh, Đinh tiểu thư muốn làm bá vương ngành thượng cung (*)?” Kim Kiên lui đến góc tường, mắt nhỏ trợn tròn, run giọng phát ra những lời này

(*) Một loại húy ngữ, ý chỉ cường gian

Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày, bỗng cười xòa một tiếng, cúi người ngồi xuống bên cạnh bàn, khoan thai rót một ly trà, cầm trong tay chậm rãi thưởng thức, lúc này mới liếc qua Kim Kiên một cái mở miệng nói: "Được

rồi được rồi, không dọa người nữa, lại đây trò chuyện với ta đi." Kim Kiên trợn mắt nhỏ quan sát nửa ngày, sau khi chắc chắn Đinh Nguyệt Hoa tuyệt không có ý đồ xấu gì, mới nhón chân đi đến bên bàn, chọn một chiếc ghế cách xa Đinh Nguyệt Hoa nhất ngồi xuống

Đinh Nguyệt Hoa đỡ má hạnh, nghiêng đầu nhìn Kim Kiên: "Ta hỏi người, vì sao người không muốn lấy ta?" Bởi vì ta cũng là nữ chứ sao! Kim Kiên kêu rên trong lòng, thế nhưng lại không thể kêu ra ngoài miệng, chỉ có thể vâng dạ đáp theo khuôn mẫu: "Ta không xứng với Đinh tiểu thư..."

"Ta không cần nghe mấy câu kiêu này, nói thật đi!" Đinh Nguyệt Hoa "Cạch" một tiếng đặt bát trà xuống, không vui nói

Nói thật thiệt tình là nói không nên lời mà! Kim Kiên trộm thở dài một hơi, mắt nhỏ quay tròn, hỏi vặn lại: "VẬY ----- Tại sao Đinh tiểu thư không muốn gả cho Triển đại nhân?" Đinh Nguyệt Hoa giờ ra ánh mắt xem thường: "Ta không thích Triển Chiêu, vì sao phải gả cho hắn?"

"Ôi chao?" Mắt nhỏ Kim Kiên bất ngờ trợn to: "Người không thích Triển đại nhân? Tại sao?"

"Vì sao ta phải thích Triển Chiêu?" Đinh Nguyệt Hoa nhú mày

"Vì sao?" Giọng Kim Kiên bắt giắc kéo cao lên hai trăm phần trăm: "Người hỏi ta vì sao? Cái này còn phải hỏi nữa sao? Triển đại nhân dung mạo đệ nhất đáng người đệ nhất võ công đệ nhất nhân phẩm đệ nhất, còn trên có phòng lớn dưới có nhà lao, cư xử tao nhã lễ độ, cười một cái xuân phong phơi phới, người thích Triển đại nhân trong thành Biện Lương xếp hàng thôi đã có thể quán trọn năm vòng Biện Kinh, quả thực giống như nước sông liên miên...Khụ, ý ta là, Triển đại nhân là nam nhân tốt ngàn dặm chọn một vạn lý vô song, là độc nhất trong toàn Đại Tống, tại sao Đinh tiểu thư lại không thích?" Đinh Nguyệt Hoa trân trối nhìn Kim Kiên một lúc lâu, mới trưng ra vẻ mặt khó tin nói: "Lợi hại, vậy mà Tiểu Kim người lại có thể nói ra một tràng lời khen ngợi như vậy!"

“Nhiều đó đã thấm vào đâu!” Kim Kiên đắc ý nói: “Nếu Đinh tiểu thư muốn nghe, ta có thể nói ba ngày ba đêm loại hình không trùng lặp... Khu khu, cái này không phải trọng điểm, Đinh tiểu thư còn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy!” Đinh Nguyệt Hoa nghiêng đầu nhìn Kim Kiên, nhướn đôi mày thanh tú: “Triển Chiêu thực sự tốt như người nói sao?”

“Đương nhiên!” Kim Kiên gật đầu lia lịa

"Triển Chiêu không có khuyết điểm gì sao?"

“Ôi chao...” Kim Kiên chớp mắt mấy cái, gãi da mặt nghĩ ngợi, vẫn nắm chắc tinh thần hi vọng hai phu thê tương lai có thể thẳng thắn chung sống hòa thuận, liền chọn ra vài thứ để nói: “Đương nhiên, có câu không con người nào là toàn vẹn, Triển đại nhân cũng có chút khuyết điểm, cái đó...Tỷ như đôi khi tính tình có chút kỳ quái, đôi khi muốn bắt người ta xách tời ngồi trung bình tấn...Đương nhiên, đây đều là khuyết điểm nhỏ, cũng có câu khuyết điểm nhỏ không lấp được ưu điểm lớn, không ảnh hưởng tới toàn cục, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến hình tượng rực rỡ của Triển đại nhân!” Nói xong, Kim Kiên còn gật đầu như thật, vẻ mặt thành khẩn nhìn Đinh Nguyệt Hoa

Không ngờ đôi mắt hạnh đang nhìn Kim Kiên càng lúc càng tròn, cứ cố định nhìn Kim Kiên, như thể đã ngẩn ngơ, biểu cảm còn lộ ra chút cổ quái

"Đinh tiểu thư?" Kim Kiên không hiểu

Đinh Nguyệt Hoa chớp chớp đôi mi cong, đánh giá tỉ mỉ Kim Kiên từ trên xuống dưới một phen, khẽ lắc đầu, cười mỉm nói: "Kim Kiên, nếu người không phải nam tử, nhất định Nguyệt Hoa sẽ cho rằng người đối với Triển Chiêu chung tình đã lâu!" Kim Kiên chợt cảm thấy một tia sấm sét giữa trời quang nổ ngay trên đỉnh đầu, bật nhảy ra khỏi ghế, trong đầu âm ỉ rối loạn: "Đinh, Đinh Đinh Đinh tiểu thư, người, người người người nói

cái gì?" Đinh Nguyệt Hoa che miệng cười nói: "Người như vậy càng giống hơn."

"Đinh tiểu thư!" Kim Kiên vọt tới trước mặt Đinh Nguyệt Hoa, khua tay múa chân kinh hô: "Lời này vạn vạn lần không thể nói bừa bãi đầuuuu!!!"

"Phải phải phải!" Đinh Nguyệt Hoa bật cười, bất đắc dĩ khoát tay áo: "Miễn cho người bị các tiểu thư ái mộ Triển Chiêu trong thành Biện Lương chôn chết." Lúc này Kim Kiên mới nhẹ thở ra, cảm thấy ngực mình nổi trống quá tốc so với bình thường, nhìn Đinh Nguyệt Hoa do dự hỏi: "Đinh tiểu thư thật sự không thích Triển đại nhân sao?"

"Việc này còn phải hỏi à?" Đinh Nguyệt Hoa trừng mắt liếc Kim Kiên một cái

Vẻ mặt Kim Kiên nhất thời biến thành khóc tang chuẩn mực

Triển đại nhân, thuộc hạ thực xin lỗi ngài! Thuộc hạ đã hao hết hai tầng mồm mép cố gắng xoay chuyển tình thế, hòng đoạt lại tâu tử cho Miêu đại nhân ngài, thế nhưng lại thất bại rồi! Ngay cả Tiểu Miêu đẳng cấp mức này mà Đinh Nguyệt Hoa ngài còn không vừa mắt, thì rốt cuộc là thích cái dạng gì đây? Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi buộc miệng hỏi ra một câu: "Không biết rốt cuộc Đinh tiểu thư thích loại công tử thế nào?" Đinh Nguyệt Hoa liếc Kim Kiên một cái, khước môi cong lên: "Giống như người vậy!"

"Ôi chao?" "Gạt người thôi!" Đinh Nguyệt Hoa nhin cười, gõ nhẹ vào ót Kim Kiên, rồi lại thở dài một hơi, xoay người đi đến trước cửa sổ, đẩy khung cửa sổ ra, mặc cho ánh trăng sáng tỏ gột rửa tâm thần, ôn nhu nói: "Người mà Nguyệt Hoa thích, không cần là hào kiệt giang hồ, cũng không cần là cao thủ võ lâm gì cả, lang quân của Nguyệt Hoa, chỉ cần có thể mang theo Nguyệt Hoa đi khắp đại giang Nam Bắc, ngắm nhìn hết phong cảnh núi sông, nếm hết mỹ vị thiên hạ, như vậy là đủ rồi..." Dưới ánh trăng trong suốt, dung nhan của Đinh Nguyệt Hoa hiền hòa như nước, váy dài

thuần trắng thêu sen lay động theo gió, xuyên qua ánh trăng mờ mịt như sương khói, lại như thể tiên nữ trên vòm trời cao rộng, muốn thuận gió bay đi, ngao du trên không trung lỏng lẻo

Tuy Kim Kiên đã quen nhìn qua đủ loại sắc đẹp, trông qua bao dạng mỹ nhân thiên hạ, cũng không khỏi nhìn đến ngây người

"Nói rất đúng!" Đột nhiên, một giọng nam lười nhác lắc lư lão đảo thổi vào trong phòng: "Hay là nói thêm một câu, trộm hết bảo vật trong thiên hạ, thế nào?"

"Là kẻ nào?" Đinh Nguyệt Hoa lớn tiếng quát, thân hình khẽ động, giạt lùi về phía sau nửa bước, trong lúc biến sắc, tay đã cầm chặt bảo kiếm bên hông

"Kim huynh, không mời tại hạ vào trong uống chén trà sao?" Bóng người lướt tới theo tiếng nói, chốc lát sau, chỉ thấy một thân người nhẹ nhàng đáp xuống, ngồi phía trên song cửa sổ, mày dài chạm tóc mai, mắt phượng nhếch cao, trên trán một lọn tóc bạc tung bay vào đêm tĩnh, hắc y phiêu dật, tay áo dài rộng rãi dễ chịu, ý cười lười biếng câu người, giới cho một tạo hình tự do phong nhã

"Nhất Chi Mai?" Kim Kiên kinh hô

Đúng vậy, đúng là "Phù mai ám hương, thanh tôn quỳnh dịch, đạp tuyết vô ngân, diệu thủ không không" (*), không ai khác chính là giang hồ đệ nhất thần trộm đại giá quang lâm

(*) "Mai nở hương thâm, thanh thanh mỹ tửu, nền tuyết không dấu, tay thần vơ vét" (Theo Bách Việt - Ngũ Thử nào Đông Kinh)

Hồi 8: Đinh Trang Mai Nguyệt đêm giao chiến, động sâu diện kiến kẻ ẩn mình

Vàng nguyệt ẩn dưới mây, hương mai như thêu dệt, lá thu vang đêm tĩnh, cùng vọng hướng ngày lành

Dưới ánh trăng thanh sạch, Nhất Chi Mai không mời không thỉnh bỗng từ đâu bay xuống tùy tiện ngồi trên song cửa sổ, mặt đầy ý cười nhìn hai người trong phòng

"Nhất, Chi, Mai?" Đinh Nguyệt Hoa nghe thấy Kim Kiên kêu ra danh hào "Nhất Chi Mai", mắt hạnh hơi nheo lại, lẩm bẫm nói: "Chẳng lẽ là ----", ánh mắt lại dời về phía Kim Kiên

Chợt thấy Kim Kiên cọ cọ lùi về sau mấy bước, lách mình rúc ở phía sau Đinh Nguyệt Hoa, lộ ra cái đỉnh đầu to, nét mặt đề phòng nói: "Đình tiểu thư cẩn thận một chút, vị này chính là thiên hạ đệ nhất đại kẻ trộm, danh trộm lan khắp giang hồ tiếng tặc bay xa ngàn dặm, từng rút vảy cá vật lông chó nhỏ lông nhận cưỡm thịt mèo, đêm hôm khuya khoắt đột nhiên từ đâu nhảy ra, chắc chắn là không có ý tốt gì."

"Khụ khụ, khụ khụ!" Thân hình Nhất Chi Mai đảo lên một cái, suýt nữa không giữ được mà ngã khỏi song cửa sổ, tạo hình tự do phong nhã chợt bị một câu của Kim Kiên làm cho bầy bay tám lạng

Vẻ mặt Đinh Nguyệt Hoa bừng tỉnh đại ngộ, nhếch mày liễu nhìn quét từ trên xuống dưới Nhất Chi Mai một lượt, gật gật đầu, nâng tay ôm quyền: "Thì ra là thiên hạ đệ nhất thần trộm, kính đã lâu kính đã lâu!"

"Đình tiểu thư quá khen, đều là bằng hữu giang hồ khen nhằm thôi..." Nhất Chi Mai vội ổn định thân hình, run ồng tay áo lên, ôm quyền đáp lễ

Thần sắc Đinh Nguyệt Hoa khẽ động: "Ngươi biết ta ư?" Nhất Chi Mai vén bào nhảy khỏi song cửa sổ, lộn tọc bạc trên đỉnh đầu lướt qua một vệt cong trong suốt, hướng tới Đinh Nguyệt Hoa cong môi cười: "Tại hạ từng

nghe nói, Đinh thị song hiệp có một vị bào muội coi trọng như báu vật, dung tư tú lệ, võ nghệ hơn người, tài đức ngát hương, quả thật là kỳ nữ hiếm thấy trên giang hồ, hôm nay vừa gặp quả nhiên là danh bất hư truyền." Lời nói xong khiến Đinh Nguyệt Hoa sững sốt, da gà trên người Kim Kiên rơi rụng xuống đất

Rất quái lạ! Sao hôm nay Nhất Chi Mai đâu đâu cũng đều lộ ra mùi Hoa Hoa công tử không hài hòa vậy? Tạo hình lên sàn lối lạc, làm dáng anh tuấn, một đoạn vuốt mông ngựa buồn nôn không hợp phong cách vừa rồi, còn có ----Mắt nhỏ Kim Kiên quay tròn từ đầu tới chân cùng hai mắt tỏa sáng của Nhất Chi Mai

Cái tên lười đến tận xương này ngày thường nói một câu nhất định phải ngáp hai cái, nhưng hôm nay từ khi lên sàn đến giờ rõ ràng vẫn giữ nguyên vẻ mặt sáng láng, rất khác thường! Chẹp!! Chẳng lẽ ----Kim Kiên đảo qua đôi nam nữ đôi diện, khoé mắt lại ngắm ra ánh trăng âm áp ngoài cửa sổ, đuôi lông mày không khỏi co rút

Chắc chắc! Một cảnh tượng tương thân tiêu chuẩn "Trăng treo đầu ngọn liễu, người ước nguyệt hoàng hôn"! Tốt! Vô cùng tốt! Cảnh này thật đúng là chứng minh cho câu tục ngữ: không chuyện lại ân cần, không gian tức trộm

Nhìn biểu hiện của Nhất Chi Mai hôm nay, chẳng lẽ là muốn mang "Trộm"

"Gian" kết hợp, là tới "Trộm người"? Không ngờ lại dám đến trộm phu nhân tương lai của Triền đại nhân ta? Giỏi cho người tiểu tử thôi, lại dám khoét tường đào đất xâm nhập địa bàn của ta, lá gan không nhỏ đâu! Nghĩ vậy, Kim Kiên nhất thời không chịu yếu thế, ánh mắt trừng Nhất Chi Mai thêm vào vài phần hung ác: "Nhất Chi Mai, ngươi đừng có leo mép, đêm vắng không người, ngươi lén lén lút lút chạy đến Đinh trang làm gì? Còn không phải là muốn quấy rối?" "Sao Kim huynh lại nữ vu tội cho tại hạ như thế?" Nhất Chi Mai vẻ mặt vô tội, lại nhìn về phía Đinh Nguyệt Hoa,

vung tay áo dài: "Hôm nay tại hạ nhìn thấy bóng đêm mê người, dạo chơi nhàn đình, giẫm trăng đuổi mây, trong lúc vô tình lạc vào quý phủ, may mắn nghe được lời hào kiệt của Đình tiểu thư đây, chợt cảm khái mà bỏ thêm một câu, mạo phạm tiểu thư, mong Đình tiểu thư đừng trách cứ." Nói xong, lại hướng tới Đình Nguyệt Hoa mỉm cười

Ánh trăng bàng bạc, áo đen phóng khoáng, mắt phượng cong tơ, tóc bạc thối tình

Hự!! Mỹ nam kè? Kim Kiên kinh hoàng đến mức hai tròng mắt suýt nữa lọt luôn ra ngoài

Trời cao ơi, Nhất Chi Mai này còn dùng tới cả mỹ nam kè! Nhưng đáng tiếc cho người, nếu luận về mỹ nam kè, công lực của Đen Đủ Đường người còn thua xa Tiểu Miêu với Bạch Thử, căn bản là không cùng đẳng cấp! Vậy mà ngay cả Tiểu Miêu với Bạch Thử Đình đại tiểu thư còn không để vào mắt, huống chi một đóa mai nhỏ như người? Nghĩ vậy, Kim Kiên càng thêm phần tự tin, nhìn về phía Đình Nguyệt Hoa

Không ngờ Đình Nguyệt Hoa nghe vậy cũng nhẹ nhàng cười đáp lại Nhất Chi Mai, giống như hoa sen trong nước hé nở theo cơn gió, dịu dàng vô tận

Kim Kiên nhất thời choáng váng một trận

Ôi chao? Chẳng lẽ mẫu người mà Đình đại tiểu thư thích chính là Nhất Chi Mai này? Ý cười trên mặt Nhất Chi Mai càng rõ rệt, từng bước một đi về hướng Đình Nguyệt Hoa, tay áo gập lay động nhàn hạ: "Nếu Đình tiểu thư không ghét bỏ, có nguyện cùng với tại hạ đi khắp đại giang nam bắc, ngắm hết phong cảnh núi sông, ném hết các mỹ vị thiên hạ, trộm hết báu vật trong thiên hạ ----" Đình Nguyệt Hoa khẽ buông mi cong, cười nhẹ nói: "Tất nhiên là Nguyệt Hoa ----" mắt hạnh vụt nhắc cao, ba thước bảo kiếm leng keng khỏi vỏ, xé gió chém trăng: "Không muốn!" Hàn quang vạch ra từ mũi kiếm như kinh điện chớp lóe, xẹt qua người Nhất Chi Mai

Nhất Chi Mai kêu lên một tiếng, phi thân cách ra nửa bước, trong gang tấc tránh đi một kiếm này, nhưng tay áo đen đã bị Đinh Nguyệt Hoa cắt mất nửa bên, nhẹ rơi xuống

"Ôi chao?" Tình huống xảy ra quá bất ngờ, Kim Kiên còn chưa kịp lấy lại tinh thần, cánh tay đã bị một lực mạnh kéo lôi đi, trước mắt hoa lên, thì ra chính mình đã bị Đinh Nguyệt Hoa tóm lấy, cực lực chạy ra phía cửa

Kim Kiên bị lôi chạy như điên, dưới chân lão đảo mây cái, đột nhiên Đinh Nguyệt Hoa phía trước chững người lại

Cánh tay mảnh mai giữ chặt Kim Kiên chậm rãi buông ra, đổi sang cầm lấy bao kiếm, một tay rút kiếm ra, bảo kiếm chắn ngang trước ngực

Đinh Nguyệt Hoa nghiêm mặt lạnh lùng, hàn quang lóe lên trong mắt hạnh sắc bén như thanh kiếm trên tay, lạnh giọng quát: "Bọn đạo chích phương nào, dám đến Đinh trang gương oai, thật to gan!" Kim Kiên định thần gương mặt nhìn lên, tức thì quá sợ hãi. Trong sân, trên nóc nhà bốn phía, vây vòng dày đặc bóng người chập choạng, xem bóng người kia thì có hơn mười tên, hắc y múa lượn, vải đen che mặt, mắt đỏ như máu, lập lòe phát sáng, chi chít trùng điệp trong bóng đêm, tựa như yêu ma quỷ quái

Ánh trăng tái nhợt, cảnh liêu trơ mình như xác khô rỗng tuếch, gió thu đêm lạnh, thổi lay mái hiên bần bật rung động

"Haizz..." Một tiếng than nhẹ thổi đến bên tai như xa như gần

Từ không trung, một bóng đen im hơi lặng tiếng mơ hồ tiếp đất như ma quỷ, tay áo dài như khói, tóc bạc vẽ lạnh lùng

"Đinh tiểu thư quả nhiên trí tuệ hơn người, tại hạ thận trọng như thế, nhưng vẫn bị Đinh tiểu thư nhìn ra sơ hở." Nhất Chi Mai đứng ở trước mặt Đinh Nguyệt Hoa và Kim Kiên, trở lại với bộ dạng lười biếng muôn thuở

"Xác, xác chết sống lại..." Sắc mặt Kim Kiên trắng bệch, chỉ vào bọn hắc y nhân phía sau Nhất Chi Mai, môi run rẩy làm giọng nói phát ra cũng run run không ngừng, chỉ cảm thấy trong lòng như có một trăm tám mươi cái máy trộn bê tông, nổ ran ầm ỹ

Sao, sao lại như vậy? Tại sao Nhất Chi Mai lại xuất hiện cùng lúc với bọn xác chết sống lại? Chẳng, chẳng lẽ Nhất Chi Mai thực ra là trùm cuối đứng sau lưng bọn chúng? "Người muốn làm gì?" Thân thể tú lệ của Đinh Nguyệt Hoa căng cứng, lớn tiếng quát

Nhất Chi Mai nhẹ thở dài một hơi, hai tay lồng vào trong tay áo, khoan thai nói: "Vừa rồi tại hạ đã nói qua, tại hạ đến là muốn mời Đinh tiểu thư đi cùng tại hạ, mong Đinh tiểu thư có thể thuận lợi đồng ý." Theo lời của Nhất Chi Mai, bọn hắc y nhân mắt đỏ dòn dập nhảy xuống khỏi nóc nhà không một tiếng động, im lặng vây quanh ba người, đôi con ngươi đỏ thẫm lạnh băng, dày đặc trong bóng đêm hết sức kinh tâm, Kim Kiên cơ hồ có thể ngửi được mùi máu tươi phảng phất

"Cẩn thận!" Đinh Nguyệt Hoa lui về phía sau một bước, chậm rãi giơ lên bảo kiếm trong tay, lưng dán sát vào lưng Kim Kiên

Kim Kiên khó khăn nuốt nuốt nước miếng, hít sâu một hơi, vừa định căng bụng kêu cứu, không ngờ lại bị Nhất Chi Mai nhìn ra trước

Nhất Chi Mai lắc tay áo dài, khẽ cười một tiếng, thong thả nói: "Kim huynh muốn kêu thì cứ kêu đi, có điều tại hạ sợ là Kim huynh có kêu rách cả cổ họng cũng vô dụng. Triển đại nhân, Bạch huynh còn có Đinh thị song hiệp, lúc này còn không lo nỗi cho mình, e là không thể đến đây cứu nhị vị được đâu."

"Người đã làm gì?" Giọng Đinh Nguyệt Hoa bất chợt cất cao

Nhất Chi Mai cười cảm thán: "Chẳng qua tại hạ chỉ thỉnh vài vị huynh đệ hắc y đến chiêu đãi Triển đại nhân bọn họ, nhị vị không cần lo lắng."

“Cuồng ngôn!” Đinh Nguyệt Hoa khẽ cười một tiếng: "Với thân thủ của đại ca và nhị ca ta, người có thể qua được ba mươi hiệp do hai người liên thủ, trên giang hồ không hơn mười người, huống chi còn có Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, bọn lâu la kia, còn chưa đủ sức đâu!" Đó là do Đinh tiểu thư người chưa biết được sự lợi hại của đoàn quân xác sống thôi! Kim Kiên âm thầm kêu khổ

Nhất Chi mai nhếch mày cười, nhìn về phía Kim Kiên: "Nếu Đinh tiểu thư đây tin tưởng như thế, sao không để cho Kim huynh kêu thử hai tiếng xem sao?" Bất kể ba bảy hăm một, kêu trước rồi tính sau! Kim Kiên hạ quyết tâm, lập tức dồn khí xuống đan điền, gân cổ kêu cứu: "Cứu mạng a a a ----" Tiếng kêu thô lương giống như rạch ra một vết nứt trong đêm đen

Một mảnh yên lặng

Đừng nói Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, huynh đệ Đinh thị, mà ngay cả một tiếng đáp lại của gia đình hộ vệ cũng không có

Sắc mặt Đinh Nguyệt Hoa nhất thời biến đổi

Đinh đầu Kim Kiên ướt rượt mồ hôi lạnh, ngón tay lạnh lẽo giơ lên sờ soạng bên hông ---- Hừ, quả nhiên thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào chính mình mà! Nhưng vừa chạm đến bên hông, trong lòng lại lạnh xuống

"Kim huynh, người đang tìm cái này à?" Nhất Chi Mai lấy từ trong ống tay dài ra một chiếc túi vải căng, nắm lấy miệng túi hươu trước mắt Kim Kiên, chẳng phải gì khác mà đúng là túi dược tùy thân của Kim Kiên

Giọt mồ hôi to như hạt đậu nhẹ nhàng đáp xuống trán Kim Kiên

Mẹ ơi, Nhất Chi Mai này trộm túi dược của ta lúc nào? Đáng chết, tình huống này thật đúng là kiếm lư kỹ cùn (*), thật to không ỏn! (*) Kiếm lư kỹ cùn, có một chút khả năng mà đã dùng hết không còn gì nữa

Đình Nguyệt Hoa liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Kim Kiên, hít sâu một hơi, dựng thẳng mày liễu, run bảo kiếm trong tay lên, chỉ một thoáng, hàn quang bốn phía

"Chẳng qua chỉ là vài tên lâu la tiểu tặc, ta còn không thèm để vào mắt!"

"Ha ha, Đình tiểu thư quả nhiên là nữ trung hào kiệt, tại hạ bội phục, bội phục!" Nhất Chi Mai cười lười biếng, tay phải sờ bên hông, rút ra một cây roi dài màu xanh như măng xà, vung xoáy vào giữa không trung, vun vút rung động: "Tại hạ ngưỡng mộ kiếm pháp tổ truyền của Đình gia đã lâu, hôm nay xin được lĩnh giáo."

"Sợ người sao?" Khí thế toàn thân của Đình Nguyệt Hoa tăng lên tàn khốc, tay giật chuôi kiếm, điểm nhẹ mũi chân lao thẳng về hướng Nhất Chi Mai

Con người của Nhất Chi Mai sáng ngời, cuộn xoắn roi dài đón nhận

Váy dài thêu sen của Đình Nguyệt Hoa bay lượn, kiếm khí sáng rực mạnh mẽ, hàn khí khuấy động lạnh thấu xương

Trường sam đen gấm của Nhất Chi Mai múa may phân phật, roi dài nghịch chuyển luồng gió, tiếng rít vang dội đánh nát khoảng không

Hai người quần đấu một chỗ, càng đánh càng nhanh, càng đấu càng gấp, đấu đến kích động, gió hòa ánh chớp, rốt cuộc không phân ra được thân hình cả hai

Từ lòng bàn tay đến trán Kim Kiên đều bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng, mắt nhỏ một chốc nhìn qua hai người đang giao kích, một chốc lại nhìn chòng chọc bọn sát thủ hắc y xung quanh, lo sợ bọn sát thủ này bất ngờ lao vào Đinh Nguyệt Hoa gây rối

Nhưng quái lạ chính là, hơn mười tên hắc y nhân này lại như thể tượng đất, không hề nhúc nhích

Hai người đang hỗn chiến thốt nhiên tách ra, phân qua hai bên

"Hảo kiếm pháp!" Nhất Chi Mai mặt mang ý cười, một sợi tóc rơi xuống theo tiếng nói

Đinh Nguyệt Hoa không nói được lời nào, khuôn mặt thanh tú phát màu xanh trắng, cánh tay nắm bảo kiếm run run không ngớt, cổ tay vừa lật, bảo kiếm keng một tiếng rơi xuống đất, một vòng ấn ký xanh tím nổi lên trên cổ tay sứ ngọc

Chết! Trong lòng Kim Kiên giật nảy hỗn loạn, thân thể còn nhanh hơn đầu óc, phốc một cái đã chui vào giữa hai người, dang rộng hai tay chắn trước người Đinh Nguyệt Hoa, cao giọng kêu to: "Có, có có ta ở đây, ngươi, ngươi đừng mơ động đến một sợi lông của Đinh tiểu thư!" Nói đùa gì chứ, đây chính là phu nhân tương lai của Tiểu Miêu đó, nếu có gì sai sót, nửa đời sau của ta cũng phải giao lại tại đây mất thôi!! Nhất Chi Mai sững sốt, đánh giá từ trên xuống dưới Kim Kiên như thể trước đây chưa từng gặp qua, kinh ngạc nói: "Kim huynh đây là ---- anh hùng cứu mỹ nhân?"

"Muốn mang Đinh tiểu thư đi, trừ, trừ phi bước qua xác của ta trước đã!" Kim Kiên run cổ họng, kiên trì run ra một câu

Vì phu nhân tương lai của người lãnh đạo trực tiếp, ta liều mạng! "Kim Kiên..." Khuôn mặt thanh tú của Đinh Nguyệt Hoa khẽ chuyển, cắn răng một cái, vọt tiến lên phía trước, quát lên với Nhất Chi Mai: "Nhất Chi Mai, muốn giết muốn chém gì cũng được, chớ có liên lụy người vô tội!"

“Ây?” Nhất Chi Mai tựa hồ có chút kinh ngạc, mắt phượng đảo dọc trên người cả hai, bưng tỉnh nói: "Nhị vị như vậy là...Tình chàng ý thiếp?" Lời còn chưa dứt, thân hình Nhất Chi Mai đột nhiên run bắn, chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí ngấm xương thấu thịt phóng tới như bão táp

Cảm giác được luồng khí lạnh này đầu tiên, tất nhiên còn có Kim Kiên

Lãnh khí này thật sự là vừa quen thuộc vừa thân thiết -----Kim Kiên thoáng chốc vực dậy tinh thần, mắt nhỏ sáng ngời, cứ như uống phải máu gà, bắt đầu mở miệng quát to một tiếng: "Nhất Chi Mai, hôm nay ngươi dám ngang nhiên cường đoạt dân nữ, còn không mau mau bó tay chịu trói!" Đinh Nguyệt Hoa trừng mắt nhìn Kim Kiên kinh ngạc vạn phần, Nhất Chi Mai lại như bị khí thế của Kim Kiên chế trụ, rút lui về sau nửa bước

"Nhất Chi Mai, thì ra là ngươi?" Một tiếng nói âm u băng giá truyền đến từ phía sau

Đinh Nguyệt Hoa xoay đầu nhìn lại, mới hiểu được vì sao Nhất Chi Mai và Kim Kiên lại phản ứng khác thường như thế

Dưới bóng đêm trầm đặc, một bóng lam trắng tấp chậm bước đến gần, dưới bóng cây, thần sắc biểu cảm đều mơ hồ mờ mịt, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt tỏa sáng kinh người. "Không thể tưởng được như thế cũng không ngăn được ngươi..." Nhất Chi Mai bật ra nụ cười khổ, dừng một chút lại lắc đầu nói: "Chỉ có một mình Triển đại nhân đến đây thôi sao? Bạch huynh cùng Đinh thị song hiệp đâu?"

“Một mình Triển mỗ là đủ!”

“Một mình?” Nhất Chi Mai cười khẽ hai tiếng: "Triển đại nhân bây giờ sợ là chỉ còn nửa cái mạng thôi!" Triển Chiêu chậm rãi đi ra khỏi bóng cây, hình dáng dần dần rõ nét

Sắc mặt mới đó còn vui mừng của Kim Kiên, thành linh lại bị ai đó hung hăng đập nát, trái tim như thể bị chìm xuống giếng băng, thật lạnh thật lạnh

Áo lam tả toí, chỗ bị xé rách rướm màu đỏ thẫm, hơi thở hỗn loạn, tiếng hít thở như ống bễ vang lên từng hồi ngọt ngào, mặt đầy mồ hôi nhỏ giọt, vết máu trải khắp toàn thân, cũng không biết là máu của địch thủ hay là máu của chính mình, bảo kiếm Cự Khuyết giờ lên, đỏ đen pha lẫn, máu thịt khó phân

Mỗi một bước, thân hình Triển Chiêu lại khẽ run lên, cho dù như thế thất lưng kia vẫn thẳng tắp như từng

Dưới chân Đinh Nguyệt Hoa mềm nhũn, thân hình chao đảo kịch liệt, mặt đầy vẻ không thể tin: "Triển, Triển Chiêu sao, sao ngươi lại...Chẳng, chẳng lẽ đại ca, nhị ca..."

“Đinh tiểu thư yên tâm, Đinh thị song hiệp không việc gì, một lát sau có thể tới đây." Triển Chiêu trầm giọng đáp

Nét mặt Đinh Nguyệt Hoa giãn ra đôi chút

"Quả nhiên là coi thường các ngươi!" Nhất Chi Mai xoa cằm, lắc lắc đầu, lại nhìn về phía Kim Kiên và Đinh Nguyệt Hoa nói: "Tại hạ hỏi lại một lần nữa, Đinh tiểu thư có đi cùng với tại hạ hay không?" Đinh Nguyệt Hoa khôi phục lại ánh mắt xem thường

"Có Triển mỗ ở đây, ngươi đừng mơ tưởng!" Triển Chiêu lại tiến lên một bước

Nhất Chi Mai nhún nhún vai, lười biếng duỗi thắt lưng: "Bận rộn cả đêm, tại hạ thật là có hơi mệt mỏi..." Đúng lúc đó, một vệt xanh bắn ra xoắn tít, đánh thẳng vào mặt Đinh Nguyệt Hoa

Tuy rằng Đinh Nguyệt Hoa bị thương ở tay, nhưng công phu dưới chân cũng phát huy không đáng ngại, ngay lập tức xoay người lăn xuống đất, tránh đi Nhuyễn Tiên

Triển Chiêu lách mình tiến lên, xoay người bay chuyển, bảo kiếm Cự Khuyết quét ngang, mắt thấy sắp sửa tước Nhuyễn Tiên của Nhất Chi Mai thành hai đoạn, không ngờ Nhuyễn Tiên kia cứ như vật sống, đổi hướng thình lình, buộc theo tiếng gió thê lương trực tiếp đánh úp về phía một người khác

Kim Kiên vừa vui mừng vì Đinh Nguyệt Hoa thoát được một đòn hiểm, đột nhiên thấy cổ mình thít lại, ngay sau đó một trận đau nhức âm âm kéo đến, cảnh sắc trước mắt lướt đi cực nhanh, đợi đến khi cảnh vật trở lại rõ ràng, mới nhận ra bản thân đang bị Nhuyễn Tiên của Nhất Chi Mai cuốn lấy cổ, túm đến bên cạnh Nhất Chi Mai

Nhất Chi Mai siết chặt Nhuyễn Tiên trong tay, Kim Kiên chợt cảm thấy trước mắt tối sầm, hai mắt trở nên trắng dã, rắc một tiếng liền thiếu dưỡng khí choáng ngất ngay tại chỗ

"Đinh tiểu thư, Triển đại nhân, chẳng lẽ các người muốn trơ mắt nhìn Kim huynh chết ngay trước mắt các người sao?" Nhất Chi Mai dài giọng nói

"Đê tiện!" Đinh Nguyệt Hoa nghiêng răng nghiêng lợi

Con người đen của Triển Chiêu bật nổi tơ máu, cánh tay cầm kiếm run lên khó nén, môi mỏng khẽ động, không ngờ vừa mở miệng một búng máu đỏ lại trào ra

"Triển Chiêu!" Đinh Nguyệt Hoa quát to một tiếng, đang muốn đưa tay đỡ lấy Triển Chiêu, không ngờ bọn hắc y nhân này giờ vẫn bất động, đột nhiên cựa quậy thân hình, nhảy lên giữa không trung, tung ra một cái lưới lớn phủ chặt lấy Đinh Nguyệt Hoa, thuận tay lôi đi, đập không phi thân lên nóc nhà, kéo Đinh Nguyệt Hoa chạy gấp khỏi Đình trang

Thân hình Triển Chiêu dao động, lại bị vài tên hắc y nhân vây lại chung quanh

Nhất Chi Mai nhướng mắt nhìn về phía hậu viện Đình trang, chợt thấy ba bóng người thi triển khinh công vội vàng chạy tới, xem thân hình kia, xác thực là Bạch Ngọc Đường và Đinh thị song hiệp, nhíu mày thở dài: "Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, thời gian vừa đúng!" Dứt lời, cuốn lấy Nhuyễn Tiên trong tay, buộc chặt Kim Kiền như cái bánh chưng, quăng ra sau lưng khiêng lên, nhún người một cái, đập mái hiên chạy như bay

"Vút -----" Một tiếng vang xé gió, thê lương phủ trùm, da đầu Nhất Chi Mai bất giác tê rần, mũi chân nhón lên xoay chuyển, lượn vòng tránh đi, ám khí bay tới sau lưng xẹt qua chóp mũi, keng một tiếng cắm phập vào nóc nhà sâu hơn một thước

"A!" Nhất Chi Mai kinh hoàng đến mức cả người túa đầy mồ hôi lạnh, mắt lướt về phía Đình trang bên dưới, chỉ thấy Triển Chiêu thân bị trọng thương lại ném ra bảo kiếm bên người, lúc này đã hoàn toàn không còn lực đánh trả, ngay cả tránh khỏi công kích của sát thủ hắc y đã là vô cùng gắng gượng, nhưng đôi mắt sắc bén vẫn khăng khăng dán chặt lấy mình kia, cũng đủ làm cho người ta lông tóc dựng ngược, khắp người phát lạnh

Nhất Chi Mai giật mình một cái, cắn răng tóm lấy bảo kiếm Cự Khuyết, phát tay áo bay về bên trong Đình trang, vác theo Kim Kiền dứt khoát bay đi

Nhưng trận hàn khí rét lạnh thấu xương vẫn cứ dai dẳng đeo bám, quần mãi không đi

* Kim Kiên là bị đói tỉnh

Để xem tiếng bụng đói kêu ùng ục được bao lâu rồi? Ấn vào dạ dày, dựa vào cảm nhận độ trống mà suy đoán, hình như mình đã hơn sáu canh giờ chưa có gì bỏ bụng

Tính toán như thế, Kim Kiên cố sức mở hai khe mắt hẹp ra

Đập vào mắt chính là một mảnh đen đúa chập choạng, gần như không thấy rõ vật gì, chỉ có nhiều điểm sáng mỏng manh như có như không

Chung quanh vừa bức bối vừa nóng nực, chỗ chạm tay dính nước ẩm ướt

Đây là ---- chỗ nào? Kim Kiên phản xạ có điều kiện muốn nâng tay dụi mắt, nhưng cổ tay vừa dịch, liền thấy cổ tay cổ chân lan ra một trận lạnh lẽo, còn có tiếng ma sát của xiềng xích. Ôi chao? Kim Kiên sờ soạng cổ tay, mò mò cổ chân, nhất thời da đầu tê dại

Một cái khóa sắt lạnh lẽo kìm chặt lấy cổ tay cổ chân, khóa sắt này còn nối liền với xích sắt kích cỡ như chiếc đũa, dài bất quá một thước, trọn vẹn ngăn chặn cử động của tay chân

Hai mắt dần dần thích ứng với bóng tối, lúc này Kim Kiên mới mơ mơ hồ hồ thấy được, quả nhiên bản thân đang ở trong một hang động hẹp, đỉnh hang cực thấp, chỉ có thể ngồi thẳng người lại không thể đứng dậy, đỉnh hang còn đọng nước nhỏ giọt, tiếng nước rơi vang lên tí tách

Tiếp tục lần mò tới trước, bất giác lại bị một vật lạ ngăn cản, sờ soạng trên dưới hình như có dạng như dây hàng rào gỗ cắm ngang, từng cọc từng cọc đều có kích thước như bắp đùi, khe hở ở giữa bất quá chỉ hơn một tấc, đầy xô đập, đều mảy may bất động

Kim Kiên nhất thời sáng tỏ, chỗ này rõ ràng là một nhà tù, nhưng lại không biết là nhà tù trong núi hay là dưới lòng đất

Á á! Ta với Hàng Châu này quả nhiên là bất tợ không hợp, đến đây còn chưa tới một tháng, đã bị bắt cóc tới hai lần...Bây giờ còn bị người ta chộp tới nhốt trong sơn động quỷ quái, sắp tới cũng không biết là muốn chiên hay muốn luộc..

"Thật sự là người xúi quẩy uống nước lã cũng bị mắc kẽ răng mà!" Kim Kiên đặt mông ngồi dưới đất, than ngẩn thờ dài

"Kim Kiên?" Trong bóng tối đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Đinh Nguyệt Hoa, giọng nói rầu rĩ, không rõ ràng lắm: "Là người sao?"

"Đinh tiểu thư? Người ở đâu?" Kim Kiên tròn mắt nhỏ kinh hoàng tìm kiếm mọi nơi

"Ồ đối diện người." Kim Kiên ra sức dụi dụi mắt, híp mắt nhỏ nhìn nửa ngày, mới lờ mờ trông thấy nhà tù phía đối diện, dường như bên trong có một bóng người đang ngồi

"Đinh tiểu thư?" Kim Kiên hươ hươ cánh tay, xích sắc theo đó rung lên leng keng: "Là người sao?"

"Là ta đây." Bóng người đối diện cũng hươ hươ cổ tay đáp lại, tiếng xích vang lên tương tợ

"Đinh tiểu thư, người không sao chứ?"

"Không sao, chỉ có điều hình như bị dục vật ở đây làm tiêu tán công lực, cả người không còn sức." Đinh Nguyệt Hoa nói: "Còn bị khóa tay chân..." Vừa nói được một nửa, Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên im bặt

"Đinh tiểu thư?"

"Xuyt ---- có người đến." Kim Kiên giật nảy trong lòng, dựng thẳng lỗ tai, nín thở lắng nghe, quả nhiên, phía xa truyền đến tiếng bước chân chậm

rãi như có như không, kèm theo đó là tiếng xiềng xích va chạm cực kỳ quen tai

Ánh lửa lay động từ xa đến gần, tiếng bước chân dần dần mạnh lên, cảnh vật trước mắt từ từ rõ rệt

Chỉ thấy nhà tù đang giam giữ Kim Kiên là một thông đạo (*) chưa đến ba thước, thông đạo đối diện, là thạch động đang giam Đinh Nguyệt Hoa

(*) Con đường nối liền thông suốt

Nương theo ánh lửa ngày một đến gần, Kim Kiên dần dần thấy rõ, hai tay hai chân Đinh Nguyệt Hoa cũng bị khóa một vòng sắt giống mình, sắc mặt trở nên trắng bệch, búi tóc tán loạn, váy dài thêu sen cũng ngấm đầy nước bẩn

Tiếng bước chân tiếp nối rõ rệt, dưới ánh lửa lay động, bốn bóng người hắt dài lên trước nhà tù của Đinh Nguyệt Hoa

Kim Kiên nheo mắt nhìn kỹ, nhất thời hít ngược vào một ngụm khí lạnh

Hai người mở đường là hai nam tử mặc hắc y, vải đen che mặt, thân hình vạm vỡ, mỗi người cầm trong tay một cây đuốc, trong bốn ánh mắt lộ ra trước tấm vải đen, thoáng chớp lên ánh đỏ

Người nọ theo sau, tay áo dài hắc y, tóc bạc rối tinh, tay chân đều bị xích sắt khóa trụ, mỗi bước đặt xuống liền phát ra tiếng xiềng xích leng keng, chính là người đã bắt mình và Đinh Nguyệt Hoa đến đây, Nhất Chi Mai

Nhưng tạo hình này của Nhất Chi Mai, sao thoát nhìn lại giống như đã ngộ với ta? Giống tù nhân -----Hả? Một trận nghi hoặc kéo theo một đợt dự cảm không hài hòa nảy lên trong lòng Kim Kiên

Phía sau Nhất Chi Mai, là một tên có dáng vẻ cầm đầu, toàn thân đen kịt, trên mặt che phủ chiếc mặt nạ sắt xanh trắng, dưới ánh lửa, từng vết hào

quang ma quái chợt hiện lên rồi biến mất

Một thân tạo hình này làm Kim Kiên lập tức nhớ lại đoạn hồi ức không tốt trước đây

Chẳng lẽ là tên Ninja thiếu niên dẫn đầu đoàn quân xác sống đến bắt ta trước kia? Không đúng, không đúng! Tên Ninja thiếu niên kia không cao như vậy, bả vai cũng không rộng như vậy, tên mặt nạ sắt này rõ ràng là một nam tử trưởng thành

Là một người khác

Nói như vậy...Hả, chẳng lẽ tên mặt nạ sắt cũng giống với bọn xác chết sống lại, là đoàn quân biên chế? Kim Kiên bị ý tưởng vụt hiện ra này làm sợ tới mức tay chân lạnh lẽo

Bốn người đứng trước nhà tù của Đình Nguyệt Hoa, lưng hướng về phía Kim Kiên, hai tên hắc y tùy tùng đưa cây đuốc trong tay tới trước, nhất thời chiếu sáng từng góc ngách nhà tù của Đình Nguyệt Hoa

Dưới ánh lửa, Đình Nguyệt Hoa ngồi thẳng, mặc dù dung nhan tú lệ vương nhiều vết bản, nhưng đôi mắt hạnh vẫn bắn ra tia sắc bén, rất uy nghi

Quả nhiên là phu nhân tương lai của Tiểu Miêu, làm tù nhân còn làm được đến mức như vậy, Kim Kiên âm thầm chắc lưỡi

Tên đầu lĩnh mặt sắt im lặng đứng ở trước nhà tù xem qua một lát, chậm rãi lên tiếng: "Là tiểu thư Đình gia?" Giọng nói khàn khàn, cứ như phát ra từ giấy nhám cọ xát, khó nghe cùng cực

Đình Nguyệt Hoa trừng mắt bình tĩnh nhìn nam tử mặt sắt, không chút yếu thế

Tên mặt sắt hơi hơi nghiêng đầu, đột nhiên tung ra một chưởng tát vào mặt Nhất Chi Mai, Nhất Chi Mai bỗng dung bị tát làm toàn thân chao đảo, đổ lúi lại mấy bước, cuối cùng mất thăng bằng, té ngã ra đất

"Người bắt tiểu thư Đinh gia đến đây làm gì hả?" Tên mặt sắt gầm lên với Nhất Chi Mai, hai mắt ló ra dưới mặt nạ sắt lạnh lẽo bắt chợt bắn ra tia sáng tàn bạo

Nhất Chi Mai chống đỡ bằng hai tay, vài lần muốn đứng dậy đều thất bại, cuối cùng đành phải khoanh chân ngồi dưới đất, thở dài nói: "Không phải là công tử ra lệnh cho tại hạ bắt ư?"

"Ta sao?" Nam tử mặt sắt nhắc mạnh chân đá vào ngực Nhất Chi Mai, trong miệng tuôn ra tiếng cười quỷ dị: "Bản công tử lệnh cho người bắt tiểu thư Đinh gia khi nào?" Nhất Chi Mai bị đạp ngã về phía sau, ho ra một búng máu đỏ: "Công tử bảo tại hạ phải bắt cho được người trong lòng của Triển Chiêu ----" nói rồi đưa tay lau khóe miệng, xả ra một khuôn mặt tươi cười, nhướn mắt nói: "Trước đó tại hạ nghe được rất rõ ràng, Đinh thị song hiệp muốn gả Đinh đại tiểu thư cho Triển Chiêu, vậy Đinh đại tiểu thư này đương nhiên là người trong lòng của Triển Chiêu ----"

"Ha ha...Ha ha..." Tiếng cười phát ra từ cuống họng tên mặt sắt nghe như tiếng ma sát của thép lạnh, ngấm vào xương tủy, ngón tay tái nhợt chậm rãi vươn ra, nắm lấy cổ Nhất Chi Mai, chậm rãi ra lực: "Nhất Chi Mai, người bị điếc sao? Bản công tử rõ ràng đã bảo người đi bắt người trong lòng của Triển Chiêu ---- Kim..."

"Không, không sai..." Nhất Chi Mai ngạt thở đến mức sắc mặt trắng bệch dần dần phát xanh, nặng giọng nói: "Tại hạ đã bắt cả Đinh tiểu thư và, và Kim, Kim Kiên...tới...tới đây..." Cánh tay của tên mặt sắt run lên, lập tức buông cổ Nhất Chi Mai ra: "Người nói người đã mang Kim Kiên đến đây?" Nhất Chi Mai hít mạnh một hơi, ôm ngực gật gật đầu

"Ồ đâu?" Giọng khàn khàn của tên mặt sắt rõ ràng gấp gáp hơn vài phần

"Khụ...Khụ khụ...Ở nhà...nhà tù...phía sau...ngươi." Nhất Chi Mai ho khan mấy tiếng, yếu ớt chỉ vào chỗ giam Kim Kiên

Tên mặt sắt vội ra lệnh cho thủ hạ chuyển cây đuốc sang nhà tù phía sau, lập tức, dưới ánh lửa sáng rực lộ ra Kim Kiên đang co thành một cục

Kim Kiên chợt cảm thấy ánh mắt của tên mặt sắt kia như ngâm trong nọc độc, một cái dao qua này, làm tóc gáy cả người mình trở dậy một đợt run run bất ổn

Tên mặt sắt trừng mắt nhìn cố định Kim Kiên, khóe miệng bấp thịt có chút vắn vẹo

Giác quan thứ sáu của Kim Kiên hụ lên vang dội như còi cảnh sát, té bào toàn thân liên tục kêu gào "Né ra, né xa tên này ra.", theo trực giác nhích lui về phía sau

Thật chậm rãi, khóe miệng tên mặt sắt từ từ xé lên, bật ra một nụ cười âm u lạnh lẽo, giọng nói khàn khàn đập thẳng vào màng tai: "Kim Kiên, Kim giáo úy ---- cuối cùng đã tỉnh được ngươi rồi!" Những lời này làm màng nhĩ Kim Kiên run bắn, tinh thần chấn động

Kim giáo úy! Phải, ta là tông lục phẩm giáo úy Khai Phong phủ, ta bây giờ là đại diện cho hình tượng Khai Phong phủ, Bao đại nhân, Công Tôn gậy trúc còn có Triền đại nhân, tuyệt đối không thể chịu thua hoàn cảnh! Nghĩ vậy, Kim Kiên ưỡn thẳng sống lưng, mắt nhỏ trừng về hướng tên mặt sắt, nhưng ánh mắt trên chiếc mặt nạ sắt kia lại như thể rắn độc, làm dừng khí vừa vực dậy ba phần lại bị đổ trút đi phân nửa

Một mặt muốn chống đỡ hoàn cảnh, một mặt lại bị sợ hãi bao trùm, hai loại ý nghĩ đọ sức, cuối cùng không phân thắng bại

Rốt cuộc, Kim Kiên có lấy dũng khí lớn nhất từ trước đến nay để cải thiện tình hình chính là ---- run run rẩy rẩy giơ tay lên bày ra tư thế xin chào, hướng tới tên mặt sắt mở miệng chào hỏi bằng cách một người hiện đại thường dùng: "Hi!" Trong nháy mắt, hình như Kim Kiên thấy được khóe miệng tên mặt sắt vừa ần ần co rút

"Kim giáo úy quả nhiên là người phi thường, khó trách năm lần bảy lượt đều không thể mời đến!" Năm lần bảy lượt? Chẳng lẽ đoàn quân xác sống mình gặp trước đây, và cả tên thiếu niên ăn mặc như Ninja kia ----- tất cả đều là thủ hạ của hắn? Kim Kiên chợt thấy đám mây đen bao phủ trên đỉnh đầu mình lại đặc hơn vài phần

"Rất tốt, Nhất Chi Mai người làm cực kì tốt!" Trong cổ họng của tên mặt sắt truyền ra tiếng cười khanh khách, hai mắt nhìn Kim Kiên như chưa hết suy nghĩ, lại chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Nhất Chi Mai: "Không uổng công bản công tử phái năm mươi tên thủ hạ theo giúp người, quả nhiên đúng như người nói, thật sự là dễ như trở bàn tay!" Dừng một chút, lại nói: "Có điều bản công tử rất ngạc nhiên, mặc dù đám người Triển Chiêu vấp phải kế điệu hồ ly sơn của người, nhưng đạn dược trong tay Kim giáo úy này ---- người làm cách nào đối phó?" Nhất Chi Mai thở dài một tiếng, run rẩy lấy từ trong lòng ra một cái túi, đưa qua cho tên mặt sắt: "Tại hạ đã trộm túi dược của Kim Kiên trước..."

"Ha ha ha, không hổ là thiên hạ đệ nhất thần trộm, bản lĩnh trộm người trộm dược này quả nhiên là đệ nhất thiên hạ!" Tên mặt sắt vừa cười vừa nhận lấy túi, ngón tay trắng mảnh sờ soạng miệng túi một lúc lâu, mới cẩn thận cất vào trong lòng, đầu chuyển hướng Đinh Nguyệt Hoa, một chữ nhân một chữ: "Nhưng lại thừa ra tiểu thư Đinh gia này, nên làm cái gì bây giờ đây?" Mắt hạnh của Đinh Nguyệt Hoa hung hăng trừng đáp

Ngón tay phải của tên mặt sắt sờ nắn khớp xương bên tay trái, thì thầm với chính mình: "Tiểu thư Đinh gia, bảo vật trong lòng Đinh thị song hiệp --- chà chà, trên giang hồ, mọi người đều biết thế lực Đinh gia không thể

khinh thường ----" dừng một chút, lại rút ra một nụ cười quỷ quyệt: "Vẫn không nên gặp phải loại phiền phức này thì tốt hơn." Nói rồi đi tới phía trước một bước, hơi hơi xoay người ngắm nghía gương mặt của Đinh Nguyệt Hoa một lát, nhẹ lắc đầu: "Thật đáng tiếc cho một khuôn mặt xinh đẹp!" Nói đến đây, tên mặt sắt đột nhiên quay người cất giọng: "Lôi ra giết chết, xác đốt thành tro làm phân bón!" Kim Kiền quá khiếp sợ, chui phắt đến dãy hàng rào chắn trước nhà tù, hét to: "Tên mặt giả chết tiệt, ngươi dám!" Vừa kêu lên một câu, đã bị tên mặt sắt dùng một chưởng đập ngã ngược vào trong, một chất âm âm đặc sệt phun ra từ mũi, Kim Kiền không chịu thua tiếp tục nhào tới muốn la lên, lại phát giác bản thân không thể phát ra một tiếng nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai tên hắc y kia đồng loạt tiến lên, mở khóa giật rào cửa, tóm Đinh Nguyệt Hoa lôi ra ngoài

Mắt hạnh của Đinh Nguyệt Hoa tóe lửa, thế nhưng toàn thân mềm nhũn vô lực, lại bị khóa chặt cả tay chân, không còn chút sức lực để giãy dụa, thật giống như con rối gỗ bị người ta mặc tình điều khiển

Một tên hắc y nhân xô ngã Đinh Nguyệt Hoa ra đất, một tên khác rút phăng đao thép bên hông ra, nâng tay chém xuống đỉnh đầu Đinh Nguyệt Hoa

Hàn quang chợt hiện, sát khí vang rền, trong nháy mắt tay nâng đao chém, trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông, thành linh xộc ra một bóng người hung hăng phá đỡ thanh đao của tên hắc y nhân, dưới ngọn đao hiểm cứu Đinh Nguyệt Hoa một mạng

"Ngươi?" Đinh Nguyệt Hoa còn kinh hoàng hơn cả bọn hắc y nhân bị kinh ngạc ngây ngốc, trợn mắt há mồm nhìn "Ân nhân cứu mạng" mình, mặt đầy vẻ không tin

Đầu Kim Kiền gần như muốn chui tọt luôn ra khỏi khe hở hàng rào, trong lòng ngập đầy tiếng hét chói tai: Mẹ cha ơi! Đây là chuyện gì? "Nhất Chi Mai!" Tên mặt sắt nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Ngươi muốn chết!" Nhất Chi Mai nằm gục trên người Đinh Nguyệt Hoa, cố sức kéo thẳng nửa

người, chợt nhả nói: "Công tử, niệm tình lần này tại hạ có công lớn, không bằng thưởng Đinh Nguyệt Hoa cho tại hạ thế nào?"

"Thưởng cho người?" Tên mặt sắt cứ như nghe được một câu chuyện hài, giở ra điệu cười gian trá: "Ha ha ha, ai cũng bảo anh hùng khó qua ả mỹ nhân, không thể ngờ được một tên chỉ biết đến bảo vật như người, cũng không tránh khỏi nữ nhi tình trường!" Nhất Chi Mai một tay vòng qua Đinh Nguyệt Hoa, một tay chống đỡ thân thể, sắc mặt trắng nhợt như người chết, khóe miệng lại vẫn như xưa lộ ra ý cười lười biếng: "Mong công tử thành toàn!" Đinh Nguyệt Hoa nhìn gương mặt chỉ cách mình nửa tấc, mày liễu cau chặt, vẻ mặt phức tạp

"Thành toàn?" Tên mặt sắt dừng cười, đi về phía trước một bước, nghiêng đầu nhìn Nhất Chi Mai: "Người tính làm gì? Còn dám ra điều kiện với bản công tử?" Mắt phượng Nhất Chi Mai nhú lại, ý cười tức thì bị đánh tan, con người bắn ra tia sáng sắc bén, im lặng không đáp, chỉ đổi thành hai tay ôm lấy Đinh Nguyệt Hoa vào lòng

Tên mặt sắt cười lạnh hai tiếng, bả vai dựng thẳng: "Người quả nhiên chán sống!" Dứt lời, vung tay về hướng tới bọn sát thủ cầm đao: "Cho hấn chút giáo huấn! Cần thận một chút, đừng giết chết, ta còn cần dùng tên tặc trộm này!" Hai tên sát thủ hắc y, một động tác mệnh lệnh, đột nhiên cả hai đồng thời nhấc chân, giẫm lên khuỷu chân phải của Nhất Chi Mai

"Răng rắc!" Một tiếng xương gãy phát ra từ chân của Nhất Chi Mai

Thân hình Nhất Chi Mai run lên kịch liệt, hét lớn một tiếng, nhưng vẫn chặt chẽ bảo vệ lấy Đinh Nguyệt Hoa. Đinh Nguyệt Hoa mấy lần mở miệng định nói, lại bị đôi mắt đỏ gay nghẹn trở về, thân thể tê dại không thể kìm chế cơn run rẩy kéo đến dồn dập

"Giỏi cho một anh hùng cứu mỹ nhân!" Tên mặt sắt cười lạnh một tiếng: "Tiếp tục đáp, ta thật muốn xem hấn có thể chống cự được tới đâu?" Tên

mặt sắt vừa nói, hai tên sát thủ hắc y lại song song nhắc chân, hung hăng giẫm xuống

Một cái! Hai cái! Ba cái! Ánh lửa lắc lư khuấy đảo, bóng người chóp lên dữ dội, từng tiếng từng tiếng xương nứt ra, trong nhà tù tối tăm tĩnh mịch khơi dậy từng trận tiếng vang

Kim Kiên cắn chặt răng, mắt nhỏ trừng trừng, cảm giác lạnh buốt từ trong lòng đến gang bàn chân, móng tay hung hăng cứa lên hàng rào ngục, thân hình run run không tiếng động

Tại, tại sao? Rõ ràng ta và Đinh Nguyệt Hoa là do Nhất Chi Mai bắt tới? Tại sao lúc này hấn lại xả thân cứu giúp đến tính mạng cũng không màng? Hơn nữa nhìn thái độ của tên mặt giả đối với Nhất Chi Mai...Nhất Chi Mai lại giống như một quân cờ bị lợi dụng..

Hự! Đột nhiên, trong lòng Kim Kiên nhảy dựng kịch liệt, ngón tay thốt nhiên siết chặt

Tiểu Dật đâu? Tại sao không thấy Tiểu Dật, thậm chí ngay cả cái tên "Tiểu Dật" cũng chưa nghe Nhất Chi Mai nhắc đến? Đừng nói là....

Vừa nghĩ tới đó, chợt nghe bên kia "Rầm" một tiếng, cắt ngang ý nghĩ của Kim Kiên

Chỉ thấy Nhất Chi Mai rớt cuộc không trụ được, hai tay buông Đinh Nguyệt Hoa ra, thân hình mềm nhũn, ngã sụp xuống

Tên mặt sắt hừ lạnh một tiếng, ra hiệu cho hai tên sát thủ hắc y kéo Nhất Chi Mai qua một bên

Nhưng còn chưa chạm đến Nhất Chi Mai, đã thấy Đinh Nguyệt Hoa đột ngột trở mình tiến lên, che chắn Nhất Chi Mai ở phía sau

"A?" Tên mặt sắt càng thêm hào hứng xoa xoa ngón tay: "Bây giờ là tiết mục gì? Mỹ nhân cứu anh hùng à?" Đinh Nguyệt Hoa trầm mặc không nói, tuy thân thể không cách nào đứng thẳng, nhưng ánh mắt vẫn như cũ sáng rực bình tĩnh trừng tên mặt sắt, không chút sợ hãi

Ngón tay tên mặt sắt khẽ giật, đột nhiên cất bước tiến lên: "Được rồi, tiết mục góp vui dừng ở đây thôi!" Đưa tay rút phăng đao rộng bên hông: "Nếu giữ lại người chắc chắn sẽ gây ra tai họa! Vẫn nên giết sạch là tốt nhất!" Nói xong, cổ tay kéo lật, lưỡi thép lóe sáng hàn quang, lần thứ hai chém tới cổ của Đinh Nguyệt Hoa -----"Công tử! Không thể giết!" Thành linh, một giọng nói truyền đến từ phía thông đạo xa xa, làm đao thép khựng lại cách cổ của Đinh Nguyệt Hoa chưa đến nửa tấc

Một tên hắc y che mặt thân hình cao gầy cầm đuốc trong tay, gấp rút chạy tới, đi đến trước mặt tên mặt sắt, thở hồng hộc nói: "Công, công tử, Thủy Sứ đại nhân tới, nói muốn gặp công tử!" "Thủy Sứ đại nhân tới sao!" Trong giọng nói khàn khàn của tên mặt sắt rõ ràng mang theo kinh hãi, tiện tay tra đao thép vào bao, xoay người nói: "Theo ta!"

"Nhưng mà công tử ----" Tên hắc y rõ ràng có chút do dự, liếc mắt nhìn Nhất Chi Mai đã ngất xỉu trên đất cùng Đinh Nguyệt Hoa đang bảo vệ phía trước, lại ngó tới Kim Kiên trong nhà tù âm u, nhỏ giọng nói: "Thủy Sứ đại nhân muốn gặp Kim Kiên, Đinh Nguyệt Hoa, còn, còn có Nhất Chi Mai..."

"Cái gì?" Tên mặt sắt dừng bước, quay đầu kinh hô

Thân hình tên hắc y run lên, vội rút lui hai bước, gấp giọng nói: "Không biết Thủy Sứ đại nhân nghe được từ đâu chuyện công tử bắt tiểu thư Đinh gia và Kim Kiên, mà ngay cả chuyện Nhất Chi Mai cũng, cũng..."

"Được rồi!" Tên mặt sắt vung tay lên, trầm mặc một lúc lâu sau, mới hạ lệnh: "Dem ba tên này tới phòng chính gặp Thủy Sứ đại nhân!" Hai tên sát thủ hắc y to cao vạm vỡ, một tên lôi Đinh Nguyệt Hoa dậy, tên còn lại khiêng Nhất Chi Mai theo sau, còn tên mặt sắt đi vào thông đạo sâu trong

hang động. Cuối cùng tên hắc y cao gầy đến báo tin lấy ra một chiếc chìa khóa mở nhà tù đang giam Kim Kiên, lôi Kim Kiên ra, đi theo sau cùng

Hai chân Kim Kiên như nhũn ra, một bước khập một bước khiễng đi vào bên trong hang động, có thể miễn cưỡng nhìn thấy hai bên hang động gồ ghề, là các phòng tù không đồng đều được khoét tạc vào tường, từng cái đều có hàng rào thô khóa đồng, cứ như một đám hóc mắt đen đặc bị mất đi trông mắt, đầy rẫy chi chít, u ám khủng bố

Dưới ánh lửa rọi qua, trong nhà tù còn vang lên tiếng xiềng xích ma sát thưa thớt, rõ ràng trong từng nhà tù đều đang nhốt người, một đường đi tới, ít nhất đã có trên dưới năm trăm cái nhà tù như thế

Đi tiếp về phía trước, đường bắt chợt thu hẹp, không còn chỗ xây tù, chỉ đủ hẹp cho một người đi qua, có chỗ còn phải cong người mới qua được. Lộ trình quanh co khúc khuỷu, đường rẽ ngoặt rất nhiều, trái queo phải xoay, lên cao xuống thấp, hết sức ngoằn ngoèo, thật giống như một hang động mê cung cực lớn. Kim Kiên tin rằng, nếu không có người dẫn đường mà chỉ một mình đi qua, sợ là còn chưa ra được bên ngoài đã chết đói ngay trong cái mê cung khổng lồ này

Ước chừng đi được một nén nhang, đường mới dần dần mở rộng, lại đi thêm một lát, một hang động thật lớn từ từ xuất hiện trước mắt

Hang động này cao hơn một trượng, rộng đến mấy trượng, hình dáng như một đại sảnh hình vòm, vài cột đá thô ráp như thân cây dựng cách nhau, trên cột và tường bốn phía hang động có hơn mười cây đuốc, ánh lửa vạch nên những bóng sáng lập lờ, dưới mỗi cây đuốc, đều có một tên hắc y bịt mặt đứng thẳng tắp, như thể được nặn ra từ đá

Ở trung tâm hang động, giữa hai cây cột đá, bày ra một chiếc ghế bành khắc hoa, dưới ghế bành lót một tấm thảm da hổ

Trên ghế bành có một tên hắc y đang ngồi

Kim Kiên theo sau tên mặt sắt tiếp tục đi vào trong phòng động, đến khi tới gần, mới nhìn rõ được cách ăn mặc của người đang ngồi trên ghế. Người này mặc một bộ áo choàng tối màu, lúc ngồi xuống, mép áo choàng buông dài ra đất hơn nửa thước, cả thân người đều bị che phủ dưới áo choàng, thậm chí là cao là thấp là béo hay là gầy cũng nhìn không ra. Lại nhìn lên mặt người này, cũng đeo một chiếc mặt nạ sắt trôi nổi ánh sáng, nhưng khác với tên mặt sắt Kim Kiên gặp trước đây ở chỗ, chiếc mặt nạ che phủ toàn bộ khuôn mặt tên hắc y này, ngay cả miệng cũng không lộ ra, cả mặt nạ chỉ giữ lại vền vện hai khe hở cực nhỏ ở vị trí mắt và mũi

Sau áo choàng có kèm theo mũ chụp rộng thùng thình, phủ trùm lên đỉnh đầu người này, còn che nửa bóng lên mặt nạ sắt

Đây đích thị là tạo hình giám ngục Azkaban trong Harry Potter! (*) (*) Giám ngục Azkaban xuất hiện lần đầu tiên trong tập ba của bộ truyện Harry Potter, là những sinh vật canh giữ ngục Azkaban của bộ pháp thuật, có khả năng hút đi niềm vui và nghị lực sống của con người, tạo hình của chúng khá giống với thần chết

Nếu không phải bây giờ đang trong hoàn cảnh này, Kim Kiên thật muốn phun ra một câu như vậy

Tên mặt sắt kia vội vàng đi đến chỗ cách ghế bành mấy bước, khom lưng quỳ một gối, cung kính nói: "Thuộc hạ ra mắt Thủy Sứ đại nhân." Mặt nạ của tên Thủy Sứ đại nhân tạo hình giám ngục khẽ động đây, lên tiếng nói: "Đứng lên đi." Giọng nói cũng giống như tên mặt sắt kia, khàn khàn khó nghe, không thể phân định nam nữ

"Tạ Thủy Sứ đại nhân!" Tên mặt sắt đứng dậy đáp lời

"Người đâu?" Thủy Sứ hỏi

Tên mặt sắt quay đầu, ra hiệu cho ba thủ hạ phía sau, đưa Kim Kiên, Đinh Nguyệt Hoa, Nhất Chi Mai tới trước

Kim Kiên và Đinh Nguyệt Hoa bị xô tới, còn Nhất Chi Mai hôn mê thì bị lôi qua

"Là Kim Kiên của Khai Phong phủ, Đinh Nguyệt Hoa của Đình trang, còn có giang hồ đệ nhất thần trộm Nhất Chi Mai." Tên mặt sắt báo cáo

Thủy Sứ hắc y lẳng lặng ngồi trên ghế bành vẫn không nhúc nhích, tĩnh lặng đến đáng sợ, nhưng không biết vì sao, giác quan thứ sáu của Kim Kiên trào dâng bất thường, lại cảm thấy được vị Thủy Sứ này đang đánh giá mình

Hơn nữa, rất nhanh sau đó, suy đoán của Kim Kiên bất hạnh được chứng thực

Áo choàng của tên Thủy Sứ đột nhiên lay động, lộ ra một bàn tay mang găng đen, chỉ về phía Kim Kiên

Thân hình Đinh Nguyệt Hoa bên cạnh khẽ cựa quậy, lại bị tên hắc y canh giữ chế trụ chặt chẽ, khó xô dịch nửa phần

Lông tơ cả người Kim Kiên dựng ngược, chân mềm nhũn muốn lui ra sau, lại bị tên hắc y phía sau cưỡng ép đẩy tới trước mặt Thủy Sứ, cách ghế của Thủy Sứ bất quá chỉ một bước

Mắt nhỏ Kim Kiên run đến mờ mịt tiêu cự, trơ mắt nhìn thân thể tên Thủy Sứ từ từ ngả tới trước, ngón tay bao phủ đen kịt chậm rãi đưa tới mặt mình -----"Á á! Triển đại nhân cứu mạng!!" Ngay khi ngón tay Thủy Sứ chỉ còn cách chóp mũi Kim Kiên chưa tới hai li, thần kinh bị buộc chặt của Kim Kiên rốt cuộc bị dọa sợ đến mức đứt đoạn, ma xui quỷ khiến lại phản xạ có điều kiện thét ra một câu chói tai

Ngón tay Thủy Sứ chững lại, chậm rãi thu về

Bắp đùi Kim Kiên nhất thời mềm oặt, bẹp một tiếng đặt mông ngồi phịch xuống đất

Đình Nguyệt Hoa ở phía sau nhẹ thở ra một hơi

"Ngươi làm rất khá!" Thủy Sứ chậm rãi mở miệng: "Đợi bản sứ trở về bẩm báo với chủ nhân, chắc chắn sẽ ban thưởng cho ngươi trọng hậu!"

“Đa tạ Thủy Sứ đại nhân!” Tên mặt sắt quỳ xuống cao giọng đáp

Một tên hắc y bên cạnh sườn kéo Kim Kiên đã xụi lơ dậy, lôi xềnh xệch tới bên cạnh Đình Nguyệt Hoa và Nhất Chi Mai

Sắc mặt Kim Kiên trắng bệch, trong tai ù ù rung động, mồ hôi lạnh ứa ra tán loạn khắp người, khớp xương toàn thân run rẩy lộn xộn, tổng hợp lại thành triệu chứng điển hình của khủng hoảng quá độ

Một bàn tay đột nhiên bắt lấy khuỷu tay Kim Kiên, độ ấm lan dần qua từng lớp áo truyền vào bên trong cơ thể

Kim Kiên nuốt nuốt nước miếng, hơi hơi nghiêng đầu, chợt thấy Đình Nguyệt Hoa bên cạnh mắt hạnh rực sáng, vẻ mặt trầm tĩnh

Hết sức thần kỳ, toàn thân run rẩy loạn xạ của Kim Kiên cứ như vậy dần dần bình ổn lại, tai cũng chậm chậm khôi phục chức năng thính giác

Chỉ nghe Thủy Sứ hắc y đang phân phó tên mặt sắt: "Trông giữ thật kỹ ba người này, ngày mai bản sứ sẽ phái người báo tin cho chủ nhân." Dứt lời, Thủy Sứ liền đứng dậy rời khỏi ghé bành

"Thủy Sứ xin dừng bước!" Tên mặt sắt đột nhiên ra tiếng

Thủy Sứ khẽ nghiêng đầu, nhìn về phía tên mặt sắt kia

Tên mặt sắt chậm chạp đứng dậy hướng tới Thủy Sứ ôm quyền nói: "Thuộc hạ muốn lưu ba tên này lại làm mối nhử, dụ bọn Triển Chiêu đến đây, tung một cái lưới lớn tóm gọn! Thủy Sứ nghĩ thế nào?"

"Không cần!" Thủy Sứ chậm rãi nói: "Chủ nhân đã có sắp xếp với đám người Triển Chiêu, người không cần hành động liều lĩnh. Việc quan trọng nhất bây giờ là phải đem Kim Kiên giao cho chủ nhân!"

"Thủy Sứ nói vậy sai rồi!" Tên mặt sắt tiến lên một bước, hơi nhắc cao giọng: "Bọn Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường võ nghệ cao cường, gian xảo khó dò, mấy lần đều đào thoát khỏi vây hãm, nếu không sớm ngày diệt trừ, về sau tất thành họa lớn. Nay chúng ta có hai con tin là Kim Kiên và Đinh Nguyệt Hoa trong tay, cơ hội thế này thực sự không nên bỏ qua, thuộc hạ nghĩ..."

"Hôm nay người nói quá nhiều!" Thủy Sứ hắc y đột nhiên tiến lên một bước, trên mặt nạ sắt xẹt qua một tia sáng uốn lượn lạnh như băng

"Thuộc hạ là suy nghĩ cho Thủy Sứ đại nhân!" Tên mặt sắt không chút yếu thế: "Chủ nhân vẫn xem Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường như cây đinh trong mắt, cái gai trong thịt, nếu chúng ta có thể loại bỏ hai tên này thành công, tất nhiên là chủ nhân sẽ hết sức vui mừng, đến lúc đó ban thưởng..."

"Được rồi!" Trong giọng Thủy Sứ đã mang theo chút tức giận: "Nặng nhẹ thế nào, trong lòng bản sứ tự biết so tính!"

"Thủy Sứ đại nhân!"

"Nếu người còn nhiều lời, chớ trách bản sứ trở mặt vô tình!" Tên mặt sắt cứ như bị cái gì đã kích, thân hình không khỏi nhoáng lên một cái, đồ lùi về phía sau mấy bước

Thủy Sứ thở dài một hơi, nói tiếp: "Ta tự khắc sẽ bẩm báo với chủ nhân công trạng của ngươi, những thứ còn lại, ngươi không cần quan tâm." Dứt lời, giữ mạnh áo choàng, xoay người bước đi

Mới đi được hai bước, chợt nghe tên mặt sắt phía sau chậm chậm thả ra một câu: "Thủy Sứ đại nhân ba lần bốn lượt buông tha cho Triển Chiêu, có thật là do mệnh lệnh của chủ nhân không?" Thủy Sứ dừng lại bước chân, giọng khàn khàn hơi trầm xuống: "Ngươi nói gì?"

"...Hay là...Bởi vì trong lòng Thủy Sứ có điều bất chính?" Tên mặt sắt tiến lên một bước, ngẩng phất đầu

Thủy Sứ thốt nhiên quay đầu đi, trên mặt nạ xanh trắng dường như che phủ một tầng sương lạnh

Tên mặt sắt kia cười gằn hai tiếng, chậm rãi xoa xoa khớp ngón tay, nói: "Lúc Kim Kiên vừa đến Hàng Châu, thuộc hạ đã đề nghị lập tức bắt giam hắn, Thủy Sứ lại không cho phép, bảo rằng sợ hỏng đại cục, muốn đợi sau khi bố trí xong cạm bẫy ở Quỳnh Ngọc các sẽ trừ khử bọn Triển Chiêu, Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường một thể."

"Nhưng đợi đến khi Triển Chiêu đến Hàng Châu rồi, cạm bẫy Quỳnh Ngọc các cũng đã bày xong, thuộc hạ lại nhiều lần thúc giục Thủy Sứ ra tay, Thủy Sứ lại lấy lý do thời cơ chưa tới mà lần lữa. Nếu không phải là thuộc hạ lên ra lệnh cho Nghiêm Cường và Trương Ba Trọng hành sự..." Kim Kiên và Đinh Nguyệt Hoa liếc nhau, đồng thời thấy được trong ánh mắt của đối phương vẻ khiếp sợ

"Câm mồm!" Thủy Sứ lạnh giọng quát: "Nếu không phải lần đó do ngươi lé lút hành động, làm sao lại đánh rã động cơ, phá hủy kế hoạch, không những không bắt được Kim Kiên, cuối cùng còn làm hại cả hai tên Nghiêm, Trương!"

“Phá hủy kế hoạch?” Tên mặt sắt từ từ cất cao giọng: "Thủy Sứ đại nhân sai lầm rồi! Tất cả những việc này đều nằm trong kế hoạch của ta!"

“Cái gì?” Thủy Sứ không khỏi dịch một bước về phía trước

Tên mặt sắt lại lôi từ trong lồng ngực ra một tràng cười sồn tóc gáy: "Cho tới hiện tại ta chưa từng mong chờ hai tên phé vật Trương, Nghiêm kia có thể làm ra việc lớn gì, chẳng qua chỉ là lợi dụng bọn chúng thăm dò trước tình hình mà thôi, ha ha, quả nhiên không ra khỏi tiên liệu của ta, thực sự đã giúp cho ta tìm ra bí mật không thể cho ai biết của Triển Chiêu -- -- ha ha ha..." Triển đại nhân...bí mật không thể cho ai biết? Da đầu Kim Kiền giật nảy: là bí mật gì? Thân hình Thủy Sứ khẽ động, gấp giọng hỏi: "Là bí mật gì?"

“Thủy Sứ đại nhân muốn biết ư?”

“Nói mau!” Bả vai tên mặt sắt rung động khe khẽ, trong cổ họng phát ra tiếng cười đứt nối: "Là bí mật mà Thủy Sứ đại nhân không ngừng ----- ngày suy đêm nghĩ -----" Phía sau mặt nạ của Thủy Sứ dường như vang lên một tiếng hít khí lạnh

"Bí mật kia của Triển Chiêu chính là nhược điểm trí mạng, nếu biết lợi dụng đúng cách, muốn giết Triển Chiêu còn dễ hơn phủ bụi!" Trong giọng nói tên mặt sắt mang theo ý dương dương tự đắc

"Rốt cuộc là bí mật gì?" Thủy Sứ cao giọng quát, âm thanh tương tự với tiếng lòng Kim Kiền vang lên trong hang động trống trải, làm khua dậy một trận hồi âm

Thân hình tên mặt sắt bị kiềm hãm, gương mặt chéch về hướng Thủy Sứ, dài giọng nói: "Thủy Sứ đại nhân thật đúng là cực kỳ quan tâm tới Triển Chiêu mà! Không biết cái quan tâm này là theo mệnh lệnh giết Triển Chiêu của chủ nhân, hay là ----" Nói đến đây, tên mặt sắt lại nổi lên một trận cười khàn: "Hay là trong lòng Thủy Sứ đại nhân chất chứa tâm tư bản thủ?"

“Láo xược!” Thân hình Thủy Sứ run lên, giọng nói cơ hồ trầm tắc, lớn tiếng quát lên với bọn hắc y đang vây quanh bốn phía: "Còn thất thân cái gì, còn không bắt tên bất kính với Thủy Sứ này lại ngay cho ta?" Giọng hạ xuống tất ngấm, cả hang động đều yên tĩnh, bọn hắc y nhân bốn phía không nhúc nhích mảy may

Thủy Sứ sừng sốt: "Các, các người?" Chợt nghe tên mặt sắt hừ mũi khinh thường, nâng ngón tay đánh tách một tiếng: "Thỉnh Thủy Sứ đại nhân ngồi xuống nói chuyện!" Chỉ một thoáng, năm tên hắc y xông lên, kẹp chết lấy cổ Thủy Sứ, ghì giữ tứ chi, kéo tới ghế bành hung hăng ấn xuống

"Người, người người muốn làm phản?" Thủy Sứ lớn tiếng thét to

Là cái tình huống gì đây? Đấu tranh nội bộ sao? Mắt nhỏ Kim Kiên trợn trừng, thân hình không khỏi ngã về trước nửa phần, lại bị Đinh Nguyệt Hoa chặn lại. Chỉ thấy mắt hạnh Đinh Nguyệt Hoa sáng quắc, khễ lắc đầu với Kim Kiên

Kim Kiên lập tức hiểu ý, vội lết lết ra sau

"Ha ha ha ha ----" lại nghe tên mặt sắt kia khàn ra một trận cười dài, xoay người đi đến trước mặt Thủy Sứ nhìn chăm chú, hai chiếc mặt nạ sắt gần như kề sát nhau: "Là Thủy Sứ người làm phản mới đúng!" Nói đến đây, liền lấy từ trong lòng ra một chiếc lệnh bài bằng đồng xanh, giơ lên trước mặt nạ Thủy Sứ

Trong hang động âm u, ánh lửa đong đưa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trên hoa văn phức tạp của chiếc lệnh bài kia có khắc mấy chữ

"Vạn Tu lệnh?" Thủy Sứ kinh hô: "Làm sao người có được Vạn Tu lệnh?" "Đương nhiên là chủ nhân giao cho ta!" Tên mặt sắt cười ha hả đáp: "Chủ nhân nói rằng người cấu kết với Khai Phong phủ, ý đồ làm loạn, lập tức trừ khử vị Thủy Sứ này ----" Ngón tay nhọn nhọn chậm rãi dịch lên trên,

châm chậm sờ vào mặt nạ sắt của Thủy Sứ, ngữ khí hạ xuống trở nên mềm mỏng: "Chủ nhân vốn dĩ muốn giết ngươi, nhưng do ta đau khổ cầu xin, mới được chủ nhân ban ân, ban ngươi cho ta..."

"Đừng chạm vào ta!" Thủy Sứ lớn tiếng quát, hát mạnh đầu đi, tránh khỏi ngón tay của tên mặt sắt

Ngón tay của tên mặt sắt căng cứng giữa không trung, run run không ngừng, hồi lâu, mới chậm rãi thu hồi

"Chủ nhân ban ngươi cho ta, hiện tại ngươi là người của ta!" Giọng nói toát ra tầng tầng lãnh ý

"Cút!" Thủy Sứ lại quát lên một tiếng

"Làm càn!" Tên mặt sắt vung ngược tay lên, tung một chuồng đánh vào phía trên mặt nạ sắt của Thủy Sứ

Leng keng cạch!!!! Mặt nạ sắt chịu không nổi lực mạnh, tróc ra khỏi mặt Thủy Sứ rơi xuống đất

Phơi trần gương mặt bên trong

Mày liễu như than, mắt đẹp chứa xuân, môi tựa anh đào, da như bạch ngọc, khuynh quốc khuynh thành

Đỉnh Nguyệt Hoa hít ngược vào một ngụm khí lạnh, hai mắt nhỏ Kim Kiền trùng đến sắp nứt ra, trong miệng âm thầm run lên một cái tên: Băng, Băng Cơ?

Hồi 9: Trong thạch động hiểm nguy dồn dập, sát ý kinh hoàng nồng nặc bủa vây

Hang động âm thấp, bức bối khó nhìn, tiếng nước nhỏ giọt trên mặt đất khẽ khua dây từng đợt hồi âm

Ánh lửa lay động chiếu rọi vào dung nhan khuynh thành của Băng Cơ, bóng sáng chông chát xen lẫn, tô điểm vẻ duyên dáng say lòng người

Kim Kiên nhìn đăm đăm vào khuôn mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ của Băng Cơ, hô hấp ngưng trệ, cả đầu đều bị chiếm lĩnh bởi hàng loạt câu hỏi kinh ngạc cảm thán

Băng Cơ là nhân vật phản diện sao? Nghe danh hiệu đó tối thiểu phải là trong tầng lớp lãnh đạo? Lãnh đạo tối cao, nhân vật cấp bậc đại BOSS được xưng là "Chủ nhân"! Đoàn quân áo đen xác sống lẫn quân đội mặt nạ sắt có vẻ như đều là cấp dưới của "Chủ nhân" này? Chẳng lẽ từ sau vụ Trần Châu, ta đã bị theo dõi? Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi run lên trong lòng, mắt nhỏ lại dòi về phía tên mặt sắt kia. Tên, tên "Thủy Sứ" tân nhậm này là ai? Đừng nói cũng là người ta quen chứ? "Băng Cơ cô nương...tại sao lại là cô?" Đinh Nguyệt Hoa run giọng nói

Băng Cơ bị đánh rơi mặt nạ, sắc mặt tái nhợt, đôi môi không còn chút máu, thân hình kịch liệt giãy giụa mấy cái, nhưng không cách nào thoát ra khỏi vòng kim kẹp của tên hắc y đang áp chế mình, chỉ có thể yên lặng buông rũ mi mắt, che khuất đôi mắt đẹp như hồ thu

Tên mặt sắt cười lạnh một tiếng, dùng hai ngón tay hung hăng bóp chặt cằm Băng Cơ, bắt buộc Băng Cơ phải hướng mặt về phía hai người Kim, Đinh, cười nói: "Thủy Sứ đại nhân tiên nhiệm, cơ hội như thế này, sao không để bọn họ nhìn cho kỹ xem Băng Cơ cô nương băng thanh ngọc khiết ngời rớt cuộc là loại hàng nào?" Trên chiếc cằm bị bóp chặt của Băng Cơ rỉ ra hai vệt máu, đôi mắt đẹp hần lên tơ đỏ, cắn răng trầm giọng nói: "Buông ra!" Giọng nói lúc này đã không còn khàn đục, mà đã khôi phục lại âm sắc thường khi

"A, là bản công tử mạo phạm mỹ nhân, có lỗi có lỗi. Nay nàng đã là người của bản công tử, bản công tử phải nên thương hương tiếc ngọc mới đúng!" Tên mặt sắt nhẹ nhàng lắc đầu, buông cầm Băng Cơ ra, năm ngón tay trắng mảnh nhẹ nhàng quét qua da thịt nõn nà bên má Băng Cơ, giọng khàn khàn chậm thả ra mềm mỏng: "Băng Cơ, nàng rốt cuộc cũng là của ta..." Tên này giống như có chút biến thái

Cứ như có một con sâu róm bò ngược từ dưới lưng, một trận kinh tởm làm người ta buồn nôn trào ra từ tận đáy lòng, khiến Kim Kiên và Đinh Nguyệt Hoa cùng lúc run bắn một cái

Thân hình Băng Cơ run lên dữ dội, con ngươi ứ máu dữ tợn trừng về hướng tên mặt sắt, răng gằn như muốn cắn nát đôi môi anh đào

"Haizz, Băng Cơ, sao nàng lại như thế, bản công tử thật đau lòng mà..." Tên mặt sắt thở dài một hơi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi cánh hoa của Băng Cơ, lắc đầu nói: "Nàng không muốn thấy mấy tên này đúng không, ta lập tức mang bọn chúng đi ngay!" Nói đến đây, tên mặt sắt chậm rãi xoay người, nhìn về phía đám người Kim Kiên

Da đầu Kim Kiên run lên, vội vàng dựa sát vào Đinh Nguyệt Hoa bên cạnh, Đinh Nguyệt Hoa mắt lạnh như điện, hung hăng trừng mắt đáp lại tên mặt sắt

"Mang Nhất Chi Mai về địa lao, về phần Kim Kiên ----" Tên mặt sắt nghiêng nghiêng đầu, nghĩ ngợi: "À ---- đánh gãy hai chân, xong rồi cũng đưa về địa lao..." Tên mặt sắt còn chưa dứt lời, chợt nghe Băng Cơ hét lớn một tiếng: "Người thật to gan! Kim Kiên là người chủ nhân muốn, vậy mà người cũng dám làm bị thương?" Tên mặt sắt xoay qua nhìn Băng Cơ, lắc đầu nói: "Bản công tử phé đi hai chân Kim Kiên là muốn chặt đứt ý định chạy trốn của hắn, để cho hắn toàn tâm toàn ý hầu hạ chủ nhân thôi!"

"Người!" Băng Cơ vừa thốt ra được một chữ, đã bị tên mặt sắt phát tay điểm huyệt, tức thì tê liệt không còn động tĩnh, chỉ có thể dùng đôi mắt

hung ác trừng tên mặt sắt

"Cảnh tượng đẫm máu như vậy, bản công tử không đành lòng cho nàng xem đâu." Tên mặt sắt mềm giọng nói: "Hôm kia hoa phù dung trong vườn Túy Sương đều đã nở rộ, đẹp không sao tả xiết, chi bằng nàng đến vườn ngắm hoa đi nhé." Nói đến đây, tên mặt sắt ngẩng đầu, ra lệnh với bốn tên hắc y bên cạnh ghé bành: "Đưa Băng Cơ đến Túy Sương viên, chiêu đãi thật tốt, không được thất lễ." Bốn tên hắc y gật đầu, nâng Băng Cơ dậy đi về hướng một hang động khác

Tên mặt sắt nhìn chăm chú theo bóng dáng Băng Cơ dần biến mất vào bóng tối, mới lưu luyến xoay đầu đi, nhìn về phía đám người Kim Kiên, chậm rì rì nói: "Được rồi, rốt cuộc cũng không còn ai cản trở... Người đâu, chặt chân Kim giáo úy trước!" Lập tức có bốn tên hắc y theo lệnh đi tới hướng Kim Kiên, khí thế hung hăng, hết sức tàn bạo

Cứu mạng a a a!! Trong lòng Kim Kiên kêu rên không ngừng, mông cọ đất, hai tay hai chân nhất tề xuất trận, lết lết chạy trốn về phía sau, nhưng vừa chạy được hai bước, đã bị một một dị vật chặn mất đường lui, chính là Nhất Chi Mai đang té xỉu nằm vắt ngang ra đất

Không phải chứ, tên Đen Đủ Đường nguoi cũng quá mức không biết chọn chỗ nằm mà! "Kim Kiên, nguoi đừng sợ! Có ta ở đây, đừng hòng ai đã thương được nguoi!" giọng của Đinh Nguyệt Hoa nhanh nhẹn truyền tới

Chợt thấy Đinh Nguyệt Hoa gắng gượng chống lấy thân thể đã mềm nhũn, đứng dậy lê một bước che ở phía trước Kim Kiên

Đinh tiểu thư, quá nghĩa khí! Mắt nhỏ Kim Kiên nhất thời đỏ bừng

Vấn đề ở chỗ nguoi hiện tại là bỏ tát bùn qua sông ----- thân mình còn khó giữ, vẫn nên chừa chút sức lực chạy trốn đi! Quả nhiên đúng như suy nghĩ của Kim Kiên, chỉ nghe tên mặt sắt hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Giết đứnữ nhân chương mắt này ngay cho ta! Chỉ trông thấy đã làm

người ta buồn bực!" Bốn tên hắc y lập tức chuyển mục tiêu sang Đinh Nguyệt Hoa, sát khí toàn thân tăng lên khốc liệt, bốn cánh tay đồng loạt vò lấy đao rộng, đánh về hướng Đinh Nguyệt Hoa

Lưng Đinh Nguyệt Hoa thẳng tắp, khí thế không chút kém cạnh, xoay dây xích trên cổ tay đón lấy dưới thép

Kim Kiên chợt cảm thấy bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa vờn quanh một trận ánh đao bóng kiếm, một mảnh rối loạn hoa mắt, trong khoảnh khắc, bốn tên hắc y đều đồng thời rút lui một bước

Một tia sáng hy vọng lóe lên trước mắt: chẳng lẽ Đinh Nguyệt Hoa đã khôi phục công lực rồi sao

Nhưng vào giây tiếp theo, hy vọng của Kim Kiên liền vỡ tan như bong bóng xà phòng

Thân hình Đinh Nguyệt Hoa run lên kịch liệt, bất chợt gục đầu xuống, nôn ra một miệng máu tươi

"Hừ, đã ăn phải Tản Công tán mà còn dòn lực vận công, quả là muốn tìm cái chết!" Tên mặt sắt cười mỉa khinh thường

Tiếp sau câu nói của tên mặt sắt, bốn tên hắc y vừa lui ra lại vọt tiến lên

Phu nhân tương lai của người lãnh đạo trực tiếp! Da đầu Kim Kiên giật lên, dùng cả tay lẫn chân bò dậy định lao tới trước cứu mỹ nhân, thành linh, một vật thể lạnh lẽo bất ngờ túm lấy cổ tay Kim Kiên

Á á á á!! Nếu không phải lúc này Kim Kiên đang bị điểm á huyết, nhất định phải gào thét đến chói tai

Tóc gáy cả người Kim Kiên dựng thẳng, run rẩy quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cánh tay trắng bệch nổi đầy gân xanh đang siết chặt lấy cổ tay

mình, nhìn theo cánh tay này, người vừa tóm lấy mình chính là Nhất Chi Mai

Nhưng ngoài cánh tay ra thì từ lưng trở xuống, tạo hình vùi đầu xuống đất của Nhất Chi Mai căn bản đều không xê dịch

Xác, xác chết trôi dạt? Xì xì xì, Đen Đủ Đường còn chưa có chết đâu! Ngay lúc Kim Kiên đang cố sức đấu tranh tâm lý, bàn tay bắt lấy cổ tay Kim Kiên lại chậm chậm dịch xuống, cầm lấy bàn tay Kim Kiên ---- một vật lạ hình tròn nhẹ lặn vào trong tay Kim Kiên

Mắt nhỏ Kim Kiên chột banh to

Thê tích này, cảm giác này, còn có mùi vị này...Đây, đây đây đây rõ ràng là đạn dược của ta mà! Phía trước, Đinh Nguyệt Hoa đã sắp chống đỡ không được, lúc này đã trúng ba chưởng, liên tục nôn ra máu đỏ

"Đùng ----" Một trận khói đen kèm theo mùi trứng thối tanh tưởi ù ù phóng ra, nháy mắt đã chật ních cả phòng động

Ặc, sao lại là "Đạn thối"! Kim Kiên vừa bụm mũi hắt xì ho khan không ngớt, vừa âm thầm kêu khổ

Khói đen nồng đặc tỏa ra trong hang động ước chừng một chén trà nhỏ mới dần dần tán đi, nhưng mùi hôi thối vẫn ngập ngụa khắp nơi làm người ta buồn nôn

Tầm mắt Kim Kiên dần dần sáng tỏ ngay trong mùi thối đặc biệt này, neho mắt nhìn lại tình hình lúc này, nhất thời vui mừng quá đỗi

Tất cả bọn hắc y trong động, bao gồm cả bốn tên hắc y đang tấn công về hướng Đinh Nguyệt Hoa, thân hình đều đứng cứng ngắc như cọc gỗ chết, cùng nhìn về một hướng duy nhất, tia đỏ trong mắt lúc sáng lúc tối, cứ như đèn thông tin bị chật đứt tín hiệu

Mà nơi tụ họp ánh mắt của tất cả bọn hắc y, chính là chủ nhân của bọn chúng ---- tên mặt sắt mới đó còn kiêu ngạo vạn phần ---- lúc này trên cổ lại chặn ngang một cây đao găm bén nhọn dài ba tấc, không thể cựa quậy dù một chút

Còn người phía sau tên mặt sắt, tay áo dài hắc y, tóc bạc bay bay, tuy phải kéo lê một cái chân gãy xương biến dạng, nhưng vẻ mặt vẫn như xưa lười nhác thản nhiên ---- đúng là người mới đó còn nằm rạp trên đất nửa chết nửa sống, Nhất Chi Mai

Tình thế đảo ngược, cá muối trở mình rồi! Kim Kiên mừng rỡ trong lòng

Đình Nguyệt Hoa lui về bên cạnh Kim Kiên, tuy sắc mặt trắng bệch nhưng tinh thần coi như không tệ, thở nhẹ một hơi nói: "Làm tốt lắm..."

"Trên người người vẫn còn giấu dao găm cơ đấy." Tên mặt sắt kia dù lâm vào tình cảnh khốn đốn, nhưng lại không tức giận mà chỉ mỉm cười: "Quả nhiên đã xem thường người."

"Tại hạ là một tên trộm, dù sao cũng nên giữ lại chút bản lĩnh để bỏ chạy chứ!" Nhất Chi Mai nhếch mày cười đáp lại

"Không thể ngờ được Nhất Chi Mai người bị giẫm gãy một chân, ăn cả Tản Công tán, mà còn có bản lĩnh bực này, bản công tử thật là càng lúc càng vừa ý người rồi!" Theo câu nói của tên mặt sắt, trong con người của bọn hắc y bốn phía đột nhiên bùng nổ ánh đỏ, đồng loạt áp sát về phía Nhất Chi Mai

"Tiến lên một bước nữa, chủ tử của các người nhất định phải chết!" Dao găm trong tay Nhất Chi Mai đột nhiên kề sát cổ tên mặt sắt, một vệt máu đỏ như tơ chảy xuống từ lưỡi dao

"Dừng lại!" Tên mặt sắt vội quát lên một tiếng chói tai

Bọn hắc y lập tức dừng bước, ánh đỏ trong mắt yếu xuống

"Nếu người dám làm bị thương nửa sợi lông tơ của bản công tử, thì kiếp này đừng hòng nhìn thấy đồ đệ của người!" Tên mặt sắt nghiêng răng nghiêng lợi nói

Đồ đệ của Nhất Chi Mai? Là Tiểu Dật!! Tên mặt nạ biến thái này quả nhiên là bắt Tiểu Dật để uy hiếp Nhất Chi Mai!! Kim Kiên âm thầm cắn răng

"Công tử có thể thử xem là người chết trước, hay là đồ nhi của ta chết trước!" Trong mắt phượng của Nhất Chi Mai bắn ra tia hung ác, dao găm trong tay cắt xuống một đường, tức thì da thịt rách nứt, máu đỏ chảy xuống, nhuộm đỏ một vùng

Thân hình tên mặt sắt run lên dữ dội

"Công tử đã nghĩ kỹ chưa?" Giọng Nhất Chi Mai lạnh lùng

"Được, được!" Âm thanh bật ra từ trong cổ họng của tên mặt sắt: "Mang tên tiểu quý kia lại đây!" Tiếng nói vừa dứt, liền có một tên tách ra khỏi đám hắc y, vội vàng đi ra khỏi phòng động

Ước chừng nửa nén hương sau, một trận tiếng bước chân cùng với tiếng xích ma sát vang lên từ xa đến gần, chỉ thấy tên hắc y kia mang theo một thiếu niên thấp bé chậm rãi đi vào phòng động

Thiếu niên kia quần áo tả tơi, sắc mặt xanh trắng, đôi môi nứt nẻ, hai mắt to hõm xuống thật sâu, cổ chân cổ tay đều treo xích sắt khóa đồng, mỗi bước đi đều phải cực kỳ gắng sức, chính là đồ đệ của Nhan Tra Tán ---- Nhan Tra Dật

"Tiểu Dật, người không sao chứ?" Mắt phượng Nhất Chi Mai hiện lên một tia hàn ý, giọng trầm xuống vài phần

Ánh mắt mờ mịt vô thần của Tiểu Dật bất lực nhìn quanh phòng động một vòng, khi phát hiện ra Nhất Chi Mai, đôi mắt to đột nhiên sáng bừng, nhưng nháy mắt tiếp theo, ánh mắt dừng lại trên đùi phải gãy xương biến dạng của Nhất Chi Mai, hai mắt nhất thời ửng đỏ, giọng phát ra khàn khàn: "Ta đã nói từ sớm rồi mà, ta sẽ không nhận người làm sư phụ, ta không có nửa điểm quan hệ với người, người còn tới làm cái gì?"

"Tiểu quý thôi, người quản được ta ư!" Nhất Chi Mai thở nhẹ một hơi, nhếch mày cười: "Ta thích đến thì đến." "Người, người, đồ quái nhân, quái nhân..." Hai mắt Tiểu Dật đỏ bừng, cố cầm giữ nước mắt nói

"Tên quái nhân tại hạ một khi đã nhận người làm đồ đệ, thì cho dù người có trốn tới chân trời cũng chạy không thoát!" Nhất Chi Mai hạ giọng: "Được rồi, khóc lóc sụt sùi như vậy làm sao đảm đương nổi danh hiệu đại đệ tử của Mai môn! Lại đây đi."

"Ta, ta mới không khóc!" Tiểu Dật gắng sức cắn răng, lau nước mắt, vẻ mặt quật cường, kéo lê dây xích dài ngoằn đi tới phía sau Nhất Chi Mai

"Kim huynh, Đinh tiểu thư, các người cũng lại đây." Nhất Chi Mai hướng tới Kim Kiên và Đinh Nguyệt Hoa nói

Kim Kiên và Đinh Nguyệt Hoa đỡ nhau, chệnh choạng đi đến bên cạnh Nhất Chi Mai

"Kim Kiên? Sao người, người cũng ----" Tiểu Dật vừa thấy Kim Kiên bước đến, rõ ràng hoảng hốt không nhỏ

Kim Kiên cười khô, nâng tay làm động tác chào hỏi không tiếng động

"Chẳng lẽ cũng là do Tiểu Dật..." Tiểu Dật hung hăng cắn môi dưới, một đôi mắt to như mắt thỏ

"Không cần lo lắng, chúng ta sẽ ra khỏi đây ngay thôi!" Nhất Chi Mai mỉm cười, ấn dao găm trong tay, nói khẽ với tên mặt sắt: "Công tử đang định dẫn đường cho chúng ta mà! Công tử ngài nói vậy có đúng không?" Tên mặt sắt ngửa cổ, cất giọng nói: "Được! Cho các ngươi đi!" Lại quát lên với bọn hắc y nhân bốn phía: "Tránh ra, tất cả tránh ra!" Ánh đỏ trong mắt bọn hắc y chợt lóe, đồng loạt lui về phía sau

Nhất Chi Mai kéo theo cái chân bị thương, dẫn tên mặt sắt đi đầu, Tiểu Dật theo sát phía sau, Kim Kiên ở giữa, Đinh Nguyệt Hoa chặn hậu

Mỗi bước đi tới, bọn hắc y chung quanh lại mỗi bước thít chặt vòng vây, như thể mây đen tiếp cận áp bức tâm thần, mới đi không đến một trượng, trên trán mọi người đã toát ra mồ hôi lấm tấm

Đột nhiên, tên mặt sắt đi đầu lao đảo một cái, dường như vấp phải thứ gì

Nhất Chi Mai dừng lại theo, lập tức lôi tên mặt sắt dậy, lưỡi dao sít sao áp sát lấy cổ tên mặt sắt, trầm giọng quát: "Công tử, ngươi phải cẩn thận một chút, con dao nhỏ này của tại hạ vừa mài lưỡi, rất bén!" Tên mặt sắt không hé răng, chỉ khe khẽ gật đầu

Ngay trong khoảnh khắc gật đầu ấy, đằng sau chiếc mặt nạ sắt màu bạc truyền ra một tiếng the the chói tai, giống như tiêu lại giống như sáo, bén nhọn khoét tâm

Kim Kiên nhất thời quá hoảng sợ, đây đúng là âm thanh đã nghe được vài lần lúc gặp phải đoàn quân xác sống, vội quay đầu cảnh giác bọn hắc y bốn phía

Mắt đỏ của bọn hắc y vẫn như cũ, không động đậy, cũng không bắt thường

Là, là sao? Kim Kiên đang khó hiểu trong lòng, thình lình nghe thấy Đinh Nguyệt Hoa phía sau hét to kinh hoàng: "Nhất Chi Mai!!" Kim Kiên

quay phất đầu, một vệt đỏ tươi bắn ra trước mắt, chỉ một thoáng, khung cảnh chỉ còn một màu đỏ hải hùng

Nhất Chi Mai lưng tứa ra máu tươi, chậm chạp quay đầu, nhìn vào hung thủ vừa đâm mình bị thương, vẻ mặt không thể tin

Trên dây xích dài ngoằn, dính đầy máu của Nhất Chi Mai, trên đôi tay nhỏ gầy, run rẩy nắm một cây dao găm nhuộm máu, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không chút biểu cảm, bên trong đôi mắt to hõm sâu, trôi nổi ánh đỏ lập lòe

Là Tiểu Dật!! Đại não Kim Kiên ngắt điện, toàn thân cứng đờ, mãi đến khi Đinh Nguyệt Hoa lao đảo tiến lên, đỡ lấy Nhất Chi Mai đang ngã xuống đất, Kim Kiên mới đột ngột hoàn hồn, cũng lao người qua

Trên mông Nhất Chi Mai vạch ta một vết thương dài hai tấc, máu tuôn như xôi, vết thương sâu hoắm, đê nhất thân trộm sắc mặt trắng bệch ngập trong màu máu đỏ rực, làm người ta khiếp sợ

Đinh Nguyệt Hoa muốn vận công điểm huyết cầm máu, tiếc rằng công lực tiêu tán, cố gắng mấy lần vẫn không hề có tác dụng, còn phải cưỡng ép bản thân vận công, cuối cùng ộc ra một ngụm máu tươi

"Không có việc gì..." Thần sắc Nhất Chi Mai giống hệt giấy vàng, giọng nói như gió thổi qua có thể tan đi bất cứ lúc nào

"Đừng nói nữa!" Đinh Nguyệt Hoa lấy tay bịt chặt miệng vết thương của Nhất Chi Mai, nghiêm giọng nói

Kim Kiên luống cuống tay chân lần mò bao châm túi dược trong lòng nhưng không có kết quả, lúc này mới nhớ ra túi dược đã bị lấy đi, bao châm lại không mang theo trên người, nhất thời trong lòng cuồng loạn, xé phăng nửa vạt áo dưới, hợp lực với Đinh Nguyệt Hoa hung hăng đè chặt miệng vết thương của Nhất Chi Mai, mặt đầy mồ hôi lạnh, trong lòng âm

thâm thôi miên mình: Không có việc gì, không có việc gì, tuy rằng vết thương rất sâu, nhưng chỉ bị thương ở mông, chỗ này da dày thịt béo, không gây hại đến gân cốt, không có việc gì, không có việc gì! "Bé ngoan, làm tốt lắm." Tên mặt sắt chặn lại vết thương ở cổ, chậm chậm xoay người, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: "Không uổng công ta cho người ăn nhiều thứ tốt như vậy!" Tiểu Dật chậm rãi quay đầu, cơ mặt biểu cảm đều cứng ngắt, cứ như con rối gỗ mất hết hồn phách

Trên mặt nạ lạnh băng hiện lên một tia âm u, tên mặt sắt đưa tay đè giữ mặt nạ, lập tức một tiếng tiêu chói tai phát ra từ phía sau mặt nạ sắt

Cả người Kim Kiên run lên, ngoái đầu nhìn lại, chợt thấy ánh đỏ trong mắt Tiểu Dật chớp sáng, gươm phất dao găm trong tay lên cao, đâm về hướng Đỉnh Nguyệt Hoa

"Đỉnh tiểu thư!" Nhất Chi Mai thần sắc đại biến, ánh sáng trong mắt đột nhiên mờ mịt, hai mắt đảo lặt, tức thì ngắt lịm

Đỉnh Nguyệt Hoa bỗng chốc xoay người, khuôn mặt thanh tú biến sắc, muốn tránh đi cũng đã không còn kịp. Á á á !! Trong lòng Kim Kiên kêu thét không ngừng, trơ mắt nhìn ngọn dao mang theo tia chết lao vút tới gần, xẹt qua ánh chớp lóa mắt trong không trung, lại bất ngờ dừng lại cách đỉnh đầu Đỉnh Nguyệt Hoa không đến một tấc

"Tí tách." Một chất lỏng ấm nóng nhỏ giọt trên trán của Đỉnh Nguyệt Hoa

Tiểu Dật vẻ mặt cứng đờ, trong đôi mắt lập lòe ánh đỏ chậm chậm chảy ra giọt nước mắt trong treo

"Su, su phụ..." Giọng nói đứt quãng tràn ra từ đôi môi run run

Tiểu Dật..

Chớp mũi Kim Kiên cay xè, phần hận nghiên răng, Đinh Nguyệt Hoa cắn chặt môi, đột nhiên tròng hướng tên mặt sắt

Tên mặt sắt hình như có chút kinh ngạc, ngậy ra nhìn Tiểu Dật một lúc lâu sau, mới chậm rãi lắc đầu nói: "Xem ra lượng thuốc không đủ rồi!" Nói đến đây, nhẹ nhàng vung tay, bọn hắc y vây chung quanh lập tức chen lên, xông về phía bốn người như bầy ong độc

Xong rồi, lần này chết chắc rồi! Kim Kiên chợt lạnh trong lòng, chỉ có thể tròng mắt nhìn bọn hắc y nhân giờ trường đao vọt tới trước mắt mình, hàn quang trong vắt, xoáy ngược luồng gió xiết

Thình lình, một vật lạ rít gió phóng tới, "Keng" một tiếng cắt trường đao thành hai đoạn, nhìn theo đoạn đao rớt xuống đất kia, dưới ánh lửa chớp choạng có thể nhận ra chính là một viên đá nhỏ tròn nhẵn

"Kẻ nào?" Tên mặt sắt kêu lớn

Chỉ nghe trong động đáp lại bằng tiếng phá không xé gió, ám khí giống như châu chấu vè vè đột kích, góc độ xảo quyết, vừa nhanh vừa hiểm, keng keng keng mấy tiếng liên hồi, trường đao trong tay bọn hắc y từng cái bị đánh gãy, mấy tên hắc y đứng gần Kim Kiên nhất lại bị ám khí trực tiếp đánh nát xương mảy, máu chảy đầy mặt, ngã ỵch xuống đất

"Là kẻ nào? Mau đi ra cho ta!" Tên mặt sắt nhất thời trong lòng đại loạn, cả kinh la lên

Lời còn chưa dứt, chợt nghe tiếng gió ào ào rung chuyển bên trong động, như thể mấy trăm con dơi lật cánh, bất ngờ giữa không trung tung ra chiếc lưới đánh cá rộng hơn mười trượng, đổ ập xuống, vây đánh cả đám người Kim Kiên và bọn hắc y vào trong lòng lưới

Nháy mắt tiếp theo, chợt thấy bốn đầu của lưới đánh cá xoay vùn hai vệt bóng đen giống như ma quỷ, đao đến toát thịt, trước mắt sắc máu tung tóe,

bọn hắc y trong lưới rầm rầm gục ngã

Tên mặt sắt còn chưa kịp hồi phục tinh thần, liền bị một thanh kiếm dài lạnh băng vắt ngang cổ, vừa khít ngay trên miệng vết thương vừa bị Nhất Chi Mai cắt ra

Người cầm kiếm chậm rãi lộ diện từ phía sau tên mặt sắt ----- mắt hoa đào sáng quắc, tuấn dung hoa mỹ, bạch sam tựa ánh trăng

"Bạch Ngọc Đường? Sao, sao lại là ngươi?" Giọng tên mặt sắt lần đầu tiên thay đổi, không còn là loại âm thanh khàn khàn, ngược lại càng giống với giọng của một nam tử trẻ tuổi. "Chính là Bạch gia gia nhà ngươi đây!" Bạch Ngọc Đường lạnh giọng cười, một hàng răng trắng lóe sáng lạnh lẽo

Hai trận gió táp thổi qua, hai bóng người vừa xử lý xong bọn hắc y lập tức lao tới bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa, một người lấy chuôi đao đánh ngất Tiểu Dật, người còn lại bảo vệ bên cạnh Nguyệt Hoa, giọng nói của hai người Đinh thị song hiệp cùng lúc vang lên: "Nguyệt Hoa, muội không sao chứ?"

“Muội không sao, nhưng Nhất Chi Mai hẳn...” Trong giọng nói của Đinh Nguyệt Hoa chứa thêm độ rung chưa từng có

Đinh Triệu Huệ, Đinh Triệu Lan lúc này mới thấy rõ thương thế của Nhất Chi Mai, bất giác hoảng hốt

Ngón tay của Đinh Triệu Huệ diễm như bay lên hai huyết đạo của Nhất Chi Mai, Đinh Triệu Lan lấy ra kim sang dược (*), trút cả bình vào miệng vết thương của Nhất Chi Mai, máu chảy như xối cuối cùng cũng có xu hướng đông lại

(*) Thuốc chữa vết thương đao kiếm

Kim Kiên xé vạt áo xuống bó lại chặt chẽ miệng vết thương của Nhất Chi Mai, sau khi thu xếp ổn thỏa xong, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra, thân hình nhoáng lên một cái, đổ về phía sau

Một cánh tay ấm áp đột nhiên vòng lấy eo Kim Kiên, tiếng tim đập như nổi trống dấn chặt bên tai, mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt nhất thời quanh quẩn bên thân

Hết sức thần kỳ, trái tim đang treo ở giữa không trung của Kim Kiên nháy mắt về lại chỗ cũ

Đầu tiên, đập vào mắt chính là chiếc giày đen ngấn quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, áo dài thuần lam, đai lưng ánh trắng, cùng với khuôn mặt tái nhợt

Sắc mặt như giấy, đôi môi ảm đạm, trong mắt che kín tơ đỏ, con ngươi đen láy nhìn cố định Kim Kiên, ánh sáng trong con ngươi chấn động

Mắt nhỏ Kim Kiên nhất thời ứa lệ, cầm lấy cổ tay Triển Chiêu

Thân hình Triển Chiêu run lên, cánh tay ôm lấy Kim Kiên tức thì siết chặt

Chợt thấy Kim Kiên khép mở miệng mấy lần, cũng không thể phát ra tiếng, trong mắt sáng của Triển Chiêu xẹt qua một tia hoảng sợ, lại thấy Kim Kiên hoa tay múa chân một trận ở cổ họng mình, mới thắm thả ra một hơi, nâng tay giải á huyết cho Kim Kiên, giọng khàn khàn: "Kim Kiên, đừng sợ..."

“Triển đại nhân, ngài đừng sợ, vừa rồi thuộc hạ đã giúp ngài xem mạch, trên người ngài chẳng qua chỉ bị vài vết thương ngoài da, trở về để thuộc hạ khai ra cho ngài hai toa thuốc, an dưỡng thật tốt mấy ngày, cam đoan không ra nửa tháng Triển đại nhân liền sinh long hoạt hổ!” Nửa câu dở dang

của Triển Chiêu lập tức bị cái miệng bô bô của Kim Kiềm vừa được giải huyết xong làm nghẹn trở về

Trong mắt Triển Chiêu hiện lên một tia yên tâm, cánh tay ôm Kim Kiềm chậm rãi rời đi: "Kim giáo úy không có việc gì là tốt rồi."

"Không có việc gì! Không có việc gì!" Kim Kiềm lau mồ hôi lạnh trên thái dương và nước đọng trên khóe mắt nói. "Triển Chiêu? Không, không thể nào!" Tên mặt sắt thét to: "Người không thể nào biết được chỗ này!"

"Ồn chết được!" Bạch Ngọc Đường vẻ mặt mát kiêu nhẵn, thuận tay điem qua một chút, tên mặt sắt tức thì cứng đờ toàn thân giọng căm đặc

"Nhất Chi Mai thế nào, chết hay chưa?" Bạch Ngọc Đường lại cất giọng hỏi

"Còn chưa chết." Đinh Triệu Lan trầm giọng đáp

"Nhưng xem ra cũng mau thôi." Đinh Triệu Huệ lắc đầu

Đinh Nguyệt Hoa nghe vậy đột nhiên ngẩng mạnh đầu, vẻ mặt khiếp sợ

"Đừng gấp, đừng gấp, để cho ta xem xem." Kim Kiềm ngồi xổm xuống, lấy tay bắt mạch một lát, lại tỉ mỉ đánh giá miệng vết thương, sắc mặt nhất thời trầm xuống, nhíu mày nói: "Nội công tiêu tán, xương đùi gãy, trong lòng tích tụ, cộng thêm mấy ngày không com nước, dinh dưỡng không tốt, lúc này lại mất máu quá nhiều, máu huyết mất cân bằng, phần nộ công tâm...Hừ, nếu túi dợccủa ta còn ở đây..." Nói đến đây, mắt nhỏ Kim Kiềm đột nhiên sáng ngời, cọ người đứng lên, đuổi mấy bước đến trước tên mặt sắt, xắn tay áo định thò vào trong lòng tên mặt sắt

Bộp!! Hai bàn tay đồng thời bắt lấy cổ tay Kim Kiềm

"Kim giáo úy (Tiểu Kim tử), người muốn làm gì hả?" Một miêu một thử cùng lúc lên tiếng

Kim Kiên giương mắt, chỉ thấy Triển Chiêu không biết từ khi nào đã theo sau mình và Bạch Ngọc Đường phía sau tên mặt sắt, cả hai đều lộ ra khuôn mặt đen kịt trùng mắt nhìn thẳng mình

"Cái đó ----" Kim Kiên chớp mắt mấy cái, không hiểu nói: "Túi dược của ta ở trên người hấn, ta chỉ muốn tìm thôi, bên trong còn có mấy viên thuốc giữ mạng bổ huyết..."

"Đề Ngũ gia (Triển mỗ) tìm giúp người." Hai người đồng thanh đáp

Ôi chao? Một miêu một thử này từ khi nào lại ăn ý như vậy chứ? Kim Kiên cực kỳ khó hiểu

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, lại cùng lúc quay mặt đi, mỗi người một bên lục lợi nửa ngày trên người tên mặt sắt, rốt cuộc cũng lục ra được túi dược của Kim Kiên

Kim Kiên nhất thời mừng rỡ, vội nhận lấy túi dược chạy đến bên cạnh Nhất Chi Mai, lôi ra một bình sứ trắng, đổ ra một viên thuốc màu vàng, nhét vào trong miệng Nhất Chi Mai

Một lát sau, hô hấp của Nhất Chi Mai đã trôi chảy hơn rất nhiều. Kim Kiên lại xoa bóp mấy cái trên vài huyệt vị của Nhất Chi Mai, không bao lâu, Nhất Chi Mai liền tỉnh táo lại

Mắt phượng mở ra, ánh mắt rời rạc, trong miệng thì thào: "Tiểu Dật..."

"Không có việc gì, chỉ bị ngất thôi!" Kim Kiên vội trả lời

"Đình tiểu thư..." Thần sắc Nhất Chi Mai hoảng hốt, lại nói ra một câu

"Ta không sao!" Đình Nguyệt Hoa đề giữ cánh tay Nhất Chi Mai

Trong mắt phượng dần dần lấy lại thần sắc, tinh thần khôi phục, Nhất Chi Mai chuyển động hai mắt, nhìn lướt qua đội hình vây quanh bốn phía, câu thứ ba chính là: "Ta nói này mấy vị đại hiệp, các người thật là đến chậm quá đi!" "Ngươi còn dám nói chúng ta đến chậm!" Bạch Ngọc Đường nhất thời giậm chân giậm dừ, quát: "Ngươi lén lút giấu bản đồ trong kẽ chuôi kiếm của Thối Miêu mà cũng không thèm nói một tiếng, nếu không phải là tiểu ca Nhan gia tinh mắt, chỉ sợ bây giờ chúng ta còn chưa nhìn thấy đâu!" Nhất Chi Mai thở dài: "Lúc ấy thời gian cấp bách, tại hạ lại bị người giám sát, có thể tìm được cơ hội để lại bản đồ đã là cực kỳ khó khăn..."

"Được thôi! Coi như ngươi tùy cơ ứng biến!" Bạch Ngọc Đường cắn răng: "Nhưng cái đó là bản đồ rách gì hả? Quả thực còn giống gà bới hơn cả chữ của Tiểu Kim Tử!"

"Trong điều kiện có hạn, có thể vẽ thành như vậy đã là không tệ!" Nhất Chi Mai chậm rãi đứng dậy, ho khan hai tiếng nói

"Cũng không tệ sao?" Đinh Triệu Huệ liếc bằng nửa con mắt: "Hai chúng ta tìm suốt một ngày mới tìm được cửa vào, thiếu chút nữa gặp chết." Nhất Chi Mai cười gượng hai tiếng: "Tại hạ vẽ lại bằng trí nhớ, có thể có chút lệch lạc." Mọi người đồng loạt thở dài

Triển Chiêu nhìn qua Tiểu Dật đang ngất xỉu dưới đất, nhíu mày nói: "Lần này Mai huynh bắt đi Kim giáo úy và Đinh tiểu thư, có phải là vì Tiểu Dật không?" Nhất Chi Mai liếc nhìn Tiểu Dật, ánh mắt chuyển lạnh, gật đầu nói: "Khi tại hạ và Tiểu Dật vừa đến Hàng Châu, Tiểu Dật đã bị tên mặt sắt này bắt mất, không những vậy hắn còn lấy việc này uy hiếp tại hạ, tại hạ lúc ấy không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo hắn mà hành xử..." Nói đến đây liền ôm quyền, cúi đầu nói: "Lụy chư vị hoảng sợ, tại hạ khó thoái thác được tội này, đặc biệt ở đây tạ tội!"

"Ta không trách ngươi!" Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên ra tiếng, chuyển hướng mọi người, cất cao giọng nói: "Nhất Chi Mai bị người uy hiếp mới

phải hành động bất đắc dĩ, nhưng nếu không có hấn liệu mình cứu giúp, Nguyệt Hoa và Kim giáo úy chắc hấn không sống được đến giờ phút này.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tên mặt nạ kia mới là kẻ gây tội!” Kim Kiên cũng tiếp lời tố cáo công khai: "Dùng Tiểu Dật uy hiếp Nhất Chi Mai chưa nói, sau đó lại muốn giết Đinh tiểu thư, còn đánh gãy chân của Nhất Chi Mai, không chế Tiểu Dật đâm Nhất Chi Mai bị thương, là hấn tâm địa độc ác, tội nghiệt tày trời!" Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về tên mặt sắt đang cứng ngắc tại chỗ, sát khí hùng hực thiêu đốt

"Ngũ gia ta thật muốn nhìn xem người rớt cuộc là thứ phế vật gì!" Bạch Ngọc Đường hấn nộ rít lên, hất tay đánh bật ra vỏ kiếm, cách một tiếng kích rơi mặt nạ của tên mặt sắt

Mặt nạ sắt leng keng rơi xuống đất, lộ ra chân tướng của người phía sau mặt nạ

Tất cả con mắt đều nhất tề trợn lên, một lúc lâu sau ----"Haizz? Không biết!" Bạch Ngọc Đường nhíu mày lắc đầu

"Cái mặt này hình như hơi quen..." Kim Kiên híp mắt nhỏ

Mày kiếm Triền Chiêu trói chặt

Gương mặt dưới mặt nạ sắt, lông mày nhạt mắt một mí, mũi cao môi mỏng, mặt trắng như phấn, ngằm chứa khí chất thư sinh, nhưng vẻ độc ác trong ánh mắt lại gắn lên khuôn mặt cũng coi như đoạn chính này, làm khắp người nồng nặc tỏa ra mùi kẻ xấu

"Là ---- Giang Xuân Nam?" Đinh Triệu Lan kêu lên vẻ không thể tin

"Giang Xuân Nam?" Kim Kiên cong cong đầu, nheo mắt nhìn lại một lúc lâu sau, mới đột nhiên nhớ ra, không khỏi kinh hô: "Là lão tam Vân Dung xã, phú hào Hàng Châu, Giang gia Giang Xuân Nam?"

“Đúng là hần!” Đinh Triệu Huệ quả quyết

"Có làm hay không vậy!" Kim Kiên cào lấy tóc kêu lên kinh ngạc

Không phải tên này là hạng nước tương đậu nành sao? Thế nào mà vừa lắc mình biến một cái đã thành nhân vật phản diện Boss trung cấp rồi? Bạch Ngọc Đường nhíu lại mắt hoa đào, điềm giải á huyệt của Giang Xuân Nam, nghe răng trắng hỏi: "Nói mau! Tại sao lại bắt Tiểu Kim tử và Đinh Nguyệt Hoa?" Sắc mặt Giang Xuân Nam xanh mét, hai mắt nhắm nghiền, không nói được lời nào

"Không nói chứ gì!" Đinh Triệu Huệ hừ lạnh một tiếng, lôi ra nụ cười nham hiểm, rút đao dài bên hông ra, khua tay múa chân trên người Giang Xuân Nam một hồi nói: "Không biết Giang công tử có từng nghe qua lãng trì hay chưa? Đó là xẻo từ ngực đến tứ chi, tổng cộng phải xẻo ba trăm sáu mươi nhất, nghe nói sau khi xẻo xong, người đó còn có thể sống thêm vài canh giờ nữa! Nhìn Giang công tử đây da mỏng thịt mềm, chắc là cắt lên rất đã nghiền!" Mọi người nhìn về phía Đinh Triệu Huệ, đồng loạt rùng mình một cái

Thân hình Giang Xuân Nam run lên kịch liệt, nhưng vẫn trầm mặc không đáp

Đinh Triệu Huệ nheo mắt lại: "Ừm, để cho ta suy nghĩ chút xem, nên cắt ở đâu trước đây?" Nói xong, giơ đao dài vạch tới ngực Giang Xuân Nam

"Đinh nhị hiệp, chậm đã!" Triển Chiêu đột nhiên lên tiếng: "Còn phải giao tên này cho quan phủ xử lý nữa."

“Không thành vấn đề! Bất quá chỉ là cắt bớt hai ba miếng thịt để thử đao thôi." Đinh Triệu Huệ đáp

"Chớ nên lạm dụng tư hình." Triển Chiêu tiến lên một bước, ngăn Đinh Triệu Huệ lại

Đinh Triệu Lan cũng tiến lên một bước khuyen như: "Nhị đệ, đừng xúc động." Đinh Triệu Huệ thở phì phò thu đao về, hung hăng lườm Giang Xuân Nam một cái: "Xem như ta nể mặt Triển đại nhân, tha cho tiểu tử ngươi một lần!"

“Tiểu Miêu, ngươi cần gì phải bảo vệ một tên ác nhân như hắn?” Bạch Ngọc Đường ôm bả vai, về mặt không tán thành

"Triển mỗ chỉ hành xử theo lẽ công bằng mà thôi." Triển Chiêu trầm giọng nói, lại nhìn về phía Giang Xuân Nam: "Giang Xuân Nam, tội ác của ngươi, khi lên công đường thẩm tra sẽ rõ ràng minh bạch." Không ngờ lời này vừa nói ra, Giang Xuân Nam mới đó còn có bộ dạng chết rồi, đột nhiên trợn trừng hai mắt, ánh mắt âm u lạnh lẽo rợn người, khí chất bạo ngược cơ hồ tuôn ra như trút: "Triển Chiêu, lần này ra ta đi sai một nước cờ, để cho ngươi chiếm lợi thế, nhưng ngươi chớ nên đắc ý, ta đang nắm trong tay tử huyệt của ngươi, một ngày nào đó ngươi sẽ chết trong tay ta!"

“Tên tù nhân hèn hạ, còn dám mở miệng ngông cuồng!” Đinh Triệu Huệ nện một đấm vào mũi Giang Xuân Nam, mũi Giang Xuân Nam nhất thời đổ máu xối xả

"Tiểu Miêu, ngươi với tên này có oán thù gì sao?" Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên hỏi

Triển Chiêu nhíu mày lắc đầu: "Triển mỗ với người này chỉ gặp mặt vài lần, cũng chưa bao giờ nói chuyện qua, tại sao lại có thù oán gì?"

“Nhưng mà...” Bạch Ngọc Đường về mặt trầm sắc, nhìn về phía Giang Xuân Nam

Một mảnh yên lặng

Đình Triệu Lan tiến lên một bước: "Ta thấy tên này hành động kỳ quái, làm việc quỷ dị, nơi đây không nên ở lâu, chúng ta vẫn nên cấp tốc rời khỏi thì tốt hơn!"

"Đình đại ca nói rất phải." Triển Chiêu gật đầu

"Kia..." Kim Kiên chỉ vào bọn hắc y bị lưới đánh cá bao lại, nằm đổ như ngã rạ: "Mấy tên đồng bọn đó thì sao? Chúng ta chỉ có vài người, chẳng lẽ còn phải áp giải cả bọn chúng ra ngoài à?"

"Cái này đơn giản thôi!" Đình Triệu Huệ cười khà khà, cùng với Đình Triệu Lan lấy ra hai bó dây thừng từ cái bọc buộc sau lưng, đưa cho Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường một bó, bốn người cùng mở dây buộc bên ngoài dây thừng ra, cột bên ngoài lưới đánh cá đang bao lấy bọn hắc y, thân hình hai người hoán đổi, quấn mấy vòng mới dừng tay, lúc này, bọn hắc y bị bó chặt thành một đống giống hệt cái bánh chưng, chớ nói chạy ra, ngay cả nhích một cái cũng nhích không được

"Dây thừng và lưới đánh cá này đều được bện thành từ chín sợi tơ vàng, cho dù bọn chúng có bản lĩnh độn thổ thông thiên, cũng không cách nào giãy thoát ra khỏi." Đình Triệu Lan nói

Đình Triệu Huệ đập đập tay phải bụi: "Hừ, dùng đến bảo vật gia truyền Đình gia chiêu đãi các ngươi, đã là phúc cho các ngươi! Trước hết cứ buộc bọn chúng trong này, đợi sau khi chúng ta ra khỏi đây, mới gọi quan phủ đến giải quyết hậu quả, bớt cho chúng ta mang theo mấy thứ rườm rà này làm liên lụy." Dứt lời, lại rút ra một sợi dây thừng, mang đến bên cạnh Giang Xuân Nam bện thật chắc mấy vòng, chỉ chừa lại hai cái đuôi có thể thoải mái đi lại, cuối cùng nhếch mày nói: "Khà khà, Giang công tử, cũng buộc cho ngươi một sợi vậy, miễn cho ngươi nói ta bện trọng bên khinh!" Lúc Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Đình thị song hiệp bận rộn bên này, thì ba người bên kia cũng không nhàn rỗi

Nhất Chi Mai gọi Đinh Nguyệt Hoa và Kim Kiên bước lại gần, lần mò rút ra từ dưới đế giày một cái kim dài, đảo vòng lên khóa sắt trên tay chân mình và hai người vài cái, dây xích liền rầm rập tháo ra dễ dàng

"Mai huynh hảo bản lĩnh!" Hai mắt Kim Kiên lấp lánh sao

Đinh Nguyệt Hoa liếc mắt nhìn Nhất Chi Mai một cái: "Quả nhiên là đồ trộm!" Về mặt Nhất Chi Mai đặc ý: "Quá khen, quá khen!" Dứt lời, lại nghiêng ngả lão đảo nửa đi nửa nhảy đến bên cạnh Tiểu Dật, tháo bỏ dây xích cho Tiểu Dật

Kim Kiên lập tức đuổi kịp, sau khi bắt mạch sơ qua liền báo cáo tình hình cho Nhất Chi Mai, Tiểu Dật đúng là trúng phải một loại quái độc, nhưng độc trúng không sâu, vẫn còn có cách chữa trị

Duy có một điều mà Kim Kiên không nói với Nhất Chi Mai, là loại độc này đối với Kim Kiên mà nói, lại có một loại cảm giác cực kỳ quen thuộc

Sau khi Nhất Chi Mai nghe được kết luận của Kim Kiên, rớt cuộc thả lỏng tâm tư, xoa đầu Tiểu Dật, nhẹ giọng nói: "Đồ nhi yên tâm, chúng ta sẽ lập tức ra khỏi đây thôi." Dưới ánh đuốc mơ hồ, trong mắt phượng Nhất Chi Mai lưu chuyển ánh nước, thần sắc hiền hòa, dường như ngay tại đây trên đỉnh đầu của giang hồ đệ nhất thần trộm đang phủ chụp một vầng sáng thần thánh

Ánh sáng trong mắt Đinh Nguyệt Hoa chớp lên, thốt nhiên xoay mặt đi

Thoáng chốc đáy lòng Kim Kiên như bị ngâm vào nước đá, lạnh cùng khắp

Không vì cái gì khác, mà chỉ vì dưới ngọn đèn tờ mờ, trên khuôn mặt cười nhạt của Đinh Nguyệt Hoa như thể nhuộm lên một chút sắc đỏ

Á á á, chẳng lẽ phu nhân tương lai của người lãnh đạo trực tiếp lại bị giang hồ đệ nhất thần trộm này cuỗm đi mất?" Ai nấy đều một lòng hướng về nhà như tên bắn, tất nhiên không phát hiện trong lòng Kim Kiên đang chuyển động một phen mãnh liệt, đợi sau khi giải quyết mọi việc đâu vào đó xong xuôi, một nhóm chín người liền chia đuốc cầm trong tay bắt đầu ra khỏi động

Bạch Ngọc Đường cầm bản đồ dẫn đầu, Đinh Triệu Huệ áp giải Giang Xuân Nam theo sát sau đó, Đinh Triệu Lan đỡ Nhất Nhất Chi Mai, Đinh Nguyệt Hoa che chắn ở giữa, Triển Chiêu cõng Tiểu Dật trên lưng cùng với Kim Kiên đi ở cuối hàng. Ra khỏi phòng động men theo đường hầm bên phải, đi thẳng về phía trước

Trong đường động này khắp nơi đều âm thấp, vô cùng trơn dính rất khó đặt chân, đường đi gấp khúc, thêm nhiều lối rẽ, Bạch Ngọc Đường đi trước cực kỳ thận trọng, vài lần dừng lại xác nhận lối đi

Một đường trầm lặng, ước chừng đi được một nén nhang, trước mắt mới dần tràn vào ánh sáng, tinh thần mọi người run lên, dưới chân lập tức nhanh thêm vài phần

Thình lình, Bạch Ngọc Đường đi phía trước "Hả?" vang một tiếng, thân hình khựng lại đột ngột

"Làm sao vậy?" Đinh Triệu Huệ mở miệng hỏi, án theo Giang Xuân Nam đi nhanh lên vài bước, lộ người ra nhìn, nhất thời quá hoảng sợ: "Sao lại như vậy được?" Mọi người cũng vội đi lên phía trước, định thần nhìn lại, đều khiếp sợ cùng cực

Đèn đuốc sáng rực, cột đá ghé bành, một đống hỗn độn, còn có băng nhóm hắc y bị trói thành bánh chưng ---- đúng là phòng động vừa đi khỏi

Mắt sáng của Triển Chiêu tối sầm, sắc mặt ngưng trọng, huyết thái dương Kim Kiên giật nảy hỗn loạn

"Tại sao?" Bạch Ngọc Đường trợn mắt há mồm, nhìn vào bản đồ trong tay, ngây ngốc nói: "Rõ ràng là ta đi theo lối ra, sao lại lẩn quẩn về đây?" Nhất Chi Mai mặt đầy kinh ngạc, nhìn quanh bốn phía: "Không thể nào, bản đồ này hoàn toàn là do tại hạ vẽ ra theo đường thoát, con đường đó tại hạ đã dò qua nhiều lần, không thể có chuyện nhầm lẫn!"

“Chắc không phải là nước mũi Bạch người đi nhầm đường rồi chứ?”
Đình Nguyệt Hoa hỏi

Đình Triệu Lan trầm ngâm: "Có phải là rẽ sai lối nào hay không?" Bạch Ngọc Đường lắc đầu: "Mỗi ngã rẽ ta đều để lại ký hiệu, tuyệt đối không thể đi nhầm, trừ phi ----"

“Trừ phi cái gì?” Đình Triệu Huệ gấp giọng hỏi

Bạch Ngọc Đường gấp bản đồ trong tay lại, trừng hướng Giang Xuân Nam: "Nơi này không phải là hang động bình thường, mà là ngầm chứa trận kỳ môn độn giáp (*), cho nên đường vào động và đường xuất động hoàn toàn không giống nhau." (*)Môn là Bát Môn, tức là tám cửa. Tám cửa gồm có Hưu Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Tử Môn, Kinh Môn và Khai Môn. Tám cửa này là từ tám phương vị của Bát Quái mà ra. Trong quân sự còn có tên khác là Bát Trận Đồ. Tên các cửa trong Bát Trận Đồ là Thiên Môn, Địa Môn, Phong Môn, Vân Môn, Long Môn, Hồ Môn, Điều Môn và Xà Môn. Bát Trận Đồ này xem thì rất đơn giản, dễ dàng nhưng kỳ thực thì thiên biến vạn hóa, cao siêu thần diệu. Bát Môn thực tế là tám loại cảm ứng điện từ của hệ Mặt Trời và Trái Đất đối với con người ta. (Theo wiki) Mọi người thần sắc đại biến, đồng loạt nhìn về phía Giang Xuân Nam

Giang Xuân Nam hơi hơi nhướng mắt nhìn chung quanh một vòng, khước miệng vạch lên đường cong xiêu vẹo, dưới ánh lửa lay động, gương mặt dính bột máu mũi khô lộ ra vẻ âm u, giống hệt như la sát: "Đúng vậy, địa đạo này chính là một trận pháp bát quái, nếu không có người dẫn đường,

đừng nói người đi qua một lần, cho dù có đi qua trăm lần ngàn lần, cũng đừng hòng ra được!”

“Thật vậy sao?” Đinh Triệu Huệ nhìn Giang Xuân Nam đang toát ra nụ cười xấu xa: “Ta nói này Giang công tử, người chắc hẳn biết đường ra đúng không!”

“Bản công tử đương nhiên biết!” Giang Xuân Nam cười lạnh: “Nhưng hà cớ gì bản công tử phải nói cho các người chứ? Dù sao đi ra ngoài thì cũng chỉ có đường chết, không bằng ở lại đây, cho các vị giang hồ đại hiệp các người cùng chết với bản công tử, chẳng phải rất vui sao?”

“Phi! Người mà xúng?” Đinh Triệu Huệ đập một cước vào ngực Giang Xuân Nam, nhổ phẹt ra ngụm nước bọt

Giang Xuân Nam phun ra một miệng máu, ho khan hai tiếng: “Nếu các người không tin, vậy thử lại đi! Cho dù có đi tới chết cũng không ra được đâu!”

“Ta không tin, Ngũ đệ, chúng ta đi lại một lần!” Đinh Triệu Huệ lạnh giọng nói

Bạch Ngọc Đường đứng thẳng giữa phòng động, mắt hoa đào tỏa ánh sáng quắc, nhìn chung quanh bốn phía, phút chốc lên tiếng: “Hang động này quả nhiên có chút cổ quái.” Lại quay đầu nhìn mọi người nói: “Để mình ta dò lại lần nữa xem sao.”

“Không ổn, một mình Ngũ đệ quá mức nguy hiểm.” Đinh Triệu Lan lắc đầu

Đinh Triệu Huệ gật đầu: “Để ta đi cùng với đệ thì ổn hơn.”

“Nước mũi Bạch người đừng có cậy mạnh!” Đinh Nguyệt Hoa nhíu mày. Bạch Ngọc Đường ném qua một ánh mắt xem thường: “Bạch Ngũ gia

ta từ nhỏ đã nghiên cứu qua thuật bát quái cơ quan, kỳ môn độn giáp, đây chẳng qua chỉ là một trận bát quái nho nhỏ, Ngũ gia ta còn không để vào mắt, các người cứ thành thành thật thật ở lại đây, chờ tin tốt của Ngũ gia đi!" Dứt lời, áo bào trắng chợt lóe, lập tức chạy về hướng đường động

"Bạch huynh, mọi sự cẩn thận." Triển Chiêu gấp giọng hô

"Ngũ gia cẩn thận đó ----" Kim Kiên cũng kéo căng cuống họng

"Yên tâm đi -----" Tiếng của Bạch Ngọc Đường đáp lại từ xa xa

"Uông công thôi!" Giang Xuân Nam hừ lạnh một tiếng, lập tức được đổi lại bằng một đám hung bạo của Đinh Triệu Huệ, tức thì không còn động tĩnh

Trong động lại khôi phục yên tĩnh

Mọi người ngồi trên đất lấy lại sức lực, Đinh thị song hiệp mỗi người một bên nhìn chòng chọc Giang Xuân Nam, Đinh Nguyệt Hoa ngồi bên cạnh điều tức, Nhất Chi Mai bị thương ở hông, ngồi không xong, chỉ có thể tìm chỗ khô ráo nằm ghé vào bên cạnh Tiểu Dật, nét mặt lo lắng

Chỉ có Triển Chiêu đứng thẳng tắp ở trước đường động, vẫn không nhúc nhích nhìn theo hướng Bạch Ngọc Đường rời đi

Kim Kiên vừa mệt vừa đói, ngồi bệt dưới đất, cảm thấy hai mắt túa ra đom đóm, dù thả lỏng nửa ngày cũng không có hiệu quả gì, thân thể vẫn nặng trĩu như nhồi chì, thế nhưng một đôi mắt nhỏ lại khư khư nhìn lên lam ảnh thẳng tắp kia, trái ngắm một cái, phải ngắm một cái, càng ngắm càng hoảng hốt, cảm giác như mộng bị đâm chọc, đứng ngồi không yên, cuối cùng không thể không kéo theo hai chân nặng trĩu như sắt, tiến đến bên cạnh Triển Chiêu, mở miệng khuyên nhủ: "Triển đại nhân, hay là ngài ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi?" Triển Chiêu chậm rãi lắc đầu, tiếng nói

trong treo có chút khàn khàn, giọng nói nhẹ đến mức chỉ Kim Kiên có thể nghe rõ: "Lần này...Là Triển mỗ làm liên lụy mọi người."

"Ôi chao?" Kim Kiên sững sốt, nghĩ rằng chính mình vừa nghe lầm

"Nếu không phải là Triển mỗ nhờ vả Đinh thị song hiệp và Bạch huynh giúp Khai Phong phủ tra án, bọn họ căn bản sẽ không bị liên lụy, nếu Nhất Chi Mai không biết Triển mỗ, cũng sẽ không gặp phải đại kiếp nạn này...Còn Tiểu Dật, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ khờ khạo, nếu không gặp phải Triển mỗ, làm sao lại..."

"Triển đại nhân..." Kim Kiên nắm lấy ống tay áo Triển Chiêu

Thân hình Triển Chiêu run lên, chậm chậm quay đầu, nhìn về phía Kim Kiên

Con người đen tối tăm, thần sắc tái nhợt, khuôn mặt tuấn tú trong suốt như sứ ngọc, dường như một cái chạm vào cũng vỡ nát

Cơ tim Kim Kiên giật lên một cái, ngón tay nắm lấy ống tay áo Triển Chiêu thốt nhiên buột chặt, vừa định mở miệng nói, thình lình nghe bên trong động truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, nhất thời tinh thần rét run

Triển Chiêu đột ngột tiến lên trước một bước, mọi người phía sau đồng loạt đứng lên, vẻ mặt căng thẳng nhìn vào trong đường động

Chợt thấy trong đường động một người lão đảo đi ra, áo trắng như tuyết dính đầy vết máu và bụi bẩn, trên tuấn dung hoa mỹ lẫn lộn mồ hôi và vết thương. "Bạch Ngọc Đường!" Triển Chiêu kinh hô một tiếng, bước lên đỡ lấy bóng người trắng toát đang sắp ngã gục xuống đất

"Ngũ gia người bị thương rồi!!!!" Kim Kiên hầu như lùi lên cùng một lúc với Triển Chiêu, hét to

Thân hình Bạch Ngọc Đường chao đảo, vịn lấy cánh tay Triển Chiêu ổn định cơ thể, gương mặt liếc nhìn Triển Chiêu và Kim Kiên, nhếch miệng cười: "Thối Miêu, Tiểu Kim Tử, cái mặt đỏ của các ngươi là sao hả? Chẳng qua là Ngũ gia ta nhất thời sơ ý một chút, giẫm sai vài bước, đâu có gì ghê gớm!" Dừng một chút, lại ngoác miệng chửi to một câu: "Bà nó cái tên lập trận, quá tà môn!" Đinh thị song hiệp, Đinh Nguyệt Hoa và Nhất Chi Mai đồng thời lao tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nhìn vào chiếc áo trắng ngày thường không nhiễm một hạt bụi lúc này lại dính đầy vết máu, giọng nói bình thường ương ngạnh kiêu ngạo bây giờ lại không còn sức lực, đến đây tất cả đều tối sầm mặt

"Không cần lo lắng, vừa rồi ta đã mò ra cửa, chỉ cần dò lại một lần nữa..." Bạch Ngọc Đường đứng thẳng người, cứng cỏi nói

"Ngũ gia!"

"Ngũ đệ!"

"Bạch huynh!"

"Nước mũi Bạch!"

"Bạch huynh, đừng thăm dò nữa!" Ngón tay thon dài cầm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường

"Thối Miêu, ngươi tránh ra!" Mày kiếm Bạch Ngọc Đường dựng thẳng

"Không được tìm nữa..." Tiếng nói trong trẻo như thể bịt kín một tầng cát bụi

Thân hình Bạch Ngọc Đường run lên, gương mặt nhìn Triển Chiêu: "Tiểu Miêu..."

"Ha ha ha, vẫn là Triển đại nhân biết thức thời!" Tiếng cười khàn bén nhọn chói tai của Giang Xuân Nam va chạm vào vách đá toàn hang động:

"Bạch Ngọc Đường, lần này là mạng ngươi lớn, may mắn không đi đến cửa tử, nếu không ngươi đã sớm biến thành con chuột khô! Ha ha ha ha."

"Bây giờ ta sẽ giết ngươi!" Đinh Triệu Huệ rút phăng đao thép

"Nếu bản công tử chết rồi, thì các ngươi cũng không sống được!" Giang Xuân Nam vẻ mặt không chút sợ hãi

"Như vậy cũng là ngươi chết trước!" Đinh Triệu Huệ vung đao thép lên, lưỡi đao lạnh tức khắc chém tới cổ của Giang Xuân Nam

"Keng!" Hai lưỡi đao va chạm, một trường đao khác chặn lại lưỡi thép của Đinh Triệu Huệ

"Nhị đệ, không thể lỗ mãng!" Đinh Triệu Lan trầm giọng nói: "Nếu đúng như lời hấn nói, thì hấn chết rồi có thể sẽ rất phiền toái." Đinh Triệu Huệ hung hăng buông đao thép ra: "Vậy giờ phải làm sao đây?"

"Nguyệt Hoa thấy hình phạt lăng trì mà nhị ca nói lúc nãy hình như cũng không tệ." Đinh Nguyệt Hoa tiến lên một bước nói

"Nếu không thì đánh gãy gân mạch người này cũng được?" Nhất Chi Mai nhếch mắt phượng. Kim Kiên giơ túi dược trong tay lên: "Ta còn có mấy viên bọ rữa, sau khi ăn vào, xác bọ rữa trong thuốc lập tức phá trứng bò ra, cắn gặm lục phủ ngũ tạng, đến lúc đó ngũ tạng như bị đốt cháy, rất thống khổ!"

"Kim giáo úy cái này được!" Đinh Triệu Huệ vỗ đùi

Sắc mặt Giang Xuân Nam trầm xuống, hung tợn trừng mắt với Kim Kiên, âm u nói: "Trí nhớ của bản công tử không được tốt, nếu để phân tâm, nhớ lầm đường thì thật là không hay! Đến lúc đó, các ngươi sẽ cùng một lúc đến điện Diêm Vương đưa tin!" Một trận yên lặng

Mọi người đều nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Giang Xuân Nam

Đây là ngang ngạnh sợ hung ác, hung ác sợ không muốn sống mà! Kim Kiền hung tợn nghiên chặt răng

Giang Xuân Nam nhìn xung quanh một vòng, khước miệng xéch lên vẽ ra một nụ cười: "Nếu muốn bản công tử dẫn đường cũng không khó, bản công tử chỉ cần Triển đại nhân hứa một lời."

"Hứa gì?" Triển Chiêu tiến lên một bước, trầm giọng nói

"Tiểu Miêu, người đừng mắc mưu hấn! Lời nói của tên tiểu nhân hèn hạ bực này làm sao có thể tin?" Bạch Ngọc Đường kinh hô

Triển Chiêu khoát tay chặn đứng câu nói của Bạch Ngọc Đường, tiếp tục nhìn Giang Xuân Nam: "Là hứa gì?" Giang Xuân Nam nghiêng nghiêng đầu: "Chỉ cần Triển đại nhân hứa sau khi rời khỏi đây sẽ thả bản công tử, bản công tử tự nhiên sẽ mang bọn người ra ngoài. Bản công tử tin tưởng, Triển đại nhân là chính nhân quân tử, quân tử đã ừ một tiếng, thì tứ mã nan truy, tuyệt đối không nuốt lời!" Thần sắc mọi người chùng xuống

Triển Chiêu cau mày, hàn ý rét lạnh bắn thẳng đến Giang Xuân Nam

Trong cuống họng Giang Xuân Nam phát ra tiếng cười: "Thế nào, Triển đại nhân không đáp ứng à? A, đúng rồi, Triển đại nhân là đại quan tứ phẩm đương triều, cho dù phải chết ở chỗ này, cũng coi như là hy sinh thân mình vì nước vì dân chết có ý nghĩa, thật là vinh quang vạn phần, làm không tốt cũng được truy phong thành hộ vệ trung quân linh tinh gì đó, tự nhiên sẽ đặt cái chết ra ngoài rồi! Chỉ đáng thương cho Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường đại danh lừng lẫy trên giang hồ, Đinh thị song hiệp, đệ nhất thần trộm Nhất Chi Mai, Tiểu Dật ngây thơ đáng yêu, còn có Đinh đại tiểu thư như hoa như ngọc đều phải chôn cùng với một nhân vật nhỏ bé không chút tiếng tăm như ta!"

"Tiểu nhân bực này, vẫn nên giết sạch!" Đinh Triệu Huệ cầm đao thép sắp sửa lao tới trước, lại bị Đinh Triệu Lan gắt gao chặn lại

Con người của Giang Xuân Nam đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Kim Kiên, trên môi lại vạch ra một ý cười lạnh lẽo âm u, bước tới trước ngả người ra, áp sát đến bên tai Triển Chiêu, dè thấp giọng nói: "Còn có vị Kim giáo úy Khai Phong phủ, thiếu niên thanh xuân chính trực, tiền đồ vô hạn, chẳng lẽ Triển đại nhân bỏ mặc hắn chết được sao?" Thân hình Triển Chiêu run lên, trong mắt sáng thoáng chốc tuôn ra sát khí cuồng bạo. "Không đành lòng chứ gì ----" Giang Xuân Nam cười lạnh nói

Triển Chiêu hung hăng nắm chặt quyền, môi mỏng trắng nhợt, đứng yên một lát, mới xoay thân nhìn về phía mọi người, ánh sáng trong con người lập lòe bất định

Mọi người giật nảy trong lòng

"Thối Miêu, đừng nói người muốn đáp ứng hắn chứ hả?" Bạch Ngọc Đường gầm lên

"Triển đại nhân, hai huynh đệ ta dù phải tình nguyện chết, cũng không muốn cúi đầu dưới tên tiểu nhân gian nịnh này!" Đinh thị song hiệp đồng

thanh đồng khí

Đinh Nguyệt Hoa khẽ cười một tiếng, liếc mắt nhìn huynh trưởng nhà mình: "Đại ca, nhị ca, dù sao chân nhân kia cũng nói, nếu Nguyệt Hoa chưa thành thân, cũng sẽ không sống quá mười tám tuổi, chết sớm hay chết muộn thì có gì khác nhau đâu."

"Tốt lắm! Không hổ là muội muội của chúng ta!" Đinh thị song hiệp cao giọng khen

Chân mày của Nhất Chi Mai khẽ động, liếc nhìn Đinh Nguyệt Hoa một cái, mắt phượng thoáng trầm ngưng, bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, lại biến thành bộ dạng ngu không đủ, ngáp một cái: "Tại hạ lười đi rồi, nán lại đây cũng không sao." Kim Kiên nhìn lướt qua mọi người, vội phát biểu quyết tâm: "Thuộc hạ tuyệt không cúi đầu trước thế lực ác."

"Tốt tốt tốt! Quả thực rất tốt! Đều là các vị hào kiệt thấy chết không sờn đây mà!" Giang Xuân Nam cười to nói: "Triển đại nhân, những nhân vật như thế nếu mà phải chết hết tại đây, không phải là quá đáng tiếc sao?" Triển Chiêu chậm rãi quay đầu, con ngươi đen láy lạnh lùng trừng hướng Giang Xuân Nam: "Người thật sự có thể mang chúng ta ra ngoài bình an?"

"Đó là tất nhiên!" Giang Xuân Nam gật đầu: "Nếu Triển đại nhân bằng lòng thả cho bản công tử một đường sống, bản công tử cũng rất lưu luyến cảnh đẹp hồng trần, không nỡ chết đâu!" Triển Chiêu chậm chậm khép mắt, một lát sau, hai tròng mắt vụt mở, trong con ngươi đã mang theo màu xác định: "Đã như thế, Triển mỗ đồng ý ----"

"Triển đại nhân! Không thể!" Đột nhiên, một tiếng nói trong trẻo truyền tới từ phía sau mọi người, cắt ngang lời Triển Chiêu

Mọi người kinh hãi, đột nhiên quay đầu

Trong hang động tối đen như mực có một người chậm rãi đi ra, váy dài hắc y, tóc đen buông thả đến thắt lưng, làn da nõn nà, môi trắng như giấy, hô hấp dồn dập, trên dung nhan phong hoa tuyết đại nhiễm một vết đỏ ửng khác thường

"Triển đại nhân, không thể đồng ý!" Người mới tới vịn lấy vách tường, nhìn thẳng Triển Chiêu nói: "Nếu để cho hắn dẫn đường, các vị chắc chắn chôn thân nơi này!"

“Băng Cơ!!” Khóe mắt Giang Xuân Nam tức thì muốn nứt ra

"Băng Cơ cô nương?" Đinh thị song hiệp, Bạch Ngọc Đường đồng thanh kinh hô

"Băng Cơ cô nương, vì sao cô nương lại ở trong này?" Triển Chiêu nghi hoặc

"Mọi người cẩn thận!" Đinh Nguyệt Hoa cất giọng quát

"Nữ nhân này là cùng một hội với Giang Xuân Nam!" Nhất Chi Mai lập tức bổ thêm một câu

"Cái gì?" Đinh thị song hiệp kinh ngạc cùng cực. Triển Chiêu thần sắc biến đổi, thân hình khẽ động, nháy mắt đã đến chắn bên cạnh Kim Kiên

Bạch Ngọc Đường lão đảo vài bước đi đến bên cạnh Kim Kiên, thấp giọng hỏi: "Tiểu Kim tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hai tay Kim Kiên nắm chặt lấy túi dược, hít một hơi nói: "Việc này nói ra sẽ rất dài, cho dù biên thành ba đoạn bình thư cũng chưa chắc có thể nói rõ."

“Nói ngắn gọn!” Bạch Ngọc Đường gõ lên đầu Kim Kiên một cái

"Băng Cơ vừa từ cấp trên của Giang Xuân Nam suy bại thành tù nhân của Giang Xuân Nam." Kim Kiên lời ít ý nhiều

Da mặt Bạch Ngọc Đường khẽ giật: "Cái này không đầu không đuôi, quá ngắn."

"Băng Cơ cô nương quả là bản lĩnh cao cường, có thể thoát thân nhanh như vậy, không biết lúc này đến đây là muốn gì?" Nhất Chi Mai cất giọng hỏi

Mắt đẹp của Băng Cơ tối sầm lại, hơi khuy gối, thở dài nói: "Băng Cơ không có ác ý, chỉ muốn mang các vị rời khỏi nơi này." Nhất Chi Mai lắc đầu: "Người và Giang Xuân Nam là cùng một hội, bây giờ lại nói thế, người cho là chúng ta sẽ tin người ư?" Băng Cơ nâng mắt, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi các người cũng thấy được, Băng Cơ đã bị đồng bọn cô lập, không còn đường sống, lòng Băng Cơ lúc này đã như tro tàn, chỉ cầu mong có thể lấy thân chuộc lại tội nghiệt chồng chất mà thôi."

"Chúng ta không tin người được!" Đinh Nguyệt Hoa cao giọng nói

Băng Cơ giương mắt, con ngươi đẹp đẽ mất đi hào quang dạo qua mọi người một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Triển Chiêu

"Triển đại nhân, Băng Cơ tự biết mình tội nghiệt trầm trọng, nhưng Băng Cơ tuyệt đối sẽ không tiếp tục lừa gạt Triển đại nhân nữa chứ! Băng Cơ chỉ muốn giúp các người bình an thoát thân mà thôi!"

"Tiểu Miêu, người không thể tin nàng ta!" Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói thầm bên tai Triển Chiêu

"Nam hiệp, nữ nhân này không đơn giản!" Nhất Chi Mai dặn dò: "Mới đó còn bị Giang Xuân Nam bắt nhốt, vậy mà chỉ trong một lát, đã có thể toàn thân trở ra, còn cố tình xuất hiện sau khi Giang Xuân Nam bị bắt, sợ là bên trong có gian trá!"

"Triển Chiêu, người đừng có vừa thấy mỹ nữ liền mềm lòng đi." Đinh Nguyệt Hoa nói

"Triển đại nhân, xin cân nhắc." Đinh thị song hiệp đồng thanh nói

Triển Chiêu siết chặt mày kiếm, cố định nhìn Băng Cơ một lúc lâu sau, con ngươi đen láy lại dời về phía Kim Kiên

"Kim giáo úy, ngươi nghĩ thế nào?"

"Ôi chao? Ta?" Lòng mày Kim Kiên vo thành hai con giun, nhìn nhìn Băng Cơ, lại ngó sang mọi người, chớp chớp mí mắt, thật cẩn thận liếc nhìn Triển Chiêu một cái: "Cái này, thật ra thuộc hạ có một ý tưởng, không biết có nên nói không..."

"Có gì cứ nói thẳng." Kim Kiên nhìn mọi người, nâng tay ngoắc mọi người vây lại thành một vòng chung quanh mình, thông thông cổ họng, đè thấp giọng xuống: "Thuộc hạ đã căn cứ vào hành vi cử chỉ của Giang Xuân Nam, cùng với nội dung đối thoại của hắn với Băng Cơ, cộng thêm từng lời nói từng hành vi của Băng Cơ lúc trước, tiến hành phân tích tỉ mỉ chuẩn xác, đã cho ra một kết luận vượt trội!" Thần sắc mọi người ngưng trọng nhìn Kim Kiên không chớp mắt

"Chính là ----" Mắt nhỏ Kim Kiên trừng trừng, dựng thẳng một ngón tay lên, nói như thật: "Băng Cơ thích Triển đại nhân!"

Trong phòng động bao trùm tĩnh mịch

"Khụ, thật là một cái kết luận vượt trội." Đinh Triệu Lan vội ho một tiếng nói

Đinh Triệu Huệ xoay người, bả vai âm thầm co rút

"Kim huynh..." Nhất Chi Mai bung trán

"Kim Kiên..." Đinh Nguyệt Hoa lắc đầu

"A~~" Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Triển Chiêu vẻ mặt trêu chọc

Gân xanh trên trán Triển Chiêu âm ỉ co giật: "Kim! Kiên!"

"Chính là, cái đó, ai da..." Kim Kiên trợn mắt nhỏ, lau mồ hôi lạnh trên đầu nói: "Nếu Băng Cơ thích Triển đại nhân, vậy cô ấy đến đây lúc này là hợp tình hợp lý..."

"Kim Kiên ý của ngươi là..." Đinh Nguyệt Hoa nhảy bèn: "Băng Cơ có thể sẽ không cứu người khác, nhưng nhất định phải cứu Triển Chiêu?"

"Đây là phỏng đoán của ta, chỉ cung cấp để tham khảo thôi!" Kim Kiên cười gượng nói

Máy vị nam sĩ liếc nhau, không thể phân định, lại dời ánh mắt về phía Triển Chiêu

Thần sắc Triển Chiêu khẽ động, con ngươi đen sáng quắc, rõ ràng đang nhìn về phía Băng Cơ

Băng Cơ biểu cảm trịnh trọng, mắt đẹp ngăm tủa sáng, dịu dàng đáp lại

Lặng yên gang tấc vọng xa xăm, bóng dáng yêu thương tận chân trời

Một lát sau, Triển Chiêu thu hồi ánh mắt, trầm giọng hỏi: "Băng Cơ cô nương, cô nương vừa nói nếu để cho Giang Xuân Nam dẫn đường, chúng ta chắc chắn chôn thân nơi đây, là vì sao?" Ánh sáng trong mắt Băng Cơ chợt dao động, mím môi trả lời: "Trận pháp trong hang động này chính là do một cao nhân thiết lập, trong trận huyền bí vô cùng, khắp nơi đều có sát khí, ám khí, khí độc, cạm bẫy, nếu Giang Xuân Nam cố tình, chỉ cần lúc dẫn đường chạm vào vài cơ quan, lập tức có thể giết người vô hình, còn hẳn lại có thể an toàn trở ra, không mấy may thương tích." Lời vừa nói ra, mọi người đều hít vào một đợt khí lạnh

"Băng Cơ, người chó nói năng bừa bãi, trong lòng người che giấu tâm tư xấu xa gì, người khác không biết, chẳng lẽ ta lại không biết hay sao!" Giang Xuân Nam khàn giọng hét lớn, mắt đỏ như lửa: "Triển Chiêu, lòng dạ của ả nữ nhân này như rắn rết, ác độc cùng cực, nàng ta đã từng bước lập mưu mô từ khi ở Trần Châu, chỉ muốn giết các người cho nhanh, lúc này lại khẩu phật tâm xà, muốn lừa các người vào bẫy, các người trăm ngàn lần không thể tin nàng ta!" Mọi người nghe vậy, thần sắc lại biến đổi, trong ánh mắt nhìn Băng Cơ lại ẩn chứa nghi ngờ

Băng Cơ ngẩng mạnh đầu, trong con người đẹp đẽ tối tăm xẹt qua ánh nước, cất cao giọng nói: "Nếu Triển đại nhân không thể tin Băng Cơ, chỉ cần để cho Kim giáo úy chọn ra loại độc dược độc nhất cho ta ăn vào!" Cả động yên tĩnh

Mọi người nhìn Băng Cơ một cái, lại liếc Giang Xuân Nam một cái, cuối cùng ném ánh mắt về phía Kim Kiên

Ngón tay Kim Kiên siết chặt túi dược, do dự một lúc lâu sau, mới tiến đến bên cạnh Triển Chiêu, lấy ra một viên thuốc màu lục, thấp giọng nói: "Triển đại nhân, nếu không thì thử viên xác não thần đan này..." Ngón tay thon dài ấn viên thuốc của Kim Kiên xuống: "Không cần." Chợt thấy Triển Chiêu giương mắt nhìn Băng Cơ, con người thanh sạch, ánh mắt trong vắt, tuấn nham như trăng, nâng cánh tay ôm quyền nói: "Băng Cơ cô nương, Triển mỗ tin cô nương."

"Hả?" Mọi người cùng kêu lên kinh hoàng

Triển Chiêu quay đầu, nhìn về phía mọi người: "Triển Chiêu tin Băng Cơ cô nương thiên lương chưa mất, Triển Chiêu nguyện tin một lần." Mọi người nhìn vào đôi con người đen trong suốt của Triển Chiêu, đến mở miệng phản bác cũng không cách nào thốt nên lời

Kim Kiên mồ hôi lạnh đầy đặc, nhỏ giọng nói thầm: "Ý kiến của ta quá thật chỉ để tham khảo mà!" Bạch Ngọc Đường thở dài một hơi: "Tên mèo

thời này, đúng là lòng dạ mềm yếu, suy nghĩ liều mạng!”

“Quên đi quên đi, dù sao ai dẫn đường cũng đều như nhau cả, có câu: Diêm Vương gọi người chết canh ba, sao có thể để người sống đến canh năm.” Hai tay Nhất Chi Mai trải ra, bộ dáng không hề gì: "Tại hạ cũng lười suy nghĩ." Đinh Nguyệt Hoa liếc xéo Nhất Chi Mai một cái: "Tên lười!" Đinh Triệu Huệ xoay xoay con người, hai tay vòng ngực: "Cũng được, đi theo một mỹ nhân, nói chung còn vui tâm vui mắt hơn đi theo tên Giang Xuân Nam này.”

“Ta sẽ tin Triển đại nhân một lần." Đinh Triệu Lan gật đầu

Trong tròng mắt Băng Cơ nhất thời che lấp một tầng sắc nước mỏng manh sáng rực, hơi khom người phúc thân, khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Băng Cơ...Đa tạ..." Trong nháy mắt, mọi người như thấy cơn gió lạnh thổi sóng nước lăn tăn, cánh hoa sen hồng phấn chiếu soi ánh nắng chiều, trong lòng cũng dần trở nên ổn định

"Ngu xuẩn! Một đám ngu xuẩn!" Giang Xuân Nam kêu gào

"Câm miệng!" Đinh Nguyệt Hoa nâng tay điểm á huyết của Giang Xuân Nam

"Chư vị, mời đi theo ta." Băng Cơ xoay người hướng tới một đường động bên trái nói

Mọi người trầm mặc, lập tức bước đi theo lời của Băng Cơ

Đinh Triệu Huệ túm Giang Xuân Nam, Bạch Ngọc Đường và Nhất Chi Mai dìu nhau, Đinh Triệu Lan đỡ Đinh Nguyệt Hoa, Kim Kiên đi theo phía sau Đinh Nguyệt Hoa, Triển Chiêu cũng Tiểu Dật đi cuối, tất cả theo sau Băng Cơ dẫn đường

Lại là một đường khúc khuỷu khó đi, đường động lần này so với trước còn thấp hẹp hơn, đi đến chỗ hiểm, gần như phải bò sấp vượt qua, nước trên đỉnh động thường xuyên nhỏ giọt vào cổ, làm người ta giật mình từng chập, không khí oi bức ngọt ngào, ẩm nóng khó chịu, đợi sau khi tới được hang động rộng rãi một chút, hầu như ai nấy cũng đã mồ hôi đầm đìa

"Đi nữa nén hương nữa sẽ tới được cửa ra." Băng Cơ lau mồ hôi, khẽ thở gấp nói

Tất cả mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm, xốc lại tinh thần tiếp tục đi tới

Bên cạnh hang động rộng rãi này lại có rất nhiều đường rẽ, ngẫu nhiên lại có tiếng gió thổi tới từ trong động, u u dấy lên, còn giống như tiếng quý khóc ma cười, rất rợn người

"Nghe ra giống như có người đang khóc..." Đinh Nguyệt Hoa lầm bầm

"Hơn nữa hình như là quý khóc." Kim Kiên xoa xoa da gà nổi trên người

Đinh Triệu Lan đột nhiên dừng lại: "Không đúng, chính là tiếng khóc của nữ tử!" Lời vừa nói ra, mọi người đều định thần lắng nghe, quả nhiên, trong tiếng gió mơ hồ thấp thoáng, đúng là có mang theo tiếng khóc lóc yếu ớt của nữ tử, phiêu phiêu dang dang, như có như không, làm cho người nghe sờn tóc gáy

"Không, không phải là quý làm ồn chứ..." Kim Kiên run cổ họng nói

"Trên đời này không có quý! Chỉ có kẻ giả thần giả quý!" Bạch Ngọc Đường quát lạnh một tiếng

"Băng Cơ cô nương!" Triển Chiêu đột ngột cất giọng: "Bên trong hang động này có phải đang nhốt rất nhiều nữ tử giống với mật đạo ngầm trong phủ An Lạc Hầu Bàng Dục?" Mọi người nghe xong đều có vẻ mặt nghi

hoặc, chỉ có Kim Kiên giật mình nhớ tới cảnh tượng khủng khiếp đã gặp phải trước kia

Trong lòng đất dưới hang của con cua nhỏ ở Trần Châu, hình như cũng từng trình diễn qua một màn như vậy rồi! Thân hình Băng Cơ chấn động dữ dội, chậm rãi xoay đầu, trong đôi mắt đẹp chứa ngập thâm lương: "Triển đại nhân trí nhớ thật tốt."

"Chẳng lẽ những nữ tử này chính là..." Kim Kiên phỏng đoán

Băng Cơ vẽ ra một ý cười yếu ớt: "Làm sao có thể, những nữ tử đó đã chết từ lâu. Nơi này đều là công lao của Giang Xuân Nam."

"Giang Xuân Nam ----- Vân Dung xã ----- chẳng lẽ những cô nương bị Vân Dung xã cưỡng ép bắt đi đều ở trong này?" Đinh Triệu Huệ cả kinh nói

"Vậy còn đứng đây làm gì? Không mau đi cứu người?" Đinh Nguyệt Hoa hô

Triển Chiêu nhìn phía Băng Cơ: "Còn phiền Băng Cơ cô nương dẫn đường." Băng Cơ nhìn Triển Chiêu: "Triển đại nhân thật sự muốn cứu họ sao?"

"Đương nhiên muốn cứu!"

"Cứu, hoặc là chẳng bằng không cứu..." Băng Cơ buông mắt nhẹ giọng nói

"Chẳng lẽ lại thấy chết mà không cứu?" Đinh Nguyệt Hoa lên giọng hỏi

"Các người sẽ hiểu ngay thôi..." Băng Cơ khẽ thở dài một hơi, xoay người đi đến một lối rẽ

Đi ước chừng một chén trà nhỏ, liền tới được một thông đạo rộng lớn

Hai bên thông đạo, hõm sâu dày đặc từng cái hang nhỏ cao tầm nửa thân người, trước mỗi cái hang đều găm đứng một hàng rào cột sắt, trên cửa còn vắt ngang một ổ khóa to bằng, nhìn sâu vào trong, loại hang này chi chi chít chít, xếp đầy chật hai bên vách động, tối đen rợn người, lại có hơn mấy trăm cái

"Đây không phải là..." Đinh Nguyệt Hoa nhìn về phía Kim Kiên

"Thông đạo giam chúng ta trước đó..." Kim Kiên tiếp lời

Chợt nghe trong khắp hang động, ngấm vang lên tiếng xiềng xích rung lắc, tiếng khóc mơ hồ. Tiếng khóc thút thít vừa nghe được lúc nãy đúng là truyền ra từ trong hang động này

Bạch Ngọc Đường tiên phong, xông lên cái hang đầu tiên, dùng bảo kiếm chém đứt khóa cửa, ngã người vào trong, kéo một người ra

Nhưng đợi đến khi cái người bị xiềng xích kéo lôi này lộ ra dưới ánh lửa, tất cả mọi người lại sợ đến ngây dại

Đây...Là người sao? Tóc dài quét đất xám trắng không ánh sáng, quần áo trên người ngập ngụa vết bẩn, rách nát tả tơi, theo kiểu dáng mà suy đoán, xác nhận là váy nữ, lại gần như treo móc trên người, toàn thân gầy trơ xương như que củi, màu da xanh sẫm, không hề trơn sáng, giống như vỏ cây già cỗi bọc lên xương trắng, chỗ cổ tay hẳn bày ngang tám dọc vết đao chém; nhìn lên mặt, hai gò má trũng xuống, thần sắc tái xanh, hai hốc mắt hõm sâu, trong mắt không hề có chút ánh sáng, một vùng tịch mịch, chỉ có thể dựa vào cái miệng đang mơ hồ phát ra tiếng nấc nghẹn ngào mới đoán được người này vẫn còn sống

Nữ tử này nhìn thấy ánh sáng, lại cứ như thấy quỷ, cả người lạnh run, buồn thanh khóc lóc

"Sao, sao nàng ấy lại biến thành như vậy?" Đinh Nguyệt Hoa che miệng, mắt hạnh ửng đỏ

"Các nàng ấy đã trở nên người không giống người, quý không giống quý, cho dù có cứu các nàng ấy ra ngoài, cũng không thể dung nạp trên hậu thế, bị người phi nhủ, xem như ma quỷ...Cho dù như vậy, các người vẫn muốn cứu sao?" Giọng Băng Cơ vang lên yếu ớt, làm người ta không rét mà run

"Dù như vậy cũng phải cứu!" Tiếng nói trong trẻo của Bạch Ngọc Đường vang lên

Băng Cơ cười bi thương: "Trên đời này không ai có thể cứu các nàng ấy..."

"Băng Cơ cô nương không nên bi quan như vậy." Triển Chiêu khẽ lắc đầu, con ngươi sáng trong: "Chỉ cần còn sống, nhất định có cơ hội tiếp tục sống." Nói đến đây, Triển Chiêu hơi nghiêng đầu: "Kim giáo úy ----" Lại phát hiện bóng người nhỏ gầy kia đã sớm ngồi xổm xuống bên cạnh nữ tử kia, tỉ mỉ chữa bệnh

Một tia vui mừng quét qua tuấn nhan như ngọc

Ngón tay Kim Kiên lần dò bắt mạch, mắt nhỏ nhắm tịt, thái dương đỏ mề hôi, hồi lâu cũng không có động tĩnh

"Thế nào?" Mọi người vẻ mặt căng thẳng

"Thân trúng kịch độc, mất máu quá nhiều, khủng hoảng quá độ, dinh dưỡng không tốt, mất nước mất hồn ----" Lòng mảy Kim Kiên nhăn thành một gút, lại chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt đau thương kịch liệt nhìn về phía Triển Chiêu: "Triển đại nhân, cực kỳ không ổn!" Tim mọi người lập tức xách lên cổ họng. Vẻ mặt Triển Chiêu chùng xuống: "Kim giáo úy, người cứ nói thẳng không sao." Kim Kiên hít hít cái mũi, cắn chặt răng, cứ như cố

lấy mười tám phần dưỡng khí: "Dược vật trị liệu kia tuyệt đối là đắt tiền muốn chết!"

"..." Mọi người nhất thời bung trán

Triển Chiêu buông lỏng chân mày, khóe môi nhẹ cong: "Tất cả đều báo công trưởng!"

"Như vậy không thành vấn đề!" Kim Kiên nhếch môi cười

Tim mọi người cuối cùng về lại chỗ cũ, nhìn Kim Kiên vẻ mặt dờ khóc dờ cười

"Vậy còn chờ cái gì, cứu người thôi!" Đinh Triệu Huệ xắn tay áo, lập tức xông lên

Chỉ một thoáng, trong đường động bóng người chớp bay, tiếng xiềng xích đứt gãy không ngừng vang lên bên tai. Đinh thị song hiệp bị thương nhẹ phải đi ra xa tra xét, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường bị thương nặng thì phụ trách chỗ gần, còn bị trọng thương cộng thêm công lực tiêu tán như Đinh Nguyệt Hoa, thì chịu trách nhiệm khuân vác, Nhất Chi Mai thì giúp tất cả các nữ tử được cứu ra tháo dỡ xiềng xích tay chân

Không bao lâu, đã có hơn bốn mươi nữ tử được cứu ra, từng người đều được đưa đến trước mặt Kim Kiên. Trong số những nữ tử này, có vài người có chung triệu chứng với nữ tử kia, phần đông còn lại, bệnh trạng lại nhẹ hơn rất nhiều, thần trí chưa mất, lúc này được cứu ra khỏi ngục, ai nấy cũng quá mừng mà khóc

Trong lúc nhất thời, khắp hang động đều phủ ngập tiếng khóc thút thít, mọi người lại không thể khuyên giải an ủi từng người, ai ai cũng bận đến tối mặt tối mày

Băng Cơ đứng lui ở một bên, ngậy ngốc nhìn mọi người bận rộn, trong miệng thì thầm với chính mình: "Chỉ cần còn sống, nhất định có cơ hội tiếp tục sống..." Ánh nước mơ hồ dần dần loàn ra trong đôi mắt đẹp: "Nếu...Nếu nói sớm hơn một chút...Sẽ..." Một giọng nói ngắt ngang lời thì thầm của Băng Cơ

"Băng Cơ cô nương, động tù này có hơn năm trăm cái, tại sao chúng ta tra xét xong toàn bộ, lại chỉ có hơn bốn mươi người này?" Đinh Triệu Lan đi đến trước mặt Băng Cơ hỏi

"Chẳng lẽ đã bị dời đi rồi?" Đinh Triệu Huệ phỏng đoán

Băng Cơ cúi đầu, giấu đi ánh nước trong mắt, chậm rãi lắc đầu: "Nơi này thuộc quản lý của Giang Xuân Nam, Băng Cơ không rõ lắm..." Mọi người lại chuyển ánh mắt về phía Giang Xuân Nam, chỉ thấy trong mắt Giang Xuân Nam cháy rực phần nộ, thái độ có chết cũng không hợp tác, nhất thời thở dài không thôi, cuối cùng đành phải quyết định cứu những nữ tử này trước, đợi sau khi rời khỏi động sẽ báo cáo với quan phủ, để cho phủ nha phái người đến đây điều tra kỹ càng

Nhưng những nữ tử này đều không còn sức bước đi, thậm chí có người bị đánh mất thần trí, rốt cuộc Kim Kiên không thể không cắn răng nuốt lệ lấy ra toàn bộ thuốc bổ trong túi dược, đút cho từng nàng ăn vào, bấy giờ những nữ tử này mới có thể miễn cưỡng đi lại

Mọi người chỉnh đốn lại đội ngũ, bảo hộ các nữ tử ở giữa, tiếp tục theo sau Băng Cơ trở ra theo đường cũ, lại ước chừng một nén nhang sau, mọi người liền cảm thấy chỗ đặt chân dần dần trở nên khô ráo, đường đi có xu thế bình thường lại, không khí xung quanh bất chợt trở nên nhẹ nhàng khoan khoái còn ẩn chứa hương hoa. Tinh thần mọi người cực kỳ phấn chấn, bước chân cũng nhanh hơn, sau khi vòng qua hai khúc quanh, một luồng không khí mới mẻ thổi đến phả vào mặt, một tia sáng chói lọi lấp lánh ở cửa động

Đội Đinh thị song hiệp đi đầu tiên rảo nhanh bước chân, nhảy người lên một cái lập tức xông ra ngoài

Mấy người theo sau tức thì tăng cường bước chân đi gấp ra cửa động, chỉ một thoáng, trước mắt rộng mở thoáng đãng

Dõi mắt nhìn lên, mây bay trời rộng, đan khảm rắng thu, núi thẳng biếc xanh trùng điệp chiều tà, chim bay dọc trời cao in thành vết tích

Chỗ đang đứng, là ở giữa một biển phù dung nở rộ, vạn hoa ngàn nhụy, muôn hồng nghìn tía, gió mát phát cành, cánh hoa son tung bay lả tả, tựa như mỹ nhân say men, thẹn thùng múa lượn, hết như tiên cảnh trong tranh

"Chư vị, chúng ta đến rồi." Băng Cơ xoay người, hướng tới mọi người phúc thân

Mọi người đứng chôn chân tại chỗ, ngắm nhìn quang cảnh đẹp đẽ hiếm có chung quanh, trong nhất thời, lại thấy như đã cách xa một đời

Những nữ tử được cứu ra vừa thấy cảnh này, tức thì hai mắt đẫm lệ, ai nấy đều quỳ rạp xuống đất, gào khóc không dứt

Mọi người nhất thời chua xót trong lòng, vội hạ giọng an ủi hồi lâu, tiếng khóc mới dần dần giảm xuống

Triển Chiêu tiến lên, hướng tới Băng Cơ ôm quyền: "Băng cơ cô nương, nơi này là đâu?"

"Là Túy Sương viên phía sau núi Phượng Hoàng, xuyên qua vườn hoa này chính là hậu viện của Vân Dung xã, tiếp đó ra khỏi cửa chính của Vân Dung xã, lập tức có thể xuống núi." Băng Cơ trả lời

Mọi người nghe vậy quá mừng rỡ, những nữ tử đang quỳ lại reo hò từng trận

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Băng Cơ, đi thẳng qua biển phù dung

Lúc đi xuyên qua biển phù dung, gương mắt nhìn lên khung cảnh chung quanh tràn ngập tươi đẹp, mũi ẩm hương hoa, như thể hương thơm thoát ra từ tận đáy lòng, nhánh hoa lay động, hương hoa tranh múa, say mê hồn người

"Cảnh đẹp như vậy, giá như có một bầu rượu..." Nhất Chi Mai chẹp chẹp miệng

"Lại có thêm một bàn đồ ăn ngon ----" Đinh Nguyệt Hoa sờ sờ cái bụng ục ục kêu vang

Đinh thị song hiệp liếc nhau, ánh sáng trong mắt chớp lóe liên hồi

"Chỗ này, nếu khai phá thành địa điểm du lịch, bạc kia tuyệt đối là đồng lớn đồng lớn!" Kim Kiên chắc chắn lưỡi ước tính

Triển Chiêu ghé mắt nhìn qua, ngắm thân thể nhỏ gầy bên cạnh, một chút ý cười say lòng người nhiễm lên tuần nhan

"Dung tục! Các người quá dung tục!" Bạch Ngọc Đường gật gù đắc ý, một bộ dáng phong lưu từng trải: "Hắn là phải tìm một mỹ nhân tuyệt sắc đánh đàn thổi tiêu mới đúng!" Cứ như để đáp lại yêu cầu của Bạch Ngọc Đường, gió mạnh thành linh nổi dậy, lại chân thật đưa tới một tiếng tiêu. Nhưng tiếng tiêu này tuyệt đối không phải là tiên nhạc du dương, mà là ác quỷ giục hồn

Bén nhọn, lạnh như băng, đâm thẳng màng tai

Thân hình mọi người chột khựng lại, vũ khí leng keng ra khỏi vỏ, thân thể dịch chuyển nhanh chóng, mặt ngoài lưng trong, vòng thành chu vi hình tròn, b ảo vệ tất cả nữ tử ở trong vòng, đưa mắt cảnh giác mọi nơi

Kim Kiên phản ứng đầu tiên vọt tới bên cạnh Triển Chiêu, xem xét Tiểu Dật, phát hiện Tiểu Dật vẫn ngủ như chết không chút tiếng động, cũng không hề có dị trạng

Mà tiếng tiêu kia, lại trôi đi như chưa từng có

"Chẳng lẽ là nghe lầm?" Nhất Chi Mai ngạc nhiên nói

Nhưng nháy mắt tiếp theo, tiếng tiêu lại trôi dậy, lần này mọi người nghe được hết sức rõ ràng, nhất thời thần sắc hoảng hốt

Mà tiếng tiêu này dường như là truyền ra từ trong vòng bảo vệ sau lưng

"Sao lại ----" Tiếng thét chói tai của Băng Cơ vang lên rồi tắt ngấm, một bóng người bị hất tung ra từ phía sau mọi người, rầm một tiếng ngã rơi xuống đất

"Băng Cơ cô nương?" Mọi người quá sợ hãi, trơ mắt nhìn Băng Cơ đang nằm quy trên đất, trên trán máu me giàn giụa, lại phát hiện bản thân không thể động đậy nửa phần, vũ khí bảo kiếm trong tay đều rớt sạch xuống đất

Trên cổ và tứ chi mỗi người rõ ràng đều bị từng cánh tay khô gầy cuốn siết chặt chẽ, giống như dây leo, mãng xà quấn thân

Là những nữ tử vừa mới cứu ra! Mọi người đồng thời ý thức được sự thật làm người ta kinh hoàng này

Một người chậm rãi đi ra từ phía sau mọi người, thân buộc dây thừng, khuôn mặt bầm tím, đứng vững thân hình trước mặt mọi người, chậm chậm xoay thân, lạnh lùng nhìn mọi người

Trong miệng hắn ngậm một cây đoản tiêu xanh biếc dài nửa tấc, lúc này, đang phát ra tiếng tiêu làm lòng người run sợ ---- chính là Giang Xuân Nam

Nương theo tiếng tiêu thoát to thoát nhỏ, lập tức có một nữ tử thân sắc cứng đờ đi ra khỏi đám người, tháo bỏ dây thừng đang trói hãm

Giang Xuân Nam nâng tay giải huyết đạo cho mình, đầu lưỡi lật lên, đem đoản tiêu giấu vào trong miệng, hương tới mọi người lộ ra ý cười thâm độc

"Kết quả, vẫn là bản công tử cao cò nhất!"

"Giang Xuân Nam, ngươi!" Bạch Ngọc Đường vừa phá miệng mắng nửa câu, nửa câu sau lại bị cánh tay khô héo trên cổ ghì trở về

Giang Xuân Nam trừng ánh mắt khinh thường liếc Bạch Ngọc Đường một cái, lại nhìn về phía Băng Cơ đang ngã trên mặt đất, đột nhiên đổi thành vẻ mặt dịu dàng khiến người ta sồn tóc gáy, đưa tay muốn đỡ Băng Cơ: "Băng Cơ, có phải rất đau không?"

"Cút! Cút ngay!" Băng Cơ hét văng cánh tay của Giang Xuân Nam ra, máu loãng từ trên trán chảy xuống đôi mắt mở to phẫn nộ: "Ngươi thật to gan, dám tự ý nuôi dục hạ độc khổng chế huyết sĩ, nếu để cho chủ nhân biết được, chắc chắn cho ngươi chết không toàn thây!" "Biết thì thế nào?" Giang Xuân Nam ngồi xồm xuống, một bộ mặt kiên nhẫn lên tiếng giải thích: "Tóp huyết sĩ này vốn là bọn không đạt chuẩn bị vứt đi, ta biến bọn vứt đi thành vật quý, lợi dụng bọn chúng để giết Triển Chiêu, bắt Kim Kiên, chủ nhân thưởng cho ta còn không kịp, thế nào lại trách ta?"

"Ha ha ha, ban thưởng?" Băng Cơ cười lạnh một trận, ánh mắt rét căm: "Ngươi đã quên Bàn Dục chết thế nào rồi ư?" Lời vừa nói ra, đuôi lông mày Giang Xuân Nam nhất thời run lên, một tia hoảng sợ hiện lên khuôn mặt: "Sao có thể đánh đồng bản công tử với tên phế vật chỉ biết phóng túng đó?"

"Không thể đánh đồng sao!" Băng Cơ lạnh giọng mỉa mai: "Người ta lớn nhỏ cũng là Hầu gia, còn ngươi là cái gì?"

“Câm miệng! Câm miệng!” Giang Xuân Nam tát một phát vào mặt Băng Cơ, trên làn da nõn nà nhất thời ấn ra năm vết máu

"Tại sao nàng lại đối với ta như vậy? Tại sao lại đối với ta như vậy?" Giang Xuân Nam đứng bật dậy hét lớn, trong mắt đầy rẫy điên dại: "Ta đối với nàng tình cảm sâu đậm, nàng nói gì ta cũng nghe theo, ta chung tình với nàng như thế, tại sao nàng..." Nói đến đây, đột nhiên thần sắc Giang Xuân Nam biến đổi, chậm rãi xoay người nhìn về phía Triển Chiêu: "Đúng rồi! Là do ngươi! Đều là do ngươi! Nếu không phải là ngươi! Làm sao Băng Cơ lại di tình biệt luyện (*)? Làm sao lại ngoảnh mặt khinh thường ta? Triển Chiêu, đều là do ngươi!" (*) Giống như câu thay lòng đổi dạ

Nói đến câu cuối cùng, giọng nói đã trở nên the thé khàn đặc, gần như biến điệu

"Giang Xuân Nam, ngươi muốn làm gì?" Băng Cơ chợt biến sắc, giãy giụa bò lên quát lớn

"Làm cái gì à?" Trong ngực Giang Xuân Nam truyền ra tiếng cười độc ác, cúi người nhặt lấy bảo kiếm Cự Khuyết của Triển Chiêu, sát ý điên cuồng hăng hăng đốt cháy trên người Triển Chiêu: "Triển Chiêu làm cho ta sống không bằng chết, ta cũng muốn làm cho hã sống không bằng chết!" Hàn quang Cự Khuyết xiết bay chớp lóe, hòa cùng sát khí đặc quánh đâm tới ngực Triển Chiêu

"Tiểu Miêu!"

“Triển đại nhân!”

“Triển Chiêu!!” Mọi người hồn phi phách tán, kinh hoàng hét lên

"Không!!" Băng Cơ giọng như nhỏ máu, đột nhiên bật người lên, nháy mắt đã bỏ nhào vào bên cạnh Giang Xuân Nam, vươn hai tay muốn nắm lấy lưỡi kiếm

Khóe môi Giang Xuân Nam vạch ra một độ cong dữ tợn, lưỡi kiếm khê dịch, lại đột ngột chuyển hướng ở một khắc cuối cùng, đâm vào người ở gần Triển Chiêu nhất

Diễn biến thay đổi quá nhanh, những người khác chưa kịp phát hiện, chỉ có Triển Chiêu đối mặt trực diện với sát khí là nhận ra ngay tức khắc, thành linh như năm tia sét dữ oanh tạc đỉnh đầu, tim nứt toác hồn vỡ tan

"KHÔNG ----" Phụt!!!! Một âm thanh vang lên dữ dội, mũi kiếm sắc bén đâm ngay vào giữa tim

Một dòng máu đỏ bắn ra trước mắt Triển Chiêu, con người đen láy nhuộm thành một hồ trũng ngập máu

"KIM KIÊN!!!"

Hồi 10: Cánh hoa vương lệ gọi ngày tàn, đêm sâu cạn chén tiễn hồn ai

"Tí tách, tí tách ----" Từng giọt máu tươi chậm rãi chảy dọc theo bảo kiếm Cự Khuyết, nương theo kiếm tuệ nhỏ giọt rơi xuống đất, tụ thành một vũng đỏ gai mắt

Hai mắt Triển Chiêu nứt toác, con người đỏ gay, tay chân kịch liệt giãy giụa, thế nhưng lực không chế của đám nữ tử kia lại mạnh mẽ cùng cực, cánh tay khô héo chặt chẽ vây khốn Triển Chiêu, chớ nói tứ chi thân thể, liền ngay cả cổ cũng không thể dịch chuyển nửa phân, dù giãy dựa cấp mấy, cũng không cách nào biết được tình hình của thân thể nhỏ gầy cách mình cùng lắm chỉ ba bước chân, chỉ còn biết để bản thân bị ép buộc nhìn thẳng về phía trước, hướng về phía Giang Xuân Nam vẻ mặt tràn ngập ý

cười dữ tợn, hung hăng trừng mắt nhìn mình, cầm trong tay bảo kiếm nhuộm máu tươi

Dần dần, khuôn mặt tươi cười kia chậm chậm biến dạng vặn vẹo, cuối cùng lại biến thành vẻ mặt hoảng sợ

Chợt thấy Giang Xuân Nam buông rơi bảo kiếm trong tay, lão đảo lùi ra sau một bước, quỳ phịch xuống đất, ngoắc ngoắc mắt trừng thẳng tới người bên cạnh Triển Chiêu, cứ như nhìn thấy một cảnh tượng làm người ta khiếp hãi, mồm miệng há nửa, môi run run không ngừng, một đoạn đoạn tiêu xanh biếc trượt ra khỏi lưỡi rơi xuống đất

Một trận gió táp vút lên, cánh hoa màu son bay lượn chia cách, gió thổi đoạn tiêu, tiếng tiêu chói tai rít gào quét tới

Cánh tay khô héo đang bám trụ Triển Chiêu đột ngột mềm rũ xuống không hề báo trước, Triển Chiêu phát động nội kinh, nháy mắt thoát khỏi kìm chế, thân hình vụt chuyển, gập giọng hô: "Kim ----" Cảnh tượng đập vào mắt khiến Triển Chiêu như bị sét đánh, trong đầu một mảnh trống rỗng

Bảo kiếm Cự Khuyết đâm thật sâu vào giữa tim, máu tươi nhỏ giọt chảy ra theo lưỡi kiếm. Sắc mặt Kim Kiên trắng bệch, mắt nhỏ trợn trừng, con ngươi tối đen rỗng tuếch nhìn thẳng tắp về phía trước, thân thể nhỏ gầy vẫn không nhúc nhích

Người phía trước Kim Kiên, váy đen quét đất, dung nhan tuyệt sắc, con ngươi chứa nước mắt đi ánh sáng, sắc mặt như giấy, chính là Băng Cơ

Hai thân hình ở cùng một chỗ dính sát vào nhau, Băng Cơ phía trước, Kim Kiên phía sau, lưng Băng Cơ sít sao tựa vào ngực Kim Kiên, hai tay Kim Kiên nắm chặt lấy hai tay Băng Cơ

Bảo Kiếm Cự Khuyết tựa như một cây dùi đinh thật dài, găm chặt chẽ hai người vào cùng một chỗ

Sắc máu chói mắt, sắc đỏ kinh hoàng, làm cho người ta không phân định rõ là máu của một mình Băng Cơ, hay là máu của cả hai người

Triển Chiêu cảm thấy trong lòng co rút kịch liệt, một dòng tanh nồng thoáng chốc trào lên cổ họng, tơ máu nhỏ mảnh tràn ra khỏi đôi môi mím chặt, chảy xuống..

Cự Khuyết chỉ đâm vào một mình Băng Cơ, hay là đâm xuyên qua tim của cả hai người? Triển Chiêu không nhìn rõ, cũng không dám nghĩ, trong con ngươi đen phủ tràn hoảng loạn, ngón tay thon dài run rẩy hỗn loạn

Mọi người cùng lúc thoát khỏi vây hãm, khi nhìn đến cảnh tượng khiếp đảm này, tức thì rối loạn không cùng, vội vàng xông lên trước, lại không dám làm bừa động vào hai người dù một chút, chỉ có thể trừng mắt lo lắng, giọng hô quát lộn xộn: "Tiểu Kim Tử!"

“Kim Kiên!”

“Băng Cơ cô nương!”

“Kim giáo úy!" Triển Chiêu hung hăng dần xuống dòng máu tanh cơ hồ muốn tuôn ra khỏi miệng, gắng gượng đè nén giọng nói run rẩy không ngừng, thấp giọng gọi: "Kim...Kiên..." Thân thể Kim Kiên run bắn, mắt nhỏ chậm chậm chuyển động, con ngươi ám đạm sau khi chạm đến con ngươi đen của Triển Chiêu, dần dần khôi phục trong trẻo, đôi môi giật giật, lại không hề phát ra âm thanh

Giọng Triển Chiêu run lên ác liệt: "Kim Kiên!"

“Tiểu Kim Tử!" Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước, trong đôi mắt hoa đào cháy rực tơ máu

Mắt nhỏ Kim Kiên nảy lên sắc đỏ, lui về phía sau một bước, hai tay vòng giữ lấy thân thể Băng Cơ, chậm rãi quỳ rạp xuống đất, Băng Cơ nương

theo động tác Kim Kiên, mềm nhũn ngã vào lòng Kim Kiên

Lúc này mọi người mới thấy rõ, trước ngực Kim Kiên không hề có vết máu, ngay cả quần áo cũng không tổn hại nửa phần, đúng là chưa mấy may thương tích, nhưng xem sắc mặt kia của Kim Kiên, so với Băng Cơ ngực cắm xuyên trường kiếm còn tái nhợt hơn ba phần

Một mảnh yên lặng

Triển Chiêu nhẹ nhõm buông lỏng nắm tay, quỳ một gối bên cạnh Kim Kiên, trầm giọng hỏi: "Băng Cơ cô nương ---- thế nào rồi?" Ngón tay nhỏ gầy của Kim Kiên run run đưa về hướng thanh trường kiếm trên ngực Băng Cơ, vừa chạm đến mũi kiếm, lại giống như điện giật đột ngột thu hồi, lẩm bẩm nói: "Tim bị đâm thủng...Không thể cứu...Đã không thể cứu..." Mọi người quỳ bao quanh Băng Cơ, trong mắt đều tràn ra vẻ đau thương

"...Băng, Băng Cơ...cứu ta..." Kim Kiên ôm Băng Cơ, mắt nhỏ đỏ gay

Băng Cơ nằm trong lòng Kim Kiên, ngực nhấp nhô chậm rãi, làm thanh Cự Khuyết đâm vào lòng ngực Băng Cơ cũng chậm rãi lên xuống, dòng máu đỏ tươi chảy ra từ miệng vết thương, nhuộm dần mảng đất dưới thân, trên mặt lại chậm rãi nứt ra một nụ cười thản nhiên, thanh nhã điềm tĩnh, làm cho biển phù dung lộng lẫy bốn phía đều phải ghen hờn

"Băng Cơ...Cả đời gây quá nhiều tội ác...Nay...Có thể như vậy...Tất nhiên là...Tốt nhất...Khụ khụ..." Một búng máu đỏ trào ra từ trong miệng Băng Cơ

"Băng Cơ cô nương!" Mọi người cùng kêu lên đau xót

Ngón tay Triển Chiêu bay nhanh điếm lên vài huyệt đạo của Băng Cơ, Kim Kiên lập tức lấy từ trong lòng ra một viên thuốc màu vàng, nhét vào trong miệng Băng Cơ

Viên thuốc vừa vào miệng tức thì tan ra, Băng Cơ nhẹ nhàng thở ra hai miệng khí, hai tròng mắt khôi phục lại vài phần thần thái

"Triển, Triển đại nhân..." Băng Cơ chuyển tầm mắt, thẳng tắp nhìn Triển Chiêu, con người đọng nước như hồ xuân khoan thai, tình ý trong sâu thẳm gần như chỉ chực trào ra: "Băng Cơ vẫn...Đối, đối với Triển đại nhân..." Màu đỏ ửng khác thường dần nhuộm lên hai gò má tái nhợt của Băng Cơ: "Triển đại nhân...Đối với...Băng Cơ...Có từng có một tia tình ý..." Thần sắc Triển Chiêu chần động, mày kiếm siết chặt, hầu kết chuyển động vài lần, một chút khổ tâm lan ra trên con người đen láy, mi dài buông xuống nói: "Triển mỗ..." Nói hai chữ, lại không thể nói thêm được nữa

Ý cười đau thương ngập trên khóe môi nhuộm máu của Băng Cơ: "Triển đại nhân...Quả nhiên là...người chân thật nhất thiên hạ...Mặc dù là...lúc này...cũng không nguyện...không nguyện..." Sắc nước trong con người dần dần tụ thành nước mắt trong suốt: "Nếu...Nếu có kiếp sau...Triển đại nhân có nguyện...có nguyện cùng Băng Cơ song túc...song phi...(*)" (*) Thành ngữ chỉ những đôi yêu nhau không thể tách rời

Triển Chiêu đột nhiên giương mắt, cố định nhìn Băng Cơ, giọng nói trầm khàn: "Nếu có kiếp sau...Triển mỗ, Triển mỗ..." Con người đen thâm trầm lại bất tri bất giác dời về phía Kim Kiên

Kim Kiên giật giật khóe miệng, xả ra một khuôn mặt tươi cười vạn phần khó coi, bổ sung một chuỗi từ phía sau: "Kiếp sau Băng Cơ cô nương tất nhiên có thể cùng với Triển đại nhân cộng kết phu thê bạch đầu giai lão tới chết không đôi!" Một chuỗi từ quen thuộc không thể quen thuộc hơn, lại kết thúc bằng chất giọng có chút run run

Đôi mắt đẹp của Băng Cơ chậm rãi chuyển về hướng Kim Kiên, trên dung nhan tao nhã tuyệt thế trải ra chút ý cười nuông chiều, ánh sáng trong con người dần dần tan rã, trong giọng nói mềm mỏng bao phủ dịu dàng: "Đệ đệ tốt...Tỷ tỷ...biết...đệ đối với tỷ...tỷ...rất...tốt..." Âm kết thúc dần dần mỏng manh, một chữ sau cùng đã không còn cách nào nghe rõ

Mi dài cong cong khép lại, ý cười ở khóe môi không tan biến, trên dung nhan khuynh thành phủ che bình thân, gió lạnh lướt nhẹ bên bờ má làm xõa bay mái tóc, khẽ xoa dịu bên tai, Băng Cơ tựa như đang ngủ, bình yên

Trên khoảng đất ướt đẫm máu tươi của Băng Cơ, nhuộm thắm vàng quang, như thể một đóa hoa sen đỏ thắm tuyệt đẹp nở bùng lên quanh thân Băng Cơ, gió thu đột ngột nổi lên, cánh hoa phù dung cuồng vũ như mưa đầy trời, duyên dáng múa lượn, như khóc như than

Mây chiều ngàn dặm bình ỗn hoang vu, bóng núi chập chùng vờn ánh tà dương tịch mịch, hương thơm tiêu tán sót lại lệ đỏ chia ly, gió thu rền vang chôn cất hồn hoa

Đình Nguyệt Hoa nghẹn ngào không thành tiếng, huynh đệ Đình thị, Nhất Chi Mai lắc đầu thờ dài, Bạch Ngọc Đường hung hăng nhắm mắt, Triển Chiêu gắt gao siết chặt nắm tay

Chỉ có Kim Kiên, lẳng lặng ôm Băng Cơ, bất động không nói, như thể đã ngây dại

Mãi đến khi một âm thanh đánh vỡ yên lặng

"Băng Cơ! Băng Cơ! Không, không thể nào, Băng Cơ không chết! Không chết! Băng Cơ là của ta! Ta không cho phép nàng chết!" Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Giang Xuân Nam quỳ gối bên ngoài vòng người, toàn thân phát run, con ngươi đỏ gắt, trong miệng gặm khăn, dáng vẻ như rồ dại

"Đều là do tên vô liêm sĩ ngươi!" Đình Triệu Huệ giận dữ quát trời, đột nhiên đứng bật dậy định xông lên trước

Thình lình, một vệt bóng xám như gió táp lướt nước, vù một chút đã bắn đến trước người Giang Xuân Nam, toàn thân bật nhảy lên không trung,

phóng một cước đá vào ngực Giang Xuân Nam

Giang Xuân Nam đáp lại bằng một cái lão đảo, thất thế lùi về sau mấy bước, mới miễn cưỡng ổn định thân hình, giương mắt nhìn lại, tức thì kinh hãi

Bên trong mưa hoa đầy trời, mắt nhỏ đóng băng, trên khuôn mặt ngày thường vui đùa vuốt mông ngựa, lúc này lại nghiêm túc lạnh lẽo đến rùng mình, không khí xơ xác tiêu điều lướt đến phả vào mặt: "Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng!" Hai mắt mọi người gần như rớt ra khỏi vành mắt, tích tắc sau, lại chết lặng người

Chợt thấy hai chân Kim Kiên nhanh chóng điềm bước, thân như bóng quỷ, trong chớp mắt đã lao người tiến lên, trở tay vẫy tung, một cuộn sương khói màu lục từ giữa ngón tay phun thẳng về hướng mặt của Giang Xuân Nam, mũi chân điềm xuống đất, thân hình chợt vút lên, chân bay nhanh như gió táp, hung tợn đá xoáy đập vào mũi Giang Xuân Nam, mọi người chỉ nghe răng rắc một tiếng, Giang Xuân Nam lập tức ngã sụp xuống đất rú lên lồng lộn, khuôn mặt giàn giụa máu tươi

Một bộ động tác này, thông suốt như nước chảy, liền mạch lưu loát, lại làm cho chư vị hiệp khách thành danh đã lâu trên giang hồ không nhìn kịp, ngốc ra tại trận

Lại thấy Kim Kiên khẽ nhíu mắt, sát ý bắn ra, ngón tay ánh lục phóng thẳng tới hai mắt Giang Xuân Nam

"Kim giáo úy!" Một bàn tay bắt lấy cánh tay Kim Kiên: "Người này không thể chết được." Ánh mắt Kim Kiên run lên, chậm rãi nhìn về hướng người đã ngăn mình lại, mắt nhỏ đỏ bừng, tràn ra nhiều vệt ánh nước: "Băng Cơ...Cô nương...Chết rồi..." Triển Chiêu siết chặt hai hàng lông mày, mắt sáng lướt qua một tia đau thương, nhẹ nhàng đè cổ tay Kim Kiên xuống, định thanh nói: "Triển mỡ biết!"

“Tiểu Kim Tử, nghe Tiểu Miêu đi!” Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước, lần đầu tiên lên tiếng ủng hộ: “Án tử lần này nhiều chỗ quỷ dị, giữ lại tên bại hoại này một mạng, còn có chỗ hữu dụng.” Nói xong lời cuối, mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường lạnh lùng quét về phía Giang Xuân Nam, sát khí như đao

Giang Xuân Nam dùng hai tay bụm lấy mũi miệng, máu đỏ tươi chậm chậm chảy ra khỏi khe hở, mắt đầy hoảng loạn, cả người run rẩy không ngừng, khàn giọng quát: “Các ngươi không thể giết ta, các ngươi không thể giết ta, nếu mà giết ta, cuối cùng cũng không cách nào biết ----”

“Kít!” Một tiếng vang kỳ dị đột nhiên truyền đến từ giữa không trung, cắt ngang câu nói của Giang Xuân Nam

Mọi người cảm thấy da đầu chột lạnh, nhất thời trong lòng kinh hãi, mây thân hình hoá đổi liên hồi, nháy mắt đã rời ra bên ngoài một trượng, Kim Kiền tức thì bị Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mỗi người tóm lấy một cánh tay tha ra khỏi nơi nguy hiểm

Ngay sau đó, trước mắt mọi người liền xuất hiện một cảnh tượng làm người ta khiếp sợ vạn phần

Chỉ thấy tứ chi của Giang Xuân Nam mở rộng bốn phía, cứ như pháo châm ngòi, thành linh vút bay lên mấy trượng, sau đó liền yên lặng bất động, run cầm cập ngay giữa không trung

Dưới ánh tịch dương rơi xuống rặng núi, vàng sáng chéch nghiêng, có thể mơ hồ trông thấy ở cổ, cổ tay, cổ chân Giang Xuân Nam lộ ra tia sáng li ti, gió núi thổi qua, tia sáng kia hơi hơi lay động, lại lướt đi theo năm hướng ngược chiều, biến mất vào rừng núi cách đó không xa

"Cái đó ----" Đinh Triệu Huệ nheo hai mắt lại: "Là dây thép?"

“Có chút quen mắt -----” Chân mày Nhất Chi Mai giật nảy, sắc mặt khẽ biến: "Là loại dây thép bắt lấy tiểu ca Nhan gia và Kim huynh ở thôn Du Lâm?"

“Không tốt!” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường đại biến, điềm mũi chân vọt người bay về hướng Giang Xuân Nam

Nhưng vừa bay lên bất quá ba thước, đã bị một bóng lam phóng theo sau tóm rơi xuống mặt đất

"Cẩn thận!" Triển Chiêu kéo cánh tay Bạch Ngọc Đường, trầm giọng nhắc nhở: "Phía trên có bẫy." Mọi người chột lạnh trong lòng, trừng mắt xem xét kỹ càng, lúc này mới kinh hoàng nhận thấy hóa ra trên cao cách đỉnh đầu mọi người một trượng, và chung quanh phạm vi ba thước, ẩn lóa tia sáng, kin kít lay động, không biết từ khi nào những sợi thép kích thước như sợi tóc, dày đặc li ti đã dệt thành một cái lưới lớn, bày ra theo dạng cái bát úp ngược, giam chặt chẽ mọi người bên trong lưới

Nhất Chi Mai hất tay lật ra một chưởng, thổi bay một nhúm cánh hoa, cánh hoa kia chậm rãi bay về hướng lưới tơ, lúc chạm đến dây thép, thoáng chốc bị cắt thành từng mảnh nhỏ

"Dây thép cực kỳ bén!" Đỉnh đầu Đinh Nguyệt Hoa nhỏ xuống một giọt mồ hôi lạnh

Đinh Triệu Lan giơ cương đao lên bổ về phía lưới thép rộng hơn ba thước, nhưng cương đao kia giống như đụng phải tường đồng vách sắt, keng một tiếng bật trở về

"Mẹ kiếp, có bản lĩnh thì ra đây một chọi một với chúng ta, lén lút lập cái loại bẫy hạng ba này thì bản lĩnh cái gì hả?" Đinh Triệu Huệ chửi ầm lên

Đáp lại Đinh Triệu Huệ là tiếng gió vù vù trong núi, còn có tiếng dây thép đang trói chặt Giang Xuân Nam phát ra tiếng "Kin Kít"

Thình lình, tiếng vang chói tai kia thốt nhiên nhanh hơi, mọi người thận trọng ngẩng đầu, chỉ thấy thân hình Giang Xuân Nam run lên dữ dội, sau đó bị dây thép kia kéo lôi, cấp tốc bay vút đi trong không trung, biến mất trong núi rừng âm u

Ngay sau đó, giữa không trung và bốn phía vang lên tiếng "Kin Kít, Kin Kít" không ngừng, đâm thủng màng tai, mọi người chỉ có thể bịt tai cảnh giác, mở to mắt nhìn tia sáng li ti vụt hiện lên rồi biến mất quanh mình, không đến một lát, lưới thép lớn phủ chụp lên mọi người liền biến mất không còn bóng dáng

Còn chưa đợi mọi người phục hồi lại tinh thần, lại nghe thấy một tiếng nổ vang dữ dội, đất rung núi chuyển, mọi người nhất thời quá sợ hãi, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy cửa hang động vừa đi ra lúc nãy khói đen nồng nặc, khói đá đổ sụp, một lúc lâu sau, khói đen tản đi, hé ra một cửa động nứt đá đổ nát, toàn bộ đã bị chôn vùi kín mít, ngay cả nửa điểm khe hở cũng không lưu lại

Một mảnh tĩnh mịch

Dưới ánh tà chiều chậm rãi về Tây, sắc trời dần dần trở tối, gió núi vù vù thổi qua tầng mây u uất, nghẹn ngào như tiếng khóc của quỷ

Thần sắc mọi người ngưng trọng, ổn định nhìn biến phù dung bốn phía nở tung yêu dã, bóng hoa phù dung chồng chất xiêu vẹo, như quỷ địa ngục lắc lư múa lượn, làm người ta không rét mà run

* Sau đó, một tháng trôi qua

Trong một tháng này, mọi việc đều kể thành giai đoạn

Tiểu Dật được Kim Kiên giải độc xong, sau khi mở mắt tỉnh dậy, đã bị lão ca Nhan Tra Tán nhà mình giáo huấn tỉ mỉ một chút, sau đó lập tức

dâng hương kính trà bái Nhất Chi Mai làm thầy, cũng lấy thân phận đồ đệ ở lại Đình trang săn sóc cái xương đùi bị đập gãy của Nhất Chi Mai. Và cũng từ lúc Nhất Chi Mai tiêu phí hết hai trăm năm mươi lượng bạc mua mười hộp "Mỡ nổi xương" đặc hiệu từ chỗ Kim Kiên, ngày ngày xoa trị, hiệu quả trị liệu rõ rệt. Chỉ có điều không biết vì sao, từ đó về sau mỗi ngày bên trong Đình trang đều có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Nhất Chi Mai -----Ba huynh muội Đình thị vận khí tốt nhất, trải qua đại nạn, bất quá chỉ bị chút vết thương ngoài da, năm ba ngày liền khỏi hẳn. Chỉ là sau khi trở lại Đình trang, huynh đệ Đình thị lại không tiếp tục nhắc tới chuyện gã Đình Nguyệt Hoa cho Triển Chiêu, công tác tương thân được tiến hành giống trống khua chiêng cũng từ đó mai danh ẩn tích, làm Đình Nguyệt Hoa có chút nhàm chán, liền ngày ngày đến sương phòng của Nhất Chi Mai ăn uống giải trí, pha chuyện chọc cười, thuận tiện bắt nạt Nhất Chi Mai đang không tiện cử động

Sau đó, dưới Tiểu Dật và Đình Nguyệt Hoa hai tầng áp bức....Khụ khụ... "Chuyên tâm" chăm sóc, thương thế của Nhất Chi Mai hồi phục một ngày ngàn dặm, không đến ba mươi ngày, chân bị thương đã tốt lên tám phần, đi lại như bay

Phạm tiểu vương gia nhìn thấy trên người Kim Kiên mang thương tích, tất nhiên lại là một phen gà bay chó sủa sập trời lấp đất, không ngừng muốn hầm canh gà gia truyền gì đó cho Kim Kiên bổ thân, làm Kim Kiên sợ tới mức hết đồ chú (*) lại phát thệ, tự xưng bản thân tuyệt đối là sinh long hoạt hổ có thể sánh với Kim Cang, nhờ thế mới hiểm hiểm tránh được một kiếp nạn

(*)Tục cho mình tự thề là đồ chú 賭咒 Sau khi trở về từ ngày đó, Triển Chiêu bắt đầu mang theo thương tích bôn ba tra án, làm hại Kim Kiên không thể không phát huy mười phần mười công phu da trâu kẹo dẻo khóc lóc om sòm, mới có thể quán lấy Triển Chiêu mỗi ngày không hơn một canh giờ uống thuốc điều tức dưỡng thương, mặc dù vậy, nhưng thương thế

vốn trên dưới mười ngày có thể khỏi hẳn, lại kéo ra ước chừng hơn hai mươi ngày mới hồi phục

Nếu đem so sánh, thì Bạch Ngọc Đường lại vô cùng hợp tác, uống thuốc ăn cơm ngủ nghỉ điều tức đều đúng hạn, không qua ba ngày, vết thương bị trong động mật đã khôi phục được chín phần, sau, liền ngày ngày phe phẩy quạt xếp bảm theo đuôi Triển Chiêu, luôn luôn thò vào một chân, gọi cho tao nhĩ là "Rút đao tương trợ"

Dưới sự hỗ trợ của mạng lưới quan hệ giang hồ rộng rãi, hai người và Đinh thị song hiệp ở phủ nha Hàng Châu tra xét suốt một tháng, nhưng đầu mối vẫn đứt đoạn, không thu hoạch được gì

Thứ nhất là mật đạo phía sau núi của Vân Dung xã, bởi vì ngày ấy đã bị san bằng, cho dù phủ nha Hàng Châu phát động toàn bộ nha dịch, cũng không cách nào đào mở được cửa động. Kiến tạo một hang động lớn như thế rốt cuộc là vì sao? Trong động che dấu thứ gì? Bọn hắc y nhân bị giữ lại trong động còn sống hay đã chết? Tất cả đều trở thành bí ẩn

Những nữ tử được cứu ra, sau khi được giải trừ khỏi tiếng tiêu không chế của Giang Xuân Nam, liền trở nên đần độn, thần trí mơ màng, cộng thêm dinh dưỡng không tốt dài hạn, mất máu quá nhiều, có vài người suýt nữa không giữ được mạng, may mắn còn có Kim Kiên đệ tử quan môn của Y tiên trấn thủ, thêm vào lực lượng hậu cần và tài lực dược lực hùng mạnh của tri phủ Hàng Châu bảo đảm, mới hiềm hiềm cứu lại tính mạng của những nữ tử này. Có điều nếu muốn khôi phục đi lại nói cười như người bình thường, e là còn cần mấy tháng điều trị

Sau đó Kim Kiên hỏi vài nữ tử đã khôi phục ý thức rốt cuộc các nàng đã gặp qua chuyện gì trong động, tất cả đều bảo rằng nhớ không rõ ràng, chỉ có thể mơ hồ nhớ ra từng nhiều lần bị người ta cắt cổ tay lấy máu, còn bị người ép uống nước thuốc, còn chuyện mất đi ý thức sau khi nghe được tiếng tiêu của Giang Xuân Nam, lại không có ấn tượng gì

Nhân vật duy nhất hiểu rõ đáp án này, tam hào đương gia Vân Dung xã Giang Xuân Nam, lại từ ngày đó về sau không rõ tung tích, tri phủ Hàng Châu từng phái người đem phạm vi trăm dặm thành Hàng Châu lật lên tận trời, nhưng ngoài một khúc đoản tiêu bị rơi rạn nứt ra, lại không tìm được thêm nửa điểm manh mối. Về phần Ngưu Hương Sinh và Cao Hoa, trải qua quá trình vặn hỏi nghiêm mật, lại phát hiện hai người này đối với mật đạo trong núi và từng việc làm của Giang Xuân Nam đều hoàn toàn không biết gì cả, nói trắng ra là hai hoa hoa công tử này chỉ bị xem như lá chắn. Cuối cùng cả hai bị tri phủ Hàng Châu phán lưu đày ba năm, đồng thời mỗi người bị phạt ngàn lượng bạc trắng, dùng làm bồi thường cho người nhà nữ tử bị Vân Dung xã làm hại

Mà một vị khác có khả năng biết được bí mật này, lúc này đã lẳng lặng yên giấc trên một sườn núi nhỏ ở Mạt Hoa thôn, sớm nghe tiếng nước hoa, chiều ngắm ánh tà dương, cuối cùng đã không còn phải lo lắng bị người điều khiển, thân bất do kỷ

* Bóng đêm thâm sâu, gió đêm lác đác

Triển Chiêu bôn ba cả ngày vội vàng chạy về Đình trang, tiến đến thăm người nào đó, mới phát hiện người nào đó lấy lý do xin nghỉ "Đầu choáng mắt hoa ngủ không đủ giấc, đầu vầng não căng nghiêm trọng đến sắp té xỉu", lúc này lại không ở trong phòng nghỉ ngơi, không khỏi bất đắc dĩ thở dài. Người này, mới chịu khó mấy ngày, lại tái phát tật xấu dùng mảnh lối để lười biếng

"Triển đại nhân?" Nhan Tra Tán đi ngang qua dừng chân lại, nhìn Triển Chiêu đang đứng thẳng tắp trước phòng Kim Kiên, nghĩ một chút, hiểu rõ nói: "Triển đại nhân muốn tìm Kim giáo úy. Kim giáo úy vừa mang theo một lồng com xuất môn rồi." Triển Chiêu sững sốt: "Lồng com?" Nhan Tra Tán gật gật đầu: "Còn vác theo một bao lớn, bên trong có không ít giấy kim nguyên bảo."

“Giấy kim nguyên bảo?” Thần sắc Triển Chiêu khẽ động: “Chẳng lẽ là -- --” Nhan Tra Tán nhẹ giọng thờ dài nói: “Xác nhận là đi về hướng đông bắc.” Triển Chiêu giương mắt, con ngươi đen lấp lánh: “Triển mỗ đi một lát sẽ trở lại.” Dứt lời, liền vội vàng đi về hướng cửa lớn

Nhan Tra Tán nhìn theo bóng lưng Triển Chiêu, yên lòng cười: “Tối nay, cuối cùng Băng Cơ cô nương đã có thể nhìn thấy người mà mình muốn gặp nhất...” * Phía Đông bắc Mạt Hoa thôn có một gò núi không ca, lưng hướng Bắc mặt hướng Nam, vai dựa núi xanh, từ trên núi nhìn xuống dưới, có thể nhìn thấy được toàn cảnh Mạt Hoa thôn, là vùng bảo địa phong thủy hiếm có

Băng Cơ, đã được chôn cất ở nơi này

Bầu trời đầy sao, gió đêm phơ phất, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng ve kêu phát ra từ bụi cỏ

Triển Chiêu một mạch đi tới trước mộ Băng Cơ, chỉ thấy phía trước tấm bia đá, một bóng người gầy gò cô độc đứng đó, gió đêm hiu quạnh, lướt bay góc áo, nhìn thấy cảnh này ngực Triển Chiêu không khỏi thắt lại, đuổi bước tiến lên, nhẹ giọng nói: “Kim giáo úy...” Thân hình Kim Kiên run lên, chậm rãi quay đầu, mắt nhỏ phiếm hồng: “Triển đại nhân, ngài sẽ không đến bắt ta về tăng ca chứ?” Trong lòng Triển Chiêu nói lỏng, cười nhạt: “Triển mỗ là tới thăm Băng Cơ cô nương.” Kim Kiên nhất thời thờ phào một hơi, lập tức cởi bao to trên vai xuống, tháo nút buộc, rút ra một mảnh giấy dầu trải xuống đất, quay qua Triển Chiêu trưng ra khuôn mặt tươi cười, nói: “Triển đại nhân, ngồi thôi!” Triển Chiêu ngẩn ra: “Đây là...”

“Trên mặt đất lạnh lắm, giấy dầu này là để phòng ẩm.” Kim Kiên một tay kéo Triển Chiêu ngồi lên giấy dầu, bản thân ngồi ở bên cạnh, lại xách lồng com đặt trước bia mộ, lấy ra vài cái đĩa cộng thêm một vò rượu và hai cái bát, bày ra một hàng dài trước mộ Băng Cơ: vịt hầm, gà nướng, cá nướng, thịt nướng, sườn lợn, đầy đủ mọi thứ, hương thơm phức mũi

"Kim giáo úy, người đây là?" Triển Chiêu hơi lộ vẻ ngạc nhiên

"Triển đại nhân, đừng khách khí, ha ha, ăn thôi!" Kim Kiên xé một cái đùi gà ra nhét vào trong tay Triển Chiêu, một tay khác cầm đũa gắp lên một miếng thịt nướng nhét vào miệng, hai má bị nhét đến căng phồng, vừa ăn vừa gắp thịt đặt tới trước bia mộ, làm bầm lái nhai: "Băng Cơ cô nương, mấy món này đều là do Đinh tiểu thư đặc biệt đề cử, mùi vị là đỉnh nhất, cô đều nếm thử đi." Tay cầm đùi gà của Triển Chiêu hơi khựng lại

"Triển đại nhân sao ngài không ăn đi?" Kim Kiên quay đầu nhìn Triển Chiêu, nét mặt khó hiểu, lại đưa cho Triển Chiêu một đôi đũa: "Hôm nay Triển đại nhân có thể đến đây, trong lòng Băng Cơ cô nương nhất định là rất vui mừng, chúng ta liền náo nhiệt bồi Băng Cơ cô nương ăn ngon một chút đi." Hầu kết Triển Chiêu giật giật: "Được." Cầm lấy đôi đũa gắp lấy một miếng thịt nướng bỏ vào trong miệng, lại gắp lên một miếng sườn lợn đặt tới trước bia mộ Băng Cơ, nhoẻn miệng cười: "Băng Cơ cô nương, mời." Kim Kiên nhếch miệng cười, phân ra hai chén rượu, một đưa cho Triển Chiêu, một đặt tới trước mộ Băng Cơ, rót đầy từng chén, bản thân thì giơ lên vò rượu, hướng tới bia mộ Băng Cơ chạm một cái: "Băng Cơ cô nương, cạn!"

"Cạn." Triển Chiêu cũng nâng chén cười

Hai người đồng thời uống một hơi cạn sạch

"Băng Cơ cô nương, ta nói với cô, tên Đen Đủ Đường kia mấy ngày nay thật là thảm, Đinh tiểu thư giống như là nhìn trúng hắn, mỗi ngày đều đi tìm hắn gây phiền toái..." Kim Kiên ăn thịt nướng, uống rượu ngon, vui vẻ hoa tay múa chân nói chuyện không ngừng với bia mộ Băng Cơ, Triển Chiêu bên cạnh vẻ mặt ngập ý cười nhàn nhạt, yên lặng nhìn Kim Kiên, thỉnh thoảng chêm vào hai câu. Trong lúc nhất thời, trên gò núi tĩnh lặng, rõ lên tiếng cười liên tiếp, mùi đồ ăn bay bay, ve kêu tiếng gió hòa âm với tiếng cười, rất náo nhiệt

Đây đúng là: sao sáng rọi rửa bạc núi sông, ve thu kêu hát vọng đêm trong, xa xa ba bóng vui tán gẫu, đối rượu đương ca thỏa nhạc lòng

Hai người ăn uống ước chừng một nén nhang, mới miễn cưỡng đem đồng đồ ăn mà Kim Kiên mang đến ăn hết bảy bảy tám tám phần, Triển Chiêu cảm thấy dạ dày mơ hồ căng ra, Kim Kiên trực tiếp nằm ngửa mặt ra đất, tiếng ợ no một chuỗi tiếp một chuỗi

"A, Băng Cơ cô nương, hôm nay ta đúng là liều mình bồi quân tử." Kim Kiên cố sức khởi động thân thể, nói như thật với bia mộ Băng Cơ

Triển Chiêu một tay đỡ bụng, cười nhạt lắc đầu

"A! Đúng rồi, thiếu chút nữa quên mất đại sự!" Kim Kiên ngồi phất dậy, vùi đầu vào trong bao lấy ra ba xâu lớn giấy kim nguyên bảo, mỗi một xâu trải ra cũng phải dài hơn sáu thước, đặt tới trước mộ Băng Cơ, gọi Triển Chiêu nói: "Triển đại nhân, chạy nhanh lại đây tặng cho Băng Cơ cô nương chút kim nguyên bảo." Triển Chiêu nhìn ba xâu lớn kim nguyên bảo số lượng không nhỏ, lần đầu tiên trong đêm nay xuất hiện vẻ kinh ngạc: "Nhu vậy...Có phải hơi nhiều?"

"Có tiền có thể sai quỷ đuổi ma mà!" Kim Kiên thấp sáng hỏa chiết (*), bắt đầu đốt xâu kim nguyên bảo thứ nhất, tay vừa đốt miệng vừa lầm bầm không ngừng: "Băng Cơ cô nương, số này đều là phí qua đường ta đưa cho cô, tục ngữ nói Diêm Vương dễ chịu tiểu quỷ khó chơi, trên đường hoàng tuyền, dùng chỗ tiền này cũng dư dả! Nếu ở bên kia xui xẻo gặp phải mấy tên quỷ khó thương lượng, lúc cần dùng đến vàng trăm ngàn lần cũng đừng đau lòng, dùng vàng vào là cần thiết, nếu số này còn chưa đủ, cô cứ báo mộng cho ta, ta lại đốt cho cô, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Đợi đến lúc Diêm Vương phán cho cô đầu thai, ta lại đốt nhiều nữa cho cô, hồi lộ thật tốt cho Diêm Vương lão gia..." (*) Dụng cụ châm lửa thời xưa

Triển Chiêu nhận lấy một xâu giấy kim nguyên bảo, vừa đốt vừa lắc đầu bất đắc dĩ

Người này, chẳng lẽ là ngay cả quỷ cũng muốn dùng vàng hối lộ..

"Kiếp sau Băng Cơ cô nương nhất định phải đầu thai vào nhà tốt, cứng cáp khỏe mạnh lớn lên sung túc, bình an đến già, có thể sống thọ chết tại giường đó là tốt nhất, hơn nữa..." Triển Chiêu dùng tay lại, khẽ nhướng mắt, chợt thấy dưới ánh lửa lấp lánh, mắt nhỏ Kim Kiên chớp tắt, thần sắc trầm ngưng, đúng là vẻ chăm chú khó gặp

Ngực bỗng chốc nảy lên ghen tuông, con ngươi đen láy nhìn về phía bia mộ tối đen lạnh như băng

"Kiếp sau...nếu có duyên...Triển mỗ...nguyện sẽ cùng Băng Cơ cô nương sum họp."

"Băng Cơ cô nương cô nghe được chứ, một lời của Triển đại nhân tuyệt đối là đáng giá ngàn vàng nhất ngôn cửu đỉnh!" Kim Kiên bên cạnh nghe vậy nhất thời phấn chấn tinh thần, đứng vụt dậy, chông nạnh cười nói: "Đến lúc đó, Băng Cơ cô nương và Triển đại nhân nhất định phải thỉnh ta làm bà mối, tiền lì xì bà mối này có thể đặt trước cho ta thì vô cùng tốt!" Triển Chiêu cảm thấy gân xanh trên đỉnh đầu âm ỉ co rút, bất đắc dĩ trừng mắt lườm Kim Kiên một cái

Một cái liếc này, rớt cuộc lại không tài nào dờn đi

Dưới bóng đêm nồng đậm, thân thể gầy gò đứng yên trơ trọi, ngọn núi sau lưng vạm vỡ tỏa ra ánh đuốc rực rỡ, như sông ngân nhấp nháy, lung linh chói mắt, tóc đem vũ động theo gió, ngăn ngắt lướt qua áo quần, trong mắt nhỏ óng ánh lay động, hào quang trong suốt vòng quanh đôi vành mắt trượt xuống trôi đi, ngập màu ánh sáng

Ngực Triển Chiêu buốt nhói: "Kim..." Kim Kiên quệt mặt, hít hít cái mũi, đột nhiên thay bằng vẻ mặt nghiêm túc, hướng tới Triển Chiêu ôm quyền: "Triển đại nhân, từ chuyện lần này, thuộc hạ tự biết võ công thấp

kém, quả thực hổ thẹn với thanh danh tông lục phẩm giáo úy Khai Phong phủ, xin Triền đại nhân sau khi hồi phủ chỉ dạy nhiều hơn cho thuộc hạ, mong rằng đại nhân đồng ý!" Triền Chiêu lẳng lặng nhìn Kim Kiên một lúc lâu sau, mới chậm rãi gật đầu: "Được."

"Đa tạ Triền đại nhân!"

"Về sau mỗi ngày ngồi trung bình tấn nửa canh giờ."

"Ồ? Trước kia không phải mỗi ngày nửa canh giờ?"

"Còn lại một canh giờ đôi qua ngồi hoa mai cọc!"

"Ôi chao?"

"Lại thêm một canh giờ quyền cước công phu."

"Ôi chao? Ôi chao?"

"Thêm một canh giờ luyện kiếm."

"Hự!!"

"Buổi tối luyện thêm hai canh giờ nội công."

"...Triền, Triền đại nhân, kỳ thật thuộc hạ cảm thấy võ công của thuộc hạ cũng không phải là không tốt tới mức đó..."

"Không phải mới đó Kim giáo úy còn xin Triền mỗ chỉ dạy nhiều hơn sao?"

"Là chỉ dạy 'nhiều' hơn, không phải là chỉ dạy 'ng nghiêm' hơn mà..."

"Sao -----?"

“Vâng vâng vâng! Thuộc hạ xin tuân mệnh lệnh của Triền đại nhân!”

“Ừm.” Xa xa dưới trời sao, một bóng người nhỏ gầy sụp thắt lưng thành hình cánh cung, thật là ủ rũ, còn một lam ảnh thẳng tắp kể bên trái lại rất phấn chấn. Ánh bạc xuyên thấu qua kẽ lá, chiếu loang lổ trên bia mộ Băng Cơ, tô điểm thêm vẻ âm áp mơ hồ, gió đêm thổi qua, tán cây nhẹ phát phơ trên đỉnh bia mộ, lòa xòa rung động, như thể đưa tới giọng nói mềm mại của Băng Cơ: "Kim giáo úy, phải cố gắng nhiều hơn nhé..."

Hồi 11: Tiểu Miêu hờn giận lộ tâm tình, Đình Trang giáo úy lại bày mưu

Sóng thu nước biếc phong cảnh hữu tình, du khách thuyền hoa rộn rã lướt mặt hồ

Kim Kiên ngồi trên tầng thượng của Túy Tiên lâu ----- lầu lớn nhất bên Tây Hồ, trọn mắt nhìn một bàn món ngon giá cả xa xỉ, hưởng thụ gió hồ hiu hiu thổi ngoài cửa sổ, không những không hề có cảm giác thoải mái vui vẻ, trái lại còn thấy sau lưng âm u lạnh lẽo, đỉnh đầu đầy đặc mây đen

Đôi diện là huynh đệ Đình thị ý cười ngâm ngâm, cái mặt cười đầy nếp nhăn kia quả thật có thể kẹp chết hai bó ruồi bọ, nhưng Kim Kiên nhìn thế nào cũng thấy cả người không thoải mái

Có câu không chuyện lại ân cần, không gian tức trộm

Mà một Đình đại, một Đình nhị này đều cười đến đáng khinh như vậy, nhất định là không có chuyện gì tốt

Lại nhìn sang người ngồi bên cạnh Đình thị song hiệp, là Hiếu Nghĩa vương gia mang theo tùy thân hai hộ vệ một lạnh một nóng, Kim Kiên chỉ cảm thấy dự cảm điềm xấu càng sâu thêm

Lần trước mời Phạm tiểu vương gia dự thính là lúc nào? Hình như là lúc làm mai cho Tiểu Miêu và Đinh tiểu thư... Chẳng lẽ lần này lại muốn mời Phạm tiểu vương gia tọa trấn phối lang quân cho Đinh tiểu thư? Không đúng! Kim Kiên đảo qua số nhân viên ngồi quanh bàn tròn

Ngoại trừ Đinh thị song hiệp, Phạm tiểu vương gia cộng thêm hai hộ vệ, còn có ---- Tiểu Dật? Đây là cái đội hình gì? Đừng nói Đinh thị song sinh này ngay cả tiểu quý chưa đủ lông đủ cánh như Tiểu Dật cũng không buông tha chứ? Nghĩ vậy, mắt nhỏ Kim Kiên co rút, tăng hắng cổ họng, mở miệng hỏi: "Hôm nay Đinh đại ca, Đinh nhị ca cố tình mở tiệc chiêu đãi Kim mỗ, không biết là có chuyện gì?" Đinh Triệu Huệ nhếch miệng nói: "Ày, Kim huynh đệ, người còn không biết hai huynh đệ ta sao? Chuyện lớn nhất đối với hai huynh đệ chúng ta không phải là hôn sự của Nguyệt Hoa thì còn gì nữa!" Quả nhiên! "Hóa ra là vì hôn sự của Đinh tiểu thư..." Kim Kiên chậm rì rì nhấc tách trà lên nhấp một ngụm, trong mắt nhỏ xẹt qua tia chớp

Đinh Triệu Lan mỉm cười: "Kim huynh đệ, chúng ta liền nói thẳng vậy. Hôm nay mở tiệc chiêu đãi Kim huynh đệ tại đây chính là muốn thỉnh Kim huynh một đại ân, giúp chúng ta làm mối tác hợp hôn sự của xá muội." Mắt nhỏ Kim Kiên bừng sáng, buông cách bát trà xuống, cất giọng nói: "Nhị vị, không phải ta nói ngoa, trong thành Biện Kinh từ ông cụ tám mươi cho tới trẻ em một tuổi, ai ai cũng đều biết tông lục phẩm giáo úy Kim Kiên mua bán chém giá làm mối thuyết thư là thiên hạ đệ nhất, nhị vị thỉnh Kim mỗ xuống núi làm mối cho Đinh tiểu thư, thì đúng là anh hùng có mắt tinh tường nhận thức ra giá trị cao siêu, bảo đảm hôn sự của Đinh tiểu thư sẽ dễ như trở bàn tay mọi sự đại cát!"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Hai mắt Đinh Triệu Huệ hí thành hai vành trăng khuyết: "Phạm Vương gia và Tiểu Dật đều nói, chỉ cần thỉnh được Kim huynh xuất mã, hôn sự Nguyệt Hoa tuyệt đối trong nay mai!"

“Đừng vui mừng quá sớm.” Tiểu Dật hé ra cái mặt khó ngửi, nhỏ giọng nói thâm một câu

Quả nhiên, câu nói tiếp theo của Kim Kiên tức khắc dội một gáo nước lạnh lên đầu huynh đệ Đình thị

"Có điều hôn sự này của Đình tiểu thư ----- Haizz..." Kim Kiên thở dài một hơi, chau mày nhìn về phía Đình Triệu Lan và Đình Triệu Huệ nói: "Một chữ: Khó! Hai chữ: Rất khó! Ba chữ: Cực kỳ khó!" Sắc mặt Đình thị song hiệp cùng lúc biến đổi

"Lời này của Kim huynh giải thích thế nào?" Đình Triệu Lan gấp giọng hỏi

Kim Kiên uống một ngụm trà, bày ra bộ dáng cao nhân thế ngoại, nhướn mắt nói: "Chủ yếu là Đình tiểu thư đối với Triển đại nhân vô ý, Triển đại nhân đối với Đình tiểu thư cũng vô tình, nếu muốn tác hợp hai người này với nhau, cái đó thật là khó càng thêm khó!" Lời này vừa dứt, biểu cảm của mọi người trên bàn đều có chút kỳ quái

"Tiểu Kim..." Phạm tiểu vương gia đỡ trán

Tiểu Dật ném qua một ánh mắt xem thường

Đình Triệu Lan thở dài

Đình Triệu Huệ kinh ngạc một lúc lâu sau, mới nghẹn ra một câu: "Chúng ta nói là muốn làm mai Nguyệt Hoa cho Triển đại nhân khi nào chứ?"

“Ôi chao?” Mắt nhỏ Kim Kiên banh lớn: "Không phải làm mai cho Đình tiểu thư với Triển đại nhân, vậy còn ai nữa?"

“Là làm mai cho Đình tiểu thư với sư phụ của ta.” Tiểu Dật vút qua một trái bom

"Cái gì?" Kim Kiên dùng một phát nhảy người lên, mắt nhỏ trợn đến mức tròn nhãn: "Đình tiểu thư với Nhất Chi Mai?" Mấy người đối diện đồng thời gật đầu

Mắt nhỏ dần dần nheo lại, tạo thành hai nhúm lửa vèo vèo phóng ra như gió bão, Kim Kiên nhất thời nổi trận lôi đình, đánh "Rầm" một chương lên bàn tròn, bát trà bát rượu bát đĩa trên bàn đều theo tiếng động nhảy lên cao nửa thước

"Huynh đệ Đình thị, các người quả là khinh người quá đáng!" Một tiếng quát này, khiến mấy người đối diện đều hồ hồ khó hiểu

"Kim, Kim huynh, sao người lại nói như vậy?" Đình Triệu Lan vội đứng dậy ôm quyền hỏi

"Tiểu Kim?" Phạm tiểu vương gia đứng dậy trừng mắt nhìn Kim Kiên, vẻ mặt kinh dị

Đình Triệu Huệ cũng nhảy người lên gấp giọng hô: "Kim huynh, chuyện gì cũng từ từ nói, làm gì phải phát hỏa như vậy?"

"Phát hỏa? Ta còn muốn nổi bão kia!" Kim Kiên xách một bát trà lên định ném xuống đất, lúc này Tiểu Dật ngồi ổn định một bên đột nhiên lạnh giọng nhả ra một câu: "Cái bát trà đó ít nhất phải nửa bạc." Cánh tay vung đến giữa không trung của Kim Kiên cứng đờ, một mặt oán hận thả bát trà lại bàn tròn, một mặt bắt đầu đánh giá số bát đĩa muôi thìa còn lại trên bàn

"Khỏi cần nhìn, một thứ tùy tiện trên bàn này cũng phải ngoài một lượng bạc." Tiểu Dật nhắc nhở

Da mặt Kim Kiên co rút, nhìn quét trên bàn một lúc lâu sau, cuối cùng nhặt một khúc xương gặm thừa lúc nãy lên, ném xuống đất, nổi giận dùng dùng nói: "Đình Triệu Lan, Đình Triệu Huệ, tục ngữ nói quân tử nhất ngôn

khoái mã nhất tiên, nhị vị cũng coi như là hiệp khách thành danh trên giang hồ, có thể nào lại lật lọng, làm cái người hai mặt ba lòng nói không giữ lời bực này chứ? Đinh thị song hiệp bị dọa đến sắc mặt xanh mét

Phạm tiểu vương gia một đầu mồ hôi lạnh: "Tiểu Kim, đệ nói lung tung cái gì vậy?"

“Nói lung tung?” Mắt nhỏ Kim Kiên đảo qua mọi người, hai hàng lông mày dựng thẳng, khí thế kinh người: "Ta đây là ăn ngay nói thật! Nửa tháng trước, hai người này còn luôn miệng nói phải gả muội tử nhà mình cho Triển đại nhân, vậy mà mới qua có mấy ngày, lại muốn gả Đinh tiểu thư cho Nhất Chi Mai? Một muội gả hai, cực hoang đường, đây không phải là nói năng lật lọng nói không giữ lời chứ là cái gì? Hừ hừ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, không biết nhị vị còn mặt mũi nào đối diện với hào kiệt thiên hạ với Giang Đông phụ lão?" Lời này vừa nói ra làm mọi người đều có chút dở khóc dở cười

"Không phải, cái đó Kim huynh..." Đinh Triệu Lan lấp bắp, không biết nên hệ thống từ ngữ thế nào

"Ai ya thật là..." Đinh Triệu Huệ chùi diên cuồng mồ hôi lạnh trên đỉnh đầu

Phạm tiểu vương gia vẻ mặt cầu cứu, nhìn nhìn Thiệu Vân, Thiệu Vân cười khở lắc đầu, lại ngó ngó qua Mạc Ngôn, Mạc Ngôn không lên tiếng lặng lẽ dịch nửa bước sang bên cạnh

Tiểu Dật thở dài một hơi, thò đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, đột nhiên hai mắt sáng ngời, vươn cánh tay hướng xuống dưới lầu ra sức đong đưa mấy cái

Chỉ là một phen hành động này của Tiểu Dật, mọi người còn lại trong phòng lại không rảnh nhìn thấy, lúc này tất cả đều bị sức chiến đấu đột ngột tăng cấp như gió bão của Kim Kiên làm cho kinh sợ

"Đây quả thực chính là đại sai lầm người nghe rợn người vô pháp vô thiên thảng sáu sương bay thiên cổ kì oan hoang đường nhất thiên hạ ----" Nước miếng trong miệng Kim Kiên phun ra như suối, dưới ánh mặt trời năm màu rực rỡ, chói đến mức làm mọi người quáng mắt một trận

Đình Triệu Lan đối mặt trực diện với thác nước miếng của Kim Kiên, sắc mặt sung huyết đỏ bừng, liên tục phát ra tín hiệu cầu cứu về hướng bào đệ nhà mình

Đình Triệu Huệ thối lui đến chân tường, liên tục lắc đầu

Phạm tiểu vương gia hốt hoảng thụt lùi

Vẻ mặt Kim Kiên trào dâng căm phẫn: "Muốn cướp thê tử của Triển đại nhân, thì trước hết bước qua xác ta đi!" Lời còn chưa dứt, chợt nghe sau lưng truyền đến một giọng nói lạnh băng đến cực điểm

"Triển mỗ lấy thê tử khi nào?" Hàn khí kinh hoàng gào thét phóng tới, rét trời cóng đất, làm cho từng sợi từng sợi lông tơ tóc gáy của Kim Kiên tức khắc đều chổng ngược, run run lại run run

Cứng ngắc quay đầu, chỉ thấy một lam, một trắng, một xanh, ba bóng người không biết từ khi nào đã đi đến ngoài cửa phòng, chính là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán

Nhan Tra Tán nhìn về phía bào đệ nhà mình vẻ mặt bất đắc dĩ, Tiểu Dật thở nhẹ một hơi, trở về với khuôn mặt tươi cười lấy lòng

Quạt xếp trong tay Bạch Ngọc Đường phe phẩy vù vù thật cao hứng, mắt trái viết "Tai vui", mắt phải viết "Họa mừng", trong miệng chặc chặc: "Ta còn đang suy nghĩ sao hôm nay Nhan huynh lại kéo Ngũ gia ta với Thối Miêu này đến Túy Tiên lâu dùng trà, cảm tình là chỗ này vừa có trò hay đây mà!" Con người đen của Triển Chiêu trừng thẳng Kim Kiên, lấy bản

thân làm tâm, phát ra lãnh khí hình xoắn ốc, một loại rét lạnh thấu xương kì lạ tức thì róc qua da thịt mọi người

"Cái, cái đó...Triển đại nhân...Thuộc hạ làm vậy đều là, là vì chung thân đại sự của Triển đại nhân..." Mắt sáng nhú lại, cơn giận tăng lên như bão tố: "Chung thân đại sự của Triển mỗ không nhọc Kim huynh lo lắng!" Tóc trên đầu Kim Kiên lập tức lộn ngược 83%, tức thì rụng cả cằm bật

Mọi người nhìn thấy Kim Kiên bị trấn áp thành công, đều thở phào một hơi nhẹ nhõm

Đình Triệu Huệ vỗ ngực: "Triển đại nhân đến rất đúng lúc."

"Triển đại nhân, Ngũ đệ, Nhan huynh, đến đây đến đây, mau mau ngồi xuống!" Đình Triệu Lan đứng dậy hướng tới ba người ôm quyền

Ba người theo lời ngồi xuống, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường phân ra ngồi hai bên Kim Kiên, Nhan Tra Tán ngồi bên cạnh Tiểu Dật

"Khụ, cái đó ----" Đình Triệu Huệ ho khan hai tiếng, phá vỡ ngưng ngừng: "Triển đại nhân, lúc này ngài cũng nghe được...cái đó...hai huynh đệ ta cũng không phải nói năng lặt lọng, chỉ là..."

"Đình nhị ca." Triển Chiêu nâng mắt, vẻ mặt thành khẩn: "Triển mỗ cũng thấy Đình tiểu thư nên sớm ngày tìm được lương duyên khác. Nhất Chi Mai võ nghệ siêu quần, kinh công trác tuyệt, vả lại tính tình độ lượng, hoài bão rộng mở, quả thật là hào kiệt hiếm thấy trên giang hồ, quả thật rất xứng." Lời vừa nói ra, trên mặt Đình thị song hiệp nhất thời tỏa sáng, mặt đầy vui mừng

Bạch Ngọc Đường cũng ở một bên thêm mắm dặm muối: "Đúng vậy đúng vậy, huống hồ Nhất Chi Mai còn là chương môn của 'Mai môn', có thể nói là rất môn đăng hộ đối với Đình gia trang!" Đình thị song hiệp lại gật đầu lia lịa

Đinh Triệu Lan tiếp lời: "Kỳ thật võ nghệ gia thế chỉ là thứ yếu, quan trọng là ta và nhị đệ ta còn có Tiểu Dật huynh đệ trải qua một tháng quan sát, cảm thấy Nguyệt Hoa đối với Triển đại nhân thật sự không có tình cảm nam nữ, ngược lại đối với Nhất Chi Mai lại rất có tình ý..." Lời còn chưa dứt, đã thấy Kim Kiên vừa hiện lành chưa đến nửa khắc đã lại dùng một phát nhảy dựng lên, kinh hô: "Sao lại có thể?" Mọi người đồng loạt hoảng sợ

Kim Kiên lật ngược hai hàng lông mày lên, mắt nhỏ trừng trừng, cứ như nghe được một việc khó tin nhất thiên hạ

"Vi, vì sao lại không thể?" Đinh Triệu Huệ đối với trận thảo phạt từ ngữ thao thao cuồn cuộn của Kim Kiên vừa nãy còn sợ hãi trong lòng, mở miệng dè dặt hỏi

"So với Triển đại nhân, có nào Đinh tiểu thư lại nhìn trúng Nhất Chi Mai?" Kim Kiên trừng mắt quét một vòng: "Đây quả thực là sai lầm lớn nhất thiên hạ! Nhất Chi Mai đó làm sao có thể ưu việt bằng Triển đại nhân?" Ôi chao? Mọi người ngây ngốc

Trong mắt nhỏ Kim Kiên hừng hực lục quang, khí thế muôn vàn, cả người hào quang vạn trượng, bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Luận võ công, Nhất Chi Mai chính là thủ hạ bại tướng của Triển đại nhân; luận khinh công, thân pháp quý khí dày đặc của Nhất Chi Mai đó sao có thể so với thân pháp nhẹ nhàng tao nhã của Triển đại nhân? Luận diện mạo, Triển đại nhân chim sa cá lặn bẻ nguyệt tu hoa, Nhất Chi Mai khuôn mặt trộm đạo hai mắt không ánh sáng; luận dáng người, thân hình Nhất Chi Mai kia mềm nhũn đồ sứt như rắn nước làm sao so được với Triển đại nhân mười phần dẻo dai eo thon nhỏ ----"

"Phụt ----" Một miệng nước trà của Bạch Ngọc Đường phun ra hơn một trượng

Một phòng tĩnh mịch. Đột nhiên ý thức được miệng mình vừa mới không lựa lời nói ra cái gì đó, Kim Kiên thoát cái hóa đá

Đình Triệu Lan trợn mắt, Đình Triệu Huệ há mồm, Phạm tiểu vương gia đỏ mồm hôi trán, da mặt Mạc Ngôn ngăm co giật, khoe miệng Thiệu Vân run điên cuồng, hai mắt Tiểu Dật trợn trừng, hai vuốt chuột của Bạch Ngọc Đường nắm chặt lấy chuỗi quạt, vùi đầu vào hai vai run run kịch liệt

Nhan Tra Tán cố nén đến mức mặt đỏ bừng, ho khan mấy tiếng, liền liếc mắt qua Triển Chiêu bên cạnh, đột nhiên bật ra một câu: "Triển đại nhân có phải là thân thể ngài không khỏe không, vì sao sắc mặt lại lạ như thế?" Ánh mắt mọi người lập tức bắn xẹt về hướng Triển Chiêu, nhất thời đều ngây người

Trên trán Triển Chiêu gân xanh bạo nổi, mắt đầy lửa giận, nhưng riêng khuôn mặt lại như ánh bình minh, màu son đỏ ửng còn lan lên cả hai mép tai mèo, cuối cùng lại làm cho trong ý thu mát lạnh lại pha thêm chút ý xuân ấm áp

Thật sự là: Hoa đào nhạt vào đỏ, hương tơ liễu xuân bay

Bạch Ngọc Đường không được tự nhiên xoay đi, nuốt nuốt nước miếng

Huynh đệ Đình thị một người nhìn trời, một người xem đất, Phạm tiểu vương gia ho khan hai tiếng, quay đầu đi, vẻ mặt Thiệu Vân kinh diễm lại bị Mạc Ngôn đá cho một cước trúng xương đòn biến thành mặt khổ qua

Tiểu Dật sau khi ngây người một lát, liền liếc về hướng lão ca mình ---- Nhan Tra Tán cúi đầu, yên lặng phẩm trà

Người duy nhất chưa bị "Chiêu bài Ngự Miêu" cuốn hút, chính là vị tông lục phẩm giáo úy nào đó vừa mới mở miệng gây họa

Ta, ta vừa mới nói, nói nói gì? Câu, câu cuối cùng giống như nhắc tới eo thon nhỏ nào đó..

Bây, bây giờ lập tức bỏ một khe đất chui vào còn kịp không? Triền Chiêu chậm rãi đứng dậy, chậm chậm chuyển hướng Kim Kiên, trầm trầm mở miệng nói: "Triền mỗ còn có chuyện quan trọng muốn trao đổi với Kim giáo úy, xin cáo lui trước." Dứt lời, dựng thẳng thắt lưng túm lấy cổ áo Kim Kiên đang hóa đá cứng ngắc, tha một mạch ra ngoài

Mà trước lúc bóng lưng Triền Chiêu biến mất sau cửa lớn, ánh mắt mọi người đều không tự chủ được đổ dồn hết lên đai lưng màu nguyệt, vòng eo như tùng kia

"Khụ, eo thon nhỏ à..." * Gió mát lượn lờ quanh trời tĩnh, hồ nước lăn tăn gợn sóng trào, bóng cây trơ trụi chênh chếch bóng, bay bay tà áo thoáng chờ mong

Bên bờ Tây Hồ, ở trong rừng cây nhỏ yên tĩnh

Kim Kiên nhìn vào lam ảnh thẳng tắp đang đưa lưng về phía mình, chỉ cảm thấy từ ruột già đến ruột non đều run lên cầm cập

Chỗ này yên tĩnh như vậy, lại xa xôi không người ở ----- Chắc, chắc Tiểu, Tiểu Miêu này sẽ không muốn chém người cho hả giận, giết người diệt khẩu đâu chứ? "Kim Kiên." Triền Chiêu chậm rãi xoay người, con ngươi tối đen nhìn cố định Kim Kiên: "Ngươi vừa mới..." Kim Kiên chợt cảm thấy một trận khí lạnh bay vèo lên từ gang bàn chân, thoáng chốc giật mình một cái, cuống quýt cúi đầu ôm quyền, nhanh giọng nhận tội: "Triền đại nhân tha tội, vừa rồi là thuộc hạ cấp hỏa công tâm không kịp lựa lời hồ ngôn loạn ngữ loạn thất bát tao, nhất là câu cuối cùng, hoàn toàn là do thuộc hạ bị ma xui quỷ khiến mới nói lung tung một mạch...Cái, cái đó, Triền đại nhân trăm ngàn lần dừng để trong lòng a a a!" Triền Chiêu siết chặt nắm tay, thềm thở ra một hơi, liếc mắt nhìn người nào đó gần như

muốn đem đầu chôn luôn xuống đất, con người đen láy hơi hơi chéch đi, ho nhẹ một tiếng: "Triển mỗ...Thật sự...có tốt như người nói?"

“Ôi chao?” Kim Kiên đột nhiên ngẩng đầu, mắt nhỏ banh to bất thường

Con người đen trong treo lại nhìn về phía Kim Kiên, một vệt đỏ bừng nổi lên trên trán nhan: "Lời người vừa nói, chính là...lời trong lòng?"

“Tất nhiên là lời trong lòng!” Kim Kiên phấn chấn tinh thần, vung mở quai hàm bắt đầu chiêu vượt mông ngựa vô cùng thuần thục: "Triển đại nhân so với Nhất Chi Mai kia tuyệt đối là một như trăng trên trời một như bùn dưới đất, lời của thuộc hạ tuyệt đối là xuất phát từ tận đáy lòng, moi tim móc phổi thành tâm thành ý, thuộc hạ đối với Triển đại nhân là một lòng sùng kính, giống như nước sông liên miên chảy hoài không dứt..." Con người đen vẫn không nhúc nhích nhìn bóng người gầy gò miệng lưỡi liến thoắng trước mắt, nhiệt độ hai bên má lại lặng lẽ tăng lên vài phần

Nhưng một câu tiếp theo của Kim Kiên, lại lập tức làm cho Triển Chiêu cảm thấy như đỉnh đầu bị đổ xuống một thùng nước băng

"Triển đại nhân với Đinh tiểu thư rõ ràng chính là trời sinh một đôi địa tạo một cặp, sau khi thành thân dứt khoát là cầm sắt hòa minh bạch đầu giai lão, sao có thể để cho Nhất Chi Mai xuất hiện phá rối..."

“Kim Kiên!”

“Hả?” Con người đen láy của Triển Chiêu nhìn thẳng Kim Kiên, giọng nói đê trầm mạnh mẽ: "Triển mỗ đối với Đinh tiểu thư tuyệt không có nửa điểm tình ý!" Mắt nhỏ Kim Kiên trợn trừng: "Ôi chao? Nhưng mà..." Trong kịch truyền hình điện ảnh tiểu thuyết bình thư đều nói: Đinh Nguyệt Hoa là vợ của Nam hiệp Triển Chiêu mà! "Về sau không được tiếp tục lôi Triển mỗ và Đinh tiểu thư vào cùng một chỗ!"

“Nhưng mà...”

“Nếu còn tái phạm, giảm nửa bổng lộc!” Thân hình Kim Kiền run lên, đột nhiên kéo thẳng sống lưng, ôm quyền nghiêm mặt nói: "Thuộc hạ tuân mệnh!" Sắc mặt Triển Chiêu lúc này mới hoãn xuống vài phần, liếc mắt nhìn vẻ mặt hoang mang của Kim Kiền, trong con ngươi đen lướt qua một tia chua xót, buông hạ mi mắt nói: "Về sau, đừng làm mai cho Triển nữa."

“Ôi chao?!!” Kim Kiền sững sốt: "Là, là tại sao?" Tiểu, Tiểu Tiểu Miêu này làm sao vậy? Sao tự nhiên lại toát ra một câu không đầu không đuôi như vậy hả? "Chớ hỏi nhiều!" Triển Chiêu quay đầu đi

Kim Kiền nhất thời như cha mẹ quy tiên

Nói đùa cái gì vậy! Nếu Tiểu Miêu này không thành thân, thì chẳng phải tiền lì xì bà mối của ta sẽ bật tã sao? Không đúng không đúng, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là...Cái đó, chẳng lẽ Tiểu Miêu bị đả kích vì chuyện của Đinh tiểu thư...Lại không đúng, không phải Tiểu Miêu vừa nói bản thân không có chút ý tứ nào với Đinh tiểu thư đó sao? Vậy là cái gì đả kích chứ! Vậy, vậy, vậy vậy rốt cuộc là làm sao hả a a a a! Không được không được, ta tuyệt đối không thể để cho Triển đại nhân trở thành "Trai ế" a a a! "Triển đại nhân, cái gọi là nam lớn lấy vợ nữ lớn gả chồng, vô hậu là tội lớn bất hiếu, thành thân sinh con chính là chuyện nhân sinh đại sự, có câu công ở muôn đời lợi ở thiên thu..." Kim Kiền lại dốc sức tiến lên, một chuỗi lời khuyên bảo tận tình lại ào ào tuôn chảy

Ngón tay Triển Chiêu thốt nhiên nắm chặt, gân xanh trên đỉnh đầu nổi lên co giật loạn xạ, trong lòng lại chợt trào lên một cơn buồn giận khác thường: Triển nữa đối với hắn, đối với hắn như thế, như thế...nhưng hắn lại, lại..

Vị tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó chỉ cảm thấy trong đầu nóng lên, lửa giận hướng tâm, môi mỏng hé ra, lại buột miệng nói ra một câu ngay cả chính mình cũng không thể tin: "Triển nữa đã có người trong lòng." Ầm Ầm

Đùng! Một tia sấm sét giữa trời quang duyên dáng nổ thẳng xuống đỉnh đầu Kim Kiên

Kim Kiên chỉ cảm thấy hô hấp đình trệ, tim ngừng đập, trong đầu ong ong rung động, trước mắt một mảnh xám trắng, thế gian vạn vật dường như đều rời xa khỏi mình

Tiểu Miêu có, có người trong lòng? Là ai..

Là ai? Là ai!! Mỗi ngày ta đều đi theo bên cạnh Tiểu Miêu, lại có thể không phát hiện ra, lại có thể không biết! Còn mỗi ngày tự xưng là làm mai giật dây cho Tiểu Miêu, ta, ta ta ta bà mỗi như ta thật sự là quá thất bại rồi mà! Đây, đây quả thực đúng là làm nhục kỹ năng chuyên môn của ta, là sỉ nhục tiếng tăm mồm mép đệ nhất Biện Kinh của ta! Nghĩ vậy, Kim Kiên biến sắc, vụt tiến lên một bước, bắt lấy ống tay áo Triển Chiêu, một đôi mắt nhỏ bắn ra ánh lửa đốt sáng: "Là ai? Người trong lòng của Triển đại nhân là ai?" Thân hình Triển Chiêu run lên, vội vàng lùi lại một bước, nhưng Kim Kiên lại giống như thuốc cao bôi trên da chó, kè sát không rời

Liếc mắt ngắm một cánh tay nhỏ đang kéo giữ chặt chẽ ống tay áo mình, một đôi tai Tiểu Miêu lại ngằm có xu hướng đỏ lên, lại nhìn qua đôi mắt nhỏ lóng lánh sáng kia, hầu kết Triển Chiêu khẽ động, thần sắc hoảng hốt, trong miệng lại trượt ra một câu: "Là người..." Con người đen run bắn, đột nhiên hoàn hồn: "Là người người biết."

"Người ta biết sao?" Kim Kiên ngốc ngốc mở miệng, bất giác buông ống tay áo của Triển Chiêu ra

Con người của Triển Chiêu chớp tắt ánh sáng, liên tiếp nhìn quanh, kích động nói ra thêm một câu: "Kim, Kim Kiên người đừng nghĩ lung tung." Nói đến đây, dưới chân hỗn độn một trận, lại toát ra một câu: "Triển mỗ còn có công sự trong người, đi trước một bước." Dứt lời, liền vác theo cái lỗ tai mèo bốc hơi dữ dội, chạy đi trôi chết

Để lại Kim Kiên đứng ngốc tại chỗ giờ ra về mặt khiếp sợ, bắt đầu nghiêm túc lọc qua tất cả sinh vật nữ tính đến tuổi trưởng thành mà mình quen biết

Nhưng sau khi quét hình hết từ trước đến sau từ trong ra ngoài, thì ngoài Đinh Nguyệt Hoa ra, lại không chọn thêm được người nào thích hợp, trái lại còn quét hình ra một đồng sinh vật nam tính tướng mạo đoan chính môn đăng hộ đối vừa vặn đến tuổi kết hôn

Mắt nhỏ chậm rãi nâng lên, ngón tay hơi hơi cứng ngắc, mồ hôi lạnh li ti toát ra vèo vèo từ lỗ chân lông của Kim Kiên

Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng, Kim Kiên vừa co rút da mặt vừa run run cuống họng nói ra một câu kết luận làm người ta kinh sợ vạn phần: "Triển đại nhân...ngài...sẽ không là...đoạn, tay áo, chứ..." * Kim Kiên mảy may ngày nay vô cùng buồn bực

Ngọn nguồn buồn bực này ----- tất nhiên chính là từ quả bom nặng cân không báo trước do Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó ném ra vào ngày ấy

"Triển mỗ đã có người trong lòng." Những lời này cứ như cắm rễ trong đầu Kim Kiên, từ buổi sáng rời giường cho đến lúc ăn trưa, kéo thẳng tới khi dùng xong bữa tối rồi liên tục đến bữa khuya, không chừa cả khi lên giường đi ngủ, thậm chí cứ như bị nguyên rửa, ngay cả trong mơ cũng nán ná mãi trong đầu không chịu đi, làm hại Kim Kiên ăn thì ăn không vô, ngủ cũng ngủ không ngon, ngày ngày đội theo cái vành mắt đen, hai mắt nổi lục quang nhìn chòng chọc từng người xuất hiện xung quanh Triển Chiêu

Rốt cuộc là ai? Người trong lòng của Tiểu Miêu rốt cuộc là ai? Kết quả quan sát suốt ba ngày chính là: ngoài Đinh Nguyệt Hoa, Nhất Chi Mai và Tiểu Dật ra, ai cũng rất khả nghi

Đầu tiên là Phạm tiểu vương gia ----- đáng đáp thiên nhân, thân phận tôn quý, trong ánh mắt nhìn Triền đại nhân luôn luôn dào dạt loại tình cảm sùng bái, mà Triền đại nhân đối với Phạm tiểu vương gia tuy rằng tôn kính hữu lễ, không hề có chút khác thường, nhưng điều ngăn trở chính là thân phận hai người cách xa, cho nên Triền đại nhân mới đau khổ đem phần tâm ý này đè nén xuống đáy lòng. Khả nghi, thực khả nghi! Tiếp theo là Nhan Tra Tán ----- quân tử khiêm tốn, thư sinh nho nhã, đi cùng một chỗ với Triền đại nhân, thật sự là một bên rì rào như trúc xanh, một bên tiêu sái đẹp như ngọc, cảnh tượng đó phải nói một câu là cảnh đẹp như ý xuân nhuần nhã, nhìn sao cũng rất xứng đôi. Vô cùng khả nghi! Còn có Đinh thị song hiệp ----- Triền đại nhân là sau khi đến Hàng Châu mới tuyên bố có người trong lòng, thời điểm có chút ăn khớp với thời gian lên sà của huynh đệ Đinh thị, mà cả hai đều có tướng mạo tuấn lãng giống nhau, tính nết đặc biệt, cộng thêm là song sinh...Khả nghi gấp đôi! Cuối cùng chính là Bạch Ngọc Đường! Một miêu một thử, một nhã một tuấn, một tĩnh một động, một lam một bạch, cái này, này này này quả thực chính là xứng càng thêm xứng mà! Hơn nữa ngày ngày Bạch Ngọc Đường kia đều theo sát gót Triền đại nhân, lúc nào cũng trêu chọc mèo, giọng điệu tình cảm, thêm nữa biểu cảm ngữ khí của Triền đại nhân khi cự lại, xem thế nào cũng cảm thấy giống như một đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình, huống chi hai người còn nhiều lần cùng trải qua sinh tử, những lúc đó luôn luôn có một loại ăn ý nói không nên lời, tra án lúc rảnh rỗi còn thường xuyên mặt mày đưa tình... Căn bản chính là một bên chuột có tình, một bên mèo có ý! Khả nghi nhất! "Cho nên kết luận cuối cùng chính là ----- miêu thử cai trị rồi..." Kim Kiền thở dài một hơi, nằm ghé vào bàn

"Kim giáo úy, người nghĩ thế nào?" Giọng Đinh Triệu Huệ đột nhiên vang lên bên tai làm Kim Kiền hoảng hốt, hoàn hồn nhìn quét một vòng, lúc này mới nhớ ra bản thân đang tham dự đợt triệu tập của Đinh thị song hiệp, đại hội tác chiến với chủ đề "Tác hợp cho Đinh Nguyệt Hoa và Nhất Chi Mai" mà mình và Tiểu Dật là khách mời vinh dự

Đình Triệu Huệ và Đình Triệu Lan đang trừng mắt nhìn mình về mặt chờ đợi, Tiêu Dật vẫn bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn khó ngữ

"Khụ khụ, nhị vị vừa mới nói cái gì?" Kim Kiên thông thông cổ họng hỏi lại

Đình thị song hiệp liếc nhau, hơi có chút bất đắc dĩ

"Kim huynh..." Đình Triệu Lan thâm thở dài một hơi, lặp lại một lần lời vừa nói: "Thỉnh cầu Kim huynh nghĩ cách làm cho Nguyệt Hoa và Nhất Chi Mai có thể thành thân trước tháng sáu đầu hạ."

"Ôi chao? Gấp như vậy? Thời gian quá cấp bách đi!" Kim Kiên kinh hô

Đình Triệu Huệ nhíu mày nói: "Qua đầu tháng sáu này, Nguyệt Hoa sẽ mười tám!"

"Mười tám tuổi...A! Các người có nói vị chân nhân nào đó từng để lại một câu cảnh báo, nếu Đình tiểu thư không thể thành thân trong năm mười bảy tuổi sẽ chết không có chỗ chôn phải không ----" Kim Kiên giật mình nhớ ra, xoa cằm nói

"Đúng là như thế!" Đình Triệu Lan nói: "Kim huynh, việc này can hệ đến tính mạng của Nguyệt Hoa, tuyệt đối không thể đùa!"

"Đúng vậy! Chúng ta cũng không có thời gian để lè mề, nhất định phải nghĩ ra một kế vẹn toàn, một phát tức trúng, khiến cho Nhất Chi Mai không thể nói hai lời nhanh chóng thuận lợi lấy mọi mọi của chúng ta!" Đình Triệu Huệ vỗ đùi, cất giọng nói

Ặc, còn một phát tức trúng? Cũng đâu phải là giết người cướp của, đây đều là mấy từ kiểu gì chứ! Kim Kiên âm thầm lắc đầu

"Cho nên, Kim huynh, chỉ còn biết dựa vào người thôi!" Đình Triệu Lan nhìn về phía Kim Kiên, một bộ mặt tóm lấy cọng rơm cứu mạng

"Ôi chao? Ta ấy hả?" Da mặt Kim Kiên khẽ rút: "Loại chuyện này đương nhiên là phải một tình hai nguyện nước chảy thành sông, nhưng loại các người nói...Khó khăn có hơi cao!"

"Ây! Kim huynh quá khiêm tốn rồi! Hai huynh đệ ta đều đã nghe Tiêu Dật kể về chiêu "Liên hoàn mỹ nhân kế" của Kim huynh, quả nhiên là thần lai chi bút, tuyệt không thể tả!" Đinh Triệu Huệ tiến lên vỗ bôm bốp vào bả vai Kim Kiên, vẻ mặt tín nhiệm: "Ta tin Kim huynh chắc chắn có diệu kế." Kim Kiên bị vỗ đến hai mắt nổ ra đom đóm, không khỏi hung hăng trừng mắt về hướng Tiêu Dật

Tiêu Dật làm như không có việc gì cúi đầu uống trà

"Kim huynh, thế nào?" Đinh Triệu Lan cũng áp sát lại

Kim Kiên thở dài một hơi, đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai người, nâng tay ôm quyền nói: "Nhị vị, ta vốn xác định Đinh tiểu thư là hiền thê của Triển đại nhân, đáng tiếc hai người có duyên không phận, không thể cùng nhau kết nghĩa phu thê, ta thân là cấp dưới đắc lực của Triển đại nhân, tất nhiên là vì Triển đại nhân tiếc hận vạn phần, nay hai người lại muốn ta làm mai Đinh Nguyệt Hoa cho người khác..Haizz...Xin thứ cho ta bất lực..."

"Nếu việc này mà thành, hai huynh đệ ta nguyện tặng cho Kim huynh một trăm lượng bạc trắng làm tiền lì xì cho bà mối!" Đinh thị song hiệp trăm miệng một lời

Kim Kiên lập tức đặt mông ngồi xuống tại chỗ, toát ra một khuôn mặt tươi cười sáng lạng: "Có câu mọi sự tại nhân, chúng ta không ngại bàn bạc kỹ hơn."

"Đúng đúng đúng! Bàn bạc kỹ hơn!" Huynh đệ Đinh thị cười đến nổi mặt đầy nếp nhăn, mỗi người một bên kẹp Kim Kiên ở giữa

Ở góc độ Kim Kiên không nhìn tới, Đinh Triệu Huệ lén giơ ngón cái lên hướng về phía Tiểu Dật, mắt Tiểu Dật lóe sáng, khóe miệng khẽ cong lên

"Vậy thì theo ý của Kim huynh, nên làm thế nào cho phải?" Đinh Triệu Lan hỏi

Kim Kiên xoa cằm trầm tư một lát, nhướn mắt nói: "Nhu lời các người nói, thì Đinh tiểu thư và Nhất Chi Mai là một chàng có tình, một thiếp có ý, chỉ có điều ai cũng ngượng ngùng không dám chọc thủng tầng cửa sổ giấy, vậy...chi bằng chúng ta liền bố trí một ván cờ, đẩy lưng hai người một phen, tức thì có thể đạt thành chuyện tốt!"

"Bố trí một ván cờ à? Vậy ván cờ này của Kim huynh ra sao?" Đinh Triệu Huệ vẽ mặt trịnh trọng

"Ta có một kế, nhưng hơi phiêu lưu, không biết nhị vị có nguyện thử một lần?" Mắt nhỏ Kim Kiên nhìn hai người sáng quắc

"Nguyện nghe tường tận!" Đinh Triệu Lan định thanh nói

Kim Kiên thẳng sống lưng, đột ngột đứng dậy, chông nạnh ngựa đầu nói: "Kế này tên là 'Trong lửa đỏ anh hùng cứu mỹ nhân, da thịt tương thân thành đĩnh ước!'"

"Trong lửa?" Đinh Triệu Lan vẽ mặt kinh ngạc

"Da thịt tương thân!!" Đinh Triệu Huệ trực tiếp bật dậy khỏi ghế: "Kim huynh, việc này, việc này sợ là không ổn đâu!" Mắt nhỏ Kim Kiên liếc Đinh Triệu Huệ một cái, vẽ mặt xem thường: "Cái gọi là không bỏ con tép sao bắt được con tôm, kế này của ta tuyệt đối là tập hợp của 'nhanh, chuẩn, độc', ba điều kế quy về một mối, phí tổn thấp nhất, hiệu quả cao nhất, hiệu suất nhanh nhất, tụ hợp thiên hạ đệ nhất! Nếu không phải ta xét thấy Đinh tiểu thư từng cùng chung hoạn nạn với ta, thì ta còn tiếc không nỡ dùng

đến kế này đâu! Đinh đại ca, Đinh nhị ca, các người có thể suy nghĩ cho rõ ràng, lỡ vượt qua thôn e rằng không còn chỗ trọ đâu!”

“Cái này...” Đinh Triệu Huệ nhìn về phía đại ca nhà mình

Đinh Triệu Lan nhú mày nghĩ ngợi, đột nhiên vỗ bàn một cái, giải quyết dứt khoát: “Được! Cứ y theo kế của Kim giáo úy mà hành động!”

“Quả nhiên là Đinh thị song hiệp lòng lấy đại danh trên giang hồ, ánh mắt sắc bén, đúng là biết nhìn hàng!” Kim Kiên dựng lên ngón tay cái: “Vậ bây giờ ta sẽ nói tỉ mỉ cho nhị vị đại ca nghe qua kế này!”

“Được lắm!” Huynh đệ Đinh thị vẻ mặt phấn khởi, vội áp sát qua nghe Kim Kiên phân tích nội dung chính của mưu kế

Tiểu Dật cũng nhích sát qua, nhưng càng nghe sắc mặt càng khó ngửi, trong miệng còn thì thầm: “Kế này ----- nghe ra giống như cái chủ ý móc...” * Đêm lạnh như nước, trời cao trăng tỏ. Trong phòng khách phủ nha thành Hàng Châu, tri phủ Hàng Châu Tô đại nhân nhìn tứ phẩm hộ vệ đối diện mặt đầy mệt mỏi lại vẫn như cũ thất lung thẳng tắp, gập lại án tông nói: “Triển hộ vệ, hiện án tử này cũng coi như đã cáo thành một chặng, nếu sau này lại điều tra được manh mối gì khác, bản phủ sẽ mau chóng dùng công văn báo cho Bao đại nhân biết.”

“Làm phiền đại nhân.” Triển Chiêu liền ôm quyền

“Là việc thuộc bổn phận, thuộc bổn phận.” Tô tri phủ nở nụ cười, lại liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, ho khan hai tiếng: “Vậ, Triển hộ vệ, người đã vất vả mấy ngày nay, hôm nay nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Triển Chiêu ngẩng đầu: “Tô đại nhân, Triển Chiêu còn phải...”

“Triển hộ vệ!” Tô đại nhân đứng dậy, bước hai bước lách qua bàn dài đi đến bên cạnh Triển Chiêu, thở dài một hơi nói: “Xem như bản phủ thỉnh cầu người vậy, người mau mau trở về nghỉ ngơi đi, nếu để người mệt mỏi

quá sức, ta cũng không cách nào ăn nói với Bao đại nhân!" Nói đến đây, Tô đại nhân lại dè dặt nhìn ra phía sau Triển Chiêu, nuốt nuốt nước miếng, hạ giọng nói: "Hơn nữa, để cho Bạch thiếu hiệp chờ mãi ở đây, ta thật sự rất áy náy!" Triển Chiêu thầm thở dài một hơi, quay đầu nhìn vệt bóng trắng đang nhàn nhã dựa vào cạnh cửa, có đôi chút không biết làm sao: "Bạch huynh, không bằng người về Đình trang nghỉ ngơi trước đi ----" Dưới ánh trăng sáng tỏ, tuyết sam của Bạch Ngọc Đường tỏa ra vàng sáng, như thật như ảo, ánh sáng bạc lò mờ chiếu phớt lên ngọc nhan khuynh quốc khuynh thành, nhìn Triển Chiêu cười khoan thai: "Tiểu Miêu, Ngũ gia chờ người." Nói xong, mắt hoa đào vừa chuyển, con người sắc bén bắn thẳng đến mặt của Tô tri phủ như mũi đao

Tô tri phủ bị dọa ra một người mồ hôi lạnh, lập tức hướng tới Triển Chiêu ôm quyền: "Triển hộ vệ, bản phủ sẽ không lưu người ở lại nữa." Lại cất giọng hô: "Người đâu, tiễn Triển hộ vệ ra về!" Một tiếng quát này vừa to vừa vang, lập tức triệu đến hai nha dịch, không cần nghe Triển Chiêu phân trần liền đẩy lưng Triển Chiêu vút ra ngoài

Bạch Ngọc Đường phát tuyệt bào, thông dong nhàn nhã đi theo ra ngoài, trước khi ra khỏi cửa còn không quên ngoái đầu nhú mày với Tô tri phủ đằng sau

Tô tri phủ vội ôm quyền: "Triển hộ vệ đi thông thả, Bạch thiếu hiệp đi thông thả." Nói xong, lập tức đóng cửa chùi mồ hôi

Triển Chiêu bị "Vút ra khỏi cửa" liếc nhìn qua vẻ mặt đắc ý của con chuột bạch bên cạnh, lại thầm thở dài một hơi: "Bạch huynh..."

"Sao hả?" Bạch Ngọc Đường nhếch mày nhìn lại, vẻ mặt kiêu ngạo: "Người có thể làm gì được ta?"

"Không có việc gì, chúng ta trở về thôi." Triển Chiêu khẽ lắc đầu, xoay người cất bước

Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường hí thành hai vành trăng non, theo sát sau đó

Dưới ánh trăng thanh tĩnh, một lam một bạch hai bóng người sánh vai bước đi, lam sam thanh nhàn tĩnh lặng, bạch sam lướt bay uyển chuyển, phong tư yếu điệu, thiên hạ vô song

Đây quả là: Hai bóng bước đưa tình, trời đất cũng khoan thai

Gió đêm thổi qua cây cối ven đường, cành lá xào xạt rung động, ánh trăng hoá đổi

Thình lình, một lam một bạch đồng thời dừng bước, lớn tiếng quát: "Là kẻ nào?" Một tia sáng phá gió đánh thẳng đến mặt Triển Chiêu, Triển Chiêu dịch người sang bên, nâng tay kẹp giữ vật vừa phóng đến

Cùng lúc đó, Bạch Ngọc Đường phi thân lên cây, bóng trắng như gió, xoay người dò xét nhưng không có kết quả, lại trở xuống bên cạnh Triển Chiêu: "Tiểu Miêu, đó là cái gì?" Triển Chiêu lật bàn tay lên, giữa ngón trỏ và ngón giữa kẹp một thanh phi đao, trên phi đao cắm xuyên một tờ giấy, hai người mở ra nhìn vào, đều đồng thời biến sắc

Trên tờ giấy ghi: Đinh trang gặp nạn, về mau

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, cùng lúc đề khí thi triển khinh công chạy vội một mạch về tới Đinh trang

Đi tới bên ngoài của lón Đình trang, hai người lập tức biết đại sự không ổn

Trong khắp Đình trang, một mảnh ồn ào náo động, còn có từng trận khó đặc bốc ra từ hướng hậu viện Đình trang cuộn về phía bầu trời

Thân hình hai người như điện, lao thẳng vào trong viện Đình trang, dọc đường đi, chúng gia đình hộ viện bên trong trang chạy như điên khắp nơi, bao trùm hỗn loạn, trong miệng còn ồm tỏi không ngừng

"Tú lâu của tiểu thư cháy rồi!"

"Mau tới cứu hỏa đi!" Hai người vội vàng tăng nhanh bước chân, xông vào hậu viện, nhất thời quá hoảng sợ

Trong hậu viện, bên cạnh đài nước, một tiểu lâu hai tầng bị che lấp bên trong khói đen dày đặc, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy được đường nét bên ngoài, mùi khói nồng nặc, chỉ hít vào một hơi đã sặc đến tim phổi, nhưng kỳ lạ là, tuy khói này cuộn cuộn dày đặc, nhưng không nhìn thấy một chút ánh lửa

Đám gia đình thị vệ chung quanh xách theo thùng nước chạy loạn xạ, lại không hề có chỗ xuống tay, đều như thể ruồi bọ mắt đầu quay tròn vòng vòng

"Ở đây có chuyện gì?" Bạch Ngọc Đường cất giọng kêu to

Đôi mắt sắc của Triền Chiêu quét nhìn xung quanh, phát hiện phía trước tú lâu có mấy người vây thành một đống, trong đó có hai người nhìn hơi quen mắt

"Mau, mau, Nguyệt Hoa còn ở bên trong lâu đó!" Tiếng kêu này là của Đình Triệu Lan, lúc này hắn đang khập khiễng một chân, có vẻ như đang bị thương

"VẬY, VẬY PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ ĐÂY! NGUYỆT HOA, NGUYỆT HOA OI! AI ĐI CỨU NGUYỆT HOA VỚI!" Câu gào thét kéo căng cả cổ họng này là của Đinh Triệu Huệ, hắn đang dùng một tư thế quái gở đỡ lấy thắt lưng, xem ra là đau lưng

"Cái gì?" Bạch Ngọc Đường lắc người vọt tới bên cạnh hai người, cất giọng hô: "Bao tử to Đinh còn ở bên trong sao?" Đinh thị song hiệp cùng lúc cứng đờ, ngoái đầu không thể tin nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, về mặt kinh ngạc

"Ngũ, Ngũ đệ?" Đinh Triệu Lan hơi cà lăm

"Không phải là Ngũ đệ đang tra án cùng với Triển đại nhân ở phủ nha sao hả..." Về mặt Đinh Triệu Huệ giống như ăn phải ruồi bọ

"Lúc này còn nói cái chuyện đó làm gì!" Bạch Ngọc Đường chau mày, nhún người sắp sửa nhảy vào tú lâu, nhưng chân còn chưa kịp bước, đã bị Đinh Triệu Huệ tóm phắt lấy ống quần

"Ngũ, Ngũ đệ, nguy hiểm!" Đinh Triệu Lan run giọng nói

"Cứu người quan trọng hơn!" Một giọng nói khác phát ra từ sau lưng hai người

Đinh thị song hiệp nhất thời kinh hãi, ngoái đầu nhìn lại, đã thấy một vệt lam ảnh như tên rời cung, nhảy thẳng vào tú lâu cuộn khói dày đặc

"Triển đại nhân, không cần đâu!" Một tiếng kêu này của Đinh Triệu Huệ phải nói là đau xé tâm can, thống khổ tột cùng

"Đinh nhị ca?" Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy có chút không bình thường, nhìn chung quanh một lượt, càng cảm thấy quái lạ cùng cực

Tú lâu bị cháy, lại chỉ thấy khói không thấy lửa

Cả sân người cứu hỏa lại không người nào hắt nước vào lâu

Mà huynh đệ Đinh thị này càng quái lạ hơn, chỉ là chút vết thương nhẹ, sao cứ như vậy mà không quan tâm đến muội muội bảo bối, chỉ đứng vậy bên ngoài ồn ào vớ vẩn

Kỳ quái nhất là, vì sao thấy Triển Chiêu nhảy vào lâu cứu người, sắc mặt hai người này lại không chút vui mừng, trái lại còn lộ ra vẻ mặt như đại sự không ổn

Mắt hoa đào nhíu lại, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên kề sát vào hai người, nhếch mày nói: "Hai người các người, rốt cuộc đã làm cái gì?" Nhưng lúc này Đinh thị song hiệp căn bản là không rảnh quan tâm đến Bạch Ngọc Đường, hai người đồng thời đứng bật dậy, chân cũng không khiễng, lưng cũng không khom, vẻ mặt lo lắng, nói năng lộn xộn. "Làm, làm sao bây giờ, Triển đại nhân đi vào hướng nào rồi? Sao lại xảy ra chuyện này chứ?"

"Tất cả đều lộn xộn hết rồi!"

"Kim giáo úy đâu? Sao không thấy Kim giáo úy hả?"

"Mau, mau tìm Kim giáo úy đi!" Lại giống như còn chưa đủ loạn, một bóng người cao tầm nửa thân người trưởng thành vọt đến bên cạnh cả hai, gấp giọng hô: "Không tốt, sư phụ không ở trong phòng, không biết là đi nơi nào rồi!" Chính là Tiểu Dật

"Cái gì, Nhất Chi Mai không ở trong phòng?" Đinh Triệu Huệ giậm chân kêu lên: "Không phải ngày nào hần cũng ở trong phòng ngủ lười hay sao? Thế nào mà hôm nay lại cố tình không có ở đó?" Đinh Triệu Lan đập đầu: "Xong, toàn bộ xong rồi!" Bạch Ngọc Đường nhắc cao hai hàng lông mày, ôm cánh tay nhìn hai người đang loạn thành nôi cháo, vẻ mặt có chút đăm chiêu: "Đinh đại, Đinh nhị, rốt cuộc các người đang làm cái gì?"

“Đúng đó, đại ca, nhị ca, chuyện này là sao vậy?” Một giọng nói dịu dàng truyền đến theo sau giọng của Bạch Ngọc Đường

Thân hình huynh đệ Đinh thị đồng loạt cứng đờ, đầu nhích một cái kêu cộp một cái nhìn vào người phía sau Bạch Ngọc Đường

"Nguyệt Hoa? Không phải muội đang ngủ trong phòng sao? Sao, sao lại ở đây?" Đinh Triệu Lan trợn trừng hai mắt, kinh hoàng kêu lên

"Đinh tiểu thư vừa đi ăn bữa khuya với tại hạ về." Lại một người đi ra khỏi bóng mờ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn huynh đệ Đinh thị: "Đây là gì, đi lấy nước? Tại sao còn không chạy nhanh cứu hỏa?"

“Nhất Chi Mai!" Đinh Triệu Huệ chỉ vào thân trộm áo đen nào đó, môi run lẩy bẩy: "Ngươi, ngươi ngươi..." "Sao?" Đinh Nguyệt Hoa và Nhất Chi Mai cùng lúc phát ra một tiếng nghi vấn, Đinh Nguyệt Hoa cười đến vô tội, Nhất Chi Mai vẻ mặt không hiểu

"Rõ ràng ta nhìn thấy có người trên giường của Nguyệt Hoa mà..." Đinh Triệu Huệ co giật da mặt, nhìn về phía tú lâu: "Nếu Nguyệt Hoa ở đây, vậy, vậy người đang ngủ trong tú lâu là ai?"

“A!" Đinh Nguyệt Hoa giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, bộp vào tay một cái: "Vừa rồi lúc Nhất Chi Mai mời Nguyệt Hoa ra ngoài ăn bữa khuya, có nhìn thấy Kim Kiên ngủ gật bên gốc cây dưới tú lâu, nghĩ là hấn quá mệt mỏi, liền tiện tay kéo hấn vào phòng muội ngủ cho thoải mái." Im lặng một lát

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường khẽ biến, mắt phượng Nhất Chi Mai trợn to, Tiểu Dật đỡ thái dương

Đuôi lông mày của Đinh Triệu Lan co giật loạn xạ, nhìn về phía tú lâu, sắc mặt xanh mét: "Cho nên, bây giờ, người ở bên trong tú lâu là Kim giáo

úy sao?"

"Đúng vậy." Đinh Nguyệt Hoa cười nhẹ nhàng, gật đầu nói

"Á á á á á á!!" Đinh Triệu Huệ vò đầu thét to, âm thanh vang vọng trời đêm

Hồi 12: Trong khói mù trộm nhìn ra bí mật, dưới ánh trăng đính ước chuyện trăm năm

Hậu viện Đinh trang, bên trong tú lâu, khói đặc tràn ngập, sắc cổ họng người, tầm mắt không rõ

Triển Chiêu bé khí ngưng thở, phi thân xông vào tầng hai tú lâu, một cước đạp mở cánh cửa khuê phòng của Đinh Nguyệt Hoa, nghiêng mình đi vào

Trong phòng cũng đầy ngập khói đặc sặc mũi, làm người ta hít thở không thông

Triển Chiêu đi vài bước đến trước giường Đinh Nguyệt Hoa, khói mù che mắt làm tầm nhìn bị giới hạn, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng người đang nằm bên trong giường, hô hấp mỏng manh, có vẻ như đã hít không ít khói đặc. vén mở màn giường, thò người vào trong, lật giở chăn nệm, chỉ thấy "Đinh tiểu thư" trên thân còn vén vén một bộ tiết y mỏng manh đang nằm thẳng tắp trên giường

Triển Chiêu chau mày: "Cứu người làm đầu! Đinh tiểu thư, đắ tội." Dứt lời, vươn cả hai tay tóm lấy "Đinh tiểu thư" ôm vào lòng, thân hình vừa chuyển định hướng ra bên ngoài

Nhưng ngay tại một cái chớp mắt khê chuyển này, thân thể Triển Chiêu cứ như bị điện giật, đột nhiên cứng ngắt

Người trong lòng, thân thể gầy gò, vòng eo mềm nhỏ, trên da còn ngấm tỏa ra dược hương..

Đây, đây rõ ràng là, là -----"Kim...Kiền?" Triển Chiêu sững sốt, theo phản xạ cúi đầu nhìn vào người trong lòng

Tuy rằng trong phòng khói mù lượn lờ, nhưng gương mặt gần trong gang tấc vẫn phản chiếu rõ rệt vào hai tròng mắt của Triển Chiêu

Mắt nhỏ nhắm chặt, mày rậm nhíu lại, mồm miệng há nửa, quả nhiên là Kim Kiền

Triển Chiêu sững sờ, cũng bất chấp nghĩ ngợi nhiều, hai tay ôm chặt lấy thân thể Kim Kiền, dưới chân như gió nhắm về phía cửa ra

Nhưng vừa lao ra được hai bước, thân hình Triển Chiêu bất giác lại cứng đờ

Con người đen đột ngột trọn to, cánh tay vòng giữ Kim Kiền run rẩy không ngừng, trên khuôn mặt tuấn tú dần dần tràn ra vẻ không thể tin

"Sao, sao lại..." Vòng tay khê khàng nói lỏng, con người đen lách chằm chằm nhìn vào cổ và nửa thân trên của người trong lòng

Tiết y mỏng manh kia, làm sao che được thân thể nhỏ gầy

Triển Chiêu trông thấy rõ ràng chính xác, bên trong cổ áo phanh rộng, cổ của Kim Kiền, dài nhỏ tron láng, không hề có chỗ nhô lên, càng không có hầu kết

Nhìn xuống chút nữa, chỗ ngực, theo hô hấp khe khê nhấp nhô ----- còn có cảm xúc ấm áp mềm mại ở trước ngực vừa nãy ----- đó, đó là!! Trong

khói đặc cuồn cuộn, bóng lam thẳng tắp đứng cứng ngắc như đá, cứ như đã bị tẩu hỏa nhập ma, khó cử động mảy may

Hình ảnh trước mắt thoáng chốc nhạt nhòa, chung quanh không còn lại một chút âm thanh, chỉ trơ lại một vùng tĩnh mịch, vạn tiếng vô âm. Triển Chiêu cảm thấy trong đầu trống rỗng, tay chân cứng còng lạnh lẽo, hô hấp đình trệ, chỉ có cảm xúc ấm áp mềm mại trong lòng lúc này là hết sức rõ ràng, cũng không biết đã đứng đông cứng như vậy bao lâu, mới dần dần có tiếng vang yếu ớt rót vào trong đầu: "Thình thịch! Thình thịch thình thịch! Thình thịch thình thịch thình thịch! Thình thịch thình thịch thình thịch." Tiếng động kia, một tiếng nhanh hơn một tiếng, một vang gấp hơn một vang, càng lúc càng lớn, càng lúc càng ồn, cứ như trống trận thúc giục, chiến mã lao nhanh, chấn động đến mức làm ngực phát run, đầu ngón tay đột nhiên giật lên một cái, khiến Triển Chiêu phứt chốc hoàn hồn, mới kinh hoàng nhận ra tiếng vang kia chính là bắt nguồn từ trái tim không chịu được khổng chế mà nhảy đập điên cuồng của mình

Vừa nãy...cái, cái đó rõ ràng là..

Khói mù tràn ngập trong phòng dần dần tán đi, trước mắt trở nên sáng tỏ thông thoáng, nếu nói vừa rồi còn có chút mờ mịt không nhìn rõ, thì lúc này thân thể nhỏ gầy lại đập thẳng vào tầm mắt không sót thứ gì

"Hít -----" Nhiệt độ đỏ rực cực nóng bùng nổ trên khuôn mặt tuần tú, hai gò má Triển Chiêu cứ như bị lửa hơ cháy, hừng hực thiêu đốt, khí nóng bốc hơi

Thình lình dứt bỏ ánh mắt đang nhìn chăm chăm Kim Kiên, Triển Chiêu lập tức xé phăng màn giường, bọc thật kín Kim Kiên hai ba vòng, rồi mới trở người nhảy ra khỏi tú lâu

* Trong khi đó bên ngoài tú lâu, Đinh thị song hiệp lúc này đã muốn hai cái đầu bốn cái đại, mặt như khóc tang, cả người đều mất tinh thần. Bạch

Ngọc Đường lạnh lùng trừng mắt nhìn hai người: "Đinh đại, Đinh nhị, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Thôi rồi thôi rồi..." Đinh Triệu Huệ thở dài liên tục

"Ý trời ý trời..." Đinh Triệu Lan biểu tình đau khổ

Đinh Nguyệt Hoa cười như không cười, vẻ mặt ý vị sâu xa

Nhất Chi Mai nhìn Đinh Nguyệt Hoa, nhú mày nghĩ ngợi

Tiểu Dật nhìn ngó mọi người, thở dài một hơi, ngửa đầu thổi ra một tiếng huýt vang dội, vô cùng thần kỳ, sau tiếng huýt gió này, đám khói mù vừa mới đó còn bốc hơi nồng nặc lại chậm rãi yếu xuống, bị gió đêm thổi qua, bay đi gần như sạch sẽ

Lại nhìn về phía tú lâu kia, toàn bộ đều hoàn hảo không tổn hao gì, cứ như chưa từng phát sinh hỏa hoạn

"Thế nào rồi? Thế nào rồi? Có thành công không?" Chỉ thấy Phạm tiểu vương gia vừa lớn giọng to mồm vừa chạy vọt ra từ sườn nam tú lâu

Ngay sau đó, lại có ba bóng người đi tới từ ba sườn phân biệt đông, tây, bắc của tú lâu, mọi người định thần nhìn kỹ lại, thì ra chính là Mạc Ngôn, Thiệu Vấn và Nhan Tra Tán

Phạm tiểu vương gia và Thiệu Vấn vẻ mặt hung phấn, Mạc Ngôn nét mặt không biểu cảm, còn Nhan Tra Tán lại có vẻ mặt bất đắc dĩ, trên mặt mũi và quần áo của cả bốn người đều ám đầy khói đen bụi đất, mặt mày xám tro

"Hi, viên thuốc này của Kim huynh thật đúng là dùng quá tốt, có điều tro hơi bị nhiều, nếu sau này thay đổi một chút..." Thiệu Vấn vừa đi vừa cười hì hì, quơ quơ một viên thuốc đen tuyền đang cầm trong tay, nhưng đợi đến khi đi đến trước mặt mọi người, quan sát kỹ càng đội hình trước mắt, lập

tức thất kinh, viên thuốc cầm trong tay rơi lạch cạch xuống đất, nổ đùng một tiếng phát ra một cuộn khói đen, mùi vị ngửi đến đã làm người ta sặc sụa, mà mùi vị này, màu sắc này lại không có gì khác biệt với trận khói mù bao phủ tú lâu trước đó

"Sao, sao lại như vậy?" Phạm tiểu vương gia chỉ vào Đinh Nguyệt Hoa và Nhất Chi Mai đang thong dong đứng đợi ở một bên, vẻ mặt kinh ngạc. Đinh Triệu Lan bung trán

Đinh Triệu Huệ lắc đầu: "Bể hết rồi."

"Sao lại có thể?" Phạm tiểu vương gia trợn to đôi mắt nước: "Kế sách của Tiểu Kim là thận trọng từng chút, tính toán kỹ càng, mỗi một bước đều rất hoàn hảo, sao lại bể được chứ?" Nhan Tra Tán dùng cổ tay áo lau tro bám trên mặt, nhìn khắp lượt qua vẻ mặt của mọi người, cuối cùng dừng ánh mắt trên người Đinh Nguyệt Hoa, vội ho một tiếng: "Đinh tiểu thư, có phải là cô đã biết trước rồi không..."

"Ồ?" Đinh Nguyệt Hoa nháy nháy mắt hạnh: "Nguyệt Hoa không biết cái gì hết mà! Nguyệt Hoa ăn bữa khuya với Nhất Chi Mai xong rồi mới trở về trang, vừa về đã thấy tú lâu bị cháy rồi ----- Haizz! Đang yên lành, sao lại cháy chứ?"

"A!" Thiệu Vân vỗ ót: "Cho nên căn bản là Đinh tiểu thư với Nhất Chi Mai không có ở trong trang?" Huỳnh đệ Đinh thị gật đầu ai oán

"Không đúng." Mạc Ngôn lạnh lùng ra tiếng: "Trước đó rõ ràng đã xác nhận qua, trên giường Nhất Chi Mai và Đinh tiểu thư đích thực có người."

"Có thể lúc đó Đinh tiểu thư chưa đến tìm tại hạ xuất môn..." Nhất Chi Mai cười gượng

"Về phần người ở trong phòng Nguyệt Hoa, đó là -----" Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày ngẩng đầu, mái tóc dài như gấm thong thả tung bay theo

gió đêm, nhoèn miệng cười thần nhiên: "A, Triển đại nhân đã cứu được Kim Kiên ra ngoài rồi kìa, quả là chuyện đáng mừng!" Mọi người thuận thế nhìn lại, chỉ thấy một bóng lam đạp không hạ xuống từ tầng thượng tú lâu, ở trong lòng còn ôm chặt một vật bị gói thành cái bánh chưng

Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng mắt với huynh đệ Đinh thị một cái, bước dài tiến lên trước: "Tiểu Miêu, Tiểu Kim Tử không có việc gì chứ?" Triển Chiêu im lặng không đáp, hai cánh tay vẫn khur khur vòng chặt lấy người trong lòng, đôi con ngươi đen láy trâm sâu không thấy đáy, lạnh lùng đảo qua mọi người một lượt

Sống lưng mọi người đều đồng loạt giật lên một cái, Đinh Nguyệt Hoa lại không khỏi lùi về sau nửa bước

Ánh mắt Triển Chiêu chột lóc, dừng lại một chút trên người Đinh Nguyệt Hoa, hơi hơi nheo mắt, thoáng chốc, một luồng khí lạnh lập tức bò dọc từ sống lưng của Đinh Nguyệt Hoa lên trên, làm cho Đinh đại tiểu thư không sợ trời không sợ đất lại vô duyên vô cớ rùng mình một cái

"Tiểu Miêu?" Bạch Ngọc Đường khó hiểu, cúi đầu nhìn vào người trong lòng Triển Chiêu, buồn bực nói: "Người bọc Tiểu Kim tử kín như vậy làm chi hả? Còn không sợ làm cho Tiểu Kim Tử bị ngộp chết." Nói xong, giơ tay lên định vén bỏ tấm màn đang trùm kín Kim Kiên

Không ngờ Triển Chiêu lại thành linh giật lùi một bước tránh đi Bạch Ngọc Đường, trầm giọng nói: "Kim Kiên chỉ hít phải một ít khói, không sao." Dứt lời, lập tức xoay người, điểm mũi chân, như sao xẹt điện chớp, nháy mắt chạy vội đi không còn bóng dáng, chỉ lưu lại một câu quanh quẩn giữa không trung

"Triển mỗ đưa Kim Kiên về phòng nghỉ trước ----" Mọi người ngốc ra tại chỗ, nhìn nhau ngơ ngác

"Thối miêu này bị cái gì vậy?" Bạch Ngọc Đường vẻ mặt ù ù cạc cạc

"Nè nè, có phải là ta nhìn lầm rồi không?" Thiệu Vấn chọc chọc Mạc Ngôn bên cạnh: "Mặt Triển đại nhân sao giống như..."

"Rất đỏ." Mạc Ngôn lạnh giọng ngắt lời

"Lỡ tai cũng rất đỏ..." Phạm tiểu vương gia khó hiểu, mở miệng chêm thêm một câu

Đình thị song hiệp cũng mặt đầy khó hiểu

Chân mày của Nhan Tra Tán vừa động, nhìn về phía Tiểu Dật, Tiểu Dật nhìn đáp lại lão huynh nhà mình, lắc đầu không biết gì, Nhan Tra Tán quay qua Nhất Chi Mai, lại thấy mắt phượng của Nhất Chi Mai một mực ngắm về hướng tiểu thư Đình gia, dáng vẻ đăm chiêu, mà Đình Nguyệt Hoa lại có bộ dáng trên cao không liên quan đến mình

"Haizz..." Nhan Tra Tán lại ngó về hướng Triển Chiêu vừa đi khỏi, khẽ thở dài một hơi. Cũng ngay vào lúc Nhan Tra Tán vừa dời đi ánh mắt này, trên khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của Đình Nguyệt Hoa lại vô tình vạch ra một ý cười đen tối

* Hoa ngủ dưới trăng thanh, gió thổi xuyên nhành liễu, chấn phủ ám hương nồng, ý xuân bên giường tĩnh, đưa tình ánh mắt ai

Trong tây sương phòng Đình trang, Triển Chiêu lẳng lẳng nhìn Kim Kiên đang hôn mê bất tỉnh trên giường, sắc mặt trầm tĩnh, nhưng trong đôi mắt lại cứ như đun nấu nước sôi, bùng loạn không thôi

Đầu ngón tay run rẩy chậm chậm dời về phía chiếc màn đang bao lấy Kim Kiên, chậm chậm kéo mở một góc, để lộ ra thân thể nhỏ gầy chỉ có mỗi tiết y

Ngọn đèn trong phòng lay động mờ ảo, mặc dù không sáng tỏ, nhưng cũng đủ để trông thấy rõ ràng

Quả nhiên, cái chớp mắt vừa nãy không phải là hoa mắt

Triển Chiêu bất chợt dứt đi ánh mắt, khuôn mặt tuấn tú cháy đỏ, kéo tấm chăn mỏng nhẹ nhàng đắp lên trên người Kim Kiên

Hóa ra...Kim Kiên là...Nữ tử..

Hóa ra...Mình không phải là, không phải là...

Con người đen láy lại dời về phía người trên giường, ánh sáng trong con người luân chuyển lấp lánh, tác tác đều lưu luyến không rời, ngón tay thon dài từ từ nhích lên trên, rung động khe khẽ, cuối cùng nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ gầy kia

Độ ấm bất chợt lan đến từng đầu ngón tay, làm ngực mơ hồ nhói lên

Kim Kiên...Là nữ tử..

Là...Nữ tử..

Trong đôi mắt sáng bao phủ sóng nước ấm áp xao động, môi mỏng nhẹ gợi lên một độ cong nhàn nhạt, chỉ trong một thoáng ấy, ý xuân tan ấm áp, lời thầm lặng say nồng

"A..." Đột nhiên, người trên giường nhú mào, phát ra một tiếng rên rỉ

Ngón tay Triển Chiêu run lên, thu phất về, đột nhiên đứng bật dậy, hốt hoảng rút lui hai bước

Chỉ thấy mí mắt đang nhắm chặt của Kim Kiên giật giật mấy cái, xong rồi chậm rãi mở ra. Kim Kiên giơ tay lên sờ sờ ót, một đôi mắt nhỏ dần dần chuyển từ mờ mịt sang sáng rõ, trừng mắt nhìn giường một lát, bỗng nhiên ưỡn người ngồi bật dậy như cá chép, ngoác miệng chửi ầm lên: "Bà nó, tên nào to gan như vậy hả, lại dám đánh ngất tòng lục phẩm giáo úy đại nhân

Khai Phong phủ, nếu để cho ta bắt được ngươi, nhất định phải rút gân nhỏ xương ngươi đem nghiền thành tro! Ai da...”

“Khu! Kim Kiên ----” Một tiếng nói trong trẻo đột nhiên phát ra, lập tức làm Kim Kiên hoảng hốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cách giường hơn một thước, có một bóng lam trắng tấp đang căng cứng đứng đó, khuôn mặt tuấn tú hơi chệch đi, con ngươi đen bay chuyển, vành tai thấu đỏ, cũng không biết có phải là do đèn đuốc trong phòng quá mức mờ lung, hay là do mới vừa tỉnh dậy có nhiều gỉ mắt nên thị lực không tốt, thế nào mà lại cảm thấy không khí trong phòng ngập màu ám muội quái dị

"Triển, Triển đại nhân?" Mắt nhỏ quét đảo lung tung: "Đây, đây là ---- Phòng của Triển đại nhân mà? Sao, sao sao ta lại ở chỗ này?"

“Khu!” Triển Chiêu liếc nhìn Kim Kiên một cái, thình lình lại giống như bị bóng, lập tức dờn tầm mắt, nghiêng đầu nói: "Ngươi đắp chăn lên trước đi đã...Đừng, đừng để cảm lạnh..."

“Chăn gì?” Kim Kiên dịch tầm mắt xuống, lúc này mới phát hiện hóa ra lúc này mình ngồi dậy quá mạnh, chăn mền đều bị ném qua bên chân, trên người bây giờ chỉ còn mặc độc một bộ áo ngủ

Thảo nào ta thấy trước ngực sau lưng đều lạnh ---- Khoan đã! Áo ngủ? Trước ngực!! Ở ở ở?!! Đợi đến khi Kim Kiên thấy rõ áo quần của mình lúc này, tức khắc bị một miệng khí lạnh làm nghẹn cho chết khiếp

Ta, ta ta ta bị lột chỉ còn một tầng da từ khi nào?!! Cái, cái cái cái vải bó ngực dài ba thước rộng một thước dày bền giữ ấm giấu ngân phiếu che dáng người hiệu quả nhất của ta đâu rồi?!! Ta, ta ta ta...Ta có làm không á á á!! Trong đầu cứ như có trăm ngàn cái đồng la đồng loạt gõ vang, nổ ầm ồng ồng, làm cho hai tròng mắt Kim Kiên trắng dã ngay tắp lự

Lộ! Lộ! Lộ tây á á á!!! Tội khi quân phạm thượng, tiền của sung công, tội ác cùng cực, ngũ mã phanh thây, lăng trì xử tử, cướp đoạt quyền lợi

chính trị suốt đời a a a..

"Kim Kiên?" Tiếng nói dịu dàng như thể truyền tới từ thiên đường xa xôi, tức khắc tóm trở về thần trí đã sắp bay nhanh tới địa ngục của Kim Kiên

Kim Kiên hoảng hốt nhìn vị tứ phẩm hộ vệ không biết từ khi nào đã đi đến bên giường, trên mặt còn lộ rõ vẻ lo lắng, Kim Kiên vội lấy lại bình tĩnh, mở miệng vâng dạ: "Triển, Triển đại nhân, ngài, ngài..." Sắc mặt của Triển Chiêu đỏ ửng ngượng ngùng, ánh mắt ngay ngắn ngấm chấu rửa mặt bên cạnh giường, giọng thất lại nói: "Triển, Triển mỗ...không phát hiện cái gì hết..." Đùng! Âm ầm ầm! Kim Kiên chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu xông lên một trận máu nóng ù ù ào ào, tức khắc làm cho da mặt phải chống đỡ đến mức vừa căng vừa đỏ

Tiểu Miêu người căn bản chính là nói cái gì cũng trông thấy sạch sẽ hết rồi a a a a!! Vậy mà ta còn hy vọng xa vời cái xíu mại bẹp này của ta có thể thừa dịp đêm tối tù mù mà lừa bịp qua cửa, bây giờ xem ra là hoàn toàn lộ tẩy rồi a a a! Ánh mắt của Tiểu Miêu người có cần phải tốt như vậy không hả a a a a!! Nói đi thân phận nữ này của ta bị lật tẩy, về sau ta làm sao còn trà trộn được đây a a a!! Triển Chiêu thấy Kim Kiên không lên tiếng một lúc lâu, hơi hơi di mắt qua, lại chợt thấy sắc mặt Kim Kiên đỏ ửng, mắt nhỏ ướt nước, trong lòng không khỏi co rút, hầu kết lên xuống mấy lần, mới mở miệng nói: "Kim Kiên, Triển mỗ...sẽ chịu trách nhiệm..."

"Triển đại nhân a a a!!" Kim Kiên đột nhiên kéo căng cổ họng, nắm giữ ống tay áo Triển Chiêu, nước mắt tuôn trào như bão, thành công che mất nửa câu sau của Triển Chiêu

"Triển đại nhân, thuộc hạ làm như vậy đều là do tình thế bắt buộc! Thuộc hạ hiện trên có mẹ già tám mươi dưới có tiểu đệ ba tuổi..."

"Kim Kiên..." Triển Chiêu lui về phía sau, vẫn không thể thoát khỏi ma trảo của Kim Kiên

"Á á, không đúng, cái đó ---- thuộc hạ từ nhỏ cơ khổ, ở Thái Châu ăn xin mà sống, cơm không đủ no áo không đủ mặc mỗi ngày đều phải giành giật đồ ăn với chó hoang ngoài đường..."

"Kim Kiên!" Triển Chiêu cầm lấy cổ tay Kim Kiên, kéo xuống

"Á á á á!!" Tiếng gào khan lại tăng thêm 30% âm lượng, hai móng vuốt gầy thuận thế bắt chặt lấy tay của Ngự Miêu, một phen nước mắt một phen nước mũi tiếp tục gào thét: "Triển đại nhân, nếu thân phận của tại hạ bị bại lộ, đó tuyệt đối là tội khi quân phạm thượng khó giữ được đầu, niệm tình thuộc hạ đối với xã tắc Đại Tông một mảnh trung tâm, đối với Khai Phong phủ đối với Bao Đại nhân một mảnh hiếu tâm, đối với Công Tôn tiên sinh một mảnh thành tâm, đối với Triển đại nhân kính ngưỡng lại giống như nước sông liên miên chảy hoài không dứt, giống như Hoàng Hà ngập lụt không thể cứu vãn..."

"Kim giáo úy!" Triển Chiêu đột nhiên cao giọng, trở tay cầm giữ cổ tay Kim Kiên: "Triển mỗ tuyệt đối sẽ không nói chuyện này ra bên ngoài nửa chữ, ngươi cứ yên tâm đi!"

"Ôi chao?" Kim Kiên giương mắt, nước mắt nước mũi giàn giụa, mặt đầy kinh ngạc

Như, như vậy được rồi sao? Ta còn có ba vạn chữ lý luận trọng điểm người nghe thương tâm người gặp rơi lệ chưa phát huy mà! Về mặt Triển Chiêu nghiêm nghị, con ngươi đen trong suốt nghiêm túc, nhìn cố định Kim Kiên: "Triển mỗ chắc chắn đối với việc ngươi nữ cải nam trang thủ khẩu như bình(*)!" (*) giữ kín như bưng

Một hít, hai hít, ba hít ----- Kim Kiên co rút khụt khịt, mắt nhỏ cong lên, tức thì nín khóc mỉm cười, nhào người ôm lấy đùi Triển Chiêu, cảm tạ rơi nước mắt: "Triển đại nhân, ngài đối với thuộc hạ thật sự là phụ mẫu tái sinh ân như tái tạo, thuộc hạ có làm trâu làm ngựa làm nô làm tì cũng khó báo

đáp được đại ân đại đức của Triển đại nhân! Về sau chỉ cần là Triển đại nhân phân phó thuộc hạ, thì cho dù là lên núi đao xuống biển lửa, xuống địa ngục nhảy chảo dầu thuộc hạ cũng tuyệt không chớp mắt..." Đùi bị hai tay ôm chặt đột nhiên run lên một cái, nháy mắt cứng ngắc như thiết

Triển Chiêu cứ như lâm phải đại địch, luống cuống tay chân tóm lấy cổ áo Kim Kiên kéo qua một bên, trên khuôn mặt tuần tú đỏ bừng nảy ra một đường gân xanh hình chữ thập vô cùng rõ nét: "Còn thể thống gì!"

"A! Đúng đúng đúng! Rất không hợp thể thống!" Kim Kiên thông suốt, lập tức nhảy phốc xông giường, quay tròn người lại, giở ra một khuôn mặt tươi cười chân chó nói với Triển Chiêu: "Đây là phòng của Triển đại nhân, tất nhiên là Triển đại nhân phải nghỉ ngơi trên giường, có thuộc hạ ở dưới giường hầu hạ!"

"Ngươi!! Khụ, khụ khụ khụ khụ..." Triển Chiêu hít hơi sặc ra một trận ho khan, khuôn mặt tuần tú kìm nén đến mức đỏ bừng

"Áy, trời cũng khuya lắm rồi, Triển đại nhân nhất định không nên để gió đêm làm cảm lạnh, nhanh nhanh nằm lên giường đi thôi!" Kim Kiên cười nịnh nọt

Còn chưa nói xong Kim Kiên đã thấy mắt hoa lên, một lực mạnh đột ngột chộp lấy cổ áo mình vút trở lại giường, nháy mắt một tấm chăn phủ chụp xuống, vòng lấy mình chặt kín

Kim Kiên bỗng nhiên biến thành cục bánh bao bông ngòi ở trên giường

"Chớ để cảm lạnh." Triển Chiêu ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng nói

Kim Kiên ngờ ngác nhìn Triển Chiêu đi đến bên cạnh bàn, nâng ấm trà lên đồ đồng đồ đồng một tách trà lạnh uống một hơi cạn sạch, sau đó lại đồ thêm một tách, uống cạn, sau đó...Uống suốt năm tách trà, mới thở dài một hơi, vén bào ngòi xuống bên cạnh bàn, nhìn về phía Kim Kiên, chính sắc

hỏi: "Kim giáo úy, vì sao hôm nay ngươi lại ở trong tú lâu của Đình tiểu thư?" "Ôi chao?!!" Mắt nhỏ Kim Kiên đột nhiên tròn to: "Ta, ta ở trong tú lâu của Đình tiểu thư? Sao, sao có thể?" Triển Chiêu nhướn mày: "Tú lâu của Đình tiểu thư bị cháy, là Triển mỗ cứu ngươi ra..." Dừng một chút: "Khói đặc kia...Hình như có phần kỳ quái ----- giống như đã từng gặp qua..." Nói đến đây, con ngươi đen của Triển Chiêu chuyển hướng Kim Kiên, tuấn nhan hơi trầm xuống

Da đầu Kim Kiên bắt giác tê rần, vội giải thích: "Triển đại nhân, không phải...Cái đó, thực ra, việc tú lâu bị cháy đêm nay, là do ta chịu ủy thác của người khác!"

“Chịu ủy thác của người khác?” Triển Chiêu sừng sốt

Kim Kiên cười gượng nói tiếp: "Huynh đệ Đình thị thỉnh cầu thuộc hạ giúp họ tác hợp cho Đình tiểu thư và Nhất Chi Mai, thuộc hạ đã nghĩ ra một kế, dùng đạn khói xua ra khói mù, giả vờ như tú lâu của Đình tiểu thư bị cháy, để cho Tiểu Dật gọi Nhất Chi Mai chạy đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, cộng thêm thời điểm đêm khuya, lúc Đình tiểu thư đi ngủ nhất định là ăn mặc rất mỏng manh, Nhất Chi Mai chạy đến cứu người, tất nhiên là sẽ -- --" Nói đến đây, Kim Kiên liếc nhìn Triển Chiêu một cái, gãi gãi đầu: "Ha ha, Triển đại nhân, chắc ngài hiểu ----- Đến lúc đó, Đình thị song hiệp có thể vịn vào lý do liều mình cứu người, lấy thân báo đáp, cô nam quả nữ ở chung một phòng, da thịt thân cận thụ thụ bất thân gì gì đó, ép Nhất Chi Mai phải lấy Đình tiểu thư..." Kim Kiên càng nói giọng càng nhỏ, không khỏi kéo lôi đóng chặn bông đang quán quanh người, lau mồ hôi chảy ra trên cổ, nói thảm: Hở, trời lập thu cũng nhiều ngày rồi, sao trong phòng còn nóng như vậy chứ? Triển Chiêu phía đối diện cuống cuống sụp mi mắt, nắm tay che miệng vội ho một tiếng, cưỡng ép bản thân lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nghiêm nghị hỏi: "Vậy vì sao cuối cùng lại trở thành ngươi ở trong phòng của Đình tiểu thư?"

“Nói ra thật đúng là gặp quý!” Mắt nhỏ Kim Kiên nhất thời bốc hỏa, cất to giọng: "Khi đó Phạm tiểu vương gia, Mạc Ngôn, Thiệu Vấn, tiểu ca Nhan gia mới nhận đạn khói của ta đi khỏi, ta đang chuẩn bị cắm điểm ở dưới lầu trần thủ chỉ huy, liền thấy sau lưng kéo tới một trận âm phong, sau gáy nhức lên dữ dội, trước mắt tối đen rồi lập tức không biết gì nữa, khi mở mắt ra thì đã nằm ở đây rồi..." Nói đến đây, Kim Kiên càng thêm trào dâng phần hận: "Bà nó cái tên đáng chém ngàn mảnh, đập ngất ta còn chưa đủ, lại còn dám lột quần áo ta quẳng vào phòng Đình tiểu thư, nếu để cho ta bắt được ---- Á!!" Về mặt giận dữ thoát cái biến thành kinh hoàng: "Vậy, vậy nói vậy, người biết ta là nữ, ngoài Triển đại nhân ra, còn, còn có tên đánh ngất ta, cởi quần áo ta..." Mắt nhỏ run cầm cập nhìn về phía Triển Chiêu, kinh hoàng lại biến thành khóc nức nở: "Triển, Triển đại nhân..." Triển Chiêu nhíu mày kiếm, ngón tay thon dài siết chặt, hạ giọng nói: "Có lẽ Triển mỗ biết được là ai gây ra."

“Cái gì? Là ai?” Triển Chiêu buông mắt nhẹ thở dài một hơi, rồi lại nhướng mắt nhìn Kim Kiên, sắc mặt cổ quái: "Kim giáo úy, người có từng nghe qua câu 'Tự làm bậy, không thể sống'."

“Hự?!!”

“Đêm nay người cứ nghỉ tạm ở đây đi." Triển Chiêu đứng dậy bước về phía cửa, lúc đi gần tới cửa dừng lại một chút, thêm vào một câu: "Không cần lo lắng, Triển mỗ sẽ xử lý việc này."

“Triển đại nhân!" Kim Kiên thành linh đứng bật dậy, bọc chăn nhanh như chớp vọt tới bên cạnh Triển Chiêu: "Thuộc hạ cùng với Triển đại nhân đồng tiến thoái!" Triển Chiêu nhíu mày, nhìn Kim Kiên: "Người ăn mặc như vậy, còn muốn xuất môn ư?" Da mặt Kim Kiên vừa rút, hai tay phản xạ có điều kiện ôm giữ trước ngực, cười gượng, đạp đạp hai bước lùi trở về giường, co vào trong ổ chăn, xua tay về hướng Triển Chiêu nói: "Triển đại nhân đi sớm về sớm, ta chờ ngài mang tin thắng lợi trở về!" Triển Chiêu khẽ lắc đầu, đang muốn mở cửa, chợt nghe Kim Kiên phía sau lại kêu ra

một câu: "Triển đại nhân, cái đó ----- rớt cuộc là ai đánh ta bất tỉnh vậy?" Triển Chiêu sải bước ra khỏi cửa, chỉ lưu lại trong phòng tiếng nói trong trẻo lạnh lùng: "Săn nhận lại bị nhận mổ mắt, Kim giáo úy, về sau những kẻ lung tung lộn xộn này của ngươi nên dùng ít đi thì tốt nhất!" Săn nhận lại bị nhận mổ mắt ----- Kim Kiên vòng chẵn, ngốc ngốc ngồi ở bên giường, sau khi đem đầu vò thành cái ổ gà, trong đầu mới đột nhiên lóe lên tia sáng

Ý của Tiểu Miêu là ----- chẳng lẽ là Đinh tiểu thư...hay là Nhất Chi Mai? Xiêng ta vòng vòng! Hai tên này, ta vì hạnh phúc nửa đời sau của hai người mà mất ăn mất ngủ, chong đèn phí dầu, ra sức tính kế, vậy mà các người lại có thể giậu đồ bìm leo hãm hại ta, làm hại ta thất thân...Xi xì xì! Là bị Tiểu Miêu đại nhân nhìn thấu thân phận nữ, bà nó! Nếu ta mà không thu một trăm tám ngàn lượng phí dịch vụ tổn thất tinh thần, phí hoảng sợ, phí phá thân, thì chữ "Kim" này ta viết ngược! * Đêm dài sáng mênh mông, trời thu không áng mây

Dưới ánh trăng sáng trong, hai bóng người một xanh một đen kê vai ngồi trên nóc nhà đại sảnh Đinh trang, một người đang cầm trong tay túi hạt dẻ rang đường, nhờn nhờn tự đắc, một người đang khoanh chân ngồi trên mái ngói, muốn nói lại thôi, chính là Đinh gia đại tiểu thư và đệ nhất thần trộm nào đó

Lúc này, vị đệ nhất thần trộm nào đó đúng là nghẹn một bụng nghi vấn, ngồi ở bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa do dự một lúc lâu sau, cuối cùng không nhịn được nữa mở miệng hỏi: "Đinh tiểu thư mời tại hạ đi ăn khuya, chẳng lẽ là do ---- sớm biết tú lâu sẽ bị cháy?" Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày cười, khuôn mặt nhu hòa sáng lạng đến chói mắt: "Là vậy thì sao? Mà không phải vậy thì sao?" Nhất Chi Mai bị nét cười trên mặt Đinh Nguyệt Hoa làm lóa mắt đến mức tỉnh táo tinh thần, nhưng bất quá chỉ trong giây lát lại khôi phục thành bộ dạng lười biếng, chớp mắt mấy cái nói: "Tại hạ chỉ cảm thấy việc tối nay có vẻ kỳ quái -----"

“Việc này...” Đinh Nguyệt Hoa nuốt xuống một hạt dẻ rang đường, đang muốn mở miệng đáp lời, đột nhiên trong mắt chớp lên tia sáng, ngòai thẳng người dậy, nhìn ra phía sau Nhất Chi Mai, khóe môi cong lên

"Hả?" Nhất Chi Mai không hiểu, cũng quay người nhìn theo ánh mắt Đinh Nguyệt Hoa, vừa thấy không khỏi cả kinh

Dưới ánh trăng sáng bạc, một bóng lam đập không phóng tới, đáp xuống trước mặt hai người không chút tiếng động, đứng im lặng nhìn cả hai

"Triển đại nhân?" Nhất Chi Mai kinh ngạc

Đinh Nguyệt Hoa trưng ra khuôn mặt tươi cười chào đón, giơ túi giấy trong tay lên: "Triển đại nhân, ăn hạt dẻ rang đường không?" Sắc mặt của Triển Chiêu phía đối diện lại vô cùng không tốt, khuôn mặt tuấn tú tối lạnh như băng, mắt sáng trầm sâu không thấy đáy

"Là cô à?" Một câu phát ra như bị bao phủ cả một tầng băng tuyết trắng xóa

"Đúng là ta." Đinh Nguyệt Hoa cười đáp

Ánh mắt lạnh như băng dời về phía Nhất Chi Mai: "Còn hấn thì sao?" Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày cười: "Hấn không biết."

“Đinh tiểu thư, Triển đại nhân? Các người đang nói cái gì vậy hả?” Nhất Chi Mai không hiểu ra sao

Đáng tiếc hai người còn lại trên nóc nhà căn bản là không quan tâm, vẫn như cũ tiến hành cuộc đối thoại "Nhìn nhau thâm tình, ngữ ý bất minh"

"Không thể nói!" Triển Chiêu dè nặng giọng

"Ta biết." Đinh Nguyệt Hoa gật gật đầu

"Thủ khẩu như bình!" Triển Chiêu tiến lên một bước, nhìn chăm chăm Đinh Nguyệt Hoa

Đinh Nguyệt Hoa nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu: "Dựa vào cái gì đây?" Triển Chiêu nhíu mày: "Vậy cô muốn thế nào?" Đinh Nguyệt Hoa ngửa đầu nghĩ ngợi một lúc, đột nhiên mỉm cười, lại giơ túi giấy lên: "Giúp ta bóc hạt dẻ đi."

"Được." Triển Chiêu không chút suy nghĩ, dứt khoát gật đầu đồng ý, vén bào ngồi xuống đối diện hai người, bắt đầu bóc hạt dẻ với vẻ mặt nghiêm túc

"A?" Đinh Nguyệt Hoa không nghĩ tới Triển Chiêu lại dễ chịu như thế, hơi lộ vẻ kinh ngạc

Nhất Chi Mai thì ngược lại, ánh mắt vòng vo qua lại trên người cả hai một hồi, mắt phượng ngằm nheo lại, đột nhiên nhanh như chớp thò tay đoạt phăng túi giấy trong tay Triển Chiêu, trừng mắt nhìn Triển Chiêu nói: "Không phiền Triển đại nhân đại giá, tại hạ cũng có thể bóc hạt dẻ giúp Đinh tiểu thư!" Triển Chiêu không kịp đề phòng bất ngờ bị cướp mất túi giấy, hơi nghi hoặc liếc nhìn Nhất Chi Mai, lại nhìn qua Đinh Nguyệt Hoa: "Đinh tiểu thư, việc này..." Mắt hạnh của Đinh Nguyệt Hoa tròn xoe, nhìn vào Nhất Chi Mai đang trừng mắt với Triển Chiêu như lâm đại địch, mắt chớp chớp mấy cái, lại chột mỉm môi cười, nhìn về phía Triển Chiêu nói: "Triển đại nhân, Nguyệt Hoa tất nhiên thủ khẩu như bình!" Thần sắc Triển Chiêu lúc này mới thoáng nói lỏng: "Nếu Đinh tiểu thư đã đáp ứng Triển mỗ, nhất định phải giữ chữ tín!"

"Một lời của Nguyệt Hoa, tứ mã nan truy!" Đinh Nguyệt Hoa ôm quyền

"Cảm tạ." Triển Chiêu đứng dậy, liền hướng tới Đinh Nguyệt Hoa ôm quyền đáp lời: "Triển mỗ cáo lui."

“Triển đại nhân chậm đã." Đinh Nguyệt Hoa cũng đứng lên, kéo từ bên hông ra một cái gói nhỏ, đưa cho Triển Chiêu nói: "Triển đại nhân, nhớ mang vật này trả lại cho Kim Kiên.”

“Đây là gì?" Triển Chiêu không hiểu

"Nếu không có vật này, chắc hẳn Kim Kiên sẽ rất là khó xử." Đinh Nguyệt Hoa nhếch nhếch mày với Triển Chiêu, tay phải vòng quanh trước ngực, sau lưng vẽ một vòng tròn

Triển Chiêu nhất thời hiểu rõ, khuôn mặt tuấn tú đỏ phừng lên, cái gói trong tay muốn vứt cũng không được, muốn cầm cũng không đúng, cuối cùng đành phải nắm lấy một góc, bối rối đáp: "Đa, đa tạ Đinh tiểu thư." Nói xong, thi triển khinh công, chạy gấp đi

Đinh Nguyệt Hoa nhìn theo bóng lưng Triển Chiêu, cất giọng hô: "Nghe nói Kim Kiên còn đặc biệt đặt một cái tên cho kẻ đêm nay, tên là 'Trong lửa đỏ anh hùng cứu mỹ nhân, da thịt tương thân thành đỉnh ước', Nguyệt Hoa nghĩ cái tên này rất tuyệt, còn Triển đại nhân nghĩ thế nào?" Dưới ánh trăng sáng trong, Ngự Miêu với khinh công ngạo nghễ vờ tung thiên hạ, vậy mà lúc này thân hình lại đảo lên kịch liệt một cái, suýt nữa té thẳng từ nóc nhà xuống đất, may mắn Ngự Miêu công lực kinh người, mới gắng gượng ổn định bước chân, chạy như điên đi khỏi

Một nét cười rạng rỡ nở rộ trên dung nhan xinh đẹp thanh tú, làm lòng mày ánh mắt của Đinh Nguyệt Hoa cũng cong cong theo, khẽ lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Nhìn vẻ mặt kia của Triển Chiêu, chẳng lẽ là...Ây chà, cái này thật đúng là náo nhiệt...”

“Đinh tiểu thư!" Giọng hờn giận của Nhất Chi Mai vang lên, Đinh Nguyệt Hoa bất giác ngoái đầu lại, nhìn về phía đệ nhất thần trộm đang nắm chặt túi giấy với vẻ mặt khấn trương, cong khóe miệng lên hỏi: "Làm sao vậy?" Nhất Chi Mai cắn môi, trong mắt phượng thổi qua nhiều nét ám ức: "Nàng, nàng vừa mới cùng Triển Chiêu..." Hả? Sao lại có mùi chua chua

giống như bình dấm chua bị lật đổ vậy? Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày, cười thâm trong lòng

"Cái gì gọi là 'Trong lửa đỏ anh hùng cứu mỹ nhân, da thịt tương thân thành đỉnh ước'?" Cả chân mày phượng và giọng nói của Nhất Chi Mai đều cùng lúc nâng lên cao vút

"Khụ! Chuyện này nói ra rất dài." Đinh Nguyệt Hoa ho nhẹ một tiếng, nhớ lại: "Hôm ấy lúc ta ở trong bếp, vô tình nghe được Phạm tiểu vương gia đang hầm canh gà cho Kim Kiền làm bằm lâu bầu, trùng hợp nghe được kế sách của Kim Kiền, lúc đó mới nhanh trí nghĩ ra một cách tương kế tựu kế ve sầu thoát xác, vốn chỉ muốn dùng gậy ông đập lưng ông, trả thù Kim Kiền chút chút, để cho hắn nếm thử mùi vị chủ ý thôi của mình, nhưng rốt cuộc vô ý đánh bậy đánh bạ, lại đánh lộ ra được một bí mật không lớn không nhỏ..."

"Là bí mật gì?" Lực chú ý của Nhất Chi Mai bị dời đi. Đinh Nguyệt Hoa nhếch mày cười, dựng thẳng một ngón tay lên đặt ở bên môi: "Nói ra sẽ bị Triển Chiêu giết mất!"

"Hà?" Nhất Chi Mai sững sốt

"Về phần 'Trong lửa đỏ anh hùng cứu mỹ nhân, da thịt tương thân thành đỉnh ước' gì đó..." Đinh Nguyệt Hoa liếc nhìn Nhất Chi Mai một cái, quay đầu đi, khuôn mặt cười chợt ửng đỏ, dừng một chút, giọng nhỏ dần: "Đó là tên kế sách mà Kim Kiền nghĩ ra, vốn dĩ kế này lập ra là dành cho ta, ta và người..."

"Cái gì?" Nhất Chi Mai lúc này cả kinh không phải nhỏ, tức thì mắt phượng tròn to, mồm miệng há hốc

Đinh Nguyệt Hoa buông hạ đôi mi dài, má đỏ như son, ngón tay nắm chặt băng vải rủ xuống bên hông, nhỏ giọng nói: "Đại ca với nhị ca cũng thật là, kế sách bậy bạ cái gì chứ? Chỉ giúp góp thêm phiền phức! Còn

không bằng, còn không bằng..." Nói đến đây, Đinh Nguyệt Hoa hít sâu một hơi, như thể vừa quyết định gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn chăm chú Nhất Chi Mai, gương mặt thanh tú nghiêm trang: "Nhất Chi Mai! Tục ngữ nói, nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, thích thì nói thích, không có gì ph ả ngược ngùng mở miệng!"

“Hả?” Mắt phượng Nhất Chi Mai đột ngột banh to

Đinh Nguyệt Hoa khẽ mím môi, hai gò má sung huyết như hai quả đào chín ửng, giọng nói cũng có chút run rẩy, nhưng vẫn kiên định hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, trịnh trọng nói: "Đinh Nguyệt Hoa thích Nhất Chi Mai!" Hô hấp của Nhất Chi Mai tức thì đình trệ, ngây ra như phỗng

"Nhất Chi Mai, nếu như ngươi nguyện ý lấy ta, trong vòng ba ngày phải cầu hôn, còn nếu như không muốn, trong vòng ba ngày phải rời khỏi Đinh trang, về sau gặp mặt, vẫn là bằng hữu giang hồ!" Sau khi ném ra một câu phát biểu mang tính tổng kết, Đinh Nguyệt Hoa lại hít sâu một hơi, mang theo cái mặt cười sắp bị nướng chín, cứng rắn xoay người đi, nhảy xuống khỏi nóc nhà, chạy gấp vào hậu viện

Phía trên nóc nhà, vị giang hồ đệ nhất thần trộm nào đó toàn thân cứng ngắc, ngơ ngác đứng đó ước chừng nửa chén trà nhỏ, thân hình mới hơi hơi dao động, dưới chân mềm nhũn, phịch một tiếng ngã ngòì xuống, làm mái ngói dưới thân kêu lên rầm rập

"Tại hạ, tại hạ vốn định vài ngày nữa sẽ...sẽ..." Dưới ánh sáng trong suốt chiếu rọi, lọn tóc bạc trên đỉnh đầu Nhất Chi Mai yếu ớt phiêu đảng như tơ, gương mặt lộ ra phía sau lọn tóc, sớm đã đỏ như con cua bị luộc chín, màu sắc mị hoặc

Trong khi đó ở phòng khách phía tây Đinh trang, huynh đệ Đinh thị lại không chút nào hay biết về việc hôn sự của muội muội nhà mình đã có tính chất nhảy vọt, lúc này đang làm một việc dư thừa là triệu tập "Đại hội khóa

hai tác hợp Đinh Nguyệt Hoa và Nhất Chi Mai", đáng tiếc khách mời dự thính hình như không được hợp tác cho lắm

Lúc này Đinh Triệu Huệ đang cố thủ trước cửa phòng khách, kiên trì chống đỡ tên tiểu Bạch Thử nào đó sắp sửa dùng bạo lực xông ra, mở miệng năn nỉ: "Ngũ đệ, người tâm địa gian xảo từ nhỏ, mau mau nghĩ cho nhị vị ca ca một cách đi!"

"Ngũ gia ta không rảnh!" Bạch Ngọc Đường mặt đen kịt, liên tục gio chân quát: "Đinh nhị người mau tránh ra, Ngũ gia ta muốn đi xem Tiểu Kim Tử!"

"Tục ngữ nói tác hợp một mối lương duyên còn hơn xây bảy cấp phù đồ, Ngũ đệ người liền chung sức giúp đỡ đi mà!" Đinh Triệu Huệ một phen tóm giữ lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, da mặt nhăn lại thành một đồng

"Đinh nhị ca, Dung Hoa cảm thấy nên đi tìm Tiểu Kim nghĩ ra chủ ý khác thì ổn hơn." Phạm tiểu vương gia cũng đang bị nhốt trong phòng, tiến lên cho ra một câu đề nghị có vẻ thỏa đáng

"Thôi rồi, coi như hết!" Thiệu Vấn vẻ mặt nhớ lại còn thấy sợ: "Ánh mắt của Triểu đại nhân lúc cứu Kim giáo úy ra khỏi tú lâu, chẳng khác nào là muốn giết người, nếu chúng ta lại đi tìm Kim giáo úy nữa, nếu làm không khéo không chừng ngay cả mạng cũng mất luôn, hay là ngẫm lại cách khác đi được không!" Mạc Ngôn bên cạnh lặng lẽ gật đầu

Đinh Triệu Lan thở dài một hơi, chuyển hướng sang Tiểu Dật, vẻ mặt đau khổ nói: "Tiểu Dật huynh đệ, người có ý kiến gì hay không?" Da mặt Tiểu Dật co rút, hai con ngươi đảo tròn lại tròn, cuối cùng đảo đến trên người lão ca nhà mình: "Ca, ca có cách gì không?" Nhan Tra Tán ngồi bên bàn chậm rì rì nâng tách trà lên, hớp một ngụm trà, lại chậm rì rì đặt tách trà xuống, nhắc mắt nhìn mọi người một vòng, mới mỉm cười nói: "Nhan mỗ không thiên về mai mối." Mọi người nhất thời không thốt nổi nên lời

Đình Triệu Huệ điên cuồng gãi đầu, lại nhìn về phía Bạch Ngọc Đường vẻ mặt chờ mong: "Ngũ đệ à ----"

"Ta muốn gặp Tiểu Kim Tử!" Bạch Ngọc Đường phát điên

"Ngũ đệ, nếu hôm nay ngươi không nghĩ ra được biện pháp gì, thì đừng hòng bước ra cánh cửa này một bước!" Đình Triệu Huệ giang hai tay ngăn cản cửa chính, vẻ mặt bất chấp lý lẽ

"Đình nhị, ngươi tránh ra cho ta!"

"Ngũ đệ..." Ông cụ non Tiểu Dật đưa tay nặn nặn lông mày, nhỏ giọng nói thầm với chính mình: "Su phụ...Đều là do người hết, đừng nói họ Kim kia có biện pháp gì...Chỉ sợ bây giờ...Haizz..." Mọi người trong phòng đều đang nhón nháo không thôi, tất nhiên là không ai rảnh để ý đến câu lầm bầm này, chỉ có Nhan Tra Tán bên cạnh Tiểu Dật nhẹ giật giật góc mày, sau đó tiếp tục phẩm trà nhìn mọi người trong phòng đang vò đầu bứt tai, toát ra một ý cười điềm nhiên

Nghe nói, đêm hôm đó, trong phòng khách Đình trang đèn đuốc sáng trưng, bóng người chông chát, la hét âm ỉ không ngừng, thức trắng đêm không ngủ, đúng là não nhiệt không thể tả

* Nắng sớm ngày trong, mặt trời chiếu rọi qua khói sương ẩm áp

Kim Kiên khoanh chân khoanh tay ngồi ở trên giường, nhú chặt mày thô, nét mặt đăm chiêu, trừng mắt nhìn vào hai vật thể lạ ở trên giường

Bên trái, là một bộ quần áo được xếp ngay ngắn chỉnh tề, bên phải, là một vật có độ dày vừa phải, bên trong có may vài cái túi ngầm ---- chính là tấm vải bó ngực do tự tay mình đặc chế

"Ta nhớ tới hôm qua lúc ta chờ Tiểu Miêu chờ đến ngủ quên mất, hình như không có hai thứ này mà?" Kim Kiên vẻ mặt khó hiểu gãi gãi da đầu,

lật giở tấm vải bó ngực

Nhất thời, một mùi hương quái dị truyền ra từ bên trong

Kim Kiên hít mũi ngửi ngửi, miễn cưỡng nhận ra đúng là ngoài mùi hạt dẻ còn có ---- mùi cỏ xanh thoang thoảng..

Da mặt khẽ rút, Kim Kiên lại quay qua lật lật quần áo bên cạnh -----Lần này thì chỉ có thể ngửi được mùi cỏ xanh nhàn nhạt ----- giống tới chín phần chín mùi trên người của động vật họ mèo nào đó..

"Á á á!! Cái này hỏi người ta làm sao dám mặc đây hả!" Kim Kiên vò tung đầu mình thành đủ loại kiểu tóc

Không mặc? Chẳng lẽ là muốn vác theo một thân áo ngủ chạy "bán khóa thân"? Còn mặc thì? Cái mùi này cũng quá nồng nặc rồi mà! Kim Kiên rối rắm vụn phần, vò đầu đấn đo hồi lâu, rốt cuộc cắn răng một cái, giậm chân một phát, gắng gượng mang vải bó ngực quần lên trên người, thuận thực mặc quần áo vào

Không mặc còn tốt, đợi đến khi áo trong áo ngoài vừa lên thân đầu vào đó, Kim Kiên lập tức cảm thấy mùi cỏ xanh thơm ngát nhàn nhạt lại giống như vật sống, quấn chặt quanh người mình, quả thực là như bóng với hình, như keo với sơn, làm lông tơ toàn thân đều dựng thẳng

"Chạy nhanh về phòng tìm đồ thay trước đã -----" Kim Kiên lập tức nhảy xuống giường, vừa mang giày vừa nói

"Mèo lười kia, đây là giờ nào rồi, sao còn ở trên giường hả?" Một tiếng "Rầm" cực vang, cánh cửa bị một cước đá văng ra, một bóng trắng kiêu ngạo xuất hiện ở cửa

Kim Kiên vừa xách giày lên giữa chừng, chột trợn mắt há hốc mồm nhìn tiểu Bạch Thử nào đó vừa đá tung cánh cửa mà không hề báo trước

Cái chân giơ lên bắt ngờ cứng ngắc giữa không trung, Bạch Ngọc Đường đeo theo hai vành mắt hoa đào đen kịt, vạn phần kinh ngạc nhìn chăm chăm Kim Kiên đang ngồi xổm bên giường

Một phòng yên tĩnh

"Tiểu Kim Tử tại sao ngươi lại ở trong phòng của Tiểu Miêu hả?" Bạch Ngọc Đường vọt tới bên cạnh Kim Kiên như một trận bão, cất giọng quát to

Chắc chắn, sao nghe ra lại giống lời kịch bắt quả tang lão bà mình hồng hạnh vượt tường quá vậy? Thái dương Kim Kiên róm mồ hôi, đứng dậy định giải thích, không ngờ ở cửa lại truyền đến một tiếng còn lớn hơn tiếng quát vừa rồi

"Bạch Ngọc Đường! Sao ngươi lại ở trong phòng?" Một bóng lam như điện bắn đến bên cạnh Kim Kiên, đôi mắt lạnh lẽo trừng trừng

Ê ê, câu này nghe lên sao giống như bắt kẻ thông dâm tại giường vậy hả? Kim Kiên nâng mí mắt, nhìn sang chuột bạch vẻ mặt lạnh lẽo bên này, lại ngó ngó qua Ngự Miêu mặt đầy hung thần bên kia, rụt lui cổ, mở miệng nói: "Cái đó, thuộc hạ vừa mới đến đây tìm Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia cũng vừa vạn tới đây tìm Triển đại nhân, là tình cờ gặp thôi...Ha ha ----" Lời vừa nói ra, không khí trong phòng nhất thời nói lỏng

"Bạch huynh đến tìm Triển mỗi sớm như vậy, không biết là có chuyện gì quan trọng?" Triển Chiêu mở miệng hỏi, ngữ khí vẫn không tốt

"Ngũ gia ta thích!" Bạch Ngọc Đường nhếch mày đáp

Triển Chiêu cau mày, quyết định xem nhẹ tên Bạch Thử không có việc gì cũng đến kiểm chuyện này, nâng tay đưa cho Kim Kiên một gói giấy, nói: "Ăn đi cho nóng." Kim Kiên ngốc ngốc nhận lấy gói giấy, chỉ cảm thấy một

đột hơi ấm cùng mùi thơm thoát ra từ bên trong gói giấy, mở ra nhìn vào, chính là bốn cái bánh bao nhỏ nóng hôi hổi

"Đa, đa tạ Triển đại nhân..." Kim Kiên thụ sủng nhược kinh (*), nhìn Triển Chiêu lấp bắp nói

(*) Được ưu ái mà lo sợ

Triển Chiêu nhìn đáp lại, gật đầu mỉm cười -----Ánh nắng sớm mai chiếu xuyên qua khung cửa sổ rơi hạ lên bóng tổ lam thanh sạch, vàng sáng màu cam ấm áp vẽ tạc lên khuôn mặt tuấn tú, thật sự là: mi dài cười nhạt, nước trong gột tâm, sắc thu Giang Nam không bì kịp, thu lại cả khói sóng Tây Hồ, xao động cả núi non e then

Kim Kiên chợt thấy trước mắt ngẩn ngơ một trận, mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt vờn quanh thân đột nhiên nồng hơn làm người ta không thở nổi, tim thót nhiên xoắn lại không lý do

"Khụ." Bạch Ngọc Đường không được tự nhiên vội ho một tiếng, mắt hoa đào lác lác bay về phía bánh bao trong tay Kim Kiên, giọng điệu có điềm chua: "Không phải chỉ là đưa mấy cái bánh bao thôi sao, Thôi Miêu ngươi cười phong tao như vậy làm cái gì..." Đột nhiên, vươn ra một cái vuốt chuốt nắm lên một chiếc bánh bao: "Vừa hay Ngũ gia ta bị Đinh đại với Đinh nhị làm hại cả đêm không được ngủ, đang đói lắm đây, liền không khách khí." Hung hăng cắn xuống một cái, vừa ăn vừa tám tặc trong miệng: "Ừm ừm, bánh bao nóng ủ móng vuốt mèo này, hương vị quả nhiên không giống với bình thường." Sắc mặt Triển Chiêu trầm xuống: "Bạch Ngọc Đường!"

"Sao hả, ăn có mấy cái bánh bao mà cũng không được à? Thôi Miêu ngươi cũng quá mức keo kiệt rồi mà!" Bạch Ngọc Đường nuốt xuống một miếng cuối cùng, liếm liếm đôi môi cánh hoa hồng nhuận ra vẻ như còn chưa toại nguyện, cảnh này phải nói một câu là câu hồn đoạt phách, phong tình vô hạn

"Ừc." Kim Kiên không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, âm thanh trong căn phòng yên tĩnh thật là vang dội

Một miêu một thử đồng thời nhìn về phía Kim Kiên, chỉ thấy hai mắt Kim Kiên tỏa ra tia sáng xanh, trong miệng còn nuốt nước miếng không ngừng

Ặc, hôm nay miêu thử lại kết hợp tiết ra nội tiết tố, mà hình như nồng độ còn hơi bị cao! Đáng tiếc, một mèo con đứng đắn và một con chuột trắng cũng tạm tính là đứng đắn lại không thể hiểu được tâm tư thâm kín của Kim Kiên lúc này

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường một cái, mặt mang theo trách cứ

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi: "Tiểu Kim Tử người cũng đừng có tham ăn như vậy chứ....Ồ thì, Ngũ gia không giành bánh bao của người nữa là được chứ gì."

"Hả? A!!" Kim Kiên gật gật đầu theo phản xạ, ngốc ngốc nhìn hai người, mặt mày ngẩn ngơ thò tay vào trong gói giấy, cầm lên một cái bánh bao cắn một miếng, canh nước nóng hơi tức thì tan ra trong miệng, hương thơm phảng phất đọng lại bên môi

Cơn thèm ăn lập tức trỗi dậy chiến thắng sự mê hoặc của sắc đẹp, mắt nhỏ Kim Kiên sáng ngời, khẩu vị đại khai, nhanh chóng xơi sạch sẽ cả ba chiếc bánh bao còn lại, còn như thể chưa đã thèm, vô thức liếm qua khóe miệng trơn bóng còn đọng lại canh nước

Hô hấp trong phòng nhất thời đông cứng lại theo chiều hướng quái dị

Triển Chiêu nín thở, Bạch Ngọc Đường ngưng khí, cùng lúc xoay đầu né đi, một người ngấm nóc nhà, một kẻ nhìn cửa lớn

Hở? Hôm nay một mèo một chuột này bị làm sao thế nhỉ? Còn phản ứng quái gở như vậy? Kim Kiên lăm bằm khó hiểu

Đột nhiên, bóng người cao to của Nhan Tra Tán xuất hiện ở cửa, kêu vọng vào ba người trong phòng

Ba người xoay đầu, đều có chút nghi hoặc

"Sớm như vậy mà đã có chuyện rồi sao?" Kim Kiên hỏi

Nhan Tra Tán cười vui sướng đáp lời: "Là Nhất Chi Mai cầu hôn Đinh tiểu thư."

"Cái gì?" Ba người đồng thanh kinh ngạc

Hồi 13: Dâng lên sinh lễ kết phu thê, tiên nhân lộ diện tặng bảo khí

Đợi đến khi ba người theo sau Nhan Tra Tán gấp rút đi tới sảnh chính Đình trang, thì những người khác đã sớm vào chỗ

Đình Triệu Lan và Đình Triệu Huệ ngồi ở vị trí thượng tòa, tuy là suốt đêm không ngủ, hai vành mắt nặng trĩu đen kịt, nhưng cả hai lúc này đều có vẻ mặt tinh thần sáng láng, cười đến mức ngay cả ánh sáng trong mắt cũng không nhìn thấy, Đình Nguyệt Hoa xinh xinh đứng bên cạnh Đình Triệu Huệ, gương mặt cười đến đỏ ửng. Phạm tiểu vương gia thì ngồi ở vị trí khách quý, ý cười ngâm ngâm, Thiệu Vân đứng ở phía sau hiển nhiên không cần phải nói một lời, trời sinh đã có khuôn mặt tươi cười, đến ngay cả Mạc Ngôn luôn luôn lạnh lùng dửng như hôm nay cũng ngấm vào chút không khí vui mừng

Chính giữa đại sảnh, bày ra hai chiếc rương lớn bằng gỗ đàn nạm vàng khắc hoa, mỗi chiếc đều cao ba thước, rộng ba thước, Nhất Chi Mai đứng ở

giữa hai chiếc rương, vẻ mặt chứa ý cười thành khẩn, Tiểu Dật đứng ở phía sau Nhất Chi Mai, hơi khom lưng, quả là bộ dáng kính cẩn hiếm thấy

"Triển đại nhân, Ngũ đệ, Kim giáo úy, Nhan huynh, mau mau mau mời ngồi, hôm nay xin mời chư vị và Phạm tiểu vương gia cùng nhau làm chứng cho đại hỷ sự của Đinh trang." Đinh Triệu Lan trông thấy đám người Triển Chiêu vừa đến, vội đứng dậy mời bốn người ngồi xuống, cười vang nói

"Đây, đây là sao? Kế sách ngày hôm qua không phải là thất bại rồi sao, tại sao..." Kim Kiên ngồi xuống ghé dựa, trợn mắt nhỏ, mặt đầy kinh ngạc

Chớ nói đến Kim Kiên không hiểu ra sao, mà ngay cả Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cũng đều thập phần kinh ngạc

"Hôm qua Đinh đại với Đinh nhị còn kiên quyết tóm lấy chúng ta cả đêm bắt nghĩ cho ra biện pháp, lo tới mức cơm sáng cũng ăn không vô, sao chỉ chớp mắt một cái hôn sự đã thành rồi?" Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu, nhỏ giọng nói với Nhan Tra Tán bên cạnh

"Việc này..." Nhan Tra Tán nghĩ một chút, mỉm cười: "Nhân duyên trời định, Nhan mỗ chỉ là một tục nhân, tất nhiên không thể lĩnh hội."

"Người nói chuyện giống hết giọng điệu tứ ca ----" Bạch Ngọc Đường giở ra ánh mắt xem thường, lại nghiêng đầu áp tới bên cạnh Kim Kiên: "Theo Ngũ gia thấy trong này chắc chắn có ẩn tình! Tiểu Kim Tử người thấy thế nào?" Hỏi xong một lúc lâu, vẫn không thấy Kim Kiên lên tiếng trả lời, Bạch Ngọc Đường không khỏi buồn bực, ghé mắt ngắm một cái, chỉ thấy Kim Kiên mặt đầy ánh hồng, mắt nhỏ bắn ra tia sáng xanh, ánh chớp rọi sáng, trong miệng còn lải nhải không ngừng: "Nhất Chi Mai tới cầu hôn tương đương với việc hôn sự của Đinh tiểu thư đã thành, tương đương với việc một trăm lượng bạc tiền lì xì lập tức vào tay, tương đương với việc ta có thể đem tàng trữ trong ngân hiệu Tử Kỳ lãi suất cao nhất...hay là cho vay

nặng lãi nhĩ? Hay là đầu tư buôn bán? Không ổn không ổn, vẫn nên mua thêm mấy cái đai lưng đặt vào trong phòng Tiểu Miêu thì tốt hơn...”

“Kim giáo úy!” Triển Chiêu ngồi bên cạnh Kim Kiên đột nhiên ra tiếng: “Đai lưng gì?”

“Gì? Đai lưng gì?” Kim Kiên chột nhác mắt, mắt nhỏ tròn xoe: “Triển, Triển đại nhân ngài nghe lầm rồi, thuộc hạ nói, nói...Đạn dược! Đúng rồi, thuộc hạ trở về muốn làm nhiều thêm mấy cân đạn dược!” Nói xong câu cuối còn bày ra vẻ mặt nghiêm túc ra sức gật đầu

Đuôi lông mày của Triển Chiêu khẽ động, chuyển mắt đi, cúi đầu âm trà

Bạch Ngọc Đường quan sát hai người, nặn nặn lông mày, thâm thở dài một hơi, lại bắt đầu xoay qua đánh giá Nhất Chi Mai đang đứng ở trong sảnh, chậm rãi nheo đôi mắt hoa đào lại, nhỏ giọng nói thầm: “Nghĩ thế nào cũng thấy không hợp lý! Ngày hôm qua còn không hề có dấu hiệu gì, sao hôm nay lại đột nhiên cầu hôn, còn chuẩn bị tốt sinh lễ như vậy ----” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường nhướn mày kiếm, trong đôi mắt híp chột lóe lên tia chớp, khóe miệng vẽ lên xênh xếch: “Chỉ mới một đêm mà đã có thể chuẩn bị tốt hai rương sinh lễ to rồi à? Há há, sinh lễ này ----- chắc không phải là do giang hồ đệ nhất thần trộm suốt đêm đi 'mượn' ở chỗ nào đó đem tới chứ?” Một câu này của Bạch Ngọc Đường tuy nhỏ giọng, nhưng chur vị có mặt tại đây hơn phân nửa đều là người có nội công cao cường, sao lại không nghe được

Ánh mắt mọi người đều không khỏi tập trung lên hai chiếc rương kia

“Khụ...” Đinh Triệu Huệ vội ho một tiếng, hướng tới Nhất Chi Mai nói: “Không biết trong hai chiếc rương này là -----” Mắt phượng của Nhất Chi Mai nhướn lên, liếc Bạch Ngọc Đường một cái, lại nhìn quét qua mọi người, ôm quyền cười nói: “Nếu chur vị tò mò như vậy, sao không thử mở ra đánh giá?”

“Đúng vậy, xem thử, xem thử!” Đinh Triệu Huệ nhảy người lên, bước tới mở chiếc rương thứ nhất ra, đưa mắt nhìn vào, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, không khỏi "Hả?" vang một tiếng

Đinh Triệu Lan sững sốt, cũng đứng dậy đi hai bước tới trước rương, vừa thấy tường tận vật bên trong rương, mặt cũng thoáng vẻ nghi hoặc, nhìn qua Nhất Chi Mai hỏi: "Mai huynh, đây là?" Nhìn thấy hai người phản ứng như thế, những người còn lại cũng vô cùng tò mò, đều đồng loạt đứng dậy tụ tập đến xung quanh rương, ngóng cổ ngó vào trong rương, vừa nhìn thấy, lại kinh ngạc

Thứ trong rương không phải vàng bạc, không phải châu báu, không phải ngân phiếu, cũng không phải tơ lụa, thậm chí thoạt nhìn cũng không phải là thứ gì đáng giá, mà chỉ đầy chật sách, ở trên bìa đều có viết tên. Trên mặt của bốn cuốn sách đầu tiên chia ra viết "Hàng Châu", "Biện Lương", "U Châu", "Vân Châu", nét mực còn hơi thấm ướt, ngậm tỏa ra mùi mực

"Đây là gì?" Kim Kiên chớp chớp mắt, đột nhiên linh quang vừa hiện, kêu lên kích động: "Chẳng lẽ đây là chứng từ trữ tiền ở các ngân hiệu trên toàn quốc của Nhất Chi Mai người?" Mọi người nhất thời nhìn Kim Kiên không nói được lời nào

"Khụ, Kim huynh ----" Nhất Chi Mai bất đắc dĩ nói: "Người nghĩ đi đâu vậy?"

“Vậy cái đó là gì?” Kim Kiên truy hỏi

Nhất Chi Mai thẳng người, hướng tới Đinh Nguyệt Hoa cười lồi lạc, ôm quyền nói: "Còn thỉnh Đinh tiểu thư đáng giá." Mặt Đinh Nguyệt Hoa đầy nghi hoặc, tiến lên cầm lấy một cuốn sách "Hàng Châu", mở bìa ra nhìn vào, đột nhiên mắt hạnh tròn to, lại lật đến trang tiếp theo, sắc mặt khẽ biến, lại lật giở xem số trang, dừng lại, gương mặt, nhìn về phía Nhất Chi Mai, trong đôi mắt hạnh ánh nước lóng lánh: "Nhất Chi Mai, người..."

“Rốt cuộc trong đó viết cái gì?” Đinh Triệu Huệ áp đầu qua, vừa xem vừa đọc thành tiếng: "Cá dầm chua Tây Hồ, ở đệ nhất thanh lâu thành Hàng Châu Quỳnh Ngọc các là nhất. Màu sắc bóng đỏ, chất thịt tươi mới, chua ngọt vừa miệng, ngâm chứa vị cua; gà trống nướng; ở đệ nhất lâu thành Hàng Châu Túy Tiên lâu là nhất, gà mỡ mềm ---- đây, đây là..."

“Đây là sinh lễ của tại hạ!” Nhất Chi Mai cúi đầu ôm quyền, ống tay áo thật dài rủ xuống đất, từng câu từng chữ đều khí phách: "Lần đầu tiên tại hạ trông thấy Đinh Tiểu thư, đã nghe Đinh tiểu thư nói một câu, nếu muốn làm phu quân của Đinh tiểu thư, chỉ cần có thể cùng Đinh tiểu thư thưởng thức hết phong cảnh thiên hạ, cùng ném qua hết mỹ thực trong thiên hạ. Nhất Chi Mai bất tài, khi còn bé cũng từng chu du thiên hạ, nay chỉ biết dùng thời gian một tháng tự tay viết ra hai rương <quyển mỹ thực thiên hạ> cùng với <quyển núi sông thiên hạ> làm sinh lễ, nguyện có thể cùng Đinh tiểu thư cộng kết phu thê, đồng du thiên hạ!" Nói đến đây, Nhất Chi Mai hơi khựng lại, hít sâu một hơi, nâng lên một đôi mắt phượng nhìn chăm chú Đinh Nguyệt Hoa, bên tai ẩn hiện sắc đỏ, trong con người ánh quang lấp lánh, tình cảm chân thành: "Không biết Đinh tiểu thư ----- có nguyện ý?" Gương mặt cười của Đinh Nguyệt Hoa "Phùng" một chút trở nên đỏ bừng, như thể sen mùa hạ đón gió, phấn sen thổi hồng, thẹn thùng vô hạn, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng đáp ra một chữ: "Được." Nhất Chi Mai nhẹ thở ra, hai má ửng đỏ, nhìn Đinh Nguyệt Hoa mỉm cười

Đinh Nguyệt Hoa cười thẹn thùng đáp lại, mắt hạnh dịu dàng

Đây đúng là: Hoa mai (*) rơi tô điểm phòng gian, chung ánh trăng (*) thuyền quyên hòa quyện, đồng du ngoạn cảnh trong thiên hạ, đôi tim kề cận mộng tương thân

(*) Hoa Mai là chỉ Nhất Chi Mai, ánh trăng là ám chỉ từ Nguyệt trong tên Đinh Nguyệt Hoa

Hai người này nhìn nhau, lại giống như trong mắt chỉ có đối phương, tất cả mọi người vây xem xung quanh chỉ là vật bài trí

Đột nhiên, Bạch Ngọc Đường dùng quạt xếp gõ vào lòng bàn tay một cái, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, toát ra một câu khá giết phong cảnh: "Dùng một tháng tự tay viết ra hai rương sính lễ? Giỏi cho người Nhất Chi Mai, xem ra người từ sớm đã có tâm tư mờ ám với bao tử to Đinh rồi nhỉ!" Một câu nói ra tức thì làm cho Nhất Chi Mai ngượng tới đỏ chín mặt, có thể so với Quan Công

"Tại, tại hạ...Chỉ, chỉ là..." Nhìn Nhất Chi Mai mặt đỏ tai hồng cứng mồm cứng lưỡi, mọi người chột cảm thấy tâm tình cực tốt, không khỏi cười to sảng khoái

"Muội phu tốt! Muội phu tốt!" Đinh Triệu Huệ vỗ bả vai Nhất Chi Mai cười to

"Ta phải khẩn trương viết thư cho cha mẹ, để hai người trở về uống rượu mừng của Nguyệt Hoa!" Đinh Triệu Lan vui vẻ ra mặt

Mọi người đều đồng loạt tiến lên chúc mừng hai người, trong lúc nhất thời âm thanh "Chúc mừng, chúc mừng" tràn ngập đầy phòng

"Đại hỉ Đại hỉ! Hai vị quả thực là lương duyên trời định, loan phụng hòa minh, một bên kim đồng một bên ngọc nữ, tuyệt phối vô song! Về sau nhất định là cự án tề mi (*) bạch đầu giai lão, con đàn cháu đống, tử tử tôn tôn vô cùng vô tận!" Kim Kiên lớn giọng nhất, ra sức đẩy mọi người ra chen đến bên cạnh Đinh Triệu Lan cất giọng hô to

(*)vợ chồng tôn trọng nhau

Này này, chuyện này thành rồi, trăm ngàn lần cũng đừng quên tiền lì xì của ta đó! "Đa tạ, đa tạ!" Đinh Triệu Lan ôm quyền đáp lễ từng người, còn đặc biệt hướng tới Kim Kiên chấp tay thi lễ. "Đa tạ Kim huynh, đa tạ!"

“Đúng đúng đúng! Lần này may mà có Kim huynh đắc lực giúp đỡ, hai huynh đệ ta tuyệt đối sẽ không quên đại ân của Kim huynh!” Đinh Triệu Huệ vỗ sau lưng Kim Kiên một cái, sáng khoái cười to

"Khách khí, khách khí!" Kim Kiên rót cuộc cũng an tâm vài phần

Ngay tại lúc trong phòng đang tràn ngập không khí vui mừng tiếng chúc mừng náo nhiệt vang lên không ngớt, thì thình lình một tên sai vặt thờ hồng hộc chạy vào, bẩm báo: "Đại, Đại trang chủ, Nhị trang chủ, Đại tiểu thư, ngoài cửa có một vị đạo trưởng đến xin cầu kiến!" Mọi người đều sửng sốt

"Đạo trưởng?" Đinh Triệu Huệ nhìn về phía đại ca nhà mình, đột nhiên thần sắc biến đổi: "Chẳng lẽ là?" Đinh Triệu lan tiến lên một bước, gấp giọng hỏi tên sai vặt: "Vị đạo trưởng kia có nói qua danh hào không?" Tên sai vặt trả lời: "Đạo trưởng kia tự xưng là 'Tử Dàn'." Huynh đệ Đinh thị nhất thời vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội đồng thanh hô: "Mau, mau xuất môn cung nghênh!" Lời còn chưa dứt, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nói: "Xin nhị vị trang chủ thứ cho bản đạo không mời mà đến." Tiếng nói vừa ngân lên, mọi người đều chân động

Trong veo, thấu suốt, như băng tuyết ngàn năm trên đỉnh núi tuyết chảy tan vào suối, thấm xuyên tim phổi, gột lạnh hồn phách lẫn tâm thần

Một bóng người ngược sáng từ cửa ngoài chậm rãi bước vào, thân hình phiêu dật, bước chân khẽ khàng như gió, như đi như bay

Tất cả mọi người cứ như đã ngây ngốc, nhìn chăm chú theo bóng người lúc ẩn lúc hiện đang đi thẳng vào đại sảnh, một chiếc giày trắng toát không vương chút bấn bước vào bậc cửa

Chỉ một thoáng, cả phòng tĩnh mịch, mọi người trong phòng cùng lúc đều quên hít thở

Người này toàn thân là tuyết bào không tỳ vết, như thể được cắt xén từ mây, tay áo rộng buông rũ xuống đất, ử sương đón sớm, mép cổ tay áo bào tô vẽ một đường viền màu tím tinh khiết, phía trên thêu hoa văn tuyết, buộc ngang thắt lưng gấm xanh là sợi tơ tằm màu tím, trên đó còn cài một chiếc cửu hoa ngọc bội xanh biếc; tóc bạc như tơ lạnh, sáng tựa ánh trăng, bay rủ ngang hông, li ti chiếu trời, búi tóc trên đỉnh đầu cuộn quanh trâm gỗ đen; hướng nhìn lên mặt, da nhuận như ngọc, màu trong suốt như thần, con ngươi bằng mi bạc, mày dài mũi tú, môi mỏng phớt trắng, đúng là: ngọc lạnh tuyết sa soi mi mắt, phong thần thanh sáng tựa ngọc châu, giới cho một vị tiên nhân đạo trưởng thoát tục, giới cho một dung nhan kinh thể băng thanh

"Thần, thần tiên..." Kim Kiền chỉ cảm thấy ngực bí hơi họng khô ran, một lúc lâu sau mới thốt ra được vài chữ

Kim Kiền vừa lên tiếng, mọi người mới bắt giác hoảng hồn, không hẹn mà cùng thở ra một hơi

"Vị, vị đạo trưởng đây chính là Tử Dàn chân nhân ư?" Đinh Triệu Lan luôn luôn trầm ổn lúc này cũng có chút luống cuống tay chân

Vị đạo trưởng chân nhân kia ôm quyền, hòa nhã nói: "Bần đạo tu hành còn non kém, không dám xưng là chân nhân." Đinh Triệu Huệ mặt đầy kính hỉ, bước lên phía trước cung kính nói: "Tử Dàn chân nhân, Tử Dàn đạo trưởng, xin mời ngồi." Nói xong, lại hướng tới Đinh Nguyệt Hoa hô: "Nguyệt Hoa, mau mau đến bái kiến đạo trưởng, vị này chính là vị đã thay mẫu thân đỡ một đại kiếp nạn lúc mang thai muội, còn để lại lời cảnh báo, Tử Dàn chân nhân, Tử Dàn đạo trưởng!" Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh

Vốn nghe từ lời của Đinh Nguyệt Hoa, còn tưởng rằng cái vị đạo trưởng buông ra lời tiên đoán kia, bất quá chỉ là một lão đạo lỗ mũi trâu giả thần giả quỷ hồ ngôn loạn ngữ, ai có thể đoán được lại chính là một thiên tiên

Tử Dàn đạo trưởng nghe vậy lại nâng tay khéo léo khước từ: "Nhị vị trang chủ không cần khách khí, bản đạo vẫn còn việc quan trọng trong người, không tiện ở lâu." Nói đến đây, đôi con ngươi khẽ chuyển, nhìn về phía Đỉnh Nguyệt Hoa, con ngươi đen trong trẻo lạnh lùng đánh giá tinh tế Đỉnh Nguyệt Hoa một lúc lâu sau, gật đầu nói: "Quả nhiên, khí hung ở giữa mày của Đỉnh tiểu thư đã tiêu hết, chắc là đã tìm được phu quân có thể ký thác chung thân, bản đạo xin chúc mừng Đỉnh tiểu thư." Đỉnh Nguyệt Hoa sững sờ gật đầu: "Đa, đa tạ đạo trưởng." Tử Dàn đạo trưởng chậm rãi nhìn quanh bốn phía, hỏi: "Không biết vị hôn phu của Đỉnh Tiểu thư là vị nào?" Mặc dù hỏi như thế, nhưng ánh mắt lại đặt trên người Triển Chiêu không hề xê dịch

"Chính là tại hạ." Nhất Chi Mai tiến lên một bước ôm quyền nói

Tử Dàn đạo trưởng hơi thoáng sững sốt, dời tầm mắt về phía Nhất Chi Mai, đánh giá một lát, hỏi: "Các hạ là...Nhất Chi Mai?"

"Đúng vậy." Nhất Chi Mai trả lời. "Nhất Chi Mai..." Tử Dàn đạo trưởng khe khẽ buông mắt, lông mi như sương nhẹ run: "Đỉnh Nguyệt Hoa...Triển Chiêu...Vì sao?" Thành linh, ngẩng phất đầu, đồng tử lạnh phát ra ánh sáng khác thường, vội vàng nhìn quét trong phòng, cuối cùng đặt cố định trên người Kim Kiên

"Mày rậm, mắt nhỏ, thân gầy ----" Tử Dàn đạo trưởng đột ngột bước từng bước đến trước mặt Kim Kiên, hơi hơi cao giọng: "Có phải ngươi tên là Kim Kiên?"

"Ôi chao?" Kim Kiên cả kinh, nhìn gương mặt mỹ nam tiên nhân đột ngột phóng to trước mắt mình, chợt cảm thấy rung động tăng mạnh, hô hấp đình trệ, hồn bay lên chín tầng mây, ngay cả câu Tử Dàn đạo trưởng hỏi là gì cũng nghe không rõ, vẻ mặt ngốc ngốc cứng đờ tại chỗ

Một trận khí băng hàn thoáng chốc bắn ra, Triển Chiêu lập tức bước một bước che ở trước mặt Kim Kiên, hướng tới Tử Dàn đạo trưởng ôm quyền

nói: "Không biết đạo trưởng tìm Kim giáo úy có chuyện gì?" Từ Dần nhìn sắc mặt Triển Chiêu, lại nhìn qua Đinh Nguyệt Hoa ở một bên, ánh sáng trong con ngươi thốt nhiên chấn động, trên mặt dần nổi lên màu bưng tỉnh, không khỏi nhẹ lắc đầu, hạ giọng nói: "Thì ra là thế, thì ra là thế..." Nói xong khẽ thở dài một hơi, lại hướng tới Triển Chiêu ôm quyền, nói: "Chỉ vì bản đạo được người ủy thác giao cho Kim Kiên một vật, bản đạo tìm kiếm Kim Kiên đã lâu đều không có tin tức, hôm nay trông thấy Kim Kiên, nhất thời nóng lòng nên có chút thất thố, còn thỉnh Nam hiệp đừng trách."

"Một vật?" Bạch Ngọc Đường tiến sát lên, vẻ mặt nghi hoặc: "Là vật gì?"

"Kim Kiên, ngươi nhìn thử xem có biết vật này hay không?" Từ Dần đạo trưởng lấy từ trong ống tay áo ra một cái tráp nhỏ bằng gỗ mun tinh xảo, đưa cho Kim Kiên

Kim Kiên bấy giờ mới thoát ra khỏi rung động trước mỹ nam, hoàn hồn, vội vàng thận trọng nhận lấy tráp gỗ, vừa mở ra nhìn ----- tức khắc hít ngược vào một trận khí lạnh, tim đập như nổi trống vang lên cấp tốc, trong đầu sung huyết, gang bàn chân phát run, suýt nữa chết ngất

Đặt trong tráp gỗ kia, là một vật hình tròn giống như vòng tay, chất liệu không phải vàng, không phải bạc, không phải đồng, không phải thiết, ở ngay chính giữa vòng tròn khảm một hình vuông dài rộng bất quá nửa tấc, không phải ngọc thạch, cũng không phải kim loại, chỉ đen nhánh bóng loáng, chiếu ánh sáng bóng, vô cùng kỳ dị

Mọi người trong phòng đều là tầng lớp có kiến thức rộng rãi trên giang hồ, nhưng hôm nay vừa trông thấy vật này, bao gồm cả Nhất Chi Mai đã trộm khắp các bảo vật trong thiên hạ, cũng không một ai biết qua vật ấy ----
- đương nhiên, ngoại trừ Kim Kiên

Vật này, phóng tới hiện đại, ai ai nhìn thấy cũng đều có thể nói ra tên của nó ----- đồng hồ không thấm nước phổ thông

Nhưng Kim Kiên, một người hiện đại đã du hành qua một thời gian đặc biệt, có thể nào nói ra tên vật ấy cho kẻ khác -----Trời cao ơi! Đất rộng ơi! Đây không phải là máy thời gian thu phát tín hiệu, mà khi mình vừa rơi xuống Bắc Tống đã không cánh mà bay sao?" Trong lòng Kim Kiên lúc này rung động không thua gì nhìn thấy tiên nhân đạo trưởng cộng thêm Ngự Miêu Triển Chiêu cộng thêm Cẩm Mao thử Bạch Ngọc Đường cùng một lúc ở trước mắt cõi áo tháo thất lung

Thình lình, một bàn tay hung hăng nắm lấy cổ tay Kim Kiên, một trận đau đớn mang Kim Kiên tỉnh lại từ trong khiếp sợ

Nhắc mắt, là gương mặt ngập đầy căng thẳng của Tiểu Miêu

"Kim Kiên!"

"Triển đại nhân? Có chuyện gì vậy?" Kim Kiên vừa lên tiếng, mọi người chung quanh mới thở phào một hơi nhẹ nhõm

"Kim huynh, người mới đó giống như đột nhiên đã đánh mất hồn trí, dọa chết người." Đinh Triệu Huệ vỗ ngực nói

"Gọi người mấy tiếng cũng không thấy trả lời, ánh mắt ngốc thẳng, rất giống bị tẩu hỏa nhập ma..." Nhan Tra Tấn liếc nhìn Triển Chiêu một cái nói

Triển Chiêu dần xuống con hoảng loạn thình lình trỗi dậy trong lòng, cánh tay nắm giữ Kim Kiên buông ra, nhưng lúc giấu đi ở sau lưng, lại hung hăng nắm chặt, trầm giọng nói: "Kim Kiên, vật ấy là vật gì?" Vì sao vừa nhìn thấy vật ấy, lại giống như bị hút mất hồn phách, cứ như, cứ như nháy mắt tiếp theo sẽ biến mất không còn thấy nữa..

"Không phải là yêu vật chứ?" Thần sắc Bạch Ngọc Đường ngưng trọng, vẻ mặt hoài nghi liếc nhìn Tử Dân đạo trưởng một cái

"Ngũ đệ, không thể vô lễ!" Đinh Triệu Lan vội cất giọng quát: "Tử Dân đạo trưởng chính là cao nhân đắc đạo, lại là ân nhân cứu sống Nguyệt Hoa, thế nào lại mang theo yêu vật trong người?"

“Nhưng bộ dạng vừa rồi của Kim Kiên -----" Bạch Ngọc Đường nheo lại mắt hoa đào, nét mặt không tốt trừng mắt nhìn Tử Dân đạo trưởng

Tử Dân đạo trưởng không câu không giận, chỉ nhìn Kim Kiên, hỏi lại một lần: "Kim Kiên, ngươi có nhận ra vật ấy?"

“Nhận ra, đương nhiên nhận ra!" Kim Kiên bất giác ngẩng đầu, đầu gật cứ như gà mổ thóc: "Đây, đây là bảo vật gia truyền đã thất lạc nhiều năm trước của ta!"

“Vậy là tốt rồi." Tử Dân đạo trưởng gật gật đầu, giống như thổi phào một hơi nhẹ nhõm: "Cuối cùng bản đạo đã không phụ lòng ủy thác, tâm cũng an ổn rồi.”

“Ôi chao?" Kim Kiên vụt nhào lên, gấp giọng hỏi: "Đạo trưởng đừng đi vội, đây, đây là ai nhờ đạo trưởng đưa cho ta?" Tử Dân đạo trưởng hơi buông hạ mi mắt màu bạc, nhìn Kim Kiên: "Là Một vị tổ tiên...của bản đạo..."

“Tổ tiên?" Giọng Kim Kiên kéo cao đến quăng tám, nhìn chằm chằm Tử Dân đạo trưởng một lúc lâu sau, mới toát ra một câu: "Cái đó...Đạo trưởng, ngài năm nay bao nhiêu niên kỷ vậy?" Tử Dân đạo trưởng khẽ động chân mày, chậm giọng nói: "Bản đạo đã độ lượng giáp (*) -----" (*) lượng giáp: một trăm hai mươi ---- giáp là 60, lượng là 2

"Một trăm hai mươi tuổi?" Kim Kiên đau sốc hông

Tử Dân đạo trưởng gật gật đầu

Mọi người đồng loạt hít vào một đợt khí lạnh

"Vây, vây tổ tiên đó của ngài là nhân sĩ thế nào?" Kim Kiên lấy lại bình tĩnh, tiếp tục hỏi

"Việc này..." Tử Dàn đạo trưởng dừng một chút, suy nghĩ một lát: "Tổ tiên này của bản đạo -----lúc này luận ra thì ----- sợ là còn chưa...Không thể nói, không thể nói." Nói đến đây, Tử Dàn đạo trưởng lại đến gần Kim Kiên vài bước, ở góc độ chỉ có Kim Kiên mới thấy, nhẹ nhàng vén tay áo dài lên, lộ ra cổ tay trắng nõn

Mắt nhỏ Kim Kiên tức thì banh to đến mức có thể nhét vừa hai quả dưa hấu

Chỉ thấy trên cổ tay Tử Dàn đạo trưởng kia, rõ ràng đeo một vật giống y đúc với cỗ máy thời gian tiếp thu khoa học cơ khí đang nằm trong tay Kim Kiên

"Ngài, ngài ngài ngài ngài?" Kim Kiên tròn mắt nhìn Tử Dàn đạo trưởng, môi run run không ngừng

Chẳng lẽ tiên nhân đạo trưởng này cũng giống như ta là người hiện đại mắc vạ du hành thời gian? Như thể nhìn thấu suy nghĩ của Kim Kiên, Tử Dàn đạo trưởng nhẹ nhàng lắc đầu, không dấu vết kéo ống tay áo xuống che khuất cổ tay: "Bản đạo và người không phải là người đi chung một con đường, chỉ là cơ duyên xảo hợp (*), mới chịu người ủy thác mà hành sự." (*) cơ hội duyên phận trùng hợp

Nói xong, lại hướng tới mọi người chấp tay thi lễ: "Bản đạo cáo biệt."

"Tử Dàn đạo trưởng!" Đinh Triệu Lan đuổi bước lên trước, cung kính ôm quyền: "Không biết đạo trưởng có thể tham dự hôn lễ của xá muội hay không?"

"Việc này..." Tử Dàn đạo trưởng liếc mắt nhìn Đinh Triệu Lan một cái, lại nhìn qua Đinh Nguyệt Hoa và Nhất Chi Mai, lắc đầu, lộ ra một ý cười

bí hiểm

Ý cười này, giống như xuân tan băng tuyết, sáng lóa chói lọi, như gió chuyển trời cao, mây âm mưa trong, khiến tất cả mọi người nhìn đến ngây ngẩn, đợi đến khi lấy lại tinh thần, vị tiên nhân đạo trưởng kia đã sớm không còn tung tích

"Thật sự là thần tiên...Không, căn bản chính là thần tiên..." Phạm tiểu vương gia lẩm bẩm

Mọi người đều gật đầu tán đồng, xúc động không thôi

Chỉ có ba người là ngoại lệ

Kim Kiên lăn qua lộn lại khí cụ vừa mới tiếp nhận trong tay, vui đầu nghiên cứu, mừng không tả xiết

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường mỗi người một bên lẳng lẳng đứng ở phía sau Kim Kiên, một người chau mày, một vị thần sắc ngưng trọng

* Ngày trong nắng ấm, cuối thu khí sáng

Trên chợ rộn ràng nhộn nháo, người đi đường lũ lượt, mua bán qua lại, rất náo nhiệt

Bên trong chợ, một thiếu niên độ chừng mười hai mười ba tuổi đi ngang qua ngã tư đường, thiếu niên này thân cao bất quá bốn thước, lại xách theo một cái lồng com bự chẳng cao hơn ba thước, làm cho người đi đường liên tục ngoái đầu nhìn lại

Thiếu niên kia đi tới bên rìa của một quán trà ven đường, cuối cùng quá mệt khó đi thêm nửa bước, không thể không dừng chân nghỉ tạm uống một chén nước trà

Lúc này vừa qua giữa trưa, trong quán trà có không ít người nghỉ chân nói chuyện phiếm, thiếu niên tuy rằng ngồi ở trong góc, nhưng vẫn có thể nghe được một phần, nhất là ba người ở bàn bên cạnh, xem cách ăn mặc như là người lao động khuôn vác hàng hóa, nên giọng phát ra đặc biệt vang dội

"Nè nè, nghe nói không? Thành Hàng Châu xảy ra chuyện lớn!" Người đầu tiên ra tiếng là một nam tử đen gầy

Một nam tử vạm vỡ phía đối diện nuốt xuống một miếng trà, khinh thường nói: "Chuyện này trong phạm vi trăm dặm đều biết hết rồi, không phải là chuyện hoa khôi mới tới của đệ nhất thanh lâu Hàng Châu Quỳnh Ngọc các vô duyên vô cớ đột nhiên mật tích đây thôi..."

“Không phải chuyện này!" Nam tử đen gầy xua tay

"Vậy chắc là chuyện Vân Dung xã đáng chém ngàn đao bị quan phủ Hàng Châu niêm phong à ----" Một nam tử béo mập ở bên cạnh tiếp lời. "Cũng không phải chuyện này!" Nam tử đen gầy lắc đầu

Nam tử vạm vỡ và nam tử béo mập liếc nhau, đồng thanh hỏi: "Vậy rốt cuộc là chuyện gì?" Nam tử đen gầy trung ra vẻ mặt đắc ý nói: "Có biết Đinh thị song hiệp ở Mạt Hoa thôn ngoại thành Hàng Châu không?"

“Đương nhiên biết." Nam tử vạm vỡ nói

"Vậy Đinh thị song hiệp có một vị muội muội biết không?"

“Thừa lời, Đinh gia đại tiểu thư nổi danh xinh đẹp, trong phạm vi trăm dặm ai mà không biết!" Tên béo mập vẻ mặt xem thường

Nam tử đen gầy cười khà khà, tiến sát lên: "Vậy chuyện tiểu thư Đinh gia mười ngày trước đã gả cho giang hồ đệ nhất thần trộm Nhất Chi Mai,

các người biết không?" Câu này vừa nói xong, nam tử vạm vỡ và nam tử béo mập cùng lúc ném qua một ánh mắt khinh thường

"Ta còn tưởng chuyện gì?" Nam tử vạm vỡ trừng mắt liếc nam tử đen gầy một cái, bĩu môi: "Việc hôn sự của Đinh tiểu thư, trên giang hồ ai mà chẳng biết? Ta còn biết vào ngày Đinh tiểu thư thành thân, trong thành Hàng Châu chiêng trống vang trời, pháo nổ vang dội, hoa tươi đầy đường, mọi người khắp thành đều chen chúc đi xem náo nhiệt. Đinh thị song hiệp còn mở tiệc chiêu đãi hào kiệt nổi danh lừng lẫy các vùng, hiệp khách khắp nơi đều đến chung vui, ngay cả Cẩm Mao thủ Hãm Không đảo, Khai Phong phủ ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Nam hiệp Triển Chiêu cũng đều đi, cảnh đó quả thực là muôn người đều đổ xô ra đường, chấn động giang hồ."

"Nghe nói ngày đó trong Đinh trang tụ họp hơn một ngàn hiệp khách có tiếng giang hồ, có thể nói là phong cảnh vô hạn!" Nam tử béo mập cũng hòa theo vẻ mặt cực kỳ ngưỡng mộ

Nam tử đen gầy nhếch mày: "Vậy hai vị lão ca có biết, sao đó xảy ra chuyện gì không?"

"Sau đó?" Nam tử vạm vỡ sững sốt: "Sao lại xảy ra chuyện gì chứ? Không phải Đinh tiểu thư thành thân với Nhất Chi Mai xong, thì ở nhà giúp chồng dạy con sao."

"Sai sai sai!" Nam tử đen gầy vẻ mặt hung phấn, hai mắt tỏa sáng, hạ giọng nói: "Phải biết người Đinh tiểu thư gả cho không phải là người thường, mà đó chính là thiên hạ đệ nhất thần trộm!"

"Thì sao chứ?" Nam tử béo mập cũng hào hứng theo, truy hỏi

Nam tử đen gầy dựng thẳng hai ngón tay lên, trợn to hai mắt: "Thành thân bất quá hai ngày, Đinh tiểu thư và Nhất Chi Mai lại đột nhiên biến mất như không khí!"

“Cái gì?” Hai người còn lại đồng thanh kinh hô: "Biến mất? Đi đâu?”

“Không ai biết!” Nam tử đen gầy vẽ mặt thần bí: "Nghe nói Đinh thị song hiệp đem cả thành Hàng Châu lật lên tận trời, cũng không tìm được hai người!" Nam tử vạm vỡ và nam tử béo mập hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau, nam tử béo mập mới nói: "Cái này thật là quái dị.”

“Người giang hồ, quả nhiều đều quái dị." Nam tử vạm vỡ sờ cằm nói

"Quái dị cái gì, căn bản đều là do sâu tham ăn làm hại." Đột nhiên sau lưng ba người truyền đến một giọng nói yếu ớt, ba người kinh hãi, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy trên bàn gỗ phía sau chỉ có vồn vện một bát trà không và một lồng com thật lớn chông sáu tầng cao ba thước, lại không có nửa bóng người, nhất thời sợ tới mức sắc mặt xanh trắng, nghĩ đến mình gặp phải cái gì không sạch sẽ, lập tức co cẳng chạy trốn mất

Chính là ba người không nhìn thấy được, một thiếu niên đeo theo cái mặt khó người đang ngồi ở sau lồng com, có điều lồng com quá mức cao to, nên chắn mất cả thân hình của thiếu niên này

"Haizzz ----" Chợt nghe thiếu niên kia thở dài một hơi, đứng dậy mang theo lồng com, cau mày nhăn trán ra khỏi quán trà, trong miệng than thở: "Gặp phải một sư phụ vô cùng lười cũng đành đi, cư nhiên lại tới thêm một sư nương tham ăn hiêm thấy ----- haizzz..." Thiếu niên vừa đi vừa cẩn thận oán hận không ngừng, cuối cùng lê theo lồng com đi vào một khách điếm, lên lầu hai, đi tới trước một gian phòng khách gỗ gõ cửa: "Sư nương, Tiểu Dật về rồi.”

“Vào đi." Một giọng nữ mềm mại truyền ra từ bên trong cửa. Tiểu Dật đẩy cửa bước vào, chỉ thấy một nữ tử dung mạo xinh đẹp thanh tú, búi tóc kéo cao ngồi bên cửa sổ, gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào làm lay động y phục màu hồng phấn của nữ tử, nhẹ nhàng bay bay, đẹp không sao tả xiết, đúng là người vừa mới được gả cho giang hồ đệ nhất thần trộm Nhất Chi Mai, Đinh Nguyệt Hoa

"Su nướng, mấy thứ này đều là đồ ăn vặt nổi danh nhất trong trấn này, người nếm thử xem." Tiểu Dật tiến lên một bước, đem lồng com đặt ở trên bàn, cung kính nói

Đình Nguyệt Hoa hai mắt sáng ngời, lập tức mở lồng com ra, xếp sáu tầng thức ăn ra bàn, tức thì, trong phòng tràn ngập các loại mùi vị điếm tâm thức ăn

"Không sai, không sai! Tiểu Dật nhanh như vậy đã nhớ kỹ khẩu vị của su nướng, thật là trẻ nhỏ dễ dạy." Đình Nguyệt Hoa khen

"Đa tạ su nướng khích lệ." Tiểu Dật cúi đầu, trong lòng lại nghĩ thầm: vị đại su nướng này làm sao có khẩu vị cái gì? Hễ là thứ có thể ăn được đều hợp khẩu vị của nàng ta, dùng theo cách nói của Kim Kiên thì su nướng này chính là thao thiết khoác áo da mỹ nữ (*) ! Cũng chỉ có sư phụ thân là đệ nhất thần trộm mới dám lấy nữ tử như vậy, nếu là người bình thường mà lấy phải một thê tử đại khẩu vị như vậy, không ra ba tháng, khẳng định cũng bị ăn đến táng gia bại sản

(*) Thời xưa được dùng để gọi những kẻ tham ăn

Nghĩ đến sư phụ lười chảy thây nhà mình, Tiểu Dật không khỏi nhìn quanh phòng một vòng, hỏi: "Sư phụ đi mua rượu sao còn chưa trở về?"

"Chắc là tìm không thấy rượu ngon, nên đi xa chút thôi." Đình Nguyệt Hoa cười, vẫy tay với Tiểu Dật: "Tiểu Dật, đến đây ngồi đi." Tiểu Dật vẻ mặt khó hiểu, theo lời ngồi xuống phía trước Đình Nguyệt Hoa, chỉ thấy Đình Nguyệt Hoa lấy từ trên chiếc ghế bên cạnh một cuốn sách đặt đến trước người Tiểu Dật, trên bìa viết bốn chữ "Kiếm phổ Đình thị"

"Ta thân là sư nương của ngươi, cũng không biết lấy gì làm quà tặng, chỉ có bản kiếm phổ này là kiếm pháp nhập môn của Đình gia, cũng không

phải là bí mật gia truyền gì cả, nay coi như sư nương ta tặng cho người làm quà ra mắt vậy." Đinh Nguyệt Hoa về mặt từ ái

Tiểu Dật nhất thời kinh hỉ quá đỗi, vội giương mắt ôm quyền tạ ơn: "Đa tạ sư nương."

"Không cần cảm tạ, về sau đều là người một nhà cả." Đinh Nguyệt Hoa đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Tiểu Dật, cười đến vạn phần thân thiết: "Chuyện trước đó người làm rất khá, sau này chỉ cần tận tâm giúp đỡ sư nương ----" Mắt hạnh hơi nheo lại, ý cười càng tăng thêm: "Sư nương chắc chắn sẽ bảo sư phụ người truyền thụ bản lĩnh cho người thật tốt."

"Vâng! Đệ tử nhất định cần tuân mệnh lệnh của sư nương!" Tiểu Dật vội trả lời

Đinh Nguyệt Hoa gật gật đầu: "Tốt lắm, người về phòng nghiên cứu tường tận bản kiểm phổ này trước, nếu có chỗ nào không rõ, cứ tới hỏi ta."

"Vâng, đệ tử cáo lui!" Tiểu Dật lên tiếng trả lời, sau đó trở về phòng mình khép cửa

Không bao lâu, chợt nghe khung cửa phòng cách vách kêu lên khe khẽ, tiếp sau đó là giọng nói vui sướng của sư phụ nhà mình: "Nguyệt Hoa, tại hạ hôm nay tìm được một vò rượu ngon, đặc biệt mang đến cùng ẩm với nương tử!"

"Nguyệt Hoa đã chuẩn bị tốt đồ nhắm rượu rồi đây, đang chờ tướng công trở về."

"Có thể tử như thế, phu quân như ta còn cầu gì nữa!"

"Nhất Chi Mai, ban ngày ban mặt, chàng làm cái gì đó!"

"Ôm nương tử a..."

“Haizz...” Tiểu Dật lắc đầu, đóng chặt cửa sổ, hoàn toàn cắt đứt với mấy lời nông ý mật nghe đến đã làm da gà người ta phải rụng đầy ra đất, cúi đầu nhìn vào kiếm phổ trong tay, bất giác nhớ tới tình cảnh một tháng trước, khi bản thân vừa mới báỉ sư được mấy ngày, đã bị sư nương đương nhiệm đột ngột đến thăm vào đêm khuya dọa cho chết khiếp

Tiểu Dật còn nhớ rõ, đêm đó, sư nương mặt đỏ ối là đỏ...Ừm...giống như mông khi, biểu cảm thì cứng ngắc giống như cửa sắt, bây giờ nghĩ lại, thần sắc quái dị kia nhất định là do gắng gượng giả vờ bình tĩnh, cho nên mới ra nông nổi

"Tiểu Dật, ta thích sư phụ của ngươi."

“Hả?”

“Sư phụ của ngươi hình như cũng có ý với ta.”

“Hử...”

“Nhưng tại sao hửn không đến gặp đại ca, nhị ca để cầu hôn ta?”

“Việc này...”

“Chẳng lẽ bởi vì đại ca, nhị ca vừa ý Triển Chiêu làm muội phu hơn, cho nên...”

“Cái đó, Đình tiểu thư, ta cho là sư phụ...”

“Tiểu Dật, hay là ngươi đi nói với đại ca, nhị ca đi!”

“Gi?”

“Ừm, cứ nói ta với Nhất Chi Mai tâm đầu ý hợp, bảo họ nghĩ cách tác hợp cho bọn ta đi!”

“Cái gì?”

“Đúng, cứ làm như vậy đi! Tiểu Dật, ngày mai ngươi phải đi ám chỉ với đại ca, nhị ca việc này, đại ca, nhị ca đang rất lo lắng cho chuyện hôn sự của ta, ngươi vừa nói như thế, bọn họ chắc chắn sẽ toàn tâm toàn ý giúp ta! Chuyện tốt này mà thành, tất nhiên không thể thiếu ưu đãi cho ngươi!” Cho nên, đây chính là cái gọi "Ưu đãi" kia sao -----Tiểu Dật vượt thẳng bìa bên ngoài kiếm phổ một lúc lâu sau, lại xoay người lấy từ trên giường ra gói đồ của mình, lôi ra một cuốn sách tên là "Mai lạc vô ảnh", đặt kế bên kiếm phổ, trước mắt lại thổi qua cảnh tượng lấy được bản bí tịch khinh công "Mai môn" này

Ngày ấy, mình vừa bái sư chính thức làm môn đệ của Nhất Chi Mai, đêm đó, Nhất Chi Mai liền gọi mình đến phòng thầy nói chuyện lúc đêm khuya. Nghĩ lại lúc đó, mình còn vui sướng vạn phần, nghĩ rằng sư phụ muốn truyền thụ cho mình tuyệt thế thần công gì đó, ai mà ngờ -----"Đồ nhi ngoan này, ngươi cảm thấy nếu có sư nương thì thế nào?"

“Hả?”

“Tại hạ cảm thấy Đinh tiểu thư rất được.”

“Cái gì?”

“Đinh tiểu thư hình như cũng có ý tứ như vậy với tại hạ.”

“A...”

“Có điều hình như huynh đệ Đinh gia vừa ý Triển đại nhân hơn...”

“Sư phụ...”

“Tiểu Dật! Mấy ngày tới ngươi phải đi ám chỉ với huynh đệ Đinh gia việc tại hạ thích Đinh tiểu thư, dọ trước xem hai huynh đệ ấy có thái độ gì, nếu huynh đệ Đinh gia không phản đối, tại hạ sẽ đi cầu hôn!”

“Su phụ, việc này quá gấp đi!”

“Sao? Quá gấp sao? Cũng đúng, cũng đúng! Tại hạ ngay cả sinh lễ còn chưa chuẩn bị tốt...Viết xong hết chỗ này, ít nhất cũng phải hơn một tháng nữa...”

“Su phụ! Con nói là, lỡ như Đinh tiểu thư thật ra không hề thích thầy, vậy chẳng phải là...”

“Vậy, vậy tại hạ, tại hạ...Tại hạ đường đường là giang hồ đệ nhất thân trộm, trộm bảo đạo châu đều là chuyện nhỏ nhặt, trộm nương tử tất nhiên cũng dễ như trở bàn tay...”

“Su phụ, cái này sợ là không ổn đâu...”

“Không, không ổn sao? Ừ, hình như là không thích hợp lắm...Vậy, vậy...Đúng rồi, Kim giáo úy, Tiểu Dật, người đi tìm Kim giáo úy đi, hẳn một bụng mưu ma chước quỷ, chắc chắn là có biện pháp tác hợp tại hạ với Đinh tiểu thư!”

“Gi? Kim Kiên sao?”

“Đúng vậy! Cứ như vậy mà làm! Tiểu Dật, bản bí tịch kinh công này người cầm trước đi, nếu việc này thành, tất cả bí tịch Mai môn đều là của người!”

“...” Tiểu Dật còn nhớ rõ ràng rành mạch, đêm đó, lỗi tai của su phụ nhà mình đó phải nói là ...Ừm...Được rồi, cũng không khác mông khi lắm, mắt phượng còn phát sáng kinh người, dùng lời của đại ca để hình dung thì, hình như là...Tình thế bắt buộc

"Haizz...Cái này gọi là không phải người một nhà không vào cùng một cửa mà!" Tiểu Dật lắc đầu, vẻ mặt không thể tránh được, đem hai quyền

sách đặt vào trong gói đồ, không ngờ lại phát hiện ra một phong thư bên trong đó, trên bì thư viết: đệ thân

"Đây là ----- chữ của ca?" Vẻ mặt Tiểu Dật kinh ngạc cầm lấy phong thư, mở ra xem, một lát sau, sắc mặt khẽ biến, gấp bức thư lại, bỏ lại vào phong thư, chậm rãi ngồi trở lại giường, hít sâu một hơi nói: "Ca, còn có cái gì mà ca không biết không? * "Nhan mỗ không biết." Nhan Tra Tán đang ngồi trên xe ngựa hồi kinh, hôm nay đã là lần thứ năm trả lời vấn đề này

Thế nhưng cái người tò mò phía đối diện lại không chịu buông tha cho hắn

"Nhan đại ca, người thật sự không biết giữa Triển đại ca với Tiểu Kim phát sinh chuyện gì sao?" Nhan Tra Tán thở dài, lắc đầu lần thứ sáu: "Nhan mỗ quả thật không biết." Phạm tiểu vương gia phồng má một lúc lâu sau, lại nhắc màn xe lên, lộ đầu ra nhìn ba người hai ngựa ở phía trước xe ngựa, nhíu mày nói: "Ta thật sự cảm thấy Triển đại ca với Tiểu Kim có điểm gì đó không bình thường mà." Ở bên phải trước xe ngựa, Bạch Ngọc Đường áo trắng bay bay, cưỡi một con bạch mã màu tuyết, phía trước bên phải, Triển Chiêu và Kim Kiên một lam một xám, cùng cưỡi một con ngựa màu nâu

Lúc này, miêu thử đang tiến hành hạng mục đấu võ mồm như thường lệ

"Thối Miêu, người muốn làm cho Tiểu Kim Tử mệt chết sao hả?" Bạch Ngọc Đường phóng ngựa vòng quanh ngựa của Triển Chiêu, dựng ngược mắt hoa đào hét lên

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, thản nhiên nói: "Triển mỗ huấn luyện cấp dưới thế nào, không cần Bạch huynh lo lắng."

"Huân luyện cái gì, người đây là muốn tra tấn người thì có!" Bạch Ngọc Đường nhíu chặt hai hàng lông mày, đảo qua thân hình nhỏ gầy ở trước người Triển Chiêu, quát: "Người muốn cưỡi ngựa thế nào Ngũ gia ta mặc

kệ, nhưng cái eo nhỏ kia của Tiểu Kim Tử, cứ thẳng lưng một mạch như vậy về tới Biện Kinh thế nào cũng bị mệt tới gãy!" Không sai, lúc này Kim Kiền đang học tập kỹ năng cưỡi ngựa cao thâm, dưới sự đích thân chỉ bảo của Triển Chiêu

Chỉ thấy hai mắt Kim Kiền nhìn chòng chọc phía trước, thắt lưng kéo thẳng tắp, cả người căng cứng ngồi ở trên lưng ngựa, tư thế động tác có bảy phần tương tự với Triển Chiêu phía sau, khoảng cách thân thể của hai người vẫn cứ hơn hai tấc, chột nhìn qua, lại giống như hai cây cột cờ cắm trên lưng ngựa

Triển Chiêu buông mắt liếc nhìn Kim Kiền đang ngồi trước người mình, chiếc cổ kê trước ngực đã lấm tẩm nhiều vệt mồ hôi, khóe miệng chột vẽ lên một độ cong không thể nhận ra: "Nếu mệt rồi thì nghỉ một lát vậy."

"Thuộc hạ có thể kiên trì." Kim Kiền nhìn không chớp mắt về phía trước nói

Đùa, đùa cái gì chứ, trên lưng ngựa có chút mét vuông như vậy sao, ta mà thả lỏng một cái, tất nhiên là phải dựa vào trong lòng Tiểu Miêu, vậy, vậy..

Kim Kiền chỉ cảm thấy mùi hương cỏ xanh thoang thoang vờn quanh thân chột dày đặc hơn ba phần, lông tơ sau lưng bất giác run lên, lập tức vực dậy tinh thần ưỡn thẳng sống lưng

"Kim giáo úy quả nhiên có tiến bộ." Triển Chiêu gật đầu nói

Bạch Ngọc Đường ở một bên tức giận nhìn hai người một lúc lâu sau, trong mắt hoa đào ánh sáng lưu chuyển, đột nhiên vén vạt tuyết bào, vênh một chân lên ngồi nghiêng nghiêng trên lưng ngựa, xoạch một tiếng mở quạt xếp ra, giọng điệu mê hoặc: "Tiểu Kim Tử cần gì phải vất vả như thế? Cứ lại đây cưỡi cùng một ngựa với Ngũ gia, Ngũ gia nhất định cho người

thoải thoải mái mái, tuyệt đối còn hơn chỗ của Thối Miêu kia gấp trăm lần.”

“Ôi chào?” Kim Kiên sững sốt, xoay đầu nhìn qua

Dưới bầu trời xanh lam, hiệp khách tuấn mã toàn thân áo trắng hơn tuyết, tóc đen bông bênh theo gió thổi bay, quạt ngọc soi mây, áo tiên ngựa dững, mỹ lệ khôn cùng

Kim Kiên đột ngột bị bộ dáng phong lưu phóng khoáng của Bạch Ngọc Đường làm hoa mắt, hơi hoảng thần, không tự chủ nuốt nuốt nước miếng

Bỗng nhiên, một trận lãnh khí thoáng chốc bao quanh toàn thân Kim Kiên, Kim Kiên run lẩy bẩy một cái, lập tức tỏ rõ lập trường: "Đa tạ hảo ý của Ngũ gia, Triển đại nhân huấn luyện thuộc hạ như thế đều là vì suy nghĩ cho thuộc hạ, thuộc hạ tất nhiên nghiêm khắc tuân theo dạy bảo của Triển đại nhân!" Trận hàn khí tức thì biến thành xuân phong khoan thai

Bạch Ngọc Đường khẽ động mày kiếm, mắt hoa đào híp lại, trừng mắt liếc Triển Chiêu một cái, đột nhiên vòng đầu ngựa lại, chân ngựa lộc cộc mấy tiếng liền lủi thẳng từ bên trái sang bên trái

Ngựa của Triển Chiêu nhất thời cả kinh, nhấc cao móng trước lên, hí dài một chập, may mắn công phu cưỡi ngựa của Triển Chiêu cực tốt, lập tức không chế dây cương, trấn an con ngựa đang phát hoảng, có điều lúc này Kim Kiên cũng thuận thế đổ một cái về phía sau, buộc phải trượt ngã vào trong lòng Triển Chiêu

Triển Chiêu chợt cảm thấy thân thể nhỏ gầy hòa cùng dục hương kề sát lên ngực, hô hấp mềm mại ấm nóng quấn quanh bên tai, cơ bắp toàn thân thoát cái căng chặt như thiết, không thể không hung hăng cầm chặt dây cương trong tay, mới cưỡng ép được bản thân phải dần xuống thứ tạp niệm không đúng lúc nào đó

"Tiểu Miêu, người cưỡi ngựa kém như vậy, vẫn nên để Ngũ gia ta chở Tiểu Kim cho." Bạch Ngọc Đường một tay nắm dây cương, một tay rung quạt, nhìn Triển Chiêu vẻ mặt trêu chọc

Kim Kiên cả kinh một trận, nghị lực chống đỡ nhất thời tiêu tán, một đường cưỡi ngựa một nhọc gộp lại phun ra ào ạt, cảm thấy sau lưng vừa mỏi vừa đau, muốn thẳng lưng nhưng cố thử mấy lần đều không thành công, hiệu quả duy nhất chỉ là ở trên lưng ngựa cọ trước cọ sau

"Đừng nhúc nhích!" Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng quát trầm, Kim Kiên thoáng chốc cứng ngắt

Sao, sao giọng của Tiểu Miêu lại có điểm khàn, mà độ ấm chung quanh hình như cũng có hơi cao? Tại Triển Chiêu giống như bị lửa đốt, cả người căng cứng, ngón tay vặn siết dây cương phát ra màu trắng xanh, hít sâu một hơi, cưỡng ép bản thân phải chuyển lực chú ý sang nơi khác, lập tức hướng tới Bạch Ngọc Đường quát: "Bạch Ngọc Đường, người chớ có càn quấy!" Bạch Ngọc Đường hát may, đang muốn cự lại mấy câu, lại nhìn thấy gương mặt tuấn tú của Triển Chiêu hơi ửng đỏ, tinh thần hoảng hốt, đột nhiên dút tầm mắt qua một bên, mạnh miệng nói: "Nếu, nếu không phục, thì xuống ngựa đại chiến ba trăm hiệp với Ngũ gia!"

“Triển mỗ không rảnh.”

“Thối Miêu, nếu người sợ thì cứ nói rõ.” Vì thế, lại khôi phục thành đại hội so đấu công phu võ mồm miêu thử

Trong khi đó ba người ở trên xe ngựa phía sau, Phạm tiểu vương gia đã từ bỏ việc tra hỏi Nhan Tra Tán, đổi sang tìm kiếm sự hỗ trợ của hai người lái xe cấp dưới

"Mạc Ngôn, Thiệu Vấn, các người nói xem, có phải Triển đại nhân với Tiểu Kim có điểm gì đó không bình thường không?" Mạc Ngôn lạnh giọng: "Thuộc hạ không nhìn ra."

“Thuộc hạ cũng không có phát hiện gì.” Thiệu Vấn lắc đầu

Phạm tiểu vương gia gãi gãi da mặt, nhíu mày nhìn phía trước, nghi ngờ càng thêm sâu

Thế nhưng lúc này Phạm tiểu vương gia lại không phát hiện ra, bên trong xe ngựa, Nhan Tra Tán đang nhìn xuyên ra ngoài qua chiếc màn hình Phạm tiểu vương gia nhắc lên, cũng khe khẽ nhíu mày, ánh mắt dừng lại trên người Triển Chiêu, Kim Kiên, rồi lại chuyển sang Bạch Ngọc Đường, giơ tay lên nặn nặn thái dương, nhẹ giọng nói: "Cái này...Haizz..." Vó ngựa đạp hoa, xa giá (*) lay động, phía trước lại truyền đến tiếng la hét không còn sức lực của Kim Kiên: (*) Xe ngựa dành cho hoàng tộc

"Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia, hay là để ta ngồi xe ngựa đi..."

“Lười biếng như thế thì khi nào Kim giáo úy mới có thể học được cưỡi ngựa?”

“Nếu Tiểu Kim Tử đi xe ngựa, Ngũ gia cũng đi!”

“Bạch huynh mời tùy ý, Kim giáo úy muốn ở lại học cưỡi ngựa.”

“Nếu Tiểu Kim Tử không đi, Ngũ gia cũng không đi.”

“Triển đại nhân...Ngũ gia...Ôi...” Tiếng nói của ba người đan vào nhau, từ từ lan rộng vào không trung, quán quanh thành vòng lưới, cuộn chặt như sợi gai, cắt không đứt, sửa vẫn rối

Không trung xanh thẳm như gột rửa, mây bay lớp lớp như vải bông, gió thu phơ phất lướt qua rừng cây bên đường, thổi qua làm đu đưa tán lá

Xa xa trong rừng cây phía sau đoàn người, một bóng đen im hơi lặng tiếng đáp nhẹ xuống ngọn cây

Thân hình thiếu niên thanh xuân, hắc y như sương như khói, mặt sắt phủ chụp nửa mặt, băng vải sau đầu phấp phới tung bay

Con người tối đen hé ra dưới mặt nạ sắt nhìn đăm đăm vào đoàn người đi dần về xa, thân hình khẽ động, lặng lẽ bật ra hai chữ: "Tỷ tỷ..." Một cơn gió lớn thốt nhiên thổi dậy, chiếc bóng đen đúa của thiếu niên nháy mắt chớp lên, trôi đi mất hút, không còn vết tích.

TẬP 6: TRÓC QUY ẨN

Edit: YUNTAINE (YUNCHAN)

Mục lục

[Hồi 1](#) [Hồi 2](#) [Hồi 3](#)

[Hồi 4](#) [Hồi 5](#) [Hồi 6](#)

[Hồi 7](#) [Hồi 8](#) [Hồi 9](#)

Hồi 1: Quỷ hành Biện Kinh gieo sóng gió, giáo úy đặc dĩ đành xuất núi

Đêm khuya thanh vắng, trăng tàn treo cao, gió đêm hiu quạnh thổi qua mái hiên, cuộn xoáy lên từng phiến lá thu, chốc lát lại xoay vòng rơi xuống mặt đất

Vào nửa đêm, trên con phố Biện Kinh tối đen yên ắng, muôn tiếng động đều tắt ngấm, chỉ có tiếng trống cầm canh truyền đến xa xa làm con phố dội lại từng đợt hồi âm

"Thời tiết hanh khô, cẩn thận củi lửa ----" Một ông lão độ chừng hơn năm mươi tuổi gõ mõ cầm canh đi tới từ cuối con phố, đèn lồng trong tay lắc lư theo nhịp bước, ánh nến trong đèn lồng lúc sáng lúc tối, như ẩn như hiện soi lên gương mặt đầy nếp nhăn của ông lão

"Thời tiết hanh khô, cẩn thận -----" "Hi...Hi hi..." Thành linh, một âm thanh nổi lên, như cười như không, rét ngấm tận xương

Ông lão đột nhiên dừng bước, cất giọng kêu to: "Cái gì, cái gì vậy?" Tiếng kêu hoảng hốt lướt qua con phố tối tăm, càng thêm phần âm u vắng vẻ

Không người, không vật, không gió, không âm

Âm thanh quái dị mới đó dường như chỉ do ông lão tự huyễn hoặc mình

"Haizz -----" Ông lão thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh trên ót, xách theo lồng đèn tiếp tục bước đi

"Thời tiết hanh khô ----- cẩn thận -----" "Ha ha ----- ha ha ha -----" Lại một tràng cười quái lạ, vụn vặt rớt vào màng tai, một tiếng trước như ở xa bên ngoài mấy trượng, tiếng tiếp theo lại giống như vọng ở bên tai

"Ai đó?" Ông lão bỗng chốc giơ đèn lên chiếu loạn xạ khắp nơi, dưới ngọn đèn lay động yếu ớt, mặt đất dưới chân như phủ chụp một màu xám trắng, y hết sắc mặt của ông lão lúc này

"Ha ha ----" Hai tiếng cười lạnh khô khốc dẫn theo âm phong thổi tới bên tai, tóc gáy ông lão nhất thời dựng thẳng, đột ngột quay đầu lại, đèn lồng trong tay thuận theo đó quăng ra tung thành một đường cong, rơi phịch xuống đất, phụt một cái tắt lịm

Thoáng chốc, cả con phố tối đen tràn lấp, chỉ có thể miễn cưỡng nương theo ánh trăng tờ mờ, nhìn thấy hình bóng xiêu vẹo chồng chéo lên nhau của dãy nhà trải dài hai bên con phố, lúc này hiện ra như con phố địa ngục

Mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống trán của ông lão, tiếng thở dồn dập như ống thổi vọng lại trên con phố yên tĩnh

"Ha ha ha...Ha ha ha..." Tiếng cười kia lại vang lên, lần này ông lão có thể nghe được rõ rệt, là tiếng cười âm u của nữ tử

"Ai, ai ai ai hả?" Ông lão hét to

"Hi hi..." Tiếng cười như bị gió cuốn đi mất hút, sau đó lại cấp tốc ôm gọn bên người, chốc lát đã thổi tới phía sau ông lão

"Hi hi...hi hi..." Ông lão run bắn cả người, cảm thấy rõ rệt một thứ ẩm ướt lạnh lẽo đang từ từ chạm đến gáy cổ mình

Cảm giác kia trượt dần từ gáy cổ ra trước, chậm rãi miết qua yết hầu, cằm, chóp mũi, cuối cùng dừng lại trước mắt ông lão

Hai mắt ông lão nứt toác, tơ máu phủ kín, hô hấp ngưng bật, thẳng mắt chết đứng nhìn vật ở trước mắt mình chậm chậm duỗi thân

Nhóp nhóp, lạnh buốt, đỏ tươi ----Đó, đó rõ ràng là một cái lưỡi

Mà ở phía sau cái lưới, lại là một đôi đồng tử cháy rực ánh đỏ, hết như ác quỷ

"Á á á á ----!!" Tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế kèm theo tiếng ngã sầm ngất lịm của ông lão, chấn động toàn thành Biện Lương

* Sớm mai cửa mình trái sắc thu, gió đình ve vuốt tiếng ve ngân

Khí trời vào cuối thu thoáng đãng, gió nhẹ len qua tầng mây nhạt, vốn dĩ là một ngày đẹp trời biết bao, thế nhưng thủ tịch chủ bộ sư gia của Khai Phong phủ Công Tôn tiên sinh, tâm tình lại ám đặc mây đen

Trong phòng khách, Công Tôn tiên sinh ngồi chỉnh tề sau thư án, tỉ mỉ xem xét tờ đơn trong tay, mày nhăn thành một gút, lên tiếng hỏi: "Vương Triều, đây là cái gì?" "Công Tôn tiên sinh, đây là phí sửa chữa bảo trì luyện võ trường." Vương Triều sụp đầu đáp

"Ba ngày trước đã sửa rồi kia mà, sao mới sửa đó mà giờ lại hao tốn lớn như thế?" Công Tôn tiên sinh nhếch hai hàng lông mày, giọng hơi cao lên

Thân hình Vương Triều run rẩy, ậm ậm ờ ờ nói không nên lời

Công Tôn tiên sinh liếc nhìn Vương Triều, hạ giọng xuống, lại hỏi: "Vương Triều, rốt cuộc là có chuyện gì?" Câu này vừa hỏi ra, suýt nữa làm cho lão đại đương gia cao tám thước như Vương Triều phải khóc lóc thảm thương

Hai mắt của Vương Triều đỏ ửng, đáng thương nhìn Công Tôn tiên sinh, nước nỡ nói: "Công Tôn tiên sinh, ngài mau mau nghĩ ra cách gì đi!" "Sao?" Công Tôn tiên sinh ngẩn ra

Vương Triều hít mũi: "Đều tại Triển đại nhân, Kim Kiên và Bạch Thiếu hiệp cả." "Hả?" "Công Tôn tiên sinh ngài cũng biết rồi đó, đêm nào Triển đại nhân cũng đến luyện võ trường đích thân đốc thúc Kim Kiên luyện công,

nhưng kể từ khi bọn họ quay về từ Hàng Châu, không biết vì lý do gì, mỗi đêm Bạch thiếu hiệp cũng đến góp vui, và lại còn hết lần này đến lần khác làm trái ý Triển đại nhân, Triển đại nhân bảo Kim Kiên đứng hoa mai cộc luyện hạ bàn, Bạch thiếu hiệp lại bắt Kim Kiên luyện khinh công, Triển đại nhân tay cầm tay Kim Kiên luyện kiếm, Bạch thiếu hiệp lại tay nắm tay Kim Kiên múa đao, hai người cứ người nói một câu, hẳn cự lại một câu, nói chưa tới vài câu đã nổi lên ầu ẩu ----- ai da, Công Tôn tiên sinh, ngài cũng biết mà, thân thủ của Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp, đều là đỉnh cao nổi danh giang hồ, hai người này mà đánh nhau, thì phải nói là đất trời biến sắc, quỷ khóc thần sầu, giống như nước sông liên miên..." "Khụ!" Công Tôn tiên sinh vội ho một tiếng

Vương Triều chợt ngừng miệng, vẻ mặt lúng túng: "Xì xì xì, Công Tôn tiên sinh xin đừng trách, cũng tại...tại nghe nhiều đoạn tử "Biện Kinh miêu thử đầu đêm kinh thiên" gì đó của Kim Kiên, nhất thời vượt miệng -----" "Hừm -----?" Công Tôn tiên sinh hơi hí mắt

Vương Triều vội sụp đầu: "Chính, chính là, Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp lúc nào cũng đều bàn luận võ thuật như vậy, cho nên... Vật dụng của luyện võ trường thiệt hại hầu như toàn bộ, cứu chữa không kịp, cho nên, cho nên..." Công Tôn tiên sinh thâm thở dài một hơi: "Vì sao không báo sớm hơn?" Vương Triều méo miệng, oan ức khôn cùng: "Trước đây lúc Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp bàn luận võ công, cho dù Bạch thiếu hiệp ra tay hung hãn, nhưng Triển đại nhân xuống tay cũng có chừng mực, ai biết lần này sau khi trở về từ Hàng Châu, Triển đại nhân không biết tại sao...tại sao lại..." Vương Triều đập đập đầu, khó khăn tìm một từ thích hợp để diễn tả: "Còn tàn nhẫn hơn Bạch thiếu hiệp..." Công Tôn tiên sinh khẽ nhíu mày, liếc mắt qua tờ hóa đơn trong tay, lại quay đầu nhìn Nhan Tra Tán đang ngồi sau án văn trợ giúp sửa sang văn thư, này giờ vẫn một mực yên lặng, hỏi: "Nhan gia huynh đệ, các người đi Hàng Châu chuyến này, Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp có kết thù gì với nhau hay không?" Nhan Tra Tán buông bút lông trong tay ra, lắc đầu: "Theo Nhan mỗ biết thì...đích

thực không có." "Vậy Triển hộ vệ và Kim giáo úy ----- hai người họ -----?"
Công Tôn tiên sinh chậm rãi hỏi tiếp

"Tất cả đều như thường!" Nhan Tra Tán thẳng lưng, hơi cao giọng

Công Tôn tiên sinh nhẹ nheo mắt phượng, dừng một chút, lại nhìn về phía Vương Triều, nói: "Chuyện phí sửa chữa này tại hạ đã ghi nhận, người tạm thời -----" "A ----- Hắt xì! Hắt xì! Hắt xì!" Đột nhiên, ngoài cửa vang lên mấy tiếng hắt xì hơi, cắt ngang nửa câu sau của Công Tôn tiên sinh

Công Tôn tiên sinh thở dài một hơi, cất giọng gọi: "Triệu Hồ, vào đi." "Công Tôn tiên sinh -----" Triệu Hồ vác theo cái mũi hây hây đỏ đi vào phòng khách, chào bằng giọng mũi nặng nặng: "Vương đại ca, Nhan đại ca." "Phong hàn có chuyển biến tốt chứ?" Công Tôn tiên sinh hỏi

"Tốt hơn hôm trước một chút." Triệu Hồ hít hít mũi: "Nhưng bệnh của Trịnh Tiểu Liễu hình như còn nặng thêm, hôm nay còn không ra khỏi giường được, cho nên mới đến đây thỉnh Công Tôn tiên sinh đi xem thử." "Nặng thêm?" Vương Triều khó hiểu nói: "Không phải giờ cơm chiều ngày hôm qua Kim Kiên còn đưa cho Trịnh Tiểu Liễu chén thuốc đặc chế sao, nói gì mà tuyệt đối thuốc đến bệnh khỏi, sao bây giờ lại nặng thêm?" "Kể cũng lạ!" Triệu Hồ lắc đầu: "Hôm qua lúc Kim Kiên vừa đến thăm, Trịnh Tiểu Liễu nói là trong phòng thật sự rất lạnh, sau đó cả người lập tức phát run, ngay tối hôm đó bệnh thương hàn liền nặng thêm -----" Triệu Hồ gãi gãi đầu: "Nói mới nhớ, hình như Kim Kiên vừa vào phòng...liền, liền có âm phong ----- Ôi!!" Nói đến đây, Triệu Hồ biến sắc, mặt đầy hoảng sợ nhìn về phía Công Tôn tiên sinh: "Nghĩ lại thì, bệnh của ta và Trịnh Tiểu Liễu cũng rất kỳ quặc! Ngày đó Triển đại nhân, Kim Kiên, Bạch thiếu hiệp và Nhan huynh hội phủ, đúng lúc gặp ta và Trịnh Tiểu Liễu ở cửa lớn, Trịnh Tiểu Liễu vừa thấy Kim Kiên liền vô cùng vui mừng ôm lấy cổ Kim Kiên, ta đi lên vỗ hai cái vào vai Kim Kiên, tiếp theo...Tiếp theo ta liền cảm thấy sau lưng thổi qua một trận âm phong, tóc gáy cả người đều dựng đứng lên, buổi tối về phòng lập tức lăn ra bệnh, Trịnh Tiểu Liễu cũng nhiễm phong

hàn ----- chẳng lẽ, chẳng lẽ vì Kim Kiên có tài thông linh hô quỷ gọi thần, cho nên âm khí trên người rất nặng, cho nên, cho nên, vừa tới gần Kim Kiên liền có âm phong?" "Việc này..." Công Tôn tiên sinh nhíu mày, nhìn về phía Nhan Tra Tán

Nhan Tra Tán ho khan hai tiếng: "Kim giáo úy là kỳ nhân thế gian, à...Quái lực quỷ thần không thể đo lường, không thể không tin." Triệu Hồ ra sức gật đầu: "Nhan huynh đệ nói có lý, nói có lý!!" Công Tôn tiên sinh nhìn Nhan Tra Tán, hai hàng lông mày càng cau chặt hơn: "Nhan gia huynh đệ, Kim giáo úy..." Đầu đề câu chuyện vừa mới bắt đầu, ngoài cửa lại bình bịch truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó một người lớn giọng ồn ào vọt vào phòng khách

"Công Tôn tiên sinh, nhanh nhanh nghĩ ra cách gì đi, chứ cái đà này tuần phố cũng không cách nào sống nổi đâu!" Người học tốc vọt vào mặt đen râu đen, cao lớn vạm vỡ, chính là Trương Long

"Xảy ra chuyện gì?" Lông mày của Công Tôn tiên sinh vặn thành một cái ngật hỏi

Trương Long thở hồng hộc mấy hơi xong, mới trưng ra vẻ mặt chưa hết hoảng hồn, cao giọng nói: "Ai da thật là, tuần phố hôm nay, thiếu chút nữa là xong luôn cái mạng già của ta!" Mọi người trong phòng đồng thời sửng sốt

"Sao, làm sao?" Triệu Hồ nói giọng mũi, vẻ mặt kinh ngạc

"Là chuyện gì?" Vương Triều xắn tay áo: "Chẳng lẽ có kẻ nào làm loạn hay sao?" "Cái đó thì không có ----" Trương Long ra sức thở hổ hển lấy lại hơi: "Chính là Triển đại nhân, Triển đại nhân ---- ôi ----" "Triển hộ vệ như thế nào?" Công Tôn tiên sinh cao giọng hỏi

"Ôi trời ----" Trương Long vỗ đùi: "Sáng sớm hôm nay, đến phiên ta với Kim Kiên dẫn theo đội ngũ tuần phố, liền gặp Triển đại nhân đưa Bao

đại nhân vào triều trở về, Triển đại nhân nói muốn tuần phổ cùng, đi cùng thì đi cùng thôi, nhưng người nói xem cái này cũng thật lạ, ngày thường Triển đại nhân tuần phổ đối với dân chúng hỏi han ân cần lúc nào cũng đối đáp khéo léo, vô cùng quan tâm, nhưng hôm nay, Triển đại nhân, Triển đại nhân ngài ấy -----" Trương Long người đứng có ấp a ấp úng như mấy mu đàn bà!" Vương Triều dựng thẳng lông mày: "Triển đại nhân rốt cuộc làm sao?" Trương Long trợn lớn hai mắt: "Triển đại nhân ngài ấy ----- mỉm cười!" "Hả?" Công Tôn tiên sinh, Nhan Tra Tán, Triệu Hồ, Vương Triều đều có vẻ mặt ù ù cạc cạc

"Mỉm cười...Thì có sao?" Nhan Tra Tán hỏi

"Thì sao hả?! Là đại sự không ổn!" Trương Long kéo căng cổ họng kêu to: "Triển đại nhân bình thường cười với người khác cũng đã đủ đẹp rồi, vậy mà hôm nay, Triển đại nhân cười lại giống như...Nhu...A, đúng rồi, là giống như bọc mật đường, say rượu ngon, ánh mắt đó đảo qua một cái, đôi môi đó cong lên một cái, ai cha thần phật ơi, chớ nói tới dân chúng ngày thường ít gặp Triển đại nhân, mà ngay cả các huynh đệ trong phủ, xương cốt cũng lập tức nhũn ra, còn có mấy tên không nên thân chảy máu mũi ----" Nói đến đây, Trương Long không tự chủ được sờ sờ mũi mình, sau khi phát hiện không có dị vật chảy ra mới an tâm nói tiếp: "Toàn bộ đội ngũ tuần phổ bị dân chúng bao vây trong ba lớp, ngoài ba lớp, còn có không ít đại cô nương tiểu tức phụ, đại thẩm bác gái, cả mấy tên tiểu tử cũng gào thét muốn sấn tới sát người Triển đại nhân! Cảnh tượng đó phải kêu một câu là rối ben hỗn tạp! Cuối cùng phải nhờ tới Kim Kiên âm thầm ném ra vài quả đạn chồn hôi, xông ra một cái đường, lúc này mới miễn cưỡng thoát ra khỏi vòng vây, dọc đường người đuổi ta chạy, hấn xông ta kích, mạo hiểm vạn phần mới hộ tống được Triển đại nhân trở về thư phòng -----" Nói đến đây, Trương Long thở phào một hơi, nhìn về phía Công Tôn tiên sinh: "Công Tôn tiên sinh, ngài nhanh nhanh khuyên nhủ Triển đại nhân, sau này đi ra bên ngoài, thì đừng, đừng cười, muốn cười thì cứ cười ngay trong phủ...Không ổn, không ổn, ở trong phủ mà cười như vậy cũng làm

cho người ta phạm sai lầm!! Triển đại nhân vẫn nên ít cười, ít cười một chút là tốt nhất!" Một phòng yên tĩnh

Vương Triều, Triệu Hồ tròn mắt há mồm, hồn bay lên trời

Công Tôn tiên sinh khóa sâu chân mày, đỡ lấy thái dương, chậm rãi hỏi ra một câu: "Triển hộ vệ tuần phổ với các người có gặp chuyện gì vui không?" "Chuyện vui?" Trương Long vẻ mặt khó hiểu: "Không có!" "Người ngẫm lại xem." "Không có, thực không có!" "Lúc tuần phổ Kim giáo úy có hành động gì không?" Nhan Tra Tán đột nhiên toát ra một câu

Công Tôn tiên sinh bất chợt giương mắt, nhìn sang Nhan Tra Tán

Nhan Tra Tán cuống quýt buông mắt

"Kim Kiên?! Há, tiểu tử đó có thể có hành động gì chứ? Ngoài việc giở trò nịnh nọt Triển đại nhân còn thuận tay đem bữa sáng giấu riêng tặng cho Triển đại nhân, còn lại chẳng có gì đặc biệt." Trương Long trả lời

Đuôi lông mày của Nhan Tra Tán hơi co rút

Công Tôn tiên sinh lẳng lặng liếc nhìn Nhan Tra Tán một cái, thu hồi ánh mắt: "Tại hạ sẽ tự khắc nói chuyện với Triển hộ vệ." "Vậy làm phiền Công Tôn tiên sinh!" Trương Long ôm quyền

Công Tôn tiên sinh gật đầu, lại quay qua nói với Triệu Hồ: "Triệu Hồ, tại hạ theo người đi xem bệnh tình của Trịnh Tiểu Liễu." Lời còn chưa dứt, chợt nghe ngoài cửa vọng vào một tiếng gọi to: "Công Tôn tiên sinh! Công Tôn tiên sinh!" Hai hàng lông mày của Công Tôn tiên sinh thẳng đứng, vồ ấn đứng lên, hướng về phía người mới tới tức giận quát: "Lại có chuyện gì?" Mọi người đều cả kinh, quay đầu kinh ngạc nhìn Công Tôn tiên sinh lần đầu tiên đánh mất hình tượng

Mã Hán vọt vào cửa cũng có vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Công Tôn tiên sinh sừng sốt một hồi, mới lắp bắp nói: "Là, là người trong cung truyền lời, thỉnh Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triệu đại nhân vào cung ----" Mắt phượng của Công Tôn tiên sinh khẽ quét qua bốn phía, buông mắt hắng giọng, lại khôi phục thành thủ tịch sư gia nhẹ nhàng ôn nhu của Khai Phong phủ, hạ giọng nói: "Tại hạ lập tức khởi hành." Nói xong, đi vài bước về phía cửa, bỗng ngoái đầu nhìn lại phía Nhan Tra Tán lộ ra ý cười ba phần hiền lành ba phần thâm thiết: "Nhan gia huynh đệ, người tạm nán lại ở phòng khách, tại hạ trở về có chuyện muốn hỏi người." Nhan Tra Tán nheo mắt, vội cúi đầu ôm quyền: "Vâng..." Đợi sau khi Công Tôn tiên sinh vội vàng đi khỏi, tứ đại giáo úy lập tức vây ào ào đến bên cạnh Nhan Tra Tán

"Nhan huynh, có phải người vừa đắc tội gì với Công Tôn tiên sinh không?" Vương Triều vẻ mặt phúc hậu

"Nhan đại ca, ta nói người nghe này, Công Tôn tiên sinh cười thâm hiểm như vậy, thông thường là không có chuyện gì tốt đâu!" Triệu Hồ xoa mũi đỏ, vẻ mặt đồng cảm nói

Trương Long vỗ ót Triệu Hồ: "Nói tầm bậy gì đó! Nếu để cho Công Tôn tiên sinh nghe thấy, nhất định làm cho tiểu tử người khó sống!" "Ta có nói sai đâu..." Triệu Hồ cào da đầu, có vẻ oan ức

"Công Tôn tiên sinh muốn hỏi cái gì nhỉ?" Mã Hán bắt đầu suy tư

"Khẳng định là chuyện lớn!" Vương Triều đưa ra tổng kết

"Việc này..." Nhan Tra Tán gạt ra một nụ cười khô: "Chỉ sợ là có liên quan tới Kim giáo úy..." "Kim Kiên?" Triệu hồ nghĩ ngợi, đột nhiên biến sắc: "Chẳng lẽ thật sự là Kim Kiên kéo tới âm phong?" "Hả..." Nhan Tra Tán nghẹn lời

"Nói như vậy, chuyện luyện võ trường, Kim Kiên khó thoát khỏi liên can!" Vương Triều gạt đầu

"..." "Đúng đúng đúng, chắc chắn là trong bánh bao tiêu tử Kim Kiên đưa cho Triển đại nhân có rắc loại thuốc bột quái lạ gì đó, cho nên hôm nay Triển đại nhân mới, mới...Thật thường như thế! Ta biết ngay, tiêu tử Kim Kiên này đúng là một bụng tâm địa xấu xa!" Trương Long vẻ mặt căm phẫn

"Đúng vậy, đúng vậy!" "Toàn bộ đều do tiêu tử Kim Kiên này!" Tứ đại giáo úy tụ thành một vòng, bắt đầu công khai lên án đủ loại tội ác của tông lục phẩm giáo úy nào đó

Nhan Tra Tán yên lặng tách ra khỏi bốn người, cất bước đi tới cửa, nhắc mắt nhìn trời

Công Tôn tiên sinh không phải là..

Haizzz...

* Mà vị tông lục phẩm giáo úy nào đó đang bị tứ đại giáo úy lên án tập thể, lúc này đang ở trong phòng mình kiểm kê sổ sách thu chi một chuyến đi Hàng Châu

"Bốn mươi chín lượng, năm mươi lượng...Năm mươi lăm lượng...Sáu mươi lượng, sáu mươi một lượng, sáu mươi hai lượng ----- sáu mươi hai lượng ----- á á á!!" Kim Kiên rúc ở mép giường quần chần đếm bạc, cả cái đầu đều đã bị cửu âm bạch cốt trảo của mình vò thành ổ gà: "Bao tử to Đình với Nhất Chi Mai chết tiệt, kết hôn lại còn bắt chẹt tiền lễ vật, hạch đòi ta ba trăm lượng tiền tuyết hoa bạc trắng, giết người không chớp mắt á á á!! Nếu không phải sợ bao tử to Đình kia nói ra chuyện của ta, ta, ta ta...A a a, khoản tiết kiệm loáng cái sụt xuống 8% a a a a!" Kim Kiên ôm ghì lấy ngực, biểu cảm thống khổ vạn phần: "Ngực đau quá! Không đúng, là tim đau thắt, chặc chặc, không được, nếu không thể kiếm được bạc bù vào, ta nhất định sẽ bị nhồi máu cơ tim, xơ cứng động mạch, cơ tim phình to ra mà chết mất!" Nói đến đây, Kim Kiên lập tức gói kỹ lại số bạc trong

tay, nhét vào một khối đất đã đào lên sẵn, sau đó lấp đất lại thật cẩn thận, giẫm cả hai chân lên trên mặt, lúc này mới đứng dậy, chống nạnh hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm nghị nói: "Bây giờ chỉ có một kẻ độc nhất ----- cầu phú quý trong hiểm nguy!" Vừa nói, Kim Kiên vừa khom lưng cúi tới cửa, thật dè dặt kéo mở cửa phòng, thò đầu ra nhòm đáp vòng, nhận thấy trong viện Phu Tử không có một bóng người, mới trộm thở ra một hơi, khẽ khàng kín đáo chuồn ra khỏi cửa phòng, xoay tí người lại, đứng ở phía trước cửa sổ của sương phòng cách vách, chìa một ngón tay lên lấy đầu lưỡi liếm liếm, sau đó chọc phập vào cửa sổ giấy của căn phòng sát vách

"Thừa dịp Tiểu Miêu mới bị tuyên vào cung không có ở đây, ta phải tra xét xem trong phòng Tiểu Miêu còn vật phẩm tùy thân nào có thể đổi bạc được không..." Kim Kiên cố sức ghé mắt vào cái lỗ nhỏ trên cửa sổ giấy, nhìn vào bên trong phòng của tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó, nơi phát sinh tài chính đặc thù của mình

Ngăn nắp, sạch sẽ, mát mẻ

Trong phòng của Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ trước sau như một không hề đổi mới

Hờ! Thu dọn cũng quá mức sạch sẽ rồi đó! Kim Kiên ảo não, làm sao cũng không khêu bừa ra được vài món áo lót quần lót đai lưng gì đó..

"Tiểu Kim Tử!" Một bàn tay bất thành linh vỗ bộp vào vai Kim Kiên

"Á á á á hự!!" Kim Kiên vụt tháo chạy ra xa, sợ tới mức tóc tơ đều chổng ngược. Vừa ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy người phía sau, áo trắng trắng tuyết, quạt ngọc nhẹ lay, ánh mặt trời màu cam xuyên thấu qua phiến lá tạo thành những chiếc bóng loan lổ, trong bóng sáng chong chát đan xen, hé ra tuấn nhan nhàn nhã cười đến vô cùng phóng khoáng

"Tiểu Kim Tử, ngươi thập thò ở cửa sổ phòng Tiểu Miêu làm chi vậy?" Bạch Ngọc Đường hát mày kiếm, cười đùa hỏi: "Chẳng lẽ là muốn trộm

đồ?" "Ai, ai ai ai muốn trộm đồ?" Miệng Kim Kiên giống như ngậm hết hai cân đậu, đầu lưỡi thẳng trượt

"Vậy Tiểu Kim Tử đang làm gì?" "Ta, ta đến xem Triền đại nhân có trong phòng hay không, ta, ta ta có chuyện quan trọng bẩm báo!" Kim Kiên ưỡn thẳng eo nhỏ, nói như thật

"Sao? Chuyện quan trọng gì? Nói ra cho Ngũ gia nghe qua một chút." Bạch Ngọc Đường đánh giá trên dưới Kim Kiên một hồi, cây quạt đong đưa đến mức vang lên tiếng vù vù

Da mặt Kim Kiên khẽ rút, đầu lưỡi lại to thêm một vòng: "Chính, chính là ----" "Kim giáo úy! Kim giáo úy!" Một tạo đái vọt vào cổng lớn viện Phu Tử, lớn tiếng gọi, vừa nhìn thấy Kim Kiên, liền ba bước gộp thành hai bước vọt tới trước mặt Kim Kiên, nét mặt lo lắng: "Kim giáo úy, cuối cùng cũng tìm được người rồi!" "Chuyện gì?" Kim Kiên nhất thời tỉnh táo tinh thần, thất lưng thoát cái thẳng tắp như cọc gỗ

"Người mau ra ngoài cổng lớn phủ nha mà xem đi, ngoài đó tụ tập một đồng dân chúng, chỉ tên gọi họ muốn tìm người kia!" Tạo đái trả lời

"Dân chúng? Tìm ta?" Kim Kiên ngẩn ra, mắt nhỏ quay tròn, đột nhiên gõ vào bàn tay một cái, trầm nghĩ: Chẳng lẽ do sản phẩm tùy thân của Tiểu Miêu không đủ cung ứng, cho nên mới kéo nhau tới tận cửa đặt hàng? Nghĩ vậy, tinh thần Kim Kiên nhất thời cực phấn chấn: "Ta ra ngay đây!" Lời còn chưa dứt, người đã muốn lao ra khỏi viện Phu Tử, bỏ lại tạo đái truyền tin về mặt kinh ngạc, ngậy ra nhìn về phía Bạch Ngọc Đường cũng bị bỏ quên giống như thế

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cười lồi lạc: "Ôi, thật sự là có đại sự đến nhà -" * Bên ngoài cửa lớn Khai Phong phủ nha, vây đóng hơn ba mươi dân chúng, nam nữ già trẻ đều có đủ, thần sắc ai nấy đều nặng trĩu, xát tay giậm chân, khe khẽ thì thầm

"Theo ta thấy, chuyện này chỉ có thể nhờ cậy Kim giáo úy!" "Đúng vậy rồi! Nếu không chúng ta cũng chả còn cách nào khác, mà ---- Haizzz, người nói coi, sự thật có phải như mọi người nói hay không?" "Cái gì chứ?" "Là cái câu ấy ----" "Này này này, câu này không được nói bậy bạ, nếu để cho quan phủ nghe được, chắc chắn là rớt đầu!" "Haizz! Bây giờ hết thầy đều trông cậy vào Kim giáo úy thôi!" Bốn nha dịch gác cửa quan sát dân chúng xung quanh, đều có vẻ mặt không hiểu

Không bao lâu sau, chợt nghe bên trong cửa truyền ra tiếng bước chân khe khẽ, cửa lớn kẹt một tiếng hé ra một khe hở, một cái đầu thò ra dò xét

"Ai muốn tìm ta vậy?" Mày rậm mắt nhỏ, mặt gầy thiếu thịt, đúng là Khai Phong phủ tòng lục phẩm giáo úy Kim Kiên mà mọi người chờ đợi đã lâu

"Kim giáo úy, là Kim giáo úy!" "Kim giáo úy, ngài cuối cùng cũng ra rồi!" "Chúng ta đều chờ đến dài cả cổ!" Trong lúc nhất thời, hơn ba mươi dân chúng lập tức ủa lên bao vây Kim Kiên đến không còn chỗ thở, miệng mồm tía lia cao quăng tám. Âm thanh suýt nữa đục thủng luôn cả màng nhĩ của Kim Kiên

Kim Kiên quá sợ hãi, vội rút lui một bước, xua tay hô to

"Chờ chút ----" "Kim giáo úy nhất định có cách! Mau mau giúp chúng ta đi!" "Khoan đã, ta ----" "Kim giáo úy, hương thân phụ lão chúng ta đều trông cậy cả vào ngài thôi!" "Tất cả chờ ta một chút!" Kim Kiên kéo căng cổ họng rống lên một câu, lập tức gây nên hiệu quả âm thanh rung trời, vạn vật tức thì yên tĩnh

Toàn bộ dân chúng nhất thời không ai lên tiếng nữa

Kim Kiên lấy hai tay chống nạnh, trừng trừng mắt nhỏ, ánh mắt sáng ngời đảo qua mọi nơi, cất giọng nói: "Ta hiểu tâm tư của mọi người, nhưng mà, hiện tại ta đang gặp chút khó khăn nhỏ, cho nên ----" hít sâu một hơi:

"Kiếm tuệ, hương bao, khăn tay, đai lưng, giày đệm và các sản phẩm khác của Triển đại nhân, vẫn đang trong tình trạng khan hiếm hàng, nhưng mọi người cũng không cần nóng lòng, chỉ cần chờ thêm mấy ngày, ta nhất định có thể..." "Kim giáo úy, ngài nói đi đâu rồi?" Một đại thẩm đứng sát Kim Kiên nhất nghi hoặc hỏi

"Ôi chao?" Kim Kiên kinh ngạc, nhìn lướt qua bốn phía: "Không phải các người đến mua kiếm tuệ hương bao của Triển đại nhân sao?" Tất cả dân chúng đều đồng loạt lắc đầu

"Vậy các người đến đây làm gì?" "Chúng ta tới là để mời Kim giáo úy giúp đỡ!" Một ông lão trả lời

"Giúp đỡ? Việc gì?" Kim Kiên không hiểu

Mọi người người nhìn nhìn ta, ta nhòm nhòm người, lại cùng lúc nhìn về phía Kim Kiên, ai ai cũng đều có vẻ mặt nặng nề, trăm miệng một lời nói: "Chúng ta tới là để mời Kim giáo úy tróc quỷ!" "Cái gì?" Mắt nhỏ của Kim Kiên tức thì biến thành hai trái nho xanh, tóc gáy cả người đều dựng thẳng lên: "Tróc, tróc tróc tróc quỷ?" Mọi người đồng loạt gật đầu, lại bầy mồm tám lưỡi bắt đầu ồn ào

"Trong thành có ma quỷ lộng hành!" "Nghe nói còn là ác quỷ!" "Con quỷ này rất lợi hại! Chúng ta đã thỉnh mấy vị pháp sư đạo sĩ cũng không hàng phục được!" "Cho nên chỉ còn cách đến thỉnh Kim giáo úy xuất sơn!" "Kim giáo úy thiên phú dị bẩm, trên thông Diêm La, dưới tường địa phủ, nhất định có thể giúp bách tính chúng ta dẹp được họa này!" Kim Kiên bị mấy tia nước bọt phun lấm tẩm thiếu chút nữa không phân rõ Bắc Nam, gắng sức lấy lại bình tĩnh, mới tìm lại được phương hướng, lập tức gân cuống họng la lên: "Khoan đã! Ta sẽ không tróc quỷ đâu!" Toàn bộ dân chúng đồng thời im bật, hàng loạt ánh mắt lấp lánh thứ chất lỏng đáng thương nhìn về phía Kim Kiên

Kim Kiên chợt cảm thấy mồ hôi lạnh ướt rượt sau lưng: "Ta, ta thật sự không tróc được quý, đều là lời đồn ngoài chợ..." Đồng bào nữ bắt đầu lau nước mắt, đồng bào nam bắt đầu thở than

"Ôi ôi ôi..." "Tiểu nhi nhà ta chỉ mới một tuổi, bây giờ đi ngủ cũng không dám..." "Mẹ già ta ngày nào cũng y như bị trúng tà..." "Kim giáo úy ơi..." "Kim giáo úy..." "Ta, ta..." Kim Kiên cảm thấy mình càng co càng nhỏ, cuối cùng cơ hồ sắp co vào trong kẽ đất, hơn nữa trong kẽ đất còn ngập đầy chất lỏng không rõ thành phần, vào cái giây trước khi bản thân bị nước mắt của cả thầy dân chúng dim cho chết đuối, rốt cuộc Kim Kiên cũng vực dậy dững khí, run rẩy nhả ra một cái bong bóng khí: "Thật sự không được thì, ta, ta đi tìm Công Tôn tiên sinh giúp đỡ..." "Tróc quý sao, nghe ra cũng khá thú vị!" Một giọng nói quen thuộc làm người ta tức lộn ruột bỗng phát ra từ phía sau Kim Kiên, phủ chụp lên lời phát biểu nhỏ nhít của Kim Kiên

Mọi người đồng loạt nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy trong cửa lớn Khai Phong phủ nha, một vệt tuyết ảnh chậm chậm đi tới, trầm bổng phiêu dật, rõ ràng chỉ như dạo chơi trong sân vắng, nhưng chỉ trong chớp mắt đã đến trước mặt mọi người, một đôi mắt hoa đào lưu chuyển vàng quang, phản chiếu về mặt ngưỡng mộ tột cùng của bách tính chung quanh

"Bạch Ngũ gia!!" Dân chúng cứ như phát hiện ra tân đại lục, cùng kêu lên kích động

Bạch Ngọc Đường nhếch mày cười, như tuyết liên nở nhụy, diễm lệ không lời

Mọi người chợt thấy mặt mũi phát sốt, trước mắt choáng váng

"Tiểu Kim Tử, mọi người đã có thành ý như thế, chi bằng ngươi giúp bọn họ đi!" Bạch Ngọc Đường nhẹ lay nan quạt ngọc, nhìn Kim Kiên, ý cười thâm sâu nói

Mí mắt Kim Kiên ngăm co rút: "Ngũ gia ngài nói đùa rồi, ta chỉ là người phàm, sao lại có bản lĩnh tróc quỷ hàng yêu chứ?" "Áy-----" Giọng nói vang vang trong không trung vẽ ra một chuỗi gọn sóng, Bạch Ngọc Đường hí đôi mắt hoa đào thành hai vầng trắng khuyết: "Tiểu Kim Tử thiên phú dị bẩm, trên thông Diêm La, dưới tường địa phủ, có thể dẹp họa cho bách tính, cần gì phải khiêm tốn như thế chứ!" Khóe mắt Kim Kiên run rẩy điên cuồng, một đợt dự cảm không tốt vô cùng đen đúa kéo tới bao phủ đỉnh đầu, Kim Kiên lui lên trước gấp giọng kêu to: "Bạch Ngũ gia ngài chớ có loạn ----" "Ngũ gia ta đồng ý thay cho Kim Kiên, các ngài cứ yên tâm!" Bạch Ngọc Đường gập xoạch quạt xếp lại, lấy khí phách sấm vang chớp giạt cùng khí thế chỉ bảo giang sơn dồn Kim Kiên vào một xó

"Đa tạ Kim giáo úy, đa tạ Bạch Ngũ gia!" Mọi người vừa mới đó còn khóc rống đòi chết đòi sống, bây giờ lại lập tức tỉnh táo tinh thần như uống phải máu gà, người người nét mặt tỏa sáng, thần thái sáng láng

"Bạch Ngũ gia là ân nhân cứu mạng!" "Kim giáo úy là Bồ Tát sống!" "Kim giáo úy đã xuất mã, ác quỷ gì đó cũng chỉ là chuyện vặt!" "Kim giáo úy thần thông cái thế..." Bô bô bô bô -----"Ê ê, ta chưa đồng ý gì hết mà ---" Kim Kiên giờ chân, có ý đồ lật ngược tình thế

Đáng tiếc, cái giọng nhỏ tí này vừa phát ra ngay lập tức đã bị nhấn chìm trong phong trào ca ngợi của quần chúng nhân dân

"Bạch, Ngũ, gia!" Kim Kiên kháng án vô vọng, hung tợn trừng mắt về hướng người khởi xướng

Bạch Ngọc Đường cười đến mặt đầy ý xuân phong tao vô hạn, cặp đôi mắt hoa đào xuống, áp sát vào Kim Kiên, thối hơi nói: "Tiểu Kim Tử tới nay hãy cùng với Ngũ gia đập trắng thưởng cúc, tìm quỷ thăm tiên, chẳng phải tốt hơn gấp trăm lần bị tên Thối Miêu kia dạy bảo sao?" Ta tình nguyện đi ngồi hoa mai cộc a a a!! Hai hàng nước mắt từ trên mặt Kim Kiên theo gió trôi đi, thê lương vô hạn

* Gió mát sông lạnh mang gió sương, trăng tàn chiếu rọi bóng cây tĩnh

Trên con phố xa xôi không bóng người, trăng lạnh trải sương, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng chó sủa vọng lại từ đầu phố, trong đêm đen yên tĩnh lại càng thêm vang dội

Từ cuối con phố loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân, thoắt lớn thoắt nhỏ, thoắt ngừng thoắt nổi

Theo tiếng động từ xa đến gần, hai bóng người chập choạng xuất hiện trên đường, một cao một thấp, một trắng một xám

Người cao nọ, áo trắng thuần sắc, dung mạo đẹp đẽ mi hoặc, nét mặt như cười như không; người thấp nọ, vừa gầy vừa nhỏ, sắc mặt giống như quần áo trên người, xám tro không chút sáng bóng. Bước đi lại hệt như hắc bạch vô thường

Có điều người ăn mặc như "Hắc vô thường" này tương đối có chút trào lưu đôi mới ----- đầu đội mũ đạo sĩ, cổ xách râu dài, tay trái nắm mảnh gỗ hình chữ thập dài hơn nửa thước, tay phải cầm một chuỗi tràng hạt, phía sau còn vác một cây kiếm gỗ đào dài ba thước ----- thật sự là có hơi linh tinh lộn xộn, dở dở ương ương

Chẳng qua thứ càng làm cho cảnh tượng thêm phần linh tinh lộn xộn chính là mấy lời lầm nhảm trong miệng người áo xám này: "Nam mô a di đà Phật, trát tây đức lạc (*) thượng đế phù hộ, Jesus vạn năng, ba la ba la mật, phong hỏa lôi điện phách, Quan Thế Âm Bồ Tát, không tức thị sắc, lâm, binh, đấu, giả, giai, trần, liệt, tại, tiền (*)." (*) Một cách chào hỏi của người Tây Tạng, là lời chúc phúc cát tường

(*) Là cử tự chân ngôn (Chín chữ trì chú) của Mật Tông, gồm chín thể ấn thủ để phong ấn tà ma

Người áo trắng ghé mắt, liếc nhìn bóng người nhỏ gầy bên cạnh đang nghiêm túc lắng nghe, có phần bất đắc dĩ: "Tiểu Kim Tử, cả đêm ngươi huyền thuyên lắm nhằm cái gì mà loạn hết cả lên vậy?" Kim Kiên trừng mắt nhỏ: "Bạch Ngũ gia, cái này ngài không biết đâu! Mấy câu thần chú này của ta là tổng hợp cổ kim nội ngoại, tinh hoa gần mấy ngàn năm, chỉ cần có mấy câu thần chú này kê bên, yêu ma quỷ quái đầu trâu mặt ngựa gì đó đều không đến gần ta được!" Mí mắt Bạch Ngọc Đường khẽ giật, quan sát Kim Kiên từ trên xuống dưới một lượt, nhướn mày nói: "Chẳng lẽ ngươi cải trang thành cái kiểu người không ra người, quỷ không ra quỷ này cũng là vì vậy?" "Tất nhiên rồi!" Kim Kiên vỗ ngực một cái, tự tin tràn đầy nói: "Hôm nay ta ăn mặc như vậy, chính là bò cạp thái phân độc nhất, võ phục tróc quỷ thiên hạ vô địch!" "Khụ..." Bạch Ngọc Đường lặng lẽ dịch ra xa Kim Kiên hai thước

"Chính là..." Kim Kiên đỡ đỡ cây kiếm gỗ đào phía sau, chỉnh chỉnh râu tóc trên cổ, trộm thở dài một hơi, nhỏ giọng nói thầm: "Chỉ có bằng này thứ, vẫn chưa đủ an toàn đâu ----- nếu Tiểu Miêu cũng đi chung, vậy tuyệt đối là không có sai sót..." "Tiểu Kim Tử ngươi nói cái gì?" Tiểu Bạch Thử bên cạnh đối với từ nào đó vô cùng miễn cảm, vút cái đã dựng thẳng lỗ tai chuột lên, không vui quát: "Tiểu Miêu gì?" "Ờ -----" Kim Kiên chớp mắt mấy cái: "Ta nói là ----- nếu Triển đại nhân có thể cùng đến giúp đỡ thì..." "Tiểu Kim Tử!" Bạch Ngọc Đường xoay mạnh người, dí sát vào mặt Kim Kiên, hung tợn nói: "Ý của ngươi là, Ngũ gia ta còn không bằng tên Thối Miêu kia?" "Ngũ gia anh minh thần võ phong lưu tiêu sái, ta không phải có ý đó!" Kim Kiên lập tức vuốt mồ hôi vừa trợn vừa xuôi

Mắt hoa đào dần dần nheo lại, hai tia căm tức lóe lên trong đó, Bạch Ngọc Đường đột nhiên thẳng người, ngẩng đầu cao giọng nói: "Tiểu Kim Tử, ngươi còn chưa thấy qua bản lĩnh của Ngũ gia ta, hôm nay Ngũ gia ta sẽ khiến cho ngươi mở rộng tầm mắt, xem xem Ngũ gia ta đấu với bọn ma quái, bắt quỷ tróc yêu như thế nào!" Nói đến đây, thân hình Bạch Ngọc Đường xoay tròn, đột ngột phóng lên khỏi mặt đất, bạch ảnh mờ ảo phảng phất như tiên nhân, nháy mắt bay về phía nóc nhà, chớp lên rồi biến mất

"Tiểu Kim Tử, ngươi tạm chờ ở đó một chút, Ngũ gia ta bây giờ đi tóm vài tên tiểu quỷ về cho ngươi đùa giỡn!" Một chữ cuối cùng phiêu đảng dõ lại từ con phố tối đen trông hoác

Kim Kiên ngò nghếch đứng ngay đơ trên con phố âm u không một bóng người, trợn mắt há mồm, da thịt co rút, trong lòng ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông của con chuột bạch nào đó

Chặc chặc, không phải chứ, tên Tiểu Bạch Thử này lại có thể đề, đề đề ta một mình ở chỗ quỷ quái này? Trên con phố vắng vẻ, từng chập từng chập âm phong thổi vút qua làm người phát run, từng tiếng từng tiếng chim đêm kêu lên kỳ dị càng hợp với không khí

"Ừc" Kim Kiên gian nan nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng, mắt nhỏ lia từ phía đông sang phía tây, tầm mắt hoảng từ phía nam đến sườn bắc ----Một chữ: lạnh! Hai chữ: âm u! Ba chữ: nặng quỷ khí! Bốn chữ: sồn hết gai ốc! Năm chữ: chỗ này quỷ lộng hành! Tám chữ: lúc này không chạy còn đợi khi nào? Kim Kiên nắm chặt thập tự giá trong tay, chậm chậm xoay người, hít sâu một hơi, đột nhiên co chân, chạy như điên

Có bị đánh chết ta cũng không muốn đợi ở chỗ quỷ quái này đâu, ta phải về Khai Phong phủ nằm trong ổ chẵn ám áp mềm mại của ta đánh một giấc tới sáng, mấy chuyện tróc quỷ bắt ma cái rắc gì đó ta đều không biết a a a a!!! Không thể không nói, trải qua hơn một tháng huấn luyện cường độ cao, khinh công của Kim Kiên có thể nói là tiên triên vượt bậc nhanh như điện chớp, không đến một lát, đã chạy qua hai nhánh phố, mắt thấy chỉ cần rẽ tắt thêm năm ngõ nhỏ là có thể nhìn thấy cửa lớn Khai Phong phủ, nhưng ngay tại lúc thành công trong tầm mắt, Kim Kiên chợt nghe thấy một âm thanh quỷ dị phía sau mình

"Hư -----" Bắp đùi Kim Kiên tức thì cứng ngắc, ngóc ra ngay tại trận

"Hur, hur -----" Âm thanh kia lại gần thêm mấy phân, tựa như chỉ cách mình trong vòng năm bước

Lông tóc cả người Kim Kiên xoạt một cái dựng thẳng tắp, da gà da vịt run run che kín toàn thân

"Hàaa -----" Dường như ngay sát bên chân Kim Kiên sâu kín truyền tới một tiếng hà hơi dài thượt, luồng hơi quái quỷ thổi thẳng vào mắt cá chân Kim Kiên

Mắt nhỏ bỗng chốc nứt toác, nắm tay hung hăng siết chặt, Kim Kiên phải dùng hết khí lực toàn thân mới kiềm chế được ham muốn cúi đầu xuống

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Theo quy luật của tiểu thuyết ma quỷ, radio thần bí, phim kinh dị, bây giờ nếu nhìn bậy nhìn bạ nhìn trúng cái gì không sạch sẽ, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn! Cho nên lúc này! Giờ phút này! Biện pháp sáng suốt thông minh hữu hiệu nhất chính là -----Nhắm mắt chạy trốn chết a a a!! Nghĩ vậy, Kim Kiên đảo mắt nhỏ qua, nhắm chuẩn một hướng, hung hăng cắn răng một cái, túm phất lấy râu tóc trên cổ, ném vèo vèo ra phía sau, cũng bất chấp có hiệu quả hay không, hai mắt nhắm tịt, đề khí gục đầu chạy như điên

Còn chưa chạy được mấy bước, liền "Rầm" một tiếng đâm đầu vào một vật âm âm

"!!!" Lần này, Kim Kiên sợ tới mức hồn phi phách tán, cực lực cắn chặt răng mới ngăn được tiếng thét chói tai buột miệng mà ra

Quý, quý quý xây tường á á á á!! Hai mắt Kim Kiên nhắm tịt, lật cổ tay rút thanh kiếm gỗ đào sau lưng ra, vùng mạnh cánh tay chém tới vật cản đường phía trước, không ngờ cánh tay vừa giơ lên đã bị một bàn tay khác cầm lấy cổ tay

"Kim Kiên, là Triền mõ." Tiếng nói trong trẻo vang lên bên tai, mùi hương cỏ xanh nhàn nhạt vờn quanh cơ thể

Cả người Kim Kiên run lên, chậm rãi bật ra một mí mắt

Ánh mắt trong suốt, con ngươi đen láy, mũi tú thẳng tắp, môi mỏng trơn ướt, khuôn mặt tuấn tú của Ngự tiền tứ phẩm đờn đao hộ vệ nào đó hiện ra rõ rệt từng chút một trước mắt Kim Kiên

"Triền, Triền đại nhân?" Kim Kiên cảm giác như bóng cao su đột ngột xì hơi, thờ ra một cái liền rút hết sức lực, mềm nhũn suýt nữa đổ sụp xuống đất, may mắn Triền Chiêu tay mắt mau lẹ, một tay bắt lấy bả vai Kim Kiên, một tay đỡ lấy eo nhỏ Kim Kiên, vững vàng nâng lên

"Chuyện gì mà sợ như thế?" Triền Chiêu nhẹ chau mày kiếm, cúi đầu hỏi

"Có, có có có...Á!" Kim Kiên vừa nói được nửa câu, nửa câu sau vừa nhắc đầu chớp mắt đã bị kẹt cứng ở cổ họng, làm cách nào cũng không moi ra được

Không vì cái gì khác, đơn giản chỉ vì mình và Triền Chiêu lúc này đang ở trong một tư thế quý dị

Hai tay Triền Chiêu đỡ lấy eo nhỏ Kim Kiên, cổ hơi khom xuống, hai tay Kim Kiên túm lấy vạt áo trước của Triền Chiêu, ngẩng đầu muốn nói lại thôi, khoảng cách hai người lúc đó cùng lắm chỉ hơn một tấc

Trán Triền Chiêu gần như áp lên trán Kim Kiên, tóc mai lưa thưa quét lên chớp mũi Kim Kiên, ngứa ran khe khẽ, chọc thẳng đến đầu tim

Trong nháy mắt yên tĩnh đến quý dị

Mi rậm khẽ run, con ngươi đen ngưng nước, nhẹ lay gợn sóng

Mắt nhỏ hốt loạn, hai hàng lông mày bay vút lên cao, trợn tròn triệt để

Đây, đây là tạo hình gì vậy hả???? Kim Kiên chỉ thấy cả người mình lúc này cứng ngắc như thiết, mắt tròn to như chuông đồng, lỗ tai dựng thẳng như ăngten ----- không đúng không đúng, đúng, đúng đúng ----- a a a a!
Sao khoảng cách càng ngày càng gần vậy hả???? Mắt nhỏ Kim Kiên tròn trũng, trơ mắt nhìn đôi con ngươi trong suốt không thấy đáy của Triển Chiêu dần dần phủ kín một tầng hơi nước, sau đó ----- sau đó... hơi thở kéo dài mềm mại cùng hương cỏ xanh càng lúc càng kề sát mình -----"Tiểu Kim Tử -----" Thành linh, giọng của Bạch Ngọc Đường từ xa truyền đến, trong màn đêm yên tĩnh lại như thể sấm sét, tức khắc dọa Kim Kiên giật mình một cái, cánh tay đỡ lấy Kim Kiên cũng không chịu được run lên

Triển Chiêu thốt nhiên quay đầu, kéo Kim Kiên đến bên cạnh mình, dựng mày híp mắt, ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt không tốt nhìn trùng trùng vết tuyết ảnh bay xuống từ mái hiên cao ngất

Bạch Ngọc Đường từ trên trời giáng xuống tất nhiên cũng nhìn thấy rành rành người bên cạnh Kim Kiên, chân còn chưa chạm đất, đã bắt đầu ồn ào: "Thối Miêu, ngươi tới đây làm chi?" "Triển mỗ cũng muốn hỏi Bạch huynh, không có sự đồng ý của Triển mỗ, đêm hôm khuya khoắt tự tiện đưa cấp dưới của Triển mỗ đến đây làm gì?" Triển Chiêu lớn tiếng hỏi ngược lại

"Làm gì?" Bạch Ngọc Đường ôm vòng hai tay, liếc mắt ngắm Kim Kiên một cái, đột nhiên đuôi lông mày nhếch lên, thổi ra ánh mắt mỉa mai, cười đến phong tình ngàn vạn: "Tất nhiên là đến ngắm trăng thưởng hoa thừa dịp đêm hôm thanh vắng nói lời..." Vũ vũ vũ ----- Một trận gió lạnh thấu xương trời dậy không hề báo trước, làm tuyết sam của Bạch Ngọc Đường phần phật thổi bay

Kim Kiên vô tội bị lan đến, lông tơ cả người dựng thẳng tắp, vội vàng buột miệng giải thích: "Triển đại nhân, thuộc hạ với Bạch Ngũ gia tới đây là để tróc quỷ!" Gió lạnh yếu dần, giọng nói nghi hoặc của Triển Chiêu bay đến: "Tróc quỷ?" "Phải phải phải, buổi chiều có rất nhiều dân chúng đến phủ nha, nói rằng con phố này tối đến liền có ma quỷ lộng hành, cho nên

muốn mời thuộc hạ đến đây..." Kim Kiên rút rút da mặt, càng nói càng thấy âm ức vụn vặt: "Thuộc hạ làm gì có bản lĩnh đó, nếu không phải là Bạch Ngũ gia lên tiếng đáp ứng, rồi còn kéo thuộc hạ tới đây, đời nào thuộc hạ lại ăn no không có chuyện gì làm nửa đêm chạy đến chỗ quỷ quái này uống gió Tây Bắc..." "Tiểu Kim Tử nói vậy là muốn oán trách ta sao?" Bạch Ngọc Đường nhếch đuôi lông mày nói

"Ngũ gia ngài nghĩ đi đâu rồi ----- ha ha, ha ha..." Kim Kiên gượng cười

"Kim giáo úy! Bạch huynh!" Triển Chiêu đột nhiên cắt ngang lời hai người, mày cau chặt, thần sắc nghiêm trọng hỏi: "Việc tróc quỷ tối nay có phát hiện gì không?" "Sao?" Bạch Ngọc Đường kinh ngạc

"Ôi chao?" Kim Kiên đực mặt ra

Hai người nhất tề nhìn về phía Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ đang có vẻ mặt trịnh trọng, đều lộ vẻ kinh ngạc

"Triển đại nhân ngày thường..." Kim Kiên trợn mắt: "Không phải xem thường thuyết quỷ thần này nhất sao? Cớ nào mà hôm nay -----" Bạch Ngọc Đường chớp chớp mắt hoa đào, nhướn mày cười: "Lẽ nào đường đường Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ đại nhân mà lại tin trên đời thật sự có yêu ma quỷ quái ư?" Triển Chiêu lắc đầu: "Không phải Triển mỗ tin thuyết quỷ thần kia, chỉ vì hôm nay Thánh Thượng tuyên Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển mỗ vào cung, mệnh cho Khai Phong phủ điều tra một vụ án." Nói đến đây, Triển Chiêu nâng mắt, nhìn về phía hai người nét mặt nghiêm túc

"Là án gì?" Bạch Ngọc Đường nhíu mày nghĩ ngợi một lát, bỗng giật mình cả kinh: "Đừng nói là?" "Không, không sẽ không phải là tróc, tróc quỷ đâu?" Kim Kiên kêu thảm

Triển Chiêu nhíu mày gật đầu: "Mấy ngày gần đây trong thành Biện Kinh lan truyền chuyện ma quỷ hoành hành, nhiễu loạn lòng người, đảo

lộn xã tắc, Thánh Thượng đã hạ thánh chỉ, mệnh cho Khai Phong phủ trong vòng mười ngày phải tra rõ án này, không được chậm trễ!" "Á á á á a ----" Kim Kiên ôm đầu

Có làm hay không đây? Mấy chuyện loại này thì phải đi thỉnh đạo sĩ hòa thượng ni cô gì đó, chứ tìm Khai Phong phủ làm cái rắm gì! "Cho nên, Kim giáo úy, Bạch huynh, tối nay hai người các người đến đây có phát hiện được gì không?" Triển Chiêu tiếp tục hỏi

"Phát hiện cái rắm!" Bạch Ngọc Đường liếc bằng nửa con mắt: "Ngũ gia ta vòng vo ba bốn vòng khắp trong ngoài phụ cận, ngay cả cái bóng quỷ cũng không nhìn thấy." Triển Chiêu lại dờn tầm mắt về phía Kim Kiên: "Kim giáo úy, lúc nãy người nhìn thấy gì mà lại hoảng loạn như vậy?" "Thuộc hạ không thấy gì hết!" Kim Kiên lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi: "Chỉ, chỉ nghe thấy ----" Mắt nhỏ chuyển về hướng mình vừa chạy tới, vâng dạ nói: "Chỗ góc đường đó...Có, có tiếng động lạ..." Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc nhau, cùng quay đầu nói với Kim Kiên: "Kim giáo úy (Tiểu Kim Tử), người chờ ở đây một chút, Triển mỗ (Ngũ gia) đi xem thử." "Triển đại nhân! Bạch Ngũ gia!" Kim Kiên nhào người lên trước, một tay níu lấy tay áo lam, một tay chộp lấy áo trắng, vẻ mặt trịnh trọng: "Thuộc hạ cùng hai vị đồng tiến thoái, tuyệt không lùi bước!" Đáng tiếc, dưới ánh trăng chói lọi, một đôi chân nhỏ run cầm cập lại tiết lộ tâm tình chân thật của giáo úy nào đó

Bạch Ngọc Đường quay mặt đi, khước miệng co giật

Ánh mắt Triển Chiêu dờn về phía bàn tay gầy đang níu chặt ống tay áo mình, ngón tay thoáng run rẩy, gật đầu: "Cũng được." Vì thế, trên con phố đêm khuya, hai bóng người một lam một bạch dất theo sau một cái đuôi màu xám, đi về hướng Kim Kiên vừa chỉ

Vừa mới rẽ ngoặt qua hai nhánh phố, đã nghe thấy từ góc đường truyền đến tiếng rên rỉ yếu ớt, trong đêm đen tĩnh mịch càng toát lên vẻ âm u rờn rợn. Ba người rảo nhanh bước chân đến góc đường, lúc này mới phát hiện

hóa ra âm thanh kia phát ra từ một ụ rơm bên đường. Bên cạnh ụ rơm còn rải rác không ít tỏi, rõ ràng chính là đạn tỏi mà Kim Kiên vừa mới thi triển thần uy

Ba người thoáng trao đổi ánh mắt, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng bước lên, vung kiếm phá tan đồng rơm rạ

Dưới đồng rơm, không quỷ không ma, mà là một người đang nằm

Người này quần áo tả tơi, tay chân trần trụi, đầu tóc rối bời che lấp cả khuôn mặt, mặt úp xuống co quắp trong đồng rơm hỗn độn, rên rỉ không ngừng, cả người run rẩy

Xem cách ăn mặc, hình như là ăn mày

Ba người không khỏi thở ra một hơi

"Hóa ra là tên hành khất ----" Bạch Ngọc Đường quan sát kỹ càng một lát, nhíu mày nói

Triển Chiêu ngồi xuống đưa ngón tay sờ lên trán người này, mày chau lại

Kim Kiên sờ qua mạch cổ tay, mày thô khê nhíu: "Bệnh tình không xong, nếu không chạy chữa, sợ là chỉ sống quá đêm nay." Nói đến đây, quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu: "Triển đại nhân, làm sao bây giờ?" Triển Chiêu nhíu mày, nâng mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: "Làm phiền Bạch huynh đỡ người này về Khai Phong phủ cùng Triển mỗ." "Ta?!" Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường nhăn thành một đồng, liếc mắt nhìn áo quần bẩn không chịu nổi của tên ăn mày kia, lại liếc qua vẻ mặt nghiêm túc của Triển Chiêu, cuối cùng không tình không nguyện gật đầu: "Được, được rồi!" Hai người hợp lực lật tên ăn mày nâng lên, lúc này đám tóc che phủ trên mặt trượt xuống, lộ ra nửa bên mặt

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, ngũ quan nửa bên mặt kia được chiếu rọi hết sức rõ nét

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đồng loạt cứng đờ, bốn mắt trừng lớn

Kim Kiên lại trực tiếp nhảy ra xa cả trượng, chỉ vào tên ăn mày kia, sắc mặt xanh trắng, mồm miệng run lên, nhưng tí ti âm thanh cũng không phát ra được

Mày liễu môi anh đào, sáng đẹp tựa như tranh, nửa khuôn mặt kia, rõ ràng chính là Băng Cơ!!!!

Hồi 2: Trong phòng khách nghe thấy lời họa quốc, bắt quỷ mị mù vạ khó khăn

Trăng lạnh lên cao, âm phong rét buốt

Trên con phố Biện Kinh tối đen như mực, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường hai vị được xưng là tay lão luyện lăn lộn giang hồ, lúc này nhìn vào "Khuôn mặt mỹ nhân" vạ phần quen thuộc bày ra trước mắt, cũng cảm thấy sau lưng lạnh run từng chập, hai người đồng thời buông tay, đỡ người hành khất đặt lại trên đồng rơm rạ

"Tiểu, Tiểu Miêu, người này -----" Mắt Hoa đào của Bạch Ngọc Đường trừng đến tròn nhẵn, khóe miệng có phần run run hiếm thấy

Triển Chiêu cau chặt mày, đánh giá kỹ lưỡng cái người giống như hành khất kia từ trên xuống dưới, khẽ lắc đầu nói: "Xác thực rất giống, nhưng ---" Lời mới ra khỏi miệng, lại bị một tiếng gào khóc biến điệu cắt ngang: "Thiên linh linh địa linh linh, phong hỏa lôi điện phách, trời cao tại thượng đất dày chứng giám, Băng Cơ cô nương ơi, ta nhất định sẽ tụt tay đâm tên cừu nhân giúp cô, lôi hắn đi lẳng trì rút gân, nghiền xương thành tro để lại tiếng xấu muôn đời! Băng Cơ cô nương nếu cô ở dưới thiếu tiền, thiếu

ngân phiếu, thiếu vàng thỏi, chỉ cần báo mộng cho ta một tiếng là được, không cần phiền cô đại giá đích thân đến đâu, nam mô a di đà Phật, nam mô a di đà Phật!!" Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kim Kiên cứ như con rùa co lại ở xa bên ngoài cả trượng, giơ lên mảnh gỗ hình chữ thập trong tay quơ bừa khắp nơi, vừa run lập cập vừa lớn giọng quát to, trên mặt tuôn đầy nước mắt nước mũi, quả là tung bùng náo nhiệt

"Tiểu Kim Tử, người..." Bạch Ngọc Đường đang kinh hồn trăm năm khó gặp, bỗng nghe thấy tiếng gào thét đến rát cổ họng của Kim Kiên, thật không biết nên khóc hay cười

Triển Chiêu đỡ trán, lên tiếng trấn an: "Kim Kiên, người này không phải là Băng Cơ cô nương." "Không, không phải Băng Cơ cô nương?" Kim Kiên ngóc đầu rụt rè nhìn Triển Chiêu, ra sức hít hít mũi: "Nhưng, nhưng khuôn mặt đó..." "Chỉ là gương mặt giống nhau thôi." Triển Chiêu lại liếc mắt nhìn người hành khất kia, quả quyết nói: "Hơn nữa người này là nam tử." "Nam tử?" Bạch Ngọc Đường sừng sốt, vội tiến sát lên trợn đôi mắt hoa đào nhìn kỹ hơn, bật kêu: "Đúng là một tên nam nhân thôi." Kim Kiên nghiên cứu cẩn thận nét mặt của hai người Triển, Bạch một hồi, thấy hai người người này không giống như đang nói dối, bấy giờ mới trộm thở ra một hơi, lê chậm chậm đến cạnh hai người, định thần quan sát lại lần nữa, mới thấy cơ thể người này gầy còm, tay chân dài ngoẵng, áo quần phong phanh rách rưới, lộ ra vùng da trước ngực bằng phẳng trơn nhẵn, rõ ràng là thân thể của một thiếu niên chưa trưởng thành

"Ôi má ơi, hù chết ta -----" Kim Kiên xoa xoa ngực, dí sát đầu lại xem xét thiếu niên hành khất rất giống Băng Cơ kia, cảm khái không thôi: "Trên đời này thực sự có hai người giống nhau đến vậy sao?" "Đúng vậy, quá đúng lúc..." Bạch Ngọc Đường híp đôi mắt hoa đào lại, liếc nhìn Triển Chiêu

Triển Chiêu cau mày kiểm, trầm mặc không nói gì

"Chẳng lẽ là mặt nạ da người?" Kim Kiên bùng phát ra suy nghĩ kỳ lạ, tiến lên nắm lấy da mặt của thiếu niên kia kéo sang một bên, trong lúc co kéo, khuôn mặt của thiếu niên đột ngột đảo hướng, lộ ra một nửa khuôn mặt bị tóc che khuất

"Á á a á?" Kim Kiên kêu lên một tiếng kinh hoàng, lê lét đồ lùì lại mấy bước

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời cả kinh

Hoàn toàn trái ngược với nửa khuôn mặt đẹp như thiên tiên trước đó, nửa khuôn mặt này lại bị một vết sẹo ngang ngược rạch làm hai, phần thịt đỏ uôm bên trong vết sẹo lật cả ra ngoài, uốn éo từ đuôi lông mày lan dọc tới cánh mũi, hết sức dữ tợn, nhìn thoáng qua, lại hết như một con rết cực kỳ xấu xí đang bò xiêu vẹo trên mặt, trông thấy đã rợn người

"Đây, đây đây đây..." Kim Kiên kinh hoàng đến cả lăm

Bạch Ngọc Đường cau mày vươn tay sờ soạng hai bên má của thiếu niên, còn cố ý chọc chọc vết sẹo kia, lắc đầu nói: "Không phải mặt nạ, khuôn mặt và vết sẹo đều là thật." Dừng một chút lại nhìn về phía Triển Chiêu: "Tiểu Miêu, tướng mạo của người này giống Băng Cơ cô nương như vậy, thời điểm xuất hiện lại rất quái lạ, chẳng lẽ là ----" "Chẳng lẽ là có âm mưu gì đó?" Kim Kiên xoa cằm suy đoán

"Tiểu Kim Tử nói không sai!" Trong mắt Bạch Ngọc Đường xẹt qua một tia sáng lạnh: "Tiểu Miêu, hay là chúng ta ----" "Kim giáo úy, người vừa nói bệnh tình của người này nguy kịch, nếu không cứu chữa ắt không qua khỏi đêm nay?" Triển Chiêu đột nhiên lên tiếng hỏi

"Ôi chao? A! Đúng!" Kim Kiên ngốc nghếch gật đầu

Triển Chiêu nhíu mày cân nhắc một lát, nâng mắt nói: "Đưa hắn về Khai Phong phủ." "Cái gì?" Kim Kiên sững sốt

"Thối Miêu người bị đàn sao hả?" Bạch Ngọc Đường giậm chân: "Người làm vậy chẳng khác nào dẫn sói vào nhà?" "Đúng vậy, Triển đại nhân, người này ----" Kim Kiên liếc nhìn thiếu niên kia một cái, gương mặt giống Băng Cơ như đúc làm ngực không khỏi thất lại, Kim Kiên quyết liệt cắn chặt răng, mới tiếp tục nói: "Người này thân phận không rõ, để an toàn, chúng ta vẫn không nên..." "Kim giáo úy, Bạch huynh!" Triển Chiêu mở miệng ngắt lời: "Người này quả thật thân phận không rõ, nhưng cũng vì thân phận không rõ chúng ta càng không thể thấy chết không cứu! Nếu người này chỉ là một thường dân trùng hợp có khuôn mặt giống với Băng Cơ cô nương, nhưng chỉ vì một suy nghĩ sai lầm của chúng ta mà bị đưa vào chỗ chết, như vậy chúng ta chẳng khác gì bọn xem mạng người như cỏ rác sao?" "Việc này..." Bạch Ngọc Đường nghẹn lời

"Ồ ----" Kim Kiên xấu hổ

Thảo nào Tiểu Miêu này có thể lên tới chức quan to tứ phẩm, tư tưởng giác ngộ quả nhiên không ở cùng một trình độ với ta mà

"Sau khi đưa người này về Khai Phong phủ..." Chợt nghe Triển Chiêu nói tiếp: "Tất nhiên người này sẽ bị canh giữ chặt chẽ, thậm chí kỹ lưỡng, nếu hắn thật sự muốn gây bất lợi cho Khai Phong phủ..." Con người đen nghiêm nghị: "Triển mỗ sẽ không thủ hạ lưu tình!" "Nói nghe nhẹ, đến lúc đó không chừng lại mềm lòng..." Bạch Ngọc Đường nói thầm

"À----" Một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống ót Kim Kiên

Thảo nào Nam hiệp tung hoành giang hồ mấy năm vẫn sừng sững không ngã, tư tưởng giác ngộ này, quả nhiên cũng không phải đơn thuần mà

Có điều Bạch Ngọc Đường vẫn không cam lòng, dọc đường đi còn làm bầm oán giận liên miên

"Ngũ gia ta mới thay quần áo sáng nay, tiểu tử này thôi như vậy ----- Hừ, Tiểu Kim Tử, đến đây mau, đỡ thay Ngũ gia một lát." "Ôi chao? Ta?" "Bạch huynh đừng đừng là bầy thước nam nhi, sao lại giống đàn bà như thế?" "Mèo thôi! Người, người nói cái gì?" "Bạch huynh chắc hẳn đã nghe rõ rồi." "Triển Chiêu, có bản lĩnh thì đại chiến ba trăm hiệp với Ngũ gia!" "Triển mỗ ----" "Hai vị bình tĩnh, bình tĩnh, chú ý hình tượng, hình tượng!" Giọng nói của ba người trôi đi xa dần, trên con phố vắng vẻ bị bỏ lại sau lưng, nổi lên một cơn gió thu mang theo hàn ý, len vào đó là tiếng cười quái dị

"Hi hi hi ----" * Viện Phu Tử Khai Phong phủ trong phòng Công Tôn tiên sinh, Bao đại nhân, Nhan Tra Tán và tứ đại giáo úy được Công Tôn tiên sinh mời đến đều có vẻ mặt kinh ngạc, nhìn vào thiếu niên hành khất nửa khuôn mặt cực xấu xí, nửa khuôn mặt cực xinh đẹp, vừa được Triển, Bạch, Kim đưa về

"Gương mặt người này ----" Bao đại nhân liếc nhìn vị tứ phẩm đới đao hộ vệ nhà mình

"Đích thực có bảy phần giống với Băng Cơ cô nương." Triển Chiêu trả lời

Bao đại nhân nhíu mày im lặng, nhìn về phía Kim Kiên và Công Tôn tiên sinh đang thi châm cho thiếu niên kia

Chốc lát sau, hai người đồng thời thu châm, Bao đại nhân vội hỏi: "Bệnh tình của người này thế nào?" "Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là toi!" Kim Kiên lau mồ hôi trán nói

Công Tôn tiên sinh thì khoát tay ra hiệu đừng ai lên tiếng, sau đó lệnh cho Trương Long, Triệu Hồ ở trong phòng trông nom, Vương Triều, Mã Hán ra bên ngoài canh gác, lúc này mới thỉnh Bao đại nhân và những người còn lại di chuyển đến phòng khách, đợi mọi người vào chỗ xong, mới lên tiếng giải thích

"Bệnh thương hàn đã xâm vào tâm mạch, tính mạng nguy cấp, may là gặp Kim giáo úy và tại hạ, nếu không ắt hẳn không sống qua đêm nay." Dứt lời, nhìn về phía Kim Kiên: "Theo tại hạ thấy, trước hết cứ dùng kim đan của Kim giáo úy giúp hẳn chống đỡ qua đêm nay, rồi sắc thuốc theo toa vừa được thảo luận kỹ càng, chắc hẳn ngày mai sẽ khá hơn." "Công Tôn tiên sinh cao kiến!" Kim Kiên vội ôm quyền hô to

Công Tôn tiên sinh lắc đầu mỉm cười: "Nay tại hạ chỉ có thể làm trợ thủ cho Kim giáo úy thôi, sao lại là cao kiến." "Sao Công Tôn tiên sinh lại nói vậy, thuộc hạ đối với tiên sinh giống như nước sông ----" "Hừm?" Đôi mắt phượng uy phong lẫm liệt của Công Tôn tiên sinh thành công làm nghẹn chết câu vuốt mông ngựa nói mãi thành quen của Kim Kiên, tông lục phẩm giáo úy nào đó lập tức cụp đầu im bặt

"Chỉ có điều ----" Mắt phượng của Công Tôn tiên sinh lóe lên tia chớp, tầm mắt chuyển về hướng hộ vệ áo lam: "Khuôn mặt người này giống với Băng Cơ cô nương như thế ----" "Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ cho rằng..." Triển Chiêu ôm quyền, lần lượt bấm báo lại suy đoán và quyết định trước đó

"Triển hộ vệ suy nghĩ rất chu toàn." Bao đại nhân gật đầu khen

Bạch Ngọc Đường ôm vòng hai tay, vẻ mặt không đồng tình: "Nếu như cứu phải gian tế về đây, lúc đó lại cực kỳ không ổn!" "Bạch thiếu hiệp nói phải! Người này xuất hiện vào thời điểm kỳ quặc như thế, quả là khả nghi tột cùng." Công Tôn tiên sinh lại phá lệ hòa theo Bạch Ngọc Đường

Hai hàng lông mày của Bạch Ngọc Đường héch lên, liếc nhìn Triển Chiêu như muốn khiêu khích, nói: "Vẫn là Công Tôn tiên sinh có mắt nhìn." "Chẳng qua là ----" Công Tôn tiên sinh mỉm cười, câu tiếp theo lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ: "Nếu người này quả thật là gian tế, cũng không hẳn là chuyện xấu!" "Hả?" Bạch Ngọc Đường trợn mắt

"Ý của Công Tôn tiên sinh là -----" Nhan Tra Tán ở một bên tiếp lời: "Dùng người này làm đầu mỗi điều tra, tương kế tựu kế, tìm rõ khúc nôi?" Công Tôn tiên sinh liếc nhìn Nhan Tra Tán, xe râu gật gật đầu: "Cả hai án Trần Châu và Hàng Châu, Băng Cơ cô nương vừa chết liền mất sạch manh mối, nay đã có người hai tay dâng đầu mỗi đến tận nơi, chẳng phải rất may sao?" Nói xong, nâng mắt nhìn về hướng Bao đại nhân và Triển Chiêu

Hai người liếc nhau, nhìn đáp lại Công Tôn tiên sinh, đồng thanh nói: "Lời của Công Tôn tiên sinh thật chí lý!" Bạch Ngọc Đường tròn trắng mắt, cảm giận nhỏ giọng nói thầm: "Người của Khai Phong phủ quả nhiên gian xảo!" Nhan Tra Tán như đang suy nghĩ điều gì

Còn Kim Kiên lại nảy ra loại đồng cảm thân thiết với vị đồng chí đang nằm trong phòng Công Tôn tiên sinh, không biết là thường dân số may hay là gian tế xúi quẩy bị chọn kia: huynh đệ, bị Công Tôn gây trúc nhắm trúng thì tự cầu nhiều phúc đi! Kết quả thảo luận sau cùng chính là, giam lỏng thiếu niên hành khất ở Khai Phong phủ để điều tra dự phòng

Thảo luận xong chủ đề thứ nhất, Bao đại nhân háng giọng, bắt đầu vào chủ đề thứ hai

"Kim giáo úy, tối nay người và Bạch thiếu hiệp ra ngoài điều tra vụ án quỷ não Biện Kinh, có phát hiện gì không?" Bao đại nhân nghiêm nghị hỏi

"Thuộc hạ không phát hiện được gì." Kim Kiên ôm quyền trả lời

Bạch Ngọc Đường cũng tiếp lời: "Chuyện quỷ lộng hành này vốn là tin đồn vô căn cứ, dân chúng nhát gan sợ phiền phức đến cầu Khai Phong phủ cũng không nói làm gì, nhưng sao đến cả Hoàng Thượng cũng để tâm đến việc này, còn ban hạ nghiêm lệnh bắt Khai Phong phủ phải phá được án trong vòng mười ngày?" "Bạch thiếu hiệp có điều không biết." Bao đại nhân nghe vậy, sắc mặt tức thì trầm xuống: "Chuyện quỷ lộng hành này sở dĩ gây náo loạn dư luận, làm thiên tử tức giận, triều cương bất ổn, đều xuất

phát từ tám chữ." "Tám chữ?" Bạch Ngọc Đường và Kim Kiên mặt đầy nghi hoặc

Bao đại nhân nhíu mày trầm mắt, đờ thấp giọng nói: "Quốc tướng chi vong, quý mộc tràn lan!" Một phòng tĩnh mịch

Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu sắc mặt trầm ngưng

Nét mặt Nhan Tra Tán khẽ biến, Bạch Ngọc Đường híp mắt, còn Kim Kiên tròn tròn mắt nhỏ, trong lòng kêu rên không thôi: Ta biết mà, ta biết là cái phòng khách này phong thủy không tốt! Mỗi lần vừa đến phòng khách hợp tăng ca bàn bạc vụ án nào, vụ án đó nhất định sẽ thăng cấp. Cứ nhìn vào tám chữ "Quốc tướng chi vong, quý mộc tràn lan" kia đi, án này cũng tăng vọt từ vụ án dân sự, nhiễu loạn trị an thành thị, thành sự kiện chính trị ảnh hưởng đến tồn vong quốc gia rồi! Trời cao ở đâu! Ta muốn sống yên ổn hai ngày cũng khó tới vậy hay sao! "Tám chữ này là xuất phát từ đâu?" Nhan Tra Tán hỏi

"Không ai biết." Công Tôn tiên sinh lắc đầu, nhìn mọi người, hạ thấp giọng nói: "Tám chữ này như thể toát ra từ hư không, chỉ vồn vện năm ngày đã cùng với chuyện quý lộng hành lan truyền khắp thành, lớn bé đều biết, khiến dân chúng Biện Lương hoang mang lo sợ, ai ai nhắc đến cũng đều biến sắc." "Lợi hại như thế?" Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng: "Chỉ e bên trong có quỷ!" Đương nhiên là có quỷ! Kim Kiên liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, trong lòng âm thầm làm nhảm: Không nghe Công Tôn tiên sinh nói tám chữ này với chuyện quý lộng hành kia là cùng một chuyện sao? "Quả thực có quỷ!" Triển Chiêu dựng thẳng mày kiếm, con ngươi đen nghiêm nghị: "Nhưng chữ 'Quý' này không phải là 'Ma quỷ', chỉ sợ là có ác nhân gây hại, ý đồ làm loạn, muốn mượn tà thuyết ma quỷ để mê hoặc dân chúng, làm lung lay nền tảng lập quốc, nguy hại xã tắc!" "Không thể ngờ được cái đầu mèo của ngươi cũng có lúc minh mẫn!" Bạch Ngọc Đường nhếch mày nói

"Bất luận là quý thật hay quý giả, đằng sau án này chắc chắn không đơn giản!" Công Tôn tiên sinh trầm ngâm, xe râu chậm rãi nói

"Có điều án này quái dị như thế, thời gian lại quá gấp gáp." Nhan Tra Tán cân nhắc, lại giương mắt nhìn hướng Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh: "Vậy...Nên bắt đầu điều tra thế nào ----" Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhau như đã lường trước, đồng thời mỉm cười

Không tốt?! Lòng tơ khắp người Kim Kiên tức khắc đứng nghiêm, lết lết lùi ra sau hai bước, thâm nghĩ: Mỗi lần Công Tôn gây trúc cười đều chả có chuyện gì tốt, còn cười chung với Bao đại nhân thì càng có khả năng vận rủi vào đầu, chẳng lẽ lại muốn lấy ta ra làm vật hy sinh? Quả nhiên không ra khỏi dự đoán của Kim Kiên, Công Tôn tiên sinh lập tức nhìn về phía Kim Kiên, nét mặt tỏa sáng, miệng cười rục rịch: "Chỉ sợ việc này phải làm phiền Kim giáo úy!" Có làm hay không hả?! Dự cảm của ta có cần phải linh nghiệm tới mức này không hả? Kim Kiên kêu than trong lòng, hé ra cái mặt nhăn nhúm đau khổ như bông cải bánh bao

Triển Chiêu bên cạnh liếc nhìn Kim Kiên một cái, con ngươi chột lóe sáng, tiến lên ôm quyền cất cao giọng nói: "Triển mỗ nguyện thay Kim giáo úy trợ giúp đại nhân một tay!" Tiểu Miêu đại nhân, ngài thật sự là mèo Bò Tát đại từ đại bi!! Mắt nhỏ Kim Kiên lấp lánh

"Chuyện của Tiểu Kim Tử chính là chuyện của Bạch mỗ!" Bạch Ngọc Đường cũng tiến lên một bước cao giọng nói

Bạch Thử, ngài thật sự là con chuột tốt cứu khổ cứu nạn!!! Kim Kiên gật đầu tới tấp

Tiếc thay, Công Tôn tiên sinh lại vô cùng không nể mặt một mèo một chuột này, thả ra một câu nhốt kín Kim Kiên vào đáy cốc

"Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp, tuy hai người các ngươi võ công trác tuyệt, nhưng việc này không phải Kim giáo úy thì không được!" Triển

Chiêu, Bạch Ngọc Đường nghe vậy đồng thời sững sốt, không khỏi nhìn về phía Kim Kiên

"Vậy, vậy, rốt cuộc là thuộc hạ phải làm cái gì?" Kim Kiên run cuống họng hỏi

Công Tôn tiên sinh cười đến vạn phần hòa nhã: "Tất nhiên là bản lĩnh xuất chúng của Kim giáo úy ----- tróc quỷ!" Thấy chưa!! Ta biết ngay, ta biết ngay Công Tôn gậy trúc mà cười là không có chuyện gì tốt, thế nào cũng tai họa truyền ngàn dặm mà! "Nhưng tôi nay thuộc hạ cũng không phát hiện được gì..." Kim Kiên dự định ngăn cơn sóng dữ

"Con quỷ này, không phải là 'Dã quỷ' đường phố, mà là "Quỷ nhà" trong phủ." Trong mắt của Bao đại nhân chột lóe tinh quang, thốt ra một câu

"Gì?!" Kim Kiên tròn tròn mắt

Mấy người còn lại cũng có vẻ mặt ù ù cạc cạc

"Xin thứ cho Nhan Tra Tán ngu dốt, ý của Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh là gì?" Nhan Tra Tán hỏi ra tiếng lòng của mọi người

Bao đại nhân mỉm cười: "Hôm nay sau khi lâm triều, công bộ thị lang La Đông Dương La đại nhân đã bí mật đến gặp bản phủ, bảo rằng trong phủ có phần không yên tĩnh, nghi là có uế vật quấy phá, hy vọng có thể thỉnh kỳ nhân trong bản phủ -----" Nhìn về phía Kim Kiên: "Tòng lục phẩm giáo úy Kim Kiên Kim giáo úy quá phủ tra xét, đuổi quỷ trừ tà..." Hai mắt Kim Kiên tròn lên giống như hai quả nhãn: "Trong nhà mệnh quan triều đình mà cũng có quỷ?" "Chuyện quỷ lộng hành trong thành đã đồn thành nhiều phiên bản, phạm vi lại quá rộng, dĩ nhiên không dễ điều tra, còn chuyện quỷ náo trong phủ La đại nhân, lại cực dễ khóa định mục tiêu." Công Tôn tiên sinh phân tích: "Vì vậy tại hạ và Bao đại nhân đã bàn bạc ổn thỏa, ngày mai sau khi hạ triều sẽ đến nhà của La đại nhân điều tra thu thập chứng cứ, thêm vào đó tăng cường tuần tra ban đêm phố phường Biện

Kinh, cả hai việc này tiến hành đồng bộ, chắc chắn có thu hoạch!" "Thuộc hạ tuân mệnh!" Triển Chiêu ôm quyền nói

"...Thuộc hạ tuân mệnh..." Kim Kiên ôm quyền hô to theo phản xạ

Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán liếc nhau, cũng ôm quyền đồng thanh: Bạch Ngọc Đường (Nhan Tra Tán) cũng nguyện trợ giúp Bao đại nhân một tay!" "Tốt!" Bao đại nhân gật đầu, ánh mắt nghiêm nghị nhìn quét qua mọi người: "Bất luận 'quỷ' này là thật hay giả, trong vòng mười ngày, bản phủ chắc chắn sẽ khiến cho bọn chúng không còn chỗ nấu thân, mang mực thước pháp luật ra răn đe nghiêm trị!" Một lời nói ra rung tai vang dội, dư âm thanh tẩy hồn thần

Tinh thần mọi người chấn động, trăm miệng một lời: "Cẩn tuân đại nhân phân phó!" Kim Kiên cũng bị trộn lẫn trong đợt sóng phát biểu quyết tâm, âm thầm gắng gượng nuốt xuống cơn sàu não đang vọt lên tới cổ họng

Chẳng phải cái này có nghĩa là, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ phải dự phần toàn bộ quá trình từ ca sớm ca tối tới suốt ca khuya, chống đỡ tới học máu, tăng ca liên tục một ngày mười hai giờ sao? Trời cao oiiiiii! Ông có để cho người ta sống không đâyyyyyy? * Sau khi đã đề ra cương lĩnh cơ bản rõ ràng, xác định mục tiêu tác chiến, mở xong đại hội động viên khích lệ trước chiến đấu, rốt cuộc Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cũng rủ lòng từ bi, thả mọi người trở về phòng nghỉ

Bạch Ngọc Đường khó khăn lắm mới thoát ra được, lập tức chạy về phòng vợ lấy quần áo kèm dụng cụ tắm rửa chạy thẳng đến nhà tắm Khai Phong phủ, tẩy rửa mùi lạ bám trên người lúc đỡ thiếu niên hành khất kia

Nhan Tra Tán chào hỏi mọi người vài câu, cũng rời khỏi viện Phu Tử

Kim Kiên cơ hồ quá mừng mà khóc, thoát ra khỏi phòng liền ba chân bốn cẳng nhắm về hướng phòng mình, nhưng tay vừa đụng vào ván cửa, chợt nghe phía sau vang lên giọng nói trong trẻo như ác mộng

"Kim giáo úy, luyện công đêm nay..." "Triển đại nhân oiiiiiii!!" Kim Kiền quay mạnh người, nắm phắt lấy ống tay áo người phía sau, bắt đầu nước mắt nước mũi trào tuôn, phun ra nỗi khổ tâm: "Đêm nay thuộc hạ vừa tróc quỹ, vừa đỡ người, vừa khủng hoảng tinh thần, vừa họp tăng ca, còn vừa sợ vừa hoảng vừa khổ vừa mệt, ngày mai còn phải tra án sớm, Triển đại nhân ngài xin xót thương, chuyện luyện công đêm nay liền..." Ngón tay thon dài cầm lấy cổ tay Kim Kiền, ngập ngừng một chút, mới chậm rãi kéo tay Kim Kiền ra khỏi cổ tay áo, tiếng nói trong trẻo dịu dàng như gió: "Tối nay không cần luyện công, nghỉ sớm một chút đi." "Ôi chao?" Kim Kiền vụt nhắc đầu, nhìn Triển Chiêu

Dưới ánh trăng lờ mờ, thân hình tô lam như bóng tùng, tóc tơ thổi bay như nước, ngũ quan tuấn tú như phủ lấp một lớp sương mờ ảo, dịu dàng ấm áp, tẩy sạch hồn tâm, trong lúc nhất thời khiến Kim Kiền ngấm đến mê mẩn

Con người đen của Triển Chiêu run lên, lưu chuyên lấp lánh, ẩn giấu làn sương mờ mịn, chậm chậm cúi đầu kề sát Kim Kiền, càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, cho tới khi chỉ còn cách Kim Kiền ba tấc lại miễn cưỡng hãm trụ, giọng khàn bất thường: "Nghỉ sớm đi." "Hả?! Ồ! Đúng! Đúng!" Kim Kiền bỗng chốc hoàn hồn, ngơ ngẩn gật đầu

Triển Chiêu khẽ gật đầu một cái, xoay người đi đến cửa lớn viện Phu Tử

"Triển đại nhân?" Kim Kiền không hiểu: "Ngài không về phòng nghỉ sao?" Triển Chiêu hơi chững lại: "Triển mỗ...Triển mỗ còn muốn đi luyện kiếm..." Nói xong, liền vội vã rời đi

"Luyện kiếm?" Kim Kiền gãi gãi đầu, đẩy cửa phòng ra: "Đêm hôm khuya khoắt thì luyện cái gì chứ?" "Kim huynh!" Một giọng nói đột nhiên nảy ra từ sau lưng Kim Kiền

"Á á!" Kim Kiên hoảng hồn run bắn cả người, lập tức quay vụt đầu lại, đến khi thấy rõ người vừa lên tiếng, chợt hư thoát một trận: "Nhan huynh, người đừng có thành linh dọa người như vậy chứ!" "Nhan mỗ đường đột, xin Kim huynh thứ lỗi." Nhan Tra Tán hướng tới Kim Kiên ôm quyền

"Có chuyện gì vậy?" Kim Kiên ừ xù hỏi

Nhan Tra Tán nhìn khắp nơi một lượt, đè thấp giọng xuống, nghiêm mặt nói: "Nhan mỗ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo, mời vào trong phòng đàm luận." "Lại nữa hả?" Kim Kiên thẫn thờ dài một hơi, trong lòng một trăm hai mươi lần không tình nguyện

Nhớ lại cái đêm đó cả mấy mạng đồ xô đến phòng ta đàm luận, khiến cho gà bay chó sủa loạn hết cả não, hại ta tổn thất cái bàn mới tinh, còn làm cho Tiểu Miêu suy nhược thần kinh, hành động quái gở mấy tháng trời -----
- Haizz, cũng tạo thành ám ảnh tâm lý cho ta mà

"Việc đó Nhan huynh này, không thể đợi tới ngày mai nói sau sao?" "Việc này liên quan mật thiết tới Kim huynh, mong Kim huynh chớ nên thoái thác, làm lỡ mất đại sự!" Nhan Tra Tán vô cùng kiên trì

"Vậy, được rồi!" Kim Kiên bất đắc dĩ liếc nhìn Nhan Tra Tán, do dự nửa ngày mới theo Nhan Tra Tán trở vào phòng ngồi xuống, vừa muốn đóng cửa, lại bị Nhan Tra Tán ngăn cản

"Kim huynh, nên mở cửa nói chuyện thì tiện hơn." "Hử?" Kim Kiên quay đầu trợn mắt nhìn Nhan Tra Tán, da mặt khẽ rút

Vậy chi bằng đứng trong sân nói luôn đi, có cần phải vào nhà mới nói được không hả, chẳng khác nào cởi quần đánh rắm làm điều thừa thãi sao! Nhan Tra Tán vừa nói xong lời này, mới chợt nhận ra có điều không ổn, lại bị Kim Kiên trừng đến mức da mặt nóng rần, bất giác đứng dậy: "Hay là, hay là nói hết ở trong sân vậy." "Thôi, cứ ngồi ở trong phòng đi!" Kim Kiên giơ một tay ấn Nhan Tra Tán về chỗ ngồi

"Việc này ----" Nhan Tra Tán liếc nhìn Kim Kiên một cái, hình như có hơi bất an, âm thầm dịch qua chỗ cách xa Kim Kiên, mới hít sâu một hơi, mở miệng nói: "Hôm nay sau khi Công Tôn tiên sinh hồi phủ, đã gọi Nhan mỗ tới phòng khách hỏi chuyện ----- đều là về Triển đại nhân." "Triển đại nhân?" Kim Kiên vẻ mặt không hiểu: "Hỏi gì vậy?" "Chính là ---- Nhất cử nhất động của Triển đại nhân ở Hàng Châu." "Hàng Châu?" Kim Kiên càng chẳng hiểu gì: "Đầu đuôi khúc chiết của chuyến đi Hàng Châu lần đó, chẳng phải Triển đại nhân đã sớm bẩm báo chi tiết cho Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh rồi sao?" "Không phải chuyện tra án, mà là, mà là ----" Nhan Tra Tán lắc đầu, liếc nhìn Kim Kiên một cái, muốn nói lại thôi, rề rề nửa ngày mới nói tiếp: "Về chuyện ----- chung thân đại sự của Triển đại nhân." "Chung thân đại sự?" Tóc tơ Kim Kiên tức thì dựng ngược, bật nhào lên níu lấy cổ áo Nhan Tra Tán, la lên kinh hoàng: "Đừng, đừng nói Công Tôn tiên sinh vì việc ta thành sự không đủ bại sự có thừa, hại Triển đại nhân vuột mất Đinh đại tiểu thư của nhiều lực to, bối cảnh hùng hậu gần như sắp tới tay, mà lôi ta ra tính sổ chứ?" "Khụ khụ..." Hai gò má Nhan Tra Tán đỏ lên, vất vả dùng sức chín trâu hai hổ mới giãy thoát khỏi móng vuốt của Kim Kiên, thở hổn hển mấy hơi mới chậm rãi lấy lại sức, nói: "Công Tôn tiên sinh hỏi, hỏi, Triển đại nhân cự tuyệt hôn sự với Đinh tiểu thư, có phải là vì Triển đại nhân đã có người trong lòng hay không?" Nói xong, nhìn chăm chăm Kim Kiên

Lại quay qua Kim Kiên, mắt nhỏ tròn trũng, mồm miệng há hốc, rõ ràng là bộ dạng kinh hoàng quá độ, ngơ ngác sững sốt một lúc lâu mới run lập cập gạt ra một câu: "Cho, cho dù Công Tôn tiên sinh thần cơ diệu toán, nhưng tới mức này thì cũng khoa trương quá rồi? Chuyện, chuyện kiểu này mà cũng có thể biết trước được?" Nhan Tra Tán vừa thấy sắc mặt của Kim Kiên, thầm khẳng định suy đoán của chính mình, trong con người lóe lên tinh quang rồi chợt tắt: "Kim giáo úy biết Triển đại nhân đã có người trong lòng ư?" Kim Kiên nhất thời ủ rũ, gật đầu yếu ớt

"Kim huynh cũng biết người trong lòng của Triển đại nhân là ai à?"
Giọng của Nhan Tra Tấn gấp gấp hơn

Câu hỏi này càng làm cho Kim Kiên thêm uể oải: "Biết thì đã tốt, dù ta có giờ hết mọi cách thức, nói bóng nói gió, trút cạn sức lực cũng không moi ra được gì, đầu mối duy nhất chỉ là ----- người này ta quen biết." "Người Kim huynh quen biết?" Nhan Tra Tấn thoáng suy tư điều gì, lại hỏi tiếp một câu: "Lúc Triển đại nhân nói với Kim giáo úy việc này, nét mặt ra sao?" "Nét mặt?" Kim Kiên day day mí mắt ngẫm nghĩ: "Hình như là ----- có hơi thất thần..." "Thất thần?" "Ngày đó huynh đệ Đinh thị nói là muốn gả Đinh tiểu thư cho Nhất Chi Mai, ta nghĩ Triển đại nhân sắp bị cướp mất thể tử, ta thân là cấp dưới của Triển đại nhân, đương nhiên phải tiên phong xông trận, đứng mũi chịu sào suy nghĩ cho lãnh đạo, nóng lòng thay cho lãnh đạo, cho nên ta dứt khoát tự đề cử mình làm mai bắt cầu giúp Triển đại nhân, lập lời thề son sắt nhất định sẽ trở hết tài năng tìm cho Triển đại nhân một nàng dâu kinh thiên động địa quý khốc thần sầu ...Khu ----- là nàng dâu đệ nhất, ai ngờ mới nói được một nửa Triển đại nhân lại, lại đột nhiên thất thần, còn tự dung toát ra một câu -----" Nói đến đây, Kim Kiên sa sầm nét mặt, học lại biểu cảm cùng ngữ khí của Triển Chiêu nói: "Triển mỗ đã có người trong lòng!" Lại thở dài, lông mày ánh mắt đều sụp xuống: "Mà chả thèm nói là ai, làm ta đoán mò hơn nửa tháng cũng chẳng ra đầu vào đâu, mắt thấy tiền lì xì bà mối sẽ phải chấp tay tặng không cho người ta, haizzz....." Nhan Tra Tấn nhìn vẻ mặt không biết đường nào mà lần của Kim Kiên, trừng trừng hai mắt, ngó người một lúc lâu sau, mới chậm rãi lắc đầu, bưng trán thâm thở dài: "Thì ra là thế -----" "Thì ra là thế? Thì ra là thế cái gì?" Lỡ tai Kim Kiên dựng thẳng tắp, lại cúi thẳng đến trước người Nhan Tra Tấn, mắt nhỏ tỏa sáng: "Lẽ nào Nhan huynh đã đoán ra người trong lòng của Triển đại nhân? Ai? Là ai? Nhà ở có xa không? Có tiền hay túng tiền? Có cần mời bà mối không?" Hỏi một câu lại sấn tới Nhan Tra Tấn một bước, hùng hổ hỏi xong ba câu, Nhan Tra Tấn cơ hồ đã bị ép sát đến góc tường

"Kim huynh, Kim huynh bình tĩnh một chút đừng nóng." Nhan Tra Tán liên tục xoa tay xin tha: "Thân phận người này ----" Liếc mắt nhìn Kim Kiên, nét mặt có phần cổ quái, dừng một chút mới tiếp tục nói: "Vẫn nên chờ Triển đại nhân tự mình nói với Kim huynh thì tốt hơn." "Còn chờ nữa sao? Chờ thêm nữa đồ ăn hoa cúc đều lạnh hết!" Kim Kiên không xê không dịch, hai tay chống nạnh, tư thế hung hăng bệ vệ, vẻ mặt kiên định trừng Nhan Tra Tán, tạo hình thề phải hỏi cho ra ngô dần át mảo mới bằng lòng bỏ qua

"Việc này, này..." Nhan Tra Tán bị dồn đến dính sát vào vách tường, muốn lui cũng hết đường lui, trên khuôn mặt sáng sủa tủa ra mồ hôi lấm tấm, do dự nửa ngày, mới thốt ra một câu: "Nhan mỗ chỉ có thể nói là, người này xa tận chân trời gần ngay trước mắt." "Đừng hòng lấy cái câu nhằm nhí không ranh giới đó mà bịp ta!" Kim Kiên bùng phát khí thế, ép sát từng bước một, toàn bộ cơ thể đều dí đến trước người Nhan Tra Tán, khoảng cách cùng lắm chỉ hơn một tấc: "Nếu người không nói ra, tiểu ca Nhan gia, thì đừng trách ta bất nhân bất nghĩa!" Một vệt hồng ửng tràn ra trên khuôn mặt thư sinh thanh tú, Nhan Tra Tán tránh trái né phải không kịp, trán ứa ra mồ hôi lạnh loạn xạ, cuối cùng hết cách đối phó, đành bật ra một câu: "Người, người này sớm chiều kề cận, cùng chung hoạn nạn với Triển đại nhân...Cái, cái này gọi là lâu ngày sinh tình..." "Sớm chiều kề cận, cùng chung hoạn nạn, lâu ngày sinh tình ----" Kim Kiên rõ ràng bị ba từ này thu hút sự chú ý, nói lỏng nhiệm vụ bức cung Nhan Tra Tán

Nhan Tra Tán gấp rút dạt qua một chỗ trống trải, thở phào một hơi thật dài

"A!" Chợt nghe Kim Kiên bên kia bất thành linh quát to một tiếng, biểu cảm chuyển từ đăm chiêu suy nghĩ, sang sáng tỏ thông suốt, rồi lại từ không thể tin được đổi thành quả nhiên như thế, lúc nhìn về phía Nhan Tra Tán một lần nữa, thì đôi mắt nhỏ đã sáng rực, hai gò má đỏ bừng, toàn thân run khê, hiển nhiên là đan xen giữa kinh ngạc với vui mừng: "Chẳng, chẳng lẽ người trong lòng Triển đại nhân là, là ----" Nhan Tra Tán vừa nhìn thấy

vẻ mặt Kim Kiên lúc này, trái tim treo ở giữa không trung rớt cuộc cũng rơi xuống, hướng tới Kim Kiên ôm quyền, nói: "Kim giáo úy đã biết được tâm ý của Triển đại nhân, chắc hẳn đã có dự định." "Cái gì? À! Phải!" Kim Kiên khép miệng lại, ngơ ngác gật đầu: "Đúng là đã có dự định, chỉ là, chỉ là độ khó của cái này hơi cao ----- Nan giải, Nan giải ----" Miệng lẩm bẩm, mặt ngẩn ngơ, cứ như đã đánh mất hồn

Nhan Tra Tán thắm thở ra một hơi, đi lùi ra khỏi phòng, còn đóng cửa lại giúp Kim Kiên

"Triển đại nhân, cuối cùng Nhan mỡ cũng giúp được ngài chút việc nhỏ..." Đưa mắt nhìn vào bầu trời trải sao sáng lạn, trên môi Nhan Tra Tán nở ra chút ý cười an tâm

Tiếc thay, lúc này Nhan Tra Tán lại không biết rằng, chút "Việc nhỏ" đó của hắn lại gặp phải một thiên đại ô long, khiến cho nhiều năm sau này, khi vị họ Nhan nào đó danh tiếng đã lan khắp thiên hạ, mỗi lần nhớ lại việc này, đều phải đấm ngực giậm chân hộc ba lít máu

* Trời quang sương sớm lạnh, gió thu quên phiêu bạt

Vào sáng tinh mơ, ý thu phớt lạnh mềm rủ xuống mặt đất, Kim Kiên vì suy nghĩ chuyện chung thân đại sự của động vật họ mèo nào đó mà hầu như mất ngủ cả đêm, lúc này ăn mặc chỉnh tề, đeo theo hai vành mắt sâu húp đen u oán, chệnh choạng đi vào nhà ăn. Lúc này trời còn khá sớm, trong nhà ăn ngoài Vương đại thẩm đang xới cơm trộn đồ ăn ra, thì chỉ có mỗi Kim Kiên

"Kim tiểu tử, hôm nay dậy sớm vậy?" Vương đại thẩm vừa cười híp mắt chào hỏi Kim Kiên, vừa lấy hai suất bữa sáng tiêu chuẩn của Khai Phong phủ gồm bánh bao, cháo trắng, dưa cải cho Kim Kiên

"Vương đại thẩm, hôm nay ta không muốn ăn gì hết, bỏ bớt một cái bánh bao đi." Kim Kiên uể oải nói

"Cái gì? Không muốn ăn?" Vương đại thẩm vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ, đánh giá Kim Kiên từ trên xuống dưới kỹ lưỡng, kinh hô: "Kim tiểu tử lại không muốn ăn gì hết, vậy không phải là trời sắp sụp rồi sao!" "Đúng vậy Tiểu Kim Tử, sao sắc mặt ngươi lại kém như vậy, hay đang bị bệnh?" Trước mắt chợt tối hù, một cái bóng trắng bỗng dung che ở trước mặt Kim Kiên, kèm theo đó là gương mặt lo lắng của Bạch Ngọc Đường, đang đưa tay muốn sờ trán Kim Kiên: "Chẳng lẽ là nhiễm phong hàn?" Một bàn tay khác cực kỳ đúng lúc, vạn phần tinh chuẩn bắt lấy cổ tay của Bạch Ngọc Đường, một hồng ảnh như từng chặn ngay trước người Kim Kiên

"Triển đại nhân, ngài không hộ tống Bao đại nhân vào triều sao?" Kim Kiên khó hiểu

"Bao đại nhân bảo Triển mỗ hồi phủ trước." Triển Chiêu hướng tới Kim Kiên gật đầu, lại quay qua chào hỏi Bạch Ngọc Đường, mặt không cảm xúc: "Bạch huynh, sớm!" Nhưng sắc mặt kia, ngay cả Vương đại thẩm đứng ở bên cạnh nhìn thấy cũng phải run bần bật trong lòng

"Thôi Miêu, buông tay ra!" Bạch Ngọc Đường ngoắc mắt hoa đào, liếc Triển Chiêu bằng nửa con mắt, lật cổ tay thoát khỏi kiềm chế của Triển Chiêu, kiên quyết đưa tay ra nhắm tiếp tới trán Kim Kiên

Ánh mắt Triển Chiêu chợt lóe, trở tay tóm lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường lần nữa: "Bạch huynh, thời gian không còn sớm, nên dùng bữa sáng trước thì tốt hơn." "Thôi Miêu! Muốn đánh nhau đúng không? Ngũ gia ta tiếp tới cùng!" Bạch Ngọc Đường tức thì điên tiết, tay còn lại đánh thẳng tới mặt Triển Chiêu

Triển Chiêu nghiêng người tránh qua, đẩy Kim Kiên ra phía sau, tay nhanh như điện, trả đòn phản kích

Hai người cứ thế ngươi công ta thủ, ngươi bổ ta chém, một qua hai lại ngay trong nhà ăn, bắt đầu trình diễn màn so đấu cầm nã thủ (*) phân cao

thấp

(*) Chiêu thức tóm đối phương bằng võ, bắt, chộp

Lạ ở chỗ, trong lúc hai người giao đấu kịch liệt, tay trái Triển Chiêu vẫn giữ chặt lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường, không xô dịch chút nào, trong khi đó Bạch Ngọc Đường dốc hết bản lĩnh cũng không cách nào thoát ra, bị chọc điên, càng xuống tay ác liệt, nhưng Triển Chiêu vẫn nhanh như điện chớp, không nhường nhịn mảy may

Hồng ảnh như từng, bạch ảnh phiêu dật, hai người công thủ luân phiên, trở hết tuyệt học bản thân, chiêu nào chiêu nấy vô cùng tinh xảo, nổi vòng tương hổ, làm người ta rối loạn, quả là đẹp mắt

"Này, Kim tiểu tử, Triển đại nhân với Bạch Ngũ gia như vậy là ----" Vương đại thẩm chộp lấy muôi com, thôi lui đến góc tường, xếp thành một hàng với Kim Kiên, nhỏ giọng hỏi

Kim Kiên giơ cái bánh bao trắng trẻo múp míp trong tay lên, hai con ngươi hét đảo từ Triển Chiêu sang Bạch Ngọc Đường, lại từ Bạch Ngọc Đường xoáy về phía Triển Chiêu, cuối cùng khóa chặt tầm mắt trên tay của hai người

Đôi mắt nhỏ tròn trừng từ từ biến dạng, càng biến càng cong, càng cong càng hẹp, cuối cùng biến thành hai mảnh trăng khuyết hí hí hẹp hẹp, hai dòng lục quang âm u dần trào ra từ giữa hai mảnh trăng khuyết, tiếng cười hí hí chậm rãi tuôn ra khỏi miệng, khói mù đen kịt ù ù dâng lên xoay tít ở sau lưng

"Cái này gọi là đánh là thân mắng là yêu...Hì hì hì...Thực ra...Nhìn như vậy, độ khó cũng không cao lắm đâu...Hì hì hì..." Vương đại thẩm bên cạnh nghe đến đầu óc mù mịt: "Kim tiểu tử, ngươi làm bằm cái gì vậy? Một câu ta cũng chả hiểu nổi?" "Hì hì hì, thiên cơ bất khả lộ!" Kim Kiên giơ cái bánh bao trắng trong tay lên, làm như thật nghiêm trang lắc lắc đầu. Hai

người tán gẫu một hồi, cũng vừa tới lúc tập thể kéo đến nhà ăn dùng bữa sáng, nha dịch, bộ khoái, tạo đãi của Khai Phong phủ họp thành tốp năm tốp ba đi vào nhà ăn, còn chưa kịp bỏ chân vào cửa đã bị trận bàn luận võ công trình độ cao bên trong làm cho đờ người

"Hả? Đây, đây là sao?" "Chẳng lẽ Triển đại nhân với Bạch thiếu hiệp đập phá hết luyện võ trường còn chưa đã ghiền, giờ tính hủy luôn cả nhà ăn?" "Thôi đi! Người không hiểu thì đừng có nói bừa, đây là khóa học sớm tất phải làm mỗi ngày của cao thủ võ lâm!" "Tại sao phải làm khóa học sớm ở nhà ăn?" "Đương nhiên là vì ăn nhiều điểm tâm nên vận động tay chân tí chút thôi!" "Nói cũng có lý!" "Coi đi! Chiêu này của Triển đại nhân kêu là rồng thần vẩy đuôi!" "Sao người biết?" "Lúc Kim giáo úy kể thuyết thư người không nghe hả?" "Nếu nói vậy thì ta cũng nhớ, chiêu kia của Bạch Ngũ gia nhất định chính là nhành hoa pháp phối!" "Chiêu này của Triển đại nhân gọi là ngọc thụ lâm phong!" "Còn chiêu đó của Bạch thiếu hiệp...Đúng rồi, là tuyệt sắc thiên hương!" "Nhìn mau, chiêu này chắc chắn là chiêu sát thủ của Triển đại nhân, xuân phong cười!" "Bạch thiếu hiệp ra chiêu kia, ề ề, chiêu này khẳng định là cái chiêu Kim giáo úy từng nói -----khuynh quốc khuynh thành!" Nhắng nha nhắng nhít...

Tất cả nha dịch bộ khoái tạo đãi chen chúc kín mít cả cửa ra vào nhà ăn, nồng nhiệt thương thức màn đánh nhau đặc sắc của Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, trong lúc thương thức còn không quên giành trước giật sau tiến hành bình luận mang tính "Chuyên môn"

Chỉ có điều cách dùng từ của lời bình ấy...Khụ khụ, toàn bộ công lao đều thuộc về tông lục phẩm giáo úy nào đó, quanh năm suốt tháng, tận tâm tận lực tiến hành phổ cập giáo giục toàn dân võ lâm. (Hạng mục có thu phí) Bao đại nhân hồi triều trở về, theo sau là Công Tôn tiên sinh và Nhan Tra Tán, lúc đi đến nhà ăn chính là nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt này

"Công Tôn tiên sinh, đây là -----" Bao đại nhân nhìn về phía sư gia đầy mưu trí nhà mình

Công Tôn tiên sinh đỡ trán, liếc mắt nhìn Nhan Tra Tán kể bên

Nhan Tra Tán thâm thở dài một hơi, đẩy đám người ra, chen vào bên trong nhà ăn, lọt vào mắt đầu tiên chính là Kim Kiên đang ngồi xôm ở xó tường, vui vẻ khắp khởi gặm bánh bao xem náo nhiệt, xem đến mức không còn gì vui hơn

"Kim huynh..." Nhan Tra Tán đi đến trước mặt Kim Kiên, sắc mặt hơi hiện vẻ u oán: "Đây là sao?" "Nhan huynh!" Kim Kiên kéo phất Nhan Tra Tán ngồi xôm xuống cạnh mình, mặt há há về hướng hồng miêu bạch thủ bên kia, cả khuôn mặt đều bọc đầy mừng rỡ: "Người nói đi, có phải cái này gọi là đánh là thân mắng là yêu không?" "Hả?" Nhan Tra Tán sững sốt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì, đã thấy Kim Kiên ôm quyền với Nhan Tra Tán nói tiếp: "Sau buổi đàm luận với Nhan huynh đêm qua, ta chợt hiểu ra mọi lẽ, vốn dĩ ta nghĩ rằng để tác hợp chuyện chung thân đại sự cho Triển đại nhân chắc hẳn sẽ rất gian nan, nhưng bây giờ xem ra, căn bản chính là một lang hữu tình, một chàng có ý, xứng đôi vô cùng!" "Cái gì?" Đầu Nhan Tra Tán giống như bị chày gỗ thẳng tay nện xuống làm ong lên một tiếng, màng tai ù ù réo vang, trước mắt hóa thành màu đen, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, lập tức giữ chặt lấy cánh tay Kim Kiên, kinh hoàng nói: "Kim, Kim Kim huynh, người, người có phải hiểu làm gì rồi không?" "Không hiểu làm gì, không hiểu làm gì!" Kim Kiên vui vẻ ra mặt, tinh thần sáng láng, lật tay qua cầm lấy mu bàn tay của Nhan Tra Tán, gật đầu liên tục: "Ta hết sức thông suốt, hết sức thông suốt!" "Không, không đúng! Kim huynh nhất định đã hiểu làm!" Nhan Tra Tán lật ngược lại nắm chặt ngón tay nhỏ gầy trên tay mình, mồ hôi lạnh dầy đặc: "Kim huynh, người phải nghe Nhan mỗ nói rõ ràng..." "Nói rõ ràng gì hả?" Hai tiếng quát lạnh đồng loạt vang lên phía trên đỉnh đầu hai người

Hai bóng mờ dật theo gió lạnh phàn phật bao phủ lấy Kim Kiên và Nhan Tra Tán

Thân hình Nhan Tra Tán run bắn, chậm chạp giương mắt, chỉ thấy hồng y hộ vệ như phương bắc tối đen lạnh lẽo, hiệp khách bạch sam tuần nhan âm u, trừng mắt nhìn thẳng mình và tông lục phẩm giáo úy nào đó ----- đang cùng nhau tay nắm tay

Gió lạnh thấu xương, lãnh khí đóng băng

"Á!" Nhan Tra Tán la lên một tiếng sợ hãi, rút vèo hai tay về, bật nhảy người lên, đổ lùi lại mấy bước, da mặt run rẩy nửa ngày, mới ôm quyền nặn ra một câu: "Triển, Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, Kim giáo úy, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đã chờ lâu ----" Dứt lời, liền lão đảo chạy ra khỏi nhà ăn

Bạch Ngọc Đường hung tợn trừng mắt liếc Triển Chiêu một cái, quay qua nói với Kim Kiên: "Tiểu Kim Tử, còn không đi theo?" "Cấp dưới của Triển mỗ, Triển mỗ tự biết quản thúc, không phiền đến Bạch huynh." Triển Chiêu lập tức bật lại một câu

"Triển Chiêu, hôm nay ngươi muốn kiếm chuyện đúng không?" "Bạch huynh nghĩ nhiều, Triển mỗ công vụ bên mình, đi trước một bước!" "Thối Miêu, ngươi đứng lại đó cho ta." Hồng ảnh bạch ảnh đồng thời đi về hướng cửa lớn, lại đồng lòng quay đầu: "Kim giáo úy (Tiểu Kim Tử)!" Nói xong, cả hai lại cùng trừng hướng đối phương

"Hai vị mời đi trước, mời đi trước!" Kim Kiên vội vui vẻ theo sau hai người, ôm quyền niềm nở nói: "Thuộc hạ theo sát, theo sát!" Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường lúc này mới quay đầu, lại trừng mắt liếc nhau, sóng vai xuất môn, trong lúc bước đi còn không quên tiến hành màn chém giết kịch liệt bằng mắt

Bao đại nhân nhìn vào hai người đùng đùng sát khí đang đi về hướng này, lại nhìn qua sư gia nhà mình: "Công Tôn tiên sinh, việc này ----" Công Tôn tiên sinh ôm quyền: "Đại nhân, việc điều tra không nên chậm trễ,

nên sớm khởi hành tra án thì hơn!" Nói xong, liếc nhìn Nhan Tra Tán bên cạnh

Nhan Tra Tán cúi đầu cong lưng, im lặng không lên tiếng, cái trán lấm mồ hôi li ti phản chiếu ánh sáng dưới nắng sớm

Đợi nhóm người đầu tiên đi khỏi rồi, Nhan Tra Tán mới lui hai bước tới bên cạnh Kim Kiên đang đi sau cùng, nghe thấy mấy câu Kim Kiên lầm bầm trong miệng, tức thì mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa

"Chắc chắc, nhìn hai vị tra án còn không quên mặt mày đưa tình thế kia, chuyện tốt tới tay rồi!" Này, này này này phải làm thế nào cho phải đây? Trong lòng Nhan Tra Tán sầu thương khó nén

* Trời thu phủ ám sương mù, sắc sớm phân chia đình quán

Trước cổng một phủ viện uy nghi, một thanh niên trên dưới ba mươi tuổi không ngừng đi qua đi lại, mặt đầy lo âu. Người này mặc quan phục màu xanh, đầu đội ô sa cánh vuông, dáng người cao ngất, mày rậm mắt to, chính là công bộ thị lang đương triều La Đông Dương La đại nhân

Tính đến lúc này, La đại nhân đã đứng ở trước cổng nhà mình suốt nửa canh giờ, chỉ để chờ vị đại quan nhất phẩm đương triều phủ doãn phủ Khai Phong Bao đại nhân, và vị "Kỳ nhân" trong phủ của ngài

Tên sai vặt đứng chờ bên cạnh La đại nhân giậm chân xoa tay, liếc mắt xem xét đại nhân nhà mình đã sắp trông chờ mòn mỏi, thấp giọng nói: "Thiếu gia, theo tiểu nhân thấy, Bao đại nhân vừa hạ triều, dù thế nào cũng phải hồi phủ nghỉ ngơi một lát, nhất định sẽ không đến sớm như vậy đâu." La Đông Dương lắc đầu, tiếp tục kiên định làm "Đá vụng Bao"

Không bao lâu sau, chợt thấy ở cuối con phố thừa người đi tới một đội người kiệu, đỉnh kiệu giản dị, bốn người bảo hộ, hồng y hộ vệ và hiệp

khách bạch sam song song dẫn đầu, giáo úy nhỏ gầy theo sau cùng, còn có một thư sinh áo vải đi bên sườn kiệu

Hai mắt La đại nhân bừng sáng, vội đuổi lên mấy bước, khom lưng ôm quyền nói: "Công bộ thị lang La Đông Dương cung nghênh Bao đại nhân!" Kiệu hạ xuống đất, màn kiệu nhấc lên, một người sai bước ra khỏi kiệu, quan phục mãng bào tím, đai ngọc ôm ngang thắt lưng, mặt đen uy nghiêm, mắt sắc nghiêm nghị, mảnh trắng khuyết uốn cong sáng lên giữa trán, chính là Khai Phong phủ Bao Thanh Thiên Bao đại nhân

"La đại nhân không cần đa lễ." Bao đại nhân nâng thanh niên Thị Lang trước mắt dậy, khẽ cười nói

La Đông Dương đứng lên, hành lễ xong với Triển Chiêu, tầm mắt lại dời về phía Bạch Ngọc Đường bên cạnh Triển Chiêu, hơi kinh ngạc: "Vị thiếu hiệp này là?" "Bạch thiếu hiệp của Hãm Không đảo, đặc biệt đến đây để hỗ trợ bản phủ phá án." Bao đại nhân giới thiệu

La Đông Dương gật đầu liên tiếp, hướng tới Bạch Ngọc Đường chấp tay thi lễ: "Kính đã lâu, kính đã lâu!" Bạch Ngọc Đường cũng ôm quyền đáp lễ

La Đông Dương nhìn về phía thư sinh áo vải bên cạnh, có phần nghi hoặc: "Chẳng lẽ vị này là Công Tôn tiên sinh?" "Tại hạ Nhan Tra Tán, vô danh tiểu tốt, sao có thể sánh ngang với Công Tôn tiên sinh." Nhan Tra Tán vội lên tiếng giải thích. "Công Tôn tiên sinh còn có chuyện quan trọng cần giải quyết, không tiện đến đây, cho nên bản phủ đặc thỉnh Nhan tiên sinh đến tương trợ!" Bao đại nhân trả lời

"Thì ra là Nhan tiên sinh, thật kính thật kính!" La Đông Dương lại thi lễ, cuối cùng dời tầm mắt về phía tiểu sai dịch đứng ở cuối hàng ngũ, đánh giá trên dưới một hồi, nhất thời hai mắt phát sáng, cất bước đi tới trước mặt Kim Kiên, muôn vàn kích động nói: "Ắt hẳn vị này chính là Kim giáo úy trên thông thiên đình, dưới tường Diêm La!" "Ôi chao?" Kim Kiên sững sờ, vội lên tiếng bác bỏ tin đồn: "Đều do bằng hữu giang hồ phóng đại, La đại

nhân đừng tin là thật..." Lời còn chưa dứt, đã thấy La Đông Dương nắm chặt lấy hai tay Kim Kiên, hai mắt đẫm lệ nói: "Kim giáo úy, lần này đều dựa cả vào ngài!" Lời này vừa ra khỏi miệng, La Đông Dương liền thấy sau lưng nổi dậy một luồng khí u ám, rùng mình một cái, vội buông hai tay Kim Kiên ra, vẻ mặt muôn phần kính nể: "Kim giáo úy quả nhiên danh bất hư truyền, quả thật là kỳ nhân thiên hạ!" Nói cái gì chẳng đầu chẳng đuôi? Linh ta linh tinh! Đầu Kim Kiên đầy hắc tuyến

"Khụ." Bao đại nhân khai thông cổ họng: "La đại nhân, quý phủ ngài ---" Bây giờ La Đông Dương mới phát giác bản thân có phần thất thố, vội quay lại bên cạnh Bao đại nhân, ôm quyền nói: "Hạ quan thất lễ, xin Bao đại nhân thứ lỗi, thỉnh Bao đại nhân vào phủ đàm luận." Dứt lời, liền đón tiếp đoàn người Bao đại nhân vào phủ, vòng qua hoa viên, xuyên qua hành lang dài, đi vào trong phòng khách La phủ

Sau khi mọi người đã ngồi xuống thưởng trà, Bao đại nhân lập tức mở lời hỏi tường tận án tình

"La đại nhân, lúc trước ngài nói nghi ngờ trong phủ có uế vật quấy phá, có thể nào kể lại cho bản phủ biết rõ hay không?" La Đông Dương vẻ mặt buồn rầu, ôm quyền nói: "Không dối gạt Bao đại nhân, chính là, chính là phụ thân của hạ quan bị ma quỷ làm hại!" Bao đại nhân nghe vậy không khỏi cả kinh: "Là phó sử Xu Mật viện La Lương Sinh La đại nhân?" La Đông Dương gật đầu vẻ mặt đau xót

Bao đại nhân chau mày: "La đại nhân, ngài hãy kể lại tận tường chân tướng cho bản phủ!" "Vâng!" La Đông Dương thở dài một hơi, chậm giọng nói: "Vào nửa năm trước, phụ thân đột nhiên mắc phải bệnh lạ, lúc bình thường không khác gì mọi người, nhưng vừa đến đêm trăng tròn, tứ chi lại bỗng dưng run rẩy, nôn mửa không ngừng, còn hồ ngôn loạn ngữ, hoàn toàn mất nhận thức. Ba tháng trước đây, bệnh tình đột nhiên nặng thêm, lúc phát bệnh trạng thái như điên dại, miệng nói ra lời hung ác, còn thường xuyên đả thương hạ nhân tới chăm sóc, đến cả ta cũng bị đả thương mấy lần." Nói

đến đây, La Đông Dương xắn ống tay áo mình lên, lộ ra một vùng bầm tím trên cánh tay trắng mảnh, rõ là gây ra do ẩu đả

"VẬY ----- ĐÃ CHẠY CHỮA HAY CHƯA?" Bao đại nhân hỏi

La Đông Dương gật gật đầu: "Tất nhiên đã chạy chữa! Danh y trong phạm vi trăm dặm đều đã mời đến, còn quấy rầy cả ngự y trong cung, nhưng thầy thuốc nào đến xem bệnh cũng nói, cũng nói..." Nói đến đây, La Đông Dương nâng mắt, vẻ mặt hoảng sợ: "Phụ thân không phải bị nhiễm bệnh, mà là bị ma quỷ mê hoặc!" "Hoang đường!" Bao đại nhân vỗ bàn: "Nhất định là bọn họ không thể chần ra nguyên nhân gây bệnh, mới dùng đến ma quỷ để qua loa tắc trách!" La Đông Dương lắc lắc đầu: "Vốn dĩ hạ quan cũng không tin, nhưng sau đó lại xảy ra một việc, khiến ta không muốn tin cũng không được." "Sau đó đã xảy ra chuyện gì?" "Ngày mười lăm tháng trước lúc phụ thân phát bệnh, hạ quan ở bên cạnh hầu hạ, hôm ấy, bệnh tình so với ngày thường nhẹ hơn đôi chút, thần trí của phụ thân cũng tỉnh táo hơn ngày thường, nói năng cũng lưu loát không ít, lúc này hạ quan mới nghe rõ, hóa ra lời lầm nhảm trong miệng của phụ thân mỗi lần phát bệnh chính là, chính là..." Nói đến đây, La Đông Dương rùng mình một cái, gương mặt liếc qua Bao đại nhân, có vẻ như không dám nói nữa

"Cứ nói đừng ngại." Bao đại nhân cất giọng

La Đông Dương hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nói: "Kỳ thật trước sau phụ thân đã lầm nhảm trong miệng tám chữ -----" Tiếng nói chững lại, rồi ghì xuống vài phần: "Quốc tướng chi vong, quỷ mịch tràn lan!" "Hít!!" Tiếng hít khí lạnh vang lên khắp phòng, sau đó không khí bỗng chốc trở nên ngột ngạt

Sắc mặt Bao đại nhân tối đen, Triển Chiêu chau mày, Bạch Ngọc Đường híp mắt, tứ đại giáo úy chết sững, Nhan Tra Tán im lặng trầm tư, Kim Kiên đỏ mồ hôi lạnh ướt trán

Thần tiên ơi, đừng nói là thật sự có quỷ chứ? La Đông Dương đảo qua nét mặt mọi người, sắc mặt càng tái hơn: "Hôm ấy, hạ quan sợ tới chết khiếp, tuyệt đối không kể lại cho ai khác biết, mãi đến khi...Mãi đến khi trong thành Biện Kinh gần đây có tin đồn quỷ lộng hành, lại, lại truyền tụng tám chữ điên rồ giống hệt thế, hạ quan mới thấy đây là việc lớn, cho nên mới khẩn cầu Bao đại nhân dẫn theo Kim giáo úy Khai Phong phủ đến đây điều tra!" Nói đến đây La Đông Dương đột nhiên đứng dậy, hướng tới Bao đại nhân quỳ xuống, giọng chân thành khẩn thiết: "Bao đại nhân, ngài nhất định phải cứu lấy phụ thân ta!" Bao đại nhân vội đứng lên đỡ La Đông Dương dậy, nói: "La đại nhân không cần hành đại lễ, bản phủ tự nhiên sẽ dốc hết toàn lực!" "Đa tạ Bao đại nhân! Đa tạ Bao đại nhân!" La Đông Dương gạt lệ nói

"La đại nhân, có thể cho bản phủ gặp mặt lệnh tôn không?" Bao đại nhân cân nhắc một lát, hỏi

"Việc này..." La Đông Dương có vẻ khó xử, liếc nhìn Bao đại nhân, lưỡng lự nói: "Kể từ tháng trước, ngoài vào triều ra những lúc khác phụ thân đều nhốt mình trong thư phòng không bước chân khỏi cửa, cũng không muốn gặp ai, hạ quan chỉ sợ, chỉ sợ ngay cả Bao đại nhân phụ thân cũng không muốn gặp..." "Không sao." Bao đại nhân nói: "Ngài cứ đưa bản phủ đến thư phòng, bản phủ tự có cách để gặp mặt lệnh tôn." La Đông Dương nhìn về phía Bao đại nhân, ra sức gật đầu: "Bao đại nhân, mời đi hướng này!" Đoàn người xuyên qua hậu hoa viên, đi tới trước cửa thư phòng phía tây La phủ, quả nhiên, cả cửa sổ và cửa ra vào thư phòng đều đóng chặt, trước cửa còn có hơn mười hộ vệ trông coi

Các hộ vệ trông thấy La Đông Dương, đều ôm quyền hành lễ: "Tham kiến thiếu gia." "Hôm nay lão gia có ra khỏi thư phòng không?" La Đông Dương hỏi

Một thị vệ đầu lĩnh dáng vẻ thanh niên trả lời: "Chưa từng xuất môn." "Có gặp qua ai không?" "Chỉ có Hình phu nhân vừa bung một chén canh

hạt sen đi vào." La Đông Dương gật gật đầu, tiến lên gõ vào khung cửa, cất giọng hô: "Phụ thân, phủ doãn Khai Phong phủ Bao đại nhân tới thăm, thỉnh phụ thân mở cửa gặp mặt." Trong thư phòng lặng yên không tiếng động, một lúc lâu sau mới truyền ra một giọng nói già nua: "Lão phu hôm nay thân thể không khỏe, không thích hợp gặp khách, thỉnh Bao đại nhân ngày khác lại đến vậy." "Phụ thân!" Mặt La Đông Dương lộ vẻ lo lắng: "Con cầu rất lâu mới thỉnh được Bao đại nhân quá phủ, xin phụ thân mở cửa gặp một lần đi!" "Dương nhi, cung tiễn Bao đại nhân!" "Phụ thân!" La Đông Dương gần như muốn nhào lên phá cửa, lại bị Bao đại nhân bước lên xua tay ngăn lại

"Bao Chứng có việc muốn trao đổi, thỉnh cầu La đại nhân gặp mặt một lần." Bao đại nhân chấp tay thi lễ, cao giọng nói

Trong thư phòng lại yên ắng dị thường, hồi lâu vẫn không thấy lời đáp lại. "La đại nhân?" Bao đại nhân nhắc cao giọng thêm vài phần

"Phụ thân?" La Đông Dương nét mặt căng thẳng, điên cuồng gõ ván cửa

Trong phòng vẫn không hề có động tĩnh

Chư vị thị vệ La phủ trông giữ chung quanh khẽ biến sắc

Thình lình, trong thư phòng phát ra một tiếng cười dài khàn đặc: "Ha ha ha ha ha ha -----" Tiếp ngay sau đó, lại nghe thấy một giọng nữ tử thét lên kinh hãi, dội thẳng vào màng tai mọi người

"Không tốt!" Bao đại nhân gấp giọng hét lớn: "Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp, phá cửa!" "Vâng!" Hồng ảnh bạch ảnh bắn ra như điện, mỗi người một bên vận dụng nội công đánh lên ván cửa, chỉ nghe một tiếng rắc to kéo dài, hai ván cửa đồng thời lên tiếng đáp lại bằng việc ngã ầm ầm xuống đất, kéo theo một đọt tro bụi

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường xông vào thư phòng trước hết, những người còn lại theo sát phía sau

Vừa vào tới thư phòng, trước mắt mọi người bất chợt tối sầm lại, chỉ thấy trên xà ngang thư phòng vắt đầy tranh cuộn dài vượt quá ba thước, người vật sơn thủy, từng bách chim muông đều đủ cả, che lấp ánh sáng bên trong phòng, làm cả căn phòng tối tăm ảm đạm, ván cửa vừa mở ra, tranh chữ xào xạc múa may theo cơn gió ùa vào, thật là u ám dị thường

"Ha ha ha ----- Quốc tướng chi vong, quý mọc tràn lan! Quý mọc tràn lan!" Phía sau lớp lớp tranh cuộn đong đưa vắt vẻo, truyền đến tiếng cười điên dại của La đại nhân

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường xông thẳng vào trong, gạt rơi toàn bộ tranh cuộn che khuất tầm mắt, trước mắt mọi người lập tức rộng mở thoáng đãng, ngay sau đó lại bị cảnh tượng đập vào mắt làm cho kinh hoàng đến chết đứng

Ngay giữa thư phòng, trên bàn sách ngôn ngang vương vãi, bút mực văng tung tóe, giấy tờ nát vụn nham nhở, phía sau bàn, là một người đầu tóc rối tinh trắng xóa, chòm râu bạc bù xù, áo quần xộc xệch, hai mắt đỏ gay, sắc mặt xanh trắng, hai tay bóp chặt lấy yết hầu của một nữ tử đang ngã vật trên bàn sách, cười to điên cuồng, như đã hóa rồ

Mà nữ tử kia, hai mắt đã trở nên trắng dã, sắc mặt xanh mét, mắt thấy sắp sửa tuyệt khí bỏ mình

"Phụ thân!! Hình phụ nhân!" La Đông Dương hét lên một tiếng

Bóng đỏ ánh trắng phi thân phóng đến, Triển Chiêu vung một tay đánh ngất La Lương Sinh, Bạch Ngọc Đường đoạt lấy nữ tử đang bất tỉnh

"Phụ thân!" La Đông Dương chực muốn tiến lên, lại bị tứ đại giáo úy ngăn cản

Chợt nghe Bao đại nhân quát lên một tiếng: "Kim giáo úy!" Khai Phong phủ tòng lục phẩm giáo úy Kim Kiên cứ như một trận gió thổi vù đến bên cạnh Bạch Ngọc Đường, lôi từ trong lòng ra một bao vải, rút phụt ngân châm lên, ngón tay bay chuyển, đâm ngân châm vào mấy huyết đạo của nữ tử, chưa đến một lát, sắc mặt nữ tử kia đã chuyển từ xanh sang trắng, mí mắt động đậy, dần có dấu hiệu thức tỉnh

Kim Kiên thềm thở ra một hơi, xoay người đi đến bên cạnh Triển Chiêu, đang muốn bắt mạch cho La Lương Sinh đang ngất xỉu, không ngờ La Lương Sinh kia bất thành linh trợn trừng hai mắt, đồng tử đỏ kè, gào lên một tiếng điên rồ, phun ra một ngụm máu tươi, cứ như núi lửa bùng nổ, phun thẳng vào mặt Kim Kiên

Kim Kiên khiếp đảm, có né cũng không kịp, chỉ biết phản xạ có điều kiện ôm ghì lấy đầu, đang muốn gắng gượng chống chọi, bỗng nhiên thân hình đảo lên kịch liệt, toàn thân bị một lực mạnh kéo giật ra sau, hương cỏ xanh nhàn nhạt ập đến phủ vào mặt

"Kim Kiên, ngươi không sao chứ?" Kim Kiên ngẩng đầu trợn mắt, chợt nhận ra bản thân đã được Triển Chiêu bảo vệ chặt chẽ cạnh bên, tay áo rộng của quan bào đỏ thẫm còn che ở trước người mình, dòng máu đặc kia phun ra cách mình chỉ có một tấc, nhưng ngoại trừ vài giọt bay đến mu bàn tay của Triển Chiêu, thì nửa giọt cũng không bắn tới người Kim Kiên

"Đa, đa tạ Triển đại nhân..." Kim Kiên lau mồ hôi lạnh trên ót, ánh mắt lại dời về phía La Lương Sinh đang nằm xoài trên đất, vừa nhìn qua, trong lòng không khỏi vang lên tiếng lộp cộp, thềm nghĩ không ổn

Thấy rằng La Lương Sinh kia, vạt áo trước hầu như đã ướt sũng máu tươi, tóc bạc rối bời, chòm râu bù xù đều nhuộm đỏ màu máu, sắc mặt xanh trắng, đôi môi phát tím làm cho người ta sợ hãi

Kim Kiên cuống quít thò người ra trước, chìa ngón tay sờ vào động mạch cổ của La Lương Sinh, lại lật mở mí mắt ra xem xét, biến sắc, lắc đầu nói: "Khí tuyệt bỏ mình." Mọi người tức thì quá khiếp sợ

"Phụ thân!!" La Đông Dương đột nhiên gào to một tiếng, giăng ra khỏi tứ đại giáo úy, bổ nhào vào La Lương Sinh mặt đầy máu tươi tóc tai rối loạn, gào khóc đau đớn, nước mắt ướt đẫm: "Phụ thân! Cha! Cha!!" Trong lúc nhất thời, tiếng gào khóc thảm thiết quanh quần khắp phòng, mọi người nghe thấy đều cay xé trong lòng

Bao đại nhân thở dài một hơi, bước đến bên cạnh La Đông Dương, hạ giọng nói: "Hiền chất, người chết không thể sống lại, dần nén bi thương thuận theo biến đổi." Nói xong, định vỗ vào bả vai La Đông Dương

Không ngờ Kim Kiên bên cạnh đột ngột lao lên, đẩy phăng Bao đại nhân ra: "Đại nhân, cẩn thận!" Mọi người đều sửng sốt, ngoác mắt nhìn về phía Kim Kiên

Chỉ thấy nét mặt Kim Kiên trầm trọng, mắt nhỏ căng thẳng hí thành hai khe hẹp, chậm rãi bước lên một bước, vỗ vỗ vào bả vai La Đông Dương đang nằm gào khóc trên thi thể

La Đông Dương nức nở ngoái đầu, sắc mặt mọi người thoáng chốc đại biến

La Đông Dương khóc đến hai mắt đỏ gay, sắc mặt xanh đen, nhìn thoáng qua lại có ba phần tương tự với đoàn quân xác sống kia

"Sao lại thế này?" Bao đại nhân cao giọng quát

Da mặt Kim Kiên co rúm, thu tay về, trầm giọng nói: "Ngài ấy trúng độc!" "Trúng độc?" Mọi người hét hoảng kêu lên

"Độc gì? Trúng độc khi nào?" Bao đại nhân gấp giọng hỏi

"Hắn là -----" Mắt nhỏ Kim Kiên nhìn về hướng thi thể của La Lương Sinh, đột nhiên lông mày nhảy dựng, quay phắt đầu, nhìn Triển Chiêu thét to: "Triển đại nhân!!" Triển Chiêu sững sốt: "Chuyện gì?" "Triển đại nhân ngài, ngài ngài ngài ngài..." Hai mắt Kim Kiên trừng trừng, ngón tay run rẩy chỉ vào Triển Chiêu, mồm miệng trắng bệch, hai mắt đen kịt, sắc mặt tương xứng với thi thể đang nằm vật ra trên mặt đất

Mọi người nhìn theo Kim Kiên, tức thì ánh mắt ai nấy cũng đều ngập tràn hoảng sợ, thất thanh kinh hô

"Triển hộ vệ!" "Triển đại nhân!" "Tiểu Miêu!" Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu mơ hồ lan ra sắc xanh, con ngươi đen trong suốt cũng nhuộm thâm màu máu, giống y hệt với La Đông Dương

Ánh mắt Kim Kiên hung hãn bắn vào mấy giọt máu đen thui đang rơi ra trên mu bàn tay của Triển Chiêu, cả đầu đều vọng lên tiếng thét inh tai: Máu có độc á á á á!!

Hồi 3: Diệu phương khử độc loạn cảm thử, đêm trăng tái ngộ quý hiện thân

Bóng cây men song cửa, quạ sớm lặng khóc than, phòng loạn tuôn sắc đỏ, ngày sớm thu kinh hoàng. Trong thư phòng La phủ, cảnh tượng ngón ngang hỗn độn, mọi người Khai Phong phủ nhìn thẳng vào sắc mặt xanh đen của Triển Chiêu, đều cực kỳ hoảng sợ

"Tiểu Miêu!" Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước, vừa thốt ra hai chữ, chợt nghe sau lưng truyền tới một tiếng kêu thống thiết, sóng âm xộc thẳng lên nóc nhà

"Triển đại nhân oiiiiiiiiii!" Tiếng thét cao quăng tám kéo theo một vệt tàn ảnh màu xám bắn tới trước mặt Triển Chiêu nhanh như chớp: "Triển đại nhân ngài yên tâm! Có thuộc hạ ở đây, cho dù là Miêu Cương cô độc, bí

độc đại nội, thiên hạ kì độc cũng đừng mơ động đến một sợi chân lông của ngài!" Trong tích tắc, trước mắt Triển Chiêu đã thừa ra một bóng người nhỏ gầy, một tay cầm chặt cánh tay của Triển Chiêu, tay còn lại duỗi ra ba ngón bắt lên mạch môn của Triển Chiêu, đôi mắt nhỏ tròn to, mặt đầy khăn trương

"Độc?!" Mãi đến khi bị Kim Kiên túm giữ cổ tay, Triển Chiêu mới giật mình hoàn hồn, ngẩn người nói: "Triển mỗ trúng độc? Khi nào?" Kim Kiên lại như không nghe thấy gì, càng bắt mạch mắt nhỏ càng tròn hơn, đột nhiên, kéo mạnh cánh tay Triển Chiêu qua, vén soạt ống tay áo của Triển Chiêu lên, định thần nhìn vào, không khỏi bật ra một tiếng thô lỗ: "Con bà nó!" Mọi người tiến lên nhìn lại, đều tuôn ra một người mồ hôi lạnh

Trên cánh tay săn chắc của Triển Chiêu, một đường gân mạch màu xanh đen lẩy điếm xuất phát là giọt máu độc đen thui trên mu bàn tay, uồn éo lan ra đến khuỷu tay, mới nhìn thấy đã rợn người

"Đây là cái gì?" Bạch Ngọc Đường kinh hô

"Kim giáo úy, đây là?" Bao đại nhân nhíu chặt mày, giọng hơi cao lên

Kim Kiên không rồi để trả lời, thoát nghiêng mình đi tới bên cạnh La Đông Dương vẫn đang quỳ ngờ nghếch dưới đất, kéo ống tay áo của La Đông Dương lên, chỉ thấy trên cánh tay La Đông Dương cũng bò lan đường gân đen xấu xí giống hệt Triển Chiêu, thứ duy nhất không giống chính là, Triển Chiêu chỉ có một đường, La Đông Dương lại có tới một cặp

La Đông Dương cúi đầu nhìn xuống, rột cuộc không chịu nổi cơn kích động kéo tới dồn dập, hai mắt đảo tròn trắng dã, tức khắc ngất lịm

"Kim giáo úy, có phải độc này rất khó giải không?" Nhan Tra Tán bước lên gấp giọng hỏi

Chân mày Kim Kiên nhăn thành một gút, hai tay cào đầu thành cái ổ gà, di chuyển loạn xạ hai ba vòng, trong miệng thì thào: "Có chỗ rắc rối!" Nói xong, gỡ phăng túi bên hông xuống, lục ra một bình sứ cỡ lớn, trút hai viên thuốc đen ra, cao giọng la: "Bạch Ngũ gia, Nhan huynh, uống viên mọi sự đại cát này vào trước đi!" "Sao cơ?" Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán sững sờ

"Kim huynh, người trúng độc là Triển đại nhân và La đại nhân!" Nhan Tra Tán lên tiếng nhắc nhở

"Tiểu Kim Tử, người không bị dọa đến đần rồi chứ?" Bạch Ngọc Đường quát

"Nhị vị nghe ta nói đã." Kim Kiên trừng mắt nhỏ, dựng đứng một đầu ngón tay lên, nghiêm mặt nói: "Độc này là do hai người họ chạm vào máu có chứa kịch độc của La đại nhân." Kim Kiên chỉ chỉ vào bãi máu đã biến đen bên cạnh thi thể của La Lương Sinh: "Hiện tại trên da của Triển đại nhân và La Đông Dương đại nhân đều đang có chất độc, người nào chạm vào bảo đảm cũng trúng độc!" Mọi người bất giác hít ngược vào một ngụm khí lạnh

Chợt nghe Kim Kiên nói tiếp: "Quá trình giải độc có hơi...Hừm...rắc rối, có mỗi thuốc hạ thì quả là thể nhỏ lực yếu lực bất tòng tâm, cho nên mới bảo Nhan huynh và Bạch huynh uống viên mọi sự đại cát này vào, giúp cho cơ thể trong mười hai canh giờ bách độc bất xâm ----" "Ý của Kim huynh là, sau khi Nhan mỗ và Bạch huynh uống thuốc vào rồi ra tay giúp đỡ?" Nhan Tra Tán nói xen vào

"Đúng vậy!" Kim Kiên gật đầu tới tấp, ôm quyền nói: "Thuộc hạ còn phải trọng cậy rất nhiều vào sự hiệp trợ của nhị vị...cái...cái đó...Đầu tiên đỡ Triển đại nhân và La đại nhân đến một chỗ yên tĩnh để giải độc." Mọi người tức thì sáng tỏ

"Vương Triều, cấp tốc chuyển vị Hình phu nhân này đi. Trương Long Triệu Hồ, hai người các người bảo vệ ngoài cửa, dù thế nào cũng không được cho người ngoài bước vào!" Bao đại nhân dứt khoát ra lệnh

Ba người Vương, Trương, Triệu lập tức hành động theo mệnh lệnh

Nhan Tra Tán và Bạch Ngọc Đường nhận thuốc nuốt vào, chờ một chốc để thuốc phát huy tác dụng, sau đó Nhan Tra Tán lập tức vác La Đông Dương đang hôn mê lên vai, Bạch Ngọc Đường vọt tới cạnh Triển Chiêu: "Tiểu Miêu, ta công ngươi." "Không cần làm phiền Bạch huynh, Triển vẫn có thể ----" Triển Chiêu đang muốn xua tay khước từ, lại hoảng hốt phát giác dù mình vẫn có thể đứng vững, thần trí minh mẫn, nói năng rành mạch, nhưng ngay cả tí sức lực để nâng một đầu ngón tay lên cũng không có

"Dong dài cái gì!" Bạch Ngọc Đường nghiêng người đi đến phía trước Triển Chiêu, khom xuống nhắc Triển Chiêu lên lưng, hướng tới đám thị vệ La phủ còn đang đứng ngốc ở cửa, quát to: "Còn nghệt ra đó làm gì, không mau dẫn đường?" "Dẫn, dẫn đường?" Thị vệ cầm đầu rõ là còn trong trạng thái ngơ ngác

"Tìm một sương phòng yên tĩnh!" Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bật ra tơ máu, giọng lạnh lùng khàn đặc

"Vâng, vâng vâng vâng!" Thị vệ cầm đầu sợ tới mức sắc mặt tái xanh, chạy hồi hả tới cửa lớn hướng về phía mọi người gọi to: "Mời, mời đi theo ta!" Hai người Nhan, Bạch một vác một công, chạy vội ra khỏi cửa, Kim Kiên bám theo sau cùng, lúc ra tới cửa còn ngoái đầu nói với mấy tên thị vệ còn lại: "Mau đi đun hai thùng nước tắm đem lại đó đi!" Nói xong, liền đuổi theo như tên bắn

Mấy tên thị vệ La phủ còn lại sững sờ một lúc lâu, ánh mắt dời về phía Bao đại nhân ở cửa

"Đi mau!" Sắc mặt Bao đại nhân trầm xuống

Mấy người này tức khắc co chân chạy biến

Bao đại nhân chậm rãi đi ra khỏi thư phòng, nhìn theo bóng lưng của nhóm người Kim Kiên, hai hàng lông mày trói chặt, sắc mặt nặng nề

"Đại nhân, Triển đại nhân bọn họ..." Mã Hán tiến lên một bước, lo lắng hỏi

"Có Kim giáo úy ở đây, chắc hẳn không sao." "Đại nhân nói phải!" Mã Hán gật đầu

"Có điều ----" Triệu Hồ canh giữ ở cửa ngấp ngừng hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Tại sao Kim Kiên lại sai thị vệ đi đun nước tắm?" Yên tĩnh một lát

"Mã Hán!" "Có thuộc hạ!" "Mau về Khai Phong phủ thỉnh Công Tôn tiên sinh tới đây!" "Thuộc hạ tuân lệnh!" * Trong sương phòng phía Tây La phủ, La Đông Đường nằm thẳng tắp trên giường, sắc mặt xanh đen, bất tỉnh nhân sự; Triển Chiêu da thịt phát đen, hai mắt đỏ thẫm, tuy đầu óc tỉnh táo, vẫn nói chuyện được, nhưng toàn thân lại chẳng có tí sức lực

Nhan Tra Tán và Bạch Ngọc Đường nhìn vào hai người đang nằm trên giường, mặt mày căng thẳng

"Tiểu Kim Tử, phải làm gì tiếp theo?" Bạch Ngọc Đường trầm mặt hỏi

Kim Kiên ra sức nuốt nước miếng, liếc qua hai "Bệnh nhân" trên giường, lại lia mắt sang hai người Bạch, Nhan, mắt nhỏ nheo lại, vẻ mặt trịnh trọng, hạ thấp giọng nói: "Bạch Ngũ gia, Nhan huynh, độc này rất đáng sợ, nếu không thể giải độc kịp thời, Triển đại nhân và La đại nhân nhất định khó giữ được mạng!" Sắc mặt Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán đồng thời biến đổi

"Cho nên ----" Kim Kiên bình tâm lại, hít sâu một hơi: "Sau đây, nhị vị phải nghiêm ngặt tuân theo chỉ đạo thao tác của ta, không được làm sai dù một chút!" "Được!" Bạch Ngọc Đường siết nắm đấm

"Xin thận trọng vâng theo chỉ thị của Kim huynh!" Nhan Tra Tán gật đầu

Kim Kiên gật đầu, xắn tay áo lên, nét mặt nghiêm túc, đột nhiên nhắc cao giọng quát: "Bước đầu tiên, cởi sạch quần áo của bọn họ ra!" Một phòng tĩnh mịch

Bạch Ngọc Đường cứng ngắc, Nhan Tra Tán cứng đờ

Vèo vèo vèo...

Rành rành đang ở trong sương phòng đóng chặt cửa chính lẫn cửa sổ, nhưng trong phút chốc mọi người đều cảm nhận được một luồng gió rét thấu xương thổi qua

"Kim! Kiên!" Triển Chiêu nằm trên giường tuy là cả người không còn sức lực, khó cựa quậy mảy may, nhưng một tiếng quát này lại có khí thế phi phàm

Kim Kiên lập tức chân chó áp sát lên, nhỏ giọng nói: "Triển đại nhân có gì phân phó?" "Ngươi! Ngươi!" Đôi con ngươi của Triển Chiêu cứ như ngâm trong sương lạnh, trừng đến mức lông tơ toàn thân Kim Kiên dựng

thẳng run lẩy bẩy, bất giác rút lui một bước, vừa vịn đưng vào thân thể còn đang cứng ngắc của Bạch Ngọc Đường

"Tiểu, Kim, Tử!" Bạch Ngọc Đường hoàn hồn thộp lấy cổ áo Kim Kiên: "Người nói cái gì hả?" "Cởi, cởi sạch quần áo của bọn họ ra!" Tay chân Kim Kiên quơ quào tứ tung, cố sức giãy thoát khỏi móng vuốt của con chuột bạch nào đó, mắt nhỏ nghĩa qua con người đóng băng của Triển Chiêu, lại nhòm sang cái mặt đen sì của Bạch Ngọc Đường, tiếp tục xoay đầu ngó sắc mặt như sắp té xỉu của Nhan Tra Tán, gãi gãi đầu: "Còn ngây người làm gì chứ, sao không động thủ?" Dứt lời, lách mình tiến lên, thò tay ra định cởi thắt lưng của Triển Chiêu

"Kim Kiên!" Trán Triển Chiêu bùng nổ gân xanh

"Tiểu Kim Tử!" Bạch Ngọc Đường vung một tay lôi Kim Kiên về làm Kim Kiên xiêu vẹo một cái

"Kim, Kim huynh, không phải người muốn giải độc cho Triển đại nhân và La đại nhân sao?" Nhan Tra Tán tiến lên, da mặt co giật: "Vì, vì sao phải cởi quần áo?" "Không cởi sạch quần áo thì làm cách nào ngâm tẩm đây?" Kim Kiên một mặt cứu vớt cái cổ áo bị móng vuốt của con chuột bạch nào đó nắm lấy, một mặt trợn to mắt nhỏ la lên

"Ngâm tẩm?" Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu trằm miệng một lời hồ to

"Đúng vậy! Ngâm tẩm!" Vẻ mặt Kim Kiên nghiêm trang: "Ngâm tẩm giải độc!" "Ngâm tẩm ---- giải độc?" Giọng của Nhan Tra tán hơi cao

Kim Kiên ra sức gật đầu: "Độc này ngấm vào từ da thịt, nếu muốn loại bỏ độc tố tất nhiên cũng phải bắt đầu từ da thịt. Pha thêm các vị thuốc giải độc vào trong nước nóng luyện thành canh dược, người trúng độc ngâm mình trong canh dược một canh giờ, để cho thuốc giải dần dần thấm vào da thịt, độc tố tan ra, tự khắc có thể giải độc. Cách này có hiệu quả nhanh nhất,

còn không để lại di chứng, chính là phương pháp giải độc tốt nhất, có gì không ổn đây chứ?" "Khụ, không có gì không ổn." Nhan Tra Tán ho khan hai tiếng, ôm quyền nói

"Tiểu Kim Tử..." Bạch Ngọc Đường xoay đầu, mang tai nổi lên vệt đỏ khả nghi: "Sao người không nói sớm?" "Ta..." Kim Kiên trừng lỗ tai chuột đỏ bưng của Bạch Ngọc Đường, chớp chớp mắt, vỗ trán cái bốp, giật mình hiểu rõ: "Ôi, ta sơ sẩy, ta sơ sẩy! Triền đại nhân là băng thanh ngọc khiết, Bạch Ngũ gia lại là chính nhân quân tử ----- khụ, bảo Ngũ gia cởi quần áo của Triền đại nhân thì quả thật không ổn...Cái đó...Ý ta là, Ngũ gia ngài và Nhan huynh cởi áo giúp cho La đại nhân, về phần Triền đại nhân ----" Kim Kiên xoay tít người nhìn về phía Triền Chiêu, cười đến nếp nhăn đầy mặt, mắt nhỏ sáng rực: "Triền đại nhân, để thuộc hạ cởi giúp ngài nhé?" Tĩnh lặng như chết

"Khụ khụ khụ khụ!" Nhan Tra Tán thành linh sắc ra một trận ho khan quần thất ruột gan

Khóe mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường co giật như bị động kinh

"Kim Kiên! Người, người người người -----" Một trận lãnh khí trời đông tháng chạp, giá rét thấu xương, hàng thật giá thật, không lừa gạt ông già và trẻ nhỏ xoáy lên tàn khốc, lại ngay lúc sắp thành hình mà lặng lẽ tiêu tán

Thân hình Triền Chiêu run lên, mắt nhắm lại, rõ ràng đã bị một câu của Kim Kiên trực tiếp làm cho bất tỉnh

"Tiểu Miêu!!" "Triền đại nhân!" Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán sắc mặt đại biến, cùng trừng về hướng Kim Kiên

Chỉ thấy Kim Kiên tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay Triền Chiêu, hí mắt bắt mạch cho Triền Chiêu một lát, chớp mắt mấy cái, nhẹ thở ra nói: "Rất tốt, rất tốt! Lúc này Triền đại nhân máu tụ khí nghẽn, kích động trận này làm huyết mạch thông suốt hơn hẳn, có vậy việc giải độc mới thêm phần

chắc ăn!" Hai người Bạch, Nhan bắt giác sững sờ, sau một lúc lâu mới hiểu ra

"Kim huynh...Vừa nãy là người cố tình ư?" Nhan Tra Tán vẻ mặt kinh ngạc

"Bớt nói nhảm đi, còn không lại đây giúp một tay?" Kim Kiên nhún người bật một phát lên giường, vẫy tay gọi hai người lại, một đôi mắt nhỏ sáng rực đến kinh người, bên trong sương phòng chập choạng cứ như hai ngọn đèn pha, thật là quái dị

Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán liếc nhau, một trái một phải thò tay ra đồng lòng hợp lực túm lấy Kim Kiên vút đi

"Tiểu Kim Tử, người biến qua một bên mau!" Bạch Ngọc Đường dựng thẳng mày kiếm

"Việc nặng thế này, không nhọc Kim huynh ra tay!" Nhan Tra Tán nghiêm giọng

"Ôi chao?!" Kim Kiên bị hai người hợp lực ném ra khỏi giường ba thước, ngây đờ, tiếp tục lê chân muốn chen lên phía trước lần nữa, thế nhưng hai người cạnh giường lại giống như gắn mắt sau lưng, trái che phải đây, trước bụng sau bịt, ngang ngạnh đến mức Kim Kiên có phí hết sức chín trâu hai hổ cũng không nhìn trộm được đến cái mép áo của hai người trên giường

Kim Kiên nổi điên vò đầu bứt tai, bắt giác rống cổ la lên: "Tránh ra! Cho ta nhìn sơ qua tí ti thôiiiiiiii!" Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán đồng loạt quay đầu, một cái mặt đen như la sát, một cái mặt đẹp y hệt quỷ vô thường, chung vai sát cánh hung hãn trừng Kim Kiên một cái

Kim Kiên tức khắc câm bặt, cười trừ hai tiếng, cúi đầu ra vẻ ngoan ngoãn

"Kim, Kim giáo úy, nước tắm đã đun xong -----" Bên ngoài dội vào tiếng đập cửa

Kim Kiên mừng rỡ, vội mở cửa kêu lên với mấy tên thị vệ La phủ đang khiêng hai thùng nước ấm bên ngoài phòng: "Mau, mau mau mau, nhanh chân khiêng vào đây!" Tám tên thị vệ lập thành bốn người một nhóm, lắc lư loạng choạng khiêng hai thùng nước ấm đặt vào trong phòng

Kim Kiên thử độ ấm của nước xong, gật gật đầu, lại ầm ĩ cuống cả lên: "Đi! Các người đi đi." Tám tên thị vệ không dám hỏi nhiều, hấp tấp lui ra khỏi phòng

"Nhan huynh, Bạch Ngũ gia, đây ----- nước ấm đã chuẩn bị xong -----"
Kim Kiên nịnh nọt hô

"Được!" Nhan Tra Tán đáp lời, thân thể che ở bên giường hơi nhích qua, làm lộ ra một góc giường, vừa khéo để lộ hai cái mắt cá chân trần trụi

Mắt nhỏ Kim Kiên sáng ngời, vội lên đến sau lưng Nhan Tra Tán, chà xát tay tươi cười nói: "Nhan huynh, ta đến giúp ngài đây!" "Không cần!" Nhan Tra Tán cấp tốc xoay mình, áo dài thuần vải bông bay phật lên, một mảnh góc áo ngay ngắn che kín hai mắt Kim Kiên

Kim Kiên chỉ cảm thấy mắt mình tối om, tai nghe tồm một tiếng, lúc tầm nhìn sáng sủa trở lại thì đồng chí La Đông Dương đã bị cởi sạch trơn, cũng đã được Nhan Tra Tán nhún vào trong thùng nước tắm

Á! Chưa thấy cái gì hết! Kim Kiên ảo não vô cùng

Khoan đã, còn Tiểu Miêu mà! Kim Kiên lại phấn chấn tinh thần, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía giường, nhưng vừa thấy lại lập tức thất vọng

Triển Chiêu nằm thẳng băng trên giường, chỉ bị cởi bỏ quan phục bên ngoài, áo trong vẫn y nguyên không tổn hao gì

Hả! Có làm hay không? Bạch Thử người xuống tay cũng quá chậm rồi đó! Kim Kiên bất bình trừng về hướng Bạch Ngọc Đường đang đứng cạnh giường

Nhưng vừa nhìn qua một cái, Kim Kiên lại sửng sốt

Bạch Ngọc Đường đứng đông cứng ở bên cạnh giường, hai gò má đỏ ửng, đôi mắt hoa đào mập mờ rồi loạn, trên trán lấm đầy ánh nước, một giọt mồ hôi trong như ngọc chậm rãi trượt từ thái dương xuống đôi môi son đang run rẩy, lướt qua chiếc cằm tròn bóng, cuối cùng nhỏ lên khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu

Ừ! Kim Kiên khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng khi không lại tiết ra quá thừa, ánh mắt lại dịch sang hai bàn tay đang cời áo tháo thắt lưng cho Triển Chiêu của Bạch Ngọc Đường

Ngón tay thon dài như ngọc tóm ghì lấy vạt áo trong trắng toát, run khê không ngừng, thậm chí Kim Kiên còn nhìn thấy gân xanh đang tuôn ra dữ dội trên mu bàn tay của Bạch Ngọc Đường

"Bạch, Bạch Ngũ gia?" Kim Kiên gian khổ nuốt xuống dòng nước miếng thứ hai đang chảy ra khỏi miệng, ra lời nhắc nhở: "Hay là để ta giúp ngài ---" Bả vai Bạch Ngọc Đường run lên ác liệt, nghiêm nghị nói: "Không cần!" Nói xong, như thể đã hạ quyết tâm, đột nhiên nhắm nghiền mắt, hai tay chậm chạp nới lỏng vạt áo của Triển Chiêu, bất thành linh lại vung ra một chưởng quét quanh thân Triển Chiêu

Chỉ một thoáng, kinh phong nổi lên mãnh liệt, cuộn xoáy quanh người Triển Chiêu hệt như rồng uốn lượn, thổi quét khắp phòng; trong gió táp, vang lên bên tai tiếng vải bị xé rách "Rẹt, Rẹt" không dứt, áo lót trắng thuần của Triển Chiêu nát vụn cuốn bay theo gió, mảnh vải thuần sắc bay hỗn độn bốn phía

Áo trong võ tung múa lượn, mảnh trướng giật lay, bên trong bóng sáng đan xen chong chát, Bạch Ngọc Đường nhắm chặt đôi mi rậm, ngọc nhan đỏ bừng, đôi môi run rẩy, tay áo màu tuyết tung bay lớp lớp, mái tóc dài như gấm xoắn bay hỗn loạn, ngọn tóc phát qua chiếc eo gầy cứng cáp như ẩn như hiện của Triển Chiêu, da thịt trơn bóng, vẽ ra một luồng sáng chói lòa, chiếu soi yêu mị, diễm sắc kinh tâm

Trời cao ơi! Quá hung bạo mà! Đất rộng ơi! Quá không thích hợp với trẻ nhỏ mà!! Bà nó! Máu mũi nháy mắt phun trào á á!! Hai tia đỏ sẫm tức thì phọt ra từ xoang mũi, Kim Kiên bụm chặt mũi, đôi mắt nhỏ như bị ma xui quỷ khiến cứ nhắm chết đến hình ảnh diễm lệ độc nhất vô nhị trước mắt

Dần dà, trận cuồng phong nổi lên bởi nội lực của Bạch Ngọc Đường chậm chậm suy yếu, mảnh vụn quần áo che mắt tầm mắt chậm rãi rớt xuống, da thịt Triển Chiêu lộ ra thấp thoáng, mắt nhỏ Kim Kiên lập tức phóng ra hào quang chói lọi không thua gì mặt trời

Bỗng nhiên, một mảnh vải vụn lại không chịu lực hút của trái đất ụp thẳng vào mặt Kim Kiên giống hệt vật thể sống, Kim Kiên chột thấy trước mắt đen kịt, cả đầu đều bị mảnh vải rách đó che kín mít

Đợi đến khi Kim Kiên luống cuống tay chân lồi được mảnh vải xuống, Triển Chiêu đã được Bạch Ngọc Đường nhét xong vào thùng nước. Thùng nước kia lại vừa sâu vừa rộng, cộng thêm ánh sáng trong phòng tù mù, ngoại trừ gáy cổ và vai của Triển Chiêu lộ ra trên mặt nước, thì quả thật là "Ngay cả cái chân lông cũng không nhìn tới"

Lại chưa nhìn thấy cái gì hết á á á á!! Kim Kiên kêu thét trong lòng

"Khụ, quần áo của tên Thối Miêu này thật khó cởi ----" Bạch Ngọc Đường vẻ mặt ngượng ngịu, định đưa ra lời giải thích hợp lý cho cách thức tàn bạo dùng nội lực đánh tả tơi áo quần của tứ phẩm hộ vệ nào đó

Nhan Tra Tán trợn trừng hai mắt, ngậy ra như phồng, đứng chết trân tại chỗ một lúc lâu sau mới hoàn hồn, lắp bắp nói: "Cái, cái đó....Kim, Kim huynh, tiếp theo nên làm gì?" "Tiếp theo hả?" Kim Kiên đang ôm mũi đo người, tức thì gọi hồn về, dùng tay khác rút túi dược bên hông ra, cẩn thận chọn vài viên thuốc phân ra thả vào hai thùng nước

Cả sương phòng tức thì tràn ngập mùi thảo dược nồng nặc

"Như vậy là xong ư?" Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chăm Triển Chiêu còn đang hôn mê trong thùng tắm, nhú mày hỏi

"O...Thật ra còn thiếu một vị thuốc dẫn..." Kim Kiên bịt mũi ồm ồm trả lời

"Thuốc dẫn?" Nhan Tra Tán và Bạch Ngọc Đường đồng thời nhìn về phía Kim Kiên

"Vốn dĩ muốn làm phiền Bạch Ngũ gia giúp đỡ, nhưng bây giờ ----" Kim Kiên buông cái tay đang bịt mũi ra, ngó vào lòng bàn tay thấm đầy chất lỏng đỏ tươi, gượng cười hai tiếng: "Lại có sẵn rồi!" Nói xong, đột nhiên nhúng tay vào trong thùng tắm của Triển Chiêu, khuấy lên hai cái, không chờ hai người Bạch, Nhan kịp phản ứng, lại vọc tay vào trong thùng tắm của La Đông Dương rửa sạch

Trong giây lát, mùi thảo dược trong phòng lại nồng nặc thêm năm phần

Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán tức thì thông suốt

"Hóa ra là dùng máu của Kim huynh làm thuốc dẫn..." Sắc mặt Nhan Tra Tán quái gở

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn bàn tay còn nhỏ nước của Kim Kiên, khuôn mặt tuấn tú thoáng vắn vẹo: "Nhưng mà, dùng máu mũi ----" "Tận dụng

thôi mà! Dù sao máu cũng đã chảy rồi, không nên lãng phí." Kim Kiên quệt mũi, một bộ mặt "Các người thật là không giỏi sinh kế"

Trán Nhan Tra Tán thâm nẩy lên, mí mắt Bạch Ngọc Đường ngậm co giật, hai người liếc nhau, đồng loạt rút lui không dấu vết, nhất trí quyết định coi như chưa từng nghe qua chuyện này

* Triển Chiêu mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ thấy toàn thân như thể tan ra, đau nhức yếu ớt, trên da tóc còn có cảm giác trơn dính ẩm ướt, có thể ngửi được hương thơm thảo dược mơ hồ. Ngâm tẩm..

...Giải độc..

Triển đại nhân, để thuộc hạ cởi áo giúp ngài..

Cảnh tượng trước khi ngất xỉu dần xô vào trong óc, con người đen bất ngờ căng to đến vỡ nứt, ngón tay thon dài ghì chặt lấy khăn trải giường, Triển Chiêu chợt cảm thấy luồng nhiệt nóng rực phun âm âm lên hai gò má, nóng như hơi lửa

"Triển đại nhân, ngài tỉnh rồi!" Đột nhiên, một cái đầu chõ ra, hai đôi mắt nhỏ lấp lánh tỏa sáng, lúc này lại làm cho Triển Chiêu cảm giác như không có chỗ nào để lẩn trốn

Triển Chiêu đột ngột quay đầu, hung hăng nhắm mắt, đôi mi dài run rẩy kịch liệt, cật lực cắn chặt răng, khí nóng trên mặt cơ hồ muốn phá da phóng ra

Người nào đó bên cạnh lại giống như phải kìm nén đến hổng, ào ào bật cái máy hát lên, bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Chậc chậc, độc này cũng quá bà nó lợi hại, thuộc hạ vốn tưởng chỉ cần ngâm tẩm một canh giờ nhất định giải được độc, ai biết lại mất tới ba canh giờ! Triển đại nhân à, Bao đại nhân đối với ngài thật không nói làm gì, còn kéo theo Công Tôn tiên sinh, Nhan huynh với Bạch Ngũ gia cũng tử thủ tới ba canh giờ, mãi đến khi độc tổ tán

đi sạch sẽ mới chịu rời khỏi. Chẳng qua Triển đại nhân ngài cũng thật có sức ngủ, ngủ một lèo tới một canh giờ, chặc chặc, mắt thấy trời cũng tối rồi, haizz... Mấy miếng cơm trưa còn chưa đủ nhét kẽ răng, cơm chiều còn không biết đang ở nơi nào? Đúng rồi, Triển đại nhân, ngài có muốn ăn trước chút gì không?" Tiếc rằng ba hoa nửa ngày, vị cấp trên nào đó trên giường cũng không nể tình tí nào, không thèm mở lời đáp lại

"Triển đại nhân?!" Kim Kiên nghi hoặc, đưa mắt quan sát một hồi, bấy giờ mới phát hiện hai má, lỗ tai cùng gáy cổ của người nào đó trên giường đều đã đỏ đến gần như trong suốt, lập tức kêu lên hoảng hốt: "Triển đại nhân phát sốt? Chẳng lẽ là lúc ngâm tắm bị cảm lạnh?" Tiếng huyên não thoát cái áp sát lại, Triển Chiêu chỉ cảm thấy hơi thở cùng dược hương phả thẳng vào vành tai, bắp thịt toàn thân tức thì run bắn căng chặt, con ngươi đen đột ngột mở ra, khí thế ngàn vạn lần trùng về hướng người nào đó

Kim Kiên bị con ngươi đen của Triển Chiêu trùng một cái giật thót, lập tức rụt về cái đầu vừa mới thò tới bên cạnh Triển Chiêu

"Triển, Triển đại nhân?" Người trước mắt rõ ràng đã sợ đến mức đôi mắt nhỏ cũng hí thành hai khe hẹp, nhưng vẫn cứ cố sức lôi ra một khuôn mặt tươi cười nịnh nọt, thoát nhìn lại có chút ----- oan ức

Triển Chiêu chuyển tầm mắt, mạnh mẽ dần xuống cơn xấu hổ cùng giận dữ đang ứ đầy trong ngực, hầu kết quay cuồng, rớt cuộc gạt ra một câu: "Vi sao không thấy những người khác?" "Bẩm Triển đại nhân." Kim Kiên lập tức báo cáo tường tận: "La đại nhân đã được đưa về phòng nghỉ, Công Tôn tiên sinh trấn lột... Khụ, thuộc hạ tặng hai viên mọi sự đại cát cho Công Tôn tiên sinh, giúp Bao đại nhân nguà độc, nhóm Bao đại nhân đi khám nghiệm thi thể của La Lương Sinh ở thư phòng, đã đi được một canh giờ, chắc là sắp quay trở lại." "Ừm." Triển Chiêu không mặn không nhạt lên tiếng

"Cái đó..." Kim Kiên quan sát thật cẩn thận sắc mặt của Triển Chiêu, nhỏ giọng nói: "Hay là để thuộc hạ đỡ Triển đại nhân ngồi dậy một lát nhé?"

"Đừng qua đây!" Thân hình Triển Chiêu run lên như bị điện giật, con người đen như điện bắn về phía Kim Kiên

"Ôi chao?!" Kim Kiên bị dọa tới mức run cầm cập, rụt cổ lại như rùa, không dám tiến lên nửa bước, chỉ đành trơ mắt nhìn Triển Chiêu run rẩy vực mình dậy, ngồi dựa vào mép giường

Dù chỉ là một động tác nhỏ, nhưng lại làm cho Triển Chiêu thở hổn hển, mồ hôi ướt cả mặt, đệm chần vừa được sửa sang ngăn nắp cũng tuột khỏi người Triển Chiêu, lộ ra tiết y xộc xệch còn dính hơi ẩm

Một giọt nước trơn ướt thuận theo chiếc cổ dài của Triển Chiêu miết qua hầu kết, uốn lượn chảy xuống cổ áo phong phanh, lách qua chiếc xương quai xanh như ẩn như hiện, quả nhiên là làn da như ngọc, tóc tơ như mực, sắc nước trơn óng, sắc xuân mê hoặc

Nước miếng Kim Kiên lại tiết ra hơi bị thừa, vô thức nuốt xuống một mồm to

Ực! Âm thanh phát ra trong căn phòng yên tĩnh nghe cực rõ nét

Triển Chiêu ngẩn ra, nương theo ánh mắt sáng quắc của Kim Kiên nhìn vào áo của chính mình, nhất thời lúng túng cực độ, đang muốn nâng tay tóm lấy cổ áo, nhưng ngay lúc ngón tay vừa chạm vào tiết y liền cứng lại

Cảm giác ở đầu ngón tay mềm mại trơn mịn, là tơ lụa thượng hạng, khác biệt quá lớn với chất vải vốn có trên tiết y của mình

Ngón tay thon dài chọt nắn thành quyền, gân xanh trên mu bàn tay âm ỷ co rút

"Kim giáo úy." "...Hử..." "Kim Kiên!!" "Ôi chao? A! Có thuộc hạ!" "Tiết, tiết y cũ của Triển mỗ đâu?" "Ôi chao? Tiết y?" Kim Kiên ngơ ngác nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy bên tai của Triển Chiêu hồng ửng, khuôn mặt tuấn tú

lại phát đen, hai con ngươi đen sáng quắc tóe lửa, giống như muốn thiêu mình ra tro

Hự! Tiểu Miêu đại nhân hình như không được vui cho lắm -----Nguồn gốc tức giận hình như, hình như là ----- cái áo lót bị thay kia? Ôi! Kim Kiền vỗ trán một phát, y như được thần phạt khai sáng, bỗng dưng hiểu rõ

"Triển đại nhân oiiiiii! Thuộc hạ thực xin lỗi ngàiiiii!!" Kéo căng cổ họng gào khóc, Kim Kiền lập tức bỏ nhào cái rằm tới mép giường, nước mắt nước mũi nhầy nhụa nhìn Triển Chiêu, khóc thét nói: "Đều là do tên Cẩm Mao thử Bạch Ngọc Đường đó, thấy sắc thì nảy lòng tham, ngang ngược không coi ai ra gì, còn dám thừa dịp Triển đại nhân trúng độc bất tỉnh, thuộc hạ thì nóng lòng giải độc nhất thời không nhìn kỹ, không kịp ngăn hấn lấy nội lực xé nát tiết y của Triển đại nhân, tẩm thân trong sạch của Triển đại nhân ơi, chỉ vì thuộc hạ vô ý mà để cho tên Cẩm Mao thử Bạch Ngọc Đường kia nhìn thấy hết sạch, thuộc hạ không thể bảo vệ Triển đại nhân chu toàn! Thuộc hạ thẹn với Triển đại nhân thẹn với Bao đại nhân thẹn với Công Tôn tiên sinh thẹn với Khai Phong phủ thẹn với trăm vạn dân chúng thành Biện Lương á á á!" Nói xong một tràng linh tinh loạn xạ, chẳng có chút trật tự, may là Nam hiệp Triển Chiêu đầu óc sáng suốt, vẫn có thể nắm bắt được ý chính

"Ngươi nói...Là...Bạch Ngọc Đường thay quần áo giúp Triển mã?" Sắc mặt Triển Chiêu dịu xuống đôi chút, giọng nói cũng lầy lội vài phần trong trêu

Kim Kiền vừa nghe thấy câu này lại tiếp tục khóc la không ngừng: "Thuộc hạ vô năng! Đáng ra thuộc hạ phải cố sống cố chết tự mình cởi áo cho Triển đại nhân đưa vào thùng tắm, bảo vệ sự trong sạch cho Triển đại nhân! ! Nhưng mà tên Bạch Ngọc Đường kia võ nghệ cao cường quá là khó chơi, thuộc hạ thật sự đánh không lại! Thuộc hạ, thuộc hạ thẹn với Giang Đông phụ lão thẹn với tổ tiên ông bà a a a!!!" Lúc Triển Chiêu nghe thấy nửa câu đầu, khuôn mặt tuấn tú không khỏi co giật, đến khi nghe được

nửa câu sau, trái tim bị xách lên tận cổ họng mới được thả xuống, âm thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm, hắng giọng nói: "Bạch huynh thân là nam tử, chung quy so với người... Vẫn thích hợp hơn..." "Ồi chao?!" Kim Kiên sững sốt, chớp chớp mắt, bấy giờ mới giật mình nhớ ra tứ phẩm đới đao hộ vệ nào đó đã biết được giới tính thật của mình

Nói như vậy ----- Tiểu Miêu vốn tưởng là ta cởi áo giúp hấn, loạt phản ứng vừa nãy ----- lẽ nào là thẹn thùng? Hay là ----- thẹn quá hóa giận?" Chẹp, Tiểu Miêu này thật quá coi thường ta rồi! Ta là lương y như từ mẫu, cởi áo cho Tiểu Miêu tất nhiên là tâm địa thuần khiết, lòng không chút tạp niệm, ai ai như tên chuột thối kia, bảo đảm là trong lòng có ý đồ xấu xa, chỉ đơn giản cởi có mỗi cái áo con, cần gì phải làm một trận lớn như vậy, này thì nội công, này thì xé áo, này thì lóc xoáy..

Chờ chút, nói vậy, tại sao Tiểu Miêu đã biết người thay áo giúp mình là Bạch Thủ, lại như thế ----- như thế ----- Kim Kiên nghĩa một cái qua sắc mặt của Triển Chiêu

Bình tĩnh? Là sao hả? Theo như Nhan thư sinh nói, một miêu một thủ này hấn là tình công ý thụ yêu thương thấm thiết (*), vậy tại sao khi xảy ra một tình huống đột phá tình cảm như thế, Tiểu Miêu vẫn còn bình tĩnh được?" (*) Nguyên văn: Lương tình tương duyệt, ý chỉ hai người cùng yêu nhau

Trừ phi -----Mắt nhỏ Kim Kiên bất ngờ banh to, hít ngược vào một ngụm khí lạnh

Hai người này đã tự định chuyện chung thân, thẳng thắn thành khẩn nhìn thấy hết?? Không đúng, không đúng, nếu thực là vậy, thì lúc này Bạch Thủ kia sẽ không thất thường như thế

Cho nên ---- phản ứng của Bạch Thủ khá phù hợp với lời của Nhan thư sinh, nhưng phản ứng này của Tiểu Miêu, hình như có hơi mâu thuẫn..

Này này! Rốt cuộc là thế nào đâyyyyyy?!!" "Bà mai miêu thử" như ta rốt cuộc cũng lâm vào đường cùng sao a a a?!! Cả đầu Kim Kiên rối tung mù mịt, cộng thêm một canh giờ trước đó tinh thần căng thẳng cấp độ cao, cơ thể mệt nhọc quá độ, kèm theo...Khụ, mất máu quá nhiều, lúc này mắt không khỏi hoa lên, hai chân ngồi xồm trên đất bất giác mềm oặt, thân thể đảo lên một cái ----"Cẩn thận!" Một bàn tay lập tức giữ cánh tay Kim Kiên lại, tuy lực không lớn, nhưng cũng đủ kéo nửa thân trên của Kim Kiên lại gần giường hơn mấy phần

Kim Kiên chỉ thấy trán chột lạnh, một đợt hương thơm thảo dược hòa cùng hơi nước xộc vào xoang mũi, trán mình đúng là đã chạm vào trước ngực của Triển Chiêu

Nháy mắt tiếp theo, vùng ngực mát lạnh mà trán Kim Kiên chạm phải như thể bốc cháy, nhiệt độ bất thành linh tăng mạnh như gió bão, Kim Kiên bị bóng lập tức rụt mạnh ra sau, vừa nhấc mắt, nhất thời ngây ngẩn cả người

Khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu cách mình không đến hai tấc, đôi con ngươi ngưng tụ ánh nhìn trông ngóng, hàng mi run rẩy, màu đỏ bừng tuyệt mỹ dần dần lan khắp khuôn mặt như ngọc

"Triển đại nhân..." Cánh môi Kim Kiên khẽ run: "Ngài..." Con ngươi sâu hút của Triển Chiêu dừng lại phía trên môi Kim Kiên, giọng khàn đặc mụ mẫm: "Kim Kiên..." "Nhất định là ngài bị cảm lạnh lúc ngâm tắm, bây giờ phát sốt rồi!" Kim Kiên bật mạnh người dậy, kinh hô

"Khụ khụ khụ..." Triển Chiêu nghẹn ra một trận ho khan

"Quả nhiên là cảm lạnh!" Kim Kiên vùi đầu bắt đầu bôi tung tui dược của mình: "Không việc gì không việc gì, uống viên 'Xua lạnh thanh nhiệt' này của ta vào rồi ngủ một giấc là ổn thôi." Ánh mắt của Triển Chiêu không xê dịch, lẳng lẳng nhìn người nào đó đang thật sự vì mình lựa chọn thuốc, khóe miệng tràn ra một tia cười khổ

"Từ đằng xa đã nghe Tiểu Kim Tử người hô to gọi nhỏ, ồn chết người!"
Giọng của Bạch Ngọc Đường theo ván cửa mở ra vọt vào phòng

Đi chung vào phòng còn có Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Nhan Tra Tán

"Triển hộ vệ, cảm thấy thế nào?" Bao đại nhân vừa vào cửa đã lên tiếng hỏi

"Đã không còn đáng ngại, nhọc đại nhân lo lắng." Triển Chiêu vừa trả lời vừa cựa quậy muốn đứng dậy

"Triển hộ vệ không cần ngồi dậy." Bao đại nhân vội ấn bả vai Triển Chiêu xuống

"Tạ đại nhân." Triển Chiêu cúi đầu

"Ừm, sắc mặt đã tốt lên không ít." Bao đại nhân nhìn Triển Chiêu gật gật đầu, lại nhìn về phía Kim Kiên: "Kim giáo úy quả nhiên y thuật cao minh." "Đại nhân quá khen." Kim Kiên vội ôm quyền làm ra bộ dạng khiêm tốn

"Kim giáo úy, tại hạ vừa nghe Bạch thiếu hiệp thuật lại, thuốc dẫn mà người sử dụng lúc giải độc cho Triển hộ vệ là ---- máu của chính mình?" Công Tôn tiên sinh tiến lên một bước hỏi

"Đó là việc thuộc hạ phải làm!" Kim Kiên vỗ ngực một cái nói

Lời vừa nói ra làm chân mày Triển Chiêu bắt giác cau lại, ánh mắt quét kỹ kỹ càng càng quanh thân Kim Kiên một vòng, vẫn không nhìn thấy vết thương gì, lại thấy sắc mặt Kim Kiên như thường, chân mày mới nói lỏng vài phần

Bạch Ngọc Đường thâm buồn cười, lấy khủy tay huých Nhan Tra Tán bên cạnh, nói nhỏ: "Nhan huynh, người nói xem nếu Tiểu Miêu biết được nguồn gốc của thuốc dẫn kia, sẽ có vẻ mặt thế nào?" Nhan Tra Tán đảo ánh mắt đi, một bộ dạng đứng đắn "Ta thật thuần lương ta thật không biết cái gì hết"

Bạch Ngọc Đường cong môi cười thâm, nghe Công Tôn tiên sinh nói tiếp

"Quả nhiên như thế." Công Tôn tiên sinh thở dài một hơi: "Tại hạ vừa xem qua thi thể của La Lương Sinh đại nhân, phát hiện độc tố trong máu của La đại nhân có vài chỗ tương tự với loại độc mà thôn dân thôn Du Lâm và Thái Hậu trúng phải trước đây." Lời vừa nói ra, mọi người nhất thời cả kinh, ngay cả vẻ mặt đùa cợt của Bạch Ngọc Đường cũng tức thì đổi sang nghiêm túc

"Cái gì?" Triển Chiêu bất thành linh kéo thẳng sống lưng, căng thẳng nhìn về phía Kim Kiên cùng với mọi người

"Ánh mắt của Công Tôn tiên sinh quả nhiên sắc sảo như đũa." Kim Kiên còn không quên vuốt mông ngựa cây gậy trúc nào đó trước hết, chợt thấy mọi người đều quắc mắt trừng thẳng mình, mới cười trừ hai tiếng, nheo mắt nhỏ lại nghiêm mặt nói: "Nếu không lấy máu của ta làm thuốc dẫn, cộng thêm thuốc giải ta đặc chế, sợ là độc này cũng giống với lúc ở thôn Du Lâm, ngoài Thanh Long Châu ra căn bản không có thuốc giải." Mọi người nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh

"Nói như vậy, kẻ hạ độc La Lương Sinh và kẻ hạ độc thôn Du Lâm cùng Thái Hậu là cùng một người?" Bao Đại nhân hơi cao giọng

"Cho dù không phải là cùng một người, cũng chắc chắn có liên hệ!" Công Tôn tiên sinh giọng xác định

Trong phòng yên lặng ngự trị, sắc mặt mọi người đều không tốt

"Rốt cuộc thì kẻ hạ độc này có rắc tâm gì?" Bạch Ngọc Đường dựng thẳng mày kiếm

"Là rắc tâm gì tại hạ không thể đoán bừa, nhưng có thể khẳng định một điều, độc này đã tàn nhẫn hơn so với trước đây!" Công Tôn tiên sinh nhíu mày nói

"Tiên sinh giải thích lời này ra sao?" Nhan Tra Tán hỏi

Mắt phượng của Công Tôn tiên sinh xẹt qua một tia sáng lạnh, chậm giọng nói: "Độc của La Lương Sinh đại nhân, là quanh năm suốt tháng lâu dần tích tụ thành, lúc mới bắt đầu, người trúng độc không thể phát hiện ra, nhưng đợi đến khi độc tố đã tích lũy một lượng nhất định trong huyết mạch, thì sẽ xâm nhập vào não tủy, làm người ta sinh ra ảo giác, thần trí ngẩn ngơ, hành vi thất thường..." Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh dừng một chút, nhìn quét qua mọi người

Mọi người tức thì hiểu rõ

Thì ra hành vi điên cuồng của La Lương Sinh kia không phải do ứ vật làm hại, mà là do kì độc gây nên

"Cuối cùng, độc tố xâm nhập vào gân mạch toàn thân, độc phát tử vong. Do độc tố đã ngấm vào máu thịt xương tủy, cho nên sau khi La Lương Sinh đại nhân chết, thi thể liền biến thành một độc vật cực lớn, hễ ai đụng vào máu thịt trên người đều bị trúng độc gặp nạn." Công Tôn tiên sinh ra kết luận

Loại độc cực tàn nhẫn! Mọi người đều chung một tiếng lòng

"Hạ độc trường kỳ suốt tháng, còn khiến cho người trúng độc không hề phát giác ----" Ánh mắt Triền Chiêu thâm trầm. "Kẻ hạ độc này thật là kiên nhẫn!" Bạch Ngọc Đường nheo mắt hoa đào lại

Nhan Tra Tán trầm ngâm một lát, đột nhiên ngẩng đầu: "Chẳng lẽ có người cho La Lương Sinh đại nhân uống thuốc độc hàng kỳ?" "Rất có thể!" Bao đại nhân dựng đứng hai hàng lông mày: "Hơn nữa người này phải là người thân cận bên cạnh La Lương Sinh đại nhân!" Mọi người biến sắc, cùng lúc nhìn về phía Bao đại nhân

Chỉ thấy Bao đại nhân mặt đen như sít thần, sâu kín phát quang, cất giọng hô: "Vương Triều Mã Hán!" "Có thuộc hạ!" Hai người bên ngoài đẩy cửa bước vào, ôm quyền nói

"Truyền lệnh bản phủ, đưa toàn bộ hạ nhân của La quý phủ đến Khai Phong phủ, bản phủ muốn thẩm vấn suốt đêm!" "Thuộc hạ tuân lệnh!" Cả hai xoay người ra khỏi phòng

Công Tôn tiên sinh tiến lên một bước, đề thấp giọng: "Đại nhân, La Đông Dương kia..." Bao đại nhân nhíu chặt mày, liếc mắt nhìn Kim Kiên

"Sau khi giải độc hai ngày có thể đi lại không trở ngại!" Kim Kiên cho ra ý kiến chuyên nghiệp

Bao đại nhân gật gật đầu: "Ba ngày sau, cũng truyền đến Khai Phong phủ thẩm vấn." "Vâng." Công Tôn tiên sinh chấp tay thi lễ

Bao đại nhân lại quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu, vẻ mặt ôn hòa hơn: "Triển hộ vệ, bản phủ và Công Tôn tiên sinh hồi phủ trước." Xong rồi nhìn qua Kim Kiên: "Kim giáo úy, chăm sóc cho Triển hộ vệ thật tốt, bản phủ sẽ phái nha dịch tới đón Triển hộ vệ hồi phủ sau." "Thuộc hạ tuân lệnh!" Kim Kiên ôm quyền

"Thuộc hạ không thể thay đại nhân và tiên sinh phân ưu, còn nhọc nhì vị lo lắng, thuộc hạ...hở thẹn!" Triển Chiêu cúi đầu, giọng hơi ách tắc. "Triển hộ vệ..." Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhau, không khỏi lắc đầu

"Bao đại nhân, Bạch mỗ nguyện hộ tống Triền hộ vệ hồi phủ." Bạch Ngọc Đường bước lên, ôm quyền nói

"Cũng tốt!" Bao đại nhân gật đầu: "Làm phiền Bạch thiếu hiệp." Bạch Ngọc Đường ôm quyền

"Nhan gia huynh đệ ----" Công Tôn tiên sinh nhìn sang Nhan Tra Tán

Nhan Tra Tán nhú mày, không biết đang tập trung suy tư điều gì, bị Công Tôn tiên sinh gọi mới hoàn hồn, tiến lên trước một bước, thấp giọng nói: "Công Tôn tiên sinh, Nhan mỗ cảm thấy có chút chuyện không ổn, không biết có nên nói ra hay không?" "Vừa đi vừa nói vậy." Bao đại nhân gật gù đầu với Nhan Tra Tán, cùng Công Tôn tiên sinh cất bước ra khỏi cửa

Ván cửa đóng lại phía sau ba người, truyền đến tiếng nói nhã nhặn dứt quãng của Nhan Tra Tán

"Trong thư phòng của La đại nhân... giắt tranh chữ..." Tiếng nói đi xa dần, trong phòng lại khôi phục yên tĩnh

"Khụ, Tiểu Miêu, bây giờ ngươi cứ nghỉ tạm một lát đi." Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triền Chiêu một cái, sắc mặt có phần không được tự nhiên

"Lập tức khởi hành." Triền Chiêu đứng thẳng người dậy, hướng tới Bạch Ngọc Đường gật nhẹ đầu: "Làm phiền Bạch huynh." Bạch Ngọc Đường liếc nhìn cổ áo hơi xộc xệch của Triền Chiêu, lập tức xoay tầm mắt: "Ngươi, ngươi vẫn nên khoác cái da đỏ lên người trước đi, nếu để cho Tiểu Miêu gầy yếu ngươi bị chết cồng, Ngũ gia ta biết ăn nói thế nào với Bao đại nhân." "Đúng vậy, đúng vậy, Triền đại nhân, để thuộc hạ mặc quan phục vào cho ngài trước đã." Kim Kiên cảm quan phục đỏ thẫm của Triền Chiêu tiến sát lên nói

Còn chưa bước tới trước mặt, đã bị ánh mắt trời đông rét cóng của Triển Chiêu bắn trở về

"Triển mỗ tự mặc được." "Ôi chao? Nhưng mà..." Kim Kiên nhìn vào sắc mặt suy yếu của Triển Chiêu, tình trạng đến cả ngòai thẳng dậy cũng vô cùng khó khăn, vẻ mặt hoài nghi

"Thật là lè mề, để Ngũ gia ta mặc giúp ngươi." Bạch Ngọc Đường đoạt phăng hồng y trong tay Kim Kiên, to tiếng nói

"Ngũ gia ngài xin thủ hạ lưu tình a a a a!!" Không ngờ Kim Kiên lại hét to một tiếng, kiên quyết níu chặt lấy mép quan bào đỏ thẫm của Triển Chiêu, kéo căng cổ họng: "Đây là quan phục của Triển đại nhân, nếu bị xé vụn thì cực cực không ổn!" "Xé vụn?" Bạch Ngọc Đường sững sốt, nháy mắt tiếp theo, khuôn mặt tuấn tú nhất thời sung huyết đến đỏ bừng, mắt hoa đào bay loạn khắp nơi, lắp bắp nói: "Ngũ, Ngũ gia ta trước đây chưa từng cởi, cởi quần áo giúp nam nhân, cho, cho nên...việc, việc đó, dù sao tiết y của Thối Miêu ngươi cũng vừa cũ vừa rách, xé thì xé, sau này Ngũ gia ta đền lại cho ngươi tám bộ mười bộ..." "Phụt!!" Một âm thanh quái dị chặn ngang mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của Bạch Ngọc Đường

Chỉ thấy tòng lục phẩm giáo úy nào đó hai tay ôm mũi, mắt nhỏ bắn ra tia sáng xanh loạn xạ, khói đen lao vọt lên từ sau lưng, dáng vẻ thật là quái đản

"Không có gì, không có gì! Thuộc hạ vừa đột nhiên nghĩ đến chút chuyện không thích hợp với trẻ nhỏ ---- à không, là nghĩ đến chút chuyện, nhất thời huyết khí dâng lên, ha ha ha ----" Một tay Kim Kiên ôm mũi cười gượng, một tay khác nhanh nhẹn moi ra một viên thuốc cầm máu, bóp nát hít vào xoang mũi, khó khăn lắm mới ngừng được máu mũi sắp sửa phun trào

Bốn bề tĩnh lặng

Cái bóng cao to của Bạch Ngọc Đường đông lại như đá

Triển Chiêu liên tưởng một chút, lập tức đoán được ngay thứ Kim Kiên nghĩ đến là loại cảnh tượng nào, một đôi tai mèo nhất thời đỏ bừng, thân hình thẳng tắp tức thì cứng ngắc. Trong lúc nhất thời, không khí bên trong vạ phần ngưng nghịu

"Khu!" Bạch Ngọc Đường vội ho một tiếng phá vỡ yên lặng, cầm quan phục choàng qua quýt trên người Triển Chiêu xong, cứng ngắc nói: "Mặc quần áo, về Khai Phong phủ." Triển Chiêu rúng sức nâng tay lên, muốn tự mình làm, tiếc là hai tay lại không nghe theo sai khiến

"Thuộc hạ..." Kim Kiên tích cực sấn lên

"Không nhọc Kim giáo úy!" Triển Chiêu trừng mắt

"Tiểu Kim Tử người qua một bên!" Bạch Ngọc Đường dựng thẳng mày

Kim Kiên đành phải vâng dạ lùi ra phía sau, nhìn hai người một cứng một rắn dây dưa rề rà, tốn trọn thời gian một chén trà nhỏ mới mặc xong áo cho Triển Chiêu

"Được rồi." Bạch Ngọc Đường ngó sơ qua, coi như vừa lòng, xoay người khom lưng nói: "Lên đi, Ngũ gia công người." "Làm phiền Bạch huynh." Triển Chiêu gập người tới trước ghé vào lưng Bạch Ngọc Đường, hạ giọng cảm tạ

"Thuộc hạ ra cổng chuẩn bị xe." Kim Kiên lập tức chân chó mở cửa, dẫn đầu chạy vội đi một mạch

Bạch Ngọc Đường cũng Triển Chiêu lên, vững vàng đi theo sau

"Triển Chiêu..." "Bạch huynh có gì muốn nói?" "Không phải Bạch mỗ cố ý muốn xé nội sam của người, nếu không có Tiểu Kim Tử ở bên cạnh phá rối..." "Bạch huynh!" "Hả?" "Lần này, Triển mỗ còn phải đa tạ Bạch

huynh." "Đa tạ ta? Vì sao?" "... "Triển Chiêu?" "... "Tiểu Miêu?" "... "Thối Miêu?" "... "Thối Miêu người đừng bắt chước Công Tôn tiên sinh nói chuyện nửa vời được không, thật là tức chết người!" "Triển mỗ thân thể suy yếu, không nên nhiều lời, thỉnh Bạch huynh thứ lỗi." "... "Thối Miêu, chờ người khỏe lại, Ngũ gia ta nhất định phải đại chiến ba trăm hiệp với người!" * Gió lạnh lùa trăng xám, chó sủa vang phố tĩnh

Kể từ khi thành Biện Lương xuất hiện chuyện "Ma quỷ lộng hành", ai ai trong thành cũng đều cảm thấy bất an, trong lòng lo sợ, trời vừa vào đêm, thì nhà nhà chân không ra khỏi cửa, ngoài phố không một ai đi lại, cả cái thành Biện Kinh to như vậy lại giống như một tòa thành rỗng, trống trải kỳ dị

Lúc này, vừa qua khỏi giờ Tuất, trăng tỏ mới lên, trên con phố vắng vẻ yên tĩnh, một chiếc xe ngựa mui vải chậm rãi đi tới, bánh xe bằng gỗ đè nặng lên đá xanh kẽo kẹt rung động, tiếng vó ngựa lộc cộc không nhanh không chậm

Người lái xe, toàn thân là áo lụa màu tuyết, gương mặt như họa, vênh chân bắt chéo ngồi chéch phía trước xe ngựa, chốc chốc lại vung roi ngựa, thoát nhìn có vẻ thong dong chảnh mắng, nhưng một đôi mày kiếm lại ẩn chứa sát khí, một đôi mắt hoa đào mịt mờ tinh quang, chính là Bạch Ngọc Đường đang hộ tống Triển Chiêu tiện thể đưa cả Kim Kiên

"Chẳng có lấy một người, xem ra 'quỷ' này thật không được lòng người rồi." Bạch Ngọc Đường nhìn mọi nơi, lẩm bẩm nói

"Bạch, Bạch Bạch Ngũ gia, gần, gần đây ban đêm không yên ổn, Triển đại nhân lại không tiện cử động, chúng ta nên đi nhanh tí thì tốt hơn, tránh đêm dài lắm mộng." Bên trong xe ngựa thò ra một cái đầu, run run nói

"Tiểu Kim Tử, người còn dám chê Ngũ gia ta đi chậm?" Bạch Ngọc Đường trừng mắt liếc Kim Kiên một cái: "Bảo người đi chuẩn bị xe, người lại mất tới nửa canh giờ thuê về cái xe ngựa rách, con ngựa này già đến độ

đi nhanh còn không nổi." "Xe của La phủ đều đã chở toàn bộ nha hoàn nữ quyền theo Bao đại nhân tới Khai Phong phủ, xe thuê trên phố thì đều về nhà hết rồi, ta khó khăn lắm mới thuê được chiếc này, còn dùng tiền riêng của ta, chẳng biết là có được trả lại hay không đây..." Kim Kiên uất ức vạ phần

"Tiểu Kim Tử ngươi rõ ràng trong mắt chỉ có tiền!" Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng, tay lại hung hăng quất roi vào ngựa, con ngựa già hí vang một tiếng, tốc độ của xe tăng lên không ít

Kim Kiên an tâm hơn đôi chút, trở lui vào trong xe, nhìn về phía hồng y hộ vệ bên trong xe ngựa, chân chó nói: "Triển đại nhân, hay là ngài nhắm mắt dưỡng thần chút đi?" "Không sao." Sắc mặt Triển Chiêu tiêu tụy, ngồi dựa vào phía sau xe ngựa, con người trong suốt dờn về phía thân ảnh nhỏ gầy đang nhìn dáo dác xung quanh với vẻ mặt căng thẳng, thậm chí thở dài một hơi: "Kim Kiên, nếu ngươi sợ thì qua đây ngồi đi." "Thuộc, thuộc hạ thân là tông lục phẩm giáo úy Khai Phong phủ, sao, sao lại sợ bọn tiểu quý gì chứ?" Kim Kiên run da mặt, kiên cường vỗ hai phát vào ngực, cố gắng làm ra vẻ anh dũng nói: "Triển đại nhân ngài yên tâm, nếu bọn tiểu quý không có mắt kia cả gan đến quấy phá, thuộc hạ tuyệt đối sẽ bảo vệ Triển đại nhân ----" "Lạch cạch loảng xoảng!" Xe ngựa đột nhiên đảo lên một cái kịch liệt, thân thể gầy gò của Kim Kiên lập tức nghiêng tới trước theo quán tính, tiếp đó lại đổ ngược về phía sau, xô bộp vào trong lòng Triển Chiêu, hương cỏ nhạt nhất thời lấp đầy xoang mũi

Da đầu Kim Kiên tê rần, luống cuống tay chân muốn đứng dậy, không ngờ hai tay Triển Chiêu bất thành linh kiềm giữ lấy eo Kim Kiên, vòng chặt Kim Kiên trong ngực mình, giọng nói hơi khàn lướt qua bên tai: "Đừng nhúc nhích!" Ôi chao ôi chao ôi chao ôi chao?! Tay chân Kim Kiên nhất thời cứng còng, trái tim thả neo, đại não đình trệ

Nhưng giây tiếp theo, không chỉ có đại não của Kim Kiên ngưng hoạt động, mà ngay cả dịch mật cũng đông đặc

"Hi hi hi hi..." "Ha ha a...Ha ha..." Hai tiếng cười âm u của nữ tử vang lên bên sườn xe ngựa, thoát xa thoát gần, thoát cao thoát thấp, đục tai thấu xương, quý khí dày đặc

"Tiểu Miêu, Tiểu Kim Tử, đừng đi ra!" Giọng nói đóng băng của Bạch Ngọc Đường vang lên, chợt nghe tiếng bảo kiếm xé gió tuốt khỏi vỏ, xe ngựa thoáng đảo qua, giọng của Bạch Ngọc Đường lại truyền đến từ đỉnh xe ngựa: "Ma quý phương nào, có bản lĩnh thì ra đây đối mặt với Bạch gia gia người!" Đáp lại Bạch Ngọc Đường chỉ là từng trận từng trận tiếng cười mơ hồ

"Hi hi...Quốc tướng chi vong...Hi hi hi..." "Quý mọc tràn lan...Ha ha a...Ha ha..." "Giấu đầu cụp đuôi, tính làm cái gì? Có gan giả thân giả quý, sao không có gan xuất đầu lộ diện?" Tiếng quát tháo của Bạch Ngọc Đường vang vọng trời đêm

"Ha ha ha ha ----" Giọng nữ nhỏ vun kia đột nhiên cao vút, biến thành một tràng cười to điên cuồng

"Gì đó?!" Chợt nghe Bạch Ngọc Đường quát to đến lạc giọng, xe ngựa nhoáng lên một cái dữ dội, lập tức không còn động tĩnh

Mọi âm thanh đều tắt ngấm

Không có tiếng quát tháo của Bạch Ngọc Đường, cũng không có tiếng cười quỷ quyệt của nữ tử kia, như thể thời gian và không gian bên ngoài xe ngựa đều đứng im đột ngột, chỉ có tiếng hít thở như ống bễ vỡ của Kim Kiên ù ù dội lại bên trong xe

Tóc gáy cả người Kim Kiên dựng ngược, từng sợi tóc trên đỉnh đầu đều đứng nghiêm, cả đầu đều vùi ở trong lòng Triển Chiêu, hai tay cơ hồ muốn nắm rách vạt áo của Triển Chiêu

Trời cao ơi! Đất rộng ơi! Sao số ta lại đen như vậy? Vừa ra khỏi cửa liền gặp quỷ? Bạch Thử người cũng quá vô dụng, sao vừa ra trận đã không còn động tĩnh hả? Sớm biết vậy ta đã đeo theo tất tần tật đồ nghề tróc quỷ trên lưng, đề phòng bất trắc á á! "Kim giáo úy, người đợi ở trong xe, Triển mở ra ngoài tra xét ----" Tiếng nói trong trẻo truyền đến từ đỉnh đầu

Kim Kiên nghe thấy nhất thời hít ngược vào một ngụm khí lạnh, tóc gáy run lên một cái, nhắc mạnh người vùng thoát ra khỏi lòng Triển Chiêu

Đùa cái gì chứ, Tiểu Miêu này vừa mới giải độc xong, cả người mất sức, không thể vận công, ngay cả đứng lên cũng hết sức khó khăn, đi ra ngoài lúc này chẳng khác nào nấp mạng sao? "Thuộc hạ ra ngoài tra xét, Triển đại nhân ngài đợi ở trong xe!" Đợi đến khi Kim Kiên hoàn hồn lại, cái câu khí thế muôn vàn này đã buột miệng tuôn ra

"Kim giáo úy!" Triển Chiêu siết chặt chân mày, thái dương ướt đẫm mồ hôi, vừa nhắc thẳng sống lưng lại ngã về chỗ cũ

"Triển đại nhân, ngài cứ an tâm ngồi trong xe!" Kim Kiên liếc mắt nhìn Triển Chiêu, cắn răng một cái, dùng cả tay lẫn chân bò tới cửa

"Kim Kiên!" Triển Chiêu vội giơ tay muốn ngăn lại, không ngờ vừa giơ lên nửa chừng, cánh tay liền mềm rũ trượt xuống, chỉ còn biết trơ mắt nhìn thân hình nhỏ gầy kia vén màn xe lên, nhảy ra bên ngoài

Màn xe bị gió đêm thổi bay phần phật, giật tung lên cao, lại chậm rãi buông xuống, che khuất thân hình nhỏ gầy hầu như đã bị bóng đêm sâu thẳm nuốt chửng

"Đáng chết!" Triển Chiêu nghiến chặt răng bạc, ngón tay run khẽ từ từ siết chặt

Lại nói sang Kim Kiên, vừa nhảy ra khỏi xe ngựa liền thấy cổ phát run từng cơn, vội rụt cổ lại lách sát vào xe, mắt nhỏ nhìn sáu hướng, lỗ tai

dựng thẳng nghe tám phương, đứng mãi một lúc lâu, cũng không phát hiện ra chủng loài mới như ma quỷ, yêu quái, người sói, ma cà rồng, người ngoài hành, tinh linh gì đó, không khỏi tiếp thêm mấy phần can đảm, lấy tư thế nhón chân cúi người vào phòng ăn trộm cộ hai vòng quanh xe ngựa, vẫn không phát hiện được gì

Kim Kiên hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, thuận thực trèo lên xe ngựa, kiễng chân bám vào đỉnh xe ngựa ngó lên trên, nhất thời hoảng hốt

Ở phía trên mũi xe ngựa, thân thể màu tuyết nằm ngửa mặt lên trời, hoàn toàn bất động, nhìn từ hướng này không cách nào phân rõ được cả hô hấp của Bạch Ngọc Đường, chẳng biết là còn sống hay đã chết

"Bạch Ngũ gia!!" Kim Kiên vận sức dưới chân, nhún người bật lên mũi xe, quỳ gối bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nắm lấy cổ tay Bạch Ngọc Đường

Mạch tượng bình thản, có vẻ hơi yếu ớt

Là ---- mê dược? Kim Kiên tức thì kinh hãi, nhìn quanh khắp nơi, ra sức hít hơi

Kết quả vẫn là ----- không có tới nửa dấu vết

Là mê dược gì? Không màu không vị hiệu quả còn rõ rệt như vậy! Sẽ không để lại di chứng gì chứ? Kim Kiên vội vàng lại gần lật mí mắt của Bạch Ngọc Đường

Nhưng vừa nâng tay, liền thấy trước mắt tối sầm lại, một bóng đen che khuất ánh trăng

Ngay lập tức, hồng cầu, mô máu, bắp thịt, lông tơ khắp người Kim Kiên toàn bộ đều hóa đá

"Kim, Kiên ----" Một giọng cứng rắn lạnh lẽo phát ra như tiếng phiến đá ma sát, phát âm cứng nhắc, nhấn rõ từng chữ, tức khắc vực dậy đoạn hồi ức

sơn tóc gáy trước kia của Kim Kiên

Tim Kim Kiên giật bắn, ngẩng cổ lên từng chút một

Ánh trăng tái nhợt, gió đêm như cắt, thiếu niên với bộ áo quần đen kịt hệt như ma quỷ, lơ lửng mơ hồ, sợi tóc rối tung bay lượn, lộ ra một nửa gương mặt tuyệt mỹ rất giống Băng Cơ, nửa còn lại vắt ngang vết sẹo cực xấu

Chính là thiếu niên hành khất ngày hôm trước đã được cứu về Khai Phong phủ!!

Hồi 4: Quỷ ảnh trùng trùng Diệt Nguyệt hiện, hồng y nhập ma thiên địa kinh

Một người dưới tình huống kinh hoàng cực độ sẽ làm ra cái phản ứng gì? Làm một bài thống kê sơ bộ, bình thường có ba loại trường hợp sau đây: Thứ nhất: Thét chói tai bệnh tâm thần; Thứ hai: Hai mắt trắng dã té xỉu; Thứ ba: Thét chói tai bệnh tâm thần sau đó hai mắt trắng dã té xỉu; Nhưng đối với Kim Kiên mà nói, ba loại trường hợp này hiển nhiên đều không thích hợp

Thét chói tai? Chiếu theo phản xạ hình cung có thể so với kinh đô Đại Vận Hà (*) của tông lục phẩm giáo úy nào đó, thì đợi đến khi nhớ ra phải thét rống lên, cổ họng đã kêu không ra tiếng

(*). Đại Vận Hà; sông đào lớn; kênh lớn (công trình vĩ đại thời cổ của Trung Quốc, dài 1794 Km, là kênh đào dài nhất thế giới) Té xỉu? Làm ơn đi, mui xe có nhiều chỗ vạy sao? Huống hồ còn có một Bạch Ngọc Đường thân dài chân cao nằm choáng hết ở đây, chỗ còn lại rõ ràng không đủ để nằm thêm một Kim Kiên, nếu muốn té xỉu, nhất định là phải đầu to hướng đất té rớt xuống xe ngựa, nếu ngã không có kỹ thuật, ngã một phát làm chấn thương sọ não bán thân bất toại gì đó thì..

Cho nên, sau khi ở trong cái phản xạ hình cung ngoằn nghèo hoàn tất xong công tác xem xét kỹ lưỡng điều kiện khách quan của bản thân, Kim Kiên liền tự chế ra một công cụ tự vệ đặc sắc, khai phá phương thức lấy tình cảm hoảng sợ từ tận đáy lòng trút hết ra: "Người người người muốn thế nào? Ta nói cho người biết, người còn thiếu ta phí khuôn vác, phí chân bệnh, phí chăm sóc, phí cư trú, phí cực khổ, tổng cộng là năm trăm lượng tuyết hoa bạc trắng! Ta, ta lớn nhỏ cũng coi như chủ nợ của người, người người đừng hòng làm bậy a a a!!" Tiếng kêu bùng bùng khí thế, không hợp thời, chẳng ra sao lập tức vang vọng bầu trời đêm, chấn động màng nhĩ đến phát điếc

"Quạ quạ ----" Một con quạ đen bị dọa sợ giã dựa bay đi, kêu thẳng hướng trời đêm

Thiếu niên hành khát đứng trước mặt Kim Kiên, nét mặt không chút biến đổi trừng mắt nhìn Kim Kiên, con người tối đen không chút ánh sáng như thể hồ sâu không đáy, nếu không phải còn có hô hấp, Kim Kiên suýt nữa nghĩ rằng hẳn là một pho tượng đất

Đột nhiên, thiếu niên hành khát chớp chớp mí mắt, chậm rãi nâng một bàn tay lên

Toàn thân Kim Kiên nhất thời căng cứng, cơ chế phòng bị khẩn cấp khởi động, lập tức níu chặt lấy túi dược to bên hông, hai mắt trừng thẳng vào cánh tay phải đang nâng lên chậm rãi của thiếu niên hành khát, chậm rãi thò vào trong lòng, chậm rãi sờ soạn lên xuống, lại chậm rãi với tới trước mắt Kim Kiên

"Muốn làm, làm gì?" Hai mắt Kim Kiên hệt như chuông đồng, trợn mắt nhìn bàn tay trống không dính đầy bụi bản trước mắt, la lên

"Không có, bạc." Giọng nói cứng nhắc vang lên ở đỉnh đầu Kim Kiên

"Ôi chao?!" Kim Kiên ngẩn ra, ngỡ ngác nhìn thiếu niên hắc y toàn thân xơ xác chậm rãi ngồi xổm xuống, lại chìa một bản tay khác mở ra trước mặt Kim Kiên, hơi nghiêng đầu, con ngươi u tối không ánh sáng nhìn về phía mình: "Không có, bạc." "... " Da mặt Kim Kiên giật giật

Là ta nhìn lầm, nhìn lầm, ảo giác ảo giác là ảo giác ----- tại sao ta lại cảm thấy tên này giống như đang làm nũng muốn vùi tiên tiêu vật vậ hả? Thiếu niên hành khất nhìn Kim Kiên một lúc lâu, thấy Kim Kiên không phản ứng gì, buông mắt nhìn thoáng qua hai tay mình, thu bàn tay về chà mấy cái lên cái áo rách không sạch sẽ lắm của mình, lại duỗi tới trước mắt Kim Kiên

"Không, bạc, thiếu." Chặc chặc, hóa ra là muốn ghi nợ..

Nè nè, tình huống này rốt cuộc là sao đây? Giữa lúc Kim Kiên đang đầu đầy mờ mịt chẳng hiểu đâu ra đâu, bất thành linh, không trung đột nhiên truyền đến hai tràng cười âm u quỷ quái: "Hi hi...hi hi..." "Ha ha a...Ha ha a..." Còn chưa chờ Kim Kiên phản ứng lại, thiếu niên đang thành thành thật thật ngồi xổm trước mặt lại đột ngột đứng dậy, sát khí toàn thân thốt nhiên tăng vọt, nét mặt không chút thay đổi trừng về hướng không trung

Ngay sau đó, tiếng cười âm u trầm bổng kéo tới dồn dập như sóng cuộn

Quý, quý quý? Lại, lại tới nữa? Tóc gáy cả người Kim Kiên dựng thẳng, mồ hôi lạnh giàn giụa sau lưng, mắt nhỏ trợn trừng, nhìn lung tung khắp nơi

"Hi hi..." Đột nhiên, một tiếng cười vang lên sau tai, Kim Kiên gần như có thể cảm giác được luồng gió lạnh đang thổi tới tai mình

Tim tức thì bãi công, hai mắt Kim Kiên nứt toác, hốt một vốc đạn dược định ném ra

"Kít -----" Một âm thanh kỳ quái vang lên mang theo một tia sáng chói mắt sượt qua ngay bên đầu Kim Kiên, sau lưng chợt phát ra một tiếng hét "Á ----" thảm thiết của nữ tử, tiếng hét cấp tốc bị đẩy ra xa, như thể bị cái gì đó quăng đi

Tiếng cười âm u che trời lập đất bất ngờ lặng xuống

Cả con phố bao trùm tĩnh mịch

Kim Kiên ngơ ngác quay đầu, chỉ thấy phía trước xe ngựa không đến ba thước, xuất hiện một chuỗi vết máu

Sao, sao vậy? Chuyện vừa rồi là sao? "Kim Kiên!! Xảy ra chuyện gì?!!"
Trong xe ngựa truyền đến tiếng hét khàn giọng của Triển Chiêu

"Á...Ôi chao? Á?" Kim Kiên rõ ràng đã khủng hoảng quá độ, chợt phản xạ có điều kiện kêu lên mấy tiếng không rõ nghĩa. "Kim Kiên!!" Xe ngựa đảo lên một cái kịch liệt theo tiếng hét nôn nóng của Triển Chiêu, tựa như người nào đó bên trong xe ngựa muốn vùng vẫy đứng lên lại ngã nhào

"Triển, Triển đại nhân, ngài không có việc gì chứ?" Kim Kiên thò đầu hỏi

Trong xe ngựa trầm mặc không tiếng động

"Triển đại nhân?" Trong lòng Kim Kiên thất lại, một cỗ điềm xấu nảy lên trong lòng

Á, đừng nói là Tiểu Miêu này té xỉu rồi chứ? Kim Kiên kêu to không ổn trong lòng, thò người muốn nhảy khỏi mui xe, không ngờ cơ thể vừa động đây, bả vai đột nhiên bị ai đó ấn xuống

Sống lưng Kim Kiên run lên, ngoái đầu lại chậm chậm dời mắt lên theo cánh tay trên vai mình, nhất thời kinh hoàng tại trận

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, thiếu niên đứng quay lưng về phía trăng, hắc y vút bay, mặt như sương lạnh, không biết tự bao giờ quanh thân đã vờn quanh mấy tia sáng tơ chói mắt, lay trợt mơ hồ, rục rĩ lung linh, như thể ngưng tụ bởi ánh trăng, gương mặt thiếu niên nửa tuyệt mỹ nửa tuyệt xấu ánh lên một loại sắc đẹp dị thường

Nhưng đợi đến khi Kim Kiên bình tĩnh nhìn kỹ lại tia sáng tơ kia, không khỏi rịn ra một người mồ hôi lạnh ---- đó, đó đó đó chính là mấy sợi dây thép xoay chuyển thành

Hồi ức để lại bóng ma tâm lý cho Kim Kiên mấy tháng trước chọt xô vào trong óc: Đoàn quân xác sống! Sát thủ hắc y! Giọng nói cứng nhắc đặc thù, hung khí giết người bằng dây thép!! Đôi mắt nhỏ trừng thẳng thiếu niên hắc y âm ỷ từa ra tơ máu

Người này chính là tên thiếu niên mặt nạ chỉ huy bọn sát thủ hắc y trước đây?! Thiếu niên hắc y cúi đầu liếc nhìn xe ngựa dưới chân, đầu ngón tay khẽ động, từng sợi dây thép bắn ra hào quang bốn phía, tốc độ dịch chuyển tăng lên đột ngột, bán kính vòng sáng dần dần mở rộng, đem Kim Kiên, Bạch Ngọc Đường tính cả xe ngựa, tất cả bao phủ bên trong hào quang chói mắt, lưu quang tràn sắc, tựa như một chiếc kén được dệt bằng ánh trăng

Đây, đây đây là...Chẳng lẽ tên này muốn bảo vệ chúng ta? Kim Kiên kinh hoàng đến mức gần như đã mất đi khả năng ngôn ngữ

"...Diệt Nguyệt Huyền?" "Là...Diệt Nguyệt Huyền?" Giọng nói âm u trống rỗng của nữ tử trầm bổng bay đến, trùng điệp nói tiếp, ả chứa kinh ngạc, khua dây từng đợt hồi âm trên con phố vắng vẻ

Cuốn theo giọng nói kia là tiếng tay áo tung bay phần phật, trong tích tắc, trên nóc nhà hai bên con phố xuất hiện mấy vệt bóng trắng mờ ảo, cả gương mặt đều bị che khuất dưới mái tóc dài tán loạn, lấp ló bên trong kẽ

tóc là ánh mắt đỏ thẫm âm u, soi rọi dưới ánh trăng tái nhợt càng thêm tối tăm đáng sợ

"Dùng Diệt Nguyệt Huyền ...Là thuộc hạ của hỏa sứ?" "Vì sao? Nhiệm vụ lần này đâu có hỏa sứ tham gia ----" Trong miệng mấy con quỷ kia phát ra lời nghi vấn

Gì? Là tình huống gì? Hình như ta vừa nghe được chuyện gì đó rất khủng khiếp! Kim Kiên trừng mắt nhỏ, trong lòng kinh ngạc vạn phần

"...Khuôn mặt kia? Là Băng Cơ đại nhân?" "Không đúng, Băng Cơ đại nhân đã...Đó là ----" "Phản đồ! Tên phản đồ cấp dưới của hỏa sứ!" Mấy tên quỷ ảnh bỗng phát ra tiếng rít chói tai, chiếc bóng mờ ảo chợt phóng thẳng lên trời, vẽ ra mấy đường gấp khúc ở giữa không trung, đánh úp về hướng xe ngựa

Mí mắt Kim Kiên giật nảy điên cuồng, trợn to mắt nhìn đám quỷ ảnh kia dạt theo sát khí cuồn cuộn lao ập tới, âm khí lạnh thấu xương cắt vào da mặt phát đau, cổ họng như bị cái gì chẹn ngang, không thể phát ra được một chút âm thanh

Đột nhiên, một tia sáng chói mắt bắn vòng ra, gió bén cắt không vù vù khuấy động, dây thép tựa như vật sống, nháy mắt đã quán quanh cổ một tên quỷ ảnh, hung hăng ném tung quỷ ảnh trắng toát kia lên không, lập tức trên không rắc xuống một chuỗi giọt máu

Mấy tên quỷ ảnh còn lại lạnh lùng thét rống, thân hình bất ngờ hoán đổi, bóng quỷ âm u đan xen chồng chất, lượn bay hỗn loạn, âm khí bốn phía, rồi thình lình hóa thành mấy trăm chúng quỷ, chi chít che lấp thình không, đổ ập về hướng xe ngựa

Dây thép trong tay thiếu niên hắc y vù vù nổ vang, lượn vòng ác liệt, ánh sáng rực rỡ làm người ta không thể nhìn thẳng, tia sáng chia thành mấy luồng xoáy vòng đánh tới đám quỷ ảnh. Nhưng lần này, dây thép vừa chạm

đến cách quỳ ảnh một thước liền khựng lại bất động, như bị thứ gì đó kiềm giữ

Kim Kiên định thần nhìn rõ, suýt nữa đã thét ra tiếng

Đoạn dây thép mới đây còn đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, bây giờ lại bị "Tay quý" bắt lấy ---- không, nói chính xác hơn, phải là "Vuốt quý" bắt lấy

Trên đầu ngón tay của bọn quý kia đều có móng sắc dài chừng ba tấc, đỏ như nhuộm máu, lưỡi móng bén ngót như dao, toát lên thứ ánh sáng u ám ở dưới ánh trăng

"Hừ! Diệt Nguyệt Huyền mất nội lực, còn không bằng cả chỉ thêu!" "Kẻ phản bội chủ nhân, chết!!" Đám quý ảnh đồng thanh rít lên cao vút, đồng loạt dựng thẳng móng sắc, hung hãn quét về hướng dây thép trong tay

Dưới vết cắt dữ tợn của lưỡi rét sắc đỏ, chỉ nghe "Kít kít kít" mấy tiếng, dây thép mà thiếu niên hắc y vung ra đều bị chặt đứt, mềm rũ rơi xuống mặt đất, không còn động tĩnh

Thân hình của thiếu niên hắc y run lên dữ dội, tức thì quỳ phịch xuống một gối, tay nắm ngực thở dốc từng đợt liên hồi, giọt mồ hôi to tướng chảy xuống ào ạt . "Nè nè, người không sao chứ?" Kim Kiên bước lên trước run cổ họng hỏi

Thiếu niên hắc y nhấc vạt mắt, trong con ngươi tối đen tĩnh mịch lóe lên một tia u ám, bất ngờ vung ra một chưởng đập vào vai Kim Kiên

Kim Kiên chợt thấy mắt mình hoa lên, lại kinh hãi nhận ra cả người đã bay vèo lên không, đúng là đã bị thiếu niên hắc y kia đẩy bay ra xa. Còn thiếu niên hắc y kia cũng đón lấy lực đẩy này lướt nhanh qua hướng khác, trong tay còn lôi theo Bạch Ngọc Đường đang hôn mê bất tỉnh

Kim Kiên bị ném ra xa mấy trượng mới rơi tự do xuống, tiếp đất bằng hông. Còn không chờ Kim Kiên kêu to hai tiếng thương tiếc cho cái hông có thể vỡ thành tám múi của mình, thì đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho phát ngốc

Chỉ thấy tầng tầng lớp lớp quỷ ảnh tựa như bày dờn, bao bọc kín mít xung quanh xe ngựa, vuốt quỷ bén nhọn dựng thẳng lên, xé không đánh xuống, mắt thấy sắp sửa chém nát tan xe ngựa

Tim Kim Kiên thốt nhiên xoắn chặt, máu nóng phun âm lên đỉnh đầu, chỉ còn kịp gào lên một chữ "Triển", đã thấy chiếc xe ngựa kia hết như một kho thuốc nổ, bất thành linh nổ tung thành ngàn mảnh nhỏ, vụn gỗ nham nhở cuộn bay hỗn độn, bắn tung ra khắp chốn như hàng vạn hàng nghìn ám khí sắc bén, bọn quỷ ảnh điên cuồng gào thét, tháo bay khắp nơi, con ngựa già kéo xe hí lên thảm thiết, máu thịt bị cuồng phong xé nát, dịch thể đỏ đặc bắn phụt ra, con ngựa già phịch một tiếng ngã xuống đất tắt thở

Kim Kiên chết sững ngay tại chỗ, trong đầu trống rỗng, ngay cả hai má và cánh tay mình bị mảnh vỡ bay vụt đến cắt bị thương cũng không hề phát giác, chỉ ngoác mắt nhìn trừng trừng về nơi vốn dĩ là cửa chiếc xe ngựa, bây giờ lại đang bị bụi mù dày đặc che phủ

Bụi mù cuộn cuộn che trời lấp trắng, mùi máu tanh nồng bốc lên đặc quánh, làm người ta buồn nôn

Cơn đau như bị lưỡi dao sắc bén khoét đi tim thịt rất lâu trước đây lại lần nữa trở dậy, mà lần này, lại rõ rệt như mạng nhện thành hình, sợi sợi rút thắt, rậm rạp ghì giữ lấy trái tim Kim Kiên

Tiểu Miêu!!! Kim Kiên giật mạnh ngón tay, hay tay chống đỡ muốn bò lên phía trước, nhưng vừa lết nửa bước, lại râm một tiếng ngã quy xuống đất. Lúc này Kim Kiên mới phát hiện, thì ra chân mình đã mềm nhũn đến mức muốn đứng lên cũng không nổi. "...Triển, Triển đại nhân...Triển...Đại nhân..." Mỗi chữ nặn ra, đều như bị lưỡi dao cắt lấy yết hầu

Mười ngón tay của Kim Kiên hung hăng cào lên mặt đất, mắt nhỏ trừng trừng bật ra ánh đỏ, thân thể gầy gò bên trong gió đêm cô quạnh run rẩy không thôi

Bỗng nhiên, bên trong đám bụi mù kia thoát ra một tiếng vang nhỏ, trong đêm tĩnh lại càng thêm rõ nét, dường như là tiếng bảo kiếm tuốt khỏi vỏ. Trong khoảnh khắc, một tiếng thét dài phá không phóng ra, một hồng ảnh chọc thủng lớp bụi mù bay vút lên cao, hệt như cầu vồng đỏ, nhanh như điện chớp

"Triển đại nhân!!" Tim Kim Kiên tức khắc được thả lỏng, cổ họng nghẹn ngào, gần như xụi lơ trên đất

Chỉ thấy bảo kiếm Cự Khuyết bắn ra hàn băng lạnh lẽo xoáy quanh hồng ảnh, sáng choang vang dội, vệt kiếm bay như điện chớp, phóng thẳng tới trước mặt một quỹ ảnh đang núp ở trên nóc nhà bên đường

Quỹ ảnh rít lên một tiếng, móng sắc hòa theo gió đánh tới, nhưng làm sao bì kịp với bảo kiếm sắc bén thét gào uy lực, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ nóc nhà, chiếu rọi ánh máu ngút trời

Chiếc áo trắng toát của quỹ ảnh lập tức ướt sũng máu tươi, rơi âm âm xuống đất, làm dấy lên một đọt tro bụi

Toàn bộ diễn biến cùng lắm chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, hồng ảnh lại tựa như rồng cuộn, thân tốc lao xuyên qua giữa bọn quỹ ảnh, sương đỏ đầy trời bao phủ kiếm phong, máu tanh gay mũi

Đợi đến khi quỹ ảnh thứ ba bị chém ngã xuống mặt đất, Kim Kiên mới giật mình lấy lại tinh thần từ trong khiếp đảm, lui mạnh dậy, kinh hô: "Triển đại nhân?!!" Hồng ảnh lượn vòng như tia chớp trên không trung vẫn không chút thay đổi, mang theo sát khí hung bạo lao đến đám quỹ ảnh còn lại chém giết vô tình

Không ổn! Cực kỳ không ổn!! Loại chuyện này hết như trúng thưởng hàng trăm tỉ, rồi lại hoảng hồn phát hiện ra vé trúng thưởng đã bị cho là giấy vệ sinh vứt luôn vào bồn cầu. Mắt nhỏ của Kim Kiên dán chặt vào thân ảnh đỏ thắm đang khuấy lên trận gió tanh mưa máu ở giữa không trung, trong lòng co rút hỗn loạn

Không, không đúng! Tiểu Miêu vừa mới giải độc xong, rõ ràng còn không có sức để đi lại, tại sao bây giờ lại có thể đại triển thần uy? Mà còn -- --Mắt nhỏ Kim Kiên nheo lại, tỉ mỉ bắn phá quanh người Triển Chiêu

Hình như nội lực còn tăng hơn nhiều? Cái này không hợp với lẽ thường! Trừ phi ----Thần linh ơi, lẽ nào là tẩu hỏa nhập ma trong truyền thuyết?!! Nghĩ vậy, Kim Kiên nhất thời bị dọa ra một đầu mồ hôi lạnh, vội giậm chân rướng cổ gọi to: "Triển đại nhân?! Triển đại nhân!! Ngài đáp lại một câu điiiiiiii!!" Tiếng kêu la thảm thiết lẫn quẩn trong không trung, nhưng không rơi vào trong tai của hồng ảnh dù một chút

"Nguy rồi?" Ót Kim Kiên túa ra mồ hôi loạn xạ: "Chín phần chín là bị tẩu hỏa nhập ma! Làm sao đây? Làm sao đây? Hiện tại Tiểu Miêu đã đánh mất thần trí, có vẻ như ---" Mắt nhỏ liếc qua cái xác chết nằm trên mặt đất: "Có vẻ như là chỉ biết giết người, vậy, vậy vậy vậy, ngộ nhờ giết xong hết mấy con quỷ đó còn chưa đã ghiền, vậy, vậy vậy vậy...Ta gọi hắn không nghe, đánh cũng không lại, chung quy không thể ném ra đạn khí độc..." "Hắn, không tốt lắm." Ngay lúc Kim Kiên đang gấp đến độ quay tròn loạn xạ như con kiến bò trên chảo nóng, thì đột nhiên, một giọng cứng nhắc xông ra

Kim Kiên vặn cổ nhìn lại, chỉ thấy thiếu niên hắc y kia không biết từ khi nào đã đứng ngay cạnh mình, đang dùng đôi con ngươi tối như mực nhìn lên trận ác chiến trên trời, bật ra bốn chữ

"Đúng rồi! Người dùng cái sợi Huyền gì đó của người bắt Triển đại nhân xuống đi!" Kim Kiên như vớ được cọng rom cứu mạng, một phen nắm lấy

cổ áo của thiếu niên thét to

Thiếu niên lẳng lẳng nhìn Kim Kiên, chậm rãi giơ đoạn dây thép bị chặt đứt trong tay lên, nói giọng bằng phẳng: "Không nội lực, thép bị chặt đứt, không đánh lại!" "Hả!" Kim Kiên nhất thời phát điên: "Vậy phải làm sao đâyyyyyy?!!!" "Kia." Thiếu niên hắc y chỉ vào Bạch Ngọc Đường đang nằm một đống

"A!" Kim Kiên vỗ ót, phẫn hận vạn phần: "Sao ta lại quên mất Bạch Thử này chứ!" Nói xong, bỏ nhào lên, lôi túi dược bốc ra một viên giải độc, lập tức nhét vào miệng Bạch Ngọc Đường

Đợi một lát..

Bạch Ngọc Đường ngủ đến sóng yên biển lặng

Lại nhét thêm một viên! Bạch Ngọc Đường vẫn như cũ ngủ quên trời quên đất

Chóp mũi Kim Kiên bắt đầu đỏ mòm hôi lạnh

Chuyện này là sao? Viên giải độc ta đặc chế lại không có hiệu quả? Nói mới nhớ không phải trước đó Bạch Thử này đã uống viên mọi sự đại cát sao? Thế nào lại bị mê dược quật ngã? Đây, đây đây rốt cuộc là mê dược gì? Mà ngay cả thuốc giải của ta cũng không có tác dụng? Cái này không khoa học a a!! Trong lúc Kim Kiên đang hết đường xoay sở, thì chợt nghe quanh mình vang lên tiếng huýt gió bén nhọn, Kim Kiên giương mắt nhìn lên, nhất thời quá khiếp sợ

Mấy tên quỷ ảnh còn lại tiếp tục bay loạn chòng chèo, thổi ra mấy trăm vệt bóng trắng quái dị, cơ hồ che khuất toàn bộ bầu trời đêm

Hồng ảnh giữa không trung hơi chững lại, đột nhiên xoáy mạnh, tựa như một con rồng lửa, quay cuồng thiêu đốt ngay bên trong bọn quỷ ảnh, mũi

kiếm nút ra chớp điện, hóa thành muôn vạn ngọn gió, lóa sáng cả trời đêm, ánh bạc đuối đến đâu máu thịt tung tóe đến đó, kéo theo tiếng kêu rú thê lương, chỉ trong một hơi thở dốc, từ bầu ròi đã rơi xuống thêm ba vệt quỷ ảnh, máu tươi bắn tung

"Thần linh oiiiiiii!" Kim Kiên bị cảnh tượng này kích thích đến mức tóc tai dựng ngược, xuống tay cũng tàn nhẫn hơn, tức khắc lòi ra một viên đạn chôn hôi nhét vào trong miệng Bạch Ngọc Đường

Miệng Bạch Ngọc Đường bốc "Phụt" ra một đọt khói vàng, mùi tanh tưởi tủa ra ngập ngựa, tuy Kim Kiên đã nhanh chóng nín thở quay đầu, nhưng vẫn bị xông cho hắt xì ho khan không ngừng

May là mùi thối này cuối cùng cũng có hiệu quả, chưa đến ba giây sau, đã thấy Bạch Ngọc Đường lăn mình ngồi thẳng dậy, nôn ọe ho khan một trận

"Khụ khụ! Khụ khụ khụ! Ọe ----" "Ạch Ủ a, ại ự ông ỏn a a a a!!" (dịch: Bạch Ngũ gia, đại sự không ỏn a a a a!!) Kim Kiên cầm chặt cổ tay Bạch Ngọc Đường, nước mắt nước mũi trát thành một đống, miệng mồm hét lên thứ tiếng khó hiểu

"Khụ khụ, khụ khụ khụ...Cái gì?" Ánh mắt Bạch Ngọc Đường rời rạc, sắc mặt xanh mét, hiển nhiên đã bị viên đạn thối kia làm sặc đến mức đầu óc mù mịt

"Iền ại ân a a a a a!!" (Dịch: Triển đại nhân a a a a a!!) Kim Kiên chỉ một tay vào giữa không trung, tay còn lại hung hãn kéo giật tay áo Bạch Ngọc Đường, mắt thấy tay áo Bạch Ngọc Đường sắp sửa bị xé rách

"Sao?" Bạch Ngọc Đường xanh mặt giương mắt nhìn qua, đột nhiên nhảy người lên, kinh hô: "Tiểu Miêu!" Một đôi mắt sắc lia qua Kim Kiên: "Sao lại thế này?" "Khụ khụ...Cái đó...Ái, tóm lại là Triển đại nhân hình như bị tẩu hỏa nhập ma...Bạch Ngũ gia ngài bắt Triển đại nhân xuống trước

đi, để ta xem qua cho Triển đại nhân!" Kim Kiên chùi nước mũi, gấp giọng nói

"Cái gì?!!" Bạch Ngọc Đường thoáng chốc kinh hãi, nắm lấy bảo kiếm Họa Ảnh điểm mũi chân, bạch ảnh chớp lên như kinh điện bắn tới bên cạnh hồng ảnh, tiếng quát sắc bén chọc thẳng trời cao: "Tiểu Miêu!! Triển Chiêu!!" Hồng ảnh kia lại như thể mất mù tai điếc, xem Bạch Ngọc Đường trước mắt như không khí, còn giống như đã rò rỉ, kiếm thế xoay quanh, chỉ một mục nhắm tới tên quỷ ảnh cuối cùng điên cuồng đâm cắt

"Triển Chiêu!!" Bạch Ngọc Đường lòng nóng như lửa đốt, cũng bất chấp nhiều lời, thân hình bay vút tới nóc nhà bên cạnh hồng ảnh, Họa Ảnh vắt ngang ngăn đón Cự Khuyết: "Triển Chiêu, ngươi tỉnh lại!" Mũi kiếm va chạm, nổ vang sáng rực, tóe ra tia lửa chói mắt

Kiểm thế Cự Khuyết khựng lại giây lát, đột nhiên lật ngược lên, kiếm phong xoáy cuộn điên cuồng như bão táp, đánh úp tới bên mặt Bạch Ngọc Đường rét buốt

Trong khoảnh khắc bằng vận tốc của ánh sáng, Bạch Ngọc Đường chột đảo người đi, tránh khỏi đường kiếm trong gang tấc, tay áo màu tuyết bị kiếm chém đứt, rớt thẳng xuống như lá mùa thu

"Triển Chiêu!!" Bạch ảnh cấp tốc lộn vòng, Họa Ảnh đánh vút tới, giống như tia chớp dứt khoát dồn ép đường kiếm của Cự Khuyết: "Ngươi tỉnh lại mau, ta là Bạch Ngọc Đường!!" Tiếng quát khàn giọng xen lẫn tiếng hai thanh kiếm giao nhau leng keng, dội phá trời đêm

Lông mày Bạch Ngọc Đường vắn siết, mắt hoa đào bật nảy tơ máu, mặt đầy lo lắng nhìn hồng y trước mắt

Gió đêm quạt qua, thổi tan sương máu che phủ bầu trời, một tia ánh trăng màu bạc lướt xuyên qua áng mây, dần soi rõ khuôn mặt Triển Chiêu

"Triển ----" Tim Bạch Ngọc Đường giật lên kịch liệt, trong đầu nổ vang

Khuôn mặt tuấn tú như lấp kín sương mù trắng xóa, tái nhợt băng giá, không chút sức sống, con ngươi đen trong suốt như thâm đẫm máu tanh hung ác, nung đỏ chết chóc, ở dưới phần da quanh huyết thái dương âm ỷ nổi lên gân xanh tàn khốc, bờ trườn tới trán và khước mắt như hoa văn kỳ dị

Dưới ánh trăng xám lạnh, toàn thân hồng y của Triển Chiêu thâm máu đỏ gât, mũi kiếm Cự Khuyết dính đầy máu thịt, càng giống như quỷ ngục hung thần

"Triển...Chiêu..." Mũi Bạch Ngọc Đường khẽ run, trong lúc bản loạn, bảo kiếm trong tay bất giác buông lỏng

Ngay tại cái nháy mắt buông lỏng này, Triển Chiêu đột nhiên khua bay Họa Ảnh, mũi kiếm giật lên, mũi bạc ướp máu dịch chuyển tựa như ma quỷ, xoáy không bay vút, trong tích tắc vẩy ra luồng máu sáng rực, bao trọn lấy tên quỷ ảnh cuối cùng đang thoi thóp trốn dưới nóc nhà, dưới sát khí như điện đâm xuyên qua, quỷ ảnh kia rú lên một tiếng thảm thiết, rơi thẳng xuống như điều đứt dây

Hồng ảnh thành linh nhảy bật lên như làn khói máu, dứt khoát đuổi theo quỷ ảnh vừa rơi xuống đất

Bạch Ngọc Đường đột nhiên hoàn hồn nhìn lại cục diện hiện tại, thoáng chốc toát ra một người mồ hôi lạnh, điếm mũi chân, thân hình bắn ra như tia chớp đuổi theo Triển Chiêu, trong miệng quát lên: "Tiểu Kim Tử, mau tránh ra!!" Lại nói sang Kim Kiên, trọn to mắt nhìn Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu giao kích hai lần ở giữa không trung cũng chẳng có tác dụng gì, gấp đến mức đầu đổ đầy mồ hôi hột, suy nghĩ nửa ngày lại không tìm ra cách nào, việc duy nhất làm được chính là phản xạ có điều kiện ngồi xổm tại chỗ bắt đầu bới ra đủ loại bình dược đan dược, vừa bới được một nửa, đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hô của Bạch Ngọc Đường truyền đến từ trên trời, giương mắt nhìn lên, tức khắc bị dọa bay nửa cái mạng

Một cái "Xác quỷ" gào rít phóng thẳng về phía mình giống như thiên thạch, tóc dài múa tung, mắt đỏ dữ tợn, thất khiếu (*) bật máu, muôn bao nhiêu khùng bố liền có bấy nhiêu khùng bố

(*) thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) "Má ơi!!!!" Kim Kiền đặt phịch mông xuống đất, hai chân quẫy đạp, hai tay cào bới, cuối cùng dốc toàn lực lấy tư thế mông cọ đất nhanh như chớp thoát ra thật xa, ngoắc mắt nhìn "Xác quỷ" kia rút bẹp xuống đất, khuấy lên một trận bụi máu

Kim Kiền còn chưa hết hoảng hồn, lại thấy trước mắt gió tanh nổi lên khốc liệt, một hồng ảnh đáp sầm xuống trước mặt mình, kè thanh kiếm rỉ máu ngay trước chớp mũi mình

"Triển, Triển Triển đại nhân?!" Kim Kiền ngây ngốc ngáng đầu, sắc mặt ác quỷ của Triển Chiêu hiện ra rõ nét từng chút một

Một dòng khí lạnh nhất thời chặn ngang cổ họng Kim Kiền

Nháy mắt tiếp theo, một bóng trắng như gió lốc che ở trước mặt Kim Kiền, giọng lo lắng của Bạch Ngọc Đường truyền đến từ đỉnh đầu: "Tiểu Kim Tử, người cẩn thận, Triển Chiêu hấn ----" "Á á á á á!!! Chết chắc rồiiiiiiiii!!!" Chợt nghe Kim Kiền hét thảm một tiếng, trước mắt Bạch Ngọc Đường hoa lên, một chốc sau đã thấy người nào đó một giây trước còn ngồi lạnh run trên đất, lúc này đã nhanh như chớp vọt tới trước người Triển Chiêu, khóc trời kêu đất bắt đầu nước mắt như bão: "Này này này làn da này sao lại thành ẩm đạm như vậy, mắt lại sung huyết thành như vậy, còn trên trán ---- đây là gì á á? ! Triển đại nhân sao ngài lại thành bộ dạng như vậy? Cái, cái cái cái này hỏi ta làm sao ăn nói với Khai Phong phủ Bao đại nhân Công Tôn tiên sinh dân chúng Biện Kinh á á á á á?!" Nói xong, cánh tay nhỏ gầy còn sét đánh không kịp bưng tai cầm lấy cổ tay Triển Chiêu, có vẻ như muốn bắt mạch

Hai tròng mắt đỏ gay của Triển Chiêu bất ngờ chớp mạnh, thân hình run lên kịch liệt, bảo kiếm trong tay keng một tiếng giong lên, ánh kiếm rét căm rọi vào mắt nhỏ của Kim Kiền

"Tiểu Miêu!!!" Bạch Ngọc Đường lách mình tiến lên, cầm chặt lấy cánh tay đang giong kiếm của Triển Chiêu, quát to: "Đó là Tiểu Kim Tử!" "Kim..." Ánh đỏ trong mắt của Triển Chiêu bất chợt yếu xuống, yếu ớt nặn ra một chữ

"Đúng vậy, đúng vậy, đúng là thuộc hạ!" Kim Kiền cũng bị dọa đến mơ hồ, vừa thấy Triển Chiêu hình như có chuyển biến tốt, vội rên sắt khi còn nóng kêu to một tiếng

Con người đỏ gắt màu máu chậm chậm dời về phía Kim Kiền, tĩnh lặng bất động, dần dần, từng từng sắc máu trong mắt tán đi, từ từ khôi phục trong trẻo, đường gân xanh hung tợn dưới trán nhẹ tiêu tan, lộ ra làn da bằng phẳng, vẻ hung ác trên khuôn mặt tựa như đá băng vỡ vụn, bong ra từng mảng, trôi đi

"...Kim Kiền..." Ngón tay Triển Chiêu khẽ động, cổ tay chậm chậm rút ra khỏi tay Kim Kiền, lại chậm chậm nâng tới bên má Kim Kiền, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhẹ phớt qua bên tai Kim Kiền, trên tuấn nhan tái nhợt hiện lên một nụ cười nhạt yếu ớt: "Đừng sợ...Có Triển mỗ ở đây..." Lời còn chưa dứt, ánh sáng trong mắt Triển Chiêu thốt nhiên tắt lịm, bóng dáng đỏ thẫm ngã gục xuống đất

"Tiểu Miêu?!!" "Triển đại nhân!!!" Hai tiếng kêu hoảng hốt xoay tít theo gió, thổi về hướng trời đêm sâu thẳm

Mà ở cách đó một trượng, thiếu niên hắc y mặt không biểu cảm nhìn vào bóng người nhỏ gầy đang ngồi xôm bên cạnh Triển Chiêu, nửa khuôn mặt dưới ánh trăng bao trùm dữ tợn

Hồi 5: Đêm khuya tra thẩm tường chân tướng, thiếp thân hộ vệ giáo úy sâu

Thật đen...Thật tối..

Bên trong bóng tối khôn cùng, Triển Chiêu loạng choạng bước đi, mỗi bước chân nện xuống như thể ngập vào bùn loãng, càng lún càng sâu

Bóng đen tràn lấp hết như sâu bọ lúc nhúc, bò trườn quanh thân, gặm nhấm cơ thể mình từng chút một, trong đầu còn lơ mơ vang lên tiếng thì thầm khe khẽ: Ngủ đi...Ngủ đi...Vĩnh viễn cũng không cần tỉnh lại..

Ngủ ----? Đúng vậy...Ngủ đi...Ngủ đi..

Ý thức giống như chiếc thấu kính vỡ nát, từng mảnh trôi đi trong vũng bùn vô tận

"Triển...Triển đại nhân..." Đột nhiên, một giọng nói thật nhỏ vang lên trong bóng đêm trống rỗng, như một con đom đóm bé nhỏ, run run bay đến trước ngực mình, dần hòa tan vào trong lồng ngực, hóa thành một vầng sáng tròn mỏng manh nhưng ấm áp, lung linh lấp lánh, tựa như bếp lửa lan tới đốt cháy bóng đêm dưới chân, kéo Triển Chiêu ra khỏi vũng bùn

"Triển đại nhân oiiiiiiiiiii!!! Triển đại nhân ngài tỉnh lại điiiiiiiii!!!" Giọng nói quen thuộc kia, giống như một tia nắng mai chói lọi xé rách màn đêm hun hút

Là...Kim...Kiền..

Kim Kiền..

Quầng sáng màu cam trên ngực như thể đang sống, mạnh mẽ phun trào như suối nước, hùng dũng ngấm vào xương thịt tứ chi, rót vào lòng bàn chân rồi tràn ra bốn phía, hòa tan bóng đen dằng dặc vây phủ quanh mình,

cả không gian dần được quang sáng màu cam ôm gọn, tựa như trời xuân nắng ấm, ve vuốt tâm thần

Giọng nói quen thuộc vọng đến từ xa xa lại rõ rệt hơn vài phần

"Triển đại nhân oii!! Triển đại nhân...Khụ khụ khụ, khát chết ta ---- Bạch Ngũ gia, ngài thay ca một tý, ta đi uống miếng nước trước đã ----" "Tiểu Kim Tử, người có chắc khóc la om sòm bên tai Thối Miêu như vậy sẽ có tác dụng?" "Khụ khụ, ta nói này Bạch Ngũ gia, hiện tại Triển đại nhân đã uống thuốc rồi, châm cũng đã đâm, ngài cũng đã giúp Triển đại nhân vận công điều khí, nội tức bình thường, mạch tượng bình thường, nhưng vẫn không thể tỉnh lại, vậy nhất định trước đó tinh thần của Triển đại nhân đã bị tổn thương! Cho nên, bây giờ việc quan trọng hơn hết chính là đánh thức Triển đại nhân, giúp khôi phục lại thần trí, mới có thể lập ra phương án trị liệu tiếp theo!" "Kim giáo úy nói phải, tại hạ cũng thấy lay tỉnh Triển hộ vệ chính là việc cấp bách nhất." "Nghe không, nghe không, cả Công Tôn tiên sinh cũng nói vậy rồi, Bạch Ngũ gia người còn ý kiến ý cò gì nữa?" "Khụ, được rồi, kêu thì kêu! E hèm! Mèo Thối! Mèo Chết! Mèo Lười! Người muốn ngủ tới khi nào? Nếu không chịu tỉnh dậy, Ngũ gia ta lập tức đập bỏ Khai Phong phủ!" "Khụ ---- Ngũ gia, ngài, ngài, cái này cái này cũng hơi quá rồi?" "Không phải muốn kích động con Mèo Thối này sao? Kêu như vậy bảo đảm có hiệu quả!" "Lời của Bạch thiếu hiệp cũng có đôi chút hợp lý." "Quả nhiên vẫn là Công Tôn tiên sinh có tầm nhìn. Khụ khụ, Thối Miêu, nếu như người không dậy, Ngũ gia ta liền đem...đem Tiểu Kim Tử bán cho thanh lâu làm tiểu sai vặt!" "Phụt ---- khụ khụ..." Bạch...Ngọc Đường..

Một ý nghĩ luân quanh ngực Triển Chiêu, rồi từ yết hầu vọt thẳng lên kẽ răng

"Ồn...quá..." Giọng nói khàn khàn suy yếu gần như không thể nghe rõ, nhưng lại làm cho tiếng nhón nháo trong phòng tắt ngấm một cách thần kỳ

Yên tĩnh một lát

"Triển đại nhân tỉnh rồi!!" Một tiếng hét kéo lên quăng tám thành công đánh văng hai mí mắt đang nhắm chặt của Triển Chiêu

Tia sáng màu cam ấm áp dịu dàng chiếu vào trong tròng mắt, ngay sau đó, một cái đầu xông phốc ra, trợn đôi mắt nhỏ bắt đầu liến thoắng: "Triển đại nhân oiii, rốt cuộc ngài cũng tỉnh rồi!! Không thoải mái chỗ nào? Nóng đầu choáng váng hay là tay chân lạnh cóng?" "Nói lung tung gì chứ!" Một bàn tay gạt cái đầu này qua một bên, một đôi mắt hoa đào đột ngột tới gần: "Thôi Miêu, người còn nhận ra ta không?" "Đúng vậy đúng vậy, Triển đại nhân, ngài còn biết ta là ai không?" Mắt nhỏ lại chen tới

"Kim Kiên...Bạch huynh..." Triển Chiêu hữu khí vô lực chậm chạp nói: "Các người...ồn quá..." "Thôi Miêu! Người đúng là không nhìn được tâm người tốt!" Giọng điệu của Bạch Ngọc Đường nghe thì có vẻ không tốt, nhưng biểu cảm trên mặt lại vui sướng dị thường

"Thật tốt quá, Triển đại nhân bình thường!" Kim Kiên đứng nhồm dậy, mừng rỡ báo cáo với người phía sau. Người phía sau lập tức đứng lên đi tới trước giường, đánh giá Triển Chiêu từ trên xuống dưới một lượt

"Triển hộ vệ ----" Công Tôn tiên sinh thở ra một hơi thật dài: "Người rất xứng bậy!" "Ta...Làm sao?" Trong đầu Triển Chiêu trống rỗng, lòng đầy nghi hoặc hỏi

Một phòng trầm mặc

Công Tôn tiên sinh ném tầm mắt về phía Kim Kiên

Kim Kiên vò đầu bứt tai cả buổi, đột nhiên mắt nhỏ sáng ngời, mở miệng lại tuôn ra một tràng lời vuốt mông ngựa: "Triển đại nhân ngài không nhớ rõ sao? Lúc ấy chúng ta bị một bày ác quỷ bao vây, mắt thấy sắp nguy tới nơi, ngay tại lúc chỉ mảnh treo chuông muôn vàn nguy cấp, Triển đại nhân ngài liền được thần tiên phụ trợ võ thần lâm thế, giống như thần tướng hạ

phàm đại triển thần uy, võ công cái thế một phát tới trời, đánh bọn giả thần giả quỷ kia đánh đến mức binh đoàn tan rã, âm âm ào ào giống như nước sông thao thao..." "Bốp!" Một bàn tay cốc vào trán Kim Kiên

Bạch Ngọc Đường đưa tay đẩy Kim Kiên sang bên, mắt hoa đào nhìn cố định Triển Chiêu, thần sắc nghiêm nghị nói: "Triển Chiêu, ngươi ----" Dừng một chút, hít sâu một hơi: "Trước đó ngươi bị tẩu hỏa nhập ma, đánh mất thần trí, địch hay bạn không phân biệt được, thậm chí ----ngay cả ta và Tiểu Kim Tử cũng không nhận biết." Lời vừa nói ra, sắc mặt Triển Chiêu thoát cái trở nên trắng bệch, bất chợt vận sức, muốn nhào người ngồi dậy

"Ngươi nói cái gì?" "Bạch Ngũ gia!" Về mặt Kim Kiên sững sốt

"Bạch thiếu hiệp!" Công Tôn tiên sinh chau mày

"Có thể giấu được nhất thời không thể giấu được cả đời!" Bạch Ngọc Đường đột nhiên cất giọng, trong mắt hoa đào lóe lên tia sắc bén: "Chúng ta đều là người treo mạng trên đầu kiếm, chỉ cần giẫm sai một bước thì cũng chính là hành động nguy hại đến tính mạng. May mà lần này Triển Chiêu chưa hoàn toàn đánh mất thần trí, chưa làm hại đến người vô tội, nếu lần sau vô ý tẩu hỏa nhập ma hại người, thì dù có chết vạn lần cũng khó chuộc được tội lỗi!" Một phòng tĩnh mịch

Công Tôn tiên sinh thở dài một hơi, trầm mặc không nói gì

Kim Kiên rũ mắt, vò đầu

Bạch Ngọc Đường nói xong một tràng, rồi như thể có chút không đành lòng, khẽ nhíu hai hàng lông mày, nhìn Triển Chiêu muốn nói lại thôi: "Tiểu Miêu, ngươi..." Chỉ thấy sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt, sụp mắt im lặng một lát, sau đó nhắc mạnh mắt nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, nghiêm giọng nói: "Xin Bạch huynh kể lại ngọn nguồn chân tướng cho Triển mỗ biết!" Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng, lập tức kể lại tỉ mỉ đầu

đuôi sự việc cho Triển Chiêu, trong lúc kể còn mấy lần lôi Kim Kiền ra làm bằng chứng phụ

Triển Chiêu cau chặt mày, trầm mặc lắng nghe, dù sắc mặt thoáng vẻ nặng nề, nhưng cũng tính là bình thường, chỉ có hai tay đặt ở thành giường càng nắm càng chặt, khi nghe đến đoạn bản thân không nhận ra Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền, thậm chí suýt nữa còn lỡ tay làm bị thương Kim Kiền, lúc này trên mu bàn tay đột ngột nổ tung một đường gân xanh, ngay sau đó, một dòng máu đỏ như tơ rỉ ra từ lòng bàn tay

Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền đứng ở mép giường, không phát hiện được sự thay đổi ở dưới mắt mình

Chỉ có Công Tôn tiên sinh đứng cách đó khá xa, im lặng nhìn Triển Chiêu lặng lẽ rút hai tay nhuộm máu vào trong chăn, hơi nhúu mày

"Triển hộ vệ đã khá hơn chưa?" Giọng của Bao đại nhân nương theo cửa phòng hé mở lùa vào cùng gió đêm

Bao đại nhân, Nhan Tra Tán, Vương Triều, Mã Hán vội vàng mang theo gió đi vào trong phòng

"Đại nhân!" Triển Chiêu vội ngồi thẳng dậy muốn bước xuống giường

"Ấy, đừng động." Bao đại nhân bước nhanh lên, đỡ lấy Triển Chiêu, ánh mắt dò xét trên người Triển Chiêu kĩ càng, mới gật gật đầu, nói lỏng chân mày nói: "Tĩnh lại là tốt rồi, tĩnh lại là tốt rồi!" Vương Triều, Mã Hán đứng ở phía sau Bao đại nhân, vẻ mặt lo lắng nhìn Triển Chiêu, ước chừng tinh thần Triển Chiêu đã khá hơn, lúc này nét mặt mới dần ra vài phần

"Triển đại nhân ----" Nhan Tra Tán bước lên liếc nhìn sắc mặt của Triển Chiêu, nhẹ thở ra nói: "Ngài không sao là tốt rồi." "Nhọc chư vị lo lắng." Triển Chiêu cúi đầu ôm quyền: "Triển Chiêu đã không còn đáng ngại." Bạch Ngọc Đường nghe thế không khỏi giở ra ánh mắt khinh thường, nhỏ

giọng nói thẳm: "Mèo Thối thích cạy mạnh..." Còn Kim Kiên lại nhào lên bắt đầu báo cáo thao thao bất tuyệt: "Bao đại nhân ngài yên tâm, chỉ cần có Công Tôn tiên sinh diệu thủ hồi xuân cộng thêm thuộc hạ hiệp trợ, Triển đại nhân nhất định có thể khỏe mạnh như mới, lên trời hái trăng xuống biển bắt rùa cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt ----" "Khụ!" Lời còn chưa dứt đã bị một tiếng ho khan của Công Tôn tiên sinh cắt ngang

Công Tôn tiên sinh bước lên chắn ở trước mặt Kim Kiên, ôm quyền với Bao đại nhân nói: "Đại nhân, án này có tiến triển gì chẳng?" Sắc mặt Bao đại nhân tức thì nghiêm túc, trầm giọng nói: "Bản phủ đã hỏi qua hạ nhân và tỳ nữ của La quý phủ, trước mắt vẫn không có gì khả nghi. Trái lại, trên mười hai thi thể vừa được đưa về lại có chỗ lạ." Ánh mắt liền dời về phía Nhan Tra Tán bên cạnh

Nhan Tra Tán lập tức ôm quyền, cất giọng nói: "Khám nghiệm tử thi cho thấy mười hai nữ quý bị Triển đại nhân...bắt giết, đều là nữ tử trẻ tuổi cải trang thành, vả lại xem qua sắc mặt của các nàng ấy, trông mắt đều đỏ ngầu, da thịt phát đen, giống với triệu chứng trúng độc, nhưng rốt cuộc là loại độc gì, khám nghiệm tử thi cũng không nói rõ." Nói đến đây Nhan Tra Tán ngừng một chút, nhìn chung quanh một vòng mới nói tiếp: "Trừ những thứ đó ra, các nữ tử này đều có tướng mạo xinh đẹp, hơn nữa ---- da thịt trên tay mềm mại, khớp xương nhỏ mảnh, không có vết chai khi làm việc nặng ----" "Hả? Lẽ nào là thiên kim phú gia?" Bạch Ngọc Đường nói

Nhan Tra Tán liếc nhìn Bạch Ngọc Đường, trên hai gò má trắng nõn lan ra sắc đỏ: "Toàn bộ nữ tử này đều đã...đã không còn trong trắng..." Yên tĩnh một lát

Trẻ tuổi xinh đẹp..

Không làm việc nặng..

Đã không còn trong trắng..

Á..

Mí mắt Kim Kiên giật nảy, từng đợt sóng điềm xấu nhấm thẳng vào võ đại não

Không phải là tư tưởng ta không lành mạnh! Thật sự là trước giờ ta bị cái ngành đặc thù nào đó làm hại không ít ----- thêm nhiều dấu hiệu hợp lại như vậy mà bắt ta không suy nghĩ lệch lạc thì quả là làm khó năng lực liên tưởng của ta mà..

"Chẳng lẽ là..." Triển Chiêu nhú mày, thì thào độc thoại

"Hả!" Bạch Ngọc Đường chắc lưỡi: "Đừng nói lại là hoa khôi thanh lâu linh tinh gì đó chứ?" "Rất có thể!" Công Tôn tiên sinh khẽ cau mày, xe râu nhìn Bao đại nhân nói: "Đại nhân, không bằng vẽ lại hình dáng của tất cả nữ tử này làm hình cáo thị, dán rải khắp Biện Kinh tìm người, đồng thời lệnh cho nha dịch trong phủ cầm theo bức họa tuần tra các thanh lâu lớn nhỏ trong thành Biện Kinh, có lẽ sẽ tìm được một chút manh mối." "Bản phủ đang có ý này!" Bao đại nhân gật đầu, cao giọng nói: "Vương Triều, bây giờ ngươi đi mời họa sư đến đây phác họa lại hình dáng của tất cả nữ tử, đến sớm ngày mai nhất thiết phải đem bức họa mười hai nữ quý vô danh này dán cáo thị toàn thành, công bố tìm người." "Vâng!" Vương Triều ôm quyền, quay người đi ra

"Dưới đây ----" Bao đại nhân thở ra một hơi thật dài, liếc nhìn Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh gật đầu, sắc mặt Bao đại nhân hơi trầm xuống, ra lệnh: "Mã Hán, đưa thiếu niên kia vào đây." "Vâng!" Mã Hán ôm quyền ra khỏi cửa, không bao lâu liền dẫn theo một người tiến vào

Người này vận hắc y đi chân trần, mặt cứng như đá, đứng ở chính giữa phòng giống như cọc gỗ, đôi con ngươi tối đen thât thần rỗng tuếch, thêm vào đó là gương mặt nửa xinh đẹp nửa xấu xí quái dị vạn phần

Chính là thiếu niên hắc y rất giống Băng Cơ kia

"Người tên họ là gì? Nhà ở đâu? Trong nhà còn có người thân không?" Bao đại nhân quan sát trên dưới thiếu niên một phen, lên tiếng hỏi, xét thấy người này coi như đã cứu đám người Kim Kiên một lần, nên ngữ khí đặt câu hỏi cũng nhẹ nhàng hơn

Nhưng thiếu niên kia lại như không nghe thấy, vẫn cứ đứng thẳng đó, ngay cả mí mắt cũng không động đậy mảy may

Bao đại nhân ngẩn ra, nhắc cao giọng hơn vài phần: "Người có nghe được câu hỏi của bản phủ?" Thiếu niên tiếp tục trầm lặng, chỉ có hai con ngươi tối đen như mực lia về một góc

Mọi người nhìn theo ánh mắt thiếu niên, vừa khéo nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Kim Kiên

Có làm hay không đây? Đều nhìn ta chằm chằm làm cái gì?! Kim Kiên chỉ cảm thấy da đầu run run, sức ép gia tăng mãnh liệt, đành phải kiên trì trừng lại, kêu lên: "Nè nè, Bao đại nhân hỏi người kia! Mau trả lời đi chứ!" "Trả lời?" Thiếu niên kia cứng rắn trừng mắt với Kim Kiên, hơi nghiêng đầu: "Phải, trả lời, sao?" "Đương nhiên!" Da mặt Kim Kiên không kìm được co giật hai cái

"Ừm." Thiếu niên gật đầu, lại chậm rãi xoay đầu nhìn về phía Bao đại nhân, giọng cứng nhắc không âm điệu: "Băng Vũ, không có, tử tử." Ba từ bật ra liên tiếp, mọi người nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, suy nghĩ vòng vo mấy lượt mới hiểu được thiếu niên này đang trả lời câu hỏi của Bao đại nhân

"Người tên là Băng Vũ, không có nhà, còn có một tử tử phải không?" Bao đại nhân nói

Thiếu niên tự xưng Băng Vũ gật đầu

"Tỷ tỷ người là ai?" Công Tôn tiên sinh truy hỏi

Băng Vũ nghe thấy câu hỏi, trong con ngươi đen đúa không gợn sóng xẹt qua một tia sáng, chậm rãi quay đầu quắc mắt trừng thẳng Kim Kiên, mãi đến khi Kim Kiên bị trừng đến sợ hãi toàn thân, mới chậm rì nhả ra hai chữ

"Băng Cơ." Trong phòng nhất thời bao trùm tĩnh mịch

Tuy dựa vào tướng mạo của thiếu niên này mọi người đã đoán được ít nhiều, nhưng khi nghe chính miệng thiếu niên này nói ra, vẫn có phần nào rung động

Ánh mắt mọi người nhìn về thiếu niên kia nhất thời xen lẫn phức tạp

Ánh mắt Kim Kiên nhìn Băng Vũ lại đủ loại rối rắm

Hự! Người này quả nhiên có quan hệ với Băng Cơ cô nương! Khoan đã! Chẳng lẽ ---- tên này cứ luôn trùng mắt với ta ---- là vì..

Kim Kiên đột nhiên giật thót một cái

Hắn biết Băng Cơ cô nương vì bảo vệ ta mới, mới ---- cho, cho nên ---- tới tìm ta báo thù?! Nghĩ vậy, Kim Kiên bất giác liếc nhìn Băng Vũ lần nữa, thấy đôi mắt của thiếu niên hắc y giống hệt như vực sâu không đáy, tối tăm hun hút, làm người ta sờn tóc gáy, nhất thời rùng mình một cái, cọ cọ lùi về phía sau hai bước

Băng Vũ nhìn thấy cử động của Kim Kiên, chậm rãi cup mi mắt

"Băng Vũ." Bao đại nhân hắng giọng, trên khuôn mặt nghiêm nghị lướt qua một tia không đành lòng, tiếp tục hỏi: "Vậy người cũng biết ---- Băng Cơ cô nương đã..." "Tỷ tỷ, đã chết." Băng Vũ nhấc mắt, mặt không chút thay đổi nói: "Cho nên, Băng Vũ, đến Khai Phong phủ ----" Nói đến đây, trong con ngươi sâu thẳm của Băng Vũ thành linh bắn ra hai tia sáng bén ngót, bắn vụt về phía tông lục phẩm giáo úy nào đó: "Tìm Kim Kiên." Lời

còn chưa dứt, sát khí toàn thân thiếu niên đột ngột tăng mạnh, mọi người trong phòng đồng loạt biến sắc

Sắc mặt Triển Chiêu trắng bệch, thân hình vừa động, không ngờ bạch ảnh bên sườn giương lại nhanh hơn mình mấy lần, tích tắc đã vọt đến bên cạnh Kim Kiên, một tay kéo Kim Kiên ra sau lưng

"Tiểu tử thôi, ngươi muốn làm gì?" Bạch Ngọc Đường lạnh giọng quát

Ánh sáng u ám trong mắt Băng Vũ dần yếu đi, lại biến thành một bộ mặt tê liệt

Mọi người không khỏi thềm thở phào một hơi, chỉ có Triển Chiêu đang nhìn chăm chú thân thể gầy gò được Bạch Ngọc Đường bảo vệ sau lưng, là lại âm thầm siết chặt nắm đấm

"Băng, Băng Băng Băng Băng Vũ đúng không, đó, đó đó đó, ta, ta ta ta nói rõ ràng trước đã!" Kim Kiên rúc ở phía sau Bạch Ngọc Đường run cầm cập thò ra một cái đầu, đầu lưỡi run bần bật nói: "Có, có câu oan có đầu nợ có chủ, tỷ tỷ Băng Cơ của ngươi là bị tên Giang Xuân Nam đáng giết ngàn đao đó hại chết!! Ngươi muốn báo thù thì trăm ngàn lần cũng đừng xách dao giết heo mà tông nhầm cửa đó!!" Băng Vũ có vẻ không hiểu, chéch đầu đi, nhìn Kim Kiên nói: "Kim Kiên, vì sao sợ, Băng Vũ?" "Ôi chao?" Kim Kiên nhất thời sừng sốt

Ngũ quan của Băng Vũ cứng đờ, hai con ngươi đen sâu hút, giọng bằng phẳng chậm rãi nói: "Băng Vũ, bảo vệ Kim Kiên." Nói xong, liền bước đến gần Kim Kiên, ngấp ngừng một chút, lại thụt lùi về, chậm rãi sụp mi mắt, giọng hơi thấp: "Kim Kiên, không cần, sợ Băng Vũ." Cuối cùng, lại giương mắt liếc nhìn Kim Kiên

Nét mặt vẫn như cũ không chút biểu cảm, nhưng không biết vì sao mọi người lại nghĩ được một thứ mùi gọi là, "Đáng thương"

Hai mắt Kim Kiên tức thì trợn to như hai trái nho

Là ta ảo giác thôi ảo giác thôi ảo giác thôi?!!!!! Sao ta cứ như nhìn thấy một con cún con bị bỏ rơi vậy hả? Chớ nói Kim Kiên, những người khác cũng chưa thể hoàn hồn

Cuối cùng, vẫn là Nhan Tra Tán có năng lực chống chọi mạnh nhất, tiên phong gọi hồn về, hỏi: "Băng Vũ, người nói người đến đây là để bảo vệ Kim Kiên?" Băng Vũ gật gật đầu

"Vì sao phải bảo vệ Kim Kiên?" Nhan Tra Tán truy vấn

"Kim Kiên, nguy hiểm, phải bảo vệ." Nói xong, bỗng nhiên trên mặt lại nảy lên nét hung tợn: "Muốn, báo thù." Không khí trong phòng thoáng chốc đông lại thành băng

Bạch Ngọc Đường rút phăng bảo kiếm ra, chĩa thẳng vào chóp mũi Băng Vũ: "Tiểu tử thôi, người nói năng lộn xộn gì hả? Một chốc thì nói phải bảo vệ Kim Kiên, một chốc lại nói muốn báo thù? Nếu người còn nói chuyện không rõ ràng, Bạch Ngũ gia lập tức tưới máu tươi người năm bước!" Kim Kiên lại nhân cơ hội này lết lết ra sau mấy bước, vừa lùi vừa lải nhải trong miệng: "Hự, đầu của tiểu tử này có phải bị đập mạch rồi không? Câu trước không nói câu sau, râu ông nọ cắm cằm bà kia...Rốt cuộc là muốn bảo vệ ta hay là muốn giết ta đây?" Nói xong, lại bất tri bất giác lùi về bên cạnh giường Triển Chiêu

"Băng Vũ, người cũng biết, Băng Cơ cô nương là vì bảo vệ Kim Kiên nên mới bị Giang Xuân Nam giết chết?" Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo, cứ như một tia sấm sét giữa trời quang nổ đùng trên đỉnh đầu Kim Kiên

"Hít ----" Kim Kiên hít ngược vào một ngậm khí lạnh, vắn mạnh đầu nhìn về phía vị tứ phẩm hộ vệ nào đó

"Tiểu Miêu?" Bạch Ngọc Đường trợn trừng mắt hoa đào, kinh hô: "Người nói cái quái gì vậy hả?" Mọi người trong phòng lại kinh ngạc vắn phần trợn mắt nhìn Triển Chiêu

Băng Vũ vẫn không thay đổi sắc mặt, chỉ có ánh mắt là dời từ Kim Kiên về phía Triển Chiêu đang ngồi thẳng tắp trên giường

Đôi con ngươi đen trầm tĩnh như nước của Triển Chiêu bình tĩnh liếc nhìn Kim Kiên, rồi lại chuyển về phía Băng Vũ, chậm giọng nói: "Kỳ thật người Băng Cơ cô nương muốn bảo vệ ---- là Triển mỗ." "Hít hít ----" Kim Kiên suýt nữa bị khí lạnh hít vào trong miệng làm nghẹt chết

Mà mọi người còn lại trong phòng, bao gồm cả Bạch Ngọc Đường, đều sợ đến nghẹt người

Trong con ngươi tối đen của Băng Vũ chợt lóe lên một tia sáng âm u rồi vụt tắt

"Giang Xuân Nam vốn muốn giết Triển mỗ, người Băng Cơ cô nương muốn bảo vệ cũng là Triển mỗ, có điều không biết vì sao ngay lúc đó Giang Xuân Nam lại đổi ý muốn giết Kim giáo úy. Âm kém dương sai, Băng Cơ cô nương mới chết dưới kiếm của Giang Xuân Nam. Nhưng, cái chết của Băng Cơ cô nương tuyệt đối không thoát được can hệ với Triển mỗ!" Một phòng tĩnh mịch

Bao đại nhân trợn mắt, Công Tôn tiên sinh nhíu mày, Bạch Ngọc Đường đờ ra, Nhan Tra Tán chết lặng một lúc lâu sau, đột nhiên vẻ mặt bình tĩnh, đảo mắt nhìn về phía tòng lục phẩm giáo úy nào đó đã muốn trợn mắt há mồm

Chuyện, chuyện này là sao? Tại sao Tiểu Miêu lại đột nhiên toát ra một câu như vậy? Kim Kiên cứng ngắc triệt để, đứng ngốc tại chỗ

"Cho nên." Triển Chiêu dồn sức đỡ nửa thân trên, cao giọng nói: "Nếu người muốn thay tở tở báo thù, chớ đến tìm Kim giáo úy, cứ tới tìm Triển Chiêu ta!" Dưới ngọn đèn lắc lư, khuôn mặt của thanh niên tuấn tú tiêu tụy, môi mỏng tái nhợt, chỉ có một đôi con ngươi đen láy sáng rực, trong suốt như nước, kiên nghị không suy suyễn. Chẳng, chẳng lẽ ---- Tiểu, Tiểu Miêu...đây, đây đây là đang, đang bảo vệ ta?!! Kim Kiên chỉ cảm thấy ngực co thắt một trận, bỗng dưng có hơi khó thở, còn thêm tay chân phát run, ngực lấp kín, da đầu tê dại, một loạt các triệu chứng bất thường

Đây, đây đây đừng, đừng nói là..

Ái á á á! Thần linh ở đâu! Đừng nói là ngay cả ông trời cũng không quen nhìn một nhân vật thần tượng thập toàn thập mỹ như Tiểu Miêu, lại vì bảo vệ một nhân vật nhỏ nhít không đáng để mắt tới như ta, mà giáng xuống trời phạt chứ?!!!! Nghĩ vậy, Kim Kiên chợt thấy sau lưng mình mồ hôi lạnh chảy ra ồ ạt, suýt nữa quỳ rạp xuống đất thắp nhang khấn vái ngay tại chỗ

Một trận đấu tranh tâm lý bi tráng này của Kim Kiên mọi người tất nhiên không rảnh để tâm, lúc này, vẻ mặt của tất cả mọi người đều nặng trĩu, trừng mắt nhìn thiếu niên hắc y ở giữa phòng

"Triển, Chiêu ----" Băng Vũ chậm rãi phun ra hai chữ này, cứ như hai cây búa tạ nện vào ngực mọi người

Bạch Ngọc Đường nắm chặt bảo kiếm, trong mắt hoa đào ngưng tụ sát khí, lạnh lùng trừng mắt với Băng Vũ, dường như chỉ cần Băng Vũ khẽ cử động, sẽ lập tức chém chết ngay tại chỗ

"Băng Vũ, hiểu được." Băng Vũ chậm rãi cụp mắt xuống, một lúc lâu sau mới nâng hai mắt lên: "Tở tở, thích, Triển Chiêu." Hả?! Những lời này

vừa nói ra, tất cả mọi người đều phát ngốc một trận, không khí trong phòng cũng nhất thời trở nên quái gở

"Băng Vũ, không giết Triển Chiêu, không giết Kim Kiên." Băng Vũ hơi nhắc cao giọng nói: "Băng Vũ bảo vệ, Kim Kiên, là vì, báo thù." Lần này, rốt cuộc mọi người đã hiểu được đôi chút

"Ý của ngươi là, ngươi bảo vệ Tiểu Kim Tử, là vì báo thù thay cho tử tử ngươi?" Bạch Ngọc Đường nheo mắt hoa đào lại hỏi

Băng Vũ gật đầu

"Ngươi nói rõ ràng cho ta xem!" Bạch Ngọc Đường tiếp tục hỏi

Băng Vũ nhẹ nhíu mày: "Giết, Giang Xuân Nam, bọn chúng không cho phép, phé nội lực Băng Vũ, Băng Vũ, không thể báo thù, biết, Kim Kiên nguy hiểm, bảo vệ Kim Kiên, về sau, có thể báo thù." "Ngươi nói là ---- ngươi muốn giết Giang Xuân Nam lại có người ngăn cản, thậm chí còn phé đi nội lực của ngươi, vì vậy nếu ngươi đảm bảo được sự an toàn của Kim Kiên, về sau mới có cơ hội báo thù?" Công Tôn tiên sinh nghĩ ngợi một lát liền tổng kết ra trọng điểm, thuật lại một lần

Băng Vũ gật đầu

" 'Bọn chúng' trong lời ngươi nói là ai?" Bao đại nhân lên tiếng hỏi

Trong mắt Băng Vũ chợt phát ra một tia sáng lạnh, giọng nói lần đầu tiên đôi từ cứng nhắc sang rét lạnh: "Hỏa sứ." "Hỏa sứ?" Bao đại nhân hí mắt: "Là ai?" "Không biết." Băng Vũ rũ mắt, chậm rãi lắc đầu: "Băng Vũ, sát sĩ, không cần xưng, không biết." "Băng Vũ ngươi là ---- sát thủ?" Công Tôn tiên sinh hỏi xen vào

"Sát sĩ." Băng Vũ đính chính, ngẫm nghĩ, lại thêm một câu: "Trước kia, đuổi giết, Kim Kiên, Triển Chiêu." Lời vừa nói ra, mọi người lập tức liên

tướng đến đoàn quân sát thủ hắc y vô tri vô giác gặp phải nhiều lần trước đây, tức thì sắc mặt có chút không tốt. "Hóa ra tiểu tử thối người chính là cái tên sát thủ mặt nạ truy giết chúng ta trước đây!" Bạch Ngọc Đường cơ hồ muốn xách bảo kiếm chém xuống hai nhát cho hả giận, nghiêng răng ken két nói: "Lúc đó chúng ta bị người hại thảm!" Băng Vũ cúi đầu, giọng rầu rĩ: "Mệnh lệnh, Băng Vũ, phải, phục tùng!" "Hừ?" Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng: "Vậy tại sao bây giờ người lại không cần phục tùng mệnh lệnh? Còn chạy xông xộc đến đây thề thốt phải bảo vệ người trước kia người truy giết?" Băng Vũ chậm rãi ngẩng đầu, trên gương mặt như bị đông lạnh băng tuyết dần nứt ra một màu thê lương: "Tỷ tỷ, đã chết, bọn chúng, không thể, uy hiếp Băng Vũ, Băng Vũ, không cần, tiếp tục, phục tùng mệnh lệnh." Trong phòng bất giác yên lặng, ngay cả giọng nói lạnh nhạt của Bạch Ngọc Đường cũng không phát ra

"Bọn chúng vẫn luôn...dùng Băng Cơ cô nương để uy hiếp người tuân theo chỉ thị?" Nhan Tra Tán thấp giọng hỏi

Băng Vũ gật đầu một cái

"Người và tỷ tỷ người..." Thần sắc Nhan Tra Tán tối sầm, dường như không thể nói được nữa

"Tỷ tỷ, người thân, với Băng Vũ, rất tốt!" Băng Vũ nói: "Vì tỷ tỷ, Băng Vũ, tới đây, bảo vệ Kim Kiên." Bao đại nhân xe rêu trầm ngâm một lát, gương mặt nói: "Vì sao bảo vệ Kim giáo úy thì có thể báo thù?" "Tỷ tỷ, từng nói, bảo vệ Kim Kiên, mới có thể, ngăn cản chủ nhân." "Chủ nhân?!" Giọng Bao đại nhân chột nhác cao, ánh mắt không khỏi lia về phía Công Tôn tiên sinh

Sắc mặt Công Tôn tiên sinh hơi tối xuống: "Chủ nhân trong lời của người là ai?" Băng Vũ lắc đầu: "Tỷ tỷ biết, Băng Vũ không biết." Mọi người trong phòng đồng thời sa sầm mặt

"Băng Vũ, những nữ quỷ đêm nay có phải là người hại Kim giáo úy?"
Bao đại nhân hỏi

Băng Vũ gật đầu, sau đó lại lắc đầu

"Người gật đầu rồi lắc đầu là có ý gì?" Công Tôn tiên sinh hỏi

"Vẫn còn ----" Băng Vũ ngẩng đầu: "Kim Kiên, nguy hiểm." "Ý người là còn những kẻ khác nữa?" Công Tôn tiên sinh phỏng đoán

Băng Vũ gật đầu, lại dịch tầm mắt về phía Kim Kiên: "Băng Vũ, bảo vệ Kim Kiên." Như thể sợ Kim Kiên không tin, lại kéo giọng cao hơn vài phần: "Băng Vũ, không có, nội lực, nhưng mà, Băng Vũ, có thể bảo vệ Kim Kiên, tin tưởng, Băng Vũ!" "Ta..." Kim Kiên nhìn khuôn mặt tê liệt của Băng Vũ, đột nhiên cảm thấy cổ họng như bị cái gì chèn chặt, một lúc lâu sau cũng không nói ra được một chữ

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhau, cân nhắc một lát, rốt cuộc Bao đại nhân hắng giọng, cho ra tổng kết: "Nếu đã như vậy, Kim giáo úy, từ ngày mai trở đi, người phụ trách trông nom Băng Vũ." "Ôi chao?" Kim Kiên sững sờ

"Trông nom thật tốt." Công Tôn tiên sinh mỉm cười với Kim Kiên

Kim Kiên chợt thấy sống lưng lạnh run, vội ôm quyền đáp lời: "Thuộc hạ tuân lệnh!" Ấc, sao Công Tôn gậy trúc lại cười quái đản như vậy? Có loại dự cảm không lành! Bao đại nhân gật gật đầu, đứng dậy hướng tới Triển Chiêu nói: "Triển hộ vệ, người tạm ở đây dưỡng thương ----" Còn chưa nói xong đã thấy Triển Chiêu đột ngột ngồi thẳng dậy, ôm quyền cất giọng nói: "Đại nhân, Triển Chiêu đã không còn trở ngại, ngày mai lập tức có thể nhận nhiệm vụ!" "Triển hộ vệ!" Bao đại nhân trầm nét mặt: "Chẳng lẽ người không nghe lệnh của bản phủ?!" "Triển Chiêu..." Triển Chiêu nhú mày, đang muốn mở miệng lại bị Bạch Ngọc Đường ở một bên chặn mất

"Thôi Miêu, ngươi cứ an tâm dưỡng thương!" Bạch Ngọc Đường trừng mắt liếc Triển Chiêu một cái, lại hướng sang Bao đại nhân ôm quyền, nghiêm mặt nói: "Nếu Bao đại nhân có gì phân phó, Bạch Ngọc Đường không chối từ!" "Làm phiền Bạch nghĩa sĩ!" Bao đại nhân vui vẻ nói

"Triển hộ vệ, ngươi cứ nghỉ tạm vài ngày, nên tránh hao thần động khí." Công Tôn tiên sinh tiến lên nhắc nhở

"Công Tôn tiên sinh, Triển Chiêu..." "Được rồi, cứ quyết định như vậy đi." Bao đại nhân vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu: "Nghỉ ngơi thật tốt." Nói xong, dẫn mọi người rời khỏi phòng

"Triển đại nhân ngài yên tâm, bây giờ thuộc hạ về phòng chế cho ngài mấy viên thuốc bổ thân, không ra ba ngày, Triển đại nhân ngài nhất định khỏe mạnh như thường ăn ngon ngủ say!" Kim Kiên rời đi sau cùng hướng tới Triển Chiêu vỗ ngực cam đoan

Ván cửa vừa nhẹ khép lại, trong phòng liền phục hồi yên tĩnh, từng tia ánh trăng sáng tỏ xuyên qua cửa sổ rọi vào trong, nhẹ nhàng bao phủ lấy màn giường

Triển Chiêu khẽ thở dài một hơi, lưng dựa hờ vào thành giường, bàn tay níu lấy ngực, chân mày nhíu lại, đôi mi dài khép chặt hơi run rẩy, run run đáp xuống hai mảnh sáng trong

* Tai nghe chim sẻ kêu nắng sớm, gió thu mây khói tản sương lam

Trời vừa tờ mờ sáng, đội ngũ Bao đại nhân vừa rời khỏi Khai Phong phủ, Nhan Tra Tán liền ôm hai cuộn tranh to tướng đi vội đến viện Phu Tử, tới trước sương phòng của Công Tôn tiên sinh, gõ cửa nói: "Công Tôn tiên sinh, Nhan Tra Tán cầu kiến." "Vào đi." Giọng Công Tôn tiên sinh bên trong phòng hơi lộ vẻ mệt mỏi

Nhan Tra Tán đẩy cửa bước vào, chỉ thấy Công Tôn tiên sinh đang ngồi ở trước bàn sách, một tay cầm bút, một tay lật xem hồ sơ, dưới đôi mắt phượng quang thâm che kín, rõ là cả đêm không ngủ

"Nhan huynh đệ, có phát hiện gì không?" Nhìn thấy Nhan Tra Tán vào phòng, Công Tôn tiên sinh buông bút lông trong tay xuống, ngẩng đầu hỏi

Nhan Tra Tán cũng có vẻ mặt hốc hác đặt vội đồng tranh cuộn trong tay xuống, thật cẩn thận rút ra hai cuộn trong số đó, vừa trải ra từ từ, vừa thấp giọng nói: "Công tôn tiên sinh, cả đêm qua Nhan mỗ đã nghiên cứu tỉ mỉ số tranh chữ mang về từ thư phòng La phủ, phát hiện trong hai bức họa sơn thủy này quả thực có điều kỳ quái." "Sao?" Công Tôn tiên sinh đi hai bước tới bên cạnh Nhan Tra Tán, ngưng mày định mắt quan sát: "Phát hiện ra sao?" "Công Tôn tiên sinh mời xem!" Nhan Tra Tán đẩy cửa sổ ra, dựng dọc bức họa dưới ánh mặt trời: "Nếu đem hai bức họa này chiếu dưới ánh sáng, có thể nhìn thấy trên trang giấy vẽ này có con dấu đặc biệt." Công Tôn tiên sinh nheo mắt phượng lại, quan sát tinh tế, chỉ thấy dưới ánh nắng sớm chiếu rọi, trên trang giấy vẽ hiện ra lơ mơ một vòng tròn, mà vòng tròn này, chính là chữ "Vạn" tạo thành từ năm kiểu chữ khác nhau đầu đuôi nối tiếp, nét bút tuyệt mỹ, kỹ thuật tinh xảo

"Đây..." Công Tôn tiên sinh ngẩn ra, như chợt nghĩ đến điều gì đột nhiên hít ngược vào một ngụm khí lạnh: "Chẳng lẽ là?" Lời còn chưa dứt, bất thành linh nghe thấy bên trong sương phòng chéch phía đối diện truyền đến một tiếng thét inh tai thấu tận chân trời

"Á á á á á!! Sao người lại ở trong đây?" Hai tay đang giơ bức họa của Nhan Tra Tán bị tiếng thét chói tai này dọa tới phát run, bất giác thu về, hé ra khung cửa sổ bị bức họa che khuất, ba gian sương phòng đối diện cửa sổ tức thì nhìn không sót thứ gì

Chợt nghe hai tiếng nổ "Rầm, rầm" nối nhau, trong hai gian phòng trái phải cùng lúc lao ra hai bóng người một đỏ một trắng, cứ như hai tia chớp

bắn tới bên ngoài cửa phòng trung gian, một người phá cửa, một kẻ nhảy cửa sổ, vọt vào trong sương phòng chẳng phân biệt được trước sau

"Kim Kiên?!" "Tiểu Kim Tử?!" Tiếng kinh hô của Ngự Miêu nào đó và Bạch Thủ nào đó phát ra một trước một sau

Ngay sau đó, im ắng một lát

Tiếp đó nữa, trong phòng lại phát ra một trận leng keng lách cách

"Tiểu tử thôi, sao ngươi lại ở đây?" Con chuột nào đó nổi giận tung nóc nhà

"Vù vù vù ----" Một luồng gió lạnh xoáy quanh phóng ra, làm cửa phòng của giáo úy nào đó bị thổi trúng "Rầm" một tiếng mở toang

Ba người vội vã đi ra khỏi phòng, hay nói là, hai người xách theo một người trở ra

Vị Ngự Miêu đại nhân bên trái này, khuôn mặt tuấn tú giống hệt ván quan tài, còn vị Cẩm Thủ thiếu hiệp bên phải kia, mũi nhọn đen kịt y đúc đáy nồi sắt. Mà cái vị phải phiền đến hai người này đồng lòng nắm cổ áo lôi ra khỏi cửa, hắc y cao gầy, mặt liệt giống như đá, chính là Băng Vũ

"Bên cạnh, bảo vệ Kim Kiên, tại sao, nổi giận?" Vị mặt liệt nào đó một mặt bị tha ra khỏi viện Phu Tử, một mặt còn thả ra câu nghi vấn

Trả lời hần là một phát "Sét đánh vô địch Bạch Thủ quyền" của con chuột nào đó

"Đau!" "Tiểu tử thôi, câm miệng!" "Thực, đau." "Còn kêu! Nếu kêu nữa ta lập tức khâu miệng ngươi lại!" "Bạch huynh, thủ hạ lưu tình." "Thực, lạnh...Hất xì!" "Có làm hay không! Nói đến là đến nói đi là đi, rốt cuộc bây giờ còn có ai quan tâm đến quyền riêng tư của người khác nữa hay không

hả? Á, hắt xì!" Từ trong phòng của giáo úy nào đó vọng ra tiếng la hét không rõ nghĩa

"Công Tôn tiên sinh, việc này..." Nhan Tra Tán theo dõi xong toàn bộ quá trình, ngơ ngác nhìn qua thủ tịch sư gia bên cạnh

Công Tôn tiên sinh thở ra một hơi dài thượt: "Triển hộ vệ quả nhiên không chịu nghe theo lời khuyên nằm trên giường tịnh dưỡng, haizz ----" Nói xong, chậm rãi quay người vào phòng, không bao lâu, liền lấy...lấy hai bộ áo choàng đi ra, đưa một bộ cho Nhan Tra Tán

Nhan Tra Tán ngơ ngác nhận lấy, ngóc đầu nhìn sắc trời bên ngoài, trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây, đúng là một ngày cuối thu trong lành thời tiết thật là tốt, không khỏi khó hiểu nói: "Công Tôn tiên sinh, tiết trời hôm nay rất tốt, hình như không cần dùng đến áo choàng đâu ----" "Chuẩn bị sẵn đề phòng bất trắc." Công Tôn tiên sinh mỉm cười đáp

"Hả? Á, được. Đa tạ Công Tôn tiên sinh." Nhan Tra Tán gật đầu về mặt khó hiểu

Sau đó chứng minh, thủ tịch chủ bộ đại nhân của Khai Phong phủ được xưng tụng là có trái tim thất khiếu linh lung, chưa bói đã biết, tuyệt đối là liệu sự như thần

Lần thứ hai Nhan Tra Tán nhìn thấy giáo úy nào đó là vào giờ cơm trưa ở thiện đường

Lúc ấy, vị giáo úy nào đó lần đầu tiên phá lệ không đi vòng quanh cướp phần cơm thịt nướng, trái lại còn ngồi chen chúc bên cạnh Ngự Miêu nào đó, trung ra cái mặt "Quần chết quây nát lẫn lộn om sòm, nếu ngươi không đồng ý ta liền bằm dính ngươi một bước không tha.", kêu la liên hồi

"Triển đại nhân, thân thể ngài vừa khỏe lại, nên nằm trên giường tịnh dưỡng thật tốt, vạn vạn lần không nên lao tâm lao lực, nếu sót lại mầm

bệnh ---- vậy hỏi ta làm sao ăn nói với Khai Phong phủ với Bao đại nhân với Công Tôn tiên sinh với dân chúng Biện Kinh đâyyyy?" "Triển mỗ đã khỏe, không cần Kim giáo úy lo lắng." Ngự Miêu nào đó bung bát com trong tay, từ tốn gấp cọng rau xanh trước mắt

"Nếu đã khỏe, tại sao không dám để Tiểu Kim Tử bắt mạch cho ngươi?" Con chuột bạch nào đó vênh chân ngồi ở một bên, nhắm nháp thịt nướng, mắt hoa đào lườm nguýt Ngự Miêu đối diện: "Hay là ---- Thối Miêu ngươi có chứng bệnh nào đó không tiện nói ra?" Hồng ảnh thẳng tắp khựng lại một chút, nhẹ nhàng đặt bát sù trong tay xuống, lạnh lùng nhìn về phía Bạch Thử đang cười đến tỳ tiện

Bạch Ngọc Đường hếch ngược hai hàng lông mày, quả là bộ mặt rằm thối "Ta muốn chọc điên ngươi, thế nào?"

Triển Chiêu thu tầm mắt về, lưỡng lự giây lát mới chậm rãi vươn cổ tay đến trước mặt Kim Kiên

"Triển mỗ không có gì giấu giếm." "Vậy là tốt quá rồi!" Kim Kiên mừng còn không kịp, vội duỗi ngón tay khoác lên mạch môn của Triển Chiêu, gật đầu lia lịa: "Ta giúp Triển đại nhân ngài chẩn mạch thật kỹ, sau đó khai mấy toa thuốc cho Triển đại nhân bổ thân, nếu Triển đại nhân ngài cảm thấy uống chén thuốc quá phiền phức, ta liền điều chế cho ngài mấy loại thuốc viên, vừa tiện lợi mau lẹ lại hiệu quả bậc nhất, còn giả như Triển đại nhân ngài sợ đắng ---- Ôi chao?!" Mắt nhỏ Kim Kiên banh to đột ngột, lập tức ngẩng vụt đầu, đánh giá Triển Chiêu từ trên xuống dưới một hồi, vẻ mặt không thể tin

"Sao rồi?" Bạch Ngọc Đường thò người ra, căng thẳng hỏi

Vẻ mặt Triển Chiêu điềm tĩnh, rút cổ tay về: "Thế nào?" "Triển đại nhân ngài ----" Kim Kiên chớp mắt mấy cái, gãi gãi đầu: "Mạch đập nhịp nhàng có sức sống, chính khí dồi dào, huyết khí đầy đặn, thân thể vô vàn khỏe mạnh." Bạch Ngọc Đường nháy nháy mắt, ngả người về phía sau, trở lại với

bộ dáng nhàn thây nhả thây: "Quả nhiên là quái miêu chín mạng!" "Triển
mỗ đã nói là không còn đáng ngại." Triển Chiêu thong thả cầm bát com lên,
tiếp tục ăn com thật từ tốn

"Quá thần kì..." Kim Kiên vò đầu, tắc lưỡi lấy làm lạ

"Kỳ quái." Một giọng nói cứng nhắc bất thành linh chõ vào

Ba người đồng loạt quay đầu, nhất thời bị dọa đến giật bắn

Chỉ thấy cách ba người chưa đến ba bước, Băng Vũ đứng thẳng tắp ở đó,
nét mặt vô cảm không chút sinh khí, giống hệt âm hồn

"Chẳng phải Ngũ gia ta đã cột người vào chân giường trong phòng khách
sao? Người làm cách nào trốn ra được?" Bạch Ngọc Đường nhảy mạnh
người lên cả kính nói

Nhưng Băng Vũ còn không thèm nâng mí mắt lên, đã đi ngay đến trước
mặt Kim Kiên, ngồi thẳng xuống, con người đen như mực đảo qua Triển
Chiêu, dừng một chốc, lại xoay mặt qua, bất động nhìn Kim Kiên như
tượng đá, hầu như cả hô hấp cũng bỏ bớt

"Băng, Băng Vũ, người như vậy, vậy là sao?" Kim Kiên run da mặt hỏi

"Bảo vệ, sát bên." Băng Vũ trả lời

"Này, thật ra, Băng Vũ này, trong Khai Phong phủ không có nguy hiểm
gì đâu!" "Bảo vệ, sát bên." Vị mặt liệt nào đó vẫn cố chấp như cũ

Bạch Ngọc Đường tối mặt, Triển Chiêu lạnh mảy

Nhiệt độ bên trong thiên đường bắt đầu tuột dần đều

Toàn bộ nha dịch đang dùng bữa vô cùng thức thối bụng theo bát com
nổi đuôi ra ngoài

Nhan Tra Tán rùng mình một cái, gấp rút lôi cái áo choàng Công Tôn tiên sinh giao cho khoác thêm vào

"Ôi chao ôi ôi..." Kim Kiên hệt như bong bóng xì hơi, nằm gục trên bàn một lúc lâu, mới chậm chạp bò dậy, nhìn Băng Vũ hít sâu một hơi, sau đó đi hai bước tới kế bên Băng Vũ, nhếch mày hí mắt xả ra một khuôn mặt tươi cười: "Huynh đệ, thương lượng chuyện này nhé?" Băng Vũ yên lặng xoay đầu, nét mặt không thay đổi nhìn sang Kim Kiên

"Nói thật lòng, không phải ta chê xấu thích đẹp, mà thật là vừa mới bảnh mắt ra đã nhìn thấy cái mặt cứng ngắc của huynh đệ ngài, có hơi...Khụ, tim có hơi đập quá tốc. Nhưng mà, niệm tình tử tử người, mấy cái phí tổn thất tinh thần, phí hoảng sợ gì đó ta sẽ không tính toán với người. Hơn nữa, với tư cách là bạn tốt của tử tử người ---- Khụ khụ, ta sẽ ăn ngay nói thật, ngày nào người cũng phí phạm thời gian ở Khai Phong phủ như vậy thì thật là không có tiền đồ đâu! Huynh đệ!" "Băng Vũ, phải bảo vệ, Kim Kiên." Băng Vũ nhắc lại lập trường một lần nữa

"Ôi trời, người nghe không hiểu hay sao vậy?" Kim Kiên dựng thẳng một ngón tay lên quơ quơ, dùng ánh mắt chỉ qua Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu: "Thấy hai vị kia không? Hai người họ chính là cao thủ trong cao thủ, hạng nhất nhì giang hồ vô địch thiên hạ, ta đi theo hai người này, là tuyệt đối an toàn không có gì phải bàn, huynh đệ người cứ yên tâm đi!" Nói đến đây, Kim Kiên liền lấy từ trong lòng ra một tờ giấy, vung tay mở rộng trước gió, thì ra là một tờ ngân phiếu hai trăm lượng: "Nhìn này, đây chính là ngân phiếu của ngân hiệu kim bảo, thông dụng khắp cả nước mua bán công bằng, huynh đệ người cứ nhận lấy chỗ tiền này, chọn một trấn nhỏ non xanh nước biếc làm điểm buôn bán, rồi cưới một cô vợ trắng trẻo mập mập dễ sinh nở, sinh cho người một tiểu tử béo tròn nôi dãi tông đường, trải qua cuộc sống gia đình đầm ấm dễ chịu, chẳng phải tốt hơn gấp trăm lần ở trong Khai Phong phủ này không danh không phận sao?" Nói xong, dùng sức nhét ngân phiếu vào trong tay Băng Vũ

Nhìn thấy hành động này của Kim Kiên, Băng Vũ chỉ im lặng, không cử động dù một chút. Nhưng đám nha dịch đứng ngoài cửa ngóng vào trong thiện đường lại có phản ứng không hề nhỏ, hơn phân nửa đều bị dọa choáng, thậm chí có mấy người năng lực chống đỡ quá kém, còn rớt luôn bát cơm trong tay

"Má ơi, có phải mắt ta quáng gà rồi không? Hình như ta đang thấy Kim giáo úy tặng bạc cho người khác..." "Huynh, huynh đệ, hình, hình như ta cũng thấy y vậy!" "Trời ơi! Đây là trời sắp đổ hay là đất sắp sập hả?" "Thảo nào hôm nay ta vừa ra khỏi giường liền thấy cả người khó chịu!" "Có, có phải Kim giáo úy ăn nhảm cái gì rồi không?" Bạch Ngọc Đường nhếch mày kinh ngạc, chớp chớp đôi mắt hoa đào, đột nhiên mỉm cười nhìn về phía Triển Chiêu, xem chừng đã sáng tỏ

Triển Chiêu thẫn thờ dài một hơi, nhẹ lắc đầu

Kim Kiên thấy Băng Vũ không có phản ứng gì, không khỏi trừng to hai mắt, cất giọng nói: "Tiểu tử ngươi đúng là lòng tham không nhỏ đâu!" Nói xong, lại lấy từ trong lòng ra một tấm ngân phiếu, mở phật trước mắt Băng Vũ: "Được, thêm năm mươi lượng nữa, đây là toàn bộ tiền để dành của ta rồi đó! Có số bạc này, mua nhà mua đất cưới vợ sinh con tìm việc đều không thành vấn đề, thế nào?" Băng Vũ vẫn một mực không động đậy đột nhiên lui về phía sau, né khỏi tờ ngân phiếu của Kim Kiên, nhắc mắt nhìn chằm chằm Kim Kiên: "Kim Kiên, không cần Băng Vũ?" "Ôi chao?" Kim Kiên ngẩn ra, lập tức lắc đầu nói: "Ai da, Băng Vũ huynh đệ, ngươi hiểu lầm rồi, ta làm thế này là vì suy nghĩ cho tiền đồ của ngươi, Băng Cơ cô nương cũng coi như có duyên với ta, dù sao đi nữa ta cũng không thể trơ mắt nhìn đệ đệ nàng ấy không có chỗ dựa, không có tiền đồ, không có lý tưởng, cho nên..." Trên gương mặt không chút biểu cảm của Băng Vũ dần hiện lên cơn tức giận

Chút ánh sáng nhạt nhòa trong con ngươi vốn đã tối đen như mực cũng trôi đi bật tắt

"Băng Vũ không cần bạc, Băng Vũ không đi!" Dứt lời, đột nhiên xoay lưng bước nhanh ra khỏi thiện đường, để lại người nào đó cầm hai tấm ngân phiếu nhặt nhẻo trong tay, thật là hiu hắt bi thương

"Tiểu Kim Tử..." Bạch Ngọc Đường đi đến bên cạnh Kim Kiên, ôm vòng hai tay, nhướn mày cười: "Xem ra tiểu tử thôi này không chịu nhận lòng tốt của người rồi!" "Kim Kiên." Triển Chiêu cũng đi đến bên Kim Kiên, khẽ thở dài một hơi nói: "Người đừng lo, Triển mỗi nhất định sẽ không để Băng Vũ giống với Băng Cơ cô nương ----" "Ai, ai thêm lo lắng cho tên mặt liệt đó?!" Kim Kiên vừa nhét lại tờ ngân phiếu vào lòng, vừa nghênh mặt hét to một tiếng: "Ta, ta chỉ không muốn mỗi buổi sáng vừa nhồm khỏi giường liền thấy ngay cái mặt cương thi!" "Tiểu Kim Tử người yên tâm!" Bạch Ngọc Đường giở ra nụ cười hào phóng: "Hôm nay Ngũ gia ta lập tức dọn vào phòng người, để xem tên tiểu tử thôi kia còn xông vào bằng cách nào?" Lời còn chưa dứt, trong phòng cấp tốc nổi lên một trận hàn phong rét căm xoáy tít

"Thuộc hạ của Triển mỗi, không đến phiên Bạch huynh lo lắng!" Giọng Triển Chiêu lạnh đến mức đóng băng

Kim Kiên run thành một cục: "Ngũ, Ngũ gia, việc nhỏ cỡ này không phiền đến Ngũ gia đại giá!" "Ngũ gia ta càng muốn quản!" "Bạch Ngọc Đường!" "Bạch Ngũ gia..." Toàn bộ nha dịch đang ăn cơm run lẩy bẩy thả đồ ăn trong tay xuống, men theo tường chuồn ra khỏi thiện đường

Nhan Tra Tán quán chặt áo choàng, cũng kê sát mép tường lên ra ngoài, nhưng vừa lên tới cửa, đã bị một nha dịch vọt vào phòng tông cho lão đảo một cái

"Triển đại nhân, Bạch thiếu hiệp, Kim giáo úy, à, Nhan huynh đệ, người cũng ở đây thì tốt quá rồi, Bao đại nhân mời bốn vị đến phòng khách." Triệu Hồ thở hồng hộc kêu

Nhan Tra Tán nhất thời sáng bừng hai mắt: "Có người đến nhìn nhận bức họa rồi ư?" "Không phải." Triệu Hồ lắc đầu: "Là Hộ bộ thượng thư Tôn Hoài Nhân Tôn đại nhân đến báo án, nói rằng người thiếp thứ năm của quý phủ vừa mất tích!" "Thiếp?" Bạch Ngọc Đường nhếch mày, sờ cằm suy tư một lát, bất chợt cười hì hì: "Việc này cũng có vẻ thú vị ---- đi xem thử!" Nói xong, cất bước ra khỏi thiện đường trước hết

"Thiếp ---- chắc chắc..." Kim Kiên gãi đầu đi theo ra ngoài: "Nói như vậy, điều kiện cũng rất phù hợp..." Nhan Tra Tán theo ngay sau đó, nhưng vừa đi được hai bước, đột nhiên ngó ra, dừng chân lại chậm rãi quay đầu

Chỉ thấy bên trong thiện đường không một bóng người, Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ vốn phải là người dẫn đầu đến phòng khách, nhưng lúc này vẫn đang đứng sững ở ngay giữa thiện đường, không nhúc nhích

Ánh mặt trời giữa trưa đổ trút xuống sáng lóa, chói đến mức Nhan Tra Tán không thể thấy rõ nét mặt của Triển Chiêu bên trong thiện đường, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng đỏ trắng tấp như tùng

"Triển đại nhân?" Nhan Tra Tán lên tiếng

Tĩnh lặng một lát, đột nhiên thân hình Triển Chiêu khẽ động, lê bước ra khỏi thiện đường, tới bên cạnh Nhan Tra Tán, hơi gật đầu: "Nhan huynh, thỉnh." "Triển đại nhân, thỉnh." Nhan Tra Tán nhìn Triển Chiêu, gật đầu đáp lại

Triển Chiêu rảo bước đi trước

Nhan Tra Tán theo sát phía sau, ánh mắt lóe sáng, bình tĩnh nhìn bóng lưng đỏ thẫm trắng tấp của người phía trước, tầm mắt dần dịch xuống cổ tay áo của Triển Chiêu

Ổng tay áo đỏ thẫm thoáng lay động theo nhịp bước, ở mép cổ tay áo dường như có một vết đỏ, sẫm hơn những nơi khác đôi chút..

Nhan Tra Tán giật nảy trong lòng: Đó là ---- máu?!

Hồi 6: Phòng khách hoài nghi thêm chồng chất, liên hoàn tra vấn đáng ngờ sinh

Đợi đến khi bốn người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Kim Kiền và Nhan Tra Tán gấp rút đi đến bên ngoài cửa lớn viện Phu Tử, lại bị Vương Triều, Mã Hán đang canh giữ ở cửa ngăn lại, dẫn lách qua cửa chính phòng khách, đi men theo mép tường bao quanh viện Phu Tử, cuối cùng đi tới vách tường phía sau phòng khách

Mà lúc này, cạnh cửa sổ phía sau phòng khách đã đứng sẵn một người, lỗ tai nghiêng xuống kề sát khung cửa sổ, vẻ mặt chăm chú, từ đầu tới đuôi là loại tạo hình "Nghe góc tường" (*) tiêu chuẩn ---- mà người này lại chính là thủ tịch chủ bộ Khai Phong phủ Công Tôn tiên sinh

(*) Có vẻ giống như nghe lén

Bốn người nhất thời kinh ngạc tại trận

"Công Tôn tiên sinh?! Ngài vậy là ----" Ngay cả vị tứ phẩm đờn đao hộ vệ nào đó vốn nổi danh trầm ổn cũng phát âm không rõ, không cần nói đến vẻ mặt ba người còn lại đặc sắc ra sao

Công Tôn tiên sinh nghe thấy tiếng bước chân của ba người, mặt không đổi sắc phẩy tay áo với cả ba, ra hiệu im lặng, sau đó trở ngón tay vào trong cửa sổ, đóng đồn vững chãi tiếp tục "Nghe góc tường"

Mọi người càng kinh ngạc hơn, cùng nhìn theo hướng chỉ của Công Tôn tiên sinh, chỉ thấy đằng sau song cửa sổ khép lưng chừng, là một phiến gỗ lê cổ chạm trổ hoa văn dựng đứng trước cửa sổ, xuyên qua khe hở giữa phiến gỗ, có thể trông thấy tình hình bên trong phòng khách

Ngay giữa phòng khách là một vị ngồi ở vị trí thượng tọa, mặt đen uy nghiêm, trên trán điểm tuyết vàng trắng khuyết, đúng là phủ doãn phủ Khai Phong Bao đại nhân; trong khi đó trên chiếc ghế bành bên trái, đang ngồi một vị nam tử mặc bộ bào gấm màu tím đỏ

Nam tử này trạc bốn mươi tuổi, thân hình thon gọn, dong dỏng cao, da mặt trắng nõn, mắt phượng mày nhạt, trên môi còn giữ lại hai cọng râu cá trê được cắt tỉa gọn gàng, bề ngoài cũng tương đối tuấn tú, chỉ có điều khuôn mặt lại nhuốm vẻ u sầu, chân mày nhíu chặt, chốc chốc lại thổi mạnh tách trà cầm trong tay, chắc hẳn đây chính là Hộ bộ thượng thư Tôn Hoài Nhân

"Tôn đại nhân, ngài vừa nói sáng hôm nay phát hiện Ngũ phu nhân của quý phủ đã mất tích?" Bao đại nhân hỏi

"Đúng vậy." Tôn Hoài Nhân đại nhân thở ra một hơi thật dài, đặt tách trà xuống, nhìn về phía Bao đại nhân: "Vào bữa sáng hôm nay, Tôn mỗ đã không còn trông thấy Diệp nhi ---- Khụ, Diệp nhi chính là người thiếp thứ năm của Tôn mỗ, Tôn mỗ tưởng rằng Diệp nhi không khỏe trong người nên đến thăm, vừa đến nơi đã thấy bốn nha hoàn trong phòng Diệp nhi đều có vẻ hoảng sợ, nói chuyện thì ấp a ấp úng rất khả nghi...Tôn mỗ liền xông vào phòng, lại không đoán được Diệp nhi không ở trong phòng, không biết đã mất tích từ lúc nào ---- Haizz..." "Tôn đại nhân đã hỏi qua các nha hoàn hay chưa?" Bao đại nhân tiếp tục hỏi

"Tất nhiên tại hạ đã xét hỏi kỹ càng. Nhưng cả bốn nha hoàn kia đều bảo không biết tại sao đêm qua lại ngủ say như chết, đến rạng sáng mới phát hiện Diệp nhi đã không còn bóng dáng." Nói đến đây, Tôn Hoài Nhân đại nhân vỗ bàn, cả giận nói: "Đều là một lũ nô tài vô dụng!" "Tôn đại nhân xin chớ nóng nảy." Bao đại nhân xe râu, suy tư một lát mới nói: "Vậy là không thể biết được chính xác thời gian Ngũ phu nhân mất tích?" "Bữa tối hôm qua Tôn mỗ còn cùng Diệp nhi uống rượu cười đùa, không thể tin được sáng sớm hôm nay đã, đã..." Tôn Hoài nhân nhìn Bao đại nhân vẻ mặt khẩn

câu: "Xin Bao đại nhân nhất định phải thay ta tìm Diệp nhi trở về!" "Vào bữa tối hôm qua ----" Bao đại nhân gật gật đầu: "Nói như thế, Ngũ phu nhân ắt hẳn mất tích vào khuya hôm qua." "Nhất định như thế." Tôn Hoài Nhân gật đầu: "Diệp nhi bình thường luôn tuân theo nề nếp, là người khuôn phép nhất, sao đột nhiên lại mất tích? Chẳng lẽ là ----" Nói đến đây, Tôn Hoài Nhân bất chợt hít vào một ngụm khí lạnh, đột nhiên gương mặt nói: "Chẳng lẽ bị kẻ xấu nào đó bắt đi để uy hiếp tại hạ?" "Tôn đại nhân chớ nên hoảng hốt." Bao đại nhân nhẹ giọng trấn an: "Có phải là kẻ xấu ra tay hay không, hiện vẫn chưa có chứng cứ, bây giờ ngài cứ tạm tá lại cho bản phủ tướng mạo đặc trưng của Ngũ phu nhân trước đã, sau đó bản phủ sẽ phái người vẽ lại tranh dò tìm khắp thành mới là thượng sách." "Phải, phải phải!" Tôn Hoài nhân gật đầu liên tục, nhẹ thở ra nói: "Vẫn là Bao đại nhân suy nghĩ chu toàn." "Vậy hình dáng của Ngũ phu nhân ra sao?" "Diệp nhi..." Tôn Hoài Nhân hơi hí mắt, hai cái ria mép mảnh vảnh lên đôi chút, nét mặt dần đổi sang dịu dàng: "Diệp nhi rất thanh tú, từ bé đã phải chịu khổ để lớn lên, lại biết quan tâm đến người khác hơn cả, kể từ lúc gả cho Tôn mỗ ba tháng trước, liền trở thành người tri kỷ nhất của Tôn mỗ...Diệp nhi có thể ca có thể múa, biết văn biết thơ, còn có tài gảy đàn tuyệt diệu...Hiếm có nhất là, giọng điệu của Diệp nhi đối với hạ nhân trong phủ rất nhỏ nhẹ, muôn phần lễ độ..." Sau đó, vị Tôn Hoài Nhân đại nhân này bắt đầu liệt kê ra đủ các loại ưu điểm của "Diệp nhi" nhà hấn, nói đến mức nước miếng văng tứ tung không biết đâu là điểm dừng, Bao đại nhân muốn mở miệng cắt ngang mấy lần cũng không thành công, nghe đến mức chân mày co giật, mà Công Tôn tiên sinh và vài vị "Nghe góc tường" bên ngoài phòng, cũng nghe đến mức da đầu ngứa ran, dạ dày ứa ra nước chua

"Haizz, Tôn đại nhân này cũng thật có tài ăn nói..." Kim Kiên ghé vào mép cửa sổ cảm khái: "Quả là người có tố chất làm mai." "Lớn tuổi như vậy, còn ham mê tới mức đó..." Bạch Ngọc Đường trợn trắng mắt, ngoáy ngoáy lỗ tay

Triển Chiêu nhú mày nhìn sang Công Tôn tiên sinh, thấy Công Tôn tiên sinh vẫn đang mãi nghe đến nhập thần

"Công Tôn tiên sinh?" Cuối cùng là Nhan Tra Tán nhỏ giọng hỏi: "Đây là ---" Công Tôn tiên sinh xoay qua khế lắc đầu, ra hiệu mọi người nghe tiếp

Bên trong phòng, giữa lúc Tôn Hoài Nhân đại nhân đang nước miếng tung bay nói đến ưu điểm thứ mười tám của "Diệp nhi", thì một tiếng hô to bất ngờ xộc ra giống như tiếng thần tiên cứu mạng

"Đại nhân, đại nhân, đây là bức tranh mà họa sư mới sửa lại, bảo đưa cho ngài xem qua!" Trương Long ôm một chồng lớn tranh cuộn háp ta háp tấp chạy vào cửa, nhưng vừa tới cửa, đã bị bậc cửa dưới chân làm vấp một cái, nhất thời lão đảo, tranh cuộn trong tay cứ như tiên nữ rải hoa bay rầm rầm ra ngoài, rơi rớt tán loạn khắp phòng khách

"Trương Long, sao lại lỗ mãng như thế!" Bao đại nhân đột nhiên đứng dậy, không vui quát. "Thuộc, thuộc hạ..." Về mặt Trương Long không biết làm sao, vội ngồi xổm xuống bắt đầu thu gom tranh cuộn, cũng không biết là do tay chân lóng ngóng hay là đầu óc căng thẳng, mà tay run rẩy cả nửa ngày cũng không nhặt xong một cuộn tranh

Bao đại nhân thở dài một hơi, cũng ngồi xuống nhặt phụ

Đến Bao đại nhân cũng đã hạ mình giúp đỡ, vị Tôn Hoài Nhân đại nhân kia đương nhiên cũng không thể ngồi yên, vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh Bao đại nhân cuộn giúp đóng tranh lại

"Làm phiền Tôn đại nhân, đều do người trong phủ không hiểu phép tắc." Bao đại nhân áy náy

"Không sao, không sao. Chỉ là vô ý, không nên trách tội." Tôn đại nhân vội đáp lời khách sáo

"Tôn đại nhân quả nhiên rộng lượng." Bao đại nhân chậm rãi cuộn một bức họa trong tay lại, đột nhiên thở dài một hơi, trầm giọng nói: "Nếu ai trong thiên hạ cũng đều được như Tôn đại nhân, thì đã không có vụ án xác chết vô danh này!" Tay Tôn Hoài Nhân đại nhân khựng lại: "Xác chết vô danh?" Bao đại nhân nhìn qua Tôn Hoài Nhân, nhíu mày lắc đầu nói: "Nhắc lại thật là thê thảm ----đêm qua, nha dịch Khai Phong phủ tuần tra ban đêm phát hiện ra mười hai xác nữ vô danh trong một ngõ nhỏ, thân phận bất minh, người chết mơ hồ, hiện tại bản phủ cũng chưa có chút manh mối nào...Haizz...Chỉ có thể vẽ lại diện mạo của những nữ tử này, dán thông báo tìm người khắp thành. Nhưng tình hình là đã qua nửa ngày, vẫn không một ai đến nhận người, bản phủ thật sự rất nóng lòng!" "Xác nữ ---- vô danh?!" Tôn Hoài Nhân đại nhân đưa mắt nhìn Bao đại nhân, sắc mặt trở nên tái nhợt từng chút một

Bao đại nhân gật đầu, trên gương mặt đen uy nghiêm dần lộ vẻ thương xót: "Mười hai vị nữ tử xinh đẹp thanh xuân, còn trong độ tuổi hoa mà lại gặp phải tai họa bất ngờ thế này, haizz..." Nói đến đây, Bao đại nhân nhìn thoáng qua Tôn đại nhân: "Ngũ phu nhân của quý phủ...nên sớm tìm về thì tốt hơn." Sắc mặt của Tôn Hoài Nhân trắng bệch như giấy, không đáp lại lời nào, nhưng hai mắt cũng không không chế được mà thoáng liếc qua từng bức họa rơi vãi trên đất

Đột nhiên, lúc ánh mắt Tôn Hoài Nhân chạm đến một bức họa trong số đó, lại như thể vương phải thần chú định thân lập tức bất động đờ đẫn, sắc mặt dần biến từ trắng sang xanh, thân thể run rẩy không ngớt

"Tôn đại nhân?" Bao đại nhân giật mình, hơi cao giọng

"Bao, Bao đại nhân ---- Nữ, nữ tử trên bức họa đó là, là ai?" Tôn Hoài Nhân chỉ về hướng bức họa kia, run giọng hỏi

Bao đại nhân nhìn theo hướng ngón tay của Tôn Hoài Nhân: "Là một trong những xác nữ vô danh, có chuyện gì ư?" Tôn Hoài Nhân nhất thời quá khiếp sợ, dưới chân sệt lún bất giác ngồi phịch ngay tại chỗ, la lên kinh

hoàng: "Sao, sao lại có thể?! Đó, đó chính là Diệp nhi!!" "Cái gì?!" Sắc mặt Bao đại nhân cũng lập tức biến đổi: "Là Ngũ phu nhân của quý phủ? ! Tôn đại nhân ngài khẳng định?!" "Ta, ta..." Tôn Hoài Nhân nhìn về phía Bao đại nhân, từ đôi môi đến hai cọng râu cá trê đều rung rung dữ dội: "Rất, rất giống!" "Tôn đại nhân xin đừng hoảng loạn!" Bao đại nhân đứng phắt dậy, cất giọng gọi: "Vương Triều, Mã Hán!" "Có thuộc hạ!" Hai bóng người bước vào cùng một lúc, chính là hai người Vương, Mã không biết từ khi nào đã luôn về lại cửa phòng khách

"Trước tiên đến đỡ Tôn đại nhân dậy." Vương Triều lập tức bước lên hợp lực với Bao đại nhân nâng thân thể xụi lơ của Tôn đại nhân dậy, Mã Hán cùng với Trương Long thu dọn sạch sẽ đồng tranh cuộn trên đất

"Trương Long, báo tin với phòng giữ xác, nói rằng có người đến nhận thi thể." Bao đại nhân lại hạ lệnh

"Vâng!" Trương Long đáp lời, bước chân chạy đi vũng vàng

Tôn Hoài Nhân vừa nghe thấy ba chữ "Nhận thi thể", bấp chân lại mềm oặt, suýt nữa ngồi bệch xuống đất một lần nữa, may mà Vương Triều nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy, thân hình lung lay mấy cái mới đứng vững được. "Tôn đại nhân, đề đề phòng vạn nhất, vẫn phải mời đại nhân đi đến phòng giữ xác phân biệt thi thể, nếu xác nhận đúng là Ngũ phu nhân..." Bao đại nhân dừng một chút, giọng chậm lại ba phần: "Cũng để cho phu nhân sớm ngày được yên nghỉ." Sắc mặt của Tôn Hoài Nhân lan ra màu xanh đen, một lúc lâu sau mới run rẩy gật đầu

"Vương Triều, dìu Tôn đại nhân." Bao đại nhân hạ lệnh cho Vương Triều xong, liền cùng với Vương Triều và Tôn Hoài Nhân nhanh chóng ra khỏi phòng khách

Còn mấy vị "Nghe góc tường" đằng sau cửa sổ phòng khách, đều trợn mắt há mồm, không hẹn mà cùng nhìn về phía vị thủ tịch chủ bộ đại nhân Khai Phong phủ

Công Tôn tiên sinh chậm rãi đứng thẳng người dậy, điềm nhiên nhìn qua mọi người: "Hôm nay Tôn đại nhân vừa đến báo án, đại nhân đã nhận ra ngay bên trong tất có điều kỳ quái." "Đúng vậy, đúng vậy! Có vấn đề, có vấn đề!" Kim Kiền vừa nghe thấy lời của Công Tôn tiên sinh, tức thì phản xạ có điều kiện khởi động khuôn mẫu vượt mộng ngựa, bày ra một bộ mặt a dua trăm phần trăm tán thành

"Hửm? Kim giáo úy thấy thế nào?" Công Tôn tiên sinh ném mắt phượng qua, lập tức quét cho Kim Kiền phát run

"Ồ ---- cái đó...cái đó..." Kim Kiền vò đầu một lúc lâu sau, đột nhiên một tia sáng lướt qua trong óc: "Những nữ tử giả quý này đều xinh đẹp trẻ tuổi, lại chưa bao giờ làm việc nặng nhọc, vậy...Vợ bé nhà quan nhất định cũng trẻ tuổi xinh đẹp, không làm việc nặng...Cái này...rất khớp, rất khớp!" "Tiểu Kim Tử nói không sai!" Bạch Ngọc Đường vòng hai tay ngang ngực, nhếch mày nói: "Đêm qua vừa bắt giết nữ quý, hôm nay liền có đại quan hùng hùng hổ hổ đến báo án, nói rằng trong nhà thất lạc vợ bé, hừ, thật là quá khéo!" "Huống hồ ---- nữ quý trong phủ mất tích chưa tới nửa ngày đã đến báo án, không hợp lý lắm." Triển Chiêu nhíu mày nói: "Theo lý thì, thân thích nhà quan mất tích, những việc loại này, thường thì nhiều quan lại không muốn để lộ ra ngoài, mà hầu hết đều cho người hầu trong phủ lưng kiếm xung quanh trước, nếu dựa vào lực lượng trong phủ không thể tìm ra, mới đến báo cáo với quan phủ. Mà vị Tôn Hoài Nhân đại nhân này ---- có hơi nóng vội...Lẽ nào thật sự là phu thê tình thâm, lòng nóng như lửa đốt?" "Nếu thật là lòng nóng như lửa đốt, sao còn ở trong phòng khách huyền thuyên mấy thứ vô nghĩa như thế?" Nhan Tra Tán khẽ lắc đầu: "Cứ như thể muốn đặc biệt nhân mạnh với Bao đại nhân rằng hắn có tình cảm rất sâu đậm với người thiếp kia ---" "Xem ra vở diễn này của tại hạ và Bao đại nhân rất có hiệu quả." Công Tôn tiên sinh nghe đến đây, gật đầu liên tục

Lời vừa nói làm mọi người ngẩn ra

"Diễn?" Nhan Tra Tán hỏi: "Chẳng lẽ vừa rồi ---- là do Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân sắp đặt cả?" "Đúng là như thế." Công Tôn tiên gật đầu: "Bao đại nhân và tại hạ cảm thấy việc Tôn đại nhân đến đây rất kỳ lạ, nhưng vì ngại cho chức quan của Tôn đại nhân, mới buộc lòng diễn ra trò vừa rồi." Dứt lời liền nhìn về phía mọi người mỉm cười thân ái

"Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh quả nhiên suy nghĩ chu toàn." Nhan Tra Tán lập tức hiểu ra đáp

Triển Chiêu khẽ buông mắt, tức thì lĩnh ngộ, gật đầu nói: "Thì ra là thế." Bạch Ngọc Đường nhướng mày kiếm, đưa tay sờ sờ cằm, nhỏ giọng nói thềm một câu: "Người của Khai Phong phủ quả nhiên gian trá." "Ừ ----" Kim Kiên gật đầu vẻ mặt nghiêm trang, trong lòng lại âm thầm kêu khổ: Có làm hay không, mấy vị nhân tinh này lời qua ý lại cũng đừng có nói nửa câu bỏ nửa câu làm người ta tức chết được không hả! Nói cả buổi rốt cuộc là đầu đuôi thế nào?! Tê bào não của ta hoàn toàn không đủ dùng rồi mà!! Nếu ta không theo kịp suy nghĩ của mấy vị nhân tinh này, lát nữa Công Tôn gây trúc lại ép uổng ta làm con thiêu thân mạng nhỏ, vậy chén cơm của ta sắp lâm nguy tới nơi rồi! Thở sâu vào, thở sâu vào ---- bình tĩnh, bình tĩnh! Để cho ta xếp lại mạch suy nghĩ chút đã

Cái gì gọi là ---- vì ngại cho chức quan của Tôn Hoài Nhân nên mới diễn trò..

Tôn Hoài Nhân là quan to trong triều, là đại quan -----Cho nên khi vị đại quan Tôn Hoài Nhân này đến báo án, tuy Bao đại nhân cảm thấy đáng nghi, nhưng cũng không thể tra hỏi trực tiếp, nếu nói rằng tôi hôm qua bắt được mấy nữ quý, đúng lúc không có ai đến nhận lãnh, mà Tôn đại nhân ngài cũng lỡ đến đây rồi, thì tiện thể xem qua chút đi, nếu đúng là người nhà, thì người rầy rà to rồi ----Ừm, chỉ cần Tôn đại nhân này có đầu óc tí, chắc chắn là có đánh chết cũng không thừa nhận phu nhân nhà mình có liên quan đến nữ quý gì đó

Thế nhưng dựa vào cách thức vừa rồi, Trương Long vờ như bất cẩn đánh rơi tranh, Bao đại nhân lại làm như vô tình nhắc đến vụ án xác nữ vô danh, Tôn đại nhân thì làm như vô ý nhìn thấy bức họa của mình, sau đó lại mời Tôn đại nhân đi nhận xác, như vậy tất nhiên là hợp tình hợp lý, không những để ý đến mặt mũi của Tôn đại nhân, mà còn chiếu cố đến tình cảm của Tôn đại nhân, rất có hàm lượng kỹ thuật

Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi thán phục vạn phần, lại ra sức gật đầu

Chắc chắn, trách chi người ta có thể làm lãnh đạo, tâm tư này, giác ngộ này, đầu óc này, quả nhiên không ở cùng một đẳng cấp với ta

"Không chỉ có thế." Công Tôn tiên sinh vuốt râu cười, toát ra một câu: "Thời gian không chênh lệch lắm." Nói xong, liền dẫn mọi người lách qua tường hoa, về lại phòng khách

Mọi người không hiểu ra sao vội đuổi theo

Sau khi bước vào phòng khách, Công Tôn tiên sinh lập tức bố trí đội hình

"Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp, hai người các ngươi tạm tìm một chỗ ẩn mình, thận trọng chớ để lộ. Kim giáo úy, ngươi và Nhan huynh đệ tạm thời đứng một bên hầu hạ." "Vì sao chỉ để cho Tiểu Kim Tử với Nhan huynh ở lại?" Bạch Ngọc Đường lên tiếng hỏi. Triển Chiêu cũng có vẻ mặt khó hiểu nhìn Công Tôn tiên sinh

"Vì sau đây phải thẩm vấn hai nghi phạm." Công Tôn tiên sinh trả lời

"Nếu muốn thẩm vấn, Triển Chiêu càng phải ở bên!" Triển Chiêu định thanh nói

Công Tôn tiên sinh lắc đầu: "Hai vị lát nữa thẩm vấn chính là hai nghi phạm khả nghi nhất trong vụ án hạ độc giết người ở La phủ, Triển hộ vệ và

Bạch thiếu hiệp đừng nên ở đây thì tốt hơn." Lời vừa nói ra, khoan nói tới Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường khó hiểu, mà ngay cả Nhan Tra Tán cũng có vẻ mặt ngờ vực

"Công Tôn tiên sinh, ngài đừng có đánh đố nữa được không?" Kim Kiên vò đầu kêu thảm

"Người hạ độc hãm hại La Lương Sinh đại nhân, có thể ẩn náu trong La phủ đầu độc lâu dài mà không ai phát giác, nhất định là kẻ xảo quyệt thận trọng, suy nghĩ nhạy bén, tâm cảnh giác chắc chắn hơn hẳn người thường." Công Tôn tiên sinh bình tĩnh phân tích

Mọi người đồng loạt gật đầu

"Nếu muốn tìm ra chỗ sơ hở của người này, điều tiên quyết là phải làm cho người này lơ là cảnh giác, từng bước dẫn dắt, khiến người này tự phơi trần bộ mặt thật." Mọi người giật mình, tiếp tục gật đầu

"Cho nên?" Chỉ mỗi Kim Kiên vẫn chưa hiểu gì cả

"Cho nên Bao đại nhân đã rời khỏi đây trước, Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp cũng không thể ở bên, mà chỉ còn tại hạ, Nhan huynh đệ và Kim giáo úy ở lại đây." Công Tôn tiên sinh mỉm cười đưa ra tổng kết

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Nhan Tra Tán trầm ngâm một lát, sau đó lập tức hiểu ra, không khỏi gật đầu liên tục

"Quả nhiên cao minh." Nhan Tra Tán gật đầu nói

"Triển mỗ (Bạch mỗ) xin cáo từ." Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đồng thời ôm quyền, thân hình xoay tít hướng lên trên, bay lên xà nhà cùng một lúc, mỗi người nằm sấp một bên phòng thủ vững chắc

Ê ê, tình hình hiện tại là sao nữa đây? Kim Kiên còn trong trạng thái tại ngoại đang tích cực điều động tế bào não, chợt nghe Công Tôn tiên sinh

tiếp tục ra lệnh: "Kim giáo úy, người mang điếm tâm và nước trà trong phòng ra, sau đó sẽ ứng biến theo hoàn cảnh." "Ôi chao?! À! Vâng!" Kim Kiên đội theo một đầu dây đặc sương mù, vui vẻ đi vào bên trong phòng khách, mang điếm tâm và nước trà đã được chuẩn bị tươm tất trở ra, vừa bận rộn vừa nói thầm trong lòng

Làm cho kẻ tình nghi lơ là cảnh giác..

Cho nên Lão Bao không thể ở đây, Tiểu Miêu và Bạch Thủ cũng không được ở đây..

Mà Công Tôn gây trúc, tiểu ca Nhan gia kẻ cả ta thì lại có thể ở đây..

Nguyên nhân do đâu? Từ từ, tiếp tục nói lại mạch suy nghĩ trước đã..

Ừm...Đầu tiên, muốn làm cho nghi phạm buông lơ cảnh giác, thì nhất thiết không được để lại người hoặc vật làm cho hấn căng thẳng thần kinh

Lão Bao, Tiểu Miêu và Bạch Ngọc Đường đều là nhân vật có sát khí uy nghi, lực uy hiếp cường bạo..

Cho nên ---- ý của Công Tôn gây trúc là, Nhan thư sinh và ta đều là người có bề ngoài hiền lành vô hại..

Khoan! Tạm thời miễn bàn tới Nhan thư sinh và ta đã, Công Tôn gây trúc này nhìn thế nào cũng là phần tử khủng bố có lực sát thương tối cao mà! Chậc chậc, không biết nghi phạm xui xẻo đó là ai đây? Ngay lúc tế bào não của Kim Kiên đang lăn tăn trong cái mạch kín vấn đáp loằng ngoằng, thì bên ngoài viện Phu Tử chợt truyền vào giọng của Triệu Hồ: "La đại nhân, mời đi bên này, Công Tôn tiên sinh chờ ở phòng khách đã lâu." Tiếng nói từ xa tới gần, thân hình hai người xuất hiện ở cửa

Người dẫn đường tất nhiên là Triệu Hồ, còn người ở phía sau Triệu Hồ, được nha dịch dìu đỡ, toàn thân là áo tang thuần trắng, mày rậm mắt to, tuy

rằng đi lại không xong, nhưng thần sắc xem ra không quá đáng ngại, chính là La Đông Dương

Cái gì cái gì cái gì?!!! Người đứng đầu danh sách tình nghi lại có thể là La Đông Dương con ruột của La Lương Sinh? Kim Kiên kinh ngạc

Công Tôn tiên sinh ôm quyền nghênh đón

"La đại nhân đi đường vất vả, mau mời nhập tọa." Nha dịch dìu La Đông Dương vào chỗ, Triệu Hồ và nha dịch hộ tống thi lễ với Công Tôn tiên sinh xong, yên lặng lui ra ngoài. Kim Kiên vội xách theo ấm trà rót đầy tách cho La Đông Dương và Công Tôn tiên sinh

Công Tôn ngồi vào chỗ gần La Đông Dương nhất, mắt phượng nhíu lại, tỏa ra dáng cười nho nhã thiện lương, nói: "Bao đại nhân đúng lúc có việc gấp phải xuất môn, đặc biệt lệnh cho tại hạ bồi tiếp La đại nhân thật cung kính, đại nhân vui lòng đợi ở đây chốc lát." "Không sao." La Đông Dương cười yếu ớt đáp

"Thân thể của La đại nhân có khỏe hơn chút nào chăng?" Công Tôn tiên sinh hỏi

"Nhờ có linh dược mà Công Tôn tiên sinh tặng cho, sức khỏe đã tốt hơn nhiều. Đa tạ Công Tôn tiên sinh và Bao đại nhân quan tâm." La Đông Dương ôm quyền

"Nếu La đại nhân không chê Công Tôn Sách y thuật kém cỏi, có thể nào để tại hạ bắt mạch giúp cho La đại nhân không?" Công Tôn Tiên sinh nở ra ý cười vô hại

"La mỗ cầu còn không kịp." La Đông Dương vội đáp. Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, ngón tay mảnh khảnh đặt lên cổ tay của La Đông Dương, tỉ mỉ bắt mạch một lát, sau đó thu ngón tay về nói: "Độc tố còn sót lại trên người La đại nhân đã được thanh trừ, chỉ cần tịnh dưỡng nửa tháng sẽ

khỏi hẳn, La đại nhân không cần lo lắng." La Đông Dương gật đầu, gương mặt nhìn Công Tôn tiên sinh muốn nói lại thôi

"La đại nhân hình như có chuyện muốn hỏi?" Công Tôn tiên sinh lên tiếng dõm lời

"Công Tôn tiên sinh..." Trên mặt La Đông Dương dần hiện lên nét đau thương: "Gia phụ thân mang nặng kị độc, chết đi không rõ nguyên do, không biết Bao đại nhân có tra ra được manh mối để phá án không?" "Việc này..." Công Tôn tiên sinh có vẻ khó xử, liếc mắt nhìn La Đông Dương, lưỡng lự một lát mới hạ giọng nói: "Thật không dám giấu, vụ án của La Lương Sinh đại nhân hiện giờ vẫn chưa có manh mối, điều duy nhất có thể kết luận chính là ---- La Lương Sinh đại nhân trúng độc, là bị người khác đầu độc trường kỳ." "Đầu độc ---- trường kỳ?! Khụ khụ khụ..." La Đông Dương đột nhiên kéo cao giọng, nói theo đó là một trận ho khan dữ dội

"La đại nhân xin đừng kích động như thế!" Công Tôn tiên sinh vội khuyên giải: "Tâm tình lên xuống quá độ không tốt cho bệnh tình của đại nhân." "Khụ khụ, Công Tôn tiên sinh ----" La Đông Dương ổn định nhịp thở, nhìn về phía Công Tôn Sách, sắc mặt phát trắng: "Ngài vừa nói gia phụ bị người đầu độc trường kỳ, vậy, vậy, chẳng phải muốn ám chỉ người kẻ cận bên cạnh gia phụ là kẻ tình nghi lớn nhất?" "Chỉ sợ đúng là như thế!" Công Tôn tiên sinh xót xa nói: "Nhất là người phụ trách việc ăn uống hàng ngày của La Lương Sinh đại nhân, lại càng là nghi phạm hàng đầu. Đêm qua, Bao đại nhân đã dò hỏi cận kề các nha hoàn thị vệ trong quý phủ, bọn họ đều bảo ----" Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh liếc nhìn La Đông Dương: "Việc ăn uống hàng ngày của La Lương Sinh đại nhân không vào tay người ngoài." "Đúng vậy ----" Sắc mặt La Đông Dương khó coi đến cực điểm: "Gia phụ trời sinh có tính đa nghi, đến việc vật như ăn uống hàng ngày cũng không mượn tay người ngoài, nên việc chăm sóc gia phụ chỉ có hai người là La mẫu và Hình phu nhân đảm nhiệm." "Thì ra là thế." Công Tôn tiên sinh xe râu gật đầu, buông mắt nhấp một ngụm trà, không lên tiếng nữa

Trong phòng yên tĩnh một lát

Kim Kiên nhìn sang Công Tôn tiên sinh đang cúi đầu phẩm trà bên này, rồi lại quay qua La Đông Dương sắc mặt biến dạng như ngồi trên đồng lửa bên kia, nói thầm trong lòng: Chậc chậc, Công Tôn tiên sinh này nhìn tổng thể từ trên xuống dưới, chẳng phải đang ngắm ngòm ném đá giấu tay, chỉ rõ rành rành nghi phạm hàng đầu hại chết La Lương Sinh chính là đứa con ruột La Đông Dương ngài đây và Hình phu nhân kia sao ----Đợi chút, mà ai là Hình phu nhân? A! Hình như Hình phu nhân này là cái người suýt bị La Đông Dương nổi điên bóp chết ở thư phòng La phủ hôm nọ...Mà, Hình phu nhân đó hình dạng ra sao ấy nhỉ? Kim Kiên híp mắt nhỏ suy nghĩ nửa ngày, nhưng lại ngộ ra bản thân chẳng có chút ấn tượng gì đối với Hình phu nhân này cả

"Đừng nói là ---- Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nghi ngờ La mỗ?" Một lúc lâu sau, La Đông Dương mới mang theo vẻ mặt sợ hãi, run run khóe miệng phát thành tiếng

"La đại nhân là người thân của La Lương Sinh đại nhân, vì sao phải hại chết cha đẻ của mình? Như vậy không hợp tình hợp lý." Công Tôn tiên sinh khẽ lắc đầu

"Chẳng lẽ các người nghi ngờ Hình phu nhân?" La Đông Dương đột nhiên nhắc cao giọng, hai mắt nứt toác trừng Công Tôn tiên sinh: "Không thể nào, Hình phu nhân không lý nào lại hại phụ thân!" "Vì sao La đại nhân lại quả quyết như thế?" Công Tôn tiên sinh hơi nhướng mày

"Ta, ta ----" La Đông Dương mấp máy môi, hít vào một hơi lấy lại bình tĩnh, mới hạ giọng nói: "Tóm lại Hình phu nhân sẽ không, sẽ không hại người..." "La đại nhân ----" Công Tôn tiên sinh buông bát trà xuống, chậm rãi vuốt râu nói: "Thân phận của Hình phu nhân ở quý phủ là gì? Vì sao Bao đại nhân đã hỏi qua nhiều nha hoàn và người hầu, bọn họ đều có cùng một vẻ nói năng thận trọng?" "Hình phu nhân ----" La Đông Dương cau

chặt hai hàng lông mày, thở dài một hơi: "Hình phu nhân là tục huyền (*) của phụ thân, một năm trước được gả cho phụ thân." Nói đến đây, La Đông Dương thốt nhiên nhắc mắt, trừng thẳng Công Tôn tiên sinh, cất cao giọng: "Hình phu nhân lòng dạ lương thiện, tính tình ôn hòa, đối xử với người ngoài vô cùng chừng mực, đối với gia phụ cũng toàn tâm toàn ý, một nữ tử lương thiện điềm đạm như thế, làm sao có thể hại người?" (*) Tục huyền: vợ kế

Công Tôn tiên sinh gật gật đầu: "Thì ra là tục huyền của La Lương Sinh đại nhân, vậy vì sao hạ nhân của quý phủ không muốn nói rõ?" "Việc này..." La Đông Dương sụp mắt, lộ ra vẻ khó xử, một lúc sau mới buồn bã nói: "Chỉ e là do xuất thân của Hình phu nhân ---- Hình phu nhân vốn là nàng dâu bị nhà chồng vứt bỏ, trên đường bỏ đi được gia phụ cứu giúp, nhờ đó mới có được mối nhân duyên sau này." Nói xong, La Đông Dương khẽ thở dài một hơi: "Gia phụ cũng xem như có chút uy tín trong triều đình, mà xuất thân của Hình phu nhân lại, lại như thế, vì đề phòng kẻ khác nói ra nói vào, gia phụ mới lệnh cho hạ nhân chớ nhiều lời với người ngoài." "Không biết nhà chồng thôi Hình phu nhân đang ở nơi nào?" Công Tôn tiên sinh hỏi

"Việc này..." La Lương Sinh ngẫm nghĩ một chút mới nói: "Tại hạ từng nghe Hình phu nhân kể qua, ba năm trước thôn của người bị dịch bệnh hoành hành, toàn bộ thôn dân đều chết sạch, chỉ có Hình phu nhân bị đuổi ra khỏi thôn là còn giữ được mạng." Mặt La Đông Dương thấy rõ vẻ không đành lòng: "Hình phu nhân cả đời đau khổ, người, người thực sự rất đáng thương, người sẽ không hại ai cả." "Thì ra là thế." Công Tôn tiên sinh gật gật đầu, quay qua liếc Kim Kiên và Nhan Tra Tán

Nhan Tra Tán khẽ nhíu mày như đang suy nghĩ

Tuy rằng đầu óc Kim Kiên không thông minh lắm, nhưng lúc này cũng thấy vô cùng không ổn

Nghe ý tứ của La Đông Dương này, thì La Lương Sinh đại nhân và vị Hình phu nhân kia là nhất kiến chung tình nhị kiến chân tâm, đối với vị

Hình phu nhân này hết mực yêu thương. Vậy tất nhiên sẽ không kỳ thị xuất thân của Hình phu nhân, nhưng tại sao lại không muốn cho người ngoài biết được lai lịch của Hình phu nhân? Hơn nữa, cái cách xưng hô "Hình phu nhân" đó, có vẻ như đến cả danh phận chính thức cũng chẳng có, rõ là không phải cưới hỏi đàng hoàng gì..

Nghe ra còn giống như La Lương Sinh đại nhân này cũng không muốn cho người ngoài biết được sự tồn tại của Hình phu nhân...Lẽ nào..

Trong đầu Kim Kiên lóe sáng: Lẽ nào La Lương Sinh đại nhân này đã già như vậy còn thích "Kim ốc tàng kiều"? (*) Kim ốc tàng kiều: Giấu mỹ nhân trong lầu vàng

Hay là ---- có sở thích đặc biệt nào đó? Nghĩ vậy, hai mắt Kim Kiên không khỏi tỏa sáng, mắt nhỏ bắn vèo về phía La Đông Dương, lửa bát quái cháy lên hừng hực

La Đông Dương đưa tay bưng bát trà lên, đặt xuống, bưng lên, rồi lại đặt xuống, cứ lặp đi lặp lại mấy bận như thế, mới nhắc mắt nhìn sang Công Tôn tiên sinh, hỏi: "Đêm qua Bao đại nhân đưa Hình phu nhân về Khai Phong phủ, không biết ----" "Hình phu nhân đang nghỉ tạm ở ngoại sương phòng." Công Tôn tiên sinh mỉm cười: "Bây giờ tại hạ sẽ mời phu nhân đến đây." "Làm phiền Công Tôn tiên sinh." La Đông Dương thở phào nhẹ nhõm nói

Con người của Nhan Tra Tán bất ngờ chớp lên, nhìn về phía Kim Kiên

Mắt nhỏ Kim Kiên cũng phát sáng, kích động nhìn trả lại

Nè nè nè, ta ngửi thấy mùi cầu huyết! Tính theo vai vế thì Hình phu nhân này hẳn là mẹ kế của La Đông Dương, nếu dựa theo phim truyền hình tám giờ, thì mẹ kế với con vợ cả tuyệt đối là quân địch đấu tranh giai cấp, kẻ thù không đội trời chung gặp nhau là mắt long sòng sọc, nhưng xem La Đông Dương này không những hết lời biện hộ cho Hình phu nhân, mà đối

với mẹ kế còn quan tâm vượt mức bình thường ---- ừ ừ, quan hệ giữa La Đông Dương và Hình phu nhân này ---- tuyệt đối có mờ ám?! Một lát sau, Hình phu nhân được Triệu Hồ đưa vào phòng khách, vừa tận mắt nhìn thấy, Kim Kiên lại càng khẳng định phỏng đoán của chính mình. Hình phu nhân này, toàn thân phủ váy dài thuần trắng, dáng người như liễu, từng bước sinh sen, cúi đầu dịu dàng hành lễ, giọng như suối trong, nghe thấy liền dễ chịu từ sợi tóc đến ngón chân

"La Hình thị bá kiến Công Tôn tiên sinh, Kim giáo úy, Nhan tiên sinh."
"Hình phu nhân, người vẫn tốt chứ?" La Đông Dương gấp gấp hỏi

"Nhọc Đông Dương lo lắng, thân thể thiếp hết thấy đều khỏe mạnh."
Hình phu nhân ngẩng đầu nhìn qua La Đông Dương, mềm giọng đáp

Lần này, Kim Kiên đã có thể thấy rõ dáng vẻ của người này

Hình Phu nhân này tuổi ngoài hai mươi, mày liễu mắt hạnh, dáng điệu thướt tha, môi hồng răng trắng, khóe mắt bên trái có một nốt chu sa (*), tựa như giọt lệ đỏ điểm trên khóe mắt, thoạt nhìn buồn vương như khóc, làm cho người khác phải động lòng trắc ẩn

(*) Nốt ruồi đỏ

La Đông Dương nhìn Hình phu nhân, dáng vẻ đau lòng khó nén muốn nói lại thôi

Hình Phu Nhân đáp lại ánh mắt của La Đông Dương, vẻ mặt muốn nhìn lại chẳng dám nhìn, ngàn lời vạn chữ không thể thốt thành câu

Chắc chắc, mắt đi mày lại, mặt mày đưa tình? Trong lòng Kim Kiên tức khắc trình chiếu trọn bộ vở kịch cầu huyết, mẹ kế tái giá như hoa như ngọc không an phận, quyến rũ đứa con riêng trẻ tuổi sung mãn, hợp lực hạ độc hại chết người cha già

Mắt phượng của Công Tôn tiên sinh đảo qua hai người, chậm rãi hạ mắt, lại chậm rãi nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng hỏi: "Hình phu nhân, việc ăn uống của La Lương Sinh đại nhân đều do người phụ trách ư?" "Đúng là thiếp." Hình phu nhân trả lời

"La Lương Sinh đại nhân chết vì chất độc mãn tính (*), theo tại hạ suy đoán, nhất định là có người hạ độc lâu dài cho La Lương Sinh đại nhân!" Công Tôn tiên sinh bất giác nâng giọng, mắt phượng như điện bắn về phía Hình phu nhân. (*) Tính chậm

Sắc mặt của Hình phu nhân vụt trở nên trắng bệch, toàn thân run run không thôi, rụt rè nói: "Lão gia, lão gia chết vì trúng độc? Chẳng lẽ Công Tôn tiên sinh đang hoài nghi thiếp?" "Công Tôn tiên sinh!" La Đông Dương đột nhiên lớn tiếng

Công Tôn tiên sinh khoát tay ngăn lại, hạ giọng nói: "La đại nhân xin chớ nóng nảy, tại hạ chỉ suy luận theo lý, dò hỏi theo lệ thường. Tuy có tình nghi Hình phu nhân, nhưng trước mắt cũng chưa có bằng chứng xác thực." "Lão gia có ân cứu mạng với thiếp, dù có chết thiếp cũng sẽ không bao giờ hãm hại lão gia! Xin Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh minh xét!" Hình phu nhân phịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, khóc thành tiếng, thân thể yếu đuối phủ phục trên mặt đất, run nhè nhẹ, từng giọt nước mắt rơi lã chã xuống đất, xem ra đúng là người vô tội đáng thương

La Đông Dương vẻ mặt không nở, cơ hồ muốn bật người dậy đến đỡ lấy Hình phu nhân, chẳng qua là ngại cho thân phận cùng hoàn cảnh, mới cố nén không cử động

Kim Kiên âm thầm chắc lưỡi: Ôi trời ơi, muốn biến thành kịch Quỳnh Dao khóc la thảm thiết sao? "Hình phu nhân làm vậy là có gì??" Công Tôn tiên sinh mặt đầy kinh ngạc, vội đứng lên cả kinh nói: "Mau! Diu phu nhân đứng lên!" Nói xong liền ném ánh mắt qua Nhan Tra Tán, Nhan Tra Tán lập tức tiến lên nâng Hình phu nhân đang quỳ khóc dưới đất dậy, nhẹ giọng trấn an: "Hình phu nhân chớ hoảng sợ, lúc này Bao đại nhân không có ở

đây, chúng ta cũng không phải đang thẩm án, Công Tôn tiên sinh chỉ muốn tán gẫu việc nhà với các vị, xem xem có đề sót manh mối quan trọng nào hay không thôi." Dứt lời liền nở ra nụ cười hiền lành vô hại

Thư sinh nho nhã cười khẽ, giống như cơn gió lành quét vào mặt, mưa xuân tưới mát tâm tư, chà, thật là có ma lực thần kỳ trấn an lòng người tĩnh tâm định thần

Chep! Ngay cả tiểu ca Nhan gia thật thà cũng bị phá hỏng rồi, còn bị cây gậy trúc bưng đen lồi kéo thi triển mỹ nam kế?! Kim Kiên im lặng cụp mắt chuyên tâm nhìn đất

Hình phu nhân liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của Nhan Tra Tấn, thần sắc dần dịu lại, dần tiếng nước nở xuống, lau đi nước mắt rồi quay lại chỗ ngồi, cảm xúc rõ ràng ổn định hơn vừa rồi không ít

"Nhị vị không cần căng thẳng, Công Tôn Sách quả thật chỉ muốn tán gẫu việc nhà với nhị vị mà thôi." Công Tôn tiên sinh mỉm cười, liếc qua Kim Kiên một cái

"Đúng vậy, đúng vậy!" Kim Kiên lập tức lĩnh hội tinh thần: thời cơ hành động của ta đã tới! Xoay người lại bưng hai đĩa bánh bơ đậu phộng trên bàn dài sau lưng, đưa đến chiếc bàn cạnh La Đông Dương và Hình phu nhân, vừa châm thêm trà cho hai người vừa luôn miệng chiêu đãi nhiệt tình: "Tục ngữ nói người tới nhà là khách, nhị vị ăn trước chút điểm tâm lấp bụng, uống chút nước trà bồi trơn cổ họng, chờ lát nữa Bao đại nhân trở về mới nói chuyện vụ án với Bao đại nhân, không chừng lại đào ra manh mối nào đó." Hình phu nhân và La Đông Dương đồng thời liếc nhìn khuôn mặt tươi cười chân thành niềm nở của Kim Kiên, biểu cảm trên mặt không hẹn mà cũng thả lỏng vài phần

Công Tôn tiên sinh khẽ mỉm cười hài lòng, tiếp tục hạ giọng hỏi: "Lúc trước trông thấy không ít tranh chữ danh nhân bên trong thư phòng quý phủ, phải chăng La Lương Sinh đại nhân rất yêu thích môn nghệ thuật

này?" Ngữ khí tao nhã ấm áp, thật đúng là bối cảnh rảnh rồi đến nói chuyện phiếm

"Phải! Gia phụ ngày thường rất thích sưu tầm tranh chữ." La Đông Dương gật đầu đáp

"Có phải La Lương Sinh đại nhân thích treo tranh chữ lên xà nhà để thưởng thức hay không?" Nhan Tra Tấn hỏi

"Việc này ----" La Đông Dương nhú mày: "Trước đây gia phụ đều cẩn thận cuộn tranh chữ lại cất giữ, chưa từng có sở thích treo tranh lên xà nhà." "Việc đó bắt đầu từ khi nào?" Công Tôn tiên sinh hỏi

"La mỗ không rõ lắm." La Đông Dương nhìn sang Hình phu nhân: "Gia phụ đã từ lâu không cho phép La mỗ vào phòng hầu hạ. Trái lại Hình phu nhân ----" "Là ---- từ nửa năm trước." Hình phu nhân nghĩ ngợi một chút, tiếp lời

"Nửa năm trước..." Công Tôn tiên sinh xe râu: "Khá trùng khớp với thời kỳ phát bệnh của La Lương Sinh đại nhân." "Nói ra mới thấy chính xác là vậy." La Đông Dương trừng to hai mắt: "Chẳng lẽ bên trong có điều gì kỳ quái?" "Việc đó..." Công Tôn tiên sinh liếc nhìn Hình phu nhân một cái: "Phu nhân có từng nghe La Lương Sinh đại nhân nhắc tới gì không?" Hình phu nhân khẽ cau mày liểu, hơi lắc đầu: "Lão gia từ nửa năm trước đã có hành vi thất thường, lời nói khó hiểu, việc treo tranh chữ này rốt cuộc có thâm ý gì, thiếp thật sự không thể nhìn ra." "Cũng đúng, khi đó La Lương Sinh đại nhân trúng độc đã sâu, hành vi thất thường cũng không khó để lý giải." Công Tôn tiên sinh gật đầu nói, dừng một chút, lại hỏi một câu: "Tại hạ nghe được trong lời lẽ của Hình phu nhân rất có trình tự mạch lạc, phải chăng phu nhân xuất thân từ nhà thư hương thế gia?" Trên dung nhan dịu dàng của Hình phu nhân tràn ra một nụ cười khổ: "Thân phận vợ lẽ thấp hèn bực này sao có thể xuất thân thư hương? Mà tất cả đều nhờ sau khi gả cho lão gia, được người bắt tay chỉ bảo thiếp đọc sách viết chữ, mới học được qua loa đôi chút. Thân vợ lẽ bị nhà chồng ruồng bỏ, có thể được lão

gia đoái hoài đúng là duyên tu luyện kiếp trước của thiếp." "Hình phu nhân và La đại nhân quả nhiên là tình cảm phu thê sâu nặng!" Nhan Tra Tán ở một bên cảm khái

Lời vừa nói ra làm hai mắt của Hình phu nhân bắt giác đỏ lên, lại cúi đầu yên lặng nước mắt rờn rờn

La Đông Dương bên cạnh cũng có vẻ mặt đau buồn

"Nhi vị xin nén bi thương thuận theo tạo hóa, Bao đại nhân xử án như thần, chắc hẳn ít ngày nữa có thể điều tra rõ ràng chân tướng, buộc hung phạm vào vòng vương pháp, để La Lương Sinh đại nhân có thể yên nghỉ nơi chín suối, và để cho nhi vị an lòng." Từng chữ Nhan Tra Tán thốt ra đều thành khăn, khiến Kim Kiền nghe thấy cũng bị đánh vào nội tâm, cảm thấy Nhan thư sinh quả đúng là một bậc thầy phụ đạo tâm lý trăm phần trăm

La Đông Dương vẻ mặt u ám gạt đầu, Hình phu nhân gạt lệ gạt đầu

Công Tôn tiên sinh nhìn hai người, đang muốn mở miệng tiếp tục đặt câu hỏi, thình lình, ngoài phòng vọng vào một tiếng hô to, chặn ngang câu hỏi của Công Tôn tiên sinh

"Bao đại nhân, ngài đã về rồi? La đại nhân chờ ngài ở phòng khách đã lâu." Giọng của Triệu Hồ truyền vào trong phòng

Mọi người trong phòng vừa nghe thấy, vội đứng dậy ôm quyền, nghênh đón nhất phẩm đương triều phủ doãn Khai Phong phủ Bao Chứng

"Để cho La đại nhân phải chờ lâu, bản phủ thật áy náy." Bao đại nhân vừa vào cửa lập tức ôm quyền tạ lỗi với La Đông Dương

"Đại nhân bận rộn như thế mà Đông Dương còn quấy rầy, là Đông Dương nên tạ lỗi mới đúng." La Đông Dương vội lão đảo đứng dậy nói

"Ây, ngồi ngồi đi!" Bao đại nhân vội đỡ La Đông Dương ngồi xuống, lại quay qua gạt đầu với Hình phu nhân đang hành lễ với mình

"Đại nhân, vì sao không thấy Tôn Hoài Nhân Tôn đại nhân?" Công Tôn tiên sinh hỏi về mặt kính ngạc: "Không phải đại nhân cùng đi nhận thi thê với Tôn đại nhân sao?" "Tôn Hoài Nhân đại nhân? Nhận thi thê?!" La Đông Dương bên cạnh nghe thấy tức thì cả kính

"A!" Công Tôn tiên sinh biến sắc, về mặt ảo não nói: "Công Tôn Sách nhất thời nóng vội nên lỡ lời..." "Không sao." Bao đại nhân khoát tay: "Sáng mai bản phủ sẽ thượng tâu việc này lên Thánh Thượng, đến lúc đó La đại nhân cũng sẽ biết thôi." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" La Đông Dương thất kinh hỏi

Bao đại nhân thở ra một hơi thật dài: "Chắc La đại nhân có biết đến án ma quỷ náo Biện Kinh." "Đúng vậy, vì những lời quỷ quái đó rất giống với những lời lầm nhảm của gia phụ lúc phát bệnh ---- không đúng, phải nói là với lời hồ ngôn loạn ngữ của gia phụ lúc phát độc ---- cho nên Đông Dương mới làm phiền Bao đại nhân quá phủ điều tra." La Đông Dương trừng hai mắt: "Chẳng lẽ án quỷ lộng hành này đã có tiến triển gì mới?" "Đúng vậy! Đêm qua, trên đường hồi phủ Triển hộ vệ đã bắt giết được vài nữ quỷ! Không ngờ sau khi khám nghiệm tử thi lại phát hiện ra, những người này không phải là ma quỷ gì cả, mà đều là nữ tử trẻ tuổi giả dạng." Bao đại nhân thốt ra một tiếng kinh người

"Cái gì?!" Lúc này La Đông Dương kinh hoàng không phải nhỏ, dứt khoát bật dậy khỏi ghế, nhưng vừa đứng lên lại tuôn ra một trận ho khan dữ dội, thân hình chao đảo không ngớt, Hình phu nhân bên cạnh vội đỡ lấy La Đông Dương, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng La Đông Dương

"Là nữ tử giả dạng? Là nữ tử nào?" La Đông Dương thở hổn hển lấy lại hơi, gấp giọng hỏi

"Thân phận không rõ." Bao đại nhân lắc đầu: "Có điều ---- một vị trong số đó...có tướng mạo tương tự với Ngũ phu nhân vừa mất tích đêm qua của Tôn Hoài Nhân Tôn đại nhân." "Hả!" La Đông Dương thả mông ngồi phịch xuống ghế bành, sắc mặt tái nhợt như sương giá

"Vừa rồi bản phủ đã cùng với Tôn đại nhân đi khám nghiệm tử thi, không ngờ Tôn đại nhân vừa thấy thi thể kia thì lại kinh hoàng chết ngất, bản phủ đành phải phái người đưa về phủ, cho nên mới đến trễ." La Đông Dương ngơ ngác ngồi trên ghế, không nói được lời nào

"Chẳng lẽ thi thể kia thật sự là ----" Công Tôn tiên sinh cả kinh nói

"Đúng là Ngũ phu nhân của Tôn Hoài Nhân Tôn đại nhân." Bao đại nhân gật đầu, lại quay sang La Đông Dương, vẻ mặt trầm xuống nói: "Hiện chất, trước mắt, vụ án La Lương Sinh đại nhân bị độc giết hại vẫn chưa có manh mối, khi còn sống cũng chỉ để lại một câu vô nghĩa tương đồng với lời giả thần giả quỷ kia...Hiện tại, đây là thứ duy nhất có thể tra ra manh mối." La Đông Dương từ trên xuống dưới là bộ dạng hồn bay phách tán, một lúc lâu sau mới chậm chạp ngẩng đầu, ngốc nghếch nhìn Bao đại nhân: "Bao đại nhân...Cái chết của gia phụ..." "Hiện chất yên tâm, bản phủ nhất định sẽ điều tra ra rõ ràng chân tướng!" Bao đại nhân nói giọng khẳng định

"Đa tạ Bao đại nhân..." La Đông Dương ôm quyền, sắc mặt trắng bệch, thân hình nghiêng ngả mấy bận. Hình phu nhân bên cạnh đỡ lấy cánh tay của La Đông Dương, hơi cúi đầu, không thốt được một lời

"Thân thể của hiện chất vừa mới bình phục, chớ nên gắng sức." Bao đại nhân khẽ lắc đầu, cất giọng nói: "Trương Long, Triệu Hồ!" "Có thuộc hạ!" Trương Long Triệu Hồ xoắn bước qua bậc cửa đi vào trong phòng

"Thỉnh La đại nhân và Hình phu nhân đến phòng cho khách nghỉ ngơi." Bao đại nhân lại nhìn qua hướng La Đông Dương, trên gương mặt đen uy nghiêm pha thêm ba phần hiền từ: "Hiện Chất, tạm thời ngươi hãy ở lại trong Khai Phong phủ vài ngày, thứ nhất, để Công Tôn tiên sinh chấn trị

cho người, giúp người an dưỡng, thứ hai, nếu có thêm manh mối gì, bản phủ cũng có thể báo cho người biết sớm nhất." "Đa tạ Bao đại nhân!" La Đông Dương vẻ mặt cảm kích, vội ôm quyền cảm tạ

"Cũng ấm ức cho Hình phu nhân." Bao đại nhân lại quay sang gật gật đầu với Hình phu nhân

"Theo lý nên như thế, thiếp thân xin đa tạ Bao đại nhân." Hình phu nhân chân thành thi lễ

* Nhìn theo bóng lưng xa dần của Hình phu nhân và La Đông Dương, Bao đại nhân hí hai mắt lại, xe râu một lát rồi nhìn về phía Công Tôn tiên sinh

Công Tôn tiên sinh nhíu hai hàng lông mày, nhắc mắt liếc nhìn xà nhà

Thoáng chốc hai bóng hình một đỏ một trắng đáp xuống đất không tiếng động, một trái một phải đứng ở phía sau Bao đại nhân

Bao đại nhân chậm rãi xoay người, đôi mắt sắc đảo qua lần lượt mọi người trong phòng: "La Đông Dương và Hình phu nhân, chư vị cảm thấy thế nào?" Hai tay Bạch Ngọc Đường vòng ngực: "Bước chân của vị Hình phu nhân kia rất nhẹ nhàng..." "Mâu quang nội uẩn (*)." Triển Chiêu trầm giọng

(*) Đại ý là trong ánh mắt chứa thần, chỉ những người có bản lĩnh. "Xác thực thân mang võ công." Hai người Triển, Bạch đồng thời lên tiếng khẳng định

"La Đông Dương thân là con, nhưng lại biết rất ít việc ăn uống hằng ngày của phụ thân, đã không hợp với lẽ thường, còn mờ mịt lai lịch của kẻ mẫu, càng không hợp lý." Nhan Tra Tán đề xuất cách nhìn của bản thân

"Trong lúc hai người nói chuyện, thần sắc thay đổi luôn hồi, ánh mắt mập mờ, e là không nói thật." Công Tôn tiên sinh mân mê chòm râu nói: "Hơn nữa, khi La Đông Dương nghe nói Tôn Hoài Nhân đến nhận thi thể thì thần sắc đại biến, phản ứng quá mức, bên trong tất có điều kỳ quặc." Bao đại nhân gật đầu liên tục, lại đưa tầm mắt nhìn về phía tông lục phẩm giáo úy nào đó còn chưa phát biểu ý kiến: "Kim giáo úy, người thấy thế nào?" "Ôi chao? Ta?" Kim Kiên đực mặt ra, đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, phát hiện cả phòng đều đang nhìn mình đăm đăm, không khỏi cười trừ nói: "Ta cảm thấy mọi người nói cực kỳ chí lý, chí lý! Hai người này thật là khả nghi, khả nghi!" Bạch Ngọc Đường nhướng mi, Triển Chiêu nhíu mày, Nhan Tra Tán bung trán, Bao đại nhân trừng mắt, Công Tôn tiên sinh thì mỉm cười: "Bao đại nhân hỏi là, Kim giáo úy người ----- thấy thế nào?!" Ấc, quả nhiên không trốn khỏi mà! Haizz, bạc của Khai Phong phủ này thật là càng ngày càng khó cầm! Da mặt Kim Kiên vo thành một đống, ra vẻ suy tư một lúc lâu cũng không phát kiến được quan điểm đặc sắc gì, cuối cùng đành phải khêu bừa ra con mắt bát quái tinh tường của mình: "Ừm ---- cái này...Thuộc hạ cảm thấy, giữa La Đông Dương đại nhân và kẻ mẫu Hình phu nhân của ngài ấy ----" Kim Kiên chớp mắt mấy cái, gơ cả hai ngón tay cái lên cong cong đối diện nhau: "Có mùi mờ ám!" Hai hàng lông mày của Bạch Ngọc Đường hất cao như bay, mày của Triển Chiêu nhăn thành một nút, Nhan Tra Tán ôm trán thở dài, Bao đại nhân lấy nắm tay che miệng ho khan, Công Tôn tiên sinh ý cười càng đậm: "Quả là cách nhìn độc đáo." "Là khen nhầm, khen nhầm thôi!" Kim Kiên rụt cổ nói

"Đại nhân, học trò nghĩ nên giám sát hành tung của hai người này, tiếp đó phái người đi dò la lai lịch của Hình phu nhân kia, có thể tra ra manh mối cũng nên." Công Tôn tiên sinh chấp tay thi lễ nói

"Tiên sinh nói phải." Bao đại nhân gật đầu

"Về phần vị Ngũ phu nhân kia..." Công Tôn tiên sinh nhíu mày

"Không cần lo lắng, chờ chốc lát sau sẽ thấy kết quả." Bao đại nhân cười đáp

Quả nhiên, cùng lắm chỉ trong thời gian một nén nhang, Vương Triều liền học tốc xộc vào phòng khách, ôm quyền báo cáo: "Bẩm đại nhân, thuộc hạ đã tìm hiểu rõ ràng, người thiếp thứ năm của Tôn Hoài Nhân Tôn đại nhân khuê danh là Diệp Liên Mộng, vốn là ca kỹ của Lộ Hoa Uyển trong Hồng Nguyệt trấn ngoại thành Biện Kinh, ba tháng trước được gả cho Tôn đại nhân." "Tin này chính xác chứ?" Bao đại nhân đột nhiên nhắc giọng

"Muôn vàn chính xác!" Vương Triều nói: "Thuộc hạ đã cố tình ở lại trong phủ Tôn đại nhân chờ sau khi Tôn đại nhân tỉnh lại mới hỏi thăm tỉ mỉ, là chính miệng Tôn đại nhân nói cho thuộc hạ biết, tuyệt đối không sai!" "Tốt!" Bao đại nhân vỗ mặt bàn, gật đầu, nhìn sang Triển Chiêu: "Triển hộ vệ, người..." Nói nửa câu đột nhiên dừng lại, Bao đại nhân khẽ chau mày, lắc lắc đầu, lại dời tầm mắt về phía Kim Kiền: "Kim giáo úy, Triển hộ vệ vừa thoát khỏi trọng bệnh, không tiện ra bên ngoài tra án, lần này còn phải làm phiền Kim giáo úy!" Lời vừa nói ra, trong phòng chợt lặng ngắt đến khó hiểu

Hai mắt Kim Kiền trợn lên như chuông đồng, trong đầu tức thì vạn mã lao nhanh chướng khí mù mịt

Ta không có nghe sai chứ ta không có nghe sai chứ ta không có nghe sai chứ?!!!! Lão Bao lại để cho ta độc diễn vai chính xâm nhập hang hổ, đến tra án ở cái khu làng chơi có hệ số nguy hiểm cao nhất đó?!!!! Ta không cần á á!! Cái chỗ quái quỷ đó phong thủy không tốt á á á!! Nếu không phải vì vương tình cảnh không hợp thời, nếu không phải vì ngại người ra lệnh cho mình là lãnh đạo cơm cha áo mẹ, thì Kim Kiền thật muốn hất văng cái bàn vuông sau lưng! "Đại nhân!" Triển Chiêu đột nhiên tiến lên một bước, đứng ở bên cạnh Kim Kiền, ôm quyền cao giọng nói: "Thân thể của Triển Chiêu đã không còn đáng ngại, việc lần này nên để Triển Chiêu đi thì hợp hơn!"

Nói đến đây, con người đen của Triển Chiêu nhìn lướt qua cái mặt trắng bệch của Kim Kiên, chân mày siết chặt: "Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, hoàn cảnh của Kim Kiên không giống với trước kia, nếu ra ngoài một mình, vạn nhất bị kẻ xấu làm hại ----" "Nếu Tiểu Miêu lo lắng, vậy để Ngũ gia ta đi theo Tiểu Kim Tử." Bạch Ngọc Đường ôm bảo kiếm, vui thay nhàn thây lên tiếng ngắt ngang

Triển Chiêu lạnh lùng đảo mắt trừng Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt kia rõ ràng muốn nói: chính vì có tên Bạch Thủ thích gây chuyện người, Triển mới lo lắng thêm trăm lần! Nhiệt độ trong phòng bắt đầu giảm xuống

"Việc này..." Bao đại nhân vẻ mặt khó xử, liếc nhìn Công Tôn tiên sinh một cái

Công Tôn tiên sinh nhìn ba người đối diện, chỉ thấy vẻ mặt Kim Kiên khổ sở xanh xao, trên mặt đầy vẻ không tình nguyện, hoàn toàn là bộ dạng lười nhác sa sút tinh thần; lại nhìn qua ý cười ngâm ngâm của Bạch Ngọc Đường, rõ là vẻ mặt chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, sau cùng nhìn sang vẻ mặt nặng nề của tứ phẩm hộ vệ, chân mày nhăn sâu xuống hết như khe rãnh, đúng là bộ mặt khăng khăng quyết không thỏa hiệp..

"Haizz..." Công Tôn tiên sinh thở dài một hơi, nhìn về phía Bao đại nhân: "Để cho Triển hộ vệ, Kim giáo úy và Bạch thiếu hiệp đi cùng với nhau một chuyến vậy, ba người đồng hành, cũng có thể tiếp ứng lẫn nhau." "Thuộc hạ tuân lệnh!" Triển Chiêu ôm quyền cất cao giọng nói

"Bạch Ngọc Đường lĩnh mệnh." Bạch Ngọc Đường nhếch mày

"...Thuộc hạ...Tuân lệnh..." Kim Kiên ỉu xìu nói

Thời cũng tới...mệnh cũng tới...Tai cũng tới...Họa cũng tới...Nay xem ra, lẽ nào ta không quản xa ngàn năm không quản xa vạn dặm đến Bắc Tông, chính là để bỏ mạng trong thanh lâu cổ đại này sao?!!!!

Hồi 7: Phố hoa song mỹ tiêu thí đao, chó ngáp phải ruồi sinh manh mới

Ở bên ngoài thành Biện Kinh mười dặm, có một ngoại trấn tọa lạc tên là Hồng Nguyệt trấn, một năm trước đây vẫn còn là một trấn nhỏ ít người biết đến, thế nhưng cách đây mấy tháng Khai Phong phủ đột nhiên bùng bùng khí thế triển khai công tác quét bay đòi trụ, khiến toàn bộ các hồng lâu kỹ viện lớn bé trong thành Biện Kinh đều chìm vào tai ương. Đa số thanh lâu vì sinh tồn chỉ còn cách chuyển địa bàn đến nơi cách Biện Kinh nói xa không xa nói gần không gần này, gầy dựng lại từ con số không

Không ngờ trải qua một quãng thời gian phát triển, sự nghiệp làng chơi ở Hồng Nguyệt trấn này kéo theo tên trấn ngày một đi lên, càng lúc càng náo nhiệt hơn, để rồi cuối cùng phát triển thành trấn du lịch sầm uất, chuyên phục vụ khách làng chơi ngày đêm chơi bồi chè chén, thu hút rất nhiều các lão gia công tử nhà quan phú hào, lũ lượt đổ về đây tham quan học hỏi

Thậm chí đến Hồng Nguyệt trấn dạo chơi đã trở thành một thịnh hành của các nhóm thiếu gia, lão gia, quan gia, thương gia trong thành Biện Kinh. Phàm là các lão gia công tử có ít của cải trong thành Biện Kinh, nếu nói chưa từng ghé qua Hồng Nguyệt trấn, khi bước chân ra khỏi cửa đều ngại ngần bắt chuyện với người khác

Theo thống kê sơ bộ, tổng số thanh lâu đăng ký danh sách ở Hồng Nguyệt trấn này là ba mươi nhà. Trong đó, có lý lịch già dặn nhất là ba thanh lâu Hồng Nhạn lâu, Lộ Hoa Uyển và Di Hồng viện, quy mô lớn nhất, danh tiếng cao nhất. Ba nhà thanh lâu này, nơi nơi đều đặc sắc, chỗ chỗ đều có khách quen, ấy thế nên nhà này cũng gai mắt nhà kia, nhà kia cũng không phục nhà nọ, từng giây từng phút đều phải nghĩ cách chèn ép hai nhà còn lại, trở thành nhà lớn độc nhất, làm lão đại của toàn bộ Hồng Nguyệt trấn

Đáng tiếc là, ba nhà đều có thực lực cân xứng, thêm cả tự ngáng chân lẫn nhau, cho nên sau một quá trình cạnh tranh tàn sát quyết liệt, rốt cuộc ba nhà này chẳng ai đánh ngã được ai, trái lại còn tổn hao sinh lực, để cho các tiểu thanh lâu ngư ông đắc lợi chiếm phần lợi thế. Sau cùng, tú bà của ba nhà thanh lâu tiến hành thương thảo, nhất trí cho rằng tự giết hại lẫn nhau như vậy thì mất nhiều hơn được, quyết định chấm dứt chiến tranh, nghỉ ngơi lấy lại sức, ba nhà cùng nhau phát triển, nắm tay nhau cùng tiến, cuối cùng thiết lập thành thế kiềng ba chân vững chãi. Hồng Nguyệt trấn tạm thời bình yên trở lại ---- chí ít là bình yên ngoài mặt, nhưng ngầm bên trong, các chiêu trò gây khó dễ, lén lút gạt chân nhau, thọc gậy bánh xe, tất nhiên là vẫn nhiều vô kể

Chỉ nói tới hạng mục chèo kéo khách, tình hình đua tranh đã sớm bước vào giai đoạn gay cấn. Ba nhà vì muốn đoạt được nguồn khách trước tiên, đã dàn ra ba đội quy mô lôi kéo khách ngoài cửa: Đội chuyên tiếp khách quen nhà mình, đội chuyên cướp khách quen nhà khác, có cả đội chuyên lôi kéo khách lạ. Nhất là đội lôi kéo khách lạ này, các nhà càng dồn hết lực lượng dùng đủ mọi cách thức đa dạng, càng đấu càng đầu rơi máu chảy, thê thảm vô cùng. Hễ là khách nhân lần đầu tiên đến Hồng Nguyệt trấn, chỉ cần vừa lộ mặt ra, chúng quy mô ngay lập tức sẽ đập nhau xông lên cùng thi triển tài ba, thề có chết cũng phải kéo khách nhân về thanh lâu nhà mình cho bằng được

* Ngày hôm ấy, lúc đèn mới lên rực rỡ, trên con phố Hồng Nguyệt lớn nhất của Hồng Nguyệt trấn, tiếng người rộn rã, ngựa xe như nước; thanh lâu dựng lên san sát, triệu khách tay áo đỏ ngập tràn tiếng cười vui, đàn sáo lá lướt, hai bên con phố, đèn lồng đỏ thắm treo cao, trải dài mười dặm, uốn lượn như rồng lửa, hơn hẵn mây đỏ ráng chiều, thật là tráng lệ

Quy mô chèo kéo khách của ba nhà Hồng Nhạn lâu, Lộ Hoa Uyển và Di hồng viện đã lập thành hàng ngũ chỉnh tề trước cửa nhà mình, người nào cũng xắn tay áo xoa quyền, bày ra trận địa sẵn sàng đón địch

"Các huynh đệ, hôm nay Hồng Nhạn lâu chúng ta nhất định phải vươn lên đứng nhất!" Một lão quy nô ra dáng đầu lĩnh hướng tới các tiểu quy nô mặc áo đen nhà mình lên tiếng phát biểu

"Nhất định!" Các tiểu quy nô siết chặt nắm đấm đồng thanh hét to tỏ rõ quyết tâm

"Các huynh đệ, hôm nay ai cũng phải lạnh lẽ, không để cho bọn tiểu tử thối nhà khác chê cười chúng ta!" Quy nô dẫn đầu đội Di Hồng viện hướng tới các tiểu quy nô áo lam trước mặt ra lời cổ động tinh thần

"Lạnh lẽ!" Các tiểu quy nô áo lam tràn trề khí thế

"Một con cá cũng không để lọt!" Quy nô dẫn đầu đội quân Lộ Hoa Uyển hướng tới các tiểu quy nô áo xanh nhà mình cao giọng quát: "Nếu hôm nay lại để cho Hồng Nhạn lâu và Di Hồng viện giành được trước, thì tháng này ai cũng đừng hòng ăn thịt!" "Vì thịt, liều mạng!" Các tiểu quy nô áo xanh đồng lòng rống trả

"Nhất là ngươi, Tiểu Đậu!" Đại quy nô áo xanh nhắm tới một tiểu quy nô trạc mười lăm mười sáu tuổi ở cuối hàng, hung tợn nói: "Nếu hôm nay ngươi lại không dẫn được khách về, thì chó nói tới thịt, ngay cả cơm cũng không được ăn!" Tiểu quy nô tên Tiểu Đậu kia vội ra sức gật đầu: "Hôm nay Tiểu Đậu, Tiểu Đậu nhất định, nhất định sẽ dẫn được khách về!" Đại quy nô áo xanh hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn sang đầu phố

Không chỉ hấn, mà hơn bốn mươi quy nô còn lại cũng đều có chung một biểu cảm, vẻ mặt nghiêm trọng trừng mắt nhìn dòng người đi qua đi lại, quyết không buông tha một gương mặt lạ nào

Thế nhưng tầm nửa tháng trở lại đây, trong thành Biện Kinh lưu truyền tin đồn ma quỷ lộng hành, làm cho lòng người hoang mang, rất nhiều ân khách thường xuyên lui tới cũng không muốn đến đây nữa, huống chi khách mới chưa tới bao giờ

Các quy nô đợi hồi lâu cũng không bắt được cái mặt mới nào ló ra, đã hơi nhụt chí, chính vào lúc các quy nô chờ đến buồn ngủ riu cả mắt, thì ở đầu phố chợt xuất hiện hai bóng người cao to, xem chừng rất lạ mắt, làm cho tinh thần mọi người tức khắc phấn chấn

Đổi theo hai bóng người bước gần về hướng này, lẽ ra các quy nô trông thấy khuôn mặt lạ sẽ xông lên âm âm, nhưng lạ thay tất cả đều chết trân tại chỗ, hai mắt đờ đẫn, mắt trợn tròn hết sức

Chỉ thấy vị đi bên trái này, thân thẳng như tùng, hông đeo trường kiếm, mặt như ngọc âm, mày kiếm chạm tóc mai, mắt sáng như sao, quả là tướng mạo tuấn tú hiếm có trên đời. Toàn thân là trường bào màu đen tuyền, nhưng lại toát ra phong thái nho nhã, làm chao đảo tâm tư của kẻ nhìn phải

Còn vị bên phải này, tóc dài như thác đổ, mắt hoa đào thối xuân, cong môi cười một cái ắt hẳn là hoa đào bay khắp chốn, đeo lệch trên vai là một thanh bảo kiếm, kiếm tuế như bông tuyết điểm trên chuỗi hòa cùng màu đen của áo gấm, trắng đen rạch ròi, càng tôn lên nét tự do không bó buộc. Dáng vẻ như vậy, diện mạo như vậy, phong thái như vậy, cho dù lục hết cả Hồng Nguyệt trấn... không, cho dù là đào hết cả thành Biện Lương, cũng không thể tìm ra người nào ưu tú hơn

Chúng quy nô đang há hốc mồm không biết làm gì hơn ngoài kêu cha gọi mẹ trong lòng: Mẹ ơi, dáng vẻ của hai vị này còn xinh đẹp hơn các cô nương nhà chúng ta, các cô nương trong lâu muốn bắt cũng bắt không được? Chẳng qua là, các quy nô có bề dày kinh nghiệm đây trong lòng chợt lóe sao băng, chỉ một giây sau, hai người này đã được định nghĩa thành: hai con dê béo tuấn tú. Tiếp đó đội quân quy nô chen nhau mà lên, còn đồ xô ném mấy câu chào mời nhiệt tình tới hai vị thanh niên kia hệt như rắc đậu

"Ai cha, nhị vị gia đây, phong thái bất phàm như thế, ắt hẳn là đến từ thành Biện Kinh, đến đây đến đây, Hồng Nhạn lâu chúng ta là thanh lâu nổi danh nhất Hồng Nguyệt trấn này, cô nương của chúng ta cũng là xinh đẹp

nhất hạng, nhị vị gia mau mời vào trong!" Chúng quy nô Hồng Nhạn lâu từng trải nhất, ra lời chào mời tất nhiên là điêu luyện

"Xem cách ăn mặc của nhị vị đây, hạng dung chi tục phần tầm thường nhất định không thể lọt vào mắt của nhị vị, tuy nhiên hôm nay Di Hồng viện chúng ta mới tới vài cô nương, trẻ đẹp non tơ, bảo đảm nhị vị ngài sẽ hài lòng!" Chúng quy nô Di Hồng viện vẻ mặt nịnh nọt, không cam lòng yếu thế, miệng lưỡi còn trơn tuôn tuột hơn thế

"Nhị vị đại gia, hãy đến với Lộ Hoa Uyển chúng ta, bất luận là cô nương hay tú bà, chỉ cần ngài vừa mắt đều không thành vấn đề!" Chúng quy nô của Lộ Hoa Uyển có sáng tạo, lập tức tung ra chiêu thức lạ

Chỉ trong chốc lát, hai người này đã trở thành tiêu điểm của phố Hồng Nguyệt, bị vây chặt như nôm cối

Lại nói qua hai người này, trông thấy một đại đội quy nô gào thét ập tới, thanh niên mắt hoa đào hát cao hai hàng lông mày, trong miệng phát ra tiếng chắc lưỡi tâm tặc: "Ai da, ta đã nói dù có thay cái vỏ đen này vào, cũng khó dấu được vẻ phong lưu phóng khoáng ngọc thụ lâm phong của Bạch Ngũ gia ta rồi mà! Nhìn xem, nhiều người như vậy đều bị phong thái của Ngũ gia ta thu phục hết cả!" Thanh niên tuấn tú bên sườn thoáng ghé mắt qua, bình thản nói: "Bạch huynh, người suy nghĩ nhiều rồi." "Thối Miêu, người không phục à?" "Bạch huynh, người quả thực suy nghĩ nhiều rồi." Trong lúc hai người tán gẫu những lời này, quy nô ba nhà đã bắt đầu trình diễn cuộc đại chiến giành khách oanh oanh liệt liệt

"Nhị vị đại gia, đến Hồng Nhạn lâu của chúng ta đây, cô nương nào cũng có thể tha hồ lựa chọn!" "Cô nương của Di Hồng viện ai nấy đều trên cả xinh đẹp, ai ai cũng như tiên nữ hết!" "Cô nương của Lộ Hoa Uyển chúng ta là tri kỷ nhất trần!" Bên này, quy nô áo đen và quy nô áo xanh bóp cổ nhau, bên kia, quy nô áo lam và quy nô áo xanh đá móng nhau, ở giữa, quy nô ba nhà hỗn chiến tan tác, nắm tóc, nhéo lỗ tai, giẫm ngón chân, chiêu độc hại gì cũng đều có tất, đám đá bình bịch đến tung bưng

Mà kẻ duy nhất chưa sa vào vòng chiến, cũng chỉ có mỗi tiểu quy nô Tiểu Đậu của Lộ Hoa Uyển thân thể gầy còm còn lá gan lại nhỏ nhất

Tiểu Đậu này nhào lên bên trái, thì bị một tên quy nô cao ngồng lực lưỡng tát cho một phát đõ dạt sang bên, tiếp đó chen vào bên phải, thì lại bị một tên quy nô râu ria um tùm hất mông vào bụng, bịch bịch bịch ngã lù lại mấy bước, ngã đến chông bốn vó lên trời, ngã đến văng đầu hoa mắt

"Nè nè, tiểu quý, ta hỏi ngươi này, có phải Hồng Nguyệt trấn này mỗi ngày đều nhiệt huyết sục sôi, tình cảm ồ ạt dâng trào bốn phía như vậy không?" Một giọng nói pha chút hưng phấn truyền tới từ đỉnh đầu Tiểu Đậu

Tiểu Đậu lão đảo bò lên, xoa ót nhìn về hướng phát ra âm thanh

Chỉ thấy phía sau là một thiếu niên đứng cao hơn mình một cái đầu, thân gầy như sậy, mắt nhỏ híp thành khe nứt, toàn thân cũng áo đen đồng bộ, nhưng khi khoác lên người này lại giống như một con quạ đen, không những không có tí khí chất nào, mà còn ám mùi lưu manh hèn phở

Bây giờ, thiếu niên này đang nồng nhiệt thưởng thức trận đại chiến quy nô giành giật khách mà mỗi ngày đều trình diễn. "Ngươi là ai?" Tiểu Đậu trợn đôi mắt đậu, quan sát thiếu niên mắt nhỏ này từ trên xuống dưới, thả ra một câu: "Là quy nô mới tới à?" "Hự!" Thiếu niên mắt nhỏ thoạt nhìn qua Tiểu Đậu, bày ra cái mặt nuốt phải ruồi: "Tiểu quý, ngươi nhìn cho rõ nhé ----" Nói xong lắc đầu khua óc hai tay chấp ra sau lưng: "Ta phong độ tiêu sái anh tuấn ngang thế này ----" "Ngươi là tiểu quy nô của hoa lâu nào?" Thiếu niên còn chưa dứt lời, đã thấy tên quy nô cầm đầu trấn thủ Hồng Nhạn lâu tiến sát lên, hung tợn quát thiếu niên mắt nhỏ: "Sao chả hiểu quy định gì hết vậy hả! Đi đi đi, tên ngốc biến qua một bên mau!" Nói xong, mắt kiên nhẫn xoa tay áo với thiếu niên mắt nhỏ giống như đang đuổi ruồi nhặng

Thiếu niên mắt nhỏ bị nghẹn đến nổi mí mắt giật loạn xạ, đột nhiên xấn tay áo, xoay tít người, đột ngột tách ra khỏi mặt đất, cứ như con quay bay lộn trên không, rồi lướt qua đông đảo các quy nô đang chửi bới choảng nhau, ngay ngắn xen vào giữa hai thanh niên kia

Thiếu niên đột nhiên xuất hiện này làm cho đám quy nô bị dọa sợ, đều tạm dừng cãi vã, quắc mắt trừng tên tiểu tử thôi không biết từ đâu trời lên này

Cả con phố mới đó còn náo loạn tiếng người nhất thời lặng xuống

"Khụ, nghe ta nói này chư vị huynh đệ ----" Thiếu niên mắt nhỏ khai thông cổ họng, không ngờ vừa mới mở miệng, giây tiếp theo đã bị một đại dương mênh mông chửi rửa chực xuống đầu

"Mi là tiểu quy nô nhà ai hả, lại dám cướp mồi làm ăn của ba đại thanh lâu Hồng Nguyệt trấn chúng ta?" "Đuổi hẳn ra, đuổi ra!" Dứt lời, tất cả các quy nô lập tức có chung mối thù, hướng tới thiếu niên mắt nhỏ kia dí nắm đấm

Nhưng nắm đấm còn chưa kịp dính vào góc áo của thiếu niên kia, một luồng gió lạnh thấu xương bất chợt trỗi dậy, vòng quanh thiếu niên, hàn khí tựa như lưỡi dao róc xương cắt thịt, thổi vù vù bức lui mọi người, tức khắc bao trọn thiếu niên ba thước, vạch ra một vòng cảnh giới kiên cố, cấm cò treo biển người lạ chớ có tới gần

Chúng quy nô mặt mày kinh dị, cảm thấy sống lưng mình bỗng dưng phát lạnh, bắp chân bủn rủn, khó mà tiến thêm nửa bước, chỉ có thể trừng mắt sốt ruột nhìn hai "Con dê béo xinh đẹp" trước mắt

"Chẳng lẽ là quỷ xây tường?" Một tên quy nô bùng phát suy nghĩ quái đản

Lời vừa nói ra, mọi người bất giác rùng mình, không tự chủ được lại thụt lùi ra sau mấy bước

"Ai dám động tới hần?" Nam tử mắt hoa đào kia nhướn mày cười, gió lạnh vạn dặm

"Lui ra sau!" Nam tử tuấn tú bên cạnh vừa lên tiếng, băng tuyết trắng xóa

Cộng thêm thiếu niên mắt nhỏ ở giữa hai người, ba người này hợp lại một chỗ, như có một dòng khí thể vô hình xô đến đập vào mặt, quả là dòi non lấp biển khí phách nghiêng trời

Ba vị này không ai khác chính là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền vâng lệnh cải trang đến Hồng Nguyệt trấn điều tra vụ án

Chúng quy nô kinh hãi từ thể xác đến tinh thần đến giờ mới ngộ ra, xem chừng thiếu niên mắt nhỏ bề ngoài như cải xanh mầm đậu này lại ở chung một nhóm với hai vị công tử tuấn tú kia

"Ai cha, vị đại gia này, ta có mắt mà không nhìn thấy Thái Sơn, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, trăm ngàn lần xin đừng trách móc!" Tiểu quy nô áo lam bắt đầu bốc mùi vuốt mông ngựa

"Đại gia, đại gia, mấy lời vừa rồi của tiểu nhân đều là đánh rắm, ngài quyền thế xin đừng trách cứ!" Nhóm tiểu quy nô áo đen cũng lập tức cuốn theo chiều gió mồm tron chảy mật

"Đại gia nếu người không ghét bỏ, chỉ cần ngài đến Di Hồng viện chúng ra, toàn bộ rượu và thức ăn đều giảm hai phần!" Tiểu quy nô áo xanh ra đòn sát thủ

"Cái gì? Hai phần?!" Kim Kiền nghe thế nét mặt sáng ngời, không khỏi nhìn về hướng Di Hồng viện

Hai toán còn lại thấy thế tức thì nóng nảy, bắt đầu cuộc chiến giảm giá không giới hạn

"Đến với Hồng Nhạn lâu chúng ta, tất cả rượu và thức ăn đều giảm ba phần!" Đâu Kim Kiên lại xoay vèo về hướng Hồng Nhạn lâu

"Bốn phần! Hết thủy rượu và thức ăn ở Lộ Hoa Uyển đều giảm bốn phần!" Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên phát ra tia sáng xanh, bắn thẳng đến hàng ngũ của Lộ Hoa Uyển

"Năm phần! Hồng Nhạn lâu giảm năm phần!" Quy nô dẫn đầu Hồng Nhạn lâu hét lớn một tiếng

"Năm phần?!" Chóp tai Kim Kiên dựng thẳng tắp, bước chân không chịu nghe theo sai khiến vô thức nhích về phía trận địa của Hồng Nhạn lâu ---- "Khụ!" Triển Chiêu đột nhiên ho lên một tiếng

"E hèm!" Bạch Ngọc Đường ra sức hắng giọng

Mí mắt Kim Kiên run lên, như sợ nhớ đến điều gì, cười gượng hai tiếng rút chân về, cúi đầu đứng im một bên

Triển Chiêu lườm Kim Kiên một cái, thềm thở dài một hơi, tiến lên một bước ôm quyền nói: "Hôm nay chúng ta đến là vì Lộ Hoa Uyển, chư vị không cần..." "Đại gia quả nhiên tinh mắt, mời sang bên này mời sang bên này!" Chúng quy nô Lộ Hoa Uyển nghe thấy thế liền vui vẻ ra mặt, sắp hàng mở đường chuẩn bị nghênh đón, lại bị hai tốp quy nô nhà khác âm âm xông lên phá rối

"Đại gia, đến với Hồng Nhạn lâu chúng ta là hơn cả, cô nương ai ai cũng đều xinh đẹp không nói, còn cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông..." "Đại gia, đến Hồng Nguyệt trấn thì nhất định phải tới Di Hồng viện chúng ta, nếu không hối hận không kịp đâu ----" "Đại gia người ta đã nói là chọn Lộ Hoa Uyển của chúng ta rồi, các người còn kì kèo cái gì?" "Đại gia, đến Hồng

Nhạn lâu đi..." "Đến Di Hồng viện đi!" "Chư vị..." Triển Chiêu mở miệng vài lần nhưng đều vị tiếng la hét nhôn nháo lẫn át, bất đắc dĩ đành phải nhìn sang Kim Kiên bên cạnh

"Thuộc hạ đã hiểu!" Kim Kiên ôm phất quyền, tròng mắt nhỏ, lấy từ trong lòng ra một viên thuốc xanh biếc, vung cánh tay ném ra ngoài ----Âm ầm ầm ---- ùng ùng ùng ----Một đám khói hình nấm cỡ nhỏ màu xanh biếc bùng lên giữa phố Hồng Nguyệt, thứ mùi tanh tươi làm người ta buồn nôn tỏa ra khắp phố

"Hắt xì! Cái gì vậy?!" "Khụ khụ khụ!" "Ừa ---- đây là gì hả?!" Tiếng nôn ọe hắt xì ho khan vang lên không dứt, chúng quy nô bị đạn thối lan đến, khuôn mặt tái xanh nhầy nhựa nước mắt nước mũi vô cùng thâm, tròng mắt nhìn Kim Kiên bằng vẻ mặt hoảng sợ

"Đến Lộ Hoa Uyển, người đâu dẫn đường?" Kim Kiên chống nạnh hô to

Đáp lại câu hỏi này là hàng loạt tiếng nôn khan

"Vậy...Còn ai có thể dẫn đường không?" Kim Kiên cười gượng hai tiếng

Sáu tên quy nô bình bịch ngã lăn quay xuống đất

Lại nhìn qua đám quy nô còn lại, sắc mặt người nào cũng xanh mét đầu óc mịt mù, đừng nói là dẫn đường, e rằng đến tên họ mình cũng chẳng nhớ

"Kim Kiên..." Triển Chiêu đỡ trán

"Tiểu Kim Tử!" Bạch Ngọc Đường vòng tay ngang ngực

"Ha ha..." Kim Kiên vẻ mặt xấu hổ, gãi đầu ngoái nhìn ra sau cười gượng: "Vậy...Để ta dẫn đường cho nhị vị được không..." "Ba, ba vị đại gia, đến Lộ Hoa Uyển xin đi theo ta." Một giọng nói rụt rè bay ra từ trong

góc. Một quy nô nhỏ gầy dè dặt đi đến trước mặt Kim Kiên, trưng một đôi mắt đậu nhìn hướng ba người

Chính là người lúc nãy không thể xâm nhập vòng chiến mà may mắn tránh thoát được đạn thối của Kim Kiên, quy nô Tiểu Đậu

* "Tiểu Đậu, hôm nay ngươi làm tốt lắm, cơm chiều cho ngươi thêm một đĩa thịt nướng!" Tú bà Lộ Hoa Uyển Hà ma ma mặt mày hớn hở, ra sức quơ quơ chiếc khăn lụa xanh biếc ở trước mắt Tiểu Đậu

"Đa, đa tạ Hà ma ma." Tiểu Đậu lí nhí tạ ơn

"Được rồi, các cô nương, nghe nói ba vị khách hôm nay không tầm thường, ánh mắt cũng phải đánh bóng cho ta, hầu hạ thật tốt vào!" Hà ma ma dạo qua một loạt các oanh oanh yến yến ân cần dạy bảo

"Ma ma cứ yên tâm đi!" Chúng cô nương cười đùa đáp lời

"Được rồi, chúng ta lên!" Hà ma ma vẫy khăn lụa xanh, uốn éo cái thân như rắn nước, dẫn đầu các cô nương tinh anh của Lộ Hoa Uyển đẩy cửa phòng Mẫu Đơn ra

"Ôiiiiii, ba vị gia, đợi lâu ---- Ó! Mới nói được vài từ mở đầu, cảnh tượng đập vào mắt đã khiến cho Hà ma ma nghẹn họng ngay tắp lự

Tất cả các cô nương phía sau cũng đồng loạt kinh ngạc

Phía trên bức bình phong bằng gấm Tô Châu đặt đối diện cửa lớn ---- đang nằm, nằm sấp một người! Người này thân thể gầy gò, vừa lấy tay vuốt ve tỉ mỉ mặt trên của bức bình phong, vừa nói thềm trong miệng: "Woa, nhìn tấm bình phong này đi, woa, thêu tinh xảo này, trau chuốt này, xinh đẹp này, màu sắc chính cống này! Ít nhất cũng phải ba ngàn lượng bạc!" Có vẻ như trong miệng còn nhỏ ra thứ chất lỏng trong suốt nào đó.

Hả?! Hà ma ma và các cô nương co rút da mặt, không khỏi nhìn sang Tiểu Đậu dẫn đường

Tiểu Đậu sợ tới mức run bắn, vội bước chậm lên trước, gọi: "Đại, đại gia, các cô nương đã đến rồi." "Ôi chao? Cô nương?!" Kim Kiên vừa quay vụt đầu lại, đã thấy một tập nữ tử xinh đẹp trang điểm lộng lẫy tụ tập ở ngoài phòng, tất cả đều đang trừng mắt nhìn mình bằng một vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, vội vén tay áo chùi chùi miệng, nghiêm mặt nói: "Lại đây với ta!" Nói xong, liền dắt theo một tú bà cộng thêm mười lăm cô nương lách qua tấm bình phong chậm rãi tiến vào nội sảnh

Ngay sau đó, mọi người Lộ Hoa Uyển lần thứ hai bị cảnh trí trước mắt làm cho kinh ngạc

Khác nhau ở chỗ, lần đầu là kinh dị, còn lần này là kinh diễm

Trong phòng, bên cạnh bàn tròn, hai vị thanh niên hắc y ngồi mặt đối mặt, một vị tuấn tú như trăng, một vị hoa lệ hơn tranh, hai người ngồi cùng một chỗ, tựa như ngọc châu vô giá, hào quang ngập phòng, làm cho sương phòng được bày trí tinh tế này cũng phải ảm đạm thất sắc

Một phòng yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của các cô nương càng lúc càng nặng nề dồn dập

"Ôiiiiii, xem, xem nhị vị đại gia đây, thật sự là nhân trung long phượng..." Một tiếng quát cao của Hà ma ma phá vỡ trầm mặc, lại giống như phát súng lệnh khiến các cô nương phía sau tức khắc như hổ dữ phá chuồng, sói hoang xuống núi, ong mật vỡ tổ nhắm về phía hai vị công tử này, tiện thể hát Kim Kiên dẫn đường sang một bên

"Công tử, ngài muốn ăn cái gì không? Thiếp đút cho ngài nhé!" "Công tử, rượu của Lộ Hoa Uyển chúng thiếp là ngon nhất, để thiếp rót cho công tử nhé." "Công tử, hay là để thiếp dùng miệng đút cho ngài nhé?" "Công tử,

đêm xuân ngán ngủi, chi bằng để thiếp hầu hạ công tử vào giường nhé?"
Chỉ một thoáng, cả phòng đã đầy ngập mấy lời khiêu khích nóng bỏng

Bạch Ngọc Đường hơi nhướng mày, thân hình nhoáng lên một cái, di hình hoán ảnh, dễ dàng tránh đi thế tấn công của các nữ tử, lông tóc không tổn hao gì

Con người đen của Triển Chiêu đảo qua, dứt khoát bắn ra lực áp bức vô hình, làm các nữ tử không thể lại gần thêm nửa bước, vững vàng ngồi thẳng

Đi qua vạt bụi hoa nhưng một mụn lá cũng không dính thân, cao thủ dạo chơi kỹ viện là đây! Kim Kiên đứng ngó một bên âm thầm gật đầu

Hà ma ma ở bên khác lại có vẻ không vui, vung phành phạch chiếc khăn xanh nhạt trong tay, chua giọng nói: "Ôi này, ta nói nhị vị đại gia, lẽ nào các cô nương trong viện chúng ta nhìn không đạt ư? Thế nào mà đồ ăn không ăn, rượu cũng chẳng uống, ngay cả các cô nương như hoa như ngọc này cũng không sờ tí chút chứ?" "Thật là để cho vị ma ma đây nói trúng rồi!" Bạch Ngọc Đường nheo mắt hoa đào lại thổi ra một đóa hoa trắng mịn: "Hai chúng ta nghe nhiều người ca tụng Lộ Hoa Uyển có một vị cô nương tên Diệp Liên Mộng tài mạo song toàn, do đó mới đến đây gặp gỡ, thế nào mà Hà ma ma lại cho những dung chi tục phẩn này ra chiêu đãi chúng ta chứ?" Bạch Ngọc Đường vừa dứt lời, trong phòng tức thì rơi vào tĩnh mịch

Các cô nương phút chốc cứng đờ, sắc mặt thoát xanh thoát trắng, không hẹn mà cùng nhìn sang tú bà nhà mình

Sắc mặt của tú bà Hà ma ma càng biến đổi dữ dội hơn, một lúc lâu mới cứng ngắc phát phát chiếc khăn xanh trong tay, cười khanh khách nói: "Vị gia này, ngài đừng nói đùa chứ, Lộ Hoa Uyển này của ta mở nhiều năm như vậy, nhưng chưa bao giờ nghe qua người này!" "Không có người này?" Triển Chiêu bên cạnh nâng tách trà lên, nhẹ thổi đi lớp trà trên mặt: "Ma ma, người ngấm kỹ rồi chứ?" Tú bà liếc nhìn Triển Chiêu, chỉ thấy đôi mắt

đen láy của người thanh niên này giống như thanh kiếm bén nhọn, đâm thẳng đến đáy lòng người, không khỏi rung mình một cái, vội ra sức lắc lắc khăn thè thốt: "Chớ nói đến Lộ Hoa Uyển chúng ta, mà toàn bộ Hồng Nguyệt trấn cũng tuyệt không có người này!" Triển Chiêu liếc nhìn tú bà, buông mắt không nói nữa

"Không có người này sao..." Bạch Ngọc Đường tựa lưng vào ghế dựa êm ái, háp háy mắt, cười phong tao nói: "Đáng tiếc thay đáng tiếc thay..." Da mặt Hà ma ma run lên, ánh mắt vụt lóe, lập tức ném xẹt một loạt ánh mắt ra hiệu với các cô nương

Chúng cô nương lập tức hiểu ý, nét mặt giãn ra cười đến quỵến rũ, bắt đầu phát động đợt tấn công thứ hai

"Ôi ~, vị gia này, cô nương trong Lộ Hoa Uyển thiếp tài nghệ còn vẹn toàn hơn nhiều ấy, nhị vị hà tất phải tìm Liên Mộng nào đó làm gì?" "Đúng vậy, đúng vậy, Liên gì Mộng gì chứ, làm sao thân mật bằng thiếp đây!" "Công tử, để thiếp móm rượu cho ngài!" "Công tử, thiếp lấy cho ngài đĩa rau này!" "Ma ma ta sẽ không quấy rầy nhã hứng của nhị vị gia, xin cáo lui trước!" Hà ma ma vẫy khăn bước lên vái chào hai người, sau đó lác lư cái thân như rắn nước chuồn chậm ra khỏi cửa lớn

Một miêu một thử bị một đống nữ tử vây quanh liếc mắt nhìn nhau ---- Một người nhếch mi: Thối Miêu, làm sao bây giờ? Một kẻ nhúu mày: Tùy cơ hành sự, tiếp tục thăm dò

Đôi thoại bằng khẩu ngữ xong, tầm mắt của miêu thử lại cùng dờn về phía người nào đó đang có vẻ mặt thích thú ngắm lung tung khắp nơi

"Hắn đợi ở một bên hình như..." Bạch Ngọc Đường hơi lộ vẻ lúng túng

"Không ổn." Triển Chiêu nhúu mày ra lời dứt khoát

"Không ổn, cực kỳ không ổn!" Bạch Ngọc Đường gật đầu liên tục, quay đầu về hướng Kim Kiên gọi: "Tiểu Kim Tử!" "Ôi chao? Công tử ngài có gì phân phó?" Kim Kiên tức khắc chân chó chạy đến

"Người ---- ra kia ----" Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ chỉ phòng ngoài sau bức bình phong

"Hả?" Kim Kiên không hiểu

"Người đi ra phòng ngoài đợi, không được tiến vào." Triển Chiêu nói giọng bằng phẳng

"Ồ? Tại sao?" Mắt nhỏ Kim Kiên tròn mắt trừng trừng nhìn hướng Triển Chiêu

"Người ở lại đây...Khụ...có hơi vương vীu." Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bay qua một bên nói

Triển Chiêu im lặng không lên tiếng, cúi đầu phẩm trà

"Đúng thế đúng thế, gã sai vặt thì nên đợi ở ngoài phòng đi!" Kim Kiên trừng mắt nhìn thẳng hai người một thổi mắt một buông mi kia, mí mắt âm thầm co rút, một lúc lâu sau mới ôm quyền đáp: "Vâng, nhị vị công tử!" Dứt lời, liền phồng hai má thổi phì phì rút ra ngoài bình phong, ngồi co ở mép một chiếc bàn nhỏ đặt phía dưới cửa sổ bên cạnh cửa lớn

Vương, vương vớ?! Chuột chết, lúc ta xuất môn tra án cùng Tiểu Miêu người còn ở Hãm Không đảo đào hang kia, bây giờ lại dám chê ta vương vớ?! Quá, quá đáng! Càng quá đáng hơn là ---- Tiểu Miêu còn không thèm phản bác, có lộn hay không! Trong lòng Kim Kiên vô cùng khó chịu

Bất quá cơn khó chịu này, sau một nén nhang liền biến thành mây khói

Nghĩ lại thì ta thật đúng là vương vớ! Việc yêu cầu hàm lượng kỹ thuật cao cỡ này ta đúng là không thể đảm nhiệm đâu! Kim Kiên áp vào bức bình phong nhìn xuyên qua khe hở vách ngăn, trừng mắt nhìn vào một miếu một thờ trong phòng đang cùng một vòng lớn các oanh oanh yến yến xanh xanh đỏ đỏ đầy tách đôi chung, mặt mày rạng rỡ, có nói có cười, tình chàng ý thiếp, bất giác lệ rơi đầy mặt

Cư nhiên lại là "Mỹ nam kê"! Không sai! Hộ vệ nào đó và con chuột nào đó vừa rồi không thể moi được gì từ miệng của tú bà lọc lõi, lúc này đang trước sau như một thi triển tuyệt kỹ sở trường nói lời xa gần với các nữ tử thanh lâu

Bên này, mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường chan chứa hồ xuân, gơ tay nhắc chân đều thổi bay cánh hoa đào rục rịch, mỉm cười lố lác, hào quang bắn phá bốn phía, làm chúng nữ tử như si như say

Bên kia, Triển Chiêu ngồi thẳng như tùng, mày sáng mắt trong, thỉnh thoảng nâng mắt nhìn qua quýt, đã giống như trăng tỏ phá mây, trời quang sao sáng, làm chúng nữ tử như rơi vào mộng ảo

Một cái nhìn này cánh hoa đào múa bay phấp phới, một cái xem kia ngân hà vũ trụ lấp lánh phủ lấp phòng ---- chặc chặc, thật sự là song mã kết hợp, uy lực kinh người mà! Kim Kiên âm thầm chắc lưỡi

Quan sát thêm một lát, Kim Kiên lại phát hiện trong đó có chỗ rất kỳ quái

Các nữ tử vây quanh Bạch Ngọc Đường, ai nấy đều như thể không có xương cốt, mềm nhũn nhắm thẳng vào người Bạch Ngọc Đường mà đổ xuống, đáng tiếc mấy lần đều bị Bạch Ngọc Đường kinh nghiệm phong phú bất tri bất giác hóa giải dễ dàng. Làm đi làm lại hồi lâu, Bạch Ngọc Đường vẫn lười biếng ngồi một mình một bên tản nhiên phẩm rượu, sóng ngầm trong lòng các nữ tử càng cuộn trào mãnh liệt hơn, liên tục người tranh ta cướp, giành trước dọa sau, biểu diễn tiết mục té xỉu lên người Bạch Ngọc Đường

Mà Triển Chiêu bên này, thì tình hình quả là có phần quái dị. Chỉ thấy Triển Chiêu ngồi độc một mình trên ghế, eo thẳng có thể so với Nam Sơn không già, thần sắc nghiêm chỉnh hơn cả thẩm án trên đại đường, còn các nữ tử chung quanh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi cách xa Triển Chiêu một thước, xem vẻ mặt của chúng nữ tử kia, hẳn là ai cũng đều hận không thể cởi áo tháo thắt lưng bỏ nhào vào trong lòng Triển Chiêu, nhưng mỗi lần chạm đến con người đen bóng phẳng lặng của Triển Chiêu, lại không tự chủ được mà thụt lùi ra sau. Cứ thế một tiến hai lui, Triển Chiêu lại như thể được lòng phủ bên trong chuông vàng, son phấn bất nhập, nước lửa bất xâm. Chặc chặc, "Mỹ nam kế" của một miêu một thử này quả nhiên là đã dày công tôi luyện đạt tới đỉnh cao, cái này gọi là: giết địch trong vô hình, hộ thân trong toàn vẹn! Làm Kim Kiên kính nể không thôi

Có điều hiệu quả của chiêu "Mỹ nam kế" này..

"Ôi ~ đại gia ơi, thiếp đã nói rồi, từ trước đến giờ thiếp chưa từng nghe thấy cái tên Liên Mộng gì đó mà!" "Đại gia, thực không có người này đâu, ngài cũng đừng hỏi nữa, đến đây, thiếp bồi đại gia uống rượu!" "Thiếp thật

không biết mà..." "Đại gia, lẽ nào ngài lại khi dễ thiếp hay sao..." Chẹp, các cô nương thanh lâu của Hồng Nguyệt trấn này có sức chống cự khá mạnh mẽ, nếu muốn "Mỹ nam kế" phát huy công lực, cần phải mất nhiều thời gian hơn đây

Kim Kiên xoa cằm phỏng đoán

"Vị, vị, vị đại gia này ngài, ngài, ngài muốn uống trà không?" Sau lưng đột nhiên phát ra một giọng run rẩy

"Ôi chao?!" Kim Kiên ngẩn ra, ngoái đầu nhìn lại

Chỉ thấy phía sau mình là một tên sai vặt tầm mười lăm mười sáu tuổi, đang trừng một đôi mắt đậu rụt rè, e dè nhìn Kim Kiên

Đúng là tên quy nô kêu Tiểu Đậu kia

"Đại, đại gia, ngài uống trà không?" Tiểu Đậu thấy Kim Kiên quay đầu lại, bèn nâng bát trà trong tay hướng ra phía trước

"A, cảm ơn." Kim Kiên gãi gãi đầu bung bát trà lên, rồi lại cụp đầu ủ rũ lui về phía cửa, ngồi trên chiếc ghế nhỏ cạnh cửa sổ

"Đại, đại gia, trà uống không ngon sao? Nếu, nếu không để Tiểu Đậu đi đổi lại bát khác." Tiểu Đậu nhìn thấy Kim Kiên bung bát trà bất động nửa ngày, nhỏ giọng nói

"Ta cũng không phải là đại gia gì đâu!" Kim Kiên đặt bát trà xuống, thờ dãi nói

"Tiểu Đậu cảm thấy người chính là đại gia!" Một đôi mắt đậu tỏa sáng óng ánh, Tiểu Đậu đến gần Kim Kiên thận trọng ngồi xổm xuống

"O?" Kim Kiên cảm thấy có chỗ không bình thường, không khỏi quay đầu liếc nhìn Tiểu Đậu

Thiếu niên này đang trừng một đôi mắt đậu tỏa sáng lấp lánh, vẻ mặt nhìn mình cứ như...cứ như thể sùng bái

Hử? "Đại gia, đại gia vừa mới giúp Tiểu Đậu, Tiểu Đậu còn chưa cảm tạ đại gia..." Tiểu Đậu vẻ mặt ngượng ngịu, có phần xấu hổ xoa xoa góc áo của mình

"Giúp người?" Kim Kiên day day mí mắt nghĩ ngợi, có vẻ không hiểu: "Khi nào chứ?" "Vừa rồi nếu không phải đại gia chọn Tiểu Đậu, Tiểu Đậu sẽ tròn một tháng không dẫn được khách về, không có khách, Tiểu Đậu sẽ không có cơm ăn..." Tiểu Đậu nhìn Kim Kiên vẻ mặt cảm kích

"Hả..." Đó là do mấy tên quy nô kia đều bị đạn thối xông đến nôn mửa, cho nên mới chọn người thôi

Kim Kiên xấu hổ, trong miệng áp úng vài câu qua loa: "A ---- tiện tay giúp người, tiện tay giúp người!" "Đối với đại gia là tiện tay giúp đỡ, còn đối với Tiểu Đậu lại là đại ân." Trong đôi mắt đậu của Tiểu Đậu lóe ra đốm sao sáng long lanh

"Quá khen, quá khen!" Kim Kiên kiên trì đáp

Nè nè, tiểu quý này chắc sẽ không dập đầu nhận đại ca luôn chứ? "Tiểu Đậu sống mười lăm năm, ngoài Mộng tử tử ra cũng chỉ có đại gia ngài là giúp đỡ Tiểu Đậu, đại gia là người tốt!" Đốm sao trong mắt Tiểu Đậu càng tỏa ra sáng lóa

"Quá khen, quá ---- Mộng tử tử?" Một từ máu chột nhạy cảm tức khắc làm cho Kim Kiên tỉnh ngủ, mắt nhỏ thốt nhiên nhìn qua Tiểu Đậu: "Mộng tử tử nào?" "Các ngài muốn tìm Diệp Liên Mộng tử tử phải không?" Tiểu Đậu chớp chớp mắt nói

"Người biết ----" Kim Kiên bất thành linh tăng âm lượng, tim bất chợt đập mạnh, lại hạ giọng xuống, khe khẽ hỏi: "Diệp Liên mộng?" Tiểu Đậu gật gật đầu: "Nhưng mà Mộng tử tử không phải ở Lộ Hoa Uyển, các ngài tìm sai chỗ rồi." "Không phải cô nương ở đây?!" Kim Kiên càng kinh hoàng hơn: "Vậy là cô nương ở đâu?" "Tỷ tử ở Hồng Nhạn lâu đối diện kia." Tiểu Đậu trả lời

"Người khẳng định chứ?!" Hai mắt nhỏ của Kim Kiên cơ hồ muốn trợn thành quả nho

"Ừm!" Tiểu Đậu ra sức gật đầu: "Trước kia Tiểu Đậu là sai vật của Hồng Nhạn lâu, nhưng lúc nào cũng bị người ta hiếp đáp, cũng là nhờ Mộng tử tử nghĩ cách cho Tiểu Đậu đến Lộ Hoa Uyển này. Mộng tử tử đối xử với Tiểu Đậu rất tốt!" Nói đến đây, trên mặt Tiểu Đậu hiện ra một nụ cười vô cùng chân thật

"Vậy có sao ----" Kim Kiên chỉ các nữ tử sau bình phong: "Các nàng ấy đều nói không biết?" "Bởi vì trước kia Mộng tử tử đoạt rất nhiều khách ở đây, cho nên, cho nên những nàng ấy đều không thích Mộng tử tử, có ai hỏi tới Mộng tử tử, các nàng ấy đều không muốn nói, sợ bị Mộng tử tử đoạt mất khách." Tiểu Đậu trả lời

"Mộng tử tử đó bây giờ còn ở Hồng Nhạn lâu không?" Kim Kiên trừng mắt nhỏ

"Một năm trước Mộng tử tử đã xuất giá rồi." Tiểu Đậu đáp: "Gả cho một đại quan nào đó lớn lắm." "Một năm trước?" Kim Kiên cảm thấy có chỗ không hợp lý: "Không phải là ba tháng trước sao?" "Là một năm trước!" Về mặt Tiểu Đậu khẳng định: "Trước khi Mộng tử tử xuất giá đã giúp Tiểu Đậu rời khỏi Hồng Nhạn lâu, mà tính tới nay Tiểu Đậu đến Lộ Hoa Uyển cũng đã hơn một năm rồi." "Ôi chao?" Kim Kiên gãi đầu

Không phải Tôn Hoài Nhân đại nhân kia nói rằng vợ bé thứ năm nhà hắn chính là Diệp Liên Mộng của Lộ Hoa Uyển, mới lấy về nhà ba tháng trước

sao, bây giờ sao ---- sao lại chẳng khớp chút nào vậy? Là trùng tên trùng họ? Hay là ----Kim Kiên nheo mắt nhỏ lại: Tôn đại nhân kia nói dối?!! "Tiểu Đậu nè, Mộng tử tử chắc là rất xinh đẹp đúng không?" Kim Kiên lấy lại bình tĩnh, tiếp tục hỏi

"Đương nhiên!" Mắt Tiểu Đậu tràn ngập ánh sáng nói: "Mộng tử tử là tử tử có tính tình tốt nhất, xinh đẹp nhất, tỏa sáng nhất trong Hồng Nhạn lâu, tử ấy ca hát cực kỳ êm tai, còn có thư sinh đề thơ tặng cho Mộng tử tử mà!" "Còn đề cả thơ?" "Ừ!" Tiểu Đậu gật đầu: "Tiểu Đậu còn nhớ rõ lắm, đề là...Ừm...Hát khê...Ừm...cái gì nhỉ, A! Đúng rồi! Là 'Giọt lệ đỏ làm người vấn vương.'" "Chờ đã!" Trong đầu Kim Kiên chợt lướt qua tia chớp, đột nhiên nhắc giọng: "Người nói giọt lệ đỏ?!" "Đúng, đúng vậy!" Tiểu Đậu bị dọa sợ, góc nghếch nói: "Ở chỗ này của Mộng tử tử có một nốt ruồi chu sa." Nói xong, chỉ chỉ khoe mắt trái của mình

Nốt ruồi chu sa bên khoe mắt trái? Đó, đó đó không phải là Hình phu nhân sao? Ái! Nói vậy là ----Hình phu nhân đúng là được gả cho La Lương Sinh đại nhân vào một năm trước. Lai lịch Hình phu nhân cũng mờ mịt không rõ ràng

Chặc chặc chặc chặc! Tình hình đột biến a a a a!! Kim Kiên đột nhiên đứng lên, nhanh như chớp vọt vào nội phòng sau tấm bình phong, kêu to: "Triển công tử, Bạch công tử! Đại sự không ổn ---- ôi chao?!" Cảnh tượng lọt vào tầm mắt làm cho Kim Kiên tức thì im bật

Chỉ thấy bên cạnh bàn tròn, Bạch Ngọc Đường bị đông đảo các cô nương vây vòng chung quanh, bưng chén rượu ngồi cứng ngắc, vẻ mặt khiếp sợ, Triển Chiêu ngồi ở phía đối diện Bạch Ngọc Đường cũng cứng đờ như thế, mà ở trước mặt Triển Chiêu, là một vị nữ tử..

Đương nhiên, nơi này là thanh lâu, trước mặt Triển Chiêu có một nữ tử cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, vấn đề là ----Nữ tử này đang cởi quần áo, tình hình hiện tại là đã bỏ đi áo khoác ngoài, lộ ra hai bờ vai tròn mịn và một cái yếm đỏ bị xén bớt một khoảng lớn

Bên dưới ánh đèn óng ánh chiếu rọi, làn da trơn mịn toát ra một thứ ánh sáng kiêu diễm, quả nhiên là da dẻ nõn nà như mật, hương diễm phi thường

"Triển, Triển ----" Kim Kiên dựng thẳng một ngón tay lên, run rẩy chỉ vào Triển Chiêu, một đôi mắt nhỏ banh ra tròn nhẵn

"Tiểu Kim Tử!" "Kim Kiên!" Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu quay vụt đầu lại, nhìn về phía Kim Kiên, tức thì như bị ong vò vẽ đốt phải, nhảy dựng khỏi ghế

"Tiểu Kim Tử, ngươi, ngươi đừng hiểu lầm, là vừa rồi vị cô nương này bất cẩn làm đổ rượu...Ta, ta chưa làm cái gì hết!" Hai má Bạch Ngọc Đường đỏ lên, mắt hoa đào bay loạn, cuống cuống đến mức không kịp lựa lời

"Kim, Kim Kiên, Triển, Triển mỗ..." Triển Chiêu luống cuống tay chân đứng ở bên cạnh bàn, lỗ tai đỏ gần như trong suốt, nhìn Kim Kiên thất cả đầu lưỡi

"Ngươi muốn làm gì công tử ta a a a?" Kim Kiên đột nhiên gào lên một tiếng, như một trận gió vọt tới trước mặt nữ tử nửa thân trần trụi kia, chắn trước người Triển Chiêu như bảo vệ gà con khỏi điều hâu, hét to: "Công tử nhà ta bằng thanh ngọc khiết thủ thân như ngọc, xin cô nương thủ hạ lưu tình hhhhh!" "Khụ khụ khụ khụ!" Bạch Ngọc Đường ho khan một trận kịch liệt

Một đôi tai mèo của Triển Chiêu dường như không thể chịu đựng được áp lực máu đột ngột tăng vọt, đỏ đến mức phát run, vội túm phất lấy cánh tay Kim Kiên: "Kim Kiên, ngươi nói lung tung gì hả?" "Công tử người yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ công tử chu toàn, không để cho công tử dẫm vào miệng hổ, thỏ vào hang sói đâu!" Kim Kiên lời lẽ chính nghĩa

"Kim Kiên!" Triển Chiêu kéo giạt người Kim Kiên qua, nhìn trực diện Kim Kiên, lạnh lùng nói: "Chớ có nói lung tung!" Đáng tiếc một đôi tai

mèo đỏ rực dựng thẳng hai bên khuôn mặt tuấn tú, thật sự là thiếu hụt uy nghiêm

Nào ngờ Kim Kiên lại thừa cơ nắm phăng lấy vạt áo của Triển Chiêu kéo xuống, ghé vào bên tai Triển Chiêu nói: "Triển đại nhân, thuộc hạ vừa biết được một manh mối quan trọng, cần phải bẩm báo ngay với Bao đại nhân!" Hơi thở ấm áp phả ra trên vành tai làm cơ thể Triển Chiêu run lên dữ dội, trong đầu thoát cái trống rỗng, nhiệt độ quanh thân chợt tăng mạnh lên 20%, cứ như thể trải qua rất lâu, trong đầu mới thôi qua đút quăng vài chữ máu chốt: Manh mối quan trọng...Bao đại nhân!! Con người đen nháy mắt khôi phục trong sáng, Triển Chiêu đứng ngay dậy, nhìn sang Kim Kiên

"Tình huống khẩn cấp!" Kim Kiên trừng trừng mắt nhỏ nhìn trả

"Bạch huynh!" Triển Chiêu quay đầu, nhìn qua Bạch Ngọc Đường còn đang nén cười: "Tại hạ đột nhiên nhớ ra còn có chuyện quan trọng..." Lời còn chưa dứt, bất thành linh, ngoài cửa sổ bay vút lên một luồng ánh sáng chói mắt, hơi nóng bốc cao xộc vào cửa sổ

Mọi người cả kinh, đồng thời nhìn ra bên ngoài cửa sổ

Chỉ thấy một tòa lầu ba tầng kế bên đang tỏa ra ánh lửa rừng rực, khói mù cuộn cuộn che trời lấp trắng

"Không tốt, Hồng Nhạn lâu cháy rồi!!" "Mau cứu hỏa đi!!" Tiếng kêu thảm thiết nối tiếp nhau vang vọng cả Hồng nguyệt phố

Hồi 8: Tróc quỷ án kết mưu phản nghịch, thi họa sơn hà hàm ẩn ác vương

Lửa rồng đỏ rực cháy đất trời, khói ma bụi quỷ trùm phủ đỏ; Hồng nhạn kinh hoàng tắt đêm không, gió thu bi thảm quét bụi mù

Một trong ba nhà thanh lâu lớn nhất Hồng Nguyệt trấn ở bên ngoài thành Biện Kinh ---- Hồng Nhạn lâu, trong một trận lửa lớn ngập trời không rõ nguyên do đã bị đốt cháy hầu như toàn bộ. Ánh lửa bùng lên hùng hực, hơ đỏ màn đêm sâu hút, cả con phố Hồng nguyệt bị khói mù bao phủ cuộn cuộn, tiếng hét khàn giọng hòa vào tiếng kêu la hoảng hốt phá hủy cả trời đêm

Đội tuần hỏa Hồng Nguyệt trấn huy động toàn bộ năm mươi tốp tinh anh tập trung vào trận chiến dập lửa, thậm chí còn phát động cả thanh niên trai tráng khắp phố Hồng Nguyệt đến hỗ trợ, dùng hết mọi cách thức để dập lửa, tiếc rằng thế lửa quá lớn, đợi đến khi ngọn lửa được khống chế xong xuôi, thì trận cháy cũng đã kéo dài suốt hai canh giờ, toàn bộ Hồng Nhạn lâu đã cháy sạch chỉ còn lại một đống đổ nát

Tro bụi dày nửa thước bị cơn gió sớm mai mang theo khí lạnh thổi bay đi, đánh thốc lên con phố cạnh bên

Kim Kiên bị làm khổ cả đêm một mặt chống chọi với gió thu lạnh rung, một mặt đi theo Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường tìm kiếm manh mối trong đống phế tích

"Triển đại nhân!" Một nam tử cường tráng tầm ba mươi tuổi hồi hả chạy tới, chấp tay hành lễ với Triển Chiêu

Người này chính là Lý Chỉ Huy Sứ của đội tuần hỏa Hồng Nguyệt trấn kéo đến dập lửa vào đêm hôm qua, trải qua cả đêm lửa thiêu lửa đốt, phân nửa tóc của hắn cũng bị cháy sém, mặt bám đầy tro đen, không tài nào thấy rõ mặt mũi, chỉ có thể nhìn được một đôi tròng mắt sáng lấp lánh

"Lý Chỉ Huy Sứ, có phát hiện gì không?" Triển Chiêu cũng mang một khuôn mặt đầy bụi bặm vội hỏi

"Trận cháy này không phải là sự cố ngẫu nhiên, mà có người rưới dầu thông lên mọi góc ngách của Hồng Nhạn Lâu, sau đó cố ý phóng hỏa." Lý

Chỉ Huy Sứ dừng một chút, đè thấp giọng xuống vài phần: "Thủ pháp rất thành thạo, rõ ràng là do tay lão luyện gây ra." "Dầu thông?!" Kim Kiên đi theo phía sau Triển Chiêu gần như bị xông thành cục than, quệt mũi, miệng lẩm bẩm: "Hèn chi có cớ thế nào cũng không đập nổi, dám cố ý phóng hỏa, tội này không thể tha, lương tâm chó gặm, về sau sinh con bảo đảm không có *Beep*! (*) (*) Từ ngữ phá hoại văn chương xin dùng *Beep* thay thế...."

Triển Chiêu lờm Kim Kiên đang lăm bằm lâu bầu, lại nhìn về phía Lý Chỉ Huy Sứ: "Tình hình thương vong trong Hồng Nhạn lâu thế nào?" "Nói đến đây thì quá kỳ lạ!" Lý Chỉ Huy Sứ vẻ mặt kinh ngạc nói: "Lý mỡ và thuộc hạ đã lục soát hết mọi ngõ ngách, nhưng đến một mảnh thi thể cũng không tìm ra." "Chẳng lẽ đã bị thiêu sạch cả rồi?" Kim Kiên trừng to mắt nhỏ

"Không thể nào!" Chỉ Huy Sứ lắc đầu: "Tuy thế lửa rất lớn, nhưng chỉ cần có một người chết trong lửa, thì nhất định sẽ để lại tro cốt. Mà bên trong phế tích Hồng Nhạn lâu này, lại chẳng phát hiện ra một mảnh xương cốt nào ---- tình hình này chỉ có một khả năng..." Lý Chỉ Huy Sứ nhìn thoáng qua Triển Chiêu

"Lúc châm lửa, trong Hồng Nhạn lâu đã không còn ai." Triển Chiêu nâng khuôn mặt tuấn tú bị khói ám đen lên nhìn vào đồng đồ nát, nhíu mày, nhẹ giọng nói

"Hồng Nhạn lâu khách nhân tựa như mây lại không có một ai bên trong, chẳng lẽ khách đến đây tìm hoan mua vui, cả tú bà cô nương lẫn quy nô đều là ma quỷ hết hay sao?" Bạch Ngọc Đường vác bảo kiếm đi tới, cười lạnh nói

Nhìn quanh cả con phố cũng chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường là giữ được gương mặt coi như sạch sẽ, mắt ra mắt, mũi ra mũi, không bị tro đen bôi thành một đồng, công trạng này đều thuộc về con chuột nào đó, dù vội đến tòi mắt tòi mũi cũng không quên sửa sang lại dung nhan

"Tám phần là trước khi châm lửa đã dọn đi hết...Hất xì!" Kim Kiên ở bên cạnh phỏng đoán

"Thú vị như thế à." Bạch Ngọc Đường cười nói: "Thanh lâu đang hoạt động suông sẻ, vì sao phải dọn đi? Mà đi cũng không nói làm gì, vì sao còn phải phóng hỏa đốt trụi mọi thứ, chẳng để lại dù một cái chân lông? Trừ khi ---- có thứ gì đó không muốn cho kẻ khác nhìn thấy.." Nói đến đây, nụ cười của Bạch Ngọc Đường chợt tắt, nhìn về phía Kim Kiên: "Tiểu Kim Tử! Lẽ nào nguyên nhân như người nói trước đó, Hình phu nhân là Diệp Liên Mộng của Hồng Nhạn lâu..." Sắc mặt ba người đồng thời đại biến

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiên vì bận cứu hỏa suốt đêm, căn bản không có thời gian để suy nghĩ đến thứ gì khác, giờ đây đầu óc thông suốt, định thần ngẫm lại, mới phát giác cực kỳ không ổn

Kim Kiên vừa mới thăm dò được Diệp Liên Mộng thật ra là thuộc Hồng Nhạn lâu, vả lại tướng mạo đặc trưng còn khá ăn khớp với Hình phu nhân. Nhưng còn chưa kịp xác minh, thì Hồng Nhạn Lâu đã bị một trận lửa thiêu rụi sạch bóng..

Nếu suy luận theo hướng này, chẳng phải vị Hình phu nhân vừa bị xếp vào diện tình nghi kia đang hết sức nguy hiểm sao? Triển Chiêu vội ôm quyền với Lý Chỉ Huy Sứ: "Chúng ta còn có công sự bên mình, cáo từ!" "Triển đại nhân thỉnh!" Lý Chỉ Huy Sứ vội ôm quyền cung kính đưa tiễn

Triển Chiêu quay người chạy gấp đi, vừa chạy vừa nói vọng về hướng Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường: "Triển mạo sớ vụ án sinh biến, chúng ta nên cấp tốc tìm quy nô Tiểu Đậu kia đưa về Khai Phong phủ!" Kim Kiên và Bạch Ngọc Đường hiển nhiên không phản đối

Ba người gấp rút chạy về Lộ Hoa Uyển, tìm tú bà kê rõ thân phận và lý do đến đây, tú bà Hà ma ma kia khi biết được ba vị khách đêm qua lại là

quan sai Khai Phong phủ, sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, không dám nhiều lời nữa, hốt hải sai người đưa Tiểu Đậu tới

Không cần đến nửa chén trà nhỏ, Tiểu Đậu đã vác theo về mặt kinh hoàng run cầm cập đến nơi, quỳ mọp xuống đất, vùi đầu run giọng nói: "Tiểu, Tiểu Đậu bái kiến Khai Phong phủ Triền đại nhân, Kim giáo úy đại nhân, Bạch Ngũ hiệp đại nhân." Xung hô chẳng đâu ra đâu

"Tiểu Đậu." Triền Chiêu mở miệng hỏi: "Hiện giờ có một vụ án cần người đến Khai Phong phủ làm chứng, người hãy theo chúng ta đến Khai Phong phủ một chuyến, không cần sợ hãi." Triền Chiêu còn chưa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó một tên quy nô dẫn theo một vị quan sai ăn mặc như nha dịch hấp tấp chạy vào

"Có, có quan gia Khai Phong phủ đến tìm Triền đại nhân ----" Quy nô bỏ nhào xuống đất bảm

Ba người Triền, Bạch, Kim đưa mắt nhìn người mới tới, bất giác kinh ngạc, chỉ thấy người này một thân phong trần, mặt mang nét lo lắng, khoác trên mình bộ quan phục giáo úy lục phẩm, chính là Triệu Hồ

"Triền đại nhân!" Triệu Hồ vừa nhìn thấy Triền Chiêu hai mắt tức thì sáng lên, nhào người lên trước, ôm quyền nói: "Bao đại nhân lệnh ngài mau chóng hồi phủ..." Triền Chiêu đứng bật dậy, cả kinh nói: "Chẳng lẽ Hình phu nhân đã xảy ra chuyện?" Hai mắt Triệu Hồ tròn to như chuông đồng, về mặt kính nể trừng mắt nhìn Triền Chiêu như thể nhìn thấy Công Tôn tiên sinh thứ hai, lấp bắp nói: "Triền, Triền đại nhân, làm sao ngài biết được?" "Hình phu nhân đã chết rồi sao?" Bạch Ngọc Đường cũng tiến lên một bước gấp giọng hỏi

"Bạch thiếu hiệp ngài, ngài cũng biết trước?" Triệu Hồ kinh hoàng đến mức tròn mắt cũng muốn lọt ra ngoài, về mặt nhìn Bạch Ngọc Đường lại giống như nhìn thấy Công Tôn tiên sinh thứ ba

"Là ai giết Hình phu nhân?" Kim Kiên túm phốc lấy cánh tay Triệu Hồ

"Giết gì?!" Rốt cuộc Triệu Hồ cũng không nhìn tòng lục phẩm giáo úy nào đó thành Công Tôn tiên sinh thứ tư, thậm thở ra một hơi, lắc đầu nói: "Hình phu nhân không phải bị giết." "Ôi chao?!" Kim Kiên ngó ra: "Không phải Hình phu nhân đã chết rồi sao?" "Đúng là đã chết ----" Hai mắt Triệu Hồ trừng trừng: "Nhưng là do Hình phu nhân ám sát người khác không thành, thất thủ bị bắt sau đó uống thuốc độc tự sát!" "Cái gì?!" Lần này cả Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiên đều khiếp sợ

"Hình phu nhân đã ám sát ai?" Triển Chiêu gấp giọng hỏi

Triệu Hồ thở hên hên đáp: "Là hộ bộ thượng thư Tôn Hoài Nhân Tôn đại nhân!" "Cái gì?!" Mọi người lại cùng kêu lên kinh hoàng

* Mọi người chạy vội một mạch về Khai Phong phủ, vừa mới vào phủ, đã được Vương Triều, Mã Hán chờ ở cửa lớn đón vào phòng khách

Vừa bước chân vào cửa, Kim Kiên liền cảm giác được hai tia mắt âm u bắn vèo vèo đến da đầu mình, giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một thiếu niên đứng ở bên cạnh Nhan Tra Tán, toàn thân đen sì, con ngươi đen không ánh sáng, nửa mặt xấu xí, nửa mặt xinh đẹp, rõ ràng là Băng Vũ

Kim Kiên kinh ngạc, không khỏi đảo vòng qua các nhân viên dự thỉnh: Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh, gần nhất là tiểu ca Nhan gia, Tiểu Miêu, Bạch Thủ, ừm, còn có ta ---- không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là đội hình cố định họp hội nghị nhân tinh thường niên ở Khai Phong phủ..

Rốt cuộc lúc ta không có ở đây đã xảy ra chuyện gì? Sao chỉ mới có một đêm mà tiểu tử thôi Băng Vũ này đã từ địa vị nghi phạm bị giám sát, bay lên thân phận có thể tham dự hội nghị nhân tinh thường niên rồi?! Triển Chiêu nhíu mày nhìn thoáng qua Băng Vũ, rồi dời tầm mắt về phía Công Tôn tiên sinh

Công Tôn tiên sinh hắng giọng, nói: "Đêm qua có kẻ gian lén vào trong phủ Tôn đại nhân ám sát ngài ấy, may mắn Bao đại nhân và tại hạ đã sớm có chuẩn bị, lệnh cho Vương Triều, Mã Hán bí mật canh phòng, bấy giờ mới bảo vệ được tính mạng của Tôn đại nhân. Có điều ----" Nói đến đây, Công Tôn tiên sinh liếc nhìn Nhan Tra Tấn

"Có điều kẻ ám sát kia tuy võ công không cao, nhưng khinh công lại có phần quỷ dị, không ai ở đây có thể bắt kịp, mắt thấy kẻ gian sắp sửa đào thoát, may mắn có tiểu huynh đệ Băng Vũ ra tay tương trợ, lúc này mới tóm được kẻ gian." Lời vừa nói ra, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền không khỏi phóng ánh mắt về phía Băng Vũ

Chỉ thấy Băng Vũ cúi đầu sụp mắt, bộ dạng ngoan hiền

"Tại hạ và Bao đại nhân vừa hỏi Băng Vũ chi tiết lúc vây bắt thích khách, đúng lúc vừa hỏi xong." Công Tôn tiên sinh dừng một chút, lại nhìn qua Băng Vũ: "Băng Vũ, người lui ra trước đi." Băng Vũ gật đầu, im lặng quay người đi về phía cửa, có điều lúc đi ngang qua Kim Kiền, bất giác dừng chân lại, con ngươi âm u nhìn lướt qua Kim Kiền, còn hếch hếch cằm

Sau đó liền hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang sải bước ra khỏi cửa

Tiểu, tiểu quý này có ý gì? Chẳng lẽ đang khoe mẽ? Da mặt Kim Kiền khê rút

Lúc này Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường ở kế bên Kim Kiền, một người nhú mày, một kẻ hí mắt

Đợi sau khi Băng Vũ rời khỏi phòng khách, tứ đại giáo úy canh giữ cẩn mật cửa ra vào, Triển Chiêu mới dời ánh mắt về phía Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh nói: "Đại nhân, người ám sát hộ bộ Thượng Thư Tôn Hoài Nhân thật sự là Hình phu nhân La phủ ư?" "Đúng vậy!" Bao đại nhân gật đầu nói: "Chúng ta đều không ngờ được, Hình phu nhân này lại có thể

phá bỏ vòng giám sát hùng hậu của chúng nha dịch Khai Phong phủ, một thân một mình tập kích Tôn phủ, ám sát Tôn đại nhân." "Càng bất ngờ hơn chính là, Hình phu nhân này vừa thấy không thể trốn thoát, lại uống thuốc độc tự vẫn..." Công Tôn tiên sinh thở dài một hơi: "Vốn cho rằng Hình phu nhân có rất nhiều điếm khả nghi, vậy mà đầu mối Hình phu nhân này cuối cùng cũng bị chặt đứt." Nói đến đây lại nhìn sang đám người Triển Chiêu: "Không biết nhóm Triển hộ vệ các người đi đến Hồng Nguyệt trấn lần này, có tra ra lai lịch của Ngũ phu nhân Tôn đại nhân quý phủ?" Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiên nghe xong đều im lặng trầm mặc

"Triển hộ vệ?" Bao đại nhân ngắt ra: "Lẽ nào không tìm ra manh mối?" "Hỏi bẩm đại nhân." Triển Chiêu ôm quyền, ngập ngừng một lát mới nói: "Thuộc hạ đã điều tra qua, phát hiện trong Lộ Hoa Uyển không hề có ca kỹ nào tên là Diệp Liên Mộng." Lời này vừa nói ra, Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Nhan Tra Tán đều biến sắc

"Trái lại trong Hồng Nhạn lâu kế bên Lộ Hoa Uyển lại có một nữ tử tên gọi Diệp Liên Mộng. Chỉ có điều ----" Triển Chiêu nhắc mắt: "Theo lời miêu tả của một sai vặt trong Lộ Hoa Uyển, thì tướng mạo của Diệp Liên Mộng này lại rất giống với Hình phu nhân." Trong phòng bắt chợt tĩnh lặng

Bao đại nhân kinh ngạc nhìn sang Công Tôn tiên sinh, Công Tôn tiên sinh lại thoáng vẻ ngờ vực, truy hỏi: "Triển hộ vệ có hỏi qua những người khác trong Hồng Nhạn lâu về tướng mạo đặc trưng của Diệp Liên Mộng không?" "Không cần hỏi." Bạch Ngọc Đường bên cạnh tiếp lời: "Đều bị lừa đốt trụ rồi!" "Cái gì?!" Bao đại nhân đột nhiên thẳng người kinh hô

"Sao lại như thế?" Công Tôn tiên sinh nôn nóng hỏi

"Khởi bẩm đại nhân ----" Triển Chiêu ôm quyền, tự thuật lại những gì nghe được ở Hồng Nguyệt trấn, và chuyện tận mắt chứng kiến Hồng Nhạn lâu bị phóng hỏa thiêu hủy

Bao đại nhân càng nghe sắc mặt càng tối xuống

Công Tôn tiên sinh xe râu trầm tư

Nhan Tra Tán âm thầm lắc đầu

Đợi đến khi Triển Chiêu tự thuật xong, Bao đại nhân thở dài một hơi, cất giọng lệnh cho Vương Triều dẫn quy nô Tiểu Đâu kia vào phòng khách, sau khi dò hỏi sơ qua, lại mệnh cho Vương Triều, Mã Hán và Công Tôn tiên sinh đi cùng với Tiểu Đâu đến phòng giữ xác nhận mặt thi thể

Thời gian chưa đến một chén trà nhỏ, ba người lại dắt theo Tiểu Đâu đang khóc rầm rức về lại phòng, xác nhận một lần nữa Hình phu nhân kia thật sự là Diệp Liên Mộng của Hồng Nhạn Lâu, không còn nghi ngờ gì nữa

Lời chứng của Tiểu Đâu đã khẳng định thân phận Hình phu nhân, vụ án lập tức rẽ sang hướng sáng tỏ. Cho dù là người có chỉ số thông minh lệt đệt như Kim Kiên, nghĩ sơ trong đầu một hồi, cũng có thể vạch ra đại khái: Vụ án ma quỷ náo Biện Kinh, hiện tại chỉ có hơn hai đầu mối

Đầu mối thứ nhất là hung phạm độc chết La Lương Sinh đại nhân. Xét theo tình hình phát triển hiện tại, kẻ hại chết La Lương Sinh đại nhân tám phần là Hình phu nhân

Đầu mối thứ hai chính là kẻ giả quỷ bị bắt giết, thân phận lại là vợ bé thứ năm của Hộ bộ Thượng Thư Tôn Hoài Nhân đại nhân

Tôn Hoài Nhân lại bảo Ngũ phu nhân nhà mình chính là Diệp Liên Mộng của Lộ Hoa Uyển, sau khi xác minh lại, thì Diệp Liên Mộng này chính là thân phận thật sự của Hình phu nhân La phủ

Qua đó nhận thấy điểm giao nhau của hai đầu mối này đều là Hình phu nhân, mà Hình phu nhân thì đã uống thuốc độc tự sát, Hồng Nhạn lâu có thể chứng minh được lai lịch của Hình phu nhân cũng bị hủy trong chốc lát

Tương như tất cả đầu mối đều đã đứt đoạn, nhưng trên thực tế ----Mọi điểm đáng ngờ đều nhắm về một người: Người khai ra thân phận thật của Hình phu nhân; người có Ngũ phu nhân là hung phạm giả quý; người mà Hình phu nhân liều chết cũng muốn ám sát bằng được ----Hộ bộ thị lang Tôn Hoài Nhân! Nghi phạm lớn nhất lại là con rận trên đầu kẻ hói ---- bày ra sờ sờ! Ánh mắt mọi người lập tức lóe sáng, trong phút chốc đều đồng loạt nhìn về phía thanh thiên mặt đen. Bao đại nhân vuốt râu nhìn vào lời chứng của Tiểu Đậu trên bàn giấy lát, chậm rãi ngẩng đầu nói: "Bản phủ muốn đến Tôn phủ hỏi thăm thương thế của Tôn đại nhân, Công Tôn tiên sinh nghĩ thế nào?" Công Tôn tiên sinh mỉm cười, chấp tay với Bao đại nhân: "Đại nhân cao kiến, học trò cũng đang có ý này." Bao đại nhân cười đáp lại

Trong nháy mắt, mọi người cứ như nhìn thấy biển mây bay vút, mặt trời nhú lên ở phương Đông, trong lòng rộng mở thông suốt

Kim Kiên lại càng thêm xúc động khó thể giữ mình: Chỉ cần án này kết thúc, ta sẽ không cần tăng ca thức đêm, tróc quỹ đạo phố hoa...Cuối cùng đã có thể ăn cơm đi ngủ đúng hạn rồiiiiiii! * Phủ đệ của Hộ bộ Thượng Thư Tôn Hoài Nhân xây lên ở giữa con phố Huyền Vũ phía Bắc thành Biện Kinh, công sân uy nghi, trụ đồ ngói xanh, hậu viện gác đình xây thành bệ cao, ao biếc liễu xanh, khá là lịch sự trang nhã

Bên trong phòng ngủ của phủ đệ Hộ bộ Thượng Thư, Kim Kiên và mọi người Khai Phong phủ gặp mặt Hộ bộ Thượng Thư Tôn Hoài Nhân lần thứ hai

Lần này Tôn đại nhân ngồi trên chiếc giường đẽo bằng gỗ đàn, sắc mặt tím tái, hai mắt phủ kín tơ máu, trên trán quấn một vòng băng gạc, tinh thần hết sức ủ rũ, rõ ràng còn chưa tỉnh táo lại sau sự kiện ám sát đêm qua

"Bao đại nhân đặc biệt tới thăm, Tôn mỗ không thể nghênh đón từ xa, mong Bao đại nhân thứ tội." Vừa trông thấy nhóm người Bao đại nhân, Tôn Hoài Nhân vội cựa mình muốn đứng dậy thi lễ

"Không sao không sao, Tôn đại nhân đang mang thương tích trong người, chớ nên gắng sức." Bao đại nhân vỗ vỗ bả vai Tôn Hoài Nhân, tiện thể ngồi xuống bên giường, mở lời thăm hỏi: "Thân thể đã khỏe được chút nào chẳng?" "Nhọc Bao đại nhân lo lắng, Tôn mỗ đã khỏe hơn nhiều." Tôn Hoài Nhân ôm quyền trả lời, ngại ngần giương mắt nhìn về hướng Bao đại nhân, trên mặt thoáng vẻ do dự: "Không biết tên thích khách kia đã bắt được chưa?" Bao đại nhân nhìn đáp lại Tôn Hoài Nhân: "Thích khách kia đã uống thuốc độc tự sát." "Sao?" Tôn Hoài Nhân dường như khẽ giật mình, chờ ra một lát mới nói: "Không biết thích khách kia là ai?" "Thích khách kia ----" Bao đại nhân nheo hai mắt lại: "Chính là người quen của Tôn đại nhân!" Tôn Hoài Nhân sửng sò: "Người, người quen?! Bao đại nhân ngài chớ nên nói đùa, sao Tôn mỗ lại quen với bọn sát thủ thích khách gì đó chứ?" "Bản phủ không nói đùa." Bao đại nhân nhìn Tôn Hoài Nhân, chậm rãi bật ra từng chữ: "Thích khách kia chính là Hình phu nhân, tặc huyện của La Lương Sinh đại nhân, cũng là ----" Đôi mắt sắc phát sáng, giọng nói chột cất cao: "Ca kỹ Diệp Liên Mộng của Hồng Nhạn Lô Hồng Nguyệt trấn!" Một lời phát ra, khí thế át người, rung tai phát điếc, ngay cả mọi người Khai Phong phủ cũng bị kinh động đến run rẩy, nói gì đến Tôn Hoài Nhân bị sóng âm nóng rực tấn công trực diện đã kinh hoàng ra sao

"Diệp, Diệp Liên Mộng..." Hai mắt Tôn Hoài Nhân vỡ toang, miệng lưỡi líu cả lại: "Bao, Bao đại nhân, ngài đã tra được thân phận của Diệp Liên Mộng?!" "Sao chứ? Chẳng lẽ Tôn đại nhân nghĩ rằng bản phủ không thể nào tra ra được?" Bao đại nhân mặt đen thâm trầm: "Tôn đại nhân luôn miệng bảo rằng Ngũ phu nhân nhà mình là Diệp Liên Mộng của Lộ Hoa Uyển Hồng Nguyệt trấn, nhưng sau khi bản phủ phái người đi điều tra, lại phát hiện Diệp Liên Mộng có một thân phận khác, chính là Hình phu nhân tặc huyện của La Lương Sinh đại nhân, cũng là thích khách đã ám sát Tôn đại nhân đêm qua." Bao đại nhân trầm giọng nói: "Tôn đại nhân, ngài giải thích thế nào?!" "Hạ, hạ quan..." Mặt của Tôn đại nhân vàng như giấy, môi trắng nhợt

"Hộ bộ Thượng Thư Tôn Hoài Nhân!" Bao đại nhân đứng vụt dậy, lớn tiếng quát: "Người đã biết tội hay chưa?!" Một tiếng quát này, lập tức dọa Tôn Hoài Nhân đến choáng váng, rầm một tiếng ngã nhào từ giường xuống đất, cả người run run không ngớt, quỳ trên mặt đất dập đầu liên tục: "Hạ, hạ quan, không biết mình phạm tội gì ----" "Không biết mình phạm tội gì?!" Bao đại nhân nhướng cao đôi mắt sắc bén, đè thấp giọng nói: "Tôn đại nhân quả thật không biết Ngũ phu nhân nhà mình vì sao bỏ mình ư?!" "Hạ, hạ quan...Ngũ phu nhân...Không, không phải bị người làm hại mới, mới..." Tôn Hoài Nhân run bần bật nói

"Án ma quỷ nào Biện Kinh làm dân chúng toàn thành mất ăn mất ngủ, làm Thiên Tử long uy giận dữ, đặc mệnh cho Khai Phong phủ truy xét tận tường. Sau khi điều tra, bản phủ phát hiện Ngũ phu nhân của Hộ bộ Thượng Thư Tôn Hoài Nhân giả quỷ nhiều dân, buông ra tà thuyết mê hoặc chúng nhân, nên đã bị Khai Phong phủ cầm giết ngay tại chỗ!" Bao đại nhân chột nạng cao giọng

Tôn Hoài Nhân ngẩng phất đầu, mặt đầy kinh hãi trừng mắt nhìn Bao đại nhân

"Hộ bộ Thượng Thư Tôn Hoài Nhân biết rõ sự tình nhưng không báo, che giấu án tình, báo sai sự thật, cản trở tiến trình phá án, bản phủ nhất định phải bẩm báo sự thật lên Thánh Thượng, thỉnh Hoàng Thượng thánh xét!" Bao đại nhân hướng tới không trung ôm quyền nói

"Bao đại nhân! Bao đại nhân! Xin ngài nghĩ tình nương tay!" Tôn Hoài Nhân khiếp sợ tột độ, té nhào tới bên chân Bao đại nhân, túm lấy ống quần Bao đại nhân, khàn giọng la: "Hạ quan, hạ quan tuyệt đối không phải biết rõ không báo, che giấu án tình, hạ quan thật sự không biết Hoa nương kia lại làm đến nước này ----" Nói đến đây, Tôn Hoài Nhân im bật, toàn thân cứng đờ

"Hoa nương?" Bao đại nhân hí mắt, chậm giọng nói: "Hoa nương là ai?" "Là, là..." Tôn Hoài Nhân nhìn thẳng Bao đại nhân, môi run run, muốn nói

lại thôi

Bao đại nhân híp hai mắt lại, dời tầm mắt về phía Công Tôn tiên sinh bên cạnh

Công Tôn tiên sinh lập tức tiến lên một bước, trưng ra bộ mặt tận tình khuyên bảo nói: "Bao đại nhân niệm tình là bạn đồng liêu (*) với Tôn đại nhân nhiều năm, vốn dĩ muốn giúp đại nhân một lần ----" Nói đến đây thì dừng lại liếc nhìn Tôn Hoài Nhân, thốt nhiên ngẩng đầu: "Có điều nếu Tôn đại nhân không thể nói ra tất cả tiền căn hậu quả của vụ án này, thì cho dù Bao đại nhân có muốn giúp Tôn đại nhân, e là cũng lực bất tòng tâm mà thôi." (*) Làm quan cùng triều Tôn Hoài Nhân thoát cái ngòi xép đóng tại chỗ, gục đầu không đáp

Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh liếc nhau, tiếp tục giữ im lặng

Trong khi đó mọi người phía sau Bao đại nhân lại có thần sắc khác nhau

Triển Chiêu theo bên cạnh Bao đại nhân, nửa bước không rời, vẻ mặt trịnh trọng

Bạch Ngọc Đường sờ sờ mũi, đi hai bước đến bên cạnh Công Tôn tiên sinh, tiện tay đẩy Nhan Tra Tán ra sau

Nhan Tra Tán nhìn Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, vẻ mặt giác ngộ đôi chút

Còn Kim Kiên đứng ở phía đuôi đội hình, nét mặt lại không có gì thay đổi, đứng yên ở cửa giống như tượng đá, chỉ có trong lòng là cảm thán không thôi: Trước tiên tung ra một chiêu đánh núi động hổ, trấn áp tinh thần của Tôn Hoài Nhân này; sau đó một người sắm vai chính diện một kẻ đóng vai phản diện, bổ thêm một chiêu đe dọa dụ dỗ ----Đập tan tâm lý, công kích tinh thần! Chậc chậc chậc! Lão Bao với Công Tôn gây trúc không đến Hình bộ khai phá phương thức bức cung gương mẫu, thì quả là tổn thất to

lớn cho Đại Tổng nước nhà rồi! Thời gian trôi qua ước chừng nửa chén trà nhỏ, Tôn Hoài Nhân hồn bay phách lạc rốt cuộc cũng đã hồi phục lại tinh thần, chậm chạp quỳ thẳng người dậy, yếu ớt nói: "Bao đại nhân bằng lòng giúp hạ quan một lần thật ư?" "Chỉ cần Tôn đại nhân đồng ý bảm báo ngay thật." Bao đại nhân ra lời khí phách

Tôn Hoài Nhân chậm chậm ngẩng đầu, một đôi mắt phủ lấp tơ máu trùng thẳng gương mặt đen uy nghiêm của Bao đại nhân, một lúc lâu sau mới chậm rãi gật đầu nói: "Tôn Hoài Nhân sẽ tin Bao đại nhân một lần!" "Tốt!" Bao đại nhân khom lưng nâng Tôn Hoài Nhân dậy, hạ giọng nói: "Tôn đại nhân xin đứng lên." "Tạ Bao đại nhân, Tôn mỗ nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn (*)." Tôn Hoài Nhân ôm quyền nói

(*). Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết

"Hoa Nương là ai?" Bao đại nhân mở lời hỏi

"Bảm Bao đại nhân, Hoa nương là tên thật của Ngũ phu nhân Tôn mỗ." Tôn Hoài Nhân trả lời: "Nàng vốn là ca kỹ của một nhà thanh lâu không tiếng tăm ở Hồng Nguyệt trấn." "Vậy Diệp Liên Mộng có phải là Hình phu nhân?" "Diệp Liên Mộng đúng là Hình phu nhân tục huyền của La Lương Sinh đại nhân, vốn là hoa khôi của Hồng Nhạn lâu Hồng Nguyệt trấn." "Tại sao ngươi phải nói dối Ngũ phu nhân Hoa Nương là Diệp Liên Mộng?" Bao đại nhân nhíu mày

"Bao đại nhân..." Tôn Hoài Nhân vẻ mặt khổ sở: "Tôn mỗ bất đắc dĩ bị tình thế ép buộc, cũng chỉ vì bảo toàn mạng sống!" "Bảo toàn mạng sống?! Chẳng lẽ Tôn đại nhân biết trước mình sẽ bị Hình phu nhân ám sát?" Bao đại nhân cau mày nói

Tôn Hoài Nhân lắc đầu, thờ dài đáp: "Ngay lúc Tôn mỗ nghe tin La Lương Sinh đại nhân chết bất đắc kỳ tử, liền biết hạn chết của mình đã gần kề, để lộ ra cái tên Diệp Liên Mộng này, chẳng qua cũng chỉ là kế tạm thời, chỉ mong Bao đại nhân có thể nhìn thấu mọi việc, tìm hiểu manh mối, cứu

Tôn mỗ một mạng..." Lời vừa nói ra khiến mọi người trong phòng đều khiếp sợ

"Tôn đại nhân biết hung thủ hại chết La Lương Sinh đại nhân ư?" Công Tôn tiên sinh tiến lên một bước hỏi

Tôn Hoài Nhân cười khở một tiếng, ngẩng đầu nói: "Tất nhiên Tôn mỗ biết, La Lương Sinh đại nhân là do Hình phu nhân, cũng chính là Diệp Liên Mộng hại chết!" Mọi người Khai Phong phủ không khỏi nhìn nhau sững sốt. "Làm sao ngài biết được?" Bao đại nhân truy vấn

"Bởi vì...Bởi vì La Lương Sinh đại nhân cũng giống như Tôn mỗ, đều là quân cờ bị người ta lợi dụng, giây phút nào cũng bị người đầu áp tay gối với mình giám sát không tha. Trong phủ của La Lương Sinh đại nhân là Hình phu nhân, còn trong nhà Tôn mỗ ---- thì lại là Hoa Nương!" Mọi người cùng lúc hít ngược vào một ngụm khí lạnh

Tôn Hoài Nhân nét mặt thê lương, sắc mặt tái nhợt, gằn từng tiếng nói tiếp: "Một lần sẩy chân chuốc hận ngàn đời, Tôn mỗ chỉ hận bản thân bị Hoa Nương kia mê hoặc tâm trí, lầy vào trong phủ, còn bị nàng mê hoặc thu gom của cải cho kẻ đó, làm việc cho kẻ đó, đợi đến khi tỉnh ngộ thì chân đã lún sâu vào bùn nhơ, không cách nào thoát thân. Dù biết Hoa Nương kia chính là do kẻ đó phái tới giám sát mình, Tôn mỗ vẫn không thể nói việc này cho ai khác..." "Người giúp kẻ đó làm chuyện gì?" Giọng Bao đại nhân âm trầm như vực đen sâu hoắm

Tôn Hoài Nhân chậm chạp ngẩng đầu, vẻ sợ hãi tràn ra bên trong đôi mắt trái rộng tơ máu: "Ta lấy chức vị để...Sửa chữa bản ghi chép trung thu thuế...Giúp chúng điều vận (*) thuế ruộng..." (*) Phân phối và vận chuyển

"Hoang đường!" Bao đại nhân vỗ bàn bật dậy, nổi trận lôi đình: "Đây là đại tội làm lung lay nền tảng lập quốc, Tôn Hoài Nhân, ngươi thật to gan!" Tôn Hoài Nhân run lên kịch liệt, bỏ nhào xuống đất đập đầu không ngừng: "Tôn mỗ biết! Tôn mỗ biết đây là tội chết, nhưng Hoa Nương kia lại lầy

tính mạng già trẻ trong nhà ra uy hiếp Tôn mỗ, Tôn mỗ không thể nào không nghe theo!" "Ngươi!!" Bao đại nhân dẫn con tức giận lại, thở dài một hơi: "Tôn đại nhân, ngươi quá hồ đồ!" "Đúng, đúng đúng! Là Tôn mỗ hồ đồ, Tôn mỗ không nên để sắc đẹp mê hoặc, dẫn sói vào nhà!" Tôn Hoài Nhân không ngừng dập đầu nói: "Mỗi lần ta giúp kẻ đó sửa chữa bản ghi chép trung thu thuế, vận chuyển thuế ruộng đều có ghi lại, bây giờ ta sẽ trình lên cho Bao đại nhân!" Nói xong, dùng cả tay lẫn chân bò lên, nhào vào bên giường lục tung mọi thứ, sau đó lục ra một cuốn sổ, quỳ xuống đất trình trọng trao cho Bao đại nhân

Bao đại nhân nhận lấy, lật xem tỉ mỉ cùng với Công Tôn tiên sinh, càng xem sắc mặt càng trầm, càng xem không khí trong phòng càng nặng, cuối cùng Bao đại nhân đóng "Bộ" sách lại, sắc mặt trầm đen phát tím, khó coi đến cực điểm

"Đại nhân, đây là!" Khuôn mặt nhà nho của Công Tôn tiên sinh xanh mét: "Đây rõ ràng là..." Bao đại nhân khoát tay chặn lời của Công Tôn tiên sinh, khép mắt cân nhắc một lát, rồi lại chậm rãi mở to mắt, nhìn xuống Tôn Hoài Nhân đang quỳ dưới đất: "Tôn Hoài Nhân, ngươi có biết La Lương Sinh làm chuyện gì cho kẻ đó không?" Tôn Hoài Nhân vội ra sức lắc đầu nói: "Khởi bẩm Bao đại nhân, Tôn mỗ quả thực không biết, nếu không phải lần ấy Hoa Nương lỡ lời, bảo rằng trong triều còn có La Lương Sinh đại nhân làm việc cho kẻ đó, thì Tôn mỗ thậm chí không biết La đại nhân cũng lâm vào tình cảnh này." "Hoa Nương đã nói thế nào?" Bao đại nhân tiếp tục hỏi

"Hôm đó, Hoa nương nói chủ nhân nàng hạ lệnh ta phải thay đổi số thuế của vài tỉnh thêm lần nữa, Tôn mỗ không làm theo, Hoa Nương liền uy hiếp Tôn mỗ nếu ta không nghe, thì kết cục của ta sẽ giống với La Lương Sinh nửa sống nửa chết kia!" Nói đến đây, vẻ mặt Tôn Hoài Nhân hoảng sợ, nuốt nuốt nước miếng, tiếp tục nói: "Tôn mỗ khiếp sợ cùng cực, bèn lén lút tìm hiểu, đến đây mới biết La Lương Sinh đại nhân đã điên loạn được mấy tháng, không phân biệt được đúng sai, vả lại một năm trước cũng lấy phu

nhân tục huyền giống như Tôn mỗ, Tôn mỗ có sức tìm hiểu mới biết được lai lịch của Hình phu nhân kia, thì ra cũng xuất thân từ Hồng Nguyệt trấn..." Nói đến đây, Tôn Hoài Nhân ngẩng đầu, vẻ mặt cầu khẩn nhìn Bao đại nhân, nhắc giọng nói: "Sau khi Tôn mỗ biết được Hoa Nương đã bị Triển hộ vệ bắt giết, vì muốn lấy công chuộc tội cho nên đã nói ra xuất thân của Hình phu nhân, chỉ mong Bao đại nhân có thể tìm hiểu gốc rễ, tra ra kẻ hại chết La Lương Sinh đại nhân, bắt giữ Hình phu nhân. Ai ngờ kẻ đó lại phá Hình phu nhân ám sát Tôn mỗ, nếu không có nha dịch của Khai Phong phủ tương trợ, Tôn mỗ bây giờ đã giống với La đại nhân, khó thể nhắm mắt!" Nói đến đây lại che mặt khóc òa

"Tôn đại nhân!" Sắc mặt Bao đại nhân tối tăm, nhân từng chữ một nói: "Kẻ ở phía sau hậu trường lợi dụng Diệp Liên Mộng và Hoa Nương uy hiếp người và La đại nhân là ai?" "Ta không biết, ta thật không biết!" Tôn Hoài Nhân vừa khóc vừa nói: "Kẻ đó chỉ truyền lời thông qua Hoa Nương, ta hoàn toàn không biết gì về thân phận kẻ đó!" "Lời này là thật chứ?" Bao đại nhân hí mắt

"Tôn Hoài Nhân nguyện thề với trời!" Tôn Hoài Nhân gạt lệ lớn giọng nói

Cả phòng tĩnh mịch

Bao đại nhân nhíu mày, Công Tôn tiên sinh xe râu, Triển Chiêu siết chặt nắm đấm, Bạch Ngọc Đường lạnh mặt, Nhan Tra Tán hí mắt, Kim Kiên than thở trong lòng: Chẳng lẽ đầu mối của vụ án này lại bị chặt đứt nữa sao?! Mọi người ở đây đều có chung tiếng lòng như Kim Kiên, đột nhiên, cửa phòng bị đẩy bật ra, một người cất bước đi vào ngược chiều ánh sáng, chỉ vào Tôn Hoài Nhân nói ra một câu khiến mọi người hoảng hốt: "Hắn nói dối!" Toàn thân là bộ đồ tang thuần trắng, sắc mặt tái nhợt, mày rậm mắt to, chính là con trai của La Lương Sinh ---- La Đông Dương

Mọi người đều cực kỳ hoảng sợ

"La hiền chất?!" Bao đại nhân kinh ngạc: "Ý của ngươi là gì?" "Bao đại nhân!" La Đông Dương nét mặt bi thương, hai mắt đỏ ngầu, quay mặt về hướng Bao đại nhân quỳ phịch xuống đất, ôm quyền nói: "Tôn Hoài Nhân từng nhiều lần mật đàm với gia phụ lúc người còn sống, Đông Dương đã nghe lén vài lần. Tôn Hoài Nhân nói rằng, chủ nhân vô cùng trọng dụng hắn, đợi đến khi đại sự đạt thành, lập tức phong hầu bá tướng, quyền bá thiên hạ." Nói xong, cười khẩy một tiếng: "Đã được trọng dụng như thế, sao lại không biết thân phận của chủ nhân mà mình hết mực trung thành?! Ấy chẳng phải là nực cười lắm sao?!" "La Đông Dương! Ta và phụ thân ngươi cũng xem như là bạn thân giao lâu năm, vậy mà ngươi dám ngậm máu phun người!?" Tôn Hoài Nhân phẫn nộ quát

"Bạn thân giao? Ngươi mà cũng được tính là bạn thân giao sao?" Trong khóe mắt La Đông Dương ngập đầy nước mắt: "Nếu không phải do ngươi dẫn dụ, thì làm sao phụ thân lại biết đến cái Hồng Nguyệt trăn ấy, làm sao gặp phải Diệp Liên Mộng kia, bị nàng ta mê hoặc, lợi dụng tình cảm yêu mến thi họa như si như dại của phụ thân ra làm bầy, từng bước dẫn dắt người vào rọ, cuối cùng phải làm việc cho kẻ đó...Đáng tiếc cha ta một đời liêm khiết, lại không giữ được khí tiết lúc cuối đời, bị vài bức tranh chữ cùng một nữ tử phổ hoa hãm hại! Phụ thân lương tâm khó an, không muốn tiếp tục nói giáo cho giặc, để rồi phải rơi vào kết cục vong thân bi thảm!" Nói xong, La Đông Dương chỉ thẳng vào chóp mũi Tôn Hoài Nhân, lớn tiếng quát mắng: "Loại tiểu nhân ham mê phú quý, mại quốc cầu vinh như ngươi, sao xứng đánh đồng với phụ thân ta?!" Tôn Hoài Nhân bị trở vào mặt đến run lẩy bẩy toàn thân, sắc mặt xanh trắng, bất chợt quay đầu gào khóc với Bao đại nhân: "Tôn mỗ hiện giờ chỉ một lòng muốn lấy công chuộc tội, lại bị kẻ khác vu oan, Bao đại nhân ngài phải làm chủ cho Tôn mỗ!" "Ta vu oan cho ngươi ư?" La Đông Dương cười lạnh từng cơn, lớn tiếng nói: "Những việc này đều do chính miệng Diệp Liên Mộng nói cho ta biết!" "Nói bậy!" Tôn Hoài Nhân ngoác miệng mắng to: "Diệp Liên Mộng kia luôn trung thành tận tụy với kẻ đó, tuyệt đối không hai lòng, sao có thể nói cho ngươi biết?" "Tất nhiên nàng không muốn nói ----" Về mặt La Đông Dương buồn bã: "Nếu không phải ta hư tình giả ý với nàng suốt ba

tháng dài, thậm chí, thậm chí muốn lừa nàng cùng ẩn cư bỏ trốn, thì làm sao nàng lại nói việc này với ta..." La Đông Dương chậm rãi cúi đầu, hai tay tát vào mặt, khó phân biệt được khóc cười: "Ta nói với nàng, kẻ thật sự làm hại phụ thân ta chính là bàn tay đen sau lưng nàng, thế nên ta không hận nàng, vậy mà nàng cũng tin, nàng cũng tin ta sẽ kết nghĩa phu thê với kẻ đã hại chết cha ruột của mình, quả là buồn cười thay...Ha ha ha ha..." Tiếng cười đau thương vang vọng khắp phòng, mọi người Khai Phong phủ đều có nét mặt u sầu, đưa mắt nhìn nhau

Chẳng ai đoán được rằng, thì ra thứ tình cảm như có như không giữa La Đông Dương và Hình phu nhân qua cách nhìn trước đây, lại chính là sự thật..

"Hiền chất, ngươi..." Bao đại nhân tiến lên một bước, nhẹ nhàng giữ lấy bả vai của La Đông Dương

"Bao đại nhân!" La Đông Dương lau đi nước mắt, ngẩng đầu nói: "Đêm qua Diệp Liên Mộng nhận được chỉ thị phải giết chết Tôn Hoài Nhân. Nếu Tôn Hoài Nhân thật sự không biết thân phận kẻ đó, thì hẳn cần gì phải phí tâm tốn sức giết người diệt khẩu?" Bao đại nhân gật đầu, đang muốn đáp lời, lại bị Tôn Hoài Nhân cắt ngang

"Nực cười, nực cười!" Tôn Hoài Nhân cười gằn từng tiếng: "Ngươi tự nhận là tình sâu ý nặng với Diệp Liên Mộng kia, vậy tại sao nàng ta không nói cho ngươi biết thân phận của kẻ đứng sau hậu trường?" "Diệp Liên Mộng nàng không biết." La Đông Dương nói bằng giọng lạnh lùng: "Diệp Liên Mộng chỉ biết mình vâng lệnh của một người tên là 'Thủy sứ', còn Thủy Sứ mới là người trực tiếp nhận lệnh của kẻ đó!" Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người Khai Phong phủ đều đại biến

"Thủy Sứ?!" Triển Chiêu bước lên, gấp giọng hỏi: "Ngài xác định là Thủy Sứ?!" La Đông Dương nhìn thấy vẻ mặt mọi người như thế có phần bất ngờ, chột buông mắt nghĩ ngợi, sau đó gật đầu khẳng định: "Chính là Thủy Sứ!" "Đại nhân!" Triển Chiêu quay vụt đầu, nhìn thẳng Bao đại nhân

Bao đại nhân gật gật đầu, sắc mặt đen đúa như đáy nồi: "Quả nhiên chính là người này!" "Luyện độc dược không chế tâm trí, huấn luyện sát thủ tử sĩ, lợi dụng nữ tử chi phối đại quan trong triều, bí mật vận chuyển thuốc ruộng, trộm đi nông thuế quốc gia..." Công Tôn tiên sinh nhấn mạnh từng chữ tuần tự kể ra tội trạng của "Kẻ đứng sau hậu trường", nhìn thoáng qua Tôn Hoài Nhân, rồi nhìn về phía Bao đại nhân nói: "Tôn đại nhân từng nói, sau khi đại sự đạt thành có thể chạm tay vào phong hầu bá tướng, xem ra mục đích của kẻ đứng sau hậu trường này chính là giang sơn xã tắc, ham muốn chiếm lấy ngôi vị hoàng đế!" Lời vừa nói xong làm sắc mặt ai nấy đều biến đổi, trong chốc lát, không ai tiếp lời, cả phòng im ắng

"Tôn Hoài Nhân, ngươi còn chưa chịu nhận tội?" Giọng Bao đại nhân nặng như búa tạ, từng chữ nện thẳng vào màng tai

Cả người Tôn Hoài Nhân co thành một đống run run không ngớt, mồ hôi to bằng hạt đậu nhỏ giọt xuống đất, vang lên tiếng tí tách: "Ta không biết, ta không biết gì hết!" "Tôn Hoài Nhân, chẳng lẽ ngươi sợ nói ra thân phận kẻ đó sẽ dẫn đến họa sát thân?!" Bao đại nhân nhẹ giọng hỏi

"Ta, ta..." Tôn Hoài Nhân chột nhác mạnh đầu: "Bao đại nhân! Nay thân ta đã phạm vào đại tội, sớm muộn gì cũng phải chết, có chỗ nào phải e sợ? Ta quả thật không biết thân phận kẻ đó!" "Nếu Tôn đại nhân lo lắng cho an nguy của người nhà ----" Công Tôn tiên sinh nói giọng quả quyết: "Tôn đại nhân kính xin yên tâm, Bao đại nhân sẽ đích thân bẩm báo với Thánh Thượng, bảo vệ toàn gia lớn bé của Tôn đại nhân được bình yên vô sự!" Tôn Hoài Nhân run bắn, thốt nhiên dựng thẳng sống lưng, môi run rẩy liên hồi: "Lời, lời ấy là thật?" "Là thật!" Bao đại nhân gật đầu

"Bao đại nhân sẽ không gạt ta?" "Nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy!" Tôn Hoài Nhân run rẩy gật đầu, chậm rãi sụp mắt xuống, suy nghĩ một lát, lại giương mắt nhìn về hướng Bao đại nhân: "Quyền lực của kẻ đó khuynh đảo triều dân, thế lực thâm tóm trời đất, xuất thân tôn quý, cho dù ta nói ra thân phận kẻ đó, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng sẽ không tin!" "Tôn đại nhân,

nếu là lời của một mình người, có lẽ Thánh Thượng còn hoài nghi, nhưng nếu cả người và La đại nhân đồng thời làm chứng chỉ ra kẻ đó, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ tin tưởng!" Bao đại nhân định thanh nói

"La, La đại nhân?!" Tôn Hoài Nhân trừng lớn hai mắt: "La đại nhân nào?" "Đương nhiên là La Lương Sinh đại nhân!" Bao đại nhân đáp

"Không, không phải hấn đã chết rồi sao?!" Tôn Hoài Nhân sợ hãi kêu lên

"Người chết cũng có thể làm chứng!" Công Tôn tiên sinh tiến lên một bước nói

Mọi người nghe thấy thế đều kinh ngạc

"Phụ thân? Làm sao có thể?!" La Đông Dương cả kinh nói

Bao đại nhân quay đầu, ra hiệu với Nhan Tra Tán phía sau: "Nhan tiên sinh." "Vâng, đại nhân!" Nhan Tra Tán tiến lên, lấy từ bọc đồ sau lưng ra một cuộn tranh chữ, cùng với Công Tôn tiên sinh mỗi người kéo giữ một bên, chậm rãi mở ra. Một bức tranh sơn hà thủy mặc dần bày ra trước mắt mọi người

Ánh hoàng hôn len qua tầng mây thấp, ngọn núi trùng trùng xa tít tắp, suối bay xuyên cầu vòng cần ngọc, chim trắng sải cánh lướt quỳnh sơn

Quả là một bức tranh giang sơn thủy mặc khí thế bạt ngàn dài tăm tắp

Ở góc trái của cuộn tranh có đề bốn câu thơ: Hương gian nhất hồ tửu, dương liễu thùy điệu nhàn;

Vong khước phạm thế ưu, phản tâm hưởng tiêu diêu.

Dịch: (Giữa quê nâng bầu rượu, dương liễu thả câu nhàn; Quên mất sầu nhân thế, trở lòng hưởng tiêu dao.) Chỉ là một bài thơ ngắn gọi lên thú nhàn

rồi tao nhả, khi phối với bức tranh khí thế bạt ngàn này thì lại có phần trái khuấy

Tôn Hoài Nhân nhìn quét qua cuộn tranh tỉ mỉ, hai mắt bất chợt tròn trừng

"Đây chính là một trong những bức tranh treo trên xà thư phòng của La Lương Sinh đại nhân." Công Tôn tiên sinh nhẹ giọng nói

"Bức tranh chữ này có gì không ổn?" La Đông Dương gấp giọng hỏi

"Chư vị mời xem." Công Tôn tiên sinh và Nhan Tra Tán đồng thời xoay người, nâng bức tranh chữ lên, rọi về hướng cửa sổ, ánh mặt trời chính ngọ chói lọi xuyên thấu qua mặt tranh chữ, rọi ra thấp thoáng năm nét chữ nối tiếp móc vào nhau, tạo thành chữ "Vạn" "Vạn?" Mọi người nghi hoặc

Trái lại Tôn Hoài Nhân vừa trông thấy hình vẽ này, lại giống như thấy quỷ, run rẩy cùng khắp: "Quả nhiên, quả nhiên! La Lương Sinh cũng biết!" "Chữ 'Vạn' này ----" Triển Chiêu nhíu mày: "Hình như đã từng thấy qua đâu đó!" Đúng, đúng, rất quen mắt! Kim Kiên cũng âm thầm lẩm bẫm một bên

Có vẻ như ----A! Đúng rồi, trên dược phòng chế thuốc phiện của An Lạc Hầu Bàng Dục cũng có cái hình này! "Chữ Vạn này có vấn đề gì ư?" La Đông Dương cả kinh nói

Công Tôn tiên sinh nở ra một nụ cười mỉm vô hại: "Đằng sau hoa văn chữ vạn này xác thực có điểm kỳ quái, nhưng ở đây không phải để vạch ra thân phận của kẻ đứng sau hậu trường, mà là ----" Nói xong, chỉ vào đầu của mỗi câu thơ nhỏ kia, nhìn quanh một vòng, mắt phượng nheo lại: "Đây là một bài thơ giấu đầu câu." "Thơ giấu đầu câu?!" Ngoại trừ Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Nhan Tra Tán ra, những người còn lại đều tiến lên chuyên tâm nghiên cứu

Kim Kiên cũng lôi ra tinh thần chiến đấu chuẩn bị dự thi vào trường cao đẳng, trợn mắt đọc nhảm từng chữ

Hương gian nhất hồ tửu, dương liễu thùy điều nhàn;

Vong khước phạm thế ưu, phản tâm hưởng tiêu diêu.

Giấu ở đầu câu, chính là "Hương Dương Vong Phản"..

Hả? Có ý gì? Trong khi đó Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và La Đông Dương cùng nghiên cứu ngay sát bên thì sắc mặt đều đại biến, trăm miệng một lời đọc ra cùng một câu: "Tương Dương Vương phản!" "Ôi chao?! Tương Dương Vương?!" Kim Kiên kinh ngạc kêu to, tâm tư xoay vần hết mức, liền nhớ ra ngay lai lịch của cái từ mang nghĩa xấu vạn phần quen tai này: Má ơi! Đây chẳng phải là biệt hiệu của nhân vật phản diện BOSS cuối trong Bao Thanh Thiên sao?! Nhìn sang Tôn Hoài Nhân lúc này lại có vẻ mặt thả lỏng, lắc đầu cười khẽ, tự thì thầm với chính mình: "La Lương Sinh ơi La Lương Sinh, đến cuối cùng vẫn là người cao cờ nhất..." Chậm rãi nhắm mắt, nhẹ thở dài một hơi, hạ giọng nói: "Đúng vậy, kẻ đứng phía sau đầu tóc tất cả chính là ---- Tương Dương Vương!!"

Hồi 9: Tuần án xuất hành đến Tương Dương, tứ kiệt hộ vệ thêm can đảm

Trời thu mây khói vẽ, lá rụng lạnh Biện thành; Bóng tùng cao xanh thẳm, xuyên lướt bụi cước hoang

Trên con phố Huyền Vũ phía Bắc thành Biện Lương, người đi đường rộn ràng tấp nập, các loại biển hiệu cờ trướng của tiểu thương san sát đầy màu sắc, các loại âm thanh hét to rao hàng nổi lên không ngừng

Ở đoạn đường phía Đông phố Huyền Vũ có một tòa trà lâu hai tầng, tên là Phương Tuyên Trai, nơi này được xem là trà lâu lớn nhất nhì trong thành

Biện Lương, ngày thường hiển nhiên khách đến như mây, làm ăn hưng thịnh, bất quá đã nhiều ngày nay lại càng thêm kín người hết chỗ, bắt đầu mở cửa từ sớm tinh mơ, đã có đông đảo dân chúng đua nhau chen vào, nếu không may đến chậm nửa khắc, chớ nói là chỗ ngồi, e là đến cả chỗ đặt chân cũng không có

Hôm nay, vừa qua khỏi giờ Thìn, trong Phương Tuyền trai đã chật ních khách uống trà, chỉ còn sót lại một chiếc bàn trống cao chót vót ở trung tâm. Nhưng lạ thay, rõ ràng trong quán trà đã đầy người ngồi chen chúc trên cùng một băng ghế, lại không ai tranh mất chiếc bàn trống kia, cứ như thể cái bàn này dành sẵn cho một nhân vật đặc biệt nào đó

Trong lâu đông ken nào người với người, xoa vai đấm chân, ai nấy đều có vẻ mặt vui mừng hớn hở, vui vẻ nhấm trà, châu đầu ghé tai, không khí vô cùng phấn khởi. Chốc chốc lại có người ngóng đầu nhìn ra ngoài cửa, bộ dạng chờ đợi

Đột nhiên, tên tiểu nhị ngồi xôm ở cửa nhảy chồm người lên, phóng ra cửa lón nhanh như chớp, trong miệng oang oang chào đón: "Kim giáo úy, Trịnh bộ khoái, mời vào trong! Mời vào trong!" Mọi người bên trong trà lâu vừa nghe thấy, hai mắt tức thì tỏa sáng, ngoắc mắt nhìn lom lom hai người đang đi vào một trước một sau

Người đi trước thân gầy như que củi, mắt hẹp như khe cửa, vừa bước vào đã tươi cười chào hỏi mọi người, phát tay ra hiệu; còn người theo sau, tròn lên mình trang phục bộ khoái, sau lưng gánh một bọc đồ, một đôi mắt báo lập lòe phát sáng

Hai người này chính là Khai Phong phủ tòng lục phẩm giáo úy Kim Kiên và bộ khoái Trịnh Tiểu Liễu

"Kim giáo úy, Trịnh bộ khoái sớm!" "Thời tiết hôm nay thật là tốt!" "Kim giáo úy, Trịnh bộ khoái, mau mau mời ngồi!" Mọi người trong Phương Tuyền trai đều lục tục đứng dậy ôm quyền thi lễ với Kim Kiên

"Sớm, sớm!" Kim Kiên ưỡn thẳng sống lưng bằng một mạch qua đám đông, mỉm cười chào hỏi đầu vào đây, sau đó bước tới chiếc bàn trống ngay trung tâm kia, ngồi xuống

Trịnh Tiểu Liễu cởi bọc đồ sau lưng xuống đặt lên bàn, ngồi đối diện với Kim Kiên

Không biết vì cố gì, ánh mắt mọi người khi nhìn bọc đồ hình dạng xấu xí này đều bắn ra tia sáng xanh

"Kim giáo úy, vẫn như cũ, hai bình trà Bích Loa Xuân, mười đĩa điểm tâm sở trường, từ từ dùng!" Tiểu nhị thoăn thoắt xếp ra đầy bàn các loại điểm tâm ẩm trà, rồi nhanh chóng lui xuống

Kim Kiên gật đầu về mặt hài lòng, tự rót cho mình một tách trà, chậm rãi bung lên thổi

Mọi người trong trà lâu nín thở nhìn chăm chú, không dám thở mạnh hơi nào

Một lúc lâu sau, Kim Kiên uống hết lưng tách, mới buông tách trà ra, thông thả đứng dậy

Ánh mắt rực lửa của mọi người cũng chậm chậm dịch chuyển theo động tác của Kim Kiên, nhìn Kim Kiên chậm chạp rút từ trong thắt lưng ra một miếng gỗ, đập "Bốp" lên bàn một tiếng, giọng nói lạnh lạnh vang vọng khắp trà lâu

"Lần trước kể đến đoạn, Kim mỗ theo Triển đại nhân, Bạch ngũ gia điều tra án ma quỷ lộng hành ở ngoại ô thành Biện Kinh vào lúc nửa đêm, không ngờ trên đường đi gặp phải ác quỷ, Bạch Ngọc Đường bị sắc đẹp của nữ quỷ dụ dỗ, mất đi thần trí; Kim mỗ bị ác quỷ bắt giữ, nguy ở sớm tối; hơn trăm tên ác quỷ đánh dồn về phía Triển đại nhân, Triển đại nhân

không thể lấy ít thắng đông, Cự Khuyết rời tay, mắt thấy sẽ chết ngay tại chỗ, chính vào lúc chỉ mảnh treo chuông này, thành linh, một tia sáng chói lòa bắn ra từ bên hông Triển đại nhân, lập tức trấn giữ bọn ác quỷ ngay tại trận." Nói đến đây, Kim Kiên dùng phần mào đầu lại, nhìn mọi người chung quanh: "Chư vị có đoán được thứ trấn giữ bọn ma quỷ kia là bảo vật gì không?!" "Là cái gì?!" Một người nín thở hỏi

Kim Kiên trừng mắt nhỏ: "Chư vị có còn nhớ, lúc Triển đại nhân sắp sửa lên đường, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh đã tự tay tặng cho Triển đại nhân, Bạch Ngũ gia và Kim mỗi người một thanh ----" "Kiếm gỗ đào trừ tà!" Mọi người đồng thanh hô to

"Chính xác! Chính là thanh kiếm gỗ đào trừ tà đó!" Kim Kiên dựng thẳng một ngón tay lên nói: "Ngay vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, thanh kiếm gỗ đào này bộc phát thần lực, trấn áp nguyên thần của bọn ma quỷ..." "Nhưng mà Kim giáo úy này, kiếm gỗ đào đó cả người và Bạch ngũ gia đều mang theo mà, tại sao chỉ có kiếm gỗ đào của Triển đại nhân là có tác dụng trừ tà trấn quỷ?!" Trong đám đông có người đưa ra lời phản bác

"Vị nhân huynh này hỏi rất hay!" Kim Kiên gật đầu khen: "Khổ nỗi nếu muốn kiếm gỗ đào này có thể trừ tà trấn quỷ, thì phải đáp ứng một điều kiện tiên quyết!" "Điều kiện gì?!" Kim Kiên nheo mắt nhỏ lại, dùng bộ mặt thần bí nhìn quét qua mọi người, ghìm thấp giọng nói: "Kiếm gỗ đào trừ tà phải được đeo trên người của nam đồng tử chính khí hiệp nghĩa trong ba canh giờ, mới có được thần lực này!" "Ôi chao?" Mọi người khó hiểu: "Vậy Bạch ngũ gia không phải là nhân sĩ chính khí hiệp nghĩa sao?" "Khụ, vị huynh đài này, Bạch ngũ gia tất nhiên là hiệp khí phủ thân, bắt đắc dĩ lại không phải là thân đồng tử!" Kim Kiên lắc đầu nói

"Phụt ----" Trong đám đông có người phì cười

"Ây da, ngưng chết người ta!" Có một nữ tử khác kêu khê, sắc mặt đỏ bừng

"Khụ khụ khụ, vậy không lẽ Kim giáo úy người cũng không phải là thân đồng tử sao ----" Lại có một tiếng nhin cười xộc ra

"Ôi chao, vị huynh đài kia, nói cũng không thể nói lung tung đâu! Tuổi ta còn nhỏ thế này, đương nhiên vẫn là thân đồng tử, có điều..." Kim Kiên gãi đầu, gượng cười nói: "Ta không có tí chính khí hộ thân nào!" Đám đông cười ồ lên một trận

"Thế nên, chỉ có kiếm gỗ đào trừ tà trên người Triển đại nhân là có được thần lực này!" Kim Kiên thông thông cổ họng nói tiếp: "Triển đại nhân nhân cơ hội này, nhắc bảo kiếm Cự Khuyết lên, cầm luôn cả kiếm gỗ đào trừ tà, song kiếm hợp nhất, đâm thẳng vào mắt quỷ, hơn trăm tên ác quỷ đó chạm phải kiếm đều hóa thành tro, tro tàn khói bụi, không thể tiếp tục gây họa nhân gian!" "Hay! Thật hay quá!" "Triển đại nhân uy vũ!" "Thành Biện Lương rốt cục đã bình an!" Trong đám người rộ lên một trận hò reo

"Chư vị chờ đã, chẳng lẽ chư vị không hiểu kỳ, vì sao thành Biện Lương đang yên đang lành lại có ác quỷ quấy phá?!" Kim Kiên cắt ngang tiếng reo hò của mọi người, cất giọng hỏi: "Lẽ nào mọi người đã quên lúc bọn ác quỷ xuất hiện đã hô to một câu ---- Quốc tướng chi vong, quỷ mịch tràn lan?" Lời này vừa ra, mọi người nhất thời kinh hãi nháo nhác

"Kim giáo úy, ăn nói dè chừng chứ!" "Kim giáo úy, cái câu này không thể nói bừa đâu!" Kim Kiên lắc đầu: "Không phải là Kim mỗ nói bừa gì, mà sau khi Công Tôn tiên sinh giở quẻ hỏi ý trời, xóc phải một quẻ hung, tính ra phía tây nam Biện Kinh có một kẻ đại ác hoành hành, làm cho trời người oán giận, ác quỷ sinh ra khôn kể, cho nên họa mới lan tới Biện Kinh!" "Kẻ đại ác?!" Mọi người sửng sốt

"Vậy, vậy làm sao mới ổn đây?" "Chẳng lẽ lại mặc kệ sao?!" Tất cả dân chúng sốt ruột hỏi

"Việc này..." Kim Kiên bày ra bộ dáng bí hiểm: "Đương Kim Hoàng Thượng là đấng minh quân bát ái, tất nhiên sẽ có biện pháp thu phục kẻ đại

ác này thôi!" "Ôi chao?!" Mọi người người nhòm nhòm ta, ta ngó ngó người, vẻ mặt mờ mịt, trong đó một người có dáng dấp thư sinh đột nhiên có vẻ mặt sáng tỏ, cất giọng hô: "Lẽ nào là kỳ khoa cử đặc biệt do thiên tử ngự phê vào đầu tháng này?!" Mọi người nghe vậy tức thì bừng tỉnh đại ngộ, tiếp tục hâm nóng cuộc thảo luận

"Đúng vậy, triều đình vừa đưa ra luật mới, cho phép đại thần trong triều tiến cử cao hiền sĩ tử vào dự thí, do đích thân thiên tử ra đề sát hạch ngay tại kim điện, không lẽ là để chọn ra người tài có thể thu phục kẻ đại ác này?" "Đúng rồi! Khoa thi đặc biệt hôm nay yết bảng (*), thông báo Trạng Nguyên khoa này chính là một vị hiền tài do Bao đại nhân và Vương Thừa Tướng đồng đề cử." (*) Công bố danh sách người thi đỗ. "Nghe nói vị này tài trí hơn người, học rộng tài cao, Đương Kim Thánh Thượng triệu vị này vào kim điện ngự thí, càng cảm thấy vị này quả thật là đại hiền tài rường cột của nước nhà, lập tức gia phong cho vị này là đại học sĩ Văn Uyên các ngay tại triều, trao cho chức bát phủ tuần án, thay trời tuần thú." "Đúng đúng, ta còn nghe nói, vị này họ Nhan tên Tra Tán tự là Xuân Mẫn, chính là học trò nhập môn của Bao đại nhân!" "Ái chà chà, thật đúng là một bước lên trời, làm người ta ao ước biết bao, không biết là phúc tu luyện mấy đời nữa đây?!" Phúc tu luyện mấy đời hả?! Là vận mớ tu luyện mấy đời thì có! Kim Kiên nhìn dân chúng bàn luận đến khí thế ngút trời, trong lòng lại bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc với người nào đó vừa đỗ Trạng Nguyên trong khoa thi đặc biệt hôm qua

Vào nửa tháng trước, Bao đại nhân đã đem chân tướng vụ án ma quỷ nào Biện Kinh bảm lên thiên tử Nhân Tông, kết luận chính là Trương Dương Vương âm mưu tạo phản, có ý đồ lật đổ triều đại. Thiên tử Nhân Tông long uy tức giận, suýt nữa đập nát long án, ngay lập tức chuẩn bị khởi binh đi diệt Trương Dương Vương

May mà Bao đại nhân, Bát Vương gia và Vương Thừa Tướng ngăn lại kịp, đồng thời cũng tiến hành phân tích mặt lợi hại và các hệ lụy kéo theo sau, nhận ra rằng chứng cứ Trương Dương Vương tạo phản hiện nay vẫn

còn nhiều thiếu sót, chưa có nhân chứng và vật chứng trực tiếp chứng minh hành vi phạm tội của Trương Dương Vương, nếu như hành động tùy tiện, đã không thể một phát trúng tâm, ngược lại còn đánh rã động cò, phá hỏng đại sự. Không bằng phái người âm thầm điều tra nghe ngóng, chặt bỏ vây cánh của Trương Dương Vương, sau đó bắt gọn trọn ổ, cách này mới đảm bảo không sơ hở

Thế là, sau khi ba lão hồ ly cộng thêm một tiểu hồ ly hoàng thất bày mưu tính kế mấy ngày liền, đã đề ra hai quyết định

Thứ nhất, xuống tay cấm chỉ hoạt động kinh doanh của khu làng chơi ở Hồng Nguyệt trấn

Thứ hai, thiên tử Nhân Tông ban ra chỉ dụ, tuyên bố cầu hiền, mở khoa thi đặc biệt tuyển chọn nhân tài. Sau đó, Nhan Tra Tấn không biết đã báỉ Bao đại nhân làm thầy tự bao giờ, được Bao đại nhân và Vương Thừa tướng bắt tay đề cử

Vì thế, không ra khỏi dự liệu của mọi người, Nhan Tra Tấn đỗ đạt Trạng Nguyên, cũng được phong làm đại học sĩ Văn Uyên các, làm bát phủ tuần án thay trời tuần thú, đi đến đâu cũng như ngự giá đích thân tới

Đương nhiên, Thánh Thượng còn khuyến mãi thêm một đạo mật chỉ, mệnh cho bát phủ tuần án Nhan Tra Tấn tuần tra chuyên biệt Trương Vương ---- cũng chính là hang ổ của Trương Dương Vương

Nhận cái chức bát phủ tuần án đáng vứt đi gì đó ở ngay cái nơi đầu sóng ngọn gió, còn muốn anh dũng chiến đấu xông vào hang ổ của BOSS cuối -- --Hai tay Kim Kiên vòng ngực ngựa đầu nhìn trời: Đợi sau khi ta xử lý xong chuyện Công Tôn gây rắc rối giao cho này, ta cứ tới miếu cầu ngay cho tiểu ca Nhan gia cái bùa bình an còn thực tế hơn

Trong lúc Kim Kiên còn đang mải mê hồi tưởng, dân chúng đã sắp buôn dưa lê xong gia phả dòng họ của tân khoa Trạng Nguyên, lúc này đều đang

đưa mắt nhìn Kim Kiên chờ mong

"Khụ khụ! Kim giáo úy!" Có người ho khan triệu hồi sự chú ý của Kim Kiên: "Không phải ngài nói hôm nay sẽ mang vài món đồ tốt đến cho chúng ta sao?" "Đúng vậy đúng vậy, Kim giáo úy, hương bao miêu thử trừ tà đều đã hết hàng lâu rồi..." "Kim giáo úy, chúng ta chờ người hơn mười ngày, là để chờ cái này thôi đây!" "Việc này..." Về mặt Kim Kiên khó xử, nhìn quanh một vòng, nhíu mày nói: "Không nói dối chứ vị, hương bao trừ tà đó sợ là sau này không còn hàng nữa." "Cái gì?!" Tiếng kêu thét kinh hoàng nổ tung trong đám đông

"Tại sao?!" "Đang bán chạy thế, sao đột nhiên lại không bán nữa?!" "Haizz..." Về mặt Kim Kiên đau đớn khôn cùng: "Thật không dám giấu, bởi vì Triển đại nhân và Bạch thiếu hiệp không muốn cung cấp tiếp kiếm tuệ thêu hương bao, cho nên...Haizz..." Bên trong trà lâu phủ trần tĩnh mịch, cơn gió lạnh buốt lượn lờ mãi không đi

Toàn bộ dân chúng mặt đầy thất vọng không nói nên lời

Kim Kiên thở dài một hơi, ngược mắt ôm quyền nói: "Kim mỗ đến đây cáo từ." Nói rồi, ngoái đầu lại nói với Trịnh Tiểu Liễu phía sau: "Tiểu Liễu huynh, thời gian không còn sớm, chúng ta còn phải đi giao vật quan trọng này nữa." "Phải phải phải!" Trịnh Tiểu Liễu gật đầu lia lịa, vội đứng dậy cầm cái gói to đặt ở trên bàn lên, nhưng không ngờ gói đồ kia lại đột nhiên tuột ra, làm vật bên trong rơi lạch cạch xuống đất -----

Mọi người đồng loạt trợn mắt

Vật trên mặt đất này làm từ chất gỗ đào, dẻo gọt khéo léo, ngắn nhỏ sắc bén, chính là hơn mười thanh kiếm gỗ đào cỡ nhỏ

"Kiếm gỗ đào trừ tà!!" Tiếng la hét kích động lao vút lên tận nóc nhà

Kim Kiên ngay tức khắc bị tất cả dân chúng rầm rập vây kín đến không còn chỗ thở

"Là kiếm gỗ đào trừ tà?!" "Đây chính là kiếm gỗ đào có thể trừ tà trần quỷ mà Kim giáo úy vừa nói đó sao?!" "Kim giáo úy!" "Đúng, đúng nó đó." Mắt nhỏ Kim Kiên trợn lên tròn xoe, thụt lùi hai bước nói: "Là kiếm gỗ đào trừ tà đã được đặt dưới giường Triển đại nhân hơn ba canh giờ, Kim mỗ đang muốn giao cho ----" "Bán cho chúng ta đi!" Một toán người dồn Kim Kiên vào giữa vòng vây, đồng thanh la ó

"Ôi chao?! Nhưng, nhưng mà, mấy thanh kiếm gỗ đào này là đưa, đưa đến ----" Da mặt Kim Kiên nhả thành một cục, vẻ mặt khó xử

"Kim giáo úy!" Ánh mắt loang loáng của mọi người nhất tề đổ ập về phía Kim Kiên

"Được, được rồi!" Kim Kiên nâng tay gạt phăng đống mồ hôi lạnh không có thật trên trán: "Nể tình mọi người nhiều ngày qua đã cổ vũ ta nhiệt tình như thế, ta liền tự quyết một lần vậy, bán cho các ngươi!" "Đa tạ Kim giáo úy!" Mọi người cùng hét lời tung hô

Thế là, một nén nhang sau, cả Phương Tuyền trai đều dồn khí xuống đan điền phát ra tiếng la hét huyên náo

"Tránh ra, tránh ra, ta tới trước!" "Đại lão gia như ngươi giành với tiểu tửc phụ chúng ta làm gì hả?!" "Một lượng bạc một cái thôi! Đừng tranh, đừng tranh! Dưới giường Triển đại nhân còn vài thùng nữa, tuyệt đối là hàng thật giá thật! Không giành được thì ngay mai mời tới sớm điiiiii!" Trong khi đó phía trên nóc nhà Phương Tuyền trai, hai bóng người một đỏ một trắng đứng thẳng tắp, tay áo đỏ trắng khua theo gió đập vào nhau

"Khụ khụ khụ, Triển đại nhân, xem ra cho dù ngài có giấu hết sạch kiếm tuệ trong Khai Phong phủ, cũng chẳng được tích sự gì rồi ----" Bạch Ngọc Đường nhếch mày, giọng điệu vui sướng khi người gặp họa

Đỉnh đầu Triển Chiêu nổi rõ gân xanh, trên trán trái đầy sọc đen

"Vốn dĩ muốn xem thử Tiểu Kim Tử lo liệu chuyện Công Tôn tiên sinh giao cho như thế nào, lại không ngờ được, vừa mới tới đã nghe thấy tiếng buôn hàng của Tiểu Kim Tử..." Bạch Ngọc Đường nhin cười: "Kiếm gỗ đào trừ tà dịnh hiệp khí trên cái thân đồng tử của miêu đại nhân..." Triển Chiêu bắn về phía Bạch Ngọc Đường một cái lừ mắt

Bạch Ngọc Đường trung ra bộ mặt như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, kê sát tới mặt Triển Chiêu, thấp giọng nói: "Nói nghe coi Thối Miêu ngươi tới tận tuổi này rồi --- mà còn là thân đồng tử à?!" "Bạch Ngọc Đường!!" Triển Chiêu đột nhiên cao giọng, khuôn mặt tuấn tú co rút

"Ha ha ha ha ----" Bạch Ngọc Đường cười phá lên, vồ đui cười điên cuồng không thôi

"Kim, Kiên!" Triển Chiêu cắn răng, hung hăng gạt ra hai chữ

Kim Kiên đang ở bên trong Phương Tuyên trai thu tiền luôn tay, tự dưng rùng mình một cái, một luồng dự cảm bất thường chọt phọt ra trong lòng

* Quả nhiên là bất thường màaaaaa!! Kim Kiên đứng bên trong phòng khách Khai Phong phủ, nhìn cảnh tượng vui mừng hớn hở trước mắt, lông tơ sau lưng liền dựng ngược từng sợi một

Ngoại trừ Kim Kiên đứng đằng sau Triển Chiêu ra, thì mọi người trong phòng khách, từ phủ doãn phủ Khai Phong Bao đại nhân ngồi ở vị trí cao tòa, Công Tôn tiên sinh hầu hạ bên cạnh, đến Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đứng chếch bên trái Bao đại nhân, đều có vẻ mặt vui sướng

Tiểu điểm ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào vị đang đứng ở chính giữa phòng khách, cung kính thi lễ với Bao đại nhân

Hồng bào phủ thân, đầu đội hoa cánh, chân giẫm ủng quan, mi thanh mục tú, lồng phủ quanh thân là khí chất thư sinh, không ai khác chính là Tân khoa Trạng Nguyên Nhan Tra Tán

"Học trò đa tạ ân dạy bảo của ân sư!" Nhan Tra Tán vén bào quỳ xuống, dập đầu nói

"Tốt tốt tốt! Miễn lễ, miễn lễ!" Bao đại nhân vội hạ thấp người nâng Nhan Tra Tán dậy, mặt đầy ý cười

Nhan Tra Tán đứng dậy, sắc mặt ửng đỏ, hình như có chút ngượng ngùng, lại hướng tới mọi người trong phòng ôm quyền thi lễ

"Chúc mừng Nhan đại nhân." Mọi người mỉm cười đáp lễ

Sau một hồi chúc mừng khách sáo, Nhan Tra Tán liền ngồi xuống bên phải Bao đại nhân, Bao đại nhân chỉnh trang thần sắc, nhìn Nhan Tra Tán nói: "Buổi trưa hôm nay Hoàng Thượng truyền người hầu giá, là có chỉ dụ gì ư?" Nhan Tra Tán liền ôm quyền: "Hồi bẩm ân sư, Hoàng Thượng mệnh cho học trò nội trong ba ngày phải lập tức khởi hành, đi tới chín quận Tương Dương, dọc đường cải trang, bí mật thu thập chứng cứ mưu phản của Tương Dương Vương." Bao đại nhân gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Nhan Tra Tán nói: "Tương Dương Vương Triệu Tước ấy chính là ấu đệ của Tiên Hoàng, thúc phụ của Đương Kim Thánh Thượng, thân phận tôn quý, quyền cao chức trọng, chiếm giữ chín quận Tương Dương, ở Tương Dương một tay che trời. Nay người được phong làm bát phủ tuần án đến tuần sát Tương Dương..." Bao đại nhân dừng một lát, trên khuôn mặt đen uy nghiêm lướt qua một tia lo lắng: "Chuyến đi này nguy hiểm chòng chát, mọi sự nhất định phải cẩn thận!" Chặc chặc, nói nhiều lời thừa thãi như vậy làm chi, chẳng thà cứ nói toẹt ra người chính là vật hy sinh cao cấp cho rồi! Kim Kiên âm thầm lái nhai bên cạnh

"Học trò biết!" Nhan Tra Tán ôm quyền cất giọng, con người trong vắt lấp đầy kiên định: "Học trò có thể hiến sức lực vì Đại Tể, thì đã sớm coi

nhẹ chuyện sinh tử!" Mọi người trong phòng nghe thấy đều có vẻ mặt kính trọng

Kim Kiên lại càng kính nể vạn phần: Tiểu ca Nhan gia, quả nhiên dũng mãnh, công tác xách đầu ra đi cỡ này mà chân mày cũng không thềm nhăn lấy một chút, quá dũng cảm! "Rất tốt! Không hổ là môn sinh của Bao Chửng ta!" Bao đại nhân cao giọng khen: "Nhưng bản phủ sẽ không để người một mình xông vào nguy hiểm. Sau khi bản phủ cùng Công Tôn tiên sinh và Triển hộ vệ bàn bạc đâu đó ổn thỏa, quyết định cho Triển hộ vệ và Kim giáo úy hộ tống người dọc đường, nhất định có thể bảo vệ người lên đường bình an." "Đa tạ ân sư!" Nhan Tra Tán vừa nghe thấy thế quá đổi vui mừng, vội đứng dậy ôm quyền cao giọng tạ ơn

Ôi chao ôi chao ôi chao?! Dưới chân Kim Kiên trượt một cái, suýt nữa vẹo luôn thất lưng. Không phải đâu?! Mắc gì mà chỉ chớp mắt một cái ta liền biến thành đồng tro vụn bên cạnh vật hy sinh cao cấp rồi hả?! Đây, đây lại là quyết định sau khi Lão Bao cùng Công Tôn gậy trúc và Tiểu Miêu bàn bạc với nhau?! Vậy mà ta chả nghe phong thanh được tiếng nào

Công Tôn gậy trúc, Tiểu Miêu! Các người thật không có tình cảm giai cấp đồng chí mà! "Bao đại nhân, Bạch Ngọc Đường kém cỏi, cũng nguyện tận chút sức lực hộ tống Nhan đại nhân!" Bạch Ngọc Đường tiến lên một bước, ôm quyền cất giọng

"Có được những lời này của Bạch nghĩa sĩ, bản phủ lại càng an tâm hơn!" Bao đại nhân nhìn Bạch Ngọc Đường bằng vẻ mặt tán thưởng, gật đầu, lại vuốt râu nhìn quét qua Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiên: "Lần này ra đi, an nguy của Nhan đại nhân xin nhờ vào ba vị!" "Thuộc hạ nhất định không làm nhục mệnh!" Triển Chiêu ôm quyền, tiếng nói lạnh lạnh khí phách

"Cứ đặt hết lên người Bạch Ngũ gia!" Bạch Ngọc Đường ôm quyền nhưng mày

"Thuộc hạ...Thuộc hạ..." Kim Kiên ôm quyền nghẹn nửa ngày, rốt cuộc vẫn không có dũng khí chấp hành lệnh, mí mắt run rẩy nhìn thoáng qua Bao đại nhân, cắn răng một phát, bật ra một câu: "Đại nhân, xin thứ cho thuộc hạ không thể tuân mệnh!" Lời này vừa ra, mọi người trong phòng đều kinh hoàng

"Kim giáo úy!" Giọng nói chứa băng của Triển Chiêu đánh trúng ót Kim Kiên đầu tiên

"Tiểu Kim Tử, lẽ nào ngươi muốn lâm trận bỏ chạy?!" Bạch Ngọc Đường nghiêng răng trách móc

Sắc mặt Nhan Tra Tán chợt trắng bệch, nhìn về phía Kim Kiên có chút đáng thương

Bao đại nhân ngẩn ra, rồi lại mỉm cười khẽ lắc đầu, nhìn sang Công Tôn tiên sinh. Công Tôn tiên sinh giở ra nụ cười hiền lành vô hại: "Có phải Kim giáo úy có điều gì khó xử?!" Khó xử! Đương nhiên là khó xử! Đỉnh đầu Kim Kiên đỏ mề hôi, trong lòng thầm tính toán một phen

Cái mầm đậu xanh như ta này, luận võ công có thể bị Tiểu Miêu và Bạch Ngọc Đường ném xa vài phố, luận tầm nhìn ta so với tiểu ca Nhan gia là bùn dưới đất với trăng trên trời. Lỡ như trên đường có việc gì không may xảy ra, chẳng phải ta là kẻ đầu tiên làm vật hy sinh trong mọi vật hy sinh sao

Vì cái mạng nhỏ của ta, ta có chết cũng không chấp nhận mạo hiểm xông lên tuyến đầu! Vấn đề là, nếu ăn ngay nói thật, lý do sợ chết yếu hèn bực này, thật sự là tổn hại đến hình tượng nhân viên ưu tú hết lòng tận tụy do ta vất vả cực khổ xây dựng nên! Nếu mấy người lãnh đạo trực tiếp này nghe vào khó chịu, vung mạnh tay rang ta như cá mực thì đại sự không ổn đâu

Chắc chắc..

Mọi tội lỗi đều do tên Trương Dương Vương này tất, rõ là ăn no căng bụng hết chuyện làm, đang yên đang lành tạo phản làm cái khi gì? Vừa đào tạo hoa khôi, vừa mua chuộc quan trong triều, còn muốn đầu cơ trục lợi lương thảo, luyện độc dược, huấn luyện bọn sát thủ cương thi, phí sức lao động mất tiền tiền dân như thế, mà xác xuất thành công lại thấp tới đáng thương, thật sự là mất nhiều hơn được mà

Khoan đã! Chẹp! Có rồi! Kim Kiên đột nhiên nhác mắt, mắt nhỏ híp lại, thoát cái đã đổi thành bộ dạng vạn phần cắn rứt, ngàn phần khó chịu, trăm phần không nở, thập phần chân thành, giọng khản thiết hết mức nói: "Chỉ vì thuộc hạ không muốn liên lụy Nhan đại nhân!" Nói xong, hít mũi một cái, nhân lúc mọi người còn chưa kịp hiểu tiếp tục rên sất khi còn nóng: "Nếu thuộc hạ có thể vì Nhan đại nhân, có thể vì cơ nghiệp Đại Tổng mà dâng lên một phần sức lực, đó quả thật là phúc tu luyện ba đời của thuộc hạ! Chỉ có điều theo lời Băng Vũ, Trương Dương Vương kia đang phái sát thủ đuổi giết thuộc hạ, muốn đẩy thuộc hạ vào chỗ chết. Nếu thuộc hạ lên đường cùng với Nhan đại nhân, ấy chẳng phải là đặt Nhan đại nhân vào chỗ hiểm hay sao, một cái mạng hèn của thuộc hạ chết không đáng tiếc, nhưng chẳng may làm liên lụy đến Nhan đại nhân, Triển đại nhân và Bạch ngũ gia, thì dù cho thuộc hạ có chết muôn lần cũng khó tránh được tội này!" Dứt lời, ôm quyền, cúi đầu, trầm mặc, kết thúc công tác

Làm cho người ta cảm động biết bao, tinh thần vô tư hiến dâng biết bao, ta thật là quá có tài rồi!! Kim Kiên thầm đắc ý trong lòng

"Kim giáo úy quả nhiên là hết lòng tận tụy!" Giọng Công Tôn tiên sinh vang lên trên đỉnh đầu, làm Kim Kiên càng thêm hả hê trong lòng

"Kim giáo úy không cần lo lắng, việc mà Kim giáo úy lo ngại, Công Tôn tiên sinh và Triển hộ vệ đã sớm nghĩ tới." Nhưng lời kịch tiếp theo của Bao đại nhân lại tức khắc chọc thủng bong bóng hy vọng của Kim Kiên

"Ôi chao?!!" Kim Kiên ngơ ngơ ngẩng đầu, nhìn về phía Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh

"Nhan đại nhân đi chuyến này sẽ cải trang vi phục đi trước, đội khâm sai danh dự ba ngày sau sẽ theo sau. Tính toán như vậy, thứ nhất, cải trang xuất hành sẽ dễ dàng cho việc dò la tin tức trong dân chúng, tránh được tai mắt của Trương Dương Vương, thứ hai, đội ngũ danh dự theo sau có thể thu hút sự chú ý của Trương Dương Vương, càng bảo đảm an toàn cho nhóm khâm sai." Công Tôn tiên sinh xe râu, nói như đã định liệu trước: "Về phần sát thủ mà Kim giáo úy lo lắng ----" Đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh nhìn sang hướng Kim Kiên: "Kim giáo úy cải trang theo cùng, bên cạnh lại có hai đại cao thủ là Triển hộ vệ và Bạch nghĩa sĩ, an toàn tất nhiên không đáng lo. Nhưng nếu Kim giáo úy ở lại trong Khai Phong phủ..." Công Tôn tiên sinh dừng lại, thở ra một hơi dài thượt: "Khai Phong phủ mục tiêu rõ ràng, không có chỗ nấu thân, thêm vào đó Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp đều đã đi xa, bên trong phủ càng không có cao thủ trấn giữ..." Nói đến đây Công Tôn tiên sinh vuốt râu cười, ngụ ý không nói cũng rõ

Kim Kiên lập tức túa ra một đầu mồ hôi lạnh

Hả! Nói như vậy nếu ta không theo Nhan thư sinh này xuất hành, chẳng phải là giống như thịt bò lên thớt chết còn nhanh hơn sao! Chậc chậc! Nếu thò đầu là một đao, rút đầu cũng là một đao, ta dứt khoát không đếm xỉa nữa! "Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và Triển đại nhân lại có thể lo lắng cho thuộc hạ chu toàn như thế, thuộc hạ cảm động đến rơi nước mắt, thuộc hạ nhất định sẽ đem tính mạng ra bảo vệ Nhan đại nhân an toàn, dù chết vạn lần cũng không từ nan!" Kim Kiên chôn đầu cao giọng nói

Những lời này, đã mở màn kiếp sống bảo tiêu bị áp bức khổ sở trong suốt hành trình đến Trương Dương của Kim Kiên

* Đêm lạnh như nước, trăng sáng như gương

Triển Chiêu lẳng lặng nằm trên giường, chậm rãi mở mắt ra

Bàn tay xoa ngực, mày kiếm nhíu khẽ, bên trong đôi môi mỏng tràn ra hơi thở dài

Lại như vậy..

Từ sau cái hôm tàu hỏa nhập ma ấy, mỗi lần đến nửa đêm, ngực sẽ âm ỷ con co thất đau đớn

Một tay Triển Chiêu chống lên sàn giường, một tay ôm ngực, chậm chạp ngồi thẳng dậy, ánh trăng sáng trong chiếu xuyên qua song cửa sổ, rọi vào khuôn mặt đẹp như ngọc giũa, lúc này lại trắng lạnh như sương

Chân mày khóa sâu, mi dài run rẩy, thỉnh linh, hầu kết của Triển Chiêu khẽ giật, một dòng máu đen từ từ chảy khỏi khóe môi mím chặt

"Khụ khụ..." Triển Chiêu dùng mếp áo lau đi vết máu, nhẹ thở dài một hơi

Mỗi đêm đều như thế, sau khi nôn ra máu tụ, con co thất tràn ứ ngực sẽ giảm bớt, nhưng vào đêm hôm sau, cảm giác đau đớn sẽ tăng hơn hôm trước bội phần

"Haizz ----" Đột nhiên, một tiếng thở dài già nua bay ra từ bóng tối thăm thẳm trong góc phòng. "Là ai?!" Triển Chiêu cảm phất lấy bảo kiếm Cự Khuyết đặt bên gối, trở mình nhảy lên, con ngươi đen như điện nhìn quét khắp phòng, lớn tiếng quát

"Ngươi còn dám vận công? Lẽ nào chán sống rồi nên muốn đầu thai sớm một chút?" Hai bóng người chậm rãi đi ra khỏi bóng tối, rảo bước tới bên giường của Triển Chiêu

Hai mắt Triển Chiêu chậm chậm mở to, mặt đầy vẻ khó tin: "Nhị vị tiên bối, các người...Làm sao mà?" Hai người đứng kề bên giường, một người áo bào trắng trùm phủ quanh thân, mặt mày đôn hậu, hai hàng lông mày

màu sắc sặc sỡ, khí chất tiên phong đạo cốt; người còn lại bào tím phát bay, sắc mặt âm u, ánh mắt chớp xanh, râu tóc đồng một màu trắng bạc như tuyết. Đúng là Y Tiên, Độc Thánh, nhị vị ân sư thụ nghiệp của Kim Kiên đại giá quang lâm

Y Tiên nhìn Triển Chiêu khẽ cau mày, lắc đầu nói: "Đứa nhỏ này, đã trọng thương đến mức này, tại sao còn muốn giấu diếm?" Triển Chiêu sững sờ, phủ nhận theo trực giác: "Vãn bối vẫn chưa..." "Được rồi! Ở trước mặt hai ta, còn mạnh miệng khoác lác gì hả?!" Độc Thánh lạnh giọng cắt ngang lời Triển Chiêu: "Hai ta đã quan sát người mấy ngày nay, thấy rằng mỗi đêm người đều đau đớn tinh giắc, miệng nôn ra máu đen, rõ ràng là thương thể đã nhập vào tâm mạch, máu bầm tích tụ trong tim, nếu không tịnh dưỡng đúng cách, tất nguy đến tính mạng!" Đôi mắt sáng của Triển Chiêu chớp lên, nét mặt có vẻ ngượng nghịu, cúi đầu ôm quyền: "Triển Chiêu không dám che giấu điều gì với nhị vị tiên bối. Mà thật sự Công Tôn tiên sinh đã điều chế riêng cho vãn bối thuốc bổ tâm thuận khí, thương thể này của Triển Chiêu ít ngày nữa có thể khỏi hẳn." "Mặc dù Công Tôn tiên sinh y thuật hơn người, nhưng cũng không thiên về trị liệu nội thương, vả lại qua nhiều ngày quan sát của ta, thì thuốc của Công Tôn tiên sinh hiệu quả rất ít." Y tiên lắc đầu thờ dài nói: "Vì sao người không mang thương thể báo cho đồ nhi Kim Kiên của ta biết? Đồ nhi của ta tuy rằng không được việc, nhưng y thuật cũng đã được ta chân truyền bảy tám phần, nếu thương thể này được Kim Kiên điều trị từ nửa tháng trước, thì mọi chuyện đã không gay go đến nước này." "Vãn bối..." Trong con người đen của Triển Chiêu lướt qua một tia chua xót, buông mắt nói: "Vãn bối không thể nói." "Tại sao không thể nói?!" Độc Thánh lạnh lùng hỏi: "Đồ nhi ta tuy hằng ngày nói năng hành động không nghiêm chỉnh, nhưng bản chất lại tốt vô cùng, nếu đồ nhi ta biết người vì giấu nó mà làm cho cho thương thể nặng thêm, chắc chắn sẽ đau lòng tự trách mình, khó thể nào yên ổn!" "Cũng bởi vì Triển mỗ biết rõ tâm tính của Kim Kiên, cho nên ----" Triển Chiêu đột nhiên nâng mắt: "Không thể nói với Kim Kiên!" Y tiên, Độc thánh đều sững sờ, Triển Chiêu lại cúi đầu im lặng, không nói tiếp nữa

Y tiên liếc mắt nhìn Độc thánh, thở dài một hơi: "Quả nhiên ta đoán không sai. Triển Chiêu, người đối với đồ nhi ta rõ thật là tình sâu khôn cùng!" Triển Chiêu run bắn cả người, đột ngột ngừng đầu, mắt sáng kinh hãi, sắc mặt phát trắng, trừng thẳng Y tiên

"Người không cần giết mình như thế." Độc thánh hừ lạnh một tiếng: "Hai lão già chúng ta tuy mắt mờ tuổi lớn, nhưng đâu phải người mù! Người đối với đồ nhi chúng ta thế nào, chúng ta nhìn còn không hiểu được sao. Về phần vì sao người phải che giấu thương thế, hai ta cũng có thể đoán được bảy tám phần." Đôi mắt sáng của Triển Chiêu càng trừng lớn hơn, tuấn nhan thoáng qua vẻ kinh sợ

"Nội thương này là do độc thương của người chưa lành, lúc nội công suy yếu lại cố chấp thúc giục nội lực, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, thương tích lan tới tâm mạch." Y tiên tiếp lời: "Ai có thể ép người dù tẩu hỏa nhập ma cũng phải liều mạng cứu giúp, ắt là người quan trọng nhất trong lòng người, mà người ấy rốt cuộc là ai..." Y tiên liếc nhìn Triển Chiêu một cái: "Chắc chắn trong lòng người đã biết rõ từ lâu! Người không muốn nói cho Kim Kiên biết thương thế của người, là sợ Kim Kiên biết được nguyên nhân người tẩu hỏa nhập ma, sợ Kim Kiên đoán được tâm tư của người đối với nó, cho nên..." "Tiền bối lo thừa rồi ----" Triển Chiêu nhẹ giọng cắt ngang lời Y tiên, khóe môi khẽ nhấc lên, cong thành một nụ cười khổ: "Kim Kiên ---- Nàng tuyệt đối sẽ không...Nàng chưa bao giờ nghĩ tới tâm tư của Triển mỗ đối với nàng..." "Sao?" Y tiên Độc thánh đồng thời ngăn ra

Triển Chiêu hé mở đôi mi dài, trên dung mạo anh tuấn chan chứa ý cười mông lung: "Mặc dù Kim Kiên lúc nào cũng vui vẻ vô tư, nhưng lại là người chí tình chí nghĩa. Nếu nàng biết Triển mỗ bị thương chính là vì cứu nàng, vậy...Về sau bất luận nàng đang gặp tình huống nguy hiểm, tính mạng nguy ngập, nhất định cũng sẽ tìm phương nghĩ cách gánh vác một mình, mà không muốn liên lụy đến Triển mỗ lần nào nữa..." Y tiên, Độc thánh trợn to bốn mắt, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu

"Như vậy, hỏi sao Triển mỗ có thể nói với nàng..." Trong con người đen của Triển Chiêu luân chuyển thứ ánh sáng đưa tình, dịu dàng ngậm sắc: "Triển mỗ nữ lòng nào mà...Nói với nàng..." Ánh trăng sáng tỏ như nước lung linh xao động, trải mình xuống một thân lam ảnh như từng

Từng sợi tóc đen mỏng manh phát qua tuấn nhan như ngọc, khóe môi chất đặng, tuy khô...Nhưng say lòng người..

Cho dù Y tiên Độc thánh ngang dọc giang hồ mấy mươi năm, gặp qua không biết bao nhiêu hạng người, nhưng lúc này đây ngực cũng không khỏi thất lại

"Độc lão, thấy sao?" Y tiên thở hắt ra một hơi, quay đầu nhìn Độc thánh, vẻ mặt đặc chí

Sắc mặt Độc Thánh âm u, trừng mắt liếc Triển Chiêu một cái đầy hung dữ: "Miễn cưỡng qua ải!" Triển Chiêu ngó ra, không hiểu chuyện gì: "Nhị vị tiền bối?" "Ha ha ha ha..." Y tiên cười to sáng khoái: "Quả nhiên, quả nhiên, ta không nhìn lầm người!" Nói xong, lấy từ trong lòng ra một bình sứ bỏ túi, đưa cho Triển Chiêu nói: "Đây là bổ tâm đan do ta và độc lão góp sức bào chế cho ngươi, mỗi đêm uống vào một viên, sau đó điều tức nửa canh giờ, một tháng sau bảo đảm ngươi thuốc đến bệnh trừ, sinh long hoạt hổ!" "Việc này ----" Triển Chiêu trợn trừng hai mắt, ngờ ngác nhận lấy bình thuốc, một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, vội ôm quyền nói: "Triển Chiêu đa tạ nhị vị tiền bối!" "Không cần cảm tạ." Y tiên vỗ bộp bộp vào bả vai Triển Chiêu cười nói: "Nào nào nào, thành thành thật thật nói cho lão già này biết, là người phát hiện mình thích Kim Kiên trước, hay phát hiện Kim Kiên là nữ tử trước?" "... " Triển Chiêu nhìn thẳng Y tiên, mắt sáng trợn tròn, một màu đỏ ửng lạng lẽ tràn từ hai gò má lên tới mép tai, thốt nhiên sụp mắt, hàng mi dài run run không ngớt, thật lâu sau mới ấp a ấp úng thấp giọng nói: "Vãn, vãn bối phát hiện mình chung tình với Kim Kiên lúc, còn, còn chưa biết được Kim Kiên là nữ tử..." "Ha ha ha ha ----" Y tiên cười to một trận: "Vậy không lẽ ngươi tưởng là...Mình bị đoạn tay

áo?" Hai tai của Triển Chiêu đỏ đến gần như trong suốt, vận hết toàn bộ sức lực mới có thể gắng gượng gật gật đầu

"Vậy nếu đồ nhi ta là nam tử thật, thì ngươi phải làm sao đây?" Độc thánh đột nhiên thốt ra một câu lạnh buốt

Thân thể Triển Chiêu run lên, chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Độc thánh: "Triển Chiêu cũng từng hỏi qua chính mình..." Mi dài lay động, thấp thoáng trong đó chút ý cười trong vắt, môi buông ra lời kiên định: "Triển Chiêu chỉ biết, cả đời này, chỉ chung tình với một mình Kim Kiên, nếu nàng là nữ tử, Triển Chiêu sẽ không lấy ai khác ngoài nàng, nếu nàng là nam tử, Triển Chiêu suốt đời không thành thân!" Độc thánh nheo hai mắt lại, hất đầu đi hừ lạnh một tiếng

"Tốt tốt tốt! Có được những lời này của ngươi rồi, thì về sau chúng ta chính là người một nhà!" Y tiên vỗ tay cười sang sảng

Triển Chiêu ôm quyền cúi đầu: "Đa tạ tiền bối tác thành!" "Hừ, có phải là người một nhà hay không còn chưa chắc đâu!" Độc thánh lạnh giọng lầm bầm: "Ta thấy ---- đồ nhi ta không hề có tâm tư này với ngươi." Triển Chiêu sững lại

"Ày, Độc lão, ngươi cũng già đầu rồi mà còn ăn dấm chua làm gì chứ? Vả lại dù đồ nhi của chúng ta có gả cho ai đi nữa, thì vẫn là đồ nhi của chúng ta kia mà!" Y tiên lắc đầu trêu chọc, rồi lại quay qua phía Triển Chiêu, thần sắc nghiêm túc: "Thế nhưng lời Độc lão nói cũng không phải là vô lý đâu, Triển Chiêu, nếu ngươi cứ mãi không nóng không lạnh như vậy, không sợ đồ nhi ta bỏ chạy mất ư?" "Bỏ chạy?" Triển Chiêu sững sốt

"Hừ! Đồ nhi ta là một tia chớp từ trên trời giáng xuống, không phải tầm thường! Nếu ngươi cứ tiếp tục lè mề, đợi trời cao triệu hồi nó về rồi, đến lúc đó ta coi ngươi làm thế nào!" Độc thánh bên cạnh nói ra lời quái gở

"Từ trên trời giáng xuống..." Trong lòng Triển Chiêu giật nảy dữ dội, trong đầu lại vô duyên vô cớ chớp lên hình ảnh vị Tử Dân đạo trưởng dáng dấp như tiên nhân gặp ở Đỉnh trang hôm nào, cả chiếc vòng tay kỳ dị mà đạo trưởng đưa cho Kim Kiên, làm nàng vui sướng như điên

Một loại dự cảm nguy cấp bùng lên không lý do, như ngọn lửa cháy rực cả nội tâm của Triển Chiêu

Triển Chiêu đột nhiên nhìn về phía Y tiên, ôm quyền nói: "Tiền bối, có thể thuật lại lai lịch của Kim Kiên cho vãn bối biết hay không?" Y tiên thở ra một hơi thật dài, liền tỉ mỉ kể lại cho Triển Chiêu tình cảnh gặp được Kim Kiên, cuối cùng, còn bồi thêm một câu: "Lai lịch của Kim Kiên siêu việt lạ thường, lời nói cử chỉ lại vô cùng đặc biệt, có khi ta và độc lão cũng hoài nghi, phải chẳng mình đã thu nhận một người trời làm đồ đệ." Sắc mặt Triển Chiêu tái nhợt, hai con ngươi đen như vực sâu không đáy, toàn thân rỗng tếch như người mất hồn, cứng đờ như khắc ra từ đá

Cả phòng tĩnh mịch

Y tiên và Độc thánh ngơ ngác nhìn ta, ta liếc ngơ ngác, xong ho khan một cái: "Khụ, à, chúng ta còn có chuyện quan trọng bên mình, đi trước một bước." Nói rồi phát tay áo một cái: "Đi thôi!" Hai người nhảy ra khỏi cửa sổ cùng một lúc, tiếng đối thoại rời rạc loáng thoáng vọng vào

"Độc lão ngơ ngác, nhắc tới chuyện đó làm gì hả?" "Còn không phải vì ta muốn giữ lại đồ nhi ngoan à, nếu Triển Chiêu này có thể giữ đồ nhi lại thật, thì ta sẽ đồng ý gả đồ nhi cho hắn!" "Nói thì không sai, có điều...Xem thần sắc của Triển Chiêu kia...Haizz! Thật là làm khổ đứa nhỏ này rồi..." "Hừ, muốn lấy đồ nhi của Độc thánh ta làm vợ, tất nhiên phải chịu khổ một chút!" "Ngươi đó! Thật là già đầu rồi mà không đứng đắn!" "Hừ!" Thế nhưng bên trong phòng, chẳng có câu nào của màn đối thoại ấy lọt vào trong tai Triển Chiêu

Triển Chiêu vẫn giữ nguyên tư thế cứng đờ như trước, thật lâu sau, cơ thể mới thoáng lắc lư chao đảo, cứ như đã mất đi hồn phách, dợm từng bước ra khỏi phòng, đi tới phía trước cửa sổ của sương phòng sát vách, kéo mở khung cửa sổ, vươn người nhảy vào trong, chạm đất không tiếng động

Trong phòng, mùi dược hương phảng phất mơ hồ, nhẹ nhàng thấm vào trong tim phổi của Triển Chiêu

Như thể bị mê hoặc tâm thần, Triển Chiêu cứ thế dợm bước đi về nơi phát ra mùi hương, lặng lẽ nhìn vào cái người đang ngủ say trên giường

Dưới ánh trăng âm áp vỗ về, người nọ ôm chần chìm vào giấc ngủ ngọt ngào, chốc chốc trong miệng lại phát ra tiếng nói mê khe khẽ, hơi thở mềm mại mỏng manh tựa như lông chim khuê chọc màng tai của Triển Chiêu

"Kim Kiền....." Giọng nói trong trẻo của Triển Chiêu trầm khàn như vương phải bụi mù, ánh mắt chăm chú nhìn Kim Kiền như chứa lửa, nóng rực quay cuồng: "Kim Kiền.....Nàng.....Sẽ.....đi sao?" Nắm tay đột nhiên siết chặt

"Không cho phép....Triển mỡ không cho phép....." Trong bóng đêm thâm sâu, Triển Chiêu chậm rãi ngồi xuống bên thành giường, đầu ngón tay chạm nhẹ vào tóc mai của Kim Kiền, con ngươi đen đong đầy sắc nước, lấp lánh rung động, bờ môi khẽ run thoát ra hơi thở âm áp, chậm rãi kề sát môi Kim Kiền

Ngay vào lúc chạm vào đôi môi mà mình ngày nhớ đêm mong, Triển Chiêu chợt cảm thấy một dòng điện chạy lên từ cánh môi, nháy mắt đã lan khắp toàn thân, lập tức cả người tê dại, đầu óc trống rỗng

Một luồng nhiệt bùng lên khắp người Triển Chiêu, như thể tơ nhện li ti, ôm trọn lấy hai bóng người đang gấn bó bên nhau

Tia sáng mỏng manh rơi vãi lên gối chần, tình cảm dịu dàng chảy tràn trong nhịp đập, tóc đen của Triển Chiêu quấn lấy tóc tơ của Kim Kiên, tựa như kết tóc

Dường như đã qua rất lâu, lại tưởng chừng chỉ trong chớp mắt, Triển Chiêu thình lình mở to hai mắt, giật lùi ra xa, khuôn mặt tuấn tú bừng lên màu đỏ tuyệt mỹ, ánh mắt mơ màng quyến luyến trên đôi môi mềm trơn ướt của Kim Kiên, khó thể tách rời

Hầu kết đảo lộn, siết chặt hai đấm, Triển Chiêu thở nhẹ ra một hơi, ép buộc bản thân phải dứt ánh mắt đi, chuyển qua đóng chần nệm đã bị Kim Kiên vo thành một cục hát sang bên, thảm than một hơi, đưa tay đắp lại chần cho Kim Kiên, sau đó kiên quyết xoay người rời đi

Đến khi ra khỏi phòng, Triển Chiêu ngược mắt nhìn vào vầng trăng soi tỏ trời đêm, hai má vẫn chưa bớt nóng, nhưng trong ánh mắt đã không còn nửa điểm chần chừ, chỉ còn lại ánh mắt kiên định lấp lánh như sao

Trong khi đó phía trên nóc sương phòng của Kim Kiên, một bóng người khoanh chân ngồi thẳng, nhìn xuống bóng lưng của Triển Chiêu, chậm rãi nheo đôi mắt đẹp lại, vết sẹo xấu xí cắt ngang nửa khuôn mặt hiện lên dưới ánh trăng lại xinh đẹp vô cùng

* Chim bay sắc thu nhàn, trời quang mây khói đưa

Vào buổi sáng, ở bên ngoài cửa Tây thành Biện Kinh, một chiếc xe ngựa mui đen song mã ngừng ở ven đường, bên cạnh buộc một con tuấn mã màu nâu sẫm. Kề bên xe ngựa, chính là phủ doãn phủ Khai Phong Bao đại nhân, Công Tôn tiên sinh và bốn vị giáo úy Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ. Mà ở đối diện bọn họ, là một thư sinh áo xanh, một thanh niên áo lam, một hiệp khách áo trắng và một thiếu niên gầy gò, chính là bát phủ tuần án mới nhậm chức Nhan Tra Tán, hộ vệ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiên đang chuẩn bị xuất hành

"Lên đường lần này phải cẩn thận một chút!" Bao đại nhân nhìn vào nhóm người Nhan Tra Tán, trên khuôn mặt đen luôn luôn uy nghiêm, lúc này lại thoáng lộ vẻ không đành lòng. "Ân sư yên tâm, Nhan Tra Tán đi lần này nhất định sẽ tìm ra chứng cứ tạo phản của Tương Dương Vương!" Nhan Tra Tán mặc một bộ áo dài thường phục màu xanh ôm quyền nói

"Vạn lần không được làm việc khiên cưỡng." Bao đại nhân nét mặt lo lắng: "Nếu có việc gì khó giải quyết, cứ dùng bò câu đưa tin về, vi sư và Công Tôn tiên sinh nhất định sẽ hết lòng giúp ngươi!" "Đa tạ ân sư, đa tạ Công Tôn tiên sinh!" Hai hốc mắt của Nhan Tra Tán đỏ lên, cúi đầu chấp tay thi lễ

Bao đại nhân gật gật đầu, lại nhìn sang ba người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiền: "Chuyến đi này, sẽ vất vả cho Triển hộ vệ, Kim giáo úy và Bạch thiếu hiệp!" "An toàn của Nhan đại nhân cứ bảo đảm trên người Bạch mỗ!" Bạch Ngọc Đường lớn giọng, tự tin tràn trề

"Thuộc hạ nhất định dốc hết toàn lực bảo vệ Nhan đại nhân không mất một sợi tóc!" Kim Kiền thốt nên lời quả quyết

"Đại nhân an tâm!" Triển Chiêu ôm quyền, tiếng nói trong trẻo khí phách, lại nhìn về phía bốn người nhóm Vương Triều: "Từ nay về sau, Bao đại nhân còn nhọc bốn vị huynh đệ lo lắng nhiều hơn." "Triển đại nhân cứ yên tâm!" Tứ đại giáo úy đồng thời ôm quyền, trong ánh mắt nhìn Triển Chiêu tràn ngập vẻ không nở, đến cả hai mắt của Triệu Hổ cũng đỏ lên, hít mũi nói: "Triển đại nhân...Các người phải, phải về sớm nhé!" Triển Chiêu cười nhạt gật gật đầu

"Triệu Hổ, ngươi coi một tên lớn ngồng như ngươi mà khóc sụt sướt như vậy quá là bẽ mặt đi." Bạch Ngọc Đường trêu

"Ta, ta không khóc!" Triệu Hổ quệt mũi, quật cường nói

"Yên tâm, ta về nhất định sẽ mang cho bốn vị đại ca một núi đặc sản địa phương!" Kim Kiên vỗ ngực một cái. "Nãy giờ ta chờ có mỗi câu này! Bọn ta đều mở to mắt chờ ngươi về đây!" Trương Long cười ha hả nói

Bao đại nhân nhìn mọi người, lắc đầu cười khẽ, nhác mắt nhìn lướt qua sắc trời, nói: "Thời gian không còn sớm, nên lên đường đi thôi." Mọi người nhìn về phía Bao đại nhân, thần sắc nghiêm trang

"Ân sư bảo trọng!" Nhan Tra Tán bước lên xe ngựa trước tiên, ôm quyền cất giọng: "Học trò đến đây từ biệt!" Kim Kiên cũng vui vẻ bước lên xe ngựa, Bạch Ngọc Đường xoay người lên phía đầu xe, nắm roi thúc con ngựa kéo xe

Triển Chiêu vén lam bào, trở người lên ngựa: "Đại nhân, Công Tôn tiên sinh, thuộc hạ đến đây cáo từ!" "Triển hộ vệ!" Công Tôn tiên sinh đột nhiên tiến lên một bước, mắt phượng chớp sáng, giương mắt nhìn Triển Chiêu, dường như muốn ám chỉ điều gì

"Công Tôn tiên sinh ---- xin yên tâm, hết thảy đều không đáng ngại!" Triển Chiêu mỉm cười, ánh mắt trong vắt

Đôi mắt phượng của Công Tôn tiên sinh khẽ nhướng lên, chỉ một thoáng liền sáng tỏ, thậm thở ra một hơi, cười nho nhã: "Hành sự cẩn trọng, liệu sức mà làm!" Triển Chiêu cười nhạt ôm quyền

Mọi người bên cạnh trông thấy vô cùng khó hiểu

"Thối Miêu, ngươi với Công Tôn tiên sinh làm trò bí hiểm gì vậy?" Bạch Ngọc Đường đánh xe đi song song với ngựa của Triển Chiêu, vẻ mặt ngờ vực

"Đúng, đúng, Triển đại nhân, có phải Công Tôn tiên sinh cho ngài cầm nang diệu kế gì đó không?" Kim Kiên thò đầu ra khỏi xe ngựa, vẻ mặt kích động hỏi

Triển Chiêu liếc nhìn hai người một cái, cười khẽ lắc đầu, phóng ngựa đi trước

"Thôi Miêu! Người đi chậm một chút coi!" Bạch Ngọc Đường đánh xe ngựa đuổi theo sát gót, làm tung lên một trận bụi cát

Trên con đường nhỏ uốn quanh, một xe một ngựa đi xa mất hút

Bao đại nhân nhìn mãi theo đoàn người dần dần khuất bóng, trên gương mặt đen uy nghiêm hiện lên nét lo lắng mơ hồ

"Mong rằng chuyện này bọn họ có thể trở về bình an ..." "Đại nhân an tâm, cát nhân đều có thiên tướng!" "Đúng! Cát nhân đều có thiên tướng!"
(*)

(*)Người tốt tự nhiên đã có trời giúp

Trên chiếc xe ngựa dẫn xóc, Nhan Tra Tán bình tĩnh nhìn người đối diện đang lấy từ trong bọc ra một đồng đồ, trên gương mặt nho nhã thanh tú hiện ra vẻ ngạc nhiên: "Kim, Kim huynh, mấy thứ này là..." "Sương khói đạn gây rối loạn, đạn chồn hôi, bom cay, đạn tia chớp các loại..." Kim Kiên chỉ vào sáu gói dược to chắt ở bên trái nói

"Vậy bên này thì sao ----" Nhan Tra Tán nhìn qua một đồng chai lọ to nhỏ màu sắc khác nhau ở bên phải

"Tam tiêu tán, cười nửa bước điên, xác não thần đan, thiên địa đồng thọ đại độc hoàn...Còn có...Ừm ---- Tóm lại, chính là các loại độc dược phòng thân!" Kim Kiên dựng thẳng một ngón tay: "Có câu binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, mặc kệ hấn là Tương Dương Vương, đội quân cương thi sát thủ, hay là toán mỹ nữ hút hồn, đến một tên đạp chạy một tên, đến hai tên quăng ngã hai tên!" Nhan Tra Tán rút ngay ngón tay đang muốn chạm vào một bình nhỏ lại, cảm thấy sống lưng lạnh run từng chập, lại chỉ

vào một chồng gói dược to nhất ở chính giữa: "Đây là gì..." "Cái này là quan trọng nhất! Là vật cứu mạng!" Kim Kiên trừng trừng mắt nhỏ: "Thuốc giải bản cải tiến, viên mọi sự đại cát bản cải tiến, viên chữa thương thuận khí bản cải tiến, kim sang dược cầm máu bản cuối cùng, mỡ nối xương, bột sinh cơ, viên tăng thịt...Còn có cả kim chỉ may vết thương hở, dao kéo để cắt thịt tách xương, tóm lại là đầy đủ mọi thứ!" Nhan Tra Tán gật gật đầu về mặt lĩnh ngộ, sau cùng chỉ vào bình thuốc bột mà Kim Kiên đang rắc lên người: "Kim huynh cái người đang dùng là gì vậy?" "A, cái này hả, là bột lục thần (*) để đuổi muỗi." Kim Kiên đóng nắp bình lại, đưa cho Nhan Tra Tán: "Nhan đại nhân muốn rắc một ít không?" (*)lục thần (tim, phổi, gan, thận, lách, mật) "Đuổi muỗi?" Nhan Tra Tán nghệt ra

"Đúng vậy, gần đây muỗi nhiều lắm!" Kim Kiên xoa miệng: "Tối hôm qua ngủ mơ cũng thấy muỗi cắn ta một phát, muỗi này thật là càng ngày càng càn rỡ..." Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe bên ngoài xe vọng vào tiếng ngựa hí vang

Lại nghe Bạch Ngọc Đường đang đánh xe cười tung một trận: "Ha ha ha ha, Thôi Miêu, người rõ là càng ngày càng không ra gì, cười ngựa cũng cười không xong, thôi thì người tới đây đánh xe, Ngũ gia ta đi mở đường còn tốt hơn!" "Không cần!" Giọng Triển Chiêu lạnh thấu đến xương

"Thôi Miêu người đừng có khoe tài, vừa rồi chỉ thiếu chút nữa là Tiểu Miêu người ngã cắm mông lên trời!" "Không nhọc Bạch huynh lo lắng!" "Gù, không nhìn được tâm người tốt!" Bên ngoài xe một miêu một thử lại bắt đầu tiết mục đấu võ mồm

Nhan Tra Tán lại dờ mắt về phía Kim Kiên, cảm phục từ tận đáy lòng: "Kim huynh, người đúng là đã chuẩn bị đầy đủ hết!" "Nhan đại nhân quá khen! Kim Kiên cười hì hì: "Nhan đại nhân chuẩn bị cũng đâu thua gì!" Nói xong, tiện tay chỉ vào một cái rương bằng trúc mây cực to ở phía sau sườn xe. "Sao?" Nhan Tra Tán kinh ngạc: "Đây không phải là đồ của Kim huynh sao?" "Gì cơ? Không phải của Nhan đại nhân?" Kim Kiên gãi đầu:

"Chẳng lẽ là của Triền đại nhân hay Bạch Ngũ gia?" Nói xong, Kim Kiên vén màn xe lên, rống giọng hỏi: "Triền đại nhân, Ngũ gia, cái rương trong xe là của các người à?" "Rương?" Bạch Ngọc Đường dừng xe ngựa lại, nét mặt nghi ngờ

"Rương nào?" Triền Chiêu kéo xoay đầu ngựa, đi tới cạnh sườn xe: "Triền mỗ không hề trang bị rương hòm gì cả." "Ôi chao?" Kim Kiên tròn to mắt nhỏ

* "Cái rương này nặng cực!" Bạch Ngọc Đường chung sức với Triền Chiêu khiêng chiếc rương trúc mây đến vệ đường, đập đập bụi trên tay áo oán giận nói

"Chẳng lẽ là lộ phí dự phòng Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh cấp cho chúng ta?" Mắt nhỏ của Kim Kiên sáng bừng, suy nghĩ viễn vông

"Lộ phí đều ở cả trên người Nhan mỗ..." Nhan Tra Tán bất đắc dĩ

"Vậy đây là cái gì?" Bạch Ngọc Đường sờ cằm

"Mở ra xem." Triền Chiêu bước lên muốn mở nắp rương ra, lại phát hiện chiếc rương này được khóa từ bên trong

"Quái lạ!" Bạch Ngọc Đường rút bảo kiếm Họa Ảnh ra, giơ lên cao: "Bỏ ra xem là biết ngay!" Nói xong, chuẩn bị chém kiếm xuống, không ngờ ngay lúc này chiếc rương lại lặng lẽ bật mở, một bóng đen chậm rãi nhô lên từ trong rương

Bốn người tám mắt căng tròn y chang nhau, trăm miệng một lời quát lên kinh hoàng: "Băng Vũ?!" Đúng vậy, một khuôn mặt không biểu cảm không nhanh không chậm đứng lên khỏi rương, đúng là Băng Vũ toàn thân đen kịt

Trời cao ơi! Còn tưởng rớt cuộc cũng ném bỏ được cái kẹo cao su da trâu này rồi chứ, sao tên mặt liệt này cũng bám theo tới đây hả?! "Băng Vũ, ở chung với Kim Kiên!" Băng Vũ đứng ở giữa mọi người, giọng đều đều lên tiếng tuyên bố

Nhan Tra Tán đỡ trán, Bạch Ngọc Đường bóp mày, Triển Chiêu hí mắt, cùng lúc phóng ra lãnh khí

"Làm sao đây?!" Bạch Ngọc Đường trợn trắng mắt: "Chỗ này đã cách Khai Phong phủ hơn mười dặm, chẳng lẽ phải áp giải hắn về?" "Cho dù có đưa hắn về, cũng khó đảm bảo được hắn không bám theo nữa..." NhanTra Tán thở dài một hơi

"Cho nên?!" Kim Kiên cảm thấy sọc đen trên đỉnh đầu mình đang uốn éo mất trật tự: "Phải dẫn theo hắn sao?!" Ánh mắt ba người đồng loạt bắn về phía Triển Chiêu

Triển Chiêu nhíu mày, điềm tĩnh nhìn Băng Vũ một lúc lâu, mới trầm giọng nói: "Trên đường phải nghe theo lệnh của Nhan đại nhân mà làm việc, không được tự tiện hành động!" Băng Vũ gật đầu

"Phải phải phải, vừa hay Ngũ gia ta đánh xe đánh đến nỗi phát chán, người đến rất đúng lúc, đi đánh xe đi!" Bạch Ngọc Đường nheo mắt hoa đào lại: "Hầu hạ Nhan đại nhân cho cẩn thận, nếu có gì sơ sót, Ngũ gia ta nhất định sẽ cho người chết không toàn thây!" Băng Vũ tiếp tục gật đầu

"Còn nữa, còn nữa! Dọc đường nghỉ ngơi ở trọ, mua cơm chấm trà, đun nước rửa chân, chạy việc gác đêm, mua đặc sản địa phương, người phải phụ trách trọn gói!" Kim Kiên bày ra cái mặt thừa nước đục thả câu

Băng Vũ ngập ngừng một lát, cuối cùng vẫn gật đầu

"Ôi chao? Như vậy cũng chịu sao?" Kim Kiên ngỡ ngàng

"Chỉ cần, có thể ở chung, với Kim Kiên." Băng Vũ ngẩng đầu, trên nửa gương mặt tuyệt sắc toát ra vẻ kiên định: "Đều được!" "Ta hết cách rồi ----" Kim Kiên ôm đầu kêu rên

Bạch Ngọc Đường xoa nắn huyết thái dương, Triển Chiêu khẽ thở dài một hơi

Nhan Tra Tán nhẹ lắc đầu, tiến lên một bước nói với Băng Vũ: "Một khi đã vậy, ngươi cứ đi cùng với chúng ta." Dừng một chút, lại nhíu mày nói: "Nhưng mà, thân phận của ngươi...Tốt hơn nên đặt cho ngươi một cái tên giả, gọi là..." Nhan Tra Tán sụp mắt suy nghĩ: "Băng Vũ...Băng Vũ ----" Đột nhiên nâng mắt: "Chi bằng gọi ngươi là ---- Vũ Mặc, tạm thời làm thư đồng cho Nhan mỗ được không?" "Vũ Mặc..." Băng Vũ nhìn chằm chằm Nhan Tra Tán: "Băng Vũ, về sau chính là, thư đồng Vũ Mặc..." "Được rồi được rồi, mau đi mau đi, trời cũng muốn tối rồi đó, còn không đi nhanh, chẳng lẽ mới đêm đầu tiên ra khỏi nhà đã muốn ăn ngủ ngoài đồng hoang à?" Kim Kiên ủ rũ đi lên xe ngựa kêu to

Bạch Ngọc Đường tháo một con ngựa ra khỏi xe, bọc kỹ yên ngựa, trở người leo lên, quay qua Triển Chiêu cười nói: "Thôi Miêu, Ngũ gia đi mở đường với ngươi, tránh cho ngươi lại té xuống đất, té tới bẹp cái mặt mèo." Triển Chiêu lờm Bạch Ngọc Đường một cái, lên ngựa ngồi chính tề, không màng để ý tới

Nhan Tra Tán theo sau Kim Kiên ngồi vào trong xe ngựa, ngoắc Băng Vũ: "Băng...Vũ Mặc, còn không tới đánh xe?" Băng Vũ tiến lên mấy bước nhảy lên xe ngựa, nhanh nhẹn đánh xe đi

"Xuất phát! Mục tiêu là khách sạn cao cấp có đồ ăn ngon có giường cao gối mềm!" Kim Kiên tinh thần sáng láng mở miệng hô to

"Khụ, Kim huynh, lộ phí trên người Nhan mỗ không nhiều lắm đâu..." "Ôi chao? Không phải chứ? Hoàng Thượng lại keo kiệt như vậy?!" "Khụ khụ, chúng ta cải trang xuất hành không nên khoa trương quá mức..."

"Nhan đại nhân, tục ngữ nói ở nhà thì tiết kiệm, ra khỏi cửa thì phải mang nhiều lộ phí, ngài lớn nhỏ gì cũng là một khâm sai..." "Kim Kiên!" "Vâng, thuộc hạ lập tức khóa miệng! Triển đại nhân!" "Tiểu Kim Tử, không cần lo, Ngũ gia còn rất nhiều bạc đây!" "Bạch Ngũ gia, sao ngài không nói sớm!" "Bạch huynh!" "Thối Miêu, ta sẵn lòng mời Tiểu Kim Tử ăn ngon ngủ ngon, người quản được sao!" "Bạch Ngọc Đường!" "Triển hộ vệ...Bạch thiếu hiệp...Kim giáo úy...Haizz..." Gió mát vờn mây, ý thu đùa hoa

Lọn tóc mai bên má khẽ khàng quét qua vết sẹo trên mặt, râm ran ngứa. Băng Vũ nhìn bốn người cãi nhau, bên trong con người nước xinh đẹp nhấp nháy nhiều đốm sáng, thứ ám áp mà ngay cả bản thân cũng không phát giác ra

Lúc này Băng Vũ cũng không biết rằng, cái tên Vũ Mặc này không chỉ đi theo mình đến cuối đời, mà còn cùng với bát phủ tuần án Nhan Tra Tán, Ngự tiền tứ phẩm đoi đao hộ vệ Triển Chiêu, Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường, chiêu quý thông thần Kim giáo úy, vang danh khắp đại giang Nam Bắc, lọt vào sử xanh, lưu danh thiên cổ

* Phiên ngoại nho nhỏ: Nếu Tiểu Kim biết Tiểu Miêu tẩu hỏa nhập ma là vì cứu mình thì sẽ như thế nào? Đương nhiên là ----Tiểu Miêu tẩu hỏa nhập ma là vì cứu ta? Lão Bao, Công Tôn gây trúc, tứ đại giáo úy, trăm vạn dân chúng Biện Kinh sẽ giã mặt ta thành cái bánh dẹt đập ta thành đồ cặn bã, khiến ta chết không có chỗ chôn nghiền xương thành tro tẩn ra thành khói a a a a....

Vạn vạn lần không thể để cho Tiểu Miêu mạo hiểm vì ta

Cái gì? Lỡ như thực sự đụng độ nguy hiểm mức siêu cấp sao? Ta còn có viên giả chết đây, nếu thực không xong thì nằm ngay đơ giả chết, hừm hừm hừm

Tóm lại, Tiểu Miêu an toàn, ta mới có khả năng sống sót (không bị Công Tôn gây trúc tra tấn tới chết), Tiểu Miêu vô sự, ta mới có khả năng kiếm

bạc (cam đoan sản phẩm tùy thân của Tiểu Miêu nguồn tiêu thụ dồi dào)

Cho nên, Tiểu Miêu đại nhân, ngài nhất định phải sống lâu trăm tuổi mọi sự đại cát!

Cho nên, việc Triển Chiêu phỏng đoán là chính xác.

TẬP 7: PHIẾN TRUNG PHIẾN

Edit: Memory_Land (Ry)

Mục lục

[Hồi 1](#) [Hồi 2](#) [Hồi 3](#)

[Hồi 4](#) [Hồi 5](#) [Hồi 6](#)

[Hồi 7](#) [Hồi 8](#) [Hồi 9](#)

Hồi 1: Nơi thôn dã sa nhảm hắc điểm, nghìn trùng vây cảm thử gặp hiểm nguy

Gió vi vu thổi từ bìa rừng phía xa, một nửa cảnh rừng thu ẩn hiện trong đêm trăng.

Cả một vùng sườn núi hoang vu, hẻo lánh không bóng người lại sừng sững một khách điếm, từ cửa sổ leo lét ngọn đèn làm sáng rõ bốn chữ trên bảng hiệu.

"Khách điếm Hỉ Lai?!" Kim Kiên ngửa đầu xem xét, hết liếc mắt lên bảng hiệu lại híp mắt nhìn kiến trúc bên ngoài.

Ánh trăng mới nhú bao phủ lên trên mái hiên tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo. Trên tầng hai không ngừng vang ra tiếng kẽo kẹt mỗi khi gió thổi, phía trước lại chỉ có hai cái đèn lồng trắng toát cứ lung lay như sắp bay mất theo làn gió đêm.

Nếu không phải trước cửa có cái bảng hiệu to đùng cho thấy đây là một khách điếm thì Kim Kiên chắc chắn sẽ nghĩ chỗ này là một cái nghĩa trang

với kiến trúc kì dị.

"Đêm nay chúng ta sẽ ở lại đây sao?" Kim Kiên quay đầu nhìn mấy người đứng sau, phát biểu ý kiến của mình. "Chỗ này nhìn qua thật đáng ngờ!"

"Khu vực này cách thị trấn khá xa, nếu không ở đây thì đêm nay chỉ có cách ngủ ngoài trời." Triển Chiêu thuận tay dừng ngựa lại, giương mắt nhìn vòng quanh, tuấn nhan hiện lên nét chần chờ. Lại quay về phía sau nói với Nhan Tra Tán vừa xuống xe. "Chỉ sợ nơi này đơn sơ quá, khiến đại nhân không thoải mái."

"Không sao, không sao, miễn không như đêm qua là được--- khụ!" Nhan Tra Tán vội liếc hai người Triển Chiêu và Kim Kiên, ho nhẹ một tiếng.

"Hòa mình vào thiên nhiên như tối qua thì có gì không tốt?" Bạch Ngọc Đường đi lên trước, tay cầm chiết phiến phe phẩy. Dường như muốn khiêu khích, lại cố tình liếc Triển Chiêu một cái rồi mới hướng về phía Kim Kiên nhướn mi cười. "Tiểu Kim Tử, chi bằng ngươi lại cùng ta lên ngọn cây thường trắng như đêm qua đi?" Kim Kiên liền cảm thấy da đầu tê rần: "Ngũ gia, việc này thực sự là không thích hợp với tiểu nhân, ngài vẫn nên tìm người khác đi -"

"Ngươi cứ yên tâm!" Bạch Ngọc Đường bộ dáng phong tình vạn chủng, mắt hoa đào không ngừng bắn ra những tia hường phấn. "Tối nay, Ngũ gia ta nhất định sẽ không để cho xú miêu cùng với mặt liệt chen vào làm hai ta mất hứng nữa."

"Khụ khụ---" Nhan Tra Tán bắt đầu ho khan.

Theo phía sau Nhan Tra Tán, vác theo hai gói hành lí to bự là Băng Vũ, hay chính là Vũ Mặc đang đứng lại, lạnh lùng trừng mắt với Bạch Ngọc Đường.

Toàn thân Triển Chiêu nổi lên một luồng khí lạnh: "Ngày mai chúng ta còn phải lên đường, Bạch huynh chớ vì việc này mà làm chậm trễ công sự."

"Chúng ta nên vào đặt phòng thì hơn!" Kim Kiên run bắn người, vội vàng lẫn vào trong quán.

Tất cả cùng bước vào khách điểm, vừa vào đã thấy hiện lên trước mặt khung cảnh sáng ngời.

Khách điểm này vốn không lớn, toàn bộ đại sảnh cũng chỉ đặt được bốn cái bàn, mà phân nửa trong số đó đã bị tám nam tử to lớn đang cùng nhau uống rượu chiếm lĩnh. Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, lại thêm tiếng vung quyền âm ỉ của mấy người đó mà cũng trở nên náo nhiệt hơn mấy phần, đúng là một trời một vực với cái âm u lạnh lẽo bên ngoài.

"Ôi chao, năm vị đại gia! Các ngài đi đường xa chắc hẳn đã mệt rồi! Mời vào mời vào!" Cái đầu mướt mồ hôi của tiểu nhị từ đâu chạy đến, nhanh chóng đưa năm người ngồi xuống một bàn ở góc phòng, ân cần hỏi. "Các vị đại gia là đến nghỉ ngơi hay thuê phòng?"

"Chuẩn bị phòng tốt nhất cho ta!" Bạch Ngọc Đường vung chiết phiến. "Trong quán có món gì ngon mang hết lên đây!"

"Vâng! Đại gia, ngài chờ một chút, lập tức sẽ có ngay!" Tiểu nhị vẻ mặt tươi cười lui xuống, không bao lâu sau đã bung lên một mâm ngũ vị đầy đủ đặt lên bàn, cười nói. "Các vị đại gia, cứ từ từ dùng." Mọi người vừa nhìn đã thấy trên bàn món nóng rồi món lạnh, tuy chỉ là những món dân dã thường ngày nhưng cũng đậm đà hương vị, làm tất cả không khỏi cảm thấy thèm thuồng, mau chóng tấn công. "Thịt kho tàu ngon quá! Canh xương hầm cũng vậy, còn cái món kia nữa cũng thật ngon..." Kim Kiên tay cầm đũa, quai hàm làm việc hết công suất cũng không quên mồm mép thêm vài câu.

"Tiểu Kim Thử, ném thử cái chân gà-" Bạch Ngọc Đường gấp một cái chân gà định đặt sang bát Kim Kiên, nhưng chưa chạm đến miệng bát đã bị một đôi đũa khác chiếm đoạt cơ hội.

"Chỉ ăn thịt thì không tốt." Triển Chiêu không tỏ vẻ gì gấp nhanh cho Kim Kiên một bát rau xanh, đầu đũa nhân tiện hất lên, đánh bay đôi đũa nọ ra xa làm Bạch Ngọc Đường chấn động.

"Thối miêu, ngươi làm thế là có ý gì?!" Mắt hoa đào không vui nheo lại.

Triển Chiêu buông mắt: "Tại hạ nào dám có ý gì."

"Thối miêu, ngươi là muốn thách thức ta sao?!"

"Bạch huynh, đồ ăn sẽ nguội mất."

"Xú miêu, Ngũ gia ta từ lâu nhìn ngươi đã không vừa mắt rồi!" Bạch Ngọc Đường dựng thẳng chân mày mắng, miếng chân gà đầy dầu mỡ lúc này không một chút khách khí phi trực tiếp tới mặt Triển Chiêu.

Triển Chiêu không một chút hoang mang, lập tức cầm đũa lên chắn, đôi đũa của Bạch Ngọc Đường liền gãy một chiếc, chân gà vừa hay bay vào bát Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường chân mày nhướng lên, lập tức xoay đũa chọc vào bánh bao ném tới mặt Triển Chiêu. Triển đại nhân ứng phó rất nhanh, bánh bao kia lại một đường đẹp đẽ bay đi, an vị trong bát Bạch Ngọc Đường.

Cuối cùng là trên bàn cơm một miêu một thử lại bắt đầu thói quen nhỏ hàng ngày khi dùng bữa. Trên bàn nào thịt kho tàu, xương hầm rồi rau xanh cứ voi dần voi dần, không món nào may mắn thoát khỏi, đồ ăn cứ phi vun vút qua lại. Hai người này chắc chắn phải có công phu tuyệt vời mới có thể khiến một mâm mỹ thực chuyển động chỉ trong phạm vi của bàn, hoàn toàn không quấy rầy đến các bàn khác.

Tuy nhiên, ba người ngồi cùng bàn lại coi đó như chuyện bình thường, không có ý kiến gì.

Vũ Mặc mặt không đổi sắc, nhanh tay nhanh mắt gấp từ đồng đồ ăn còn sót lại trên bàn một miếng xương hàm, chuyển tới bát Kim Kiên. Nhan Tra Tán cũng không bị cậu lãng quên, trong bát lập tức có thêm một hai miếng thịt.

Kim Kiên một tay cầm bát, một tay vò cơm, mắt không ngừng đảo từ Triển Chiêu đến Bạch Ngọc Đường đang mặt mày tán loạn, mặt không kìm nổi ý cười. Lầm bầm trong miệng ý đồ đen tối "Chuyện tốt sắp đến rồi, phải mau làm mai mới được", khiến vài hạt cơm văng ra theo lời nói.

Nhan Tra Tán cúi đầu liềm mạng và cơm, ánh mắt tranh thủ liếc qua Kim Kiên một cái, lại ai oán thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lúc này, trận phân tranh giữa Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đang có xu hướng trở nên mất kiểm soát. Đôi đũa trong tay Triển đại nhân có vẻ không chịu nổi trận kịch chiến, rắc một cái gãy thành 4 mảnh, cái chân gà cắm ở đũa liền theo định luật quán tính bay ra cửa, vẽ nên một đường cong parabol duyên dáng.

"Xoẹt---" Bất chợt một hàn quang chói mắt từ đại sảnh lóe lên rồi biết mất.

Cái chân gà khi nãy còn đang lượn giữa không trung nay bị bỏ đôi không thương tiếc, rơi lạch cách trên mặt đất.

Ồn ào trong quán lập tức lắng xuống, tất cả quan khách đều không hện mà cùng nhìn về phía cửa. Chỉ thấy một người đứng đó, theo cách ăn vận thì là hiệp khách nhưng xem chừng vẫn còn rất trẻ, chỉ như thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi. Hắn một thân xanh đen, đuôi áo ngắn ngắn, chân đi giày vải đen thêu chỉ bạc, phía sau lưng đeo một vỏ đao. Lệnh một bên vai

là túi hành lí, tóc buộc cao lên tận đỉnh đầu, mặt tròn mày rậm, làn da ngăm đen, hai gò má ửng hồng, đôi mắt to mạnh mẽ sáng ngời đầy sức sống.

Lúc này, vị tiểu hiệp khách đang nhìn cái chân gà trên sàn một cách chăm chú, gương mặt pha chút ngưng ngùng: "Hóa ra là cái chân gà, ta cứ tưởng là ám khí." Trong phòng lập tức truyền đến một tràng cười nhạt, tám đại hán kia lại bắt đầu uống rượu vung quyền, không khí khôi phục lại sự náo nhiệt. "Vị đại gia này, ngài đến đây nghỉ chân hay đến thuê phòng?" Tiểu nhị làm công việc tiếp khách lập tức đi tới.

"Ta tới tìm người." Thiếu niên nhếch miệng cười, lộ ra những chiếc răng nanh đều tăm tắp.

"Hả?" Tiểu nhị sửng sốt, ngơ ngác nhìn người thiếu niên lướt như gió vào trong sảnh, đến bên bàn của tám đại hán kia. Rất có lễ độ gõ nhẹ vào mặt bàn mấy cái rồi mới hỏi: "Dương Châu bát hổ?" Đột nhiên không khí xung quanh bàn rượu trầm xuống, không ai lên tiếng, cả tám người đều mang vẻ kinh ngạc nhìn người thiếu niên kia.

"Tiểu tử, ngươi biết bọn ta sao?"

"Dương Châu bát hổ---" Người thiếu niên nghiêm trang gạt đầu, liền rút ra từ trong túi quần áo một bức họa được cuộn tròn. Từ từ mở ra, đối chiếu với tám người trước mặt, gần từng chữ, "Dương Châu bát hổ, tại Sơn Tây cướp bóc, hạ sát bảy tiểu thương, tại Hà Nam tiếp tục xuống tay với hai tiêu khách (người vận chuyển - nói tiêu cục chắc biết ^^), coi thường mạng người, liên tục gây án, thủ đoạn hung tàn, tội ác tày trời. Người nào bắt được những kẻ hung đồ này đưa tới cửa quan sẽ thưởng ba trăm lượng..."

"Gì cơ?! Mấy tên bị thịt xấu như ma này lại đáng tiền đến thế?!" Lời còn chưa dứt đã nghe một tiếng thét kinh hãi truyền đến từ góc phòng.

Nhưng nhìn về phía vừa phát ra âm thanh thì chỉ thấy bàn năm người đang ngồi, trong đó có một thiếu niên mắt nhỏ gầy gò mặc áo màu tro, mắt

đang tỏa sáng, kích động vạn phần. Trông như thể sẽ nhào qua chỗ này làm thịt đám người Dương Châu bát hồ bất cứ lúc nào.

"Khu!" Người áo lam bên cạnh vội ho một tiếng làm thiếu niên mắt nhỏ giật mình, lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

Một loạt những động tĩnh như vậy Dương Châu bát hồ tuyệt nhiên không để vào mắt. Lúc này, tám người tuy bị thiếu niên kia vạch trần thân phận nhưng không ai tỏ ra hoảng hốt hay lo sợ, tất cả đều trừng mắt nhìn người thiếu niên cầm đao, cười vang nói: "Ha ha, xú tiểu tử này, lông cánh còn chưa mọc đủ đã vội vàng tìm tới chỗ Dương Châu bát hồ chúng ta, há chẳng phải tìm cái chết sao?"

"Tiểu tử, ngươi vẫn nên chạy về nhà mà bú sữa đi."

"Ha ha ha thật..."

"Ta đã hơn mười tám rồi..." Đôi mắt to của người thiếu niên lộ ra điểm mắt hừng, thong thả cuộn lại bức họa mang cất đi, giương mắt như rồng mày, cao giọng quát: "Dương Châu bát hồ, còn không mau thức thời theo ta đi đầu thú!"

"Ái chà chà! Tính tình thật mạnh mẽ nha!"

"Xú tiểu tử, ngươi nhỏ bé như vậy nhưng khẩu khí lại không hề nhỏ. Chúng ta thật muốn được biết, một tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi thì có bản lĩnh gì đâu với Dương Châu bát hồ?!"

"Bản lĩnh sao?" Thiếu niên mở to mắt trừng đám người kia, lập tức rút binh khí từ sau lưng, mang theo sát khí đánh thẳng xuống bàn ăn của Dương Châu bát hồ. Chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, cái bàn bị chém làm hai nửa, bát đĩa vỡ vụn, rượu, thức ăn rơi tán loạn.

Dương Châu bát hỏ nhất thời choáng váng, ánh mắt nhìn sững sốt nhìn người thiếu niên đang chậm rãi giơ lên binh khí trong tay, trầm giọng nói: "Còn không mau theo ta đi?" Lúc này mọi người mới nhìn rõ thứ binh khí trong tay thiếu niên kia là gì, một vật đen toàn tập, đao phong lợi hại (có kiếm phong chắc cũng có đao phong nhỉ :">), hàn quang bắn ra bốn phía, bề rộng chừng ba tấc, nhưng lại chỉ dài có một thước.

Trong phòng một mảng tĩnh mịch.

"Đao dài một thước... Người chính là đao khách Ngải Hồ?!" Trong Dương Châu bát hỏ có kẻ nhận ra lai lịch của thanh đao này, nhất thời thần sắc đại biến, như gặp phải kẻ thù không đội trời chung, tám người đồng thời đứng dậy rút đao kiếm, vây xung quanh vị thiếu niên kia.

Vậy mà người kia lại tỏ ra mười phần trấn định, mắt to sáng ngời đảo qua một lượt những gương mặt xung quanh, lật lưỡi đao. "Đoạn đao Ngải Hồ, xin được chỉ giáo." Lời còn chưa nói xong, thân hình đã như gió xoáy lao đi vô cùng mạnh mẽ, đèn đuốc chiếu rọi xuống làm chớp lóa những hàn quang của thanh đao, giống như thiên la địa võng, đem đám Dương Châu bát hỏ kia gom lại một chỗ.

Dương Châu bát hỏ đời nào cúi đầu chịu trời dễ dàng thế, cả đám quát nhau xông lên, cùng thiếu niên kia hỗn chiến một hồi.

Nhất thời đại sảnh trở nên hỗn độn, đồ vật, đồ ăn, đồ uống tất tẩn tật đều bị cuốn thành một mớ, vỡ nát hết cả, thật náo nhiệt.

"Oa! Cái tên gọi là đoạn đao Ngải Hồ này xem chừng cũng có chút tài năng nha, một đấu tám vẫn dư sức!" Kim Kiên đang cầm bát cơm, tránh ở một góc an toàn, tấm tắc phát biểu cảm tưởng.

"Đoạn đao khách Ngải Hồ, hai năm nay tiếng tăm trong giới giang hồ ta cũng đã nghe. Bản lĩnh xem như có nhưng sao bằng Ngũ gia ta được!" Bạch thiếu hiệp ra vẻ tiên bối từng trải bình luận.

"Này này, nếu chúng ta lên hồ trợ hẩn, bắt được 1 hay 2 tên hồ gì đó.... Há há, tám hồ ba trăm hai, 1 hồ là ba mươi bảy rưỡi, hai hồ là bảy mươi lăm, bốn hồ sẽ là...." Kim Kiên vẻ mặt kích động suy tính nói.

"Dùng bữa." Triển Chiêu lại gấp cho Kim Kiên một bát cải xanh.

"Vâng ăn cơm ăn cơm." Kim Kiên liền cúi đầu và cơm.

Trong khi hai người nói chuyện, đoạn đao Ngải Hồ đã đem đám Dương Châu bát hồ gom lại, tám người nằm lộn xộn trên sàn, nhìn vẻ mặt chúng vẫn đỏ hằm hằm nhưng lại im hơi lặng tiếng đến không ngờ, chắc chắn là đã bị điếm á huyết (huyết nói, ai xem phim hay đọc truyện kiếm hiệp nhiều thì biết rồi ^^).

Lại thấy vị Ngải Hồ kia lấy từ túi hành lí sau lưng ra một cuộn dây thừng, trói bốn tên một lại, sau đó tay xách lên hai kẻ ném thẳng vào góc phòng như ném bó củi, chia bốn góc hai người. Tất cả đều trợn mắt há hốc mồm.

"Tên này chắc chắn là ăn thịt sói rừng lớn lên. Khỏe kinh hồn!" Kim Kiên trố mắt.

"Giang hồ đồn rằng đoạn đao khách Ngải Hồ có thân lực trời ban, hiểm ai địch được, quả không hồ danh." Triển Chiêu khôi phục vẻ mặt bình tĩnh, thấp giọng nói.

"Chỉ là khỏe hơn người thường chút thôi." Bạch Ngọc Đường lại không cho là đúng.

"Quả đúng là anh hùng xuất thiếu niên." Nhan Tra Tán hào hứng nói.

Mà Vũ Mặc thì tuyệt nhiên vẫn là bộ mặt không cảm xúc (gốc của nó là bại liệt @@) thường ngày.

Trong lúc tất cả còn đang bình phẩm thì Ngải Hồ đã quăng tám kẻ kia xong, tạo đội hình bốn góc hết sức chỉnh tề, vỗ vỗ tay xoay sang đăm người Triển Chiêu ôm quyền: "Tại hạ thất lễ, đã quấy rầy các vị dùng bữa."

"Không sao, không sao." Kim Kiên vội xua tay.

"Vị thiếu hiệp này, nếu không ngại thì dùng bữa cùng chúng ta luôn?" Nhan Tra Tán đứng dậy mời.

Ngải Hồ vẻ mặt đen trắng phân minh, mắt nhanh chóng lia qua năm người, làn da ngăm đen bỗng nổi lên hai mảng đỏ ửng, có chút ngượng ngùng lắc đầu nói: "Tại, tại hạ không nên ngồi cùng đại cô nương, ăn một mình thì vẫn tốt hơn." Vừa dứt lời đã run khắp người (vì ngượng?), vội vàng kêu tiểu nhị gọi món rồi bỏ đi.

Mà lúc này, một bàn của Kim Kiên...

"Đại, đại cô nương?!" Kim Kiên chợt dạ, việc đầu tiên là sẫm soi lại quần áo của bản thân, xác định chắc chắn không lộ rồi mới nhìn về phía Triển đại nhân, tiếp tục khẳng định không phải. Đột nhiên trong đầu lóe lên ý nghĩ, đem ánh mắt dò tới người nào đó...

Không phải chỉ mình Kim Kiên mà Triển Chiêu, Nhan Tra Tán, thậm chí cả Vũ Mặc đều cùng lúc bắn ánh mắt về phía hắn. Mắt hoa đào giật giật, khuôn mặt tuấn tú tựa như tranh vẽ trở nên dữ tợn: "Các người nhìn Ngũ gia ta làm gì?!" Nhan Tra Tán cùng với Kim Kiên vội cúi đầu ăn cơm, bả vai run run một cách khả nghi.

Vũ Mặc vẻ mặt như bưng bình, vừa thông suốt một cái gì đó, gật gật mấy cái rồi cũng cúi đầu ăn.

Triển Chiêu quay đầu, bả vai run run theo tần suất nhất định.

Thái dương Bạch thiếu hiệp nổi lên một đường gân hình chữ thập, đập bàn đứng dậy: "Cái tên xú tiêu tử kia, ta phải lột da hắn!"

“Ngũ gia bình tĩnh, bình tĩnh!”

“Bạch huynh, không nên chấp chuyện nhỏ nhặt như vậy!” Kim Kiên cùng Nhan Tra Tán đồng thời nhảy lên, tay chân luống cuống túm lấy Bạch Ngọc Đường ấn xuống ghế.

"Bạch huynh tức giận gì chứ?" Triển Chiêu ngồi ngay ngắn một bên, khóe môi khẽ nhếch. "Vị Ngải Hồ kia chỉ là hiểu lầm năm người chúng ta có một người là nữ tử, cũng chưa có nói trắng ra huynh là nữ. Nếu bây giờ huynh lao ra đánh giết hắn như vậy thì chẳng phải là... giấu đầu hử đuôi..."

“Triển đại nhân..." Kim Kiên quay đầu, mắt nhỏ tròn xoe.

Tiểu miêu, người đang nói tào lao cái gì vậy?! "Triển huynh..." Nhan Tra Tán đỡ trán.

Triển hộ vệ, người đang đổ thêm dầu vào lửa sao! Vũ Mặc: "... " Bạch Ngọc Đường mắt hoa đào bắn ra lửa, mãnh liệt trừng Triển Chiêu, sau khoảng thời gian uống một chén trà mới hừ lạnh một tiếng, giận dữ ngồi xuống. Tuy nhiên ánh mắt vẫn còn sót lại vài tia sáng mang theo nồng nặc mùi thuốc súng. Vì thế, bữa cơm này nhanh chóng được bao bọc bởi tấm màn thuốc súng của Bạch thiếu hiệp, thật khôn đồn.

Hỉ Lai khách điếm, hành lang tầng hai, đoàn người phụng chỉ đi tuần đang có một cuộc thảo luận vô cùng quan trọng, tất cả đang kịch liệt triển khai vấn đề mấu chốt là: chia phòng.

"Cái đó..." Kim Kiên giơ tay, nhỏ giọng nói. "Thuộc hạ có thể ngủ riêng một gian không?"

“Không được!” Triển Chiêu một mực từ chối Kim Kiên. "Ngươi và Triển mỗ đêm nay cùng nhau..."

“Khụ khụ khụ!” Kim Kiên cả kinh, đầu lưỡi lú lại, suýt thất thành hình nơ bướm. "Triển Triển, Triển đại nhân cùng với, cùng thuộc hạ ngủ, ngủ..."
Này này! Tiểu miêu! Ngươi rõ ràng biết ta là sinh vật giống cái rồi mà, tất nhiên là ta tin vào phẩm hạnh của ngươi, chắc chắn ngươi sẽ an phận thủ thường, thủ thân như ngọc. Chỉ là.... cái này... cái kia.... Ta không có tí tự tin nào về sự tự chủ của mình đâu nha..."

Lỗ tai Triển Chiêu chột đỏ lên, cao giọng giận dữ nói: "Ngươi nghĩ cái gì vậy! Tối nay ngươi cùng Triển mỗ phải thức trắng đêm bảo hộ Nhan đại nhân, là ba người một gian!"

“Ặc! Khụ! Thuộc hạ hiểu rõ, hiểu rõ rồi!" Kim Kiên cười gượng.

Mẹ ơi, ngươi nói sớm chút đi tiểu miêu, tí nữa thì hù chết ta rồi! "Thối miêu, ý ngươi là Ngũ gia ta phải chung phòng với tên mặt liệt này sao?"
Bạch Ngọc Đường vẻ mặt ghét bỏ trừng mắt nhìn Vũ Mặc. "Ta mặc kệ! Ta sẽ ngủ chung với Tiểu Kim Tử, thối miêu ngươi cùng với mặt liệt đi bảo hộ Nhan huynh đi." Vũ Mặc không lên tiếng, lặng lẽ đến sát bên Kim Kiên, duỗi tay đẩy Bạch Ngọc Đường về phía Triển Chiêu: "Vũ Mặc cùng Kim Kiên, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường."

“Ngũ gia ta tuyệt đối không ngủ cùng con mèo thối đó!" Bạch Ngọc Đường nhất thời nổi trận lôi đình. "Thật ra được đấy chứ..." Kim Kiên mắt hí liếc Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường, khóe mắt cong cong. "Theo ý kiến của Vũ Mặc..."

“Kim Kiên!"

“Tiểu Kim Tử!" Hành lang nhỏ hẹp lập tức vang lên tiếng gầm liên tiếp của Triển đại nhân cùng Bạch thiếu hiệp.

"Thuộc hạ chỉ đưa ra ý kiến tham khảo..." Kim Kiên rụt đầu.

"Khụ khụ, Nhan mỡ thấy là..." Nhan Tra Tán bị lãng quên một bên rốt cuộc không chịu được phải ra mặt giảng hòa. "Nơi này hoang vắng, lại chỉ có khách điếm này thì.... chi bằng để cho an toàn, tất cả ngủ cùng một gian thì sao?" Trầm mặc một hồi, tất cả đều cam chịu sự sắp xếp này.

Sau đó, bởi vì năm người ngủ chung một gian cho nên... Nhan Tra Tán là quan khâm sai nên tất nhiên ngủ trên giường, bốn người còn lại chỉ có thể nằm ra đất. Vì thế, trận chiến cạnh tranh giành chỗ nằm lại diễn ra kịch liệt.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Vũ Mặc đều muốn nằm ngủ kế bên Kim Kiên, nhưng với cái thân phận đặc thù này thì làm sao mà Kim Kiên có thể nằm gần mấy sinh vật giống đực đó chứ! Thế là sau khi trải qua n lần tranh chấp, cuối cùng Nhan Tra Tán lần đầu tiên tỏ rõ uy quyền, lệnh cho Kim Kiên phải lên giường nằm, còn bản thân sẽ ngủ dưới đất cùng đám Triển Chiêu. Đến lúc này mới chấm dứt.

Hai lần tranh chấp, làm tốn mất một canh giờ, đợi mọi người bày chăn nệm ra xong, tắt đèn nhắm mắt đã quá nửa đêm.

Trong không gian yên tĩnh, tiếng nước chảy róc rách, ánh trăng nhẹ nhẹ bao phủ bên giường.

Kim Kiên mấy ngày mệt nhọc. hơn nửa thời gian bị mấy người kia dày vò, vừa đặt đầu xuống gối đã bị cơn buồn ngủ ùn ùn kéo đến đánh úp, ý thức lập tức theo Chu Công lượn lơ trôi đi. Nhưng, chính lúc chuẩn bị nhắm mắt lại thì đột nhiên, một mùi hương không hề biết trước từ đâu tràn ngập khoang mũi. Thơm quá.... Là mê hương hảo hạng đó, dựa vào nồng độ với mùi hương, ít nhất phải ba miếng bạc một lạng...

Đầu óc mơ mơ màng màng nhưng lòng tận tụy của Kim Kiên vẫn không suy giảm, tiến hành công tác định giá.

Đợi đã! Mê hương?! Hai mắt thỉnh thoảng to, trở mình bật dậy đã thấy trong phòng tối như mực, năm đầu ngón tay nhìn cũng không rõ, vội vàng hít một hơi. Nhận ra mùi hương lại nồng thêm vài phần, nhất thời kinh hãi.

Mẹ ơi, có kẻ dám thổi mê hương vào phòng! Chẳng lẽ đây là hắc điểm trong truyền thuyết (quán trọ chuyên giết người cướp của)?! Muốn giết tiền cướp sắc sao?! Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi giật mình, chân tay cuống cuống đưa về một phía, tuy nhiên với thị lực mù dờ không nhìn được cái gì như hiện tại thì hành động đó lập tức làm mất thăng bằng. Người vừa mới thò ra một tí đã lộn nhào xuống mép giường, lập tức ngã lên một vật thể mềm mềm.

Mùi cỏ xanh nhàn nhạt ngập tràn khoang mũi----

Ôi chao?! Kim Kiên cảm thấy da đầu thiếu chút nữa bong ra, tóc gáy sau lưng lập tức dựng đứng.

Mồ hôi chảy từng giọt, ôi mẹ ơi, đúng lúc thế sao?! Kim Kiên thu hết can đảm, tay run run, cố gắng chống đỡ cơ thể, từng tí từng tí một bò về phía trước.

Hai mắt đã dần thích ứng với bóng tối, khuôn mặt tuấn mã của Triển đại nhân lập tức hiện ra trước mắt.

Lông mi dài tinh tế, môi mỏng khẽ mở, hô hấp nhẹ nhàng, chớp mũi hơi động.

Ực! Nước miếng không tự giác tiết ra một cách dồi dào, đầu óc căng ra như đang chống chọi, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, toàn thân nặng nề giống như say rượu, suýt chút nữa thì bỏ nhào xuống.

Bình tâm! Bình tâm! Cái gọi là sắc tức thị không không tức thị sắc, mặt Kim Kiên mang sắc thái như bị đao chẹn ngang họng. Bình tĩnh, bình tĩnh. Đây gọi là mặt hướng biển khơi, xuân về hoa nở...

Kim Kiên một bên trong lòng tự răn mình thanh tâm quả dục, tâm phải trong sáng, một bên thân hình chậm rãi cử động, chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa mới nâng người lên chưa được hai tấc đã nghe tiếng nỉ non của người nằm dưới.

"Kim... Kiên?" Một tiếng gọi khẽ như tiếng sấm rền vang làm Kim Kiên cứng đờ người.

Mắt nhỏ chậm rãi chuyển động, nhìn thẳng vào đôi lông mi dài gợn trong gang tấc đang run rẩy mở ra, con ngươi mờ lung, phản chiếu ở giữa chính là hình ảnh Kim Kiên đầu tóc rối bời.

"Kim... Kiên..." Tiếng nói trong trẻo ngày thường lúc này lại hơi khàn, Kim Kiên nghe được trong lòng liền thấy sợ hãi, toàn thân da gà nổi mẩn liệt.

"Triển, Triển Triển đại nhân, ta, ta ta là không cẩn thận, ngài, ngài đừng, đừng hiểu lầm..." Kim Kiên khẩn trương thanh minh, mỗi chữ nói ra đều run rẩy. "Ta, ta đi ngay,..."

"Không cho phép đi!" Giọng nói khàn khàn mụ mẫm đột nhiên tới gần sát.

Kim Kiên bất giác thấy hoa mắt, rồi trời đất quay cuồng, đợi đến lúc tỉnh táo lại đã thấy bản thân bị Triển Chiêu lật người đè xuống dưới thân. Cách chớp mũi Kim Kiên không đến nửa tấc phía trên, con ngươi Triển Chiêu đen thâm tháy lại ánh lên những tia sáng nóng rực như lửa, từng chút một thiêu đốt da thịt Kim Kiên.

Này, này, đây là.... Tình huống gì đây trời!!! Mắt nhỏ dường như văng tung tóe, trong đầu Kim Kiên tiếng sấm giạt liên hồi, cứ ùng ùng không dứt, nháy mắt đã đem số nơ ron không nhiều nhận lăm chém ra bã.

"Triển mỗ không cho phép nàng đi..." Triển Chiêu giọng nói khàn nhỏ nhẹ thổi vào tai Kim Kiên. Mắt thấy chớp mũi Triển Chiêu càng lúc càng gần, Kim Kiên đã sớm hồn vía lên mây, lại càng gần hơn nữa--- hô hấp nhẹ nhàng quét qua môi trên tái nhợt đang run run không ngừng của Kim Kiên.

"Triển, Triển đại nhân... Ngài, ngài ngài ngài tỉnh lại đi!" Phút cuối cùng ý thức đã bay đi đột nhiên dịch chuyển tức thời trở lại, Kim Kiên dùng hết khí lực toàn thân mới thốt ra thành câu, dường như môi lại cọ sát với môi mỏng của Triển Chiêu thêm một chút.

Động tác của Triển Chiêu lập tức dừng lại, con ngươi đen run lên, lập tức khôi phục thần trí.

"Kim... Kiên?"

"Là, là thuộc hạ..." Kim Kiên toàn thân run rẩy, mí mắt cũng run run nháy liên tục.

Mắt sáng lập tức trợn trừng, thân hình đột nhiên bật dậy.

Kim Kiên liền lùi về một bên.

Trong phòng mờ tối, không khí tĩnh lặng đầy áy náy, tiếng tim đập lại càng lúc càng dồn dập, giống như trống trận rung động từng hồi vang như sấm.

"Thình thịch ----thình thịch--- thình thịch thình thịch..." Tim đập loạn hết cả kết cấu, tiết tấu cuồng cuồng, khiến người ta không thể nhận ra rốt cuộc là tiếng lòng của người nào.

Một lúc lâu sau, vị ngự tiền hộ vệ đại nhân mới tìm được giọng nói của mình. Mỗi chữ nói ra khiến nhiệt độ âm áp khác thường trong phòng khôi phục lại bình thường.

"Thật ra, vừa rồi, Triển mỗ tưởng mình đang ở trong mộng, cho nên...."

“Mộng, mộng ư?” Kim Kiên vốn đã bị dọa chạy mất ba phần hồn, lúc này nghe được lời nói của Triển Chiêu thì linh quang trong đầu liền lóe lên, nhất thời hiểu ra mọi chuyện, cắn răng nói: "Con bà nó, mê hương này hảo hạng đến mức có thể làm rối loạn tâm trí con người!" Hóa ra là do cái tác dụng chết tiệt của mê hương kia, tí nữa thì hù chết cụ tổ nhà ta rồi! "Mê hương?" Triển Chiêu ngẩn ra, nhìn quanh bốn phía mới phát hiện trong phòng có chỗ không ổn.

Trong không khí phiêu đảng hương hoa kỳ lạ, ba người cùng trái nệm nằm dưới đất lúc này lại ngủ say đến bất tỉnh nhân sự...

"Chuyện gì xảy ra?!" Giọng nói trong trẻo thường ngày được khôi phục.

Kim Kiên lập tức đến bên người Triển Chiêu, thấp giọng trả lời: "Triển đại nhân, nơi này đúng là có vấn đề! Thuộc hạ nghĩ vẫn nên đánh thức ba người kia trước đã." Triển Chiêu không dấu vết liền lùi ra sau nửa tấc, gật đầu: "Được." Kim Kiên vội bò lên trước, lấy ra mấy viên thuốc, bóp nát từng viên rồi theo thứ tự vỗ lên mũi, miệng Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán và Vũ Mặc làm ba người tỉnh lại.

Đợi mọi người khôi phục thần trí, liền giải thích sơ qua tình hình, nội dung tóm tắt thể hiện sâu sắc sự không ổn.

"Cái nhà trọ này đúng thật là hắc điếm?" Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt nói.

"Lai giả bất thiện!" Kim Kiên làm như thật, dựng thẳng một ngón tay lên nói. "Mê hương này cũng rất kỳ quái, nó có khả năng làm loạn tâm trí con người, vừa rồi Triển..."

“Khụ!” Triển Chiêu ho nhẹ một tiếng.

"A..." Kim Kiền liền thu hồi ngón tay, ổn định lại giọng nói: "Tóm lại nơi này chắc chắn là tà môn!"

"Bây giờ phải làm sao?" Nhan Tra Tán đem ánh mắt dò về phía Triển Chiêu.

"Lúc này chúng ta vẫn chưa thăm dò được nội tình, không nên hành động thiếu suy nghĩ." Triển Chiêu nhíu mày đáp.

"Đúng vậy, lấy bất biến ứng vạn biến (hay còn hiểu là lấy động chế tĩnh), chúng ta sẽ mai phục trong phòng." Bạch Ngọc Đường gật đầu. "Bọn chúng chắc chắn không biết chúng ta đã tỉnh, đợi chúng lơ là một chút, chúng ta có thể dễ dàng giết sạch, khiến chúng trở tay không kịp!"

"Hay!" Nhan Tra Tán gật đầu. "Vậy theo lời hai vị." Quyết định xong phương pháp tác chiến, mọi người liền chuẩn bị, mai phục phía sau hộc cửa, thực hiện kế "ôm cây đợi thỏ".

Không bao lâu sau bên ngoài chợt truyền đến tiếng bước chân nhỏ vun cùng với âm thanh nói chuyện, "Đại ca, mê hương kia chắc phải có tác dụng chứ."

"Bát đệ yên tâm, mê hương này là do một cao nhân tặng ta, với lượng này thì đừng nói vài người, cho dù hai mươi người cũng sẽ gục hết."

"Lần này nhất định xú tiêu tử kia chịu không nổi rồi!"

"Đúng rồi, còn năm người này thì sao? Thoạt nhìn giống một gia đình có võ công."

"Hừ! Mặc kệ chúng là ai, dù sao đã lọt vào tay huynh đệ chúng ta rồi thì cũng không có cửa thoát đâu!" Trong phòng, tất cả sau khi nghe xong không khỏi giật mình, giọng nói này đúng là của đám Dương Châu bát hổ.

Theo tiếng bước chân ngày càng tới gần, mọi người chuẩn bị tư thế sẵn sàng nghênh đón. Canh giữ ngay tại cửa, Triển Chiêu với Bạch Ngọc Đường nắm chặt chuôi kiếm, Vũ Mặc rút ra dây diệt nguyệt, Kim Kiên thủ sẵn vài viên bom khói ở đầu ngón tay, ngay cả người không có tí võ công nào như Nhan Tra Tán tay cũng vớ lấy cây nến.

Tiếng bước chân dừng tại ngưỡng cửa, bốn bóng người hiện rõ lên khung cửa phía trên.

Kim Kiên trán toát mồ hôi lạnh, tay xiết chặt viên dược.

Tiền vào đi! Các người mà bước vào thì lập tức sẽ mất mạng! Một bóng người trên cửa giơ tay lên, trong tay là binh khí, Bạch Ngọc Đường lóe lên ánh sáng lưỡi kiếm Họa Ảnh, Cự Khuyết cũng một tác tuốt ra khỏi vỏ.

"Loảng xoảng keng!" Đột nhiên, một tiếng nổ từ xa truyền đến, ngay sau đó một tiếng hét lớn vang vọng cả khách điếm.

"Con bà nó! Dám đánh lén ông nội Ngải đây!" Sau đó là một tràng những tiếng binh khí va chạm nhau.

Bốn bóng dáng ở cửa dừng lại động tác, chợt quay sang bên cạnh phóng đi, bên cạnh tiếng va đập trộn lẫn tiếng la hét.

"Đáng chết, không phải huynh nói tên Ngải Hồ đó đã bị hôn mê sao?"

"Xú tiểu tử này thật khó chơi!"

"Mau đi giúp bọn Tam đệ!" Thanh âm nhanh chóng đi xa.

Mà trong phòng mọi người nhất loạt ngẩn ra, sững sờ nhìn nhau.

"Làm sao bây giờ?" Kim Kiên hỏi.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường liếc nhau.

"Tình thế thay đổi." Triển Chiêu rút Cự Khuyết ra.

"Xông ra!" Bạch Ngọc Đường một cước đá văng cửa phòng, dẫn đầu chạy đi.

Kim Kiên cùng Vũ Mặc đứng hai bên trái phải bảo vệ Nhan Tra Tán lao theo sau, Triển Chiêu ra sau cùng hộ tống họ. Năm người trước sau ăn ý, lao thẳng xuống đại sảnh phía dưới. Ở giữa đại sảnh, Dương Châu bát hồ, trong đó có sáu người đã cùng Ngải Hồ hỗn chiến, nhưng lúc này tình hình chiến đấu xem chừng có sự khác biệt rất lớn so với hồi bữa tối.

Vị Ngải Hồ kia sắc mặt đã trở nên trắng bệch, động tác trì trệ, không còn linh hoạt sắc bén như trước, hiển nhiên là do ảnh hưởng của mê hương. Mà sáu tên Dương Châu bát hồ kia càng đánh càng hăng, Bạch Ngọc Đường quay đầu nhìn Triển Chiêu một cái, thấy Triển Chiêu sâu xa gạt đầu, lùi lại phía sau bảo vệ Nhan Tra Tán khỏi đám người phía trước. Bạch Ngọc Đường mắt hoa đảo nheo lại, xoay người hừ một tiếng rút kiếm nhảy vào vòng chiến.

"Kim Kiên, Vũ Mặc, bảo hộ Nhan huynh." Triển Chiêu giơ kiếm ngang ngực, thân thẳng đứng vững như núi Thái Sơn đứng chắn trước cả ba.

Kim Kiên cùng Vũ Mặc vội một trái một phải bao bọc lấy Nhan Tra Tán.

Nhìn lại tình hình trong sảnh so với lúc nãy thật bất đồng, Vốn dĩ võ công của Ngải Hồ đã cao hơn sáu tên kia nhiều, chẳng qua vì trúng mê dược nên mới bị hạn chế, lúc này lại có thêm Bạch Ngọc Đường tương trợ, mấy tên Dương Châu kia lập tức rơi xuống thế hạ phong.

Đoạn đao, Họa Ảnh múa như bay, tuy rằng không hề phối hợp với nhau nhưng đánh đâu chuẩn đó, không quá năm mươi hiệp đã khiến đám Dương Châu kia đã không còn khả năng chống đỡ, nguy cơ bại trận ngay trước mắt.

Nhưng lúc này, đứng cạnh bảo hộ cho đám Kim Kiên, Triển Chiêu đột nhiên biến sắc, hô lớn: "Cẩn thận, có ám khí!" Vừa nói xong đã thấy tầng hai phía trên lóe lên hàn quang hiem hóc, hơn mười mũi tên nhọn thẳng hướng trung tâm bắn ra như mưa.

Bạch Ngọc Đường cùng Ngải Hồ hét lớn một tiếng, tay đao tay kiếm múa như gió, từng bước lui về phía sau. Vũ Mặc căng sợi diệt nguyệt, miễn cưỡng bảo vệ cho Nhan Tra Tán và Kim Kiên, Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu mãnh liệt vung ra, tiến lên tiếp ứng cho hai người Bạch Ngọc Đường, Ngải Hồ. Sáu người bị tên bắn liên miên không ngừng, phải từng bước lui về phía sau, cuối cùng bị ép phải dồn đến bên cột nhà, chỉ có thể dựa vào Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Ngải Hồ.

"Ha ha ha ha, tứ đệ, lục đệ, bắn nữa đi, bắn chết chúng đi!" Ở chính giữa sảnh, mấy tên Dương Châu hướng về phía hai kẻ trên tầng quát.

"Đồ tiểu nhân âm hiểm!" Bạch Ngọc Đường chém đứt một mũi tên bay đến, cười lạnh một tiếng: "Tiểu Kim Tử, ngươi còn chờ cái gì?"

"Kim Kiên!" Triển Chiêu đảo con ngươi đen qua: "Dược đạn!"

"Có ngay!" Kim Kiên lỗ tai dựng thẳng, nháy mắt lấy ra hai viên đạn khói, lập tức ném ra ngoài.

"Àm---" Một làn khói vàng nâu nổ ra, còn khuyển mãi theo đủ mùi hương điếc mũi.

Làn mưa tên lập tức ngừng lại.

Chợt nghe mấy tiếng "Phịch", giống như có vật nặng rơi xuống sàn.

Mọi người ngó thăm dò thì thấy đó chính là hai tên mai phục trên tầng cùng với sáu kẻ trong sảnh, lúc này đều té xỉu trên mặt đất.

"Vẫn là dược đạn của Kim huynh lợi hại." Nhan Tra Tán cảm khái nói.

"Thật lợi hại!" Ngải Hồ hai mắt tròn tròn, đầy vẻ khó tin nhìn Kim Kiên:
"Tiểu huynh đệ, người chế ra dược loại đạn này cũng cừ thật!"

"Chỉ là chút tài mọn thôi, không đáng nhắc đến, không đáng nhắc đến."
Kim Kiên pha trò nói.

Ngải Hồ bình tĩnh nhìn Kim Kiên một cái xong mới đem ánh mắt dời về phía mấy người còn lại, ôm quyền nói: "Đa tạ chư vị anh hùng ra tay cứu giúp. Ngải Hồ suốt đời mang ơn các vị!"

"Không cần phải tạ ơn, chúng ta chỉ là---" Triển Chiêu vừa mở miệng đã bị một tiếng gào khóc đánh gãy.

"Ôi trời ơi, khách điểm của taaaaa!!" Chỉ thấy một nam tử vọt tới giữa đại sảnh, nhìn đống đồ vỡ vụn trên sàn, che mặt khóc thét. "Nát! Vỡ nát hết rồiiiiiii!" Chính là tiểu nhị lúc trước tiếp đãi mọi người.

"Chương quỳ trước khi đi đã dặn dò ta phải chăm sóc cho tiệm, mà chưa tới một ngày, đồ trong tiệm đã thành cái dạng này, này... Chương quỳ mà trở về chắc chắn sẽ lột da taaaaa!" Tiểu nhị nhìn một vòng chung quanh đống hỗn độn, không chịu nổi hiện trường thâm thảm trước mặt, nào là đấm ngực, nào là gạt nước mắt, khóc lóc âm ỉ vô cùng.

"Chuyện này, tiểu nhị ca, thật xin lỗi, tại hạ sẽ bồi thường." Ngải Hồ tiếng lên nói với vẻ mặt hối lỗi.

"Bồi thường?" Tiểu nhị vừa nghe liền chùi nước mắt, hai mắt lập lòe ánh nước trừng Ngải Hồ: "Tiểu anh hùng, nơi này là do tổ tiên của chương quỳ truyền lại, một bàn, một đĩa, một chén bát đều là đồ cổ vô giá!" Ngải Hồ vừa nghe liền ngây người, một lúc sau mới dờ dẩn trả lời: "Vô giá? Tại hạ, tại hạ chỉ có năm mươi lượng bạc..."

“Năm mươi lượng?! Đổng đó ngay cả một cái bàn cũng không đủ!” Tiểu nhị hung tợn trừng mắt liếc Ngải Hồ, lại đem ánh mắt bắn sang đám người Triển Chiêu: “Mấy vị này, các người cũng phải bồi thường chứ?” Lời vừa nói ra miệng, không đợi đám người Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán tỏ vẻ gì, cái vị yêu tiên như mạng lập tức chúi đầu xuống, cao giọng quát: “Xú tiểu tử, ngươi muốn ăn vạ phải không?!” Chỉ thấy Kim Kiền xắn một bên tay áo lên, tay kia gạt Ngải Hồ sang một bên, vẻ mặt hung thần, bộ dáng đầy sát khí hướng về phía tiểu nhị quát: “Một cái phòng rách nát như vậy, người còn dám dùng công phu sư tử ngoạm nói là vô giá?!” Nói xong cúi đầu híp mắt, ánh nhìn gắt gao vào tiểu nhị kia: “Tiểu tử thối kia, lúc này còn dám lừa dối khách như vậy, ngươi không sợ thiên lôi sẽ giáng xuống, để lại tiếng xấu muôn đời sao?!”

“Nợ thì phải trả! Đây là đạo lý hiển nhiên...” Tiểu nhị bị khí thế của Kim Kiền dọa cho tới mức co người lại, lắp bắp biện bạch. “Được! Thiếu tiền tất nhiên phải trả!” Kim Kiền khí thế càng bành trướng, lấy k hí phách không sợ trời đất nhìn chung quanh một vòng: “Ta thấy một cái phòng tung tóe nát bét như này, nhiều nhất cho ngươi năm lượng bạc!”

“Năm, năm lượng?!” Tiểu nhị càng thêm lắp bắp.

Ngải Hồ bị đẩy sang một bên vẻ mặt khiếp sợ nhìn Kim Kiền, trợn mắt há hốc mồm...

Mà những người còn lại trưng ra vẻ mặt "Quả nhiên".

"Vấn đề là, chúng ta bỏ tiền ở trọ, các người có nghĩa vụ phải bảo vệ khách trọ. Bây giờ chúng ta ở chỗ của người lại bị mấy tên đánh lén, tâm lý và thân thể đều bị tổn thương. Thế nên ta nói này..." Kim Kiền híp mắt cười, bày ra bộ dáng lưu manh: "Ta biết người buôn bán không dễ dàng gì, chúng ta cũng không muốn làm khó người, mỗi người năm lượng phí tổn thất tinh thần! Chúng ta có 5 người, tổng cộng là hai mươi lăm lượng, trừ đi năm lượng bồi thường cho quán, người chỉ cần đưa chúng ta hai mươi

lượng là được!" Dứt lời, Kim Kiên một thân khí phách ngút trời vỗ vỗ vai tiểu nhị.

Tiểu nhị nhìn thẳng vào mắt Kim Kiên, da mặt run rẩy không ngừng.

Mà lúc này đứng bên cạnh Kim Kiên, Ngải Hồ vẻ mặt chấn động ra vẻ kính nể.

Khuôn mặt của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán, Vũ Mặc đã muôn màu muôn vẻ, cũng tiến lên vài bước, vô tình tạo một vòng vây bán kính 3 thước xung quanh Kim Kiên và tiểu nhị.

"Tiểu Kim Tử, ngươi nói chuyện thật..."

"Kim huynh..."

"..."

"Kim Kiên, sao ngươi có thể già mòm đôi mắt trắng thay đen như thế?"

"Phục vụ tệ như vậy đương nhiên phải bồi thường!" Kim Kiên quay đầu, vẻ mặt chính nghĩa nghiêm nghị tràn đầy căm phẫn: "Tên này rõ ràng là muốn gạt người! Thuộc hạ thân là con dân Đại Tống, sao có thể khoanh tay đứng nhìn hắc điểm như vậy nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật. Thuộc hạ là chí công vô tư, nếu phải đe dọa người khác, cũng là vì muốn tìm lại công bằng..."

"Soạt---" Đột nhiên một tiếng động vang lên làm gián đoạn bài diễn thuyết dài lê thê của Kim Kiên.

Triển Chiêu biến sắc, một tay túm lấy Kim Kiên tới bên cạnh.

Ôi chao?! Kim Kiên còn chưa kịp khôi phục tinh thần, chỉ thấy sàn nhà một tiếng sầm, mặt đất dưới chân lập tức biến mất. Nơi sáu người đang

đứng đột nhiên sụp xuống, biến thành một cái hố trông như miệng quái vật, đem mọi thứ nuốt xuống.

Bụng dưới Kim Kiên lập tức đau quặn, đúng lúc ánh mắt nhìn thấy rõ ràng tiểu nhị khi nãy còn đang đứng phía sau mình, lúc này tay đang cầm sợi dây thừng thả từ phía trên xà nhà xuống, gương mặt tràn đầy ý cười.

"Lần này các người chết chắc rồi!! Ha ha ha ha----" Cả người lơ lửng, lại thêm bụng dưới không ngừng quặn thắt khiến Kim Kiên có cảm giác lục phủ ngũ tạng lộn tung phèo hết lên. Nguy cơ ngã lộn cổ xuống làm bản năng sinh tồn của Kim Kiên bộc phát, tay chân liền liều mạng bám lấy trên người cọng rom cứu mạng là Ngự miêu, cũng không kịp suy xét xem tiếng tim đập siêu tốc đột nhiên từ đâu truyền đến.

Bồn bề vang vọng âm thanh chói tai của kim loại ma sát với đá, một khoảng không tối đen lại lóe lên những tia lửa đẹp như vẽ, cơn đau ở bụng dưới dần thuyên giảm, không đến một lúc sau, Kim Kiên liền cảm thấy mặt đất dưới chân, bình an hạ cánh.

"Phùng" Có người thấp đuốc lên, chiếu sáng xung quanh.

"Đáng chết, lại là mật đạo!" Bóng người ảo não ở phía xa xa không ai khác chính là Bạch Ngọc Đường, một tay xách Nhan Tra Tán còn chưa hoàn hồn, một tay nắm bảo kiếm Họa Ảnh.

Vũ Mặc mặt không cảm xúc, đứng phía sau Nhan Tra Tán trầm mặc nhìn bốn phía.

Triển Chiêu tay phải cầm kiếm, tay trái kéo con bạch tuộc đang bám trên người mình là Kim Kiên thả xuống đất--- Nếu bỏ qua đôi tai mèo đang đờ ửng một cách khả nghi thì cũng miễn cưỡng xem như là tinh thần rất trấn tĩnh, ổn định.

Mà cách năm người khoảng 3 bước chân là đoạn đao khách Ngải Hồ đang cầm cây đuốc.

Nhờ vào ánh lửa bập bùng, mắt có thể nhìn rõ hơn. Nơi này là một cái thạch thất rất sâu, bốn bề là những bức tường đá nhẵn bóng, phía trên còn bám đầy rêu, nước đọng nhỏ giọt.

"Chúng ta đang ở đâu đây?" Nhan Tra Tán thất kinh hỏi.

"Dường như là một thạch thất lớn." Triển Chiêu đi đến tường đá phía trước, sờ sờ mặt đá phỏng đoán.

Bạch Ngọc Đường lấy từ trong áo ra một cây đuốc nhỏ thấp sáng (Ry: nguyên bản nó là hỏa sỏ con thấp sáng), mũi chân đạp vách tường một chút, cộ một chút lấy lực phóng lên nửa trượng, đợi Bạch Ngọc Đường vận sức đạp về phía trước lần nữa cũng vừa hay chân trượt xuống, rơi thẳng xuống đất.

"Không được rồi, đá này mặt nhẵn nhụi, phía trên lại càng trơn nhẵn, không thể mượn lực." Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói.

"Ôi chao?!" Kim Kiên vẻ mặt như đưa đám nói: "Chẳng lẽ chúng ta chịu chết tại đây sao?!"

"Thật xin lỗi!" Ngải Hồ mặt áy náy, cúi đầu ôm quyền nói: "Nếu, nếu không phải vì tại hạ trêu chọc đám Dương Châu bát hổ... Đều là tại hạ làm liên lụy các vị!"

"Lúc này vẫn còn phóng rắm nữa!" (ý là vẫn còn nói chuyện vô nghĩa) Bạch Ngọc Đường giờ giọng xem thường: "Cần thiết bây giờ là phải nghĩ biện pháp ra ngoài." Dứt lời liền giơ cao đuốc về phía tường biên, tinh tế sờ soạng mặt đá đầy rêu.

"Bạch huynh, huynh đang làm gì?" Nhan Tra Tán hỏi.

"Hừ---" Bạch Ngọc Đường một bên sờ soạng, một bên gõ gõ lên tường đá, thấp giọng nói: "Nơi này có gió có nước, không khí dồi dào, chắc chắn là có cơ quan thông ra ngoài--- là chỗ này!" Nói xong liền hướng về khối đá phía trước đánh một chưởng, chợt nghe răng rắc, khối đá đó liền lún vào tường. Ngay sau đó, từ giữa thạch thất ầm ầm một tiếng, có vẻ như một cơ quan nào đó đã bị mở ra.

Vách tường bên cạnh liền di chuyển sang hai bên, hiện ra một con đường đá sâu hun hút.

Mọi người không khỏi khâm phục vạn phần.

"Đi!" Bạch Ngọc Đường vẻ mặt cảnh giác, dẫn dắt mọi người đi vào.

Một đường đi thẳng, Bạch Ngọc Đường hết sức cẩn thận, đi được mấy bước lại dừng ám khí phòng thân phi về phía trước dò đường, lo gặp phải cơ quan bẫy rập mai phục. Nhưng ngoài dự đoán, cả đoạn đường đều bình yên, nửa cơ quan cũng không gặp.

Ước chừng đi được khoảng một nén nhang, mọi người liền cảm thấy không khí xao động, tiếp tục tiến về phía trước thì thấy trước mắt xuất hiện một cái động đá hẹp, dài. Phía cuối có lấp lánh chút ánh sáng.

"Phía trước hẳn là lối ra..." Bạch Ngọc Đường dừng cước bộ, đầu mày nhíu chặt, cầm cây đuốc nhỏ trên tay soi xung quanh, lại lấy tay sờ soạng tập hai, phóng về phía trước mấy viên đá.

Viên đá rơi xuống đất lăn đi, tiếng "cạch" thanh thúy, ngoài ra không có âm thanh nào khác.

"Chẳng lẽ là ta đa nghi quá?" Bạch Ngọc Đường thì thầm tự hỏi, tiến lên từng bước.

"Lạch cạch" Đột nhiên, tiếng động rất khê truyền đến từ trên đỉnh đầu, nếu không để ý thì sẽ không nghe được. Nhưng ở đây, trừ Nhan Tra Tán với Kim Kiên là hai kẻ mù võ công ra thì ai nấy đều là cao thủ giang hồ, âm thanh nhỏ cỡ đó cũng nghe được hết sức rõ ràng.

"Cẩn thận!" Bạch Ngọc Đường cao giọng quát, đột nhiên lắc mình lui về phía sau từng bước. Chính lúc này, chớp mắt đã thấy một bóng đen thật lớn từ trên trời giáng xuống, rầm một cái rơi xuống đất. Mọi người lập tức thấy trước mắt tối sầm, ánh sáng yếu ớt khi nãy còn nhìn thấy ở phía cuối đường lập tức biến mất.

Một bức tường đá cực lớn đã đem động đá này bịt kín.

"Xoẹt---" Bạch Ngọc Đường thấp đuốc.

Ánh lửa mờ lung giúp mọi người lấy lại nhãn quang, liền nhận ra cửa đá phía trước cũng làm từ những khối đá nhẵn mịn, kín kẽ bít lại cả thạch thất.

Mà ở phía bên trên lại khắc to mười hai chữ cái.

"Tứ phương động, ba người khai, song môn đoạn, một quỷ đi." (Động bốn phương, ba kẻ qua cửa, hai kẻ đoạn tuyệt, một kẻ vào quỷ môn. - dịch theo ý hiểu thì là như thế ==) Từng chữ đều đỏ rực màu thuốc nhuộm, thậm chí còn tô đi tô lại, nhìn một cái đã thấy rợn tóc gáy.

"Nghĩa là gì? Nghe thật xui xẻo!" Kim Kiên nuốt nước miếng, lẩm bẩm nói.

"Có lẽ là--- cơ quan mật hiệu?" (chỉ dẫn mở cơ quan?) Nhan Tra Tán tiến lên, cẩn thận đứng hỏi Bạch Ngọc Đường phía trước.

Mọi người cùng lúc nhìn Bạch Ngọc Đường.

Ánh lửa lay động, dung mạo như hoa như ngọc ẩn hiện, mắt hoa đào che đậy hào quang, cứ mờ mờ ảo ảo lộ ra vẻ kì lạ.

"Bạch huynh?" Triển Chiêu mở miệng kêu.

"Hừ!" Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười lạnh một tiếng, hướng mọi người nhắc lông mày, tràn đầy tự tin nói: "Chỉ là trò trẻ con, sao làm khó được Ngũ gia ta!" Nói xong tiện tay cầm đuốc, chậm rãi đi dọc theo tường đá bên cạnh một vòng, lại một vòng nữa, vẻ đắc ý càng hiện rõ trên mặt: "Quả nhiên." Nói xong liền vẫy tay gọi Kim Kiên: "Tiểu Kim Tử, mau qua đây hỗ trợ." "Ngũ gia, ngài cứ phân phó!" Kim Kiên vội đi tới, "Làm sạch chỗ kia đi." Bạch Ngọc Đường chỉ vào một khối trên mặt đất đất cách mọi người khoảng ba thước.

Có làm không vậy, để phá cơ quan trong động đá bước đầu tiên lại là dọn vệ sinh? "Còn không mau làm đi?" Bạch Ngọc Đường la rầy.

"Vũ Mặc giúp một tay."

"Triển mỗ cũng giúp người." Vũ Mặc và Triển Chiêu đồng thời tiến lên phía trước.

"Không được!" Bạch Ngọc Đường ngăn hai người lại. "Chỉ một mình Tiểu Kim Tử đi thôi."

"Vì sao?" Triển Chiêu hỏi.

Vũ Mặc cũng trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

"Bởi vì Tiểu Kim Tử gầy." Bạch Ngọc Đường nhường mày.

Một mảng trăm mặc.

"Khụ! Việc này--- không cần giúp đâu, thuộc hạ tự làm được!" Kim Kiên cúi xuống xé vạt áo làm thành khăn lau, đi qua bên đó cầm miếng vải vớ vớ

xung quanh, nhất thời tro bụi bay khắp nơi, làm sặc cả mũi. Chưa đến một lát sau đã nghe từ trung tâm đám bụi mù đó tiếng thét kinh hãi của Kim Kiên: "Á? Cái gì đây?" Mọi người cả kinh, Triển Chiêu cũng Vũ Mặc chuyển động định lao đi, lại bị Bạch Ngọc Đường ngăn lại.

"Đừng vội!" Bạch Ngọc Đường vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn về phía Kim Kiên cao giọng nói: "Tiểu Kim Tử, ngươi thấy cái gì vậy?" "Hắt xì..." Kim Kiên sờ sờ cái mũi, chỉ vào mặt đất nói. "Trên mặt đất có khắc bốn chữ."

"Chữ gì?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"À... Ra Tây Bắc... hướng Đông Nam..." Kim Kiên có chút mù mờ.

"Quả nhiên!" Bạch Ngọc Đường nhướn mày cười: "Tiểu Kim Tử, ngươi về đây đi."

"Ồ!" Kim Kiên vẻ mặt thắc mắc, trở lại bên cạnh mọi người.

"Bây giờ---" Mắt hoa đào đảo qua mấy người bên cạnh, dừng một chút, nói: "Triển Chiêu, Vũ Mặc, còn có tên Ngải Hồ kia, các ngươi mau theo ta đi." Dung nhan tuấn mỹ tỏ vẻ nghiêm túc như vậy đúng là hiếm gặp.

Ba người bị gọi không dám chậm trễ nửa phần, theo sát Bạch Ngọc Đường đi vào nơi Kim Kiên vừa lau chùi, vừa xác định được mấy chữ liền ngân ra.

Chỗ đất mà mấy khối đá này tạo thành có chút khác biệt so với các chỗ khác, không phải cùng một loại đá giống nhau mà từ bốn tảng đá nối liền nhau, có dạng bốn ô vuông giống chữ điền. Mà mỗi một ô lại theo thứ tự khắc bốn chữ "Đông, Nam, Tây, Bắc", cùng với mặt hiệu trên tường đá có phần tương tự, cũng dùng một loại thuốc nhuộm đỏ tô đậm, đỏ như máu làm người ta hoảng sợ.

"Triển Chiêu, người đứng chữ "Đông", Vũ Mặc chữ "Nam", Ngải Hồ chữ "Tây", ta sẽ đứng chữ "Bắc"." Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói, âm thanh vang vọng cả khu vực động đá: "Đợi ta phát lệnh, cả bốn phải đồng thời giẫm lên phía trên hòn đá, không được phép phạm sai lầm."

“Được!” Bốn người nghiêm mặt, đồng thanh đáp.

Bạch Ngọc Đường gật gật đầu, hít sâu một hơi, cao giọng nói: "Một, hai, ba, giẫm!" Thân hình bốn người như ánh điện chớp loe, cùng lúc vũng vàng đập vào hòn đá phía trên bốn góc.

Chỉ nghe lạch cách một tiếng nhỏ, bốn hòn đá bị bốn người giẫm lên đồng thời lún vào, ngay sao đó, đám Kim Kiên chột nghe phía cửa đá vang lên mấy tiếng ầm ầm, bụi rơi xuống, cửa đá dần kéo lên, động đá một lần nữa mở ra.

"Thành công! Cửa đá mở ra rồi!" Kim Kiên kích động khoa chân múa tay vui sướng nói.

Bạch Ngọc Đường liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nói với Triển Chiêu: "Tiểu miêu, người mang Nhan huynh với Tiểu Kim Tử ra ngoài trước đi, cẩn thận, đừng chạm vào tường đá." Triển Chiêu đôi mắt đen thâm sâu bình tĩnh nhìn Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, huynh đi trước, Triển mỗ sẽ theo sau."

“Thối miêu, người không rành về cơ quan mật thất, có ở lại cũng vô dụng." Bạch Ngọc Đường nhíu mi nói: "Ngũ gia ta thuở nhỏ đã nghiên cứu về cơ quan bát quái ngũ hành rồi, cái cơ quan đơn giản như thế này, Ngũ gia ta đương nhiên chỉ cần phẩy tay mấy cái!"

“Nhưng là..." Triển Chiêu liếc mắt nhìn hòn đá đã bị lún dưới chân, nhíu mày nói: "Cơ quan này, nếu Triển mỗ rời đi..."

“Yên tâm, không thành vấn đề." Bạch Ngọc Đường tràn đầy tự tin nói.

Triển Chiêu không đáp, bình tĩnh nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường bị nhìn chăm chăm đến mức không được tự nhiên, không khỏi cau mày đe dọa: "Chẳng lẽ ngươi quên là Bao đại nhân lúc đi đã giao phó cho ngươi cái gì? An nguy của Nhan huynh tất cả đều phụ thuộc vào ngươi!"

"Thật không sao chứ?" Triển Chiêu không chịu buông tha.

"Không sao! Tất nhiên là không sao!" Bạch Ngọc Đường xua tay nói.

"Được! Triển mỗ tin Bạch huynh một lần." Triển Chiêu vuốt cằm, hơi nhích chân, bay khỏi hòn đá chữ "Đông", cũng không vội đi ngay mà vẫn chăm chú nhìn vào hòn đá đó.

Nhưng chỉ thấy hòn đá kia vẫn đang lún sâu vào đất, không động tĩnh. "Tuyệt đối không sao hết!" Bạch Ngọc Đường vỗ bộ ngực nói.

Triển Chiêu lia mắt xung quanh đánh giá, nhưng thấy thạch thất một mảng yên lặng không khỏi thở nhẹ một hơi, hướng Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, xoay người chạy đi đưa Nhan Tra Tán cùng Kim Kiên bên người.

"À---" Kim Kiên vẻ mặt lo lắng, liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, lại lom lom nhìn ba người Bạch Ngọc Đường. "Hay để ta đến chỗ hòn đá kia đứng?"

"Tiểu Kim Tử, người gầy như vậy, người chả có mấy lượng thịt, đến đây cũng vô dụng!" Bạch Ngọc Đường cả giận quát. "Còn không mau đi đi?! Cơ quan này chỉ mở ra một lúc thôi, nếu ngươi cứ lè mè như vậy thì không ai trong chúng ta ra được hết!" Lời vừa nói ra nhất thời khiến mọi người hoảng sợ.

Triển Chiêu sắc mặt tức thì trầm xuống, một tay túm lấy Nhan Tra Tán, một tay giữ chặt Kim Kiên, trầm giọng nói: "Triển mỗ đi trước." Lời còn chưa dứt đã lôi kéo hai người chạy gấp ra ngoài.

Ngay lúc ba người kia chạy đi thì trong thạch động truyền ra một tiếng vang "lạch cạch" rất nhỏ.

Ba người ở lại không khỏi giật mình quay đầu nhìn.

Nhưng lại nghe thấy tiếng quát của Bạch Ngọc Đường: "Thất thân gì nữa, đi mau!" Theo tiếng quát của Bạch Ngọc Đường, cùng lúc vang lên hai tiếng trầm đục.

Ngay sau đó, chỉ thấy Vũ Mặc lui người chạy đi, Ngải Hồ lão đảo bỏ nhào về phía trước, trên mông còn in một dấu giày.

"Bạch---" Kim Kiên vừa mở miệng ra, lại bị một người túm áo ném về phía sau.

Chợt nghe "loảng xoảng" một tiếng, một đám bụi mù hạ xuống.

Mọi người nhất thời sợ hãi.

Khói bụi cuồn cuộn dâng lên, mơ hồ nhìn thấy cửa đá phía trên đã hạ xuống, đem thạch động bít lại chặt chẽ.

Mà Bạch Ngọc Đường--- vẫn còn ở thạch động phía trong! "Bạch Ngọc Đường!!"

"Bạch huynh!"

"Bạch Ngũ gia!!" Mọi người hoảng sợ, tiếng la vang vọng cả trời đêm.

Hồi 2: Cẩm thử thoát thân người người hoan hỉ, đại án phiến trung lộ ra manh mối

Trước lúc rạng đông, không gian như trầm mặc.

Năm người Triển Chiêu, Kim Kiên, Nhan Tra Tán, Ngải Hồ, Vũ Mặc chết lặng nơi cửa ra thạch động đã bị bịt kín, vẻ mặt hoảng loạn.

"Bạch Ngũ gia, Bạch Ngũ gia!" Kim Kiên bỏ nhào đến cửa đá phía trước, hung hăng tung hai đấm, cửa đá kia không hề sụt mẻ.

"Kim Kiên, tránh ra!" Triển Chiêu rút Cự Khuyết, mạnh mẽ chém xuống một đường, nhưng tuyệt nhiên không tạo một vết xước.

Triển Chiêu sắc mặt trầm xuống, cổ tay khẽ động, vận mười phần công lực, khinh công bay lên, cầm bảo kiếm chém liên tiếp.

"Keng!" Cự Khuyết không ngừng chấn động, còn cánh tay Triển Chiêu tê rần, lòng bàn tay đã rướm máu mà chỉ để lại trên cửa đá một dấu vết mờ nhạt.

"Bạch Ngọc Đường---" Đôi mắt hiện lên những tia nôn nóng, nhanh chóng nhìn bốn phía cửa đá xem xét, trán đổ lấm tấm mồ hôi.

"Cơ quan! Chắc chắn cơ quan được thiết kế để khởi động cửa đá này!" Nhan Tra Tán bắt chước Bạch Ngọc Đường đưa tay vuốt rồi gõ mặt đá, từng ngón tay nhả nhận tạo ra những thanh âm nho nhỏ. Đầu ngón tay khẽ run, khó khăn dừng lại: "Tứ phương động, ba người khai, song môn đoạn, một quý đi... Đúng rồi, là như vậy! Ta hiểu được rồi, "tứ phương động" là ám chỉ bốn người dùng sức nặng thân thể cùng nhau mở ra cửa thứ nhất của cơ quan, "ba người khai" là chỉ --- cửa thứ hai sẽ bị khởi động khi chỉ còn sức nặng của ba người, "song môn đoạn" là, chính là..."

"Cửa thứ hai sẽ bịt kín đường ra?!" Triển Chiêu nhìn Nhan Tra Tán, ánh mắt kinh hãi, sắc mặt như tờ giấy.

"Chỉ, chỉ e đúng là thế..." Sắc mặt Nhan Tra Tán so với Triển Chiêu không khá hơn là bao.

"Câu, câu cuối cùng là "một quý đi" chẳng lẽ...." Kim Kiên tiếng nói run run.

Một hồi tĩnh mịch.

"Quý" đồng nghĩa với "Tử"! Sắc mặt tất cả trắng bệch, tuy không ai nói ra những trong lòng đều hiểu rõ.

"Bạch Ngũ gia!!" Kim Kiên gào lên một tiếng, cứ như người ngồi trong lò lửa, không ngừng chạy loạn xạ vòng quanh. "Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?!" Đột nhiên, lại lúi một cái bổ nhào đến trước cửa đá, ngồi chồm hổm không ngừng đào bới đất."Bạch Ngũ gia, Bạch Ngũ gia, ngài nhất định không được xảy ra chuyện đóoooooooo!" Nhìn thấy hành động này của Kim Kiên, Nhan Tra Tán cùng Triển Chiêu đều ngẩn ra, chỉ có Vũ Mặc phản ứng nhanh nhất. Ào một cái liền ngồi xổm bên cạnh Kim Kiên, bắt chước động tác cùng bới đất.

Nhan Tra Tán cùng Triển Chiêu nhìn nhau, cũng lập tức gia nhập chiến tuyến đào hầm.

Nhất thời, đất đá văng tứ tung, bụi bay mù mịt khiến mặt mày ai nấy đều nhem nhuốc.

Chưa biết tình hình có xoay chuyển hay không, chỉ thấy một lát sau, mấy người từ cái hố to tương trên đất chán nản bước ra. Lúc đầu còn thấy được một tia hi vọng, ai dè đào được một lúc lại phát hiện lớp đất phía dưới lại là mấy tảng đá cứng rắn vô cùng, cố mấy cũng không suy chuyển được. "Tại sao có thể như vậy..." Nhan Tra Tán như người thiếu sinh khí, đặt mông ngồi xuống đất, hai mắt thần thờ.

"Ta sẽ chém cho tên thiết kế chỗ này một ngàn đao, một đường sống cũng không tha, ta ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà ngươi!!" Kim Kiên ngồi xổm phía trước cửa đá, vừa cào tóc vừa chửi ầm lên.

Vũ Mặc yên lặng ngồi một bên, cúi đầu không nói.

Triển Chiêu quỳ một gối xuống đất, tơ máu che kín hai tròng mắt, người vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào cửa đá, tay phải hung hăng siết chặt chuôi kiếm. Một dòng máu tươi chậm rãi chảy ra.

Tất cả đều như kẻ cùng đường hết hi vọng thì đột nhiên, từ đằng sau truyền đến một tiếng quát âm vực cao vút.

"Ta đường đường là đoạn đao khách Ngải Hồ, sao, sao có thể để cho nữ tử liễu mình cứu giúp!" Chỉ thấy cái người khi nãy vẫn chìm trong trạng thái mất hồn giờ hai mắt đỏ rực, như mãnh tướng hùng hổ xông lên, đẩy Kim Kiên sang một bên rồi ngồi xổm xuống như mọi người. Hai tay luôn xuống dưới, hét lớn một tiếng, trán liền nổi đầy gân xanh, hai tay gắng gượng nâng cửa đá lên nửa thước.

Mọi người thoáng chốc đều sợ ngây người, trong chớp mắt liền hoàn hồn, vội vàng tiến lên đồng tâm hiệp lực nâng cửa đá lên.

Nhưng nhắc lên mới biết, cửa đá này nặng phải ngàn cân, nếu muốn nâng lên đủ để người chui qua thì thật sự rất khó.

Kim Kiên cảm thấy cánh tay mình như bị chặt đứt, hai bắp chân đều chuột rút đau kinh người. Mấy người còn lại cũng cảm nhận được sâu sắc bốn chữ lực bất tòng tâm (có lòng nhưng không có sức).

"Hây---AAA!" Lại nghe Ngải Hồ rống một tiếng, cửa đá chậm rãi nâng thêm nửa thước, nhưng thân hình Ngải Hồ chợt hơi khuyu xuống, lại một tiếng hô to nữa, cửa đá kia chậm rãi dời đi nửa tấc (khoảng 5cm).

Nhưng lúc này Ngái Hồ đỏ mồ hôi như tắm, mặt đỏ tai hồng, hiển nhiên là đã kiệt sức. Mọi người cánh tay còn đang bủn rủn, cơ căng đau đến phát run, không thể dùng sức thêm nữa. Mắt thấy cửa đá kia từng chút lại từng chút hạ xuống, tất cả đều cảm thấy như trái tim cũng theo đó mà trầm xuống.

"Bạch Ngọc Đường!"

"Bạch Ngũ gia!" Mọi người cùng khàn giọng kêu lên, âm thanh theo khe hở chùng một thước truyền vào thạch động, vang từng hồi.

"Các người đang làm gì vậy?" Một giọng cà lơ phát phơ truyền đến từ sau lưng.

Mọi người đều mang vẻ cả kinh sợ hãi, lập tức quay đầu lại, thoáng chốc vẻ mặt liền sa sầm.

Bạch Ngọc Đường ôm kiếm, vẻ mặt cười như không cười đứng phía sau. Ánh bình minh vừa lóe từ từ dâng lên phía sau Bạch Ngọc Đường, gió nhuộm sắc vàng, khiến thân hình phơi phới sáng rực. Tay áo trắng muốt không dính chút bụi theo gió sớm mai bay phất phới, càng khiến người nào đó trông mờ ảo như bóng mây. (Ry: Cái này gọi là đẹp rạng ngời mà không chói lóa :]]]]]]]) Tất cả bất giác thả lỏng tay, cửa đá liền âm một tiếng rơi xuống đất.

"Bạch, Bạch Ngũ gia----" Kim Kiên nước mắt vòng quanh, ngời chồm hồm trên đất gào khóc: "Ngũ gia đã chết, biến thành quỷ rồi huhuhu!"

"Người bảo ai chết!" Bóng trắng chợt lóe, đập một phát vào ót Kim Kiên. "Ngũ gia ta mệnh dài trăm tuổi, thọ tựa trời đất."

"Ôi chao?" Kim Kiên đột nhiên ngẩng đầu, lập tức lia mắt xuống phía dưới, lúc này mới phát hiện ra là Bạch Ngọc Đường vẫn còn chân.

"Bạch Ngọc Đường!" Triển Chiêu tiến lên, túm lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường, con người đen lấp lánh vôi vàng nhìn quét qua thân thể của Bạch thiếu hiệp. Đến lúc mà mặt Bạch Ngọc Đường chuyển sang đỏ ửng, da mặt nóng lên như phải bỏng, mắt tự nhiên nói: "Tiểu Miêu, trông mắt ngươi sắp lồi hết ra rồi!"

"Bạch huynh----" Triển Chiêu chậm rãi buông tay Bạch Ngọc Đường, lui từng bước về phía sau, thở nhẹ một hơi. Sau khi đã khôi phục sự trầm ổn liền lên tiếng: "Không sao là tốt."

"Bạch huynh, chúng ta cứ nghĩ người bị mắc kẹt bên trong thạch động---" Nhan Tra Tán dường như vui mừng phát khóc: "Huynh làm thế nào biến nguy thành an vậy? Bốn câu thơ kia rõ ràng nói---"

"Trong tử ất có sinh (cái chết sẽ sinh ra sự sống, nguyên văn: Trí đến chết địa rồi sau đó sinh)." Bạch Ngọc Đường đắc ý cầm chiết phiến phe phẩy trông thật là loi. "Nghĩa của bốn câu thơ kia chính là phương pháp khởi động cơ quan này. Khi nghe "một quỷ đi" thì chắc chắn mọi người sẽ nghĩ rằng phải có một kẻ ở lại hi sinh tính mạng, nhưng Bạch Ngọc Đường ta đây vốn có nhiều năm kinh nghiệm phá vô số cơ quan đã sớm đoán được rằng lúc cửa đá rơi xuống, sẽ có một con đường khác để thoát thân." Nói đến đây Bạch Ngọc Đường vỗ bộp một cái khép chiết phiến, nhướn mi cười: "Quả nhiên như ta đã nghĩ, lúc cửa đá khép kín cũng là lúc ở phía trên thạch động mở ra một con đường khác nhỏ hơn, chính là con đường đào sinh (chạy khỏi cái chết)."

"Bạch huynh!" Nhan Tra Tán tiến lên từng bước. "Nếu người phỏng đoán sai lầm thì, lúc đó, chẳng phải sẽ..." Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Nhan Tra Tán, mắt hoa đào uốn cong, tràn đầy tự tin nói: "Nhan huynh, ta là Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo trú danh, nếu ở trên giang hồ huynh không cần hỏi thăm cũng biết ta thuộc hàng cao thủ phá cơ quan đứng nhất nhì. Cái cơ quan cởn cởn này, Ngũ gia ta không thềm để vào mắt."

“Bạch huynh!" Nhan Tra Tán cao giọng nói: "Tuy nói vậy nhưng hành động của huynh ngày hôm nay quá mức liều mạng, về sau vẫn nên cẩn thận hơn.”

“Ôi trời, cái cơ quan cởn con này thôi...”

“Bạch Ngọc Đường!”

“Bạch Ngũ gia!”

“Bạch huynh!" Hai bóng người đồng thời vọt đến trước Bạch Ngọc Đường, một người tóm cánh tay, một người níu tay áo.

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, sững sờ nhìn hai người thái độ y hệt nhau.

"Tiểu Miêu, Tiểu Kim Tử..." Bên trái chính là thanh niên áo bào màu lam, cái trán trơn bóng vẫn còn lấm tấm mồ hôi, một đôi mày kiếm gắt gao cuộn lại thành nút, con ngươi tối đen không nhúc nhích theo trường phái mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đôi mắt lóe lên những tia sáng của sự quan tâm cùng khẩn trương.

"Huynh không nên hành sự thiếu cẩn trọng như vậy nữa!" Giọng nói trong trẻo hơi khàn, còn pha chút hỗn loạn.

"An toàn phải là trên hết đó Bạch Ngũ gia!" Phía bên phải chính là thiếu niên gầy yếu, đôi mắt nhỏ tròn trũng với hai con ngươi đen bóng như quả nho, cũng cái bộ dáng cúi xuống tự nhìn chính mình, đôi tay nhỏ dường như vẫn còn hơi run, cứ không ngừng kéo căng hai cái tay áo dính đầy bụi đất.

Bạch Ngọc Đường cảm thấy một dòng nước ấm mãnh liệt tràn vào ngực, hai gò má lấm râm hơi nóng, ánh mắt gắng gượng rời khỏi thân hình hai người bên mình, lắp bắp nói: "Được, được rồi, Ngũ gia ta biết rồi..." Triển

Chiêu cùng Kim Kiên lúc này mới thở phào một hơi, đồng thời buông Bạch Ngọc Đường ra.

Nhan Tra Tán nhìn ba người trước mặt, bất giác thâm than một tiếng. Vũ Mặc do lúc trước còn suy sụp nên không thể nhận thấy rằng đôi mày của cậu vốn cau chặt đang có xu hướng giãn ra, lại về mặt than thường ngày.

"Cái kia... Tại hạ..." Ngải Hồ xoa cánh tay tiến lên, hướng về phía Bạch Ngọc Đường cung kính ôm quyền: "Đa tạ ân nhân đã cứu mạng, tại hạ xin ghi ơn suốt đời!"

"Là tiện tay thôi." Bạch Ngọc Đường bày ra bộ dáng tiên bối từng trải, bí hiểm cười nói.

Ngải Hồ trên mặt bộc lộ vẻ kính nể: "Tại hạ đã nghe danh Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo là người nghĩa hiệp hiếm có trên giang hồ, hôm nay được tận mắt chứng kiến, quả là khấn trù không cho tu mi!" (khấn trù: chỉ phụ nữ thời xưa, ở đây là nữ hiệp=> chỉ chuột bạch :D. Tu mi: đáng mày râu. Ý cả câu là nữ hiệp mà khẳng khái như đáng mày râu - dịch theo ý hiểu của Ry :>) "Khách khí khách...." Bạch Ngọc Đường đang nói dở đột nhiên dừng lại, mắt hoa đảo nheo lại nhìn Ngải Hồ chằm chằm: "Tiểu tử, vừa rồi có phải ngươi dùng sai từ không? Cái gì mà khấn trù không cho tu mi rồi thì..."

"Bạch nữ hiệp không cần khiêm tốn!" Một đôi mắt to lấp lánh bắn về phía Bạch Ngọc Đường, rất kính cẩn nói: "Bạch nữ hiệp là người đức độ, xả thân cứu người, thật xứng với bốn chữ nữ nhi anh hùng!" Sau đó là một mảng lặng như tờ...

Một lúc sau vẫn là tĩnh lặng không gợn sóng...

"Phụt!" Kim Kiên phun ra âm thanh kì quái, lại liều mạng nuốt trở về.

"Khụ!" Triển Chiêu quay đầu: "Khụ khụ khụ----" Nhan Tra Tán cúi đầu vuốt tóc, bả vai run run. Vũ Mặc rũ mắt.

Một đôi mày kiếm vắn vẹo i như giun khiêu vũ trên trán Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt tuấn tú dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với Ngải Hồ: "Ngươi, nói, ai, là, nữ, hiệp?!!"

“Bạch nữ hiệp?” Ngải Hồ ngân ra.

"Ta là nam nhân! LÀ NAM NHÂN! Xú tiêu tử nhà ngươi mắt để đi đâu vậy hả?!" Bạch Ngọc Đường cơ hồ nổi trận lôi đình, dùng đuôi quạt hùng hổ vỗ bành bạch vào bộ ngực bằng phẳng của mình.

"Nam nhân!" Ngải Hồ hiển nhiên kinh hãi vô cùng, với vẻ mặt kinh ngạc đem Bạch Ngọc Đường từ trên xuống dưới soi xét nghiên cứu, hai mắt tròn to như hai ngọn đèn lồng: "Nam nhân cũng có người xinh đẹp đến vậy ư?" "Ngũ gia ta đây là phong lưu phóng khoáng!" Mắt hoa đào phóng dao, mang theo ngàn vạn sát khí, bay loạn vèo vèo, chỉ hận nổi không thể bắm vằm Ngải Hồ ra làm trăm mảnh ngay lập tức.

"A ôi!" Ngải Hồ vỗ vỗ đầu, dường như ngộ ra gật đầu nói: "Tại hạ hiểu rồi, Bạch nữ hiệp--- ấy.... cái đó... Bạch huynh như sư phụ nói thì... chính là tên ảo lả sao!" Lại một mảng tĩnh lặng.

Triển Chiêu tròn to con ngươi, Nhan Tra Tán đỡ trán, khoe miệng Vũ Mặc dao động với biên độ nhỏ không thể nhận thấy nổi.

Kim Kiên tròn mắt há hốc mồm, nhìn chằm chằm vào Ngải Hồ.

"Ngươi nói ai ảo lả?!" Bạch Ngọc Đường hai tròng mắt đỏ thẫm, tóc lát phát tung bay.

Ngải Hồ nhíu mày, lắc lắc đầu: "Sư phụ nói không sai, ảo lả quả nhiên đều so đo từng tí!" Tiếp tục một mảng tĩnh lặng.

Thực sự lực sĩ (lực sĩ là người dũng cảm, cũng có nghĩa là lực sĩ. Ở đây Kim Kiên dùng với cả 2 nghĩa) này, có gan đối mặt với máu tươi đầm đìa, có gan đối mặt với đời người thê lương, lại có gan khiêu khích bạo tính của chuột bạch----- huynh đệ, người đứng là anh hùng nha! Trong mắt Kim Kiên lúc này tràn đầy ý nghĩ phục lãn đối với Ngải Hồ.

"Xú tiểu tử, ta phải chém ngươi!" Bạch Ngọc Đường đỉnh đầu bốc khói, tức giận ngập trời, nghiêm nhiên hóa thành con chuột bạch cái kính, cổ tay vung lên rút ra Họa Ảnh liền vọt thẳng tới Ngải Hồ.

"Bạch huynh!"

"Bạch Ngũ gia!" Kim Kiên cùng Nhan Tra Tán tay chân cuống cuồng kéo lấy Bạch Ngọc Đường, Vũ Mặc vẫn một bộ mặt than như trước. "Đừng có ngăn ta, Ngũ gia ta hôm nay nhất định phải đem lột ra, rút gân, nghiền xương tiểu tử này ra tro mới hả!"

"Bạch huynh, xin bớt giận!" Nhan Tra Tán giữ lấy cánh tay Bạch Ngọc Đường.

"Ngũ gia, Ngũ gia, phải chú ý hình tượng, hình tượng!" Kim Kiên túm lấy đai lưng Bạch Ngọc Đường.

Trong chốc lát cứ mỗi người một câu lộn xộn không thể tả.

"Khụ, Bạch huynh..." Một tiếng cười mang theo ẩn ý truyền đến từ sau lưng mọi người: "Ngải tiểu huynh đệ chẳng qua là nhất thời buột miệng, huynh cần gì phải như thế---khụ, chấp chuyện nhỏ nhất...." (nguyên văn: tính toán chi li - nói giống Ngải Hồ lúc nãy) "Thôi miêu, người nói ai chấp chuyện nhỏ nhất?!" Bạch Ngọc Đường dựng thẳng hai hàng lông mày, phẫn nộ quay lại trừng mắt với người vừa lên tiếng.

Sau đó lại một hồi yên ắng.

Nhan Tra Tán, Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến, cũng nhìn về phía vị Tứ phẩm hộ vệ vừa châm dầu vào lửa---- vì thế, cũng không có động tĩnh.

Tia nắng ban mai màu vàng xuyên thấu qua những đám mây mỏng manh, nắng triều (sớm mai) chói lọi tràn ngập không gian, bao phủ lấy một thân áo lam như tùng, gương mặt xinh đẹp như ngọc, con ngươi đen trong suốt như nước, ý cười thản nhiên như gió xuân lướt qua mặt. Giờ khắc này, dường như cả thế giới đều sáng bừng lên.

Xuân phong cười, chớp mắt đã hạ gục một đoàn! Kim Kiên cảm thấy hô hấp như đình trệ, nhịp tim gia tốc, da mặt như phát sốt, dường như cả người đều không thoải mái.

Sau một hồi hoàn hồn trở lại liền nhìn khắp mọi nơi, nhưng ngoại trừ Vũ Mặc biểu tình coi như bình thường ra thì tất cả đều... Nhan Tra Tán rõ ràng vừa mới hoàn hồn sau một hồi ngẩn ngơ, Bạch Ngọc Đường một đôi mắt hoa đào vẫn còn nhìn mê mẩn. (nguyên văn: bắn tia thẳng???? @@) Mà Ngải Hồ miệng hùm lúc này lại lí nhí trong mồm, dỏng tai lên nghe thì dường như là: "Đây có phải là nụ cười khuynh thành mà sư phụ vẫn nói? Mà từ ấy không phải chỉ dùng cho các cô nương sao? Triển Nam hiệp chẳng phải là nam nhân sao? Cả Bạch Ngọc Đường cũng là nam nhân mà, vì sao nam nhân bọn họ lại có bộ dáng xinh đẹp đến vậy? Cái đó và lời sư phụ nói không giống nhau lắm..." Và tí ti thứ gì khác nữa.

May mắn, may mắn, không phải chỉ mình ta "dính chuông".

Kim Kiên vỗ ngực âm thầm vui mừng.

Từ lúc rời phủ đến nay, Tiểu Miêu lúc nào cũng bài tiết hormone ra theo chiều hướng quá là dư thừa và kì quái. Cứ như thế, ta dù có cẩn thận đến mức nào đi chăng nữa thì thực sự là cũng không chịu nổi nha.

Triển Chiêu một đôi con ngươi đen lấp lánh đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Kim Kiên một chút, ý cười càng sâu hơn trong

đôi mắt, ho nhẹ một tiếng nói: "Nguy hiểm đã qua rồi, có lẽ chúng ta nên trở lại khách điểm Hỉ Lai kia xem xét một chút?"

“Ngũ gia ta cũng đang có ý này!” Bạch Ngọc Đường tinh thần liền tỉnh táo, hoa đào trong mắt sáng lên lấp lánh. "Dám tính kẻ thâm hiểm với Ngũ gia ta, quả nhiên là chán sống!"

“Chuyện này là do tại hạ gây nên, tại hạ tất nhiên sẽ là người kết thúc!” Ngải Hồ bình tĩnh nói.

"Tiền thưởng ba trăm lượng, không thể buông tha!" Kim Kiên nắm tay.

Vũ Mặc đứng một bên yên lặng gật đầu.

"Nếu đã quyết như vậy, ta trở lại chỗ chúng thôi." Nhan Tra Tán đưa ra chỉ thị tối cao.

Mọi người xác định mục tiêu, chấn hưng tinh thần, nhìn sao định hướng, loanh quanh đi tìm suốt nửa canh giờ mới thấy được cái "Hỉ Lai khách điểm" kia.

Đáng tiếc, khi mọi người đến điểm tra xét thì trong điểm đã người đi - lều trống từ sớm, nửa bóng người cũng không thấy. Kì quặc hơn chính là một hàng xe ngựa hộ tống Nhan Tra Tán cùng ngựa đều còn nguyên, chưa hề bị động đến khiến mọi người ôm trăm mối nghi không thể giải đáp. Nhưng không tìm được kẻ nào còn sót lại nên đành từ bỏ.

Ngải Hồ đã nhận ra Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, sớm đoán được thân phận của tất cả, mọi người cũng không giấu diếm liền cho biết luôn thân phận của Nhan Tra Tán với Kim Kiên. Đương nhiên vẫn không nói ra mục đích chuyến đi này.

"Hóa ra là Nhan đại nhân cùng Kim giáo úy danh chấn thiên hạ, thật kính thật kính!" Ngải Hồ biết danh hiệu của hai người Nhan, Kim vội ôm quyền

tỏ vẻ ngưỡng mộ đã lâu.

"Lần này Nhan đại nhân cải trang xuất hành, không tiện công khai thân phận, mong Ngải tiểu huynh đệ giữ bí mật giùm." Triển Chiêu nhắc nhở.

"Tất nhiên, tất nhiên rồi!" Ngải Hồ biết bên trong chứa ân tình, liền một lời ưng thuận, lại thờ dài nói: "Lần này ít nhiều cũng nhờ chư vị tương trợ, tại hạ mới có thể tìm được đường sống trong chỗ chết." Nói xong một đôi mắt đen bóng nhìn về phía mọi người, mặt vẻ thành thật: "Tại hạ ăn nói vụng về, cũng không biết nói sao cho phải, chỉ muốn nói rằng nếu về sau các vị có việc cần tới Ngải Hồ này, cứ việc mở miệng, chỉ cần Ngải Hồ có thể làm được thì dù có xông pha khói lửa cũng quyết không chối từ!"

“Ngải tiểu huynh đệ khách khí." Triển Chiêu ôm quyền đáp lễ.

"Còn chuyện này---" Ngải Hồ nhìn phía Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, lúc trước, tại hạ đã hiểu lầm huynh..."

“Xú tiểu tử, ngươi còn không mau biến đi hay đang chờ Ngũ gia ta xẻo thịt ngươi đây?" Bạch Ngọc Đường nghiêm cái mặt thối, trầm giọng quát.

Ngải Hồ vẻ mặt ngưng ngưng sờ sờ cái mũi: "Khụ, chuyện kia, tại hạ còn có việc trong người, xin phép đi trước một bước." Liền hướng về phía mọi người ôm quyền: "Núi xanh in dấu, nước biếc chảy dài, có duyên hẹn gặp lại!" (nguyên văn: Thanh sơn thường ở, nước biếc chảy dài, hữu duyên tạm biệt!) Dứt lời liền vội vàng chạy biến đi nhanh như chớp.

"Vị Ngải Hồ này tuổi còn nhỏ nhưng võ công cao cường, làm việc cẩn thận, cư xử có lễ nghĩa, về sau chắc chắn sẽ làm nên việc lớn." Nhan Tra Tán nhìn theo bóng dáng Ngải Hồ mà cảm khái.

"Ha!" Bạch Ngọc Đường cười nhạo một tiếng: "Nhan huynh, huynh nhìn người kiêu gì vậy? Xú tiểu tử kia đến nam hay nữ còn chẳng phân biệt nổi

thì làm nên trò trống gì chứ?" Lời này vừa nói ra, mọi người liền trầm mặc một cách quỵ dị.

"Chuyện này cũng không thể trách người khác---" Nhan Tra Tán liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, khẽ lắc đầu, mặt còn mang ý cười.

Bạch Ngọc Đường đuôi lông mày khẽ động.

"Thực ra thì Ngải Hồ nhận sai giới tính của Ngũ gia cũng là chuyện hợp tình hợp lí..." Kim Kiên thì thào một mình nhưng đáng tiếc những lời kia hoàn toàn bay vào lỗ tai những người còn lại.

Vũ Mặc một bên yên lặng gật đầu.

Bạch Ngọc Đường khước mắt khẽ kéo.

"Bạch huynh---" Triển Chiêu ánh mắt mang ý cười, vừa mở miệng--- "Thối miêu! Ngươi lại tính làm gì?!" Bạch Ngọc Đường dường như dựng hết lông chuột toàn thân, lại toát ra sát khí như cũ (chỗ này chém @@), hung tợn trừng mắt nhìn Triển Chiêu. Bộ dạng giống như chỉ chờ Triển Chiêu nói ra cái gì đó không hợp ý sẽ bật người phi đến đánh chiến một phen.

Triển Chiêu môi mỏng nhếch lên thâm thúy, nhìn Bạch Ngọc Đường: "Triển mỗ chỉ muốn nói, giờ không còn sớm nữa, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây cho thỏa đáng." Bạch Ngọc Đường một quyền này giống như đánh vào miếng bông, trừng mắt với Triển Chiêu, cứ một hồi "Ngươi, ngươi, ngươi" mới ngưng ngưng từ bỏ. Đành bước đến bên lưng ngựa trước, đang định nhảy lên thì không ngờ Triển Chiêu đột nhiên lại lạnh lạnh cất tiếng đằng sau.

"Triển mỗ nghĩ rằng dung mạo của Bạch huynh trên giang hồ không ai sánh bằng, Ngải Hồ kia mới bước chân vào giới giang hồ chưa lâu nên kiến thức còn non kém, nông cạn, nhằm Bạch huynh thành thân phận nữ tử quá

thực là cũng có nguyên nhân bên trong." Bạch Ngọc Đường đờ người, quay đầu một cách cứng ngắc, lời nói nhân từng từ một: "Thối miêu! Người vừa mới nói cái gì?" Triển Chiêu mang vẻ mặt vô tội nhìn mọi người: "Lời Triển mỗ nói có gì sai sao?"

“Khụ, Nhan mỗ không nghe được!” Nhan Tra Tán tay đặt sau lưng, từng bước tản bộ thảnh thơi rời đi.

Vũ Mặc bình tĩnh liếc Triển Chiêu một cái rồi trầm mặc quay đầu tiếp bước Nhan Tra Tán.

"Ta cái gì cũng chưa nghe thấy!" Kim Kiên tỏ thái độ.

Triển Chiêu khước môi khẽ nhếch, vẻ mặt cười như không cười nhìn Bạch Ngọc Đường: "Bạch huynh, khởi hành thôi." Bạch Ngọc Đường khước mắt giật đùng đùng, mắt hoa đào liền phi đao liên tiếp về phía mọi người, vẻ mặt như muốn phát hỏa nhưng lại không biết bộc phát như thế nào, biểu tình vụn vụn. Nghiến răng nghiến lợi nửa ngày mới chịu xoay người lên ngựa đi với phong thái tuyệt sắc.

Ở phía sau, Kim Kiên đuổi theo Triển Chiêu, nhìn bóng lưng thẳng như tòng của người nào đó mà trong lòng không ngừng bưng bưng suy tính: Tiểu Miêu hôm nay thật khác thường nha, lúc nào cũng chọc cho con chuột kia lên cơn, lại toàn cố tình giẫm vào cái chân đau của chuột bạch mới hay chứ.

Cái này chẳng phải là "Yêu nhau lắm cắn nhau đau" sao? (nguyên văn: Đánh là đích thân đến mắng là yêu - Vợ mới cưới phải đánh mắng mới là yêu, dịch hơi tối nghĩa chút ==") Kim Kiên còn đang muốn thơ ca bay bổng thêm vài câu, không ngờ người phía trước đột nhiên dừng bước, lên tiếng hỏi: "Lúc Bạch huynh bị nhốt trong mật đạo, Kim Kiên người đã nghĩ gì?"

“Ôi chao? Ta?” Kim Kiên sững sốt, mắt nhỏ nhìn Triển Chiêu.

Nhưng mắt đối mắt với Triển Chiêu mới thấy con ngươi sáng như sao thường ngày giờ u tối, vẻ mặt ngưng trọng. A ha!! Trong nháy mắt, Kim Kiên vừa thấu suốt liền giật hết cả mình! Nguy rồi nguy rồi! Nhắc mới nhớ người trong lòng của Tiểu Miêu đại nhân bây giờ chính là con chuột bạch kia, biểu hiện của ta vừa rồi tuy là do tình thế cấp bách mà thành nhưng trong mắt của Tiểu Miêu đại nhân thì... Chẳng lẽ, biểu hiện này, chẳng lẽ là Tiểu Miêu đại nhân đang ghen? Ai ôi ta khóc gọi ông trời ơi! Nếu Tiểu Miêu đang ăn dấm chua (ghen), thì chẳng phải là trời xanh chứng giám biển rộng bằng lòng, không đúng không đúng, là trời sập đất trũng mưa máu gió tanh sao--- cái mạng nhỏ của ta làm sao có thể bảo toàn?!! Mới chỉ nghĩ thôi mà Kim Kiên đã sợ đến mức ót đầy mồ hôi lạnh, bắt đầu nói năng lộn xộn: "Chuyện kia, ta, thuộc, thuộc hạ tự nhiên lòng nóng như lửa đốt, không không không, là thuộc hạ có chút lo lắng thôi, nhưng tất nhiên không lo lắng bằng Triển đại nhân, cho nên là, chuyện kia, với thuộc hạ mà nói là lo lắng ở mức bình thường thôi, không phải là lo lắng đến mức sốt ruột..."

"Kim Kiên..." Tuấn nhan Triển Chiêu lộ một nửa là vẻ bất đắc dĩ, một nửa là buồn cười: "Ngươi lại nghĩ linh tinh cái gì vậy?"

"Không có, thuộc hạ cái gì cũng chưa nghĩ! Thuộc hạ đối với Bạch Ngũ gia tuyệt đối không có một chút tư tưởng!" Kim Kiên giơ tay thề: "Triển đại nhân xin ngài suy xét tận tường!" Triển Chiêu đuôi lông mày liền động, lại như bất đắc dĩ thở dài, nhẹ giọng nói: "Triển mỗ chỉ là cảm thấy rằng Bạch huynh tính tình kiêu ngạo, cậy tài khinh người lại hay hành động hấp tấp, nếu không hạn chế lại, e là về sau sẽ chịu thiệt thòi lớn."

"Ôi chao?" Kim Kiên trừng mắt.

Sao chủ đề đột nhiên trở nên đứng đắn đầy tính trách nhiệm thế? "Thế nhưng Bạch huynh dường như---" Triển Chiêu dừng một chút, khẽ lắc đầu: "Chưa từng để trong lòng những lời ta khuyên nhủ." "Ồ---" Tiểu Miêu đại

nhân, có vẻ như ngài nói đúng rồi, con chuột bạch kia hiển nhiên không phải chuột ngoan đâu.

"Triển Chiêu trong lòng buồn bực, cho nên vừa rồi mới cư xử với Bạch huỳnh..." Triển Chiêu nhìn phía Kim Kiên, mắt sao long lạnh, âm thanh như tơ liễu, mềm mại quét qua đáy lòng: "Người--- đừng có suy nghĩ nhiều."

"Thuộc hạ tuyệt đối không suy nghĩ nhiều! Không, là thuộc hạ cái gì cũng không suy nghĩ!" Kim Kiên ôm quyền, bày ra bộ dáng bất luận chuyện gì cũng không liên quan đến ta, nhưng trong lòng lại như nồi nước sôi ùng ục, thật náo nhiệt! Không để ý mới là lạ! Cái này chính là giấu đầu hở đuôi, Tiểu Miêu đại nhân cùng chuột bạch rõ ràng là liếc mắt đưa tình, đằm thắm vô cùng! Bây giờ, phải lập tức đề ra công tác mai mối cho hai người này trong một ngày mới được! Triển Chiêu thấy người trước mắt thần sắc nháy mắt thay đổi xoành xoạch, không khỏi có chút bất đắc dĩ: "Thôi... còn nhiều thời gian." Nói xong lại hướng phía Kim Kiên mà nở một nụ cười trong veo yếu ớt.

Cái khuôn mặt tươi cười kia mười phần là cảnh đẹp ý vui, nhưng không hiểu vì sao vào trong mắt Kim Kiên lại khiến nàng ngấm ngấm cảm thấy có chút sợ hãi.

Trần Quảng An, phía Bắc thông với 9 quận của Tương Dương, phía Nam là Giang Nam giàu có và đông đúc. Con đường huyết mạch thông thương hai phía lại đi qua chính nơi này khiến chợ phát đạt, hàng quán hưng thịnh, thương gia lui tới, kẻ có tiền có quyền nhiều không đếm xuể.

Thị trấn nằm trên bình nguyên (đồng bằng), thế đất rộng lớn, bốn chợ Đông Tây, Nam Bắc lục lộ, bốn phương thông suốt, hai bên đường phố cờ bay phát phới, cửa hàng san sát, điếm chen chúc người, mang đầy đủ khí thế một đô thành.

Phía Đông Bắc của trấn có một con hẻm nhỏ, bên trong có hơn mười hiệu may, phục vụ chu đáo, hàng hóa đầy đủ, tất cả đều trưng bày ra những kiểu dáng y phục mới nhất, hễ là khách dừng chân đến đây nhất định sẽ phải vào mua vài bộ.

Ngài Hồ đứng ở đầu đường, khập khiễng đi xuống cuối phố trông lại, nhưng chỉ thấy đoạn trên của khu phố bảng hiệu cờ vẫy bay tới tấp khiến cho cảnh vật đan xen không thể nhìn hết, dòng người qua lại như thoi đưa làm không khí náo nhiệt lạ thường.

"Phong Hoa y điểm (tiệm y phục Phong Hoa), Cẩm Tú trang (hiệu gấm vóc), Hồng Thường điểm (hiệu xiêm y lớn)..." Ngài Hồ vừa đi vừa trông các cửa hiệu hai bên đường, nhưng càng đi càng thấy các tiệm bên trong ngày một sang trọng, ngày một xa hoa, không khỏi thở dài một hơi.

"Tất cả trông thật đắt---" Ngài Hồ lấy từ trong áo ngực ra một cái túi tiền khô quắt, néo néo mấy cái rồi lại thật cẩn thận cất lại vào trong, tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến cuối con phố mới nhìn thấy một hiệu may trông có vẻ tương đối mộc mạc.

"Hiệu may Chu Kí---" Ngài Hồ ngẩng đầu liếc bảng hiệu một cái, gật gật đầu: "Xem chừng có thể chọn nơi này." Ngài Hồ đi vào cửa hiệu, phát hiện ra trong tiệm không có tiểu nhị mà chỉ có một ông bác chường quày đang đứng ở đằng sau quày chống tay gà gật. Ông ta thấy Ngài Hồ lại như không nhìn thấy, ỉu xiu nâng mi mắt lên, thuận miệng mời chào một câu: "Quan khách cứ xem tùy thích." Sau đó lại tiếp tục nhắm mắt ngủ gật.

Ngài Hồ cũng không bận tâm, liền nhìn khắp cửa hàng chọn lựa, hết soi cái này lại xem xét cái kia, cuối cùng vẫn không tìm được đồ vừa ý, liền mở miệng hỏi: "Ông chủ, chỗ ông có... ờm... Loại xiêm y cho công tử nhà giàu không?" Lời vừa nói ra liền thấy chường quày đang ngủ gật đột nhiên trợn hết hai mắt, cách một cái nhảy từ đằng sau quày ra, vẻ mặt tươi cười

nói: "Ôi chao vị khách quan này thật có mắt nhìn, lão Chu ta hôm trước vừa mới nhập một kiện hàng mới, nhất định sẽ làm quan khách vừa lòng."

"Thật sao?!" Ngải Hồ vẻ mặt vui mừng: "Nhanh, mau đưa ta xem." Ông chủ Chu lập tức lấy từ sau quầy một kiện trường sam (áo dài nam) làm bằng tơ lụa xanh mượt, vừa mở ra cho Ngải Hồ thưởng lãm, vừa tuôn ra một tràng giới thiệu: "Ngài xem cái này đi, là tơ lụa Hàng Châu thượng hạng đó. Cổ tay áo và vạt áo đều là gấm Tô Châu, được thêu hoa lên, không phải ta khoác lác đâu nhưng để may được một bộ này ít nhất phải có 10 cô nương từ các tiệm may nổi tiếng may ba ngày ba đêm mới xong. Ngài hãy xem hình thức của nó đi, đây chính là xiêm y hiện đang thịnh hành ở thành Biện Kinh trứ danh! Ngài mà khoác bộ áo này lên người thì chắc chắn sẽ trở thành con người phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong!" Một đôi mắt to của Ngải Hồ tròn xoe, ngắm nghía bộ quần áo nửa ngày, lại đồng thời duỗi tay sờ chất vải hồi lâu, do dự nói: "Ông chủ, bộ xiêm y này... ta cảm thấy rất được... nhưng để sư phụ mặc thì dường như, dường như... Ta cũng không nói rõ được, có vẻ không thích hợp với người cho lắm..."

"Vị này, nếu ngài không biết thưởng thức cái đẹp thì cũng đừng có nói lung tung!" Ông chủ Chu nhất thời cảm thấy không vui, lông mày dựng ngược lên nói: "Chất vải, chế tác tinh diệu như thế, hừ, ngoại trừ hiệu may Chu Kí này thì người dù có đi khắp thị trấn cũng không có chỗ bán đâu!"

"A..." Ngải Hồ lại cẩn thận xem xét, gãi gãi đầu: "VẬY... Xiêm y này bán bao nhiêu?"

"Giá độc nhất, hai mươi lăm lượng!" Ông chủ Chu cao giọng nói.

"Hai mươi lăm lượng?!!" Ngải Hồ kinh hô: "Chỉ bộ quần áo này mà đủ tiền ta ăn mấy tháng!"

"Ôi trời, vị quan khách này, không phải ngài muốn tìm một bộ xiêm y cho công tử nhà giàu sao?" Ông chủ Chu vẻ mặt hèn mọn đem trang phục của Ngải Hồ ra đánh giá một phen: "Bộ quần áo này mà khoác lên người

thì nhất định sẽ làm tăng gấp trăm lần giá trị của tiểu công tử ngài đây, một thân giàu sang quý phái!”

“Thật sao?!” Ngài Hồ mở to đôi mắt đen bóng hỏi.

"Lấy danh dự hiệu may Chu Kí, tuyệt đối không lừa gạt!" Ông chủ Chu vẻ mặt thành khẩn.

"Tuyệt đối không lừa gạt? Ta lại thấy toàn bộ là gạt người thì có!" Ông chủ Chu nói còn chưa dứt lời đã nghe từ cửa chính truyền đến tiếng quát âm vực cao.

Chỉ thấy hai bóng người ngược chiều ánh sáng đi vào, đi trước là một thiếu niên áo xám gầy guộc, đằng sau là một thiếu niên trẻ tuổi, toàn thân hắc y, đầu đội nón tre.

Ngài Hồ nhìn thấy người đi tới, hai mắt liền tròn to: "Kim huynh?" Nhưng thiếu niên áo xám kia, hay cũng chính là Kim Kiên, xắn cao hai ống tay áo, hùng hổ đi đến chỗ quầy hàng, híp đôi mắt nhỏ nhìn chung quanh, lại quay đầu hỏi người đằng sau: "Vũ Mặc, quần áo là mua ở chỗ này sao?" Thiếu niên áo đen đội mũ yên lặng gật đầu.

"Đưa quần áo cho ta!" Kim Kiên cầm cái túi được Vũ Mặc giao cho vút lên trên quầy, lấy ra hai bộ áo ngắn màu đen, ném bóp ra nói: "Ông chủ, hai bộ quần áo này vừa mua chỗ ông sáng nay, mới mặc được hai canh giờ đã bị sút chỉ!" Nói xong liền giữ một cái, vạch ra chỉ vào lỗ hồng ở vạt áo. "Đồ ông bán chất lượng cũng quá kém đi!"

“Người nói bậy!!” Ông chủ Chu khước mắt lướt qua một cái, hừ lạnh nói: "Xiêm y của hiệu ta đều là hàng thật giá thật! Đồ này nhất định là do người mặc không cẩn thận làm rách, giờ lại muốn tranh thủ lợi dụng để đổi bộ mới! Hừ! Hạng người vô lại như người ta gặp nhiều rồi!”

“Cho nên ông nhất quyết không nhận?” Kim Kiên chớp mắt nói.

"Không phải lỗi của ta, tại sao ta phải nhận?" Ông chủ Chu tuyệt nhiên không sợ hãi.

"Được lắm!" Kim Kiên hai tay khoanh trước ngực, mắt nhỏ lác liên, vừa hay nhìn thấy Ngải Hồ ở bên cạnh, mày rậm nhí nhếch lên: "Ngải huynh, vừa rồi ông chủ đây nói cái trường sam lụa xanh này bao nhiêu?"

"Hai mươi lăm lượng." Ngải Hồ cứ thế trả lời.

"Vậy là đồ quý rồi." Kim Kiên một đôi mắt nhỏ híp thành hai khe hở, nhìn ông chủ Chu: "Nói vậy, chắc chắn bộ xiêm y này phải làm vô cùng công phu, giá trị tinh tế nhỉ?"

"Tất nhiên!" Ông chủ Chu lỗ mũi vênh lên tận trời, dương dương tự đắc nói: "Bộ xiêm y này của ta tuyệt đối là hàng thật giá thật!"

"Là hàng thật giá thật sao?" Kim Kiên hỏi.

"Hàng thật giá thật!" Ông chủ Chu thề son sắt. "Được!" Kim Kiên đột nhiên thò tay đoạt lấy trường sam lụa xanh nhét vào tay Vũ Mặc, cao giọng nói: "Vũ Mặc, đem cái gọi là hàng thật giá thật này treo ra ngoài để mọi người đi qua cùng xem xét ngắm nghía!" Không chờ ông chủ Chu định thần lại, Vũ Mặc đã một bước lùi ra cửa, phi thân bay lên đem xiêm y treo lên bảng hiệu "Hiệu may Chu Kí".

Dưới ánh nắng giữa trưa gay gắt, trường sam lụa xanh vô cùng thâm thắm theo gió bay phiêu lãng, không khó để nhìn ra vạt áo thêu hoa đã bị đứt một đường chỉ.

"Ngươi, ngươi định làm gì?" Ông chủ Chu sợ hãi lao ra ngoài hô lớn.

Chỉ thấy Kim Kiên hai tay chống hông, mãnh liệt hít vào, ngoác mồm gào lớn: "Đến đây đến đây bà con gần xa, cho dù chỉ đi ngang qua cũng đừng bỏ lỡ, mau mau tới xem bảo bối được cất giấu kỹ lưỡng của hiệu may

Chu Kí!" Lúc này trên đường người đi lại như thoi đưa, náo nhiệt vô cùng, theo tiếng rao của Kim Kiên mà nhất thời đưa tới không ít người vây xem.

"Gi? Bảo bối?"

“Mau mau, mau lại xem nào!” Trong nháy mắt, trước cửa hiệu liền xuất hiện ít nhất hai, ba mươi người tò mò.

Kim Kiên hai tay chống hông, mắt nhỏ phát sáng, chỉ vào bộ xiêm y xanh xanh trên bảng hiệu nói: "Mọi người mở to hai mắt ra mà xem cho kĩ, bộ xiêm y này chính là bảo bối!"

“Hả? Mớ quần áo rách tả tơi này mà là bảo bối? Mau dẹp đi!” Trong đám đông có người lớn tiếng mắng.

"Sao vậy, chư vị không tin?" Kim Kiên hí mắt cười, giọng nói lại nâng cao lên mấy phần: "Bộ xiêm y này phải mất ba ngày chờ dệt lụa, bốn ngày chờ nhuộm vải, năm ngày chờ thợ thêu áo mới ra được hình thức như thế này, xuống nước liền phai màu, bên trên còn sứt chỉ, mặc ở trên người chắc chắn sẽ hoa gập hoa khô, người gặp người đạp, chính là bảo bối kinh khủng nhất thiên hạ này!" Vừa nói dứt lời, hai bên đường liền yên tĩnh một mảng, ngay sau đó lại nổ tung những tiếng cười vang trời.

"Ha ha ha ha, vị tiểu ca này nói chuyện thật hài hước!"

“Quả nhiên là bảo bối! Ha ha ha...” Ông chủ Chu chết đứng ở cửa, sắc mặt hết trắng rồi lại đỏ, tức giận đến mức cả người phát run, lại vì quá hoảng sợ mà đầu đầy mồ hôi.

Ngài Hồ đứng bên cạnh nhìn Kim Kiên chăm chăm, trên mặt sáu phần là kinh ngạc, bốn phần là kính nể.

Kim Kiên nghển cổ lên nhìn mọi người chung quanh: "Mọi người đừng xem thường bảo bối này..." Nói xong, Kim Kiên một tay chỉ về ông chủ

Chu: "Ông chủ đây nói bộ xiêm y này bán hai mươi lăm lượng bạc, một phân cũng không giảm!" Tiếng cười nhất thời tăng lớn thêm vài phần.

"Ha ha ha ha, bộ đồ rách nát này, đòi những hai mươi lăm lượng, có cho ta cũng không thêm!"

"Theo ta thấy, nhất định là ông chủ xem tiểu ca đây là người từ ngoài tới nên muốn nhân cơ hội lừa bịp rồi!"

"Hắc điếm, đây chắc chắn là hắc điếm!" Ông chủ Chu lúc này mặt đã vàng như màu đất, cả người phát run, vội vàng bước hai bước đến bên Kim Kiên rồi cúi đầu nhận lỗi: "Quan khách này, quả là tiểu nhân có mắt như mù không trông thấy núi Thái Sơn, xin hãy khẩu hạ lưu tình, khẩu hạ lưu tình!" (Ry: người ta có câu hạ thủ lưu tình, với Kim tử lại chuyển thành khẩu hạ lưu tình, chết mất :]]]]]]] cái mồm thần thánh :]]]]) Kim Kiên quay lại, híp mắt nhìn ông chủ Chu: "Ta đã mua của ông hai bộ đồ rách kia."

"Tiểu nhân sẽ đổi bộ mới ngay." Ông chủ Chu lau đỉnh đầu đã tràn đầy mồ hôi.

"Còn cái kia..." Kim Kiên khước mắt ra hiệu về phía bộ xiêm y xanh xanh vẫn đang treo lủng lẳng trên biển hiệu.

"Bộ quần áo rách nát đó sao có thể trưng bày làm bản mắt quan khách?! Bên trong vẫn còn không ít hàng mới tốt hơn, xin cứ vào tiện tay chọn vài bộ!"

"Về giá cả thì..." Kim Kiên lại hướng ánh mắt về miếng vải xanh trên bảng hiệu.

Ông chủ Chu run rẩy: "Dạ, ngài trả bao nhiêu ta lấy bấy nhiêu..."

"Quả đúng là tiếp đãi tốt!" Kim Kiên liền lộ ra khuôn mặt tươi cười đến sáng lạn.

Trái lại, ông chủ Chu da mặt co rút, khóe miệng run run, đau lòng đến mức suýt nữa rơi lệ, trong lòng không ngừng kêu rên: Ôi thánh thần cha mẹ ơi, tại sao hung thần lại tới đây chứ!

Sau một chén trà nhỏ, Kim Kiên mang theo một bao to toàn những y phục tốt nhất do Hiệu may Chu Kí đặc biệt tài trợ, một thân khí phách hào hùng hiên ngang quay trở về khách điểm trên con đường thênh thang, thuận tiện phun vài câu chỉ đạo về chuyện mua sắm với cái vị mặt liệt suýt chút nữa là bị lừa: "Người vừa mới ra đường mua hai bộ xiêm y thôi cũng đã bị người ta lừa như vậy, nếu không phải ta phát hiện ra sớm thì... chắc chắc..."

"Vũ Mặc, có lỗi, mua nhầm xiêm y..." Vũ Mặc cúi đầu theo sau Kim Kiên, nhỏ giọng nói.

Hơ? Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến quay lại nhìn, liền thấy Vũ Mặc cúi đầu đứng đằng sau, từ vai đến thắt lưng đều xệ xuống.

Ặc, là ta bị ảo giác ư, sao trông hắc cứ như con cún nhỏ đang rũ tai cụp đuôi, mười phần ủy khuất vậy? Hơn nữa con cún này còn biết giơ móng vuốt, cực kì cẩn thận túm lấy góc áo của mình nữa. Kim Kiên bưng trán: Sao cứ có cảm giác mình càng ngày càng giống nhân viên chăm sóc thú vậy? "Được rồi được rồi, về sau ta sẽ che chở cho người, nếu kẻ nào dám khi dễ người thì ta nhất định sẽ dạy cho hắn một bài học. Cứ xem lão chủ tiệm may lòng dạ hiểm độc hôm nay mà làm gương đi!" Kim Kiên bắt đầu nói.

Vũ Mặc nhẹ nhàng gật đầu.

Trước mắt Kim Kiên hình như lại xuất hiện ảo giác một chú cún con đang không ngừng vẫy vẫy cái đuôi nhỏ.

"Kim, Kim huynh." Phía sau truyền đến giọng thiếu niên.

Kim Kiên quay đầu lại liền thấy Ngải Hồ cũng đang vác sau lưng một cái bao lớn, ánh mắt sáng quắc nhìn mình.

"Ngải huynh, chúng ta đúng là rất có duyên." Kim Kiên ôm quyền cười đáp: "Vừa rồi Kim mỗ không tiện cùng Ngải huynh hàn huyên chuyện cũ, mong Ngải huynh bao dung lượng thứ."

"Không sao, không sao!" Ngải Hồ vội vàng nói: "Hôm nay tại hạ chính là được mở rộng tầm mắt, Kim huynh chỉ cần có hai lượng bạc đã giúp tại hạ mua được những hai bộ áo lụa, bốn cái áo bông cộng thêm ba đôi giày da, thật đúng là lợi hại!"

"Ngải huynh quá lời rồi, chỉ là dùng dao mổ trâu giết gà mà thôi, may cho lão chủ lòng dạ hiểm độc kia vận khí tốt, chứ nếu ở kinh thành Biện Lương mà gặp cửa hàng lừa đảo kiểu này thì nhất định ta sẽ làm cho hắn tuyệt kế sinh nhai!" Kim Kiên vỗ vỗ ngực, tràn đầy tự tin nói.

"Kim huynh quả nhiên là cao nhân!" Ngải Hồ mặt đầy kính nể.

Kim Kiên thấy đôi mắt to sáng như sao kia của Ngải Hồ cứ nhìn mình chăm chăm, không khỏi đột nhiên cảm thấy bất an.

Quả nhiên, câu tiếp theo của Ngải Hồ liền đem giác quan thứ sáu của Kim Kiên ứng nghiệm.

"Kim huynh, tại hạ có chuyện muốn nhờ!" Ngải Hồ tiến lên từng bước, đột nhiên bắt lấy cổ tay Kim Kiên.

Kim Kiên hai cổ tay bị nắm đến phát đau, không khỏi lui về phía sau: "Ngải huynh?" Ngải Hồ lại một bước mạnh mẽ áp sát, trong mắt tràn đầy hi vọng thiết tha: "Kim huynh thần thông quảng đại như thế, chắc chắn sẽ có biện pháp giúp tại hạ!"

"Ôi chao?"

“Xin Kim huynh, dù thế nào đi chăng nữa huynh cũng phải giúp tại hạ!”

“Đợi đã, Ngải huynh nghe ta nói đã, huynh rốt cuộc cần ta giúp gì?” Kim Kiền dùng chút sức quèn giãy khỏi nắm tay của Ngải Hổ.

"Chuyện này..." Ngải Hổ có chút ngưng ngưng gãi gãi đầu: "Tại hạ muốn nhờ Kim huynh giúp, giúp tại hạ hóa trang một tên công tử nhà giàu."

“Hả?!” Kim Kiền mắt nhỏ liền trừng lớn: "Hóa trang làm công tử nhà giàu?!" Ngải Hổ dùng sức gật đầu.

"Ồ..." Kim Kiền mặt đầy nghi ngờ, soi Ngải Hổ từ trên xuống dưới.

Một thân đen quần áo bằng vải thô, còn dính đầy bụi đất, phía sau đeo chéo thanh đoản đao mà vỏ đao cũng bị nứt vỡ tứ tung, dưới chân một đôi giày vải mỏng, mũi giày đã muốn há hết ra "khoe hàng". Tóc tai thì bù xù, mặt nhuốm đầy phong trần (gió bụi), một đôi mắt to nhưng lại tràn đầy thần sắc, sáng như sao, càng tôn thêm đôi gò má đặc biệt hồng nhuận như hai trái đào.

Nói tóm lại, tiểu hiệp Ngải Hổ từ trên xuống dưới đều tỏa ra đậm đặc "Hơi thở thuần phác của quê cha đất tổ" (nói trắng ra là quê mùa đó :v).

Kim Kiên âm thầm lau mồ: Dem cái dạng này đi cải tạo thành công tử nhà giàu? Độ khó quả thực rất lớn nha! "Khụ, chuyện kia, Ngải huynh, vì sao huynh phải hóa trang thành công tử nhà giàu?" Kim Kiên hỏi.

"Vì muốn điều tra một vụ kiện liên quan tới gia tộc quyền thế, để bắt một tên bại hoại!" Ngải Hổ nghiêm mặt đáp.

"Tra án bắt người?!" Kim Kiên nhanh trí nghĩ ra: "Giống như Dương Châu bát hồ kia, bắt để lấy tiền thưởng?"

“Tiền thưởng là một ngàn lượng!” Ngải Hổ thành thực trả lời.

Mắt nhỏ lập tức bắn ra ánh sáng rực rỡ, Kim Kiên vẻ mặt kích động bắt lấy hai tay Ngải Hổ: "Ngải huynh, nếu huynh chịu chia cho ta ba phần tiền thưởng, Kim mỗ nguyện giúp ngươi một tay!"

“Đừng nói ba phần, dù năm phần tại hạ cũng đồng ý!” Ngải Hổ bình tĩnh nói.

"Hay lắm! Quân tử nhất ngôn!" Kim Kiên giơ tay lên.

"Tứ mã nan truy!" Ngải Hổ phối hợp vỗ tay với Kim Kiên.

"Tục ngữ có câu, Phật dựa vào kim trang (cà sa vàng) người dựa vào ăn mặc, nhưng Ngải huynh đúng thật..." Tại một ngã ba phía đông trấn Quảng An, trong phòng trên tầng hai cửa tiệm có tên "Khách điểm Phúc Thụy", Kim Kiên hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt nặng nề nhìn chằm chằm Ngải Hổ trước mắt vừa qua công cuộc đổi mới hoàn toàn, một lúc lâu sau lại bưng trán không nỡ nhìn nữa.

"Kim, Kim huynh?" Ngải Hổ túm bộ áo cánh mới rất vừa vặn trên người, có chút lúng túng: "Làm sao vậy?" Kim Kiên vừa liếc mắt ngắm qua Ngải Hổ một cái, trong lòng không khỏi uể oải nhưng vẫn duy trì biểu tình thuận theo ý trời (nguyên văn: tình cảm duy thiên khả biểu).

Có làm hay không vậy, đồng chí Ngải Hồ này phong cách cá nhân quả thực là tốt đẹp đến mức nghịch thiên như vậy ư?! Bất luận là xiêm y bên ngoài đẳng cấp đứng đắn bên trong ẩn chứa sự xa hoa sắc sảo, nhưng trông vào người tên này thì chỉ còn khí chất của con đé nhũ ở nông thôn vừa từ đất ngoi lên...

Có một cụm từ miêu tả rất chính xác: mất hết cả phong độ. (nguyên văn: tưng tích điệu tra) "Vũ Mặc, người thấy thế nào?" Kim Kiên không cam lòng hướng về hỏi ý kiến người thứ hai trong phòng.

Vũ Mặc mặt không cảm xúc, quay đầu nhìn qua một bên.

Tuyệt lắm, ngay cả mặt liệt cũng không dám nhìn trực diện! "Xem ra ta phải tung tuyệt chiêu ra rồi!" Kim Kiên xắn tay áo: "Ngải huynh, chỉ còn cách này thôi, ta phải đem huynh cải tạo lại từ đầu đến chân!"

"Kim huynh?" Ngải Hồ ngẩn ra, chỉ thấy Kim Kiên vẻ mặt tình thế ép buộc xông đến trước mặt, thò tay nắm lấy gương mặt tròn trịa của mình.

"Da mặt, hơi thô, nhưng đắp thêm vài lớp phấn Mĩ Nhân là được." Lại túm tóc của Ngải Hồ: "Tóc xơ quá, phải chải lại cho chỉnh tề rồi vuốt thêm chút dầu cho mượt." Cuối cùng, Kim Kiên thế nhưng lại hướng về thất lưng của Ngải Hồ: "Còn dáng người nữa, phải tròn tròn thêm một chút, cũng may cơ thể rắn chắc... A, thì ra là thế!"

"Kim huynh!" Ngải Hồ dồn sức túm lấy hai cái ma trảo còn đang giở trò, mặt đỏ bừng bừng trừng mắt nhìn người đầu tiêu: "Huynh, huynh, huynh..."

"Ngải huynh, người mặc nhiều lớp áo lót như vậy để làm gì? Bảo sao xiêm y hảo hạng đến đâu trông vào người huynh đều phồng lên không khác gì cái bánh bao nhân thịt." Kim Kiên giở giọng coi thường: "Mau cởi mấy lớp áo vương vùi đó ra trước đi."

“Thoát, thoát y?!” Ngải Hồ hai mắt tròn to như cái chuông đồng, vội lui về sau mấy bước, hai tay che ngực, vẻ mặt đề phòng nhìn Kim Kiên: "Kim, Kim huynh, tại hạ đường đường là nam nhi chính cống, tuyệt, tuyệt đối không có sở thích đặc biệt!" Kim Kiên lại giọng coi thường: "Ngải huynh, huynh nghĩ đi đâu vậy? Kim mỗ chỉ là muốn..." Vừa nói được một nửa, đột nhiên cánh tay Kim Kiên bị một bàn tay khác giữ lại. Kim Kiên quay đầu lại, nhíu mày: "Vũ Mặc, người ngăn ta làm gì, còn không mau lại đây hỗ trợ?" Vũ Mặc yên lặng liếc mắt nhìn Kim Kiên một cái, chậm rãi lắc đầu.

"Hả?" Kim Kiên nghi hoặc.

Vũ Mặc tiếp tục lắc đầu.

"Đừng có quấy nhiễu công việc của ta!" Kim Kiên hất tay Vũ Mặc, bắt đầu túm lấy quần áo của Ngải Hồ: "Ngải huynh, huynh mau cởi quần áo đi!"

“Kim, Kim huynh, cái này, cái này không được...” Ngải Hồ gần như phải lui đến tận góc nhà.

Kim Kiên nhất thời nổi giận: "Bớt nói linh tinh đi, huynh mau cởi quần áo cho ta! Để ta còn..."

“Còn làm gì?!” Đột nhiên một giọng nói trầm thấp lạnh buốt theo gió đông bắc rét tê người tràn qua cửa, ván cửa lạch cạch một tiếng bị mở ra, một thân lam sam lãnh khí cuộn cuộn, bên cạnh là một thân y phục trắng như tuyết hây hây bay theo làn gió.

"Kim Kiên!"

“Tiểu Kim Tử!” Kim Kiên như người bị điện giật, từ từ lùi lại rồi bật xa ra đằng sau, hướng tới hai người ở cửa cười lấy lòng: "Triển đại nhân,

Bạch Ngũ gia, hai người trở lại sớm vậy..." Vũ Mặc đứng trong góc yên lặng thờ dài.

Triển Chiêu lộ ra khuôn mặt tuần tú giờ cứng nhắc không khác gì mặt quan tài (Ry: chắc là mặt người chết :v), cả người tản ra một loại khí tức làm người ta sợ hãi, từng bước một đi đến trước mặt Kim Kiên, bình tĩnh liếc Kim Kiên một cái rồi chuyển ánh nhìn qua người bên cạnh đang về mặt không khác gì tiểu thiếp (vợ bé), chính là Ngải Hồ. Triển Chiêu trong mắt hàn quang chợt lóe: "Các người... đang làm gì?" Ngải Hồ giật mình một cái, lập tức đem quần áo trên người nhanh chóng kéo lại: "Triển, Triển Nam hiệp, ngài đừng hiểu nhầm, là, là tại hạ nhờ Kim huynh giúp tại hạ..."

"Giúp người cái gì?" Bạch Ngọc Đường mày kiếm dựng thẳng, mắt hoa đà nảy lên: "Giúp người kiểu xin hãy cởi áo ra?!" Một làn gió lạnh thấu xương quét về phía cổ Ngải Hồ.

Ngải Hồ sắc mặt lập tức trắng bệch, mãnh liệt rụt cổ về.

"Bạch huynh, Triển huynh, đây là..." Vị thư sinh trẻ tuổi thân nhiên đi vào trung tâm gió mùa lạnh buốt. "Có chuyện gì vậy?" Nhờ sự xuất hiện của Nhan Tra Tán mà bầu không khí bị khuấy động, khí lạnh nhất thời giảm không ít.

"Hiểu lầm, là hiểu lầm!! Triển đại nhân, ngài phải nghe thuộc hạ giải thích trước đã!" Kim Kiên tranh thủ cơ hội tiến lên, đem toàn bộ câu chuyện gặp Ngải Hồ như thế nào rồi đồng ý giúp Ngải Hồ giả dạng công tử nhà giàu ra làm sao. Lời ít ý nhiều giúp mọi người hiểu rõ chẳng qua... chi tiết tiền thưởng năm trăm lượng đã được lược bớt.

Đợi Kim Kiên báo cáo xong, gió thán lạnh thán Chạp trong phòng mới dần dần tản đi.

"Thì ra là thế." Triển Chiêu liền hướng Ngải Hồ ôm quyền: "Vừa rồi là Triển mỗ lỗ mãng. Ngải tiểu huynh đệ, mời ngồi xuống cùng đàm đạo."

“Được, được!” Ngải Hồ trong lòng vẫn còn sợ hãi sờ sờ cái cổ, liền thuận theo ngồi vào trong góc tường.

Bạch Ngọc Đường trừng Ngải Hồ một cái, ngồi xuống bên cạnh.

"Vũ Mặc, mau pha trà." Nhan Tra Tán phân phó xong mới quay sang hỏi chuyện Ngải Hồ: "Ngải tiểu huynh đệ, để thuận tiện hơn, ngươi hãy đem vụ án kể lại cho Nhan mỗ biết, có lẽ ta có thể giúp một chút."

“Đa tạ nhan huynh!” Ngải Hồ mừng rỡ vội vàng ôm quyền tạ ơn, cúi đầu xuống rồi bắt đầu nghiêm trang tường thuật lại tình tiết vụ án: "Ba tháng trước, một vị công tử con nhà thương nhân đến báo án, hấn nói khi ra ngoài nhập hàng về tin nhảm kẻ xấu, bị lừa mất hơn ba vạn bạc trắng."

“Hơn ba vạn lượng?” Kim Kiên kinh hô.

"A?" Nhan Tra Tán con ngươi sáng ngời, liếc mắt nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.

Thần sắc hai người Triển, Bạch khẽ động.

Đôi lông mày Kim Kiên khẽ nhướng: Này, ba người đột nhiên bày trò liếc mắt đưa tình kì quái như vậy để làm gì? Ngải Hồ tất nhiên không nhận ra, tiếp tục tự thuật: "Theo tên công tử kia nói thì hấn đi trên đường gặp một nhóm người bị sơn tặc cướp đoạt, liền phải thuộc hạ đi ra tay cứu giúp, vừa hay lại cứu được một vị tiểu thư họ Đỗ nhà giàu xinh đẹp."

“Hừ hừ, ta hiểu rồi!” Kim Kiên vẻ mặt hưng phấn nói: "Tên Viên công tử đó làm anh hùng cứu mỹ nhân khiến vị Đỗ tiểu thư kia động lòng, về sau nhất kiến chung tình với hấn rồi cuối cùng là hai người lưỡng tình tương duyệt (tình song phương) liền quyết định chuyện chung thân (cưới xin) gì gì đó chứ gì!”

“Khụ.” Ngải Hồ ho khan hai tiếng: "Kim huynh nói gần đúng rồi. Tóm lại là vị viên công tử này cùng vị Đỗ tiểu thư mười phần tâm đầu ý hợp, liền đến gặp cha của Đỗ tiểu thư nói chuyện rồi định hôn sự.”

“Bị lừa những ba vạn lượng, chẳng lẽ là...” Kim Kiên nhướn mi: "Lừa hôn?”

“Cũng không phải là lừa hôn.” Ngải Hồ lắc đầu: "Gia trang của Viên công tử ở bên ngoài vùng này, nếu muốn chính thức hứa hôn thì cũng phải trở về bẩm báo với song thân trong nhà, mà ngay trước khi Viên công tử khởi hành thì Đỗ tiểu thư đột nhiên tìm đến, nói rằng chuyện buôn bán của gia đình gặp khó khăn, muốn mượn Viên công tử năm nghìn lượng để chi tiêu, ba ngày sau gặp lại sẽ trả.”

“À---” Kim Kiên hí mắt vui cười nói: "Viên công tử đối với người trong lòng đương nhiên sẽ cho mượn bạc, ba ngày sau, Đỗ gia cũng đúng thời hạn trả bạc, thậm chí còn bổ sung thêm tiền lãi.”

“Kim huynh, sao huynh biết?” Ngải Hồ kinh ngạc vạn phần: "Chẳng lẽ huynh có khả năng dự đoán tương lai?” Nhan Tra Tán, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường với Vũ Mặc cũng đồng thời nhìn Kim Kiên.

"Ờ, ta còn biết chuyện sau đó cơ!" Kim Kiên đắc ý, vênh mặt lên tiếp tục nói: "Viên công tử kia nhận được tiền lãi, lại cùng Đỗ gia ước định chuyện hôn sự, trong lòng đã sớm coi Đỗ gia như người một nhà, không hề cảnh giác. Sau đó Đỗ gia lại mượn có đến chỗ Viên công tử để vay rất nhiều bạc, tuy nhiên, lần này lại bật vô âm tín." Nói đến đây, Kim Kiên nghĩ ngợi một chút: "Theo như ta suy đoán thì khi Viên công tử phát hiện ra sự bất thường thì e là cha con họ Đỗ kia đã bỏ trốn mất dạng từ sớm.”

“Kim huynh quả nhiên là cao nhân!” Ngải Hồ vỗ bàn, kinh hô: "Chuyện xảy ra sau đó đúng như lời Kim huynh vừa nói!” Nhan, Triển, Bạch ba người liếc nhau, trong mắt đồng thời hiện lên một tia kinh ngạc.

"Hừ hừ, cái mánh khóe bíp người trẻ con cỡ này, đúng là không cao hơn cái mặt bàn." (đoạn này Ry không hiểu lắm :/ hình như Kim tử mắng là lừa đảo gì mà dễ hiểu quá) Lỗ mũi Kim Kiên gần như vênh lên tận trời.

Gì chứ, cái màn "Câu cá" lừa đảo này người hiện đại ta đây đã thấy nhiều rồi! Ngải Hồ nhìn Kim Kiên, trên mặt vẻ kính nể tràn đầy, sau một lúc lâu mới tiếp tục nói: "Sau khi Viên công tử báo án, quan phủ lập tức cho người truy xét đến gia trang họ Đỗ kia, lại phát hiện ra người hầu đều là thuê tới, ngay cả họ cũng là giả nên không thể nào điều tra được. Quan phủ rơi vào đường cùng, không còn cách nào khác đành treo thưởng một ngàn lượng cho ai lòng bắt được nữ tử lừa đảo này." Nói đến đây, Ngải Hồ nhíu mày: "Tại hạ điều tra suốt ba tháng, lần theo manh mối để lại thì tìm đến Quảng An trấn này."

"Ngải tiểu huynh đệ đã tra được manh mối?" Nhan Tra Tán hơi cao giọng.

"Không sai!" Ngải Hồ gật đầu nói: "Tại hạ đã tra được là người phụ nữ này đã thay đổi tên họ, thuê một đại trạch (nhà lớn) ở phía Tây thị trấn, đáng tiếc là bọn chúng làm việc quá cẩn thận, lúc nào cũng đóng cửa ở bên trong, tại hạ đã ngồi trấn thủ ở bên ngoài vài ngày cũng không tìm thêm được manh mối nào, hết cách mới..." Nói đến đây, Ngải Hồ thở dài, gương mặt nhìn mọi người.

"Cho nên, Ngải tiểu huynh đệ mới nghĩ ra việc cải trang làm công tử nhà giàu làm mối câu dụ người phụ nữ kia ra mặt?" Nhan Tra Tán tiếp lời.

Ngải Hồ gật gật đầu.

Nhan Tra Tán buông mắt, nhấp một ngụm trà, đem ánh mắt dời về phía Triển Chiêu bên cạnh. Triển Chiêu nhìn đáp lại, nhẹ nhàng gật một cái, mà Bạch Ngọc Đường lại dùng khóe mắt liếc nhanh qua hai người, khóe miệng khẽ nhếch.

Động tác nhỏ như vậy của ba người tất nhiên lọt hết vào tầm mắt nhạy bén của Kim Kiên.

Này, ba người lại ngấm ngấm bắt đầu cái trò liếc mắt đưa tình--- hừ hừ, tuyệt đối có ản khúc! (nguyên văn: tuyệt đối có miêu nị @@) "Ngài tiểu huynh đệ." Triển Chiêu hướng Ngài Hồ ôm quyền, nghiêm mặt nói: "Thật không dám giấu diếm, ta chuyến này xuất phủ cũng là vì điều tra vụ án này."

"Hồ?!" Kim Kiên trừng mắt.

Này này, chúng ta ra ngoài để điều tra âm mưu phản động của Trương Dương Vương cơ mà? Sao tự nhiên lại thành điều tra cái án lừa bịp này? Đợi đã, Tiểu Miêu sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy...

Kim Kiên nhìn Triển Chiêu một cái, Triển Chiêu đúng lúc nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung, kích thích trí tuệ Kim Kiên nở hoa (thông suốt).

Bây giờ mới nhớ, Nhan thư sinh, Tiểu Miêu cùng với chuột bạch buổi sáng vừa nói muốn đi một chuyến đến trạm dịch, lẽ nào khi đó đã nhận được tin từ phủ truyền đến nói rằng cái án lừa bịp này có quan hệ với Trương Dương Vương? Nghĩ vậy, Kim Kiên lập tức nhìn Nhan Tra Tán. Nhan Tra Tán nở nụ cười như sớm mai với Kim Kiên.

Kim Kiên tư tưởng liền ổn định: Đúng vậy! Chắc chắn là như thế! "Hóa ra các vị cũng vì điều tra vụ án này mà đến đây!" Ngài Hồ kinh hi: "Thật tốt quá!"

"Cho nên, ta chắc chắn sẽ đem hết sức mình hỗ trợ cho Ngài tiểu huynh đệ." Nhan Tra Tán nói.

"Đa tạ, đa tạ!" Ngài Hồ liên tục buông lời cảm tạ.

Đứa nhỏ khờ dại này, vẫn chưa biết rằng mình đã bị Nhan thư sinh biến thành chân lao động miễn phí.

Kim Kiên đồng cảm liếc Ngải Hồ một cái.

"Kim Kiên, người vừa bảo đang giúp Ngải tiểu huynh đệ hóa trang thành công tử nhà giàu đúng không? Tiến triển đến đâu rồi?" Triển Chiêu hỏi.

"Tiến triển..." Kim Kiên thở dài một hơi, liếc nhìn Ngải Hồ: "Vô cùng tệ hại." Tất cả theo Kim Kiên tỉ mỉ nhìn Ngải Hồ mà suy ngẫm.

"Quả đúng là khó khăn." Nhan Tra Tán thở dài.

Bạch Ngọc Đường cười nhạo một tiếng.

Triển Chiêu cúi đầu, nhìn Kim Kiên: "Có biện pháp không?"

"Cái này..." Kim Kiên vò đầu, hết soi Ngải Hồ lại quay sang soi ba người Triển, Bạch, Nhan, đột nhiên mắt nhỏ sáng ngời: "Có!" Rồi quay đầu về phía Ngải Hồ: "Ngải huynh, huynh hãy bắt chước theo hành động và lời nói của các vị công tử nhà giàu có được không?"

"Bắt chước?" Ngải Hồ ngân ra.

"Tỉ như..." Kim Kiên quay đầu nhìn Nhan Tra Tán: "Nhan công tử này, đọc đủ thứ thi thư, cử chỉ tao nhã, đây chính là tư thái khiêm nhường của một công tử nhà giàu." Nhan Tra Tán nhất thời dờ khóc dờ cười: "Kim huynh, Nhan mõ chỉ là con nhà Nho, gia đình nhiều thế hệ bần cùng, làm sao có thể có tư thái của công tử nhà giàu được. Huynh chớ có nói đùa." Ngải Hồ ánh mắt lướt qua Nhan Tra Tán, vẻ mặt đau khổ nói: "Tại hạ to lớn lại thô lỗ, đến nửa chữ bẻ đôi cũng không biết, huynh lại muốn tại hạ học theo Nhan đại nhân, cái này..."

"Ôi..." Kim Kiên vò tóc, quay đầu nhìn Triển Chiêu, mắt nhỏ lại sáng ngời: "Ngải huynh, huynh cùng với Triển đại nhân đều là xuất thân từ

giang hồ, huynh xem Triển đại nhân một phong thái ôn thuận nho nhã, chỉ có thể là quân tử..." Nói đến đây lại dừng một chút, dựng thẳng ngón tay lên, thần bí nói: "Quan trọng hơn, Triển đại nhân có tuyệt kỹ hạng nhất, tên là "Xuân phong cười", nếu Ngải huynh có thể học được một phần kỹ năng đó, nhất định sẽ làm nên chuyện!"

“Hả?” Hai mắt Ngải Hồ bành trướng.

"Phụt!" Bạch Ngọc Đường phun ra một miệng đầy nước trà.

Nhan Tra Tán ho khan: "Khụ khụ, Xuân phong cười, cái tên rất hay."

“Kim Kiên!" Triển Chiêu trán đầy hắc tuyến.

"Triển đại nhân, đừng nhỏ mọn như vậy, ngài cười một chút làm mẫu cho Ngải huynh đi!" Mắt nhỏ Kim Kiên phát ra ánh sáng lấp lánh.

Triển Chiêu con ngươi chột lóe, một luồng lãnh khí sắc bén quét đến ót Kim Kiên.

Kiên Kiên rụt cổ lại, đành phải trưng ra bộ mặt đáng thương hướng về Bạch Ngọc Đường: "Bạch Ngũ gia---" Bạch Ngọc Đường cầm chuỗi quạt gõ vào cái trán trơn bóng, mắt hoa đào uốn cong: "Thôi, các người một người là thư sinh lắm chữ, một kẻ là con mèo chắt phác, như vậy chắc hẳn không có biện pháp gì."

“Đứng đầu giang hồ, danh tiếng phong lưu công tử lừng lẫy, Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường của Hãm Không đảo - Bạch Ngũ gia chắc chắn có diệu kế!" Kim Kiên kịp thời nhảy ra vượt môn ngựa mấy tiếng vang dội. Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Ngải Hồ, không tình nguyện nói: "Xú tiểu tử, người hãy nghe cẩn thận, Bạch Ngũ gia ta sẽ không nhắc lại lần hai đâu."

“Mong Bạch huynh chỉ giáo." Ngải Hồ cung kính ôm quyền.

"Nếu đã muốn hóa trang thành công tử nhà giàu, luôn luôn phải khắc ghi tinh hoa chính là ba chữ đơn giản." Bạch Ngọc Đường mắt chớp chớp: "Tinh, lại, nhã." {Ry: Tinh tế, lười biếng (hay vô lại trong 1 số TH :]]]], nhã nhận} "Tinh, lại, nhã?!" Kim Kiên cùng Ngải Hồ lập tức dựng lỗ tai lên nghe, chỉ thiếu mỗi không mang vở ra ghi chép.

"Lời ấy có nghĩa là gì?" Nhan Tra Tán rõ ràng rất hứng thú.

Triển Chiêu cũng hơi lộ ra một tia hứng thú, ngay cả mặt liệt Vũ Mặc cũng đem ánh mắt dời về phía Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn lướt qua mọi người, càng thêm đắc ý, nhướng mi cười nói: "Cái gọi là tinh, chính là bất luận chi tiêu hay ăn mặc đều phải tốt."

"Đã hiểu!" Mắt nhỏ Kim Kiên phát ra ánh sáng tanh tách, lướt qua lại trên người Bạch Ngọc Đường, như máy ra-da bắt đầu tuần tự tiến hành công tác định giá: "Dưới chân Bạch Ngũ gia là đôi giày Giang Nam Hồng phi vân (vải đỏ cưỡi mây), hàng năm chỉ bán ra có năm mươi đôi, giá là tám mươi tám lượng. Trên người là nguyệt sam làm từ tơ tằm tự nhiên với gấm vóc trắng, giá là ba trăm lượng một bộ. Còn có trên cán của chiết phiến trong tay Ngũ gia đây, Quỳnh ngọc vi cốt (viên ngọc tinh xảo đầy phẩm chất ==), dây chuỗi cũng là làm bằng gấm vóc, phía dưới treo đá vân mẫu được khắc thành hình bụi hoa rủ xuống, ít nhất cũng phải một trăm năm mươi lượng. Từ trên xuống dưới, phục sức như hoa tuyết của Bạch Ngũ gia phải đáng giá đến năm trăm ba mươi tám lượng bạc trắng!"

"Quả là giàu sang!" Nhan Tra Tán cả kinh nói.

Bạch Ngọc Đường cười như không cười ngấm nghĩa Kim Kiên: "Hóa ra Tiểu Kim Tử quan tâm đến Ngũ gia ta như vậy, ngay cả xiêm y ta mặc trên người cũng nắm rõ." Con người đen của Triển Chiêu liền đảo qua Kim Kiên.

Kim Kiên da đầu run lên, cười gượng hai tiếng: "Là may mắn, may mắn thôi." Mà khuôn mặt Ngải Hồ lúc này giống như khô tâm chất chứa, không dám nói một tiếng.

Bạch Ngọc Đường quăng ánh mắt sang Ngải Hồ, nhíu mày tiếp tục nói: "Cái gọi là lại, tức là--- lười quan tâm, vàng bạc hay tiền của bày ra trước mắt đều khinh thường; lười ứng phó, dù mỡ nhân trong ngực thì thần sắc cũng không thay đổi; lười quản, những việc vụn vặt làm phiền đều không đáng để nhúng tay."

"Ồ..." Nhan Tra Tán như ngộ ra đạo lí: "Thật sâu sắc!" Kim Kiên suy tư, tóm tắt đơn giản liền hiểu được: Vì bạc nhiều nên coi tiền tài như cặn bã, không thiếu mỡ nữ nên coi sắc đẹp như miếng xương khô, người hầu có nhiều nên việc gì cũng không đến lượt mình phải ra tay.

Chuột bạch đúng là nhà giàu tiền chảy như nước nha! Lúc này, ánh mắt Kim Kiên nhìn Bạch Ngọc Đường giống như đang thấy một con đường rải đầy vàng.

Triển Chiêu sắc mặt hơi trầm xuống, Vũ Mặc liếc nhìn Kim Kiên, than nhẹ một hơi.

Mặt Ngải Hồ đã muôn hóa thành khô qua - quả mướp đắng.

"Về phân nhã thì, rất đơn giản..." Bạch Ngọc Đường thay đổi tư thế, lười biếng dựa vào ghế, chậm rì rì duỗi chiết phiến ra, mắt hoa đào lưu chuyển ánh sáng rục rỡ: "Bất kể ngồi, đứng hay nói, hành vi, cử chỉ đều phải thể hiện được hai chữ phong nhã." Nói xong, bộp một tiếng khép chiết phiến lại, cầm chén trà lên nhấp một ngụm, hướng mọi người thâm thúy nhướng mày.

Tư thế, bung trà, nhướng mày là ba động tác đơn giản nhưng vào trong mắt mọi người dường như bị phù phép, trở nên chậm rãi, thanh thoi như một bức họa, tư thái cứ từng chút biến đổi. Mỗi một động tác, một tư thái

đều mang đậm sự nhơn nhơ, phong nhã, duyên dáng không giống người thường. (Hây, gió to quá ==) Mà cuối cùng, sau một hồi nghiên ngẫm, tất cả liền nhìn đến tuấn nhan như tranh vẽ của nam tử mặc tuyệt y.

Sau giờ Ngọ, tia nắng xuyên qua song cửa chậm chậm vương vãi, chiếu rọi lên nước da trắng như sứ của nam tử này, đôi mắt hoa đào, mày kiếm giãn ra, mi cong như hàng liễu rủ, một tiếng cười khẽ khuyển đảo bốn phương.

Trong nháy mắt, đến thời kì kinh diễm (hình như ý là lúc "nở rộ" :D), tuyệt thế hào hoa phong nhã...

"Khụ! Thuộc hạ đột nhiên có suy nghĩ này, không biết có nên nói hay không..." Tiếng nuốt nước miếng của Kim Kiên đánh tan không gian trầm mặc.

"Điều Kim huynh suy nghĩ, có thể cũng chính là điều ta đang suy nghĩ!" Nhan Tra Tán dời ánh mắt khỏi người của Bạch Ngọc Đường, thở nhẹ một hơi nói: "Bắt đầu từ mai, Bạch huynh hãy lấy luôn thân phận công tử con nhà phú thương để làm mỗi câu, dụ cho cha con họ Đỗ kia xuất hiện, lừa lấy sự tín nhiệm của chúng, thu thập chứng cứ phạm tội." Mọi người đều gật đầu.

"Này!" Bạch Ngọc Đường lập tức dừng động tác quạt.

"Về phần Ngải tiểu huynh đệ, người tương đối quen thuộc với cha con họ Đỗ kia nên có thể đóng giả làm gã sai vặt đi theo Bạch Ngọc Đường để phối hợp cho chặt chẽ."

"Tuân lệnh!" Ngải Hồ ôm quyền.

"Này này!" Bạch Ngọc Đường cao giọng.

"Triển hộ vệ cùng Kim giáo úy hãy bí mật ẩn nấp để khi có thể liền lên tiếp ứng."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Triển, Kim hai người đồng thanh đáp.

"Này này này!" Bạch Ngọc Đường đứng dậy trợn mắt.

"Vũ Mặc tạm thời hãy ở bên Nhan mỗ đợi lệnh." Vũ Mặc gật đầu. "Sắp xếp như vậy, chư vị có ý kiến gì không?" Nhan Tra Tán hỏi.

"Xin nghe theo đại nhân phân phó." Mọi người đồng thanh hô.

"Này này! Ta nói đã, các người đã quên cái gì đó rồi sao?!" Bạch Ngọc Đường mắt hoa đào trợn trừng kêu lên.

Mọi người dời ánh mắt về phía Bạch Ngọc Đường.

"Bạch huynh có chuyện gì sao?" Nhan Tra Tán hỏi với vẻ mặt ôn hòa.

"Đương nhiên có!" Bạch Ngọc Đường trừng mắt, giơ ngón tay chỉ Ngải Hổ: "Không phải xú tiểu tử này sẽ hóa trang thành công tử nhà giàu để làm mồi sao? Tại sao giờ lại biến thành Ngũ gia ta rồi?"

"Xin hỏi Bạch huynh, hiện trong phòng này, có ai có thể sánh với phong thái giàu sang, phóng khoáng của Bạch huynh?" Nhan Tra Tán mỉm cười hỏi, không đợi Bạch Ngọc Đường trả lời đã nói tiếp: "Đương nhiên Nhan mỗ chỉ là thư sinh lấm chữ tự nhận là không xứng để so sánh với Bạch huynh." Bạch Ngọc Đường đuôi lông mày khẽ kéo.

"Nhìn khắp giang hồ này, có người nào có thể so sánh cùng với bậc nhất phong lưu thiên hạ, địa vị cao quý giàu sang Cẩm mao thủ đây?" Triển Chiêu chậm rì rì phụ họa thêm: "Dù sao thì Triển mỗ chỉ là con mèo chất phác nên tất nhiên không trông mong được gì rồi." Bạch Ngọc Đường khước mắt run lên.

"Giống như ba chữ Bạch Ngũ gia vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng này không ai hơn được một ngón tay Bạch Ngũ gia!" Kim Kiên vẻ mặt chân thành nói: "Huống chi lần này là hóa trang thành công tử nhà giàu, lừa gạt trái tim của cô nương, thuận tiện thu thập chứng cứ phạm tội, đối với người đi qua vụn bụi hoa mà không vương chút phần như Bạch Ngũ gia ngài mà nói thì quả thực là quen tay làm nhanh thôi, còn hơn là lúc ở Hàng Châu hóa trang thành hoa khôi. Hai cái này quả thực rất khác nhau nha!" Khóe miệng Bạch Ngọc Đường co rút, nhìn ba người kẻ xướng người họa, không hiểu vì sao lại cảm thấy cả ba vẻ ngoài đạo mạo như vậy nhưng bên trong thực ra đang ngầm ám chỉ rằng: Chúng ta muốn khi dễ (bắt nạt) người đó, người có thể làm gì? "Được, được, được lắm!" Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu đã như vậy, Ngũ gia ta không thể khước từ rồi!"

“Bạch huynh quả nhiên là người đại nghĩa!” Nhan Tra Tán cười khen.

Triển Chiêu vuốt cằm, Kim Kiên vỗ tay.

Nhất thời, không khí trong phòng mười phần sôi nổi hòa hợp.

Ngải Hồ hết nhìn bên này lại ngó bên kia, cuối cùng chuyển sang nhìn Vũ Mặc bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Tại hạ hỏi một chút, Vũ Mặc huynh đệ, huynh có nhận ra... có chút quái dị không?" Vũ Mặc liếc mắt qua cái gân xanh lộ lộ trên trán Bạch Ngọc Đường, yên lặng nhìn Ngải Hồ, phá lệ nói ra hai chữ: "Bảo trọng."

“Hả?”

Hồi 3: Tiêu Tương uyển phong tình khéo lộ, Xảo Lâm cốc kiều diễm triền miên

Gió thu lùa hàng liễu tà dương, thoảng đưa thơm mát thảo hương.

Tiêu Tương Uyển mái cong gác phượng, Họa Đường Xuân tĩnh cảnh mây bay.

Đọc theo con đường chính của Quảng An trấn, hai phía bắc nam từ xa đã nhìn thấy hai tòa lầu được xây dựng sóng đôi với nhau. Tòa phía nam, xà cao, mái đình trạm trổ hoa văn, quý khí bức người, tên là Tiêu Tương Uyển, chủ điểm là người Hồ Nam, đồ ăn trong điểm đều là mỹ vị nổi danh bốn phương, không hổ danh là tửu lâu lớn nhất trấn. Tòa phía bắc là một trà lâu có tên Họa Đường Xuân, với trà Bích Loa Xuân hương thơm mười dặm, bên trong được trang trí bằng những bức thư họa của các nhà Nho nổi tiếng, bầu không khí tao nhã, là nơi được ưa chuộng nhất của tầng lớp trí thức.

Hai tòa lầu, đối lập hai bên đường, các sĩ tử (người đi học) trong Họa Đường Xuân thường ngửi thấy hương thức ăn thơm ngon từ Tiêu Tương Uyển, làm đậm thêm cho những câu chuyện. Ngược lại, thực khách trong Tiêu Tương Uyển lại lấy những điều ba hoa khoác lác nghe được từ bên Họa Đường Xuân làm vui. Hai nhà kết hợp vừa hay bổ sung thêm cho nhau, làm ăn đôi bên càng thêm thịnh vượng, khách đến đông đúc.

Giờ Mùi ngày hôm đó, tầm lúc canh ba, trong Tiêu Tương Uyển phần lớn khách đã rời đi, ngược lại bên Họa Đường Xuân lại đông đúc toàn người, mười phần náo nhiệt. Người lui đến trà lâu này thường là để phẩm trà (thưởng thức trà), luận sự, xả bát quái (chém gió) về mọi thứ trên đời, cho nên nói Họa Đường Xuân này là nơi tập trung mọi tin tức của trấn Quảng An cũng chẳng sai. Nếu muốn biết mọi chuyện lớn nhỏ trong trấn, chỉ cần đến trà lâu ngồi khoảng nửa ngày là được.

Tỉ như lúc này, bên cửa sổ là một bàn gồm ba vị thư sinh, vừa phẩm trà vừa tán gẫu về chuyện mới xảy ra gần đây.

"Nghe nói gần đây trong trấn xuất hiện một vị công tử vung tiền như rác, không biết các vị huynh đài đã biết chưa."

“Đương nhiên là biết. Vị công tử kia họ Vân tên Quân Thiện, gia sản lớn, là phú quan Giang Nam. Mới đến trấn Quảng An này năm ngày mà đã tiêu hết mấy vạn lượng mua hàng, quả đúng là tiêu tiền như nước!”

“Ôi dào, con nhà phú thương ở trấn Quảng An này đâu có hiếm, vị công tử Vân Quân Thiện này chẳng qua chỉ là một trong số họ thôi, các vị quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

“Vị huynh đài này không biết rồi, Vân công tử kia chính là họ hàng xa của Đình gia trang ở Mạt Hoa thôn, không chỉ có gia tài lớn mà còn võ nghệ đầy mình, trong giới thương nhân, người như vậy được xem là "hàng hiếm" đó.”

“Hơn nữa, điều khiến mọi người phải chú ý đến chính là dung mạo của Vân công tử, có thể nói là rồng bay phượng múa (nguyên văn: long tu phượng chương), tuấn mỹ vô cùng! Chưa nói đến việc nữ tử nhìn thấy liền điên đảo thần hồn, mà ngay cả nam tử trông thấy, sợ là cũng bị câu mắt ba hồn bảy vía.”

“A? Vị Vân công tử này thật sự trông như lời huynh đài nói?”

“Nếu huynh đài không tin, cứ đợi ở đây một lát, sau giờ Mùi, vị Vân công tử nổi tiếng kia thường tới Tiêu Tương Uyển dùng bữa, đợi đến lúc đó sẽ thấy được dung nhan của hắn.”

“Ha ha ha, chẳng lẽ huynh đài đã sớm ngồi thủ sẵn ở đây để đợi lúc đó sao?”

“Con người ai chẳng có lòng yêu thích cái đẹp!” Đúng lúc câu chuyện của mấy người kia lên cao trào thì chợt nghe từ phía Tiêu Tương Uyển đối diện truyền đến tiếng chào mời của tiểu nhị: "Vân công tử đến! Lão xin được hầu hạ!" Thế là một bàn thư sinh lập tức nghênh cổ ra ngoài song cửa, tỉ mỉ nhìn ngắm.

Mà nếu để ý thì sẽ nhận thấy rằng, tất cả vị khách còn lại cũng đều vô tình hay cố ý, chuyển hết tầm mắt sang Tiêu Tương Uyển phía đối diện.

Ngày thu nắng trong veo, tại cửa Tiêu Tương Uyển xuất hiện một nam tử thân hình cao lớn, một thân tuyết y phát phối như mây trắng, toát lên sự an nhàn, tóc đen bay vi vu trong gió. Chỉ một bóng hình ấy thôi đã khiến cho người ta phải mơ màng bao điều.

Dường như cảm thấy có người đang ngắm mình, nam tử kia chậm rãi quay đầu lại, gương mặt nhìn sang Họa Đường Xuân, dung mạo như tranh vẽ liền phơi bày, nhan sắc như ngọc trắng tinh khôi, trong mắt hoa đào con ngươi lấp lánh ánh sáng, môi mỏng khẽ nhếch, nét cười sáng lạn đẹp hơn cả ánh sao.

Người ngoảnh đầu lại nhìn cũng khiến núi sông nhuốm màu u ám. (nhan sắc hút hồn quá đó mà :v) Trong Họa Đường Xuân, người nào chưa từng nhìn qua dung nhan của Vân công tử thì tất cả đều phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Dường như chứng kiến ánh mắt kinh diễm mọi người nhìn mình khiến ý cười của Vân công tử càng thêm, chớp mắt vài cái đã xoay người vào điếm, một đường đi thẳng lên tầng cao nhất, chọn bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Tiểu nhị lập tức đi lên tiếp đón, vừa nghe Vân công tử dặn vừa liên tiếp gặt đầu, không bao lâu sau liền lui xuống lấy đồ ăn.

Công tử áo trắng chậm chậm dựa vào khung cửa sổ, híp đôi mắt hoa đào đa tình, thân nhiên nghịch chén trà, trông có vẻ như đang chán đến chết, tựa như một con chuột bạch đang phơi lông tắm nắng.

Đột nhiên, hình như nhìn thấy cái gì đó, thân hình miễn cưỡng ngồi dậy, lộ ra khuôn mặt tươi cười dù nhìn kiểu gì cũng không có hảo ý.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Vân công tử thì chỉ thấy từ đầu đường một thiếu niên sai vật đang vội vàng chạy tới. Thiếu niên mặc toàn thân đen, tuổi chỉ chừng mười bảy mười tám, mày rậm mắt to, da ngăm ngăm đen, hai tay vác theo sáu vò rượu, trông kích cỡ thì mỗi vò phải xấp xỉ mười cân nhưng thiếu niên này mang những sáu vò mà mặt không đỏ sắc, đi đứng bình thường như không. Không bao lâu sau đã vào Tiêu Tương Uyển, liền vọt lên tầng cao nhất, đem sáu vò rượu lớn đặt trên bàn của Vân công tử.

Vân công tử chỉ nhắc mắt lên tùy tiện nhìn một cái, dường như còn nói gì đó khiến thiếu niên áo đen trợn mắt sừng sốt nửa ngày, lại lao vù vù xuống lầu chạy ra ngoài, không lâu sau liền trở về với hai bao điếm tâm to bự.

Vân công tử lại liếc mắt nhìn đồng điếm tâm một cái, thay đổi tư thế ngồi, thuận tay vẫy vẫy.

Thiếu niên áo đen ngực phập phồng lên xuống, xoay người xuống dưới lầu, mang lên cái ấm đồng lớn nhất, bắt đầu châm trà cho Vân công tử.

Vân công tử cứ uống một ngụm rồi lại một ngụm, có vẻ như rất hài lòng, còn thường xuyên sai thiếu niên đen kia lúc thì lau cái bàn, lát nữa lại lau cái ghế. Về sau thức ăn được mang lên lại bắt đầu sai khiến thiếu niên kia gắp rau, lựa xương cá, rót rượu...

Những người vây xem trong Họa Đường Xuân đều tấm tắc tán dương, tất cả đều cảm khái rằng Vân công tử thật biết cách giáo huấn gia nhân.

Nhưng nếu nhìn kĩ hơn thì sẽ dễ dàng nhận thấy rằng trán của thiếu niên áo đen kia gân xanh nổi rần rần, phải kìm nén để không nổi tung, hơn nữa còn thường xuyên dùng một loại ánh mắt vụn vặt u oán nhìn về phía Họa Đường Xuân phía đối diện.

"Bạch Ngũ gia lại bắt đầu dẫn vật Ngải Hồ..." Ở Họa Đường Xuân, trong không gian lầu ba tao nhã, đối diện với cửa sổ gần bàn của "Vân công tử",

Kim Kiên tỏ vẻ cảm thông sâu sắc đối với Ngải Hồ đáng thương bị dày vò nhiều ngày qua.

Phía đối diện lệch sang không ai khác chính là Nhan Tra Tán, bên cạnh là Triển Chiêu đang cùng cúi đầu uống trà, còn Vũ Mặc ở phía trực diện mặt không thay đổi, tiếp tục nhìn chăm chú sang bên kia, tận trung hết mức với công tác giám sát.

"Ngải huynh, ta ở đây cầu nguyện cho huynh!" Kim Kiên dùng vẻ mặt chân thành liếc Ngải Hồ ở xa xa một cái, giơ nắm tay nói: "Bảo trọng!" Dứt lời liền đem ánh mắt dời về phía ba người ngồi cùng bàn, hắng giọng: "Xem phản ứng của mọi người trong Họa Đường Xuân hôm nay, có vẻ như tiếng tăm của Vân công tử đã truyền khắp trấn Quảng An rồi, không uổng công Bạch Ngũ gia tiêu phí một vạn lượng bạch kim (bạc trắng) để tạo ra thanh danh..." Nói đến đây, Kim Kiên đột nhiên sững lại, mắt híp trừng lớn, hoảng sợ nói: "Này, đừng nói là một vạn lượng đó chúng ta sẽ phải kê khai vào sổ sách đây!"

"Khụ, Kim huynh không cần lo lắng." Nhan Tra Tán chậm rãi nói: "Bạch huynh đã thuê người mang hàng hóa mua được đưa về Đình gia trang, đợt án này chấm dứt sẽ chuyển tới Hãm Không đảo, bán cho đất phương Bắc."

"Ôi chao?" Kim Kiên kinh ngạc.

"Bạch huynh bỏ ra một vạn lượng mua lá trà cùng với tơ lụa đều là hàng thượng phẩm, cho dù có mua đi bán lại nhiều lần thì chắc chắn vẫn kiếm ra một chút lợi nhuận." Nhan Tra Tán tiếp tục nói.

Kim Kiên mắt nhỏ mở trừng trừng, sững sốt một lúc lâu mới lẩm bẩm nói: "Tra án còn tranh thủ kiếm tiền, nếu chuột bạc mà đi làm con buôn thì nhất định sẽ giàu nứt đố đổ vách, còn mất công chạy đi làm hiệp khách giang hồ làm gì, thật là lãng phí nhân tài nha!" Nhan Tra Tán không khỏi lắc đầu cười, tiếp tục giải thích: "Hãm Không đảo có năm vị đảo chủ, tính cả gia quyến với mười mấy gia nhân, hộ vệ thì chi phí ăn mặc lớn vô cùng,

nếu không biết kiếm bạc thì e là đã đồng vào thì ít đồng ra thì nhiều. Giang hồ đều biết, Cầm mao thủ của Hãm Không đảo tiêu tiền như nước, tuy nhiên, quả thực là cũng rất có tài buôn bán.”

“Thì ra là thế!” Mắt nhỏ của Kim Kiên phát sáng, nhìn chăm chăm vào Bạch Ngọc Đường ở tử lâu đối diện, giống như đang nhìn một thỏi vàng nén tình cờ gặp trên đường---- Không, phải nói là giống như đang nhìn một ngân hiệu tình cờ gặp trên đường.

Triển Chiêu liếc mắt nhìn Kim Kiên một cái, con ngươi lại thoáng lướt qua Nhan Tra Tán.

Nhan Tra Tán đột nhiên cảm thấy sau lưng mát lạnh.

"Chẳng qua là nhờ danh tiếng và địa vị của Ngũ thủ Hãm Không đảo trên giang hồ khiến mọi người tin tưởng, bằng không hào kiệt khắp nơi cũng chẳng tới Hãm Không đảo mua bán." Triển Chiêu nói với giọng trong trẻo, êm tai: "Mọi người chỉ thấy Ngũ thủ Hãm Không đảo trên giang hồ có địa vị cao cả, giàu có sung túc, cũng không biết rằng thanh danh, địa vị cùng phú quý ngày hôm nay đã khiến họ phải tung hoành chém giết nhiều năm để đổi lấy.”

“Ặc!” Kim Kiên đột nhiên thu hồi ánh mắt.

Biện pháp kiếm tiền kiểu này thật nguy hiểm, thường xuyên phải hi sinh xương máu, không thích hợp, tuyệt đối không thích hợp với ta! Thực ra loại công việc ổn định như làm nhân viên công vụ ở phủ Khai Phong vẫn là thích hợp với ta hơn.

Triển Chiêu nâng chén trà, thuận tiện che khuất khóe môi đang nhếch lên.

Nhan Tra Tán cảm thấy trên trán xuất hiện hắc tuyến.

"Đến rồi!" Vũ Mặc vẫn đang tiến hành công tác giám sát đột nhiên thốt ra một câu.

Mắt mọi người lập tức sáng lên, đồng thời nhìn về phía cửa Tiêu Tương Uyên.

Chỉ thấy từ trên xe ngựa đơn, một vị tiểu thư xinh đẹp bước xuống, được nha hoàn đỡ lấy, bước vào trong điếm.

Mắt nhỏ Kim Kiên nheo lại, gắt gao nhìn chăm chăm thiếu nữ đang chậm rãi đi lên lầu ba, cuối cùng chọn ngồi xuống một vị trí cách "Vân công tử" không xa mà cũng chẳng gần nhưng hoàn toàn có thể liếc mắt qua lại với nhau. "Chính là nàng ta!" Mấy ngày trước Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán, Ngải Hồ cùng nhau lên nóc nhà nghi phạm nằm vùng thì đã nhìn thấy nữ nhân có dung mạo giống vậy, Kim Kiên thập phần khẳng định: "Kia chính là nữ nhân của Đổ gia... Không, hiện tại đã đổi thành họ Mạnh, tên gọi là Thu Lan."

"Đợi khoảng sáu ngày mới xuất hiện." Nhan Tra Tán thở nhẹ một hơi: "Nữ nhân này tính nhẫn nại thật cao." Triển Chiêu sắc mặt trầm lại, bình tĩnh nhìn hai bàn bên trong Tiêu Tương Uyên.

Bên này, Bạch Ngọc Đường tự châm tự ẩm (tự rót rượu tự thưởng thức món ăn) rất thong dong, bên kia nữ nhân họ Mạnh cũng ăn từng chút từng chút rất nhã nhặn.

Đợi mãi cho đến khi đồ ăn trên bàn cả hai gần hết cũng không thấy Bạch Ngọc Đường với nữ nhân họ Mạnh kia giao tiếp với nhau một chữ.

"Sao lại thế?" Kim Kiên vội la lên: "Chẳng lẽ Ngải Hồ tìm nhầm nghi phạm?"

"Đoạn đao Ngải Hồ đã tung hoành hai năm, nổi danh nhờ việc bắt được nhiều trọng phạm mà quan phủ truy nã, khắp nơi đều biết tiếng." Triển

Chiêu nhú mà nói: "Hãy đợi một chút."

"Đúng vậy, trong án tông có ghi rằng nữ nhân này thường dựng cảnh bị bọn trộm cướp hoặc bị lũ thổ phỉ hung ác cướp bóc để dẫn dụ mục tiêu vào tròng." Nhan Tra Tán nói với sắc mặt nghiêm túc: "Lúc này nàng ta chưa ra tay thì Bạch huynh cũng không nên manh động."

"Trộm cướp, thổ phỉ hung ác?" Kim Kiên vò đầu bứt tai: "Giữa ban ngày ban mặt, tại cái thị trấn đông đúc như thế này thì đào đâu ra đám đó đây!" Lại liếc mắt nhìn phía trong tửu lâu đối diện một cái, nữ nhân họ Mạnh và Bạch Ngọc Đường đã dùng bữa xong, bắt đầu đi tính tiền. Kim Kiên càng nôn nóng, mắt nhỏ lác liên nói: "Hay là chúng ta kiếm vài che mặt giả và làm mấy tên lòng dạ đen tối thấy sắc liền nổi lòng tham, cưỡng bức con gái nhà lành để Bạch Ngũ gia khai triển màn anh hùng cứu mỹ nhân có được không?" Nhan Tra Tán, Triển Chiêu, Vũ Mặc đồng thời nhìn Kim Kiên, ánh mắt sáng quắc tia lửa điện.

Da mặt Kim Kiên run lên, vội cúi đầu: "Thuộc hạ chỉ là đề xuất phương án có khả năng thực hiện thôi..." Trong lúc họ nói chuyện, nữ nhân họ Mạnh đã ra khỏi Tiêu Tương Uyển, đang bước lên xe ngựa.

"Chẳng lẽ hôm nay chỉ là thăm dò?" Nhan Tra Tán nghi hoặc.

Lời còn chưa dứt, bất thường liền phát sinh.

Chợt nghe dưới lầu truyền đến một tiếng ngựa hí thảm thiết, sau đó xe ngựa của nữ nhân họ Mạnh kia bị con ngựa kéo lồng lộn lôi đi một cách cuồng điên.

"Ngựa nổi điên!" Nha hoàn khi nãy chưa kịp lên xe đang vội vàng chạy theo sau, liền tục la khóc: "Tiểu thư! Tiểu thư!" Ngay sau đó, một bóng áo trắng lóe lên nhanh như tia chớp phóng theo sát xe ngựa.

"Vũ Mặc bảo vệ cho đại nhân! Kim Kiên, đi!" Triển Chiêu đập bàn đứng lên, đập không trung phi ra.

"Ặc! Hóa ra là dùng kế sách ngựa điên cũ rích này!" Kim Kiên mắt trợn trắng oán giận, đồng thời lao ra theo Triển Chiêu, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Ở khu phố phía trên nơi người dân đi lại đông đúc, một chiếc xe ngựa mất khống chế chạy loạn, rẽ lung tung đụng vào các quầy hàng bên đường làm đồng hàng hóa, rau quả đổ vãi tung tóe. Nhất thời, tiếng ngựa hí, những tiếng la sợ hãi, tiếng chửi mắng, tiếng khóc liên tiếp vang lên, hỗn loạn vô cùng.

Đột nhiên, một bóng áo trắng theo sau xe ngựa đập gió phi lên, thế như giao long, nhanh như tia chớp, toàn thân lộn một vòng rồi đáp thẳng xuống lưng con ngựa đang hoảng loạn, tay áo bay lên, mạnh mẽ ghìm dây cương.

Con ngựa điên hí dài một tiếng, chân trước nhấc lên khỏi mặt đất.

Bầu trời mùa hạ xanh lam, màu áo trắng như tuyết chói mắt tung bay giữa trời, xẹt qua vô số tia sáng rực rỡ.

Áo tiên ngựa mãnh, hoa lệ khuynh thành. (Tiên ở đây là đẹp, lung linh đó :v) Lúc Triển Chiêu và Kim Kiên đuổi tới đã nhìn thấy tạo hình khí phách hiên ngang của Bạch Ngọc Đường khiến dân chúng xung quanh mê đắm, trở nên thất điên bát đảo.

Tình huống phát triển về sau của vở kịch, không cần nói cũng biết vẫn theo khuôn mẫu cũ rích ngày trước, rất thuận buồm xuôi gió.

Nam nhân áo trắng anh tuấn nhiều tiền chế ngự được ngựa điên, giải cứu được tiểu thư xinh đẹp như hoa.

Đợi tiểu thư hoa lê đài vũ kia chân thành nhắc màn xe lên, quý công tử ngọc thụ lâm phong đưa tay nắm lấy đôi tay trắng thon dài của tiểu thư, trong nháy mắt đối diện nhau, chính là một cái liếc mắt như mộng, đôi mắt người đẹp liền thẹn thùng, ba đời ba kiếp, thao thủ mãi mãi (giữ trọn tiết nghĩa, ý là phải lòng rồi nên giữ mãi tâm lòng son).

Nụ hoa đào lơ lửng thâm kín, rơi rụng lên bóng hồng kiều diễm; trai tài gái sắc xứng đôi, xuân về theo nguyện ước nhân gian.

Kim Kiên dường như nhìn thấy bối cảnh xuất hiện phía sau hai người là "Cánh hoa đào bay tán loạn, uyên ương sóng đôi bên nhau", quả là hình ảnh hết sức duy mỹ, hơn nữa, trong đầu lại bắt đầu quanh quẩn điệp khúc muôn đời của phim truyền hình: A~~~ Một vị là tuổi trẻ anh tuấn, một vị là xinh đẹp thùy mi~~~ Chậc chậc! Bạch Ngũ gia quả nhiên là cao thủ quyền rũ phái nữ, nhìn xem đôi mắt nhỏ tràn đầy tinh lực mê hoặc người, khuôn mặt thanh tú tươi cười khiến người khác mất hồn, nhìn kĩ còn cảm thấy có gì đó mờ ám. Ôi trời ơi, trông cái bộ mặt nhất kiến chung tình không phải nàng quyết không cưới, bầu không khí đúng tiêu chuẩn đất trời không chia cắt được đôi ta, quả thật là diễn vô cùng nhuần nhuyễn nha! So với người phía dưới----Kim Kiên dời ánh mắt về cái vị Mạnh Thu Lan kia.

A--- hiển nhiên là bị sắc đẹp của Bạch Ngọc Đường câu mất chút hồn vía, đợi đến lúc Ngải Hồ cùng nha hoàn đuổi đến nơi mới khôi phục lại bình thường. Hơn nữa...

Ánh mắt Kim Kiên từ trên đôi môi anh đào đang chu lên của Mạnh Thu Lan chuyển đến khuôn mặt xinh đẹp vô cùng đang bắn ra tia sáng bốn phía của Bạch Ngọc Đường, đảo một vòng, thờ dài thâm nói: "Nếu nói về đẳng cấp nhan sắc, Bạch Ngũ gia đúng thật là hại người!"

“Kim Kiên!” Một tiếng quát trầm trầm đánh gãy cảm khái của Kim Kiên.

Kim Kiên quay đầu lại, chỉ thấy Triển Chiêu trưng ra bộ mặt bình tĩnh trọn mắt nhìn mình.

Sao đột nhiên có cảm giác như Tiểu Miêu đang nổi giận vậy? "Còn không mau đuổi theo!" Triền Chiêu giậm chân, cất bước rời đi.

"Hả?" Kim Kiên quay đầu lại mới phát hiện Bạch Ngọc Đường sau một hồi từ chối không có kết quả đã thức thờ mang theo Ngải Hồ cùng với xe ngựa của Mạnh Thu Lan rời đi rồi.

Triền, Kim hai người một mạch theo sau, cuối cùng phát hiện ra Bạch Ngọc Đường với Ngải Hồ đúng là được xem như khách quý, được nghênh đón vào cửa "Mạnh phủ".

"Uây, Bạch Ngũ gia đích thân ra tay có khác, tiến triển cũng thật nhanh đó!" Kim Kiên ngồi xồm trong góc mở to mắt nhìn cổng Mạnh phủ dần khép kín, có muôn vàn xúc động.

"Kim Kiên." Giọng nói của Triền Chiêu vang lên. "Trở về khách điếm."

"Ôi chao?" Kim Kiên đột ngột đứng lên, vể mặt kinh ngạc nhìn Triền Chiêu: "Triền đại nhân, chúng ta không ở chỗ này canh giữ một lát sao?"

"Giờ không còn sớm nữa, ta phải trở về phục lệnh (báo cáo tình hình) cho Nhan đại nhân." Triền Chiêu nhíu mày, liếc mắt nhìn Kim Kiên một cái: "Ở lại đây canh giữ làm gì?" Người sai rồi Tiểu Miêu! Lòng của người lúc này đang đặt trên người chuột bạch mạo hiểm một thân một mình xông vào hang cọp, tình thế vô cùng nguy hiểm, người định khoanh tay đứng nhìn sao?! "Không phải... Chỉ là..." Kim Kiên chớp mắt: "Đề Bạch Ngũ gia với Ngải Hồ ở lại đây có hơi nguy hiểm..." Con người đen của Triền Chiêu chột lóe hàn quang rét lạnh: "Bạch Ngọc Đường võ nghệ cao cường, Ngải Hồ công phu trác tuyệt, hai người này liên thủ thì giang hồ hiểm kẻ địch được, huống chi Mạnh gia trên dưới không tìm ra ai có võ công thì có gì nguy hiểm?"

“Thuộc hạ sợ kẻ xấu nhìn thấy sắc đẹp của Bạch Ngũ gia liền nổi lòng...” Kim Kiên nhìn hàn khí xung quanh Triển Chiêu càng ngày càng lạnh thấu xương, khí thế cũng giảm dần, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Này này, có nhầm hay không vậy, sao lại là ta thay người lo lắng cho chuột bạch...

"Kim giáo úy thực sự lo lắng cho Bạch Ngọc Đường?" Giọng nói của Triển Chiêu chợt giảm xuống âm độ.

Kim Kiên run rẩy một trận, đầu óc được khai thông trở nên linh hoạt, lập tức cảm thấy đại sự không ổn.

A ha! Không phải là biểu hiện của ta khiến cho Tiểu Miêu đại nhân hiểu lầm ta đối với chuột bạch có tình ý, cho nên---- Tiểu Miêu đại nhân ghen tị?! "Không, không phải, thuộc hạ tất nhiên không có lo lắng như Triển đại nhân..." Con người Triển Chiêu chợt lóe lên, đột nhiên tiến lên từng bước, khoảng cách còn lại giữa bóng áo lam ngay thẳng với bóng xám nhỏ gầy chỉ tầm nửa thước, cái cằm tròn bóng chỉ cách trán của Kim Kiên một tấc.

Kim Kiên cảm thấy mùi cỏ xanh thoang thoảng như sợi dây, như làn sương quán lấy xung quanh, người lập tức cứng ngắc.

"Kim Kiên..." Hô hấp của Triển Chiêu lướt nhẹ trên vành tai của Kim Kiên, khiến sau lưng nàng nổi da gà. "Sau khi quay về khách điếm..." Kim Kiên run lên.

"Đứng trung bình tấn một canh giờ!" Không phải chứ! Kim Kiên không ngừng kêu khổ: Tiểu Miêu lúc tương tư tính tình thay đổi cũng quá thất thường rồi! _____ Vũ vũ sương mây đơi gió thu, chim gáy bay đêm trên giếng đồng.

Không gian làn khói phảng cô quạnh, trăng rằm đi dạo theo dương cung (quỹ đạo).

Trở lại khách điểm, Kim Kiên đứng trung bình tấn một canh giờ rồi lại bị vị Ngự tiền hộ vệ nào đó gây thêm áp lực, cưỡng bách luyện tiếp hai bộ quyền, sau đó là ngồi ăn cùng với con người khôi ngô tuấn tú nào đấy, xử lý hết một mâm thức ăn mà hoàn toàn không biết nó có vị gì. Cùng Nhan Tra Tán đại nhân ngồi trong phòng trông mòn con mắt một lèo đến tận giờ Hợi mới thấy Bạch Ngọc Đường và Ngải Hồ lững thững trở lại.

"Mau mau, có cái gì... có gì ăn mang hết lên cho Ngũ gia mau." Bạch Ngọc Đường vừa vào phòng đã giống như quỷ chết đói đầu thai, cứ không ngừng âm ỉ: "Ngũ gia ta chết đói mất!"

"Sao thế? Mạnh gia lại keo kiệt đến mức, dù Bạch huynh là ân nhân cứu mạng được mời đến làm khách cũng không cả dọn cơm cho ăn ư?" Kim Kiên vui vẻ từ nhà bếp bưng lên hai mâm đồ ăn còn thừa, một mâm mìn thâu đặt trước mặt Bạch Ngọc Đường, ngạc nhiên hỏi.

"Thức ăn chuẩn bị vô cùng thịnh soạn, có đến mười đĩa thức ăn, ba tô nước canh!" Ngải Hồ nói với vẻ mặt nghi hoặc. "Tại hạ ăn rất no."

"Người ăn ngon miệng quá nhỉ, ngược lại, Ngũ gia ta ăn không nổi!" Bạch Ngọc Đường ăn ngấu nghiến đống đồ ăn thừa, giọng xem thường: "Cái gì mà Mạnh tiểu thư chú, rõ ràng là hạng phụ nữ lẳng lơ còn cố tình giả vờ làm tiểu thư khuê các tính tình rụt rè, hay ho làm sao ngồi đối diện với Ngũ gia ta, cứ hướng ta mà giờ trò đầu mày cuối mắt cả đêm. Ngũ gia ta thương tâm đến mức nước trà cũng phải nhổ ra ngoài thì làm sao có tâm trạng dùng bữa?!" Ngải Hồ cười gượng hai tiếng.

"Bạch huynh vất vả rồi." Nhan Tra Tán an ủi.

"Bạch huynh hẳn đã tranh thủ thăm hỏi chút rồi, đã tìm thêm được manh mối gì chưa?" Triển Chiêu ho nhẹ một tiếng, dài giọng hỏi.

Bạch Ngọc Đường nuốt nước miếng: "Phụ thân của nàng ta tên là Mạnh Hoa Thư, tuổi chừng năm mươi, nghe nói là đã góa vợ nhiều năm. Gia đình đã mấy đời buôn tơ lụa rồi, cả trấn Quảng An này đều biết cửa tiệm của gia đình họ, gia sản và sự nghiệp lớn. Còn cô con gái họ Mạnh tên Thu Lan, năm nay vừa tròn mười bảy, chưa thành gia thất."

"Sao nghe như lúc bà mới đứng lên tìm lí do từ chối vậy." Kim Kiên nhỏ giọng nói. (Ry: Câu này không hiểu @@) "Nói như vậy nghĩa là Bạch huynh vẫn chưa phát hiện ra điểm khả nghi của hai người đó?" Triển Chiêu hỏi.

"Nếu nói là điểm khả nghi thì..." Bạch Ngọc Đường nheo mắt hoa đào nghĩ ngợi. "Hai người kia hình như có chút ân cần hơi quá mức, làm ta có ảo giác như không thể đợi thêm để gả con gái đi vậy."

"Đúng là thế đấy!" Ngải Hồ bộ mặt đúng kiểu vui sướng khi người khác gặp họa: "Các vị không tưởng tượng được bộ dáng của nàng ta đối với Bạch huynh đâu, giống như là sói rừng thấy thịt thơm vậy, nếu không phải còn ngại mất thể diện thì chi e là đã sớm đem Bạch huynh tẩy trần rồi thuận tiện đóng gói Mạnh Thu Lan đưa lên giường Bạch huynh luôn!"

"Khụ khụ khụ----" Bạch Ngọc Đường ghen mần thầu, trừng mắt nhìn Ngải Hồ: "Xú tiểu tử, Ngũ gia ta bảo ngươi câm miệng!"

"Thứ lỗi!" Ngải Hồ vòng tay lại, vẻ mặt không hề sợ hãi: "Lúc này tại hạ không phải gã sai vặt của huynh nữa, tại hạ thích gì sẽ nói nấy, không phiền Bạch huynh xen vào!" "Bạch Ngũ gia quả nhiên mị lực kinh người nha!" Kim Kiên xúc động nói.

"Đã vậy, chúng ta sẽ tương kế tựu kế." Nhan Tra Tán nghĩ ngợi nói: "Bạch huynh hãy cố hết sức mình, tiếp tục qua lại với Mạnh Thu Lan, giả vờ như trong lòng huynh rất ngưỡng mộ nàng ta, đợi đến lúc thời cơ chín muồi liền đến cửa cầu hôn, nếu không ngoài dự đoán thì đợi việc cưới xin

được xác định, chắc chắn nàng ta sẽ tìm cơ hội vay tiền Bạch huynh, lúc đó sẽ lộ dấu vết!”

“Cái này còn đợi huynh nhắc sao?” Bạch Ngọc Đường tràn đầy tự tin nói: "Ngũ gia ta đã cùng Mạnh tiểu thư hẹn ngày mai đi ngoại ô ngắm lá thu rồi.”

“Tốt lắm." Nhan Tra Tán gật đầu nói: "Ngày mai huynh cùng Ngải tiểu huynh đệ đi với Mạnh Thu Lan ra vùng ngoại ô dạo chơi, Triển hộ vệ cùng Kim giáo úy sẽ theo sau phối hợp." Nhan Tra Tán dừng một chút: "Sáng sớm ngày mai Nhan mỗ đưa một phong thư cho Vũ Mặc để chuyển tới quan huyện vùng này, lệnh cho họ toàn lực phối hợp với chúng ta để xử lý nghiêm khắc án này.”

“Nhan đại nhân, chuyện này là chuyện mật thiết, làm như vậy, chẳng phải khiến hành tung chúng ta bị bại lộ sao?" Triển Chiêu lo lắng nói.

"Nhan mỗ sẽ không ra mặt, chỉ muốn thông qua thư thúc giục họ thôi, sẽ không sao hết." Nhan Tra Tán trả lời.

Mọi người gật đầu.

Nhan Tra Tán nhìn mọi người chung quanh, chấp tay nói: "Bốn vị ngày mai sẽ rất vất vả.”

“Đây là chức trách của thuộc hạ." Triển Chiêu, Kim Kiên ôm quyền đáp.

"Cứ trông cậy vào Bạch Ngũ gia ta." Bạch Ngọc Đường cười khà khà.

"Không thành vấn đề." Ngải Hồ vỗ ngực.

Mọi người bàn bạc ổn thỏa liền hướng Nhan Tra Tán cáo từ, quay trở về phòng nghỉ.

Đợi mọi người rời đi hết, Nhan Tra Tán quay trở lại ngồi trước bàn dài, lại đem án liên hoàn lừa gạt nhà giàu lật giở từng trang xem xét, đứng dậy mở cửa sổ, giương mắt nhìn lên bầu trời đêm trăng sáng, dường như đang hỏi, lại giống như đang làm bầm: "Rõ ràng mọi chuyện tiến triển khá thuận lợi, nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy kè sách có gì đó không ổn..."

Làn khói mơ hồ trong sương thu, trời xanh trong vắt không gợn mây Lá phong rơi rụng như mưa tuyết, vi vu sương trắng bọc rùng cây.

Cách trấn Quảng An khoảng ba dặm có hai trái núi, trong đó có một sơn cốc tên là Xảo Lâm Cốc. Trong cốc có cả một rừng phong trùng điệp, cảnh sắc tuyệt đẹp, mỗi khi trời vào thu là lá phong đỏ đẹp hơn cả hoa mùa xuân, lá rụng như mưa rơi, đẹp không sao tả xiết. Quả thật là thánh địa cho những đôi lứa hẹn hò.

Vừa qua giờ Ty, trong Xảo Lâm Cốc xuất hiện bốn vị nam nữ, hai người đi trước, một người công tử áo trắng dung mạo tuấn mỹ, một người là tiểu thư là giàu ôn nhu xinh đẹp; hai người phía sau, theo thứ tự chia nhau đi theo từng người là gã sai vặt và nha hoàn. Đó chính là Bạch Ngọc Đường, Ngải Hồ cùng với hai người chủ tớ Mạnh Thu Lan.

"Vân công tử, người xem rừng phong cảnh đẹp như tranh vẽ, Thu Lan bất tài, chỉ có thể nghĩ ra hai câu thơ, kính mời Vân công tử bình phẩm." Mạnh Thu Lan ánh mắt gợi tình nhìn công tử tuấn mỹ trước mặt, giọng nói như chim oanh hót.

"Vân mỗ xin chăm chú lắng nghe." Bạch Ngọc Đường sắm vai Vân công tử phe phẩy chiết phiến, cười phong lưu.

"Đình xa tọa ái phong lâm viễn, sương điệp hồng vu nhị nguyệt hoa (Dừng xe sau rừng phong yêu thích, sương lá đỏ như hoa tháng hai)." Mạnh Thu Lan cúi đầu nói.

"Phụt!" Một âm thanh kì quái vang lên.

Mạnh Thu Lan đột nhiên ngẩng đầu nhìn chung quanh, cả kinh nói: "Âm thanh gì vậy?"

"Khụ, sợ là mèo hoang lớn lên trong không gian núi rừng như thế này nên không biết cái gọi là văn thơ, mới kêu loạn một tiếng như vậy!" Bạch Ngọc Đường dùng chuôi quạt che khuất khóe miệng đang run rẩy, vội ho một tiếng cho qua.

"Mèo hoang?" Mạnh Thu Lan con mắt tròn to: "Mèo hoang kêu như vậy ư?"

"Khụ, có vẻ như nó là một con mèo hoang quái dị." Khóe mắt Bạch Ngọc Đường hăng lia qua phía rừng bụi rậm phía sau, chuyển đề tài nói: "Hai câu thơ vừa rồi của Mạnh tiểu thư rất hay, rất hợp tình hợp cảnh, Vân mỗ trong lúc rảnh rỗi đã hoàn tất hai câu thơ, kính mời Mạnh tiểu thư thưởng thức." Nói xong liền dừng bước chân, mở chiết phiến ra, khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra giữa rừng lá trong ánh nắng rực rỡ: "Nhất trọng sơn, lưỡng trọng sơn, sơn viễn thiên cao yên thủy hàn, tương tư phong điệp đan. Cúc hoa khai, cúc hoa tàn, tắc nhận cao phi nhân vị hoàn, nhất liêm phong nguyệt nhàn." (Một lớp núi, hai lớp núi, núi cách trời cao bằng khói sông hàn, nổi tương tư đỏ màu lá phong. Hoa cúc nở, hoa cúc tàn, đàn nhận bay cao khi người không còn, một mảnh cảnh sắc tập quen)* "Là lí sau chủ lí đục đích..." (trường tương tư - chú thích của Mặc Tâm) Bạch Ngọc Đường xoay người, hoa đào trong mắt không ngừng lưu chuyển, bình tĩnh nhìn Mạnh Thu Lan, dịu dàng như nước: "Mặc dù mấy câu thơ này của Vân mỗ là chỉ cảnh vật có chút thể lương, nhưng ý thơ ẩn trong đó, quả đúng là tâm tình Vân mỗ lúc này."

"Tương tư lâu dài..." Mạnh Thu Lan giương mắt, ánh mắt đưa tình nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường xoay người lại, trong mắt hiện ra tình ý nồng đậm.

"Phụt!" (Ry: thật muốn sửa nó thành chữ ọe :v nhưng thôi, phải tôn trọng nguyên tác ==) Rừng bụi rậm phía sau lại truyền đến một âm thanh quái dị.

Biểu tình của Mạnh Thu Lan cùng Bạch Ngọc Đường lập tức cứng ngắt.

"Vân công tử, e là không phải mèo hoang rồi---" Mạnh Thu Lan vẻ mặt sợ hãi nhìn Bạch Ngọc Đường.

"Này!" Bạch Ngọc Đường trừng mắt với Ngải Hồ: "Đi xem đi!"

"Tiểu nhân không nghe thấy gì hết." Ngải Hồ trưng ra bộ mặt thật thà chất phác.

Khóe mắt Bạch Ngọc Đường khẽ kéo, mũi chân hếch lên một viên sỏi, tiện chân đá luôn vào khu vực bụi rậm tùm lum: "Chắc chắn là tên mèo thối không hiểu phong tình kia rồi, hành động như vậy thật đáng giận." Viên sỏi kia "vèo" một tiếng bay vào bụi cỏ, đợi một lúc lâu nhưng ngay cả tiếng rơi xuống đất cũng không có.

Ngược lại từ trong rừng cây đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh không lớn không nhỏ, thổi thẳng về phía mọi người khiến tất cả đều rét run.

"Hắt xì!" Mạnh Thu Lan bất giác hắt xì một tiếng.

"Hừ!" Bạch Ngọc Đường hung tợn trừng mắt liếc bụi rậm một cái, xoay người về phía Mạnh Thu Lan hào phóng cười nói: "Mạnh tiểu thư, Vân mờ thấy phía trước có một cái đình nghỉ chân, chi bằng chúng ta đến đó nghỉ ngơi một lát?"

"Được." Mạnh Thu Lan liên tục gật đầu.

Hai người sánh vai bước đi, nha hoàn kia rừng mình một cái rồi vội vàng đuổi theo, đứng lại sau cùng là Ngải Hồ còn quay đầu lại xem xét khu vực bụi rậm một chút, nhếch miệng cười khà khà rồi mới đuổi theo sau.

Bốn người đi nhanh như gió, chẳng bao lâu đã đi xa mấy trượng.

Mà ngay chỗ bụi rậm vừa bị Bạch Ngọc Đường đá viên sỏi vào, đột nhiên ló ra một cái đầu tròn tròn, cổ đại dính lung tung, tóc tai bù xù, một đôi mắt nhỏ tỏa sáng lấp lánh.

"Kim Kiên---" Một tiếng thờ dài truyền đến từ phía sau, quay lại đã thấy Triển Chiêu áo lam bước ra từ chỗ mấy cái cây, ánh mắt nhìn Kim Kiên lộ vẻ bất đắc dĩ, thả viên sỏi đang nắm trong tay xuống đất, chính là viên sỏi mà Bạch Ngọc Đường đá khi nãy.

"Khụ, Triển đại nhân, thuộc hạ nghe Mạnh tiểu thư cùng Bạch Ngũ gia ngâm thơ hay quá, trong lòng cảm phục, nhất thời không nhịn được mà tán thưởng hai tiếng..." Kim Kiên cười gượng, trong lòng lại thầm nghĩ: Chậc chậc, mấy lời vừa rồi của chuột bạch cùng Mạnh Thu Lan hoàn toàn có thể giành được danh hiệu lời thoại thương tâm nhất, từng lời từng chữ quả đúng là làm người ta đau xót nha! "Triển đại nhân, đám người Bạch Ngũ gia đi xa quá rồi, chúng ta nên mau chóng đuổi theo thôi." Kim Kiên trưng ra bộ dạng nóng lòng muốn đi xem trò vui.

"Được." Triển Chiêu gật đầu.

Mắt nhỏ của Kim Kiên liền sáng ngời, khom lưng đúng tư thế của kẻ rình trộm, chuẩn bị bước thấp bước cao chạy đi thì đột nhiên, hơi thở thoang thoang mùi cỏ xanh bất ngờ đến sát gần. Kim Kiên cảm thấy eo bị siết chặt, cảnh vật trước mắt lướt qua cực nhanh, hóa ra bản thân đang bị vị Ngự tiền hộ vệ ôm vào trong ngực, đập lá cây lao đi vun vút.

Ôi chao? Không phải, cái đó, như này thì sao báo cáo...

Kim Kiên còn chưa kịp hồi phục lại tinh thần, Triển Chiêu đã đáp xuống cành một cây phong, mà ở phía dưới, chính là đình nghỉ chân nơi bốn người Bạch Ngọc Đường ngồi lại.

Nhưng Kim Kiên không còn rảnh rỗi để bận tâm Bạch Ngọc Đường đang khoe khoang phong tình, câu hồn đoạt phách Mạnh Thu Lan như thế nào nữa, giờ phút này, toàn bộ lực chú ý đều đặt hết lên người ở đằng sau.

Hơi thở ấm áp phả lên cổ, cứ từng chút từng chút trêu chọc dây thần kinh mẫn cảm sau tai Kim Kiên, nàng cảm thấy theo mỗi động tác hô hấp của Triển Chiêu, lông tơ sau lưng cũng dựng thẳng hết lên.

"Triển, Triển Triển đại nhân..." Kim Kiên cố gắng điều chỉnh lại giọng nói khô khốc như đất cao nguyên không mưa ba tháng trời, mấy chữ cuối gần như bị mất tiếng.

"Đừng động, cây này cành không chắc." Giọng nói trầm ôn của Triển Chiêu vang bên tai Kim Kiên.

Toàn thân Kim Kiên cứng ngắc, mắt nhỏ liền chuyển đến cành cây dưới móng.

Quả nhiên, mắt nhỏ trượt xuống dưới, rõ ràng là cây không đủ chất dinh dưỡng, bây giờ gánh thêm cân nặng của hai người đã bắt đầu biểu tình bằng mấy tiếng "rắc rắc". Mắt nhỏ chậm rãi di động, nhìn một vòng xung quanh.

Này này, rõ ràng cách chỗ này không đến nửa trượng có một cây phong tán rộng cành to vô cùng phù hợp, tại sao Tiểu Miêu đại nhân lại chọn cái cây suy dinh dưỡng này chứ! "Triển, Triển đại nhân, hay là chúng ta đổi cây..."

"Chỗ này gần với đình nghỉ chân nhất, thuận tiện dò xét hơn." Triển Chiêu đưa ra lí do cực kì hợp tình hợp lý.

"..." Lúc này đối mặt với sự nghiêm trang kia còn có cảm giác bị lừa gạt là sao?! Một giọt mồ hôi lạnh theo chớp mũi Kim Kiên rơi xuống.

Trong lúc Kim Kiên đối mặt với hai phía lửa băng, trong đình nghỉ chân, Bạch Ngọc Đường cùng Mạnh Thu Lan đã bắt đầu trình diễn tiết mục chàng nàng cứ quyến luyến nhau không muốn rời do Quỳnh Dao tài trợ.

"Mạnh tiểu thư, thật không dám giấu diếm, Vân mỗ đã hoàn thành xong việc ở trấn Quảng An, không đến bảy ngày nữa sẽ phải lên đường đi về phía tây Hàng Châu." Ánh mắt Bạch Ngọc Đường yếu ớt nhìn Mạnh Thu Lan, giọng nói lộ rõ đau buồn.

"A?!" Về mặt Mạnh Thu Lan kinh ngạc, cầm khăn lụa che miệng, mắt hạnh ầng chứa nước mắt trong suốt: "Vân công tử đi.... Không biết bao giờ lại có thể cùng Thu Lan ngắm cảnh ngâm thơ?"

"Vân mỗ--" Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, lắc đầu đáp: "Lần này trở về, sợ là sẽ không còn cơ hội gặp gỡ với Mạnh tiểu thư."

"Sao, vì sao?"

"Hôm trước phụ thân ta đã gửi thư nói rằng đợi sau khi Vân mỗ trở về, Vân mỗ sẽ phải thành thân với một cô nương môn đăng hộ đối..." Mạnh Thu Lan thình lình trợn to mắt, hai giọt lệ trong suốt lăn xuống theo đôi má đào, cúi đầu nức nở: "Vậ, vậy Thu Lan xin chúc mừng cho Vân công tử!"

"Nhưng Vân mỗ không muốn kết hôn với một nữ nhân xa lạ!" Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cao giọng, mắt hoa đào chật chứa tâm tư, bảy phần là tình cảm sâu sắc, ba phần là kiên định: "Lần này đến trấn Quảng An, Vân mỗ đã xác định được người sẽ làm bạn cả đời với mình!" Mạnh Thu Lan chậm rãi ngẩng đầu, trong tròng mắt lấp lánh ánh nước, đôi bàn tay mềm mại siết chặt lấy khăn lụa.

"Thu Lan..." Bạch Ngọc Đường thay đổi xưng hô, khuôn mặt tiến gần Mạnh Thu Lan thêm một chút: "Nàng có nguyện ý gả cho Vân mỗ không?" Gương mặt thanh tú của Mạnh Thu Lan lập tức đỏ bừng, mắt không ngừng dâng lệ, rất xinh đẹp.

"Hôn nhân đại sự phải theo lệnh phụ mẫu, lời ước hẹn như vậy, Thu Lan không dám tự mình..."

"Chỉ cần nàng gật đầu, ngày mai Vân mỗ sẽ đi Mạnh phủ cầu hôn!" Thân sắc Bạch Ngọc Đường nhuộm đầy tình ý chân thành: "Vân mỗ chỉ muốn biết lòng của Thu Lan thôi!" Mạnh Thu Lan nở ý cười ngọt ngào, cúi đầu ngượng ngùng nói: "Lòng của Thu Lan luôn hướng về Vân lang, đến chết cũng không thay đổi, nguyện cùng Vân lang sống chết bên nhau..." Bạch Ngọc Đường rất chuyên nghiệp trưng ra biểu tình mừng rỡ.

"Thu Lan~~."

"Vân lang~~." Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình ý tuôn trào, dịu dàng thấm thiết, chỉ thấy nha hoàn đứng một bên đang lạng lẽ lau đi nước mắt xúc động, còn sai vặt Ngải Hồ đã sớm trốn ra ngoài liều mạng bịt mồm để không phun hết cơm đêm hôm qua ra.

Màn diễn tình yêu nồng cháy của hai người nọ cuối cùng cũng chiếm được sự chú ý của hai người trên cây kia. Kim Kiên nhìn đôi tài tử giai nhân bên trong đình mà chỉ cảm thấy từ khước miệng đến da mặt rồi xuống dạ dày, túi mật, lá gan cho đến lá lách, cộng thêm lông tơ sau lưng cứ theo tần suất sáu lần một giây run rẩy kịch liệt.

Ôi lạy chúa Jesus, cái lời thoại buồn nôn như vậy mà chuột bạch có thể mặt không đổi sắc, lòng không hổ thẹn nói ra một cách trơn tru, lại còn phối hợp với biểu tình rồi động tác, ánh mắt vô cùng chuyên nghiệp, quả đúng là phong thái của siêu sao! Trong lòng Kim Kiên không ngừng khen ngợi, miệng lại không tự giác phun ra mấy chữ: "Bạch Ngũ gia..."

"Có vẻ như Kim giáo úy rất lo lắng cho Bạch huynh?" Người phía sau đột nhiên âm trầm thốt ra một câu.

Kim Kiên cảm thấy hàn khí nhè nhẹ lại triền miên quán quanh thân, không khỏi rùng mình một cái.

Hiện tại! Lúc này! Nơi đây! Ta dám chắc là Tiểu Miêu thấy ta nhiều ngày liền nhìn chuột bạch chăm chú nên lật đổ bình dấm chua! Chết rồi, nếu chuyện này phát triển thêm nữa thì ta có trăm cái miệng cũng không nói được.

Kiên quyết! Cắt hết! Ta phải bóp chết hiểu lầm từ trong nôi, hôm nay nhất định phải nói rõ với Tiểu Miêu rằng ta đối với chuột bạch là quan hệ bạn bè trong sáng, ta tuyệt đối không bao giờ có ý đồ bất chính gì đối với chuột bạch, tuyệt đối không cùng Tiểu Miêu tranh đoạt tâm tư chuột bạch! Nghĩ vậy, Kim Kiên quyết định, hạ quyết tâm, đột nhiên quay đầu lại, mắt nhỏ trừng lớn, nhưng trong nháy mắt nhìn đến người phía sau, tâm can đầy bụng thật lòng muốn thổ lộ đều biến thành cái rắm (chuyện vớ vẩn), tan thành mây khói...

Ánh nắng ấm áp xuyên qua tán lá đỏ chiếu vào khuôn mặt tuần dật của Triển Chiêu, khiến cho mày kiếm thoải mái giãn ra, làn da trơn bóng như ngọc, bộ mi dài cong vút như được phủ thêm một tầng ánh vàng rực rỡ, run run câu người, con ngươi đen như mực, trong suốt tĩnh lặng, môi mỏng trơn bóng lấp lánh ánh sáng hơi mím lại.

Ưc! Kim Kiên nghe được âm thanh nuốt nước miếng của chính mình vang dội có chút khác thường.

"Kim Kiên." Triển Chiêu bình tĩnh nhìn người trước mắt: "Người muốn nói cái gì?"

"Thuộc hạ..." Kim Kiên cảm giác đầu mình giống như một nồi chứa đầy hồ dĩnh đậm đặc đang bị khuấy lên, tiếng nói gấp gáp, miệng lưỡi khô khốc, không tự giác liếm môi, lẩm bẩm nói: "Triển đại nhân, ngài sẽ không phải là đang ghen..." Con ngươi đen trong suốt nhìn thoáng qua động tác

của Kim Kiên, chợt đục ngầu, sâu không thấy đáy, hô hấp đột nhiên nóng bỏng thêm ba phần.

"Ghen..." Giọng nói trong trẻo trở nên khàn khàn, khe khẽ cất lên: "Triển mỗ... Chưa từng ghen..." Từng câu từng chữ giống như nói mê, hô hấp thoang thoảng hương cỏ xanh càng thêm sát gần Kim Kiên.

Kim Kiên ngây ngẩn nhìn khuôn mặt tuần tú càng lúc càng áp sát, ánh mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm vào đôi môi mỏng tron bóng, trong đầu nổ ầm ầm mấy tiếng, xen lẫn âm thanh nho nhỏ của ác quỷ đang không ngừng nỉ non: Thật muốn hôn một cái... (nguyên văn: Thật muốn cắn một ngụm :]]]]) "Rắc!" Một tiếng vang nhỏ bé đánh tan bầu không khí kiêu diễm.

Con ngươi đen của Triển Chiêu chợt lóe, khôi phục sự trong veo, đột nhiên dựng thẳng người, kiên quyết nhắm chặt hai mắt.

Hai đấm siết chặt, khớp tay kêu "rắc" một tiếng, giống hệt như âm thanh lúc nãy.

"Khụ, Kim Kiên, vừa rồi, Triển mỗ muốn nghe rõ hơn lời của Bạch huynh nên...." Triển Chiêu cố chấp đờ xuống suy nghĩ không đúng lúc kia, đôi tai mèo ửng đỏ, ánh mắt bay đi, cố gắng giải thích.

Nhưng nói xong một lúc lâu cũng không thấy lời hòa theo ngày thường của người nào đó.

"Kim Kiên?" Triển Chiêu lúc này mới nhận ra điều bất thường, con ngươi đen láy dờ về phía vị giáo úy kia.

Nhưng vừa nhìn thấy lại càng giật mình.

Chỉ thấy mắt nhỏ của Kim Kiên tròn tròn, ánh nhìn rời rạc, sắc mặt tái nhợt giống như vừa bị cái gì đó làm khiếp sợ.

"Kim Kiên!" Triển Chiêu thấp giọng gọi, mạnh mẽ bắt lấy cổ tay Kim Kiên, lo lắng hỏi: "Người sao vậy?!"

"A?A!" Kim Kiên đột nhiên hoàn hồn, mắt nhỏ liếc qua Triển Chiêu một cái lại bối rối nhìn đi chỗ khác, tiếng nói run run: "Không có gì, thuộc hạ vẫn ổn." Ngừng một chút, lại quay đầu nhìn xuống đình nghi chân: "Đám người Bạch Ngũ gia đi từ lúc nào vậy? Triển đại nhân, chúng ta mau đuổi theo thôi!" Nói xong liền rút cổ tay ra khỏi tay Triển Chiêu, vận dụng khinh công sút sọc nhảy xuống dưới tán cây, chạy đi nhanh như chớp.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua lòng bàn tay trống rỗng của mình, than nhẹ một hơi, phóng người đuổi theo.

Kết quả sau đó là Triển Chiêu cứ tiếp cận Kim Kiên thì thật hay làm sao, Kim Kiên giống như gặp đại địch, vội vàng vọt ra thật xa.

Hậu quả của việc đó là lông mày Triển Chiêu nhíu lại càng lúc càng chặt, hàn khí quang người càng lúc càng tăng, báo hại Mạnh tiểu thư, nha hoàn cùng Ngải Hồ cứ hắt xì không ngừng, Bạch Ngọc Đường mấy lần nóng nảy suýt chút nữa làm hỏng việc. Cuối cùng cũng kết thúc lần dạo chơi ngắm cảnh này.

*Câu thơ thứ nhất của Bạch Ngọc Đường là chỉ tình yêu cách trở, tương tư nhiều năm, lấy hình ảnh giữa núi và trời bị ngăn cách với nhau. Câu thứ hai ý chỉ tình yêu còn lại khi kẻ đi người ở (hoặc kẻ còn người mất), lấy hình ảnh đàn nhạn vẫn bay cao mà người thì không còn đó để ngắm nhìn (cảnh còn người mất), sáu chữ cuối "một mảnh cảnh sắc tập quen", chữ cảnh sắc ở đây là "phong nguyệt" còn có ý nghĩa là tình yêu nam nữ => người mất rồi, cảnh sắc hay tình yêu cũng dần phải quen với sự mất mát đó.

Hồi 4: Khâm sai hiến kế khuyên Ngự Miêu, công thành bắt tặc biến động trời

Khi đèn hoa vừa sáng, trong lầu trên cùng của khách điếm Phúc Thụy, sau khi nghe xong báo cáo công tác cả một ngày của Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán theo lệ thường bắt đầu tiến hành công tác tổng kết rồi sắp xếp nhiệm vụ cho bước tiếp theo.

"Nói như vậy nghĩa là Bạch huynh dự định ngày mai sẽ đến gặp Mạnh lão gia để làm rõ ý kết thân?"

"Đúng vậy." Bạch Ngọc Đường nghiêm mặt đáp.

"Tốt lắm." Nhan Tra Tán gật đầu, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại nói: "Nhan mỗ phỏng đoán rằng, đợi Bạch huynh cầu hôn xong, cha con họ Mạnh chắc chắn sẽ phát sinh động thái, Bạch huynh phải đối đáp cẩn thận." Về mặt mọi người đều trầm xuống, gật đầu.

"Mấy ngày tới lại phiền Bạch huynh cùng Ngải tiểu huynh đệ giao thiệp với cha con họ Mạnh kia nhiều hơn nữa." Nhan Tra Tán nói với Bạch Ngọc Đường cùng Ngải Hồ.

"Đại nhân yên tâm!" Bạch Ngọc Đường cười nhẹ.

"Ngải Hồ sẽ dốc hết sức!" Về mặt Ngải Hồ nghiêm nghị.

Nhan Tra Tán gật đầu, nói thêm: "Nhan mỗ đã ra lệnh cho quan huyện vùng này phối hợp, bất cứ khi nào cũng sẽ nghe theo chỉ thị của Nhan mỗ mà hành động." Lại quay đầu về phía Triển Chiêu và Kim Kiên: "Sắp tới sợ là Triển hộ vệ và Kim giáo úy còn phải vất vả nhiều, đợi kế hoạch vây tiền Vân công tử của cha con họ Mạnh kia thành công, hai người các người hãy ngày đêm theo dõi trên dưới Mạnh phủ, đề phòng bọn chúng lại lạng lẽ chuồn mất. Nếu cha con họ Mạnh có biểu hiện muốn bỏ trốn thì lập tức hồi báo lại, ta sẽ lệnh cho sai dịch của quan huyện hành động, nhất định bắt được bọn chúng!"

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Triển Chiêu ôm quyền đáp lại.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, trong phòng liền nảy sinh một khoảng yên lặng. Lúc này mọi người mới nhận ra có người bất thường.

Hình như, hơi quá im lặng...

Người kia có vẻ như từ đầu đến cuối đều không nói một tiếng....

Ánh mắt mọi người đồng thời dời về cái vị lục phẩm giáo úy bình thường lắm chuyện nhất, to mồm nhất, nhưng từ lúc trở về cùng Triển Chiêu liền mang bộ mặt ngây ngây ngô ngô cứ như người mất hồn.

Nhưng chỉ thấy Kim Kiên trơ trọi đứng trong xó như hồn ma, hai mắt trống rỗng, vẻ mặt hoảng hốt, thân hình gầy yếu trong đêm thu gió lạnh dường như có chút run rẩy, nhìn qua khiến người ta xót xa.

Vẻ mặt Nhan Tra Tán nghi hoặc nhìn Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhướn mày cũng nhìn Triển Chiêu, Vũ Mặc sắc mặt nặng nề lại nhìn Triển Chiêu, Ngải Hồ gãi đầu cũng lại theo mọi người nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu cảm thấy da đầu tê dại, tiến lên từng bước, khẽ gọi: "Kim giáo úy?" Không ngờ tiếng gọi khẽ ấy vào tai Kim Kiên lại như sấm nổ, khiến tâm trí Kim Kiên "Bùm" một tiếng bay lên cao ba thước. Quay đầu lại thấy khoảng cách từ Triển Chiêu đến chỗ mình chỉ còn hai bước, sắc mặt lập tức trắng bệch, dưới chân như lắp động cơ nhanh chóng bịch bịch lui thẳng đến cửa, mở to đôi mắt nhỏ hồng hồng, hoảng sợ nhìn vị đỏi đao hộ vệ.

Biểu tình như thế kia, thần sắc như thế kia, phản ứng như thế kia, nhìn kiểu gì cũng giống con thỏ nhỏ đang kinh hãi.

Một mảng tĩnh lặng.

Nhan Tra Tán vẻ mặt kinh ngạc, Ngải Hồ tròn tròn hai mắt, Vũ Mặc hơi nhú mày, Bạch Ngọc Đường cau mày, từ từ liếc nhìn Triển Chiêu sắc mặt u ám, cười nhạt một tiếng: "Ta hỏi này Tiểu Miêu, ngươi làm gì Tiểu Kim Tử vậy? Ngươi xem Tiểu Kim Tử sợ tới mức---" Khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu nổi lên gió lốc cấp mười, cả người âm u sầm rền. "Thuộc hạ, thuộc hạ xin về nghỉ trước..." Tại trung tâm gió xoáy, vị lục phẩm giáo úy liền tung ra một câu kết thúc, rũ bỏ trách nhiệm, chạy đi nhanh như chớp.

Bỏ lại mọi người trong phòng mắt to mắt nhỏ lườm nhau.

"Nhan đại nhân, thuộc hạ xin cáo lui trước." Triển Chiêu thẳng lưng, cứng rắn đẩy cửa bước ra.

"Thật thú vị." Bạch Ngọc Đường đứng dậy phe phẩy chiết phiến: "Trông bộ dạng của Tiểu Kim Tử kìa, không biết con mèo thối kia đã làm gì khiến Tiểu Kim Tử sợ đến vậy?"

"Tại hạ thấy rằng Kim huynh gan to hơn người, có thứ gì dọa được huynh ấy sao?" Ngải Hồ đối với Kim Kiên rõ ràng có một sự sùng bái mù quáng.

"Này..." Mắt hoa đào nheo lại, cũng không nói được gì.

Nhan Tra Tán mở to mắt nhìn theo hướng hai người Triển, Kim vừa rời đi một lúc lâu, nâng tay bóp ấn đường (chỗ giữa 2 lông mày, hay còn gọi là mi tâm), thấp giọng lầm bầm: "Triển huynh, Kim huynh... Chẳng lẽ... Ai..." Chỉ có Vũ Mặc là còn bộ mặt điềm tĩnh, liếc mắt nhìn đủ loại sắc thái trên mặt mọi người trong phòng một cái, tiếp tục giữ bộ mặt bình tĩnh cứng nhắc làm phong nền.

Mấy ngày sau đó, mọi chuyện tiến triển vô cùng thuận lợi.

Sáng sớm hôm sau ngày đi ngắm cảnh ở Xảo Lâm Cốc, Bạch Ngọc Đường liền mang theo Ngải Hồ đến Mạnh phủ gặp lão gia Mạnh Hoa Thu

cầu hôn, đôi bên tiến hành gặp gỡ nhau ở đại sảnh. Chuyện hôn sự của Mạnh Thu Lan được mang ra bàn luận vô cùng nhiệt tình và thành công đạt được nhận thức chung, thống nhất rằng Vân công tử sẽ trở về nhà thừa lại với song thân, sau đó sẽ chính thức tiến hành hôn lễ. Việc hai nhà Vân Mạnh trở thành thông gia là chuyện đương nhiên, không nghi ngờ gì nữa, đôi bên cứ mặc sức tưởng tượng về tương lai tươi đẹp ngày sau. Lần gặp gỡ này kết thúc trong bầu không khí hữu nghị hài hòa, vô cùng viên mãn.

Ba ngày sau, cha con họ Mạnh ở hoa viên sau nhà mở yến tiệc mời Vân công tử, trong bữa tiệc ghen ngào rơi lệ nói về chuyện buôn bán tơ lụa của Mạnh gia gặp khó khăn, khẩn thiết xin Vân công tử tài trợ một vạn lượng bạc làm vốn quay vòng. Vân công tử suy tư một lúc, lấy tiêu chí "Mạnh Vân hai nhà là một", rất thoải mái đáp ứng thỉnh cầu của Mạnh gia, nhân tiện diễn cho người khác xem hành động hết lòng vì tình yêu của mình, nhưng cuối cùng vẫn không quên nhắc nhở Mạnh lão gia viết giấy vay nợ, đồng thời ghi rõ ngày trả cùng với tiền lãi.

Hành động cẩn thận như vậy ngược lại càng khiến cha con họ Mạnh thêm tin tưởng, năm ngày sau, Vân công tử nhận được ngân phiếu cùng với tiền lãi, đồng thời cha con họ Mạnh lại đưa ra kế hoạch mở rộng thị trường buôn bán, đặc biệt mời Vân công tử tham gia đầu tư.

Mạnh Thu Lan nhiều lần trắng trợn sử dụng mỹ nhân kế để mê hoặc, Mạnh lão gia cũng mồm mép dẻo quẹo miêu tả với Vân công tử tương lai tốt đẹp của bản kế hoạch, cuối cùng cũng thành công mời Vân công tử đầu tư một vạn năm nghìn lượng bạc trắng. Để làm rõ ràng quan hệ đầu tư, Mạnh lão gia còn tự tay viết một văn kiện về việc chung vốn, hai bên cùng kí tên chấp thuận, thậm chí để tỏ lòng thành, lợi nhuận kiếm được hai nhà Vân Mạnh sẽ chia đôi.

Văn kiện đó Nhan Tra Tán xem từ đầu đến cuối xác nhận rằng vô cùng hợp lí, khiến mọi người kinh ngạc.

Ngay từ lần đầu Mạnh gia vay tiền của Vân công tử, mọi người đã theo chỉ thị của Nhan Tra Tán, Bạch Ngọc Đường sắm vai Vân công tử trông coi vào ban ngày, Vũ Mặc cùng Ngải Hồ phụ trách nửa đêm đầu, Triển Chiêu cùng Kim Kiên phụ trách nửa đêm sau đến rạng sáng. Sắp xếp lịch ba nhóm luân phiên nhau như vậy, Mạnh gia quả thực được giám sát chặt chẽ suốt mười hai canh giờ.

Chỉ là, lại gặp một cái khó khăn không lớn không nhỏ.

Không biết vì sao, cái vị lục phẩm giáo úy lúc nào cũng xun xoe vuốt mông ngựa người lãnh đạo trực tiếp mọi lúc mọi nơi, bây giờ bỗng nhiên thay đổi, chỉ cần đối diện với vị tứ phẩm hộ vệ nào đó là lại giống như động vật ăn cỏ bị dọa sợ, vội vàng rụt đầu giấu đuôi. Hành động đó lại có ảnh hưởng rất lớn đến tâm tình của vị tứ phẩm hộ vệ. Mới làm nhiệm vụ được hai ngày mà hơn phân nửa người hầu, nha hoàn trong Mạnh phủ cùng với Nhan đại nhân ở khách điểm đều xuất hiện triệu chứng cảm lạnh.

Nhan Tra Tán ở trong tình huống bất đắc dĩ, đành phải đổi người trực.

Đổi Ngải Hồ với Kim Kiên, Vũ Mặc sẽ cùng Kim Kiên canh chừng nửa đêm đầu, Triển Chiêu với Ngải Hồ sẽ theo dõi nửa đêm sau đến tờ mờ sáng. Lúc này vấn đề mới miễn cưỡng được giải quyết.

Bóng liễu tiếng qua kêu, đèn lồng ngổn ngang, trong tĩnh lặng che giấu một nỗi khổ tâm.

Cánh hoa tàn trong vườn, rơi rụng bậc thềm, cửa sổ phía Tây leo lét ngọn đèn dầu.

Lúc nửa đêm, trong khách điểm Phúc Thụy là một không gian tĩnh lặng, thấp thoáng vài ánh nến mỏng manh len lỏi qua khung cửa ra ngoài, chiếu lên khóm cây ngô đồng vắng lặng, lá thu rơi lác đác.

Nhan Tra Tán khép lại án thư, chớp chớp đôi mắt mệt mỏi, đứng dậy đi ra bên ngoài, hít sâu một hơi, cảm nhận khí lạnh nhẹ nhẹ lấp đầy lồng ngực, sự sốt ruột suốt mấy ngày qua cũng vơi đi vài phần.

Dưới chân tiếng lá rụng xào xạc, càng tăng thêm sự yên ắng của bóng đêm.

Đột nhiên, một tiếng động giống như tiếng thở dài truyền đến từ đằng sau.

Nhan Tra Tán dừng bước, giương mắt nhìn ra xa.

Cuối tháng trăng tàn nhọt nhạt, ánh trăng lạnh lẽo vô ngần, bóng áo lam lặng lẽ đứng tựa gốc cây, thân hình ngay thẳng mang vẻ yếu ớt cô tịch, gió đêm bất chợt nổi lên, cuốn theo từng sợi tóc đen nhánh hỗn độn, càng thêm hiu quạnh.

"Triển hộ vệ?" Giọng điệu Nhan Tra Tán có chút mơ hồ.

Bóng áo lam như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, đột nhiên run lên, quay lại hướng Nhan Tra Tán ôm quyền: "Nhan đại nhân." Giọng nói điềm tĩnh thường ngày, cứ như thể bóng dáng cô liêu vừa rồi là do Nhan Tra Tán hoa mắt nhìn nhầm.

Nhan Tra Tán nhìn vị hộ vệ áo lam trước sau như một, luôn liêm khiết chính trực, thở nhẹ một hơi nói: "Nửa canh giờ nữa Triển hộ vệ còn phải đi Mạnh phủ giám sát, đáng lẽ bây giờ phải nghỉ ngơi ở trong phòng, có sao lại---" Nhan Tra Tán nhìn xung quanh: "Thường ánh trăng tàn, đón gió thu buồn?" Vẻ mặt Triển Chiêu cứng đờ: "Nhan đại nhân đang cười thuộc hạ sao? Chức trách của Triển mỗi hiện giờ là phá đại án khi trá (lừa đảo), sao có tâm tư ngắm trăng được."

“Ăn tất nhiên phải phá nhưng sức khỏe vẫn là quan trọng hơn...” Nhan Tra Tán lại thở dài một hơi: "Nhan mỗ biết Triển huynh đã nhiều đêm không ngủ, chẳng hay là có tâm sự?" Triển Chiêu cúi đầu, ôm quyền: "Khiến đại nhân lo lắng, Triển Chiêu thật có lỗi." Lời nói cực kì kính cẩn, nhưng dường như không có ý định tâm sự với Nhan Tra Tán.

Nhan Tra Tán đỡ trán, lần đầu tiên cảm thấy Triển Chiêu ngay thẳng cứng nhắc lúc này thật khiến người khác phải đau đầu, ngẫm nghĩ một hồi, đành phải tự mình mở chủ đề.

"Đã nhiều ngày rồi, có vẻ như Kim giáo úy..." Nhan Tra Tán liếc mắt, quan sát vẻ mặt của Triển Chiêu: "Vẫn còn hoảng sợ..." Vẻ mặt Triển Chiêu không đổi, nhưng con ngươi đen láy lại xẹt qua một tia đau khổ.

Nhan Tra Tán liền hiểu rõ, day day thái dương, thông thả nói: "Triển huynh, thuở nhỏ Nhan mỗ gia cảnh bần hàn nhưng vì phải chăm sóc cho tiểu đệ nên có khi mấy tháng liền không có thịt để ăn..." Triển Chiêu ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Nhan Tra Tán, hiển nhiên không hiểu vì sao Nhan đại nhân chuyển đề tài, lại còn chuyển đột ngột như thế? Nhan Tra Tán vờ như không phát hiện, vẫn tiếp tục nói: "Nhan mỗ là thư sinh, tất nhiên không thể lên núi săn thú được, nhưng Tiểu Dật lại hay khóc đòi ăn thịt, hết cách, Nhan mỗ đành phải nghĩ ra một biện pháp để dụ bắt thỏ hoang." Nói đến đây, Nhan Tra Tán đột nhiên mỉm cười: "Triển huynh có biết là biện pháp gì không?" Triển Chiêu nhú mày, cúi đầu nói: "Thỉnh đại nhân soi sáng cho thuộc hạ." Ý cười của Nhan Tra Tán càng đậm: "Nhan mỗ đem rau củ còn lại trong nhà làm mồi, mang ra ruộng đặt, chúng trở thành đồ ăn cho lũ thỏ hoang. Mỗi ngày, Nhan mỗ lại dời đồng rau củ về gần nhà một trượng, khoảng mười ngày sau, mấy con thỏ hoang đã đi theo đồng đồ ăn vào trong cái lồng để ở sân, nằm gọn trong lòng bàn tay của Nhan mỗ." Triển Chiêu đột nhiên ngẩng đầu, con ngươi đen láy xẹt qua một tia sáng rực rỡ.

"Thỏ hoang vốn rất nhát gan, nếu tùy tiện bắt chúng tất nhiên sẽ khiến chúng sợ hãi mà bỏ chạy, về sau muốn bắt lại càng khó hơn. Không bằng lấy thật nhiều mồi như chúng, khiến chúng mất cảnh giác, từ từ dụ chúng vào lồng, lại kiên nhẫn chăm sóc một thời gian, sau đó chúng sẽ không thể rời đi nữa, thỏ hoang liền biến thành thỏ nhà ngoan ngoãn." Nhan Tra Tán cười nhạt tổng kết lại.

Gió lùa qua tán lá, tạo thành tiếng rì rào nho nhỏ.

Dưới ánh trăng thu lạnh lẽo, Triển Chiêu bình tĩnh nhìn Nhan Tra Tán, con người đen lạnh trong suốt lúc sáng lúc tối.

Nhan Tra Tán đột nhiên phát hiện gió lạnh hây hây sau lưng, không khỏi rung mình một cái, vội ho nhẹ một tiếng, bổ sung thêm một câu: "Sau khi Y Tiên Độc Thánh ở thôn Du Lâm lệnh cho Nhan mỗ mang bức thư tới Khai Phong phủ cũng đã nói cho Nhan mỗ biết thân phận thực sự của Kim giáo úy." Lúc nói đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "thân phận", còn trừng mắt nhìn Triển Chiêu.

Vẻ mặt Triển Chiêu trở nên sáng tỏ, cuống quýt cúi đầu tránh ánh mắt thấu suốt của Nhan Tra Tán, hai vệt đỏ đỏ trên tai lan ra.

"Triển mỗ... Đa tạ Nhan huynh chỉ dạy." Nhan Tra Tán âm thầm thở dài một hơi, cười nhẹ nhõm, xoay người trở về phòng.

Phía sau đột nhiên truyền đến câu hỏi của Triển Chiêu: "Nhan huynh, thỏ hoang sau khi bị bắt, huynh đã làm gì?"

"Tất nhiên là---" Nhan Tra Tán quay đầu lại cười nho nhã: "Ăn xong chùi mép." Một đôi tai mèo liền đỏ đến mức trong suốt.

Thực tế thì, đúng như Triển Chiêu và Nhan Tra Tán suy đoán, Kim Kiền quả đúng là bị dọa sợ. Nhưng nguyên nhân hoảng sợ lại hoàn toàn khác với suy nghĩ của hai người Triển, Nhan.

Ngày ấy, ở trong bầu không khí mờ ám màu hồng, biểu hiện của Triển Chiêu rõ ràng là có chút kì lòng không được, nhưng cái con người hiện đại mà vòng suy nghĩ còn lớn hơn cả Xích đạo của Trái Đất lại trì độn không phát hiện ra điểm dị thường của Triển Chiêu.

Khi đó, toàn bộ lực chú ý của Kim Kiên đều tập trung ở cái ý tưởng điên rồ đột nhiên hiện ra trong đầu.

Cái ý tưởng đó chính là...

Ta lại dám có suy nghĩ muốn hôn Triển Chiêu!!! Ôi lạy chúa Jesus! Đây là cái thể loại ý tưởng cực kì kinh thiên động địa, khủng bố triệt để nhaaaaa!! Càng kinh khủng hơn nữa là, về sau, mỗi khi Kim Kiên thấy con người trong suốt của Triển Chiêu đang nhìn mình thì cái ý nghĩ không thích hợp đó lại như một đóm lửa trên thảo nguyên mệnh mông --- tạo thành một đám cháy lớn! Kim Kiên chấn động, Kim Kiên hoảng sợ, Kim Kiên sàu muộn...

Tiếc rằng, loại tâm tư đồ võ không được phép kể với ai này đối với cái người miệng như đài phát thanh nào đó mà nói, thực sự là rất khổ sở! Thôi đành lựa chọn đối tượng tâm sự xung quanh mình---

Triển Chiêu--- đùa à, tư tưởng đáng khinh không thuần khiết như thế này sao có thể mang đi làm ô nhiễm tâm hồn trong sáng của Tiểu Miêu được! Bạch Ngọc Đường--- buồn cười không, người này chính là đối tượng của Triển Tiểu Miêu, nếu kể cho hắn biết đột nhiên ta có cái suy nghĩ đáng khinh không trong sáng như vậy, nhất định sẽ chém ta thành tám mảnh, đem xương nghiền thành tro luôn! Nhan Tra Tán --- không phải Kim Kiên không tin tưởng chỉ số thông minh của đồng chí Nhan thư sinh, mà là Kim Kiên cảm nhận được đồng chí Nhan cùng với Công Tôn gậy trúc đều cùng một dạng người, không nên đến gần---

Ngải Hồ --- được rồi, thật ra thì ta với hắn không thân quen cho lắm...

Vì thế, lắng nghe Kim Kiên kể lể - trọng trách vinh quang mà gian khổ này lại đặt lên người "Sẽ không lảm chuyện, sẽ không tám chuyện, tuyệt đối kín miệng": đồng chí Vũ Mặc.

Cũng vì thế mà nhân lúc đêm khuya không bóng người, xa xa trên nóc đại sảnh mờ ảo của Mạnh phủ, sau ba ngày lễ năm canh giờ chuẩn bị tinh thần, Kim Kiên quyết định không thể nín nhịn thêm được nữa, nếu không bản thân nhất định sẽ bị hội chứng táo bón, co thắt cơ tim, gan xơ cứng...

"Khụ, Vũ Mặc, cho ta hỏi người chuyện này nhé." Trên nóc nhà, Kim Kiên ngó nghiêng ghé sát bên sườn Vũ Mặc, do dự hỏi.

Vũ Mặc quay đầu, con người tối như mực vẫn không nhúc nhích nhìn Kim Kiên.

"Chính là, chuyện kia..." Kim Kiên vò đầu: "Nếu có một mỹ nhân, kiểu cười một tiếng khuynh thành cười tiếng nữa khuynh quốc, mỗi ngày đi lại trước mắt người, lại còn đối xử với người rất tốt thì liệu người có thể, có thể hay không đối với hấn nảy sinh suy nghĩ bất chính?"

"Suy nghĩ, bất chính?" Vũ Mặc nghiêng đầu.

"Đúng rồi, chính là, cái kia..." Kim Kiên đỏ mặt hỏi: "Không hay lắm, chuyện này thiếu niên không nên..." Vũ Mặc ngẫm nghĩ, con người tối đen chợt lóe: "Đè xuống?" Kim Kiên giật nảy người, tí nữa thì từ trên nóc nhà rơi xuống.

"Không đến mức như vậy!" Kim Kiên cắn răng: "Chỉ là muốn---" Mắt nhỏ nhìn bốn phía chung quanh một vòng, thấp giọng: "Hôn một chút."

"A." Vũ Mặc gạt đầu, đưa đầu đến gần Kim Kiên.

"Làm gì vậy?" Kim Kiên buồn bực hỏi. "Hôn một chút." Vũ Mặc thản nhiên nói.

Người Kim Kiên lại giật thêm phát nữa: "Này----!" Một đôi mắt to lấp lánh nước nhìn Kim Kiên, Vũ Mặc có chút không hiểu, oan ức nói: "Tỷ tỷ từng nói, Vũ Mặc là mỹ nhân, Kim Kiên muốn hôn mỹ nhân, hôn Vũ Mặc."

"....." Kim Kiên đột nhiên lại kích động có dũng khí muốn thử ăn đậu hũ.

"Không phải hôn người..." Kim Kiên xoa xoa gân xanh trên thái dương, hạ giọng nói.

"A." Vẻ mặt Vũ Mặc nhìn thoáng qua có chút cô đơn, đáng thương liếc mắt nhìn Kim Kiên một cái: "Vậy hôn ai?"

"Ặc!" Kim Kiên đờ người: "Ta muốn, muốn... Không phải, ta chỉ muốn khảo sát một chút, khảo sát thôi hiểu không? Chẳng hạn như người đó, mỗi ngày đều nhìn thấy mỹ nhân xinh đẹp như vậy, có thể hay không một ngày nào đó đột nhiên muốn---" Nói đến đây, Kim Kiên đột nhiên dừng lại.

Vũ Mặc có chút không hiểu nhìn Kim Kiên.

Nhưng chỉ thấy mắt nhỏ của Kim Kiên nhìn chăm chăm vào hư không, một lúc lâu sau mí mắt mới chậm rãi chớp hai cái, một lúc lâu nữa sắc mặt dần dần tỏa ra ánh sáng, lại sau một lúc lâu nữa mắt nhỏ cong cong, khóe miệng nhếch lên. Cuối cùng, tay đập một phát vào tấm nệm, thông suốt nói: "Ta hiểu rồi! Cái cảm giác mê gái này cũng giống như người hiện đại mê thần tượng." Mắt nhỏ của Kim Kiên tỏa sáng, bắt đầu hưng phấn tràn trề, thập giọng lâm lâm: "Nhớ ngày trước, ta năm lần bảy lượt gặp mỹ nhân, lúc nào chẳng thèm đến mức nước dãi chảy dài ba thước, đâu chỉ muốn hôn một chút, thậm chí còn muốn---- há há há... Thì ra là thế, thì ra là thế!" Vũ Mặc nhìn Kim Kiên, đôi mắt lấp lánh nước chậm rãi tròn to.

"Cho nên, ta đối với Tiểu Miêu chắc chắn là giống cái loại tình cảm sùng bái thuần khiết này!" Hai mắt Vũ Mặc chậm rãi nheo lại.

"Cho nên rất là bình thường, rất bình thường!" Kim Kiên tự mình nói rất vui vẻ, còn không ngừng gật gù.

"Tâm động, mới có thể động tình." Vũ Mặc đột nhiên nhỏ giọng nói một câu. (Tâm rung động mới có thể có ham muốn chạm vào - hai chữ động tình ở đây Vũ Mặc dùng với ý là động dục ==) Kim Kiên đang hưng phấn không ngừng vì đã tự mình tìm được nguyên do hợp lý, hiển nhiên không thể nghe thấy câu bình luận nhỏ vô cùng "Tình túy" của Vũ Mặc.

Vũ Mặc quay đầu lại, ném bốp vào mặt Kim Kiên một chữ: "Ngốc!"

"A ôi, ta còn nhiều ngày không yên lòng như vậy nữa, đúng là lo bò trắng răng!" Nói đến đây Kim Kiên còn vuốt cằm nghĩ ngợi: "Loại tình huống này xuất hiện là bởi vì ta suốt ngày đối mặt với một mỹ nhân nên mới sinh ra ảo giác, ừm--- cho nên, ta phải gặp nhiều mỹ nhân nữa, phải mở rộng tầm mắt ra một chút mới là sáng suốt!" Nói xong lại nhìn Vũ Mặc: "Vũ Mặc này, người nói xem ta có nên vào phố hoa nhiều hơn nữa để có thêm kinh nghiệm..."

"Phố hoa?!" Giọng nói lạnh như băng rất đúng lúc vang lên.

Kim Kiên lập tức run rẩy, chậm rãi quay đầu lại.

Đã thấy Triển Chiêu không tiếng động đứng trên mái hiên phía sau, từ trên cao nhìn xuống mình, bóng áo lam trắng như tuyết, tay áo bay lên, đằng sau ánh trăng uốn lượn như suối, chiếu lên tuần nhan trang nghiêm, càng hiện rõ hơn đôi mày kiếm, vài sợi tóc mai đang lát phát, mắt ánh lên tia hàn băng.

"Triển, Triển đại nhân..." Kim Kiên rụt cổ.

Thần sắc Triển Chiêu khẽ động, hàn khí đang muốn nổi lên đột nhiên dừng lại.

"Kim giáo úy, Vũ Mặc, canh giữ vát và rồi." Trong nháy mắt, Triển Chiêu đã biến lại vị tứ phẩm đoi đao hộ vệ trâm ôn giới giang.

"Không sao, thuộc hạ không vát và!" Kim Kiên đoi mặt Triển Chiêu liền trưng ra khuôn mặt tươi cười mười phần thân thiết, hướng Triển Chiêu vẫy tay, nhỏ giọng nói: "Triển đại nhân, ngài qua bên này nằm đi, đứng gió lớn như vậy cần thận cảm lạnh." Đã nhiều ngày Triển Chiêu không nhìn thấy khuôn mặt tươi cười sáng lạn đó nên nhất thời ngẩn ngơ một lúc, ngây ngốc ngồi xồm bên cạnh Kim Kiên, không khỏi có chút nghi hoặc: "Kim Kiên, người---"

"A?" Một đoi mắt nhỏ lóe lên ánh sáng thuần khiết.

Con người đen của Triển Chiêu khẽ động, thần sắc dần dần hòa hoãn lại, khẽ cười: "Thôi." Trong mắt Kim Kiên, nụ cười kia giống như nhụy hồng của cành mai vàng trên nền tuyết trắng xóa, giống như màu sắc duy nhất trong cõi đất trời lạnh giá, thâm cảm thán trong lòng: Triển đại nhân vui cười như vậy quả thực chết người nha! Đoi mặt với mỹ nhân quốc sắc thiên hương như vậy, nếu như ta không có ý nghĩ gì mới là không bình thường! Cho nên, ta rất bình thường, hoàn toàn bình thường! Vũ Mặc yên lặng nhìn lướt qua Kim Kiên, lại nhìn lướt qua Triển Chiêu, hai mắt trợn trắng, thâm nói: "Hai người, đều ngốc." Tiếc rằng hai chữ này lại bị lời nói của Ngài Hồ vang tới lần át.

"Tại hạ cuối cùng cũng đuổi kịp----" Ngài Hồ phi thân lên nóc, thở hồng hộc lau cái đầu đầy mồ hôi rồi đến bên cạnh mấy người nói: "Khinh công của Nam hiệp quả nhiên là cực đỉnh như giang hồ vẫn nói, tại hạ, tại hạ phải hết hơi chạy theo..."

"Ngài huynh." Kim Kiên mỉm cười hướng Ngài Hồ ôm quyền.

"Kim huynh." Ngài Hồ đáp lễ, liếc mắt nhìn xuống Mạnh phủ một mảng tĩnh lặng thăm dò, hỏi: "Thế nào?"

“Vẫn như cũ.” Kim Kiên buông tay: "Ngay cả một bóng ma cũng không thấy..." "Đừng lên tiếng." Triền Chiêu ngắt lời Kim Kiên, khom người nằm xuống phía trên mái ngói, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn phía Mạnh phủ.

Vẻ mặt mọi người nghiêm túc, lập tức nhẹ nhàng ả núp.

Liên nghe "Két---" một tiếng, sương phòng sâu sau Mạnh phủ mở ra một nửa, hai bóng người lén lút chui ra.

Bóng đêm tối đen, nhưng nhờ ánh trăng soi nên mọi người không khó để nhận ra hai bóng đen đó một người là ông lão đứng tuổi, một người là thiếu nữ trẻ trung, chính là cha con họ Mạnh.

Lúc này sau lưng hai người đều mang theo một gánh hành lí lớn, khễ khàng bước đi, còn rất cẩn thận nhìn trước ngó sau canh chừng, hiển nhiên là bộ dạng trốn chạy.

"Kim Kiên, nhanh đi bẩm báo với Nhan đại nhân!" Triền Chiêu thấp giọng ra lệnh.

"Vâng!" Kim Kiên vận hết khinh công phi về khách điểm báo cáo cho Nhan Tra Tấn, Nhan Tra Tấn nhanh chóng quyết định, thỉnh Kim Kiên cùng Bạch Ngọc Đường đưa thư lệnh của mình tới phủ huyện, đem quan huyện còn đang trong mộng đá ra khỏi ổ chẵn.

Quan huyện vừa nhận được thư của khâm sai, tự hiểu chuyện lớn đã xảy ra, lập tức phân một đội hai mươi bộ khoái theo hai người Kim, Bạch vội vàng đến chỗ cổng thành của trấn Quảng An.

"Thật đúng là tới sớm không bằng tới đúng lúc!" Kim Kiên nhìn thấy trước cổng thành bóng ba người xô đẩy nhau, buột miệng cảm khái.

Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng, hướng quan huyện cùng với chúng bộ khoái vung tay lên.

Trong chốc lát, hai mươi cây đuốc đồng thời được châm lên, quanh khu vực công thành liên sáng trưng. Quan huyện dẫn chúng bộ khoái xếp thành hàng chạy tới, vây quanh cha con họ Mạnh kia, không để lọt một khe hở.

Trong ánh lửa bập bùng, cha con họ Mạnh ôm nhau, bốn mắt kinh hoàng, giống như chim sợ cành cong (cái gì cũng sợ), cứ run rẩy không ngừng.

Nhưng vào lúc này, Bạch Ngọc Đường lại mùi phần hoa lệ vạn phần phong cách thông thả, khoan thai bước vào vòng vây, tuấn nhan hoa mỹ nở nụ cười lạnh đầy tà khí: "Mạnh lão gia, Mạnh tiểu thư, hai người nửa đêm ra khỏi thành là để đi thăm người thân hay là---" Mắt hoa đào bắn lộ ra tia sắc bén: "Bỏ trốn?!" Mạnh Hoa Thư cùng Mạnh Thu Lan lập tức trừng mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Ngọc Đường, nét mặt không thể tin được.

Một lúc lâu sau, Mạnh Thu Lan chậm rãi khép đôi mắt thanh tú, run giọng nói: "Cha, tiểu nữ đã nói rồi, chúng ta trốn không thoát đâu!" Mạnh lão gia giống như già đi mười tuổi, nét mặt suy sụp, lắc đầu nói: "Thôi, thôi!" Nói xong, hai người đột nhiên bịch một tiếng quỳ xuống trước mặt quan huyện, dập đầu kêu la thảm thiết: "Cầu quan lớn anh minh làm chủ cho cha con chúng taaaa!" Ôi chao?! Kim Kiên đứng núp trong góc đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân trở nên xiêu vẹo.

Đám người Bạch Ngọc Đường đứng trong trung tâm cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Hơn nữa, càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, quan huyện kia lại có thể nghiêm trang mở miệng hỏi: "Hai người các ngươi vì sao lại kêu oan?"

"Chính là hấn! Chính là tên này!" Mạnh Thu Lan đột nhiên chỉ thẳng Bạch Ngọc Đường, hai mắt đỏ thẫm, nước mắt cuồn cuộn, kêu đến mức tê tâm liệt phế: "Hấn ham muốn sắc đẹp của dân nữ, muốn chiếm được dân nữ, mang về làm thiếp, dân nữ sống chết không chịu theo hấn, hấn, hấn liền cường đoạt dân nữ!!"

“Thảo dân bắt đắ dĩ đành phải mang theo tiểu nữ chạy trốn trong đêm, nhưng cuối cùng, cuối cùng vẫn không thoát được lòng bàn tay của tên cầm thú này! Bây giờ, bây giờ chỉ có thể cầu quan lớn anh minh làm chủ cho cha con thảo dân!” Mạnh Hoa Thư mặt đầy nước mắt nước mũi ở một bên thêm mắ dặ muối.

Kim Kiên vừa trượt chân một phát.

Này, hai người nghĩ ra cái sáng kiến hay ghê! Lại nhìn Bạch Ngọc Đường, thần sắc không thay đổi, chỉ hơi nhíu nhíu mày, mắt hoa đào chuyển sang nhìn quan huyện, giọng nói hơi ngưng trọng: "Tri huyện đại nhân, còn không mau bắt hai cha con lừa đảo này về quy án?!" Quan huyện nhìn Bạch Ngọc Đường, gật gật đầu, lớn tiếng quát: "Người đâu!"

“Có thuộc hạ!” Chúng bộ khoái đồng thanh hô.

"Đem tên ác bá cường đoạt dân nữ này trói lại cho ta!"

“Tuân lệnh!!” (nguyên văn: cường lang lang!! Thực sự thì Ry chả biết nó là cái âm thanh gì nữa ==) chém bừa một câu) Liền nghe trong gió truyền đến âm thanh đáng sợ, mấy cái tay thô cầm dây xích sắt vung đến, mang theo tiếng gió mạnh mẽ rít gào, giống như con rắn lớn gắt gao cuốn lấy Bạch Ngọc Đường.

Dây xích sắt mờ mờ ảo ảo lóe lên tia sáng màu đen lạnh lẽo, quân chặt lấy tuyết y phía trên của Bạch Ngọc Đường, nhìn mà ghê người.

Hơ! Cái thể loại triển khai thần thánh gì thế này?! (ý của Kim Kiên là kế hoạch triển khai kiểu gì hay thế :v) Kim Kiên sợ hãi quá mức nên hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ.

Hồi 5: Đường thẩm oan cầm thử nhập lao, liên hoàn kế giáo úy xuất chiêu.

Bóng liễu quạ kêu, thu tàn gió thổi.

Mái tràn sắc trắng, sương hóa mây đen.

Mới sáng sớm, bên ngoài công đường của huyện nha đã tụ tập hơn trăm bách tính. Không vì lí do gì khác mà bởi hứng sáng, huyện lão gia đã ban bố cáo sáng nay sẽ thẩm vấn tên dâm tặc bắt nạt nam nhân, chòng ghẹo nữ nhân. Đây vốn không phải điều gì mới lạ, nhưng đặc biệt ở chỗ "tên dâm tặc" kia lại chính là vị công tử tài mạo song toàn mấy ngày trước đã làm náo động cả trấn, họ hàng xa của Đình thị song hiệp Mạt Hoa thôn - Vân Quân Thiện, Vân công tử.

Vị công tử này mấy ngày trước vẫn còn là tâm điểm bị mọi người mang ra bàn tán say sưa, sao tự dung hôm nay lại thành tù nhân? Thật khiến người khác không thể tưởng tượng được.

Vì thế mới sớm ngày ra dân chúng trong trấn Quảng An đã nhón nháo tụ tập, chen chúc nhau trước cửa huyện nha, muốn tìm tòi đến tận gốc rễ câu chuyện.

Giờ Thìn, huyện nha thẳng đường. Tiếng đại trống vừa dừng, huyện lão gia ngồi ngay ngắn trên công đường, quát to đường uy, vung thẻ sai người đưa bị cáo vào.

Không bao lâu sau chợt nghe một hồi tiếng "leng keng" , chỉ thấy một vị nam nhân mặc tuyết y bị bốn gã sai dịch áp chế bước vào công đường.

Lại thấy người con trai này, thân như ngọc thạch, mặt đẹp như tranh vẽ, mặc dù chân tay bị những cái xích thô to trói buộc nhưng tuyết y lại không hề dính chút bụi trần, ánh mắt vẫn sắc bén, bước đi thong dong. So với phạm nhân bị xét xử thì người này lại càng giống khách quý được mời đến hơn.

Dân chúng vây xem dưới công đường không khỏi xôn xao.

"A ôi, vị kia đúng là Vân công tử!"

"Chắc chắc, nói xem một vị công tử xinh đẹp như vậy có thể phạm phải cái chuyện gì chứ?"

"Chát!" Huyện lệnh kịp thời đập kinh đường mộc, cao giọng quát: "Dưới công đường không được ồn ào!" Lại quay ra quát hỏi Vân Quân Thiện: "Dưới công đường kia là kẻ nào? Vì sao không quỳ xuống?" Vân Quân Thiện hoa lệ đáp lại bằng cách nhìn huyện lệnh với nửa con mắt.

Khóe mắt huyện lệnh khẽ kéo, dùng ánh mắt ra hiệu, lập tức có bốn gã bộ khoái tiến lên muốn cưỡng chế Vân Quân Thiện quỳ xuống. Nhưng còn chưa đến gần đã thấy mây kiếm Vân Công Tử nhướng lên, đôi mắt hoa đào bỗng bắn ra những tia hàn quang lạnh lẽo, khiến bốn gã sai dịch run rẩy, không dám bước thêm nửa bước.

"Hừ!" Vân Quân Thiện cười lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường nhìn lướt qua huyện lệnh trên công đường.

Nửa khuôn mặt của huyện lệnh bắt đầu vắn vẹo rất không bình thường.

Dân chúng dưới công đường lại bắt đầu khe khẽ thì thầm: "Ta nói này, Vân công tử quả nhiên phẩm giá thật cao, căn bản không thèm để huyện lão gia vào mắt!"

"Há há, trông mặt của huyện lão gia kia, tức giận đến nổi mặt sắp thành màu đen rồi, chuyện này hay rồi đây." Huyện lệnh giữ mặt đen một hồi, gặp phải Vân Quân Thiện cứng mềm đều không xong (nguyên văn: du diêm không tiến), đành nghiêng răng nghiêng lợi cầm kinh đường mộc nói: "Mang nguyên cáo vào!" Tiếng nói vang lên không lâu đã thấy hai người một già một trẻ vội vàng bước lên, bịch một tiếng quỳ xuống, hướng huyện

lệnh khóc lóc: "Thanh thiên đại lão gia, ngài nhất định phải làm chủ cho thảo dânnnnnn!" Đúng là hai người Mạnh Hoa Thu và Mạnh Thu Lan.

Huyện lệnh vuốt râu, gật đầu nói: "Hai người các ngươi hãy mau kể tội của người này."

"Vâng!" Mạnh Hoa Thu quỳ đáp: "Nửa tháng trước, tiểu nữ của thảo dân trên đường trở về phủ thì ngựa tự dung nổi điên kéo xe đi loạn xạ, chính vị Vân Quân Thiện này đã chế ngự ngựa điên, cứu tiểu nữ của thảo dân." Hầu hết dân chúng phía dưới đều đã nhìn thấy hoặc nghe qua màn "Anh hùng cứu mỹ nhân" kia nên đều gật đầu xác nhận.

Mạnh Hoa Thu tiếp tục nói: "Tiểu nữ của thảo dân vì cảm kích ân nhân nên đã thỉnh vị Vân công tử này về phủ dùng bữa, chẳng ngờ được là vị Vân công tử này thấy thảo dân cũng có chút ít của cải, lại thấy tiểu nữ của thảo dân cũng xinh đẹp, liền nổi tâm tư ác độc." Nói đến đây, vẻ mặt Mạnh lão gia tràn đầy căm phẫn, hung hăng trừng Vân Quân Thiện, nói: "Vây đấy, Vân công tử cái gì chứ, hấn ý mình có chút võ nghệ nên ép thảo dân phải, phải gả tiểu nữ cho hấn! Tiểu nữ nhà ta mệnh thật là khổ!" Nói xong, Mạnh lão gia bắt đầu tự đánh vào mặt mình, khóc thét.

Mạnh Thu Lan bên cạnh cũng gật lệ nói: "Tiểu nữ đối với Vân công tử là sự cảm kích vô cùng, tuyệt đối không có tình ý nam nữ nên đã sớm khéo léo từ chối hấn, nhưng kẻ này, kẻ này bên ngoài ra vẻ đạo mạo nhưng bên trong lại là tiểu nhân đê tiện, hấn dùng thủ đoạn xấu xa để ép hôn! Cha con tiểu nữ bị quấy nhiễu không chịu nổi mới đành phải trốn đi nhân lúc đêm khuya, không ngờ kẻ này lại gọi quan phủ đến truy bắt cha con tiểu nữ. Nếu không phải, nếu không phải thanh thiên lão gia anh minh thấu hiểu cho, sợ rằng cha con tiểu nữ đã bị tên ác nhân này bức chết!" Dứt lời liền che mặt khóc không ngừng.

Dân chúng xung quanh nghe được thì không ngừng kinh ngạc: "Không phải đâu, ta nhìn tướng mạo Vân công tử đường hoàng như thế này, không giống hạng người đi cưỡng bức dân nữ chút nào!"

“Ha, cái này gọi là biết mặt biết người mà không biết lòng!”

“Chát!” Huyện lệnh hung hăng đập kinh đường mộc, dựng mắt trừng "Vân công tử" quát: "Vân Quân Thiện, ngươi còn gì để nói?!" Công tử áo trắng với cái tên giả Vân Quân Thiện tất nhiên chính là Bạch Ngọc Đường, đứng thẳng phía trên công đường, đối mặt với tố cáo của cha con họ Mạnh cũng chỉ cười lạnh một tiếng, mắt hoa đào như có điện bắn thẳng đến huyện lệnh: "Cầu quan, ngươi che chở cho cha con lừa đảo này như thế, chẳng lẽ không sợ có báo ứng?!" Lời vừa nói ra, trên dưới công đường nhất thời một mảng tĩnh mịch.

Dân chúng hai mặt nhìn nhau, sắc mặt huyện lệnh biến thành màu đen.

"Ngươi, ngươi, ngươi lại dám găm gù trên công đường! Nhục mạ mệnh quan triều đình?!" (Ry: Ta KHINH!!) Huyện lệnh chỉ vào Bạch Ngọc Đường, tức giận đến nổi mũi xiêu vẹo. "Ta vừa chửi gì cơ?" Bạch Ngọc Đường lạnh lùng nói: "Rõ ràng cha con lừa đảo này trước đây có ý đồ lừa tài sản của Vân mỗ, bây giờ chuyện xấu bị bại lộ, lẩn trốn suốt đêm, Vân mỗ đến báo quan nhưng tên cầu quan nhà ngươi chẳng những không làm chủ cho Vân mỗ, ngược lại bao che, để mặc cho hai người kia vu cáo vô lí, nói lung tung. Hạng người tốt xấu cũng không phân biệt được như ngươi chẳng phải là cầu quan ư, tại sao ta lại không được chửi?!" Lời vừa nói ra, dân chúng đang chờ xét xử ở dưới liền ò lên.

"Nói hươu nói vượn, ngậm máu phun người!" Mạnh Thu Lan đang quỳ gối ở bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu lên, hướng Bạch Ngọc Đường lớn tiếng quát: "Hai cha con ta đều là lương dân thành thật chất phác, làm sao có thể cùng nhau lừa lấy ngân lượng của ngươi?!"

“Nói đúng lắm, Vân Quân Thiện, ngươi nói cha con họ lừa tiền tài của ngươi, có bằng chứng không?” Huyện lệnh nghiêm mặt, trừng mắt hỏi Bạch Ngọc Đường.

Người một câu, ta lại một câu, rõ ràng rất có âm hưởng của kẻ xướng người họa.

Mắt hoa đào nheo lại, lạnh lùng đánh giá huyện lệnh cùng cha con họ Mạnh, đuôi lông mày khẽ động, hơi nghiêng đầu nhìn phía gốc cây đại thụ bên ngoài công đường.

Bên ngoài vòng tròn dân chúng đang vây xem là một gốc cây bách thụ (trăm tuổi) vững chắc cao vút lên trời, cành lá rậm rạp, xanh um tươi tốt, đột nhiên nhìn qua cũng không thấy có gì kì lạ nhưng nếu nhìn kĩ thì cũng không khó phát hiện trên chạc cây toàn lá có bóng dáng của năm người: một vị thanh niên áo lam đỡ một vị thiếu niên gầy yếu ngồi ở mé phía đông, một vị thiếu hiệp mắt to cùng một vị thiếu niên mặt lạnh đỡ một vị thư sinh áo trắng đục ngồi ở mé phía tây, không ai khác chính là năm người Triển Chiêu, Kim Kiên, Ngải Hồ, Vũ Mặc với Nhan Tra Tán.

Lúc này, Kim Kiên đang hướng về phía hai vị khâm sai và hộ vệ, tỏ vẻ hoài nghi với tính đúng đắn của quyết định ngày hôm qua.

"Nhan đại nhân, Triển đại nhân, thuộc hạ cảm thấy quyết định để Bạch Ngũ gia khoan tay chịu trời dường như.... Cái ấy..." Kim Kiên trừng đôi mắt nhỏ nhìn hai người: "Đôi đáp có vẻ không đúng..." Triển Chiêu nhìn thoáng qua Kim Kiên rồi đem ánh mắt dời về phía Nhan Tra Tán, thấp giọng nói: "Đại nhân, xem ra huyện lệnh này quả nhiên có vấn đề." Sắc mặt Nhan Tra Tán hơi trầm xuống, gật gật đầu: "Tôi hôm qua tại hạ đã để ý lời nói và hành động khác thường của huyện lệnh, liền ra hiệu cho Bạch huynh tạm thời đừng phản kháng, đợi hôm nay lên công đường rồi tìm hiểu thực hư, xem ra bây giờ, e là huyện lệnh với cha con họ Mạnh kia đã sớm thông đồng với nhau rồi."

"Vậy chẳng phải tình hình của Bạch Ngũ gia đang không ổn rồi?" Kim Kiên cả kinh nói.

"Có gì không ổn chứ?" Ngải Hồ ở một bên chen mồm vào: "Xét thân thủ của Bạch huynh thì cho dù tất cả nha dịch trên công đường cùng lúc xông lên cũng không bằng một ngón tay Bạch huynh, cùng lắm đến lúc đó thì đánh chúng rồi thoát ra, lúc ấy tên huyện lệnh kia có thể làm gì?"

"Việc này không đơn giản vậy đâu." Nhan Tra Tán lắc đầu nói. "Cha con họ Mạnh này đã đi lừa đảo khắp các châu, huyện nhưng đều bình yên lui thân, Nhan mỗ đã sớm nghi ngờ rằng trong quan phủ có nội gián tiếp ứng, chẳng hạn như bây giờ, cha con họ Mạnh đến trấn Quảng An này không quá nửa tháng nhưng lại có thể thông đồng với huyện lệnh để đối đáp rất hợp lí, chắc chắn có điếm kì quái."

"Ý của Nhan đại nhân là..." Triển Chiêu nhíu mày: "Bối cảnh của cha con họ Mạnh này quả nhiên như Bao đại nhân đã phỏng đoán từ trước---- không hề tầm thường?"

"Không chỉ là không tầm thường, phía sau hai người này, chỉ e đúng là..." Nói đến đây, Nhan Tra Tán có ý trông mong liếc mắt nhìn Triển Chiêu với Kim Kiên: "Chỉ sợ huyện lệnh của trấn Quảng An cũng có liên quan tới người nợ." Kim Kiên liền thông suốt, "người nợ" ở đây chắc chắn ám chỉ Tương Dương vương.

Đợi đã, nếu như ngẫm kĩ thì, đầu tiên, dựa theo tổng hợp các tuyến đường mà cha con họ Mạnh kia đã đi lừa mà phỏng đoán thì nanh vuốt của Tương Dương vương đã rải khắp Đại Tống, cực kì rắc rối! Tiếp theo, một tên huyện lệnh nho nhỏ của trấn Quảng An cũng có thể bị Tương Dương vương khống chế thì chẳng phải trên triều đình cũng thế sao, từ địa phương đến trung ương đều có những tên quan tay chân của Tương Dương vương? Ôi chao mẹ nội ta ơi! Tình thế này cực kì không ổn nha! "Các người rốt cuộc đang nói gì vậy?" Ngải Hồ gãi đầu, vẻ mặt không hiểu: "Cái gì mà không tầm thường, rồi thì bối cảnh, tại hạ không tin, lão già họ Mạnh đó đã viết giấy vay nợ còn in cả dấu tay, giấy trắng mực đen rõ ràng lão còn có thể bao biện được ư?" Ba người liếc mắt nhìn Ngải Hồ một cái.

Triển Chiêu gật đầu: "Bạch huynh chắc chắn sẽ lấy giấy nợ làm chứng." Nhan Tra Tán cũng nói: "Hãy đợi xem sau đó cha con họ Mạnh còn giờ chiều gì, nói tốt thế nào." Nói xong, phát nhẹ tay.

Ở trung tâm công đường phía xa xa, Bạch Ngọc Đường thoáng nhìn thấy ám hiệu của Nhan Tra Tán, lúc này mới lấy từ trong ngực ra giấy vay nợ Mạnh lão gia viết lúc trước, cao giọng nói: "Đây là giấy vay nợ chính tay Mạnh Hoa Thư viết, ở trên còn có dấu tay của Mạnh lão gia, tên quan thối nhà ngươi hãy mở to mắt chó ra mà nhìn!" Huyện lệnh trừng mắt, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, ra hiệu cho nha dịch bên cạnh mang tờ giấy đó đến, tỉ mỉ xem xét một lúc lâu sau, lại nói với Mạnh lão gia: "Mạnh Hoa Thư, ngươi giải thích thế nào về giấy vay nợ này?" Mạnh Hoa Thư hai mắt đẫm lệ, mặt đầy oan ức nói: "Oan uổng quá thanh thiên đại lão gia ơi, lão già này chưa bao giờ viết cái gọi là giấy nợ đó, rõ ràng là Vân Quân Thiện cho người khác làm giả để vu hại lão!"

“Ngươi nói hấn vu hại ngươi, có chứng cứ không?” Huyện lệnh nói.

"Lão già này nguyên viết lại, cũng sẽ ấn dấu tay, mong thanh thiên đại lão gia so sánh để chứng thực!" Mạnh lão gia mãnh liệt lớn giọng.

"Người đâu, mang giấy mực ra." Huyện lệnh ra lệnh.

Chỉ thấy một nha dịch đem đầy đủ bút, mực, giấy, nghiên đưa cùng với bùn đỏ giấy trắng đưa cho Mạnh lão gia. Mạnh Hoa Thư quỳ rạp trên mặt đất, nghiêm túc chép lại giấy nợ kia, lại lấy từng ngón tay một, ấn dấu rõ ràng trên giấy nợ vừa chép, cung kính đưa cho nha dịch.

Nha dịch đem hai tờ giấy đưa tới cho huyện lệnh, huyện lệnh gọi sư gia (trợ lí) ra cùng nhau cẩn thận so sánh, một lúc sau, bỗng đập kinh đường mộc chát một tiếng, lớn tiếng quát: "Vân Quân Thiện, hai tờ giấy nợ này chữ viết với dấu tay hoàn toàn khác nhau, rõ ràng là người đã làm giả!" Bạch Ngọc Đường đuôi lông mày khẽ động, lộ vẻ sừng sốt.

Dân chúng vây xem lại một trận xôn xao.

Kim Kiên ngồi trên cây thì kinh ngạc không thôi: "Sao lại thế? Nếu chữ viết không giống thì thôi, trên đời thiếu gì người có thể viết nhiều kiểu chữ, nhưng vân tay---- dấu tay mỗi người đều khác nhau mà? Tại sao lại không giống? Chẳng lẽ dấu tay trên giấy nợ không phải của Mạnh Hoa Thư?"

"Không thể nào!" Ngải Hồ lắc đầu nói: "Tại hạ tận mắt chứng kiến Mạnh Hoa Thư tự tay viết giấy nợ, ấn dấu tay, không thể nào là giả mạo."

"Vậy là tên huyện lệnh kia cố ý bao che?" Triển Chiêu nhíu mày nói.

"Nói đúng lắm, dấu tay có giống nhau hay không là do huyện lệnh quyết định, nhất định là hấn trợn mắt nói dối!" Mấy người bên ngoài không ngừng suy nghĩ mà Bạch Ngọc Đường bên trong lại không hề để ý.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhướng mày kiểng, nói với huyện lệnh: "Đem hai tờ giấy đó cho ta xem." Khẩu khí như thể khắp chân trời góc bể

này chỉ có duy nhất mình ta là đại gia.

Huyện lệnh tự giật mắt hai sợi râu, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một lúc lâu sau mới không tình nguyện đưa tờ giấy ra: "Được, cho người xem rõ ràng!" Bạch Ngọc Đường nhận giấy nợ nha dịch đưa tới, tỉ mỉ so cái này với cái kia, hai hàng lông mày không khỏi nảy lên cao, lại quay đầu liếc nhìn năm người trên cây.

"Này, chẳng lẽ không giống thật? Đúng là quái lạ!" Kim Kiên kinh ngạc.

"Chẳng lẽ lại là..." Triển Chiêu trầm ngâm một lát: "Có kẻ ở bên ngoài giúp..."

"Có kẻ bên ngoài giúp?" Nhan Tra Tán ngân ra: "Ý Triển hộ vệ là Mạnh Hoa Thư bây giờ với Mạnh Hoa Thư lần trước không phải một người mà là còn có kẻ khác giả trang thành?"

"Không thể nào!" Ngải Hồ liên tục lắc đầu: "Gương mặt thì có thể giả mạo nhưng Mạnh Hoa Thư trên công đường so với Mạnh Hoa Thư những ngày trước thì từ thân hình cho đến giọng nói, cách đối đáp, thậm chí ngay cả hô hấp cũng giống nhau như đúc, rõ ràng là cùng một người!"

"Triển mỗ cũng thấy là cùng một người, nhưng tại sao..."

"Cái này..." Kim Kiên đưa ý tưởng vào thăm dò: "Thuộc hạ tùy tiện hỏi thôi, nếu như có người ngoài trên giang hồ giúp đỡ, liệu có thể làm ra một cái bao tay da người không?" Lời vừa nói ra, mọi người liền giật mình.

"Kim huynh thật lợi hại!" Ngải Hồ vỗ vỗ bả vai Kim Kiên: "Tại hạ không hề nghĩ đến chuyện này! Nếu đúng là Mạnh lão gia dùng cái bao tay da người đó, tất nhiên dấu tay sẽ không giống!"

"Nói như vậy nghĩa là cha con họ Mạnh còn có cao nhân giang hồ chống đỡ phía sau?" Nhan Tra Tán liếc nhìn Triển Chiêu.

Hai hàng lông mày của Triển Chiêu nhíu chặt, sắc mặt nghiêm nghị.

"Có phần khó giải quyết rồi!" Ngải Hồ gãi gãi đầu.

Kim Kiên thẫm than một tiếng, nghĩ ngợi: Cha con lừa đảo này không chỉ cấu kết với quan phủ mà còn có mối liên hệ chặt chẽ với người giang hồ, nếu bọn họ thật sự là tay sai của Tương Dương vương thì chẳng phải tầm ảnh hưởng của thế lực Tương Dương vương đã mở rộng đến trên giang hồ rồi, hai phía hắc bạch còn liên kết với nhau, này này, có cần phải khoa trương đến vậy không?! "Vậy làm sao bây giờ?" Kim Kiên chăm chú nhìn Nhan Tra Tán.

"Còn làm gì được nữa?!" Ngải Hồ nắm chặt đấm: "Tên huyện lệnh thói tha này chắc chắn không phải người tốt (nguyên văn: hảo điều - chim tốt - mang ý chửi :v), các vị cũng không thể Bạch huynh chịu thiệt được, phải mau mau cứu huynh ấy ra mới được!"

"Không vội." Nhan Tra Tán lắc đầu, giơ tay trấn an Bạch Ngọc Đường ở trên công đường.

"Sao?" Ngải Hồ vẫn nóng nảy: "Còn không vội? Nếu không nhanh lên, Bạch huynh sẽ bị bắt nhốt vào đại lao, lúc đó cướp ngục sẽ rất phiền toái."

"Ngải huynh, huynh cũng vừa nói đấy thôi, với võ công của Bạch Ngũ gia thì trong huyện nha này cơ bản là không ai có thể làm hắn bị thương dù chỉ một chút. Vậy nên đừng có nôn nóng nữa, cứ an tâm để còn nghe chỉ thị của đại nhân." Kim Kiên ra vẻ người từng trải an ủi.

"Chỉ thị cái gì nữa?" Ngải Hồ trợn tròn mắt: "Bạch huynh đã bị bắt, còn bị nắm thóp như vậy, chẳng lẽ chúng ta lại không làm gì?"

"Chính là vì Bạch huynh đã bị nắm thóp, chúng ta lại càng phải làm việc cẩn trọng hơn." Triển Chiêu nói.

"Lần này Bạch thiếu hiệp làm mỗi câu dụ địch, diễn xuất hoàn hảo, kế hoạch cũng chu đáo chặt chẽ nhưng lại bị cha con họ Mạnh nhìn ra sơ hở..." Nhan Tra Tán nhíu mày: "Có thể thấy được cha con bọn chúng lòng dạ vô cùng kín đáo." Dừng một chút, lại nói: "Nhưng lần này Bạch thiếu hiệp bị bắt, đối với chúng ta mà nói, đúng là một cơ hội."

"Vậy là sao?" Ngải Hồ vò đầu, liếc mắt nhìn Triển Chiêu cùng Nhan Tra Tán, nhưng chỉ thấy hai người này cúi đầu trầm tư, nhíu mày cân nhắc, không rảnh để đáp lời mình, đành phải đem ánh mắt nghi hoặc dò về phía Kim Kiên: "Kim huynh..." Nhưng lại thấy mắt nhỏ của Kim Kiên híp lại, hai tay vịn vẹo, điệu bộ đa mưu túc trí, đột nhiên, nắm tay đập một cái, nói: "Ta hiểu rồi, ý của Nhan đại nhân là tạm thời cứ để Bạch Ngũ gia ngoan ngoãn vào trong nhà lao, khiến cha con họ Mạnh thả lỏng cảnh giác, sau đó chúng ta sẽ dùng nguy kế (kế giả) lừa cha con họ Mạnh với lão huyện lệnh và tên cao nhân không rõ danh tính kia vào tròng, đến lúc đó chắc chắn sẽ bắt được chúng." Kim Kiên nói xong, hướng Nhan Tra Tán cười nịnh nọt: "Nhan đại nhân, Triển đại nhân, phỏng đoán của thuộc hạ có đúng không?" Nhan Tra Tán nhìn lướt qua Kim Kiên, gật đầu.

Mặt Triển Chiêu lộ vẻ vui mừng.

"A ôi tại hạ thật ngốc ----- kế này đúng là thần thánh." Ngải Hồ vỗ đùi. "Tại hạ hỏi này Kim huynh, vì sao Nhan đại nhân cùng Triển huynh chưa ai nói gì nhưng huynh lại có thể biết được suy nghĩ của họ vậy?" Kim Kiên ra vẻ người từng trải, vỗ vỗ bả vai Ngải Hồ: "Ngải huynh, lần sau ta sẽ dẫn huynh đến chỗ một vị cao nhân, chỉ cần huynh ở cùng với người đó một thời gian ngắn thôi, đừng nói chuyện nhỏ như đoán tâm tư của cấp trên, chỉ cần nhận thức của huynh cao, chuyện tiên đoán về thiên cơ sau này huynh cũng có thể mang ra bàn được!"

"Cao nhân lợi hại đó là ai?!" Ngải Hồ kinh hãi.

"Gậy trúc bụng đen." Kim Kiên híp mắt.

"Hà?!" Ngải Hồ trừng mắt.

"Kim giáo úy." Nhan Tra Tán cắt ngang lời đề cử của Kim Kiên đối với gậy trúc, vẻ mặt lo lắng nói: "Tuy Bạch thiếu hiệp võ nghệ cao cường không đối thủ, nhưng nếu bọn chúng âm mưu hạ độc Bạch thiếu hiệp..."

“Nhan đại nhân không cần lo lắng!” Kim Kiên lấy từ trong túi áo ngực ra một viên thuốc nhỏ: "Đây là viên Vạn sự đại cát đã được cải thiện do thuộc hạ mới chế ra, chỉ cần uống viên thuốc này, trong vòng ba ngày tới, bất luận loại độc nào cũng không thể gây một chút thương tổn cho Bạch Ngũ gia!"

“Lợi hại đến vậy?!” Ngải Hồ trừng to mắt nhìn viên thuốc đến nỗi suýt nữa lòi cả con ngươi, lại nhìn về phía Kim Kiên với ánh mắt sùng bái, lời nói tràn đầy tình cảm: "Kim huynh lại có thể chế được loại thuốc này, thật đúng là cao nhân!"

“Vậy thì tốt quá...” Nhan Tra Tán nhẹ nhàng thở ra, dừng một chút, lại nhìn Kim Kiên: "Chỉ là, Bạch huynh hiện giờ bị giam trong nhà lao, ngộ nhờ có chuyện, Nhan mới thực sự khó có thể an tâm, nếu như có dụng cụ truyền tin thì..." Ặc, Nhan thư sinh, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta phát minh ra điện thoại sao? Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến.

Nhan Tra Tán vẫn giữ nguyên ánh mắt, cố chấp nhìn Kim Kiên.

Chậc! Kim Kiên thàn than một tiếng, lại lấy từ túi áo ngực ra hai viên đạn dược một đỏ một vàng: "Vậy thì... Mang hai viên dược này, được cải tiến từ dược đạn thổi, đưa cho Bạch Ngũ gia. Tuy rằng mùi có chút hắc nhưng thuộc hạ đã nâng cấp sao cho lúc ném lên chúng sẽ nổ rất lớn, ảnh hưởng rất xa, còn có cả khói màu đỏ hoặc vàng, vừa hay có thể dùng cho việc gửi thư tín, à... Sử dụng làm đạn tín hiệu."

“Cái này quá lợi hại!” Vẻ mặt Ngải Hồ vô cùng hứng thú mở to mắt nhìn đạn thổi trong tay Kim Kiên: "Hai viên dược này dùng như thế nào?"

“Đơn giản thôi.” Kim Kiên vung tay miêu tả một chút: “Cứ thế ném ra, viên màu vàng sẽ có mùi như nhà xí, khói có thể lan xa hơn năm trượng, còn màu đỏ mùi còn hơn cả “bom” chồn, khói có thể bay cao và bay xa hơn sáu trượng.”

“Tại hạ hiểu rồi, màu vàng báo hiệu tình thế nguy cấp, màu đỏ là tình thế cực kỳ nguy cấp.” Ngải Hồ lập tức suy một ra ba.

"Ừm, đúng thế." Kim Kiên nghiêm trang gật đầu.

Chắc chắn, cái phiên bản cải tiến của đạn thối này thực ra là tác phẩm thất bại, ai ngờ đánh bậy đánh bạ lại có công năng như vậy.

"Vậy thì tốt!" Nhan Tra Tán thở nhẹ một hơi: "Nếu vậy, đành phiền Ngải thiếu hiệp đưa viên Vạn sự đại cát với đạn tín hiệu đến cho Bạch huynh, nếu có chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì ta có thể dùng đạn tín hiệu để liên hệ.”

“Đành khiến Ngải tiểu huynh đệ chịu oan ức vào nhà lao cùng với Bạch huynh, ở trong đó hai người có thể tương trợ lẫn nhau." Triển Chiêu bỏ sung.

"Tại hạ ư?!" Ngải Hồ chỉ vào mũi mình, vẻ mặt kinh ngạc.

Nhan Tra Tán cùng Triển Chiêu liếc mắt nhìn nhau, rồi bốn ánh nhìn đồng thời bắn về phía Kim Kiên.

Da đầu Kim Kiên tê rần, động cơ trong đại não bắt đầu nhanh chóng xoay chuyển.

Chẳng lẽ là để Ngải Hồ bảo vệ cho chuột bạch? Phụt! (nguyên văn: Thí - đánh rắm @@) Cho dù xét từ võ công hay kinh nghiệm bôn ba giang hồ cho đến khả năng vừa đùa giỡn vừa mắng chửi người khác không chớp mắt

thì chuột bạch phải cách Ngải Hồ đến vài con phố. Phải nói là chuột bạch bảo vệ cho Ngải Hồ thì đúng hơn.

Mà vì sao hai người này lại nói như vậy? Hình như là... hẳn phải là...

Đúng rồi, chắc chắn là thế! Nếu nói chuyện quan hệ của cha con họ Mạnh cùng huyện lệnh của trấn Quảng An với tên phản nghịch nghiệp lớn Trương Dương vương kia, chắc chắn là cơ mật quốc gia rồi nha. Tuy rằng nhân cách của Ngải Hồ không tồi nhưng dù sao cũng là người ngoài, việc cơ mật mức này tất nhiên không thể để hắn biết được.

Cho nên, Tiểu Miêu cùng Nhan thư sinh cử Ngải Hồ đi là để tránh tiết lộ cơ mật.

Nhất định là như thế! Nghĩ vậy, Kim Kiên vội thay bộ mặt nghiêm trọng, vỗ vỗ bả vai Ngải Hồ, nói: "Đúng vậy, trọng trách lớn như thế chỉ mình Ngải huynh có thể đảm đương!"

"Hả?" Ngải Hồ còn đang ngây ngốc.

"Huynh xem đi----" Kim Kiên hít vào một hơi: "Triển đại nhân còn phải bảo vệ Nhan đại nhân, không thể rời đi, còn võ công của ta thì... Khụ, cũng tầm tạm, về phần Vũ Mặc..." Kim Kiên liếc mắt nhìn một cái đã muốn hòa tan vỏ cây với vị mặt liệt nào đó làm một khối: "Huynh cảm thấy hắn có thể làm được sao?" Dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Quan trọng hơn là huynh phải báo cho Bạch Ngũ gia biết kế hoạch chúng ta vừa bàn bạc, để hắn yên tâm đợi trong nhà lao, tránh việc hành động thiếu suy nghĩ làm đánh rã động cỏ." Nhan Tra Tán nhướng mày, khóe miệng Triển Chiêu khẽ nhếch, chỉ là động tác đó của hai người biên độ lại vô cùng nhỏ, trừ mắt nhìn siêu tốt của vị lục phẩm giáo úy ra thì tất nhiên là Ngải Hồ thô thiển không thể phát hiện.

"Thì ra là thế!" Ngải Hồ vỗ ngực: "Tại hạ nhất định hoàn thành sứ mệnh!"

“Ngải huynh, đi thôi!” Kim Kiên thò tay đưa mấy viên dược đạn cho Ngải Hồ, cô vũ.

Ngải Hồ cẩn thận cất vào trong túi áo ngực, đang định nhảy xuống đất thì đột nhiên khựng lại, quay đầu hỏi: "Cái này, tại hạ, tại hạ vào công đường kiểu gì đây?"

“Đi thẳng vào thôi.” Kim Kiên nói.

"Chỉ là... cái kia..." Ngải Hồ gãi đầu: "Cứ thế mà đi vào, rất kì quái... Lữ huyện lệnh đuổi tại hạ ra, tại hạ lại không thể động thủ với nha dịch..."

“Ặc!” Kim Kiên cũng gãi đầu, mắt nhỏ láo liên: "Đơn giản thôi, huynh cứ gào rống khóc lóc thảm thiết mà chạy vào công đường, sau đó ôm đùi Bạch Ngũ gia nói gã sai vặt này đối với Bạch Ngũ gia là sự trung thành và tận tâm chết cũng không thay đổi, lòng kính ngưỡng đối với hấn như nước sông cuộn cuộn chảy không ngừng, thề cùng sống cùng chết với Bạch Ngũ gia. Huyện lệnh thấy huynh đáng thương sẽ không đuổi đánh ra ngoài đâu.”

“Khụ...” Nhan Tra Tán cùng Triển Chiêu đồng thời quay đầu đi vội ho một tiếng.

Vũ Mặc trở mặt xem thường.

Chỉ có Ngải Hồ là bộ dạng khiêm tốn, vô cùng cẩn thận nghe sự nhắc nhở của Kim Kiên, tỉ mỉ ghi nhớ, nắm chặt đai lưng, thả người nhảy xuống.

Mọi người không hện mà cùng thò đầu nhìn theo bóng dáng Ngải Hồ. Chỉ thấy Ngải Hồ ưỡn ngực ngẩng đầu, bộ dạng ồn ào cố chấp đi đến trước cửa công đường, gân cổ gào: "Công tử, tiểu nhân tới đây!" Một câu này lập tức khiến tất cả mọi người trong công đường hoảng sợ.

Ngải Hồ lộ mặt đen, sát khí bao phủ khắp người, bộ dạng của hung thần ác sát, cứ thế uyển uych thân hình to lớn đi tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường. Trên dưới công đường đều bị khí thế của Ngải Hồ dọa cho sợ ngây người, không ai dám tiến lên ngăn cản.

Bạch Ngọc Đường quay đầu liền nhìn thấy Ngải Hồ, đuôi mắt hoa đào khẽ kéo: "Người tới làm gì?"

"À... Cái đó----" Ngải Hồ vò đầu bứt tai, miệng lắp bắp, đầu lưỡi thắt lại, mãi lúc sau mới thốt ra được một câu: "Công tử, tiểu nhân đối với người... là... cuồn cuộn nước sông, có chết cũng không thay đổi.... Tiểu nhân không đi đâu hết, tiểu nhân muốn cùng với công tử!" Tiếng hô có khí thế vô cùng, trên dưới công đường nghe được đều là một mảng yên ắng, mà bốn người ngồi xem ở trên cây phía xa xa---"Khụ!" Nhan Tra Tán ho nhẹ một tiếng.

Triển Chiêu rũ mi mắt, vai run run, Kim Kiền đập đầu vào thân cây, Vũ Mặc thân hình vẹo một bên.

Lại nhìn Bạch Ngọc Đường ở bên trong, da mặt tuần mĩ như bị bệnh động kinh, cứ không ngừng co rút loạn xạ, đỉnh đầu thì gân xanh mọc lên liên tiếp như nấm, môi mỏng hé ra phun đúng một chữ: "Cút!"

"Tiểu nhân không đi! Tiểu nhân cùng công tử--- là... cùng sống chết!" Ngải Hồ liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, nuốt nước bọt, đột nhiên lui đến ôm đùi Bạch Ngọc Đường.

"Người làm gì thế?!" Long chuột lập tức dựng đứng ba thước, tay chân bắt đầu đá văng Ngải Hồ.

Tiếc rằng Ngải Hồ trời sinh thân lực, đôi tay cứng như vòng sắt, cho dù Bạch Ngọc Đường vận hết võ công toàn thân cũng nhất quyết không buông lỏng nửa tấc.

Trên cây, Nhan Tra Tán và Triển Chiêu quay đầu đi, không đành lòng nhìn nữa.

Kim Kiên tiếp tục dán đầu vào thân cây.

Thân hình vừa dựng thẳng của Vũ Mặc lại tiếp tục vẹo sang một bên. Trong ngoài huyện nha, từ huyện lệnh, nha dịch rồi cha con họ Mạnh đến dân chúng đứng xung quanh đều nghẹn họng nhìn trần trời. Một lúc lâu sau, huyện lệnh mới hồi phục thần trí, chỉ vào Ngải Hồ gầm lên: "Người là kẻ nào mà dám gào thét trên công đường?! Người đâu, vút hẳn ra ngoài cho ta!"

"Mau tới vút hẳn ra ngoài đi!" Bạch Ngọc Đường cũng đỏ mặt tía tai quát.

"Tiểu nhân không đi, tiểu nhân phải cùng một chỗ với công tử!" Ngải Hồ nghênh cổ lên, khí thế khắp người càng tăng mạnh.

Nha dịch vừa tiến lên sợ quá lập tức lùi về phía sau.

Đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường tràn đầy tơ máu, gắt gao trừng mắt với Ngải Hồ: Tiểu tử thôi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?! Ngải Hồ đáp lại bằng vẻ mặt bất đắc dĩ, gắng sức bĩu môi, ý bảo: Ta cũng không biết nữa, đáng lẽ bọn họ không nên sai ta tới đây.

Bạch Ngọc Đường hung hăng hướng về phía cây đại thụ chỗ bốn người kia, phóng ra những tia tức giận ngút trời. Bốn người kia vô cùng ăn ý, lập tức dịch mông đến chỗ tán lá rậm rạp.

Phía trên huyện nha, huyện lệnh bị thái độ không coi ai ra gì, ngang nhiên mất đưa mày lại của Ngải Hồ cùng Bạch Ngọc Đường chọc tức, bực đến nỗi cả người phát run, hung hăng đập kinh đường mộc, tức giận quát: "Đem cả hai tên này ra đánh rồi nhập đại lao cho ta!" Vì thế mà hai vị hiệp

khách nổi tiếng giang hồ vừa không ngừng đấu mắt nhìn nhau, vừa bị một đám nha dịch đùn đẩy đưa vào nhà tù của huyện nha.

Trong lầu trên cùng của khách điểm Phúc Thụy là một khung cảnh ảm đạm.

Bốn người Nhan Tra Tán, Triển Chiêu, Vũ Mặc ngồi bốn phía xung quanh chiếc bàn vuông, khuôn mặt đều lộ chút phiền muộn.

Nhan Tra Tán nhìn mọi người, tiên phong đưa ra phương châm chỉ đạo: "Ta chờ việc này với mục đích là làm rõ thực hư chuyện Trương Dương vương, hiện giờ, nếu nghi ngờ án của cha con họ Mạnh có liên quan tới hắn thì chúng ta nhất định phải tra được án này." Triển Chiêu gật đầu, Vũ Mặc vẫn bộ mặt liệt.

Kim Kiên âm thầm kêu khổ: Lời này phiên dịch ra chính là: bây giờ là có điều kiện thì tiến lên, không có điều kiện thì cũng phải tạo ra điều kiện để mà tiến tiếp, vấn đề là--- tiến kiểu gì đây hả? "Không biết Nhan đại nhân có gì an bài?" Triển Chiêu mở miệng hỏi.

"Kê sách để Bạch thiếu hiệp làm môi nhử địch đã thất bại là do ta đã khinh thường bọn chúng, may mà thân phận chúng ta chưa bại lộ, chắc chắn sẽ có cách xoay chuyển tình thế." Nhan Tra Tán nói.

Kim Kiên âm thầm gật đầu.

Đúng thế, nếu chúng ta hết thấy đều bị bại lộ thân phận khâm sai thì hôm nay lên sân khấu không phải chiến đấu với huyện lệnh mà sẽ là đấu với quân đoàn cương thi của Trương Dương vương! "Nhan mỗ cứ suy nghĩ mãi vẫn cảm thấy chúng ta không nên bỏ qua án này, trì hoãn sẽ sinh biến, lỡ như cha con họ Mạnh kia nhận ra thân phận chúng ta, bỏ trốn mất dạng, như thế có muốn bắt bọn chúng lại sẽ càng như mò kim đáy bể, đã khó lại càng thêm khó." Nhan Tra Tán lại nói.

"Ý Nhan đại nhân là---" Hai tròng mắt Triển Chiêu sáng ngời: "Tóc chiến tóc thẳng?" Nhan Tra Tán gật đầu.

"Không biết đại nhân có diệu kế gì?" Triển Chiêu hỏi.

Đúng vậy, có cách gì để tóc chiến tóc thẳng đây? Chẳng lẽ lại đến cửa Mạnh phủ cầm dao uy hiếp cha con kia nói ra kẻ chống đỡ đằng sau và nhận tội luôn ư? Kim Kiên trầm nghĩ.

Nhan Tra Tán trịnh trọng nói: "Nhan mỗ nghĩ rằng, nếu muốn phá được án này và bắt giam, tìm được người đứng sau, chỉ còn cách---" Nói đến đây, Nhan Tra Tán dừng một chút, con ngươi trong suốt lóe lên, kiên định nói: "Chỉ còn cách lấy được lòng tin của cha con họ Mạnh, xâm nhập vào trong lòng địch mới có thể thăm dò được một phần âm mưu đằng sau." Lời vừa nói ra, mọi người ở đây ---- thậm chí cả Vũ Mặc ---- sắc mặt đều biến đổi.

Hóa ra là nằm vùng! Này này, Nhan thư sinh, ngài không thể nghĩ đến việc nào mà hệ số nguy hiểm thấp hơn à? Kim Kiên đột nhiên có dự cảm rất không ổn.

"Nhưng cha con họ Mạnh này thái độ, hành xử vô cùng cẩn thận, quanh năm đi lừa đảo, khôn khéo mọi phương diện, kiến thức rộng rãi, nếu muốn lừa được lòng tin của hai người này thì đúng là nói dễ hơn làm." Triển Chiêu khẽ chau mày kiếm.

"Đúng vậy, đúng vậy, quá khó khăn!" Kim Kiên phụ họa.

Kế sách này không tốt, rất không tốt, cực kì không tốt, trăm ngàn lần không tốt! Lại nhìn đội hình nhân viên hiện tại một chút: Nhan thư sinh thân là khâm sai, thân phận cao quý, tất nhiên không thể đứng ra mạo hiểm thân mình; Vũ Mặc... Bỏ qua đi, cho dù hắn có mang gương mặt đó đi rêu rao khắp nơi thì với chức năng ngôn ngữ gần như tàn phế, nói một chữ thành hai chữ thì tất nhiên không thích hợp cho việc nằm vùng; vậy người

còn lại --- chẳng phải chính là người có gương mặt quần chúng kiêm phá gia chi tử ta đây sao?! (nguyên văn: đại chúng kiêm oan đại đầu liểu) "Nói khó thì cũng không hẳn là khó, nhưng nói dễ cũng không hẳn là dễ." Nhan Tra Tán chậm rãi nói lên suy nghĩ: "Để đối phó với những mảnh khõe bịp người cao siêu của cha con họ Mạnh thì phải tìm được nhược điểm của chúng, trực tiếp công kích thì mới có thể phá được."

"Nhược điểm của chúng..." Triển Chiêu có chút dăm chiêu.

"Cha con bọn chúng đi lừa khắp nơi, chấp nhận những mạo hiểm lớn sẽ có trong hành trình, đơn giản là vì một chữ "lợi"!" Nhan Tra Tán nói: "Nếu chúng ta có thể nghĩ ra một mảnh khõe lừa đảo vô cùng khéo léo mà lại kiếm được lợi nhuận cao thì chúng ta sẽ đưa cho cha con họ Mạnh để đổi lấy sự tín nhiệm của chúng, đến lúc đó đi điều tra nguyên nhân, ắt sẽ tìm được kẻ đứng phía sau."

"Nhan đại nhân nói rất có lý." Triển Chiêu vẻ mặt trịnh trọng, gật gật đầu.

Có lý cái đầu! Này giữa ban ngày ban mặt, lúc đất trời sáng sủa mà trước không thôn, sau không điểm, đã không cân nhắc lại còn nói ra, coi khắp cái chốn này đi xem chỗ nào tìm được một cái mảnh lừa đảo có thể kiếm được lợi nhuận kék hủ hả?! (Nguyên văn: Giá quang thiên bạch nhật lãng lãng kiền khôn tiền bất trừ thôn hậu bất trừ điểm kí vô bách độ hựu vô cốc ca, thượng na nhân khứ lộng cá năng trám thủ cao ngạch lợi nhuận đích phiến thuật xuất lai?!) Kim Kiền âm thầm nhỏ nước bọt.

"Về phần mảnh lời..." Nhan Tra Tán dừng một chút, mắt phượng lấp lánh nhìn Kim Kiền: "Kim giáo úy, lúc trước Ngải Hồ giải thích về cách cha con họ Mạnh đi lừa người, khi đó Kim giáo úy đã giải thích rất rõ ràng và độc đáo, nói những lời tinh túy, có vẻ như rất thích thú đối với những chuyện này..."

“Hít!” Kim Kiên hít một hơi khí lạnh, một nửa bên mặt đông cứng, mắt nhỏ dùng ánh nhìn trăm phần nghiêm trọng nghìn phần âm ức chĩa thẳng vào mắt khâm sai Nhan đại nhân.

Nhan Tra Tán bị Kim Kiên nhìn chăm chăm khiến toàn thân sợ hãi, bất giác cười gượng hai tiếng, nói: "Vì sao Kim giáo úy lại nhìn Nhan mờ như vậy?" Vì sao ư? Bởi vì ta đang rất muốn hát bần! Một đôi mắt nhỏ của Kim Kiên dường như đang bắn ra lục quang uy hiếp.

Tại sao? Tại sao lại hỏi ta? Nhan thư sinh người là đệ tử của lão Bao chứ có phải đồ đệ của Công Tôn gây trúc đầu mà tại sao mỗi lần nghĩ ra chiêu gì tổn hại liền lôi ta ra làm đệm lưng hả?! Đã thế, đã thế lại còn muốn ta nghĩ ra một cái mảnh lời lừa đảo siêu cấp vô song?! Nếu chuyện này truyền ra ngoài, thể diện của lục phẩm giáo úy của phủ Khai Phong vứt đi đâu đây?! Ta về sau làm sao có thể oai phong lẫm liệt, kiên cường chính trực lẫn lộn ở phủ Khai Phong được nữa?! Nghĩ vậy, Kim Kiên liền hít sâu một hơi, tận tình khuyên nhủ: "Nhan đại nhân, nhân cách thuộc hạ cực kì trong sạch, ba đời tổ tiên đề là bần nông, làm sao có thể đối với cái loại mảnh lời bịp người này..."

“Kim giáo úy!” Đúng lúc này Triển Chiêu cắt lời Kim Kiên: "Hãy suy nghĩ kĩ một chút."

“Hự!” Kim Kiên bị nghẹn, chỉ có thể dùng ánh mắt vạn phần u oán của mình ném cho người lãnh đạo trực tiếp.

Này này, Tiểu Miêu người không phải là muốn mang thêm nhiều phiền phức đến cho ta để trả thù chứ?! Một đôi con người đen trong suốt bình tĩnh nhìn Kim Kiên: "Triển mờ tin người!" Trong nháy mắt, một bụng oán khí của Kim Kiên lập tức tan thành mây khói, trong từng tế bào não vang vọng những lời của Triển Chiêu và cứ không ngừng vang mãi...

Triển mờ tin người! Mắt nhỏ của Kim Kiên sáng ngời.

Ngụ ý của hắn có phải là... Ta ở trong lòng người lãnh đạo trực tiếp đã quang vinh tiến lên một vị trí hết sức quan trọng? Điều đó có nghĩa là --- ta có hi vọng lên chức rồi?! Cơ nhỏ bé của Kim Kiên đột nhiên hăng lên như uồng tiết gà.

"Triển đại nhân, hãy đợi thuộc hạ suy nghĩ cẩn thận!" Mắt nhỏ nghiêm nghị, Kim Kiên liền hướng Triển Chiêu ôm quyền, đại não cộng tiểu não bắt đầu vận hành siêu tốc như ngựa phi: Nếu nói về mảnh lời tinh vi có thể kiếm lợi nhuận cao...

Thật ra, những chuyện như vậy thường dùng vào các chương trình phát thanh hiện đại để phát cho những thánh giả trung thành nghe, nên loại mảnh lời lừa đảo mà Kim Kiên có thể nói trơn tru liền mạch, rõ ràng trật tự thì cũng chỉ có cái này thôi. Mà loại mảnh khốe này chưa bao giờ xuất hiện ở Bắc Tống, quan trọng hơn là nó có thể giúp người ta vơ vét của cải cực nhanh với quy mô kinh người, ảnh hưởng cực lớn mà lại có thể khéo léo biến tướng đi, thích hợp nhất cho việc lừa người, cực kì phù hợp với yêu cầu của Nhan thư sinh...

Kim Kiên siết chặt tay, mắt nhỏ nheo lại nhìn hai người Nhan, Triển nghiêm mặt nói: "Nhị vị đại nhân, quả thực thuộc hạ có một cách!"

"Cách gì?!" Nhan Tra Tán kích động.

Con người đen của Triển Chiêu sáng ngời.

"Nhị vị đại nhân, không biết hai người đã từng nghe qua bán hàng đa cấp* chưa?" Về mặt Kim Kiên vô cùng thần bí.

"Thuyền** biến mất?" Nhan Tra Tán với Triển Chiêu sững sờ.

"Khụ, chính là..." Mắt nhỏ láo liên, lập tức cấp cho cái hành vi phạm tội kinh tế một cái tên mới phù hợp với thời Đại Tống này: "Tên là "tiên nhân hội!" *Bán hàng đa cấp là một hình thức bán hàng qua nhiều đầu trung

gian, có thể hiểu là một công ti có nhiều chi nhánh. Các "chi nhánh" ở đây sẽ là các cá nhân hoặc các cửa hiệu tham gia vào mạng lưới bán hàng, quảng cáo sản phẩm của "công ti" đó. Khi tham gia sẽ phải đóng 1 khoản tiền nhất định và phải nhập hàng của công ti đó để đem đi bán trong 1 thời gian nhất định theo hợp đồng, nếu hủy bỏ giữa chừng phải bồi thường. Hình thức này đã được lợi dụng để lừa đảo rất nhiều, Ry lấy ví dụ như các bạn muốn bán mĩ phẩm, tìm được một chỗ mua, kí hợp đồng, nộp tiền tham gia, sau đó cứ mỗi tháng phải trả tiền nhập hàng về nhưng hàng không bán được, lại không được đem trả lại, hủy hợp đồng thì phải bồi thường cho người ta và vẫn phải giữ số hàng tồn đó => LỖ NẶNG.

** Bán hàng đa cấp tiếng trung là truyện tiêu, đồng âm với thuyên tiêu nên Nhan thư sinh và Tiểu Miêu mới hiểu nhầm.

Hồi 6: Lòng mang diệu kế làm chủ định, quái ngữ không ngừng kinh thiên hạ

Mây nhàn nhạt, sương đêm dần mỏng , lá thu rụng nhiều.

Tại khách điểm Phúc Thụy, Nhan Tra Tán tay cầm bút lông ngòi ngay ngắn trước án thư, nhiều lần muốn hạ bút rồi lại thôi, than nhẹ một tiếng, nói: "Vũ Mặc, như ngươi đã thấy, liệu quyết định lần này của Nhan mỗ có quá mức mạo hiểm không?" Vũ Mặc nhìn lướt qua Nhan Tra Tán, vẫn duy trì bộ mặt không cảm xúc.

Nhan Tra Tán đứng dậy, bước từng bước chậm rãi, thông thả: "Bạch huynh cùng Ngải Hồ vào nhà lao là để đánh lừa cha con họ Mạnh, nếu có biến thì vẫn còn đạn tín hiệu của Kim giáo úy đưa cho để báo tin, hơn nữa lấy võ công của Bạch huynh và Ngải Hồ mà nói thì vượt ngục trốn ra cũng không phải việc gì khó---nhưng chỉ sợ... Ai, chỉ mong là Nhan mỗ nghĩ nhiều." Dừng bước chân, Nhan Tra Tán hít vào một hơi, thì thào trong miệng giống như đang hỏi, lại giống như đang tự nói: "Lần này Kim giáo

úy đã có Triển hộ vệ đi theo bảo vệ, xét theo võ công của cha con họ Mạnh kia thì chắc sẽ an toàn. Chỉ là..." Dừng một chút: "Thân phận của Kim giáo úy đặc biệt như vậy, lỡ như vô ý lộ ra ngoài, bên trong hang cộp vẫn sẽ được Triển hộ vệ bảo hộ cho, nhưng ngộ nhỡ lại..." Nhan Tra Tán lại bắt đầu đi vòng tròn quanh phòng: "Nhưng án này rất quan trọng, không tra không được. Thực ra Nhan mỗ đã tính toán rằng Kim giáo úy nghĩ ra cái mảnh lói lừa đảo đó, sau đó đợi Nhan mỗ hiểu được cốt lõi vấn đề sẽ tự mình đi Mạnh phủ... Chẳng qua..." Nói đến đây lại thở dài một tiếng, hồi tưởng lại lúc bản thân vừa cho hai người kia biết kế mình vừa nghĩ ra, biểu hiện của họ... Thanh niên mặc lam sam biến sắc, lập tức vén bào quỳ một gối xuống đất, giọng nói kiên định, ngôn từ mạnh mẽ: "Chuyện Nhan đại nhân vừa nói tuyệt đối không được!"

"Trời cao ơi!" Thiếu niên mắt nhỏ quỳ bịch xuống đất, cái đầu đầy mồ hôi lạnh: "Nhan đại nhân, ngài đừng nói giỡn, ngài đường đường là khâm sai đại nhân thay trời đi hành đạo, đã xuất môn chính là đại diện cho đương kim Hoàng Thượng! Cho dù chỉ rơi một sợi tóc, xước một mảnh da hay đứt một sợi lông tơ đều là chuyện tày trời! Cái gì mà quan lớn phải hi sinh thân mình để làm gương cho dân chúng, chuyện này thật là nhảm nhí, không đáng tin nên đại nhân đừng nghĩ làm gì, lỡ như ngài xảy ra chuyện gì thì trước khi đối đầu với đao của Tương Dương vương, bọn thuộc hạ sẽ phải đối đầu với đao của Thánh Thượng trước đóooo!" Không cho Nhan Tra Tán kịp phản bác, Kim Kiên lại làm một chuỗi lí do thoái thác: "Huống chi kế "Tiên nhân hội" này, không phải thuộc hạ khoe khoang nhưng trên đời này e rằng ngoại trừ thuộc hạ ra thì không một ai có thể giải thích rõ ràng hơn được. Nếu Nhan đại nhân không tin thì chi bằng cùng thuộc hạ kể lại một chút!" Nhớ lại lúc ấy bản thân cứng họng, không thể nói gì để chống đỡ, Nhan Tra Tán không khỏi bung trán cảm khái: "Kế "Tiên nhân hội" kia, Nhan mỗ tuy rằng hiểu được nhưng nếu muốn so với Kim giáo úy nói có trật tự rõ ràng, vô cùng cảm dỗ thì đúng là hữu tâm vô lực..."

"Nhan đại nhân ngài đừng suy nghĩ nữa, cái tài nói ngon ngọt, lưỡi luôn trơn tru, nói ý nào ý đó là tinh hoa của thuộc hạ không phải luyện ngày một

ngày hai mà có được! Thuộc hạ bất tài, chỉ có cái danh hiệu đệ nhất cao thủ mặc cả của thành Biện Kinh, cái việc lừa người, khua môi múa mép này cứ giao cho thuộc hạ đi!" Khi đó, lời của Kim Kiên vô cùng chính xác.

"Nhan đại nhân yên tâm, Triển Chiêu nguyện đi cùng Kim giáo úy! Nhất định sẽ tra được ra manh mối!" Nhan Tra Tán nghĩ lại, thời điểm Triển Chiêu nói những lời này cung không cho mình cơ hội phản bác, nói xong liền đứng dậy nói vài lời rồi túm Kim Kiên rời đi.

"Ai... Nếu lúc Nhan mỗ từ biệt ân sư có thể mượn thêm vài vị cao thủ nữa thì tốt quá..." Nhan Tra Tán thở dài nói.

"Nhan đại nhân cũng quá tham lam rồi đó!" Đột nhiên, từ cửa truyền đến tiếng cười khê: "Có đệ nhất cao thủ dưới trướng Bao đại nhân - Triển Chiêu ôn hòa, lại Kim giáo úy danh tiếng lan xa, thậm chí ngay cả Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường đến ở nhờ Khai Phong phủ cũng đi theo Nhan đại nhân xuất hành, cho dù Bao đại nhân có thêm vài cao thủ nữa thì e là cũng không thể cho ngài mượn được!"

“Kẻ nào?!!” Nhan Tra Tán biến sắc.

Trong nháy mắt, Vũ Mặc lắc người tiến lên, hai tay run lên, dây diệt nguyệt căng ra, từng đợt, từng đợt dây thép lưu quang chói mắt, cực kì linh hoạt hoàn toàn bao lấy hai người bên trong.

"Vị tiểu huynh đệ này có loại vũ khí thật thú vị." Một người mang theo ý cười đầy của bước vào, hướng Nhan Tra Tán ôm quyền: "Nhan đại nhân không cần căng thẳng như vậy, tại hạ là người đặc biệt đến đây trợ giúp Nhan đại nhân một tay!" Nhan Tra Tán trừng mắt nhìn người vừa tới một lúc lâu, đột nhiên giật mình nói: "Chẳng lẽ các hạ là..."

“Hừm..." Người vừa tới làm động tác ra hiệu chớ có lên tiếng, quay lại đóng cửa rồi đi đến bên cạnh Nhan Tra Tán, hạ giọng nói: "Nhan đại nhân, cẩn thận tai vách mạch rừng!"

“Cái gì?!” Nhan Tra Tán cả kinh, liếc mắt nhìn Vũ Mặc một cái.

Khuôn mặt Vũ Mặc cứng đờ.

"Nhan đại nhân đừng trách vị tiểu huynh đệ này." Người kia lắc đầu: "Vị tiểu huynh đệ này đã mất hết nội lực, nhĩ lực (khả năng nghe) tất nhiên sẽ không như trước, mà những kẻ đến do thám đều không phải người thường, nếu không có nhị ca của ta nhĩ lực khác hẳn với người thường thì e cũng không cách nào phát hiện ra."

“Nhị ca?” Nhan Tra Tán lộ vẻ mặt sợ hãi lẫn vui mừng: "Chẳng lẽ các hạ không đi một mình?!" Người kia nhẹ nhàng cười, thay đổi đề tài: "Nhan đại nhân, trước hết ngài hãy kể cho tại hạ nghe về kế "Tiên nhân hội" của Kim giáo úy như thế nào đã được không?" Nhan Tra Tán giật mình, cẩn thận đánh giá sắc mặt của người kia, nhưng lại thấy biểu tình của người này vô cùng trấn tĩnh, thần sắc thoải mái, lúc này mới âm thầm thả lỏng người, ôm quyền cười nói: "Thỉnh các hạ đánh giá." Sau đó liền đem kế "Tiên nhân hội" của Kim Kiên nói một canh giờ trước kể lại tường tận cho người kia nghe.

Nửa nén hương sau...

"Thiên hạ thật may mắn, thiên hạ thật may mắn!" Người kia sau khi nghe xong liền vỗ tay cười to.

"Tại sao các hạ lại nói vậy?" Nhan Tra Tán ngạc nhiên hỏi.

Vũ Mặc mở lớn đôi mắt tối như mực, tròn mắt nhìn chằm chằm vào người nọ, hình như có chút khó hiểu.

"Kim giáo úy mới suy nghĩ một chút lại có thể nghĩ ra được kế sách vơ vét của cải không thể tưởng tượng nổi như vậy, nếu để rơi vào tay kẻ xấu ắt sẽ bị lợi dụng để hại nước hại dân, khiến thiên hạ đại loạn! Kim giáo úy

mưu trí như vậy lại có thể giữ vững ý chí, không rơi vào tà đạo, ngược lại còn đến Khai Phong phủ làm việc, chẳng phải là thiên hạ rất may mắn sao?!" Trong phòng một mảng yên lặng.

Qua hồi lâu, Nhan Tra Tán mới thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Lời nói của các hạ thật là!" Mí mắt Vũ Mặc chớp chớp, trong đầu dường như có sợi lông vừa quét qua.

Ban đêm, đèn hoa vừa sáng, bên trong đình nghỉ chân của hoa viên Mạnh phủ, Mạnh Hoa Thư - Mạnh lão gia vừa giành được một hồi thắng lợi thần nhiên ngồi ở trên xích đu, vừa nhàn nhã thưởng trà, vừa khoe khoang chiến tích của mình với thiếu nữ đối diện: "Cái gì mà Vân Quân Thiện chứ, đúng là nực cười, còn muốn dùng trò làm mỗi như dụ rắn ra khỏi hang để chúng ta ra tay, cái mảnh khóc cón con này, lão nhân ta liếc mắt một cái là biết ngay, thật đúng là múa rìu qua mắt thợ!"

"Phụ thân nói đúng lắm." Người thiếu nữ, cũng chính là Mạnh Thu Lan che miệng cười duyên đáp: "Chỉ bằng chút bản lĩnh của hấn thì sao có thể qua được đôi mắt tinh thông của phụ thân, rõ ràng là tìm cái chết mà!" Dừng một chút, lại yếu ớt thở dài nói: "Thật tiếc cho cái bị thịt áo trắng đấy..."

"Dù sao thì tiểu tử kia cũng có vài phần tư sắc, đợi ngày mai phụ thân đến nói với huyện lệnh một tiếng, bảo hấn phế võ công của tiểu tử kia đi, đến lúc đó giao cho nữ nhi của ta làm kỹ nam cũng không tệ."

"Phụ thân!" Mạnh Thu Lan cười đến mức run hết người: "Vẫn là phụ thân hiền nữ nhi nhất." Hai người liếc nhau, đồng thanh cười to.

"Ồ, Mạnh lão gia cùng Mạnh tiểu thư có vẻ đang rất vui thích nha!" Một giọng nói vui cười chọt truyền đến từ trên cao.

Cha con họ Mạnh hoảng sợ, đồng thời ngẩng đầu lên.

Đã thấy trên tường, không biết từ khi nào xuất hiện một người.

Chỉ thấy người này tuổi chỉ tầm mười bảy, mười tám, thân như gậy trúc, mắt nhỏ như khe hở, một thân áo dài rộng thùng thình bị gió thu thổi ào ào tung bay, trông cứ như một cái móc treo quần áo. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của cha con họ Mạnh với hai đôi mắt đang trừng trừng nhìn mình liền híp mắt cười, mũi chân nhón một chút, thân hình đang dựng ngược trên tường lại nhẹ nhàng đáp xuống đất không tiếng động, đúng là tuyệt kĩ khinh công giang hồ hiếm thấy.

"Người là kẻ nào?!" Mạnh lão gia vỗ bàn đứng lên, phần nộ quát.

"Khách quý của các người!" Trong lúc nói chuyện, thiếu niên mắt nhỏ đã bay vào bên trong đình nghỉ chân, vén trường bào lên đặt mông ngồi xuống ghế đá, đầu ngón tay cầm một miếng bánh ngọt ném vào miệng, mùi thức ăn thơm lừng dâng lên. "Người đâu, mau đem tên này ném ra ngoài!" Mạnh Hoa Thu hét lớn.

Lời còn chưa dứt đã thấy hơn mười tên gia đình tráng kiện, ăn mặc như hộ vệ lao ra từ bốn góc hoa viên, bao vây lấy thiếu niên gầy gò.

Nhưng mặt thiếu niên kia còn không đổi sắc, vô cùng trấn định, một tay vẫn tiếp tục cầm bánh ăn, tay kia búng một cái vang dội.

"Tách!" Theo tiếng búng vang lên, quanh người thiếu niên gầy gò đột nhiên nổi lên một trận gió lớn, mọi người còn đang cảm thấy hoa mắt thì bên cạnh thiếu niên kia đã xuất hiện một gã hắc y nhân.

Người này từ trên xuống dưới thuần màu đen, thân hình thẳng như tòng, đầu đội cái nón đen, phủ một lớp lụa đen mỏng, trường kiếm cầm trong tay. Chỉ cần đứng tại nơi đó thôi đã có một loại sát khí ngưng trọng âm ỉ lan khắp không gian, khiến cho gia đình xung quanh cứng đờ không thể đến gần người nửa bước.

"Tất cả các người thất thần cái gì, lên hết cho ta!" Mạnh Hoa Thư cả giận nói.

Lúc này đám gia đình dường như mới tỉnh lại, vợ lấy con dao thép, cầm trong tay hướng hắc y nhân kia đánh tới.

Hắc y nhân vững vàng canh giữ trước người thiếu niên gầy gò kia, bảo kiếm trong tay thậm chí còn không tuốt khỏi vỏ, lúc các gia đình tấn công cũng chỉ từ từ lấy vỏ kiếm tùy ý vung ra, nhưng lại không lệch chút nào, nhiều lần đánh trúng xương mũi của gia đình.

Nhất thời, mũi của chúng đều chảy máu be bét, kẻ nào kẻ nấy bung mũi rên rỉ.

Nhìn qua đã thấy sức chiến đấu của một đám gia đình đều không có chút ảnh hưởng gì khiến cho sắc mặt của Mạnh Hoa Thư cùng Mạnh Thu Lan đều có chút khó coi.

Thiếu niên gầy gò kia bỏ lại miếng bánh trong tay, vỗ tay phủi mấy mẩu vụn bánh trên tay, hướng cha con họ Mạnh cười ha ha: "Thế nào, Mạnh lão gia, Mạnh tiểu thư, bây giờ đã tình nguyện nghe tại hạ nói một chút chưa?"

"Người rút cuộc là ai? Muốn làm gì?!" Giọng nói sắc bén của Mạnh Thu Lan vang lên hết sức chói tai.

"Tại hạ là ai không quan trọng, quan trọng là... tại hạ biết các người là ai." Thiếu niên gầy gò chấp hai tay sau lưng, vừa đi lại trong đình vừa nói: "Tháng tư năm trước, Mạnh lão gia dùng tên giả là Vương Phúc Khoan, Mạnh tiểu thư dùng tên giả là Vương Sơn Nguyệt, tại Hồ Châu lừa của Hứa Nhân Sơ một vạn ba nghìn lượng bạc trắng. Tháng tám năm trước, nhị vị lại dùng tên giả là Dương Đại Kỳ cùng Dương Tâm Tiên, tại biên giới Cẩm Châu lừa của Lí Khánh Quang tám nghìn lượng bạc trắng." Nói đến đây, thiếu niên giương mắt nhìn lướt qua sắc mặt trắng bệch của cha con họ

Mạnh, mắt nhỏ hơi nhú, lại tiếp tục nói: "Còn có tháng chạp năm trước, tháng ba năm nay, tháng năm, tháng bảy, nhị vị dùng các thân phận khác nhau, tại bốn nơi Thanh Châu, Vân Châu, Phong Châu, Thọ Châu lừa bốn vị công tử con nhà phú thương ở vùng khác đến, tổng cộng đã lừa được năm vạn ba nghìn bốn trăm lượng. Nhị vị, ta không kể thiếu chỗ nào chứ?"

"Ngươi là người của quan phủ?!" Mạnh Hoa Thư trừng mắt hỏi.

"Quan phủ?!" Thiếu niên bật cười: "Nếu tại hạ là người của quan phủ thì sao nhị vị lại không biết? Quan phủ căn bản còn sợ không dám động vào một sợi tóc của nhị vị ấy chứ! Như tên Vân Quân Thiện có chút liên quan tới quan phủ kia, chẳng phải đã bị nhị vị tống vào đại lao, tình hình hết sức nguy ngập sao? Tại hạ chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, tất nhiên lại càng không dám đối đầu với nhị vị." Mạnh Hoa Thư cùng Mạnh Thu Lan liếc nhau, Mạnh Thu Lan nhướn mày hỏi: "Chẳng lẽ ngươi là người giang hồ?"

"Giang hồ?" Thiếu niên lại lắc đầu quây quây: "Giang hồ sông sâu bể rộng, muôn vàn hiểm trở, một con cá nhỏ như tại hạ mà nhảy vào, sợ là một chút bọt nước cũng không gây nên được."

"Xem ra các hạ là cao nhân ẩn dật (thế ngoại cao nhân) rồi!" Mạnh Hoa Thư cười lạnh: "Không biết lão già này đã đắc tội với các hạ chỗ nào mà các hạ lại đại giá quang lâm tìm tới đây gây khó dễ cho ta?!"

"Tìm tới gây khó dễ cho nhị vị? Tại hạ cũng không có lá gan này đâu." Thiếu niên trừng lớn mắt nhỏ nói: "Tại hạ chỉ là đã nghe nói đủ loại chiến công vĩ đại của nhị vị, liền nảy sinh lòng kính nể, đặc biệt tới bái kiến, nhân tiện mang theo một phần lễ (quà) ra mắt." Về mặt Mạnh Hoa Thư với Mạnh Thu Lan đều là hồ nghi, trừng mắt nhìn thiếu niên kia.

"Thật ra cũng không phải là đại lễ gì." Thiếu niên tùy tiện khoát tay nói: "Tại hạ từng suy xét một chút các kế sách lừa đảo nhỏ của nhị vị, cảm

thấy nhị vị quả thực là... Đúng là..." Nói xong, hướng hai người cười khà khà: "Rất ngu ngốc!"

"Người nói cái gì?!" Mạnh Hoa Thư không khỏi nổi trận lôi đình.

"Nhị vị vất vả đi qua mấy trấn huyện, hao phí mất bao tháng trời, lừa đến sáu lần thế nhưng số bạc lại không đến sáu vạn, còn bị quan phủ truy nã khắp cả nước, khiến nhị vị rứt đầu rứt đuôi, khó có thể ra tay lần nữa, như thế không phải ngu ngốc thì là gì?" Về mặt thiếu niên khinh bỉ nhìn cha con họ Mạnh, bĩu môi nói.

"Người, người người người người!" Mạnh Thu Lan giơ ngón tay ngọc nhỏ dài chỉ vào thiếu niên, tức giận đến mức run rẩy hết người.

Mạnh Hoa Thư là kẻ từng trải, nâng tay kéo ngón tay Mạnh Thu Lan xuống, về mặt bình tĩnh, giọng nói dòn nèn: "Nghe ý tứ của các hạ thì... Chẳng lẽ các hạ có cách tốt hơn?" Thiếu niên nhướn mày, mắt nhỏ đột nhiên bắn ra ánh sáng chói mắt, cao giọng nói: "Tại hạ bất tài, đúng là có một cách, có thể gạt người mà không ai nhận ra, vợ vệt của cải thần tốc, không đến nửa năm đã có thể thu vào trăm vạn bạc trắng!"

"Cái gì?!" Mắt hạnh của Mạnh Thu Lan trừng lớn: "Người đúng là nói láo!"

"Tại hạ không hay nói láo, nếu nhị vị không ngại thì chi bằng nghe hết đã rồi hẵng đưa là quyết định." Thiếu niên cười thần bí.

"Được, ta sẽ nghe tên tiểu tử cuồng vọng như ngươi có diệu kế gì!" Mạnh Hoa Thư cười lạnh một tiếng.

Vị thiếu niên này, cũng chính là Kim Kiên, về mặt cao thâm xoay người ngồi xuống ghé đá, thân nhiên vênh mặt bắt chéo chân. Triển Chiêu một thân hắc y theo sát đằng sau, canh chừng trái phải.

"Khụ!" Kim Kiên háng giọng, hít sâu một hơi: "Điều k  này của ta c  t n ---- "Ti n, nh n, h i!"

“Ti n nh n h i?” M nh l o gia c ng M nh Thu Lan nh n nhau.

"K  này gi i th ch th  n o?" M nh l o gia h i.

"Nh i v  h y đ i xem!" Kim Kiên lấy ra một b nh s  quơ quơ trước mắt hai người: "Trong b nh này chứa một vật quý hi m v  c ng, n  ch nh l  thứ tập hợp tinh hoa của đất trời, do ch nh Th n N ng dùng tiền thảo luyện ch e m  thành, một v t kinh ti n đ i, quý th n khiếp. M i ngày uống một vi n s  k o dài tuổi thọ, ch ra tr m b nh, n u dùng l u d i th  c  th  tr  n n trường sinh bất l o!"

“Ti u huynh đ , người đ ng n i gi n s o?” M nh Hoa Thư cười nh o một tiếng: "Tr n đ i làm s o t n t i v t n y!" M nh Thu Lan c ng kh nh thường h  lạnh một tiếng.

"Ch c ch c, nh i v  quả nhiên l  kiến thức hạn hẹp!" Kim Kiên lắc đầu n i: "May m  hôm nay gặp đ c t i hạ, t i hạ s  làm cho nh i v  mở mắt!" Nói xong, đ t nhiên đ ng d y nh y l n b n đ , b nh s  cầm trong tay "b p" một tiếng nhỏ n p ra, từ gi ra hai ng n tay đ ng nắm b nh s  lại xuất hiện v t th , giơ cao l n tr n, lớn tiếng nói: "V t đ o tìm khắp mọi gầm trời g c b  đ u không thấy, chỉ c n một ít duy nhất t i tứ hải bát hoang n y--- ti n đ n!" Gi ra đ m tr ng s ng ng i, M nh Hoa Thư c ng M nh Thu Lan đ u nh n thấy v  c ng r  r ng, đầu ng n tay của thi u niên g y yếu kia đ ng cầm một vi n đ c đen thui, đ t nhiên nh n qua th  tr ng r t gi ng cục ph n. (==") "Ti n, ti n đ n?" R u M nh Hoa Thư c  ch t co rúm lại.

Đ u mắt M nh Thu Lan run rẩy: "X  ti u tử, người r  r ng l  đ ng gạt người!"

“Ha ha, nh n lực của M nh ti u thư th t tốt, ti n đ n n y đ ng l  đ e gạt người!" Kim Kiên nh y từ tr n b n xuống, cười n i.

Da mặt cha con họ Mạnh bắt đầu co giật.

"Xú tiểu tử, ngươi dám đùa cợt với chúng ta?" Mạnh Hoa Thư căm giận nói.

"Vì sao nhị vị lại có vẻ mặt như thế?" Kim Kiên ra vẻ ngạc nhiên: "Không phải ta đang giảng giải cho nhị vị biết diệu pháp "gạt người" đó sao?" Cha con họ Mạnh cắn răng.

"Chẳng lẽ ngươi định dựa vào việc bán tiên đan giả này để kiếm trăm vạn lượng?!" Mạnh Hoa Thư nói.

"Mạnh lão gia, sao ngài tự dung đàn độn vậy?" Kim Kiên kinh ngạc nói: "Tiên đan này đừng nói bán trăm vạn lượng, một lượng cũng không đáng."

"Xú tiểu tử, ngươi muốn ăn đập phải không!" Mạnh Hoa Thư tức giận tới nổi ria mép xoắn lại, vén tay áo lên chuẩn bị xông tới đánh người, nhưng vừa mới nhấc một chân lên đã cảm thấy từ phía sau ập đến một luồng hàn khí, khước mắt liếc về sau đã thấy hắc y nam nhân đứng đó từ khi nào, liền sợ đến mức toát hết mồ hôi lạnh.

"Mạnh lão gia, bình tĩnh đừng nổi nóng, muốn làm chuyện lớn mà tính tình mà cứ nóng nảy như đám trẻ nít là không được đâu nha!" Kim Kiên ra vẻ ông cụ non, lên mặt giáo huấn.

"Xú tiểu tử, ngươi đừng chỉ biết nói linh tinh!" Mạnh Thu Lan hung tợn nói: "Nếu cha con ta nóng tính thì đừng nói hai người các ngươi, mà có đến hai trăm người thì bọn ta cũng sẽ khiến cho các ngươi phơi thây ngay tại chỗ."

"Chặc chặc." Kim Kiên lắc đầu: "Được rồi, được rồi, ta sẽ nói cho rõ ràng." Nói đến đây dừng lại một chút: "Nhị vị có cần giấy bút không?"

"A?" Cha con họ Mạnh lại mờ mịt.

"Chẳng lẽ các vị không cần ghi lại diệu pháp của ta?" Sắc mặt cha con họ Mạnh đã dần chuyển sang xanh xám. "Ai, nhị vị đừng trách ta không nói trước!" Kim Kiên thở dài.

"Xú tiểu tử, ngươi có rắm mau phóng!" Tính nhẫn nại của Mạnh Hoa Thư hiển nhiên đã về không.

"Được!" Sắc mặt Kim Kiên trở nên nghiêm túc, bắt đầu từ từ nói: "Đầu tiên, ta sẽ nói về "Tiên nhân hội" trước vậy. Thủ lĩnh của tiên nhân hội sẽ gọi là tiên chủ, tiên chủ lại có thủ hạ là tiên ông, tiên ông lại chia làm nhất đẳng tiên ông, nhị đẳng tiên ông, tam đẳng tiên ông và còn nhiều đẳng nữa, sau đó dưới tiên ông sẽ có tiên đồng hầu hạ..."

"Cái gì mà cứ tiên ông với tiên đồng cứ loạn hết lên vậy?!" Mạnh Hoa Thư tức giận quát.

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội." Kim Kiên lắc lắc ngón tay, tiếp tục nói: "Chuyện đó ta sẽ giải thích sau, bây giờ là chuyện tiên đan. Tiên đan này, bán mười lượng bạc, người bỏ ra một trăm lượng sẽ mua được mười viên, liền gia nhập "Tiên nhân hội" và trở thành tiên đồng cấp một."

"Kẻ nào thừa tiền đến nỗi bỏ ra một trăm lượng mua mấy viên thuốc dỏm thì hấn hấn là điên rồi?!" Mạnh Thu Lan cười nhạo nói.

"Ôi chà chà Mạnh tiểu thư, làm gì mà cứ phải nôn nóng như vậy?!" Kim Kiên thở dài một hơi: "Tại hạ còn chưa nói xong đâu! Phần sau mới là trọng điểm!" Mạnh Thu Lan dữ tợn lườm Kim Kiên một cái.

Kim Kiên cũng không để tâm, tiếp tục cười nói: "Sau khi trở thành tiên đồng, chỉ cần tìm thêm hai người, mỗi người mua mười tiên đan---- thì hai người đó trở thành tiên đồng cấp hai--- số bạc hai vị tiên đồng cấp hai dùng để mua tiên đan cộng lại là hai trăm lượng bạc, trong đó có một nửa nộp lên làm phí nhập hội, một nửa còn lại giao cho ---- vị tiên đồng đầu tiên." Nói

đến đây, Kim Kiên ngừng lại một chút, mắt nhỏ đảo quanh cha con họ Mạnh: "Đúng hơn là, lúc này vị tiên đồng đầu tiên đã kiếm lại một trăm lượng bạc tiền vốn. Nhị vị có hiểu không?"

"Xú tiểu tử, ngươi nghĩ cha con chúng ta ngốc sao?" Mạnh Hoa Thư trừng mắt.

Mạnh Thu Lan trở mặt xem thường. "Tốt lắm! Sau đây nhị vị hãy nghe cho cẩn thận." Kim Kiên háng giọng nói tiếp: "Hai tiên đồng cấp hai, mỗi vị lại lôi kéo thêm hai vị tiên đồng nữa, vậy là có bốn vị tiên đồng cấp ba, thu vào bốn trăm lượng bạc, một nửa trong đó là của tiên đồng cấp hai kiếm thêm, một nửa lại trở thành tiền vốn. Hai trăm lượng bạc kiếm thêm được từ tiên đồng cấp ba lại chia đôi, một nửa tiên đồng cấp hai giữ, nửa còn lại nộp lên cho tiên đồng đầu tiên. Nhị vị, nghe đến đây còn hiểu không?" Cha con họ Mạnh lộ vẻ do dự, ngẫm nghĩ một lúc mới gật đầu.

"Tốt lắm!" Kim Kiên hít vào một hơi: "Nói cách khác, lúc này tiên đồng cấp hai mỗi người đã kiếm được một trăm lượng, mà tiên đồng đầu tiên kiếm được từ hai vị tiên đồng cấp hai là năm mươi lượng mỗi người, tổng cộng là một trăm lượng." Đôi mắt nhỏ nheo lại, nhìn hai cha con phía đối diện: "Vậy lúc này, tiên đồng đầu tiên đã kiếm được bao nhiêu bạc?"

"À..." Con ngươi của Mạnh Hoa Thư hiển nhiên đã đảo vòng quanh.

"Hẳn là--- hai trăm lượng..." Mạnh Thu Lan có chút không chắc chắn.

"Mạnh tiểu thư quả nhiên rất thông minh." Kim Kiên cười ha ha, tiếp tục nói: "Nếu bốn vị tiên đồng cấp ba lại mỗi người tìm thêm hai vị tiên đồng nữa thì sẽ thành tám vị tiên đồng. Nếu như vậy thì từ tám vị tiên đồng đó tiếp tục phát triển thêm thì... hẳn sẽ thành..." Kim Kiên cố ý dừng một chút, liếc mắt nhìn cha con họ Mạnh để thăm dò.

Đầu ngón tay hai người cứng đờ (đếm ngón tay để tính à :]]]]]), hiển nhiên không tính được.

"Các vị thật ngốc, là mười sáu vị tiên đồng." Kim Kiên đành đưa ra đáp án: "Tiên đồng đầu tiên thu được một nửa của hai vị tiên đồng cấp hai là một trăm lượng, một phần tư của bốn vị tiên đồng cấp ba vẫn là một trăm lượng, một phần tám của tám vị tiên đồng cấp tiếp theo cũng vẫn là một trăm lượng. Cho nên, nếu từ tám tiên đồng tiếp tục phát triển thêm thì vị tiên đồng đầu tiên đã thu được bao nhiêu bạc?"

"Tám trăm lượng bạc!" Lần này Mạnh Hoa Thư lại tính rất nhanh.

"Không đúng rồi." Kim Kiên lắc đầu. "Ngài phải giảm đi một trăm lượng mà vị tiên đồng đầu tiên đó mất để mua thuốc chứ, nói cách khác vị đó chỉ kiếm lời được bảy trăm lượng thôi."

"Đúng, đúng rồi." Mạnh Hoa Thư liên tục gật đầu.

"Nhưng, người nói nhiều như vậy, rốt cuộc chuyện đó có tác dụng gì?" Mạnh Thu Lan hỏi.

"Mạnh tiểu thư hỏi thật hay. Tại hạ xin được hỏi lại tiểu thư, lúc này vị tiên đồng đầu tiên đã mở rộng hội thêm được bao nhiêu người?" Kim Kiên hỏi.

"À... Ta..." Mạnh Thu Lan bắt đầu nghĩ lại.

"Mạnh tiểu thư hẳn là đã quên rồi." Kim Kiên cười nói: "Từ đầu cho đến cuối, vị tiên đồng đầu tiên chỉ tìm được hai người thôi, những người còn lại đều là các vị tiên đồng ở tầng dưới mở rộng thêm. Nói cách khác, vị tiên đồng đầu tiên chỉ cần tìm hai người nhập hội, sau đó không mất chút công sức nào, chỉ ngồi không cũng có bảy trăm lượng bạc trắng! Xin hỏi Mạnh tiểu thư, việc không tốn công sức nhiều mà lại hỏi như vậy thì có bao nhiêu kẻ thèm nhỏ dãi, bon chen nhau tham gia?" Cha con họ Mạnh tròn mắt há hốc mồm.

Kim Kiên chấp hai tay vào lòng: "Đây mới chỉ là một người kiếm hai người, nếu mỗi người kiếm năm người, mười người thì sao? Nếu không chỉ ngừng ở cấp thứ tám mà còn phát triển đến hai mươi cấp, năm mươi cấp thì sao? Vậy sẽ lại kiếm thêm bao nhiêu bạc?" Nghe thế, sắc mặt cha con họ Mạnh đồng thời biến đổi.

"Nhị vị còn nhớ cái khung của "Tiên nhân hội" mà tại hạ đã nói lúc đầu chứ?" Kim Kiên nhướn mi.

Vẻ mặt cha con họ Mạnh không chắc chắn, lắc đầu.

Kim Kiên lắc đầu, bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Tiên đồng là cấp bậc thấp nhất, phía trên còn có tiên ông, trên các tiên ông mới là chức vị cao nhất: tiên chủ." Lại hít một hơi: "Nhị vị không ngại tính xem, nếu dưới tiên chủ có tám vị tiên ông cấp một, dưới một vị tiên ông cấp một còn có thêm tám vị tiên ông cấp hai, dưới một vị tiên ông cấp hai lại có tám vị tiên ông cấp ba, cứ thế cho đến tiên ông cấp thứ tám. Rồi dưới mỗi vị tiên ông cấp tám lại có tám vị tiên đồng cấp một, dưới một vị tiên đồng cấp một lại có tám vị tiên đồng cấp hai, sau đó số lượng cấp bậc không giới hạn, số lượng người cũng không giới hạn, cứ tiếp tục phát triển... Như vậy tính từ trên xuống dưới, dưới trướng vị tiên chủ kia có bao nhiêu người, thu được bao nhiêu bạc?!" Cha con họ Mạnh đã ngẩn tò te.

"Không hề khoa trương khi nói "Tiên chủ" đại nhân của "Tiên nhân hội" chỉ cần ngồi nhà uống trà thưởng mây, ngắm trăng thưởng sen không thôi thì bạc vẫn cứ như nước sông cuồn cuộn chảy, không ngừng đổ vào hầu bao." Nói đến đây, Kim Kiên đột nhiên đứng dậy, mắt nhỏ trừng lớn, bày ra tư thế uy vũ như chi phối giang sơn, tiếng nói to vang vọng chân trời: "Khi đó, đừng nói trăm vạn bạc trắng, cho dù trở thành phú khả địch quốc (giàu nhất đất nước) của một quốc gia giàu có bậc nhất cũng dễ như trở bàn tay!!" Cả đình tĩnh mịch.

Mạnh lão gia cùng Mạnh tiểu thư chậm rãi hoàn hồn, liếc nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ khiếp sợ không ngăn được trong mắt đối phương.

"Mau lên, mau mang bàn tính với văn phòng tứ bảo lại đây!" Mạnh Hoa Thu cao giọng quát.

Không bao lâu sau, một gia đình liền vội vàng đưa tới bàn tính cùng giấy bút.

Mạnh Hoa Thu gảy bàn tính, Mạnh Thu Lan chấp bút, hai người khẩn trương vùi đầu quên cả đứng dậy.

"Nhị vị, tính cẩn thận, đừng để tính sai." Kim Kiên thanh thoi chuyển tầm nhìn sang một bên, bóng lưng thẳng mà cô độc, nhìn về ánh trăng lạnh ở chân trời phía xa, gió bầu bạn với tổ sam, tóc đen nhẹ nhàng bay theo, quả nhiên là phong thái thần thánh của cao nhân bậc nhất.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy thái dương Kim Kiên đầy gạch (gạch trong truyện tranh đó, kiểu như này ==|||), lại đầy mồ hôi.

Lúc này, tiếng lòng của Kim Kiên là: Ôi chao bà mẹ ta ơi, cuối cùng cũng nói xong, tể bào nào với đầu lưỡi của ta sắp xoắn hết lại rồi! Triển Chiêu một thân hắc y lẳng lẳng đứng phía sau Kim Kiên cũng thở phào một hơi, hành động nhẹ đến nỗi khó có thể nhận ra.

Nhưng cha con họ Mạnh lúc này đã không rảnh để bận tâm đến cái khác, hai người đang vùi đầu khổ sở tính toán, sau một lúc lâu, càng tính càng giật mình, càng tính càng kích động, tính đến gần cuối cùng Mạnh lão gia đã run tay tới nỗi không dùng được bàn tính.

"Hay, một kẻ "Tiên nhân hội" này thật tuyệt diệu! Đúng là tuyệt diệu!" Mạnh Hoa Thu mừng rỡ như điên.

"Khụ, Mạnh lão gia thấy thế nào rồi?" Kim Kiên xoay người, thần sắc huyền bí nói: "Tại hạ có nói giỡn không?"

“Tiểu huynh đệ quả nhiên là cao nhân! Mau mau dâng trà!” Mạnh Thu Lan lập tức sai gia nhân bưng loại trà trái cây hảo hạng lên, còn cực kì ân cần rót cho Kim Kiên một li.

"Chưa biết phải xưng hô như thế nào với tiểu huynh đệ này đây?" Thái độ Mạnh Hoa Thư rõ ràng có thêm phần cung kính.

"Ta họ Tiễn." Kim Kiên giơ ngón tay chỉ về nam nhân mặc hắc y phía sau: "Vị này là bảo tiêu (vệ sĩ) của tạ hạ, họ Triệu."

“Hóa ra là Tiễn công tử và Triệu công tử, thất kính thất kính." Mạnh Hoa Thư liền ôm quyền, bày ra biểu tình khiêm tốn chờ được chỉ bảo: "Tiểu huynh đệ, diệu pháp này sao người biết được?"

“Thật ra... Chỉ e lúc này không tiện nói ra." Kim Kiên buông mắt, nhắc li trà lên thổi nhẹ làm nước trà lay động, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Cha con họ Mạnh liếc nhau, trong lòng cả hai đều hiểu.

"Tiểu huynh đệ, chúng ta là người quang minh chính đại không nói chuyện vòng vo, người có yêu cầu gì?" Mạnh Hoa Thư nghiêm nghị hỏi.

Kim Kiên nhếch mép cười, dựng thẳng bốn ngón tay: "Bốn phần, tiền "Tiên nhân hội" thu vào, ta phải có bốn phần!"

“Bốn phần!" Mạnh Thu Lan vừa nghe, suýt nữa đứng bật dậy, mắt hạnh mở lớn nhìn phía Mạnh Hoa Thư.

Vẻ mặt Mạnh Hoa Thư cũng tràn đầy kinh ngạc: "Tiểu huynh đệ, bốn phần có phải quá cao không?"

“Nhị vị cảm thấy cao sao?" Mắt nhỏ nheo lại: "Mạnh lão gia kiến thức uyên bác, cũng là người từng trải, nói vậy hẳn đã biết trước...Kể "Tiên nhân hội" này hoàn toàn phải theo một hệ thống cực kì phiền phức rắc rối, muốn thiết lập ra không phải chuyện dễ. Trong đó lại có đủ loại chi tiết, chỉ e tại

hạ còn phải can thiệp vào, ngày ngày phải hao tâm tổn sức khắp nơi. Nếu giữa chừng gặp bất trắc thì rất có thể sẽ----" Kim Kiên cầm chén trà lên nhấp một ngụm: "Sai một li đi ngàn dặm..."

"Chuyện này..." Mạnh lão gia do dự, một lúc lâu sau lại liếc nhìn Mạnh Thu Lan một cái, thấy Mạnh Thu Lan hơi gật đầu mới nói: "Ôi có bằng hữu từ phương xa tới trò chuyện như vậy thật tốt, nếu tiểu huynh đệ không chê thì hãy ở tạm hàn xá của ta mấy ngày, chúng ta cùng thương lượng một chút được không?"

"Vậy làm phiền các vị." Kim Kiên cười nói: "Chỉ là tại hạ còn có chuyện phải giải quyết nên e rằng không thể chờ quá lâu."

"Không biết tiểu huynh đệ có thể ở lại mấy ngày?" Mạnh Hoa Thư cười theo hỏi.

"Ba ngày." Kim Kiên dựng thẳng ngón tay.

Mạnh Hoa Thư dừng một chút, cắn răng: "Được, trong vòng ba ngày, lão già này sẽ cho tiểu huynh đệ một câu trả lời thuyết phục."

"Xin đợi tin tốt lành." Kim Kiên liền ôm quyền.

Mạnh Hoa Thư lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nói với Mạnh Thu Lan: "Thu Lan, con hãy đưa nhị vị khách quý tới sương phòng nghỉ ngơi." Trong khoảnh khắc quay đầu đã khẽ nhướn mày lên với Mạnh Thu Lan. Lòng mi Mạnh Thu Lan run rẩy một chút, duyên dáng đứng dậy hướng Kim Kiên cùng Triển Chiêu thở dài nói: "Nhị vị, mời đi theo ta." Đáng tiếc rằng động tác ám muội mà hai người kia cho là vô cùng bí mật hoàn toàn không thoát được khỏi đôi mắt nhỏ sắc sảo của con người nào đó đứng đầu về chuyện đoán ý tứ qua sắc mặt.

Hừ hừ, khẳng định là có chuyện mờ ám.

Trong lòng Kim Kiên thầm nói vậy nhưng bên ngoài vẫn tươi cười, đứng dậy nói với Mạnh Thu Lan: "Làm phiền Mạnh tiểu thư."
Hoa quế nhuộm lá tím, sen tàn lấp
ao xanh.

Đi theo Mạnh Thu Lan xuyên qua hoa viên của Mạnh phủ, đi quá công vòm liền gặp một hồ rộng, ven bờ đầy hoa sen, giữa hồ dựng một noãn các (buồng lò sưởi) mái cong có tám song cửa, ánh trăng chảy xuống, sen héo sắp tàn, bóng noãn các dao động trên mặt nước lại tạo thành phong cảnh hoàn toàn khác biệt.

"Tiễn công tử..." Mạnh Thu Lan dọc đường đi im lặng không nói gì đột nhiên mở miệng: "Xung hô như vậy không khỏi quá mức xa lạ, không biết Tiễn công tử có thể cho Thu Lan biết tên của mình không?"

"Chỉ là tiện danh (cái tên thấp kém), không đáng nhắc đến." Kim Kiên liền ném ra một lí do quen thuộc để chối từ, thề phải giữ phong thái cao nhân cho đến cùng.

Về mặt Mạnh Thu Lan ngẩn ra, lại tiến vài bước đến gần Kim Kiên, dịu dàng hỏi: "Vậy xin hỏi Tiễn công tử đến từ nơi nào?"

"Trước giờ tại hạ chưa từng ở một chỗ." Kim Kiên đến cả mí mắt cũng không thêm nâng.

Da mặt Mạnh Thu Lan run lên, dừng lại bước chân, một đôi mắt hạnh lấp lánh ánh nước đưa tình, tươi cười kiều mị: "Sao Tiễn công tử lại khách khí như vậy, về sau Thu Lan cùng công tử chính là người một nhà mà."

"Mạnh tiểu thư." Mắt nhỏ của Kim Kiên nheo lại, hướng Mạnh Thu Lan cười: "Mời dẫn đường." Da mặt Mạnh Thu Lan cứng đờ, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục khuôn mặt tươi cười hoàn mỹ: "Là Thu Lan thất lễ, mong Tiễn công tử thứ lỗi." Trong lúc hỏi đáp, ba người đã đi tới một cây cầu vòm ở giữa hồ.

Đột nhiên, Mạnh Thu Lan đang đi bên cạnh Kim Kiên đột nhiên kêu "Á" một tiếng, dường như cổ chân bị vẹo, thân hình mảnh mai thuận thế liền ngã về phía sau, lên người Kim Kiên.

Xem tư thế này, hiển nhiên là đang tặng cho Kim Kiên một cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân.

Nhưng không chờ Kim Kiên phản ứng lại, chỉ thấy bóng đen chợt lóe, hắc y nam nhân vốn vẫn cách Kim Kiên ba bước ở phía sau, lúc đó, trong nháy mắt đã tới cạnh Kim Kiên cùng Mạnh Thu Lan, cánh tay dài vòng qua, kéo Kim Kiên sang một bên.

"Á, ôi, aaaaaaa!!" Mạnh Thu Lan làm sao có thể đoán trước được đi nửa đường còn gặp một Trình Giáo Kim, thân hình nhất thời điều chỉnh không kịp, cái đầu to liền hướng xuống dưới cầu vòm, ngã vào hồ sen "tùm" một tiếng, bọt nước bắn như suối phun.

"Ôi chao?!" Kim Kiên ngẩn người, quay đầu liếc nhìn cái vị Ngự tiền hộ vệ bên cạnh.

Vị hộ vệ nào đó thân hình cũng cứng ngắc, hiển nhiên là không ngờ được tình huống phát sinh ngoài dự kiến này.

"Cứu, cứu mạng! Ta.... ọc ọc... không biết bơi..." Giữa hồ Mạnh Thu Lan đã bắt đầu chìm nổi, kêu cứu liên tục.

Ngay sau đó, Triển Chiêu liền hoàn hồn, lập tức phi thân, lướt nhanh trên mặt nước, thò tay chụp lấy, đưa Mạnh Thu Lan ra khỏi nước, mũi chân khẽ nhấn trên mặt nước gợn sóng phi lên bay về cầu.

Chạm chân xuống mặt cầu, Triển Chiêu liè buông Mạnh Thu Lan ra, quay về trấn thủ bên cạnh Kim Kiên.

Mạnh Thu Lan nằm trên mặt đất ho khan kịch liệt, sau khi phun hết nước trong mồm ra liền ngẩng đầu tức giận mắng: "Các người..." Nhưng nói được nửa câu lại im bật.

Nguyên nhân chính là do lúc Triển Chiêu lao xuống nước cứu người đã vô ý làm rơi chiếc mũ đen có khăn che mặt xuống hồ nước, dung nhan lúc này hoàn toàn lộ ra.

Trăng thu đẹp đẽ, thanh niên áo đen dung nhan ôn hòa như ngọc, ánh mắt sáng như chứa tinh tú bên trong, lưng thẳng như tùng đón gió, dung nhan, phong thái có một không hai.

Mạnh Thu Lan nhất thời liền ngây người.

Trên cầu có bóng hồng, lay động bóng liễu, mỹ nhân mảnh mai quần áo ướt đầm, hai mắt đầm lệ chăm chú nhìn nam nhân tuấn dật trước mắt như nhìn trăng mây phía chân trời.

Trông thế nào cũng là cảnh tượng anh hùng cứu mỹ nhân nhất kiến chung tình, có chết cũng không từ, đất trời hòa hợp hết sức duy mỹ.

Ồ ồ ồ, hấp dẫn nha! Kim Kiên tiếp tục đánh giá hai bên, liền bắt đầu nảy sinh một ý tưởng vô cùng hợp lí.

Nếu để cho Tiểu Miêu "này nọ" với Mạnh tiểu thư, như thế không phải sẽ tốt hơn là để Chuột Bạch làm sao, và kế sách bán hàng đa cấp của ta sẽ dễ thực thi hơn...

Nhưng vừa nghĩ đến đây, Kim Kiên đột nhiên giật mình một cái.

Gió thu vừa rồi còn nhu hòa vô hạn giờ lại có thêm hàn ý thấu xương.

Kim Kiên giương mắt chăm chú nhìn, quả nhiên, bị nhấn chìm dưới ánh mắt mênh mông tình yêu của Mạnh tiểu thư, lông mày của vị động vật họ

mèò nào đó đã nhú lại, đôi mắt sáng trợn trừng, hiển nhiên không hề có chút vui sướng.

"Khụ khụ, Mạnh tiểu thư, người có ổn không?!" Kim Kiên vội ho một tiếng, cắt đứt ánh nhìn chăm chú tràn đầy tình cảm của Mạnh tiểu thư.

"A, không sao, không sao!" Mạnh tiểu thư đứng dậy với tư thế tuyệt đẹp, mắt hạnh phiếm hồng, nở nụ cười xinh đẹp, dáng vẻ muôn phần hạnh phúc hướng Triển Chiêu làm lễ: "Đa tạ Triệu công tử ra tay cứu giúp, Thu Lan vô cùng cảm kích."

"Không cần." Khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu sa sầm.

Mạnh Thu Lan ngẩn ra, lập tức thi triển bộ dạng liễu yếu đào tơ mong manh không chịu nổi cơn gió nói: "Triệu công tử, ta cảm thấy thân thể có chút không khỏe, không biết có thể làm phiền công tử..." Mạnh Thu Lan còn chưa dứt lời đã thấy hắc y hộ vệ túm lấy cổ Tiễn công tử tiêu sái lùi đi trước, không thềm trả lời.

Da mặt Mạnh Thu Lan hơi co giật.

"Ôi chao?! Cái kia, Triển, khụ, Triệu huynh, ta cảm thấy Mạnh tiểu thư nên được..." Dường như thiếu niên họ Tiễn còn muốn nói thêm gì đó nhưng đã bị đôi mắt như ánh sao của hắc y hộ vệ kia lườm cho một cái: "Tiễn công tử!"

"Có!"

"Không được nghĩ lung tung!"

"Vâng..." Thiếu niên họ Tiễn cúi đầu lên tiếng.

Mạnh Thu Lan trừng mắt nhìn theo bóng dáng hai người, da mặt co rút mấy lần, oán hận mang một thân váy áo ướt sũng đuổi theo sau.

Đọc đường đi, Mạnh Thu Lan hiển nhiên đã chuyển mục tiêu tấn công sang Triển Chiêu, hết lần này đến lần khác muốn lôi kéo làm quen, thế nhưng không đổi lấy nổi một ánh mắt của Triển Chiêu, lại thêm quần áo ướt đầm bị gió đêm mát mẻ thổi cho khiến nàng ta cứ hắt hơi, nước mũi chảy không ngừng. Tuy rằng Mạnh Thu Lan một mực kiên trì nhằm vào Triển Chiêu, nhưng cuối cùng do không chống đỡ được gió lạnh đánh vội vàng đưa hai người đến sương phòng, sau đó lại vội vàng rời đi.

Mạnh Thu Lan vừa đi, hai người trong phòng mới nhẹ nhàng thở ra.

"Ôi chao bà mẹ ta ơi, thật hao tổn nơ ron thần kinh!" Kim Kiên thở dài một hơi, đặt mông xuống ghế, vùi đầu nằm bò ra bàn.

Một chén trà nóng cực kì đúng lúc đưa đến trước mắt Kim Kiên.

Kim Kiên giương mắt nhìn thì thấy đúng là Triển Chiêu rót trà đưa đến cho mình.

"Đa, đa tạ Triển đại nhân!" Kim Kiên thụ sủng nhược kinh, lập tức dựng thẳng người như cái cọc đón lấy chén trà.

Triển Chiêu mỉm cười, vén bào ngồi xuống đối diện Kim Kiên."

"Kim giáo úy vất vả rồi."

"Không sao, không vất vả, tất cả vì vụ án, vì Khai Phong phủ, vì giang sơn xã tắc của Đại Tống, thuộc hạ dù hao tổn hết tâm trí, sức lực, tốn thời gian, tốn nước bọt đến mấy cũng không sao hết." Kim Kiên nghiêm trang trả lời, trong lòng thì không ngừng hò hét: Ý của ta là, lần này ta đã dốc sức lập công lớn nha! Tiểu Miêu ơi Tiểu Miêu, người nghe có hiểu không vậy?! Triển Chiêu phía đối diện cười khẽ gật đầu: "Triển mỗ hiểu rồi."

"Triển đại nhân hiểu được là tốt rồi." Kim Kiên bắt đầu đắp lên bộ mặt tươi cười sáng lạn: "Thật ra thuộc hạ cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần

sau khi trở về Khai Phong phủ, Triển đại nhân nhớ vì thuộc hạ mà nói vài câu với Bao đại nhân, để Bao đại nhân cho thuộc hạ thêm chút phí tổn để bồi bổ não bộ, hoặc phí gì cũng được, không thành vấn đề..." Nghe Kim Kiên vẫn cứ ồn ào như trước, Triển Chiêu nhìn Kim Kiên không hề che giấu nét cười, khóe môi cũng khẽ nhếch, tuấn nhan ôn nhã nhuộm đầy xuân ý âm áp. Kim Kiên nói một lúc lâu, đột nhiên nhận ra có điểm gì đó không thích hợp lắm, sao tự dưng không khí trong phòng lại nóng như vậy? Giương mắt nhìn người đối diện, Kim Kiên lập tức giật mình.

Trời cao ơi, tại sao yêu nghiệt này lại tới đây! Nhìn con người đen trong trẻo kia, chứa đầy xuân thủy, nhìn hàng mi dài run rẩy kia, cong cong vui vẻ, đầy tình cảm âm áp, rồi đôi môi mỏng nồng men say (ý là giống rượu tốt, làm người khác say đắm), giống như một dòng suối xuân chảy xuôi về hướng đông.

Trái tim Kim Kiên bất giác lỡ mấy nhịp.

Suy nghĩ muốn bỏ nhào về phía trước cản cho vị động vật họ mèo kia một cái đột nhiên xuất hiện.

Kim Kiên cuống quýt chuyển tầm mắt, ngậm hít một hơi khí lạnh.

Hít thở sâu! Giữ cho mình thoải mái! Ta chính là một người bình thường, đối với những sự vật tốt đẹp đều phải hướng tới những tình cảm thuần khiết trong sáng, ta ngàn vạn lần phải trấn định, ngàn vạn lần phải bình tĩnh... Ôi chao bà mẹ ta ơi, gần đây Tiểu Miêu đã tu luyện công phu gì vậy? Vì sao hormone đột nhiên tăng như gió bão, nhan sắc cũng leo thang như thế?! Làm mất bao nhiêu năm tu luyện đối kháng mỹ sắc (chống lại cái đẹp) của ta thất bại trong chớp mắt, toàn bộ kinh nghiệm giá trị đều về mo mất rồi! "Khụ, Kim giáo úy." Triển Chiêu cắt ngang suy nghĩ miên man của Kim Kiên.

"Hả, ơ, cái gì?" Kim Kiên phản xạ có điều kiện nhìn lại Triển Chiêu.

Nhưng vừa nhìn Kim Kiên đã hoài nghi vừa rồi mình bị hoa mắt.

Người trước mắt, ngời thẳng như tùng bách, mày kiếm kiên nghị (kiên cường và nghiêm nghị), con ngươi đen sáng ngời, tuấn nhan nghiêm chỉnh, không hề có chút dấu vết nào của ý xuân say lòng người hay suối xuân chảy về hướng đông lung tung gì đó lúc này.

Kim Kiên mở to mắt nhìn.

Ặc... Có thể là do lúc suy nghĩ về "Tiên nhân hội", não bộ hoạt động quá mức công suất nên đại não bị mệt, sinh ra ảo giác chăng...

Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi nhẹ nhàng thở ra, gương mặt cũng trở nên nghiêm túc đáp: "Triển đại nhân có gì phân phó?"

"Triển mỗ chỉ là muốn nhắc nhở Kim giáo úy." Triển Chiêu nghiêm trang nói: "Hai người chúng ta hôm nay xâm nhập hang cọp, an nguy khó lường, mỗi lời nói hành động đều phải thật cẩn thận.

"Triển đại nhân nói rất đúng." Kim Kiên gật đầu.

"Cho nên, từ bây giờ, khi ở trước người ngoài, Kim giáo úy nhất định phải thật cẩn thận, đừng để sơ suất, vô ý làm lộ ra danh tính của Triển mỗ, làm lộ hết sơ hở." Triển Chiêu bình tĩnh nói.

"Triển đại nhân... À, Triệu huynh nói rất đúng!" Kim Kiên tiếp tục gật đầu.

"Gọi Triệu huynh cũng không ổn lắm, hơi quá xa lạ." Triển Chiêu lắc đầu.

"Vậy... Triệu đại ca?" Kim Kiên liền thay đổi cách gọi.

"Triển mỗ già vậy sao?" Lông mày Triển Chiêu vắn vẹo.

"Ặc... Triệu... ca?" Kim Kiên thử nói.

"Ừm." Triển Chiêu gật đầu, cúi xuống nhấp một ngụm trà.

"Vậy thuộc hạ... Không, tại hạ ở trước người ngoài liền gọi Triển đại nhân là Triệu ca..." Ặc, ta vẫn cảm thấy là lạ, gọi kiểu này tự dung cứ có cảm giác ghê rợn là sao? Kim Kiên gãi đầu, gương mặt nhìn thoáng qua Triển Chiêu.

Nhưng chỉ thấy Triển Chiêu ngồi như chung đỉnh (đỉnh và chuông - mang ý nghĩa quyền thế, chắc vậy @@), vững như núi Thái Sơn, dưới ánh đèn mờ tối, Kim Kiên dường như thấy được lỗ tai mèo của vị tứ phẩm hộ vệ có chút đỏ.

Kim Kiên dụi mắt, lại cẩn thận xem xét.

Ôi chao Hình như không phải mình bị hoa mắt, đôi tai trắng trẻo của Tiểu Miêu thật sự có dấu hiệu đỏ hồng.

Vì sao? Nhưng không đợi Kim Kiên nghĩ ra nguyên nhân, Triển Chiêu đang cúi đầu uống trà đột nhiên ngẩng lên hỏi: "Tiễn công tử, ngài có chắc chắn về kẻ "Tiên nhân hội" này không?" Hả? Kim Kiên ngẩn ra.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Triển Chiêu, con người đen bình tĩnh nhìn mình rồi lại đảo qua cửa sổ một cái.

Kim Kiên lập tức hiểu được.

Hừ hừ, chắc chắn ở bên ngoài đang có kẻ nghe lén góc tường rồi! Nghĩ vậy, Kim Kiên lập tức chuyển đổi thân phận, làm ra vẻ đã tính toán trước rồi nói: "Triệu ca yên tâm, "Tiên nhân hội" là do chính ân sư truyền cho tại hạ, chỉ cần tại hạ dụng tâm sử dụng thì kiếm trăm vạn lượng bạc trắng cũng chỉ như một cái nhấc tay thôi, không cần lo lắng."

"Đúng là dễ dàng như vậy sao?" Triển Chiêu vẫn trừng mắt nhìn cửa sổ.

"Tất nhiên không dễ dàng như vậy." Kim Kiên nhìn theo ánh mắt Triển Chiêu, giọng điệu càng thêm dương dương tự đắc: "Tại hạ cho huynh hay, cha con họ Mạnh kia chẳng qua chỉ thấy được một chút bề mặt của nó thôi, còn phần tinh túy bên trong, biến hóa thế nào, trên đời này hiếm thấy, nếu không có tại hạ đi theo chỉ điểm cho thì kể "Tiên nhân hội" này về cơ bản cũng sẽ không thể bắt đầu, ha ha ha..." Nói xong lời cuối còn cố ý cười lạnh ba tiếng để cường điệu sự huyền bí, khả năng nhìn xa trông rộng không ai bằng của mình.

Sắc mặt Triển Chiêu trầm xuống, đôi tai dựng thẳng lắng nghe bên ngoài, một lát sau mới thở nhẹ một hơi, thấp giọng nói: "Kẻ theo dõi đã đi rồi, nhưng hộ vệ canh giữ trong sân cũng đã tăng gấp bội."

"Ôi chao?" Kim Kiên trừng lớn mắt nhỏ: "Chẳng lẽ cha con họ Mạnh đã nhìn ra sơ hở rồi?" Triển Chiêu lắc đầu: "Những tên canh giữ chỉ đứng canh chừng trong sân thôi, không có dấu hiệu sẽ xông lên tấn công, như vậy có nghĩa là kẻ nghe lén chúng phải đến chỉ là để thăm dò chúng ta." Dừng một chút lại nói: "Xem ra bọn chúng cực kì coi trọng kể "Tiên nhân hội" của Kim giáo úy."

"Đa tạ Triển đại nhân khích lệ." Kim Kiên ôm quyền.

Chắc chắn, cha con họ Mạnh này thật biết tính toán. Thủ đoạn "Bán hàng đa cấp" này đã được biến tấu để lừa khắp nơi ở hiện đại rồi, khắp đại giang nam bắc đều bị cầm bởi tổn thất vô cùng lớn, tất nhiên là cực kì uy vũ hùng tráng rồi, hơn nữa ta còn thông minh thêm mắm dặm muối, mất công traу chuốt thêm nữa, chắc chắn nó đứng đầu về việc lừa đảo hại người.

Nhưng cứ nghĩ rồi lại tưởng tượng, Kim Kiên vẫn cảm thấy có chút không ổn.

"Khụ, cái kia..." Kim Kiên mon men tiến về phía trước, nói nhỏ: "Lúc trước Bao đại nhân với Nhan đại nhân đã phỏng đoán rằng cha con họ

Mạnh kia có đến tám phần là liên quan tới Tương Dương vương, ừm... Vậy những tên đứng canh chừng ngoài sân sẽ không phải là mấy tên hắc y cương thi đánh không chết giết không lùi chứ..." Nếu đúng là mối nguy sinh hóa (ý chỉ đám cương thi bị biến đổi về mặt sinh học nhờ thuốc) kia ra tay, ngộ nhờ việc ta nằm vùng tại đây bị chúng biết được, thì ta với Tiểu Miêu bị giam giữ ở nơi đầm rồng hang hổ này có khác gì miếng thịt bò nằm trên thớt đợi chúng băm vằm chứ! Triển Chiêu nghe xong cũng khẽ lắc đầu: "Đám hắc y nhân kia hành động không tiếng động, hơi thở cũng không. Mà những người canh gác ở bên ngoài này hô hấp nhẹ nhàng, cước bộ cũng rất khẽ, giống với người luyện võ thông thường thôi."

"Người mang võ nghệ?" Kim Kiên nuốt nước miếng: "Có lợi hại không?" Triển Chiêu liếc nhìn Kim Kiên một cái: "So với... Bạch huynh còn kém xa." So với Chuột Bạch còn kém xa--- Chuột Bạch với Tiểu Miêu võ công cũng sà sà nhau, nói cách khác, đám ngoài kia võ công so với Tiểu Miêu còn kém xa! Chậc, Tiểu Miêu đúng là kì cục, người cứ việc nói thẳng là so với võ công của Tiểu Miêu đại nhân, đám tôm tép ngoài kia chỉ là một nhúm đồ ăn cho món tráng miệng của người là được rồi, cần gì phải lấy Chuột Bạch ra làm vật tham khảo...

Chẳng lẽ vì Chuột Bạch là người trong lòng của Tiểu Miêu, cho nên Tiểu Miêu luôn nhớ mãi không quên, tâm tư luôn ở chỗ của Chuột Bạch nên vừa rồi mới buột miệng nói ra? "Kim Kiên." Triển Chiêu đột nhiên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Kim Kiên.

"A?" Kim Kiên giương mắt.

"Triển mỗ sẽ không để cho bất cứ kẻ nào làm người bị thương." Mắt nhỏ của Kim Kiên tức thì banh lớn.

Đêm khuya trời tĩnh, trăng sáng đèn êm, người thanh niên tuấn tú có con ngươi đen sáng tựa ánh sao, giọng nói trong trẻo, từng chữ cất lên quý giá tựa vàng, đánh thẳng vào trái tim.

"Bịch!" Tim của vị giáo úy nào đó đập liên tám phách.

Trời cao ơi! Tại sao Tiểu Miêu đại nhân tự nhiên lại thốt ra câu nói kinh điển của nam chính ngôn tình như vậy, lại còn thêm vẻ ngoài này, biểu tình này, cách nói này, giọng nói như thế nói ra, phàm phu tục tử như ta làm sao mà đỡ được hả a a a!! Bình tĩnh, bình tĩnh, Tiểu Miêu chỉ là biểu đạt tình cảm bằng hữu thuần khiết đối với cấp dưới mà thôi, ta không thể liều lĩnh để cái suy nghĩ không thuần khiết là đề Tiểu Miêu ra làm vậy bản Tiểu Miêu đại nhân băng thanh ngọc khiết được.

"Khụ, Triển đại nhân, thời gian không còn sớm nữa, chi bằng... Chúng ta nghỉ ngơi một chút?" Kim Kiên quyết định thay đổi đề tài.

"Được." Triển Chiêu gật đầu: "Ngươi lên giường nghỉ ngơi đi, Triển mỗ không làm phiền nữa."

"A..." Da đầu Kim Kiên run lên.

Nghe ý tứ của Tiểu Miêu đại nhân thì là ngài không tính rời đi sao? "Triển đại nhân, Mạnh lão gia chuẩn bị cho chúng ta hai sương phòng, gian của ngài ở sát vách..." Triển Chiêu lắc đầu: "Trong lúc tình thế không rõ ràng như vậy, tách nhau ra là quá mức mạo hiểm." Dừng một chút, con ngươi đen nhìn phía Kim Kiên: "Hôm nay ngươi bày mưu chu toàn chắc hẳn đã rất mệt rồi, sớm đi nghỉ đi, Triển mỗ sẽ canh chừng cho ngươi."

"Bịch!" Tim của Kim Kiên lại đập tám phách liên.

Thoải mái, phải giữ mình thoải mái! Ở chung một căn phòng không phải chuyện gì lớn hết, nhớ lúc trước, ta cùng Tiểu Miêu còn ngủ chung một giường... Khụ khụ, đây là do điều kiện công tác, vì an toàn, tóm lại tất cả đều là yêu cầu khách quan, ta không thể tiếp tục cái ý tưởng không hài hòa về chuyện đề Tiểu Miêu xuống được.

"Sao có thể để cho Triền đại nhân gác đêm cho thuộc hạ được, phải là thuộc hạ gác cho Triền đại nhân mới đúng!" Kim Kiên vội bày tỏ rõ tư tưởng.

"Kim Kiên..." Triền Chiêu nhìn Kim Kiên, vừa muốn nói gì đó đột nhiên lại dừng, nghĩ nghĩ một chút mới nói: "Cũng được, Triền mỗ sẽ nghỉ trước, nửa đêm đến rạng sáng sẽ dậy thay cho ngươi."

"Ôi chao?" Kim Kiên sững sờ nhìn Triền Chiêu rút kiềm đứng dậy, đi thẳng đến bên giường nằm thật, không bao lâu đã truyền ra tiếng thở khê đều đều, rõ ràng là đã ngủ say, Này này, Tiểu Miêu ngươi không biết cái gọi là khách sáo à (nguyên văn: trách bất án sáo lộ xuất bài)?! Ta chính là khách khí với ngươi một chút, ngươi ít nhiều cũng nên từ chối một câu hay gì đó chứ, cứ thế trèo lên giường mà ngủ là sao?! Kim Kiên thở phì phì đi tới bên giường, cực kì khó chịu, nhưng khi ánh mắt chạm đến gương mặt đang ngủ của Triền Chiêu thì tất cả mọi suy nghĩ đều tan biến, chỉ còn lại hai tròng mắt dính gất gao trên người vị động vật họ mèo đó...

Nằm trên giường là người thanh niên vẫn giữ nguyên bộ áo đen mà ngủ, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên dáng người cao lớn như được phác họa, kèm thêm dung nhan như ngọc, tầm mắt dờn chõ, lại thấy: lông mày giãn ra tựa cánh chim bay, hàng mi dày như quạt, tóc đen quét qua tuấn nhan, hô hấp thêm nóng ấm, cổ áo hơi mở lộ ra hầu kết hồng hào, cơ ngực ẩn dưới lớp áo, eo thon nhắn mịn và dẻo dai...

Ngừng! Từ miêu tả càng ngày càng không thích hợp là như thế nào! Kim Kiên hít sâu một hơi, nuốt nước miếng.

A di đà phật, thiện tai thiện tai...

Kim Kiên vừa lằm nhằm tịnh tâm chú, vừa lưu luyến quét ánh nhìn quanh thân Triền Chiêu lần nữa, từng bước từ từ xê dịch về bên cạnh bàn, hai tay chấp lại: Không được nảy sinh ý nghĩ không hài hòa, không được

nảy sinh ý nghĩ không hài hòa! Trong lòng không ngừng nhắc đi nhắc lại hai câu này, cuối cùng Kim Kiên ngủ mất từ lúc nào không biết.

Ngay lúc Kim Kiên úp mặt xuống bàn, Triển Chiêu ở trên giường đột nhiên mở hai mắt, trở mình đứng dậy, cất bước đi tới bên cạnh Kim Kiên. Nhìn thấy tư thế ngủ bất nhã ngheo đầu về một bên rồi ngáy o o của Kim Kiên, Triển Chiêu cười khẽ lắc đầu, xoay người ôm lấy Kim Kiên, chậm rãi đi đến bên giường rồi đặt xuống, nhẹ nhàng cầm chân bông đắp lên, còn cẩn thận chỉnh góc chăn.

Nhưng chính lúc đầu ngón tay bất cẩn chạm vào gò má của Kim Kiên, không khỏi khẽ run lên, cứng đờ hồi lâu, cuối cùng vẫn chậm rãi thu về.

Dưới ánh trăng mờ nhạt, đôi tai mèo lặng lẽ ửng đỏ.

Thở nhẹ một hơi, Triển Chiêu đột nhiên xoay người, trở lại bàn ôm kiếm ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, mặt mũi nghiêm nghị, như thể chuyện vừa xảy ra không hề tồn tại.

Chỉ là nhiệt độ của bóng dáng chính trực kia thật lâu cũng không hạ xuống.

Hồi 7: Ngự Miêu tâm tư sâu khó dò, lầu chày kinh hiện thập tuyệt quân

Chim hót sớm bình minh, gió vờn mây lững lờ.

"Oáp---" Kim Kiên đang ngủ trên giường đột nhiên ngáp một tiếng, cuộn tóc ngồi dậy. Mắt nhỏ mơ màng nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại chỗ bóng đen ngay thẳng ở bên bàn, sau đó --- chết sững.

Sao lại thế này? Tại sao ta lại ở trên giường? Tại sao Tiểu Miêu lại ngồi ở bàn? Ta lên giường từ lúc nào? Tiểu Miêu ra bàn ngồi từ lúc nào? Khụ, ý

ta là...

Chẳng lẽ lại nói thẳng ra là ta - thân cấp dưới thoải mái ngủ trên giường cả đêm trong khi người lãnh đạo trực tiếp phải thức canh chừng cho mình?! Ôi trời cao ơi! Kim Kiên sợ đến nổi trán đầy mồ hôi lạnh, bật dậy khỏi giường như cá chép nhảy, hai bước đã lùi đến bên cạnh người Triển Chiêu, xoay người ôm quyền nói: "Triển đại nhân, thuộc hạ..." Người đang ngồi thẳng ôm kiếm, nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở hai mắt, nâng tay ra hiệu chó có lên tiếng.

Đúng lúc đó, ngoài cửa truyền đến giọng nữ nũng nịu: "Triệu công tử, Tiễn công tử, ta mang đồ ăn sáng cho hai vị đây." Hà? Mạnh Thu Lan? Sớm như vậy? Lại còn phục vụ tận phòng? Kim Kiên sửng sốt, theo phản xạ có điều kiện định đi tới mở cửa thì lại bị Triển Chiêu túm về ấn lên ghế.

Kim Kiên ngẩn ra, lúc này mới nhớ địa vị của mình bây giờ là một vị cao nhân, liền vội vàng vén bào, nhấc chân bắt chéo, nâng chén trà lên, tạo bộ dạng bí hiểm.

Triển Chiêu nhìn thoáng qua cái đầu như tổ quạ của Kim Kiên, thầm than một tiếng, cao giọng: "Tiễn công tử vừa mới thức dậy, chưa kịp rửa mặt chải đầu, thỉnh Mạnh tiểu thư chờ một chút." Dứt lời lại bình tĩnh liếc nhìn Kim Kiên một cái.

Kim Kiên lúc này mới phản ứng lại, vội vàng vọt tới chậu rửa bên cạnh, vẩy vẩy nước lên mặt, dính cả lên đầu nhưng chỉ lấy tay áo lau qua loa sau đó nhanh chóng trở lại, ngồi xuống, tiếp tục tư thế cao nhân thưởng trà.

Chuẩn bị đã xong nhưng mãi mà không thấy Triển Chiêu có hành động tiếp theo.

Kim Kiên âm thầm buồn bực, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía vị động vật họ mèo kia.

Lại thấy dưới nắng sớm rực rỡ, khuôn mặt tuấn tú của Triển Chiêu nhìn qua lại có vẻ hơi--- ừm... Bối rối? Này này, mới có sáng sớm, Tiểu Miêu người bối rối cái gì? Mắt nhỏ của Kim Kiên trừng lớn, không hiểu ra làm sao.

Cuối cùng sau một hồi bối rối, Ngự Miêu đại nhân than nhẹ một tiếng, bước hai bước ra sau Kim Kiên.

"O? Triển..."

"Đừng động." Giọng nói trong trẻo của Triển Chiêu truyền đến từ đỉnh đầu.

Ngay sau đó, Kim Kiên lập tức cảm thấy ngón tay thon dài của người nào đó chạm vào đầu mình, chậm chậm, nhẹ nhàng chải, vuốt từng sợi tóc; dịu dàng vắn lên, trong chốc lát đã sửa cái đầu tổ quạ của Kim Kiên trở nên gọn gàng, chỉnh tề.

Triển Chiêu trở lại trước mặt Kim Kiên, nhìn đi nhìn lại cho chắc chắn mới gật đầu: "Tốt rồi." Lại nhìn Kim Kiên, vẫn đang duy trì tư thế chân vắt chéo tay cầm chén, tất nhiên lúc này đã cứng đờ.

Trong lòng cứ như đang có một vụn con mèo đang không ngừng kêu meo meo âm ỉ và cào loạn lên.

Vừa rồi Tiểu Miêu mới, mới giúp ta... Chải đầu?! Nếu như từ giờ cho đến lúc trở lại Khai Phong phủ, ta kiên trì không gội đầu thì một sợi tóc này có thể bán được bao nhiêu ngân lượng? Lại nhân thêm bao nhiêu sợi tóc? Ít nhất là hơn mười vụn sợi đó! Đây chính là cơ hội để ta phát tài nhaaa! Triển Chiêu nhìn lướt qua Kim Kiên lúc này đang thả hồn bay xa, khẽ nhếch khóe môi, xoay người mở cửa phòng.

Mạnh Thu Lan đứng ngoài cửa gấp rút vọt vào trong, đặt cái giỏ mang theo lên trước, dịu dàng như nước nói: "Triệu công tử, Tiễn công tử, đây là món cháo sáng nay ta dậy sớm nấu cho các vị, nếu nhị vị không chê xin hãy nếm thử." Nói xong liền mở giỏ bung ra hai chén cháo nóng hổi với hai cái đĩa ăn sáng đặt lên bàn.

Mùi thức ăn xông vào mũi, Kim Kiên cực kì phối hợp nuốt nước miếng, cảm tạ: "Làm phiền Mạnh tiểu thư rồi."

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi." Về mặt Mạnh Thu Lan thẹn thùng, hướng Triền Chiêu nói: "Triệu công tử mau ngồi đi, nếm thử tay nghề của ta một chút." Triền Chiêu không đáp một tiếng, đi tới sau lưng Kim Kiên, im lặng đứng nghiêm, đứng dáng dấp tiêu chuẩn của vị hộ vệ hết lòng tận trung trong công việc.

Mạnh Thu Lan rõ ràng có chút xấu hổ.

"Khụ, Triệu ca, ngươi cũng ngồi xuống ăn một chút đi." Kim Kiên quay đầu lại mời, nhìn Triền Chiêu với đôi mắt trông mong.

Tiểu Miêu đại nhân, ngài vẫn nên ngồi xuống cùng ăn đi, chứ tôn đại thần ngài đây cứ đứng đấy nhìn ta ăn giống như muốn đục lỗ trên người ta vậy, thật khiến ta đứng ngồi không yên nha.

Lại nhìn Triền Chiêu, một đôi tai mèo từ đỉnh xuống đến mang tai đang dần dần... Chuyên đỏ? Hả? Ngay sau đó liền thấy Triền Chiêu di chuyển, ngồi xuống, cầm bát, uống cháo, xong, đứng dậy, quay về chỗ, lại đứng nghiêm.

Hây...

Kim Kiên lập tức lĩnh hội tinh thần của lãnh đạo, như hồ đỏi húp vài lần cho hết, chùi miệng cà lăm nói: "Đa tạ Mạnh tiểu thư." Da mặt Mạnh tiểu

thư cứng đờ, lại che miệng cười nói: "Nhị vị công tử nếu như không phiền, hôm nay ta có thể mời nhị vị cùng dạo chơi hoa viên được không?"

"Dạo chơi à..." Kim Kiên dài giọng, bình tĩnh liếc Triển Chiêu một cái.

Nhưng chỉ thấy Triển Chiêu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tạo hình chuẩn một cái cọc gỗ.

Ặc! Tiểu Miêu đại nhân, sao ngài lại trưng ra cái phản ứng này chứ! Về mặt cứng ngắc như tượng đá điêu khắc thế kia thì sao ta đoán được tâm tư ngài đây.

"Hôm nay tại hạ cảm thấy gió hơi mạnh, e là không nên xuất môn..." Kim Kiên dẫn đo nói nửa câu.

Nửa câu sau đó liền nghẹn lại.

Bởi vì Kim Kiên - con người mẫn tuệ sâu sắc đã bị khí lạnh "thăm hỏi" đến mức tóc gáy dựng ngược trong nháy mắt, phản ứng này chắc chắn là do tuyệt chiêu hàn khí bí truyền của con mèo nào đó.

"Nhưng mà... Mạnh tiểu thư đã bày tỏ thịnh tình như thế, tại hạ tất nhiên là cung kính không bằng tuân mệnh." Kim Kiên lập tức sửa lại giọng điệu.

Quả nhiên, hàn khí lập tức tan.

Chẳng lẽ hiện tại ta bắt buộc phải tiến hóa sang giai đoạn dựa theo hàn khí phóng ra để phán đoán ý của Tiểu Miêu đại nhân rồi ư? Kim Kiên âm thầm lau mồ hôi.

Mạnh Thu Lan vừa nghe, lập tức vui vẻ ra mặt: "Vậy ta sẽ dẫn đường cho nhị vị công tử." Triển Chiêu nhìn lướt qua Kim Kiên, Kim Kiên lập tức hiểu ý, đứng dậy nói: "Mạnh tiểu thư, mời."

“Triệu công tử, Tiễn công tử, mời.” Mạnh Thu Lan bày ra bộ dáng thẹn thùng, nhỏ nhẹ cúi người, đong đưa vòng eo đi ra trước.

Kim Kiên cùng Triền Chiêu theo sau.

Chính lúc xuất môn, Kim Kiên cố ý ghé sát vào Triền Chiêu, dò hỏi: "Hôm nay vì sao Triệu ca lại muốn dạo chơi hoa viên?" Triền Chiêu rũ mắt: "Đi nhìn ngắm xung quanh một chút cũng không hại gì."

“A...” Vẻ mặt Kim Kiên hồ nghi nhìn Triền Chiêu, sau đó, lại bắt gặp lỗi tai Triền Chiêu nảy nảy rồi ửng đỏ.

Ôi chao? Ôi chao? Ôi chao? Vì sao? Rốt cuộc ta đã nói cái gì mà lại khiến Tiểu Miêu khác thường như thế vậy? Kim Kiên nhìn bóng dáng Triền Chiêu ở đằng trước, cảm thấy vô cùng buồn bực.

Hồi tưởng một lúc lâu mới phát giác ra, hình như, vấn đề là ở cái xưng hô "Triệu ca" kia.

À há! Kim Kiên vỗ đầu.

Chẳng trách lại thấy xưng hô "Triệu ca" nghe quái quái! Căn bản là do đồng âm với "Chiêu ca"! Đợi đã, vì thế cho nên Tiểu Miêu mới... Thẹn thùng? Ha ha...

Kim Kiên lập tức phủ định ý tưởng này.

Tiểu Miêu đại nhân cho dù sóng to gió lớn cỡ nào, trường hợp kinh hãi ra sao cũng đã đều trải qua, sao có thể vì cái nguyên nhân nhỏ xíu, kì quái này mà thẹn thùng được?! Chính xác là... Nhất định là---

Đúng vậy, nhất định là Tiểu Miêu đã quyết định sử dụng đòn sát thủ mỹ nam kế với Mạnh tiểu thư cho nên mới có chút ngượng ngùng.

Đúng vậy! Nhất định là như thế! Đáng tiếc là trong cả quá trình đi dạo đã chứng minh đầy đủ là đối với cỡ tiêu yêu như Mạnh Thu Lan, vị tứ phẩm đới đao hộ vệ khinh thường việc dùng đòn sát thủ.

Ngược lại, Mạnh Thu Lan sử dụng đủ chiêu để công kích Triển Chiêu bằng mỹ nhân kế, đáng tiếc, tất cả đều bị phản lại, hiệu quả vô cùng nhỏ.

Giờ Thìn canh ba, Mạnh Thu Lan nũng nịu giải thích với Triển Chiêu về thiết kế bố cục của lâm viên, Triển Chiêu không thèm để ý tới.

Giờ Tỵ canh ba, Mạnh Thu Lan ngỏ ý muốn mời Triển Chiêu cùng ngâm thơ làm phú, không được Triển Chiêu đếm xỉa.

Giữa trưa canh ba, trong bữa cơm, Mạnh Thu Lan ngỏ ý muốn kính rượu Triển Chiêu, bị Triển Chiêu xem nhẹ.

Giờ Thân canh ba, Mạnh Thu Lan hùng hực hăng hái mời Triển Chiêu đến đình nghỉ chân ngắm sen tàn, Triển Chiêu trầm mặc biểu lộ sự cự tuyệt.

Người diễn vai phụ không thể phụ hơn - Kim Kiên bị lơ cả ngày cuối cùng cho ra kết luận: Thứ nhất, mặt mũi là công trình rất trọng yếu. Đệ nhất thần tượng của Biện Kinh là đồng chí Triển Chiêu đã ra mặt, hình tượng cao nhân vĩ đại của ta bị nhan sắc khuynh nước khuynh thành của con mèo đó phá tan tành.

Thứ hai, ở vào giai đoạn "hoa si" (mê hoa- hoa ở đây chỉ nhan sắc), nghị lực của phụ nữ lớn vô cùng.

Kim Kiên vẫn chưa hoàn thành công tác thống kê, nhưng từ sáng cho đến giờ, Mạnh Thu Lan đã liếc nhìn Tiểu Miêu với ánh mắt quyến rũ bốn trăm năm mươi ba lần, bốn mươi tám lần có ý đồ dùng khăn tay lau mồ hôi cho Tiểu Miêu, ý đồ vấp chân, uốn éo eo, đù chuột rút với đủ các loại lí do khác để ngã lên người Tiểu Miêu cũng đã diễn ba mươi sáu lần. Đáng tiếc

là, so với biểu hiện cuồng nhiệt của con dân thành Biện Kinh là chỉ nhìn thấy thôi cũng đã hét chói tai hay té xỉu với máu mũi chảy hai hàng thì biểu hiện không có gì đặc sắc, hoàn toàn nằm trong nề nếp qui củ của đồng chí Mạnh Thu Lan tất nhiên sẽ hoàn toàn không được nhìn đến. Nhưng cái tinh thần "thua keo này bày keo khác", kiên trì bền bỉ bám riết không tha thật khiến kẻ khác phải kính nể.

Thứ ba, mảnh lời "Tiên nhân hội" chắc chắn là cực kì được coi trọng.

Suốt đường đi vừa quan sát vừa căn cứ theo ám hiệu của Triển Chiêu, Kim Kiên tất nhiên hiểu rằng trong sân Mạnh phủ đã tăng cường canh gác thêm mấy lần, xem ra bàn tay phía sau sắp lộ ra rồi.

Sau một ngày dạo chơi ở hoa viên, giờ Tuất canh ba, hai người Triển - Kim rút cuộc cũng nghênh đón lời mời ăn tiệc tối của lão gia Mạnh Hoa Thu.

_____ Sen từng đóa nhạt hương sắc,
trắng sáng trời đông âm mái đình.

Đèn hoa nở bùng đêm tối, tiệc rượu thơm thết đãi giai nhân.

(Nguyên văn: Hà anh sơ đạm, đông nguyệt xán tảo noãn tạ.

Hoa đăng dạ ẩm, hoa yển chính đãi giai kì.) Kim Kiên ngồi giữa noãn các nằm trên hồ ở hoa viên đằng sau Mạnh phủ, đối diện với Mạnh lão gia đang chọn món cho yến tiệc tối nay, im lặng không nói gì.

Mặc dù gọi là noãn các nhưng thực tế lại xây dựng ở ngay trên mặt hồ, bốn phía nước bao quanh, cảnh sắc hợp lòng người, không khí lưu thông cực kì tốt, thoáng đãng. Nếu như dùng bữa ở đây vào mùa hạ thì khẳng định là tinh thần lẫn thể xác đều thoải mái, sung sướng vô cùng.

Nhưng lúc này đã gần cuối thu, đêm đen gió lạnh, nước buốt tận xương, mà bữa tối lại dùng cơm tại nơi này, gió thổi vù vù trên mặt, quả thực là rất khác so với hình ảnh tưởng tượng trong đầu! May mắn là tiệc rượu ở noãn các cũng thuộc hàng cao cấp, thức ăn phong phú, hương rượu thoang thoang, lúc này mới khiến cho cái người bị gió thổi đến rét run, trong lòng cảm thấy được an ủi phần nào.

"Nào nào, mau đến ăn thôi, Tiễn công tử, Triệu công tử, đừng khách khí." Mạnh lão gia tươi cười nói: "Chỉ là cơm rau dưa đạm bạc, mong nhị vị không ghét bỏ."

"Ừm..." Kim Kiên bình tĩnh nhìn mâm cơm trên bàn xem xét...

Ngược lại nha! Thịt bò, gà, lợn rồi hải sản, trái cây, rau dưa đều đầy đủ, nhìn hoa cả mắt, tiệc rượu tiêu chuẩn cao cấp thế này hết ít nhất cũng phải năm mươi lượng bạc, vậy mà còn nói là "cơm rau dưa"? Ngày lễ tết ở Khai Phong phủ cũng không đạt đến cấp bậc này đâu nha. Chậc chậc, xem ra kẻ lừa đảo này quả nhiên là tiền tài nhiều như nước.

Tuy nghĩ như vậy nhưng ở ngoài mặt Kim Kiên còn giả vờ như một mâm mĩ thực trước mắt chỉ là gió thoảng mây bay, tạo tư thái cao quý, mắt nhỏ khép hờ, bưng trà thưởng thức, làm vẻ mặt sâu không lường được.

Mạnh Hoa Thư như đem mặt nóng dán mông lạnh, không khỏi có chút xấu hổ, vội ho một tiếng, lại cao giọng nói: "Tiễn công tử, tiểu lão nhân vừa ngồi ngẫm nghĩ về "Tiên nhân hội", biết được rằng kẻ này vô cùng tuyệt diệu, chỉ là trong đó có một số chỗ vẫn chưa hiểu rõ, mong Tiễn công tử có thể chỉ dạy thêm một chút."

"Không dám không dám!" Kim Kiên cười nhạt: "Đừng nói chỉ dạy thêm một chút, cho dù muốn tại hạ chỉ bảo toàn bộ kế hoạch, tại hạ cũng không dám chối từ."

“Đa tạ Tiên công tử!” Mạnh Thu Lan đứng dậy lên tiếng trả lời, bung lên một chén rượu nói: "Thu Lan xin được kính Tiên công tử một ly." Nói xong liền đưa ánh mắt quyến rũ sang.

Nhưng ánh mắt còn chưa đến đến được ba thước xung quanh Kim Kiên đã gặp ngay một luồng khí lạnh đáng sợ, buộc phải tan rã.

Lại thấy Triển Chiêu chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị đẩy chén rượu của Mạnh Thu Lan trở về.

"Ha ha, Mạnh tiểu thư đừng vội tạ ơn tại hạ, tại hạ còn chưa nói xong mà." Kim Kiên nhướn lông mày: "Tại hạ đã nói trước rồi, chỉ cần đưa cho tại hạ bốn phần lợi nhuận của "Tiên nhân hội", tại hạ tuyệt đối sẽ không ngại gian khổ, dốc hết sức phục vụ cho nhị vị." Dừng một chút, hai tay cho giấu vào tay áo, ngửa đầu nói: "Chỉ là lúc này Mạnh lão gia còn úp mở không chịu nói rõ, ha ha, xin thứ cho tại hạ vô lễ, chuyện "Tiên nhân hội" này, tại hạ sẽ không hé nửa chữ." Lời vừa nói ra, không khí trong phòng không khỏi có chút cứng nhắc.

Mạnh Hoa Thư cùng Mạnh Thu Lan liếc nhau, Mạnh Thu Lan cười mỉa mỉa xuống, Mạnh Hoa Thư cười gượng hai tiếng, giảng hòa: "Đúng đúng, chưa cần vội, chúng ta dùng cơm trước đã, dùng cơm." Nói xong liền chuẩn bị châm rượu cho Kim Kiên, nhưng vừa mới đưa bầu rượu ra, lại như vừa nghĩ ra cái gì đó, đột nhiên nói: "Ôi chao, xem trí nhớ của ta này, Tiên công tử cùng Triệu công tử là khách quý, sao ta có thể dùng loại rượu rẻ tiền này chiêu đãi nhị vị được?!" Nói xong lại lớn giọng hô: "Người đâu, mau mau thỉnh Thương tổng quản vào hâm cất rượu của ta lấy vò rượu hoa điều (rượu mai vàng?) mang đến đây." Tiếng trả lời từ cửa truyền đến, không bao lâu sau đã thấy một gã sai vặt dẫn theo một vị nam nhân cao gầy, tay bê vò rượu bước vào.

"Lão gia, rượu ngài yêu cầu đây." Nam nhân cao gầy xoay người theo hình cánh cung, đem vò rượu dâng lên, sau đó cung kính lui sang một bên.

"Nào đến đây, ném thử rượu quý của tiểu lão nhân ta nào!" Mạnh lão gia xé phong vỏ rượu, vẻ mặt tươi cười vừa rót rượu cho Kim Kiên cùng Triển Chiêu, vừa vui vẻ nói: "Thu Lan, Thương tổng quản, mau giúp ta chiêu đãi nhị vị khách quý thật tốt."

"Vâng thưa phụ thân." Mạnh Thu Lan phe phẩy ngón tay, phong tình vô hạn bước đến gấp thức ăn cho Triển Chiêu.

"Vâng thưa lão gia." Nam nhân cao gầy được gọi là Thương tổng quản bước đến bưng theo vỏ rượu, cung kính đứng bên cạnh bàn.

Bởi vì kế hoạch tác chiến "nằm vùng" lần này có hệ số nguy hiểm cực cao nên Triển Chiêu đã uống viên "Vạn sự đại cát phiên bản cải tiến", cho nên lúc này hoàn toàn không lo lắng sẽ bị trúng độc, về phần bản thân Kim Kiên thì...

Ừm, cật ngan vịt hấp với vài quả vải thật tươi, canh dạ dày thật ngon, đậu phụ trắng như trắng hè cũng thật đẹp; ha, sò xào này, rượu cua lại đang đúng mùa, còn có củ cải với gừng cay, sợi đay xay nhuyễn ra ăn cực ngon miệng, chặc chặc, đầu bếp của Mạnh phủ tay nghề không thua gì đầu bếp cao cấp phương Đông nha, tiền lương ít nhất phải mười hai lượng trở lên! Còn có rượu này nữa, hương vị thuần túy, tinh khiết, uống một li lại muốn thêm li nữa.

"Tiễn công tử, để tiểu nhân rót rượu cho ngài." Tiếng nói khô khốc của người bên cạnh cứ như bị khói đặc hun lâu ngày truyền đến tai Kim Kiên.

Kim Kiên quay đầu, chỉ thấy Thương tổng quản, người vừa rồi được Mạnh lão gia kêu vào đại sảnh đang ở bên cạnh mình, cung kính cúi đầu nâng hũ rượu lên.

"Ừm, nhờ người." Kim Kiên thuận tay đem chén rượu nâng về phía sau.

Theo tiếng rượu róc rách trong veo chảy vào chén, tiếng nói khô khốc của Thương tổng quản chậm rãi vang lên: "Tiễn công tử, rượu này như thế nào?"

"Ừm... Rượu ngon." Kim Kiên ngon miệng đáp một câu.

"Tiễn công tử quả nhiên---" Thương tổng quản ngẩng đầu nhìn Kim Kiên: "Là người biết thưởng thức."

"Quá khen." Kim Kiên tùy ý xua tay nói.

"Tiễn công tử có biết rượu này độc đáo chỗ nào không?" Thương tổng quản lại hỏi một câu.

Kim Kiên ngẩn ra, không khỏi quay đầu lại tỉ mỉ đánh giá nhân vật mới xuất hiện này. Một thân trường sam màu trà, tương đối cao, lại gầy gò, tuổi tác không vượt quá bốn mươi, mặt trắng không có một cọng râu, nếp nhăn nơi khóe mắt đang cau lại, hốc mắt thì thâm sì, con ngươi có màu xám tro, u ám không có một tia sáng; cả người nhìn qua có chút ẻo oải, không phần chán.

Có một từ để miêu tả: Diện mạo xấu xí.

Nhưng không biết vì sao, lúc đối diện với đôi con ngươi màu xám tro kia, Kim Kiên chỉ cảm thấy một sự ớn lạnh từ lòng bàn chân truyền đến.

"Chỗ độc đáo đó là gì?" Triển Chiêu ở bên cạnh đột nhiên đứng dậy, chắn trước mặt Kim Kiên, lạnh giọng hỏi.

Thương tổng quản vẫn một bộ dạng cung kính, rành mạch đáp lại: "Rượu này có trộn lẫn một loại thần vật, tên gọi là thập tuyệt đan."

"Thập tuyệt đan?" Kim Kiên ngẩn người.

"Đó là vật gì?" Triển Chiêu lạnh giọng hỏi.

"Là một loại dược." Thương tổng quản đáp.

"Dược? Tại sao tại hạ lại chưa từng nghe nói qua..." Kim Kiên nói thầm trong miệng dược nửa câu thì đột nhiên, Triển Chiêu nắm lấy cổ tay Kim Kiên.

Kim Kiên lập tức ngậm miệng, lúc này mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, không khí trong phòng đã im ắng dị thường.

Bình tĩnh nhìn xung quanh, nhưng vừa thấy, Kim Kiên lập tức giật mình.

Chỉ thấy phía sau Thương tổng quản, cha con họ Mạnh khoanh tay đứng thẳng, thần sắc lạnh lùng, không còn một chút gì cái vẻ nhiệt tình hiếu khách lúc nãy.

Hồng bét! Chẳng lẽ mưu kế "Tiên nhân hội" đã bị nhìn thấu! Tiếng chuông cảnh báo trong đầu kêu lớn, Kim Kiên không khỏi nhìn thoáng qua Triển Chiêu trước mặt.

Thân ảnh thẳng như tùng trước mắt đang gồng mình như dây cung, hết sức căng thẳng.

"Thập tuyệt đan uống vào người sẽ bất sinh bất tử, vô đau vô cảm, vô tình vô tâm.

Năm cảm xúc của con người (hỉ nộ ái ố lạc) sẽ biến mất, ngũ tạng cũng sẽ ngừng hoạt động, điều đó khiến cho chúng có tên gọi là Thập tuyệt đan (cắt đứt mười)." Thương tổng quản chậm rãi đứng thẳng lên, đôi con ngươi mù mịt nhìn hai người Triển, Kim: "Nhị vị hẳn là đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của viên dược này rồi?" Không sống không chết, năm cảm xúc biến mất, ngũ tạng ngừng hoạt động...

Kim Kiên không cần tưởng tượng cũng hiểu dược.

Oh my God! Đó không phải là ám chỉ quân đoàn cương thi của Tương Dương vương sao? Vậy ra đó là nguyên nhân! Kim Kiên trừng lớn mắt nhỏ, sắc mặt trắng bệch.

"Thương mỗ vẫn giữ tâm tưởng rằng mình sẽ may mắn, nhưng xem hôm nay thì, đúng là thập tuyệt đan không có tác dụng với nhị vị." Thương tổng quản đột nhiên hướng hai người ôm quyền thở dài: "Kim Kiên - Kim giáo úy, Nam hiệp Triển Chiêu - Triển hộ vệ, tại hạ tên Thương Trục, là Kim sứ dưới trướng chủ nhân, ngưỡng mộ đại danh của nhị vị đã lâu, nay có thể diện kiến, Thương mỗ thật vinh hạnh."

"Kim, Kim sứ?!" Kim Kiên lập tức cảm thấy dưới chân mềm nhũn.

Không phải chứ, này, đột nhiên diễn viên quần chúng biến thành diễn viên cốt cán trong dàn diễn viên chính phản diện là sao? Thân hình ngay thẳng của Triển Chiêu thăm ra hàn ý lạnh thấu xương, trực tiếp phóng về phía trước.

Thương Trục tự xưng là Kim sứ nhếch mép cười lạnh, ánh mắt ra hiệu cho Mạnh Thu Lan phía sau.

Chỉ thấy Mạnh Thu Lan lấy từ trong lòng ra một đoản tiêu xanh biếc đặt lên miệng, tiếng tiêu ngân vô cùng chói tai vang vọng nóc nhà. Kim Kiên giật mình trong lòng, liền nghe bên ngoài vang lên nhiều tiếng loạt soạt, chớp mắt sau đó, liền thấy mười mấy bóng đen như u hồn không xương dững mãnh xông vào noãn các.

Áo đen giày đen, vải đen che mặt, hai tròng mắt đỏ đậm như bị ngâm trong máu.

Đúng là quân đoàn cương thi áo đen! Tay áo Triển Chiêu vung mạnh, hàn quang chợt lóe, Cự Khuyết keng một tiếng tuốt ra khỏi vỏ.

Trái tim Kim Kiên run lên, cẳng chân run run, suýt chút nữa thì quỵ rạp xuống đất.

Mưu kế của Nhan thư sinh quả nhiên là có lí, mới có một ngày thôi mà ta đã tìm ra kẻ nắm quyền đằng sau, hơn nữa tên đó còn cùng cấp bậc với Băng Cơ, là trung cấp của BOSS... Vấn đề là, thân phận nằm vùng của ta bị bại lộ rồi, lại sắp bị mang ra chế biến cùng với Tiểu Miêu để vớt vào nồi đem hầm đây a a a a a!!

Hồi 8: Bước đường cùng chiến đấu sống còn, hành động gian trá hiện hi vọng

Sương lạnh khói rét, gió cô thổi mười phương.

Cảnh sớm trăng tàn, đêm đời cuốn mây đi.

Trong noãn các của Mạnh phủ đang có một màn giương cung bạt kiếm.

Một bên là Thương Trục với cha con họ Mạnh cầm đầu quân đoàn hắc y sát thủ, đặng đặng sát khí, người đông thế mạnh; bên kia là Triển Chiêu cùng Kim Kiên, hai người gián điệp, phân đội nhỏ. Tuy rằng Triển Chiêu võ nghệ cao cường nhưng lại vương Kim Kiên chân còn đang run rẩy, nhũn như con chi chi thì tương quan lực lượng có chút thê thảm.

Thương Trục cười lạnh từng trận, vẻ mặt uy quyền, cha con họ Mạnh mặc dù không lên tiếng nhưng thần sắc nghiêm nhiên đã có vẻ đặc ý.

Triển Chiêu cầm Cự Khuyết trong tay, sát khí nổi lên quanh thân, đem Kim Kiên ở đằng sau bảo hộ chặt chẽ; sắc mặt Kim Kiên tái nhợt, cố hết sức làm dáng vẻ đại nghĩa bị xúc phạm nhưng tay chân lại không thể khống chế, cứ run rẩy mãi thôi. Xong rồi, xong rồi, trông tình hình như thế này, sợ là hôm nay ta với Tiểu Miêu chết dí ở đây rồi! (nguyên văn: ứng trung tróc miết) "Đừng hoảng sợ." Triển Chiêu đột nhiên trầm giọng nói ra một câu.

Kim Kiên run rẩy ngẩng đầu nhìn chăm chú vào bóng dáng trước mặt, thân thẳng như tùng, vững vàng hơn núi cao, bất an trong lòng bị quét đi chỉ còn sót lại chút lo lắng.

Cố gắng nuốt nước miếng, Kim Kiên chỉnh đốn tinh thần, run giọng nói: "Triển đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ đem hết sức mình hộ trận (bảo vệ, phụ giúp trong trận chiến) cho Triển đại nhân." Bóng dáng thẳng như tùng lại có chút cứng lại.

"Được." Một chữ này còn chưa dứt, Triển Chiêu đã ném nhanh một thứ trong tay, nó xẹt qua như đá lửa, đột nhiên vật ấy phá cửa sổ mà ra, chỉ có thể dựa theo tàn ảnh mà nhận ra đó có vẻ là một viên thuốc màu đỏ.

Hành động đột ngột của Triển Chiêu gây kinh hãi, không chờ mọi người trong phòng kịp phản ứng lại, ngoài phòng đã nổ bùm một tiếng, khói đặc màu đỏ bay lên mây trắng, một mùi buồn nôn tanh tưởi khiến người khác phải nín thở bốc lên.

Tiểu Miêu đại nhân làm tốt lắm, phóng đạn tín hiệu rất đúng lúc! Kim Kiên bịt mũi thầm khen.

Lại nhìn ba người đối diện, cha con họ Mạnh sắc mặt chuyển sang xanh lét, vội bịt mũi che miệng, vẻ mặt không chịu được; mà tên Thương Trực kia lại không chút hoang mang, lấy ra một cái khăn dày che mặt bịt mũi miệng lại, tiếng nói ngọt ngào truyền ra từ sau lớp khăn che: "Quả nhiên là đệ tử chân truyền của Y Tiên Độc Thánh, dược đạn này quả nhiên lợi hại." Lời vừa nói ra liền khiến thân hình của Triển Chiêu run lên, Kim Kiên thì bị dọa đến nổi đổ đầy mồ hôi lạnh. Trời cao ơi! Hóa ra thân phận đệ tử Y Tiên Độc Thánh của ta đã sớm bại lộ rồi?! "Khó trách chủ nhân lại coi trọng Kim giáo úy như thế, ngay cả Thương mỗ nhìn thấy bản lĩnh cỡ này của Kim giáo úy cũng không khỏi có chút động tâm." Thương Trực chậm rãi nói.

Mà Triển Chiêu cùng Kim Kiên đều bắt được từ mấu chốt trong lời nói ấy: Chủ nhân?! "Chủ nhân người vừa nói là ai?" Triển Chiêu lớn tiếng hỏi.

"Ai?" Thương Trục không ngừng cười ha hả: "Triển hộ vệ cần gì phải giả ngốc, các người có quen biết với Thủy sứ tiền nhiệm, từ lâu đã đoán được chủ nhân của Thủy sứ là ai vậy mà tại sao đến lượt Thương mỗ nói ra thân phận Kim sứ của mình, chủ nhân của Thương mỗ là ai--- lại cần Thương mỗ phải nói ra ư?" Một giọt mồ hôi lạnh theo cái trán nhẵn bóng của Kim Kiên rơi xuống.

Chẳng lẽ tình hình bên trong của chúng ta đã bị chúng điều tra ra hết rồi sao? Bây giờ còn muốn cạo lông ra nhìn nữa à?! (Không hiểu lắm @@) Kim Kiên âm thầm đổ mồ hôi, nhìn thoáng qua hàn quang lạnh lạnh của Cự Khuyết trước mặt, gió lạnh rét căm căm, trong lòng khẽ động, thầm nghĩ: Đợi Nhan đại nhân cùng đám Chuột Bạch nhìn thấy đạn tín hiệu rồi tới cứu vẫn cần khá lâu, cách tốt nhất bây giờ là ta phải kéo dài thời gian trước đã rồi tính sau.

Nghĩ vậy, Kim Kiên tiến từng bước lên phía trước, đứng song song với Triển Chiêu.

Triển Chiêu hoảng sợ, dường như cùng lúc đó cũng chuẩn bị kéo Kim Kiên về phía sau nhưng nhìn đến đôi mắt nhỏ sáng quắc của Kim Kiên thì lại dừng động tác.

"Thương tổng quản." Kim Kiên hướng nam nhân mắt tro ôm quyền: "Kim mỗ có một chuyện vẫn chưa rõ, mong các hạ giải thích cho." "Ồ? Kim giáo úy muốn hỏi chuyện gì?" Thương Trục cởi khăn che mặt xuống cười nói.

"Các hạ đã phát hiện ra thân phận của Kim mỗ từ khi nào?"

"Bắt đầu từ ngày Bạch Ngọc Đường xuất hiện trước mặt Mạnh Thu Lan." Thương Trục nở một ý cười tự tin: "Lại nói tiếp, cũng nhờ Kim giáo

úy cả đây." Thương Trục thò người về phía trước dò xét, nhìn Kim Kiên với vẻ mặt thích thú: "Kim giáo úy đã đem chuyện Cẩm mao thủ đại chiến Ngự Miêu kể lại thật khéo, khiến cho bất cứ ai nghe qua một lần đều có thể nhớ rõ bộ dạng của Bạch Ngọc Đường, mà Thương mỗ lại nghe rất nhiều lần..." Nói đến đây, Thương Trục lại nở nụ cười vô cùng ý vị thâm trường.

Vậy là do ta bình thư (một hình thức kể chuyện ngày xưa, dùng khăn hoặc quạt làm đạo cụ) miêu tả kĩ càng dung nhan thần tượng Chuột Bạch nên mới làm lộ hết chuyện? Lúc này Kim Kiên rất muốn giậm chân đấm ngực, thổ huyết chết ngay tại chỗ.

"Nhưng Thương mỗ mới chỉ hoài nghi thôi, cũng không chắc chắn lắm." Thương Trục nhìn sắc mặt của Kim Kiên, cười càng tươi hơn: "Cho nên Thương mỗ liền bố trí cho Bạch Ngọc Đường nhập lao, cũng không hại đến tính mạng của hắn, để người nghĩ rằng cha con họ Mạnh vẫn chưa phát hiện ra thân phận Bạch Ngọc Đường, lại mai phục mọi chốn nhằm gợi ý rằng cha con chúng có lai lịch thần bí, sau đó chỉ việc đợi người xuất hiện." Nói đến đây, Thương Trục than nhẹ một tiếng: "Không ngờ mưu kế nhỏ này của Thương mỗ lại có thể khiến Kim giáo úy cùng Triển hộ vệ đại giá đến đây, thật đúng là bất ngờ của Thương mỗ!" Nghe được những lời này, Kim Kiên liền hiểu hết.

Nhan thư sinh lấy Bạch Ngọc Đường làm môi như cha con họ Mạnh vào cuộc, nhưng thực tế thì tên họ Thương này cũng lợi dụng Bạch Ngọc Đường để dụ ta nhập cuộc.

Cứ tưởng rằng bọ ngựa bắt ve sâu sau lưng chim sẻ, ai dè sau chim sẻ còn đậu chòm hồm một con ung! Tên họ Thương này tâm cơ thật đáng sợ. Kim Kiên chỉ cảm thấy sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

"Nhưng Thương mỗ cũng không dự đoán được là người lại có thể nghĩ ra một kế "Tiên nhân hội" để gây ông đập lưng ông." Khóe mắt Thương Trục nhíu lại, hẳn rõ vô số nếp nhăn, ý cười thâm sâu: "Kế "Tiên nhân hội" này

quả đúng là thần diệu, làm Thương mỗ phải nhìn người với con mắt khác xưa. Nếu không phải Thương mỗ có nghi ngờ từ trước thì e là cũng bị kế này mê hoặc, sau đó đem Kim giáo úy trở thành bạn tri kỷ..." Tuy là lời khen nhưng Kim Kiên nghe xong lại không có chút cảm giác khích lệ nào.

Tên này luôn miệng nói mưu kế của ta lợi hại như thế nào, rồi lại liên tục ám chỉ rằng hấn so với chúng ta lại cao cờ hơn bao nhiêu, rõ ràng là đang ngầm khoe khoang mình thông minh cỡ nào, trắng trợn nói ra hấn biến chúng ta thành chuột để đùa giỡn ra sao... Chậc! Quả nhiên là nhân vật phản diện đối với việc giải thích hành vi phạm tội nhằm phóng thích ham muốn biến thái của mình đều có một sự yêu thích đặc biệt...

Đợi đã! Kim Kiên đột nhiên phát hiện ra có chút không đúng.

Ta ở đây tán chuyện đông tây là để kéo dài thời gian, tại sao Thương Trục lại phối hợp như thế, đã vậy còn không ngừng bô bô cái mồm suốt từ nãy đến giờ? Chẳng lẽ là có âm mưu?! "Kim giáo úy đừng nghĩ nhiều." Thương Trục như nghe được suy nghĩ trong lòng Kim Kiên, con người màu xám lóe lên ánh sáng: "Y thuật độc thuật của Kim giáo úy là độc nhất vô nhị, lại có năng lực nghĩ ra diệu pháp "Tiên nhân hội", quả đúng là thiên tài hiếm có trên thế gian. Vừa rồi Thương mỗ đã hao phí lời lẽ để giải thích cho Kim giáo úy, đây là sự đả ngộ chân thành của Thương mỗ, mong rằng Kim giáo úy có thể về trường chủ nhân, cùng làm nên chuyện lớn chấn động đất trời!" Lời nói vừa dứt, da mặt Kim Kiên liền co giật, Triển Chiêu phóng sát khí bốn phía.

Chân thành đối đãi?! Từ đầu đến cuối là hãm hại ta thì có! Chuyện lớn chấn động trời đất?! Nói thẳng ra là âm mưu soán vị đi! Tạm thời bỏ qua chuyện xác suất cướp ngôi của Tương Dương vương gần như là con số không đi thì ta đường đường là một người hiện đại có tâm lòng cao cả, thái độ giác ngộ cao thượng vô cùng, thêm nữa, ta đường đường là lục phẩm giáo úy của Khai Phong phủ với chủ nghĩa lòng yêu đất nước sâu sắc như vậy, tất nhiên ta cương quyết không chấp nhận! Nghĩ vậy, Kim Kiên liền

ưỡn ngực ngẩng đầu, đứng thẳng trợn mắt, vẻ mặt nghiêm trang nói: "Nhân sinh trên đời (đạo lí làm người), đơn giản là bốn chữ trung-hiếu-nhân-nghĩa, nhưng chủ nhân của ngươi lại làm những việc --- lấy độc chế thuốc hại dân là bất nhân, không chế mệnh quan triều đình rồi lại giết người diệt khẩu là bất nghĩa, thân là bề tôi lại dám có suy nghĩ tạo phản là bất trung, xuất thân cao quý lại không biết cảm tạ mà còn vì lợi ích của bản thân mà mưu toan lật đổ triều đình là bất hiếu. Hạng người bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa cỡ này, Kim Kiên ta khinh thường việc làm bạn với hắn!" Lời nói vừa dứt, trong phòng liền một mảng tĩnh mịch.

Da mặt Thương Trục co giật, sắc mặt cha con họ Mạnh trắng bệch, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng rơi xuống.

Con người sáng long lanh của Triển Chiêu bình tĩnh nhìn người bên cạnh.

Mắt nhỏ của Kim Kiên sáng rực rỡ, thân hình ngay thẳng, cơ thể gầy yếu lúc này có thể so với lực sĩ tám thước.

Hừ hừ, ta ở bên cạnh lão Bao bấy lâu nay rèn luyện ngôn từ quả không uổng công, xem những lời vừa rồi của ta kìa, thật đúng là: từ ngữ tinh tế, khí thế hào hùng, hoàn toàn có thể so với Bao thanh thiên giá lâm, Văn Khúc tinh hạ phàm! Nghĩ vậy, đuôi mắt không nén nổi vui mừng, Kim Kiên nhìn phía Triển Chiêu.

Tiểu Miêu đại nhân, ngài nhất định phải nhớ bài diễn thuyết siêu việt của ta hôm nay, để lúc trở về còn tán dương thật nhiều với Bao đại nhân đó! Triển Chiêu chạm đến ánh mắt Kim Kiên, tuấn nhan trang nghiêm cuối cùng cũng hiện lên ý cười vui vẻ, giống như mưa thuận gió hòa, gió trời ấm áp.

"Kim Kiên là người trung quân ái quốc như vậy, tính toán của ngươi e là thất bại rồi." Những lời này của Triển Chiêu lúc nói với Thương Trục thậm chí còn mang theo ý cười.

"Được, được lắm!" Thương Trục cười lạnh từng trận: "Hay cho một kẻ trung quân ái quốc! Xem ra Kim giáo úy không muốn để trong lòng những vất vả của Thương mỗ!" Nói đến đây, Thương Trục dựng thẳng người, hai tay bỏ trong tay áo, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo: "Bắt sống Kim Kiên, còn Triển Chiêu--- giết không tha!" Trong nháy mắt, tiếng tiêu quỷ dị như ma chú vang vọng trong noãn các, một đám hắc y sát thủ có con người đỏ ngầu, đầu quấn khăn chột bao vây tấn công hai người Triển, Kim.

Lưỡi đao lạnh như băng, con người đỏ như máu, sát khí lạnh thấu xương tuôn ào ào như cắt vào mặt sinh ra đau đớn.

Kim Kiên hoảng hốt, bất giác lùi lại một bước, nhưng mắt thấy mỹ nhân, Triển Chiêu thân thẳng như tùng đã đứng che chắn phía trước, tiếng động chói tai đột nhiên phát ra từ mũi kiếm Cự Khuyết, hàn quang lóe khắp gian phòng. Triển Chiêu người kiếm hợp nhất, kiếm quang bắn ra như bão tố, đao kiếm đánh nhau cùng đám hắc y nhân. Đao kêu kiếm động, tinh quang bắn ra bốn phía, ngay sau đó, đám sát thủ áo đen nhiều lần lùi lại vài bước. Từ đầu đến cuối, Triển Chiêu chỉ dựa vào sức lực của bản thân để ngăn chặn đợt công kích thứ nhất.

"Triển đại nhân, để thuộc hạ giúp ngài!" Kim Kiên hít mạnh một hơi, lấy từ trong ngực ra một túi dược, cầm một nắm dược đạn đủ màu quăng ra ngoài.

Rầm rầm bùm! Chỉ một thoáng đã thấy trong các sương khói bảy màu gào thét bốc lên, hết mùi chua, mùi thối rồi cay lại đắng đủ loại tạp nham kết hợp, cực kì gay mũi, ngứa mắt, hun đốt da thịt.

"Đi!" Triển Chiêu liền tóm lấy Kim Kiên còn đang đứng đó, vội vàng phá vòng vây lao về phía cửa.

Nhưng còn chưa chạy được nửa trượng đã nghe mấy tiếng gió rít trong không trung vang lên, thân hình Triển Chiêu cứng đờ, Cự Khuyết trong tay

thuận thể múa một vòng, ánh sáng chói mắt, liền nghe lạch cạch mấy tiếng đồ rơi xuống đất, Kim Kiên cố gắng nhìn vào trong màn khói để phân biệt, phát hiện đó là mấy mũi tên bị Triển Chiêu đánh gãy.

Bên trong làn khói nồng đậm, tên Thương tổng quản tùy tiện cười lớn: "Kim giáo úy, người sẽ không cho rằng được đạn của mình là thiên hạ vô địch chứ?!" Lời còn chưa dứt đã nghe bốn phía cửa sổ trong noãn các bốp mấy tiếng mở toang ra, gió đêm trên hồ mãnh liệt vút qua, chẳng qua mấy chốc đã thổi sạch sẽ màn khói trong phòng.

Chậc! Thảo nào chúng đòi thết đãi tiệc ở cái noãn các trên hồ này, hóa ra là có tính toán trước.

Kim Kiên thầm nghĩ không ổn, vội lia mắt xem chừng tình trạng trong các.

Thương Trục cùng cha con họ Mạnh dùng khăn che kín mũi miệng, tuy rằng sắc mặt có chút khó coi nhưng tổng thể vẫn không phải chịu ảnh hưởng lớn lắm.

Đám sát thủ áo đen cơ thể ngừng lại, động tác không linh hoạt, rõ ràng vẫn còn di chứng do tiếp xúc với khói được đạn vừa rồi của Kim Kiên.

May làm sao được đạn này lại hữu hiệu đối với cương thi! Kim Kiên đang âm thầm vui mừng, không ngờ tiếng tiêu chọt vang lên, đám sát thủ áo đen mắt đỏ còn đang cứng người đột nhiên dao động, trong thoáng chốc lại cầm đao mạnh mẽ xông lên tấn công hai người Triển, Kim.

Ôi bà mẹ ta ơi! Được đạn của ta lại mất tác dụng ư?! Chẳng lẽ quân đoàn cương thi này còn có thể tiến hóa? Thật đúng là nguy cơ sinh hóa aaa!! Kim Kiên còn chưa kịp mở miệng trút ra mấy suy nghĩ kêu rên trong lòng thì đột nhiên thấy hoa mắt, bản thân đã được Triển Chiêu ôm vào trong ngực, hàn quang của Cự Khuyết nhanh như chớp giật quần quanh, bảo vệ hai người bên trong.

Sau lưng Kim Kiên mồ hôi lạnh đã đầm đìa, vừa nâng mắt lên nhìn thì thấy mày kiếm của Triển Chiêu đang nhú chặt, mồ hôi lạnh phủ đầy trán, con ngươi đen thăm thẳm như chứa Thiên Sơn hàn băng, sát ý lạnh thấu xương.

Ngón tay chạm đến cơ thể căng chặt như thép, đôi tai chỉ nghe thấy âm thanh sát khí nổi lên, nhìn về đằng sau, con ngươi khát máu như hình với bóng, Kim Kiên chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, chỉ có vài từ cứ không ngừng xoay vòng vòng: Chết chắc rồi chết chắc rồi chết chắc rồi! Bỗng nhiên, bên tai "soạt" một tiếng, Kim Kiên bị kéo trở về hiện thực, một dòng máu đỏ bắn tung tóe trước mắt, Kim Kiên đảo mắt liền thấy ngay đó chính là cánh tay bảo vệ mình của Triển Chiêu đã bị một lưỡi dao sắc bén chém xuống, máu thịt lẫn lộn, mỗi một bước chân lại có một chút thứ đỏ tươi chói mắt rớt xuống.

Kim Kiên cảm thấy ngũ tạng cùng lúc siết chặt, chặt đến nỗi hô hấp dường như đình trệ, máu đỏ chiều chảy ngược.

"Triển đại nhân, bọn họ chỉ muốn bắt thuộc hạ thôi, ngài mau đi trước đi, để thuộc hạ cản phía sau!" Đợi đến lúc hô hấp của Kim Kiên thông thuận thì lời nói hùng hồn này cũng đã nói xong.

Thân hình Triển Chiêu hơi ngừng một lát, ngay sau đó lại càng bảo vệ Kim Kiên chặt hơn, hàn khí căm giận cực kì quen thuộc lại lướt qua đỉnh đầu Kim Kiên, nhưng cũng hoàn toàn tương phản với giọng nói khe khẽ gần kề, hơi khàn của Triển Chiêu: "Yên tâm, có Triển mỗ ở..."

"Phập!!" Câu nói của Triển Chiêu chưa kết thúc thì Kim Kiên đã cảm nhận bên lỗ tai nóng lên, một dòng máu đỏ phun ra từ hõm vai Triển Chiêu---Một gã hắc y sát thủ đâm đâm vào vai Triển Chiêu từ phía sau.

"Triển đại nhân!" Con ngươi Kim Kiên thắm đẫm màu đỏ, cũng không biết sức lực từ đâu, cúi đầu xuống giãy khỏi tay Triển Chiêu, lấy ra hai quả

dược đạn xanh đậm, miệng gào lớn: "Ta liều mạng với các người!"

“Bùm---bùm!” Đột nhiên, hai tiếng nổ kinh thiên động địa cắt ngang hành động của Kim Kiên.

Kim Kiên nhìn theo tiếng nổ, lập tức kinh hãi .

Ở ngoài tường viện, khu vực phía xa từ nam đến bắc đều nổi lên hai màn sương khói màu đỏ đậm, thẳng về phía chân trời--- chỉ có đạn tín hiệu do Kim Kiên đặc chế mới có thể tạo ra loại sương khói màu đỏ báo nguy này.

Hơn nữa, nhìn vị trí và phương hướng kia, không phải nơi nào khác mà chính là khách điểm, nơi ở của Nhan Tra Tán và chỗ của Bạch Ngọc Đường - nhà lao của huyện nha.

Kim Kiên ngây dại, kiếm quang của Triển Chiêu dừng lại.

"Có vẻ như nhị vị rất quen thuộc với màn sương khói màu đỏ này." Thương Trục phủi phủi tay áo, thản nhiên nói: "Thật không dám giấu diếm, Thương mỗ đã đặc biệt phái hai đội nhân mã tới chiêu đãi Nhan đại nhân cùng Bạch Ngọc Đường, xem ra thời gian vừa đẹp!" Trong các một mảng tĩnh mịch.

Hai tròng mắt Kim Kiên phấp phồng, run run nhìn Triển Chiêu.

Sắc mặt Triển Chiêu trắng đen lẫn lộn, siết chặt Cự Khuyết đến nỗi các khớp ngón tay đều trắng xanh.

Thương Trục nhìn thần sắc của hai người, ánh mắt màu tro tối tăm lan tràn những tia sáng quý dị: "Kim giáo úy có thể cân nhắc lại đề nghị của Thương mỗ không? Nếu Kim giáo úy có thể quy thuận chủ nhân thì Thương mỗ sẽ xin chủ nhân tha cho tính mạng mấy người này." Nói xong liền dùng một loại ánh mắt hăm dọa gắt gao nhìn Kim Kiên chằm chằm.

Từng giọt mồ hôi lạnh lẻo theo trán của Kim Kiên chảy xuống.

Ý của tên họ Thương kia là--- hoặc là để cho Nhan thư sinh và Chuột Bạch chết, hoặc là ta thông đồng với Tương Dương vương làm bậy--- cái rắc á, như thế không phải là lão nương cùng với Tiểu Miêu phải cùng trao đổi sao, không phải cho dù ta cứu ai trước thì chung quy lại vẫn là muốn hãm hại ta sao? (Câu này khó quá @@ nguyên văn là: giá bất tỵ cân lão nương hòa miêu nhân đồng thì điệu đảo thủy lí cha tiên cứu thù địch vấn đề nhất dạng khanh đa ma?) Cho dù chọn bên nào thì ta - con vịt cạn chính hiệu mới là người chết sớm nhất đó! "Kim Kiên." Tiếng nói trong trẻo truyền vào tai.

Kim Kiên quay đầu nhưng lại thấy thân hình Triển Chiêu thẳng như trúc, con người đen trong suốt kiên nghị, Kim Kiên lập tức cảm thấy mình là người đáng tin cậy.

Đúng vậy, điều quan trọng bây giờ là mình không được phép làm hỗn loạn thế trận thêm nữa, phải bình tĩnh đối mặt với mưu kế này rồi hăng hành động... Cho nên, thời khắc này---"Keng" bảo kiếm Cự Khuyết rơi xuống đất.

Mắt nhỏ của Kim Kiên lập tức banh ra như cái đầu, trong mắt in đậm hình ảnh Ngự tiền hộ vệ đại nhân ném Cự Khuyết đi, làm tư thế thúc thủ chịu trời.

Này này này, lúc này đáng ra phải là thê sống chết không theo rồi đồng quy vu tận chứ?! Được rồi, cho dù chúng ta nên thức thời làm anh hào (kẻ thức thời là kẻ tài giỏi), nhưng ít nhất cũng phải hô vài câu ra vẻ đối với nguyên lãnh đạo hiện giờ là loại tình cảm lưu luyến không rời, nhân tiện giải thích vì mình trả giá để đổi lại mạng sống của những người khác thì mới phù hợp với phong cách tạo phản của nhân sĩ giang hồ, Tiểu Miêu đại nhân ngài lại không nói hai lời liền buông khí giới đầu hàng thì cũng không khỏi quá mất mặt đi?! Thương Trục hiển nhiên cũng không dự đoán được Triển Chiêu sẽ hành động như thế, sững sờ rồi lại sững sờ một hồi mới

nhường mày cười: "Vẫn là Triền hộ vệ hiểu nguyên tắc." Dừng một chút: "Người đâu, trói nhị vị đại nhân lại." Theo tiếng tiêu lúc cao lúc thấp, hai gã hắc y sát thủ tiến lên trói gô Triền Chiêu cùng Kim Kiên lại.

Cũng không biết là cố ý hay vô tình mà lúc trói Triền Chiêu lại càng nặng tay khiến dây trói bị lệch, vừa vặn tạo thành hai sợi dây thừng gắt gao thít lấy bả vai bị thư ong của Triền Chiêu. Kim Kiên nhận thấy dường như mình cũng có thể nghe được tiếng da thịt bị rách, trơ mắt nhìn từng giọt máu đậm đặc theo dây thừng chảy xuống đầm đìa, càng khiến cho sắc mặt Triền Chiêu trở nên trắng bệch, đôi môi trở nên thâm đen, càng nhìn càng thấy đau lòng.

Kim Kiên cảm thấy một đám lửa vô danh lớn kinh người đang thiêu cháy tim phổi.

Thương Trục đối diện mặt mang ý cười, chậm rãi bước xuyên qua đám hắc y sát thủ đến trước mặt hai người Triền, Kim, lắc đầu thờ dài một tiếng, hướng hai người ôm quyền: "Vết thương này của Triền đại nhân... Ai! Mong các vị không trách tội Thương mỗ, là do nhị vị tài cao hơn người nên Thương mỗ mới phải dùng đến hạ sách này." Một câu nói này càng khiến cho ngọn lửa vô danh trong lòng Kim Kiên bùng cháy thêm ba trượng, đốt thẳng lên não.

"Triền đại nhân." Kim Kiên trừng mắt liếc Thương Trục một cái rồi nhìn phía Triền Chiêu: "Trước kia thuộc hạ thường nghe một câu, ý nghĩa không cần lí giải quá nhiều, hôm nay nhìn thấy vị Thương tổng quản này mới bừng tỉnh hiểu ra, hóa ra câu nói đó là để chỉ những người như Thương tổng quản!"

"Ồ? Nói cái gì?" Thương Trục đối với việc Kim Kiên vô lễ lại không hề để ý, thậm chí còn thích thú đặt câu hỏi.

Đôi mắt sáng của Triền Chiêu bình tĩnh nhìn Kim Kiên, không đáp lại.

"Những lời đó chính là: vừa muốn giết người lại vừa muốn lập đền thờ đoooo!" (nghĩa gần giống với vừa ăn cướp vừa la làng hoặc vừa đâm vừa xoa) Kim Kiên lớn tiếng hét lên.

Tiếng hét siêu lớn vang trong các, thậm chí còn vang ra ngoài rồi vọng lại giữa trời.

Cha con họ Mạnh trợn mắt há mồm, da mặt mí mắt Thương Trục co giật loạn xạ.

Con người đen của Triển Chiêu chợt lóe lên ánh sáng, khóe môi nổi lên ý cười.

Nụ cười này, làm băng tuyết tan chảy, hoa xuân nở rộ.

Cha con họ Mạnh ngây người, Thương Trục sững sốt còn Kim Kiên thì--
- kinh ngạc. Một dòng máu đỏ tươi theo khóe môi nhếch lên của Triển Chiêu chảy xuống.

"Triển---!!" Kim Kiên vừa kêu ra một chữ liền phát hiện sát khí cuộn cuộn trước mắt, mạnh mẽ tạt vào mặt, Triển Chiêu một thân chân khí dâng trào mãnh liệt tỏa ra, một tiếng nứt vang lên, dây trói cùng lúc đứt rời, sợi dây còn mang theo kinh lực sắc bén, bắn ra ngoài. Bắn ra cùng với nó còn có cánh tay Triển Chiêu, miệng vết thương trên vai đã sền sệt huyết tương.

Máu tươi phụt ra, bắn ra liên tục như những sợi tơ, trong chốc lát, Triển Chiêu như được bao phủ bởi một màn máu.

Hai thanh kiếm bén nhọn giấu trong tay áo từ trong màn máu phi ra, lập tức đâm thẳng vào cha con họ Mạnh khiến chúng phun máu, hét lên rồi ngã gục xuống. Khi ngã xuống, đoạn tiêu trong miệng Mạnh Thu Lan đập vào mặt đất, xuất hiện những vết nứt ngang dọc.

Ngón tay thon dài hóa thành vuốt hổ, nhanh chóng xuyên mạnh qua màn máu, trong nháy mắt đã tóm lấy cổ họng của Thương Trục, năm ngón tay bóp mạnh khiến cổ họng Thương Trục lập tức hiện ra dấu tay năm ngón.

"Thả người!" Triển Chiêu lớn tiếng quát.

"Hộc... hộc..." Con người màu tro của Thương Trục hiện lên tơ máu, một lúc lâu sau mới thốt ra một câu: "Triển Chiêu, ngươi lại dám, không hề bận tâm đến an nguy của mình, tự ý vận nội lực, ngươi không sợ sẽ chảy máu đến chết..."

"Thả người!" Ngón tay lại càng siết chặt.

"A, a---" Hai tay Thương Trục chậm rãi giơ lên, run rẩy tóm lấy cổ tay Triển Chiêu: "Khó trách chủ nhân nói, Triển Chiêu không thể sống, phải giết không tha, quả, quả nhiên không thể khinh thường..."

"Họ Thương kia, nếu ngươi còn tiếp tục nói những lời vô nghĩa thì kẻ chết trước chính là ngươi đó!" Tuy rằng tình thế trước mắt đối với bên ta là cực kì có lợi, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Triển Chiêu, Kim Kiền không biết vì sao ngực lại khó chịu không ngừng, giọng nói rõ ràng cũng cao thêm một quãng tám. Không ngờ rằng Thương Trục nghe Kim Kiền nói vậy, cũng nhếch mép cười lạnh: "Nếu cái mạng tầm thường này có thể đổi lấy tính mạng của hai người khâm sai đại nhân và Bạch Ngọc Đường thì Thương mỗ vẫn còn quá lời!" Vài tiếng cười quỷ dị phát ra từ cái cổ họng đang bị bóp chặt của Thương Trục, nhưng lại thấy vẻ mặt hắn vẫn vẹn vẹn biến dạng, chân tay run rẩy kịch liệt.

Hắn tính làm gì? Kim Kiền mơ hồ có linh cảm xấu, mắt nhỏ gắt gao nhìn chăm chăm vào Thương Trục, chỉ lo hắn sẽ biến thành thiêu thân (nguyên văn: sinh phạm tha xuất thập yêu yêu nga tử @@), đột nhiên, một tia tinh quang chột lóe lên từ tay Thương Trục rồi biến mất --- đó là một đoạn tiêu màu xanh lục trượt từ ống tay áo Thương Trục xuống, rơi thẳng vào trong tay hắn.

"Triển đại nhân!" Kim Kiên vội la lên: "Ồ trong tay hấn!" Tay kia của Triển Chiêu nhanh như chớp nhằm chớp lấy đoạn tiêu kia, không ngờ lại kéo phải miệng vết thương trên bả vai, đau đớn ập đến làm động tác của Triển Chiêu không khỏi chững lại, tranh thủ lúc đó, Thương Trục liền ném đoạn tiêu kia ra ngoài.

"Chi---" Đoạn tiêu xé gió bay trong không trung, phát ra tiếng kêu chói tai, giống như Diêm La giục hồn.

Kim Kiên trừng mắt nhìn quanh, lập tức sợ đến mức người lại đổ đầy mồ hôi lạnh.

Một đám hắc y sát thủ vừa rồi còn đình chỉ hoạt động do đoạn tiêu của Mạnh Thu Lan bị hủy mà bây giờ con người đỏ lừ sáng lên như đèn pha nhấp nháy, thân hình co giật mạnh, đúng là đang chuẩn bị đại khai sát giới.

Triển Chiêu chợt dịch người đến chắn trước mặt Kim Kiên, một tay vẫn đang siết chặt cổ Thương Trục.

"Giết! Giết!" Thương Trục đang bị bóp cổ vẫn điên cuồng kêu loạn lên.

Triển Chiêu lưng thẳng như tùng, sát khí nồng nặc, máu không ngừng nhỏ giọt từ lỗ thủng trên vai trái, nhuộm đỏ quá nửa tay áo trường sam.

Cả người Kim Kiên ướt sũng mồ hôi lạnh, con người đảo loạn lên, sợ hãi trở mắt nhìn, hình ảnh chiếu vào trong hai mắt lại như một pha quay chậm--Vài tên hắc y sát thủ chậm rãi giơ lưỡi đao thép trong tay lên, đao quang rét lạnh khiến người ta rùng mình, từng đao từng đao chém xuống đỉnh đầu Triển Chiêu---Quả nhiên là ta sắp chết ư? Cho nên tế bào não đã bắt đầu thương tiếc khiến mắt nhìn cũng bắt đầu giảm tốc độ, tiếp theo có phải là ta sẽ nhớ lại những ngày tháng ngắn ngủi mà tràn đầy xúc cảm ta đã trải qua trước kia...

Từ từ! Kim Kiên mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt.... Lại dùng sức mở to hơn nữa.

Hở?! Không phải tế bào não của ta có vấn đề mà là động tác của chúng thực sự đang chậm dần! Hơn nữa, còn ngừng lại?! Ôi chao ôi chao?! Chỉ thấy hành động của đám hắc y sát thủ đang vây quanh tấn công hai người Triển, Kim đều ngưng lại, giống như bị đồ bùn nhão lên người, cứng ngắc tại chỗ, lưỡi đao gần nhất thậm chí chỉ cách da đầu Triển Chiêu không đến nửa tấc.

"Kít---" Tiếng dây thép kéo căng vô cùng quen tai vang lên.

Kim Kiên bình tĩnh nhìn lại đã thấy giữa không trung dây thép chẳng chỉ chít như dẹt mạng nhện, kiểm hãm toàn bộ mọi động thái của đám hắc y nhân.

Một bóng dáng quen thuộc nhảy xuống từ nóc nhà, vẻ mặt cứng đờ như đá, từng cuộn dây thép trong tay ánh lên những tia sáng rực rỡ.

"Vũ Mặc?!" Kim Kiên kinh ngạc.

"Cạch cạch cạch cạch...." Lại có vài viên đá nhỏ tròn bóng được ném ra từ đằng sau đám hắc y nhân rơi xuống mặt đất ---- đúng là đá phi hoàng. (nguyên văn: sỏi khỏa phi hoàng thạch) "Ồi chà chà, nếu Ngũ gia ta tới muộn nửa bước thì chắc các người sẽ thành thịt xay nhân bánh mất!" Một bóng người với giọng nói kiêu ngạo từ nóc nhà đáp xuống, áo trắng đật tiền, hơi rướm vết máu, đặt trên vai là bảo kiếm Họa Ảnh, tuy rằng khắp người lộ vẻ chật vật nhưng ý cười kiêu ngạo trên khuôn mặt tuấn tú lại không hề giảm nửa phân.

"Bạch Ngũ gia?!" Kim Kiên vui sướng quá đổi.

"Bạch huynh, mau đi cứu Nhan đại nhân!" Triển Chiêu vội nói.

"Yên tâm, Nhan đại nhân không có việc gì, đang trên đường tới đây rồi." Bạch Ngọc Đường nhướn mày cười nhìn hai người, rút bảo kiếm cắt đứt dây thừng trói Kim Kiền. Lại quay đầu liếc nhìn Triển Chiêu một cái, mày kiếm bất giác cau lại, ra tay điểm huyệt Thương Trục, một đập đá Thương Trục lặn kèn ra đất, dài giọng hỏi: "Tiểu Miêu, ngươi có ổn không?!"

"Không sao..." Triển Chiêu cười nhẹ.

Nhưng lời còn chưa dứt đã thấy sắc mặt Triển Chiêu trắng nhợt, chân đứng không vững.

"Tiểu Miêu!" Trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường vội đỡ lấy Triển Chiêu, còn Kim Kiền đã chạy đến bên người, một tay cầm ngân châm cắm vào trên mấy huyệt đạo, tay kia cầm thuốc nhét vào miệng Triển Chiêu.

"Ừm, khụ, không sao, chỉ cần..." Triển Chiêu khó nhọc nuốt xuống viên thuốc cực lớn, đang muốn mở miệng giải thích, nhưng nửa câu sau lại mắc ở trong cuống họng.

"Tách--" Một giọt nước trong suốt rơi trên cánh tay Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra, thân hình Triển Chiêu chấn động, hai người chăm chú nhìn vị lục phẩm giáo úy đang cúi gầm mặt, lặng yên không một tiếng động.

Ngón tay thon gầy đang cầm lấy tay của mình mơ hồ run run, còn có --- còn có một giọt lại một giọt chất lỏng nóng bỏng rớt xuống cánh tay, trực tiếp đốt cháy lòng ngực Triển Chiêu khiến chàng cảm thấy chua xót.

"Kim Kiền, Triển mỗ..."

"Triển đại nhân, xin hãy để thuộc hạ chữa thương cho ngài..." Mặc dù Kim Kiền cúi đầu nên không thể nhìn thấy vẻ mặt, nhưng chỉ dựa vào tiếng

nói run run cùng những giọt thủy châu tí tách rơi xuống, cũng không khó để đoán ra vẻ mặt Kim Kiên lúc này ra sao.

Trong chốc lát, không khí trong các trở nên trầm mặc đến mức quỷ dị.

"...Ừm." Một lúc lâu sau, Triển Chiêu mới nhẹ giọng đáp một tiếng.

"Đa tạ Triển đại nhân!" Kim Kiên đột nhiên ngẩng cao đầu kêu lớn một tiếng, khiến tất cả mọi người hoảng sợ.

Triển Chiêu - người đứng gần Kim Kiên nhất con người sáng như sao lại trừng lớn, mày nháy dưng.

Chỉ thấy thần sắc Kim Kiên vô cùng phấn chấn, một đôi mắt nhỏ sáng rực, hoàn toàn không có dấu vết của việc tràn ra chất lỏng nào đó, ngược lại thái dương lại có vài vệt nước...

Cho nên, vừa mới rơi trên tay của Triển mỗ là, phải...

Tinh thần Triển Chiêu chưa thể phục hồi lại, Kim Kiên nhanh như chớp tranh thủ thời cơ, xoẹt một tiếng kéo một bên xiêm y của Triển Chiêu xuống.

"Ôi trời ơi bà mẹ ta ơi, thật đúng là dọa thuộc hạ sợ đến nổi đầu đầy mồ hôi lạnh nha! Triển đại nhân, ngài dùng gì không dùng, sao lại dùng cái khổ nhục kế tác hại quá trời này chứ?! Ôi chao, ô ô, nhìn miệng vết thương này, mau mau, phải cầm máu khử trùng rồi đắp thuốc tê." Một vệt thuốc mỡ màu vàng cực lớn quét trên miệng vết thương của Triển Chiêu.

"Thuộc hạ chỉ sợ Triển đại nhân lại lên cơn cáu kỉnh, ra sức từ chối nói rằng mình bị thương da thịt không có sao hết, tất cả đều lấy công sự làm trọng, lúc nào cũng thế nên cuối cùng lại khiến cho miệng vết thương chuyển biến xấu, bây giờ đã nguy lắm rồi, chắc chắn, ít nhất phải khâu bảy tám mũi đó!" Vết khâu xiêu vẹo bắt đầu chạy trên vai Triển Chiêu.

"Triển đại nhân phải biết là tuy rằng vết thương của ngài không làm tổn hại gân cốt, nhưng cũng mất máu khá nhiều, miệng vết thương lại lớn như vậy, nếu chậm trễ chữa trị, đã chậm còn chậm hơn nữa thì ngộ nhờ để lại sẹo--- ừm... May là lần này thuộc hạ mang không ít thuốc sinh cơ với khur ba đó (thuốc làm liền da + trị sẹo)! Lại bôi thêm chút bột tân mỹ phu (bột làm đẹp da mới)... " Một đồng bột thuốc đủ màu vẩy lên miệng vết thương trên vai Triển Chiêu, tản ra các loại mùi.

"Triển đại nhân ơi, ngài đúng là làm ầu quá, ngộ nhờ mất máu nhiều quá thành thiếu máu thì lại phải uống viên đại bổ đặc bổ (cực bổ đặc biệt bổ), chi phí thì thôi rồi, sắc mặt Triển đại nhân có thể khó coi, nhưng nếu quay về Khai Phong phủ để Công Tôn tiên sinh nhìn thấy thì e thuộc hạ chịu không nổi đâu! Băng bó xong, kết thúc công việc, quá đẹp!" Kim Kiên thất bẽ bàng vội vàng liền phủi phủi tay, vẻ mặt đặc ý.

Trong noãn các là một mảng yên lặng.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường cô quái, cách ba người vài bước là Vũ Mặc vẫn một bộ mặt liệt, nhưng hình như đuôi mắt có dấu hiệu co rút.

"Hử? Sao vậy?" Vẻ mặt Kim Kiên buồn bực nhìn chung quanh một vòng, cuối cùng đem ánh mắt cố định ở trên cái người vừa bị xé mắt một bên áo.

Thân hình cứng ngắc, sắc mặt nghiêm nghị, lỗ tai phiểm hồng, còn có nửa cánh tay trần trụi.

Ặc... Hình như có chút không hài hòa...

Kim Kiên cười gượng hai tiếng, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Chuột Bạch, cơ hội để người thể hiện sự ôn nhu hiền thực, hào phóng sẵn sóc tới rồi! Bạch Ngọc Đường dường như cảm nhận được hàm ý trong ánh mắt Kim Kiên, không được tự nhiên hắng giọng, cởi áo khoác của mình

đưa cho Triển Chiêu: "Mau mau mặc vào đi, người gầy như vậy, không mặc thì sẽ sớm thành món mềo thối đông lạnh mất..."

"Triển mỗ không nên..." Triển Chiêu chối từ.

"Ít nói nhảm đi, Ngũ gia cho người mặc thì người phải mặc!" Bạch Ngọc Đường cường thế kéo Triển Chiêu đang bị băng vải quấn hơn nửa người không động đậy được, cầm áo khoác choàng lên người.

Ánh trăng rơi vào qua khung cửa, mông lung sáng trắng.

Vẻ mặt Bạch Ngọc Đường không tình nguyện nhưng động tác choàng áo lại vô cùng dịu dàng, đó chính là người đẹp kiều ngạo; Triển Chiêu thì nửa áo đã bị xé, rũ mắt nói lời cảm tạ, nghiêng nhiên là mỹ nhân then thùng.

À hù hù hù hù hù! (@@ tiếng sói tru mà :]]]]]]) Trong lòng Kim Kiên nghe tiếng sói tru từng đợt.

"Khụ khụ!" Đột nhiên, một tiếng ho khan cực kì sát phong cảnh cắt ngang cảnh tượng duy mỹ như thế.

Kim Kiên quay đầu tròn mắt nhìn, sau đó, banh lớn mắt nhỏ.

Sáu người nghênh ngang đi đến.

Người cầm đầu một thân nho sam vương đầy vết máu, tro bụi, khuôn mặt tuấn tú cũng dính đầy tro bụi, chỉ có mặt mũi vẫn hết sức trấn tĩnh, chính là Nhan Tra Tán; người bên cạnh sắc mặt đen thui, mày rậm mắt to, một thân chạt vật chính là Ngải Hồ.

Mà phía sau họ là bốn người, người đi trước tuổi đã ngoài bốn mươi, râu dài mắt hỏ; bên phải người đó, mũi ưng mắt đậu, một nhúm râu cá trê dính trên mặt (nguyên văn: bát tự tiểu thiếp hồ), cầm trong tay quạt lông ngỗng; bên trái hai người là một người khô ngô, để râu quai nón, người còn lại

thấp bé, tóc búi tận đỉnh đầu, vẻ mặt đầy ý cười trêu chọc. Quần áo bốn người đều lấm tẩm vết máu.

Không ai khác chính là bốn vị ca ca kết nghĩa của Bạch Ngọc Đường: Toàn thiên thủ Lư Phương, Phiên giang thủ Tưởng Bình, Xuyên sơn thủ Từ Khánh cùng Triệt địa thủ Hàn Chương.

"Lư đảo chủ, Tương tứ gia, Từ tam gia, Hàn nhị gia?" Triển Chiêu kinh ngạc, sau đó trong chớp mắt, phản ứng cực nhanh nhạy, vội cuốn chặt áo khoác Bạch Ngọc Đường vừa choàng thêm cho để che đi bả vai trần trụi.

"Kim giáo úy, Triển hộ vệ, hai người vô sự thì tốt." Nhan Tra Tán xem xét hai người, sau đó nhẹ nhàng thở ra.

"Đại ca, nhị ca, tam ca, tứ ca, tình hình bên đó thế nào?" Bạch Ngọc Đường vội hỏi.

"Ha ha, Ngũ đệ yên tâm, mặc dù đám hắc y nhân đó rất khó chơi, nhưng gặp phải phích lịch lôi hỏa đạn (quả đen đen gọi là bom ngày xưa đó) của nhị ca người thì mỗi tên đều bị nổ tung xác, căn bản không đủ gây hoang mang." Hàn Chương chống nạnh đắc ý.

"Đúng vậy, lần này may mà còn có nhị đệ, nếu không ta sợ là cũng không toàn mạng trở ra." Lư Phương lòng có chút sợ hãi nói.

"Lần này may mà có bốn vị ra tay cứu giúp." Nhan Tra Tán ôm quyền, thở dài một hơi: "Nếu không e là tính mệnh của tại hạ cũng không còn."

"Lời cảm tạ đó nói sau cũng không muộn." Tưởng Bình phe phẩy quạt lông đi đến trước mặt Thương Trục, đôi mắt đậu bắn ra tinh quang, đảo qua trên dưới một lượt, vượt chòm râu cá trê cười nói: "Vẫn nên chiêu đãi vị khách này thật tốt trước đã." Tiếng nói vừa dứt, mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt như muốn lẳng trì bắn phá Thương Trục.

Từ Khánh tiến lên thò tay giải á huyết, xách Thương Trục như một con gà con lôi đến trước mặt Nhan Tra Tấn: "Nhan đại nhân hỏi đi."

“Ngươi rút cuộc là kẻ nào?! Vì sao lại làm chuyện này?!” Nhan Tra Tấn tiến lên từng bước, nghiêm giọng hỏi.

Thương Trục dường như lại bị cái gì đó làm cho khiếp sợ, hai mắt chột trợn lên, mồm miệng run rẩy nói xằng xiên: "Không, không thể có chuyện này, Thương Trục ta tính toán không lộ chút sơ hở, bốn mươi đạo thập tuyệt quân (quân đã uống thập tuyệt đan), cho dù có tứ thủ của Hãm Không đảo cũng sẽ không, sẽ không thể thua..."

“Thập tuyệt quân? Thứ gì vậy?!” Hàn Chương hỏi.

"Chỉ sợ đó chính là đám hắc y sát thủ đó." Triền Chiêu bình tĩnh nói.

Hàn Chương giật mình: "Là mấy tên này ư? Hừ, trước phích lịch lôi hỏa đạn của nhị gia ta thì tất cả chỉ là đám bã đậu!"

“Không thể nào! Không thể nào! Thập tuyệt quân không biết đau, không có cảm xúc, trường sinh bất tử, lấy một địch trăm, là vô địch thiên hạ!!”

“Thiên hạ vô địch cái chó má." Hàn Chương cười nhạo một tiếng.

"Không đúng!" Triền Chiêu nhướn mày, trầm ngâm nói: "Lúc trước gặp đám hắc y sát thủ, đừng nói đến việc bị nổ, cho dù bị chém đứt đầu thì chúng vẫn hành động rất mạnh như cũ. Nhưng đám sát thủ hôm nay, lúc đầu thì như sói như hổ, nhưng về sau không biết vì sao đột nhiên ngừng động tác, thậm chí bây giờ..." Triền Chiêu nhìn thoáng qua sợi diệt nguyệt đang chế trụ đám hắc y sát thủ bên cạnh của Vũ Mặc, tiếp tục nói: "Chỉ dựa vào một mình Vũ Mặc lại có thể kiềm chế tất cả, dường như..."

“Lời vừa rồi rất đúng! Lúc mới bắt đầu đánh thì mạnh mẽ kinh người, sau đó đột nhiên lại chuyển thành quả dưa héo." Từ Khánh gãi đầu nói.

Nói đến đây, mọi người đều hiểu được có chút không đúng.

"Vũ Mặc, tóm một tên mang lại đây cho chúng ta xem." Bạch Ngọc Đường hướng Vũ Mặc kêu lớn.

Đầu ngón tay Vũ Mặc vừa động, một gã hắc y sát thủ bay tới giữa đám người.

Ngải Hồ tò mò nhất, tiến lên túm cánh tay hắc y sát thủ: "Chẳng lẽ hôm nay chúng trở thành đầu gối à..." (ý là ngu đột xuất :]]]]]]) Lời còn chưa dứt, chợt nghe bịch một tiếng, cánh tay bị Ngải Hồ giữ rơi trên mặt đất.

"A a! Không phải tại hạ! Tại hạ còn chưa dùng sức mà!" Ngải Hồ vội xoa tay, lùi từng bước hét lớn.

"Cẩn thận!" Trương Bình lớn tiếng hô: "Cánh tay kia không ổn!" Mọi người lập tức nhìn chăm chăm vào cánh tay vừa rơi xuống.

Chỉ thấy một dòng máu loãng màu đen, đặc sền sệt từ từ chảy ra từ bốn phía, chậm rãi tụ lại thành một vũng, bốc mùi hôi khiến người khác buồn nôn.

Da đầu tất cả không khỏi tê dại.

"Cánh tay này đã sắp thối rữa rồi!" Kim Kiên ngạc nhiên hô.

Mọi người kinh hãi, định bảo Vũ Mặc mang thêm mấy tên đến để xem xét, nhưng không ngờ đám hắc y nhân đó đột nhiên đều như rôi gỗ bị đứt dây, đều tê liệt ngã xuống mặt đất, từng dòng máu loãng từ dưới người tràn ra khắp nơi, không quá một lát, tất cả đều chỉ còn lại một đồng xương trắng xóa.

"Này này, rốt cuộc là gì đây?!" Ngải Hồ kinh hãi.

Mọi người cũng âm thầm cảm thấy lạnh gáy, bất giác đem ánh mắt bắn về Thương Trục.

Nhưng gương mặt Thương Trục đã trắng bệch như giấy, con ngươi màu tro rã rời, một lúc lâu sau đôi môi thâm đen mới run run, lẩm bẩm nói: "Phải giết tên Hỏa sứ đó trăm ngàn lần! Hấn lại dám phá một đám thập tuyệt quân thối nát đến đây để phá hỏng đại sự của ta, phá hỏng đại sự của ta!!"

"Còn không mau nói hết sự thật về mọi hành vi mà Tương Dương đã làm?!" Mắt Nhan Tra Tán dựng thẳng, lông mi nhướng cong vút, lớn tiếng quát.

Thương Trục chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào giữa không trung hư vô, khuôn mặt dần dần vặn vẹo, gạt bỏ nụ cười quái dị trên miệng, đột nhiên trừng lớn hai mắt, con ngươi màu tro tràn ngập ánh sáng quỷ dị: "Chủ nhân, Thương Trục cung cúc tận tụy đã chết tại đây, lòng trung thành của Thương Trục, xin trời xanh chứng giám! Trời xanh chứng giám!! Ha ha, hộc, hộc,..." Bầy dòng huyết tương màu đen theo tiếng cười biến âm của Thương Trục trào ra từ tai mắt mũi miệng.

"Có độc! Cẩn thận!" Kim Kiên lập tức lôi Nhan Tra Tán lại.

"Á ối, ta là người tốt nha!" (nguyên văn: Ai u, yêm đích quái quái! - ý là không muốn chết :v) Từ Khánh một tay ném Thương Trục xuống đất.

Cơ thể Thương Trục mềm nhũn, bịch một tiếng ngã lăn ra đất, thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi, miệng) đổ máu không ngừng, cả người run rẩy hai lần, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Trong các một mảng tĩnh mịch.

Bạch Ngọc Đường tiến lên trước dò xét hơi thở của Thương Trục, thấp giọng nói: "Uống thuốc độc tự sát."

“Hả, chết rồi?!” Kim Kiên trừng lớn mắt nhỏ, Không có liều chết lao đến, cũng không có đồng quy vu tận, cứ thế chết nhanh, chết gọn?! Rất không phù hợp với đặc điểm của nhân vật phản diện nha! Nghĩ vậy, Kim Kiên bước lên phía trước hai bước, cẩn thận xem xét một lượt, kết quả là hơi thở, nhịp tim, mạch đập của Thương Trục đều đã ngừng, chắc chắn là chết rồi.

Mọi người không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Người này, chết cũng nhanh quá!" Hàn Chương căm giận nói.

"Nhan đại nhân, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Triển Chiêu hỏi.

Nhan Tra Tán nhìn chung quanh một vòng, đem ánh mắt dời về phía cha con họ Mạnh đang ngất xỉu, nói: "Áp tải cha con họ Mạnh vào huyện nha, tra vấn thật chặt chẽ."

“Tuân lệnh!" Mọi người ôm quyền.

"Vũ Mặc, hãy đem xác chết người này về huyện nha." Nhan Tra Tán chỉ ngón tay vào thi thể Thương Trục.

Vũ Mặc gật đầu. Cuối cùng, dời ánh mắt về phía Kim Kiên: "Kim giáo úy, người hãy thu thập một ít xương cốt của hắc y sát thủ để mang về kiểm tra rõ thực hư.

"Vâng..." Kim Kiên bất chấp khó khăn đáp lại.

Có nhầm hay không vậy, cho dù ta là nhân tài kỹ thuật cao, là đệ tử chân truyền của Y Tiên Độc Thánh thì cái công việc pháp y như khám nghiệm tử thi này cũng không đến lượt ta chứ?!

Hồi 9: Song phiến đền tội trước bách tính, giang hồ lại dậy sóng phong ba .

Sinh thu xanh biếc, khí trong gió lạnh. (Nguyên văn: Trùng bách sinh thu, khí sáng phong tình) Tại trạm dịch trên con phố phía Tây của trấn Quảng An, buôn bán náo nhiệt, hàng quán phồn thịnh. Khách buôn qua lại ngày càng đông, lại được cái tin tức nhanh nhạy, cho dù là chuyện mới xảy ra xung quanh châu huyện thôi, chỉ cần chịu khó đi lòng vòng trên đường mấy lần, vào uống vài chén trà là có thể nghe đầy đủ, xác thực không thiếu một chi tiết.

Dưới một gốc cây trăm tuổi ở cuối phố, có một trà quán, chỉ một đồng là có thể mua được một chén trà lớn, được dân thường vô cùng yêu thích.

Lúc này đã qua buổi trưa, trên trà quán khách vân du bốn phương qua đường ngồi chật kín, đang vừa ngồi uống trà, vừa khí thế ngất trời thảo luận vụ tông đại án (vụ án lớn về gia tộc) xét xử trong huyện nha sáng sớm hôm nay.

"A ôi, hôm nay tại hạ xem như được mở mắt, không thể tin được hai cha con mấy ngày trước đi cáo trạng vị công tử xinh đẹp kia lại là hai kẻ lừa đảo!" Người vừa nói là một đại hán mặt đen, vóc dáng to cao, lực lưỡng, râu ria đầy mặt.

"Ha, ta đã nói ngay từ đầu là vị kia, vị kia... Đúng rồi, là công tử Vân Quân Thiện bộ dạng tốt như vậy, chắc chắn không phải người xấu!" Một đại hán đầu trọc ngồi bên cạnh cũng hứng thú chen vào.

"Chậc, cha con họ Mạnh kia thoát nhìn cũng thật quen hiền lành nha, ai biết được lại là mấy kẻ lừa đảo đã đi lừa mấy châu huyện, lừa những mấy vạn bạc!" Đại hán mặt đen lắc đầu. "Nghe nói chỉ cần có thể bắt đôi lừa đảo này thì có thể lĩnh tiền thưởng là vài ngàn lượng đấy!" Đại hán đầu trọc trừng mắt nói.

"Ôi trời ơi, vậy chẳng phải là đại phát tài rồi sao!" Đại hán mặt đen lú lười.

"Cái gì mà vài ngàn lượng, chỉ có một ngàn lượng thôi!" Đột nhiên, một tiếng nói vang dội truyền đến từ sau lưng hai người.

Hai đại hán xoay người nhìn thì thấy hai thiếu niên đứng phía sau. Một người mặc áo giáp ngắn, phía sau đeo một đoạn đao, làn da ngăm đen, bộ dạng khỏe mạnh, đôi mắt sáng đầy thần thái, nhìn qua rất được mọi người yêu quý; một người trông có vẻ quái dị, một nửa khuôn mặt đẹp như bức tranh, diện mạo như tiên nữ, nửa mặt kia lại có một vết sẹo to xấu xí, chạy dài như con rết, hơn nữa nét mặt lại cứng nhắc, một thân áo đen, cả người âm u khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy không thoải mái. Không ai khác chính là hai người Ngải Hồ và Vũ Mặc.

May mắn thay đây là hai vị đại hán suốt ngày đi đây đi đó, tính cách phóng khoáng (nguyên văn: nhân giới khai khoáng, ý là tầm mắt rộng=tính tình thoải mái), thấy vậy không những không trách cứ mà còn đứng lên thân thiện tiếp đón hai người.

"Đến đây đến đây, nhị vị tiểu huynh đệ lại đây ngồi này." Đại hán đầu trọc vẫy tay: "Bây giờ nhiều người uống trà lắm, chúng ta ngồi đây cho đỡ phải chen chúc."

"Được." Ngải Hồ vui tươi hơn hờ ngồi trên chiếu.

Về mặt Vũ Mặc bình tĩnh, cũng chậm rãi ngồi xuống.

"Nhị vị tiểu huynh đệ là mới tới đây à?" Đại hán mặt đen tò mò hỏi.

"Tới truyền tin." Ngải Hồ chỉ tay về trạm dịch gần đó.

"Ô?" Đại hán đầu trọc nghe vậy thấy thích thú: "Tiểu huynh đệ là người của quan phủ?" Ngải Hồ lắc đầu: "Tại hạ chỉ là người thường, chuyên đi

bắt những kẻ phạm tội để lấy tiền thưởng thôi, không tính là người của quan phủ.”

“Như thế cũng coi là một nửa trong quan phủ rồi.” Đại hán mặt đen dừng một chút, rồi tò mò hỏi: “Tiền thưởng để bắt cha con kia chỉ có một ngàn lượng thôi sao?!”

“Đúng vậy.” Ngải Hồ than nhẹ một tiếng.

Đã vậy Kim huynh còn lấy mất năm trăm lượng rồi...

"Tiền thưởng những một nghìn lượng cho một đại án cũng là hiếm có rồi!" Đại hán đầu trọc cảm khái.

"Đúng thế! Nếu không thì sao khâm sai đại nhân lại phải đích thân thăng đường thẩm án chứ!" Đại hán mặt đen nói với vẻ mặt hung phấn.

"A, tiểu huynh đệ, sáng nay khâm sai đại nhân thẩm án, ngươi có đi không?" Đại hán đầu trọc hỏi.

"Tất nhiên phải đi chứ." Ngải Hồ tiện tay vỗ vai Vũ Mặc nói: "Cả hai chúng tôi đều đi." Vũ Mặc không lên tiếng, liếc nhìn Ngải Hồ một cái, rồi tiếp tục cúi đầu uống trà.

"Chúng tôi cũng đi xem. Tại hạ thấy hai cha con kia bị tịch thu toàn bộ tài sản, chịu lưu đày năm năm vẫn còn quá nhẹ, tai họa như thế, không chỉ lừa tiền lừa tình mà còn hại công tử, thiếu gia nhà người ta thê thảm như thế, đáng lẽ phải chém sạch sẽ mới đúng." Những lời này vừa được đại hán mặt đen nói ra thì cái người từ đầu đến cuối không buồn hé răng, trước giờ chỉ làm cảnh nền - Vũ Mặc đột nhiên cứng rắn nói một câu: "Đại nhân phán quyết, theo nếp mà đi, đừng có nói xằng!" Hai đại hán đồng thời sững sốt nhìn Vũ Mặc.

Nhưng chỉ thấy Vũ Mặc vẫn như trước, tay cầm chén trà, vẻ mặt vô cảm, cứ như câu nói vừa rồi không có chút quan hệ gì với mình.

"Ha ha, chuyện này, hẳn là người như vậy đó, nói chuyện đều không nhẹ không nặng (ý là không ra đầu vào đầu thì phải)." Ngải Hồ vội pha trò.

"Khà khà." Đại hán đầu trọc giơ tay gãi cái đầu trơn bóng: "Vị tiểu ca này nói cũng đúng, mặc kệ chúng ta có nói cái gì thì khâm sai đại nhân so với cái tên huyện lệnh có mắt không trông kia tất nhiên mạnh hơn nhiều." Đại hán mặt đen vừa nghe xong, tinh thần lập tức lại cao ngùn ngụt: "Lại nói đến tên huyện lệnh kia cũng thật hồ đồ, lúc trước dám đứng ra làm khổ chủ cho mấy tên lừa đảo, xử oan vị Vân công tử kia, sau đó bị khâm sai đại nhân vạch trần còn dám mở mồm nhục mạ ngài trên công đường, kết quả là trực tiếp bị lột bỏ chức quan, chịu năm mươi gậy, lại còn bị lưu đày hai năm, thật đúng là tự mình tìm cái chết."

"Các người không biết đâu." Đại hán đầu trọc hạ giọng: "Tên huyện lệnh đó kiêu ngạo như vậy là bởi vì hẳn có chỗ dựa phía sau."

"Chỗ dựa vững chắc của hẳn có lợi hại hơn chỗ dựa vững chắc của khâm sai đại nhân không? Khâm sai đại nhân là thay trời hành đạo, ngài chính là tượng trưng cho thiên tử, đó chính là sự kiêu ngạo (?) đứng đầu thiên hạ!" Đại hán mặt đen lại không cho là đúng.

"Đúng thế, đúng thế!" Ngải Hồ cũng tham gia vào bàn luận: "Vị khâm sai đại nhân này chính là đệ tử của Bao đại nhân phủ Khai Phong, rất lợi hại!" Đại hán đầu trọc gật đầu liên tục: "Tuổi còn trẻ mà địa vị đã cao như vậy, về sau chắc chắn tiền đồ mở rộng. Còn có dung mạo, bộ dạng tuấn tú, đoan chính..."

"Ha, lại nói chuyện tuấn tú đoan chính..." Đại hán đầu trọc đột nhiên ngắt lời đại hán mặt đen, lại thêm cái đầu bóng loáng đang tỏa sáng, giọng nói rõ ràng cao hơn không ít: "Người không thấy vị đại nhân mặc áo bào

đỏ bên cạnh khâm sai đại nhân sao?" Ngải Hồ cùng Vũ Mặc đều bị đại hán đầu trọc thình lình nhảy vào làm cho giật mình, lờ mờ.

"Vị đại nhân áo đỏ đó--- có vấn đề sao?" Ngải Hồ không hiểu gì.

"Có vấn đề ư?!" Đại hán đầu trọc lại nâng giọng lên thêm một quãng: "Ta sống vài thập niên rồi, trừ cái vị công tử Vân Quân Thiện, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người nào tốt như vậy! Nghe nói các vị đại cô nương, tiểu tước phụ trong thành từ khi thấy vị đại nhân kia đều mắc phải bệnh tương tư, cơm không ăn trà không uống, người nào cũng xanh xao vàng vọt..."

"...Mới có mấy canh giờ mà, không đến nỗi vậy chứ." Ngải Hồ âm thầm đổ mồ hôi.

"Là vậy đó, chắc chắn luôn!" Về mặt đại hán đầu trọc rất nghiêm chỉnh: "Đừng nói đến mấy tiểu cô nương kia, ngay cả ta ông chú già như ta nhìn thấy còn run rẩy cả cõi lòng nhỏ bé nữa là! Tiểu huynh đệ, người coi như cũng là nửa người trong quan phủ, có biết vị đại nhân kia là ai không?"

"Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ, Triển Chiêu." Không đợi Ngải Hồ trả lời, Vũ Mặc đột nhiên thốt ra một câu.

Khuôn mặt hai vị đại hán lập tức hiện ra thần sắc sùng bái "Thì ra là thế".

"Chẳng trách!" Đại hán mặt đen lú lười: "Tại hạ đã nói rồi, diện mạo, khí thế như vậy chắc chắn không phải người thường!"

"Đội đã!" Đại hán đầu trọc như vừa nghĩ ra điều gì, mắt mở lớn nhìn thẳng vào hai người Vũ Mặc và Ngải Hồ, giọng nói có chút run run: "Nếu vị kia là Triển đại nhân, vậy, vậy cái vị bên cạnh Triển đại nhân, gầy gầy, hai mắt nhỏ nhỏ là, chẳng phải là, chẳng phải là---"

“Vị kia là lục phẩm giáo úy của Khai Phong phủ, Kim Kiên.” Ngải Hồ nhìn thấy vẻ mặt của đại hán đầu trọc, cực kì khó hiểu: "Có chuyện gì sao?" Nhưng những lời này vừa ra khỏi miệng, không ngờ hai đại hán kia trăm miệng một lời hét lớn: "Ồi trời ơi!" Tiếng hét có đê-xi-ben cực cao lập tức khiến cho mọi người chung quanh chú ý: "Hai người các người tự dung la hét cái gì vậy?"

“Này mới sáng sớm gió thổi nắng đẹp, khó khăn lắm mới nghỉ chân được ở chỗ này một lát, các người không thể im lặng một chút sao?!” Nhưng hai người này lại không hề để ý sự oán giận của mọi người xung quanh, một người kích động tới nỗi không thể tự kiềm chế, vỗ đùi bồm bộp: "Là Kim giáo úy đó! A ôi hôm nay ta lại được nhìn thấy người sống!" Người kia thì vẻ mặt sáng lên, tươi rói: "Lần trước ta đi Biện Kinh chuyển hàng, chợt nghe thân thích ở đó nói Kim giáo úy của phủ Khai Phong có năng lực quỷ thần, biết thiên mệnh, chỉ cần gặp được ngài là đón cát xua hung (nhận điềm lành xua điềm xấu), tài vận tốt đẹp, là kì nhân đệ nhất thiên hạ đó!" Hai người cùng lúc nhảy lên: "Mau lên! Nhân lúc Kim giáo úy còn ở huyện nha, chúng ta mau đến đó cúi đầu bái lạy, năm sau nhất định có thể cùng vận phát đại tài!"

“Đúng đúng, ta phải qua nhà bảo vợ con mang đồ đi biếu, đúng rồi, cũng phải nói cho mấy người bằng hữu một tiếng!” Hai người nói xong liền như thiêu như đốt, vội ném lại tiền nước trà, nhanh như chớp biến mất.

Một trận gió thu thổi qua cây cổ thụ ở cạnh trà quán, làm rụng vài chiếc lá vàng.

Dân chúng trong trà quán hai mặt nhìn nhau một lúc lâu sau mới chậm rãi nhận thức được chuyện vừa xảy ra: "Kim giáo úy! Bọn họ vừa nói là Kim giáo úy đúng không!"

“Ôi bà mẹ ơi, sao không nói sớm chứ, suýt nữa bỏ lỡ đại sự rồi!”

“Mau lên mau lên, Nhị đệ, chạy nhanh về gọi vợ con ta với em dâu đến đây đi, ta đến huyện nha chiếm chỗ trước!”

“Được, đại ca, huynh bảo có nên mua thêm hai cân thịt đầu lợn?”

“Đừng có mua thịt đầu lợn, mua luôn cái đầu lợn đi (?), nhân tiện đem luôn cái bát hương trên bàn thờ đến!”

“Vẫn là đại ca chu đáo nhất.” Trong nháy mắt, cả trà quán gió giục mây vùn, khung cảnh hỗn loạn, không đến một lát, tất cả đã chạy sạch sẽ, chỉ còn lại Ngải Hồ với vẻ mặt như bị sét đánh và khuôn mặt không cảm xúc của Vũ Mặc trơ trọi trong trà quán.

"Này, này..." Ngải Hồ miễn cưỡng xoay cổ, da mặt co rút nhìn Vũ Mặc.

Vũ Mặc cúi đầu uống trà, một lúc lâu sau mới nói ra một câu: "Kim Kiên, rất giỏi." Dừng một chút, lại bổ sung thêm hai chữ: "Giỏi nhất."

“A...” Ngải Hồ chậm rãi hoàn hồn: "Không thể ngờ được là Kim huynh còn có bản lĩnh như vậy--- Ôi trời!!" Võ ót: "Bây giờ nhớ lại, từ lúc đi đường, hắc điếm, mật đao, mua quần áo, nhờ Bạch huynh ra quân bắt cha con họ Mạnh, thoát hiểm khỏi đại lao huyện nha, còn có đám hắc y sát thủ... Nhiều lần nguy hiểm vô cùng nhưng mà lại có khả năng chuyển nguy thành an..."

“Vũ Mặc!” Ngải Hồ bật dậy: "Mau lên, chạy nhanh giúp ta mua cái đầu heo, ta cũng muốn về bái lạy Kim huynh!”

“Phụt!” Vẫn một bộ mặt liệt, cảm xúc lúc nào cũng chỉ biểu lộ ở mức độ cực kì nhỏ, đồng chí Vũ Mặc lần đầu tiên phá hủy kỉ lục (giữ mặt lạnh?) của mình phun ra một miện nước trà.

_____ "Hất xì! Hất xì! Hất xì!!" Cùng lúc đó, Kim Kiên đang ngồi trong thư phòng ở hậu viện huyện nha đột

nhiên hắt hơi liền ba cái, khiến cho Nhan Tra Tán, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và tứ thủ của Hãm Không đảo đang ngồi xung quanh phải liếc nhìn.

"Bị cảm lạnh sao?" Triển Chiêu ngồi bên trái thấp giọng hỏi.

"Chắc chắn là do người hôm qua nghiền đám xương đó tới tận đêm khuya nên không ngủ được nhiều." Bạch Ngọc Đường ngồi bên phải nhíu mày phỏng đoán.

"Nếu thân thể Kim giáo úy không khỏe thì hãy về trước nghỉ tạm một lát." Nhan Tra Tán ngồi ở ghế trên (ghế chủ trì) quan tâm nói.

"Tạ ơn đại nhân đã quan tâm." Kim Kiên dụi mũi: "Thuộc hạ không sao. Có lẽ là do lúc tra xét đám xương đó bị mùi lạ xông vào mũi thôi."

"Không sao thì tốt." Sắc mặt Nhan Tra Tán liền thả lỏng, hỏi: "Kim giáo úy tra xét xương cốt và thi thể của đám sát thủ kia có tìm được manh mối gì không?"

"Khởi bẩm đại nhân, đúng là có manh mối!" Kim Kiên đứng dậy ôm quyền, hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Thuộc hạ kiểm tra kinh mạch của chúng, liền phát hiện ra là những hắc y sát thủ--- chính là thập tuyệt quân như lời Thương Trục nói, đều bị trúng huyết cổ." "Huyết cổ?" Mọi người trong phòng nghe vậy đều cảm thấy mờ mịt.

"Kim giáo úy có thể giải thích kỹ lưỡng hơn không." Tương Bình phe phẩy quạt lông nói.

Kim Kiên gật đầu, hít sâu một hơi, bắt đầu báo cáo phổ cập về độc vật: "Cái gọi là huyết cổ (huyết: máu, cổ: sâu độc => sâu độc máu), tức là lấy những kịch độc dược vật có khả năng không chế tâm trí con người kết hợp cùng với Miêu Cương cổ trùng đồng thời dẫn nhập vào cơ thể nữ tử thuần âm (hình như là trinh nữ), lấy máu nuôi độc. Đợi chín chín tám mươi một ngày sau cổ trùng với độc dược trong cơ thể người trinh nữ được hòa tan

vào máu, lại dùng máu đó ngưng luyện thành dược, đó chính là huyết cổ." Nói đến đây, Kim Kiên dùng một chút, lại hít một hơi: "Người thường dùng huyết cổ thì một lúc sau sẽ đánh mất tâm trí, năm cảm (cảm giác: vị thính thị xúc khứu; cảm xúc: hỉ nộ ái ố lạc) đều ngừng lại, chỉ có thể hành động nhờ cổ trùng điều khiển khi nghe được âm thanh hoặc mùi đặc biệt." Lời nói kết thúc, trong thư phòng một mảng tĩnh mịch.

Một lúc lâu sau, Nhan Tra Tán mới yếu ớt nói ra một câu: "Quả thực là, đúng là... Nghe rợn cả người!"

"Như thế thật quá độc địa!" Từ Khánh vỗ bàn, nhảy dựng lên: "Ai lại nghĩ ra được ám chiêu này, nếu để cho tam gia ta biết, ta nhất định sẽ rút gân lột da nghiền xương hấn thành tro!"

"Tam ca bình tĩnh một chút đừng nổi nóng." Tưởng Bình nhíu mày trấn an một câu, lại hướng Kim Kiên hỏi: "Theo lời Kim giáo úy vừa nói thì loại huyết cổ này chính là thập tuyệt đan tên Thương Trục kia nói?"

"Nghe ý tứ của Thương Trục thì tám phần là vậy." Kim Kiên dùng một chút: "Tại hạ vẫn chưa hiểu nhiều lắm về độc tính của thập tuyệt đan này, nhưng..." Kim Kiên giương mắt nhìn lướt qua Nhan Tra Tán cùng Triển Chiêu một cái.

"Cứ nói đừng ngại." Nhan Tra Tán bình tĩnh nói.

Triển Chiêu gật đầu. Kim Kiên trầm than một hơi: "Thuộc hạ cũng đã biết lai lịch của loại độc dược không chế tâm trí người là từ đâu." Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh.

Kim Kiên hít sâu một hơi, nhìn phía Triển Chiêu: "Không biết Triển đại nhân còn nhớ rõ vụ án Trần Châu An Lạc Hầu Bàng Dục và án Hàng Châu Vân Dung xã Giang Xuân Nam?" Con người sáng ánh sao của Triển Chiêu trợn to: "Kim giáo úy đang nói--- bọn họ đều sử dụng cùng một loại độc

được... Chẳng lẽ chính là thứ độc kia--- lục mị?!" Về mặt Kim Kiên nặng nề, gật đầu.

"Lục mị!!" Giang hồ nhân sĩ đang ngồi đồng loạt thay đổi sắc mặt.

"Không phải loại độc này 10 năm trước đã tuyệt tích trên giang hồ rồi sao?!" Hàn Chương cả kinh nói.

"Không thể ngờ được, không thể ngờ được..." Lư Phương khẽ lắc đầu.

"Lục mị này mười năm trước đã gây vô số tai họa cho anh hùng giang hồ, nhưng lấy tuổi của Kim giáo úy thì sao có thể biết đến nó?" Về mặt Tưởng Bình khó hiểu hỏi.

"Chuyện đó..." Về mặt Kim Kiên khó xử, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, sau lại đem ánh mắt chiếu về phía Triển Chiêu.

Này này, Tiểu Miêu cùng Chuột Bạch, nếu như nói thêm nữa thì thân phận đệ tử Y Tiên Độc Thánh của ta sẽ bị lộ mất, tuy rằng bè lũ Tương Dương vương kia đã biết hết cả rồi nhưng nếu thân phận của ta cứ thế trắng trợn lan truyền khắp giang hồ, sẽ cực kì phiền toái đó nhaaa! Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường chột lóe, liền hiểu được Kim Kiên đang lo lắng chuyện gì, bình tĩnh nói: "Tiểu Kim Tử người yên tâm, Bạch mỗi lấy tính mạng ra đảm bảo, ngũ thủ của Hãm Không đảo ta sẽ không hé nửa lời ra ngoài về chuyện sư môn của người!" Mày kiếm của Triển Chiêu nhíu chặt, trầm ngâm một lúc lâu sau mới trầm giọng nói: "Triển mỗi tin ngũ thủ của Hãm Không đảo là người nhất ngôn cửu đỉnh." Kim Kiên lúc này mới thảm thở phả một hơi, gật gật, quay đầu nhìn phía tứ thủ còn lại, nghiêm nghị nói: "Thật không dám giấu diếm, Kim mỗi chỉ nh là đệ tử chân truyền của Y Tiên quý kiến sâu và quý thần Độc Thánh đã thoái ẩn giang hồ mười năm trước!" Không khí trong phòng ngưng lại, im như tờ.

Lư Phương trừng mắt, Hàn Chương há mồm, Tưởng Bình nhướng mày, Từ Khánh đực mặt.

"Mà lục mị kia chính là do gia sư Độc Thánh luyện chế." Kim Kiên lại ném thêm một quả bom thông tin.

Lần này, không riêng gì tứ thử mà ngay cả Nhan Tra Tán cùng Bạch Ngọc Đường đều ngây người.

Mày kiếm chau lại, Triển Chiêu lập tức đứng dậy đến bên cạnh Kim Kiên, đôi mắt sáng như sao nhìn lướt qua mọi người, vẻ mặt trầm xuống, cao giọng: "Việc này là do Độc Thánh gây nên, không liên quan đến Kim Kiên!" Một tiếng này, giống như tiếng chuông vang dội, lập tức khiến mọi người đang khiếp sợ xung quanh tỉnh táo lại.

"Tiểu Miêu, ngươi bày bộ dáng muốn ăn thịt người đó làm gì?!" Bạch Ngọc Đường tách một cái nẩy người, hướng Triển Chiêu giở giọng xem thường: "Ta không phải kẻ không biết phân biệt người tốt xấu, sao có thể để Tiểu Kim Tử bị oan uổng!" Tứ thử còn lại cũng vội vàng gật đầu nói phải.

Từ Khánh: "Đúng vậy đúng vậy." Hàn Chương: "Oan có đầu, nợ có chủ." Lư Phương: "Nam hiệp không cần căng thẳng như vậy."

"Tại sao Độc Thánh tiên bối lại luyện chế lục mị?" Tường Bình bắt được trọng điểm.

"Chuyện này..." Kim Kiên vò đầu: "Nhị sư phụ nói là lúc đó tuổi trẻ bị người ta dùng lời ngon tiếng ngọt lừa cho nên mới vì người nọ luyện chế loại độc dược mà chính mình cũng không khống chế được..."

"Người nọ là ai?" Hai mắt Nhan Tra Tán sáng ngời, gấp giọng hỏi.

"Cái đó..." Kim Kiên cười gượng: "Khụ, cái đó, lão nhân gia nói không nhớ rõ..." Một mảng yên lặng quỉ dị.

"Khụ khụ... Nếu độc này là do Độc Thánh tiền bối luyện chế thì hẳn là Kim giáo úy phải có phương pháp giải độc." Tường Bình lên tiếng đánh vỡ không gian yên lặng.

"Không dám dối gạt Tường tứ gia." Kim Kiên trầm than một tiếng: "Nếu là nữ tử đang lấy máu nuôi độc--- thì giống như tây hồ mật động trung (không hiểu =="), còn có thể cứu được, nhưng nếu người đã dùng huyết cốt--- giống như thập tuyệt quân, ai... Tuy rằng nhìn qua hành động vô cùng chiến lược cường hãn, nhưng trên thực tế tâm mạch đã sớm đình trệ như dầu hết đèn tắt, nói trắng ra là, chỉ là một cái xác bị cỗ trùng điều khiển thôi."

"Vậy có nghĩa là bọn họ đã chết rồi?" Bạch Ngọc Đường lớn tiếng nói.

Kim Kiên gật đầu.

Mọi người đều kinh hãi.

"Hóa ra là xác chết, cho nên mới có thể không đau, không tỉnh, không sợ đao chém kiếm đâm... Đúng như lời của tên Thương Trục đó, vô đau vô cảm, trường sinh bất tử, một một địch trăm, thiên hạ vô địch!" Lu Phương cảm khái nói.

Mọi người hồi tưởng lại tình hình chiến đấu thê thảm lúc trước, cũng không khỏi có chút nghĩ mà sợ.

"Đáng tiếc, hành động nghịch thiên này không có cách nào tiếp tục lâu dài, xác chết để lâu cũng sẽ mục nát, thối rữa." Bạch Ngọc Đường cười lạnh.

"May mắn là có chỗ thiếu sót, nếu không, Tương Dương vương chỉ dựa vào thập tuyệt quân này cũng có thể càn quét thiên quân vạn mã của Đại Tổng." Tường Bình thở dài, dừng một chút, dường như lại nghĩ đến cái gì đó, đôi mắt đậu chợt lóe tinh quang, giật mình nói: "Thì ra là thế, tại hạ

hiểu được rồi." Tất cả đều đem ánh mắt dời về phía Tương Bình, vẻ mặt nghi hoặc.

"Tứ ca, huynh hiểu được chuyện gì?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"Lúc trước tưởng mãi mãi không nghĩ ra vì sao Tương Dương vương lại năm lần bảy lượt muốn bắt Kim giáo úy, bây giờ nghĩ lại, hóa ra nguyên do là ở điểm này." Tương Bình nheo đôi mắt đậu: "Kim giáo úy chính là đệ tử của Y Tiên Độc Thánh, cho nên, Tương Dương vương định tính toán lợi dụng y thuật độc thuật vô song của Kim giáo úy nhằm thay đổi thập tuyệt quân, để làm sao cho thập tuyệt quân không bị rửa nát -chỗ thiếu sót trí mạng của chúng." Lời vừa nói ra, mọi người đều sáng tỏ thông suốt.

"Đúng vậy, nhất định là như thế!" Bạch Ngọc Đường kiên định nói.

Triển Chiêu nhíu mày nhìn Kim Kiên: "Kim giáo úy, người có biện pháp thật sao?" Kim Kiên vừa thấy ánh mắt ẩn chứa chờ mong của mọi người, đầu không khỏi tràn đầy hắc tuyến.

Này này, ta là đệ tử của Y Tiên Độc Thánh chứ không phải là thủ hạ của Jesus, Diêm La hay Thái Thượng Lão Quân nhá, phải biết là người chết đèn tắt, thi thể bị mục rữa là quy luật khách quan ngàn đời của tự nhiên, không phải thứ có thể thay đổi nhờ ý chí của nhân loại đâu! "Đừng nói thuộc hạ, cho dù là đại sư phụ và nhị sư phụ của thuộc hạ liên thủ với nhau cũng đành vô phương, bó tay không biện pháp thôi!" Kim Kiên buông tay.

"...Quả nhiên." Tương Bình phe phẩy quạt lông ngỗng, vẻ mặt thần côn (côn ở đây là côn đồ ==) ý là ta đã sớm dự đoán được.

"Lẽ trời hiển nhiên, sinh tử đều có số mệnh, lấy cấm thuật âm mưu điều khiển sinh tử, vi phạm thiên lí, tất nhiên không thể lâu dài." Nhan Tra Tán làm ra tổng kết.

Mọi người đều gật đầu.

Đúng vậy, đúng vậy, vi phạm quy luật phát triển của tự nhiên chắc chắn là không có kết quả tốt.

Kim Kiên rất đồng ý.

"Cho nên, đám tay chân của Trương Dương vương bận rộn nửa ngày, hóa ra là làm chuyện vô dụng?!" Hàn Chương có chút buồn cười nói.

"Đúng là người tính không bằng trời tính." Lư Phương cảm khái.

"Nếu không thể cứu chữa..." Nhan Tra Tán thở dài một hơi, mặt mang nặng thương xót: "Kim giáo úy, chi bằng người hãy nghĩ cách để tăng tốc độ mục rữa của thập tuyệt quân đi... Ít nhất cũng giúp họ sớm được giải thoát yên ổn xuống mồ."

"Thuộc hạ tuân mệnh." Kim Kiên trịnh trọng ôm quyền.

"Kì thật Bạch mỗ vẫn có nghi vấn." Bạch Ngọc Đường vuốt cằm, vẻ mặt nghi hoặc: "Nếu ngay từ đầu Thương Trục đã hoài nghi thân phận của Bạch mỗ, vậy vì sao ngay từ lúc đầu Bạch mỗ tiếp cận cha con họ Mạnh hẳn không phải luôn thập tuyệt quân đến cường sát mà lại cố tình chọn thủ đoạn bố trí bẫy rồi lừa ta vào vô cùng vòng vèo, thậm chí sau khi dụ được Tiểu Kim Tử với Tiểu Miêu nhập cục còn kéo dài suốt một ngày sau mới động thủ, kết quả lại mất tiên cơ?"

"Chẳng lẽ hẳn quá tự phụ, vì muốn khoe khoang mình tài trí hơn người nên làm đến mức đó?" Hàn Chương phỏng đoán.

"Nếu đúng là tài trí hơn người, lại càng phải tiên phát chế nhân!" Mắt hoa đào nheo lại: "Thập tuyệt quân kia chiến lược kinh người, nếu chờ lúc ta không hề dự phòng mà ra tay cường sát thì thắng bại hiện tại rất khó nói."

"Nhị ca, Ngũ đệ, không cần đoán, ta nghĩ nguyên nhân trong đó, chỉ sợ cục kì đơn giản." Tương Bình khẽ cười.

Bạch Ngọc Đường, Hàn Chương và những người khác đồng thời bắn ánh mắt về phía Trương tứ gia.

Trương Bình hí mắt, từ từ phe phẩy quạt lông ngỗng nói: "Chư vị có còn nhớ, trước khi chết, Thương Trục đã từng mắng to tên một kẻ, hẳn là..."

"Là "Hỏa sứ"." Triển Chiêu bình tĩnh đáp. Trương Bình gật đầu: "Trương mỗ căn cứ vào lời nói trước sau của người này mà phỏng đoán, có vẻ như Hỏa sứ mới chính là người có thể chỉ huy thập tuyệt quân." Nói đến đây, ánh mắt Trương Bình dời về phía Nhan Tra Tán.

Nhan Tra Tán gật đầu: "Nhan mỗ đã hỏi qua Vũ Mặc, đúng là như thế."

"Ý của Trương tứ gia là, Thương Trục không phải không nghĩ đến chuyện cường sát chúng ta mà là không thể tự làm theo ý mình điều động thập tuyệt quân?" Về mặt Kim Kiên kinh ngạc.

Trương Bình cười với Kim Kiên: "Theo suy đoán của Trương mỗ, chỉ sợ là nếu Thương Trục muốn điều động thập tuyệt quân, cần phải qua lệnh của Hỏa sứ. Cho nên hẳn chỉ có thể dùng kế để nắm chắc mọi người, rồi sau đó kéo dài thời gian, đợi thập tuyệt quân được lệnh của Hỏa sứ đuổi đến, sau đó lại chờ một mẻ lưới hốt gọn." Nói đến đây, Trương Bình thở nhẹ một hơi: "May mà huynh đệ bốn người chúng ta đã đi sớm hơn hẳn một bước, nếu không hậu quả thật không tưởng tượng nổi." Hóa ra là thập tuyệt quân mà Thương Trục sử dụng là người của chi nhánh khác, cho nên trước khi đánh phải làm báo cáo xin phép, sau đó đợi tầng tầng lãnh đạo phê duyệt mới có thể hành động, chắc chắn, thật đúng là trình tự rườm rà chết người! Kim Kiên cảm thấy vô cùng lo âu cho hiệu suất công tác của tập đoàn Tương Dương vương.

"Chắc chắn là do tên Hỏa sứ gì đó không muốn cho Thương Trục lập công, cho nên mới phải đến một đám thập tuyệt quân hư thối, vừa hay tạo lỗ hổng cho chúng ta thoát ra." Về mặt Hàn Chương cảm khái: "Thật là chó

cẩn nhau hai miệng toàn lông." (ý là cả 2 đều tổn thất, không được thêm gì) Đúng vậy, đúng vậy, đơn vị bên trong mà lục đục đầu đá nhau là không có tiền đồ, khi nào chúng cùng hợp tác, mọi chuyện hưng thịnh, lực lượng đoàn kết mới là đáng lo.

Kim Kiên cực kì đồng ý.

"Nhan đại nhân." Tưởng Bình đứng dậy đi đến trước án thư, lấy ngón tay chấm nước trà, ở trên mép bàn vừa viết vừa nói: "Lúc trước ở phủ Khai Phong, Tưởng mỗ đã cùng Công Tôn tiên sinh dựa vào những đầu mối đã biết để lớn mật đặt ra giả thiết, suy đoán rằng trong đám phản quân dưới trướng của Tương Dương vương được chia thành năm phần." Mọi người tiến lên, thò đầu nhìn thì thấy ở trên bàn là năm chữ "Kim mộc thủy hỏa thổ" được Tưởng Bình viết theo thứ tự từ trên xuống.

"Đầu tiên là Thủy sứ." Tưởng Bình vẽ một vòng xung quanh chữ "Thủy": "Lúc trước chính là Băng Cơ cô nương, về sau là tên Giang Xuân Nam, bọn họ phụ trách việc lợi dụng thanh lâu kĩ viện để tạo dưỡng độc nữ tử và thu thập tin tức khắp nơi. Nếu liên tưởng Hồng Nguyệt trấn Hồng Nhạn lâu với vụ án ma quái ở Biện Kinh thì chỉ e là họ còn huấn luyện các nữ tử tư sắc hơn người để hấp dẫn, khống chế các quan viên trong triều, khiến họ phải làm việc cho Tương Dương vương." Mọi người đều gật đầu.

"Tiếp theo là Hỏa sứ." Tưởng Bình lại chấm chấm vào chữ "Hỏa": "Chính là chỗ Vũ Mặc lưu lại trước kia, ứng với công việc ám sát, ám sát và kiểm soát, điều động thập tuyệt quân."

"Thứ ba, đó là Kim sứ Thương Trục chúng ta gặp lần này." Cuối cùng Tưởng Bình chỉ vào chữ "Kim": "Thương Trục phụ trách việc vơ vét của cải cho Tương Dương vương."

"Suy đoán của Công Tôn tiên sinh và Tưởng tứ gia cực kì hợp lí." Thần sắc Nhan Tra tán ngưng trọng.

Tướng Bình gật đầu, lại chỉ vào hai chữ "Thỏ, mộc": "Nếu đúng như suy đoán thì chỉ sợ hai người này lại càng không đơn giản."

"Trong đó, một người có lẽ là cao thủ chế độc, phụ trách việc luyện chế thập tuyệt đan." Triển Chiêu nhíu mày nói.

"Suy đoán như vậy cũng không tồi, mà còn lại một người cuối cùng, tác dụng của hắn là gì, cho tới bây giờ vẫn không có đầu mối." Tướng Bình lắc đầu nói.

"Có lẽ người cuối cùng mới là người khó đối phó nhất." Nhan Tra Tán thở dài.

Mọi người đều trầm mặc.

Không khí trong phòng nhất thời có chút nặng nề.

Nhan Tra Tán ngẩng đầu, nhìn mọi người một vòng, nhoẻn miệng cười nói: "Chư vị đừng nản lòng, hiện giờ bên ta đã làm Tương Dương vương tổn hại mất ba tên đại tướng, ưu thế rõ ràng, cần phải thừa thắng xông lên!" Câu này vốn là lời nói khích lệ ý chí chiến đấu, nhưng không ngờ tứ tử của Hãm Không đảo nghe xong liếc nhau, lại nở nụ cười khổ.

"Nhan đại nhân, lúc trước thời gian cấp bách, ta không thể giải thích rõ việc chúng ta đến đây, bây giờ, e là sẽ gọi cho Nhan đại nhân một chậu nước lạnh." Lư Phương giận dữ nói.

"Bốn vị không phải do Bao đại nhân mời đến trợ giúp Nhan mỗ sao?" Nhan Tra Tán nghi hoặc.

"Đó là việc thứ nhất, việc thứ hai chính là..." Lư Phương nhìn thoáng qua Tướng Bình.

"Chính là---" Tướng Bình nhíu mày: "Chúng ta chịu sự ủy thác của chúng anh hùng giang hồ, đặc biệt đến đây mời Nhan đại nhân đi "Thiên hạ

đệ nhất trang" tham gia giám bảo đại hội." Hà? Lờì vừa nói ra khiến ba người Nhan Tra Tán, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đều sững sốt.

Chỉ có hai mắt Kim Kiên sáng lên, lủì một cái bật dậy, kinh hô: "Giám bảo đại hội?!" (bảo: vật báu :]]]]]]) "Khụ." Triển Chiêu áp chế Kim Kiên trở lại.

Nhan Tra Tán cố gắng đè xuống sự kinh ngạc trong lòng: "Lần này Nhan mỗ xuất hành, chính là mật chỉ của Thánh Thượng, chỉ riêng án Tương Dương vương..."

“Nhan đại nhân yên tâm, ta đã qua Biện Kinh báo việc này với Bao đại nhân, Bao đại nhân cũng đã bẩm báo với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã hạ lệnh truyền cho phép Nhan đại nhân lấy thân phận khâm sai tham gia đại hội lần này để làm giám bảo." Lư Phương bình tĩnh nói. "Nếu vậy---" Nét mặt Nhan Tra Tán khựng lại: "Nhan mỗ nguyện nghe tường tận mọi chuyện.”

“Chuyện này phải bắt đầu từ việc một môn phái mới nổi lên trên giang hồ." Hàn Chương đứng dậy, xoa tay, bộ dạng muốn đặc biệt giải thích rõ: "Vài năm trước, trên giang hồ xuất hiện một môn phái tên là Kỳ Lân Môn, võ vệt cao thủ trên giang hồ gia nhập môn phái của chúng. Lúc mới đầu, chỉ có mấy tên giang hồ bại hoại gia nhập, nhưng sau này, không rõ vì sao mà lại chiêu mộ được vài cao thủ hắc đạo nhập môn. Trong một năm trở lại đây, Kỳ Lân Môn phát triển rất mạnh, thế lực càng lúc càng lớn, dường như có xu thế sẽ bao trùm lên các môn phái khác." Nói đến đây, Hàn Chương dừng lại một chút, vẻ mặt thần bí: "Quan trọng hơn là Kỳ Lân Môn có liên hệ chặt chẽ với quan phủ, hơn nữa còn thường xuyên lui tới khu vực của Tương Dương vương---”

“Chẳng lẽ lại là trò quỷ của Tương Dương vương?" Bạch Ngọc Đường nhíu mày nói.

"Đúng là như thế!" Trương Bình tiếp lời: "Đáng tiếc là các thám tử được phái đi điều tra đều biệt tích, chỉ còn duy nhất một người truyền tin tức ra, Kỳ Lân Môn này đúng là do Trương Dương vương điều khiển, mục đích là muốn kiểm chế giang hồ chính đạo, hoặc là muốn cướp lấy, có vẻ như chúng đã lát sẵn đường cho đại nghiệp rồi."

"Hơn nữa, Kỳ Lân Môn không giống với các môn phái khác trên giang hồ, bên trong cấp bậc trên dưới phân biệt rõ ràng, quản lý nghiêm ngặt, còn có hệ thống huấn luyện đặc biệt, nếu nói là tổ chức giang hồ thì không bằng nói là..." Hàn Chương nhướn mày, có ý chỉ điểm.

"Quân đội?" Giọng của Triển Chiêu trầm xuống.

"Đúng vậy đúng vậy, giống như quân đội." Hai mắt Hàn Chương sáng lên.

"Chẳng lẽ chúng ta lại để mặc cho chúng kiêu ngạo?" Bạch Ngọc Đường vỗ bàn, tức giận nói.

"Cho nên mới có chuyện giám bảo đại hội!" Lư Phương nói.

"Lời ấy giải thích thế nào?" Nhan Tra Tán hỏi.

Trương Bình sờ sờ hai bên ria mép: "Môn đồ của Kỳ Lân Môn thường ngày đều đi lại ở một nơi bí mật gần đó, thân phân bí ẩn, lại phân tán khắp nơi, rất khó giải quyết, nếu không diệt tận gốc thì chúng sẽ khơi động tro tàn (ý là hồi sinh lần nữa), càng thêm khó phòng ngừa. Cho nên, Bùi trang chủ của "Thiên hạ đệ nhất trang" đã triệu tập khẩn cấp Hãm Không đảo, Đinh gia trang, Trần Tụ sơn trang và một vài môn phái tiếng tăm khác bàn bạc, cuối cùng quyết định thiết kế một cái bẫy, muốn dẫn dụ cao thủ bên trong của Kỳ Lân Môn ra và bắt lấy chúng..."

"VẬY HỒ BẦY NÀY CHÍNH LÀ GIÁM BẢO ĐẠI HỘI?" Nhan Tra Tán hỏi.

Tướng Bình gật đầu.

"Vì sao lại là giám bảo đại hội?" Triển Chiêu hỏi.

Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán cũng làm mặt khó hiểu.

Đúng vậy đúng vậy, bình thường phải cử hành đại hội võ lâm để chọn võ lâm minh chủ mới có thể dụ đám ma giáo với hắc đạo ra tay chứ?! Kim Kiền sâu sắc cảm thấy cái đó cực kì không đúng với đạo lí trong đồng tiểu thuyết võ lâm mình đã đọc.

Hàn Chương cười ha ha nắc nẻ: "Bởi vì gần đây Tương Dương vương đang thiếu bạc!" Hở?! Mọi người trừng mắt.

"Khụ, theo hồi báo của thám tử, khoảng mấy tháng gần đây, hành động của môn đồ Kỳ Lâm Môn đều có mục đích là kiếm ngân lượng, trải rộng khắp các châu huyện đều là án lừa gạt--- tí như vụ án tình tiết mệt mỏi như cha con họ Mạnh kia--- còn có một số án trộm cướp, mấy thứ đó đều có liên quan tới người của Kỳ Lâm Môn." Tướng Bình nói.

"Tương Dương đang cực kì thiếu bạc nha!" Hàn Chương cường điệu nói.

Một lời như vậy, mọi người đều thấy minh bạch.

Kim Kiền không khỏi âm thầm phun tào: (tào - chắc là tào lao :v) Cũng đúng, có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, rồi thập tuyệt quân, Kỳ Lâm Môn, lại còn một đống các kĩ viện lộn xộn, mấy thứ hàng đầu đó cũng phải đổ bao bạc trắng vào nhĩ?! Ai, từ xưa đến nay, khởi binh tạo phản bao giờ cũng cần bạc nhất để có thể mua bán (ý là đút lót, mua chuộc), có vẻ như của cải của Tương Dương vương đã bị hao hụt đi khá nhiều, cho nên mới có cái trò chó càn cắn giậu (lâm vào đường cùng thì làm điều xấu), chìm vào việc lừa bạc cướp vàng của dân chúng! "Nếu là giám bảo đại hội thì bảo vật kia là thứ gì vậy, sao có thể dụ được Kỳ Lâm Môn đến trước cửa?" Nhan Tra Tán có chút hiếu kì.

"Có thể làm cho Tương Dương vương, Kỳ Lân Môn động tâm thì tất nhiên không phải bảo vật bình thường." Tương Bình vuốt chòm râu cá trê, bộ dạng vô cùng thần bí.

"Chẳng lẽ là trân bảo vô giá truyền đời?!" Hai tròng mắt Kim Kiên dường như sắp lồi hết ra ngoài.

"Ha ha, ta cá các ngươi sẽ không tưởng tượng được đâu." Hàn Chương vui cười, hớn hờ nói: "Đó là---- tàng, bảo, đồ (bản đồ vẽ nơi cất giấu kho báu)!"

"Tàng, tàng bảo đồ?!" Kim Kiên cao giọng.

Wow wow, ta không nghe sai chứ? Là tàng bảo đồ a a a! Có tàng bảo đồ thì đồng nghĩa với không chỉ có một, hay hai thứ, mà là một đồng! Là một đồng bảo vật a a a!! Nghĩ vậy, cả người Kim Kiên tỏa ra một vàng sáng kì dị, bắt đầu lan khắp người.

"Khụ!" Triển Chiêu giơ tay che miệng, ho nhẹ một tiếng.

Ánh sáng kì dị quanh người Kim Kiên lập tức tắt ngóm.

"Tàng bảo đồ?!" Bạch Ngọc Đường nhướng một bên mày: "Tứ ca, tàng bảo đồ này không phải là giả chứ?!" Tương Bình trừng mắt lườm Bạch Ngọc Đường: "Đương nhiên là thật! Trang chủ của Trân Tụ sơn trang đã tự mình nghiệm chúng." Chậc, không ngờ đã được giám bảo nhân sĩ (nhà giám định) uy tín đóng dấu cho rồi! Đôi mắt nhỏ lóe lên lục quang.

"Tứ ca, huynh không sợ Kỳ Lân Môn cử người đến cướp đoạt sao?" Bạch Ngọc Đường tiếp tục nhướng mày hỏi.

"Cướp đoạt?" Tương Bình cười nhạt một tiếng: "Nơi diễn ra giám bảo đại hội chính là "Thiên hạ đệ nhất trang", nếu muốn cướp đoạt, phải xem chúng có bản lĩnh này không!" Thiên hạ đệ nhất trang?! Địa phương nào

vậy? Chưa từng nghe qua nha! Bất quá cái tên mạnh mẽ, khí phách át sao ngu như vậy, chắc cũng không phải thứ hiền lành! Kim Kiên âm thầm phỏng đoán.

"Giám bảo đại hội tổ chức ngay tại "Thiên hạ đệ nhất trang", trang chủ định ra luật lệ, lập lời đài tể thí tài nghệ, cuối cùng, người đoạt quan (vô địch) mới được nhìn thấy tàng bảo đồ." Lu Phương nghiêm giọng nói.

"Thiên hạ đệ nhất trang đã phát thiệp mời cho những cao thủ hàng đầu giang hồ, nếu Kỳ Lân Môn muốn lấy được tàng bảo đồ, tất nhiên sẽ phải phái đến những tinh anh cao thủ để chiến đấu!" Hàn Chương nói với vẻ mặt hưng phấn.

Đây là bất Kỳ Lân Môn phải phơi bày vốn liếng ra! Kim Kiên ngậm gật đầu.

"Vậy vì sao Nhan mỗ lại phải tham gia?" Nhan Tran Tán cuối cùng đã hỏi tới điểm mấu chốt.

Tương Bình mỉm cười với Nhan Tra Tán: "Lần này Nhan đại nhân xuất hành, chính là để mượn của ngài ba vị cao thủ đứng đầu giang hồ." Nói xong liền đảo mắt nhìn qua ba người Triển, Bạch, Kim.

Ôi chao? Kim Kiên sửng sốt.

Nhan Tra Tán nhất thời sáng tỏ: "Đúng vậy, Triển hộ vệ, Bạch thiếu hiệp cùng Kim giáo úy chính là các cao thủ đứng đầu giang hồ, giám bảo đại hội lần này nhất định phải tham dự để tăng thêm thanh thế bên ta!" Ngày này, Tiểu Miêu với Bạch Chuột thì không nói, thanh danh người ta là đao kiếm thương đả, hàng thật giá thật, ta thuộc cái loại nửa vôi, sao tự dưng được xếp vào hàng ngũ cao thủ? Đừng có nói bậy, chụp mũ ta! Kim Kiên suýt chút nữa nhảy dựng lên.

"Quan trọng hơn, Nhan đại nhân là khâm sai đại nhân, mục đích của Trương Dương vương ngài nắm rõ, cho nên, dù Trương Dương vương không động tâm với tàng bảo đồ, nhưng có Nhan đại nhân trấn thủ ở giám bảo đại hội, Trương Dương vương tất phải phái tinh anh đến chiến đấu!" Trương Bình hướng Nhan Tra Tấn ôm quyền.

Hóa ra giám bảo đại hội, thêm khâm sai đại nhân nữa là hai miếng mồi lớn! Kim Kiên vui sướng khi người khác gặp họa, liếc nhìn Nhan Tra Tấn một cái.

Nhan thư sinh, người cũng có ngày hôm nay! Ai bảo người lần nào cũng phải ta đi nằm vùng, quả đúng là nhân quả, phải nhận báo ứng ahahahaha!! Nhan Tra Tấn nghe vậy, con người chột lóe sáng, lập tức đứng dậy, chắc chắn nói: "Nhan mỗ quyết không chối từ!"

"Hay, Nhan đại nhân quả nhiên can đảm hơn người bạc nghĩa trời mây (nguyên văn: nhân nghĩa bạc vân thiên)!" Lư Phương đứng dậy ôm quyền khen.

Từ Khánh vỗ ngực: "Đại nhân yên tâm, an toàn của ngài cứ trông cậy vào năm huynh đệ chúng ta!"

"Có lời này của Nhan đại nhân là ta yên tâm rồi." Trương Bình đứng dậy hành lễ: "Từ ngày mai, năm huynh đệ chúng ta sẽ hộ tống Nhan đại nhân đi "Thiên hạ đệ nhất trang" tham gia giám bảo đại hội!"

"Làm phiền năm vị nghĩa sĩ." Nhan Tra Tấn đáp lễ.

"Triển đại nhân, Kim giáo úy, lần này mong nhị vị giúp ta một tay!" Trương Bình lại hướng Triển Chiêu và Kim Kiên ôm quyền. "Tại hạn nhất định đem hết toàn lực!" Triển Chiêu chấp tay.

Kim Kiên bị ánh mắt lướt qua của Trương Bình làm da đầu run lên, trong lòng bắt đầu suy tính: Bình tĩnh, bình tĩnh, giám bảo đại hội này thanh thế

lớn, cao thủ như rừng, không tới phiên cái dạng nửa vôi như ta ra tay, nhiều lắm là bắt ta tài trợ mấy viên độc, dược, đạn pháo gì đó thôi, dù sao thì việc Nhan Tra Tán tham gia giám bảo đại hội là do lão Bao và Hoàng Thượng, đến lúc đó vật tư tiêu hao chắc chắn sẽ do của công chi trả, không sao, không sao! Nghĩ vậy, bỗng nhiên lo lắng trong lòng vôi không tí, Kim Kiên hướng Tường Bình ôm quyền: "Ta nhất định sẽ dòn hết sức, hết sức... ha ha..." Giữa lúc mọi người thương lượng ôn hòa, từ ngoài trông vào tốt đẹp vô cùng, đột nhiên, một người vôi vàng tiến vào, lớn tiếng: "Kim huynh, Kim huynh, có chuyện rồi!" Mọi người sững sốt, thấy Ngải Hồ thở dốc xông đến trước mặt Kim Kiên, đầu đầy mồ hôi, cao giọng nói: "Kim huynh, huynh mau theo tại hạ ra ngoài nhìn xem!"

“A?” Kim Kiên trừng lớn mắt nhỏ: "Chuyện gì?"

“Lại có sát thủ đột kích sao?!” Triền Chiêu nghiêm giọng hỏi.

Lời vừa nói ra, thần sắc mọi người trong phòng đều trở nên căng thẳng.

"Không, không phải." Ngải Hồ dừng lại một chút: "Là bên ngoài huyện nha, một đám đông dân chúng, nói, nói nhất định phải vào huyện nha cúi đầu bái Kim huynh. Bây giờ có một mình Vũ Mặc chặn ở bên ngoài thôi, có vẻ như sắp không ngăn được..."

“Gi?!” Kim Kiên trợn mắt, há hốc mồm.

"Bái Tiểu Kim Tử?" Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường mở lớn: "Vì sao?"

“Bởi vì bọn họ đã nghe nói cái kia... Chính là, do dân chúng thành Biện Kinh nói, Kim huynh có thể thông thần, còn có thể gặp dữ hóa lành gì gì đó, chỉ cần bái người, có thể bĩ cực thái lai (vận đen qua, cơn may đến), còn có thể phát đại phát tài!" Ngải Hồ vò đầu, vừa nghĩ vừa nói.

Một phòng tĩnh mịch.

"Phụt! Ha ha ha ha ha ha!!" Hàn Chương là người đầu tiên phục hồi lại tinh thần, ôm bụng cười lớn.

Lư Phương buồn cười, Nhan Tra Tán lắc đầu đỡ trán, Từ Khánh đầu óc còn mơ hồ trông Kim Kiên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, Tưởng Bình phe phẩy quạt lông ngỗng nhìn Kim Kiên, ánh mắt lóe ra tinh quang có đến tám phần tương tự với cây gậy trúc ở Khai Phong phủ.

Bạch Ngọc Đường khoanh hai tay, bộ dáng xem kịch vui.

Thái dương Triền Chiêu hơi nổi gân, giật giật: "Kim Kiên!" Kim Kiên nhìn ánh mắt của mọi người chung quanh một vòng, không khỏi đầu đầy hắc tuyến.

Chuyện vớ vẩn gì thế này? Bị Công Tôn gây trúc hãm hại, phải đao trên lưng cái dị năng "Thông thần chiêu quý" thì không nói, nhưng gặp dữ hóa lành?! Tài vận suôn sẻ?! Này này, cái đó từ đâu vậy! Ta nếu có thể gặp dữ hóa lành, sao mấy lần phải liều mạng ở Khai Phong phủ làm gì? Ta nếu có bản lĩnh khiến tài vận suôn sẻ, còn cần phải mạo hiểm để Tiểu Miêu phóng lãn khí đông chết ư, lại còn bị gây trúc bụng đen ngám ngám bóc lột tiền mồ hôi nước mắt ta kiếm được nhờ bán vật phẩm nhãn hiệu Ngự Miêu...

Đợi đã! Mắt nhỏ lập tức xoay tròn.

Này, mấy từ đó tự dung sao nghe quen tai quá vậy? Ai nha! Không phải là lời quảng cáo của ta cái lúc đẩy mạnh tiêu thụ hương bao nhãn hiệu Ngự Miêu sao! Thì ra là thế! Thì ra là thế! Không thể ngờ được là thị trường sản phẩm Ngự Miêu đã mở rộng phạm vi đến tận đây cơ đấy! Vậy chuyện quảng bá đi khắp cả nước, cả thế giới không phải cũng nằm trong tầm tay sao?! Nghĩ vậy, hai mắt Kim Kiên sáng ngời, đột nhiên quay người lại hướng mọi người ôm quyền: "Thuộc hạ đi xem xét tình huống!" Nói xong, nhanh như chớp trốn ra ngoài.

"A a, đợi, đợi tại hạ!" Ngải Hồ theo sát phía sau.

Trong phòng mọi người hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau...

"Nhan đại nhân, Triển mỗ đi xem." Triển Chiêu dẫn đầu rời đi.

"Ngũ gia ta cũng đi nhìn một cái." Bạch Ngọc Đường dường như đi theo Triển Chiêu, một trước một sau.

"Ha ha, chắc chắn có náo nhiệt để xem." Vẻ mặt Hàn Chương kích động chạy ra.

Lư Phương, Tưởng Bình, Từ Khánh nhìn nhau, cũng không nhanh không chậm đi ra ngoài.

Nhan Tra Tán thở dài một hơi, cuối cùng cũng theo ra khỏi thư phòng.

Đợi người trước người sau đi ra đến cửa huyện nha, đều bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Chỉ thấy phía trước huyện nha, tụ tập hơn trăm người, từ nam đến nữ, từ già tới trẻ, mọi lứa tuổi đều có, các thể loại vẻ mặt kích động dâng trào, đều tụ lại ở phía trước cổng chính huyện nha. Đám người đứng trên cùng còn bày một cái hương án, trên đó còn đặt lư hương, ống phẩm đăng vật, thậm chí còn có một cái đầu heo! Nghiễm nhiên chính là tư thế bái thần cầu mệnh! Mà điều kì diệu nhất là cảnh tượng đáng lẽ phải hỗn loạn bát nháo, nhưng lúc này lại vô cùng im lặng, chỉ có tiếng nói của Kim Kiên to, rõ ràng vang vọng giữa trời.

"Chư vị bách tính của Quảng An trấn, Kim mỗ bất tài, chỉ là một lục phẩm giáo úy nho nhỏ của Khai Phong phủ, không hề có khả năng xua cát tị hung, nghiễm tiến tài nguyên đích bổn sự (câu này không hiểu :v)!" Trong đám đông lập tức vang lên tiếng ồ thất vọng.

"Bất quá!" Kim Kiên cao giọng: "Kim mỗ có vài món thần vật thực sự có thể xu cát tị hung!" Dân chúng lập tức im lặng.

Chỉ thấy Kim Kiên từng chút một từ bên hông rút ra một thanh kiếm gỗ bỏ túi, mắt nhỏ sáng rực lên: "Trong đó kiếm gỗ đào trừ tà đã được phủ đầy chính khí của Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Triển Chiêu, Triển đại nhân của Khai Phong phủ!" Một đám dân chúng ta nhìn người, người nhìn ta, đều có chút khó hiểu.

"Sao ta thấy tiểu mộc kiếm chẳng có gì đặc biệt cả?"

"Ai ai, ta đã bảo là dân chúng thành Biện Kinh nói linh tinh mà!"

"Vị Kim giáo úy này có vẻ không lợi hại như vậy."

"Chư vị không tin?!" Kim Kiên một chút bối rối cũng không thấy, mắt nhỏ đảo qua từng gương mặt dân chúng phía dưới, đột nhiên nhếch miệng cười, thân hình liền quay sang người vừa mới chạy tới cửa chính của huyện nha - Triển Chiêu, lập tức túm lấy tay áo Triển Chiêu kéo tới phía trước.

Ngoài ra mọi người còn rất rất rõ ràng là lúc Kim Kiên túm áo Triển Chiêu, thân hình Triển Chiêu cứng đờ, dường như muốn giật ra, nhưng Kim Kiên nhỏ giọng nói thầm gì đó, đột nhiên lại thôi.

"Kim giáo úy vừa nói gì vậy?" Tưởng Bình hỏi người có nhã lực tốt nhất, Hàn Chương. "Hình như là---- Triển đại nhân, Công Tôn tiên sinh nói tình hình kinh tế gần đây của Khai Phong phủ bị thắt chặt, nếu lần này mua bán thành công, bạc sung công nhất định có thể giảm bớt khủng hoảng tài chính của Khai Phong phủ!" Hàn Chương một hơi thuật lại hết.

Tưởng Bình nhướng mày, ánh mắt lời dời về phía Kim Kiên.

Lúc này Kim Kiên đã đẩy Triển Chiêu đến nơi đầu sóng ngọn gió, miệng ngập lời khen, ngôn ngữ không cạn, cứ thao thao bất tuyệt: "Đến đây đến

đây, Kim mở giới thiệu với các vị một chút, vị này chính là cấp dưới của Bao đại nhân của Khai Phong phủ, được Đương kim Thiên tử hạ thánh chỉ ngự phong Ngự Miêu, trên giang hồ tiếng lành đồn xa, Nam hiệp Triển Chiêu - Triển đại nhân!”

“Triển đại nhân võ nghệ siêu quần, kinh công trác tuyệt, đi theo Bao Thanh Thiên Bao đại nhân ngày thắm âm đêm thắm dương nhiều năm, đều có một thân chính khí lẫm liệt, quý thần khiếp sợ, tai họa không gần, kiếm gỗ đào trừ tà Ngự Miêu này chính là thần vật đặt ở đầu giường Triển đại nhân chín chín tám mươi một canh giờ, thấm nhuần chính khí, vô địch trừ tà!” Đám người phía dưới đang xao động đột nhiên im lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió ào ào thổi qua mái hiên huyệt nha.

Tình không vạn lí, nắng thu trong sáng, hồng y hộ vệ dáng người thẳng tắp, eo lưng thon gầy, tóc bay ngang mày kiếm, con ngươi trong suốt đầy thần thái, tuấn dung ôn hòa đờ ửng. Quả nhiên là: Quỳnh chi lập ngọc thụ lâm (ai hiểu dịch giùm TT^TT), gió xuân ấm nắng rực rỡ, bình sinh himes gặp.

Tứ thủ Hãm Không đảo ở phía sau thấy hết, một đám dân chúng ngây ngốc, một lát sau khuôn mặt phía trên dần xuất hiện một loại tình cảm ấm áp, thần sắc thỏa mãn hiện ra sau nửa ngày miễn cưỡng phơi nắng dưới ánh mặt trời buổi chiều. (câu này hơi khó hiểu nha :v đại khái là Triển ca thi triển "Xuân phong cười") "Kiếm gỗ đào trừ tà từng được giữ gìn tại đầu giường Triển đại nhân, trừ tà đuổi quỷ, gặp dữ hóa lành đây! Giá gốc là một lượng bạc một cây, hôm nay là lần đầu bán tại trấn Quảng An nên đặc biệt hạ giá, mua một tặng mộttttttttt!" Kim Kiên đứng bên cạnh lương thiện hiền lành châm dầu vào lửa.

"Có vẻ như kiếm gỗ đào kia dùng rất tốt..."

“Nếu là của quý, mua một cái cũng đúng.”

“Nhìn chất lượng không tồi nha.”

“Nếu không mua thêm mấy cái đi!”

“Này này, cho ta một lố đi!”

“Ai ai, ta xếp hàng trước mà!”

“Tránh ra, còn có đại lão gia và mẹ già chúng ta ở đây, chen cái gì mà chen! "Cho ta, cho ta một cái!”

“Ta phải hai thanh!”

“Ba thanh, ta mua ba thanh!”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội, xếp thành hàng từng người, từng người một!” Kim Kiên vui vẻ ra mặt, ngựa quen đường cũ bắt đầu duy trì trật tự.

Mắt thấy một đám dân chúng từ cực kì hoài nghi chuyển thành có chút tin tưởng, sau đó cực kì tin tưởng rồi cuối cùng biến thành điên cuồng cướp đoạt, tứ tử Hãm Không đảo cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

"Ai ai, người nói đi, thế này là sao? Vì sao Triển Chiêu chỉ đứng đó thôi, dân chúng lập tức sẽ tin một mớ kiếm gỗ gãy kia có khả năng trừ tà chứ?" Đầu óc Từ Khánh mù mờ, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

"Này... Chẳng lẽ là, Triển huynh có võ công mê hoặc lòng người!" Ngải Hồ đột nhiên nghĩ ra ý tưởng không bình thường.

"Đặc sắc! Thật đặc sắc!" Lư Phương tấm tắc, lấy làm kinh ngạc.

"Ai u này, này đúng thật là thú vị, rất thú vị!" Hàn Chương thò đầu ra nhìn, cảm thấy vô cùng thần kì.

"Quả nhiên huyền diệu." Tưởng Bình phe phẩy quạt lông ngỗng, cười vô cùng sáng lạn.

"Ha ha, các huynh không biết rồi, Tiểu Kim Tử ở thành Biện Kinh hoàn toàn dựa vào khuôn mặt kia của xú miêu để buôn bán, cực kì thông thạo." Bạch Ngọc Đường ôm bảo kiếm, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa.

Mà Nhan Tra Tán bên cạnh lại vô cùng mầu mịch, im lặng di chuyển, có ý định đem sự tồn tại của mình xóa đi; Vũ Mặc lại vẫn bộ mặt ngàn năm không đổi lui về sau từng bước, chuẩn bị rời khỏi tầm mắt của mọi người thì đột nhiên lại bị giọng nói của Kim Kiền làm đứng lại.

"Vũ Mặc, chạy nhanh lấy giấy bút đến hỗ trợ!" Thân hình Vũ Mặc đứng ở cửa huyện nha lập tức cứng đờ, bất quá, trong nháy mắt đã hồi hồn, vội vàng quay vào nha môn, không bao lâu sau thật sự mang giấy bút mực nghiên quay lại, đứng bên cạnh Kim Kiền.

"Không mua được cùng đừng sốt ruột, hãy đến chỗ vị tiêu ca này đăng kí rồi giao mười vạn tiền làm tiền đặt cọc là có thể đặt mua kiếm gỗ đào Ngự Miêu trừ tà, đệ nhất bảo khí thành Biện Kinh sẽ được đặt trong bảo tráp suốt hành trình đảm bảo giao tận nhà, người đặt trước hôm nay có thể miễn phí vận chuyển nha!" Mặt Kim Kiền đầy hồng quang, tiếp tục hướng mọi người đẩy mạnh tiêu thụ.

"Ai u, lại còn có thể gửi hàng từ thành Biện Kinh đến nữa?!" Hàn Chương mở to mắt nhìn lão đại: "Này, mua bán cũng ra vẻ ta đây ghê! Ôi chao?!" Hàn Chương nhướn một bên mày, dường như phát hiện ra cái gì đó, đột nhiên hướng Bạch Ngọc Đường kêu lên: "Ngũ đệ, ngũ đệ, dường như Kim giáo úy đang nhìn người đó!"

"Hả?" Bạch Ngọc Đường sững sốt vô cùng, Kim Kiền đã như một trận gió vọt tới bên cạnh Bạch Ngọc Đường, kêu lớn: "Chư vị, kiếm gỗ đào trừ tà chỉ dùng để trừ tà, nếu chư vị muốn phát đại phát tài, hãy mua hương bao đặc biệt làm từ kiếm tuệ bảo kiếm Họa Ảnh của vị ngọc thụ lâm phong khuynh quốc khuynh thành, chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, Hãm Không

đảo Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường, Bạch Ngũ gia! Bạch Ngọc Đường Bạch Ngũ gia, gia tài bạc triệu, là phú giáp một phương, trong tên ẩn chứa ý vàng ngọc đầy chật sảnh đường (Ngọc Đường =="), nếu có thể mua hương bao đặc chế từ kiếm tuệ của hắn, đeo trong người, liền có thể tài vận trôi chảy, vàng bạc cuộn cuộn đến nhà như nước sông chảy liên miên không dứt!" Dân chúng xoay chuyển ánh nhìn, lại thấy dưới vòm trời xanh lam kia, hiệp khách áo trắng một thân tuyết y như mây, tóc đen đón gió tiêu sái vô vàn, gương mặt đẹp tinh xảo như bức họa, long tư phượng chươg, độc nhất vô nhị, nhất là một thân trang phục và đạo cụ giá trị xa xỉ, cao quý kia lại càng khiến cả người giống như trân bảo hiếm thấy dưới ánh mặt trời lóa mắt.

Trong nháy mắt là yên lặng, sau đó là một vòng sóng gió tranh nhau mua.

"Ta đặt hai hương bao!"

"Ta phải ba cái!"

"Tránh ra, tại hạ muốn mua năm!"

"Lão gia ta phải mười!" Tứ thử Hãm Không đảo trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt tuấn tú của Ngũ đệ nhà mình từng bước một lui về phía sau có ý muốn bỏ chạy, lại vẫn cứ bị Kim Kiên - cái người không có chút võ công tùm về, còn có ý đẩy tới cạnh đồng chí cùng cảnh ngộ khó khăn là Triển Chiêu đang nghiêm mặt, mà Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường nổi danh giang hồ bởi tính tình hung bạo lại hoàn toàn không có ý đánh trả...

"Ai ôi...." Từ Khánh cứng họng, nhìn chăm chăm vào Kim Kiên ở bên kia, một lúc lâu sau lại gất gao trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một hồi, cuối cùng mới dời ánh mắt về phía huynh đệ nhà mình.

Lại thấy Lư Phương tấm tắc kinh ngạc, Hàn Chương hung trí ngẩng cao, Tương Bình---Tương Bình lộ vẻ tiếc nuối, thì thầm tự nói: "Không nghĩ tới

Ngũ đệ còn có công dụng này, thật đúng là ủy khuất tài năng của Ngũ đệ rồi!" Cái người lúc nào cũng là thần kinh thô, Từ Khánh không biết vì sao đột nhiên lại có một dự cảm xấu đối với Ngũ đệ nhà mình.

Vì thế, ngày cuối cùng ở trấn Quảng An, Ngự Miêu Cẩm Thử bị đem làm vật trưng bày tại chỗ, Vũ Mặc đăng kí, Kim Kiên đếm bạc, tứ thử cùng Ngải Hồ xem náo nhiệt, Nhan Tra Tán thở dài liên tục, ở trong kéo màn che xuống.

Trời xanh một bức họa mây, núi sớm vọng nắng trời. (Nguyên văn: Bích không nhất họa vân, sơn hiểu vọng tình minh) Sáng sớm hôm sau, một hàng Nhan Tra Tán - khâm sai cùng với Ngũ thử Hãm Không đảo, thêm đoàn đảo khách Ngải Hồ đi theo bảo vệ, xuất phát đến "Thiên hạ đệ nhất trang".

Theo hôm qua bắt đầu tiến hành một vụ mua bán lớn, Kim Kiên liền bị vây trong một trạng thái phẫn khởi cực độ, sáng sớm hôm nay pahir đi trạm dịch đưa danh sách thương phẩm dự định gửi về Biện Kinh, sau đó lại bị kích động cảm tiền công vụ được cấp đi mua điếm tâm cho mọi người, lúc này lại ngồi cạnh Vũ Mặc đang lái xe, mặt tỏa đầy ánh sáng cảm xúc trào dâng mà sưu tập các loại tin tức về "Thiên hạ đệ nhất trang".

"Triển đại nhân, thiên hạ đệ nhất trang là chỗ nào?" Triển Chiêu giục ngựa đi ở phía bên phải xe, nhìn Kim Kiên nghiêm nghị trả lời: "Thiên hạ đệ nhất trang hay còn có tên là Bùi gia trang, trang chủ là Bùi Thiên Lan võ nghệ siêu quần, đối nhân xử thế rất tốt, hay giúp đỡ người khác, cư xử chính trực, hòa nhã lại rộng rãi, kết giao với hảo hữu anh hùng khắp thiên hạ, là minh chủ được võ lâm cùng đề cử."

"Ôi chao? Thực sự có võ lâm minh chủ!" Mặt Kim Kiên lộ vẻ kinh ngạc.

Đến Bắc Tống lâu như vậy, cho tới bây giờ ta còn chưa nghe qua danh từ này, cứ tưởng Bắc Tống không đặt ra chức vị này chứ! "Cái gọi là võ lâm minh chủ, thực ra là thỏa thuận ngầm của thế gia vọng tộc, cũng không

thực quyền." Bạch Ngọc Đường ở bên trái giục ngựa đuổi theo, trong lời nói còn lơ phất phơ cũng có một chút kính nể: "Bất quá "Thiên hạ đệ nhất trang" ở trên giang hồ thực sự có địa vị rất cao, cho dù là hai bên hắc bạch, chỉ cần nghe được danh hiệu của Thiên hạ đệ nhất trang cũng phải nể mặt vài phần."

"Vậy là mình chủ ngâm!" Mặt Kim Kiên lộ vẻ hoài niệm.

Như thế lại càng có phong cách nha! "Chẳng lẽ là bởi vì có địa vị cao trên giang hồ nên mới xưng là "Thiên hạ đệ nhất trang"?" Nhan Tra Tán cũng từ trong xe ngựa nhô đầu ra hỏi.

"Ha ha, các người có thể không biết." Hàn Chương tiến lên phía trước xe ngựa, cười hì hì nói: "Lai lịch của cái danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất trang" này có rất nhiều!"

"Ồ? Nhan mỗ nguyện nghe tường tận." Nhan Tra Tán cũng lộ vẻ hứng thú nói.

Hàn Chương hắng giọng: "Tổ tiên của Bùi gia, cũng chính là Tô gia gia (ông nội) của trang chủ đương nhiệm, từng đi theo Hoàng Đế bình loạn giết tặc, công lao rất lớn, nhưng khi được phong chức thì vị này lại cự tuyệt không nhận, thoái ẩn giang hồ hưởng thú vui điền viên. Hoàng Đế cảm động và ghi nhớ công lao của ông, liền ban cho bằng hiệu "Thiên hạ đệ nhất trang", còn thưởng thêm hơn mười vạn lượng hoàng kim cùng vô số trân bảo." Nói đến đây, Hàn Chương liếc nhìn Kim Kiên một cái, ý cười càng đậm: "Cho nên "Thiên hạ đệ nhất trang" không chỉ có địa vị giang hồ cao mà cũng rất lắm tiền, cũng có thương mạch (đường dây buôn bán) thông suốt cả nước, có thể nói là phú giáp một phương, nếu họ thực sự ra mặt thì Hãm Không đảo chúng ta có thúc ngựa đuổi cũng không kịp!"

"Phú giáp một phương!! Thương mạch thông suốt cả nước!!" Kim Kiên vô cùng kích động.

"Nhị ca, người cần gì phải thêm chí khí cho kẻ khác, diệt uy phong của chính mình?" Bạch Ngọc Đường lườm Hàn Chương một cái.

"Ngũ đệ nói đúng lắm, Thiên hạ đệ nhất trang tốt đẹp bao nhiêu, nhưng lại có một điểm mà dù thế nào đi chăng nữa cũng kém Hãm Không đảo." Hàn Chương cười nói.

"Ôi chao? Điểm nào vậy?" Kim Kiên ngạc nhiên hỏi.

Hàn Chương nhìn lướt qua Bạch Ngọc Đường, nhin cười nói: "Bởi vì Thiên hạ đệ nhất trang không có anh hùng khôi ngô tuấn tú, uy vũ như Ngũ đệ!"

"Hà?" Cái này so sánh thế nào vậy? Da mặt Kim Kiên hơi co giật.

"Lời ấy của Hàn nhị ca sai rồi." Triển Chiêu cũng khẽ lắc đầu, không đồng ý lắm: "Thiếu trang chủ của Bùi gia trang là Bùi Mộ Văn rất anh tuấn, lỗi lạc, văn võ song toàn, là anh hùng tài tuấn trên giang hồ hiếm có, theo Triển mỗ đã thấy, cũng không kém Bạch huynh."

"Xú Miêu! Người không nói không ai bảo người câm!" Bạch Ngọc Đường lập tức nổi trận lôi đình.

"A ai, Nam hiệp, lời này chính là tuyệt đối không được nói!" Hàn Chương lại xem như là thật, lại ngằm liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái: "Ngũ đệ nghe được là phát hỏa đó!" Đúng đúng, Tiểu Miêu người đứng là không nên nói, tự nhiên làm trò khen kẻ khác là thiếu hiệp anh tuấn lỗi lạc trước mặt Chuột Bạch, chẳng lẽ không sợ hấn đánh đổ bình dấm chua à?! Kim Kiên cũng rất không đồng ý.

"Nhị ca! Người, người đừng nói lung tung!" Bạch Ngọc Đường không biết vì sao, đột nhiên lại có chút bối rối.

Ồ? Kim Kiên đột nhiên cảm thấy có điểm không thích hợp, mắt nhỏ đảo qua một vòng, lại thấy Lu Phương, Từ Khánh còn có Tường Bình đều lộ ra bộ không biết là nhớ lại cái gì thú vị, vẻ mặt không nhịn được cười.

Có chuyện hay!! Tâm tư hóng hót của Kim Kiên lửa cháy hùng hực, đang muốn mở miệng truy hỏi, lại bị Triển Chiêu đoạt trước.

"Hàn nhị ca, chẳng lẽ trong đó còn có chuyện gì sao?" Triển Chiêu trưng ra vẻ mặt vô hại chính trực hỏi.

"Chuyện này..." Hàn Chương liếc Bạch Ngọc Đường.

"Nhị ca!" Bạch Ngọc Đường vội vàng giục ngựa đuổi tới bên cạnh ngựa của Hàn Chương, buông rèm mi, con ngươi ẩn trái đào hồng, môi mỏng mím lại, tóm lấy cổ tay Hàn Chương lặng lẽ kéo hai cái, tự nhiên biểu lộ vài phần ý muốn làm nũng.

Nhưng một chuỗi động tác này lại khiến mí mắt Kim Kiên co giật, mày kiếm Triển Chiêu nhướng cao, mắt Nhan Tra Tán lộ vẻ hứng thú, Ngải Hồ thì mắt gằn như rút khỏi tròng, Vũ Mặc... Khụ, vẫn mặt liệt như trước.

"Khụ khụ, nhị đệ, để lại cho lão Ngũ một chút mặt mũi đi." Lão đại Lu Phương vẻ mặt đức cao vọng trọng giải vây cho Bạch Ngọc Đường.

"Nếu đại ca đã nói vậy, kia---" Hàn Chương nhìn cổ tay áo bị Bạch Ngọc Đường túm, che miệng cười nói: "Được được, nhị ca sẽ không vạch trần Ngũ đệ." Vẻ mặt Bạch Ngọc Đường thả lỏng, lập tức thở phào một hơi: "Đa tạ nhị ca!"

"Chỉ là... Ngũ đệ, cho dù các ca ca không nói đi nữa, khi đến "Thiên hạ đệ nhất trang" ắt cũng sẽ có người nói." Tường Bình ở bên cạnh phe phẩy quạt lông ngỗng, từ từ chuyển hướng.

"Ai? Còn có ai dám nói?! Để xem Ngũ gia có lột da hấn không?!" Mày kiếm Bạch Ngọc Đường dựng thẳng, lập tức biến thành bộ dáng hung thần ác sát.

"Ừm, Bùi thiếu trang chủ kia..." Tưởng Bình nói nửa câu.

"Hấn dám?!" Bạch Ngọc Đường trừng mắt.

"Bùi thiếu trang chủ đối nhân xử thế rất tốt, tất nhiên sẽ không, nhưng mà..." Tưởng Bình thản nhiên cười: "Ngũ đệ, giám bảo đại hội lần này là việc trọng đại võ lâm khó gặp, lại là do "Thiên hạ đệ nhất trang" tổ chức, cho dù vô tình hay cố ý thì nghĩa mẫu (mẹ nuôi) cũng sẽ đến xem náo nhiệt." Lời vừa nói ra, thân hình Bạch Ngọc Đường liền cứng đờ, khuôn mặt tuấn mỹ lập tức có chút phiếm đen.

"Nghĩa mẫu Tưởng tứ gia nói là ai?" Kim Kiên nhỏ giọng hướng Triển Chiêu tìm hiểu.

"Hấn là nhũ mẫu (vú nuôi) của Bạch Ngọc Đường, kinh doanh phường rượu Giang Ninh, người giang hồ gọi là Giang Ninh bà bà." Triển Chiêu ngẫm nghĩ nói.

"Giang Ninh bà bà?" Kim Kiên ngẫm nghĩ, đột nhiên phúc chí tâm linh (hạnh phúc nên đầu cũng thông suốt ==), thốt ra một câu: "Vậy nếu Triển đại nhân gặp Giang Ninh bà bà thì nên xưng hô thế nào?" Triển Chiêu ngân ra: "Tất nhiên là theo quy củ giang hồ, kính trọng mà gọi một câu bà bà."Ặc?! Khụ khụ! Kim Kiên suýt chút nữa bị nghẹn chết vì nước bọt của chính mình.

Bà bà?! Triển Chiêu gọi nhũ mẫu của Bạch Ngọc Đường là "bà bà"?! Một cỗ sương mù màu đen từ phía sau Kim Kiên bốc lên.

Ha ha ha ha, ngay cả "bà bà" cũng kêu rồi, xem ra tiền lì xì bà mối của ta nhất định nắm chắc trong tay rồi a ha ha ha ha Ặc!! "Kim Kiên!" Triển

Chiêu đột nhiên quát một tiếng chói tai.

"Ôi chao?" Kim Kiên chột hoàn hồn: "Có thuộc hạ!"

"Người lại đang nghĩ lung tung cái gì?!" Triển Chiêu híp mắt.

"Thuộc hạ cái gì cũng chưa nghĩ." Kim Kiên mở lớn đôi mắt nhỏ, vẻ mặt vô tội.

"Tiểu Miêu, Tiểu Kim Tử!" Bạch Ngọc Đường đột nhiên đi đến, mắt hoa đào mơ hồ, muốn nói lại thôi.

Hai người Triển, Kim đồng thời nhìn lại.

"Cái kia..." Bạch Ngọc Đường áp ứng: "Nếu nghe được mấy lời đồn đại bất lợi cho Ngũ gia ta ở Thiên hạ đệ nhất trang, thì các người cũng đừng tin..." Mắt Kim Kiên nháy nháy mấy cái, nhìn Triển Chiêu.

Này này, Chuột Bạch khẩn trương như thế, nhất định là có chuyện gì đó lớn lắm! Triển Chiêu mỉm cười: "Bạch huynh yên tâm, Triển mỗ nhất định sẽ không dễ tin lời người ngoài nói như vậy!" Bạch Ngọc Đường lộ ra vẻ mặt an tâm.

Kim Kiên thảm than một hơi, quay đi... Không dám nhìn thẳng.

Nghe lời này của Tiểu Miêu có tính hàm ẩn rất cao nha, không tin "người ngoài" nói cơ á? Giang Ninh bà bà kia là bà vú của Chuột Bạch, tất nhiên không phải "người ngoài", cho nên... Chắc, đơn thuần là yêu Chuột Bạch thôi, xem ra sau khi đôi mè chuột này kết thành chuyện tốt, Chuột Bạch nhất định để "Miêu quản nghiêm" nha! "Ta nói này Ngũ đệ, người ở đó to nhỏ cái gì vậy?" Từ Khánh sáp đến gần hỏi.

"Chẳng nói gì hết." Bạch Ngọc Đường đang hát vạt áo ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa.

"Ngũ đệ sợ là nhũ mẫu sẽ đem hết chuyện xấu hổ hồi bé của hắn ra nói!" Hàn Chương cười nói.

"Ta làm gì có chuyện xấu hổ nào?!" Bạch Ngọc Đường biện minh: "Bạch Ngũ gia ta từ nhỏ đã phong lưu tiêu sái..."

"Ngũ đệ, ngươi cứ chém nữa đi, đợi thấy nhũ mẫu thì, ha ha..." Hàn Chương che miệng không nói.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường từ phiếm đen chuyển thành xanh lục.

"Triển đại nhân, hình như Bạch Ngũ gia rất sợ vị Giang Ninh bà bà này." Kim Kiên báo cáo với Triển Chiêu phát hiện của mình.

Triển Chiêu cười nhạt không nói.

"Xem ra chuyện này náo nhiệt rồi." Nhan Tra Tán làm người nghe từ nãy làm ra một câu tổng kết.

Náo nhiệt mới tốt.

Kim Kiên âm thầm gật đầu.

Càng náo nhiệt ta càng có cơ hội nhân lúc cháy nhà đi hôi của, đục nước béo cò... Khụ khụ, cái đó gọi là chờ thời cơ phát huy tài mọn...

Đợi đã! Kia chính là phú hào một phương được nhà vua ban cho danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất trang"! Còn có Trân Tụ sơn trang đã tự mình kiểm chứng, đóng dấu xác nhận đồ thật cho tàng, bảo, đồ!! Có lẽ... Đại khái là... Khẳng định cùng với chắc chắn! Ta lần này có thể phát tài a a a a!! Gió ẩm mây bay, dưới ánh mặt trời rực rỡ, Kim Kiên gợi lên một nụ cười không có ý tốt... Khụ, là ý cười tự tin đầy ý chí nhất định phải làm, vì mục tiêu to lớn mà mình đã tạo dựng trong hành trình đến "Thiên hạ đệ nhất trang".

Chính là, có cái gọi "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên", cái mục tiêu của người nào đó không có thuận lợi đạt được, mà còn có thể---Phật viết: Không thể nói, không thể nói

TẬP 8: THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT TRANG

Edit: Memory_Land (Ry) <1,2,3,4,9,10>, Kimmie <còn lại>

Mục lục

[Hồi 1](#) [Hồi 2](#) [Hồi 3](#)

[Hồi 4](#) [Hồi 5](#) [Hồi 6](#)

[Hồi 7](#) [Hồi 8](#) [Hồi 9](#)

[Hồi 10](#) [Hồi 11](#)

[Hồi 12](#) [Hồi 13](#)

Hồi 1: Trên đường đụng mai phục vô hại, Bùi thiếu lần đầu gặp, Cẩm Thử hiềm nghi

Thu đã qua, gió thổi sớm, sắc núi trải dài đến mênh mang Bóng tùng xanh, tùng hòa liễu, làn sóng lục tuôn tràn nơi nơi.

Trời cao mây xanh, gió nhẹ nắng ấm, trên con đường mòn nơi núi rừng thôn quê, hàng ngũ bảy ngựa một xe chậm rãi đi tới.

Người đi đầu trông đã quá tuổi bốn mươi, râu dài đến ngực, nét mặt trầm ổn; mấy người phía sau: một người trông rất khôi ngô, một người thì tay cầm quạt lông, một người lại cài cương trao (móc sắt) ở thắt lưng, người thì đeo một thanh đao ngắn sau lưng, trông tướng mạo của tất cả đều thấy họ không phải người tầm thường. Lại nhìn đằng sau, hai người một lam một trắng cùng cưỡi ngựa sánh bước bên nhau, người áo lam trông nho nhã, người áo trắng lại rất thanh mỹ, cả hai đều phong tư trác tuyệt.

Bên cạnh người áo trắng là một cái xe ngựa có hai người ngồi điều khiển, một người nửa mặt tuyệt mỹ, nửa mặt có vết sẹo to xấu xí, nét mặt cứng nhắc; người còn lại là một thiếu niên gầy yếu, mắt hí eo nhỏ, gương mặt tràn đầy vẻ chán nản. Không ai khác chính là Ngũ thủ Hãm Không đảo cùng với đoạn đao khách Ngải Hồ đang hộ tống đoàn khâm sai Nhan Tra Tán.

"Bao giờ mới đến Thiên hạ đệ nhất trang vậy? Cái mông ta sắp nát bét ra rồi..." Kim Kiên gục cái đầu tổ quạ xuống, ỉu xìu hỏi.

"Chúng ta đã đến Thiên hạ đệ nhất trang từ lâu rồi." Hàn Chương cưỡi ngựa đi trước quay đầu lại đáp.

"Đã đến rồi sao?" Kim Kiên ngoái quanh những rừng cây rậm rạp một cách khác thường: "Hàn Nhị gia, ngài không có lừa tại hạ đấy chứ? Nơi

này là vùng thôn quê hoang vu, làm gì có trang viên nào?”

“Sáng sớm nay Triển mỗ có nhìn thấy cột mốc biên giới của Thiên hạ đệ nhất trang dựng bên ven đường, trên đó ghi "Bùi gia trang, chu ba trăm" (chu = chu vi), ý của nó chắc là trong vòng ba trăm dặm xung quanh đây đều thuộc Thiên hạ đệ nhất trang." Triển Chiêu vừa nhớ lại vừa nói.

"Cái gì?" Mắt nhỏ lập tức tròn tròn: "Thuộc hạ không có nghe nhầm chứ?!"

“Thiên hạ đệ nhất trang, đất trải ba trăm dặm, ba nghìn tá điền đều là hào kiệt, hùng ngạo giang hồ không người địch." Hàn Chương nhướn mày cười: "Đây chỉ là lời truyền miệng trên giang hồ nhưng không ai không biết." Wow wow! Đất trải ba trăm dặm? Lực lượng vũ trang còn có đến ba nghìn người...

Cái gọi là Thiên hạ đệ nhất trang này nên đổi thành Thiên hạ đệ nhất đại địa chủ thì chuẩn hơn! "Thật không hổ danh là Thiên hạ đệ nhất trang nha!" Kim Kiên thấy khiếp sợ, cảm khái nói.

"Hừ, cũng chỉ là nhiều đất đai hơn người khác thôi, có gì ghê gớm chứ?" Bạch Ngọc Đường nói với vẻ mặt khinh thường: "Nếu so với Hãm Không đảo của chúng ta thì còn kém xa." Đáng tiếc, lời của Bạch Ngọc Đường bị Kim Kiên bỏ toàn tập. Lúc này, Kim giáo úy đã đặt hết tâm trí vào vấn đề cá nhân của thiếu trang chủ Thiên hạ đệ nhất trang: "Hàn Nhị gia, vậy thiếu trang chủ của Thiên hạ đệ nhất trang, ừm... Chính là Bùi Mộ Văn Bùi thiếu trang chủ, năm nay đã bao nhiêu xuân xanh rồi?" Hàn Chương hiển nhiên không hiểu vì sao Kim Kiên tự nhiên lại thốt ra một câu bất thường như vậy, lại hoàn toàn không liên quan đến vấn đề chủ chốt, ngân người một lúc mới trả lời: "Ta nhớ là hắn hơn Ngũ đệ vài tháng..."

“Vậy Bùi thiếu trang chủ đã lập gia thất chưa?!" Kim Kiên không đợi Hàn Chương nói hết liền rống lên truy hỏi: "Có cô nương ngưỡng mộ trong lòng chưa? Có cần tìm bà mối giúp đỡ không? Ta chính là bà mối cao tay

nhất nhì ở Khai Phong Biện Lương đó! Chất lượng đảm bảo, giá cả phải chăng, chuyên tác thành cầm tú lương duyên, không đến một ngàn thì cũng có tám trăm mỗi nhờ tay ta rồi đó nha!!”

“Kim Kiên!” Vị giáo úy kia còn chưa nói kịp nói hết đã bị giọng nói không vui của vị hộ vệ nọ cắt ngang, kèm theo một trận hàn khí lùa qua da đầu.

Kim Kiên rùng mình, lập tức rụt cổ, im re.

Hàn Chương bị một chuỗi lời quảng cáo của Kim Kiên cộng thêm luồng hàn khí "hàng chính hiệu" của Triển Chiêu làm cho sững sờ. Một lúc lâu sau mới hoàn hồn, liếc mắt xem xét sắc mặt âm u của con Chuột Bạch kia một cái, nén cười nói: "Bùi thiếu trang chủ từ khi còn nhỏ đã đem lòng thương nhớ một người, tiếc rằng người đó... Khụ khụ, cho nên... Đến giờ Bùi thiếu trang chủ vẫn chưa thành thân." Mặt Tứ thủ Hãm Không đảo đều lộ vẻ buồn cười, đồng thời liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường biến thành màu đen, da mặt giật giật: "Nhìn ta làm gì?! Ta cùng với cái tên Bùi mù lòa (Bùi hạt tử) kia cả đời không dính líu gì đến nhau hết!”

“Mù lòa?!” Trương Bình phe phẩy quạt lông, bật cười ha hả: "Trương mờ lại nghĩ rằng Bùi thiếu trang chủ có đôi mắt rất tốt." Tứ thủ Hãm Không đảo đều gật đầu đồng ý.

Gương mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường lập tức chuyển màu xanh đen.

Nghe ý tứ như thế, chẳng lẽ là con Chuột Bạch này cùng với Bùi thiếu trang chủ có mấy thứ kiểu kiếp trước kiếp này, tam sinh tam thế dây dưa không rõ như mấy chuyện tình giới nghệ sĩ ư? Này này, ta bảo tứ thủ Hãm Không đảo các người biết, cái chuyện có thể khiến cho con Chuột Bạch nhỏ âm ức thật là hay nha, mau mau nói ra để mọi người cùng nhau vui vẻ (trêu ghẹo) thật nhiều đi! Tiếng sói tru trong lòng Kim Kiên cứ vang lên

từng trận, nhưng bất đắc dĩ lại vương phải lửa giận hùng hực của con chuột nhỏ kia nên chỉ dám nghĩ chứ không dám hỏi, khiến trong lòng nàng cứ nóng như lửa, vô cùng khó chịu. "Triển mỗ đã từng gặp Bùi thiếu trang chủ một lần, Bùi thiếu trang chủ con người trong, mắt sáng, không giống người mù lòa như Bạch huynh nói..." (Ry: những người mù lòa con người bị đục mờ :v) Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, trên khuôn mặt tuấn tú hiện rõ tám chữ thật to: chững chạc đàng hoàng, tâm tư trong sáng.

"Xú miêu, ngươi câm miệng cho ta!" Đuôi mắt hoa đào run rẩy, Bạch Ngọc Đường tức giận nói: "Ngũ gia đã nói Bùi Mộ Văn là tên mù lòa thì hẳn chính là tên mù lòa!"

"Kẻ nào to gan vậy, ban ngày ban mặt, trong địa phận của Thiên hạ đệ nhất trang lại dám nói xấu Thiếu trang chủ?!" Lời Bạch Ngọc Đường chưa dứt, đột nhiên một tiếng quát lớn truyền ra từ trong rừng, sau đó là năm người lực lưỡng mặc áo ngắn màu xanh đen, thắt lưng đeo đao thép phi ra từ trong rừng cây, hùng hổ dàn hàng trước mặt đoàn người Nhan Tra Tán.

Một phút yên lặng.

"Xem bộ dạng này, có phải là hộ viện của Thiên hạ đệ nhất trang không?" Lu Phương đánh giá năm người đối diện một lúc, không chắc chắn lắm nói.

"Đúng vậy, chúng ta chính là hộ viện của Thiên hạ đệ nhất trang." Một gã trong đám vạm vỡ rút đao ra, lớn tiếng hét lên: "Vừa rồi là tiểu tử nào không có mắt dám nói xấu thiếu trang chủ của chúng ta hả?!"

"Ta nói đấy, thì sao?" Bạch Ngọc Đường lộ vẻ không kiên nhẫn, thúc ngựa tiến lên, roi ngựa trong tay vút một tiếng, quật vào giữa không trung, các cành của một cây liễu cổ thụ đồng thời đứt gãy, roi là tả xuống như vừa bị những lưỡi dao sắc bén chém qua.

Năm tên đại hán liền hít một ngụm khí, nhìn nhìn mấy cành liễu nằm trên đất, không khỏi lau mồ hôi lạnh.

"Các vị anh hùng đến Thiên hạ đệ nhất trang để tham gia giám bảo đại hội?" Tên đầu lĩnh tiến lên từng bước hỏi, vẻ mặt so với lúc trước rõ ràng cung kính hơn nhiều.

"Đúng thế." Lư Phương ôm quyền trả lời.

Sắc mặt đại hán kia tối sầm lại: "Vậy mời chư vị quay về." Mọi người nghe vậy không khỏi sửng sốt.

"Vì sao chúng ta phải quay về, chúng ta đã phải đi liên tục mấy ngày liền, khó khăn lắm mới đến được đây!" Ngải Hồ tức điên người xông đến hét lên.

"Đúng vậy, thật quá đáng, ít nhất cũng phải mời một bữa cơm chứ!" Kim Kiên ngồi trên xe ngựa oán giận nói.

"Không dời gát chư vị anh hùng, giám bảo đại hội đã bị hủy bỏ." Đại hán kia tiếp tục nói.

"Hủy bỏ?" Hàn Chương thúc ngựa tiến lên, lên tiếng thăm dò: "Vì sao?"

"Bởi vì bảo vật kia bị Kỳ Lân Môn đoạt mất rồi!" Một tên khác đáp lại.

Sau một lát yên lặng, Hàn Chương là người đầu tiên bật cười: "Ha ha ha ha, không thể tin được, không thể tin được, tại nơi này lại có thể gặp được mấy tên lừa đảo giả thành người của Thiên hạ đệ nhất trang!" "Cái, cái gì?! Người nói ai là kẻ lừa đảo?!" Vài tên đại hán lập tức rống lên.

"Bùi lão trang chủ của Thiên hạ đệ nhất trang tính tình khiêm nhường, từ lâu đã thiết lập một nghiêm lệnh với người trong trang, nếu là người trong trang, chỉ được xưng nơi này là trang viên của Bùi gia trang, tuyệt đối không được xưng là Thiên hạ đệ nhất trang." Tương Bình phe phẩy cây

quạt, từ tốn nói: "Nếu Tưởng mỡ nhớ không nhầm thì các người mở miệng câu nào thì câu này đều là "Thiên hạ đệ nhất trang"..."

“Lại nói đến y phục của các người--" Bạch Ngọc Đường trưng ra bộ mặt khinh thường: "Tên Bùi Mộ Văn kia tuy rằng mắt đui nhưng cũng không đến mức để hộ viện của mình phải mặc mấy thứ đồ rẻ tiền, y phục của các người từ trên xuống dưới đều không rách thì nát, trông chỉ khá khẩm hơn mấy tên ăn xin một chút thôi, làm sao mà so sánh được?"

“Còn nữa, vị tiểu ca này, cách người cầm đao cũng không đúng, người thật ra là người luyện cử tiết liên (côn cử khúc)." Lu Phương bổ sung thêm một câu.

"Còn nữa còn nữa, các người không nhận ra chúng ta thì thôi, nhưng ngay cả Ngũ đệ cũng không nhận ra thì đúng là không còn gì để nói!" Mặt Hàn Chương tràn đầy ý cười: "Các người phải biết là, Ngũ đệ cùng thiếu trang chủ Bùi gia trang chính là thanh mai trúc mã lưỡng tiểu vô sai..." (Lưỡng tiểu vô sai - hai đứa nhỏ vô tư, hồn nhiên chơi với nhau. Ý là từ nhỏ 2 anh đã chơi với nhau thân thiết, không "e ngại" gì rồi :]]]]]]]]) "Nhị ca!" Thái dương Bạch Ngọc Đường nổi lên một đường gân xanh.

Hàn Chương cười đùa giang tay.

Đến lúc này, sắc mặt của năm tên đại hán đã gần thành màu xanh đậm.

"Nhờ giao tình lâu năm mà đám Ngũ gia đã sớm nhìn ra mấy người này là giả rồi, thế mà còn rầy rà cả buổi..." Bên này Kim Kiên còn nhỏ giọng lầm bầm, bên kia Từ Khánh đã vung song chùy vọt lên, mồm hét oang oang: "Hãy! Ăn một chùy của ta đi!"

“Đụng thú dữ rồi! Các anh em, cùng xông lên!" Một gã đột nhiên quát lớn.

"Cả năm cùng lên đi, Từ tam gia ta còn sợ các người sao?!" Khí thế Từ Khánh càng tăng cao, dũng mãnh ngang vạn quân. Ngay lúc Từ Khánh còn đang nói, năm tên đại hán kia đã lập tức chia nhau ra năm hướng mà chạy như điên, trong nháy mắt đã vọt đến đứng dưới năm cây đại thụ cách mọi người vài trượng, khua đao chặt mạnh xuống thân cây.

Mọi người lúc này mới kinh hãi nhận ra, ở góc tối phía trên mấy thân cây kia có buộc một vòng dây thừng, theo lưỡi đao chém xuống, dây thừng bị đứt, ngay sau đó liền nghe giữa không trung truyền ra tiếng sột soạt kèm với tiếng gió rít, một trận mũi tên vọt nhọn làm từ nhánh cây bay đến từ năm phía, vây đoàn người Nhan Tra Tán bên trong.

Mọi người lập tức biến sắc, chân di chuyển, thân ảnh giao nhau, lập tức đưa xe ngựa có Nhan Tra Tán và Kim Kiên vào khu vực chính giữa để bảo vệ. Hàn Chương, Từ Khánh thủ đông; Lư Phương thủ nam; Trương Bình, Ngải Hồ thủ bắc; Bạch Ngọc Đường thủ tây, còn Triển Chiêu với Vũ Mặc nhảy lên xe ngựa, một người cầm kiếm giơ lên trời, một người căng dây thép.

Trong nháy mắt, đao quang kiếm ảnh, chém tên đứt từng khúc, mảnh vỡ bay tứ tung, hoa cả mắt.

May mắn là đám tên bén nhọn đó tuy bay đến với tốc độ kinh người nhưng số lượng cũng không lớn lắm, lại thêm mọi người võ nghệ cao cường, công thủ kết hợp điêu luyện, mặc dù gặp tình huống nguy hiểm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tính mạng.

"Con bà nó, không thể tin được là trên địa phận của Thiên hạ đệ nhất trang còn có thể gặp phải cái hạng mai phục bại hoại này." Từ Khánh cầm cái chùy to đập vỡ một mũi tên.

"Chúng ta quả là đã khinh suất." Lư Phương thở dài.

"Ai to gan gây chuyện ở trên đất của võ lâm minh chủ vậy?" Kim Kiên trốn ở trong xe ngựa, thò đầu ra khỏi ô cửa hỏi.

"Chỉ sợ..." Triển Chiêu mới nói được nửa câu chợt nghe năm tên mai phục đứng ngoài lớn tiếng cười nhạo: "Ha ha ha ha, biết sự lợi hại của chúng ta chưa!"

"Thức thời thì mau xéo nhanh đi!"

"Kỳ Lân Môn thiên hạ vô địch!"

"Cái gì mà Thiên hạ đệ nhất trang chứ, trước mặt Kỳ Lân Môn chúng ta cũng chỉ là cái rắm!"

"Câm miệng!" Bạch Ngọc Đường giận tím mặt vung tay chém đứt một thụ tiễn (mũi tên làm từ thân, cành cây - như trên), thân ảnh màu trắng chợt xoay chuyển bay vút lên không, tay áo không tì vết nhanh như chớp vung lên, từ không trung xẹt qua một tia lửa chói mắt, lao ra từ khoảng trống trong màn mưa tên, kiếm quang rét lạnh, lao thẳng đến tên đại hán vừa to mồm sỉ nhục Thiên hạ đệ nhất trang.

Tất cả đều biết đại hán kia sắp tan mạng dưới đường kiếm Họa Ảnh, đột nhiên, một bóng người màu xanh lao ra, chỉ trong một hơi thở đã đến sát bên Bạch Ngọc Đường, vũ khí trong tay hắt lóe lên ánh kim, cổ của đại hán kia liền xuất hiện tia máu. Một lúc sau tên đó vẫn giữ cái bộ mặt trợn mắt há hốc mồm, chậm rãi ngã xuống đất, máu mới phun ra tung tóe, cái đầu lăn lông lốc trên đất.

Cùng lúc đó, lại có thêm bốn bóng người từ rừng cây đập lá lao ra, nhanh chóng đến trước bốn gã còn lại, giơ tay chém xuống, máu lại văng khắp nơi, bốn tên ngã xuống đất tất thảy.

Ngay lúc năm người này đánh chết kẻ địch thì màn thụ tiễn tập kích cũng dần được mọi người giải quyết xong.

Mọi người thở phào một tiếng, thu hồi binh khí, chuyển tầm mắt đến năm vị "thần binh trời giáng" vừa đến tương trợ. "Họ Bùi kia, người có ý gì?!" Bạch Ngọc Đường là người đầu tiên lên tiếng chất vấn, gầm lên với người vừa giúp mình chặt bỏ đầu địch thủ: "Dám cướp công của Ngũ gia?!"

“Bùi gia trang canh giữ không chu toàn, để cho người ngoài đột nhập vào, hại chư vị anh hùng chấn kinh, như vậy là cực kì bất kính, tất nhiên là Bùi Mộ Văn phải đến giải quyết hậu quả để bồi tội với các vị." Người kia xoay người ôm quyền, nhẹ nhàng cười đáp: "Huống chi là hấn chỉ là tên cận bã, sao có thể để Ngũ đệ phải bần tay?!"

“Người!" Bạch Ngọc Đường nhe nanh trừng mắt cả buổi nhưng vì đối phương nói chuyện nho nhã lễ độ lại cẩn thận nên nửa chữ cũng không bới móc được, cuối cùng chỉ có thể bực bội nói một câu: "Xem ra Bùi gia trang các người cũng chỉ có như vậy thôi!"

“Ngũ đệ dạy rất phải!" Người kia gật đầu.

Khóe miệng Bạch Ngọc Đường dường như hơi kéo nhẹ, rồi lại bắn ra một tia nhìn xem thường, nhún người phi thân quay về, đáp xuống lưng ngựa. Về mặt có chút bực bội, im lặng không lên tiếng.

"Ồ, vị cao nhân này là ai? Nói chuyện thật... Lễ độ!" Mắt nhỏ của Kim Kiền mở lớn, lấp lánh nhìn người vừa tới, thấp giọng lầm bầm.

Chắc chắn, chỉ hai câu nói đã có thể khiến con Chuột Bạch không biết hai chữ "buông tha" viết như thế nào phải câm nín, không bật lại nổi một câu, chắc hẳn người này có lai lịch không tầm thường! "Vị này chính là thiếu trang chủ của Thiên hạ đệ nhất trang -- Bùi Mộ Văn." Triển Chiêu đứng bên cạnh xe ngựa thấp giọng đáp.

Ôi chào?! Vị này chính là cái người có khoảng tám... À không, ít nhất là chín phần cùng với Chuột Bạch có cái gọi là scandal tình ái - thiếu trang chủ Bùi Mộ Văn của Thiên hạ đệ nhất trang ư?! Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên lập tức bật chức năng ra đa quét Bùi Mộ Văn từ trên xuống dưới.

Người này tuổi ngoài đôi mươi, dáng người cao lớn, một thân y phục xanh đen, không đeo bất kì phục sức nào, chân đi đôi giày đế mỏng, bên hông đeo một thanh đao lớn ánh tím, chuôi đao đến vỏ đao đều có hoa văn chạm trổ tinh xảo, lấp lánh ánh kim. Lại nhìn lên trông diện mạo, mặt trắng đẹp tựa ngọc, lông mày gọn gàng, tóc mai bay bay, đôi mắt hẹp dài, con ngươi trong trẻo, nghiêm túc, mang vẻ điềm tĩnh, ẩn chứa chính khí. Quả đúng là một hiệp khách trẻ tuổi tràn đầy chính khí. Chỉ là, ở trong mắt của vị giáo úy nọ, Bùi Mộ Văn lại có một bộ dạng khác: Chặc chặc, coi y phục kìa, thiết kế đơn giản mà thời thượng, dùng loại vải thượng thừa, chế tác tinh xảo, ít nhất phải từ một trăm hai trở lên; nhìn đôi giày xem, đường may tinh tế, chất liệu sang trọng, rõ ràng là hàng đặt làm số lượng có hạn, vô giá; lại còn thanh đao lớn kia nữa, khi nãy chém người ngọt như chém bùn, rất cứng, hơn nữa coi hoa văn chạm trổ trên chuôi và vỏ đao thì biết, nhất định là tuyệt đao thổi lông vào cũng đứt, bảo vật vô giá truyền đời.

Đúng vậy! Người này và Chuột Bạch giống nhau, đều là thỏi vàng biết đi. Kim Kiên kết luận.

Có lẽ là do ánh mắt của Kim Kiên quá mức sắc bén, nên Bùi Mộ Văn vừa làm lễ chào hỏi với tứ thủ Hãm Không đảo xong liền liếc mắt về phía Kim Kiên.

Kim Kiên cũng cực kì nhiệt tình vẫy vẫy tay.

Cục vàng họ Bùi, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu nha! Bùi Mộ Văn ngẩn người, chớp chớp mắt, nở nụ cười lễ phép đáp lại Kim Kiên, lại phân phó với bốn người cấp dưới vừa giết địch giúp mình: "Bùi Phong, Bùi Hỏa, Bùi Lâm, Bùi Sơn, dọn sạch chỗ này đi."

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Bốn vị lên tiếng trả lời đó chính là bốn người vừa rồi đã cùng nhau chém giết bốn gã đại hán "hàng nhái", cả bốn đều một thân áo màu xanh đen lông quạ, đeo đao thép năm thước, theo sau Bùi Mộ Văn, cung kính cúi đầu, không thấy rõ nét mặt. Nghe thấy mệnh lệnh của Bùi Mộ Văn thì đồng loạt ôm quyền đáp lại, sau đó, thân hình nhoáng lên lao vùn vụt đi, năm cái xác khi nãy còn nằm trên mặt đất cũng bốc hơi không dấu vết.

Quả nhiên là đến không thấy người đi không thấy vết, cao thủ khinh công tuyệt đỉnh.

Đợi công tác xử lý khắc phục hậu quả ổn thỏa, Bùi Mộ Văn lập tức đi đến phía trước xe ngựa, đầu tiên liếc mắt nhìn Kim Kiên về mặt hưng phấn, sau đó mới ôm quyền nói: "Bùi gia trang Bùi Mộ Văn xin được ra mắt khâm sai đại nhân."

“Nhan đại nhân, thiếu trang chủ của Bùi gia trang Bùi Mộ Văn đến chào." Kim Kiên lui người nhảy xuống xe, tiện tay vén màn xe lên, cao giọng báo lại với Nhan Tra Tán bên trong.

"Khụ." Nhan Tra Tán thò người bước ra, hướng Bùi Mộ Văn ôm quyền cười: "Nhan mỗ vốn đã nghe rằng Bùi thiếu trang chủ tuổi trẻ anh hùng, bây giờ được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền."

“Nhan đại nhân quá khen." Bùi Mộ Văn cúi đầu đáp lễ, dừng một chút, vẫn không nén nổi tò mò mà nhìn về phía Kim Kiên: "Vị tiểu huynh đệ này, không biết phải..."

“Người này là lục phẩm giáo úy Kim Kiên của Khai Phong phủ, là cấp dưới của Triển mỗ." Triển Chiêu rất tự nhiên tiến lên, thi lễ với Bùi Mộ Văn, ôn hòa nói: "Bùi huynh, đã lâu không gặp."

“Triển huynh." Lục chú ý của Bùi Mộ Văn lập tức bị dời đi thành công, nhìn chăm chăm Triển Chiêu một lát, vẻ mặt vui mừng nói: "Nhiều năm

không gặp, phong thái của Triển huynh càng hơn năm đó!”

“Bùi huynh quá khen, Triển mỗ...”

“Bùi mù loà, ngươi làm cái gì vậy!” Đột nhiên, một bóng trắng lao vút tới, kiên quyết chen vào giữa Bùi Mộ Văn với Triển Chiêu: "Họ Bùi kia, Xú Miêu với Tiểu Kim Tử là người của Ngũ gia ta, ngươi cách xa bọn họ ra một chút!" (Ry: Câu này hơi đỗi nghĩa chút, nguyên gốc là: Xú Miêu với Tiểu Kim Tử là người mà Ngũ gia ta phải bảo vệ. Nhưng mà để thế kia nghe kích thích hơn :]]]]]]) Một mảng tĩnh lặng bao trùm.

Tiếng gió xào xạc, lá liễu lay động, khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường với ngũ quan hoa mỹ tựa bút ngọc vẽ nên, đẹp như thơ như họa, biểu tình trên gương mặt tuấn tú đó lúc này lại có chút dữ tợn. Có hai lời để miêu tả: nghiêng răng nghiêng lợi, nhe răng nhếch miệng. Tóm lại là ánh mắt nhìn Bùi Mộ Văn giống như đang đề phòng giặc, cực kì hung dữ.

Bùi Mộ Văn híp mắt liếc Triển Chiêu, lông mày khẽ động, lại nhìn Bạch Ngọc Đường, ý cười lộ chút bất đắc dĩ: "Ngũ đệ, Bùi mỗ chỉ là đến chào hỏi...”

“Chào hỏi cũng không được!” Bạch Ngọc Đường cố chấp không chịu nói lí lẽ, đem tư tưởng ngang ngược quán triệt tới cùng, cứ như con cua (ngang như cua) to tướng chắn trước mặt Bùi Mộ Văn, một chút gió cũng không để lọt.

Tứ thử phản ứng lại đầu tiên, liếc nhìn nhau rồi đồng thời che miệng cười thâm.

Nhan Tra Tán, Ngải Hồ đều cảm thấy khó hiểu, Vũ Mặc vẫn không cảm xúc như mọi khi, đuôi mắt Triển Chiêu thì hơi co rút.

Kim Kiên hét nhìn cái này lại ngó cái kia, đột nhiên mắt lóe sáng, vỗ ót: Ôi này này, sao lại giống tình tiết mấy bộ phim truyện cầu huyết về tình tay

ba thế?! Lại còn...

Kim Kiên nhìn lướt qua đội hình trước mắt.

Hai anh soái cao to đẹp trai tranh nhau một cô bé lọ lem-- khụ, là theo đuổi Ngự Miêu...

Kim Kiên đột nhiên có một dự cảm: chuyến đi lần này đến Thiên hạ đệ nhất trang cũng không uổng công, chắc chắn sẽ sinh ra một đống chuyện kinh thiên động địa, hay mấy tình tiết cầu huyết máu cún cho mà xem! "Khụ, chuyện đó, Bùi thiếu trang chủ, năm người vừa rồi là thủ hạ của Kỳ Lân Môn?" Cuối cùng, vẫn là khâm sai Nhan đại nhân, không phụ sự mong đợi của mọi người, kiên trì đứng ra hòa giải.

Bùi Mộ Văn thở ra một hơi, ôm quyền nói với Nhan Tra Tán: "Không đối gạt Nhan đại nhân, năm người kia đúng là thủ hạ của Kỳ Lân Môn."

"Người của Kỳ Lân Môn lại dám kiêu ngạo như thế, còn cả gan giết người trên địa phận của Thiên hạ đệ nhất trang ư?!" Hàn Chương ngạc nhiên nói.

"Là do chúng ta đã xem nhẹ thực lực của Kỳ Lân Môn." Bùi Mộ Văn thở dài một tiếng.

"Như thế nghĩa là sao?" Tưởng Bình nghi hoặc.

Bùi Mộ Văn nhìn xung quanh một vòng, thần sắc nghiêm trọng nói: "Sau khi thông báo rộng rãi trên giang hồ về giám bảo đại hội không được mười ngày, Kỳ Lân Môn liền loan tin rằng Kỳ Lân Môn nhất định sẽ đoạt được bảo vật nên các môn phái khác hãy biết điều nhường bước!" "Nực cười, chúng định làm gì vậy?" Bạch Ngọc Đường cười lạnh một tiếng: "Dám truyền lệnh trên giang hồ sao?!" (hình như chỉ có mình chủ võ lâm được truyền lệnh thôi :v) "Bọn họ không chỉ dám nói, còn dám làm." Bùi Mộ Văn thở dài, trầm giọng nói: "Sau đó trong vòng một tháng, chỉ cần là

người từng cười nhạo Kỳ Lân Môn là môn phái nhỏ bé không biết tự lượng sức mình thì đều hoặc là chết không rõ nguyên nhân, hoặc là bị mất hết của cải, hoặc trúng kì độc, không thể tự bảo vệ mình. Kết quả là trong hơn một tháng qua, các môn phái nhỏ trên giang hồ đều bị tổn thất, người không chết thì cũng bị thương, ảnh hưởng lớn đến nguyên khí." (Ry: hình như là chính khí của chính phái hay gì gì đó ==) "Sao có thể như thế!" Hàn Chương kinh hãi: "Vì sao bọn ta lại không nghe chút tin tức gì?"

"Là bởi vì tất cả các tin tức này đều bị Bùi gia trang giấu đi." Bùi Mộ Văn cười khở.

"Vì sao?" Bạch Ngọc Đường chau mày, sau đó lập tức hiểu ra: "Là do người lo lắng sẽ càng khiến Kỳ Lân Môn thêm kiêu ngạo?" Bùi Mộ Văn mỉm cười: "Vẫn là Ngũ đệ hiểu ta!" Bạch Ngọc Đường trở mặt xem thường.

"Hành động này của Kỳ Lân Môn chính là giết gà dọa khỉ." Tương Bình phân tích: "Cái không hay ở đây là chúng ta không biết rõ thân phận những người trong Kỳ Lân Môn, chúng ở trong chỗ tối. Đây gọi là minh thương địch đóa, ám tiền nan phòng (giáo sáng dễ tránh, tên ngầm khó phòng = ngoài sáng thì dễ tránh, trong tối khó lường), lại thêm cách hành sự quỷ dị cho nên nhiều lần thành công. Trái lại Thiên hạ đệ nhất trang lại bị quản chế khắp nơi, vô cùng bất lợi." Tương Bình nhíu mày: "Nếu tin tức này mà lộ ra, chắc chắn thanh danh của Thiên hạ đệ nhất trang sẽ xuống dốc không phanh."

"Thiên hạ không phải bức tường không có khe hở (=giấy không gói được lửa), giấu diếm như vậy cũng đâu phải ý hay!" Ngải Hồ sững sờ nói.

"Bùi mỗ hiểu." Bùi Mộ Văn gật đầu, thần sắc kiên định nói: "Cho nên Bùi mỗ đã tung tin báo với các môn phái trên giang hồ rằng, Bùi gia trang sẽ đặc biệt tổ chức giám bảo đại hội cho Kỳ Lân Môn, đợi Kỳ Lân Môn đại giá." Nghe thế, mọi người đều sững sốt, sau đó lại chuyển thành vẻ mặt ngẫm nghĩ.

Tướng Bình hiểu ra đầu tiên, thở dài: "Bùi thiếu trang chủ đúng là rất có khí phách." Triển Chiêu lộ vẻ tán thưởng: "Bùi huynh quả là dụng tâm lương khổ*, Triển mỗ bội phục." (*dụng tâm lương khổ: có ý tốt nhưng không thể nói ra cho ai biết - theo ý hiểu của Ry thì là vậy :v) Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng: "Thật đúng là ăn no rồi việc, đi bặt tâm chuyện không đâu." Nhan Tra Tán suy tư một lát, không chắc chắn lắm nói: "Chẳng lẽ Bùi thiếu trang chủ vì muốn bảo vệ cho sức mạnh của giang hồ nên mới ra quyết định này?" Bùi Mộ Văn mỉm cười: "Bùi mỗ chỉ là sợ phiền toái thôi." Nghe thế, cho dù là người trì độn như Kim Kiền cũng hiểu được.

Động thái này của Bùi Mộ Văn rõ ràng là muốn nói cho Kỳ Lân Môn biết: Bảo vật này chỉ có Kỳ Lân Môn với Thiên hạ đệ nhất trang tranh đoạt với nhau, Kỳ Lân Môn người muốn chém muốn giết gì cứ nhằm vào Thiên hạ đệ nhất trang ta, đừng có gây khó dễ cho các môn phái khác nữa.

Hy sinh cái tôi đòi lấy hòa bình cho giang hồ, thật đúng là tình nghĩa giang hồ cao thượng và sâu đậm vô cùng! Chỉ có điều! Kế hoạch này nguyên bản là biến giám bảo đại hội thành một cái bẫy, dụ đám cao thủ của Kỳ Lân Môn xuất hiện rồi một lưới tóm gọn, thế mà bây giờ lại khua chiêng gõ trống cho cả thiên hạ này biết: này, giám bảo đại hội này chính là bố trí cho các người đó nha, không sợ chết thì cứ chạy nhanh đến đi nha.... Có thằng ngu mới đến! Trong nháy mắt Kim Kiền đã đem sự kính nể ban đầu đối với kế hoạch này chuyển thành khinh bỉ nhỏ nước bọt.

"Đợi đã, như thế chẳng phải đồng nghĩa với việc các môn phái khác cũng không được tham gia sao?" Ngải Hồ phục hồi tinh thần, kinh ngạc hô lên.

"Cái gì? Thế chúng ta đến đây để làm gì? Ngồi xem náo nhiệt?" Từ Khánh ngây người nói.

"Chỉ sợ náo nhiệt cũng không được nhìn." Hàn Chương thở dài: "Kỳ Lân Môn cũng không phải một đám người ngu ngốc, chắc chắn sẽ biết đây là bẫy, sao có thể tự nguyện chui đầu vào lưới được?" Cuối cùng cũng có anh hùng nhận ra, Hàn Nhị gia nói đúng lắm.

Kim Kiên gật đầu đồng tình.

"Thực ra Bùi mỡ cũng đã nghĩ rằng kế giám bảo đại hội này không được, để bắt được người của Kỳ Lân Môn sẽ cần đến kế sách khác." Trên mặt Bùi Mộ Văn dần hiện ra thần sắc cổ quái: "Nhưng thật kì lạ là, tin tức truyền đi chưa đến ba ngày, Kỳ Lân môn chủ đã đưa tới bài thiệp (=danh thiệp bây giờ, ý ở đây gần như là gửi thư hồi đáp :v), nói rằng ít ngày nữa sẽ dẫn các cao thủ của Kỳ Lân Môn đến tham gia giám bảo đại hội. Đến lúc đó thì Bùi gia trang và Kỳ Lân Môn, hai bên sẽ cùng cử cao thủ ra tham chiến trên võ đài, bên thắng sẽ giành được bảo vật." Nói đến đây, Bùi Mộ Văn không khỏi dừng lại một chút, nhíu mày nhìn mọi người một vòng, hạ giọng nói: "Kỳ Lân Môn còn cố ý đưa ra yêu cầu cần có người làm chứng, bên phía triều đình mời khâm sai Nhan đại nhân, bên giang hồ là đại trang chủ của Trân Tụ sơn trang Chân Trường Đình, mới có thể khiến mọi người trong thiên hạ tin phục." Lại một mảng tĩnh mịch, sắc mặt mọi người đều có chút khó coi.

Kim Kiên suy tư một chút, nhất thời cũng kinh hãi, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Này, yêu cầu của Kỳ Lân Môn chẳng phải giống hệt với cái bẫy mà Thiên hạ đệ nhất trang cùng các cao thủ bàn bạc với nhau đề ra sao! Này này này.... Chẳng lẽ là Kỳ Lân Môn đã sớm nhìn ra mục đích đằng sau giám bảo đại hội, hơn nữa, chẳng những không né tránh, còn biết rõ trên núi có hổ, biết cả đường hổ sẽ đi, như thế chẳng phải là...

"Kỳ Lân Môn đã sớm nhìn ra mưu đồ của chúng ta, hình như còn nắm rõ trong lòng bàn tay." Tưởng Bình trầm giọng nói ra một câu: "Hơn nữa còn tương kế tựu kế, đảo khách thành chủ!" Tổng kết của Tưởng tứ gia thật đúng trọng tâm...

Kim Kiên thâm than một tiếng.

"A? Vậy, vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Từ Khánh hét lên.

"Còn làm sao được nữa?" Bạch Ngọc Đường nhướn mày: "Hiện giờ Kỳ Lân Môn đã thuận nước đẩy thuyền, đưa chúng ta lên đầu sóng ngọn gió, nếu ta không đấu, chúng sẽ nói là Thiên hạ đệ nhất trang sợ Kỳ Lân Môn, về sau làm gì còn mặt mũi sống trên giang hồ nữa? Cho nên không thể không đấu!" Dừng một chút: "Nếu như thua..."

"Nếu như ta thua, đồng nghĩa với việc chính phái giang hồ thất bại hoàn toàn." Lu Phương lo lắng.

"Trận này chỉ được thắng, không thể bại!" Triển Chiêu mày kiếm nhíu chặt, bình tĩnh bổ sung.

Mọi người đều trầm trọng gật đầu.

Vẻ mặt Nhan Tra Tán ngưng trọng, ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: "Nếu hai bên đã giao ước về trận đấu, vậy đám mai phục vừa rồi là--"

"Đó cũng là việc Bùi mõ nghĩ mãi không ra." Bùi Mộ Văn nhíu mày nói: "Năm ngày trước, trong địa phận của trang viên đã âm thầm xuất hiện một đám lưu manh hạng ba, chúng bố trí bẫy rập khắp nơi, phá rối việc tuần tra, tuy rằng võ công không cao nhưng chúng hành động phân tán, không lường được, bẫy rập thiết kế lại tinh xảo vô cùng, đuổi giết bọn chúng thực sự rất nhọc nhằn, thật khiến người khác đau đầu không thôi."

"Chẳng lẽ là để suy yếu chiến lực bên ta?" Hàn Chương vuốt cằm phỏng đoán, nhưng lại lập tức phủ định suy luận của mình: "Không đúng, hộ viện trong Bùi gia trang thân thủ bất phạm, mà để được Bùi gia trang thu nhận cũng phải là cao thủ hàng đầu, tất nhiên sẽ không bị mấy thủ đoạn thấp kém như vậy gây thương tích."

"Vậy Kỳ Lân Môn rốt cuộc muốn làm gì đây?" Ngải Hồ hỏi.

Mọi người nhìn nhau, đều là vẻ mặt không hiểu.

Chậc! Kỳ Lân Môn này thật thú vị: một mặt thì hạ chiến thư thách thức rất vẻ vang, đắp nên cái hình tượng vĩ đại "ta không gì không biết, không chỗ nào sợ hãi" cực kì thần bí khó lường; mặt khác lại trở mặt cầm dao đâm lén sau lưng, mà kì quái nhất là, đâm cũng không nên thân, có cảm giác như làm cho có thôi, giống như là...

"Ta cố tình chọc tức để ngươi ghét ta" - một dạng đùa dai vớ vẩn...

Khụ khụ! Chắc Kỳ Lân Môn chủ không có cái sở thích biến thái là "Chọc tức ngươi cho vui, vờn ngươi thật nhiều để ta còn xem náo nhiệt" chứ... Kim Kiên vuốt cằm, trong đầu xuất hiện đủ loại suy nghĩ trên trời dưới biển.

"Kim giáo úy đã nghĩ ra mấu chốt rồi sao?" Tưởng Bình bất chợt nhìn Kim Kiên thì thấy vẻ mặt có chút hiểu ra của nàng, không khỏi mở miệng ra hỏi.

Ánh mắt mọi người bỗng chốc bắn về phía Kim Kiên.

Da mặt Kim Kiên co giật, cảm thấy áp lực tăng gấp đôi.

Này này, ta chỉ là phỏng đoán không căn cứ thôi, không cần phải để ai cũng biết vậy chứ.

"Giang hồ đều nói Kim giáo úy của Khai Phong phủ có khả năng xem bói tính thiên mệnh, chẳng lẽ đã tính ra cái gì rồi?" Vẻ mặt Bùi Mộ Văn chờ mong.

Một giọt mồ hôi lạnh theo trán Kim Kiên chảy xuống.

Kim Kiên nhìn một vòng, cuối cùng bắn ánh mắt cầu cứu về phía Triển Chiêu.

Tiểu Miêu đại nhân, suy đoán của thuộc hạ thật sự là nói nhảm thôi! Ai dè vẻ mặt Triển Chiêu lại vô cùng tín nhiệm nói: "Cứ nói đi đừng ngại."

"....." Kim Kiên thầm than một hơi, khoe miệng co rút, cố gắng tạo thành bộ dáng uyên thâm: "Nếu đúng như phỏng đoán của thuộc hạ thì đây là -- công tâm chi kế (kế đánh vào lòng người)!" Ta giỏi quá nha, bị ép thì tiềm lực cũng phải ra nha, xem lời tổng kết của ta đi, đầy tính triết lí, ý nghĩa sâu sa, thâm thúy như thế cơ mà! Lời vừa nói ra, mọi người đều sững sốt, sau đó, lại cùng hiện ra vẻ bưng bít.

"Thì ra là thế!" Trương Bình đập tay: "Kỳ Lân Môn định dùng kế này để nhiễu loạn tầm mắt bên ta, làm cho ta lo lắng, ngờ vực không căn cứ, hao tâm phế lực, lúc này lôi (lôi đài) chiến chưa bắt đầu thì ý chí chiến đấu cũng đã hạ xuống rồi, như thế đối với sĩ khí bên ta là cực kì bất lợi."

"Đúng là kế hiểm độc!" Hàn Chương giận dữ nói.

"May mà có Tiểu Kim Tử nhìn ra!" Mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường lấp lánh tia sáng, có chút đắc ý.

Triển Chiêu thì lại ý tứ sâu xa liếc nhìn cái người đang cố làm vẻ thông minh lanh lợi kia, buông mắt không nói.

"Như vậy thì ta không cần nghĩ nhiều, chỉ cần tập trung tinh lực, dồn toàn lực ứng chiến, tự nhiên sẽ phá được công tâm quỷ kế của chúng." Nhan Tra Tán bình tĩnh tổng kết.

Mọi người đều ôm quyền nói phải.

Sau một phen phân tích, mọi người đều nhận thấy trong lòng có vài phần lo lắng, Bùi Mộ Văn lại nhiệt tình tiếp đón, mời tất cả đi đến trang viện nghỉ ngơi, không khí liền thoải mái hơn không ít.

Vì thế đoàn người dưới sự dẫn dắt của Bùi Mộ Văn, không ngừng nói cười, xuất phát đến trang chủ Thiên hạ đệ nhất trang.

"Kim huynh, tại hạ sao cứ cảm thấy, bầy rập rùng cây gì đó, kì thật...." Ngải Hồ đi cuối cùng vò đầu suy nghĩ hồi lâu mới kính cẩn nói lại với Kim Kiền: "Tại hạ không phải nói Kim huynh không đúng, chỉ là tại hạ cảm thấy, mọi người suy nghĩ nhiều quá...." Vũ Mặc đang lái xe cùng với Triển Chiêu đi bảo vệ bên cạnh hơi liếc nhìn.

"Đại trí giả ngu* nha, Ngải huynh!" (*Nghĩa gốc là người thông minh giả ngu nhưng ý ở đây là bình thường trông đần mà cũng có lúc thông minh ra :v, giống với câu thông minh đột xuất ngu thường xuyên của mình đấy :))) "Gì?" Ngải Hồ không hiểu gì hết.

Vũ Mặc quay đầu, khóe miệng hơi co rút.

Triển Chiêu rũ mắt, trên môi thoáng ý cười.

Hồi 2: Cẩm thử bị trói đến thâm, yêu hồ lộ diện kinh tứ phương

Đoàn người Nhan Tra Tán theo Bùi Mộ Văn xuyên qua rừng tùng liễu xanh rờn, rồi lại đi thêm ước chừng nửa canh giờ, trước mắt liền xuất hiện một tòa trang viên cực lớn.

Xem trang viên kia, bắc dựa vào núi Phượng Tê, nam trông ra sông Thất Phong, núi đón thanh long (ý là thế núi tốt), ruộng tốt vạn mẫu, bạt ngàn rừng quả; thảo đường lầu các dựng lên liên tiếp, đình quán mái thấp dựa núi nhìn sông; trên Trung Thiện Đường, bốn mùa kỳ hoa đua sắc thắm, trước Lục Lâm Thính, tám hướng cảnh đẹp hút mắt người.

Trên cửa lớn treo bảng hiệu do Tiên tổ Cao Huyền ban cho, trên bảng khắc rõ năm chữ vàng: "Thiên hạ đệ nhất trang"; hai bên đặt hai con sư tử đá chẵn giữ, cùng với một hàng hộ vệ võ trang đầy đủ, sinh khí dồi dào, đội ngũ chỉnh tề, ngay ngắn nghiêm trang. Thật đúng là: ngoài cửa cung kính treo bảng vàng, trong nhà có đầy trung thần nghĩa sĩ. (nguyên văn: Đường huyền khâm đề kim biển, gia hữu trung nghĩa quyền quyền) Nhan Tra Tán đứng sững lại, giương mắt nhìn hồi lâu mới thốt lên lời khen: "Thiên hạ đệ nhất trang, quả nhiên danh bất hư truyền!" Triển Chiêu nhìn ngắm xung quanh, vẻ mặt tán thưởng.

Mắt nhỏ của Kim Kiên thì liên tục bắn ra lục quang, trong lòng tràn đầy những lời khen ngợi thống thiết: Nhìn quy mô kiến trúc này, xem thiết kế quy hoạch kia, rồi thì tiêu chuẩn trang hoàng, quả đúng là vô cùng giàu sang phú quý, vinh hoa vô hạn, eo quần bạc triệu (ý là giàu vô cùng), quý khí bức người nha! Mọi người đều gật đầu đồng tình, chỉ có mỗi Bạch Ngọc Đường, chẳng biết là nhớ tới cái gì, sắc mặt bỗng nhiên biến thành màu đen, khóe miệng mơ hồ run rẩy, có chút kì quái.

"Chư vị quá lời rồi, Bùi mỗ lại cảm thấy Bùi gia trang còn xa mới bằng Hãm Không đảo xinh đẹp, thế đất lại càng không bằng Hãm Không đảo là nơi địa linh nhân kiệt." Bùi mộ Văn khiêm tốn cười, liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái. Đáp lại Bùi Mộ Văn là một cái lườm khinh thường nóng như lửa.

Bùi Mộ Văn cười gượng một tiếng, lại chuyển qua nói với mọi người: "Gia phụ đã ở đại sảnh đợi từ lâu, chư vị -- mời." Mọi người gật đầu, từng người theo Bùi Mộ Văn đi vào.

Qua cửa chính, đập vào mắt chính là một khoảng sân rộng lớn, được lát gạch bằng phẳng, bốn phía đều có những loài kì hoa dị thảo, muôn màu muôn vẻ, hương thơm lan tỏa. Cuối sân là một thính đường (phòng lớn) mái cong, mái đỏ ngói xanh lấp lánh trong không gian, trước cửa treo biển hiệu "Trung Thiện Đường".

Lúc này, trước cửa đại sảnh là hai đội hộ vệ áo xanh đen, ở giữa có một người thân cao tám thước, lưng rộng vai thẳng, mặc cẩm bào hoa văn xanh đen, thắt lưng đeo đai lưng khảm ngọc, chân đi giày Phi Vân, tóc búi cao, tóc mai màu muối tiêu thả hai bên, râu dài ba tấc được cắt tỉa cẩn thận, trông rất uy nghi. Hàng lông mày thô tạo cảm giác ngông cuồng, phóng khoáng; đôi mắt hẹp dài giống Bùi Mộ Văn đến tám phần, con ngươi hàm chứa, huyết thái dương gồ cao, nhìn đã biết là người có nội công không tầm thường.

Nhìn thấy đám người Bùi Mộ Văn đi tới, đôi mắt sắc bén đảo qua mọi người rồi tập trung nhìn vào Nhan Tra Tán, mặt lộ vẻ vui mừng, bước nhanh tới, sáng khoái cười nói: "Bùi gia trang Bùi Thiên Lan xin được ra mắt Nhan đại nhân."

"Bùi lão trang chủ, Nhan mỗ xin có lễ." Nhan Tra Tán ôm quyền cười.

"Bùi lão trang chủ." Mọi người cũng ôm quyền thi lễ với Bùi Thiên Lan.

"Đều là bằng hữu cũ trên giang hồ, không cần khuôn phép như vậy!" Bùi Thiên Lan bật cười ha hả, dẫn Nhan Tra Tán tới đại sảnh: "Nào, mời vào bên trong ngồi, lão đây đã chuẩn bị trà ngon với điểm tâm rồi, vào nghỉ ngơi một chút, cùng uống trà." Mọi người cùng bước vào. Trong sảnh, Bùi lão trang chủ cùng Nhan Tra Tán ngồi đầu, Bùi Mộ Văn ngồi bên phải, bên trái là ngũ thủ Hãm Không đảo ngồi xuống theo thứ tự. Sau cùng là Triển Chiêu, Kim Kiên và Vũ Mặc lần lượt ngồi xuống.

Sau khi từng người an tọa ổn thỏa, Bùi Mộ Văn liền bắt đầu giới thiệu với Bùi Thiên Lan một hàng cấp dưới của khâm sai đại nhân.

Giới thiệu Triển Chiêu, vẻ mặt Bùi Thiên Lan tán thưởng, liên tục khen: "Tuần tú lịch sự, nhân trung long phượng." Nói đến Kim Kiên, Bùi Thiên Lan lộ vẻ kinh ngạc, sau đó bừng tỉnh, khen: "Thiên phú dị bẩm, tất thành đại khí (là nhân tài hiếm có)." Về Ngải Hồ thì Bùi Thiên Lan gật đầu khen ngợi liên tục: "Tuổi trẻ anh hùng, tiền đồ vô lượng." Cuối cùng giới thiệu

đến Vũ Mặc, Bùi Thiên Lan trừng mắt, sững sờ nhìn Vũ Mặc một lúc lâu mới làm được một câu tổng kết: "Thiên phú dị bẩm, quả là có duyên kì ngộ." Tóm lại, sau một vòng ân cần thăm hỏi từ trên xuống, Bùi lão trang chủ đã đem năng lực ngoại giao đạt được sau bao năm làm võ lâm minh chủ thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, đáp nặn thành công hình tượng võ lâm tiền bối vĩ đại, đức cao vọng trọng mà bình dị gần gũi, hết mực trân trọng bậc tiểu bối.

Sau đó, Bùi lão trang chủ bắt đầu ân cần thăm hỏi tới ngũ thủ Hãm Không đảo đã có quen biết từ lâu: "Danh tiếng của ngũ thủ Hãm Không đảo đã truyền khắp thiên hạ, các con cũng coi như đã xưng bá một cõi, lão già này cảm thấy thật vui mừng." Tứ thủ đều tỏ vẻ khiêm tốn.

"Nhất là Tiểu Ngũ." Bùi Thiên Lan dời ánh mắt về phía cái người sắc mặt từ đầu đến cuối vẫn không tốt lên được - Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt tràn đầy yêu thương: "Giang hồ hễ nhắc đến danh hiệu Cẩm mao thủ thì ai nấy đều khen ngợi, nói rằng Tiểu Ngũ tuổi trẻ tài cao, hết sức anh tuấn uy vũ!"

"Bùi lão trang chủ quá khen." Bạch Ngọc Đường đứng dậy, ôm quyền với Bùi Thiên Lan.

"Ai nha, đứa nhỏ này, sao con vẫn khách khí như vậy." Bùi Thiên Lan lắc đầu nói: "Lão già này cùng với mẹ nuôi con là chỗ quen biết lâu năm, hơn nữa con với Bùi Mộ Văn cũng chơi với nhau từ khi tóc còn để chỏm, về tình về lí con đều nên gọi ta một câu Bùi bá bá!" Khóe mắt Bạch Ngọc Đường co giật, lườm Bùi Mộ Văn một cái.

Da mặt Bùi Mộ Văn căng ra.

Bạch Ngọc Đường trầm than một tiếng, gọi: "Bùi bá bá."

"Ngoan, ngoan lắm!" Bùi Thiên Lan mãn nguyện, vui vẻ nói.

Hàn huyên xong, mọi người lại chuyển về bàn luận chính sự.

"Bùi lão trang chủ, vừa rồi Bùi thiếu trang chủ cũng đã nói sơ lược về chân tướng của giám bảo đại hội, không biết ngoài chúng tôi ra đã có những cao thủ nào đến rồi?" Nhan Tra Tán mở lời hỏi.

"Trang chủ Trần Tự sơn trang Trần Trường Đình đã gửi thư báo sáng mai sẽ đến, Đình thị song hiệp cùng với Giang Ninh bà bà đi cùng nhau sẽ đến trong hôm nay." Bùi Mộ Văn trả lời.

"Chỉ có mấy người này thôi sao?" Nhan Tra Tán lộ vẻ lo lắng: "VẬY còn bên phía Kỳ Lân Môn..." Bùi Thiên Lan phóng khoáng vung tay: "Quản chúng làm gì, tới một chém một, tới hai chém hai!" Chúng hào kiệt trong sảnh lập tức đứng lên hét to: "Bùi lão gia quả nhiên vẫn oai hùng như xưa!"

"Đúng vậy! Chẳng lẽ giang hồ chính đạo chúng ta còn phải sợ cái gánh hát rong nửa mùa đấy sao?!" Thái dương Nhan Tra Tán không khỏi có chút giật giật.

Này này, đám người này sao nói chuyện không có căn cứ gì hết vậy?! Kim Kiên âm thầm lau mồ hôi.

"Nhan đại nhân không cần lo lắng." Bùi Mộ Văn khẽ cười, lên tiếng giải thích: "Người mà Bùi gia trang mời đến đều là những cao thủ hàng đầu giang hồ, mặc dù không thể lấy một địch trăm nhưng lấy một đấu mười thì không thành vấn đề."

"Huống chi cuộc đấu này còn liên quan đến án mưu phản của Tương Dương vương, không thể để lan truyền khắp bốn phương được. Nếu tin tức này lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ khiến dân chúng sợ hãi. Như vậy không ổn." Tương Bình bổ sung: "Cho nên trận chiến lần này chỉ có thể chọn một vài người nhưng đều là những người giỏi nhất." Sắc mặt Nhan Tra Tán an tâm hơn một chút, gật đầu nói: "Nhiệm vụ nói rất đúng."

“Thế còn...” Ngải Hồ giơ tay: "Ngộ nhỡ Kỳ Lâm Môn phái đại đội nhân mã đến vây đánh..."

“Ha ha, nếu thế thì càng đơn giản hơn.” Hàn Chương cười ha hả: "Thiên hạ đệ nhất trang có đến ba nghìn tá điền, người nào người nấy võ nghệ đều không tầm thường, dũng mãnh thiện chiến, đến lúc đó cứ thế mà đập cho chúng tan xác thôi!" Quả nhiên là giàu nứt đổ đổ vách, khụ, là... Tài cao gan lớn, thật đúng là quá kiêu ngạo! Kim Kiên tiếp tục âm thầm lau mồ hôi.

"Cho dù có chuyện gì đi nữa, không phải vẫn còn lão già xương xẩu này sao?!" Bùi Thiên Lan vỗ bàn, đột nhiên đứng dậy, hàng mày thô dựng thẳng, chòm râu rung rung loạn xạ: "Muốn lật đổ chính phái, thay đổi càn khôn, cũng phải xem cây kim đao trong tay ta có đồng ý hay không đã!" Lời nói vừa dứt, khuôn mặt mọi người đều ánh lên vẻ kiên định.

"Hay lắm!"

“Chúng ta nghe theo Bùi lão gia, ngài chỉ đâu bọn ta đánh đó!”

“Bùi lão trang chủ nói gì chúng tôi đều nghe theo!” Mọi người đều đứng dậy hô hào quyết tâm.

"Hay lắm, Bùi Thiên Lan, không hổ là bằng hữu mười năm của lão bà này! Lời này nói rất hay, thuyết phục lòng người, rất uy vũ!" Đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến một giọng nữ vang dội, tiếng nói lộ vẻ già nua nhưng lại ẩn chứa sự oai hùng, tác phong hiên ngang. Người còn ở xa ngoài trang viện, vậy mà lời nói vọng vào rõ ràng từng chữ, hiển nhiên là người nói có nội lực cao thâm.

Vẻ mặt mọi người trong phòng đều chấn động.

Lại nhìn Bùi Thiên Lan một giây trước còn khí phách ngút trời, đột nhiên vẻ mặt biến đổi, vội vàng lôi lôi kéo kéo vạt áo, chỉnh lại đai lưng, hai mắt

lấp lánh nhìn Bùi Mộ Văn hỏi: "Mộ Văn, con xem hôm nay trang phục của vi phụ có được không?" Bùi Mộ Văn cười nhẹ: "Rất đẹp."

“Ha ha, vậy là được rồi, vậy là được rồi!” Bùi Thiên Lan ngoác miệng cười, trên khuôn mặt già nua đức cao vọng trọng đột nhiên xuất hiện hai vệt đỏ ửng, nhìn qua thì đúng là... Giống như đang ngượng ngùng....

Này này, sao tự dung tác phong thay đổi vậy?! Kim Kiên nhìn chăm chú đến mức suýt lòi cả mắt. Ngược lại, những người khác đều mang vẻ mặt hiểu rõ.

Tướng Bình: "Nghĩa mẫu đến rồi." Lư Phương: "Nghe giọng nói thì nghĩa mẫu có vẻ vẫn còn rất khỏe." Hàn Chương: "Ôi chà, hơn mười năm rồi đấy, Bùi lão trang chủ quả là người chung tình." Từ Khánh: "Ngũ đệ, đệ không sao chứ?" Từ Khánh hơi lớn giọng một chút, lập tức khiến ánh mắt của mọi người tập trung hết về Bạch Ngọc Đường.

Chỉ thấy mắt hoa đào trợn trừng, trên cái trán hồng hào bóng mượt như ngọc xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, Bạch Ngọc Đường chậm rãi đứng dậy, tiếng nói mơ hồ: "Xin thứ lỗi cho Bạch mỗ lui trước một bước..." Lời còn chưa nói hết, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng thét dài: "Thằng nhỏ tâm can của ta, ngươi định đi đâu háaaaa?!"

“Ôi!” Sắc mặt Bạch Ngọc Đường đại biến, cứ như bị đốt đuôi, thân hình bật lên, hoảng hốt, lúng túng định phi lên xà nhà trốn.

"Vút!" Một tia vàng kim lấp lánh trông như một con rắn màu vàng bay vọt vào phòng, phi thẳng đến căn mắt cá chân Bạch Ngọc Đường -- Đó là một sợi dây thừng ánh kim chói lọi.

Trong nháy mắt, cao thủ khinh công tuyệt đỉnh Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường lừng lẫy trên giang hồ giờ tình trạng giống như trâu đất xuống biển (=1 đi không trở lại), bịch một tiếng bị lôi xuống đất. Chưa hết, giống như

một vật sống tự ý thức được, sợi kim tác (dây thừng vàng) kia nhanh chóng quấn lấy toàn thân Bạch Ngọc Đường, gói hẩn thành một cái bánh chung.

"Chạy?! Trước mặt Khôn Long Tác (dây trói rồng) của lão bà này thì người chạy được sao?" Một người phụ nữ nắm đầu kia của kim tác, khoan thai bước vào đại sảnh.

Người này trông đã quá năm mươi, tinh thần sáng láng, dáng đi nhanh nhẹn. Bà mặc chiếc áo có hoa văn vân điệp (hình mây), phía dưới là chiếc váy màu tím may từ vải bố, đầu cài một chiếc trâm ngọc, thanh châm có mấu như nhánh trúc, hoa châm hình cỏ linh chi. Nhìn gương mặt, bà có làn da trắng nõn, mặt tròn mày liễu, mắt hạnh trong sáng, gương mặt ẩn chứa ý cười. Khóe mắt và trán đều ẩn hiện những nếp nhăn nhưng không khó nhìn ra khi còn trẻ bà là một đại mỹ nhân.

"Giang Ninh Triệu thị (họ Triệu) xin được ra mắt Nhan đại nhân." Bà đến trước mặt Nhan Tra Tán phúc thân thi lễ (cúi đầu vái chào - cách chào của phụ nữ thời xưa).

"Triệu phu nhân không cần đa lễ." Nhan Tra Tán vẫn nhìn chằm chằm vào cái bánh chung Bạch Ngọc Đường đang giãy đành đạch trên đất với vẻ mặt thán phục, vội nuốt nước miếng, ôm quyền trả lời.

Giang Ninh bà bà lại nhìn Bùi Thiên Lan: "Xin chào Bùi lão trang chủ."

"Ha ha, Triệu phu nhân tới rồi." Mặt mày Bùi Thiên Lan hớn hở, vẻ mặt ngậy ngốc, hình mẫu cao nhân đức cao vọng trọng vừa rồi đã sớm đi về miền xa xăm.

"Nghĩa mẫu." Tứ tử Hãm Không đảo đứng dậy, đồng loạt hành lễ.

"Kính chào Giang Ninh bà bà." Bùi Mộ Văn cúi đầu ôm quyền.

"Ngoan, ngoan lắm!" Mặt Giang Ninh bà bà mang ý cười, vuốt vuốt cằm.

"Đình gia trang Đình Triệu Huệ/Đình Triệu Lan xin kính chào khâm sai Nhan đại nhân, Bùi lão trang chủ." Theo phía sau Giang Ninh bà bà lại có thêm hai người khác bước vào đại sảnh, khuôn mặt giống nhau như đúc chỉ khác màu da một trắng một đen, người trầm ổn người phóng khoáng, đều là người quen cũ - hai huynh đệ Đình Triệu Lan và Đình Triệu Huệ, Đình thị song hiệp của Đình gia trang.

Đình Triệu Huệ rảo bước tiến lên, đầu tiên chăm chú ngắm nhìn Bạch Ngọc Đường rồi cười to: "Ha ha ha, Ngũ đệ vừa luyện được thần công gì vậy? Có phải là -- bánh chưng thần công không?"

"Đình nhị, ngươi câm miệng cho Ngũ gia!" Bạch Ngọc Đường mặt đỏ tai hồng, muốn xoay người nhảy lên như điều hâu vồ mồi, tiếc rằng toàn thân bị Khôn Long Tác quán chặt, một bật này giống như một khúc thịt bật dậy từ mặt đất, trông buồn cười không tả được.

Trong phòng đã có người nhin không được cười ra tiếng.

Nếu là bình thường, với tính tình nóng nảy của con chuột trắng nhỏ thì chắc chắn kẻ vừa cười ra tiếng sẽ bị tóm lại trừng trị một phen. Nhưng lúc này, con chuột đó lại như cái lò xo bật tung tung tới bên cạnh Giang Ninh bà bà, nghiêng đầu, cất giọng nũng nịu xin tha: "Nương~~~~" Một tiếng gọi nương này.... Âm điệu uyển chuyển du dương, từng chữ nắn ná đến ba ngày khiến mọi anh hùng hào kiệt trong phòng tận mắt chứng kiến không khỏi đồng loạt nổi da gà.

"Ồi chà, lúc này mới biết gọi nương?" Giang Ninh bà bà liếc nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, nhướn đôi mày liễu: "Không biết là ai vừa rồi nghe giọng của lão bà này đã chạy trời chết nhỉ?"

“Đó là vì con nhìn thấy nương đến đây, trong lòng cao hứng -- hì hì, có câu vui quá không chịu được phải nhảy cẫng lên mà nương!” Bạch Ngọc Đường bắt ngờ đổi giọng, tiếng nói có ba phần vô hại, bảy phần làm nũng.

"Tên tiểu tử này miệng thật ngọt!" Giang Ninh bà bà dùng hai ngón tay véo mạnh khuôn mặt tuần tú của Bạch Ngọc Đường: "Tiếc là hôm nay miệng người dù có bôi mật cũng vô dụng, ai bảo tiểu tử nhà người ba năm cũng không chịu về phùng rượu Giang Ninh nhìn ta một cái. Hôm nay lão bà này nhất định phải đem người treo lên phơi xác hai ba tháng mới được, để người nhớ rõ xem sữa nuôi người là của ai." Nói đến đây, đột nhiên mày liễu dựng thẳng, ánh nhìn sắc bén đảo qua tứ thủ Hãm Không đảo đang kích động muốn tiến lên hỗ trợ: "Bốn người các người không ai được đến xin tha cho nó, nếu không lão bà này cũng sẽ trói các người lại treo lên xà nhà cho đủ năm bó thịt chuột luôn!" Trong nháy mắt Lu Phương lại quay về chỗ ngồi, Từ Khánh gượng cười vò đầu, Tưởng Bình thản nhiên phe phẩy quạt, Hàn Chương vừa đứng dậy lập tức vặn vẹo eo, xoay mình hết bên này đến bên kia, cười ha hả nói: "Nghĩa mẫu, chúng con chỉ định đứng lên đi bộ một chút, hoạt động giãn gân giãn cốt."

“Thế mới ngoan!” Giang Ninh bà bà phúc hậu gật đầu.

"Đình lão đại, Đình lão nhị, mời ngồi." Bùi Thiên Lan thuận miệng nói, sau đó quay lại tiếp đón Giang Ninh bà bà với vẻ mặt tươi cười: "Triệu phu nhân, đến đây đến đây, mau đến đây ngồi." Nói xong, dịch mông đẩy Bùi Mộ Văn sang một bên.

Vẻ mặt Bùi Mộ Văn vẫn rất tự nhiên, đứng dậy hướng Giang Ninh bà bà ôm quyền: "Giang Ninh bà bà, xin mời ngồi."

“Vẫn là Bùi tiểu tử hiểu chuyện." Giang Ninh bà bà gật đầu, tay kéo Khôn Long Tác, lôi Bạch Ngọc Đường đang trong tình trạng hành động bất tiện cùng đi tới, sóng yên biển lặng mà ngồi xuống.

"Triệu phu nhân đi đường có mệt hay không? Lão già này đã chuẩn bị sẵn sụng phòng tốt nhất cho bà rồi, bài trí trong phòng đúng như bà thích. Lần này bà nhất định phải ở thêm mấy ngày...." Giang Ninh bà bà vừa ngồi xuống, Bùi Thiên Lan lập tức tiến lên bắt đầu lôi kéo chuyện trò, độ nhiệt tình cao tới mức có thể mang khoai đến nướng.

Vì thế, khung cảnh trong phòng liền biến thành: hai vị lão tiên bối không coi ai ra gì thản nhiên nói chuyện phiếm trao đổi tình cảm, bánh chưng Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường đứng một bên mặt đỏ bừng đỏ mồ hôi lo lắng, còn có một đám người mắt to mắt nhỏ vây xem xung quanh. Tình cảnh quả thực vô cùng quý dị.

Kim Kiên âm thầm chép miệng, quay đầu nhìn xung quanh, Nhan Tra Tán đang cúi đầu dùng trà, Triển Chiêu cũng "ăn theo" ngồi thưởng trà, Vũ Mặc vẫn là bộ mặt đá tảng, còn Ngải Hồ-- một đôi mắt to đảo liên hồi, cuối cùng chăm chú nhìn nàng, nghĩ nghĩ một chút mới hạ giọng hỏi: "Kim huynh, ngươi không cảm thấy rằng Bùi lão trang chủ có chút kì lạ sao?" Hồ? Ngải Hồ ngươi quá phúc hậu (ý là trong sáng hay sao ý ==) rồi, cái này rõ ràng là....

"Ông ta có chút không đúng đấy!" Ngải Hồ đột nhiên nhỏ giọng thốt ra một câu.

"Phụt!" Vị hộ vệ ngồi cạnh Kim Kiên không cẩn thận phun một miệng trà.

Kim Kiên nhìn chăm chăm vào Ngải Hồ, mắt nhỏ tròn tròn.

Này này, bạn học Ngải Hồ, lời này của bạn -- thật đúng là không để chút thể diện nào cho võ lâm minh chủ sao?! Ngải Hồ thấy vẻ mặt của Kim Kiên thì vội xua tay nói nhỏ: "Không phải tại hạ nói, là sư phụ tại hạ nói."

"Sư phụ của huynh?" Kim Kiên hít vào một hơi: "Xin hỏi Ngải huynh danh tính của sư phụ huynh..."

“Su phụ không cho tại hạ nói!” Ngải Hồ nói với vẻ mặt thần bí: "Su phụ nói bởi vì thái độ của hã quá trung thực, nói chuyện quá mức thật thà, cho nên đắc tội với rất nhiều tiểu nhân thích ra vẻ đạo mạo trên giang hồ, sợ tại hạ nói ra danh tính của sư môn sẽ rước họa vào thân!" Kim Kiên âm thầm lau mồ hôi: Đồng chí Tiểu Hồ, chỉ bằng hai câu nói này đã đủ chứng minh su phụ của ngươi là cái loại cao thủ độc môn chuyên đi gieo mầm thống hận trên diện rộng rồi! "Có lẽ su phụ của Ngải Hồ là một vị cao nhân." Triển Chiêu đặt chén trà xuống, chậm rãi nói.

"Ha ha..." Ngải Hồ ngoác miệng cười, nói với vẻ mặt thật thà: "Su phụ cũng nói hã là cao nhân, nói mình là cái gì mà... À ờm.... " Võ ốt: "Đúng rồi, hã nói mình giống như đóa hoa mọc trên đỉnh núi cao, thanh khiết mà nhìn xuống nhân gian, thế nhưng vì con mắt kém cỏi của người đời mà hại hã khó tìm được tri kỉ, trong lòng đau xót vô hạn.... Ai, rồi còn mấy câu nữa cơ, nhưng tại hạ chỉ nhớ được đến đó thôi." Ôi thần linh ơi, tại sao một kẻ tự ki ám thị, suốt ngày tự xưng làm bộ làm tịch như tên đó mà lại dạy dỗ được một đồ đệ thật thà chân chất, "hàng hiếm" có tên trong sách đỏ như Ngải Hồ được chứ? Thật là không khoa học tí nào!! Kim Kiên âm thầm khinh bỉ nhỏ nước bọt.

"Này, Kim giáo úy." Một tiếng gọi bất chợt vang lên.

Kim Kiên ngẩng đầu thì thấy là Đinh Triệu Huệ ngồi cạnh Ngải Hồ đang ra sức vẫy tay với nàng.

"Đinh nhị ca?" Đinh Triệu Huệ chỉ chỉ phía đối diện.

Kim Kiên giương mắt qua lại thấy người ngồi trực diện với nàng ở phía bên kia, đôi mắt đậ không ngừng đảo từ trên xuống, rõ ràng là đang thi triển động tác "liếc mắt đưa tình" có hàm lượng kỹ thuật rất cao.

Kim Kiên bày ra vẻ mặt không hiểu.

Tướng Bình cầm quạt lông chim chỉ chỉ vào Kim Kiên, sau đó lại chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường.

Kim Kiên nhìn theo hướng chỉ của Tướng Bình thì thấy Bùi Mộ Văn mấy lần muốn mở miệng xin tha cho Bạch Ngọc Đường nhưng đều bị ánh mắt rét lạnh của Giang Ninh bà bà đánh tan ý định, lại càng không may nữa là hành động đó càng khiến Bạch Ngọc Đường nhìn với ánh mắt khinh thường hơn.

Kim Kiên giật mình, chỉ vào mũi mình: Chuột nước, ý ngươi là muốn ta đi cầu xin cho hấn?! Tướng Bình gật đầu.

Này...

Kim Kiên không khỏi dời ánh mắt nhìn về con mèo nọ. Người yêu chính quy của con Chuột Bạch đó là Tiểu Miêu đại nhân còn đang yên bình ngồi đây uống trà, ta chỉ là một tên đầu nha (ý là cấp dưới nhỏ) tự nhiên lại vượt quá chức phận làm thay hấn thì có vẻ không đúng lắm?! "Đây là chuyện nhà của Bạch huynh, người ngoài không nên nhúng tay vào." Triển Chiêu rũ mắt thương trà đáp.

"Triển đại ca nói rất đúng." Ngải Hồ ở bên cạnh nhỏ giọng nói thêm: "Nghe nói Giang Ninh bà bà này tính cách rất cay nghiệt, nếu đắc tội bà ta thì chắc chắn là sẽ bị bà ta làm cho sống không bằng chết, là nữ vương hồ cái nổi tiếng ngang ngược trên giang hồ đó. Kim huynh, chúng ta vẫn nên tránh đắc tội với bà ta thì hơn!"

"Khụ." Bên kia Triển Chiêu ho nhẹ.

Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến: "Ngải huynh, mấy lời này lại là do sư phụ huynh nói đúng không?" Ngải Hồ ra sức gật đầu: "Là sư phụ ta nói, đảm bảo không sai một chữ." Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến, gương mặt nhìn Tướng Bình, đầu lắc như trống bỏi (trống lắc - một loại đồ chơi của trẻ em đó).

Tướng tứ gia, không phải ta không muốn giúp, nhưng mà cái vị thần thánh kia là người ngay cả Chuột Bạch, võ lâm minh chủ, cả tứ thủ Hãm Không đảo các người cũng không dám đắc tội đó nha, ta thực sự hữu tâm vô lực! Bên kia Tướng Bình nhú mày, dựng thẳng cây quạt lên nhằm che ánh mắt của người khác, tay kia thì hướng Kim Kiên giơ lên một ngón.

Hả? Có ý gì? Kim Kiên khó hiểu.

Bên kia Tướng Bình lại giơ thêm ngón nữa.

Đầu óc Kim Kiên lập tức được khai sáng, bừng tỉnh hiểu rõ: Đây là báo giá! Nghĩa là chỉ cần giải cứu được Chuột Bạch, ta sẽ có hai lượng... Không không, Chuột Bạch sao có thể rẻ mạt như thế được, ít nhất phí giải cứu cũng phải hai mươi lượng bạc.

Nghĩ thông suốt, tinh thần Kim Kiên liền tỉnh táo hẳn lên, lập tức dựng năm ngón tay.

Năm mươi lượng, nếu không thì miễn.

Tướng Bình ngẩn người, lắc đầu, dựng thẳng bốn ngón tay.

Kim Kiên không chút nhượng bộ, kiên quyết giữ năm ngón.

Cuối cùng Tướng Bình phải chấp nhận, vẻ mặt nặng nề gật đầu.

Mắt nhỏ lập tức tỏa sáng, vuốt lại tay áo, nắm chặt đai lưng, hít sâu một hơi, níu lấy góc áo của Triển Chiêu, thì thầm: "Triển đại nhân!" Triển Chiêu nhìn Kim Kiên, mày kiếm hơi nhú.

"Suốt cả chặng đường, Bạch Ngũ gia cũng tốn không ít sức lực để phá án bắt phạm nhân, rồi còn hộ tống khâm sai, công lao không thể không nói tới, về tình về lý chúng ta cũng không nên khoanh tay đứng nhìn..." Sắc mặt

Triển Chiêu chưa đổi nhưng nhiệt độ xung quanh đã có xu hướng giảm xuống.

Kim Kiên rụt cổ: "Thực ra vừa rồi Tướng Tứ gia đã ra giá năm mươi lượng để chúng ta giúp Ngũ gia, thuộc hạ cho rằng nước phù sa không nên chảy ruộng người, tình hình kinh tế của Khai Phong phủ chúng ta cũng gần như phải giật gấu vá vai rồi, có cơ hội tăng thu giảm chi thì không nên bỏ qua..." Lời Kim Kiên càng về sau càng nhỏ, đầu cúi càng ngày càng thấp.

Ày, cái lí do này đến ta nghe còn không lọt, nhất định Tiểu Miêu sẽ không quan tâm đâu.

Đáng tiếc cái con người đang có xu hướng cắm đầu xuống đất kia lại bỏ lỡ mất ý cười ôn nhuận vừa lóe lên trong đôi mắt của Triển đại nhân.

"Triển Chiêu xin được ra mắt Giang Ninh bà bà." Người bên cạnh cất lên tiếng nói lạnh lạnh khiến Kim Kiên giật mình ngẩng đầu.

Không ngờ Triển Chiêu lại đứng dậy, dáng người cao ngất thẳng như tùng, hai tay ôm quyền thi lễ với Giang Ninh bà bà.

Xôn xao trong phòng đột nhiên lắng xuống.

Tất cả đều bắn ánh mắt về bóng dáng màu lam thẳng tắp.

"Rất đàn ông!" Đinh Triệu Huệ bật ngón cái.

Sắc mặt tứ thử Hãm Không đảo yên tâm hơn một chút.

"Người chính là Nam hiệp Triển Chiêu?" Giang Ninh bà bà nhìn Triển Chiêu từ đầu đến chân, tỉ mỉ đánh giá, híp đôi mắt gật gật đầu: "Quả nhiên như lời giang hồ nói, con người trong sáng đầy thần khí, ôn văn nho nhã."

"Giang Ninh bà bà quá khen." Triển Chiêu ôm quyền.

"Sao..." Giang Ninh bà bà liếc qua Bạch Ngọc Đường đứng bên cạnh: "Nam hiệp cũng muốn xin xỏ cho tiểu tử hư đốn này sao?" Triền Chiêu cúi đầu, cung kính nói: "Triền Chiêu vốn không nên nhúng tay vào chuyện nhà của Bạch huynh, chỉ là..." Dừng một chút, Triền Chiêu giương mắt, đôi mắt lấp lánh như ánh sao: "Dọc đường đến đây, Bạch huynh đã tốn không ít sức lực để phá án bắt phạm nhân, rồi còn hộ tống khâm sai, công lao không thể không nhắc đến. Về tình về lý, Triền Chiêu không thể khoanh tay đứng nhìn."

"Tiểu Miêu..." Chuột Bạch cảm động.

Này này, Tiểu Miêu, sao ngươi dám ăn cắp bản quyền lời của ta hả? Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến.

Giang Ninh bà bà gật đầu, vẻ mặt có chút đăm chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi lại nhìn phía Triền Chiêu, nương đôi mày liễu hỏi: "Triền Chiêu, lão bà này tuy lâu nay chỉ ở trong Giang Ninh, nhưng cũng nghe được là tiểu tử hư đốn này từng vì cái danh hiệu Ngự Miêu của ngươi mà mò tới đại náo Biện Kinh, gây cho ngươi không ít phiền toái. Bây giờ ta đang dạy bảo hần, ngươi lại còn vì hần mà đến cầu xin--" Nói đến đây, đôi mày liễu dựng đứng, khí thế đột nhiên tăng ngàn ngạt: "Nói thật, lão bà này hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp "người tốt" đến mức như Nam hiệp Triền Chiêu lòng dạ rộng lượng khoan dung, không để bụng chuyện cũ." Lời vừa nói ra, đừng nói Triền Chiêu hay mọi người, ngay cả người trì độn như Kim Kiên cũng cảm thấy có chút không hợp lý.

Lí do thoái thác vừa rồi của Giang Ninh bà bà nghe qua cứ tưởng là khích lệ Tiểu Miêu, phê bình Chuột Bạch nhỏ, nhưng ngữ điệu trong giọng nói với mùi vị... nghe cứ kì quặc là sao? Đợi đã, sao ta cứ có cảm giác tình cảnh này trông quen quen vậy?! Mắt nhỏ đảo một hồi, lập tức sáng rực: Ôi mẹ ơi, cái này chẳng phải giống y hệt tình cảnh mẹ chồng tương lai thị uy với con dâu sắp về trong phim truyền hình sao?! (No no! Tiểu Miêu không

phải là thụ đầu, không phải là thụ đầu mà *lăn lộn khóc ròng*) "Nương!" Tuấn dung của Bạch Ngọc Đường sa sầm: "Người đang làm gì vậy?!" Giang Ninh bà bà mặc kệ Bạch Ngọc Đường, khuôn mặt vẫn nghiêm nghị trừng mắt với Triển Chiêu, dáng vẻ nhất định phải đợi nghe được câu trả lời của Triển Chiêu mới chịu bỏ qua.

Dung mạo tuấn tú của Triển Chiêu dần dần trở nên trang nghiêm, chậm rãi mở miệng: "Triển mỗ chỉ nhớ rằng Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu sống chết có nhau, cùng chung hoạn nạn, là huynh đệ là Triển mỗ tin tưởng giao phó tính mạng mình!" Tiếng nói trong veo, sang sảng mà kiên định, từng từ đều tràn đầy khí phách.

Giang Ninh bà bà không khỏi ngẩn ra.

"Tiểu Miêu..." Đôi mắt Bạch Ngọc Đường ửng đỏ.

Không ngờ Triển Chiêu bỗng nhiên nở nụ cười: "Huống chi Bạch huynh là chính nhân quân tử thẳng thắn vô tư, sao có thể vì mấy chuyện danh xưng nho nhỏ đó mà gây khó xử cho Triển mỗ được."

"Xú Miêu!" Cảm động lập tức biến thành xù lông, Bạch Ngọc Đường gầm lên.

Giang Ninh bà bà bình tĩnh nhìn Triển Chiêu một lúc lâu, sau đó trên mặt dần hiện lên ý cười hiền hòa: "Tiểu tử này... Quả đúng là chính nhân quân tử khó gặp, như vậy thì lão bà này yên tâm rồi." Nói đến đây lại nhìn Bạch Ngọc Đường nói: "Được, nể mặt Nam hiệp, hôm nay nương tha cho tiểu tử hư đồn nhà ngươi!" Nói xong, cô tay rung rung, thu hồi Khôn Long Tác.

"Nương!" Bạch Ngọc Đường được khôi phục tự do nhưng nét mặt lại có vẻ không vui: "Sao người lại thiên vị hãn như vậy, hãn rõ ràng là người ngoài..."

“Người ngoài nào?” Giang Ninh bà bà trừng mắt: "Rõ ràng là người một nhà!”

“Ngũ gia ta cùng con mèo thối đó không phải là người một nhà!”

“Thôi đi, nãi nương còn không hiểu người?” Giang Ninh bà bà giờ bộ mặt xem thường có đến chín phần giống với Bạch Ngọc Đường: "Từ nhỏ đã là con vịt đến chết còn mạnh miệng! Nếu người không coi Triển Chiêu như bằng hữu tâm đầu ý hợp thì tại sao không ở Hãm Không đảo hưởng thụ ngày tháng thanh nhàn mà lại suốt ngày chạy đến Khai Phong phủ giúp hắn?! Hừ, đối với nãi nương này người cũng không có quan tâm đến như vậy đâu!”

“Ta!” Khuôn mặt tuấn tú lập tức đỏ rần, Bạch Ngọc Đường vội giậm chân giải thích: "Nương, người nói bậy bạ gì vậy, ta, ta đi giúp Bao đại nhân, liên quan gì tới con mèo thối này..." Về mặt Giang Ninh bà bà hiện rõ hai chữ "Không tin" nhìn Bạch Ngọc Đường, sau đó quay đầu nhìn Triển Chiêu cười âm áp: "Nam hiệp đừng bận tâm, tiểu tử này từ nhỏ đã vậy, nói năng chua ngoa vậy chứ tâm lại mềm như đậu hũ, tuy rằng mọi nơi hắn đều không buông tha cho người (ý là phong lưu thiên hạ đó :v), nhưng người là người duy nhất mà hắn trân trọng, thật lòng đối tốt.”

“Ai thèm đối tốt với con mèo thối đó!” Tiếng kêu gào của Bạch Ngọc Đường đã thành âm thanh làm nền cho khung cảnh trước mặt.

Triển Chiêu liếc nhìn cái con người thẹn quá hóa giận đang nổi khùng lên ở bên cạnh, nở nụ cười hút hồn: "Triển Chiêu đã biết." Nắng nghiêng nghiêng rơi vãi trong phòng, thanh niên áo lam mày giãn mắt trong, nụ cười làm lu mờ ánh nắng. Trong nháy mắt, mọi người như nhìn thấy được nghìn dặm hoa thơm, từng lớp từng lớp khoe sắc; lại dường như nghe được âm thanh trong vắt của từng giọt nước lăn trên lá trúc cánh sen. Quả đúng là: Xuân phong cười, phong thái vô song.

Giang Ninh bà bà sững sốt, Bạch Ngọc Đường đang la hét cũng im bật, cha con họ Bùi ngây người, tứ thủ Hãm Không đảo đờ đẫn, Nhan Tra Tán nhắm mắt, Đinh thị song hiệp một người xoay mặt một người cúi đầu. Tóm lại biểu hiện của mọi người đều có chút quỷ dị.

Chỉ có duy nhất ba người ngồi ở cùng phía với Triển Chiêu nên chỉ có thể nhìn được bên cạnh hoặc bóng lưng Triển Chiêu là Kim Kiên, Ngải Hồ cùng với Vũ Mặc là không bị ảnh hưởng.

"Kim huynh, vì sao mọi người đột nhiên lại ngây ngốc hết vậy?" Ngải Hồ không hiểu.

"Bởi vì Triển đại nhân vừa thi triển một đại chiêu!" Kim Kiên thấp giọng nói.

"Hả? Đại chiêu nào? Sao tại hạ không phát hiện?" Ngải Hồ kinh ngạc.

"Đây chính là kỹ năng đặc biệt của Triển đại nhân, tên là "Xuân phong nhất tiểu tất sát kỹ" (một nụ cười giết hết). Chiêu này một khi đã tung ra thì phạm vi công kích cực lớn, giết ngàn địch mà không thấy máu trong nháy mắt, là tuyệt kỹ giết người vô địch!" Kim Kiên nghiêm trang giải thích.

Tiếng của nàng tuy rằng không lớn, nhưng trong đại sảnh im ắng đến quỷ dị này thì từng chữ vang lên rất rõ ràng.

"Kim Kiên!" Tuyệt kỹ thứ hai của Triển Chiêu: phóng lãnh khí, thi triển thành công. Những người không may rơi vào trạng thái ngẩn ngơ không thể diễn tả lập tức thanh tỉnh.

Sau đó là một loạt động tác vỗ ngực, uống nước, cầm quạt cật lực phe phẩy, ho khan liên tiếp...

Bạch Ngọc Đường phản ứng kì lạ nhất, sau khi hoàn hồn thì chuyện đầu tiên làm lại là trừng mắt, nhe răng dọa nạt với Bùi Mộ Văn vẻ mặt còn kinh

ngạc.

Bùi Mộ Văn cười khở đỡ trán.

"Khụ, tướng mạo của Nam hiệp đúng là rất tuấn tú." Giang Ninh bà bà mãi mới nghẹn ra được một câu, sau đó lập tức nói sang chuyện khác, nhìn Kim Kiên hỏi: "Lời giải thích của vị tiểu huynh đệ này thật độc đáo, không biết danh xưng là gì?" Kim Kiên vội đứng dậy ôm quyền với Giang Ninh bà bà, cao giọng đáp: "Vãn bối là Kim Kiên, xin được ra mắt Giang Ninh bà bà."

"Người chính là Kim Kiên? Là Kim giáo úy có khả năng tróc quỷ thông thần ở Khai Phong phủ?" Giang Ninh bà bà trợn to hai mắt.

"Khụ, cái này..." Kim Kiên cười gượng, liếc nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu khụ một tiếng đáp: "Đều là bằng hữu trên giang hồ quá lời."

"Bản lĩnh của Tiểu Kim Tử không chỉ có vậy đâu!" Đột nhiên Bạch Ngọc Đường tinh thần tỉnh táo liền đứng ra đề cử: "Đừng nói tróc quỷ thông thần, mấy việc như bói toán hay xem tướng số hẳn đều tinh thông."

"Ồ? Sao người biết?" Giang Ninh bà bà nhướn mày.

"Đương nhiên, ta cùng Tiểu Kim Tử là chỗ thân thiết mà!" Bạch Ngọc Đường vỗ ngực nói.

Kim Kiên cười gượng: "Bạch Ngũ gia quá khen." Giang Ninh bà bà khó hiểu nhìn vẻ mặt tự hào của Bạch Ngọc Đường, gật đầu nói: "Gần đây ta đang định sửa chữa lại phùng rọu Giang Ninh, chi bằng mời Kim giáo úy đến xem giúp phong thủy."

"Hay quá, mấy ngày nay ta cũng đang tính mở thêm một nông trang trên núi, tiểu tử nhà người cũng phải đến xem phương hướng cho lão già này." Bùi Thiên Lan thích thú hòa theo.

"Cái này..." Kim Kiên âm thầm lau mồ hôi.

"Không vấn đề gì với Tiểu Kim Tử." Bạch Ngọc Đường đáp với vẻ chắc chắn thành công.

"Gắng sức hoàn thành là được." Triển Chiêu còn bổ thêm đao.

Này này, sao các người tự dung lại một mèo một chuột ăn ý cùng bỏ đá xuống giếng như vậy? Ta đương yên đương lành là một thanh niên hiện đại tương lai đầy hứa hẹn, sao tự nhiên đào đâu ra nhiều kĩ năng làm thầy phong thủy vậy hả? Đầu Kim Kiên đổ đầy mồ hôi, đang hết đường xoay xở thì đột nhiên một hộ viện vội vã đi vào đại sảnh, kịp thời giải vây cho Kim Kiên.

"Bẩm trang chủ, có môn chủ Kỳ Lân Môn tới bái kiến." Cái gì?! Môn chủ Kỳ Lân Môn?! Môn chủ Kỳ Lân Môn không phải là đại BOSS chủ chốt màn cuối mới lên sàn hay sao? Sao mới màn 1 đã xông ra rồi?! Kim Kiên cực kì khó hiểu, cảm thấy thật kì lạ.

Đừng nói Kim Kiên thấy khó hiểu, tất cả mọi người cũng là hai mặt nhìn nhau, đều là vẻ mặt kinh ngạc.

Bùi Thiên Lan với Giang Ninh bà bà liếc nhau, đồng thời nhìn Nhan Tra Tán.

Vẻ mặt Nhan Tra Tán nghiêm trọng, gật đầu.

Bùi Thiên Lan vuốt cằm, lớn giọng ra lệnh: "Cho mời hẳn vào!" Mọi người không dám chậm trễ, tất cả đều xóc lại mười phần tinh thần, chăm chú nhìn ra ngoài.

Nhưng vừa thấy người đầu tiên bước vào sảnh, tất cả đã đều chấn động.

Lí do là vì người vừa vào ăn mặc thật sự quá mức chướng mắt, khiến mọi người đều sâu sắc cảm thấy rằng thị giác bị chấn động không nhẹ.

Người đó tuổi chừng bốn mươi, thân hình phát tướng, mặt hồng râu dài, điểm chút muối tiêu, hấn mặc áo bào Vân Cẩm thêu trăm con bướm vàng chóc, chân đi giày gấm thêu hoa, nửa người trên đeo đầy vòng vèo sắc sỡ bảy sắc cầu vồng. Một dải lụa màu đỏ tươi đẹp quấn quanh búi tóc mỏng, thả uốn lượn theo mái tóc xuống hông, theo bước chân mà rung động, trông hết sức xinh đẹp. Quả nhiên là muôn hồng nghìn tía, màu mè sắc sỡ đến kinh người.

Tóm lại, sau một lúc nhìn người đó, tất cả đều cảm thấy thân thể mình hôm nay không được khỏe cho lắm.

Đối với Kim Kiên mà nói, cái vị lão công tử "hào hoa phong nhã" thích làm đóm, ăn mặc màu sắc đa dạng, rực rỡ đang từ từ đi vào đó chính là cái người mà có chết nàng cũng không quên được.

"Là sư huynh của Nhất Chi Mai -- Hoa Hoa công tử?!?" Kim Kiên khiếp sợ.

"Là Bách Hoa công tử." Triển Chiêu sửa lại.

Tên Bách Hoa công tử kia đứng sang một bên, khiêm nhường xoay người, lớn tiếng nói: "Mời môn chủ Kỳ Lân Môn đại giá!" Lúc này mọi người mới miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi Bách Hoa công tử sang người đang bước vào.

Người này, một thân y phục thanh thoát, chất liệu trắng trong thuần khiết đến mức không hề có một vệt tạp chất. Dưới ánh mặt trời, thậm chí còn có thể thấy ánh kim của dây chuyền bên trong tay áo khẽ rung động. Thất lưng khảm Mặc Ngọc, bên hông còn đeo thêm một ngọc bội Xích Huyết Tâm, chân đi hài thêu chỉ bạc. Người này ăn mặc tuy không gây hiệu ứng thị giác nhưng cũng rất tinh tế, toàn thân lộ vẻ quý phái cao nhã, đẹp đẽ

ting tế vô cùng, so với một thân y phục của Bách Hoa công tử thì quả thực là một trời một vực. Lại nhìn đến dáng vẻ người này, da giống màu lúa mạch, mi giống như con sông uốn lượn, khuôn mặt trái xoan gầy yếu, môi mỏng ẩn chứa nét cười, đôi mắt dài có đuôi hơi vênh lên, con ngươi màu đen điểm tia sáng, ánh mắt có ba phần anh khí nhưng con ngươi lại bầy phần xảo trá. Có một câu diễn đạt rất chính xác: Nửa chính nửa tà.

Êu, xem ra lần này Kỳ Lân Môn khí thế dồi dào nha! Trông đẳng cấp quần áo của môn chủ cũng có thể sánh ngang với Hãm Không đảo va Thiên hạ đệ nhất trang rồi đấy.

Vẻ mặt Kim Kiên bình tĩnh, âm thầm đánh giá.

Mà so với Kim Kiên, mọi người đều có vẻ không bình tĩnh.

"Hắc yêu hồ trí hóa (yêu hồ đen hóa người)?" Hàn Chương là người đầu tiên nhảy dựng lên kinh hô.

"Sao tiểu tử ngươi lại lưu lạc đến Kỳ Lân Môn chứ!!" Đinh Triệu Huệ là người thứ hai bật dậy kêu to.

Sắc mặt những người còn lại cũng rất không tốt.

"Hắc yêu hồ chí hóa?" Kim Kiên nhỏ giọng hỏi Triển Chiêu ngồi bên cạnh: "Triển đại nhân, người này có lai lịch thế nào?" Vì sao tất cả mọi người đều hoảng hốt như thế? Hơn nữa nghe tên có vẻ như cũng thuộc hạng khó xoi! Triển Chiêu nhíu chặt mày, đang muốn trả lời thì đột nhiên, tiếng kêu sợ hãi thứ ba vang lên từ bên cạnh Kim Kiên.

"Su phụ?!!" Vẻ mặt Ngải Hồ trắng bệch nhìn chằm chằm vào Hắc yêu hồ trí hóa, cả kinh kêu lên.

Ôi chao?! Ôi chao?! Ôi chao?! Tên này chính là su phụ đại nhân một miệng độc địa có một không hai trong thiên hạ của Ngải Hồ?! Kim Kiên chỉ

biết trợn mắt há hốc mồm.

Hỏi 3: Quỷ âm yêu hồ bị người oán, lời chiến trận đầu gặp chuyện lạ

Hắc Yêu Hồ Trí Hóa là kẻ như thế nào? Nếu mà đưa ra một cuộc điều tra trên giang hồ, căn cứ vào tần suất các đáp án bị lặp lại mà sắp xếp thì chắc là ba điểm sau sẽ đứng đầu: Điều thứ nhất: Độc mồm! Người người đều biết, phong cách nói chuyện của tên Hắc Yêu Hồ Trí Hóa này chính là: đánh người bằng mồm, hễ mở miệng là khiến đối phương mắt mặt, chuyên đi moi khuyết điểm của người ta, bới lông tìm vết, mười câu thì có chín câu có thể khiến người khác tức quá mà chết, còn một câu thì có thể khiến người chết đội mồ mà dậy! Điều thứ hai: Rất thích làm đom! Theo truyền thuyết trên giang hồ, đôi tất bằng vải bố đi trên chân hần, nhất định phải được xông ba lần vào lúc sáng sớm nắng nhẹ bằng loại quế hương thượng hạng của Giang Nam Khanh quế phường, cái loại mà ba lượng bạc một lọ, sau đó mới được hần xỏ vào chân. Chỉ thế cũng đủ thấy kẻ này đối với chữ "Mĩ" có một sự tôn thờ và yêu cầu độ hoàn hảo không hề nhẹ.

Điều thứ ba: Con hồ ly tinh đen! Người giang hồ đều nói, tên Trí Hóa này tâm tư mẫn tiệp, mưu trí vô song, có thể sánh với Công Tôn tiên sinh của Khai Phong phủ, Tưởng Tứ gia của Hãm Không đảo. Nhưng hần khác với hai người kia ở chỗ: tên này lắm mưu mô, là con người xảo quyết, yêu thích bộ sách Hậu Hắc Học*. Nói tóm lại là: chuyên đi âm thầm hãm hại người.

*Đây là bộ sách của Lý Tôn Ngô (1879-1944) gồm 3 quyển. Giải thích tên: chữ "Hậu" có nghĩa là "Dày" và được viết rõ là "Mặt dày"; Chữ "Hắc" là "Đen", cũng được viết rõ là "Tâm đen" hay "Tâm can đen tối". Tóm tắt ngắn gọn nội dung và tác dụng của nó theo google-sama: "Cuốn này khuyến cáo cho những ai có nguy cơ tiềm ẩn cái ác chuẩn bị bộc phát, hoặc đã ác rồi thì không nên đọc..."

Chỉ dạy những thủ đoạn hơi.... và nếu vận dụng linh hoạt những thủ đoạn đó để áp dụng trong thời đại này... cái ác trong người sẽ trở nên tàn khốc hơn...." => Dạy người ta mấy cái thủ đoạn đen tối :v. Ai có hứng thú thì tự tìm hiểu thêm nhé :v Về võ công... Được rồi, gần như không ai được chứng kiến công phu thực sự của Hắc Yêu Hồ Trí Hóa, cơ bản là vì hắn còn chưa ra tay nhưng mở cái mồm thối ra phun mấy lời độc địa đã khiến đối thủ tức sôi máu mà đánh mất lí trí, thế là dễ dàng bị hắn đánh bại.

Về phần nhân duyên...

Địa vị của tên này trên giang hồ nếu mà đem ra so sánh thì cơ bản là bằng con chuột chạy qua đường - người gặp người ghét, người chửi người đập. Mà theo truyền thuyết trên giang hồ thì chỉ có hai người duy nhất được xem như là có chút tình bằng hữu với hắn, đó là: Hàn Chương: "Chó má, ta không có quen biết gì với con hồ ly tinh đen miệng thối kia!" Đinh Triệu Huệ: "Ta đường đường là Đinh Nhị gia, sao có thể là bằng hữu với con hồ ly tinh ảo lả kia?! Kẻ nào đồn bậy vậy? Nếu mà để Đinh Nhị gia ta bắt được thì nhất định phải rút gân, cắt lưỡi hắn!" Đáp án ở trên chính là do Kim Kiên lao碌, tốn sức của chín trâu hai hổ đi đào bới các loại tin tức, đánh giá về Trí Hóa mới tổng kết được...

Cái gì? Vì sao lại mất sức của chín trâu hai hổ? Đó là bởi vì chỉ cần nhắc đến Yêu Hồ Trí Hóa thì mười câu có đến tám câu đều tràn ngập những từ ngữ hết mực ân cần thăm hỏi cha mẹ tổ tông mười tám đời nhà hắn --rồi các loại tu từ cảm thán cũng được sử dụng hết sức phong phú....

Khụ khụ, bỏ qua chuyện đó, tóm lại, giờ phút này, ấn tượng đầu tiên của Kim Kiên đối với Hắc Yêu Hồ Trí Hóa, không tính cái "Độc mồm" do Ngải Hồ miêu tả lúc trước, chính là:Muốn đập cho bẹp dí...

Tên này vừa vào cửa, ngoài việc giơ một quyền để thi lễ qua loa với Bùi Thiên Lan cho có thì đối với những người khác như Nhan khâm sai, hắn hoàn toàn không để vào mắt. Kể cả với ba người đang kinh ngạc tột độ là Hàn Chương, Đinh Triệu Huệ với Ngải Hồ cũng coi như không thấy.

Sau đó thì nhìn đội hình nhân viên trong phòng, Trí Hóa thở dài một hơi, lại thốt ra một câu cổ ngữ: "Khổng Tử đã viết: "Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc thuyết hồ?" (Bạn từ phương xa tới há chẳng vui sao?). Tại hạ đi đường xa đến đây, thành ý rõ ràng tha thiết, nhưng lại không được đối đãi bằng cao tòa hảo trà (chỗ ngồi cao, trà tốt), quả nhiên là thói đời ngày sau, thói đời ngày sau*!" *Nguyên văn là thể phong chi nhật hạ, nhằm ám chỉ đạo đức của con người đang đi xuống từng ngày.

Tên này cứ ăn nói khó nghe như vậy mới thấy vui hay sao vậy? Lông mày Kim Kiên giật giật.

Nhưng nghe đến câu thứ hai hắn nói thì Kim Kiên liền phát hiện ra mình sai rồi -- Tên này rõ ràng không phải tìm vui mà là muốn ăn đập! "Đường đường là Thiên hạ đệ nhất trang, vậy mà ngay cả đạo đãi khách của tiên hiền (hiền triết đã mất - ý nói Khổng Tử) cũng không biết, chỉ là một đám vũ phu thô tục lỗ mãng! Còn dám tự xưng là bách niên (trăm năm) võ lâm thế gia! Thật đúng là buồn cho giang hồ bây giờ, thương thay, thương thay!" Một phòng tĩnh mịch.

Ngay cả người từ trước đến nay nổi danh trầm ổn như Triển Chiêu với người tâm tư mẫn tiệp, sâu sắc khó dò như Nhan Tra Tán đều không kìm nổi mà giật giật mí mắt. Phản ứng của những người còn lại thì miễn bàn-- Gương mặt của tất cả đều hiện lên mấy chữ: "Muốn đập cho hắn mấy phát! Không nhịn được nữa rồi, để ta đập trước!" cùng với biểu tình vô cùng điên cảm.

Bạch Ngọc Đường tính tình nóng nảy tức giận đập bàn muốn xông lên nhưng lại bị Giang Ninh bà bà tóm về.

Người tính tình còn nóng nảy hơn là Bùi Thiên Lan thì thổi râu trừng mắt nhưng bị Nhan Tra Tán lấy tay đè lại.

Đúng lúc đó, Bùi Mộ Văn tiến lên, hướng Trí Hóa ôm quyền, trưng ra bộ mặt tươi cười hiền lành, cất tiếng: "Hóa ra là Trí Hóa huynh đệ, ngưỡng mộ đã lâu. Người đâu, dọn chỗ, mang trà lên!" Lời vừa dứt liền thấy một đội nha hoàn chậm chậm bước vào, bày ghế kê bàn, bung nước rót trà. Từng cử chỉ như mây bay nước chảy vô cùng lưu loát sinh động, cảnh đẹp ý vui. Chỉ trong chốc lát, ngay chính giữa Trung Thiện Đường đã sắp xếp chỗ ngồi rất đẹp cho Trí Hóa và Bách Hoa công tử.

Chỉ là cái chỗ kia, nhìn như thế nào cũng rất giống với vị trí quý của nghi phạm lúc Bao đại nhân thăng đường thẩm án.

Sắc mặt Bách Hoa công tử u ám, Trí Hóa vẫn thản nhiên như không, vén bào ngồi xuống, mở vạt áo ra trải phẳng, chậm rãi cầm chén trà lên nhấp một ngụm. Sau đó nhìn một vòng xung quanh, thấy vẻ mặt mọi người vẫn đen sì sì thì nghi hoặc hỏi: "Sao chư vị anh hùng lại trầm mặc như vậy?" Con người chột lóe tia sáng, lại ra vẻ thấu hiểu nói: "A! Chẳng lẽ là do lời vừa rồi của tại hạ có điểm mạo phạm, khiến cho chư vị không vui?" Da mặt mọi người co rúm lại. Hàn Chương là người thứ ba vỗ bàn đứng lên, đang muốn mở miệng ra nói lại bị Trí Hóa chặn họng: "Ai, Trí Hóa là con người ngay thẳng, những lời đó chỉ là vô tình, thấy gì nói vậy, không phải có ý nên mong chư vị anh hùng bỏ quá cho." Nói xong liền đứng dậy xoay một vòng, ôm quyền thi lễ với từng người, khiến cho mọi người đành phải gắng gượng nín lại mấy câu chữ đã kề tới miệng.

Này, cảm giác này thật giống như có ruồi bọ trong mồm mà lại không thể nhổ ra --buồn nôn quá đi...

Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến.

Bùi Thiên Lan, Bạch Ngọc Đường, cộng thêm Hàn Chương và Đinh Triệu Huệ đều có biểu tình bưng bưng lửa giận, sắp bùng nổ tới nơi.

Cái người xem như vẫn còn bình tĩnh là Bùi Mộ Văn khi mở lời hỏi vào vấn đề thì ngữ khí cũng đã dày đặc lãnh ý: "Môn chủ Kỳ Lân Môn hôm nay

tới đây, chính là muốn thương thảo với Bùi gia trang về việc lôi đài đối chiến ngày mai?" Trí Hóa nhìn Bùi Mộ Văn, cười nhạt vuốt cằm. Đúng lúc mọi người nghĩ hắn sẽ trả lời thì lại thấy hắn chậm rãi về chỗ ngồi, tao nhã vuốt nếp nhăn trên áo, bưng trà uống một ngụm rồi mới mở miệng đáp: "Hôm nay tại hạ đến đây là để nhân dịp giám bảo đại hội này, đặc biệt đánh cược với Thiên hạ đệ nhất trang một phen!"

“Đánh cược?!” Tất cả đều sửng sốt.

Bùi Mộ Văn nhướng mày, nhìn Bùi Thiên Lan.

Sắc mặt Bùi Thiên Lan dần ngưng trọng, đứng dậy nghiêm giọng hỏi: "Người nói thế nghĩa là sao?" Trí Hóa buông chén trà trong tay, ánh mắt bắn thẳng về phía Bùi Thiên Lan, trên gương mặt nửa chính nửa tà của hắn lại hiện lên một vẻ kiên định rất không phù hợp: "Lấy thắng bại của lôi đài đối chiến ra đánh cược: Nếu Kỳ Lân Môn thắng thì sẽ có được tàng bảo đồ, ngoài ra Thiên hạ đệ nhất trang sẽ không được phép nhúng tay vào chuyện của Kỳ Lân Môn, cũng như chuyện của Tương Dương vương nữa. Còn nếu Thiên hạ đệ nhất trang thắng thì từ nay về sau, Kỳ Lân Môn sẽ hoàn toàn rút khỏi giang hồ, không bước chân vào nửa bước!" Lời vừa nói ra lập tức khiến mọi người cả kinh. Không khí trong phòng nhất thời yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng muỗi vo ve cũng có thể nghe được rõ ràng.

Này, hắn vừa mới nói cái gì? Hắn, hình như hắn vừa nói Tương Dương vương đúng không? Ôi chao, ôi chao?! Như thế chẳng phải chính hắn đã thừa nhận Kỳ Lân Môn là tay sai của Tương Dương vương sao?! "Sao? Sao chư vị lại có vẻ hoảng hốt thế?" Trí Hóa nở một nụ cười khinh miệt: "Đã tới lúc này rồi, tại hạ nghĩ rằng -- con bà nó, các người thôi giả vờ đi!" Ôi chao? Vừa rồi hắn nói còn ra vẻ tao nhã nho nhã lắm cơ mà, sao đột nhiên lại thành phong cách chửi mắng của mấy kẻ đầu đường xó chợ rồi?! Kim Kiên kinh ngạc.

Mà khiến cho mọi người càng giật mình hơn là các hành động sau đó của hắn.

Trí Hóa chậm rãi miết miệng chén trà, xét từ nét mặt đến cử chỉ đều biểu lộ một sự lạnh nhạt mà lịch sự tao nhã, nhưng lời nói ra lại khiến người khác kinh sợ không ngừng: "Các vị đều đã biết Kỳ Lân Môn là phục vụ cho Tương Dương vương. Việc Bùi gia trang, Khai Phong phủ, Nhan khâm sai hiệp trợ Hoàng Thượng để lật đổ thế lực của Tương Dương vương cũng không phải chuyện bí mật gì nữa. Rồi chuyện giám bảo đại hội này thực chất là cái bẫy được tạo ra nhằm một mẻ lưới tóm hết người của Kỳ Lân Môn tại hạ cũng đã biết." Nói đến đây, Trí Hóa "cạch" một tiếng đặt chén trà lên bàn, trừng mắt nhướng mày nói tiếp: "Nếu không phải do chủ thượng coi trọng cái tàng bảo đồ vớt đi đó thì Kỳ Lân Môn ta cho dù có bị lừa đá (ý là ngu) bao nhiêu lần đi chăng nữa cũng không rảnh rỗi đến tham gia cái trò chơi võ đài gì đó nhằm chán của các người!" Lần thứ ba yên lặng.

Từ lúc tên này bước vào cho tới giờ, đây đã là lần thứ ba xảy ra tình trạng tĩnh lặng không tiếng động.

Chỉ là lần này, tất cả đều mang vẻ mặt cực kì chán động.

Nhìn đi nhìn lại, chỉ thấy cùng một loại vẻ mặt biểu cảm vô cùng sâu sắc là "ngheñ họng nhìn trần trời, trợn mắt há hốc mồm, không thể nào tin được".

Có nhằm không vậy! Sao tên này nói như sủng liên thanh, cái gì cũng bắn hết ra vậy?! Từ miệng hắn nói ra, âm mưu thành dương mưu, bẫy rập thành bánh ngọt*, thậm chí hắn còn hót thêm mấy câu để tăng độ sĩ nhục nữa chứ!! *Nguyên văn: Hãm tịnh biến hãm bính. Hình như là chơi chữ hay sao ý, nghĩa của nó tựa tựa như câu đảo khách thành chủ, đổi trắng thay đen.v.v.v ý là chuyển từ thứ bất lợi thành có lợi cho mình.

Kim Kiên đột nhiên cảm nhận được từng trận rét run, dường như có một luồng, à không, là nhiều luồng sát khí dần bùng lên, bao phủ căn phòng, có một chút hao hao giống với chiêu phóng lãnh khí của con mèo nào đó.

Mắt nhỏ đảo qua ánh mắt và thần sắc của mọi người, cho dù Kim Kiên không biết võ công đi chăng nữa thì lúc này nàng cũng biết được mọi người trong phòng đều đã nổi sát khí.

Kim Kiên thậm chí còn cảm thấy luồng hàn khí uy nghiêm bao quanh người Triển Chiêu ngồi bên cạnh đã biến thành một luồng phong đao tử (gió mang dao găm) bay vèo vèo, phóng loạn ra bên ngoài, đâm chích vào người nàng.

Ai ôi, hồ ly tinh ơi, ngươi nên tự cầu phúc đi! Kim Kiên vừa âm thầm vẽ chữ thập, vừa liếc mắt thương hại con hồ ly tinh kia một cái.

Nhưng vừa nhìn Kim Kiên đã sững sốt.

Vẻ mặt tên Hắc Yêu Hồ Trí Hóa kia lại rất bình tĩnh, không có một chút nào hoảng loạn. Đuôi mắt nhướng cao tới nỗi tưởng như sắp bay lên, nụ cười nơi khóe miệng càng thêm tà: "Sao? Muốn giết người diệt khẩu?" Lắc đầu, thương tiếc nói: "Đáng tiếc, thật đáng tiếc, các người không giết được tại hạ đâu."

"Không giết được?" Bạch Ngọc Đường cầm bảo kiếm Họa Ảnh chậm rãi đứng dậy, cười lạnh: "Cho dù ngươi có Quan Âm Như Lai bảo vệ, Ngũ gia ta cũng có thể chém ngươi thành tám khúc!"

"Tất nhiên tại hạ không có thần phật bảo vệ, chỉ là..." Trí Hóa mỉm cười, uống hớp trà cho ngọt giọng, liếc mắt nhìn Bách Hoa công tử bên cạnh.

Bách hoa công tử lả lơi hất tóc, cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ các vị đã quên một trăm ba mươi sáu vị huynh đệ giang hồ thuộc bát đại tiêu cục và thập đại võ đường đang bị trúng kịch độc rồi sao?" Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh sợ hãi.

Kim Kiên lại giật mình.

Một trăm ba mươi sáu người?! Bị trúng kịch độc? Ai vậy? Ặc! Chẳng lẽ là mấy người thuộc các môn phái nhỏ trên giang hồ dám cười nhạo Kỳ Lân Môn mà Bùi Mộ Văn nói lúc trước? Oh my God! Cứ tưởng là Kỳ Lân Môn chỉ giết gà dọa khỉ thôi, không ngờ đằng sau còn chiêu này! "Quả nhiên là các người...." Bùi Mộ Văn lạnh giọng, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, bắn ra hai tia hàn quang sắc bén.

Bách Hoa công tử dương dương tự đắc nói tiếp: "Một trăm ba mươi sáu người kia, mỗi người trúng một loại độc khác nhau, mà chỉ khoảng bảy ngày nữa sẽ phát tác. Nếu các người đồng ý đánh cược với môn chủ của chúng ta thì Kỳ Lân Môn lập tức dùng bồ câu đưa tin lệnh cho cấp dưới chia ra phát thuốc giải cho chúng. Còn nếu các người không chịu thì.... Há há..."

"Một trăm ba mươi sáu người, độc tính sắp phát tác, mà chúng lại phân tán khắp nơi, đường xá xa xôi, cho dù là Ý Tiên Độc Thánh xuất hiện thì cũng không thể phân thân ra mà cứu chữa hết cho chúng..." Trí Hóa nhìn lướt qua Kim Kiên, nhỏ nhẹ chậm rãi nói từng chữ.

Thật hay cho một chiêu rút củi dưới đáy nồi*! Như thế này thì ta là đệ tử của Ý Tiên Độc Thánh cũng thành đồ trang trí.

*Rút củi dưới đáy nồi: Một kế sách làm giảm khí thế và suy yếu lực lượng của đối thủ.

Đình đầu Kim Kiên toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nhìn Trí Hóa lại dường như nhìn thấy Công Tôn gậy trúc phiên bản hắc ám.

Mày kiếm nhứ chặt, Triển Chiêu liếc nhìn Kim Kiên, nhẹ nhàng vỗ vào bả vai nàng, nhẹ giọng nói: "Kim Kiên, người không phải là thánh nhân, đừng suy nghĩ nhiều." Vẻ mặt Kim Kiên ngưng trọng, gật đầu.

Ta vốn không có tư cách nghĩ nhiều, hơn một trăm người trúng độc, cho dù có lột hết thuốc trên người ta cũng không đủ dính răng! Mà nếu lại gặp

phải cái loại độc cần máu của ta làm thuốc dẫn thì... Để ta tính đã, nếu giải cho một người cần 10ml máu thì một trăm ba mươi sáu người sẽ cần -- khu khu...

Kim Kiên đổ một tầng mồ hôi lạnh, nhìn Bùi Thiên Lan.

Võ lâm minh chủ đại nhân, đây chính là thời điểm để ngươi thể hiện phong cách quyết đoán vô cùng quyết rũ của mình đó! Tục ngữ nói: hai nước đấu nhau không chém sứ giả. Huống chi bản thân tên sứ giả kia cũng thuộc hàng lãnh đạo, chúng ta không thể làm mất thể diện của giang hồ chính đạo được! "Sao?" Trí Hóa nhìn thẳng vào Bùi Thiên Lan: "Đánh cược hay không?" Sắc mặt Bùi Thiên Lan trầm xuống, liếc mắt nhìn Nhan Tra Tán. Nhan Tra Tán nhướng mày, kiên định đáp: "Mời Bùi lão trang chủ làm chủ." Bùi Thiên Lan lại liếc nhìn Bùi Mộ Văn và Giang Ninh bà bà, Giang Ninh bà bà híp mắt, Bùi Mộ Văn gật đầu.

Bùi Thiên Lan đập bàn: "Được, ta cược!"

"Hay lắm! Bùi lão trang chủ quả nhiên thẳng thắn!" Trí Hóa vỗ tay hoan nghênh cười nói.

"Đợi đã!" Tưởng Bình đột nhiên đứng dậy, hướng Bùi Thiên Lan ôm quyền: "Bùi lão trang chủ, lời của kẻ này không thể tin!" Mọi người lập tức nhìn Tưởng Bình.

"Tại sao Tưởng Tứ gia lại nói vậy?" Trí Hóa nhíu mày.

"Nếu các hạ đã muốn thẳng thắn thì Tưởng mỗ cũng sẽ không vòng vo." Tưởng Bình bình tĩnh nói: "Các hạ tuy là môn chủ Kỳ Lân Môn nhưng mọi người đều biết chủ nhân chân chính của Kỳ Lân Môn chính là Tương Dương vương. Người chẳng qua chỉ là một quân cờ dưới tay Tương Dương vương, sao có thể quyết định những chuyện này?" Đúng vậy đúng vậy, Tương Dương vương cũng không phải dạng thiện nam tín nữ gì, lỡ như sau khi Kỳ Lân Môn thua lại nói vụ đánh cược này là hành động cá nhân tùy ý

của con hồ li tinh đen kia, trở mặt không chấp nhận, thậm chí bỏ xe giữ tướng, giết người diệt khẩu, không để lại chứng cứ, như thế thì chẳng phải chúng ta sẽ càng thêm bận rộn sao? Kim Kiên nhìn vẻ mặt của mọi người xung quanh, dường như tất cả đều có chung một ý nghĩ với nàng.

"Tướng Tứ gia quả nhiên tâm tư tinh tế, suy nghĩ chu toàn." Trí Hóa cau mày: "Bất quá, tại hạ đã dám nói, tất nhiên sẽ dám làm!" Tướng Bình cười khẽ một tiếng, lắc đầu: "Chỉ là lời nói suông, không đủ để chúng ta tin tưởng!" Trí Hóa nở nụ cười: "Ngày mai, trước khi bắt đầu, dưới sự chứng kiến của khâm sai đại nhân và Trần Tụ sơn trang, tại hạ sẽ cùng với Thiên hạ đệ nhất trang uống máu ăn thề!" Lời vừa nói ra, mọi người đều trầm mặc.

Ngay cả Tướng Bình dường như cũng không còn lời nào để nói.

Kim Kiên nghe thấy thì cực kì không hiểu, âm thầm nghi ngờ: Uống máu ăn thề? Cái gì cơ? Có hiệu lực của pháp luật không hả? Cho dù có hiệu lực của pháp luật thì cũng như không thôi! Dù sao đến lúc Tương Dương vương làm phản chống lại triều đình thì các người còn xem luật pháp Đại Tống ra gì không? "Uống máu minh thư (lời thề viết ra giấy), có đất trời làm chứng, không gì phá vỡ được! Nếu như làm trái với lời thề đồng nghĩa với nghịch thiên, trái với luân thường, sẽ bị ngũ tội giáng xuống trừng phạt!" Trí Hóa nói từng chữ rõ ràng: "Tướng Tứ gia, như vậy -- ngài còn nghi ngờ gì nữa không?" Ặc! Lại còn trên trời dưới đất như thế nữa? Như thế thật quá không khoa học! Kim Kiên trừng lớn mắt nhỏ.

Tướng Bình nheo đôi mắt đậu, lẳng lẳng nhìn chằm chằm Trí Hóa một lúc lâu, sau đó mới khiêm nhường ôm quyền về chỗ.

Trí Hóa mỉm cười: "Xem ra Tướng Tứ gia đã tin thành ý của tại hạ. Vậy bây giờ tại hạ xin được thông báo với chư vị về luật lệ của lôi đài chiến."

"Luật lệ?" Tướng Bình hồ nghi híp mắt: "Chẳng lẽ môn chủ còn có cái nhìn độc đáo khác về lôi đài đối chiến lần này?"

"Tất nhiên!" Trí Hóa trưng ra bộ mặt lẽ thường là phải như thế: "Chư vị đang ngồi ở đây đều là các cao thủ đứng đầu giang hồ, nếu như đơn đả độc đấu (đánh đơn), người có thể sánh vai cùng với chư vị trong thiên hạ rất hiếm. Mà Kỳ Lân Môn mới thành lập trong thời gian ngắn, nền tảng không cao, cao thủ ít ỏi, lại gánh trên vai trọng mệnh của chủ thượng, nhất định phải giành được tàng bảo đồ.... Ai, nếu không dùng chút thủ đoạn hay mưu mẹo thì tại hạ cũng không có cách nào hoàn thành trọng trách chủ thượng đã giao." Tên này, quả thật là, quả thật là -- khiến cho người ta hận đến mức răng cũng ngứa! Kim Kiên âm thầm nghiêng răng, những người còn lại cũng lặng lẽ nghiêng răng.

"Bớt nói nhảm đi! Người có yêu cầu gì thì mau phun ra, cứ vòng vo như vậy làm lão già này nghe mà thấy bực bội!" Bùi Thiên Lan vỗ bàn tức giận nói.

"Bùi lão trang chủ quả nhiên rất quyết đoán." Trí Hóa cười ôm quyền: "Nếu đã vậy tại hạ xin được nói rõ." Dừng một chút, tiếp tục nói: "Lôi chiến lần này chia ra làm ba ngày, mỗi ngày đấu ba trận, bên nào thắng hai trận thì thắng ngày đó. Ba ngày tiếp theo, bên nào thắng hai ngày thì bên đó chiến thắng." Sau đó lại nhìn một vòng: "Sao, luật này của tại hạ có công bằng hay không?" Ôi chao? Nghe có vẻ rất công bằng nha.

Kim Kiên kinh ngạc.

Mọi người cũng có chút bất ngờ.

"Phân định thắng thua như thế nào?" Con người Tượng Bình lóe lên, hỏi một câu.

"Tất nhiên là do trang chủ Trân Tụ sơn trang Chân Trường Đình quyết định." Mọi người nghe vậy thì không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Ôi chao? Trân tụ sơn trang không phải người bên mình sao? Tên này chẳng lẽ không sợ Trân Tụ sơn trang thiên vị? Kim Kiên kinh ngạc tập hai.

"Chẳng lẽ môn chủ không sợ Trân Tụ sơn trang sẽ phán sai?" Tưởng Bình trực tiếp hỏi nghi vấn trong đầu.

"Phán sai?" Trí Hóa như nghe được chuyện cười, cười nhẹ đáp: "Trân Tụ sơn trang, trăm năm nay ở trên giang hồ địa vị cao chót vót, sừng sững không gì hất đổ được. Chỉ riêng bản lĩnh có thể nhận ra thiên hạ bảo khí, còn có nhãn lực tinh chuẩn chưa ba giờ sai sót, cùng với danh tiếng nhất ngôn cửu đỉnh, một chữ đáng giá ngàn vàng thôi là quá đủ. Nếu Trân Tụ sơn trang lại có thể phán sai thì e rằng thế gian này không còn người đáng tin!" Lời vừa nói ra, đột nhiên mọi người có một phần một nghìn phần cảm xúc rằng đã đánh giá nhầm con hồ li tinh đen này.

"Huống chi, tại hạ còn có sự giúp đỡ của một trăm ba mươi sáu vị huynh đệ giang hồ..." Đuôi lông mày Trí Hóa hơi nhíu lại.

Một ml cảm xúc kia lập tức hóa thành hư ảo.

"Chẳng lẽ luật lệ môn chủ đặt ra chỉ có vậy thôi sao?" Bùi Mộ Văn hỏi.

"Cũng gần như thế." Trí Hóa dừng lại một chút: "Chỉ là tại hạ còn có mấy yêu cầu nhỏ nữa..."

"Hồ li tinh đen! Ngươi con mẹ nó có thể nói hết trong một lần được không!" Đinh Triệu Huệ rít cuộc nhin không được, quát lớn.

"Ai, sao lại nóng vội như vậy?" Vẻ mặt Trí Hóa bất đắc dĩ, lắc đầu than nhẹ một tiếng: "Thôi, chán hẳn các người là hạng người cỏ dại, tất nhiên không thể lĩnh hội được như thế nào là thú vui ngâm phong đàm nguyệt tao nhã, không biết thế nào là lời nói nhỏ nhẹ chậm rãi..."

“Tiểu Kim Tử, Ngũ gia nhớ là lần trước ngươi đã đề cập tới một loại dược có thể khiến người ta nói sự thật, tên nó là cái gì nhỉ?” Kim Kiên ngẩn ra, đang định trả lời thì lại bị Triển Chiêu ngồi bên cạnh giành trước: "Triển mỗ nhớ tên của nó là Tam Thi Não thần đan, sau khi uống thì trùng sẽ vào thẳng não, cắn nát tủy não, gây đau đớn không ngừng, hết sức thống khổ khiến cho lời nói ra chỉ toàn là lời thật." Giọng nói trong trẻo như ngọc châu lăn trên đất, trong sáng dễ nghe, nhưng ở trong lời nói đã có hơi hướm ẩn chứa sát khí rét lạnh.

"Trí nhớ của Xú Miêu quả nhiên rất tốt." Bạch Ngọc Đường cười khê một tiếng, mắt hoa đào đột nhiên lóe tia hàn quang, bắn thẳng về phía Hắc Yêu Hồ Trí Hóa: "Chẳng hay các hạ có nhã hứng muốn dùng thử?" Sắc mặt Trí Hóa dần trầm xuống, con ngươi đảo qua Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, cuối cùng đến Kim Kiên, đuôi lông mày nhíu lại: "Tại hạ còn có ba yêu cầu. Yêu cầu thứ nhất là trong lô chiến, mỗi người chỉ được đấu một trận, không được đấu liên tiếp." Mọi người ngẩn ra, lập tức giật mình, sắc mặt đen đi ba phần.

Kim Kiên suy tư một chút, lập tức thông suốt mấu chốt trong đó: Mỗi người chỉ được đấu một trận, nói cách khác - mặc dù là cao thủ hàng đầu như Bùi Thiên Lan thì cũng chỉ được thắng nhiều nhất một ván, không thể dựa vào võ nghệ cao siêu để chiến thắng liên tiếp, đồng nghĩa với việc, cho dù có là tuyệt đỉnh cao thủ thì đối với lô chiến này, tầm ảnh hưởng cũng sẽ bị suy yếu đi rất nhiều.

"Điều thứ hai, bên ta sẽ là người quyết định nội dung thi đấu cũng như tiêu chuẩn thắng bại của mỗi trận." Trí Hóa tiếp tục nói.

Mọi người lại ngẩn ra, sau đó thì cực kì tức giận.

Da mặt Kim Kiên căng ra, thầm nghĩ: Này, như thế chẳng phải -- ai đấu là do chúng quyết định, đấu như thế nào là thắng cũng do chúng quyết định, kể cả nội dung trận đấu lẫn luật đấu cũng lại do chúng quyết định. Cho dù chúng ta có trọng tài đi chăng nữa thì người ta lại nổi danh không

làm việc thiên tư (không làm việc vì tình riêng), danh tiếng chính trực công bằng cả trăm năm nay rồi. Chậc! Căn bản là thùng rỗng kêu to đó! Hơn nữa, ngộ nhờ... Người bắt chúng ta phải thi mấy kiểu như xào rau nấu cơm, chưng bánh nhân đậu, giặt quần áo, cọ bồn cầu với các thể loại khác thì chúng ta thua là cái chắc rồi còn gì?! "Này không được!" Hàn Chương đập bàn: "Ngộ nhờ người tìm một nữ đầu bếp đến đây để tỷ thí chưng cơm xào rau thì chúng ta làm gì có phần thắng?!" Anh hùng cùng chung chí hướng! Tuyệt lắm Hàn Nhị gia! Kim Kiên khen thầm.

Trí Hóa ngẩn người, vuốt vuốt cằm, giặt mình nói: "Cách đó nghe có vẻ cũng..."

"Con hồ ly tinh kia! Hóa ra người tính làm như vậy?!" Đinh Triệu Huệ tức sùi bọt mép.

Mọi người đồng loạt lộ ra vẻ mặt khinh thường đối với Trí Hóa. Này này, như thế chẳng phải lời đài chiến lần này đề thi không giới hạn sao?! Kim Kiên lau mồ hôi.

"Ha ha ha ha..." Trí Hóa vỗ tay cười lớn đáp: "Chư vị yên tâm, tuy rằng chúng ta hết lòng phục sự chủ nhân nhưng dù sao Trí Hóa vẫn là người giang hồ. Nội dung tỉ thí tất nhiên sẽ là công phu giang hồ rồi, sẽ không đi quá đà sang cái khác đâu." Nét mặt của tất cả mọi người đều viết một câu: Có quỷ mới tin người! "Khụ." Trí Hóa vội ho một tiếng: "Vả lại Kỳ Lân Môn chúng ta cũng không thừa bạc rảnh rỗi đến nỗi dưỡng mấy kẻ như nữ đầu bếp gì đó..." Mọi người vẫn cứ nửa tin nửa ngờ.

"Môn chủ vừa nói là có ba yêu cầu, không biết yêu cầu cuối là gì?" Trương Bình lên tiếng hỏi.

"Điều thứ ba chính là, sau khi hai bên cử người lên lời đài đấu mới công bố nội dung thi đấu, một khi nội dung thi đã được đưa ra thì không thể sửa đổi, cũng không được đổi người đấu nữa." Sắc mặt mọi người đều đồng thời chuyển thành màu đen.

Cái này... Nếu như liên kết với hai cái trước thì quả đúng là tạo thành một hệ thống hại người cực tốt! Ý của hắn là: trước khi lên lôi đài thì thi cái gì chúng ta đều không biết, ngộ nhờ cho một cao thủ khinh công lên, kết quả bọn chúng lại yêu cầu thi xem sức ai khỏe hơn... Thậm chí đối tuyển thủ cũng không cho thi.... Chậc chậc! Ba cái yêu cầu này cơ bản là để bóp chết mọi hy vọng thắng lợi của bên ta! Chúng ta còn làm ăn được cái rắm!!! Kim Kiên căm giận kìm nén những lời mắng chửi.

"Ngươi!" Tưởng Bình nghiêng rặng, một lúc lâu sau mới vơi bớt cơn thịnh nộ, chậm rãi nói: "Quả đúng là quý âm yêu hồ!" (Hồ ly tinh nham hiểm thâm độc) "Đó là Kỳ Lân Môn chúng ta biết nhìn xa trông rộng!" Bách Hoa công tử vỗ ngực. "Đều là do bằng hữu giang hồ quá lời thôi." Trí Hóa thở dài một tiếng, nói với vẻ mặt vô tội: "Tại hạ cũng là bất đắc dĩ mới nghĩ ra hạ sách này!" Đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ? Tên này.... Quả đúng là trăm vạn nghìn lần muốn đập chết hắn! Kim Kiên và mọi người đều ở trong trạng thái giận dữ nghiêng rặng ken két.

Trí Hóa nhìn chung quanh một vòng, cầm chén trà lên uống một ngụm, đứng dậy chấp tay thi lễ: "Nếu việc ngày mai đã thỏa thuận xong thì tại hạ xin phép được cáo lui, có điểm nào quấy quả thì mong chư vị lượng thứ cho."

"Cái con hồ ly đực nhà ngươi mau cút xéo đi!" Đinh Triệu Huệ đập bàn.

"Cút mau đi!" Hàn Chương ở bên cạnh cũng ôn ào.

Bốn phía trong phòng nổi lên tiếng xùy xùy.

Mấy tiếng đó khiến cho cái mặt già của Bách Hoa công tử có vẻ không nén được giận (vì nhục :]]]), vẻ mặt quẫn bách vội vàng chạy ra ngoài. Ngược lại vẻ mặt tên Hắc Yêu Hồ Trí Hóa lại rất bình tĩnh, chậm rãi sửa sang lại phục sức cho thật đẹp rồi mới thông thả bước từng bước ra ngoài,

cho đến khi nghe được một tiếng gọi nheo ngoà: "Su phụ..." Trí Hóa dừng bước chân, quay đầu nhìn nơi phát ra tiếng gọi.

Ngải Hồ hai mắt đỏ đậm, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt đáng thương vô ngần nhìn Trí Hóa.

"Su phụ, tại sao người, người lại..." Đuôi lông mày Trí Hóa khẽ động, dừng một chút, khuôn mặt hiện lên vẻ ảo não: "Vi sư thật hồ thẹn khi có hạng đồ nhi chẳng ra gì như ngươi!" Đôi mắt to của Ngải Hồ lập tức ngập nước: "Ta, ta không phải... Su phụ, ngươi, ngươi mới là kẻ..." Nhưng lại thấy con ngươi dài của Trí Hóa dò xét nhìn Ngải Hồ từ trên xuống dưới, ảo não đổi thành u oán: "Nhìn ngươi xem... Cái đó cũng gọi là y phục sao? Ai! Vi sư một thân tư thái phong nhã hiên ngang, thái độ như bậc tiên hiền. Ngươi không lĩnh hội được nửa điểm sơ sài, còn thành cái dạng như vậy,... Thật đúng là -- Thương thay! Thương thay!" Dứt lời còn ra vẻ đau buồn không chịu được, bước chân lướt như gió, che mặt kêu đau thương mà chạy biến, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng nữa.

Một phòng yên lặng.

Lại nhìn đến gương mặt của mọi người, huyết thái dương đều giật giật, đuôi lông mày nhướng cao hết cỡ, khóe miệng căng ra, môi mím chặt, đủ các kiểu nét mặt đang ngấm ngấm chịu đựng. Tóm lại không ai có vẻ mặt bình thường.

Kim Kiên cố nén mong muốn nhỏ nước bọt, đứng dậy vỗ bả vai Ngải Hồ còn đang ngây ngây ngốc ngốc, an ủi: "Ngải huynh..." Ngải Hồ quay đầu, đôi mắt đỏ hoe, kiên định đáp: "Tại hạ không sao! Tại, tại hạ tin tưởng sư phụ vào Kỳ Lân Môn là có lí do của hẳn!" Mọi người vô cùng ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Ngải Hồ đều hiện lên mấy câu: Một đứa nhỏ quá thật thà chất phác! Tại sao lạ bái con hồ li tinh đen đó làm sư phụ chứ?! Thật đúng là làm hại mầm non đất nước! "Ngải huynh đúng là người có tâm lòng bao la, gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn!" Kim Kiên xúc động nói.

Mọi người đều âm thầm gật đầu.

Không khí trong phòng cuối cùng cũng khôi phục lại vài phần.

"Bùi lão hán, hiện giờ thì ứng phó như thế nào?" Giang Ninh bà bà hỏi.

"Còn ứng phó được sao?" Bùi Thiên Lan thở dài một tiếng, nói: "Tiểu tử thối Trí Hóa này, tuổi nhỏ không chịu học gương tốt, lại theo cái xấu, dùng tính mạng của hơn trăm người uy hiếp chúng ta phải theo sự chi phối của hắn. Bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể theo mấy lời của hắn mà làm thôi..."

"Quân đến thì chặn, nước đến đắp đê*." Bùi Mộ Văn trầm trọng gật đầu.

*Nguyên văn: Binh lai tương đáng, thủy lai thổ yểm. Đây là một câu thành ngữ có từ đời nhà Nguyên. Ý là phải căn cứ vào tình huống cụ thể mà đưa ra biện pháp thích hợp.

Giang Ninh bà bà than nhẹ, lại nhìn Tưởng Bình: "Tưởng lão tứ, người thấy thế nào?"

"Tưởng mỡ lại cho rằng không cần lo lắng nhiều." Tưởng Bình phe phẩy quạt lông chim, vẻ mặt ngưng trọng vừa rồi đã biến mất, dường như đã có tính toán trước, chân thành nói: "Bất kể Kỳ Lân Môn có thay đổi quy tắc của lôi chiến như thế nào đi chăng nữa thì vẫn có một điều chúng không thể thay đổi."

"Là cái gì?" Từ Khánh hỏi.

Tưởng Bình cười: "Là người."

"Hà?" Mọi người không hiểu.

"Nếu Kỳ Lân Môn muốn chiến thắng thì chắc chắn kẻ được chúng lựa chọn để lên đầu lôi đài sẽ phải có điểm gì đó hơn người, và nội dung tỉ thí sẽ thuộc sở trường của kẻ đó." Tưởng Bình chậm rãi nói: "Cho nên ngày

mai ta chỉ cần căn cứ vào đội hình bày binh bố trận của Kỳ Lân Môn, sau đó chọn người có cùng năng lực với chúng ra đối chiến là được." Lời này vừa nói ra, mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ.

Nếu chúng cử cao thủ ám khí lên đấu thì chúng ta cũng phải cao thủ ám khí ra ứng chiến; chúng cử cao thủ dùng đao thì chúng ta cũng cử người dùng đao lâu năm lên tỉ thí... Cái này gọi là: hấn có Trương Lương kế, ta có quá tường thê*, làm việc có chủ đích, hốt thuốc đúng bệnh! Chuột nước đúng là một câu nói vạch trần hết thiên cơ! *Câu này có nghĩa là người mưu cao ta còn có mưu cao hơn. Trương Lương vốn là một vị tướng phò tá Lưu Bang, thường bày mưu tính kế mà những kế sách đó hầu hết đều thành công một cách thần kì, cho nên về sau những kế hay đều được gọi là Trương Lương kế. Còn quá tường thê (cây thang bắc qua tường) trong câu này được sử dụng với nghĩa ví von, ám chỉ những kế sách còn hay hơn cả kế sách của Trương Lương. Ở Việt Nam thì câu này tương đương với câu võ quyết dày có móng tay nhọn Kim Kiên thử phào một tiếng.

"Đúng vậy, tại sao ta lại không nghĩ ra nhỉ?" Từ Khánh vỗ đầu.

"Như lời Tứ đệ vừa nói thì cũng không có gì quá khó khăn hết." Hàn Chương vui mừng nói.

"Nhưng nếu..." Đinh Triệu Lan ngẫm nghĩ, nói xen vào: "Nếu như chúng cử một ẩn sĩ cao nhân mà chúng ta không biết hay quái nhân giang hồ có mấy cái tuyệt kĩ cô quái thì sao?"

"Đại ca, người suy nghĩ nhiều quá rồi. Nếu thật sự là ẩn thế (lánh đời) cao nhân thì tại sao lại tham gia vào cái môn phái tà đạo như Kỳ Lân Môn chứ?" Đinh Triệu Huệ lắc đầu nói.

"Về phần quái nhân giang hồ..." Hàn Chương cười ha hả: "Người mà Hàn Nhị gia ta không biết thì sợ là còn chưa sinh ra!"

“Đúng vậy, hưởng chi sáng sớm ngày mai, trang chủ Chân Trường Đình của Trần Tự sơn trang cũng sẽ đến đây.” Tường Bình dường như còn có toan tính gì đó, chỉ ra.

Lư Phương gật đầu: "Lư mỗ có nghe nói qua, vị Chân trang chủ này không chỉ có nhãn lực hàng đầu để nhận ra bảo vật mà còn thuộc nằm lòng hầu hết các loại võ công của các môn phái lớn nhỏ. Theo đồn đại trong giang hồ thì bất luận có là yêu ma quỷ quái phương nào, Chân trang chủ chỉ cần liếc mắt một cái cũng có thể lưu loát nói hết từ lai lịch cho tới tuyệt kỹ võ công của người đó, thậm chí còn nói không sai một chữ!" Oh my God! Hắn là giám bảo đại sư cái gì, là phần mềm Baidu (trang Google của Trung Quốc) chính hiệu thì có! Kim Kiên lau mồ hôi, liếc mắt sang Triển Chiêu, hỏi nhỏ: "Chân Trường Đình chính là huynh trưởng của tên Chân Trường Nhạc* sao?" *Nhân vật xuất hiện trong phiên ngoại Ngụy cơ lớn nhất của Khai Phong phủ và phiên ngoại Chuyển đi phục thù Khai Phong phủ của Chân Trường Nhạc (tên tạm dịch vì Ry không tìm được bản edit), bạn nào có nhã hứng hãy tìm đọc :v "Ừ." Triển Chiêu gật đầu.

Kim Kiên chỉ cảm thấy mí mắt giật lên xuống không ngừng.

Tên hành lá Chân Trường Nhạc kia cực kì không đáng tin, vậy thì năng lực của lão ca hắn là Chân Trường Đình liệu có thần thánh như trong truyền thuyết giang hồ không? "Đúng vậy, Hàn mỗ từ lâu đã muốn cùng Chân trang chủ tỷ thí một phen." Hàn Chương nghiêm trang nói.

Này này, Hàn Nhị gia, ngươi định tỷ thí cái gì hả? Chẳng lẽ ngươi muốn thí xem ai biết nhiều chuyện nhảm nhí giang hồ hơn à? Kim Kiên càng ngày càng cảm thấy mấy người này chẳng đáng tin tẹo này.

Mà người duy nhất còn đáng tin ở đây là khâm sai Nhan đại nhân rất cuộc mở miệng đưa ra đề tài thảo luận đứng đắn hơn: "Bùi lão trang chủ, Nhan mỗ cảm thấy lời nói và hành động của môn chủ Kỳ Lân Môn rất khác thường, dường như còn có nội tình." Lời của Nhan khâm sai vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người liền im lặng.

"Tại sao Nhan đại nhân lại nói vậy?" Bùi Thiên Lan hỏi.

Nhan Tra Tán ngẫm nghĩ rồi nói: "Với một trăm ba mươi sáu người... Kỳ Lân Môn hoàn toàn có thể dựa vào đó, lấy giải dược để đổi lấy tàng bảo đồ cùng với lời hứa không can thiệp vào việc của Trương Dương vương tử Thiên hạ đệ nhất trang. Vậy vì sao còn phải bày thêm một lựa chọn nữa, còn cố sức thiết kế một ván bài tương như hoàn toàn chiếm lợi thế nhưng thực ra khả năng chiến thắng còn chưa nắm chắc?" Dừng một chút, lại nói tiếp: "Nhan mỗ cảm thấy rằng đằng sau còn có mục đích khác." Mọi người vẫn im lặng.

Tướng Bình chậm rãi buông quạt lông trong tay, vẻ mặt ngưng trọng, gật gù: "Lời Nhan đại nhân nói rất có lý!" Nói xong liền cúi đầu trầm tư.

Nhan Tra Tán cũng lâm vào trạng thái nhập tâm suy nghĩ.

Không khí trong phòng lại có xu hướng trầm xuống. "Ai nha!" Đột nhiên Bùi Thiên Lan đứng dậy, lớn giọng nói: "Lão già này là người thẳng tính, không có suy nghĩ được nhiều như lũ trẻ các ngươi!"

"Đúng vậy, tiểu tử Trí Hóa kia nổi tiếng tâm tư đen tối, cho dù hôm nay các ngươi có nghĩ đến rách đầu thì chỉ sợ là cũng không biết được hẳn muốn làm cái gì!" Giang Ninh bà bà cười nói.

"Cho nên -- Mộ Văn..." Bùi Thiên Lan liếc nhìn Bùi Mộ Văn.

Bùi Mộ Văn cười nhẹ, lớn giọng hô: "Bữa tối đã sớm chuẩn bị thật tốt, mời chư vị di giá về thiện viện (nhà ăn)." Mọi người nhìn nhau.

Từ Khánh là người đầu tiên đứng lên: "Đúng thế, ăn no mới có sức chém người!"

"Hôm nay không say không về*, nghĩ nhiều cũng vô dụng, không bằng uống chút rượu ngon rồi nói sau." Bạch Ngọc Đường hò hét cổ động.

*nguyên văn: kim triêu hữu tửu kim triêu túy - hôm nay có rượu hôm nay ta say "Vẫn là Tiểu Ngũ hợp ý ta!" Bùi Thiên Lan cất tiếng cười to: "Hôm nay lão già này đã chuẩn bị không ít cao lương mỹ vị, cho mấy tiểu bối các người mở rộng tầm mắt." Nói xong liền dẫn đầu đứng dậy, mời Giang Ninh bà bà cùng đi sang bên đó.

Mọi người đều hòa theo, chia ra làm mấy đội theo thứ tự rời đi.

Nhan Tra Tán cùng Tưởng Bình, một bên thì thâm, một bên gật đầu liên tục, hiển nhiên là đang bàn luận về các đề tài yêu cầu chỉ số IQ cực cao. Lư Phương, Từ Khánh thì nói nói cười cười cùng rời khỏi đại sảnh. Đinh Triệu Huệ với Hàn Chương thì kê vai sát cánh bước đi, cả hai cực kỳ ăn ý với nhau, không ngừng chửi xéo con hồ li tinh đen.

"Tiểu Miêu, Tiểu Kim Tử, đợi dùng bữa tối xong, Ngũ gia ta sẽ dẫn các người đi dạo một vòng quanh Bùi gia trang. Ngũ gia ta thông thạo nơi này lắm đó." Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu với Kim Kiên nhanh chóng bước ra, để lại Bùi Mộ Văn đứng bơ vơ một mình. "Xem ra Ngũ đệ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện năm đó nhỉ!" Đinh Triệu Lan tiến lên vỗ vỗ bả vai Bùi Mộ Văn.

Bùi Mộ Văn cười khỏ, hai con người tự nhận là ca ca của vị tiểu đệ khó bảo nào đó cùng sánh vai xuất môn, vừa đi vừa thảo luận về đệ đệ gây đau đầu này.

Cuối cùng trong phòng chỉ còn có hai con người. Đó là thư đồng Vũ Mặc mặt liệt vẫn đang đảm đương trọng trách làm nền cùng với Ngải Hồ đang cúi đầu trầm mặc.

Sắc mặt Vũ Mặc dần trở nên u ám, hai nắm tay của Ngải Hồ thì càng lúc càng siết chặt.

"Ngải huynh, Vũ Mặc, sao hai người còn ngồi đây?" Đột nhiên, ngoài cửa ló ra một cái đầu, nhìn thấy hai người vẫn còn đang ngồi ngây ngốc một chỗ thì trên khuôn mặt liền xuất hiện vẻ chỉ tiếc rên rít không thành thếp, phăm phăm tiến tới, mỗi tay tóm một người lôi ra bên ngoài: "Các người còn nhàn hạ thoải mái ngồi đó tạo dáng nữa à? Ta vừa nghe Hàn Nhi gia nói là Từ Tam gia kia có sức ăn kinh người nhất nhì giang hồ đó, mình hẳn có thể ăn hết phần của năm người lận. Nếu chúng ta tới chậm thì có khi mẩu xương cũng chẳng còn." Hai người bị túm ra ngoài sững sờ ngẩng đầu thì thấy dưới ánh trăng sáng trong, đôi mắt nhỏ của Kim Kiên lấp lánh tỏa sáng không có nửa điểm tối tăm, khiến cho một trời trăng sáng ngoài kia cũng trở nên ảm đạm phai nhạt đi mấy phần.

"Mất thời gian quá đó, còn không nhanh lên, cứ chậm chạp như thế thì ngay cả chén đĩa Tam ca cũng liêm sạch sẽ mất!" Chéch bên trái phía trước là người thanh niên tuấn mỹ một thân tuyết y như mây, gương mặt đẹp tựa bức họa tinh xảo đã lộ vẻ mắt kiên nhẫn.

"Vũ Mặc, Ngải Hồ tiểu huynh đệ." Chéch bên phải là thanh niên áo lam đang mỉm cười, ý xuân ấm áp ngập tràn.

Con người tối tăm đen như bùn của Vũ Mặc dần dần biến mất, thay vào đó là đôi mắt thấp thoáng ánh sao. Ngải Hồ ngây ngốc nhìn ba người, đôi mắt to dần ngập nước, dứt khoát cúi đầu lấy cánh tay hung hăng chùi đi, thay đổi sắc mặt; khi ngẩng đầu, ánh mắt đã lóe lên vẻ kiên định, sau đó là khuôn mặt tươi cười rực rỡ hơn cả cái nắng mùa hạ mang thương hiệu Ngải Hồ.

Theo con đường đi ra từ Trung Thiện Đường, hai bên thoáng tiếng truyện trò không dứt, xuyên qua một rừng tùng xanh ngát thì lập tức tới thiện viện của Bùi gia trang. Sở dĩ gọi là thiện viện vì bên trong viện có đến ba thiện đường (phòng ăn) cỡ lớn: Một cái chuyên dùng để chiêu đãi tân khách, trang hoàng xa hoa, phục vụ hạng nhất. Một gian là để gia đình dùng bữa hàng ngày, bày trí ảm áp, thoải mái

thuận tiện. Gian còn lại là để cho chúng gia đình hộ viện sử dụng, phong cách thuần phác, đồ dùng đẹp mà rẻ. Quả thực cách xa cái phòng ăn tạp phí lù dành cho cán bộ của phủ Khai Phong tới vài con phố.

Quan trọng hơn, một bữa cơm tối ngày hôm nay cho các hào kiệt đã chiếm toàn bộ các gian, mặc dù không có hải vị nhưng tôm cá tươi, sơn hào thì chỗ nào cũng có, mà cách trang trí món ăn cũng rất độc đáo, bàn nào cũng là ngọc điệp trân tu (đĩa ngọc món ăn quý hiếm), ngon miệng vô cùng. Kim Kiên nếm thử thì thiếu chút nữa nuốt cả đầu lưỡi vào.

Bữa tiệc này, chúng anh hùng hào kiệt hết chén lại li (uống rượu), cực kì vui vẻ hòa thuận, tạo thành khung cảnh hài hòa vô cùng.

Bùi Thiên Lan đối xử với Giang Ninh bà bà cực kì chu đáo, từ gắp rau đến múc canh đều tự tay mình làm. Ngay cả Bạch Ngọc Đường ngồi cạnh cũng không có cơ hội nhúng tay vào.

Bùi Mộ Văn vài lần muốn gắp thức ăn cho Bạch Ngọc Đường nhưng đều bị con chuột đó đẩy về với vẻ mặt xem thường. Cuối cùng Bùi thiếu trang chủ chỉ đành tiếc hận từ bỏ.

Ngược lại, Nhan Tra Tán ngồi đầu bên cạnh Bùi Thiên Lan không được ai săn sóc, dường như có chút xấu hổ, cuối cùng vẫn là Kim Kiên thấy tội quá, cố sức lén qua người Triển Chiêu gắp cho Nhan Tra Tán một cái đùi gà rùng.

Mà kết quả chính là, gà còn chưa đến miệng thì trong thiên đường đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh thấu xương thổi thẳng vào người Nhan đại nhân, khiến sắc mặt của đại nhân trắng nhợt, lập tức trở tay đem cái đùi gà đặt vào bát của Triển Chiêu bên cạnh, còn nghiêm nghị nói: "Triển hộ vệ dọc đường vất vả, nhất định phải tâm bồi thật tốt." Triển Chiêu cung kính gật đầu, tiện tay gắp cho Nhan đại nhân một đĩa rau xanh.

Nhan đại nhân đương nhiên vui lòng nhận, cúi đầu và cơm.

Triển Chiêu đảo mắt liếc Kim Kiên, Kim Kiên lập tức hiểu ngay, nhanh chóng gấp cho Triển Chiêu vài bát sơn trôn, sau đó vùi đầu gặm thịt, không dám vỗ mông ngựa nửa cái.

Trong lòng âm thầm mắng tính tình kì quặc của Miêu đại nhân.

Tóm lại, với đủ loại tiết mục xen ngang, bữa tiệc này cả khách và chủ đều vô cùng vui vẻ, cực kì vừa lòng, ngày hội ngộ tại Bùi gia trang kết thúc một cách viên mãn.

Sau bữa tối, Bùi Mộ Văn liền bố trí chỗ ngủ cho mọi người.

Một hàng khâm sai đại nhân gồm: Nhan Tra Tán, thư đồng Vũ Mặc, Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ Triển Chiêu, Lục phẩm giáo úy Kim Kiên cùng với Ngải Hồ được phân đến Giang Vân Cư ở phía đông. Định thị song hiệp cùng với người còn chưa xuất hiện là Chân Trường Đình thì tạm ở Thiên Sương Cư phía bắc.

Ngũ thủ Hãm Không Đảo thì ở Túy Hoa Cư phía nam. Mặc dù Tiểu Bạch Thủ đã mãnh liệt yêu cầu được ở cùng viện với đám Triển Chiêu, Kim Kiên nhưng cuối cùng lại bị Giang Ninh bà bà lôi đến ở Tây Nguyệt Cư cùng Đình thị song hiệp với lí do hết sức hoa mỹ là muốn cùng Bạch Ngọc Đường bồi đắp tình cảm mẹ con. Kết quả, lời thề son sắt sẽ dẫn Triển Chiêu cùng Kim Kiên đi chơi đêm ở Thiên hạ đệ nhất trang của Bạch Ngọc Đường hóa thành bọt nước.

Từng người hàn huyên cáo từ, sau đó liền rời đi.

Chỉ riêng đám người Nhan Tra Tán, bởi vì thân phận khâm sai đặc thù nên được Bùi Mộ Văn đích thân dẫn đường.

Mọi người đi qua hậu hoa viên, đi vòng qua sân, qua hồ, rồi lại đi tiếp chừng nửa nén hương mới đến Giang Vân Cư. Nơi này bắc dựa núi xanh,

đôi diện mặt hồ, trong sân cây tỏa bóng mát, lại có thềm sắc kì hoa tô điểm thêm khiến cho cảnh sắc thanh lệ đẹp lòng người. Trong viện có một gian phòng chính, tất nhiên là dành cho Nhan đại nhân, bên cạnh là hai gian khác, dành cho Triển Chiêu, Kim Kiên, Vũ Mặc, Ngải Hồ. Công và sân sạch sẽ, bày trí trang nhã, đúng tiêu chuẩn của khách sạn năm sao cao cấp.

"Thỉnh chừ vị đi nghỉ sớm, Búi mỡ sẽ không làm phiền nữa." Búi Mỡ Văn hoàn thành công tác dẫn đường liền lả lướt rời đi.

Nhan Tra Tán nhìn sắc trời cũng gật đầu nói: "Ngày mai còn có một hồi đánh nhau ác liệt, tất cả mọi người mau đi nghỉ sớm đi." Dứt lời liền quay về phòng với vẻ mặt đăm chiêu.

Sắc mặt của Vũ Mặc với Ngải Hồ cũng u ám, cả hai đều ngón ngang tâm sự, yên lặng trở về phòng.

Kim Kiên ngáp một cái, hướng Triển Chiêu ôm quyền rồi cũng lại tập tễnh đi đến phòng của mình. Nhưng mới đi được hai bước liền nghe thấy Triển Chiêu ở phía sau nhẹ giọng gọi: "Kim Kiên." Mặt Kim Kiên lập tức biến thành chó ăn phải bánh bao thiu*, nhưng lúc xoay người lại về mặt vẫn cung kính như trước: (nguyên văn: nhất cá cầu bất lí bao tử - Ry không hiểu nên chém đây :v) "Triển đại nhân có gì, phân phó?" Đêm thu yên tĩnh tĩnh khôi không vết bụi, Triển Chiêu tuấn dung ôn nhuận như ngọc, dưới ánh trăng chiếu rọi, một đôi con ngươi đen trong trẻo nhìn Kim Kiên lại ẩn chứa dao động, dường như có vạn lời muốn nói, lại chẳng thể thốt được một từ. Chàng cứ như vậy lẳng lẳng nhìn nàng hồi lâu, tuấn nhan dần dần hiện lên ý cười ấm áp, giọng trong như nước: "Sớm đi nghỉ đi, đừng suy nghĩ nhiều."

"...Vâng..." Kim Kiên ngây ngốc gật đầu, sau đó như du hồn (linh hồn phiêu du :]]]) phiêu diêu trở về sương phòng, đóng cửa, cởi giày, nằm trên giường, đắp chăn, mắt nhỏ nhìn chằm chằm vào nóc nhà hồi lâu, lại nhớ đến nụ cười kinh diễm dưới ánh trăng của người thanh niên tuấn dật kia, hoảng sợ một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần.

Đừng suy nghĩ nhiều?! Cái rắm á! Đêm hôm khuya khoắt con mèo nhà người vô duyên vô cớ gọi ta lại, rồi còn cười đến phong tao như vậy là ý gì hả?! Như thế thì sao ta có thể không suy nghĩ nhiều chứ a a a a a!!!

Rốt cuộc là, do một đường mệt nhọc rồi rắm nên không quá nửa chén trà Kim Kiên đã ngủ như chết, hơn nữa còn ngủ rất ngon lành, không mộng mị, chất lượng giấc ngủ vô cùng cao. Ngủ thẳng cho đến lúc từ ngoài phòng truyền đến một đoạn lời thoại khiến tóc gáy Kim Kiên dựng thẳng tung: "Triển đại nhân, Chân mỗ từng nghe nói Biện Kinh có một sản phẩm đặc biệt, tên là Hương bao trừ tà, có khả năng đón cát đuổi hung, dân chúng thành Biện Kinh đều đổ xô vào mua, mà nghe người ta nói vật ấy có liên hệ rất sâu xa tới Triển đại nhân. Chân mỗ tò mò đã lâu, hôm nay đặc biệt đến hỏi..." Cái gì?! Có kẻ dám tráng trợn đến đào góc tường của Tiểu Miêu, chẳng lẽ hẳn muốn làm nhái hương bao trừ tà?! Thật quá đáng, đây là thành quả tâm huyết của ta, là bản quyền của ta!! Kim Kiên trợn mắt, lập tức bật dậy thuận thực mặc áo ngoài, đi giày tất chỉnh tề xong liền kéo cửa xông ra hét lớn: "Hương bao kia là sáng ý thiết kế của ta, ai lại lớn mật như thế, dám đào góc tường..." Ặc! Mắt nhỏ lập tức mở lớn, tròn mắt đảo từ trái qua phải, lại đảo từ phải qua trái, cười gượng một tiếng: "Ồm! Khụ, cái đó... Chào buổi sáng mọi người!" Trong sân của Giang Vân Cư, Nhan Tra Tán, Triển Chiêu, Bùi Mộ Văn, Vũ Mặc, Ngải Hồ đều ngồi xung quanh bàn đá ở chính giữa, ngoài ra còn có một vị nam tử lạ mặt ngồi bên cạnh Triển Chiêu.

Người này mặc một trường sam màu xanh sẫm như cây tùng, mi thanh mắt sáng, đôi con ngươi sáng lấp lánh rất có thần, ánh mắt giống như tia X quang, dường như chỉ cần lia qua người nào thì người đó từ lục phủ ngũ tạng cho đến mạch máu tủy mật đều được phơi bày ra tỉ mỉ, hẳn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Da đầu Kim Kiên tê rần, lại nhìn một cây xanh từ đầu tới chân của người này, cũng chín phần mười đoán ra được thân phận của hắn.

"Vị này chính là Lục phẩm giáo úy Kim Kiên Kim đại nhân của Khai Phong phủ sao? Tại hạ là Chân Trường Đình của Trân Tụ sơn trang." Nam tử một thân xanh mơn mớn ôm quyền thi lễ với Kim Kiên."

"Chân trang chủ..." Kim Kiên vội trả lễ.

Mặt Chân Trường Đình mang ý cười, nét mặt sôt ruột nói: "Lúc trước tiểu đệ của tại hạ ở Khai Phong đã được quý phủ tận tình chiếu cố, Trường Đình hôm nay đặc biệt đến để tạ ơn. Vừa rồi nhìn thấy Triển đại nhân, chợt nhớ tới hương bao trừ tà mà tiểu đệ mang về, cho nên đặc biệt đến hỏi." Chân Trường Đình dừng một chút, lộ vẻ hiếu kì nói: "Như Kim giáo úy vừa nói thì, hương bao là tác phẩm Kim giáo úy?"

"Khụ, cái này.... Thực ra... Ta chính là..." Kim Kiên liếc nhìn Triển Chiêu, đầu lưỡi xoắn thành vòng.

"Đều nhờ công lao của 'Kim huynh!'" Mặt Triển Chiêu mang ý cười nhạt, hai chữ "Kim huynh" nhấn thật rõ ràng.

"A ha ha, Triển đại nhân quá khen..." Kim Kiên rụt cổ.

"Thật tốt, Chân mỗ vẫn rất tò mò không hiểu vì sao một cái hương bao nho nhỏ lại có thể khiến bào đệ (em ruột) bất hảo của tại hạ thay đổi thành một người hoàn toàn khác, trong đó chắc chắn có điểm kì diệu. Hôm nay, mong Kim giáo úy giải đáp nghi vấn cho Chân mỗ." Một cái hương bao vô tích sự đấy thì sao có công dụng thần kì thế được? Đấy rõ ràng là nhờ tấm gương thần tượng Ngự Miêu đại nhân soi sáng dẫn đường chỉ lối cho! Nhưng Kim Kiên cũng chỉ có thể hò hét sự thật đó trong lòng mà thôi, nhất là sau khi nhìn thấy một bên thái dương của Triển Chiêu giật giật, nằng vội vàng đổi đề tài: "Chuyện đó để sau hãy nói, hôm nay còn có chuyện quan trọng, chi bằng, khụ, cái đó... Bùi thiếu trang chủ, điểm tâm hẳn đã xong rồi?" Bùi Mộ Văn mỉm cười: "Đã xong từ sớm."

“Vậy chúng ta đi ăn cơm trước đã!” Kim Kiên vội vàng lách qua người Chân Trường Đình, tông cửa xông ra.

"Cũng được." Chân Trường Đình gật đầu, quay đầu nhìn mọi người một chút, ý bảo nhanh đuổi theo sau: "Kim giáo úy, Chân mỗ nguyện nghe mọi chuyện." Còn lại mấy người liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại cùng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu mặt không đổi sắc, đứng lên thông dong rời đi.

Đội đám Kim Kiên đi vào thiện đường thì mọi người đã ngồi hết ở đó rồi, ngoại trừ đôi mắt hoa đào của Tiểu Bạch Thử có thêm quầng mắt thâm đen như mực thì những người khác tinh thần có vẻ cũng không tệ lắm.

Sau đó, xảy ra một tình huống là: Chân Trường Đình cứ bám riết không tha Kim Kiên, muốn truy hỏi đến cùng về chuyện hương bao, còn Kim Kiên thì cứ có cảm giác đỉnh đầu đang bị một luồng hàn khí lạnh thấu xương thổi qua, nàng phải miễn cưỡng nâng cao sinh lực để ăn hết điểm tâm. May mắn là Chân Trường Đình là người gánh trọng trách cho nên không thể không cùng cha con Bùi gia thương lượng chính sự một chút, lúc đó Kim Kiên mới tranh thủ được thời gian trốn ra, thở phào nhẹ nhõm.

Dùng bữa sáng xong, đoàn người do cha con Bùi gia dẫn dắt bắt đầu chậm rãi đi đến sân luyện võ ở trong Thiên hạ đệ nhất trang.

Sân luyện võ có tầm nhìn trống trải, bốn phía là tường cao vây quanh, phía trên còn dựng thêm vách ngăn, rất nhiều cờ màu bay phát phới. Bốn phương đông tây nam bắc đều có chòi quan sát, cao ngất trong mây. Giữa sân, cát mềm rải trên đất, sáng chói mắt dưới ánh mặt trời. Từ võ trường nhìn sang hai bên sườn, mỗi bên đông tây đều có một cái thái đài, cao khoảng mười trượng, cột trụ sơn màu đỏ, trên đỉnh sơn màu đen, lan can nhiều màu vây quanh đài cao, có cả một cái thang được dựng lên để lên xuống. Phía trên thái đài là mấy cái bàn đã chuẩn bị đầy đủ trà bánh.

Mọi người vừa xem qua sân bãi thì có người đến báo người của Kỳ Lân Môn đã đến.

Bùi Thiên Lan hạ lệnh mời người nhập võ trường.

Không bao lâu sau thì thấy Hắc Yêu Hồ Trí Hóa tao nhã cùng với Bách Hoa công tử màu mè dẫn đầu đi vào võ trường, phía sau là một đội... Một đội....

"Gì vậy?!" Mắt nhỏ mở to hết cỡ, Kim Kiên buột miệng kêu lên.

Không nói Kim Kiên mà ngay cả các chư vị anh hùng hiểu sâu biết rộng xung quanh cũng nhất thời có chút kinh ngạc.

Đội đi theo sau Trí Hóa với Bách Hoa công tử là, một đội từ đầu đến chân đều lộ ra phong thái thần bí.

Nói là thần bí, bởi vì...

Tất cả đều không thấy được mặt! Ngay cả quần áo, cánh tay, đùi, thậm chí cả giày cũng không nhìn được! Một đám này đều mặc áo choàng đen tuyền thêu chỉ bạc, dài chấm đất, đem toàn thân che kín như bưng. Trên mặt còn đeo một cái mặt nạ bạc, tạo hình i xì đúc Băng Cơ ngày trước -- tóm lại là một sợi lông cũng không lộ ra ngoài.

Mọi người nhìn nhau.

Tương Tư gia than nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: "Tên hồ li tinh đen này đúng là giao hoạt, như thế thì chúng ta hoàn toàn không thể đoán được người bên phía chúng, đồng nghĩa với không có kế sách đối chiến mà chỉ có thể dựa vào mỗi trận mà chọn một người lên lôi đài tùy cơ ứng biến thôi, tỉ lệ thắng rất thấp!" Sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

Bùi Mộ Văn vẻ mặt âm trầm, lớn tiếng hỏi: "Môn chủ, người như thế là có ý gì?!" Trí Hóa liền ôm quyền, cười khẽ một tiếng: "Chư vị đừng nghĩ nhiều, người của ta giả dạng như vậy chỉ vì bọn họ xấu xí nên ngại lộ mặt thôi."

"Thối lắm, rõ ràng người đang có âm mưu đen tối!" Hàn Chương cùng Đinh Triệu Huệ đồng thời bật dậy, tức giận nói.

"A nha, bị lộ rồi." Trí Hóa lộ vẻ tiếc nuối. "Thực ra -- cái này là do sở thích của tại hạ thôi." Trên mặt mọi người lại xuất hiện biểu tình "Để ta đập

hắn một cái".

"Môn chủ Kỳ Lân Môn, việc chúng ta giao hẹn lúc trước, người có giữ lời không?" Bùi Thiên Lan cao giọng hỏi.

"Nhất ngôn cửu đỉnh." Hắc Yêu Hồ Trí Hóa cười nói.

"Được!" Bùi Thiên Lan vung tay: "Người đâu, mang bút mực lên." Một đội trang hộ (vệ) đưa đến một cái bàn dài ra giữa sân, trên bàn phủ vải gấm đỏ, bày lên ba quyển trục*, hai cái bát rót đầy rượu trắng, đủ văn phòng tứ bảo, còn có một thanh đoản chủy (dao găm ngắn) sắc bén.

*Sách vở thời xưa, được làm từ cách thanh tre, nứa. Trông nó giống cái cuộn cơm rong biển đấy, nhưng thanh to hơn.

"Phiền Nhan đại nhân viết minh thư." Bùi Thiên Lan hướng Nhan Tra Tán ôm quyền.

Nhan Tra Tán vuốt cằm tiến lên, cầm bút chấm mực, viết thoăn thoắt, chỉ trong một lát đã xong ba quyển trục, đưa cho Bùi Thiên Lan.

Bùi Thiên Lan đọc qua một chút, âm thầm tán thưởng, lại đem quyển trục đưa cho Trí Hóa, Trí Hóa chỉ liếc mắt một cái đã lộ ra thần sắc cực kì hâm mộ, nhỏ giọng nói: "Hảo tự. (chữ đẹp, chữ hay)" Hai bên thăm tra đối chiếu chắc chắn xong, Bùi Thiên Lan với Trí Hóa cùng chấp bút, ký chính danh* lên ba quyển trục. Sau đó cầm chủy thủ cắt ngón cái, lấy máu hòa vào bát rượu, hai người uống một hơi cạn sạch, lại ở in huyết dấu tay lên ba quyển trục xong mới cuộn lại niêm phong. Ba quyển được giao cho Bùi Thiên Lan, Trí Hóa và Trần Tự sơn trang Chân Trường Đình, mỗi người giữ một. *Tên chữ, hiệu đơn giản là tên hợp pháp, tên mình điền trong giấy khai sinh, CMTND..v.v.v Uống máu, minh thư kí kết xong, hai bên thi lễ với nhau rồi quay về hai phía trái ngược mà đi.

Bùi Thiên Lan đi lên thái đài phía đông. Một hàng bốn người Nhan Tra Tán, Bùi Thiên Lan, Giang Ninh bà bà, Chân Trường Đình ngồi đầu, Vũ Mặc ở cạnh Nhan Tra Tán đợi lệnh, còn những người còn lại thì cứ tùy ý ngồi lung tung.

Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu, Kim Kiên với Ngải Hồ tất nhiên là ngồi cùng một chỗ. Bùi Mộ Văn về mặt rất tự nhiên ngồi xuống chỗ chéo phía trên Bạch Ngọc Đường. Đinh Triệu Lan, Đinh Triệu Huệ thì theo Bùi Mộ Văn lần lượt ngồi xuống phía sau, Hàn Chương thì ngồi cạnh Đinh Triệu Huệ, vị trí vừa hay ở sau Chân Trường Đình, Tương Bình ngồi xuống sau Nhan Tra Tán, sau đó là lần lượt Lư Phương rồi Từ Khánh.

Trí Hóa, Bách Hoa công tử dẫn một đám người thần bí cũng nghênh ngang đi đến thái đài phía tây, thản nhiên ngồi xuống.

Chân Trường Đình đứng dậy, lớn tiếng hô: "Thiên hạ đệ nhất trang cùng Kỳ Lân Môn lôi chiến, trận thứ nhất bắt đầu!" Mọi người đều nín thở chăm chú nhìn xem Trí Hóa phái kẻ nào ra đầu.

Nhưng lại thấy Trí Hóa ngồi uống trà, nheo mắt hưởng thụ một lát mới hướng phía sau tùy ý phẩy tay một cái, nói: "Bốn người các ngươi đi."

"Thuộc hạ tuân lệnh." Bốn cái áo choàng đen từ thái đài nhảy xuống, nhảy tới phía trên lôi trường, sau đó vứt áo choàng đi.

Chúng anh hùng hào kiệt nhìn một cái, lập tức cả kinh.

Giữa sân là bốn người ăn mặc giống hệt nhau, đều là mặc áo ngắn quần ngắn, vai trái đính một miếng giáp da trâu bảo vệ, đeo thắt lưng da thú, chân đi giày da trâu hở ngón, đầu như cái đầu, da đen như than, hai mắt như hạt đậu. Tuy rằng ăn mặc có chút quái dị, nhưng điều khiến người khác kinh ngạc là do tóc của bốn người này - bộ tóc rối bù xù phát phơ trong gió, màu sắc sặc sỡ chói mắt, nhìn từ trái sang thì lần lượt sẽ là màu đỏ hồng, xanh biếc, vàng sấp, lam nhạt, đủ bốn màu. Nhìn qua thì đúng là

sắc sỡ lóa mắt tới mức khiến cho chúng anh hùng phải tự đâm mù mắt mình.

h My God! Tóc bốn người này là do gió Tây Bắc thổi cho tung xòe như thế phải không? Hơn nữa, vì sao đột nhiên ta lại có cảm giác muốn đi nhà xí nôn cơm ngay bây giờ?! Máu nóng dâng trào, Kim Kiên không ngừng nhổ nước bọt khinh bỉ.

Lúc này, do Kim Kiên bất hạnh lưu lạc tới Bắc Tống từ năm 2 nên không biết rằng ở hiện đại vài năm sau, đám người sở hữu mớ tóc thảm họa đó cũng có một cái tên riêng rất chuẩn: Nhóm Cắt Gội Sấy*! *Cái này mượn phép lấy của Kim Lâm tử :)) vàng, đó là nhóm HKT ạ :)) H T HỒ .

_____ Rất xin lỗi vì đăng muộn như vậy *chấm nước mắt* Một phần là do hồi này dài quá, phần vì máy tính nhà hồng, thêm chuyện Ry đang đau bụng nữa :(((Ôi cuộc đời là những niềm đau :(((Cảm ơn tình cảm của tất cả mọi người đã dành cho Ry Ry vui lắm :* :* :* Ry hứa sẽ cố gắng cày để đuổi cho kịp Lâm tử : , cái này coi như quà tạ lỗi với mọi người, Ry viết cũng lâu rồi nhưng nó dở quá nên bây giờ mới dám tung lên :)) (ăn theo Lâm tử đây mà :) M T B CH Đ P TRỒ T KHA PH NG PH Sau mấy ngày liền thức trắng theo Triển Chiêu đi tra án, Kim Kiên bị thiếu ngủ trầm trọng. Nhân buổi trưa trời trong gió nhẹ, trước khi bị con mèo nào đó túm đi luyện công buổi chiều, Kim Kiên liền trốn ra gốc cây ở góc sân sau phủ Khai Phong làm một giấc.

Đang thiu thiu ngủ thì có cảm giác bị cái gì đó lông lá quệt qua mặt, miễn cưỡng mở mắt ra thì thấy cái đầu mèo màu đen, hóa ra là Tiểu Triệu. Do buồn ngủ quá nên Kim Kiên không nghĩ ngợi gì, trực tiếp ôm nó vào lòng rồi ngủ tiếp. Tiểu Triệu cũng vô cùng ngoan ngoãn cuộn mình ngủ.

Nhưng lát sau Kim Kiên lại thấy có cái gì mềm mềm đang chui vào ngực áo, nàng cố gắng hé đôi mắt nhỏ ra thành cái khe hẹp, hóa ra là Tiểu Tùng đang tìm chỗ ngủ. Ừm, trời đẹp nên đến cả động vật cũng muốn ngủ... Kim Kiên nghĩ.

Và rồi ngủ mất.

"Xú Miêu, ngươi có thấy Tiểu Tùng đâu không? Bạch Ngũ gia mua hạt dẻ cho nó." "Triển mỗ không thấy." Triển Chiêu nhàn nhạt đáp.

"Vậy ngươi có thấy Tiểu Kim Tử không? Ngũ gia đang định tìm hắn nói chuyện phiếm."

"... Kim giáo úy đang đi tuần quanh kinh thành."

"Vậy để Ngũ gia ta đi tìm hắn." Bạch Ngọc Đường xoay người định rời đi, nhưng dường như lại chợt nhớ ra điều gì đó, quay lại hỏi: "Ngươi có đi cùng luôn không?"

"Tại hạ còn có công sự trong người." Bạch Ngọc Đường nhìn một thân hắc y của Triển Chiêu, đoán rằng Triển Chiêu sắp đi thám thính nên không nghi ngờ gì. Còn ném túi hạt dẻ cho Triển Chiêu, đặc ý nói: "Ngũ gia ta đi chơi với Tiểu Kim Tử đây. Túi hạt dẻ này cho ngươi đó." Về mặt Triển Chiêu vẫn bình tĩnh, đợi Bạch Ngọc Đường khinh công bay đi khuất mới xoay người đi ra sân sau của phủ.

Đi đến gốc cây ở góc lập tức thấy một bóng dáng nhỏ bé đang nằm ngủ với chú mèo đen trong lòng.

Đôi môi Triển Chiêu cong lên thành một nụ cười dịu dàng.

Tiểu Triển thấy người tới lập tức nhồm dậy, kêu meo meo hai tiếng, chui ra khỏi vòng tay Kim Kiên đi đến dụi đầu vào chân Triển Chiêu lấy lòng. Triển Chiêu cười khẽ, xoa đầu con vật nhỏ, mắt vẫn không rời gương mặt đang say ngủ kia.

Có quãng thâm ở mắt rồi, chắc mấy ngày qua vất vả lắm. Buổi luyện công chiều nay cho nghỉ vậy.

Triển Chiêu ngồi cạnh, chăm chú ngắm khuôn mặt tròn tròn của Kim Kiên. Lông mày hơi rậm một chút, lông mi khá dài, hơi cong cong; đôi mắt nhỏ đang khép, chỉ cần nhìn thấy bạc sẽ lấp lánh như có ngàn ánh sao; sống mũi thẳng, cao; đôi môi hồng hơi hé, thoát ra những tiếng ngáy nhẹ... Bỗng, đôi mắt chứa ngàn vì tinh tú trở nên sâu thẳm thẳm như bóng đêm, tuấn nhan đỏ ửng, yét hầu lặn lộn, Triển Chiêu vội nhắm chặt mắt, cố gắng kiềm chế tà tâm trong lòng đến khi bình tĩnh lại mới mở ra.

Kim Kiên đột nhiên trở mình phát ra một tiếng "m".

Tiếng động đó phá tan tự chủ của Triển Chiêu. Ngón tay thon dài khẽ chạm vào đôi môi mềm đang hé mở, tuấn nhan từ từ cúi xuống...

"Soạt." Triển Chiêu giật mình, lập tức thu tay về ngồi thẳng dậy, mặt vẫn đỏ bừng bừng. Con người bắt đầu đảo quanh tìm nơi phát ra tiếng động, cuối cùng dừng lại trên người Kim Kiên. Triển Chiêu ngạc nhiên, ngực Kim Kiên đang nhô lên thành một khối, cái khối đó từ từ chuyển động dần về phía cổ rồi một cái đầu sóc ló ra, hóa ra là Tiểu Tùng.

Nhìn đôi mắt to tròn lấp lánh của Tiểu Tùng, Triển Chiêu không biết nên vui hay buồn, thở nhẹ một hơi, giơ tay bế lấy con sóc nhỏ, lấy hạt dẻ cho nó ăn.

Đột nhiên Kim Kiên trở mình.

Cổ áo thường ngày luôn ở tình trạng "kín công cao tường" vì khi này Tiểu Tùng chui vào mà bị lỏng ra, bây giờ Kim Kiên trở mình lại khiến nó tuột hẳn, lộ ra tiết y bên trong, dường như còn có thể thấy chút da thịt.

Triển Chiêu vội hít vào một ngụm khí lạnh, tuấn nhan đỏ như máu, sau đó dứt khoát quay đầu, định bỏ đi.

Kim Kiên hátt xì một tiếng.

Thân hình của Triển Chiêu khựng lại, đứng đó một hồi, cuối cùng thở dài, quyết định quay lại chỉnh cổ áo cho Kim Kiên.

Nín thở, cố gắng không nhìn, tay kéo cao cổ áo Kim Kiên hết cỡ, nhưng vẫn cố gắng làm thật nhẹ để không đánh thức nàng.

Tiểu Tùng không biết từ đâu, đột nhiên nhảy ra trước mặt Triển Chiêu, cái đuôi bông xù của nó quét ngang qua lỗ mũi Kim Kiên.

Kim Kiên lập tức hắt xì, sau đó lơ mơ mở mắt.

Đôi mắt nhỏ nhấp nhèm, còn chưa tỉnh ngủ nên mọi thứ vẫn còn mờ mờ ảo ảo, Kim Kiên chỉ nhìn cái gì đó màu đen phía trước mặt. Đại não vẫn còn trong tình trạng treo máy nên Kim Kiên chỉ mang máng nhớ được đoạn kí ức bị Tiểu Triệu và Tiểu Tùng làm phiền trước khi ngủ say. Màu đen, ừm, vậy là Tiểu Triệu.

Kim Kiên ôm luôn cánh tay của Triển Chiêu vào ngực, xoay người thiêu thiêu ngủ tiếp, không hề thắc mắc tại sao Tiểu Triệu luôn mềm mại lúc này lại cứng như khúc gỗ hay đầu tự dưng mọc thêm ba cái tai.

Triển Chiêu hoàn toàn hóa đá, sau đó từ khuôn mặt cho đến mang tai nhuốm một màu đỏ gay gắt.

Chỗ đó... Chỗ đó... Mềm mềm...

Dường như ngón tay cũng trở nên hồng lạ thường, Triển Chiêu có cảm giác như toàn thân đang ngồi trong lò nung, đặc biệt cánh tay nóng như đang nằm trong lửa.

Đến lúc Triển Chiêu tưởng mình không chịu được nữa thì...

"Xú Miêu, hóa ra ngươi ở đây!" Một tiếng nói vọng đến từ nóc nhà, sau đó bóng áo trắng bay đến.

Triển Chiêu vội rút tay ra, đứng thẳng dậy, đường hoàng và nghiêm túc hết mức. Chỉ có điều khuôn mặt vẫn đỏ au lạ thường.

"Ta không tìm thấy Tiểu Kim Tử. Người có chắc là hắn đi tuần không?" Bạch Ngọc Đường hỏi.

"...Triển mỗ không rõ."

"Sao mặt người đỏ thế?" "...Bạch huynh bị hoa mắt rồi." Triển Chiêu bình tĩnh đáp, sau đó quay người rời đi.

"Xú Miêu, người đứng lại đó! Sao người dám nghi ngờ mắt nhìn của Ngũ gia ta hả?!" Bạch Ngọc Đường vội vàng thi triển khinh công theo sau Triển Chiêu, hoàn toàn quên mất việc đi tìm Kim Kiên cũng như Tiểu Tùng bé nhỏ.

Tiểu Tùng cũng không để tâm chuyện bị lãng quên, sau khi ăn no nê, rất thỏa mãn chui lại vào ngực áo Kim Kiên ngủ tiếp.

Con người nào đó đã ngủ suốt hai canh giờ vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tỉnh dậy, không hề hay biết một màn vừa rồi, vẫn tiếp tục ngủ say sưa.

Hồi 4: Song trận chiến lưỡng bại câu thương, quỷ đầu to xấu xí tác quái

Như đã nói ở chương trước, Kỳ Lân Môn cho bốn quái nhân tướng mạo khác thường, tóc tai kì dị xuất chiến, chỉ là kiểu tóc chạy theo trào lưu hiện đại của bốn kẻ này đã khiến chúng anh hào ở đây chết sững. Còn chưa hồi phục được tinh thần thì bốn kẻ đó đã lớn giọng xưng danh: Tóc đỏ: "Thủy Trung Ma Ba Lâm!" Tóc xanh: "Khai Lộ Ma Ba Nghiễm!" Tóc vàng: "Hỏa Trung Ma Ba Đẩu!" Tóc lam: "Vân Trung Ma Ba Thân!" Bốn người cùng hô: "Tứ ma Nam Hải, đặc biệt tới đây lôi đầu!" Gió lạnh thổi ào ào qua võ trường, tạo thành một trận cát bụi.

Anh hùng hào kiệt của Thiên hạ đệ nhất trang: "...." Mong đậu? Móc hết*?! Tên người đây sao? Lại còn cái tạo hình như lên sân khấu thế này nữa? Này, sao cứ như nghệ sĩ hài lên biểu diễn đang giới thiệu vậy? *Nguyên văn là ba đậu, bái quang nhưng Ry không hiểu lắm nên để như vậy.

Mắt nhỏ run run, khóe miệng co rút, Kim Kiên chậm rãi quay đầu nhìn mấy người bên cạnh.

Ngài Hồ ngồi bên trái bộ dạng đứng chuẩn thanh niên nghiêm túc, có vẻ như đang suy nghĩ chuyện lớn, tâm trí hoàn toàn không ở đây. Triển Chiêu ngồi bên phải thì đuôi lông mày hơi nhướng, Bạch Ngọc Đường ngồi cạnh thì khóe miệng co rút liên tục, hiển nhiên rất bài xích cái kiểu xuất hiện kì dị trên lôi trường của bốn người kia.

"Là Tứ ma Nam Hải?!" Hàn Chương ngồi bên kia lộ vẻ kinh ngạc.

"Hàn Nhị ca, bốn người này có lai lịch như thế nào?" Đinh Triệu Huệ hỏi.

"Đừng nhìn vẻ ngoài dọa người của họ mà nhầm, võ nghệ cũng tầm tầm thôi, xét trên giang hồ thì cũng chỉ bằng đám võ công hạng ba là cùng--" Hàn Chương vuốt cằm, vẻ mặt ngờ vực: "Tại sao con hồ li tinh đen đó lại chọn bốn tên này ra đánh trận đầu?" Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía nhân sĩ uy tín Chân Trường Đình.

Chân Trường Đình quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, bắt đầu mở miệng nói nguyên nhân: "Chư vị không biết rồi, nếu bốn người này đơn đả độc đấu thì đúng là không có danh hiệu (ý là nổi tiếng) trên giang hồ. Nhưng bốn người này nửa năm trước đã gia nhập môn phái Nam Hải Nhất Tiên, luyện được một bộ trận pháp, cực kì tinh diệu."

“Nam Hải Nhất Tiên?!” Hàn Chương cả kinh: "Chính là Nam Hải Nhất Tiên nổi tiếng tinh thông kỳ môn độn giáp, ngũ hành bát quái đó?" Chân Trường Đình gật đầu.

"Không ổn rồi..." Hàn Chương nhíu mày.

"Chân trang chủ, xin hỏi trận pháp đó như thế nào?" Bùi Mộ Văn hỏi.

"Là Ngũ hành khuyết một trận!" Chân Trường Đình nghiêm nghị tuyên bố.

Một hồi trầm mặc.

"Ý Chân trang chủ là Ngũ Hành Quy Nhất* trận?" Đinh Triệu Lan nỗ lực lấy lại mặt mũi cho Chân Trường Đình.

*Ngũ Hành Quy Nhất trận là trận pháp gồm năm yếu tố Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ kết hợp với nhau. Nhưng do người thực hiện là bốn tên mà thôi, thiếu 1 nên Chân Trường Đình mới đổi thành Ngũ Hành Khuyết Một khiến Đinh Triệu Lan và mọi người tưởng anh ý nói sai.

"Đúng vậy, chính là Ngũ Hành Khuyết Một trận!" Chân Trường Đình nhấn mạnh.

"Phụt!" Đinh Triệu Huệ là người đầu tiên phì cười.

"Sao không nói là Đánh Mã Điếu* Ba Thiếu Một trận luôn đi..." Kim Kiền đầu đầy hắc tuyến, hạ giọng lầm bầm một câu, tiếc rằng vẫn bị các cao thủ võ lâm ngồi đó nghe rõ từng chữ.

*Mã điếu là mạt chược, chơi mạt chược phải có bốn người, cũng là thiếu một nên Kim Kiền mới chế ra cái tên này. Còn vì sao nó buồn cười thì hình như là thiếu một người trong mạt chược người ta gọi là thiếu một chân = thọt chân thì phải, cái này Ry không rõ lắm (vì chỉ biết qua Conan thôi :]]) nên không dám ghi linh tinh.

Mọi người nghe được đều có chút buồn cười. "Ha ha ha ha, Kim giáo úy, cái tên này nghe hay lắm!" Hàn Chương vỗ đùi cười lớn.

"Khụ." Bùi Mộ Văn ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói: "Thỉnh Chân trang chủ giải thích rõ hơn về trận pháp này." Lại nhìn Chân Trường Đình, vẻ mặt hoàn toàn trái ngược với nét vui cười của mọi người, cực kì nghiêm trọng nói: "Trận pháp này chính là kết tinh dựa trên thuyết Âm Dương Ngũ Hành, sở dĩ gọi là Ngũ Hành vì có cả năm yếu tố Thủy Hỏa Kim Mộc Thổ. Thủy là nước thấm ở dưới, Hỏa là lửa thì bốc lên trên, Mộc là cây vươn thẳng, Kim là kim loại có thể biến đổi linh hoạt, còn Thổ là đất nơi bắt nguồn của mọi vật, đúng là..."

"Chân trang chủ." Bạch Ngọc Đường nhíu mày cắt lời Chân Trường Đình đang thao thao bất tuyệt phổ cập kiến thức căn bản, đưa ra nghi ngờ: "Tứ ma Nam Hải chỉ có bốn người, sao có thể tạo thành Ngũ Hành trận được, không hợp lí." Chân Trường Đình dừng một chút, liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường một cái mới nói tiếp: "Đó chính là điểm ảo diệu của Ngũ Hành Khuyết Một trận. Ngũ Hành trận này của Tứ ma Nam Hải thì chắn phía tây là Kim, phía đông là Mộc, bắc là Thủy, nam là Hỏa mà người bị vây ở giữa trận pháp chính là Thổ!" Nói đến đây, Chân Trường Đình lại hít một hơi, nói: "Ngũ Hành tương sinh tương khắc, tuần hoàn lặp đi lặp lại. Nếu đã vào trận pháp này, chắc chắn sẽ trở thành mắt xích trong vòng tuần hoàn của Ngũ Hành, không thể thoát thân cũng không thể vận lực, bị giam trong trận pháp đến kiệt sức mà chết!" Đây chính là trận pháp dụ người ta vào con đường suy kiệt, sống không được chết không xong! Kim Kiên hít một ngụm khí lạnh.

Lúc này, mọi người đều trầm mặc, không ai dám có ý khinh thường trận pháp này nữa.

"Vậy có cách phá trận không?" Tường Bình hỏi.

Chân Trường Đình suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lắc đầu: "Từ trước tới nay vẫn chưa ai phá được."

"Sao? Ai đi phá trận nào?" Bùi Thiên Lan bình tĩnh hỏi.

"Ta đi!" Hàn Chương, Đinh Triệu Huệ, Bạch Ngọc Đường đồng thời xung phong.

"Ba người các người ngồi xuống cho ta!" Giang Ninh bà bà lên tiếng lập tức khiến ba người ngồi phịch xuống: "Ba con chíp bông tính tình nóng nảy như các người mà lên chấn chấn sẽ bị chúng làm cho chia năm xẻ bảy*!" *Ý Giang Ninh bà bà vừa là mất tình đoàn kết, vừa là sẽ bị đánh cho te tua bầm dập :)))) "Đúng đúng, đối với trận pháp tà môn như vậy, vẫn nên phái những hậu sinh ôn trọng đi thì thích hợp hơn." Bùi Thiên Lan nói. Lời vừa nói ra lập tức khiến thần sắc của Triển Chiêu, Bùi Mộ Văn, Đinh Triệu Lan khẽ động.

"Đợi đã." Tương Bình đột nhiên hỏi Chân Trường Đình: "Chân trang chủ, nếu lấy trận pháp đấu trận pháp thì sao?" Còn chưa chờ Chân Trường Đình đáp lời, Từ Khánh đột nhiên vỗ đùi kêu lên: "A! Ta hiểu rồi! Vậy thì Ngũ thủ Hãm Không đảo chúng ta lên đánh với chúng, cho dù chúng có là năm thiếu một hay ba thiếu một đi chẳng nữa thì năm người chúng ta chẳng lẽ không địch được bốn?" Mọi người nhìn Từ Khánh, đều có chút dở khóc dở cười.

"Tam ca..." Tương Bình đỡ trán: "Huynh quên rồi sao, mỗi người chỉ có thể đấu một trận thôi. Nếu lần này cả năm huynh đệ chúng ta đều lên thì những trận lôi chiến sau đó không được lên đấu nữa."

"Đám Tứ ma Nam Hải kia chỉ là một đám võ công hạng ba, thêm một cái trận pháp năm thiếu một vớ vẩn gì đó, chúng ta lại cử ra những năm cao thủ để đấu với chúng? Không đáng chút nào!" Hàn Chương lắc đầu.

Chậc! Chẳng lẽ đây là tính toán của con hồ li tinh đen kia? Kim Kiên cả kinh: Nếu võ công của đôi thủ chỉ bằng đám hạng ba tầm thường, bên ta lấy một địch bốn là chuyện quá đơn giản, nhưng lại có cái trận pháp này, một người không thể phá được nên bắt buộc phải tăng số người tham chiến. Cứ tiếp tục như thế thì chẳng phải cao thủ bên ta đều hết lượt đấu sao? Đường như mọi người cũng hiểu được nguyên nhân trong đó, không khỏi có chút bối rối.

"Chân mỗ cảm thấy phương pháp lấy trận pháp đấu trận pháp mà Tướng Tứ gia vừa nói khá hay, có lẽ nên thử một lần." Chân Trường Đình suy tư một lát, đột nhiên hai mắt sáng ngời, nhìn Bùi Mộ Văn nói: "Bùi thiếu trang chủ, Chân mỗ từng nghe rằng bốn ảnh vệ của Bùi thiếu trang chủ tinh thông một loại trận pháp gọi là Tứ Tượng trận, bắt nguồn từ Âm Dương Bát Quái, có lẽ nó chính là khắc tinh của Ngũ Hành Khuyết Một trận." Mọi người nghe thấy đều không khỏi vui mừng.

"Được! Mộ Văn, phái bốn ảnh vệ của con lên chiến đi!" Bùi Thiên Lan vỗ đùi.

Bùi Mộ Văn ôm quyền đáp lại, sau đó nghiêm giọng: "Bùi Phong, Bùi Hỏa, Bùi Sơn, Bùi Lâm đâu?" Lời còn chưa dứt đã thấy bốn bóng người như độn thổ chui lên, xuất hiện phía sau Bùi Mộ Văn. Đó cũng chính là bốn hộ vệ mà đám Kim Kiên đã nhìn thấy ở rừng cây hôm qua.

Lúc này bốn người đều đứng rất gần nên cuối cùng Kim Kiên cũng có thể nhìn thấy rõ được khuôn mặt của họ.

Nhìn từ trái sang phải, người thứ nhất tầm bốn mươi, khuôn mặt bình thường, khá cao, mặt để vài sợi râu ngắn ngắn. Người thứ hai mặt trắng mắt to, tuổi chắc khoảng hai mươi, sắc mặt hắc dương như hơi chuyển đỏ dưới ánh mặt trời. Người thứ ba với người thứ tư trông na ná nhau, hình như là huynh đệ, cả hai đều có vẻ mộc mạc chân chất.

"Có thuộc hạ." Bốn người đồng loạt cất tiếng, đều như một người nói.

"Bốn người các ngươi lên đấu trận này." Bùi Mộ Văn nghiêm nghị ra lệnh. "Phải dốc hết sức giành thắng lợi."

"Thuộc hạ tuân lệnh." Bốn người gật đầu ôm quyền, lập tức phi thân đáp xuống võ trường.

Không ngờ Tứ ma Nam Hải vừa nhìn thấy bốn hộ vệ lên lôi trường thì lại nổi giận: Tên Ba Lâm tóc đỏ khua nắm đấm: "Bốn người các ngươi là thứ gì?" Tên Ba Nghiễm tóc xanh vung tay: "Cút ngay, Tứ ma Nam Hải chúng ta không giao đấu với đám vô danh tiểu tốt." Tên Ba Đấu tóc vàng trừng mắt: "Đê Ngũ thử Hãm Không đảo xuống đấu với chúng ta!" Tên Ba Thân tóc lam dựng thẳng mày: "Đúng vậy đúng vậy, các ngươi mau cút đi!" Bốn hộ vệ Bùi gia không nhúc nhích.

Tứ ma Nam Hải thấy đối phương không phản ứng gì, máu lại dồn lên não, đang muốn tiếp tục la làng thêm, không ngờ Trí Hóa ở trên đài đột nhiên lên tiếng: "Tứ ma Nam Hải, các ngươi ngứa thịt sao?" Tứ ma Nam Hải lập tức run người, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Trí Hóa ở trên đài.

Vẻ mặt Trí Hóa đã có chút không kiên nhẫn, đuôi lông mày nhướng cao, nói: "Bớt nói nhảm đi, mau chóng thắng chúng cho ta! Môn chủ ta nhìn bốn thứ xấu xí các ngươi nhún nhảy từ nãy đến giờ đau mắt lắm rồi!"

"Vâng, vâng!" Tứ ma Nam Hải vội vàng vâng dạ.

Ặc! Hóa ra là kỹ năng công kích bằng mồm của con hồ li tinh đen này không phân biệt địch ta! Kim Kiên lú lười.

Tâm tình chúng anh hào lúc này cũng có chút phức tạp.

Lại nhìn Tứ ma Nam Hải trên võ đài, biểu tình của chúng đã trở nên cực kì nghiêm túc, Ba Lâm tóc đỏ hai tay chống hông, nói: "Trận này chỉ cần chú vị có thể phá được trận pháp của Tứ ma Nam Hải chúng ta thì sẽ

thắng." Bốn hộ vệ Bùi gia đồng loạt tiến lên từng bước, xoẹt một tiếng rút đao thép ra, đồng thanh nói: "Xin được chỉ giáo." Tứ ma Nam Hải hừ lạnh một tiếng, cũng rút vũ khí sau lưng ra, đó là bốn cái Tân thiết tam tiết côn* giống nhau như đúc, cùng hét lớn: "Xem bản lĩnh của Tứ ma Nam Hải chúng ta đây!" *Côn ba khúc làm bằng thép có hoa văn.

Vừa dứt lời, bốn người bốn màu tóc liền lao tới chỗ bốn hộ vệ Bùi gia.

Bốn hộ vệ Bùi gia không chút hoang mang, công thủ thỏa đáng, kết hợp ăn ý.

Tám người tạo thành một trận hỗn chiến trên lôi trường.

Chúng anh kiệt trên thái đài phía đông đều có thần sắc khấn trương, tập trung quan sát, ngay cả thở mạnh một hơi cũng không dám.

Mà nhân vật duy nhất nằm ngoài tình trạng đó là Kim Kiền.

Không phải Kim Kiền không sốt ruột về tình hình trận đấu, mà là...

Này này, mặc dù ta sinh ra dưới màu cờ đỏ thắm của thời đại mới, nhưng ngay cả đội hình chiến thuật của mấy trận đấu bóng đá phát trên truyền hình xem còn không hiểu thì chịu sao thấu mấy cái trận pháp chiến đấu cổ đại cao thâm này!! Ngũ Hành Khuyết Một trận? Tứ Tượng trận? Cái chi mô rứa? Nhìn kiểu gì cũng không thấy được điểm đặc biệt, ta chỉ thấy đây là tám gã đàn ông đang chia bè chia phái đánh lẫn nhau thôi! Không được rồi! Phương thức chiến đấu cao thâm cỡ này thì ta phải tìm ngay dân chuyên nghiệp để hỏi cho rõ mới được! Nghĩ vậy, Kim Kiền lập tức nghiêng người rướn cổ sang bên trái, hơi cao giọng hỏi: "Triển đại nhân, tình hình chiến đấu thế nào rồi?" Tuy là hỏi Triển Chiêu nhưng ánh mắt Kim Kiền lại nhìn về hai người Hàn Chương với Chân Trường Đình.

"Theo như Triển mỗ thấy thì hình như thế trận đang cân bằng." Triển Chiêu không chắc chắn lắm.

"Mắt ngươi nhìn kiểu gì vậy con mèo thối kia? Rõ ràng là Bùi gia trang đang chiếm thế thượng phong." Bạch Ngọc Đường quen thói phản bác lại.

"Không, Bùi mỗ thấy Triền huynh nói rất đúng." Bùi Mộ Văn tham gia thảo luận.

"Họ Bùi kia, Ngũ gia ta không nói chuyện với ngươi..." Bạch Ngọc Đường trừng mắt.

"Là Tứ ma Nam Hải đang chiếm thế thượng phong!" Bùi Thiên Lan thốt ra một câu.

Mọi người đều cả kinh.

"Chân mỗ cũng cảm thấy như vậy." Chân Trường Đình đưa ra ý kiến chuyên môn.

"Cái gì? Tại sao Tứ ma Nam Hải lại chiếm thế thượng phong?" Hàn Chương ngạc nhiên hỏi.

Chân Trường Đình đang định trả lời, nhưng lại dừng một chút, nhìn Bùi Thiên Lan: "Bùi lão trang chủ nghĩ sao?"

"Đúng là không đơn giản!" Bùi Thiên Lan nhướn mày, chỉ vào người hộ vệ để râu trên võ trường: "Các ngươi xem tiểu tử Bùi Phong kia. Mồ hôi đầm đìa!" Mọi người vội vàng nhìn lại để kiểm chứng. Đúng thật, thái dương Bùi Phong đã ướt đầm mồ hôi. "Bùi Phong là người lão luyện thành thực, cho dù sóng to gió lớn đến mức nào mặt cũng không đổi sắc. Vậy mà bây giờ trán lại ướt đầm mồ hôi, chẳng lẽ thế trận thật sự khó khăn đến vậy?" Bùi Mộ Văn nhíu mày nói.

"Chẳng thấy gì đặc biệt cả, chỉ có mấy cái côn ba khúc kia múa quá nhanh, nhìn có hơi hoa mắt..." Hàn Chương khó hiểu thì thầm.

Đột nhiên, bốn phía trở nên trầm mặc.

Sau một lát, mọi người đều trừng lớn hai mắt, lộ vẻ giật mình, lăm bằm một câu giống nhau: "Thì ra là thế..." Cái gì? Cái gì thì ra là thế? Giải thích cho kẻ mù võ này một chút đi! Kim Kiên nhìn xung quanh, mặt tràn đầy lo lắng.

"Là hai mắt bị mệt!" Triển Chiêu nhìn Kim Kiên, giải thích.

"Hả?" Kim Kiên càng thêm ngu ngơ.

"Tiểu Kim Tử, người nhìn kỹ mấy cái côn ba khúc mà bốn tên kia đang múa may đi." Bạch Ngọc Đường thuận tay chỉ: "Thấy thế nào?"

"Thế nào ư?" Kim Kiên nghe lời nhìn chăm chú, chỉ cảm thấy hai mắt trướng đau: "Có hơi vầng đầu..."

"Đúng vậy, xem ra Kim giáo úy cũng nhìn ra mảnh khóc trong đó." Chân Trường Đình nói: "Tứ ma Nam Hải sử dụng loại côn ba khúc này, chiêu thức nhanh gọn, biến hóa khôn lường. Lại kết hợp với Ngũ Hành Khuyết Một trận khiến kẻ khác hoa mắt, không nhìn hết được chuyển động. Chúng ta ở trên đài cao phía xa xem còn cảm thấy mắt mệt thì người ở trong trận sẽ đầu vầng mắt hoa, tức ngực buồn nôn hơn rất nhiều." Wow! Hóa ra bản chất của cái trận pháp này là dùng tốc độ để làm hoa mắt? Kim Kiên há hốc mồm.

"Hơn nữa, Tứ ma Nam Hải di chuyển bập bênh, các chiêu thức công kích dường như còn theo một quy luật kì lạ. Tóm lại, mấy chiêu tấn công này giống như..." Hàn Chương nhìn chằm chằm vào võ đài, không tự chủ được dụi mắt, còn ngáp một cái.

Kim Kiên nhìn động tác của Hàn Chương, trong đầu đột nhiên lóe lên ý nghĩ, thốt ra: "Ôi chao? Chẳng lẽ là thôi miên!"

“Thôi miên?” Triển Chiêu bất ngờ nhìn Kim Kiên.

"Tiểu Kim Tử, nói rõ hơn đi." Bạch Ngọc Đường sốt ruột nói.

"Chính là..." Kim Kiên vò đầu bứt tai, sắp xếp ngôn từ nửa ngày mới giơ một ngón tay lên, vừa lắc trái lắc phải, vừa giải thích: "Cứ dùng như thế này-- ừm.... Đó là, một, ừm chỉ cần sử dụng động tác lắc qua lại theo quy luật, sau đó bất tri bất giác sẽ khiến kẻ khác mệt rã rời, ừm... Chính là ngũ cảm trở nên trì độn, có cảm giác buồn ngủ..."

“Ý Kim giáo úy là dùng trận pháp mê hoặc tâm trí đối thủ, khiến cho người ở trong trận không thể không chế được cảm giác buồn ngủ?" Chân Trường Đình tổng kết: "Hao tổn tâm trí, sức lực, cuối cùng kiệt sức mà chết..."

“Đúng vậy!" Kim Kiên bật ngón cái.

"Đó chẳng phải là yêu thuật sao?!" Mọi người kinh hãi. "Nếu ở trong trận pháp đó mà tâm trí lơ lửng thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được!" Bùi Mộ Văn hơi biến sắc: "Phá trận như thế nào đây?"

“Đau đớn có lẽ sẽ khiến họ tỉnh lại..." Chân Trường Đình không chắc chắn lắm liếc nhìn Kim Kiên.

"Cái này..." Kim Kiên vò đầu.

Này này, ta chỉ nói là "có lẽ" là thuật thôi miên, đâu có chắc chắn! Lỡ như cái trận pháp này còn nhiếp hồn thuật rồi thì câu hồn thuật gì gì đó quý dị nữa thì sao...

"Nguy rồi, Bùi thiếu trang chủ! Bốn hộ vệ của ngươi thổ huyết!" Người nghe không hiểu được bài phân tích trình độ cao của mọi người nên chuyển sang chăm chú nhìn trận đánh trên võ trường là Từ Khánh đột nhiên gào lên.

Mọi người cả kinh, lập tức nhìn xuống lôi đài.

Tất cả đều thấy trên khóe miệng của bốn ảnh vệ chảy xuống một dòng máu.

Trúng độc?! Bệnh nghề nghiệp của Kim Kiên khiến nàng phản xạ có điều kiện nghĩ đến khả năng đầu tiên có thể xảy ra.

Nhưng phỏng đoán này lập tức bị phủ định.

"Xem ra bốn người Bùi Phong đã phát hiện ra tinh thần của mình đang ngẩn ngơ dị thường nên cẩn lười để lấy lại ý thức." Bùi Mộ Văn nói ra nguyên nhân.

Mọi người liền nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục quan sát.

Quả nhiên, ngay sau đó, bốn ảnh vệ kia giống như vừa tỉnh ngủ, thể công mạnh mẽ, chỉ bằng mấy chiêu đã làm tan rã vòng vây của Tứ ma Nam Hải.

Bốn hộ vệ Bùi gia đã di chuyển theo bộ pháp Cửu Cung Bát Quái, ánh đao chớp lóe như điện vồng, thân ảnh phân ra chồng chất lên nhau, tốc độ như cuồng phong cuốn qua rừng. Bốn thân ảnh lướt trong không gian, trong chớp mắt, giống như có tám gương phản chiếu, bốn người lại hóa thành tám người.

"Trời đất!" Kim Kiên trừng mắt nhìn, dùng sức dụi mắt một hồi mới xác định là mình không nhìn nhầm, không khỏi nhảy dựng lên cả kinh kêu: "Phân, phân thân?!"

"Thay đổi sinh ra thái cực, thái cực sinh ra lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái." Con người đen của Triển Chiêu sáng như ánh sao, thì thầm: "Tứ Tượng trận quả nhiên danh bất hư truyền."

"Có gì mà phải ngạc nhiên? Chẳng qua là vì bốn người này khinh công tuyệt đỉnh, lại di chuyển vị trí theo âm dương bát quái nên cái bóng phía

sau sẽ tạo thành ảo giác hình người." Bạch Ngọc Đường phe phải chiến phiết, bộ dáng như đã biết từ trước nói: "Trên thực tế vẫn là bốn người đó, chỉ là do ảo giác mà nhìn thành tám thôi."

"Ngũ đệ quả nhiên rất tinh thông chuyện này." Bùi Mộ Văn tranh thủ khen ngợi.

"Mấy trò vặt vãnh." Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng.

"Sao lại là vặt vãnh được? Quả đúng là đẳng cấp cao đậm chất Tây! Rất có chiều sâu!" Kim Kiền chỉ vào giữa lôi đài, nói lộn xộn vài câu tán dương.

"Đúng vậy, bốn người này kinh công trác tuyệt, phối hợp ăn ý như một người, trận pháp huyền diệu, vị trí di chuyển cũng phải rất chuẩn mới có thể tạo ra được tám thân ảnh như thế. Thật tuyệt diệu, chỉ người phi thường mới có thể làm được." Chân Trường Đình đưa ra đánh giá uy tín.

Mà phía trên lôi trường, Tứ ma Nam Hải đã vô cùng hoảng loạn.

Ba Lâm tóc đỏ kêu to: "Sao lại thành tám người?!" Ba Nghiễm tóc xanh đậm chân: "Chơi xấu! Chơi xấu!" Ba Đấu tóc vàng lui về sau: "Đây là yêu thuật!" Ba Thân tóc lam kêu: "Chạy mau, yêu thuật, là yêu thuật!"

"Ai dám chạy?!" Đột nhiên, từ thái đài phía tây truyền đến một tiếng quát, đó là Bách Hoa công tử ở trên đài cao vung tay quát lớn, khiến đám Tứ ma Nam Hải đang sắp chạy trốn lập tức đứng yên.

"Kẻ nào chạy, giết không tha!" Bách Hoa công tử lớn tiếng quát.

Tứ ma Nam Hải đồng thời run lên, liếc mắt nhìn nhau, mặt biến sắc, đồng thời hô to một tiếng: "Liều mạng!" Côn ba khúc trong tay chúng bị uốn vẹo, đồng thời kêu "rắc" một tiếng, hai đầu xuất hiện hai mũi nhọn. Cả bốn người như trúng tà, liều chết lao ra, di chuyển không theo trận pháp

nào hết, không có bất kì kĩ thuật gì, cứ thế áp sát nhằm vào một mục tiêu ở giữa bốn hộ vệ - người tên Bùi Phong mà tấn công.

Nhưng dường như điều đó cũng không gây ảnh hưởng nhiều đến bốn ảnh vệ, bốn người thay đổi vị trí công thủ, Bùi Phong từ công thành thủ, ba người còn lại chuyển thủ thành công. Hơn nữa tám thân ảnh thật giả lẫn lộn mà đội hình Tứ ma Nam Hải còn không theo một trận pháp nào, chẳng quá mười chiêu đã khiến đám Tứ ma Nam Hải bị thương không nhẹ, cước bộ loạng choạng.

Mọi người nghĩ đã nắm chắc chiến thắng trong tay, không ngờ trên võ đài đột nhiên có biến.

Bùi Phong vẫn thận trọng phòng thủ không biết vì sao đột nhiên biến sắc, lộ sơ hở, lập tức bị Ba Lâm lia một nhát qua cánh tay, máu đỏ tóe ra văng khắp nơi.

Trong chớp mắt, tám bóng người trong Tứ Tượng trận đang như trăng trong nước, hoa trong gương* đột nhiên biến mất.

*Ý là ảo ảnh không thực "Không ổn!" Bùi Mộ Văn đột nhiên đứng dậy.

"Sao lại?" Nhan Tra Tán kêu lên.

"Bùi Phong là mắt trận (điểm trọng yếu), hắn bị thương khiến cho cước bộ bị sai nửa bước, mà chỉ nửa bước này, Tứ Tượng trận đã bị phá." Chân Trường Đình nói với vẻ tiếc hận. Ôi chao? Vậy cũng bị phá?! Thật vô dụng mà! Kim Kiên lau mồ hôi.

"Cái này chỉ tốt nước sơn* thôi, chẳng được tích sự gì!" Bạch Ngọc Đường nhíu mày.

*Lấy trong câu tốt gỗ hơn tốt nước sơn, ý là cái trận pháp đó chỉ để dọa người :v "Không đúng. Bùi Phong không thể bị thương dễ dàng như vậy

được, hay là hấn vốn đang bị thương?" Đinh Triệu Lan hỏi.

Bùi Mộ Văn lắc đầu: "Nếu hấn đang bị thương, Bùi mỗ sẽ không cho hấn lên đấu..."

"Đợi chút! Mùi gì vậy? Thơm quá..." Kim Kiên đột nhiên khịt khịt mũi nói: "Hương hoa đào sao? Ôi chao? Bây giờ không phải mùa xuân, sao lại có..." Bùi Mộ Văn nghe vậy, sắc mặt lập tức đại biến: "Sao lại có hương hoa đào ở đây?!"

"Hương hoa đào thì sao?" Bạch Ngọc Đường trừng mắt hoa đào hỏi lại. (Ry: Người ta có nói anh đâu mà :) Bùi Mộ Văn nhú chặt mày đáp: "Chư vị không biết rồi, Bùi Phong có quái bệnh là hễ ngửi thấy hương hoa đào thì cả người sẽ ngứa, họng đau mũi tắc, nặng nhất còn có thể bị ngất..." Dị ứng hương hoa đào?! Kim Kiên trừng mắt.

Mọi người cũng sửng sốt.

Mà người sửng sốt nhất lại là Chân Trường Đình: "Quái bệnh này của Bùi Phong, Chân mỗ chưa từng nghe nói qua!"

"Việc này liên quan trực tiếp đến tính mệnh của Bùi Phong, ngoài ba huynh đệ kết nghĩa của Bùi Phong ra thì ngay cả cha ta cũng không biết..." Bùi Mộ Văn thở dài nói.

"Chẳng lẽ có kẻ đã lợi dụng điểm này..." Đinh Triệu Huệ trừng mắt, nhìn khắp mọi nơi, vừa nhìn đến thái đài phía tây đã giận tím mặt: "Hồ li tinh đen! Quả nhiên là nguoi!" Mọi người nhìn theo ánh mắt của Đinh Triệu Huệ thì thấy Trí Hóa đang tươi cười, thân nhiên cầm khăn lụa vẩy vẩy. Chiếc khăn kia lay động theo gió, nhẹ nhàng chập chờn, đậm chất phong tình, mà cũng không khó để nhìn thấy trên chiếc khăn có thêu một đóa hoa đào rất sống động.

"Chư vị thấy mùi hương của chiếc khăn được tạt hạ ử suốt ba ngày trong phân hoa đào thế nào?" Trí Hóa mỉm cười hỏi, nói xong thì lấy hỏa chiết từ từ bên hông, trước mắt mọi người trực tiếp đốt khăn lụa, tiêu hủy chứng cứ.

Mọi người nhất thời lừa giận ngút trời. Hàn Chương, Đinh Triệu Huệ, Bạch Ngọc Đường suýt thì chửi âm lên.

"Chư vị vẫn nên tiết kiệm khí lực để xem thắng thua trên võ trường đi!" Trí Hóa lại nhàn nhã nói một câu.

Mọi người lập tức cả kinh, lực chú ý liền chuyển về trên lôi trường. Tứ ma Nam Hải cả người đấm máu, thở hồng hộc, ngay cả đứng thôi cũng cực kì miễn cưỡng, rõ ràng là kiểu đội hình loạn cào cào như vừa rồi không chỉ làm đối phương tổn thương mà còn gây bất lợi cho chính chúng. Bên bốn ảnh vệ Bùi trang thì cũng không khá hơn, cánh tay Bùi Phong vẫn chảy máu đầm đìa, sắc mặt trắng xanh, hô hấp dồn dập, hai mắt đỏ đậm, được ba vị huynh đệ đỡ ở giữa, hiển nhiên không thể tiếp tục trận đấu.

"Chân trang chủ, trận này ai thắng ai thua?" Trí Hóa lên tiếng hỏi.

Chân Trường Đình đen mặt, chậm rãi đứng dậy, bình tĩnh nhìn lôi trường hồi lâu mới mở miệng đáp: "Lúc đầu Tứ ma Nam Hải đã đưa ra luật đấu là phá được trận pháp sẽ thắng. Nhưng tính đến lúc này, Ngũ Hành Khuyết Một trận của Tứ ma Nam Hải đã bị phá, đồng thời Tứ Tượng trận của bốn hộ vệ Bùi gia cũng đã bị phá, hai bên không thể tiếp tục đấu. Cho nên, trận này -- Hòa!" Phán định này vừa được đưa ra, người bên thái đài phía đông đều biết là tên Trí Hóa kia giờ ám chiêu nhưng vật chúng lại bị tiêu hủy nên không thể phát tác được, chỉ có thể âm thầm nuốt hận. Mà bên thái đài phía Tây, Trí Hóa lại có vẻ mặt rất thỏa mãn, cười khẽ gật đầu nói: "Hòa cũng rất tốt!" Những lời này đặt một dấu chấm hết cho trận đấu đầu tiên đầy buồn bực.

Trận đầu tiên hòa thật sự khiến mọi người bất ngờ.

Bùi Mộ Văn lập tức lệnh cho thuộc hạ đưa Bùi Phong về trang viện để chữa trị, mà dường như đám Tứ ma Nam Hải bên kia cũng có đưa cả đại phu theo. Chỉ thấy một người mặc áo choàng đưa tay vỗ vài cái, máu trên người Tứ ma Nam Hải liền ngừng chảy, sau đó bị khiêng ra ngoài.

Công tác xử lý khắc phục hậu quả xong, mọi người liền xốc lại tinh thần, chuẩn bị nghênh đón trận thứ hai.

"Ngày lôi chiến thứ nhất, trận thứ hai, bắt đầu!" Chân Trường Đình cất tiếng tuyên bố.

Mọi người trên thái đài phía đông nín thở, chăm chú quan sát xem đối phương cử người nào ra.

Trí Hóa thở dài một tiếng, nói: "Cứ tưởng rằng trận của Tứ ma Nam Hải là kì khai đắc thắng*, không ngờ... Ày..." Nói xong, phát tay áo với người phía sau: "Lão Phòng, ngươi lên cho chúng biết mặt đi!" *Vừa xuất quân là chiến thắng giòn giã "Tuân lệnh!" Lại một người mặc áo choàng kín mít, ịch một lát lên đến bên cạnh tay vịn thái đài, dường như muốn bắt chước Tứ ma Nam Hải nhảy từ trên thái đài xuống, nhưng không biết vì sao sẫm soi được một lát, y lại chậm chạp quay trở về, sau đó là trèo thang từ trên thái đài xuống, chạy đến lôi trường, rồi vứt áo choàng đi, chống nạnh hô lớn: "Hay! Phòng gia gia sẽ chơi với các ngươi!" Mọi người nhìn xuống, mắt lập tức trợn tròn.

Người này mặc áo ngắn vải thô, chân đi ủng đế mỏng, bên người là một thanh đao có vỏ bằng da, tứ chi ngắn ngủn lại còn thấp bé, da vừa đen vừa thô ráp, vai xuôi, eo uốn éo như rắn nước, cổ nhỏ như đầu gậy cán bột, đầu thì tròn như quả bí ngô già. Cả đầu trọc lóc có mỗi một nhúm tóc trên đỉnh, dùng dây màu hồng buộc cao vồng lên tận trời. Xem mặt thì: lông mày dày như tằm, mắt như con nòng nọc, miệng to như cái thúng. Từ trên xuống dưới có thể dùng một từ để tổng kết: xấu điên đảo.

Này này! Con quỷ nào đây?! Chẳng lẽ lúc đầu tên Trí Hóa kia nói môn nhân của Kỳ Lân Môn tướng mạo xấu xí khó coi là nói thật chứ không phải đùa à?! Nói như thế thì tất cả các trận lôi chiến về sau đều là sừ (xấu xí) nhân đại chiến?! Kim Kiên cảm thấy hết sức hãi hùng.

Mà kỳ lạ hơn nữa là người này vừa lộ mặt, mọi người đều rơi vào tình trạng trầm mặc một cách quỷ dị.

Kim Kiên hoàn hồn lập tức phát hiện bầu không khí quanh mình có chút kì dị.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong, đừng nói cái con quỷ xấu điên đảo kia là cao thủ nhé? Nghĩ vậy, Kim Kiên không khỏi mở miệng ra hỏi: "Vị cao nhân này là ai?"

"Cao nhân cái rắm!" Hàn Chương nghiến răng đánh tan không khí yên lặng.

"Có phải tại hạ hoa mắt không, hửn là tên quỷ đầu to cổ nhỏ (tế bột đại đầu quỷ) Phòng Thư An sao?!" Ngải Hồ hít một ngụm khí lạnh nói.

Chắc chắc! Hóa ra đúng là quỷ! Tên gì nhỉ? Quỷ đầu to cổ nhỏ?! Ày, đúng là tên nào người nấy nha, quá chuẩn! Kim Kiên mở to mắt: "Ngải huynh, huynh cũng biết người này sao?"

"Đã từng giao thủ một lần." Ngải Hồ gật đầu.

"Thân thủ thế nào?" Ngải Hồ trầm mặc một lát mới nói: "Tại hạ cả đời cũng không muốn gặp lại kẻ này." Kim Kiên ngạc nhiên: "Công phu lợi hại vậy sao?"

"Từ đầu tới cuối, hửn mở mồm nói liên tục, đến da miệng cũng không kịp lên. Nghe hửn nói mà tại hạ suýt nổ cả đầu!" Ngải Hồ nghĩ vẫn còn phát sợ, đưa ra tổng kết.

Ặc... Tức là xét trên phương diện "tám", tên này rất lợi hại.

Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến.

"Phòng Thư An, một trong Tam quỷ Giang Hạ, người giang hồ gọi hần là quỷ đầu to cổ nhỏ, chuyên nói nhảm, thích ba hoa, khinh công... không đáng nói, võ công.... cũng không đáng nói..." Đồng chí Chân Trường Đình nghẹn một hồi lâu mới thốt được vài lời bình, xem bộ dáng muốn nói lại thôi rất do dự thì mấy chữ vừa rồi hần là lời phải lục hết tim gan phèo phổi mới nặn ra được.

"Phái cái tên không ra gì như thế lên đấu, tên hồ li tinh đen này khinh chúng ta sao?!" Đinh Triệu Huệ phẫn nộ đập bàn.

"Chỉ e là ngược lại!" Tường Bình nhíu mày nói: "Người này lên đấu, rất kì lạ!"

“Đúng vậy, giang hồ đều biết tên Phòng Thư An này võ nghệ khinh công ám khí chẳng cái nào ra hồn, đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây. Vậy mà Trí Hóa lại cố tình phái hần ra đấu, Đinh mỗ cho rằng, tên này chắc chắn phải có tuyệt chiêu nào đó mà chúng ta không thể biết!” Đinh Triệu Lan nói.

"Chỉ là... tuyệt chiêu của kẻ này thì..." Bùi Mộ Văn trầm ngâm một lát, lắc đầu: "Bùi mỗ thực sự không có ấn tượng."

“Có lẽ không phải tuyệt chiêu mà là nội dung tử thí!” Mắt đấu của Tường Bình lóe lên, đột nhiên nói.

"Tường lão Tứ, ý của ngươi là tên này sẽ ra nội dung tử thí để hần dễ dàng trục lợi?" Bùi Thiên Lan hỏi.

Tường Bình gật đầu: "Theo phỏng đoán của Tường mỗ thì trận tử thí này, chắc chắn hần sẽ đưa ra luật là đấu bằng một tài nghệ đặc biệt nào đó mà

trên giang hồ chỉ có một mình Phòng Thư An hấn am hiểu.”

“Tài nghệ mà chỉ con quỷ xấu xí này có à...” Hàn Chương vuốt cằm suy nghĩ nửa ngày: "Ngoài việc da mặt hấn cực dày thì ta không nghĩ ra bản lĩnh gì nữa. Chân trang chủ có manh mối gì không?" Chân Trường Đình suy nghĩ hồi lâu mới do dự nói: "Nghe đồn trên giang hồ, sức ăn của người này rất lớn, cơm có thể ăn hết một thùng, cho nên thường bị người giang hồ chế giễu là giang hồ đệ nhất thùng cơm..." Không phải chứ?! Tham ăn cũng được coi là một kỹ năng?! Kim Kiên thực sự không còn gì để nói.

Lời Chân Trường Đình vừa dứt, ánh mắt mọi người lập tức dời về phía Từ Khánh ngồi cạnh Lu Phương.

Tướng Bình: "Tam ca, huynh lên đi!" Hàn Chương: "Đúng vậy Tam đệ, nếu là ăn thì chỉ có đệ mới so được với con quỷ xấu xí kia thôi!" Lu Phương: "Ngộ ngữ không phải thi ăn cơm thì..." Bạch Ngọc Đường: "Sao phải sợ hấn chứ, cho dù là độ sức ăn hay khinh công võ nghệ thì cũng như nhau cả, Tam ca chắc chắn mạnh hơn con quỷ đó gấp trăm lần!" Từ Khánh đột nhiên đứng dậy, vỗ bụng: "Yên tâm, ta nhất định sẽ cho tên quỷ xấu xí kia ăn toàn cặn bã*!" *Nguyên văn là cật cá thí cổ niệu. Dịch thẳng ra thì rất mất vệ sinh :v nên hãy hiểu theo ý giảm nhẹ.

"Hay lắm! Tam ca thật uy vũ!!" Mọi người đều hò hét cổ động. Trong tiếng hò reo đưa tiễn của mọi người, Từ Khánh nhắc song chùy, oai phong hết mức, khí phách hiên ngang đi xuống.

Lúc này, trên lôi trường có Từ Khánh thân cao hơn chín thước, cường tráng mạnh mẽ, trông như một tòa tháp đen; bên kia là Phòng Thư An cao không đến năm thước, hình dáng xấu xí hèn mọn, trông như một con cá đang ngóc cái đầu to của nó lên mặt nước. Xét từ khí chất đến ngoại hình thì rõ ràng hai người hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Phòng Thư An sẫm soi đánh giá Từ Khánh một hồi, lặng lẽ lùi về sau nửa bước, lớn tiếng hô: "Ha! Ngươi có lai lịch như thế nào?!" Từ Khánh

cầm trong tay đôi chùy tử kim quật xuống xé gió, hùng dũng nói: "Hây! Sứ quý, ta là Từ Tam gia của Hãm Không đảo, mau thả ngựa* đi!" *Thả ngựa là tiếng lóng là thể hiện bản lĩnh "Xuyên sơn thử Từ Khánh Ngũ thử Hãm Không đảo?!" Đôi mắt nòng nọc của Phòng Thư An mở to hơn vài phần, nuốt nuốt nước miếng, hai mắt di chuyển trên người Từ Khánh, cố gắng ưỡn ngực hô: "Ha! Từ, Từ Khánh, ta thấy ngươi cũng được đó!" Nói xong, xoạt một tiếng hấn rút từ cái túi bên hông ra một thanh đao mảnh nhỏ dài khoảng hai tấc*, bắt đầu ra oai, cái đầu to tướng lắc qua lắc lại nghe như tiếng vọt đập cánh. Hấn đột nhiên chạy vòng quanh lồi đài cầm đao múa may, lúc thì bày thế chim nhận tung cánh, khi thì là thế gà vàng lẻ loi, đã vậy còn oang oang cái mồm ra phụ họa: "Hây! Thất tinh khóa hổ. Ha! Gió cuốn mây tàn. Hây! Ngọc nữ gọi đầu! Ha! Ngự vượt long môn! Hây! Thuận nước đẩy thuyền! Ha! Ha! Trước ưỡn sau vênh... Hà! Rồi! Hà! Thu công!" *Theo hệ thống đo lường cổ của Trung Hoa thì 1 tấc = 3,33 cm, tức là cái đao ý chỉ bằng cái ngón tay :)) . Theo hệ thống đo của Trung Hoa bây giờ thì 1 tấc = 10cm, 2 tấc là bằng cái thước kẻ 20 cm của mình rồi :) Một hồi múa may điên loạn cũng đã xong, Phòng Thư An thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, bắp chân đều run rẩy đứng không vững. Bộ dạng thảm hại như vậy nhưng còn cố gắng giả làm một trang anh hào, nói với vẻ mặt rất khí phách: "Hà! Đao pháp của Phòng gia gia quá lợi hại khiến tiểu tử nhà ngươi sợ rồi sao!" Vù vù....

Một trận gió thu thổi qua lồi trường.

"Há há há há...." Đột nhiên, Từ Khánh bật cười ha hả: "Tiểu tử nhà ngươi thật thú vị!!" Bên thái đài phía đông cũng vang lên tiếng cười.

"Đao gì tệ vậy? Tưởng là dao cắt móng chân chứ?!" "Cái vừa rồi là đao pháp sao? Thật vô nghĩa!"

“Ha ha ha, tên này đi diễn xiếc còn tốt hơn là làm người giang hồ đó!”

“A, ai ai, ta chết cười mất!”

“Há há há, từ nãy tới giờ con quỷ đầu to này biểu diễn nghệ thuật múa đúng không?” Kim Kiên vỗ đùi, còn tranh thủ bỏ thêm một câu đánh giá hùa theo mọi người chế giễu Phòng Thư An.

Mà bên thái đài phía tây, Bách Hoa công tử che mặt, vài tên mặc áo choàng phía sau cũng cúi đầu im lặng, Trí Hóa thì vẻ mặt dở khóc dở cười, không thể không lớn tiếng hô một câu: "Con quỷ đầu to này, ngươi có muốn ta bẻ cái cổ ngươi không hả?!" Phòng Thư An trên lôi trường sắc mặt hết đỏ lại trắng, hấn vừa nghe được mấy lời của Trí Hóa thì lập tức xóc lại tinh thần, hô: "Ha! Cấm cười! Vừa rồi là Phòng gia gia ta giỡn gân giỡn cốt thôi! Bây giờ ta mới trở bản lĩnh thật này!"

“Được! Ngươi muốn so gì?” Từ Khánh ngừng cười, kim chùy trong tay chỉ vào Phòng Thư An: "Từ Tam gia ta sẽ hầu ngươi!" Kim chùy kia hạ xuống, lập tức tạo thành một trận kinh phong, thổi cho búi tóc trên đỉnh đầu của Phòng Thư An lắc qua lắc lại.

Sắc mặt Phòng Thư An lập chuyển thành trắng xanh, nuốt nuốt nước miếng, lui về phía sau hai bước, vênh váo nói: "Hừ! Hừ! Mang đồ của Phòng gia gia xuống đây!" Phòng Thư An vừa ra lệnh, Trí Hóa ở trên đài liên phẩy tay, tám người mặc áo choàng phía sau liền chia làm hai nhóm nhảy từ đài cao xuống, bốn người nâng một khối đá dày khoảng bốn tấc lên, rầm một tiếng ném vào giữa lôi trường. Sau đó, một người đi ra cẩn thận lấy từ trong áo hai miếng.... Đậu hũ đặt lên trên phiến đá.

Mọi người nhất thời kinh ngạc.

"Thế là sao?" Từ Khánh trừng lớn hai mắt, chỉ vào miếng đậu hũ đặt trên phiến đá hỏi.

"Ha! Hôm nay chúng ta sẽ thi-- cách đậu chém đá!" Phòng Thư An chống nạnh nói.

"Cách đậu hũ.... Chém phiến đá..." Từ Khánh ngẩn người.

"Đúng vậy, ai có thể tung chưởng cách miếng đậu hũ làm viên đá bị vỡ thành hai nửa, còn phải đảm bảo rằng đậu hũ phải hoàn hảo không bị sút mẻ gì, được vậy thì thắng!" Phòng Thư An đặc ý nói: "Nào, người chọn một khối đi!"

“Sao có thể làm được?!” Mọi người trên thái đài phía đông đã hô lên.

"Trừ khi là nội lực cực cao... Mà người có công lực như thế, trên giang hồ không đến hai người!" Bùi Thiên Lan cả kinh nói: "Cho dù là lão già này cũng làm không được!" "Hoặc là sử dụng công phu cách sơn đá ngu..." Tưởng Bình nhíu mày: "Nhưng loại công phu này đã thất truyền nhiều năm rồi..."

“Ôi chao? Hóa ra trên giang hồ không có loại công phu này sao?" Kim Kiên kinh ngạc.

Hóa ra tiểu thuyết võ hiệp toàn là lừa người à?! "Ta không tin con quỷ kia có công lực cao như vậy!" Hàn Chương nghiêng răng.

"Chắc chắn là muốn phô trương thanh thế!" Bạch Ngọc Đường khẳng định.

Mà Triển Chiêu lại khẽ nhíu mày, nhìn Kim Kiên, hạ giọng hỏi: "Kim Kiên, người có thể làm cho phiến đá..." Lời còn chưa nói hết đã nghe từ lôi trường đùng một tiếng, là do Từ Khánh tung chưởng đánh xuống. Đợi bụi mù lắng xuống, phiến đá kia đã vỡ thành đá vụn mà miếng đậu hũ cũng đã nát toét thành bã đậu.

Tuy rằng đã dự đoán trước được kết quả nhưng mọi người vẫn cực kì tiếc hận.

"Đến người!" Sắc mặt Từ Khánh âm trầm, ngón tay chỉ Phòng Thư An.

Phòng Thư An cười khà khà, tiến lên xắn tay áo, xiết lại đai lưng, lại thò tay vuốt vuốt cái búi tóc trên đỉnh đầu, sau đó đứng khoa chân múa tay nửa ngày mới ngồi trung bình tấn, nhỏ nước bọt vào hai lòng bàn tay rồi xoa xoa, hít một hơi, nín thở, chậm rãi nâng tay lên, rồi đánh xuống--.

Nhưng khi chỉ còn cách miếng đậu hũ còn một khoảng thì cánh tay hấn khựng lại.

Miếng đậu hũ mềm non trắng như tuyết bị chưởng phong thổi trúng thì hơi hơi rung rinh, sau đó chợt nghe rắc một tiếng, phiến đá dưới đậu hũ cứ như làm từ giấy cứng, bị cắt thành hai phần.

Cả lồi trường liền tĩnh mịch.

Sau đó trong không gian vang lên một tiếng cười: "Chân trang chủ! Trận này Kỳ Lân Môn thắng!" Đúng là vẻ mặt cười gian trá khiến người khác phần hận của Hắc Yêu Hồ Trí Hóa.

"Đợi đã!" Chân Trường Đình đứng dậy, hướng Trí Hóa ôm quyền: "Chân môn muốn kiểm tra phiến đá." Trí Hóa nhướng mày: "Cứ tự nhiên." Chân Trường Đình định đi xuống thì Triển Chiêu đột nhiên đứng dậy.

"Chân trang chủ, Triển môn đi cùng ngài." Nói xong khoe mắt ra hiệu cho Kim Kiên.

Kim Kiên ngậm hiệu, lập tức đứng dậy nói: "Tại hạ cũng đi!" Mọi người đều có chút không hiểu, chỉ có Nhan Tra Tán và Ngũ thủ Hãm Không đảo biết thân phận của Kim Kiên thì lập tức phản ứng lại.

"Tiểu Miêu, Tiểu Kim Tử, các ngươi phải xem cho kỹ." Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nói.

Triển Chiêu và Kim Kiên đồng thời gật đầu.

Sau đó ba người Triền, Kim, Chân đứng dậy đi xuống dưới lôi trường.

Từ Khánh còn đang ngậy ngốc đứng một chỗ, gãi gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu, nhìn thấy ba người đi đến thì vội bước ra đón, nói: "Vừa hay, các người mau xem xem đi, có phải có trá (mánh khéo) không?!" Phòng Thư An đứng một bên bất mãn dậm chân kháng nghị: "Ha! Rõ ràng là gia gia ta công lực thâm hậu! Các người đứng là tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi, lấy tâm tiểu nhân đo bụng quân tử!" Đáng tiếc là ba người Chân Trường Đình, Triền Chiêu, Kim Kiên trực tiếp lơ hẩn, bắt đầu quan sát hai phiến đá.

Khối bên trái đã bị Từ Khánh một chưởng đập nát, cho dù có manh mối thì e là cũng đã thành cát bụi; mà khối bên trái vẫn còn nguyên mọi thứ, thậm chí cả miếng đậu hũ cũng không bị sút mẻ, mà phiến đá bên dưới miếng đậu hũ lại bị cắt thành hai khối rất đều, ba người quan sát thì thấy mặt vỡ lại bóng loáng nhẵn nhụi như gương, hết sức kì lạ.

Chân Trường Đình tỉ mỉ xem xét, dùng ngón tay xoa lớp bụi đá, khẽ nhíu mày, lắc đầu với Triền Chiêu và Kim Kiên.

Triền Chiêu vén bào ngồi xồm, chăm chú xem xét nhưng cũng không phát hiện ra gì liền cho Kim Kiên lên.

Kim Kiên đến gần, cũng làm như Chân Trường Đình, ngón tay nhỏ mân mê lớp bụi đá, còn đưa lên mũi ngửi nhưng cũng không phát hiện được gì. Cuối cùng nàng lại chuyển sang nghiên cứu miếng đậu hũ kia nhưng cũng không tìm ra manh mối, không khỏi lắc đầu.

Nàng thầm nghĩ: Chẳng lẽ lão quỷ đầu to này là thế ngoại cao nhân, giả heo ăn thịt hổ?! Vừa nghĩ đến đây, Triền Chiêu đột nhiên đứng dậy, hướng Phòng Thư An ôm quyền, cung kính nói: "Triền mỗ từng nghe giang hồ đồn đãi rằng Phòng huynh võ nghệ trác tuyệt, hôm nay được tận mắt chứng kiến quả thực đã khiến Triền mỗ phải thay đổi cách nhìn. Chỉ là Triền mỗ đã hành tẩu giang hồ nhiều năm, nhưng cũng chưa từng thấy được công

phu thần kì như thế, chẳng hay Phòng huynh có thể cho Triển mỗ biết tên của loại công phu này?"

“Há há, đây chính là tuyệt kĩ bí truyền của Phòng gia gia ta, không truyền ra ngoài được!" Phòng Thư An đắc ý đến nỗi mũi vểnh lên như sà gổ lâu ngày.

"Vậy trong đó... có bí quyết gì không?" Con người đen trong suốt bình tĩnh nhìn Phòng Thư An, nụ cười nhẹ như gió xuân hây hây lướt qua mặt, hoa nở ráng chiều.

Kim Kiên nhìn thấy rõ ràng tên Phòng Thư An kia đã choáng váng, nước miếng chảy đầy rồi. Một lúc lâu sau hắn mới hồi hồn, vội vàng chùi miệng, mắt nòng nọc có sự bất ổn đảo khắp nơi, cuối cùng lại bày ra bộ dạng đương nhiên: "Không, không có bí quyết gì. Đây là công phu đích thực của Phòng gia gia, là bản lĩnh thật!"

“Triển mỗ thụ giáo." Triển Chiêu vuốt cằm, ôm quyền thi lễ, ra hiệu cho hai người Chân, Kim rời đi.

Đợi ba người đi lên thái đài ngồi xuống, mọi người đều vội vã xông tới truy vấn. "Sao rồi?" Chân Trường Đình lắc đầu: "Chân mỗ không nhìn ra manh mối" Kim Kiên cũng lắc đầu: "Tại hạ cũng không phát hiện gì." Triển Chiêu trầm giọng: "Phiến đá kia không phải do Phòng Thư An dùng nội công làm nứt, trong đó có trá." Mọi người nhất loạt nhìn Triển Chiêu.

"Tiểu Miêu, ngươi có chứng cứ không?" Bạch Ngọc Đường nhướng mày hỏi.

"Không có bằng chứng rõ ràng." Triển Chiêu than nhẹ một tiếng: "Chỉ là lúc trả lời tại hạ, ánh mắt Phòng Thư An không ngừng đảo đi chỗ khác, đồng tử hơi co lại, thần sắc có chút bối rối, hiển nhiên là hắn nói dối." Mọi người giật mình, đồng loạt tán thưởng Triển Chiêu có nhãn lực kinh người.

"Nam Hiệp không hổ đã đi theo Bao đại nhân nhiều năm, quả nhiên là nhìn thấu tất cả." Giang Ninh bà bà khen.

Chậc! Cái gì mà nhìn thấu tất cả, rõ ràng là nhờ hiệu quả của tuyệt kỹ "Mĩ miêu kế" hàm lượng cao bách thí bách linh* độc nhất vô nhị của Tiểu Miêu đại nhân! *Trăm lần dùng linh nghiệm cả trăm :)) Kim Kiên âm thầm sửa lại đánh giá của mọi người.

Mọi người còn đang hăng say thảo luận thì Phòng Thư An ở dưới võ trường đã chờ không nổi nữa, hét âm lên: "Này! Các người nhìn cũng nhìn rồi, hỏi cũng hỏi rồi, rốt cuộc có tính ta thắng không hả?"

"Lão Phòng an tâm, đừng có nóng, Chân trang chủ là người công chính, chắc chắn sẽ cho chúng ta một phán quyết công bằng." Hắc Yêu Hồ Trí Hóa không nhanh không chậm nói.

Chân Trường Đình liếc nhìn sắc mặt buồn bực của mọi người, thở dài một hơi, đứng dậy nói: "Trận thứ hai, Kỳ Lân Môn thắng!"

"Ha! Ha! Haaa! Quả nhiên là ta thắng! Ha ha ha ha!" Phòng Thư An cười tươi như hóa, hai mắt nòng nọc cong cong hình trăng non, sung sướng khoa chân múa tay chạy vòng vòng quanh lôi trường, cực kì hớn hở trở về thái đài phía tây.

Ngược lại, Từ Khánh lại cực kì buồn bực, lắc đầu thở dài đi về thái đài phía đông.

Mọi người đều tiến lên vây quanh Từ Khánh, tiến hành công tác an ủi.

Lư Phương: "Tam đệ, không sao. Trận tiếp theo thắng bù lại là được."
Hàn Chương: "Không sao đâu, chờ hôm nay đấu xong chúng ta liền bắt con quỷ kia lại đánh một trận đã đời cho Tam đệ nguôi giận."
Tưởng Bình: "Lần này là do đệ quyết định sai, không trách Tam ca."
Bạch Ngọc Đường:

"Hừ, nhất định là con quỷ xấu xí kia dùng tà thuật nên mới thắng." "Rất có khả năng là vậy." Kim Kiên ngồi ngoài đột nhiên nhỏ giọng lầm bầm.

Câu này của nàng thanh âm cực kì nhỏ, trừ Triển Chiêu ngồi bên cạnh thì không ai nghe được.

"Kim Kiên, vậy nghĩa là sao?" Triển Chiêu thấp giọng hỏi."

"Thưa Triển đại nhân, thuộc hạ đang nghĩ rằng nếu dùng Hóa Thạch phân rải lên trên phiến đá kia thì nó sẽ tự động nứt ra mà không cần có bất kì ngoại lực nào." Kim Kiên trả lời.

"Hóa Thạch phân?" Triển Chiêu ngẩn ra.

"Là do nhị sư phụ lúc chế độc vô tình làm ra, dùng để chơi thôi." Kim Kiên cẩn thận đề thấp tiếng nói: "Nhưng khi nãy thuộc hạ kiểm tra lại không ngửi thấy mùi chua nồng đặc trưng của Hóa Thạch phân nên cũng không chắc chắn...."

"Hay là có cách làm mất mùi?" Triển Chiêu phỏng đoán.

Kim Kiên lắc đầu: "Rất khó, thuộc hạ đã từng thử rồi nhưng chưa thành công. Nếu thực sự có người làm được thì nhất định độc thuật của hắn cao hơn thuộc hạ, có lẽ là ngang bằng nhị sư phụ..." Nói đến đây, Kim Kiên không khỏi sợ hãi, cả kinh nói: "Triển, Triển đại nhân, liệu, liệu có phải cao thủ độc thuật chế ra Thập Tuyệt đan lúc trước chúng ta từng phỏng đoán..." Triển Chiêu làm động tác ra hiệu dừng lên tiếng: "Việc này tạm thời gác lại, lát nữa bàn tiếp." Kim Kiên mở to mắt nhỏ, vội che miệng.

"Kim Kiên, về sau ăn nói phải cẩn thận, đừng làm bại lộ sư môn." Triển Chiêu lại dặn dò.

Kim Kiên dùng sức gật đầu.

Trong lúc hai người trò chuyện, Từ Khánh đã khôi phục lại tinh thần sau một chuỗi lời an ủi. Chân Trường Đình đứng dậy tuyên bố lời chiến trận thứ ba.

"Thiên hạ đệ nhất trang đấu với Kỳ Lân Môn, trận thứ ba, bắt đầu!" Mọi người nín thở chờ.

Lần này Trí Hóa lại rất dứt khoát, phất tay với hai người đứng hai bên Phòng Thư An: "Hai người các người xuống luyện tập một chút đi!" Hai người nghe lệnh, nhảy vào trường đấu, vút áo choàng đi.

Hai người này đều là thân đeo trường đao, ăn mặc giống như quý đầu to cổ nhỏ Phòng Thư An nhưng diện mạo lại tốt hơn không ít. Ít nhất thì dáng người họ cũng coi như cân xứng, ngũ quan cân đối, không lệch lạc hay xiên vẹo, nhìn qua có chút tương tự, chắc chắn hai người này là huynh đệ ruột thịt.

"Tam quý Giang Hạ, Thôi Mệnh Quý Hoàng và Yếu Mệnh Quý Hoàng." Hàn Chương liếc mắt một cái đã chỉ ra danh hiệu của họ.

"Đều sử dụng khoan đao (đao lớn), võ nghệ bình thường." Về mặt Chân Trường Đình buồn bực, lại ghen ra hai câu bình luận. Mọi người đều có chút bất lực.

"Thôi, dù sao cũng không biết được chúng có quái chiêu gì nên chúng ta cứ dốc hết sức mà đánh thôi!" Bùi Thiên Lan vỗ đùi.

"Đúng vậy, do dự hay lưỡng lự đều không phải là tác phong của người giang hồ chúng ta!" Giang Ninh bà bà đồng ý.

Mọi người đều gật đầu.

"Thôi được. Trận vừa rồi Tam đệ thua nên trận này ta và Nhị đệ sẽ ra đòi lại!" Lư Phương đứng dậy nói với Hàn Chương.

"Được! Tiểu đệ nghe theo lời đại ca!" Hàn Chương đứng dậy.

Hai người ôm quyền với mọi người, nhảy khỏi thái đài vào lôi trường đánh với Nhị quỷ Giang Hạ.

Rút kinh nghiệm từ trận trước, trận này, mọi người đều xúc lại tinh thần, chuẩn bị cả trí lẫn lực để đối phó với đối phương. Không ngờ kết quả thu được lại nằm ngoài dự liệu.

Yêu cầu của Nhị quỷ Giang Hạ rất đơn giản, chỉ cần hạ được hai người bọn chúng thì thắng.

Lư Phương và Hàn Chương vì sợ rằng có trá trong đó nên từ lúc bắt đầu lôi chiến, hai người đều ra chiêu cực kì cẩn thận, đánh rất dè chừng. Nhưng qua ba mươi chiêu thì phát hiện ra rằng hai con quỷ này chẳng có bản lĩnh gì, chỉ là phô trương thanh thế nên hai người lập tức tăng cường tấn công, hăng hái đánh một mạch làm hai con quỷ phải nằm bò ra đất.

"Thiên hạ đệ nhất trang, Lư Phương, Hàn Chương thắng!" Chân Trường Đình tuyên bố kết quả xong, mọi người vẫn còn đang ngơ ngẩn.

Ngay cả Lư Phương và Hàn Chương quay về thái đài cũng mang vẻ mặt ù ù cạc cạc.

"Trận này, sao lại..." Lư Phương nhíu mày.

"Chúng ta thắng một cách đơn giản, không hiểu sao ta cứ thấy lạnh sống lưng!" Hàn Chương lầm bầm.

Mọi người cũng hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nhìn về phía con hồ ly tinh mặc áo tím bên thái đài đối diện.

Trí Hóa mặt mang ý cười, liền hướng bên này ôm quyền: "Kỳ Lân Môn là đến đánh lôi, tất nhiên sẽ phải nể mặt Thiên hạ đệ nhất trang. Trận này

coi như Kỳ Lân Môn tặng cho Thiên hạ đệ nhất trang, tránh việc về sau giang hồ đồn đại làm mất hết mặt mũi của Thiên hạ đệ nhất trang.”

“Biết ngay là hấn không có ý tốt mà!” Đinh Triệu Huệ giận dữ.

Mọi người đều quăng cho Trí Hóa ánh mắt khinh bỉ.

Trí Hóa tất nhiên coi như không thấy, khước miệng nở nụ cười mang tà khí kinh người: "Bất quá trận tiếp theo, tại hạ cũng không có tâm tình nhường như vậy nữa!" Nói xong, hấn chậm rãi đứng dậy, phất đuôi áo, chậm rãi đi xuống lôi trường rồi đứng đó.

Chúng anh hùng bên thái đài phía đông đều trừng mắt nhìn. "Xin hỏi môn chủ, người làm như thế là có ý gì?" Bùi Thiên Lan đứng lên nghiêm giọng hỏi.

"Cái này còn cần phải giải thích sao?" Trí Hóa mỉm cười: "Qua ba trận thí, Kỳ Lân Môn một hòa, một thắng, một thua. Thế nên trận thứ tư tất nhiên sẽ do đích thân môn chủ Kỳ Lân Môn xuất chiến để định đoạt rồi." Chúng anh hùng liền xôn xao một hồi.

Kim Kiên lau mồ hôi lạnh, trầm nghĩ: Này này, ngài lớn bé gì thì cũng là môn chủ, ngay ngày đầu tiên đã tự thân xuất chiến rồi, có quá sớm hay không?! H T HỒI 4.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Leng keng leng keng, hồi ba đã sửa xong Cái gì? Vì sao tuần trước không sửa? Này này, trước đó là Tết âm lịch nha, luật qui định phải nghỉ ngơi nha, người gõ chữ cũng phải được nghỉ ngơi chứ.

Khụ khụ, thật ra là Mặc Tâm bất hạnh bị cảm, phải nằm bẹp trên giường.

Kế hoạch tranh thủ nghỉ lễ viết phiên ngoại cứ thế bị ngâm nước nóng...

Sau đó thì ác mộng về chiến dịch cuộc sống phóng túng bị bao vây bởi thân thích chính thức bắt đầu Thiếu chút nữa là mệt chết Khiến cho Mặc Tâm không chỉ không có thời gian gõ truyện, mà ngay cả thời gian nhìn cái máy tính cũng không có Cộng thêm việc đi chào hỏi đủ loại họ hàng thân thích (trọng điểm!!), tóm lại trong Tết âm lịch Mặc Tâm phải đi hết chuyến này đến chuyến khác Thở dài a~~...

Đi làm còn thoải mái hơn là nghỉ lễ, gặt lệ Cho nên, bây giờ chính thức đi làm và cũng tiếp tục công tác gõ chữ Lần này đi xem bình thư gặp người quen đó, ha ha ha Thu thập được rất nhiều tin tức từ người quen cho phần sau của cốt truyện nha Nhân vật lên sân khấu gồm thất hiệp ngũ nghĩa trong bình thư, điện ảnh và kịch truyền hình nữa, dù sao cũng là cùng một người diễn mà, rõ ràng là món thập cẩm nha (rất có trách nhiệm đó... ngồi xỏm...) Bất quá, dàn dựng võ công và vân vân, điện mạo võ nghệ và mây mây, đều là dựa theo sở thích của Mặc Tâm mà sắp xếp, người am hiểu liếc qua cứ xem như là coi truyện cười đi (bị đập...) Cuối cùng, chúc mọi người năm mới vui vẻ, cát tường vạn sự như ý, được như Tiểu Kim, mỹ nam vây quanh tài vận tràn đầy, cầu vận vào đầu (ha ha ha, cười điên loạn bay đi...)

Hồi 5: Thầy trò đối chiến phong ba nổi

Thủ nhật thất thế chúng nhân sâu

Trời quang mây nhẹ trôi lững thững Nắng bạc hờ hững rắc mái hiên. Tiết thu se lạnh, mặt trời lên cao. Dưới ánh mặt trời dịu nhẹ, một thân thanh sam của Hắc Yêu Hồ Trí Hoá đứng đơn độc, ẩn hiện giữa bóng hoa lấp lánh lay động theo gió. Đôi mắt sáng dài, nhếch lên theo khoé môi đang dần hé ra nụ cười tà ý ma mị. Thật lòng thì, tại lúc này, y cũng ra dáng một con người. Nhưng trong mắt mọi người phía Đông thái đài, người này từ lâu đã là nhân vật phản diện tiêu biểu, sẵn sàng gây ác, bắt chắp thủ đoạn.

Bây giờ, trông tư thế giả vờ giả vịt kia, ai nấy không hện mà lòng cùng sôi trào căm phẫn, thi nhau châm biếm: "Ha ha ha, Kỳ Lân Môn quả nhiên toàn lũ vô dụng, giờ lại phải cạy nhờ địch thân môn chủ đơn thương độc mã mà xuất trận!", Hàn Chương lớn tiếng cười nhạo. "Cũng không hẳn là vậy!", vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, Trí Hoá nói: "Thân thủ tại hạ trong Kỳ Lân Môn bất quá chỉ là hạng tam lưu, nếu hôm nay không thượng đài tỉ thí thì e rằng ngày hôm sau không còn cơ hội cho các vị chê cười!" Trí Hoá vừa dứt lời, sắc mặt mọi người liền biến đổi. "Tên này đích thực ăn nói hàm hồ, nói hươu nói vượn!", Hàn Chương quay đầu lại, một mặt khăng định.

"Đúng vậy! Tuy rằng con hồ ly này thôi mồm độc miệng, nhưng võ công chắc chắn không tệ! Với đẳng cấp của hắn mà còn không là gì ở Kỳ Lân Môn thì... Chuyện quá vô lý rồi!", Đinh Triệu Huệ mặt khác đồng tình. "Mặc kệ hắn nói thật hay không! Trận này chúng ta quyết đánh tới cùng, trước phân định thắng thua, sau triệt hạ uy phong hắn!", Bùi Thiên Lan vỗ bàn, kích động hô lên. Tưởng Bình vẫn là người giữ được bình tĩnh nhất, cất tiếng hỏi: "Người nào nguyện ra ứng chiến?!".

"Ta đi, ta muốn giết con hồ ly này lâu lắm rồi!", Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Triệu Huệ đồng thời đứng bật dậy, không hện mà cùng nói: Tưởng Bình xem như không nghe thấy, quay đầu lại những người còn lại nói: "Còn có ai khác nguyện đi không?".

"Tứ ca!!", Bạch Ngọc Đường trừng mắt. "Tưởng tứ ca!", Đinh Triệu Huệ âm ức. Tưởng Bình khẽ thở dài một hơi, nhìn phía hai người này một chút, khăng định: "Nếu để hai người thượng đài, trận này tất bại!"

“Sao lại thế được”, Bạch, Đinh càng là một giọng oán hận.

Tưởng Bình lắc đầu: "Đinh nhị đệ! Đệ cùng Trí Hoá giao tình không ít..."

“Ai thèm qua lại với cái con hồ ly thôi ấy???", Đinh Triệu Huệ giậm chân.

"Còn Ngũ đệ bản tính nóng nảy...!"

“Ta nóng nảy khi nào?!", mắt hoa đào nào đó trợn lên.

Lần này, không chỉ Kim Kiên mà tất cả mọi người nhất tề thở dài. "Hắc Yêu Hồ Trí Hoá tà ý thâm sâu, khó đoán biết nhất lại không nằm ở võ công, mà chính nằm ở khả năng hoạt ngôn xảo biện. Loại người như hắn có thể đem ba tác lữôi mà bẻ cong đại cục. Lúc thì hắn dùng chiêu kích tướng, khi lại châm biếm, hoặc đe dọa nhiều loạn lòng người, khiến tâm trí dần không mẫn tiệp, đánh mất tự chủ, thực lực dần bị chế ngự không thể phát huy.", Chân Trường Đình đem ý kiến quyền uy, góp bình luận, "Lúc này, dù là cao thủ nhất lưu cũng e rằng cũng không thể chiếm lợi thế!" (*) "Hai người các ngươi còn chưa lên đến võ đài đã bị hắn công kích cho tâm trí rối loạn, hỏi làm sao có cơ mà thắng?", Tưởng Bình cao giọng hùng hồn hỏi một câu, đem cái miệng còn muốn cãi tiếp của hai người Bạch, Đình chặn đứng lại. Không đến nỗi chứ! Đây chẳng phải vừa động thủ vừa động khẩu, vừa đánh nhau vừa võ mồm sao? Kim Kiên chầm mồm hôi, tự hình dung ra thế trận Độc Khẩu Ma Pháp Đại Công Phá (*) mà bất giác rùng mình.

(*) nghe tên kêu vậy chứ nó vẫn chỉ cuộc chiến võ mồm thôi =)))

"Để thắng được kẻ này, phải là người ý chí kiên định, tâm tịnh như gương. Người này nhất thiết không thể vì mấy lời xàm ngôn của Trí Hoá mà lay động, may ra mới có cơ hội thắng!". Chân Trường Đình làm một câu tổng kết. Lời vừa nói ra, xung quanh im lặng, nhất thời nhất động, nhìn về một người: không ai khác ngoài cái vị này giờ sắc mặt vẫn trầm ổn, ngồi vững như chuông- nam hiệp Triển Chiêu. Bạch Ngọc Đường nheo mắt hoa đào, "Tiểu Miêu! Vậy thì ngươi cứ thẳng tay giáo huấn...", "Để ta đi!", Giọng thiếu niên đột nhiên lên tiếng, chính là Ngải Hồ, một thân đứng thẳng, tay cầm Đoạn Dao, thần sắc kiên định. Đôi mắt to tràn đầy vẻ dứt khoát. Chỉ là, trái với vẻ dứt khoát kia lại là vẻ mặt sừng sốt của mọi người. "Ngải Hồ!", Bạch Ngọc Đường vẫn chưa hết kinh ngạc, "kẻ kia... Kẻ kia là sư phụ ngươi đó!".

"Chính vì là sư phụ của tại hạ, nên tại hạ càng phải đi!", vẫn thái độ kiên quyết, Ngải Hồ nói, lời lẽ ẩn hàm khí phách, "Ta muốn hỏi cho ra nhẽ, vì lẽ nào hấn lại vẽ đường cho kẻ xấu? Tại sao lại gia nhập Kỳ Lân Môn. Có gì hấn lại phò tá Tương Dương Vương làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo!".

"Nhưng Ngải Hồ, công phu của ngươi đều là do Trí Hoá một tay dạy bảo.. Chỉ e... ", Hàn Chương nói thẳng thừng, những mong Ngải Hồ nhìn vào thực tế. "Chính bởi như vậy! Hiểu rõ nhất võ công sư phụ là ta! Hơn nữa, từ nhỏ ta đã thường xuyên bị sư phụ mắng thành quen, nên sư phụ có công kích gì cũng không thể làm ta rối trí.", Ngải Hồ vừa vỗ ngực vừa nói, "Vì lẽ đó, để ta đi là thích hợp nhất!".

Chậc! Nói cũng phải. Với người khác, lời nói của Trí Hoá ngang nanh ác mãnh thú, nọc độc mãng xà nhưng gặp phải Ngải Hồ thì coi như đã có miễn dịch rồi. Kim Kiên xoa cằm suy đoán: nếu nghĩ theo hướng này, Ngải Hồ đương nhiên cũng là một lựa chọn tốt. Có điều... Ngải Hồ với Tiểu Miêu, ai thượng đài thì khả năng thắng sẽ cao hơn đây? Mọi người cũng do dự chưa quyết định. Nhìn bên này, Ngải Hồ một mặt mắt lấp láy chờ mong, thực sự khiến người ta khó từ chối. Lại liếc phía kia, Triển Chiêu thần sắc nghiêm nghị, trầm ngâm hồi lâu rồi mới ôm quyền hướng mọi người, chậm rãi đề đạt: "Triển mỗ cho rằng, so với Triển mỗ, Ngải tiểu huynh đệ lại thích hợp hơn!".

Dừng lại một chút, mày kiếm hơi nhúu, Triển Chiêu mới nói tiếp: "Huống gì Triển mỗ cũng không phải là bậc thánh nhân, không phải lúc nào cũng giữ được tâm như nước lặng (*)".

(*) tâm tĩnh như nước lặng.

--Không hiểu vì lí do gì mà nghe Triển Chiêu nói xong, mọi người chợt thấy trong lòng vô cớ run lên. Cảm xúc hỗn loạn nhất phải kể đến Kim

Kiên, bỗng dưng thấy trái tim mình như co thắt lại. Tiểu Miêu vừa nhìn ta? Đúng là vừa nhìn một chút. Nhưng sao lại nhìn như vậy? Aaaaaa, Tiểu Miêu đại nhân của ta ơi! Ngài đừng hơi một tí là lại hành động khó hiểu như vậy!!! Tự nhiên làm ra ánh mắt thế kia, rốt cuộc là ý tứ gì??? (*) Khoan! Chờ chút! Mắt nhỏ của nàng vừa vắn liếc đến Bùi Thiên Lan, lúc này cũng đang có ý định đề xuất Ngải Hồ lôi đài. Đột nhiên, trí tuệ khai thông, nàng như hiểu ra, liền vội vàng chụp lấy cánh tay Ngải Hồ gần đó. Ngải Hồ thoáng sững sờ, quay đầu lại nhìn, những thấy Kim Kiên, hai mắt lập loè đom sáng, thả vào lòng bàn tay mình một vật gì đó. Định thần nhìn lại, Ngải Hồ nhận ra viên thuốc vô cùng quen thuộc. "Đây là viên Vạn Sự Đại Cát do Công Tôn tiên sinh đích thân bào chế, phiên bản nâng cấp mới nhất", Kim Kiên lời ít ý nhiều, khuyến mại thêm cái nháy mắt thâm thúy, thay trăm điều muốn nói.

Trong bụng nàng lại nghĩ: Xem mấy trận trước, con hồ ly kia chẳng phải đã sử dụng mấy trò âm chiêu, đâm lén. Chỉ sợ tên đồ đệ này thượng đài, hẳn cũng chẳng vị nể gì mà hại cho thằng nhỏ đến mảnh xác cũng chẳng còn. Có câu: Tâm hại người không có nhưng tâm phòng người lại không thể thiếu! Vẫn nên cẩn thận trước một bước, phòng bệnh hơn chữa bệnh mới là thượng sách.

Tiểu Miêu đại nhân! Ánh mắt sắc bén sâu xa đầy thâm ý kia là nhất định chính là ý này chứ gì?! Kim Kiên lại hướng về phía Triển Chiêu với ánh mắt thăm dò ý kiến.

(*) [Kimmie: Hơi vô duyên vì phải chen vào giữa... Nhưng sao chị í không nghĩ ra là khi anh nhìn chị như thế có nghĩa là, vì một mình chị mà con người luôn điềm đạm như anh cũng không thể giữ được bình tĩnh lúc thấy có chuyện xảy ra với chị nhi =)))))))))) Chót đi!!!!

Triển Chiêu hơi sững sờ, lập tức gật đầu nói: "Ngải Hồ có bí dược hộ thân, lần này thượng đài, liền có thể buông tay một kích (*)!

(*) đánh một trận hết sức

Xem ra khả năng đoán biết tâm tư lãnh đạo của Kim Kiên vẫn chưa có dấu hiệu thụt lùi kể từ ngày rời Công Tôn gây trúc, không khỏi khiến nàng thở phào nhẹ nhõm. "Vô cùng đa tạ!", Ngải Hồ một mặt cảm kích vội nuốt viên thuốc, rồi nhắc Đoạn Dao lên, tung người phi thân từ phía Đông thái đài. A! Cứ như vậy mà nuốt xuống sao? Dù là đồ đệ Trí Hoá như Ngải Hồ cũng không một câu từ chối xã giao? Nhân phẩm của con hồ ly này quá thứ đẳng cặn bã rồi! Kim Kiên trừng mắt không ngờ tới. Bạch Ngọc Đường không quên bỏ vào một câu: "Xem ra Ngải Hồ hơn ai hết hiểu rõ sâu sắc sự phụ hấn!".

Rốt cuộc mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm, lại càng là mong ngóng trận chiến sắp tới. Theo bóng lưng Ngải Hồ lúc này đã tiến vào sân, có thể thấy thiếu niên trẻ tuổi mới vừa ôm quyền cung kính nói với sư phụ mình: "Sư phụ, con xin thụ giáo!" Trí Hoá ngẩn người một lúc, khép hờ đôi mắt dài, lên tiếng: "Bùi gia trang chẳng lẽ không còn ai khác mà phải để cho đứa nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi lên lôi đài?".

"Sư phụ định so tài thế nào?", Ngải Hồ trực tiếp ngắt lời Trí Hoá. Khoé miệng Trí Hoá giật giật, một chút dả kích lướt qua trên nét mặt, "Vi sư đang nói chuyện, đâu đến phiên ngươi nói xen vào?".

"Sư phụ giáo huấn phải lắm!", Ngải Hồ cung kính ôm quyền một cái. Thế mà ngay câu sau, đã lại kiên trì hỏi như cũ: "Sư phụ muốn so tài thế nào?".

Đến bây giờ, ai cũng có thể thấy rõ khoé miệng co rúm của Trí Hoá so với khi nãy tăng thêm ba phần. "Thật không ngờ may hơn khôn, chọn đại mà lại đúng người, xem ra tên Trí Hoá kia lại phải vía thằng bé Ngải Hồ!", Hàn Chương vỗ đùi đắc ý. "Hắc Yêu Hồ trên đời sợ nhất sự thẳng thắn! Không hiểu sao lại thu trúng một đồ đệ như vậy!", Đinh Triệu Huệ một bộ dạng xem kịch vui, hoan hỉ nói vào. Trong khi đó, dưới lôi đài, Trí Hoá đã bắt đầu thi triển kỹ năng độc khẩu công kích, "Đồ nhi muốn cùng sư phụ so

tài cao thấp chính là một trời một vực, khác nào công rãnh đòi sóng sánh với biển khơi. Thắng bại chưa cần đấu đã rõ, cần gì rầy rà thêm?”

“Ừm! Sư phụ dạy phải lắm!", Ngải Hồ gãi gãi đầu, tiếp tục ôm quyền, điệp khúc lặp lại: "Vậy thì, sư phụ, người muốn so tài thế nào?”.

Lần này đuôi lông mày Trí Hoá kia đã nhảy loạn, giật giật mấy cái. Hắn dừng lại dưỡng thân một chút. Bộ mặt liền đổi thành vẻ bi ai, lấy tay che mặt, rầm rút nói: "Ô hô ai tai! Vì sư ngậm đắng nuốt cay, chẳng quản gian khổ, rút hết ruột gan, dạy dỗ người nên người. Nghiệt đồ người, đã không có lòng báo đáp, giờ lại còn khăng khăng lấy oán trả ân. Người ngẫm mà xem! Làm ra chuyện đại nghịch bất đạo cỡ này, thì kẻ làm thầy như ta sẽ phải ôm hận nghìn thu. Tới lúc đến cái gọi là thiên trường địa cửu cũng tận diệt, chỉ e nỗi oán hận này vẫn ngàn năm khó gột. Thật là thảm kịch nhân gian, bi thảm quáa!!" Trố mắt ngoác miệng. Mồm các chúng anh hào bên phía Đông thái đài một mực rơi xuống lộp độp nhưng không ai kịp nhặt. Kim Kiên lại càng banh lớn mắt nhỏ như hai viên anh đào, càng muốn ngay tại lúc này đúc nên bức tượng vàng scar đặng mà đập vào mặt diễn viên quốc dân của năm: Hắc Yêu Hồ Trí Hoá. Vẻ mặt bi thương cùng trời cuối đất, lời kịch thốn thức chấn động lòng người, rung chuyển tạo hoá khiến cho tháng Sáu tuyết rơi. Xem cái điệu bộ của hắn mới thành thực bài bản, một khóc, hai nháo, ba thất cổ. Kỹ năng diễn xuất ba trong một này đúng là của một diễn viên thực lực chuyên diễn các tình tiết khổ nhục kế thống khổ thâm. Hắc Yêu Hồ này không đầu thai về thời hiện đại, đặng mà đóng những phim truyền hình tình tiết cầu huyết dài 800 tập chiếu lúc 8 giờ thì thực sự là một tổn thất quá nặng nề cho nhân gian. Ngải Hồ thật thà, có vẻ như đã bị một chuỗi diễn xuất của Trí Hoá làm lay động. Vẻ mặt kiên nghị ban đầu biến thành vẻ mặt bi thương. Mắt to loé sáng, đôi gò má ửng hồng. Một tiếng leng keng vang lên, Đoạn Dao bị ném xuống trên nền võ đài. Ngải Hồ vội quỳ xuống đất. "Ngải Hồ không phải vì thế mà nhận thua đấy chứ?!”.

Mọi người hiển nhiên kinh hãi. "Thụp! Thụp! Thụp!", sau ba tiếng đập đầu, đột nhiên Ngải Hồ ngẩng đầu lên nói: "Đồ nhi bất hiếu, đã không thể báo đáp đại ân của sư phụ mà lại một mực đòi sư đồ tận chiến trên võ đài. Là đồ nhi có tội! Đồ nhi nhận sai!" Trí Hoá nhấc mắt, nụ cười tà ý dần hiện rõ, "Biết sai có thể sửa, chỉ cần nguoi một lòng hướng thiện..."

"Thế nhưng hôm nay đồ nhi tất chiến!", một lần nữa, Ngải Hồ lại cắt ngang lời Trí Hoá. Đoạn đao cũng được nhặt lên. Ngải Hồ dứt khoát đứng dậy. Đôi mắt to trong sáng long lanh ánh nước như mới tắm qua mưa, "Thân là đồ nhi, con càng không thể trơ mắt nhìn sư phụ dấn thân vào Tà đạo mà làm lơ không hỏi. Sư phụ! Hôm nay con và sư phụ hãy cược một ván. Nếu con thắng, sư phụ hãy rời khỏi Kỳ Lân Môn!"

Mặt trời soi tỏ tường thiên địa, chiếu bóng thiếu niên, làm thân ảnh Ngải Hồ như rực lên chói chang hơn, tôn thêm ý chí quyết thắng đang càng lúc càng nóng hừng hực. "Nói hay lắm!"

"Tên tiểu tử này cũng thật là quyết đoán!"

Mọi người dồn dập vỗ tay hưởng ứng. Nụ cười khẩy của Trí Hoá dần nhạt đi. Con nguoi trong mắt chấn động, tựa sao rơi. Trong chốc lát, một khuôn mặt từ ái thoáng lướt qua trên gương mặt hồ ly. Tuy nhiên, chỉ một khắc sau, toàn bộ những biểu cảm này đã lại một lần nữa nhường cho nụ cười châm chọc đáng ghét mọi khi.

"Còn nếu nguoi thua?"

"Đồ đệ thua sư phụ thì đó chính là lẽ trời bất di bất dịch, thiên kinh địa nghĩa. Con không có gì oán trách!". Ngải Hồ trịnh trọng nói. Ngải Hồ này thật cũng biết nói lý cãi chày cãi cối cơ đấy! Quả nhiên Rồng sinh Rồng, Phượng sinh Phượng. Thầy nào trò nấy. Kim Kiên tâm tặc lấy làm kỳ lạ lắm. "Xem ra đồ nhi ngoan của ta bây giờ có đánh chết cũng không chịu nhận sai!", Trí Hoá cười gằn từng trận, "Thôi được, nếu nguoi đã có ý như vậy, vì sư cũng đành thuận theo, tiếp nguoi tới cùng!"

Nói xong, xoẹt một cái, một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông Trí Hoá đã rút ra, sẵn sàng nghênh chiến. "Chỉ cần thắng thanh kiếm trong tay sư phụ, người liền có thể thắng!".

Nắng nhạt toả hồng, phủ lên trường kiếm trong tay Trí Hoá, ánh kiếm sắc lạnh, phảng mùi chết chóc, hết một con mãnh hổ khát máu, đang khê kêu lên. "Tử Điện Kiếm?!", Chân Trường Đình kinh ngạc, "Tương truyền đây là thanh kiếm thuộc về giang hồ đại đạo Thanh Sam Khách, tước kim đoạn ngọc, sắc bén vô cùng! Sau đó, người này bị Ngải Hồ bắt vào đại lao, Tử Điện Kiếm cũng không cánh mà bay! Hoá ra là Ngải Hồ trao lại cho sư phụ mình!" Chậc! Nghe ra cũng có mùi vị thảm kịch nhân gian sư đồ tương tàn quá đi! "Ngải huynh sẽ không sao chứ?", Kim Kiên lo lắng hỏi. "Không cần quá đa nghĩ!", Chiển Triêu đáp lại một giọng chắc chắn. "Xem ra tiêu tử kia, hai mắt sáng trong, thần thái thẳng thắn, ắt là đã có dự liệu trước!", Bạch Ngọc Đường nghiêm nghị nói. Kim Kiên gật gù, nhìn tới bên trên lôi tràng, thấy hai thầy trò đứng đối diện, mắt gặp mắt, toé lửa nhìn nhau, chiến ý bùng nổ. Trời cao soi xuống, in lên hai vệt bóng dài trải trên mặt đất, cát cuốn vù vù. Đột nhiên Ngải Hồ, tung mình phi thân lao tới, Đoạn Dao trong tay loé lên chém xuống một cái, hàn quang sáng loáng, khí thế dũng mãnh tựa như trời đất sụp đổ. Cũng vẫn thanh đao ấy nhưng lần này nhấc lên, cuốn theo một trận cuồng phong dữ dội, nhiều bụi loạn cát, xoáy lốc âm âm nổi lên nuốt chửng lấy hai đấu thủ bên trong nó. Với trận thế như vậy, bây giờ rất khó để nhận ra bóng người. Chỉ có thể cảm nhận trận đấu thông qua những tiếng đao kiếm xé gió, rít lên từng trận. Trong cảnh tượng bụi cát hỗn loạn, nháng ra một thân ảnh màu xanh di chuyển nhanh như điện xẹt. Giữa trận thế hô phong hoán vũ, cái bóng Hồ Ly Tinh vẫn nhàn nhã như đang chơi đùa với cuồng phong chớp giật, nhưng thân ảnh lại hư ảo đến độ không ai có thể nắm bắt. Sau một khắc, Ngải Hồ phi thân lao ra từ màn khói bụi. Thế đao giáng xuống tựa sét đánh ùng oàng, xé mưa bụi lao đến thân ảnh màu xanh nhạt nhoà phía trước. "Đao pháp nặng quá!", Bạch Ngọc Đường cả kinh. "Thân pháp thật nhanh nhạy!", Triền Chiêu chau mày. "Gì vậy, gì vậy?!" Kim Kiên trừng trừng mắt nhỏ, khăn

trương nhìn theo diễn biến trận đấu, nhưng có xem thế nào cũng không hiểu. Nhìn xung quanh cũng thấy mọi người đều bị cuốn theo trận đấu, nét mặt căng thẳng, nín thở dừng nói, làm Kim Kiên lại càng sốt ruột. "Không ổn rồi!", đột nhiên mọi người đứng dậy, kinh ngạc thốt lên. Chỉ thấy thân hình Trí Hoá linh hoạt di chuyển, chớp mắt đã tới sau lưng học trò mình. Tử Điện Kiếm vung lên đem theo ánh chớp, chém vào ngay cột sống Ngải Hồ. "Phụt"... Một tia máu tươi phun ra. Ngải Hồ đột nhiên dừng mọi hoạt động, đứng yên như tượng. Phía trên thái đài, mọi người nín thở. Không phải vì thế mà thua chứ?. Một giọt mồ hôi lạnh từ trán Kim Kiên nhỏ xuống. Trí Hoá đứng ngược sáng, khuất bóng phía sau Ngải Hồ. Gương mặt hắn được bao phủ bởi một mảng tối, không thể nhìn rõ. Duy chỉ có đôi mắt dài ánh lên tia nhìn lạnh lùng âm hiểm... "Chưa chịu thua sao?"

“Hãy còn sớm!, Ngải Hồ hét lớn, lách gió tung người, lưỡi đao chém ngược lại thành một tia sáng quắc, chốc lát đã tới trước mặt Trí Hoá. Trong mắt Hồ Ly Tinh liền phản chiếu ánh sáng của Đoạn Dao, xanh biếc một mảnh. Mắt Trí Hoá loé lên, dưới chân khẽ động, biến mất trong nháy mắt. Một đòn sấm sét của Ngải Hồ cũng chỉ sượt qua trước mặt Yêu Hồ chứ không may may làm rụng cọng lông mày nào trên mặt y.

Sắc mặt Ngải Hồ chợt biến, tay nắm chặt chuôi đao, ngón tay siết mạnh, thúc giục nội lực xuyên vào lưỡi đao. Đao liền rạch gió, rít ra tiếng hú đinh tai nhức óc, tràn ngập lôi trảng. Lúc này, thanh niên trẻ tuổi liền giống như thiên binh nhập thể. Tay phát đến đâu, đao khí liền theo đó mà xoay vòng uốn lượn. Một đường chém mà Đoạn Dao hoá ra, đuổi sát Trí Hoá. Hai lưỡi đao quán lấy cán xé lẫn nhau, hàn quang văng ngập lối, tạo nên làn sóng dữ dội cuộn cuộn, như muốn đem Trí Hoá nhấn chìm trong đó. "Ngải Hồ đánh hay lắm!"

“Thừa thắng xông lên, bắt gọn trận nàyyy!” Mọi người hùng hực khí thế, sôi nổi gào thét trợ uy. Chịu áp lực một biển công kích từ mọi phía, Trí Hoá dường như cũng không còn thông dong tự tại như lúc khai trận, bước chân có vẻ chệch nhịp luống cuống, tư thế bất ổn. Đột nhiên, thân hình kia chợt

biến hoá quỷ dị, lập tức lấy lại cân bằng. Ngải Hổ cũng không vừa, cướp cơ hội xông lên trước, vung lưỡi đao hết như rồng ngâm sét, chém ngang. 1 tiếng "keng" nghe rất vang. Tử Điện Đao của Trí Hoá văng khỏi tay, bay lên trời rồi rơi xuống đất. Ngải Hổ vẫn giữ nguyên tư thế, mặt hồn hậu, xán lạn ý cười: "Đa tạ sư phụ! Đa tạ!" Trí Hoá sững sờ nhìn trên tay mình một chút. Có vẻ như hắn đang rất ngạc nhiên. Nhìn từ xa, loạt đòn tấn công của Ngải Hổ cứ ngỡ là tấn công vào hư không. Nhưng kỳ thực, trên mặt đất xuất hiện lồi lõm, chẳng qua tạm bị cát bụi che lấp. Giờ gió bụi tan đi, những hố rãnh hiện ra, nông sâu không giống nhau. "Sư phụ! Người đã từng dạy Thời Tiết không bằng Địa Lợi! Địa Lợi không thắng được Nhân Tinh. Đồ nhi hôm nay chính là lợi dụng Địa Lợi", Ngải Hổ nghiêm mặt nói. Trí Hoá sững sờ nãy giờ mới hoàn hồn. Một bạo gân xanh hiện ra trên trán: "Là Thiên Thời không bằng Địa Lợi. Địa Lợi không thắng được Nhân Hoà!!" Ngải Hổ cười hì hì: "Thì có khác biệt nhau mấy đâu! Dù sao thì con vẫn thắng!".

Trí Hoá nâng trán thở dài một hơi, sau đó mới từ từ ngẩng đầu, nhíu mày khẽ nói: "Cái đấy thì cũng chưa chắc!".

Rồi ung dung đi lên, nhắc tay dúi vào trán Ngải Hổ một cái. Thiếu niên vừa mấy đây còn dũng mãnh phi thường, lại bị một cái búng tay quật ngã, hơn nữa là lại còn ngã ngửa mặt lên trời, tay chân cứng ngắc. Thân hình chắc nịch đổ xuống, bụi mù tung lên. "Là vi sư thắng!". Trí Hoá bày ra bộ mặt tươi cười, nói. Lần này, phía Đông thái đài bùng nổ, loạn lên một trận, nháo nhác hỏi nhau: "Chuyện gì đang xảy ra?", Hàn Chương kinh hô. "Là thuốc tê?", Kim Kiên bật nảy người, hoảng sợ kêu lên. Dứt tiếng này, mọi người đều tức sùi bọt mép, đồng loạt giơ quyền, gầm lên giận dữ. "Đê tiện!" "Vô sỉ!"

"Hạ lưu!" Tuy nhiên người khơi mào ra trận chửi rủa này, là Kim Kiên lại không thốt ra thêm tiếng nào. Toàn thân nàng cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, đầu lấm tấm mồ hôi lạnh. Không thể như thế! Rõ ràng Ngải Hổ vừa nuốt vào viên Vạn Sự Đại Cát, làm sao lại bị ảnh hưởng bởi độc dược khác?

Không hề thuốc này đã quá thời hạn?. Mà không! Không thể như thế được. Thuốc này do chính nàng- Kim Kiên đã kiểm tra kỹ lưỡng. Hoàn toàn không có vấn đề! Vậy là sao?! Đầu Kim Kiên như muốn nổ tung ra với một mớ những ký ức hỗn độn lướt nhanh qua tâm trí. Thời gian Biện Lương, lúc thi hành công tác Tróc Quỷ Án, rõ ràng là đã uống viên Vạn Sự Đại Cát, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn trúng phải mê hương. (*)

(*) hồi 3 Tróc Quỷ Án

Rồi tại phủ đệ của Thương Trục, có cả một quân đoàn cương thi Thập Tuyệt Quân tuyệt nhiên không hề hấn ảnh hưởng bởi thuốc. (*)

(*) án Phiến Trung Phiến

Rồi ngay cả trận đấu với Quỷ Lùn đầu to Phòng Thư An vừa rồi, phiến đá tách ra rất giống với việc dùng Hoá Thạch Phấn... Rồi còn cả Thập Tuyệt Quân, Thập Tuyệt Đan... Một luồng run rẩy dợn tới trong lòng Kim Kiên. Nếu viên Vạn Sự Đại Cát thực đã mất tác dụng... Vậy đến tám phần được đạn khác của ta cũng sẽ vô hiệu lực sao? Thế thì chẳng phải Tương Dương Vương đã thu nạp được cao thủ dụng độc cao minh hơn ta vài phần sao? Nói cách khác, ta võ công mèo ba chân, kinh công qua loa, ám khí cũng không thông hiểu, tóm lại là vô dụng. Ngay đến cả chút bản lĩnh về y thuật bây giờ cũng không còn đất dụng võ. Không hề mai này, ta trở thành kẻ vô công rồi nghề ở phủ Khai Phong, đối với xã hội không được ghi nhận công hiến, đành nằm đợi Công Tôn gậy trúc đuổi ra khỏi nhà, lưu lạc đầu đường xó chợ, hít gió Tây Bắc mà sống cho qua ngày đoạn tháng hay sao? Không! Không thể được! Đường đường là quan môn đại đệ tử của Y tiên Độc Thánh! Ta không thể thua! Không bao giờ thua! Tuyệt đối không thua!

Miên man trong suy nghĩ hồi lâu, chợt đôi bả vai gầy của Kim Kiên dần được truyền hơi ấm từ hai bàn tay ai đó. Chính hơi ấm này đã lôi nàng từ chuỗi tưởng tượng vẩn vơ về lại thực tại. Kim Kiên sững sờ ngẩn đầu. Hai bên nàng, một người áo lam như úy, một người tuyết y trắng vân, thân

sắc trầm xuống nhìn vào chiến cục trên lôi đài, dù không nhìn Kim Kiền lấy một cái, thậm chí cũng chẳng nói lời nào với nàng, nhưng sự âm áp trên vai này đích thực giống như ánh bình minh đem những lo lắng trong lòng xua đi hết. Kỳ thực... Sao nàng không tính đến mức này nhỉ. Cứ coi như không còn bản lĩnh y thuật độc dược, thì ta vẫn có ích trong việc khai thác sản phẩm thương hiệu Ngự Miêu, giúp Khai Phong Phủ có thêm chút phúc lợiặng xoá đói nghèo, vươn lên làm giàu cơ mà. Mà nếu không, bắt quá lại đến Hãm Không Đảo ăn chùa bữa cơm, xem ra cũng không tệ. Nghĩ tới đây, Kim Kiền thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục hướng mắt về võ đài. Vẫn là nụ cười khẩy kinh điển theo bước Trí Hoá, chậm rãi tới bên Ngải Hồ. Lúc này hắn mới móc ra cái bình nhỏ, kê trên chóp mũi Ngải Hồ một chút rồi cất vôi. Ngải Hồ bật dậy như cá chép mắc cạn, cả giận nói: "Su phụ! Người chơi xấu!"

"Hử?", Trí Hoá nhú mày, "Vi sư nào chơi xấu?"

"Rõ ràng người nói là luận võ phân thắng bại! Thế mà bây giờ sư phun lại dùng thuốc tê!", đôi gò má đỏ gay, phồng lên thành đôi má sóc, đầy mặt oan ức. "Ta nói luận võ khi nào?!", vẫn vẻ mặt vô sỉ và ý cười thâm hiểm, Trí Hoá nói. "Người nói là chỉ cần con thắng thanh kiếm trong tay người là có thể thắng!", Ngải Hồ mạnh miệng cãi.

"Thì đúng mà! Thắng thanh kiếm này...", Trí Hoá đủng đỉnh đi tới góc sân, nhặt lên thanh Tử Điện kiếm, vuốt nhẹ lớp bụi phủ trên ấy để lộ ra ánh kiếm màu tím dưới ánh mặt trời, sắc mặt trầm xuống, "Tiểu Hồ người chính là thua lưỡi kiếm tâm thuốc tê này..., vì lẽ đó, người chính là bại dưới thanh kiếm này!"

"Su phụ! Người giờ trò bịp bợm trí trá! Không tính!", Ngải Hồ giậm chân, "con không phục!"

"Bất phục? Người đã hành tẩu giang hồ ngàn ấy năm, há vẫn còn ngây thơ đến vậy, tưởng thiên hạ ai cũng thật thà chân chất? Người cũng đã giao đấu không ít, chẳng lẽ lý lẽ như vậy mà không nhận ra?", Trí Hoá ngẩng

đầu, ánh mắt phủ sương u ám, khí thế bức người, "Hôm nay người làm thầy vì còn chút tình nghĩa sư đồ với người nên dùng thuốc tê, nếu sau này đối phương cừ địch dùng độc dược, cái mạng này người có to gan nói là giữ được nữa hay không?"

Dừng một lát hẳn nói tiếp, "Giang hồ hiểm ác, lòng người khó lường! Chỉ có mấy tác võ nghệ đã dương dương tự đắc tiểu ngạo giang hồ, thông suốt thiên hạ, thật quá nực cười đi!", Trí Hoá nhác mắt, ngược nhìn về phía Đông thái đài, đảo mắt nhìn từng người một, ý châm biếm hiện lên càng lúc càng rõ rệt. Cộng thêm với ánh trừng sắc bén, như muốn xuyên thủng tim gan người ta, không thể không làm mọi người thoáng lạnh gáy, y gần từng tiếng "Chẳng coi ai ra gì, tự cao tự đại, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì chỉ có thể than trời oán đất!"

Vừa vặn ánh mắt dừng lâu tại Kim Kiên, khoé môi hoạ ra một ý cười lạnh: "ch ngồi đáy giếng!". (*)

(*) câu gốc: Toạ giếng quan thiên, quan sát trời qua miệng giếng và cứ nghĩ mình hiểu thấu thiên hạ

"Âm mưu quỷ kế thì sao? Không từ thủ đoạn thì sao?", Tử Quang Kiếm xuyên về võ bên hông Hồ Ly một tiếng lạnh lùng. Trí Hoá thốt nhiên quát lớn, làm mọi người như choàng tỉnh, "Thắng làm vua, thua làm giặc!"

Một tiếng này ẩn hàm tràn trề nội lực, tựa hỏ gào rống ngâm, thấu tận mây xanh, đỉnh tai nhưc óc.

Rõ ràng là Trí Hoá đang dạy dỗ đồ đệ, nhưng sao cứ có ảo giác là hẳn đang giáo huấn cả những bậc anh hào phía Đông thái đài kia. Ngạc nhiên nhất chính là, dù có cố gắng muốn phản bác thế nào, lời nói ra gần đến môi nhưng vẫn phải thu trở lại bởi vì... Không hiểu phải giải thích ra sao... Nhưng có cảm giác như là.... Con Hồ Ly này nói... Cũng có đạo lý. Con bà nó.

Không thể nào chứ! Chúng anh hùng bên này xì ra một tiếng khinh miệt. Duy chỉ có Kim Kiên phản ứng không giống. Bởi vì mới đây viên Vạn Sự Đại Cát bị mất đi hiệu lực. Hiện nàng vẫn còn đang chịu đả kích nặng thì Trí Hoá lại bồi thêm cho một nhát dao chí mạng khác. Hình ảnh Trí Hoá vừa rồi vĩ đại chẳng kém mấy vị giáo sư thời hiện đại là bao. Trước mắt nàng hoa lên ảo giác, tái hiện lại bối cảnh kì thi tốt nghiệp năm nào. Các giáo sư đáng kính, một tay đẩy đẩy cặp đít chai dày cộp, một tay cầm roi da thước kẻ, nói với cả lớp bằng một giọng uy vũ có thể sánh ngang với tiếng rống của sư tử Hà Đông. "Đừng kiếm có để thi cử không ra gì! Nguyên nhân trước tiên là do mình lười học! Các trò toàn đổ cho thầy ra đề khó mà đâu biết rằng đề thi đại học còn khó hơn vạn lần. Giờ không cố gắng giải nổi mấy đề còn con này thì sau này không có thời gian mà khóc ở trường thi đâu!" Aaaaaaaaaa....

Kim Kiên rụt cổ, mồ hôi túa ra như tắm. Bộ dáng nàng trên thái đài đã thế, chứ đừng nói gì đến Ngải Hồ trên lôi tràng lúc này, đang trực tiếp thụ giáo. Mặt thiếu niên nhỏ cứ ngậy ra, sững sờ nhìn thầy mình, không biết phản ứng thế nào cho hợp lẽ. "Trận chiến hôm nay, vì sự niệm tình cho người một bài học.". Trí Hoá thở dài một hơi, nhìn đồ nhi mình. Lại từ trong người lôi ra một quyển sách đưa cho Ngải Hồ, hạ giọng từ tốn: "Hành tẩu giang hồ, cần khắc cốt ghi tâm để luôn thận trọng. Cái này do vì sự hao tâm tổn huyết cả nửa đời người để tổng kết ra quyển Giang Hồ Bí tịch này. Hôm nay truyền thụ cho người! Những thứ đúc rút tinh tế trong này, cố gắng ghi nhớ!".

Nói xong, Trí Hoá đạp phong lướt nhẹ đi mất, để lại tàn ảnh xanh thanh thiên, với vệt bóng dài, nhìn trông vừa cô đơn vừa tự tại, cảnh ý vô hạn. Ngải Hồ cầm sách, mặt ngậy ngốc, hai mắt hoe đỏ, nhìn Trí Hoá nghênh ngang quay bước. Đứa nhỏ bấy giờ mới ôm quyển, tiếng nói nắc nghẹn nức nở: "Ngải Hồ đa ta đại ân sư phụ chỉ bảo!".

"Trận thứ tư, Kỳ Lân Môn, Trí Hoá, thắng!".

Chân Trường Đình háng giọng tuyên bố dù vẻ mặt không đành. Mọi người cũng đã thoát khỏi ảo giác khiếp sợ khi nãy, giờ về với thực tại, không khỏi trầm mặc ảm đạm. Ngải Hồ ôm sách về lại Đông thái đài, chò Kim Kiên xử lý qua vết thương, liền cẩn thận lôi sách ra đưa cho nàng, nói: "Kim huynh, tại hạ ít chữ, mà sư phụ lại lại thích viết cổ ngữ, ta sợ xem không hiểu! Huynh liền giúp ta xem một chút!".

Liếc nhìn hàng chữ chính trên quyển sách <Hành Tẩu Giang Hồ bí tịch>, lòng thấy bồn chồn, ngó ra tứ phía. Sắc mặt Triển Chiêu vẫn không đổi, nhưng một đôi tai mèo, so với mọi ngày đã dựng thẳng đứng. Bạch Ngọc Đường vẫn giữ vẻ khinh khỉnh nhưng rõ ràng tần suất phẩy quạt đã chậm hơn. Xung quanh mọi người dù ngoài mặt thì khinh thường nhưng ai nấy đều nhấp nhòm, mắt liếc liếc về phía quyển sách Kim Kiên cầm, cố dằn nén tò mò. Chỉ có Hàn Chương, hóng hớt ra mặt, không màng thể diện, lao ra hiếu kì trước tiên, "Nếu là Hồ Ly Tinh bí tịch, ta lại càng muốn xem thử có gì hay ho thần bí!".

Mọi người dường như có lí do, một mặt sĩ diện, mồm nói ghét bỏ, nhưng kì thực lại nhích dần đến xung quanh Kim Kiên. Thậm chí ngay cả cái người làm cảnh nãy giờ như Vũ Mặc cũng bắt đầu tham gia chen chúc!".

Kim Kiên vận sức, cẩn thận dùng ngón tay nhón lật mở bìa sách, hé ra trang thứ nhất. Tề mắt thành linh banh lớn. Chữ hiện lên trên trang sách, thất xoay bát oai (xiêu vẹo) viết một đoạn như sau: Hành tẩu giang hồ, bí kíp làm đẹp thứ nhất: "Yếu tướng tiêu, nhất thân hiếu, hồng phối lam, trư cầu tiêu Thương thanh đạm, tối cao nhã, ụy sắc lam, duy nam hiệp". (*) (*) (*)

(*) (*) (*) Lần này phải để hẳn 3 dấu sao vì theo mình đây là phần đặc sắc nhất trong chap này, và nếu ko hiểu thì sẽ ko thể cười được nên buộc phải giải thích kĩ! Kính mong không ai bỏ qua phần này=)) --> Dịch vè: Muốn xinh tươi, bận tang phục! Hồng phối lam, chó lợn cười. Xanh lịch thiệp, cao nhã nhất! Hợp sắc lam, duy nam hiệp. --> Dịch nghĩa: Câu vè này

mang ý 2 nghĩa. - Nghĩa 1: Nữ nhân đẹp nhất khi bận đồ tang trắng thanh khiết, không chút bụi phàm mà còn có vẻ buồn bã động lòng người. Mặc hồng phôi lam, nhìn rất nghịch mắt, thường là các cô gái làng chơi chọn mặc, chỉ mua vui cho lũ phàm phu tục tử. Nam nhân vận áo xanh nhạt mới tao nhã ôn nhu nhất. Vận sắc xanh đậm màu, may ra chỉ có Nam hiệp Triển Chiêu mặc mới đẹp được =))))))))))))) (nhưng còn 1 ý nói khác, là chệ Nam Hiệp mặc xấu =))) *Trí Hoá, em bội phục anh*) - Nghĩa 2: Nghĩa hai hiểu theo vé đối đọc.

Vé đầu: nữ khiết đối với nam thanh (nữ áo tang đối với nam áo xanh nhạt)--> thanh tao.

Vé sau: nữ áo hồng phôi lam đối với nam nhân mặc đồ sẫm màu (ở đây là áo xanh đậm của Nam Hiệp) Trên thực tế, dù hồng phôi lam nhìn có chói mắt nhưng theo quan niệm ngăm cổ xưa của các nam nhân, đó là sắc áo thể hiện sự khêu gợi. Để Nam hiệp áo xanh thẫm đối cùng trong vé, ý chỉ cứ mặc như Triển Chiêu thì sẽ cuốn hút, gợi tình. Nói theo ngôn ngữ hiện đại thì anh í sexy nóng bỏng =))

Nghĩa <nghĩa phụ> Nghĩa này thì chắc hiếm ai để ý. Tại vé đầu câu 1, nói về nữ nhân muốn đẹp thì phải mặc đồ tang. Đồ tang dĩ nhiên màu trắng. Chiếu theo lý lẽ ngày xưa Ngải Hồ từng nói đến ở phần Phiến Trung Phiến, thì câu này cũng nhằm ngầm ám chỉ Bạch Ngọc Đường chuyên mặc đồ trắng ẻo lả như nữ tử ...

Tóm lại, nghe qua thì có vẻ như Trí Hoá làm thơ tao nhã vậy nhưng ý tứ thâm dục trùng trùng. Nếu không hiểu được tầng tầng ý nghĩa thì ko biết tại sao bọn Kim Kiên lại có hành động kì quặc sau khi đọc xong. Kết quả do bọn mình tổng kết sau khi tham khảo hơn trăm trang google, khảo sát thêm mấy bác dân bản địa người Tàu. ;)) Nếu thấy giải thích này ở đâu kính xin báo lại cho mình để mình đi kiện bản quyền =)) còn bây giờ mời tiếp tục thưởng truyện.

Cảm giác như vừa có một đàn dê hung hăng gào thét chạy qua đầu Kim Kiên.

Mới nãy ta còn ví con Hồ Ly kia như con tầm cần mẫn nhả tơ tới chết, như ngọn nến rục rĩ cháy đến hết, như một vị lão sư vĩ đại đáng kính. Ta thực đáng rửa, không xứng với ân sư, không xứng với Tổ quốc, với các vị phụ lão Giang Đông trên dưới 5000 năm. Cái này chính là tội đồ thiên cổ, ngang với tội đốt sách chôn nho (*), âm mưu tà trời, bịt mắt thiên địa. Dám thèm khát Miêu Nhi đại nhân saooooooooooooo!

(*) Tần Thủy Hoàng sau khi thống nhất đất nước đã quyết định giết hết những nhà thông thái có tư tưởng khác với mình để quy đất nước về một mối

Kim Kiên lại càng lúc càng rối loạn, suy nghĩ lộn xộn lung tung. "Câu này nghĩa là gì?!!!", người thứ hai kích động chính là Bạch Ngọc Đường, ngón tay thon dài chỉ vào câu: "Uý sắc lam, duy nam hiệp". Đôi mắt hoa đào đã giật nháy thất kinh bát đảo. Đuôi mày kiếm của Triển Chiêu dựng đứng, quay mặt đi không nói gì. Mọi người: "...". Cố dằn lòng kiềm chế để tay mình không xé nát quyển sách, Kim Kiên gấp nó lại. Da mặt co rút hai cái rồi mới đủ bình tĩnh nói lại với Ngải Hồ "Sách này... Có thể đúng là tác phẩm tâm huyết của sư phụ người... Nhưng phạm là người đọc sách, quan trọng nhất một điểm. Đó là... Ờm, phải đọc có chọn lọc, gạt đi cặn bã, chỉ tiếp thu lấy tinh hoa! Khi đọc sách, nhất định phải chuyên chú, không nên lẩn tạt niệm, biết phân biệt phải trái đúng sai, không được máy móc làm theo sách!".

Ý là: Ngải Hồ người nhất thiết không được nghe theo sư phụ nói năng bậy bạ. Những câu trong sách chỉ là nhảm nhí thôi. "Học không nghĩ chỉ tỏ phí công, nghĩ không học thập phần mỗi một (*). Trong sự học, kị nhất là bảo sao hay vậy. Ứng vào bản thân, Ngải tiểu huynh đệ cần ghi nhớ, phải nghĩ kĩ khi học bất kì cái gì!", Nhan Tra Tán mặt đã ngả sắc đen, đưa ra tổng kết thánh hiền

(*) câu nguyên gốc của Mạnh Tử: Học nhi bất tư, tắc võng. Tư nhi bất học tắc dĩ.

Mọi người gật đầu đồng tình. "Đúng vậy, khi người đọc nhất định phải nghĩ kĩ!"

“Nhất là ... Không nên làm theo sách! Cái mà... Haizz sư phụ người thiệt tình...” Ngải Hồ vẻ mặt ngời sáng, thông tỏ, bèn ôm quyền: "Đa tạ chư vị chỉ giáo, Ngải Hồ nhất định sẽ không phụ lòng kì vọng của sư phụ!"

Mọi người như sắp khóc, muốn thốt lên: Chúng ta không phải ý nàyyy! Trong lòng mọi người tâm trạng u ám, thiếu điều chỉ còn biết tỏ cùng nhật nguyệt. Khó khăn lắm, các vị anh hào mới duy trì được vẻ mặt nghiêm chỉnh đi về chỗ ngồi. "Tiểu Ngải à! Sách này của người có thể cho lão hán mượn xem vài ngày không?", Bùi Thiên Lan bật ra một câu. Mọi người giật mình nhìn hướng người vừa nói. "Người đúng là già mà không đứng đắn!, lớn đầu rồi còn xem cái sách ấy làm gìii?", Giang Ninh bà bà tức giận mắng. "Thì ta cảm thấy sách nói cũng miễn cưỡng được xem có chút đạo lý! Bây giờ ta thay đổi phong cách quần áo một chút... Lại có thể khiến bà nhìn ta một chút...", Bùi lão trang chủ ngập ngừng. "Bốp", Giang Ninh bà bà vỗ một cái mạnh sau ót Bùi Thiên Lan. Tất cả thi nhau cúi đầu, trong lòng niệm chú: không thấy gì! Cái gì cũng không thấy. "Chân trang chủ, không phải ngài đã đến lúc phải công bố kết quả lời đài ngày thứ nhất sao?".

Cái giọng nhờn nhọt muốn giết của hồ ly nào đó lại bốc lên từ hướng Tây thái đài. Mọi người ứ nghẹn, không hẹn mà gập, cùng nhìn về phía Chân Trường Đình. Chân Trường Đình đứng lên khó nhọc, gánh vác trọng trách lớn, tuyên bố: "Đệ Nhất Thiên Hạ Trang cùng Kỳ Lân Môn đối chiến ngày đầu tiên, Kỳ Lân Môn thắng!. "Đa tạ đã chiêu cố!", phía Tây thái đài, Hắc Yêu Hồ Trí Hoá dẫn đầu một đám thuộc hạ mặt mũi che kín. Chúng có vui mừng vì thắng cuộc không thì cũng chẳng ai biết. Bùi Thiên Lan vẫn một mặt hào sảng, cười to: "Tốt! Tốt! Tốt! Quả nhiên là cao thủ khắp nơi!

Ta thực mong chờ trận chiến ngày mai!" Trí Hoá cười âm thầm đáp lại, dẫn đám thuộc hạ xuống khỏi Tây thái đài, đường hoàng đi ra. Có điều, khi đi lướt qua Đông thái đài, Bách Hoa công tử đang đi cùng Trí Hoá, nhưng vẫn không quên ngoái lại, hướng một ai đó, nhếch mép cười cạnh khoé. Về phần người nào đó... Ánh mắt những người còn lại dồn dập nhìn về hướng vị Tông lục phẩm giáo úy. Hàn Chương bộ dáng bà tám, muốn xem kịch vui hóng hớt hỏi: "Kim giáo úy cùng kẻ kia phải chăng kết oán?"

"Cái này....", Kim Kiên đảo mắt nhìn về phía Triển Chiêu. Triển Chiêu buông mắt, cúi xuống đất. Trong khi Bạch Ngọc Đường biến sắc mặt, như nhớ lại điều gì đó rất kinh khủng, rồi quay ra nhìn Triển Chiêu, ngấp ngừng hồi lâu, ủ rũ: "Chuyện nói ra cũng dài dòng!".

"Ngũ đệ cũng biết sao?", Hàn Chương ngạc nhiên. Gương mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường co rúm lại. Ánh mắt hoa đào nhìn xa xăm nơi chân trời, quyết tâm đánh trống lảng đến cùng, "Ồ tục ngữ có câu, đánh người không đánh vào mặt!..." (*) Hàn Chương: "...". Kim Kiên: "...".

Vẫn là thiện đường xa hoa của Bùi gia trang, vẫn những gương mặt mới hôm qua còn chén tạc chén thù. Nhưng hôm nay, không khí nơi này còn không bằng nửa điểm náo nhiệt bữa trước. Mọi người quây quần xung quanh bàn tròn. Mỹ vị bày ra trước mắt nhưng cũng không làm ai buồn động đũa. Kim Kiên lọt thõm giữa hai bên là Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường. Nhìn bên này, mày kiếm nhíu chặt. Ngó bên kia, mắt hoa đào lạnh lẽo. Lại liếc xung quanh thấy vẻ mặt mọi người thập phần không tốt. Đến cả gương mặt không chút cảm xúc như Vũ Mặc cũng như đeo thêm mấy phần âm u âm đạm. Kim Kiên âm thầm nuốt trôi ngụm nước bọt tắc ứ cổ họng, lén lút đem đôi đũa vừa cầm trên tay thả lại bàn. Ba người vị trí chủ toạ là Bùi Thiên Lan, Giang Ninh bà bà và Nhan đại nhân cứ ta nhìn người người nhìn ta, lúng túng khó xử. Cuối cùng, vẫn là Giang Ninh bà bà không tiếp tục nhìn được nữa, kín đáo bên dưới bàn, đập cho Bùi Thiên Lan một cước, đem vị Bùi trang chủ bật đứng người dậy. "Khụ.. Chẳng qua... ", Bùi Thiên Lan vuột râu, bung chén rượu lên mãi mới thở ra một câu, "Thôi

nào! Cũng chỉ là thua một hồi! Các ngươi đều là những hiệp khách thành danh, hà tất gì vì một việc con con này mà chi li đê bụng?!" Không khí lại càng thêm uể oải chẳng phấn chấn lên nổi. Thua đâu đơn giản. Mà là thua tuyệt đối! Thua âm ức. Tứ trận đại chiến kia, rõ ràng đều nằm trong dự liệu của Trí Hoá, chẳng khác nào bị hấn nắm đằng chuôi, kéo mũi dắt đi. Không những chịu đùa giỡn đả kích, mà tới phút chót còn bị lên lớp dạy đời tới á khẩu không phản biện nổi câu nào. Thật khác chi đem chí khí anh hào bỏ vào một nồi âm ức. Ấy là câu tổng kết âm thầm của Kim Kiên. "Thật không ngờ bọn tiểu bối các ngươi bây giờ lại không có khí khái đến vậy!". Giang Ninh bà bà vỗ bàn đứng lên cả giận nói, "Nhìn các ngươi xem, tuy rằng hấn dùng hắc yêu thuật thì cũng chẳng ra gì. Dù vậy những lời hấn nói sau cuối, xét cho cùng thì vẫn là rất có đạo lý! Thất bại hôm nay là do các ngươi quá khinh địch!" Mọi người rũ mắt, không ai dám nói lại. "Nhìn các ngươi đi! Thường ngày cậy thế mình có chút danh phận trên giang hồ! Sợ là mất bây giờ để đằng sau gáy, có cũng như không hết rồi!", Giang Ninh bà bà cười gằn từng tiếng, "Các ngươi tự vấn bản thân xem, mới ngày trước có ai thềm để Kỳ Lân Môn vào trong mắt hay không?".

Đầu chúng nhân cúi gằm, vẫn không một tiếng cự cãi. Mặt chôn chặt xuống đất. "Hay các ngươi tự cho mình võ công cái thế, vô địch thiên hạ, mấy trò tiểu xảo của Trí Hoá không đáng để vào mắt, chỉ cần mấy cao thủ lên đài là liền có thể triệt hạ Kỳ Lân Môn dễ dàng như trở bàn tay?".

Kẻ mặt dày nhất như Kim Kiên đến lúc này cũng nóng hết cả mặt. Giang Ninh bà bà miệng lưỡi cũng thật sắc sảo đi! "Hay các ngươi đã quên mục đích quyết tử lần này?", Giang Ninh bà bà trừng mắt nhìn sang Hàn Chương, "Hàn lão nhị! Ngươi nói xem!" Hàn Chương rụt cổ lí nhí: "Là Tương Dương Vương!"

"Hừ? Thật còn nhớ cơ à?", Giang Ninh bà bà hờn mát, "Hiện giờ tình thế nước sôi lửa bỏng, ngàn cân treo sợi tóc. Cùng Tương Dương Vương sống còn một phen ngày nào đó đã là điều không thể tránh. Thế mà hôm nay, dựa vào mấy quy tắc nhỏ nhoi của Kỳ Lân Môn đã không thể đánh bại, thì

làm sao có thể cùng Tương Dương Vương so kè cao thấp. Chẳng nhẽ các người nghĩ tới lúc đưng mặt Tương Dương Vương mà hẳn còn để cho thi đấu công bằng hay sao? Nếu đến lúc đó mà các người còn tự tại khinh địch dẫn đến đại cuộc thất bại thì xem như đã đắc tội thiên hạ, trở thành tội nhân thiên cổ rồi!”.

Sắc mặt mọi người sau những lời này chỉ thiếu điều nhỏ ra mực. Không khí tĩnh mịch vẫn duy trì bao phủ thiên đường rộng lớn. "Triệu phu nhân dạy phải lắm!", Nhan Tra Tán chậm rãi đứng dậy, trịnh trọng hướng mọi người bung lên chén rượu. Rốt cuộc chúng nhân cũng tìm được có ngẩng mặt lên, nâng chén háo hức nhìn Nhan đại nhân. "Thiên nhật chi giám, hậu nhật chi sư (Thất bại hôm nay là bài học cho sau này), đạo lý này nói ra, các vị đều thông nên Nhan Mỗ chắc cũng không phải nhiều lời. Chư vị ở đây đều là nhân trung long phượng, hào kiệt đương thời, nhìn xa trông rộng, chí lớn trùm thiên hạ. Chuyện nhất thời thắng bại thế này nên coi là lẽ thường chứ không nên để khúc mắc trong lòng. Nhan mỗ tin tưởng hôm nay tuy thất bại nhưng hôm sau chư vị liền có thể lấy làm bài học, đánh đâu thắng đó. Trước tiên, tại hạ xin được uống cạn chén này, chúc cho ngày mai thuận buồm xuôi gió, bách chiến bách thắng", nói rồi uống hết chén rượu.

Mọi người nghiêm chỉnh, cũng theo Nhan đại nhân một hơi cạn sạch. Lòng kính ngưỡng đối với Nhan Tra Tán của Kim Kiên tăng thêm bội phần. Xem lời vừa nói ra kia, vừa là lời cảnh báo nhẹ nhàng, vừa đề ra viễn cảnh tương lai, cũng vừa khéo khích lệ mọi người tiếp thêm sĩ khí. Cứ như là nghệ thuật nói chuyện của các bậc lãnh đạo cao siêu: Lời nói sáo rỗng khách sáo một đống nhưng chẳng đúng trọng tâm câu nào. Nhan huynh à, ở đây người học rộng tài cao nhất là huynh. Thay vì ở đây cả buổi nói lời hay ý đẹp vô ích thì cho tí ý kiến lãnh đạo chuyên môn về trận đấu ngày mai có đáng tin hơn không. Đúng lúc vừa buồn bực đặt chén rượu xuống, Kim Kiên nghe thấy Nhan Tra Tán bồi thêm câu nữa: "Huống chi hôm nay bên ta dù bại nhưng sĩ khí chưa bại. Ngải Hồ tuy thua nhưng là thua trong vinh quang!”.

Mặt Ngải Hồ khó coi thêm mấy phần. "Ngải Hồ giao đấu ân sư, chỉ thua trận chứ không thua thế. Bất luận kết quả ra sao, trong lòng Nhan mỗ, Ngải Hồ đã là người chiến thắng!", Nhan Tra Tán vẫn tiếp tục hiền lành nói. "Đa tạ đại nhân!", Ngải Hồ nhất thời cảm động. "Đúng đúng đúng! Hôm nay Ngải Hồ đánh hay nhất!"

"Quả xứng là anh hùng xuất thiếu niên!" "Chúng ta có hậu bối nổi nghiệp rồi! Hahaha!".

Các thể loại tán thưởng khen ngợi bỗng chốc kéo đến. Kim Kiên lại càng thêm khó chịu. Mấy lời tâng bốc kia khác nào vẽ thêm chân cho rắn. Lại còn khen quá lố, giống như đang thu mua lòng người. "Hôm nay quyết chiến một trận mới thấy Trí Hoá đối với Ngải Hồ vẫn còn niệm tình sư đồ nhiều lắm..." Triển Chiêu vuốt cằm nói, mặc cho Kim Kiên một bên mắt nhỏ tròn tròn nhìn mình không dứt.

"Quả nhiên không hổ là xuất thân Khai Phong phủ! Toàn một lũ tâm địa xấu xa!", Bạch Ngọc Đường lạnh giọng rên lên. Nghe âm điệu chuột bạch rên khẽ, Kim Kiên mới giật mình tỉnh ngộ. Hoá ra Nhan thư sinh này trước vuốt đuôi thu phục Ngải Hồ, sau lại dùng chính Ngải Hồ để đối phó Hắc Yêu Hồ Trí Hoá. Quá thâm hiểm! Quả nhiên là đệ tử chân truyền của Công Tôn gây trúc. Ấy không! Giờ không phải lúc cảm than khâm phục. Vấn đề hiện nay là... Đối sách thi đấu ngày mai là thế nàooooo!

Gió thu vờn tới lay tâm động Tán cây tinh tú vương tựa bông. Ngồi ở bàn tròn tại thư phòng Nhan đại nhân lúc này, Kim Kiên nhìn sang bên phải, Nhan Tra Tán cùng Triển Chiêu trầm mặc, ngó sang bên phải, Bạch Ngọc Đường, Tưởng Bình ấn đường tái đại, cố nén thở dài. Biết ngay mà! Những lời hỏi nãy trên bàn ăn chỉ là Nhan đại nhân tung hoả mù. Nếu bàn đối sách chiến lược thì vẫn phải có một buổi họp mặt nhân tinh. Vấn đề là... Khúc dạo đầu họp mặt nhân tinh hình như có chút âm u? Vừa vào nhà ngồi chưa ấm bàn tọa thì Tưởng Bình đã trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

"Tình thế quả nhiên bất ổn! Tại hạ nghi ngờ có mật thám Kỳ Lân Môn trà trộn".

Liên sau câu này, mọi người mới làm ra các biểu cảm giống như miêu tả ở trên. Cho xin đi! Vấn đề chẳng phải quá rõ ràng như con rận bám tóc thẳng tọc sao? Chuyện kín trong Bùi gia Trang là Bùi Phong bị dị ứng với phấn hoa anh đào mà Trí Hoá còn biết được, khẳng định có kẻ nằm vùng trong Bùi gia trang rồi. Kim Kiên cố nén kích động, cực lực làm ra bộ mặt trầm trọng như ai.

"Ý chư vị thế nào? Liệu trong lòng đã có phỏng đoán hay chưa?"

Mí mắt Kim Kiên giật nảy lên. Ấy! Cái gì thế này? Việc điều tra gian tế không phải là việc của Bùi Mộ Văn sai người càn quét từ trên xuống dưới, để tìm chứng cứ chứ sao lại bỏ qua giai đoạn, đi thẳng tới bước công bố đáp án luôn vậy?. Nàng hiển nhiên không đủ đầu óc theo kịp chúng nhân tinh trong phòng này. Thế nên nàng càng chấn kinh khi nghe câu: "Tại hạ kì thực nghi ngờ 1 kẻ!" Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Tưởng Bình dị khẩu đồng thanh. Sau đó, bốn người tám cặp mắt quay sang nhìn Kim Kiên, mong đợi. Có nhầm hay không? Chẳng nhẽ trong phòng này ngoài ta ra thì mọi người đều biết kẻ tình nghi ấy là ai à? Hơn nữa, nhìn ý tứ này, không lẽ... Mấy người này nghĩ là ta cũng biết sao? Nếu giờ cứ khai thật là không biết... Khụ! Không được! Tốt xấu gì thì ta cũng được hội nhân tinh công nhận cho làm nhân viên dự thính. Thây kệ! Chuyện đã đến mức này đành phùng má giả làm người mập, đặng mà duy trì công tác, kiếm bát com manh áo. Ta trước tiên nên kiên trì đáp ứng yêu cầu lãnh đạo. Xe đến chân núi ắt có đường! Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Cứ giả vờ cứng đã, sau tính tiếp. "Kim mỗ đối với một người... Ồm ... Quả thực có hoài nghi!"

"Tốt!", mắt Nhan Tra Tán rực sáng. "Nếu đã như vậy, chi bằng chúng ta cùng viết tên người bản thân nghi ngờ lên tay, rồi sau đó cùng một lúc đưa ra, để xem có nghi ngờ cùng một người không! "Cần tuân đại nhân chi

mệnh!", Triển, Bạch, Tường đã lập tức đồng thanh. Mà Kim Kiên thì há hốc mồm. Ấy ấy! Ai chơi như thế!!!!!!!!!!!!!! Với trí thông minh này mà lại bắt ta chơi những trò trí tuệ kiểu Tam Quốc Diễn Nghĩa saoooooooo!!!!!!!!!!!!

Hồi 6: Giáo uly mơ hồ dò mật thám

Bạch thử biểu ý dưới ánh trăng

---- Là một người có thâm niên nước đến chân mới nhảy trong các kỳ thi, lại từng có trải nghiệm qua những lần sát hạch khủng bố thời đi học, thậm chí là thi công chức ở thế giới hiện đại, Kim Kiên không khỏi thỉnh thoảng vẫn còn bị ám ảnh bởi dư âm mà năm mơ như sau: Thi môn toán, với cái đầu trống rỗng, trong khi đề thi hết như một quyển thiên thư dày đặc những hàng số, đẳng thức khó hiểu. Ngồi xung quanh là các mọt sách chính hiệu, vẻ mặt bình tĩnh, đưa tay đẩy bút, xuất khẩu thành văn. Nhưng dù sao, đó cũng chỉ là chuyện đã qua. Nên bất luận thế nào, Kim Kiên cũng không bao giờ có thể nghĩ tới, khi mình đã quay ngược lại thời gian 5000 năm trước, trên đất Bắc Tống này mà còn có thể ôn lại giấc mộng kinh hoàng năm nào ở cấp độ cao cấp hơn.

Mọt sách thứ nhất: Bát phủ tuần án khâm sai Nhan Tra Tán Nha đại nhân, viết xong đáp án đầu tiên, hai mắt sáng rực, liên tiếp nhìn xung quanh, hiển nhiên đang quan sát trường thi.

Mọt sách thứ hai: Phiên Giang Thử Tường Bình, Tường tứ gia, nhanh chóng hoàn tất bài thi, nhưng mày vẫn nhíu, trán vẫn nhăn, đầu óc như đang suy nghĩ những vấn đề rộng hơn.

Mọt sách thứ ba: Ngự Tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ Ngự Miêu Triển Chiêu, Triển đại nhân, vẻ mặt thận trọng, tay đưa nấn nót, viết từng chữ một, tuy chậm mà chắc.

Một sách thứ tư: Cẩm Mao Thử Bạch Ngọc Đường, Bạch ngũ gia, biểu hiện quyết đoán, múa bút thoăn thoắt, rồng bay phượng múa, thập phần phong cách, khoáng đạt phủ thân. Chỉ duy nhất một học sinh học lực trung bình, Tổng lục phẩm giáo úy, bạn học Kim Kiên, tay phải nắm bút lông cứng ngắc, một đôi mắt nhỏ nhìn đăm đăm vào khoảng trống trước mắt, trong lòng thầm than trời oán đất, hận không thể bày tỏ tâm tình rồi bời này cùng ai. Trời cao ơi! Đất dày hỡi! Các vị thiên sứ tử tử, Thần Tiên ca ca nữa! Chư vị còn chờ gì mà không giáng xuống một sét vào đầu ta để khai thông đầu óc ngu độn này điiiiiiii! Sao tự dung không đầu không cuối vô duyên vô cớ, đột nhiên sấm dậy đất bằng bắt ta phải viết ra tên tuổi gian tặc. Thật là hiếp người quá đáng, khóc không ra nước mắt, có trời xanh minh giám mà!

Aaaaaaaa!

"Kim giáo úy! Sao còn chưa viết xuống?". Giọng Nhan Tra Tán ôn nhu nho nhã, thốt nhiên kéo Kim Kiên khỏi mớ tiếng lòng thổn thức của bản thân. Kim Kiên giật mình đánh thót, hoàn hồn rồi mới nhận ra mình hiện đang trở thành tiêu điểm chú ý của các vị một sách học sinh giỏi đã sắp hoàn thành bài thi. Tám mắt chăm chăm bám dính người giáo úy nọ. Kim Kiên da đầu run lên, da mặt giật giật, sững sờ giờ tay trái không cầm bút lên, bỗng dưng đạo ra phong thái bầm độn tính quẻ, miệng mồm đạo mạo nói: "Thuộc hạ còn muốn xem thêm cho chắc chắn!".

Bốn người chột hiệu. "Cũng tốt! Kim giáo úy cũng thử thuật bói toán một phen, không biết chừng càng thêm thoả đáng!".

"A phải phải! Sư tình cấp bách hệ trọng! Tự nhiên phải lo cho chu toàn thoả đáng... Là thoả đáng!", Kim Kiên ở một bên rũ mắt, ngón tay không ngừng bầm đốt loạn khắp, trong lòng như có nước sôi, réo ùng ục, bọt khí sủi lên muốn dâng trào. Làm thế nào bây giờ? Bây giờ đạn dược của ta đã vô hiệu. Nếu lần kiểm tra chất lượng công tác lần này cũng không vượt qua, chỉ e sau này sẽ bị loại khỏi đội hình nhân tinh thì tiền đồ kinh doanh

sau này của ta sẽ vô cùng ảm đạm. Nghĩ vậy, ánh mắt Kim Kiên chột loé, hít sâu một hơi: Sự tình đã đến mức này liên quan đến bát com manh áo, hôm nay bất kể thế nào cũng phải vượt qua. Bây giờ phải định tâm suy nghĩ trước tiên. Căn cứ vào mấy năm học sóng gió, kinh nghiệm gian lận dồi dào, trước hết nên phân loại đề.... Và đây chính là loại đề trắc nghiệm. Hiển nhiên đây là kiểu trắc nghiệm lựa chọn phương án đúng. Hơn nữa căn cứ vào thông tin để lộ ra của các mọt sách, bọn hán có hoài nghi một người. Nên chắc chắn, đây là kiểu trắc nghiệm chỉ có một đáp án đúng. Tốt lắm! Khó khăn bước đầu đã có thể giải quyết. Bây giờ, cần xét thứ hạng độ chính xác các câu trả lời để loại trừ các phương án. Đáp án trừ bỏ đầu tiên: chính là năm người trong phòng này. Mà những người còn lại, cơ bản có thể chia làm hai loại: - Loại thứ nhất: những người có liên quan đến Bùi gia trang, bao gồm Đinh Nhị song hiệp, Tam Thử còn lại của Hãm Không Đảo, Vũ Mặc, Ngải Hồ. - Loại thứ hai: chính người của Bùi gia trang hoặc có mối giao tình đặc biệt với họ, bao gồm Bùi Thiên Lan, Bùi Mộ Văn, Bùi gia tứ hộ vệ, Giang Ninh Bà Bà, Chân Trường Đình. Nếu Trương Tứ Gia và Chuột Bạch còn ngồi đây tán phét, khẳng định tam thử kia không được đưa vào diện nghi vấn. Chuyện Đinh Thị Song hiệp là gian tế cũng có thể bỏ qua, vì rủi nếu có là kẻ xấu thật thì cũng phải là cả hai người đó cùng làm. Nhưng đáp án ở đây chỉ có một. Thế nên họ đều không phải là lựa chọn đúng. Ngải Hồ? Loại này vai u thịt bắp, tuyệt không được kẻ địch chọn làm gian tế. Vũ Mặc? Vốn nguyên cấp dưới của Hoả Sứ, phò trợ Trương Dương Vương. Sau đã tạo phản. Hơn nữa lại còn cùng chung huyết thống với Băng Cơ, từng có tiền án tiền sử tạo phản. Mức độ nghi ngờ không thể bị xem nhẹ. Cơ mà... Nếu là Vũ Mặc, thì Nhan thư sinh vừa vào đây đã nói hán luôn "Vũ Mặc là mật thám!". Chứ hà có gì mà phải vòng vo xuôi ngược kêu mọi người viết ra giấy so đáp án là chi cho lằng nhằng! Vũ Mặc không phải đáp án cuối cùng! Bây giờ xét đến các lựa chọn còn lại. Giang Ninh bà bà, nếu thực là kẻ nằm vùng thì làm sao người có giao tình tựa mẫu tử tình thâm với Bà bà như Chuột Bạch vẫn có thể ngồi đây tâm định khí nhàn bàn luận như thế. Nên khẳng định chỉ còn 4 người đáng nghi nhất. A- Bùi Thiên Lan B- Bùi Mộ Văn C- Bùi gia trang tứ hộ vệ (bao gồm Bùi Phong) D- Chân Trường Đình. Đáp án A- Bùi

Thiên Lan. Vị này được tung xung là minh chủ võ lâm. Nếu là gian tế, vậy chẳng phải Thiên Hạ Đệ Nhất Trang cùng giang hồ võ lâm sớm đã nằm trong tay Trương Dương Vương? Vậy chúng ta ở đây châu chấu đá xe (*) sao? Thà tắm giặt thơm tho rồi ngủ sớm, sáng mai đến cạy nhờ Trương Dương Vương luôn cho được việc

(*) làm việc vô ích

Đáp án B- Bùi Mộ Văn. Nếu nhớ không lầm thì vị này là người biết rõ Bùi Phong dị ứng với hương hoa đào! Chuyện này chỉ có hắn và ba người huynh đệ kia của Bùi Phong biết rõ. Vậy mà lần này điếm yếu đó lại để cho con hồ ly kia lợi dụng được...

Khả nghi! Thực rất khả nghi. Ấy ấy! Khoan đã! Nếu vậy thì chẳng phải ba huynh đệ kia cũng rất đáng nghi sao? Aaaaaaaaaa....

Kim Kiên cố nén xúc động, cực lực duy trì khuôn mặt ra vẻ nguy hiểm, biểu cảm kì bí. Một tay nắm đui, tay kia bấm đốt, tự dè lòng dặn mình nên nhẫn nại. Thả lỏng, thở sâu. Tiếp tục suy nghĩ. Bùi Phong hẳn cảm là chuyện mà Bùi Mộ Văn và ba huynh đệ còn lại biết.... Không! Từ đã! Còn một kẻ rất có thể cũng biết. Nếu căn cứ vào những gì đã nghe nói và quan sát, người này thông hiểu kim cổ, thấu đạt mọi chuyện, chẳng khác nào Baidu, Google, chuyện 5 năm trước hay diễn biến 5 năm sau đều thông tỏ. Thế mà bệnh của Bùi Phong thì lại nói chưa từng nghe qua. Mắt nhỏ của Kim Kiên nheo lại, nhớ lại phản ứng của Chân Trường Đình khi nghe về quái bệnh của Bùi Phong. Biểu cảm kinh ngạc, đồng tử mắt mở lớn. Bất ổn! Vẻ mặt này quá bất ổn Đây không thể là vẻ mặt của một giám định sư tinh thông kinh cổ được giang hồ đồn đại. Biểu cảm này hiển nhiên là diễn xuất không đạt. Đúng thế! Gian tế chính là Chân Trường Đình. Sau cả quá trình loại trừ giả thiết, ta xin lấy danh dự của một kẻ học kiêu nước đến chân mới nhảy có thâm niên mười năm này ra đảm bảo, chân tướng chỉ có một! Mắt nhỏ đột nhiên trợn trừng sáng loáng lập loè tinh quang. Tay Kim Kiên vung bút lên họa vài đường, phong thái xuất khẩu thành chương, khí

thế quyết đoán. Viết xong, nàng không quên ngẩng đầu, nói giọng chắc chắn: "Bẩm đại nhân! Thuộc hạ đã suy tính chu toàn, và nhận thấy gian tế... Khụ... Chính là thiên mệnh báo điềm, rằng người này đối với phe ta, thập phần bất lợi!"

"Tốt", mắt Nhan Tra Tán loé lên, nhìn xung quanh mọi người, "Bây giờ chúng ta cùng đưa đáp án ra đối chiếu so sánh!" Triền, Bạch, Tường, Kim đồng thời giơ tay lên, chậm rãi mở lòng bàn tay. Cả năm người đều đồng thời viết một chữ "Chân".

Đoán đúng rồi!!!! Hô hô hô! Ta quả nhiên là thiên tài! Không hổ danh trí tuệ người hiện đại ngàn năm sau, trải qua vô số những cuộc thi học búa. Bây giờ xuyên về cổ đại, lại may mắn đem sở học ra nhập gia tùy tục! Thực như cá gặp nước. Cảm tạ các vị giáo sư đáng kính, những cuộc thi quy chế khắt khe, kỹ năng làm bài thi đoán đáp án tinh túy. Tại nơi Bắc Tống xa xôi, tiểu nữ này xin dập đầu cúi tạ!!!!!! Bên trong Kim Kiên đã muốn khóc ra nước mắt. Chỉ là bên ngoài nàng lại trưng ra biểu cảm cho hoà hợp với vẻ mặt bốn người còn lại: thâm thù đại hận. "Quả nhiên ai cũng có lòng nghi hoặc với người này!", Nhan Tra Tán thờ dãi nhú mi. "Đúng vậy, sau khi chiến bại ngày hôm nay, Tường mỗ đã suy xét lại cục diện liền phát hiện ra điều bất ổn!". Hai mắt đậu sáng quắc lên, Phiên Giang Thử nào đó chậm chậm lắc nhẹ quạt lông ngỗng trong tay, "Hôm nay đại chiến ngày đầu, ta ở thế bị kìm kẹp, vô hình chung có cảm giác bị người ta không chế. Nếu bình tâm nghĩ lại thì rõ ràng trận đấu được dàn xếp bởi quỹ kế của con hồ ly kia phối hợp cùng Chân Trường Đình gây ra."

"Trận chiến với Nam Hải Tứ Ma, Ngũ gia ta thấy rõ ràng cái Ngũ Hành Khuyết kia chẳng tinh diệu khó phá như những gì Chân Trường Đình khoa trương!". Hiệp khách bạch y dung mạo tuấn mỹ tự tin khẳng định, chuôi quạt khẽ gõ vào lòng bàn tay. "Đơn giản chỉ là trò mèo, khua đi khua lại côn khúc gây nhiễu loạn mắt người! Phàm là những người chinh chiến lâu năm, không quá mười hiệp liền nhận ra bất thường trong đó!"

"Nam Hải Tứ Ma võ nghệ tầm tầm, khi thế trận vừa vỡ, võ công thực lực hiện nguyên hình. Giả cho cao thủ hạng hai vào đấu thôi cũng đã chiếm thế thượng phong!". Đói đao hộ vệ áo lam nào đó thận trọng nhận xét, "Chỉ có điều lúc ấy Chân Trường Đình nói trận pháp này kì diệu khó tả, nên chúng ta mới chọn lấy trận pháp đối trận pháp!".

Nói đến đây, Triển Chiêu lại dừng một chút, vạch ra trọng tâm sự việc, "Mà đề cử bọn Bùi Phong kia lôi đài, cũng chính là Chân Trường Đình!".

Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán, Tưởng Bình gật đầu tán thành.

? Thế ra sự việc là như thế sao? Tại sao ta hoàn toàn không phát giác ra gì nhỉ. Kim Kiền lét lét quệt mồ hôi lạnh trên trán. Chờ chút! Sao phương hướng suy luận của mấy vị này không cùng hướng suy luận với ta nhỉ? Không ai thấy chuyện quái bệnh của Bùi Phong bị Hồ Ly phát giác có điểm khả nghi sao? "Vậy chứ quái bệnh của Bùi Phong lại không quan hệ....?", Kim Kiền ngập ngừng phát biểu ý kiến. Chẳng ngờ, kết quả là bốn cái lắc đầu phủ định. "Mặc dù Bùi Mộ Văn nói với chúng ta rằng chỉ có huynh ấy và tứ đại hộ vệ biết chuyện Bùi Phong! Tuy nhiên, Bùi gia trang lắm người nhiều miệng. Chỉ e rằng đã có kẻ sớm tối theo hầu Bùi Phong để lọt tin tức như thế này ra ngoài!", Nhan Tra Tán nói lời lý lẽ sắc bén như tiểu thuyết trinh thám. "Hắc Yêu Hồ có phải từ Chân Trường Đình mà biết chuyện hay không, là chuyện khó có thể chứng minh!", Triển Chiêu đưa ra lập luận chứng minh. "Chuyện Bùi Mộ Văn nói, Ngũ gia ta từ lâu đã không tin! Vốn dĩ chuyện này, mọi người trên dưới Bùi gia trang có lẽ đều đã biết!", Bạch Ngọc Đường khinh thường ra mặt, hiển nhiên là đặc trưng của kiểu người thích phê phán. "Từ chuyện Hồ Ly lấy khăn lụa hương hoa đào ra hại Bùi Phong, có thể suy đoán, không những hắn đã biết trước chuyện, mà còn biết chắc chắn Bùi Phong sẽ thượng đài.", Tưởng Bình nheo mắt làm ra tổng kết, "mà đề cử Bùi Phong và các hộ vệ lên, không ai khác chính là Chân Trường Đình!".

"Lời chư vị quả nhiên hợp lẽ!", Kim Kiên ôm quyền khen trong khi vẫn duy trì bộ mặt khá thản nhiên. Dù vậy, trong lòng nàng thở phào nhẹ nhõm: May mắn chưa! Hên là ta chưa đưa ra suy đoán, không thì chút thể diện còn lại này xem như đi đứt. "Mà trong trận thứ hai", Nhan Tra Tán dừng lại một chút, "người nói Quỷ lùn Phòng Thư An là giang hồ đệ nhất thùng com... Vẫn là Chân Trường Đình"

“Bởi vậy chúng ta mới để Tam ca lên thượng đài!", Bạch Ngọc Đường nhớ lại, uất ức ra mặt. "Tam ca từ trước đến giờ tính tình không câu nệ tiểu tiết, lại hơi cầu thả. Trước mắt, có bị Phòng Thư An giở trò qua mặt ắt cũng chẳng thể nhận ra. Tự nhiên không kịp phát giác!", Tưởng Bình thở dài một hơi, nói. "Đúng đúng đúng đúng! Chính là như vậy!", Kim Kiên giả bộ gật đầu phụ họa. "Mà ván thứ tư, xem cách nói của Chân Trường Đình thì hẳn là muốn đề cử Tiểu Miêu thượng đài!", Bạch Ngọc Đường xoa cằm suy tư, "Trong khi... Con hồ ly kia lại giỏi nhất trong việc lợi dụng nhược điểm...". Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường không khỏi liếc mắt một cái về phía Triển Chiêu, mắt hoa đào nheo thành ý cười, "Ta nói này Tiểu Miêu! Chẳng nhẽ ngươi có nhược điểm nào bị người ta nắm được hay sao?"

Lời vừa nói ra, nhất thời mọi ánh mắt bắn thẳng đến, bám trên người Triển Chiêu. Nhưng Triển Chiêu vẫn duy trì tư thế thẳng như tùng, vững như chuông, ánh mắt trong sáng, nghiêm nghị nhìn mọi người, thậm trọng nói: "Triển mỗ cũng không rõ lắm nguyên do Bạch huynh nhắc tới!"

Nói xong, ánh mắt nhìn sang Kim Kiên một chút... (*)

(*) Trời ơi hint :o hint kia :o anh í muốn nói là chị í là điểm yếu duy nhất của anh í kìaaaaaaaaaaaaaa *xin lỗi vô duyên quá =)) tại Lâm mỗ có chút phản kích =))*

Còn Kim Kiên thì bị một ánh mắt này dọa cho một trận kinh hồn bạt vía. Lại nhìn ta làm gì? Sao lại nhìn ta!!!!!!! Ta gần đây đâu có làm ra cơ sự gì khiến người đời oán trách, kẻ gian nắm chuôi đầuuuuuu! Từ đã! Nhược điểm của Tiểu Miêu đại nhân, chứ có phải nhược điểm của ta đầuuuuu! Liên

quan gìiiii? Tiểu Miêu đại nhân ngài làm ơn đừng có ngó đông ngó tây, hại chết dây thần kinh thuộc hạ chứ. "Ngày hôm trước, Hắc Yêu Hồ Trí Hoá cứ nằng nặc đòi Chân Trường Đình là trọng tài phân định thắng bại, tại hạ đã thấy có bất thường. Bây giờ nghĩ lại, quả nhiên là bọn chúng đã có âm mưu!", Nhan Tra Tán thở dài, tổng kết. Nói tóm lại, Hồ Ly Tinh một mục đề cử Chân Trường Đình, chính là muốn xếp vào một người tưởng như rất đáng được tin nhiệm cho phe ta, lại lúc nào cũng có thể đưa ra ý kiến chuyên gia, âm thầm ảnh hưởng đến chiến lược đội nhà. Từ đó, Kỳ Lân Môn liền giành được lợi thế. Ủầy! Quả nhiên, đối phương chiến lược tỉ mỉ, hao tâm tổn sức, trăm phương ngàn kế, tính toán bài bản cho mọi đường đi nước bước! Kim Kiên không khỏi một phen cảm khái. Xong xuôi khen ngợi âm thầm đối phương, nàng mới hoàn hồn chợt tỉnh và phát hiện, bầu không khí trong phòng vẫn duy trì ở áp suất thấp. Nhan Tra Tán trầm mặt, ngưng mày. Triển Chiêu mày kiếm nhíu chặt. Lại có đôi mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường nheo lại thành một đường ma mị. Tưởng Bình vuốt vuốt hàm râu cá trê, lặng lẽ một hồi rồi mới hỏi một câu, "Vậy chứ Nhan đại nhân! Chân Trường Đình này... đã có cách gì đối phó hay chưa?".

Cái này còn phải nói sao? Mắt nhỏ Kim Kiên trợn trừng lên, trong lòng căm giận thầm tự nói. Đến mức này thì đương nhiên trời gô cổ hấn lại, nhốt trong mật thất, cho dùng lão hổ đặng (*), tưới nước trộn bột ớt vào mũi miệng hấn, để xem hấn có gan mà không dám khai không!

(*): một dụng cụ hành hình cổ đại

Có điều, dường như chẳng ai trong phòng chung suy nghĩ với Kim Kiên. Triển Chiêu lắc đầu: "Chúng ta không bằng không có cụ thể, nếu như tùy tiện công bố thân phận hấn, kiểu gì hấn cũng sẽ thè thốt nguy biện gỡ tội!".

Kim Kiên âm thầm thắc mắc không hiểu vào cái lúc này rồi mà còn bàn đến chứng cứ thì có tích sự gì? Mắt nàng ngược nhìn động vật họ mèo, đuôi mày giật giật khó hiểu. Bạch Ngọc Đường ngồi ghéch hai chân, "Vạn nhất

có mật thám khác ngoài Chân Trường Đình, nếu làm gì hấn, tất sẽ đánh rần động cỏ!”.

Gi? Còn có khả năng có mật thám khác á? Đùa à? Thế quá bằng lại làm thêm một bài trắc nghiệm khác sao? Kim Kiên liếc động vật họ chuột kia, nén mình nuốt nuốt cho trôi nước bọt. "Không sai! Người này tạm thời không thể động đến!". Nhan Tra Tán nghiêm sắc mặt. Thế rốt cuộc các vị hao tổn một đêm đàm luận này để làm gìiiii?! Kim Kiên trừng mắt nhìn con một sách thư sinh kia, thờ dài không thôi. "Nhan đại nhân!", Tướng Bình đột nhiên đứng dậy, hướng Nhan Tra Tán trình trọng ôm quyền nói: "Tướng mỗ có một kế! Không biết có nên nói hay không!”.

Không nên nói! Bình thường với những câu hỏi kiểu này, tám phần mười là những kế sách làm hại người nhưng mình cũng chẳng có nhiều lợi trong đó. Kim Kiên cúi đầu, nghiêng răng. "Tướng tứ gia! Mời nói!", đáng tiếc là Nhan Tra Tán tốt tính trước giờ hay nghe can gián thì nay hiện không có đồng quan điểm với Kim Kiên. Tướng Bình cung kính gập đầu, một đôi mắt đậu thẳng tắp nhìn vào Bát phủ tuần án, Nhan đại nhân, nhấn mạnh từng tiếng: "Nhan đại nhân, mục đích chuyến đi lần này của chúng ta là tiêu diệt Kỳ Lân Môn. Bây giờ lại bị kiềm kẹp, xung quanh là trùng trùng chạm bầy của Hắc Yêu Hồ. Lại còn rơi vào liên hoàn bầy của con cáo đó, không có lối thoát. Đây không phải là chuyện nhỏ. Vốn dĩ kết quả này cũng đi ngược hấn mục đích ban đầu. Chi bằng hiện nay, chúng ta từ bỏ lối chiến, đánh đòn phủ đầu, cho cao thủ giang hồ tập hợp đánh trận quyết định, một mẻ bắt gọn bọn chúng. Nói xong, Tướng Bình hít một hơi, vái dài một cái, lên tiếng tiếp tục: "Vây, đánh tiếp hay dừng, kính thỉnh đại nhân quyết định!”.

Nhan Tra Tán mắt phượng dài hẹp, sắc mặt ngưng trọng, trầm hấn đi. Lúc đang định mở miệng nói, Triệu Chiêu ở bên cạnh đột nhiên bật người đứng dậy. Lam ảnh thẳng tắp như từng, con ngươi đen láy còn lẫm lẫm hàn quang, tiếng nói trong suốt lạnh lùng vang lên, "Bùi Thiếu trang chủ, đây là ý gì?”.

Ê? Cái gì? Bùi thiếu trang chủ á? Ở đâu cơ? Mắt Kim Kiên nhìn ngó tứ phía, đầu óc mơ hồ. Bạch Ngọc Đường đứng lên, một thân tuyết y nhuôm màu ánh trắng vương vất trên vạt áo, sắc mặt một màu băng giá lạnh lẽo: "Bạch mỗ chưa từng biết đến Bùi thiếu trang chủ của Thiên hạ đệ nhất trang lại là một kẻ thích nghe lén đây!".

"Khu! Quả nhiên thật khó qua mặt Triển hộ vệ và Ngũ đệ!". Ngoài cửa truyền tới tiếng ho nhẹ, một người đẩy nhẹ cửa bước vào. Đôi mắt hình trăng khuyết, dung mạo tuấn nhã, chính là Bùi Mộ Văn. "Bùi mỗ đang định sang bẩm báo tin tức với Nhan đại nhân, vừa đúng lúc mọi người lại đang bàn chuyện hệ trọng. Tự nhận thấy không nên quấy rầy nên tại hạ đã ở ngoài tạm lánh, không tiện làm phiền. Vạn mong chư vị không trách phạt!".

Bùi Mộ Văn trên mặt xán lạn ý cười, hướng mọi người ôm quyền thi lễ. Chỉ có điều, đôi con ngươi lại loé lên một ánh nhìn quý dị. Không ổn! Biểu cảm khác thường của Bùi Mộ Văn, không hề là hấn cùng Chân Trường Đình thông đồng, có liên quan đến Hắc Yêu Hồ. Kim Kiên đỉnh đầu giật giật, mắt nhỏ híp lại, đảo qua một miêu một thử, sắc mặt đang căng thẳng. Giác quan thứ sáu như mách bảo, thôi thúc Kim Kiên đứng bật lên giống một cái máy. Hai tay đã nắm sẵn hai gói thuốc đề phòng nguy hiểm. Bùi Mộ Văn ngó qua phản ứng của mọi người như sắp lâm đại địch, ý cười dần tắt ngấm. Thay vào đó là nét diễn cảm sắc bén, liếc mắt nhìn Trương Bình, rồi trấn định nhìn thẳng Nhan Tra Tán, từ tốn nói: "Bùi mỗ cũng rất tò mò, Nhan đại nhân sẽ định liệu ra sao đối với tính toán của Trương tứ gia?".

Nói đến những từ cuối, đôi mắt trăng khuyết kia sáng quắc lên, loé lên ánh lạnh, khí thế bức người. Biểu cảm dữ dội này phủ lên cả sương phòng một mảnh tĩnh mịch, im lặng đến đáng sợ. Nhan Tra Tán trầm xuống, lặng lẽ nhìn lại Bùi Mộ Văn hồi lâu. Trong khi Trương Bình vẫn lặng thinh cúi đầu, khiến cho không ai dò được tâm tư. Mắt hoa đào nhú lại, mày kiếm

dựng đứng, một Miêu một Thử lác người đánh sượt một cái đã tới đứng chắn trước mặt Nhan đại nhân. Kim Kiên tay nắm túi thuốc, nhanh chóng tới đứng sau lưng Triển Chiêu, không khỏi lo sợ. Trong lòng nàng lại rối bời, không hiểu nguyên do gì mà cái phương án khả thi của con chuột nước kia lại khiến cho nội bộ lục đục, giương cung bạt kiếm, quyết tâm bùng nổ như thế! "Haizz"... Một tiếng thở dài từ sau lưng Triển Chiêu. Tuy tiếng này có nhỏ nhưng trong căn phòng vắng vẻ dị thường thế này lại trở nên đặc biệt rõ ràng. Vạt áo khẽ động, Nhan Tra Tán đứng lên, đi tới bên cạnh Nam hiệp. "Nhan đại nhân!", Triển Chiêu vẫn chau mày, những muốn ngăn khâm sai trẻ tuổi Nhan đại nhân không bước tới. Tuy nhiên, một cái giờ tay ngăn Triển Chiêu lại, Nhan khâm sai lướt qua, đứng đối diện với Bùi Mộ Văn, thái độ vẫn giữ một nét ôn hoà. Ánh trăng trong treo len lỏi rót qua khe cửa sổ, rọi vào gương mặt thư sinh gầy gò, làm hiện nét thanh nhã. Nhan Tra Tán mở miệng lên tiếng, chậm rãi nói: "Nhan mỗ thân mang trọng trách Hoàng Thượng giao phó, nhận chức Bát phủ tuần án thế thiên tuần thú khâm sai, lẽ đương nhiên lấy đại cục làm trọng, chú tâm mục đích tiêu diệt Kỳ Lân Môn. Vì vậy, đối với việc lần này, tính toán của Tướng tứ gia, đích thực là thượng sách."

"Đại nhân!", Triển Chiêu vội tiến lên, nhưng một lần nữa vẫn bị Nhan Tra Tán ngăn lại. "Tuy vậy, nếu Nhan mỗ một mực làm thế, chẳng há khiến cho Thiên Hạ đệ nhất trang xé bỏ lời thề uống máu lập minh thư, ắt dẫn tới thất tín với giang hồ, thất tín với thiên hạ. Danh dự mà trăm năm nay Bùi gia dày công bảo vệ sẽ sớm bị huỷ hoại trong một ngày!"

Mắt phượng rực sáng, đốt cháy tâm can. Giọng nói đột nhiên cao vút. "Nếu như Thiên hạ Đệ Nhất trang thanh danh bị huỷ hoại, chính là khiến cho giang hồ mất đi minh chủ, chẳng khác gì rấn mất đi đầu. Nếu để xảy ra cơ sự ấy, Nhan Tra Tán chỉ e không đủ mạng đặng gánh vác trách nhiệm, vì đã đắc tội thiên hạ, đắc tội giang hồ bằng hữu, chịu ngàn đời phỉ nhổ, hậu nhân chê trách. Bản thân lương tâm này cả đời cũng không yên ổn nếu chỉ biết vụ lợi danh tiếng bản thân mà quên đi lợi ích người khác. Hạng tiểu

nhân như vậy, so ra với Trương Dương Vương mưu đồ phản nghịch có gì khác biệt?".

Ngừng một lát, Nhan Tra Tấn hạ thấp giọng hơn một chút, nhưng biện luận vẫn hùng hồn: "Kỳ Lân Môn môn chủ hôm nay, trên lời đài đã nói tới đạo lý Thăng làm vua, thua làm giặc tất nhiên không phải không có chỗ đúng. Nhưng nhìn nhận lại tự cổ chí kim, phạm những phường bội tín, đứng trên xương máu người khác để hưởng thụ vinh hoa, có mấy kẻ có thể dài lâu? Huống hồ Nhan mỗ cũng không phải người ô nhiễm thiên hạ. Sở cầu duy nhất của tại hạ, đơn giản chỉ mong muốn quốc thái dân an, bách tính nhàn cư lập nghiệp, vì vậy nên luôn tự mình tâm niệm đặt chữ tín làm trọng." Ông tay áo Nhan Tra Tấn phất lên một thước, hướng Trương Bình, Bùi Mộ Văn, nghiêm mặt nói: "Vì vậy, tính toán lần này của Trương tứ gia, Nhan mỗ mạn phép không tán thành!".

Trong một giây lát, bóng dáng thư sinh khiêm nhường, thanh cao không vương bụi trần vội nhường chỗ cho nét nghiêm nghị quyết đoán. Đôi mắt ngời ngời chính trực trên khuôn mặt thanh tú, tựa như ánh sáng chiếu khắp sương phòng.

Từ đó Nhan Nhan bừng nắng hạ :v Mặt dơi chân lý chiếu qua tim :v

-Triển Chiêu, Bạch ngọc Đường bốn mắt dán chặt vào bóng lưng Nhan Tra Tấn, đây về kính trọng. Trương Bình, Bùi Mộ Văn về mặt chấn động, cùng nhìn nhau rồi song song quỳ trên một chân, ôm quyền cung kính: "Trương Bình sau này xin nghe lời đại nhân chi mệnh!".

"Sau này Bùi gia trang, xin đại nhân mặc sức sai bảo, dù đầu rơi máu chảy cũng nhất quyết không từ!".

Nội dung của vở kịch đến đây, Kim Kiên đại khái đã hiểu rõ.

Xem chừng, có cảm giác như đêm này là đề kiểm tra liên hoàn. Đầu tiên, Nhan thư sinh ra đề thi truy tìm mật thám, sau đó đến lượt Trương Bình

cùng Bùi Mộ Văn ra đề trắc nghiệm nhân phẩm. Xem một miếu một thờ mới hồi nãy còn căng thẳng vạn phần, có lẽ gian phòng này sớm bị Bùi gia trang cho một đám chân tay đến bao vây. Nếu như Nhan Tra Tán là hạng tư lợi thích lập công, lựa chọn kế sách của Tưởng Bình mà hi sinh danh dự của Bùi gia trang, khéo đã bị nghiền thành cặn bã dưới gót giày của hơn ba ngàn cao thủ tại Thiên Hạ Đệ Nhất trang này. Con chuột nước kia đào cái hố quá lớn rồi. Đồ ăn ở không tử tế! Kim Kiên vẫn mãi tức giận bất bình trong khi mấy kẻ vừa giờ nhanh giơ vuốt ra với nhau hồi nãy đã kịp ngồi xuống vui vui vẻ vẻ, trà trà nước nước. "Nhan đại nhân, mới vừa rồi đã mạo phạm, xin đại nhân thứ lỗi!". Bùi Mộ Văn lúc này nói chuyện ngữ khí đã cung kính hơn mấy phần. "Không sao! Không sao!", Nhan Tra Tán cười nhạt. "Giang hồ và quan phủ vốn là trước này không chung đường, nước sông không phạm nước giếng! Hai vị mang trong lòng hiểm nghi âu cũng là điều dễ hiểu!". Dừng lại một chút, Nhan thư sinh đề giọng nói tiếp, "chỉ là... Sau này, Tưởng tứ gia và Bùi thiếu trang chủ có gì cứ nói thẳng, không nhất thiết khổ tâm thăm dò nữa!".

Tưởng Bình và Bùi Mộ Văn lập tức ôm quyền, cung kính gật đầu. Kim Kiên liếc một cái đã về bên cạnh ngồi vững chãi bên cạnh một miếu một thờ. Đầu rũ xuống, lén thở phào một cái, tự mình lầm bầm: A di đà phật! Nhan thư sinh thật không hổ danh là trạng nguyên của thiên tử, phát huy bản lĩnh trường thi triệt để, đáp án hoàn mỹ, thành công thuận phục một con chuột nước, cùng một Bùi thiếu gia. Vạn hạnh vạn hạnh! "Nhan đại nhân, Bùi gia trang vừa phái thám tử báo lại, một trăm ba mươi sáu vị giang hồ bị hạ độc kia độc tính đã được giải!". Bùi Mộ Văn, đã bị thuận phục bởi sát thủ hạng nhất chốn trường thi Nhan Tra Tán thuận phục, nên hiện giờ thành thực báo cáo. Chỉ có điều, bản thân có chút không mấy tin tưởng với kết quả do chính mình thu thập được. "Không ngờ, Hắc yêu Hồ Trí Hoá lại giữ chữ tín.!" Tưởng Bình vuốt râu hí hóp mắt: "Kẻ này nham hiểm giả dối, hẳn có âm mưu gì nữa cũng chẳng đoán được. Kính xin Bùi thiếu trang chủ cho mời các danh y khắp nơi, lần thứ hai chẩn trị, đề phòng vạn nhất!". Nói đến đây, đôi mắt đục chẳng biết vô tình hay cố ý mà liếc qua Kim Kiên ngay đó, lại tiếp: "Chỉ là dưới trướng Kỳ Lân Môn hình như có một cao thủ

dụng độc. Dù gì cũng không thể xem nhẹ! Đại phu tầm thường khác sợ là không thể ứng phó!" Nhìn ta làm gì? Ta cũng không thể ứng phó đâu! Kim Kiên lại cúi đầu lảng tránh.

"Thỉnh Bùi thiếu trang chủ, trước tiên tìm kiếm hai vị tiên bối trên giang hồ..." Triền Chiêu đột ngột lên tiếng, "Y Tiên Quỷ kiến sâu và Quỷ Thân Độc Thánh!".

"Cái gì?", Bùi Mộ Văn mở to mắt, cả kinh hỏi: "Hai vị ấy vẫn còn trên dương thế hay sao?".

"Hai vị ấy vẫn sống khỏe!", Bạch Ngọc Đường liếc mắt, "Bảo người tìm thì cứ tìm! Sao nói lảm thế!".

Bùi Mộ Văn nghẹn giọng, "Không biết tìm hai vị tiên bối này, nguyên do là..."

"Kim giáo úy và hai vị tiên bối này có chút quan hệ, bây giờ chỉ có thể hi vọng hai vị ấy nể mặt Kim giáo úy mà đồng ý trợ giúp chút sức lực cho chúng ta!". Nhan Tra Tán cười tủm tỉm, "Đến lúc đó, không thể quên (tiền) công của Kim giáo úy..."

"Thuộc hạ xin tận lực!", Kim Kiên gật đầu như bô củi. Rất tốt! Xem ra cấp lãnh đạo đã đem chuyện đạn dược mất hiệu lực của ta giữ kín trong lòng. Bây giờ lại còn tạo điều kiện đãi ngộ cho ta đi gặp hai vị sư phụ đang mà tranh thủ học tập nâng cao trình độ học vấn, góp sức bảo vệ nước nhà. Kim Kiên không khỏi không cảm thấy nhẹ nhõm. "Thì ra là vậy!", Bùi Mộ Văn gật gù, "Bùi mỗ xin tận lực tìm kiếm!".

"Vậy còn chuyện trước đây Tướng mỗ nhờ Bùi thiếu gia tìm hiểu, không biết mọi chuyện đã được chu toàn hay chưa?".

Nghe vậy, Bùi Mộ Văn dần trầm sắc mặt. "Bùi mỗ dĩ nhiên đã điều tra rõ. Người của Kỳ Lân Môn hiện tá túc ở trang viện bên ngoài Bùi gia

trang, chỉ là... Canh phòng nghiêm ngặt, kín cạnh chặt chẽ. Ngay cả trong Kỳ Lân Môn có bao nhiêu cao thủ, đến từ môn phái nào, chỉ e là cũng khó dò ra." Lời vừa nói ra khiến mọi người chết sững trong chốc lát. "Tứ ca, tại sao huynh...?", Bạch Ngọc Đường thoáng suy nghĩ, có chút cả kinh. "Hẳn cái việc huynh vừa nhắc tới, là bao vây Kỳ Lân Môn, không lẽ là sự thực?"

"Đương nhiên là thật!". Tưởng Bình một mặt khẳng định. "Lẽ nào chúng ta để yên cho Trí Hoá mặc nhiên phiên thủ vi vân, phúc thủ vi vũ (*) hay sao. Bây giờ chỉ cần chờ thời cơ chín muồi, liền có thể bắt Kỳ Lân Môn bỏ vào trong túi áo dễ hơn lật bàn tay!"

(*) Ngửa tay làm mây, lật tay làm bão

Từ từ đã! Không hề, ý con chuột nước này đúng thực là muốn tập kích Kỳ Lân Môn sao? Thế hồi nãy bày ra cái trò thử lòng làm gì? Doạ chơi cho vui? Kim Kiên trừng mắt ngó về phía Tưởng Bình trân trối. "Tưởng tứ gia, thế cái gọi là cơ hội chín muồi... Là lúc nào?", Triển Chiêu vẫn chưa kịp thích ứng, buông câu hỏi. Tưởng Bình thản nhiên không nói, lại còn nhìn về phía Nhan Tra Tán: "Đại nhân ắt đã có cao kiến?" Nhan Tra Tán nhẹ nháy mắt, khẽ cười nói: "Tưởng tứ gia lại ra đề bài cho Nhan mỗ rồi?"

"Tại hạ không dám", Tưởng Bình ôm quyền. Sau đó hai người nhìn nhau đồng thời nhếch ra nụ cười. Hai người cứ thế đầu mày cuối mắt, tình ý trùng trùng, nghĩa cử ái ân, mặc cho Kim Kiên bên này, mặt dần đen xạm. "Nhan đại nhân!", Triển Chiêu lạnh giọng. "Tưởng tứ ca!", Bạch Ngọc Đường trán nổi gân xanh. "Khụ, Tưởng tứ gia vốn là định dương đông kích tây đây mà! (*)", Nhan Tra Tán khẽ háng giọng.

(*) nguyên văn là Minh tu Sạn Đạo, ám độ Trần Thương- kế Dương Đông Kích Tây của Tôn Tử chính là xuất phát từ điển tích từ thời Hán Sở tranh lương này. Google có rất rõ à nha =))

"Ngài thật hiểu ta, Nhan đại nhân!", Tướng Bình đứng dậy đối diện Nhan đại nhân vái dài một cái.

"Tuy là công khai lôi chiến, nhưng đồng thời mật thám tin tức. Đó là cách duy nhất khiến Thiên Hạ Đệ Nhất Trang bảo toàn danh dự. Đồng thời thăm dò rõ ràng thân phận các cao thủ Kỳ Lân Môn, cùng lúc nắm bắt được tuyệt chiêu của bọn hắc đặng mà có kế sách đối chiến. Mặt khác, chúng ta cũng nhân cơ hội âm thầm điều động nhân mã, đợi sau khi lôi chiến kết thúc, chúng ta sẽ một mẻ tóm gọn Kỳ Lân Môn." Nói trắng ra chính là... Một mặt, phe ta sẽ phụng bồi Trí Hoá đánh lôi đài chơi, thuận tiện thu thập tin tức. Nhưng thực ra chiến lược chính lại là tập hợp nhân sĩ, từ bóng tối bao vây đánh úp kẻ địch.

Cái này gọi là hai tay hai cá, vẹn toàn đôi đường. Kim Kiên ra điều tám tắc lắm. "Hơn nữa, để liên hệ với Y Tiên Độc Thánh hẳn cũng cần thời gian!". Nhan Tra Tán nhìn qua Kim Kiên bồi thêm một câu. Được được ta biết rồi. Ngay tối nay Kim Kiên ta sẽ thức đêm học bù trả bài nâng cấp đạn dược. Lãnh đạo cấp cao như ngài không nên hơi tí là cứ nói đi nói lại nhắc ta nữa! Nghĩ đoạn, nàng ôm đầu không nói gì thêm. "Kế này rất hay!", Bùi Mộ Văn hưng phấn thả một câu khen ngợi. "Có điều... Chẳng lẽ Trí Hoá lại không nhận ra hay sao?". Bạch Ngọc Đường lập tức phản biện. "Kỳ Lân Môn môn chủ dù sao cũng là kẻ cẩn thận, tâm tư mẫn tiệp.", Triển Chiêu cũng tỏ ra lo lắng. "Vậy thì còn phải nhờ vả Chân trang chủ!", Tướng Bình kéo ra nụ cười mỉm thâm hiểm. Hả?- phản ứng của mọi người còn lại đều chung vẻ khó hiểu. "Chỉ cần trước mặt Chân trang chủ, lời nói bỏ thêm chút lưu ý!", Tướng Bình bây giờ với gương mặt hồ ly ngàn năm tuổi có vẻ không khác nhau là mấy. Mọi người lập tức tỉnh ngộ. Nói cách khác, lợi dụng Chân Trường Đình, trước mặt tên mật thám này, giả bộ làm lộ chút tin tức, kiểu như: Chúng ta chỉ quan tâm tới lôi chiến. Chúng ta là những kẻ đôn hậu thành thật. Kiên quyết không phải là kẻ có thể làm ra những chuyện khác. Có điều... Mưu kế đến bực này thật chẳng khác gì muốn cùng Hắc Yêu Hồ Trí Hoá phân tài cao thấp về độ gian manh. Khoan! Nhưng vạn nhất, nếu như còn những mật thám khác? Kim Kiên vẫn còn một đầu

nghi hoặc. "Việc này cần bí mật tiến hành! Trừ những người đang ở trong này, còn lại người ngoài không thể được tiết lộ". Câu nói sau cùng của Tướng Bình xoá bỏ hết mọi nghi vấn của Kim Kiên. Bây giờ, cuộc họp nhân tinh kết thúc hoàn mỹ. Mỗi người ra về, ai nấy ôm tâm sự riêng. Đặc biệt là đồng chí Kim Kiên. Bởi vì lúc sau cùng, Nhan đại nhân không quên gọi với thêm một câu: "Kim giáo úy, từ trước đến nay, hai vị Y Tiên, Độc Thánh tựa như Thần Long kiến thủ bất kiến vĩ (*).."

(*). Rồng thần chỉ thấy được đầu không thể thấy đuôi- ám chỉ sự bí ẩn.

"Thuộc hạ hiểu rõ...".

Hầy! Nói thế quá bằng ta nên tự về nhà thức đêm tự lực cánh sinh, tự nâng cấp trình độ đạn dược. Aaaaaa! Trăng thanh, gió mát.

Kim Kiên cặm cụi ngồi bên chiếc bàn đá tại vườn hoa Giang Vân Cư. Nhìn lên trời một mảnh trăng sáng, lòng ngổn ngang phiền muộn, chỉ có thể tỏ cùng trời cao. Haizz! Lần này xem ra thật là quá nhiều sự việc xảy ra khiến điên đầu. Một đường vượt chông gai phá án lừa đảo, bây giờ lại thân chinh đi chứng kiến lời chiến, làm bài kiểm tra truy tìm mật thám... Nhưng tệ nhất chính là... Trong khi các vị lãnh đạo cấp cao đã ung dung về giường gặp Chu công thì nhân viên cấp thấp như ta lại bò ra tăng ca ngoài trời. Mà kinh dị hơn còn có... Bên cạnh là hai nhân vật giám công đại thần. Mất nhỏ ngao ngán liếc trái một phát, đảo phải một phen. Bạch Ngọc Đường một thân tuyết y trắng muốt tựa vân, rạng ngời rực rỡ. Bên kia là Triển Chiêu, dưới ánh trăng, sắc áo tố lam thanh mát như nước, không nhiễm bụi trần. Thế này thì giám sát cái nổi gì! Rõ ràng là phân tán tư tưởng ta mà! Kim Kiên ngán ngẩm, lôi ra túi thuốc từ trong người, rồi từ trong đó lấy ra hàng đồng chai chai lọ lọ, đổ ra phủ kín mặt bàn. Công việc xem ra cũng vất vả. Học trò Y Tiên Độc Thánh nét mặt như muốn gục mặt vào bàn. "Kim Kiên, ngươi có cần giúp đỡ gì không?", Triển Chiêu ôn tồn. "Đúng đó, Tiểu Kim Tử! Nếu muốn mượn tay trợ giúp, cứ việc nói thẳng chớ ngại.", Bạch Ngọc Đường ra vẻ thân thiết. "Không cần không cần! Tại hạ tự mình làm

được!", Kim Kiên vội xua tay lắc đầu. Trong lòng thầm tru lên hờn mát: nào dám nhọc công hai vị công tôn đại thầnnnnnn! Thề chât ta là bách độc bất xâm, lộn chết không kị nước sôi. Còn hai vị thì không! Vạn nhất có điều gì sơ sót, trọng trách này ta không gánh nổi! Triền, Bạch đưa mắt nhìn nhau. "Cũng đúng! Những thứ này đều là sư môn bí truyền! Không tiện cho người ngoài nhìn ngó âu cũng dễ hiểu!". Triền Chiêu ngồi ngay ngắn, nghiêm túc lý giải. "Vậy thì Tiểu Kim Tử bận việc đi! Ta cùng Tiểu Miêu sẽ ở đây cùng người!". Bạch Ngọc Đường thản nhiên phẩy quạt, bộ dáng rất đại gia. "Ồ kìa! Không nhọc hai vị... Vẫn là hai vị nên về phòng sớm chút!". Kim Kiên muốn nhăn nhó mà vẫn làm bộ khách sáo. Các vị cứ thế này thì sao ta còn tâm tình mà tặng ca!!!! Nhưng kết quả là chẳng ai để ý tới tâm tư Kim Kiên. Một miêu một thử đã bắt đầu tự châm trà thưởng trăng. Aizzzz Người tặng ca bắt đắ dĩ kia không làm gì thêm được, đành tự thôi miên bản thân: "Bên cạnh là hai cộc gỗ nhỏ! Bên cạnh là hai cộc gỗ nhỏ!".

Môm nói, tay móc ra quyển sách nhãn nhúm, mở ra trải lên bàn, vừa đối chiếu vừa lẩm bẩm: "Vạn sự đại cát phiên bản nâng cấp, phương pháp phối chế: Côn Minh Sơn Hải Đường, Thiên Sơn Tuyết Liên, Xạ Hương, Ma Hoàng, Viễn Chí, Xương Bò, mai rùa, Long cốt..." Theo hướng giọng rì rầm như niệm chú của Kim Kiên, con chuột bạch tay phe phẩy quạt, ngụ miêu bung chén trà, không hẹn mà gặp cùng nhìn ai kia trọn tròn mắt. Bên trên bàn, trong quyển sách nhỏ, kiểu chữ xiêu vẹo khó coi thì cũng thôi đi. Vì hai người này cũng từng được chứng kiến trước đó. Chữ thì thiếu bộ, chữ thiếu nét. Nhưng quý dị nhất phải kể đến những kí hiệu thần bí, khiến ai nấy đều giật nảy lên khi nhìn thấy. "Khụ..! Tiểu Kim tử... Cái này là gì?" Rốt cuộc Bạch Ngọc Đường không nén được tò mò, chỉ chỉ vào kí hiệu hình con vịt. Là số 2. Kim Kiên bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, trôi chảy bịa chuyện: "Là một loại dược liệu vô cùng hiếm thấy..."

"Thế còn đây?", Chuột Bạch vẫn chưa buông tha, chỉ vào kí hiệu như cái lỗ tai. Là số 3. "Cũng vẫn là một dược liệu khác khó kiếm!", Kim Kiên cắn răng nuốt trôi nước bọt. "Thế còn cái kí hiệu giống như trứng gà, lại

thêm cái đuôi này?", ngón tay thanh niên tuyết y di chuyển, chỉ trỏ. Đó là chữ tiếng Anh hhhhhh! Ta nói ra thì cũng có hiểu đâu mà con chuột này hỏi lăm thế! Kim Kiên trợn mắt nhìn ai oán, khiến ngón tay Bạch Ngọc Đường thu về, ngại ngùng: "Chắc hẳn là một dược liệu khó tìm nữa chứ gì!"

"Thế còn đây?", Triển Chiêu nãy giờ mới lên tiếng hỏi. Cái con mèo này sao lại tham gia trò vui nữa làm gì!! Kim Kiên bắt đầu hơi điên tiết: "Đó đương nhiên là...", sau đó nhìn lại cái thứ kí hiệu mà Triển Chiêu chỉ, rồi nù nù, đen như mực. "Khụ, Triển đại nhân! Cái đấy là thuộc hạ viết sai nên khoan bỏ!"

"Phụt!", Bạch Ngọc Đường suýt phun ngụm trà, khiến Triển Chiêu lúng túng thu tay về. "Phương pháp bí thư của Kim giáo úy đúng là không hề tầm thường! Phải chăng cũng là do nhị vị tiên bối truyền thụ?"

"Ây, cái này là chữ hiện đại... Ấy nhầm! Là tự tại hạ tự nghĩ ra! Không sai! Tự nghĩ ra".

Kim Kiên lăm bấp. Ôi mẹ ơi! Xém chút nữa thì lộ. "Tiểu Kim Tử người nghĩ ra phương pháp này cũng quả là thú vị! Hôm nào dạy lại Ngũ gia đi!". Bạch Ngọc Đường một mặt hứng thú. "Được được!", Kim Kiên vội nói. Chỉ là nói xong không hiểu sao hàn khí quen thuộc nào đó lại nổi lên từng trận rét run cả người. Kim Kiên lén lút nhìn, nhưng cũng chỉ thấy Triển Chiêu yên lặng nâng chén, lông mày rủ xuống, tựa hồ như không có chuyện gì. Chỉ là... Sắc mặt rõ ràng trắng hơn %. Khoé miệng biên độ cong lên hơn 2 %. Hầu kết liên tục trượt lên trượt xuống. Hình như đang cố nén tâm sự.

Mình lại nói linh tinh à? Sao mèo con lại có dáng dấp quý dị đến vậy? Nhấp ngụm nước cho bình tâm hơn, nhưng tâm trí Kim Kiên vẫn xoay loạn. Bạch Ngọc Đường chợt quay ra nhìn Triển Chiêu. Sắc mặt trầm xuống. Ngón tay đẩy nếp quạt gấp lại, rồi lại mở ra. Đặt Ngọc Cốt phiến (tên quạt của anh í =)) ngay ngắn lên mặt bàn, chuột bạch nghiêm túc hỏi:

"Triển Chiêu, hình như ngươi đối với việc Nhan đại nhân bị thăm dò dường như có điều khúc mắc?".

Triển Chiêu đặt chén trà xuống, đôi con ngươi đen láy nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, thoáng chút ngạc nhiên: "Sao Bạch huynh nói vậy?"

Mày kiếm nhú lại, nét mặt Bạch Ngọc Đường căng thẳng: "Nếu trong lòng không thoải mái thì cứ nói ra, giấu diếm làm chi?" Triển Chiêu ngẩn người: "Nhưng Triển mỗ chưa từng..." "Triển Chiêu!", mắt Bạch Ngọc Đường toé lửa. "Mới ngày hôm trước ngươi còn nói cùng Bạch mỗ này sinh tử chi giao. Làm sao hôm nay không nghe được một câu thật lòng của ngươi?"

Mạn đình vắng lặng. Bạch y hiệp khách quắc mắt giận dữ, thanh niên áo lam đôi con ngươi sáng nghiêm nghị. Bốn mắt nhìn nhau, hàn quang toé lửa, bắn ra tung toé, cảm tưởng như suýt hại cho mù dờ cái người mắt nhỏ bị kẹp ở giữa. Ái chà! Xem không khí này, có vẻ không ổn. Bầu không khí tựa như kiêu đòi này có tri kỉ, dẫu xa ngàn trùng cũng như gần trước mắt, tình nồng ý mật, quả thực khiến người ta choáng ngợp. Mắt nhỏ Kim Kiên đảo như rang lạc. Sau đó rụt cổ, cứng ngắc dịch chuyển thật lúi. Ách! Chính mình còn cảm thấy cái bóng đèn điện "nghìn oát" (*) như mình thật choán lói. Sự tồn tại này thực là nên như không khí thì hơn.

(*) kì đà cản mũi

Kim Kiên hành tung mờ ám, tất nhiên không dám làm hai người kia chú ý. Bạch Ngọc Đường tuấn nhan nghiêm chỉnh, nói một hơi dài: "Vẫn biết quan phủ và giang hồ xưa nay không chung thuyền chung lói. Hôm nay có thể cùng chung môi thù nên có chút quan hệ nhưng ngay hôm sau lại có thể trở mặt thành thù! Triển Chiêu ngươi dù sao cũng là xuất thân giang hồ...", nói đến đây, Bạch Ngọc Đường lộ vẻ oán giận, "Ngươi chắc cũng biết trước những người giang hồ ngoài kia làm sao có thể công bằng phán xét cho ngươi!?"

Mắt sáng dần nheo lại, ý cười hiện lên, trong suốt. Triển Chiêu nhẹ giọng nói: "Triển mỗ biết!"

"Người biết?!", mắt hoa đào của Bạch Ngọc Đường bất chợt mở to. Nụ cười trên môi mỏng hiện lên càng lúc càng rõ rệt trên tuấn nhan của Triển Chiêu, "Bạch huynh trước đây không phải lúc nào cũng nói Triển mỗ là chó săn quan phủ sao?".

"Khụ khụ!", Con chuột nào đó trước nay không biết giữ mồm giữ miệng, nay lại suýt sặc nước bọt chính mình mà chết, "Áy, cái đó không tính, chỉ là Ngũ gia ta... "

"Bạch huynh tuy độc mồm nhưng lòng mềm yếu, là khẩu xà tâm Phật! Triển mỗ hiểu!".

Triển Chiêu bung chén trà che khuất khoé môi đang càng lúc càng chếch lên. Bạch Ngọc Đường mặt mũi hung bạo, gắt gao trừng mắt nhìn Triển Chiêu. "Người, Tiểu Miêu, người.... ". Lại thở dài hạ giọng, "Nếu như một ngày, quan phủ làm việc nhưng lại nghịch với đạo nghĩa giang hồ, người tính sao?".

Gió thổi qua như muốn chấm phá vài nét trên bầu trời tối đen tựa mực. Bóng áo lam ngồi đó, tự dung tạo nên cảm giác phong thái cô đơn. Hàng lông mày dài rủ xuống, nhiễm ánh nguyệt mỏng như sương. Tuấn nhan ẩn hiện dưới bóng trăng. "Triển mỗ, thời gian hành tẩu giang hồ...", giọng nói trong trẻo cất lên, thanh khiết giống ngọc thạch, "cũng từng cho rằng, quan phủ làm lắm chuyện dơ bẩn, lại bao biện che giấu cho nhau, kém xa người trong giang hồ, ân oán rõ ràng, không ràng không buộc! Mãi cho đến khi... Triển mỗ gặp Bao đại nhân!".

Hộ vệ áo lam ngẩng đầu lên, con ngươi chứa đựng tinh tú sáng ngời, "Thiên hạ cũng không phải chỉ có người trong giang hồ, mà còn ngàn vạn bách tính bình thường khác. Tuy nhiên, không thể dùng một cây kiếm thế thiên hành đạo thì có thể trảm hết kẻ gian ác! Nhưng thanh kiếm này của Triển Chiêu, lại có thể giữ được một góc trời bình an, có thể hộ tống Bao đại nhân ngày đêm ra sức bảo vệ bách tính! Triển mỗ thực không mong gì

hơn thế!" Nét cười ấm áp, phảng phất nhẹ nhàng nhưng ẩn hàm kiên nghị. "Nếu thực sự có ngày như Bạch huynh nói, Triển Chiêu sẽ tự biết cách công bình!".

Tuấn nhan áo lam cười dưới ánh trăng, chính là ngự tiền tứ phẩm đĩnh đảo hộ vệ. Tinh quang trong mắt hoa đào nhảy loạn, rồi mới bình tĩnh nhìn Triển Chiêu. Môi mỏng cong lên, hồi lâu mới nói: "Quả nhiên là chó săn quan phủ!".

"Triển mỗ là mèo, không phải là chó :3". Triển Chiêu khẽ cười. "Phạch", một tiếng quạt mở, Bạch Ngọc Đường phe phẩy quạt tạo nên từng đợt gió nhẹ, làm bay sợi tóc mai của hiệp khách tuyết y. "Xú miêu, Ngũ gia ta không bì được với người về mấy cái đạo lý lớn nhường ấy! Ta tiêu diêu thiên hạ, tự tung tự tại quen rồi! Muốn sao làm vậy!".

Triển Chiêu vẫn bộ dáng ôn hoà, "Bạch huynh tính tình hào hiệp, Triển mỗ thẹn không sánh bằng!".

"Bởi vậy," quạt giấy gấp lại, hiệp khách bạch y, dung nhan như ngọc, nói rất chắc chắn: "Sau này ngoài trừ Bạch Ngũ gia, ai cũng không được phép gây khó dễ cho người, nhược bằng không...", ánh mắt không sợ trời không sợ đất, xẹt qua hung tợn, "Nhược bằng không chính là kẻ thù của Ngũ gia!".

Triển Chiêu ngờ ngác sững sờ nhìn Bạch Ngọc Đường, đôi con ngươi thanh trong dần tuôn ra ánh sáng rực rỡ ấm áp. Mà lập tức, chuột trắng nhỏ vừa rồi còn đeo mặt đầy chí khí, đã đột nhiên di chuyển tầm mắt xuống phía dưới, quắc mắt trợn mâu, vì nhìn thấy một vật thể lạ phía bên dưới bàn. "Tiểu Kim tử! Người chui vào dưới đáy bàn làm cái gìiiii?" Chỉ thấy Kim Kiên bất tri bất giác đã đem nửa người tự nhét xuống dưới bàn đá. "Kim Kiên, người ở đó làm gì?", Triển Chiêu sững sờ, đưa tay kéo cổ áo của Kim Kiên lôi ra. Mày kiếm nhíu lại khó hiểu: "Sắc mặt người sao thế?".

Lúc này mặt Kim Kiên đã đỏ như quả cà chua. "Không sao không sao! Hơ hơ hơ..." Kim Kiên liên tục cười gượng, thậm nữa, ta còn không phải đang đỏ mặt hộ các người saoooo!!! Các người ngay dưới thanh thiên minh nguyệt, liếc mắt đưa tình. Nào có ai để ý đến cái bóng đèn là ta đang nằm lẩn lóc đây đầuuuu! Làm trái tim nhỏ này run lên nhảy tung tung này giờ. Kim Kiên một tay ôm ngực, tay kia tùy tiện phui phui đóng thuốc trên mặt bàn. Xong xuôi rồi mới quay lại hai người, điệu bộ nhìn thế nào cũng hao hao mấy bà mỗi chuyên giật dây se duyên đệ nhất Đông Kinh Biện Lương: "Khụ, chi bằng thuộc hạ vẫn nên về phòng trước! Để cho hai người nơi này... Ý là muốn cho hai người uống chút rượu, nhắm chút đồ..."

Xem này xem này, trăng thanh gió mát, tâm tư trỗi dậy, tình cảm tuôn trào. Nếu hai người không tranh thủ nói chuyện lâu một chút, bày tỏ tâm ý... Ý tại hạ là hai vị hãy cùng giao lưu trò chuyện về những chuyện xảy ra gần đây, xem có gì cảm nhận sâu sắc về đối phương... "Thao thao bất tuyệt. Nửa ngày trôi qua. Chỉ là người trong cuộc một chút động tĩnh không có. Xác thực mà nói, cả toà đình viện này đều một mảnh tĩnh mịch. Kim Kiên giật mình ngẩng lên, nhất thời đầu ong lên một tiếng. Chỉ thấy Triển, Bạch hai người cứng đờ ngồi thẳng tắp trên ghế đá. Sắc mặt trắng bệch như giấy, bờ môi xanh lét, tứ chi cứng ngắc. Duy có đôi con ngươi là vẫn có thể di động đảo đảo qua lại. Kim Kiên chỉ kịp thốt lên một tiếng "Triển..", đã lập tức cảm nhận được có gì như trào lên trong cuống họng. Một dòng nước thuận thế từ miệng Kim Kiên phun ra. Trước mắt cảm thấy như hoa nở chẳng kín tầm nhìn. "Ai?", Kim Kiên sững sờ dùng mu bàn tay quạt đi, mắt đảo tới đảo lui... Có điều... Thứ cảm giác trên mu bàn tay này, sền sệt đặc quánh, màu sắc đỏ đậm. Là máu. Triển Chiêu ánh mắt rung động kịch liệt. Thân hình khẽ run mấy lần nhưng vẫn không thể cử động mảy may. Mí mắt Bạch Ngọc Đường loạn run, ngón tay giật giật nhưng đành bất lực ngồi im.

.....

"Ai da! Cảm giác chính mình trúng độc, người thấy thế nào? Kim Kiên, Kim giáo úy?".

.....

Trúng độc?! Ta trúng độc?! Kim Kiên ngơ ngác ngàng đầu. Chỉ thấy một bóng người từ bóng cây âm u từ đằng xa đi tới. Tóc bạc hoa râm, râu dài điểm ngực. Mặt đỏ gay sặc mùi sát khí. Không phải là xiêm y loè loẹt tiêu chuẩn hàng ngày, mà thay bằng bộ đồ đen phủ gót. Mắt Kim Kiên banh lớn hết mức có thể vì quá đỗi ngạc nhiên. "Hoa Hoa công tử?"

Hồi 7: Dưới trăng độc chiến phong hoa nổi cùng đường rơi vực, sinh tử tuyến

Đêm thanh, trăng lạnh, đình vắng tanh Gió động, lá thu khẽ rời cành
.....

Kim Kiên hơi thở gấp gấp, tay đè lên ngực, hô hấp khó nhọc. Mắt nhỏ tròn trũng, gắt gao dính lên bóng hình của kẻ đang chậm rãi tiến về phía mình. Khụ! Là Bách Hoa Công tử sao? Dường như nàng vẫn tạm thời chưa thể tin vào mắt mình. Ai thế này? Không phải là nhân vật gây cười điển hình trong các tiểu thuyết hay phim truyền hình sao? Sao bỗng chốc đã biến thành... Thành... Thành cái kiểu nhân vật gì đây không biết!!!! Trái với vẻ ngạc nhiên đến ngây ngốc của Kim Kiên, Bách Hoa công tử vẫn giữ một vẻ âm u, đôi mắt lạnh lùng liếc qua khoé miệng nhàn nhạt màu máu của Kim Kiên. Môi hấn nhếch lên, thả ra một nụ cười âm hiểm, một nụ cười mà bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy như bị dọa chết. "Mộc Sứ đại nhân đặc biệt chế tạo Thất mạch đoạn hồn tán này cho Kim giáo úy đó! Mùi vị thế nào? Có phải cảm giác máu chảy cuồn cuộn, gân cốt như bị lửa thiêu đốt hay không?".

... "Còn hai vị này nữa!", Bách Hoa công tử ra vẻ phong tao điệu đà hót tóc lên. Dư quang trong mắt quét qua gương mặt vàng vọt của hai người

Triển Bạch, cười nhạt: "Nào là Nam hiệp Triển Chiêu! Nào là Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường! Ném phải Bể Thần Phong huyết tán thì trước mặt Mộc Sứ, các ngươi chỉ là bùn loãng."

(*) thần kinh bị kiểm soát, không tự chủ, huyết đạo bị phong tỏa

Mộc Sứ? Thất mạch đoạn hồn tán? Bể thần phong huyết tán? Kim Kiên rất nhanh chóng hiểu ra trọng điểm chỉ nhờ vào ba từ mấu chốt. Tuy nhiên lúc này, não nòng như thể chứa một tổ ong vò vẽ, với những tiếng ong ong văng đầu nhức óc. Ngực càng lúc càng đau buốt, nóng rực tựa lửa thiêu. Mộc Sứ? Phải chăng đó chính là kẻ cao thủ dụng độc dưới trướng Tương Dương Vương trước đây chúng ta vẫn nghi ngại? Thất mạch đoạn hồn tán? Bể thần phong huyết tán? Cái quái gì đây chứ? Nghe đã biết chẳng phải thứ tốt lành gì! Nhưng... Quan trọng là... Trúng độc khi nào vậy? Tại sao ta không hề phát hiện ra được! Lẽ nào hai loại độc được này vô sắc vô vị, thoát nhìn tưởng không khí, nước trong rồi xâm nhập cơ thể đến độ quý không hay thần không biết? Nếu thật là như thế...

Mộc Sứ này so với ta không chỉ đơn giản là lợi hại hơn một chút... Không! Không lý nào lại vậy! Lung áo Kim Kiên dầm mồ hôi lạnh, ướt rượt cả áo. "Ấy! Kim giáo úy hôm nay làm sao vậy?". Bách Hoa công tử nhíu mày, lục quang nhảy loạn trong đôi mắt u ám độc ác, "Nhớ lại ngày ngươi cùng sư đệ đến làm loạn ở dinh phủ của ta, oai phong giáo huấn lên lớp bọn công tử đây một bài! Cái thần khí lẫm lẫm ngày ấy đâu rồi?".

"Khụ!", một dòng máu tươi trào lên khỏi cổ họng lập tức bị Kim Kiên nuốt xuống, vị tanh nồng của máu vương vất đến khé cổ. Mắt nhỏ híp lại thành một đường, nhìn vào Bách Hoa công tử... Đột nhiên kêu lớn: "Cứu mạng! Bớ người ta!".

Tiếng hét lạc giọng, uy trấn đến nỗi hù cho đám chim trong một khoảng trời của Thiên Hạ Đệ Nhất Trang chấn động, vỗ cánh tán loạn, chen chúc bay đi. Bầu trời tối đen, phủ lớp sơn đen tuyền như bộ lông con quạ, ám mùi chét chóc. Le lói duy nhất một ánh trắng treo đầu cây. Còn lại không

gian một mảnh tĩn mịch lạ thường. Kim Kiên đảo mắt như rang lạc, tìm kiếm hi vọng. Bách Hoa công tử tròn mắt, hơi ngạc nhiên... Đột nhiên... Hấn cười to một tràng man dại. "Tất cả trên dưới Thiên Hạ Đệ Nhất Trang đều trúng phải Bế thần phong huyết tán, huyết đạo bị phong ấn, tứ chi cứng ngắc,..", nói rồi, Bách Hoa công tử liếc nhìn sang hai người Triển Bạch, nói tiếp, "cũng như hai kẻ kia, tính mạng bản thân khó bảo toàn!".

Ách! Không phải chứ! Thiên Hạ Đệ Nhất Trang tốt xấu gì cũng được tụng xưng là Đại bản doanh của Minh chủ võ lâm! Tại sao lại dễ dàng để kẻ ngoài ra vào như đi chợ, dụng độc dễ dàng như thế? Chuyện này mà đồn ra ngoài thì mặt mũi thanh danh còn để đâu? Không! Tuyệt đối không thể nào! Kim Kiên bụng bảo dạ nhất định là cái tên Bách Hoa công tử đang ăn nói bậy bạ để lừa mình. "Khụ khụ!", Kim Kiên tự trấn an bản thân, mắt nhỏ loạn chuyển, cố sức tìm cách kéo dài thời gian, "Cổ nhân vẫn thường nói: Thêm bạn bớt thù. Chi bằng Hoa Hoa công tử nên chằng ngồi xuống đây, từ từ nói chuyện! Không biết ý ngài...?"

“Là Bách Hoa công tử!", Bách Hoa công tử rít lên tức giận, thân ảnh vừa đó nhoáng cái đã tới trước Kim Kiên, tát nàng một cái, khiến con người nhỏ gầy chệnh choạng ngã ra, lăn mấy vòng, rồi bất động trong tư thế quỳ rạp trên đất lạnh. Hai mắt Triển Chiêu đỏ đậm, ánh mắt chân động kịch liệt. Sắc mặt Bạch Ngọc Đường đen lại, khớp tay răng rắc. Nhưng bất luận thế nào, cả hai vẫn chằng thể mảy may cử động. "Kim giáo úy!", Bách Hoa công tử lướt tới bên Kim Kiên vừa bị đánh ngã, ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói: "Ngươi cũng biết chính bởi vì ngươi mà một đời tại hạ bị phá huỷ!".

Kim Kiên lóp ngóp bò dậy, lấy tay gạt bụi trên mặt, gượng cười: "Bách Hoa công tử! Ngài quá xem trọng ta rồi! Ta bất quá cũng chỉ là một giáo úy tầm thường nhỏ nhoi của Khai Phong phủ, sao dám gánh trên người thứ bản lĩnh như vậy?".

Bách Hoa công tử nhìn về phía xa xôi, ánh mắt mơ màng, giống như đang chìm vào ký ức,...

"Nhớ khi xưa, Bách Hoa công tử ta thiên hạ đệ nhất thần thủ! Đào mộ đế vương, trộm của thiên hạ, đến vô ảnh, rời vô thanh. Tài năng tột đỉnh, tiền đồ vô lượng, được Tương Dương Vương coi trọng." Nói đến đây, hắn như hoàn hồn, trừng mắt trợn mồm, nhìn phía Kim Kiên như thể người trước mắt phạm phải mối thù giết cha, mối hận đoạt thê với hắn, "Người cũng biết, tại hạ trộm được Thượng Phương Bảo Kiếm rồi chuyển giao cho Bàng Thái Sư, vốn dĩ là việc mà Tương Dương Vương rất hài lòng...."

"Gi? Trộm Thượng Phương Bảo Kiếm? Là do Tương Dương Vương sai khiến?". Kim Kiên khiếp sợ. Hoá ra, Tương Dương Vương đã sớm để mắt đến ta hòng dụ về dưới trướng cho âm mưu tranh quyền đoạt vị sao? "Đáng lí ra, chức Kim sứ vốn dĩ là của tại hạ...", ngón tay xương xẩu vươn ra, thô bạo túm lấy cổ áo Kim Kiên. "Cái gì? Kim sứ đã toàn tâm toàn ý cống hiến hết sức tới chết rồi! Cái chức vớ vẩn đó không làm cũng được!", Kim Kiên cố gạt tay Bách Hoa công tử. "Nhưng tất cả những nỗ lực của ta đều bại dưới tay một mình ngươi!", Bách Hoa công tử đột nhiên gầm lên tức giận. "Nếu không phải ngươi dùng độc phân kì quái trên người ta, khiến cho ta bị Mộc sứ bắt đi thử thuốc, rồi lại vượt mất chức Kim sứ. Đã thế còn hại ta bị mất tự do, buộc phải gia nhập Kỳ Lân Môn. Kim Kiên à Kim Kiên! Ngươi nói đi! Như thế có phải thành bại đời ta đều đã bị huỷ trong tay ngươi không?".

Kim Kiên bị Bách Hoa công tử xách ngược cổ áo. Dưới chân chới với, không chạm đến đất, giẫy đạp trong vô vọng. Cổ áo thít chặt khiến hơi thở khó nhọc, đầu óc choáng váng đến mức trước mắt dần xuất hiện những mảng đen. ... Thì ra, chuyện Bách Hoa công tử muốn nhắc lại chính là cái hồi khuôn mặt Tiểu Miêu bị thương, khiến ta mất đi tự chủ, vung độc phân loạn bậy...

... Nói vậy, Mộc sứ chính thức để mắt đến dược độc của ta có lẽ là từ giây phút đó. Khó trách tại sao đan dược của ta mất đi hiệu lực. Khó trách.. ... Tự nhiên vào cái giờ này lại như nhìn thấy quỷ âm sai đầu trâu mặt ngựa vẩy vào âm giới vậy. "Bách Hoa công tử!". Một tiếng quát lớn rợp khí lạnh, buốt tận xương vang lên, khiến cho đôi tay đang túm chặt cổ Kim Kiên dần buông lỏng. Kim Kiên rớt cái bẹp xuống đất, lóp ngóp thở lấy thở để. Mắt nàng lúc này mới sáng rõ hơn ban nãy chút chút. Định thân ngược lên ngó Bách Hoa công tử, thấy hấn ngạc nhiên khi nhìn sang sắc mặt bọt bọt của Triển Chiêu. Thân hình chàng cứng ngắc như đá, tuấn dung trắng bệch, ánh mắt nhuốm một lớp sương lạnh giá ngàn năm, trùng mắt với Bách Hoa công tử, lờ lờ nói ra mang sát khí lạnh buốt: "Nếu người dám động đến Kim Kiên, Triển Chiêu này không khách khí!".

Tuy nói vậy, nhưng đến bản thân chàng cũng không còn sức chống cự. Chỉ lờ vừa rồi đã đủ khiến khí lực toàn thân hao tổn, kiệt quệ. Sắc mặt biến đổi, khoé miệng từ từ xuất hiện một dòng máu tươi. Bách Hoa công tử nhìn chòng chọc vào Triển Chiêu, lướt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen, "Thật không hổ danh là Nam hiệp Triển Chiêu, quanh thân huyết đạo bị phong bế, lại ngay lập tức phá tan á huyết, quả nhiên khiến ta nhìn người bằng con mắt khác xưa! Nhưng mà..." Bách Hoa công tử cười méo mó: "Một khi trúng phải Bể thần phong huyết tán, nếu như người cố tình vận công phá tan huyết đạo, trong vòng bảy ngày, nội lực sẽ bị phế!".

Nghe xong những lời này, Triển, Bạch hai người mặt biến sắc. Nội lực bị phế? Bốn chữ như kiếm sắc đâm thẳng vào màng nhĩ, khiến cho Kim Kiên thấy trái tim muốn nhảy dựng. Trước mắt lại bị sắc đen che phủ, huyết mạch nóng rực không yên. Thanh âm giọng nói của Bách Hoa công tử càng lúc càng rõ ràng: "Nam hiệp yên tâm! Tại hạ không để Kim giáo úy chết dễ dàng như vậy đâu! Ở chỗ Mộc sứ đại nhân, tại hạ dù sao cũng đã được nhiều lợi ích nên cũng muốn để Kim giáo úy thương thức một chút! Tuy nhiên trước lúc đó, tại hạ mạn phép lấy mạng hai vị trước đã!" Mắt nhỏ Kim Kiên tròn tròn. Nàng thình lình ngẩng phắt đầu, liền đã thấy Bách Hoa công tử khuôn mặt vắn vẹo. Ánh mắt hấn u ám như Quỷ âm, lập loè

quái dị. Cứ từng bước một tiến tới, chẳng mấy chốc đã tiến gần đến Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, vẫn đang bất động vì trúng độc. "Tại hạ cũng là vì bất đắc dĩ, hai vị tới Địa phủ cũng đừng đem lòng oán hận đối với tại hạ!".

Con người sao băng của hộ vệ lam sam sáng rực. Tia nhìn toé lửa của hiệp khách bạch y phóng tới. Cả hai hướng Bách Hoa công tử mà trừng mắt. Bên này, nơi đầu ngón tay Bách Hoa công tử phóng ra lục yên tiễn (*), nhằm hướng Triển Chiêu mà bắn ra.

(*), mũi tên khói màu lục

"Tiểu Miêu!", Bạch Ngọc Đường sục sôi tức giận, một luồng máu từ lồng ngực trào ngược lên, vừa vặn phá tan á huyết, thốt được thành tiếng. Bách Hoa công tử cả kinh, mọi hoạt động thốt nhiên ngưng trệ chốc lát. Ngay trong chính khoảnh khắc này, một bóng người từ đâu phi ra, như tên rời khỏi cung, vọt đến đằng sau Bách Hoa công tử, bất ngờ phi một cước vào lưng hắn. Hắn mất đà, văng ra nửa trượng rồi ngã dập mặt xuống đất. "Nhòn với bố! Dám ở trước mặt ta mà đả thương mặt Triển đại nhân á? Người chán sống rồi!" Dưới ánh trăng lạnh lẽo, soi tỏ một bóng hình đơn độc, đứng thẳng tắp, búi tóc bị xô ra. Những sợi tóc dài lay động. Gió luôn qua khiến tay áo phập phồng chấp chới. Khoé miệng nhuộm màu máu đỏ tươi. Gò má vương chút bụi đất. Mắt nhỏ trừng ra hồng quang. Bờ mi tuy vẫn run rẩy như còn sợ hãi, nhưng phong thái lại tựa nhất đẳng anh hùng. Đó chính là kẻ mà mới vừa rồi còn nằm rạp xuống đất- Kim Kiền. Một khối tĩnh lặng đè xuống khoảng không gian trong đình vắng. Mắt hoa đào nào đó sững sốt nhìn chăm chăm cục diện. Con người đen chứa tinh tú của ai kia chân động, đôi bờ mi run rẩy. Trong khi tên Bách Hoa công tử nọ nằm rạp hồi lâu, mãi mới đứng dậy, ngoái cổ nhìn Kim Kiền. Khuôn mặt khó coi, âm trầm. Từng tiếng, từng tiếng khó nhọc lách ra khỏi kẽ răng sin sít nghiền chặt của hắn: "Kim- Kiền! Người tới số rồi!" Lời chưa thềm dứt, Bách Hoa công tử đã tung người như tên bắn lao về phía Kim Kiền. Lưỡi đao trong tay hắn vung lên, sát khí ngùn ngụt. Kim Kiền hai mắt sáng

bùng. Đầu óc nàng trống rỗng, trong tích tắc, đầu ngón chân xoay chuyển, xô dịch cấp tốc. Nơi Kim Kiên vừa đứng giờ chỉ sót lại tàn ảnh. Lưỡi đao của Bách Hoa công tử sượt qua, nhưng cũng chỉ giống như chém vào hư vô, không mấy may chạm được qua sợi tóc Kim Kiên. Thoát chết trong chân tơ kẽ tóc như thế này đích thực là một kì tích. Thân hình hai người mới vừa giao đấu chớp nhoáng giờ đột nhiên đồng thời ngừng động. Bách Hoa công tử sững sờ. Kim Kiên ngẩn ra. Một mảnh im lặng... Rồi... Con ngươi Bách Hoa công tử chợt loé. Đao theo cánh tay dẫn dắt, vung lên lấy đà từ sau lưng, bỏ ra một chương. Da đầu Kim Kiên chợt nảy, dưới chân vô thức di chuyển theo hình bát quái, xoay người né được. Lại một mảnh im lặng khác... Bách Hoa công tử trong bộ đồ hắc y, sắc mặt đen như đáy nồi, mi mắt giật liên hồi. Trong khi Kim Kiên, bắp chân run bần bật, mồ hôi lạnh dày đặc, biểu cảm đầy kinh ngạc. Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao cơ thể ta như thể có phản xạ có điều kiện, tự khắc di chuyển trước khi kịp suy nghĩ thế? Hay hôm nay là ngày mà tài năng thiên bẩm của mình bộc phát? Hoặc được quý nhân phù trợ? Nhưng Kim Kiên cũng chỉ kinh ngạc về bản thân được mấy giây thì liền sau đó, Bách Hoa công tử đã giáng giáng một chương uy mãnh như gió giật, hung tợn tựa cuồng phong, thế đao giáng xuống liên hoàn hòng phản công đánh úp. Phản chiếu trong ánh mắt đầy chấn động của Kim Kiên chính là ánh đao đâm sát ý của Bách Hoa công tử. Khi lưỡi đao cuồng bạo đâm tới, đột nhiên trong đầu Kim Kiên, như văng vẳng những tiếng giáo huấn quen thuộc ân cần vang lên: "Kim giáo úy, thân thẳng kiên định, điều chỉnh hô hấp, vai lỏng linh hoạt, ngoài vòng trong tròn, thẳng đầu thu ngực" "Kim Kiên, tập trung tinh thần, tay chân phối hợp, điều khiển khí lực, tam bàn (*) liên tiến!"

(*) tam bàn trong Thái cực quyền bao gồm tay, chân, eo phối hợp cùng vận chuyển khí

"Kim Kiên, Triển mỗ nói bao nhiêu lần rồi? Tâm tịnh hướng chánh môn, chân trụ vững trên đất, mắt căn chuẩn trọng tâm, quyền khôn lường biến hoá (*). Ngươi nếu không thể ghi nhớ được thì đứng trung bình tấn thêm nửa canh giờ!"

(*) Khẩu quyết của Bát Cực Quyền, nguyên văn: -Thân bất xá chính môn: phàm là người theo học Bát cực quyền phải lấy cái tâm của người học võ làm trọng, nếu không, không thể học tiếp.

- Cước bất khả không tồn: chân luôn trụ vững trên mặt đất, không được để mất điểm tựa - Nhãn bất cập nhất mục: Mắt nhất định phải căn ke ước lượng tốt để ra đòn cũng như đỡ đòn chuẩn xác.

- Quyền bất đả định xử: không đánh liên tiếp vào một chỗ. Vì Bát cực quyền là môn võ thể hiện rõ rệt tính chất vừa công vừa thủ. Nếu đánh liên tiếp vào một chỗ tất xảy ra sơ hở nên mỗi quyền đánh ra phải mang tính chất liên tiếp, nhuần nhuyễn, hỗ trợ cho nhau.

Giọng nói trong trẻo của động vật họ mèo nào đó như dòng nước nhỏ, róc rách rót vào tâm trí Kim Kiên. Ngay tại thời khắc sinh tử, tia nước nhỏ kia đột ngột biến thành làn sóng lớn, gào thét dữ dội, ào ạt dội vào tứ chi, tràn ngập xương tuỷ, giống như có một vị thần hộ mệnh, nhân sức mạnh võ công của Kim Kiên lên bội phần. Huyết mạch trong người nàng sục sôi, nóng như thiêu đốt. Chỉ nhớ trong đầu nàng vang lên một tiếng nổ. Ngay sau đó cơ thể như vừa hấp thu thuốc tăng lực, chiến lực dồi dào, cơ thể sáng khoái. Gió xé mây mù, trăng sáng ngập sân. Dưới ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, bóng hai người giao chiến. Bách hoa công tử thân như sương khói, thoát hiện thoát biến. Từng chưởng đánh ra, gió rít mưa gào, biến hoá vô thường. Trong khi Kim Kiên xoay người nhẹ bẫng, gót điểm lá sen, di chuyển thức thời, tránh liên hoàn chưởng. Bất luận Bách Hoa công tử ra đòn công kích ra sao, cũng chỉ như giáng đòn vào không khí. Ba mươi hiệp trôi qua, sắc mặt Bách Hoa công tử càng lúc càng không tốt, chiêu thức càng trở nên thô bạo hung tàn hơn. Còn Kim Kiên càng giao chiến, tinh thần càng tỉnh táo, cơ thể như nhúng qua dầu hoả, nóng bừng phần chân. Chiêu này Tiểu Miêu đã dạy ta! Chiêu này Bách Hoa công tử không bắt kịp được nhanh nhạy của Tiểu Miêu. Đúng! Là do Bách Hoa công tử ra đòn quá chậm, cơ bản không cùng đẳng cấp với Tiểu Miêu. Thế nên ta nhìn ra

được chiêu thức của hắn. Ta nghe được! Ta thậm chí làm được. Mắt nhỏ tràn ngập tự tin. Thân thủ người gầy nhỏ kia càng lúc càng thêm quyết đoán dứt khoát. Thời khắc này, Kim Kiên giống như một hiệp khách chân chính, võ nghệ siêu quần, phong thái vô song. Trong khi Triển, Bạch vẫn một mực nhìn theo Kim Kiên, bốn mắt khoá chặt trên bóng hình nhỏ bé nọ. Tia sáng ẩn giấu trong mắt run rẩy, hai bên thái dương rịn ra những giọt mồ hôi lấm tấm.

Đột nhiên, Bách Hoa công tử dừng lại. Liên hoàn chương của hắn cũng đứng theo. Kẻ này trừng mắt nhìn Kim Kiên, lạnh giọng quát: "Người cứ di chuyển loạn bậy như thế, lẽ nào không sợ độc phát vong mạng!?"

“Ta là đại đệ tử của Y Tiên Độc Thánh, bách độc bất xâm, chẳng nhẽ lại bị chút độc rôm này của nhà ngươi mà chết được sao?”. Kim Kiên thu chiêu, thân hình thẳng tắp, ngược ánh sáng trắng. Gió đêm thổi tay áo nàng múa lượn, hồng quang thoáng qua mắt. Đôi mắt nhỏ thường ngày không có gì đặc biệt, thì nay nhờ tia sáng hàm ẩn mà trở nên tinh xảo như thơ như hoạ, đẹp đẽ câu hồn. "Máu ta còn nhiều! Tuy tiện nhả vài ngụm thư giãn gân cốt mà thôi!". Miệng nói tay đưa lên chùi đi vết máu còn đọng trên mép. "Thật vậy sao?", một đạo cười ác ý trên mặt Bách Hoa công tử hiện ra. Hắn giương mắt nhìn sắc trời rồi chậm nói: "Cũng đã đến lúc rồi đó!".

Hắn chưa dứt lời thì Kim Kiên đã thấy mình như ngừng thở chốc lát, một đạo lửa thiêu đốt từ đan điền, khí tức tràn qua khoang miệng, nhanh chóng khiến một miệng dày đặc máu tanh. Ách! Quả nhiên sống không nên phô trương tinh tướng mà! Cái thất mạch gì gì độc đấy cũng thật quá sức tưởng tượng. Kim Kiên cắn chặt khớp hàm, mắt nhỏ híp lại, nhìn sang một miêu một thử vẫn đang ngồi đó. Trăng càng lúc càng tỏ cũng không giấu được tuấn nhan Bạch Ngọc Đường, da mặt tuy hơi tái xanh nhưng con mắt vẫn thắm đẫm thần thái, rung động kịch liệt. Gió nhẹ đưa hương, vờn qua tóc mai Triển Chiêu, gương mặt trắng bệch, tương phản với đôi mắt toàn tơ máu, khổ sở như sắp trào huyết đến nơi.

Ồ không lẽ Phong huyết độc còn đáng sợ hơn vạn phần? Sao nhìn Tiểu Miêu cùng Tiểu Bạch Thử trông còn đau đớn hơn ta nữa vậy?.

Trái tim Kim Kiên đập loạn, kiên quyết nuốt xuống ngụm máu tanh, vênh váo đắc ý nhìn Bách Hoa công tử, "Hoa Hoa công tử, ông nội mi đây còn vui vẻ lắm! Cái thứ thất mạch gì gì tán của Mộc Sứ nhà ngươi cũng chỉ là dạng thường thôi... Ôi chao!" Đà thao thao bất tuyệt của Kim Kiên chợt ngừng đột ngột, tay đưa lên sờ sờ vào lỗ tai liền thấy hai dòng máu nóng trào ra. "Độc tính của thất mạch đoạn hồn tán đã xâm nhập." Bách Hoa công tử lạnh giọng cười. "Kim giáo úy ngươi trong vòng bảy ngày, thất khiếu xuất huyết, máu nóng sôi trào, gân mạch tự phá, vong mạng sớm chiều." Nói xong, một vệt quý dị quét qua mặt hắn, "Kim giáo úy, chi bằng ngươi thức thời chịu trói, theo ta trở về dưới trướng Mộc sứ đại nhân thì còn có thể chữa lại một con đường sống!".

"Kim Kiên (Tiểu Kim Tử)!" Hai giọng khàn đặc từ phía sau lưng Kim Kiên truyền đến. Kim Kiên khẽ run lên. Nhưng trong chớp mắt, tư thế nàng lại đứng thẳng hiên ngang, như thanh tùng thủy bách. Tư thế này... Nhìn thế nào cũng có ba phần tương tự với một vị Nam Hiệp đại danh đỉnh đỉnh, uy trấn giang hồ nào đó. "Thất khiếu chảy máu cái con khi! Chẳng qua ráy tai ta nhiều nên rớt ra đó! Thế mà cũng thối mắc!".

Thôi xong (T^T)! Thất khiếu thì đã có tam khiếu phun huyết. Nếu thật như lời thằng cha công tử Hoa Hoè kia nói, thì hôm nay ta có lẽ nên lập di chúc, nói lời cuối cùng đi luôn chứ còn gì? Hai chân nàng muốn đập vào nhau, lồng ngực nóng rực sắp không nhin nổi, trái ngược lại với bộ mặt ra vẻ thản nhiên, thấy chết không chùn. Một mặt, nàng lùi dần về phía hai người Triển Bạch, không lộ chút dấu vết. "Cái gì mà Mộc sứ mới chữa đoạn hồn tán! Trò nhảm!". Đột nhiên Kim Kiên xoay người, nhanh như chảo chớp, móc ra hai viên thanh độc hoàn, quăng mạnh về hướng Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường. Phốc! phốc! Hai làn khói bốc lên. Sau hai tiếng nổ nhỏ ấy, cảnh vật lại tĩnh lặng. Một lam một bạch vẫn duy trì tư thế cũ, chỉ là tóc mai giật giật lên chút chút. Trái tim Kim Kiên đập thành thịch, sắc mặt

trắng bệch, trở tay ném ra hai viên vạn sự đại cát bản nâng cấp. Một làn sương khói bốc lên nhưng vẫn không thấy tác dụng gì. Mồ hôi lăn từ trán Kim Kiên rơi tòm xuống. Không gian vắng vẻ. Bách Hoa công tử phá tan không khí, đắc chí cười cợt: "Ha ha ngươi có làm thế nào đi nữa cũng vô dụng!". Hắn đưa tay vân vê sợi tóc hoa râm của mình. "Mộc sứ đại nhân đã đặc biệt chế ra loại dược có thể đối kháng với đan dược của nhà ngươi! Hiện giờ tài năng dụng độc của ngươi chẳng khác gì treo biển bài trí! Vô dụng!".

Chẳng trách Bách Hoa công tử nhìn cái túi dược ta mang theo lại không thèm để vào mắt. Thì ra.. Thì ra là đan dược của ta đã mất hiệu lực. Một cảm giác nóng hừng hực tràn ngập truyền tới tai, mắt, mũi, miệng của Kim Kiên. Khởi căn bắt mạch cũng biết được, nòng giờ đây độc chất đã xâm nhập lục phủ ngũ tạng, thập tử nhất sinh. Khuôn mặt gầy gò của Kim Kiên đã trắng bệch. Mồ hôi thi nhau chảy từ thái dương. Cảnh vật trước mắt dần mờ hồ. Âm thanh xung quanh cũng như vọng lại từ nơi khác. Mọi thứ cứ thế nhạt nhoà dần, nhạt nhoà dần. Tóc mai Kim Kiên thả cho xuôi theo gió đêm. Đột nhiên... Một ánh sáng yếu ớt xẹt qua trước mắt Kim Kiên. Ê! Thế này có được tính là ta chiến đấu hy sinh cho Tổ quốc, vì đạo nghĩa diệt thân không :v? Ít ra cũng phải có danh hiệu liệt sỹ để an ủi hương hồn đồng chí yêu nước Kim Kiên là ta đây mới phải! Mà tiền phúng viếng ta thì để cho ai giờ nhỉ? Kim Kiên ánh mắt mờ mịt, nhìn về phía bạch y hiệp khách, tuấn dung như ngọc, đẹp không tỳ vết. Ánh mắt hoa đào óng ánh sắc nước, long lanh run rẩy. Bạch Thủ, không cầm được! Hãm Không Đảo toàn cường hào trọc phú, thềm vào mà cầm nắm bạc lẻ này. "Tiểu Kim Tử!", Bạch Ngọc Đường môi bạc mỏng, cố sức giữ ra mấy chữ, khoé miệng hoá một vết đỏ thâm màu máu. Khoé miệng Kim Kiên giật giật. Mắt nhỏ đảo hướng dời sang vị hộ vệ áo lam ngồi đó trầm mặc. Đôi con ngươi tinh tú như đang ngâm huyết. Tuấn dung phủ một lớp sương, môi mỏng nhợt nhạt. Tiểu Miêu! Bộ dạng ngài như hiện nay thật không phù hợp! Nếu để Bao đại nhân, Công Tôn gậy trúc, Tứ đại kim cương, các cụ già trẻ nhỏ, đại cô nương, tiểu nha đầu khắp Đông Kinh Biện Lương thấy, sẽ đau lòng tới chết! Ày! Lại nhớ đến Công Tôn trúc tử keo kiệt, ... Chi bằng tiền phúng

này đưa đút cho Tiểu Miêu, mua gà vịt táo đỏ bồi dưỡng cho bổ thân một chút. Xem như ta vì Khai Phong phủ làm chút chuyện tốt cuối cùng. "Triển đại nhân...!", hai mắt Kim Kiên mờ mịt, không còn nhìn rõ Triển Chiêu được nữa. Nhưng sống lưng vẫn cố sức thẳng tắp, ưỡn ngực, cao giọng cất tiếng: "Triển đại nhân yên tâm! Tất cả đã có thuộc hạ!".

Hai con mắt Triển Chiêu đỏ quạch, bỗng trợn lên, trơ mắt nhìn Kim Kiên trước mắt. Từ khoé mắt nàng, trào ra hai dòng huyết, thoát nhìn giống như khóc ra máu, không khỏi khiến người ta giật mình. Lòng Triển Chiêu thất lại, trái tim giống như vỡ vụn từng mảnh. Môi chàng mấp má nhưng không thể thốt nên lời, hô hấp càng lúc càng khó nhọc. "Kim giáo úy không cần diễn bộ dạng lưu luyến chẳng rời như vậy! Rồi ba người sẽ sớm đoàn tụ dưới chôn âm tào địa phủ! Ha ha ha ha!".

Giọng cười man dại sắc nhọn chọc vào tâm gan khiến người nghe được rợn cả tóc gáy. Ngực Kim Kiên muốn vỡ tung, cảm giác giống từng trận lửa thổi đến như hoả âm ngục nhào tới cắn xé từng thớ thịt. Trán nàng bỏng rát. Huyết dịch trong người ào ạt chảy ngược, dữ dội tựa dung nham phun trào. Nổi cổ nàng, nhưng thớ tơ đỏ trên gân mạch hiện rõ. Đột nhiên, nàng thốt lên: "Ồn chết được!".

Thân hình nhỏ nhắn đạp không, tung người lên vút qua nhanh như điện chớp. Một đồng viên dạn rơi ra tung toé, theo tiếng quát của Kim Kiên mà rơi xuống la tả: "Bách Ngũ gia cùng Triển đại nhân tráng kiện an khang, sống lâu trăm tuổi, gặp hung hoá lành, vạn sự đại cát!!!!!!".

"Phốc! Phốc! Phốc" Trong một thoáng mà hàng loạt dây khói đủ màu sắc, cam, xanh, tím, với mùi vị hỗn tạp khiến người ta buồn nôn. Nháy mắt, toà trang viện của Thiên Hạ Đệ Nhất Trang mang mùi vị giống như chuồng xí! "Khụ khụ khụ!", Bách Hoa công tử nhoè nhoẹt nước mắt nước mũi, "Đây là cái gì?".

Mắt hắn bị khói xông vào nhức nhối không thể mở. "Ha ha ha! Đã thấy lợi hại của liên hoàn đạn thổi của ông nội mi chưa!!!". Tiếng nói Kim Kiên

vang lên sau lớp khói dày đặc. Chỉ có thể nghe được âm thanh này lớn vồn lúc phải lúc trái, chọt xa chọt gần, thập phần quỷ dị. "Khụ khụ khụ! Kim Kiền người đây chẳng khác nào con cá mắc cạn thoi thóp chờ chết thôi! Đừng cố nữa!". Bách Hoa công tử lăm lem mặt mũi, hung hăng chửi bới.

"Thoi thóp chờ chết?!", bỗng nhiên, một giọng nói áp sát Bách Hoa công tử. Liên sau đó, trong lúc tầm nhìn của hắn vẫn bị khói mù che phủ, liền cảm nhận được một đạo kinh phong xuyên tâm. Bách Hoa công tử bị Kim Kiền bất ngờ đạp lăn xuống đất. Mặt hắn hốt hoảng, nhất thời sợ ngây người. Sắc khói đạn được thổi vẫn bay loạn. Lò mờ xuất hiện sau lớp khói dần tan, Kim Kiền đứng đó, chân đạp lên người hắn, gương mặt hư hư ảo ảo, không nhìn được rõ. Duy chỉ có đôi mắt nhỏ, trào ra hai dòng máu, hết như lãnh quỷ. Mũi Kim Kiền hé ra, lộ hàm răng nhuốm máu đỏ lòm, nom có thể hù người sợ chết, đoạn gầm lên: "Đời ta chưa bao giờ làm thâm hụt tiền buôn bán! Hôm nay dù chết cũng phải kéo người chịu thay tội này cho ta!" Hai mắt Bách Hoa công tử thành linh banh lớn, tia máu vẫn vện, dường như muốn nổ tung. Trước mắt hắn liền tái hiện lại cảnh tượng kinh hoàng mới cách đây mấy tháng, bị cùng một người hạ độc tấn công điên cuồng. Thật là một cơn ác mộng. "Tránh, tránh ra!". Bách Hoa công tử kêu gào bất lực, tay quờ quạng, chân giãy dụa, những mong thoát khỏi "ác ma" họ Kim trước mắt. Trong khi thân hình gầy nhẳng của vị giáo úy nào đó, giờ lại như nặng thêm ngàn cân. Bàn chân đạp lên người Bách Hoa công tử này giờ tựa Thái Sơn đè, khiến hắn không thể cựa quậy. "Ta dụng độc vô dụng? Đã thế ta phải hạ độc xông chết người, thối chết người, cho người đời ghê tởm chết người!". Ngón tay khẳng khiu vốc từng nắm thuốc viên mùi hôi thối ngút lên tận trời, tới tấp nhét vào mồm Bách Hoa công tử. "Khôngggggg.....! Ụa! Oe!".

Bách Hoa công tử nước mắt chan nước mũi. Mồm hắn bị nhét đầy những thứ thuốc, khói thổi bốc ra ngùn ngụt, kèm theo đống bày nhầy do hắn mửa ra, trông thảm thương thấy tội. "Thế nào? Tưởng người thế nào, hoá ra cũng chưa được Mộc sư đại nhân cho thử qua cái này à?" Kim Kiền, khuôn mặt phiến hồng, chống nạnh đắc ý cười ha hả.

"Ha ha ha.... Hự!" "Vèo!" Đột nhiên một tia sáng loé lên như điện xẹt, xé không gian đánh thẳng vào ót Kim Kiên. Mắt nàng tối sầm lại, phun ra một đạo máu bầm, cơ thể mất thăng bằng, ngã ra đất. Trong chốc lát, ý thức của Kim Kiên như bị nuốt chửng, chỉ thấy trước mắt một màu đen xì. ***** "Kim Kiên! Kim Kiên!". Bóng tối đặc sệt, mơ hồ truyền đến giọng nói hoảng hốt. Xung quanh phủ cát bụi, không gian nhuộm đẫm màu máu và nhoè nhoẹt sau làn nước mắt, Kim Kiên vẫn mang máng nhớ rằng thanh âm giọng nói này thường ngày vẫn thật trong trẻo, tại sao giờ đây lại khàn đặc, khó nhận ra như vậy. Hơi thở mang mùi cỏ xanh, ấm áp quấn quanh người, nhưng pha lẫn một chút mùi máu. Lại nghe rõ được cả tiếng "thình thịch" của tim đập, giống trống trận thiếu kiểm soát, lộn xộn truyền tới bên tai.

Tiểu Miêu? Ý thức giáo úy nào đó dần hồi phục, chỉ cảm thấy cánh tay cứng cáp đang ôm chặt lấy mình, dường như hơi run rẩy khiến cho chính trái tim nàng cũng cảm nhận được mà thất lại. Tiểu Miêu đại nhân! Thuộc hạ chỉ muốn nghỉ một chút... Một chút... Đừng run lên như thế nữa... "Tiểu Kim Tử! Cố gắng chịu đựng! Người không được chết!" Tiếng của Tiểu Bạch Thử cũng huyên não một phen, khiến thái dương Kim Kiên nhăn lại một cái. Chết? Ai muốn chết? Tiên thưởng công tác lĩnh vào cuối năm, ta chưa đến nhận sao có thể chết? Sản phẩm thương hiệu Tiểu Miêu còn đang tồn kho đợi ta về bán, sao có thể chết? À ừ đây tiền phúng viếng an ủi hương hồn ta, ta còn chưa truyền "khẩu dụ" cho Tiểu Miêu lĩnh, sao có thể chết? Mi mắt nàng giãy dụa, giống như đang anh dũng chiến đấu với một khối chì nặng trĩu đè lên, kẽ he hé mở ra một đường hẹp. "Kim Kiên!" Con người chứa tinh tú thường ngày, giờ chìm trong sắc đỏ hoe, ngân ngân lệ hồng ai, bi thương toả khắp, chấn động tâm can.

"Triển đại nhân...!", Kim Kiên hơi giơ cao tay, "huyết đạo của đại nhân..." Ngón tay thon dài vội trói chặt bàn tay Kim Kiên, như thể sợ nếu thả ra sẽ lạc mất bàn tay nhỏ gầy này. Môi mỏng mơ hồ run lên, ánh mắt ửng hồng chấn động khó dừng, "Kim Kiên, người còn sống thật sao?"

“Ta....” Đôi con ngươi sâu thăm thẳm, lấp lánh những tia sáng chói rạng ngời, hết như suối nước mát lạnh, thẳng tắp rót đầy tâm mạch Kim Kiên, khiến cho lồng ngực đang nóng hồi liền được xoa dịu, tinh thần dần khôi phục. Kim Kiên chớp mắt, nuốt xuống một ngụm mà không rõ đó là nước miếng hay máu loãng nữa. "Thuộc hạ... Thuộc hạ cảm thấy có thể cứu được..." Đôi mắt hoe đỏ thoáng tia sáng trong trẻo, nét căng thẳng như đeo sắt lên mặt vụt biến, thay vào đó là nụ cười thanh trong như Minh Nguyệt (trắng sáng), "Triển mỗ chắc chắn sẽ cứu được ngươi!”.

"Tiểu Miêu! Tiểu Kim Tử thế nào rồi?”.

Một tiếng nói khác vọng tới. Kim Kiên cố sức hé nốt mi mắt còn lại, sau đó,... Mở rộng mắt ngạc nhiên. Thấy cách mình và Triển Chiêu nửa trượng, một thân tuyết ảnh cương như ngọc, khua tay họa thanh phong. Tuyết y bông bành tựa mây trắng, đung đưa qua lại, điểm sáng không gian tối đen màu mực, chói loà một góc, như thơ như họa. Nhân vật chính trong tranh tranh hình dung nhàn nhã. Duy chỉ có thanh kiếm trong tay vung lên điên loạn, phác gió vẽ mưa. Ánh kiếm loé lên, thậm chí còn có cả tiếng binh khí va chạm vào nhau ken két, khiến ai này nghe phải đều khẽ rùng mình. Tuy vậy, ngay bên cạnh lại là một thứ gây cản trở mỹ quan, quay lưng vào nghệ thuật. "Thứ" đó bò trườn như giun đất, phều phào cái giọng lờn lợt của Bách Hoa công tử: "Giết chúng! Giết chúng!”.

"..."

“Bách ngũ gia đang ... đập ruồi đấy à?”, Kim Kiên đầu óc vẫn mịt mù buột miệng nói ra ý nghĩ. "Ngũ gia ta đang đỡ ám khíiiiiiiii!!!!!!", Bách Ngọc Đường tức giận hét toáng lên. "Ám khí?". Kim Kiên ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Bách Ngọc Đường. Tầm mắt bây giờ mới có thể nhìn rõ ràng. Nàng kinh ngạc phát hiện ra đúng là thỉnh thoảng có những "bóng đen" phá không lao tới, nhưng đều bị Bách Ngọc Đường chặn lại. Chỉ là ám khí kia...

Kim Kiên ra sức nhìn lại một lần nữa, cố gắng phân tích những xác ám khí bị đánh rớt nằm ngổn ngang trên đất. Hoá ra ám khí là đám ... lá cây thoát nhìn qua thì không có vẻ gì đáng chú ý. Mẹ ơi! Không lẽ đây chính là ám khí Niêm Hoa Trích Diệp (*) mà trong truyền thuyết vẫn lưu truyền, có thể đả thương người ở bất kì nơi đâu?

(*) Chiêu thức luyện tập lực đầu ngón tay truyền đến ám khí. Khi thành thục chiêu thức này thì ngay cả tuý tiện bẻ hoa ngắt lá cũng đã có thể dùng thành ám khí nhất đẳng

"Phốc" Thân hình Bạch Ngọc Đường nhoáng lên một cái, tiếp đất lão đảo. Trên mặt đất xuất hiện những giọt đỏ thấm thắm xuống. "Bạch Ngọc Đường!", Triển Chiêu gấp giọng hét ra ba chữ. Hầu kết đột nhiên hơi động. Khoé miệng trào ra một dây tơ máu. Tiểu Miêu và Bạch Thủ mạnh mẽ phá tan huyết đạo. Kim Kiên chột cảm thấy như có một xô nước đá ào ạt xối vào đỉnh đầu nằng, khiến tâm trí như uổng phải chất kích thích đột ngột. "Triển... Bạch...", thốt được hai tiếng, một luồng khí sặc mùi máu tanh tràn lên khoang miệng, khiến Kim Kiên suýt nữa ngất đi. "Tiểu Miêu! Mang Tiểu Kim Tử đi!", Bạch Ngọc Đường đứng dậy chắn trước tầm mắt Triển, Kim. Ba thước bảo kiếm tuốt ra đem theo luồng sáng chói mắt. Gió lùa tóc đen, quyện hoà sắc đêm. Triển Chiêu mày phong khê động, rũ mắt nhìn Kim Kiên. Con ngươi đen láy loé một đạo sáng. Kim Kiên cắn răng, bỗng nhiên cố sức chống đỡ thốt lên: "Nhất định phải cùng nhau..."

"Được!", Triển Chiêu dịch chuyển cổ tay, vùi Kim Kiên vào sâu trong lòng mình. Lam ảnh loé lên, chốc lát đã tới đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường. Cự khuyết rút khỏi vỏ, hàn quang lẫm lẫm. Lưỡi gươm loang loáng như gương, phản chiếu nét kinh ngạc của Bạch Ngọc Đường. "Tiểu Miêu! Tiểu Kim Tử!".

"Cùng tiến cùng lui, cùng chung hoạn nạn!". Mày kiếm dựng thẳng, sừng sững như núi. Ánh mắt lấp lánh, mênh mang tựa biển. Từng lời từng chữ nói ra, khí phách ngập tràn. Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, rồi nhìn

qua Kim Kiên, dung nhan như Ngọc khám một ý cười sáng ngời. Lấy tay chùi đi vệt máu trên mép, đoạn nói: "Được! Cùng tiến cùng lùi, cùng chung hoạn nạn!" Mây đen dày đặc, trăng sáng mong manh. Tuyết y mờ ảo, ẩn hiện tiên cảnh. Lam sam khẽ động, dậy sóng biển sâu. Ánh trăng trải lên hai bóng lam, bạch, vạt áo tung bay, tay áo phàn phật, bất định phiêu lãng. Không hiểu sao Kim Kiên lại nhìn ra thân mình hai người này chói loà hào quang, bỗng muốn quáng mắt một trận, yên lặng đem điều muốn nói nuốt ngược trở vào.

Ám khí công kích ba người chột dừng. Khấp đình yên lặng. "Chuyện gì xảy ra? Nhanh giết bọn chúng đi!", Bách Hoa công tử loạng choạng cố đứng, chỉ về phía Triển, Bạch, Kim, giọng hung hăng phần nộ quát lớn. "Haizzzz!", một tiếng thở dài xa xăm như truyền từ núi vọng lại. Tiếng lá cây sột soạt. Một bóng người lách ra, di chuyển từ chỗ tối đến nơi sáng trăng. "Nam hiệp Triển Chiêu, Cẩm Mao Thủ Bạch Ngọc Đường quả nhiên không phải hư danh! Nếu cứ thế mà chết há chẳng phải cực kì đáng tiếc hay sao?".

Chỉ thấy trước mắt, một thân xiêm áo đồng màu với màn đêm kì bí. Thân tám thước cao gầy. Tuy gương mặt không lộ ra rõ nhưng hai con mắt chừa ra khỏi khăn bịt mặt lại sinh động như nước trôi, vắng lặng không một gợn sóng. "Kẻ nào? Mau xưng danh!", Bạch Ngọc Đường lạnh giọng quát. Người kia búng tay một cái, liền trong nháy mắt, một vệt tinh quang lách từ ngón tay hất, bắn về phía Bạch Ngọc Đường. Hiệp khách bạch y thuận tay đảo một đường kiếm. Một tiếng "đình" vang lên. Ám khí kia bị chém rơi xuống, lại giống lá cây như đúc. Ba người Triển Bạch Kim đồng thời biến sắc. "Các hạ thân thủ khá lắm!", Triển Chiêu thân thẳng như tùng, tiếng nói trong vắt, "Với bản lĩnh bực này, chắc chắn không phải loại tiểu tốt vô danh, có sao lại theo phò Trương Dương Vương tạo phản?".

Người mặc áo đen kia nghe được câu hỏi từ Triển Chiêu, im lặng chốc lát, lên tiếng hỏi: "Các người không nhận ra ta sao?".

"Phí lời!", Bạch Ngọc Đường nóng nảy quát tháo, "đường đường Bạch Ngũ gia ta mà lại quen cái hạng che mặt bịt khăn không dám lộ mặt! Chỉ tổ phí cơm!".

Tuy rằng Kim Kiên rất tán thành lời nói của Bạch Ngọc Đường nhưng hiển nhiên những lời kia đã khiến người mặc áo đen che mặt như bị tạt ngược nước lạnh. Run run trong gió, tiếng thở người kia dần dần dày đặc. "Các người không quen biết ta?", ánh mắt vắng lạng như mặt hồ chợt biến, nổi gợn sóng, "Thực các người không biết ta?".

Giọng nói dứt ra khỏi miệng, đem theo âm sắc ai oán thâm trầm. Rồi đột ngột, vô số bóng đen dẫn hàn quang mãnh liệt thét gào vây lấy Triển, Bạch, Kim. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường nhất thời biến sắc. Hàn quang loé lên nơi tay áo, Cự Khuyết Hoa Ảnh song song hợp nhất, toé ra hàn khí như tuyết ngàn năm, vững vàng đem ba người bảo hộ chặt chẽ dưới ánh kiếm phủ bên ngoài Kim Kiên được bảo vệ bên trong. ù ù bên tai là sát ý gào thét. Tiếng ám khí vỡ tan khi chạm kiếm, tạo nên một trận bão tố thanh âm chói tai không ngừng. Trái tim nàng như có lửa đốt, nóng lòng muốn đứng vững ngay lúc này. Không ổn rồi! Ánh mắt nhìn về Triển Chiêu. Mồ hôi lấm tấm đã bắt đầu nhỏ xuống. Môi mỏng bật ra tiếng. Lại liếc về phía Bạch Ngọc Đường, một đôi tròng mắt ngập sáng, khoé miệng mờ ảo tơ máu. Đại sự không ổn! Nếu thực như lời Bách Hoa công tử nói, nếu hai người tiếp tục vận công mạnh mẽ, chỉ sợ một miêu một thử này sẽ tẩu hỏa nhập ma, võ công bị phế mất! Cơ mà nếu không chống cự thì liền bị cái đám ám khí này găm vào cho chết còn nhanh hơn! Biết được như thế càng khiến Kim Kiên mồ hôi vã ra như tắm. "Tiểu Miêu!", đột nhiên Bạch Ngọc Đường lạnh quát một tiếng, đồng thời dẫn thêm một bước. "Được!", Triển Chiêu đáp lại, áo lam khẽ động, chuyển ra chắn trước người Kim Kiên, xuất ra một chưởng sượt qua trước ngực Bạch Ngọc Đường, chặn lại ám khí. Tuyết y đập gió nhảy lên. Lập tức, hàng ngàn phi hoàng thạch (*) lũ lượt kéo tới, lách qua khe hở song kiếm, như vũ bão tiến ra.

(*) giải thích cho dễ hiểu hơn thì anh Triển đổi vị trí chấn ám khí, cho anh Bạch tranh thủ vơ cái đấm ám khí mang tên phi hoàng thạch (đá, sỏi để ném nhau =))) Chỉ là không hiểu sao hai bạn í mới gào lên: Tiểu Miêu, bên này đáp: Được xong phối hợp ăn ý đến thế :v

Liên thấy vô số ám khí giữa không trung đụng trúng nhau, tự triệt tiêu lẫn nhau rồi rơi lả tả xuống đất. Bạch Ngọc Đường đột nhiên bay lên, hàn quang theo tay áo bắn ra, khiến Hắc y nhân hoảng sợ lùi một bước. Vật vừa dẫn theo hàn quang nọ cắm phập xuống đất, găm sâu ba tấc, chính là cây quạt của Bạch Ngọc Đường. "Đi!", Bạch Ngọc Đường hét lên, cùng Triển Chiêu nhấc theo Kim Kiên, lao nhanh chạy mất. "Bạch Ngọc Đường!", hắc y nam nhân tức giận kêu lên một tiếng thâu tận mây xanh. Gió rít gào đuổi bóng. Cảnh trôi dần phía sau. Gió thu thổi mạnh, cắt da cắt thịt Kim Kiên. Hai cánh tay bị Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường ghì chặt, lôi đi, bản thân không tự chủ lao theo phía trước. Cảnh tượng cứ nhạt nhoà dần rồi nhanh chóng bị bỏ lại sau lưng. Đột nhiên, hai người bên cạnh dừng khựng lại. Mắt Kim Kiên mở ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời kêu khổ trong lòng. Khoảng rộng phía trước, khiến tầm mắt trống trải. Ở thấp thoáng xa xa là núi non trùng trùng, gôi tầng lên nhau. Nhìn xuống dưới, là một hồ nước, ngấm từ trên cao liền cảm nhận được tình thần phấn chấn.... Có điều... Trong tình cảnh này mà thấy phấn chấn được mới là lạ.

Trong ba người bị trúng độc, hai người gắng vận nội công. Kẻ còn lại không biết làm gì, ma xui quỷ khiến thế nào lại chạy lên đỉnh núi. Có phải Thiên Hạ đệ nhất trang thừa bạc nhiều vàng, tự nhiên làm ra đồng núi non này ngay giữa khu dân sinh thế không?! Đâu Kim Kiên nỏ ra lác đác mấy dự cảm không hay. Không phải lại sắp xuất hiện tình tiết nhảy vục dùng nát trong tiểu thuyết võ hiệp kinh điển đó chứ? Kim Kiên còn định đem lời than thở nói ra. Thế mà mới chỉ kịp há miệng, liền nghe từ phía sau tiếng xe gió của lưỡi dao sắc phóng tới. Vừa quay đầu nhìn lại, đã thấy chi chít hàn quang xẹt qua, như làn sóng lớn che lấp cả trời. Lần này lại không phải là tiết mục văn nghệ cây nhà lá vườn làm ám khí như hồi nãy. Mà là ám tiễn sắc bén ướm đâm sát khí thực sự.

Kim Kiên vẫn đang hoa mắt thì bị Triển Chiêu lôi về đằng sau. Sau đó nhất lam nhất bạch đã vững vàng che chắn cho Kim Kiên. Gươm một lần nữa lại lìa khỏi vỏ. Binh khí giao đấu, khuấy đảo kinh phong. Những tiếng va chạm của kim loại như muốn xé toạc màn đêm mỏng manh. Vô số ám tiễn phóng ra, kéo theo gió lạnh, mãnh liệt áp chế Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường. Con mưa tiễn kết thành mạng lưới, vây phủ lấy ba người Triển Bạch Kim, ép sát công kích, từng bước đẩy họ lui về sau. Ánh kiếm Cự Khuyết tuy đưa nhanh nhưng cũng đã mất dần trôi chảy, bắt đầu trật nhịp. Thiên hạ đệ nhất khinh công thoáng hiện vẻ lão đảo mệt mỏi. Tuyết y chưa bao giờ dính bụi, lúc này ngồn ngàng sắc đỏ thắm trên áo, như mai rụng nền tuyết. Đột nhiên một mũi tên sắc, xuyên khe hở giữa hai ánh kiếm lao thẳng trước mắt Kim Kiên. Kim Kiên kinh hãi biến sắc, thốt nhiên lùi về phía sau. Vừa lùi được hai bước, nàng phát hiện đằng sau mình là khoảng không, chơi với giấy lát rồi mất đà rơi tự do. Không phải chứ? Aaaaaaaaaaaaaaaaaa "Kim Kiên!" Lam ảnh trong nháy mắt đã lao ra, chụp lấy cánh tay Kim Kiên, kéo ngược một cái, đem Kim Kiên trở lại đỉnh núi. Nhưng bản thân Triển Chiêu lúc này lại mất thăng bằng, một bước đạp không, trực tiếp rơi xuống.

"Triển đại nhânnnnn!!!". Đầu óc Kim Kiên càng là trống rỗng, không thèm để ý an nguy của bản thân, lao ra cố sức giữ lấy Triển Chiêu nhưng sức lại không đủ nên cũng thuận đà văng theo. "Tiểu Kim Tử! Tiểu Miêu!", Bạch Ngọc Đường kinh hãi đến biến sắc. Thân hình bỏ nhào về phía trước, kéo lại cánh tay Kim Kiên, nên cũng vừa vịn lao theo hai người nọ. Chỉ trong chốc lát, cả ba người như ba chiếc lá thu tàn, từ từ rơi xuống. Rơi xuống cùng cả ba, còn có tiếng cười man dại của Bách Hoa công tử. Bên cạnh hẳn là ánh kiếm sắc lạnh đến run người. Trong nháy mắt, Kim Kiên như thấy Ngưu Đầu Mã Diện và Diêm Vương mạnh bà đang vẫy tay với mình.... OH NOOOOOOOOOO!!!!

Hồi 8: Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, tránh võ dừa lại gặp võ dừa.

Gió gào thét, xé mang tai, cuốn trắng đi xa khỏi tầm mắt. Ánh nguyệt tựa lưỡi dao sắc mài từ gió, đâm buốt con người. Ba người họ rơi càng lúc càng nhanh, khiến Kim Kiên có cảm giác nôn nao khó tả. Cảnh tượng trước mắt xoay tròn hỗn độn, hình ảnh vụn vẹo. Trước mắt nàng giờ đây chỉ còn một mảnh tổ lam nhạt nhòa, chói với như cánh điều đứt dây, cuồn loạn bay múa. Vốn đã đọc qua vô số tiểu thuyết, luyện hơn trăm phim truyền hình võ hiệp, nên biết rằng có cùng một tình tiết quen thuộc. Phàm rớt xuống vực thẳm, chẳng những ngàn cân treo sợi tóc không thể đứt, thập tử nhất sinh không hề chết, mà lại còn may mắn có duyên tương ngộ với kì nhân! Nhưng lòng Kim Kiên hiện giờ chỉ độc một mối tơ vò: "Vớ vẩn vãi! Ai thèm kỳ duyên mà rồi hơi đi nhảy vựcccccc! Ta chỉ muốn làm một bá tánh hiền lành thiện nhân bình bình an an mà sốnggggg cho hết tuổi thọ trời cho thôiiiiii!".

Ngay tại thời khắc sinh tử, đột nhiên vang lên một tiếng hô thét rỗng gào, âm thanh rền vang ngay bên tai. Mắt Kim Kiên hoa lên. Một đạo kim quang chói mắt xé toạc màn đêm mà lao ra, hệt như rồng vàng cưỡi mây bay tới, quật văng vô số ám khí nào dám cản trở đường đi của nó. Liên sau đó, ánh kim quang trườn nhanh xuống vách núi. Tia sáng chói mắt kia dần dịu bớt, nhưng vẫn lấp lánh vô cùng. Cái thứ sợi thanh mảnh trong chớp mắt đã vòng qua trời lấy cánh tay phải Bạch Ngọc Đường, lại vòng qua quần lấy lưng áo Kim Kiên, rồi phi tới trời chặt cổ tay Triển Chiêu. Chẳng mấy chốc, ba người đã bị cột lại một chỗ và được vật kia kéo trở lại khỏi vách núi. "Nhóc con, Triển Chiêu, Kim giáo úy! Các người vẫn ổn chứ?". Một bóng người bước tới, đề tiếng hỏi. Người vừa tới này, xiêm y sẫm màu, tư thế oai võ, chẳng ai khác chính là Lão Nương của Bạch Ngọc Đường- Giang Ninh bà bà. Còn cái vật mới tới ba người như trời cái bánh chưng, ... Chính là Khôn Long Tác tổ truyền. (*)

(*) just for info: Nếu bạn nào hứng thú tìm hiểu về Khôn Long Tác, xin mời xem lại Bao Thanh Thiên 1994, phần Khôn Long Tác- dây trời rỗng =))). Đặc biệt recommend các hủ nữ fan Thử Miêu nên xem =))) Trc đó có thể xem thêm phần Chân Mệnh thiên tử vì 2 phần này đặc biệt liên quan

đến nhau :3. Trong quá trình xem, Kimmie hoàn toàn không chịu trách nhiệm cho bất kì hư tổn cho máy tính do các bạn gây ra! Uống thuốc trợ tim trước khi coi vì nữ bánh bèo dở hơi con doi. Tránh vì chị í mà kích động! Hãy coi chị í là nền:v tôn thêm tình yêu đẹp giữa hai anh =))

"Nương!"

"Bà Bà!".

Triển Bạch hai người đồng thời lên tiếng. Hai tiếng này, làm cho cái người bị kẹp ở giữa, tinh thần này giờ vẫn hoảng loạn, chưa kịp hoàn hồn, suýt chút nữa nhầm lẫn vai vế mà hô to hai tiếng: "Bà nội!".

"Khôn long tác? Giang Ninh Bà Bà?".

Bách Hoa công tử kinh hô. Hắc y nhân lúi lúi phía sau hai bước, dáng vẻ đê phòng. "Tiểu tặc phương nào dám tới Búi gia trang tác quái?" Giữa không trung truyền tới một giọng hét vang như sấm. Một người đập không đi tới, tiếp đất gây soạt một tiếng. Đồng thời, kim đao ánh vàng lấp lánh tuốt ra khỏi chuôi. Giọng hào sảng tiếp tục mắng: "Tiểu tử thôi! Còn không mau tới đây chịu chết dưới bảo đao của lão!?".

Chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, Trang chủ Búi Thiên Lan. "Hahaha! Cái này là mỡ dăng miệng mèo! Không dung các người tới nạp mạng, khiến Ngũ Thủ chúng ta có dịp vận động gân cốt!".

Lại những tiếng nói sang sảng khác. Theo sau là mấy bóng người thuận chiều tiến tới, lăm lăm đao kiếm, tròng mắt trợn mâu, mặt đầy căm phẫn. Búi Mộ Văn, Tứ Thủ Hãm Không Đảo, Ngải Hổ, Đinh Thị Song Hiệp đồng thời có mặt. Mới đó, sự xuất hiện của mấy vị này đã liền vây Bách Hoa Công Tử cùng vị Hắc Y Nhân kia, dồn vào trung tâm. "Không! Tuyệt đối không thể! Thật không thể tin được!". Bách Hoa công tử mặt nổi gân

xanh, nét mặt thất kinh thấy rõ. "Các người đã trúng phải Bế Thần Phong Huyệt tán! Vậy không có lí gì..."

"Cái gì mà không thể?", Bùi Thiên Lan vung lên kim đao, nhếch miệng cười nhạt, "Tiểu tử, mấy cái phần hoa vớ vẩn của nhà người, chúng ta không để vào mắt!".

"Chộ ôi thể tên nhóc bịt mặt này là ai mà ra vẻ làm bộ hung hăng càn quấy thế nờ!?", Đinh Triệu Huệ sấn người bước tới, hại tên hắc y nhân kia một phen chấn động, khớp tay bẻ răng rắc. "Không dám bỏ khăn bịt mặt ra, khẳng định chẳng phải phường tốt lành gì?".

"Hề hề! Hoặ cũng có khi tại nhan sắc ma ghen thua xấu, quỷ hồn kém kinh nên mới không dám phô mặt ra gặp người đi!". Hàn Chương đổ thêm dầu vào lửa. Con người nhợt nhạt của hắc y nhân ẩn hiện tia tàn nhẫn. Ông tay áo đột nhiên giơ lên, phát theo làn khói dày đặc. Đột nhiên, loáng thoang trong lớp khói sương, vô số đạo hàn quang xuyên qua, loé lên, hung hãn tạt về phía chúng nhân. Ai nấy chấn kinh, hốt hoảng lùi lại tạo thế phòng thủ. "Chạy đâu cho thoát!", Bùi Thiên Lan gầm lên. Một thân đập đất bằng, vang sấm dậy, thế tựa đại bàng, khí thế xông tới. Kim đao chói loà như ánh mặt trời, chói loá trời đêm. Luồng gió kim đao hoạ ra ào ạt, tách lớp bụi mù, đánh rơi ám khí. Đợi đến khi mắt mọi người đã khôi phục được tầm nhìn, thì đã thấy Hắc Y Nhân cùng Bách Hoa Công Tử bốc hơi mất dạng. "Ai cha!". Bùi Thiên Lan Bùi Trang chủ mới đó còn thập phần oai võ. Vậy mà giờ đây hoàn toàn trái ngược. Mông đặt bẹp cái xuống đất, miệng phun ra ngụm máu, ai oán kêu lên: "Lão hán ta vai yếu xương mềm! Giờ vận công thêm chắc chắn tẩu hoả nhập ma!".

Sau một tiếng này, trong chốc lát, đám người mới khi trước còn thấy khí thế oai dũng, giờ đã hỗn loạn ngã ra đất, như thể xương gân co rút. "Một chết đi", Từ Khánh hỏn hỏn nói, tay vút bẻng đại chuy lặn một xó.

"Như thể mấy ngày rồi không ăn cơm vậy!", Ngải Hồ trườn ra đất lạnh, phều phào nói không ra hơi. Hàn Chương, Đinh Triệu Huệ vật xuống ngựa

mặt lên trời. Vốn dĩ thường ngày hai người này mồm mép trôi chảy, nói nhiều như hót, sáo, vẹt chào thua. Thế mà giờ này, một chút khí lực cũng không nặn ra. Bùi Mộ Văn, Lu Phương, Đinh Triệu Lan, Tưởng Bình vẫn duy trì hình tượng, xếp bằng khoanh chân. Nhưng sắc mặt đã cùng cực khó coi. Nhìn dáng vẻ đạo đức của mấy người này, Kim Kiên chỉ cảm thấy một dự cảm không lành diễn ra: áy áy! Không phải là mọi người đang định phá tan huyết đạo đây chứ?. "Nguy rồi! Nhan đại nhân!", sắc mặt Triển Chiêu đại biến, hô lên hốt hoảng. "Bọn họ không sao! Tiểu Triển! Người yên tâm!", Bùi Thiên Lan chỉ chỉ về phía vách núi. Ba người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vũ Mặc, Nhan Tra Tán dắt nhau kẻ trước người sau đi lên đỉnh núi, thờ hồng hộc, uể oải không thốt nên lời. Theo sau còn có một kẻ sắc mặt khó coi, chẳng ai khác ngoài Chân Trường Đình. "Nhan đại nhân!", Triển, Bạch, Kim đồng thanh hét lớn. "Triển hộ vệ! Kim Giáo Úy! Bạch huynh! Các người thế nào rồi?", Nhan Tra Tán tiến thêm mấy bước, căng thẳng hỏi. "Triển mỗ (Bạch mỗ) không sao! Chỉ có Kim giáo úy (Tiểu Kim Tử) có thể đã trúng độc!", Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường trầm miệng một lời gấp gáp nói. "Trúng độc? Kim giáo úy không phải một thân bách độc bất xâm sao? Sao lại trúng độc được!". Nhan Tra Tán kinh hãi, nhìn Kim Kiên ngờ ngác, một bộ dáng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trong khi Kim Kiên gương mặt gầy gò trắng bệch, khoé mắt, tai, môi vẫn còn vết máu đỏ, không khỏi khiến người ta không giật mình. "Kim giáo úy! Người... Thực sự trúng độc?", Nhan Tra Tán hít sâu một hơi run giọng hỏi. "Không ổn...", mắt nhỏ Kim Kiên hoe đỏ, bày ra bộ dáng đáng thương, "Nhan đại nhân! Lần này thật đúng là đại sự không ổn aaaaaaa!".

Lời vừa nói ra, Triển, Bạch, Nhan ba người kinh hãi vô cùng. Không chờ cả ba phục hồi tinh thần, đã thấy Kim Kiên nói năng loạn bậy, bất chấp thể diện, mồm miệng bô bô, nước mắt chan nước mũi đầm dề trên mặt. "Mộc sứ, thuộc hạ Tương Dương Vương dụng độc, thuốc giải của thuộc hạ hiện giờ chỉ là thứ rác rưởi vô dụng! Thuộc hạ thật thẹn với Đại Tổng, thẹn với Khai Phong phủ, thẹn với Bao Đại Nhân, thẹn với Bách tính chúng nhân, đặc tội với các vị Giang Đông Phụ Lãoooooo huhuuuuuu!".

Một tràng liên thanh không vấp bấn ra, mặt Kim Kiên giờ đã nhoè nhoẹt không phân biệt được đâu là nước mắt đâu là nước mũi nữa. Một thoáng yên tĩnh. Nhan Tra Tán khoé mắt hơi nhướng, đưa mắt đến Triển Bạch, nói: "Theo Nhan mỡ thấy, có vẻ Kim giáo úy đây trung khí thập phần, tinh thần tráng kiện, không có dấu hiệu của việc bị trúng độc?".

Lại đến phiên Triển, Bạch sững sờ trừng mắt. "Tiểu Kim... Người không sao chứ?". Bạch Ngọc Đường đầy mặt nghi hoặc, mắt hoa đảo bám lấy Kim Kiên dò xét tỉ mỉ. "Kim Kiên! Rõ ràng lúc nãy người nói độc tính đã xâm vào tâm mạch...", Triển Chiêu căng thẳng hỏi, vẻ mặt rõ ràng còn sót lại chút chấn động. "Ó! Ừm! Ta cũng mới thấy như thế... Tự nhiên cảm giác...". Kim Kiên nhanh chóng sờ sờ mạch môn, lau lau mồ hôi trán, kéo lỗ tai, xoa xoa mí mắt, xoa xoa bàn tay. "Ê!? Thần kì ghê đi! Bây giờ ta thấy tâm mạch ổn định, tinh thần sung mãn, lòng dạ thênh thang, đi lại thoải mái...".

Triển Chiêu trừng mắt. Bạch Ngọc Đường nhú mày. "Khụ khụ! Nói chung ta cảm thấy Thất Mạch Đoạn Hồn tán như bị cơ thể ta hấp thụ, nói cách khác là không sao... Không sao a!".

Kim Kiên nhìn xuống dưới chân... Càng nói giọng càng mất hút. Này này! Rõ ràng đây là tin tốt... Nhưng sao ta cứ thấy đuối lý dần là thế nào... Lại vắng lặng. Bên trái Bạch Ngọc Đường thở hắt một hơi. Bên phải Triển Chiêu thả lỏng nét mặt. Hai người buông thông người nhẹ nhõm ngồi xuống. Động tác này gây liên đới tới Kim Kiên vì eo nhỏ vẫn đang bị cột chung với hai cánh tay Triển, Bạch. Nàng liền bị mất đà mà ngồi thụp xuống theo một miêu một thử. "Hù chết ngũ gia ta!". Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng mắt liếc Kim Kiên. "Vây may mắn rồi...", Triển Chiêu nhìn Kim Kiên, nét mặt dịu đi không ít. "Vô sự là tốt!", Nhan Tra Tán nãy giờ rớt cuộc mới nói ra được một câu. "Vô sự chỗ nàoooo?!", nhìn xem hồi lâu, Hàn Chương mới tru tréo. "Hiện giờ chúng ta đều thân mang kịch độc do một tay Kỳ Lân Môn ám toán. Nội công thể này ngày mai thi đấu ra sao?".

"Ai cũng thế này thì đánh cái búa á :v!", Từ Khánh huơ nắm tay không có tí sức lực lên, nom mềm nhũn, "Hắc yêu hồ mắt dạy đó! Dám dùng mưu hèn kẻ bản! Chúng ta phải đi gặp hẳn nói rõ!".

Hết thầy nhìn Từ Khánh bằng vẻ mặt bất đắc dĩ. Tưởng Bình đỡ đỡ trán: "Tam ca à! Huynh nghĩ con cáo ấy chịu nghe huynh phân bua phải trái hay sao?".

"Vậy chứ mọi người đều thế này thì mai đánh thua chắc!", Từ Khánh gãi đầu gãi tai xù lông nói. "Lẽ nào cứ thế nhận thua?", Đinh Triệu Lan chen vào. "Không thể nhận thua!", Nhan Tra Tán, Bùi Mộ Văn, và Tưởng Bình gấp giọng đồng thanh. Ba người liếc nhìn nhau, trán định thần sắc. Đúng vậy! Khó khăn lắm mới mới định ra được chiến lược hoàn hảo như vậy. Giờ mà buông xuôi khác nào tiền mất tật mang. Lỡ lớn! Kim Kiên ngồi dưới âm thầm tán thành. Rồi Tưởng Bình nhìn Nhan Tra Tán, Bùi Mộ Văn liếc mắt sang Kim Kiên, hỏi: "Kim giáo úy! Ngươi thân sư xuất danh môn (*), ắt là có phương pháp giải độc."

(*) có thầy giỏi

"Sư xuất danh môn?", Bùi Thiên Lan như muốn hỏi, nhưng bị ánh mắt của Giang Ninh Bà Bà ngăn lại. Những người chưa biết về Kim Kiên thì đều nhất loạt đem ánh mắt tò mò bám trên người nàng dò xét. Bị nhìn chòng chọc, Kim Kiên cảm thấy sau lưng hàn khí quán người. Vừa trải qua trận chiến kịch tính nên giờ thần sắc nàng vẫn càng thêm uể oải: "Tại hạ đã cho Triển đại nhân cùng Bạch Ngũ gia thử qua, nhưng chỉ e là vô dụng!".

Tưởng Bình khẽ chau mày, lập tức nói: "lúc này tình trạng nguy cấp, thần trí Kim giáo úy có thể không ổn định mà dùng được sai cách! Chi bằng thử lại lần nữa xem!? Có lẽ lại có chuyển biến tốt?".

"Không sai! Tiểu Kim Tử. Hay ngươi cẩn thận ngẫm lại xem? Ngũ gia ta không tin cái của nợ Mộc Sứ kia lại có bản lĩnh cao hơn ngươi!". Bạch

Ngọc Đường vì bệnh vực Kim Kiên mà tức giận nói. "Nhưng mà...", Kim Kiên một mặt lo sợ, không khỏi quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu. "Kim Kiên!", hộ vệ áo lam ánh mắt kiên định, "Triển mỗ tin người!".

Bốn chữ đơn giản kia, vào tai Kim Kiên như rót vào người định tâm hoàn, nhất thời khiến dũng khí tăng gấp bội. Nàng cắn răng nói: "Được! Thuộc hạ liền thử một lần!".

Dứt lời, hít sâu một hơi, mắt nhỏ nhìn về phía Triển Chiêu, "Triển đại nhân, xin để thuộc hạ vì đại nhân mà bắt mạch thử xem sao!".

Con người đen của Triển Chiêu loé lên. Dừng một chút, chàng mới đưa cổ tay lên cho Kim Kiên, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn những ngón tay nàng thoăn thoắt lần bắt mạch cho mình. Nhiệt từ đầu ngón tay khe khẽ truyền vào trên đường mạch, dẫn theo cảm giác ấm áp lên tới tận tim. "Ấy! Mạch tượng có chút bất ổn!". Kim Kiên vừa bắt mạch vừa nghi hoặc khiến bờ mi dài của Triển Chiêu khẽ run lên. Nhưng chàng cũng nhanh chóng nhắm mắt định thần. " ! Lại bình thường rồi!", Kim Kiên càng ngạc nhiên hơn. "Thế cuối cùng thì thế nào?". Bạch Ngọc Đường căng thẳng truy hỏi. "Ày...", hàng lông mày Kim Kiên nhíu lại cơ hồ như nổi lại thành một đường thẳng, gương mặt nhìn Triển Chiêu. Đoạn thu tay, quay sang Bạch Ngọc Đường. "Bạch Ngũ gia, ngài cũng đến đây ta xem qua!"

"Ừm,..." Bạch Ngọc Đường vừa nói vừa vén cổ tay áo lên. Chốc lát sau, hàng lông mày của Kim Kiên rũ xuống, vẻ mặt trầm mặc, đột nhiên bứt tóc la to: "Aaaaaaa.....! Sao có thể như thế!".

"Xảy ra chuyện gì?". Nhan Tra Tán thất kinh. Kim Kiên gương mặt, mặt ngấn tũn một mầu, nhăn nhó, dào dạt ý khổ: "Triển đại nhân cùng Bạch Ngũ Gia vừa mới tức giận sôi sục, mạnh mẽ phá tan huyết đạo, đã thương gân mạch, tệ hơn chính là hai người họ vừa rồi lại mạnh mẽ vận công, khiến độc tố xâm nhập đan điền, nội lực phân tán không cách nào ngưng tụ!".

Lời vừa nói ra, sắc mặt chìm xuống, phủ bầu không khí u ám lên mọi người. "Có thể cứu vãn không?", Tưởng Bình lên tiếng. "Chuyện này...", Kim Kiên rút cổ gà, đem cái túi thuốc từ bên hông đã voi đi phân nửa dốc ra. Tiếp đó một đại đội bình bình lọ lọ gói gói theo nhau lũ lượt rơi ra mặt đất. Bấy giờ nàng mới mò đến nhặt cái bình sứ, dốc ra hai viên thuốc nhỏ, trừng mắt híp nhìn nhìn hồi lâu mới nói tiếp: "Độc này độc tính kì dị, thuộc hạ giải độc chỉ e sợ ...", Kim Kiên hít một hơi, "Bây giờ chỉ còn nước liều một phen, được ăn cả ngã về không, thử một lần dĩ độc trị độc, có điều vạn nhất..." Nói đến đây, một mặt không xác định lắm, nhìn viên thuốc trong tay một chút, nhăn mặt, mồ hôi lấm tấm đầy trán. Trên lý thuyết mà suy đoán, hẳn là không thành vấn đề. Nhưng chỉ là Mộc sứ kia dụng tà độc, rủi như ta dùng không đúng được, lại thành ra chữa lợn lành thành lợn què... Đang miên man suy nghĩ, chợt thấy hai bàn tay với những ngón thon dài đưa đến trước mắt. Kim Kiên sững sờ ngẩng đầu lên. "Triển mỗ (Ngũ gia) tin người." Thanh niên áo lam khẽ cười, xuân ý nhàn nhạt trong khi bạch y thiếu hiệp vẽ ra nụ cười rạng rỡ hoàn mỹ. Kim Kiên chỉ cảm thấy viên mắt nóng lên, tự nhiên mắt nhoè đi khi nhìn một lam một bạch trước mặt. Nàng cuống quýt cúi đầu, dùng ống tay chùi mắt, đem hai viên thuốc đặt vào hai lòng bàn tay, gấp gấp nói: "Uống thuốc này xong, sử dụng phương pháp vận công thúc giục được tính vào đến đan điền, cho hoà trong máu, phải cẩn thận hành sự, chậm rãi vận công, không thể lỗ mãng. "Được!" Cả hai dốc viên thuốc vào cổ họng, nhắm mắt khoanh chân vận công. Mọi người xung quanh nín thở nhìn chăm chú, thậm chí còn không dám thở mạnh. Gió đêm ào ào nổi rắc lên lớp sương nhuộm màu ánh trăng. Nhất lam nhất bạch ngay ngắn ngồi trên đỉnh núi. Bốn mắt nhắm nghiền. Lông mày cau lại. Một lớp sương mù từ đỉnh đầu bốc lên, quanh quẩn quẩn lấy hai người, khi mờ khi ảo. Kim Kiên ngồi ở giữa, vẻ mặt khẩn trương, nhìn Triển Chiêu một lúc, ngó Bạch Ngọc Đường một hồi. Lúc này nhìn nàng chẳng khác gì con kiến bé nhỏ trong chảo nóng, nháo nhác không yên. Thời gian một chén trà sau, thân hình Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường hơi động, đồng thời mở mắt. "Thế nào rồi?"

"Nội lực có khôi phục tí nào không?"

“Trả lời một câu đi a!” Trong ánh mắt của mọi người ánh lên tia chờ đợi. Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhìn Kim Kiên. “Làm, làm sao rồi?”, Kim Kiên nuốt một ngụm nước bọt. Căng thẳng đến độ lông tóc dựng đứng. Triển Chiêu nhoẻn miệng cười: “Đã khôi phục lại ba phần nội lực!”.

"Ha ha Tiểu Miêu! Ngũ gia ta đã có thể khôi phục lại năm phần nội lực!", Bạch Ngọc Đường với vẻ mặt đắc thắng nói. Lời vừa dứt, mọi người thở phào một cái. Kim Kiên xém chút nữa thụp xuống bái thiên lạy địa, cảm tạ thiên ý. "Tốt rồi! Thuốc giải của Kim giáo uly quả nhiên có hiệu quả!" Nhan Tra Tán mặt giãn ra yên tâm hơn. "Được được được! Kim giáo uly! Mau đưa thuốc giải cho chúng ta! "Đúng đó đúng đó!".

Một đám võ lâm hào kiệt đang bò toài ra đất lúc này trưng ra biểu cảm khẩn trương thống thiết. Kim Kiên vuốt ngực lén thở ra một cái. Bấy giờ mới hướng mọi người mà nói: "Chư vị trúng độc, nặng nhẹ khác nhau. Hãy để ta bắt mạch cẩn thận sau đây mới kê toa cho mọi người và có các chỉ dẫn đặc biệt!".

"Vậy làm phiền Kim giáo uly!". Nhan Tra Tán nói. "Thuộc hạ tuân mệnh!", Kim Kiên ôm quyền, rồi bật người đứng dậy. Tuy nhiên mới đứng được nửa người, lại lập tức ngã ngồi về đằng sau. "Ai?!".

Kim Kiên ngẩn người, lúc này mới nhận ra quán quanh eo nhỏ của mình lúc này là Khôn Long Tác. Trong khi hai đầu kia của Khôn Long Tác vẫn đang trói cổ tay hai người Triển Bạch. "Ây! Tiền bối!", Kim Kiên hướng Giang Ninh bà bà thưa gửi, "Phiền Bà Bà cởi dây trói giùm..." Giang Ninh Bà Bà đang ngồi khoanh chân trên mặt đất, bấy giờ mới từ từ mở mắt, nhìn Kim Kiên một chút, lộ ra ý cười. "Lão bà tử ta không mở được!".

Trong nháy mắt, chỉ nghe tiếng ào ào của gió. "N...n... nương! Người nói gì cơ?". Bạch Ngọc Đường banh lớn mắt hoa đào, lấp bắp. "Giang Ninh bà bà! Triển Chiêu nghe không rõ! Có phải Bà Bà vừa nói không thể mở

được dây trời?!". Con người đen láy của Triển Chiêu lay động không ngừng.

Tuy nhiên Giang Ninh bà bà vẫn là ý cười dịu dàng... "Ta nhất định là lầy rầy tai nhiều quá đến rách cả màng nhĩ...", Kim Kiền lấy ngón tay thọc thọc đào sâu lỗ tai. "Các người không nghe nhầm!", đôi mắt hạnh của Giang Ninh bà bà chậm rãi quét qua ba người, cười nói: "Lão bà tử ta nói, chính là không thể giải được Khôn Long Tác này!".

Một mảnh im lặng chết chóc tràn ngập. "Cái gì?", mọi người kinh ngạc kêu lên, xém nữa thiếu điều lật tung cả Thiên Hạ Đệ Nhất Trang. "Làm, làm sao cơ?", Hàn Chương bật nảy người lên mạnh mẽ nhất. "Lão Bà đích thực đang đùa! Từ trước đến giờ Lão Nương đã đem Ngũ đệ trời bánh chung không biết bao lần... Nhưng đều mở được! Lần này là ... Là làm sao?!".

"Nhưng lần này có phải trời mỗi mình tiêu tử kia đâu?". Giang Ninh bà bà ung dung lắc qua lắc lại búi tóc. "Giang Ninh bà bà... Lời này.. Giải thích ra sao?", Triển Chiêu cố giữ bộ dáng bình tĩnh nhưng giọng nói đã tăng thêm mấy phần lo lắng. "Truyền thuyết giang hồ truyền rằng, Khôn Long Tác là do một một nghệ nhân có tay nghề nổi danh bậc nhất thiên hạ, vì ái thế của hấn mà tết ra. Hấn đã phải hao tâm khổ tứ, dùng gân cốt của Đông Hải Kim Long để tết lại, lại lấy lông của Phi Vũ thần điêu mà dệt nên. Sợi tác đặc biệt này có thể bay liệng trên trời, trời được vạn linh. Điểm thần kỳ nhất của nó, lại chính là phương pháp cởi bỏ nút thắt!". Nghi phạm trọng điểm, đồng chí Chân Trường Đình bắt đầu hướng về phía mọi người, phổ cập kiến thức cơ bản. "Nếu như Khôn Long Tác chỉ trời một người, thì bản thân người dùng nó có thể vận công cởi bỏ gút thắt. Tuy nhiên nếu bó nhiều người một lúc, điều kiện để giải được chính là phải đồng tâm!".

Nói đến đây, Chân Trường Đình nhìn Triển Bạch Kim rồi mới hắng giọng làm ra tổng kết: "Vì lẽ đó, Khôn Long Tác còn được gọi bằng tên gọi khác: Đồng tâm tác!".

"Đúng là như vậy!". Giang Ninh bà bà một mặt tán thành, "vừa rồi là do tình thế cấp bách nên lão bà tử ta không còn cách nào, chỉ có thể phóng tác trối lại ba người cùng lúc... Khụ! Vì lẽ đó, nếu bây giờ muốn giải tác ... Chỉ có thể do ba người tự nghĩ biện pháp!".

Tiếng gió vọng từ các vách núi vẫn âm ỉ không thôi. Duy chỉ có tiếng người nhón nháo vừa đây thì im bật. Ánh mắt mọi người bắt gặp nhau, rồi đồng loạt đưa về phía ba người đang bị trối chung bởi Khôn Long Tác. Những thấy Bạch Ngọc Đường đăm đăm. Triển Chiêu cứng ngắc. Còn Kim Kiền... Nàng đã chịu đả kích quá độ... Nhất thời choáng váng. CÙNG-ĐỒNG- TÂM ?? Đồng tâm cái búa á! Cái tiêu chuẩn này định ra từ thời nào vậy? Đích thực chẳng có căn cứ khoa học.

Quy chuẩn đồng tâm là dư lào? Sao không dung lòi ra cái đồng tâm đại pháp ở đây? Là muốn chết chung một hố, ăn chung một bát í à? Hay là loại tình tiết cũ rích câu huyết máu cún tâm ý tương thông? Mà... Một miêu một thử còn có thể coi là có mối liên hệ tình nùng ý mật, liếc mắt đưa tình, nhưng cái bóng đèn 1 W như ta thì đồng tâm thế nào? Chắc trâu!!!!!!!! "Có vẻ như không còn phương pháp gì khác sao?", Tưởng Bình nhú chặt lông mày, hỏi ra một câu. Giang Ninh bà bà khẽ thở dài, gật đầu. "Ai dzô!" Hàn Chương kêu to một cách khoa trương. "Hay dứt khoát chém đứt xem...", Đinh Triệu Huệ đưa ra kiến nghị. "Khôn Long Tác chính là chí nhu chí nhận chi vật (*), không sợ đao, không ngại kiếm, không bị hoá thiêu, không mục vì ngâm nước, ..." Chân Trường Đình không biết thân phận tiến hành giải thích. Kết quả nhận lại một đám ánh mắt thâm thù đại hận phóng đến nhìn cho run người lạnh gáy.

(*) ý nói Khôn Long Tác là thiên hạ bảo vật, tuy mềm mà chắc, lạt mỏng buộc chặt.

"Thế thì đơn giản!", Ngải Hồ đột nhiên nói to, "giờ chỉ cần ba người các huynh đồng lòng nghĩ "giải tác" không phải là đã đồng tâm rồi hay sao?".

"Đúng! Nếu thế có gì khó?", Từ Khánh vỗ đùi đánh đét một cái. "Nếu đơn giản như vậy thì không còn là thiên hạ đệ nhất tác- Khôn Long tác nữa rồi!", Chân Trường Đình chậm rãi. "Cái gọi là đồng tâm là ý chỉ tinh thần tương thông, có cảm giác trong lòng, tuyệt đối không phải tâm ý bình thường!".

Này! Lại tình tiết cầu huyết gì nữa đâyyyy!/? Kim Kiên như sắp phát điên.

"Tương truyền, khi xưa, chỉ có Gia Gia và Nãi Nãi ta là hai người duy nhất cùng cởi bỏ được trói buộc của Khôn Long Tác này khi hai người bị cột chung một chỗ!". Giang Ninh bà bà bồi thêm. "Hai vị tiền bối ấy, phải chăng chính là hai vị phu thê tình thâm trong truyền thuyết võ lâm ấy sao? Nhưng mà bây giờ là trói ba đại nam nhân...", Đinh Triệu Huệ thuận miệng góp miệng vào, chỉ là càng lúc giọng nói càng nhỏ, da đầu run run, cảm thấy hàn khí phóng tới phủ vào đầu tới tấp. Gió đêm vẫn vô duyên vờn qua trêu ghẹo ba người đã sớm hoá ba cái cọc gỗ đứng như trời trồng. Khoé mắt Bạch Ngọc Đường loạn run. Môi mỏng Triển Chiêu khẽ nhếch. Kim Kiên ngo ngác ngẩn người. "Ai muốn cùng con xú miêu này TÂM Ý TÔNG THÔNGGGGGG AAAAAAA?".

Bạch Ngọc Đường đứng dậy, gân xanh bạo nổi. "Triển mỗ cũng có cùng một ý này với Bạch huynh!". Âm thanh phát ra từ động vật họ mèo lạnh đến thấu xương thấu thịt. Thân hình tổ lam đứng thẳng cứng ngắt. Cái người không có khả năng phản kháng- kẻ bị Khôn Long Tác quán quanh eo, bắt đắc dĩ bị lôi đứng dậy theo. "Xú Miêu! Ý ngươi là sao?". Bạch Ngọc Đường nheo mắt. Kim Kiên lúm lét hé mắt nhỏ nhìn phía bên trái. "Bạch huynh chắc hẳn đã nghe được rõ ràng, hà cứ hỏi lại cho mất công?". Con ngươi đen Triển Chiêu chứa đầy hàn quang lãnh khí. Kim Kiên da mặt phía bên phải giật giật không nghỉ. "Xú Miêu! Nếu ngươi có bản lĩnh hãy cùng Ngũ gia ta đại chiến ba trăm hiệp!". Bạch Ngọc Đường dứ dứ nắm tay. Kim Kiên sợ hãi cuống quýt lấy tay trái che lại nửa đầu bên trái. "Triển mỗ chính là có ý đó!", Con ngươi Triển Chiêu toát vẻ lẫm liệt. Cánh tay

phải Kim Kiên lập tức đưa lên che nốt nửa đầu còn lại. Bón mắt trừng nhau, kiếm chưa chạm mà ánh mắt hai người đã giao chiến giữa không trung, ánh lửa toé ra tứ phía, lách tách vang vọng. Giờ chỉ cần một tác động nhẹ liền có thể gây ra một trận miêu thủ đại chiến trời long đất lở. Thế rồi, hai bên, một thân lam ảnh trắng như tuyết, một bạch y như tuyết ngạo nghễ, nhoáng một cái lao người tới trước. Chỉ là do tay bị khống chế bởi Khôn Long Tác nên đã bất cẩn không chú ý, hai gương mặt tuấn tú kề cận sát sạt, xém chút va vào nhau. "Hức" Hai người lập tức lùi về phía sau cả thước, mồ hôi lạnh chắt mấy chốc ướt lưng. Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy một Kim Kiên đang hai tay ôm đầu mong sống sót, ngồi thụp xuống, khiến Bạch Triển mất đà, suýt nữa vừa nãy lâm vào tình thế nguy hiểm. "Tiểu Kim Tử!", mày kiếm Bạch Ngọc Đường nhảy loạn. "Kim Kiên!", đầu Triển Chiêu bắt đầu nổi gân xanh. "Ta nhất thời bị té!", Kim Kiên khịt khịt mũi, đáng thương giương mắt.

Dưới nguyệt quang trong trẻo, mắt nhỏ Kim Kiên ngân ngấn nước, đỏ hoe, khiến tâm can chấn động. Triển Chiêu thoáng bối rối, ánh mắt dời đi, tai mèo như bị sốt, đỏ ửng. Bạch Ngọc Đường sừng sốt, nháy mắt giật giật, ho nhẹ một tiếng, gò má ửng hồng. Vẫn là trên đỉnh núi, tiếng gió ào ạt thổi mạnh, phong thanh sào sạt. "Phụt!", Cũng không biết từ ai phun ra tiếng cười quái dị. Lại một tiếng khác tương tự vang lên. Mọi người nãy giờ cố nín cười, liền bị hai tiếng này kích động, không giữ trong lòng nữa, đồng loạt cười như muốn nổ tung. "Cái này gọi là hai con châu chấu buộc cùng một sợi dây, con nào cũng không bay được!" (*)

(*) Cách nói của người Trung Quốc, giống như cùng hội cùng thuyền.

"Ai nói là miêu thủ bất hoà! Xem ra là rất ngầm hiểu ý nhau! Há há há!"

"Chỉ khổ Kim giáo úy, bị trói ở giữa, quả thực chính là lâm cảnh khôn cùng!".

Tùng trận cười vang lên, Triển Chiêu sắc mặt lúc đỏ bừng, khi trắng bệch. Thần thái Bạch Ngọc Đường bấy giờ xanh ngoét, về sau chuyển tím. Hai người thẳng tắp ép Kim Kiên bị kẹp ở giữa, cứng ngắc như tượng thạch cao. "Khụ...! Cái kia...", Nhan Tra Tán xạm mặt, cất cao giọng nói, át đi tiếng cười của mọi người, "Nếu Kim giáo úy không cách nào thoát thân, vậy làm phiền chư vị dời bước đến nơi Kim giáo úy để bắt mạch!".

"Ta trước!", Hàn Chương bật người đứng dậy, nhảy hai bước đến nơi, không quên lấy tay vỗ vỗ vai Bạch Ngọc Đường, vui cười hớn hở: "Ngũ đệ, đệ cứ luôn nói là Xú miêu có công vụ bề bộn nên không tiện so võ công với người! Bây giờ thì tốt rồi! Các người thế này, chân tay liên kết, muốn tách rời cũng không được! Hâhhaaha!" "Nhị ca!", Bạch Ngọc Đường trừng mắt. Hàn Chương quay phắt, chuyển hướng sang Triển Chiêu, lại vỗ vỗ vai. "Triển đại nhân à! Ngũ đệ nhà ta cái gì cũng tốt. Có mỗi cái tánh nghĩ một đằng nói một nẻo! Ngài cũng nên rộng rãi bỏ qua cho hắn!".

"Ngũ gia ta không như thế!", Bạch Ngọc Đường gào thét. "Đa tạ Hàn Nhị gia nhắc nhở..!", Triển Chiêu cơ hồ gương mặt co rúm. "Kim giáo úy! Người... Chặc chặc! Thảm rồi!". Hàn Chương nhìn bản mặt oán hận của Kim Kiên nói. Kim Kiên cắn giận túm lấy cổ tay Hàn Chương, yên lặng bắt mạch xong mới lấy ra viên độc hoàn màu đỏ. Bạch Ngọc Đường đoạt lấy, hung bạo nhét vào mồm Hàn Chương, chẹn lại mấy lời ba hoa chích chòe. Sau màn mở đầu với những lời chọc gẹo của Hàn Chương, khơi mào cho cái sự cười trên nỗi đau khổ của người khác. Tiến trình cụ thể diễn ra như sau: Đinh Triệu Lan một mặt phúc hậu, an ủi: "Cái gọi là xe tới trước núi ắt có đường! Ba vị không nên quá lo lắng!".

Đối với cái câu an ủi vô nghĩa này, ba người nhất trí cho qua không bàn luận gì thêm. Bùi Thiên Lan lại tỏ vẻ hâm mộ, trừng trợn trừng lui nhìn Khôn Long Tác, ngữ khí pha chút tiếc nuối: "Ai za! Không ngờ Khôn Long Tác lại công dụng thần kỳ đến vậy! Nếu sớm biết điều này đã sớm cùng Giang Ninh Triệu phu nhân trối chung... Aizaa!" Lời còn chưa dứt đã bị Giang Ninh bà bà liệng cho một đập. "Đừng lo lắng! Lão bà tử ta nhất định

về ngẫm xem còn phương pháp nào khác để cỡi trời không!". Giang Ninh bà bà hiền lành nhìn ba người nói. "Nương! Người nhất định phải nghĩ lại đó nha!", Bạch Ngọc Đường phụng phịu làm nũng. "Làm phiền Giang Ninh bà bà!", Triển Chiêu con người dày đặc tâm ý khẩn cầu. Kim Kiên hai mắt sáng lạn, như chuẩn bị nhào tới ôm chân Bà Bà khóc lóc: Vị cứu tinh nhân dân này! Mọi sự đều dựa vào Bà Bà sắp xếp đó!. Đinh Triệu Huệ tiến lên bô lô ba la trêu chọc: "Ngũ đệ có thể trời chung một chỗ với Triển đại nhân uy danh đỉnh đỉnh và Kim giáo úy của Khai Phong phủ... Coi như là kiếp này đệ có phước lắm đó!".

Kết quả liền nhận từ Bạch Ngọc Đường vốn đang nộ khí xung thiên một quyền nhớ đời. Bùi Mộ Văn đầy mặt lo lắng: "Triển hộ vệ, Kim giáo úy, Ngũ đệ tính cách cuồng ngạo, không biết kiềm chế. Nếu có gì đắc tội, mong nam hiệp mở lượng hải hà! " Bạch Ngọc Đường găm lên: "Cútttttttt!!!!" Triển Chiêu vô ngữ, Kim Kiên vô lực. Lư Phương thở ngắn than dài, thủ thi dạn đi dạn lại Bạch Ngọc Đường: "Ngũ đệ! Đệ trăm ngàn lần không thể gây thêm phiền toái cho Triển hộ vệ và Kim giáo úy! Nghe chưa?".

Bạch Ngọc Đường mí mắt giật giật, bất đắc dĩ khổ sở nói: "Đại ca!!".

Triển Chiêu cố giữ bình tĩnh: "Lư trang chủ đa nghĩ rồi!".

Kim Kiên cười gượng: "ha ha..".

Từ Khánh ra vẻ đạo mạo đứng đắn, "Ngũ đệ, chính là, có một câu thành ngữ rất hay, chết vinh không bằng sống... " Triển, Bạch, Kim : "... " Ngải Hổ vỗ ngực: "Kim huynh! Nếu Hai người kia có bắt nạt huynh, ta sẽ thay huynh dạy dỗ họ!".

Kim Kiên cười gượng: "Đa tạ!" Đuôi lông mày Triển Chiêu khẽ nảy lên. Bạch Ngọc Đường oán hận híp mắt.

Soạt một tiếng, thân hắc y của Vũ Mặc liền đảo qua, lạnh lùng nhìn Triển, Bạch, dần giọng nói: "Không cho, bắt nạt, Kim Kiên!"

Kim Kiên nâng trán. Triển Chiêu lông mày như muốn vò nát. Bạch Ngọc Đường bắt đầu nghiêng răng kèn kẹt. Chân Trường Đình: "...". Triển Chiêu trừng mắt. Kim Kiên trừng mắt. Bạch Ngọc Đường cũng trừng mắt. Chân Trường Đình lĩnh thuốc xong, vội nhanh chóng lui đi. Tưởng Bình ôm về mặt kì quái, nhìn Kim Kiên một lúc lâu, thấy Kim Kiên hiện nét sợ hãi. Lại nhìn Triển Chiêu hồi lâu, Triển Chiêu cố né tránh nhìn ra chỗ khác. Cuối cùng ánh mắt chòng chọc bám chặt lấy Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường sợ hãi: "Tứ ca...! Làm sao vậy?"

"Không! Chẳng có gì!", hai tay Tưởng Bình thu vào tay áo. Đôi mắt đậu ánh lên lưu quang khó lường. "Ba vị tự bảo trọng." Không hiểu sao da đầu ba người tê rần. Mà cuối cùng kì dị nhất lại là Nhan Tra Tán, mặt đầy sâu xa, nhìn Triển Chiêu một lát, thở ra một câu: "Triển hộ vệ, người vất vả rồi!"

Tuấn nhan Triển Chiêu bật vẻ khổ sở, ôm quyền: "Nhọc Nhan đại nhân lo lắng!"

"Ngũ gia ta mới khổ cực đi...", Bạch Ngọc Đường oán hận nói vào. Ta mới là xui xẻo nhất này! Kim Kiên bức bối thầm nghĩ. Sau một vòng "an ủi" của mọi người, ai cũng đã lĩnh được hết dược từ tay Kim Kiên. Bấy giờ mọi người mới uống, tĩnh tọa chờ dược lực phát huy. Thời gian một nén nhang trôi qua. "Ta đã khôi phục được ba phần mười,..." Hàn Chương lĩnh thuốc trước tiên, nói. "Không tới hai phần mười!", Đinh Thị Song hiệp trăm miệng một lời. "Lão hán ta tay chân vẫn nhũn như bún! Lẽ nào vừa này vận công quá sức, đã thương gân mạch?". Tay chân yếu ớt run lẩy bẩy của Bùi Thiên Lan đưa lên, duy trì phong thái ngả ngón, cố ý dựa dẫm Giang Ninh Bà Bà. Kết quả không ngoài dự đoán, liên bị Bà Bà vỗ cho một cái sau ót. "Còn Lão Bà Tử ta... Vẫn không thể đứng vững!". Sắc mặt của Giang Ninh Bà Bà hết sức khó coi. "Bùi mỗ đã khôi phục được bốn phần

mười!", Bùi Mộ Văn trả lời. "Tại sao ta hoàn toàn không có cảm giác gì?", Từ Khánh gãi đầu lơ mơ. "Tại hạ cũng không hề tiến triển!", Tường Bình thở dài. "Còn không tới một thành công lực!", Lư Phương cau mày. "Cứ như ba ngày không ăn cơm!", Ngải Hồ nhăn nhó. "Chân mỗ thân không nội lực nên thấy vẫn tốt!", Chân Trường Đình nói. "Nhan mỗ chỉ cảm thấy khí lực khô phục ít nhiều!"

"Dược, Kim Kiên, hữu dụng", Vũ Mặc ra sức cổ động. Tổng kết lại, những người không có nội lực như Nhan Tra Tán, Chân Trường Đình, Vũ Mặc thì có ít nhất hai người có tiến triển tốt sau khi dùng dược. Ngược lại, những người nội công thâm hậu nhất, là Bùi Thiên Lan, Giang Ninh Bà Bà, tuy có chút khôi phục nhưng di chứng chân mềm tay yếu để lại vẫn khá lâu. Đối với những người còn lại, xem chừng Bùi Mộ Văn lại hấp thụ thuốc tốt nhất, hồi phục khá nhanh. Những người còn lại, tình hình vẫn chưa mấy khả quan. "Xem ra là do cá thể khác biệt!". Kim Kiên ủ rũ cúi đầu nói. "Bùi mỗ phát hiện, nếu như chậm rãi vận công chu chuyển đại tiểu chu thiên, nội lực chậm chậm có dấu hiệu khôi phục. Nếu có thể tĩnh tâm vận công, đến ngày mai ắt sẽ khôi phục đến tám thành nội lực!". Bùi Mộ Văn đột nhiên báo ra tin tốt lành. Lời vừa nói ra, mọi người mừng rỡ, chuyên chú vận công. Sau một lát, sắc mặt tất cả đều hoan hỉ thêm mấy phần. "Phương pháp này hữu dụng!", "May quá! Cũng không tệ!"

“Haha ha ! Trời không tuyệt đường sống!”.

"Xem ra, giờ chỉ còn cách này, chúng ta về phòng trước tự vận công! Bùi Thiên Lan ra chỉ thị quyền uy, liền nhận được tán thành ngay lập tức. "Chỉ là..", Nhan Tra Tán nhìn qua bó bánh chung trôi ba người Triển Bạch Kim lại với nhau, "Triển hộ vệ, Kim giáo úy, Bạch huynh... Tôi nay ba người chịu chút âm ức vậy!”.

"Nhọc Nhan đại nhân lo lắng!". Triển Chiêu ôm quyền, vẻ mặt chính trực. "Không sao! Ngày mai, Nương ta nhất định có biện pháp!". Bạch Ngọc Đường tỏ vẻ xét đoán. "Đúng đúng đúng!", Kim Kiên lấy hết sức gật

đầu. Nhan Tra Tán cùng mọi người dẫn ra vẻ mặt thoải mái, ở đó an ủi ba người và câu rồi lục tục rời đi. Cuối cùng chỉ còn sót lại ba kẻ, thẳng tắp đứng ở đỉnh núi trơ trọi gió lạnh thổi tới. Dưới ánh trăng, tuyết y hiệp khách chậm rãi chuyển tầm nhìn sang hai người bên cạnh một chút. Rồi đột nhiên thu ngay mắt về, tuần lã nam tử dõi mắt nhìn hướng xa xăm, một màu đỏ ửng dần hiện lên gò má. Trong gió đêm, thanh niên lam sam, thân như tùng bách, mắt nhìn thẳng tắp, môi mỏng khẽ nhếch, tai mèo dần nhiễm sắc hồng. Ở ngay giữa, giáo úy nào đó oán hận ngó phải dòm trái, lén lút trút hơi thở dài thượt, đầu cúi gằm như muốn chôn vào lồng ngực. Quả thực, so với lúc độc phát thì lúc này ươi oải hơn thập phần. Gió hiu hiu nghịch ngợm đùa giỡn những sợi tóc mai của Bạch Ngọc Đường, môn trốn qua tóc Triển Chiêu. Con người đen láy của Triển Chiêu loạn chuyển, cuối cùng đảo qua chớp mũi Kim Kiên, ngấm một lúc. "Hắt xì!", Kim Kiên không nhìn được hắt xì một cái, khiến hai bóng lam bạch hoá đã cứng ngắc đột nhiên cử động. "Trở về phòng thôi!", động vật họ Mèo lên tiếng. "Cũng được!", họ Chuột nào đó hưởng ứng. Tiếp đến, hai người một tả một hữu định xoay người rời đi, sau đó mới nhớ ra mình bị Khôn Long Tác kéo lại, trầm mặc một lát, lại đồng thời xoay người, cùng xác định phương hướng chung, đồng thời cất bước, lôi theo Kim Kiên đi về phía chân núi. Chỉ là...

Bên trái, một Bạch Ngọc Đường phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong. Làm sao nhìn như đang bước đi cùng tay cùng chân.

Bên phải, một cao thủ khinh công thiên hạ đệ nhất làm sao có bộ dáng cứng ngắc. Còn ở giữa, Kim giáo úy nào đó, quả thực chính là đang khom lưng rút cổ, xứng đáng danh hiệu nhân vật đại diện tiêu biểu của họ nhà rùa. Ba người sáu chân, cứ thế gập ghềnh trắc trở, không dễ dàng gì về đến phòng. Trước tiên, đập vào mắt chính là cái bàn tròn, bình phong trạm trổ, cuối cùng... Hé ra một chiếc giường. Triển Bạch đồng thời cứng đờ người. Kim Kiên chớp mắt cảm nhận được không khí xung quanh khác lạ. Mắt nhỏ đảo qua chốc lát liền hiểu được mấu chốt vấn đề. "Khụ! Gì kia?... Giường hình như hơi nhỏ..." Lời vừa nói ra khỏi miệng, Kim Kiên suy t

chút nữa tự cắn đứt lưỡi mình. Aaaaa! Chẳng lẽ dư độc trong người ta phát triển thành tế bào ăn não rồi hay saoooo! Không dung đi phát ngôn một câu nào mịn vậy! Lần này nhất định chết cứng đóng băng vì hàn khí con mèo kia mát!!! Nghĩ vậy Kim Kiên rút cổ, nhanh chóng sửa lại lời nói, "Ấy thuộc hạ kỳ ghê! Triển đại nhân cùng Bạch Ngũ gia ắt là còn đang muốn vận công. Chi bằng tối nay không ngủ. Tại hạ ở một bên quan sát tiện mà học tập..." Nhưng thần kì chưa! Nói bô bô sau nửa ngày, đợi một lúc lâu sau, vẫn chưa thấy khí lạnh như dự định vậy lấy Kim Kiên mà tập kết. Thậm chí cả tiếng huyên não chính hăng chuột bạch cũng không chút dấu vết. Ôi chao? Môi mông Triển Chiêu hơi nhếch, ngón tay chậm rãi siết chặt. Bạch Ngọc Đường hơi hí mắt, nắm tay lại. Hai người làm ra một biểu tình thống nhất: cùng hạ quyết tâm, đồng thời cất bước đi về hướng giường, mang theo Kim Kiên lảo đảo ở giữa. Ôi chao! Ôi chao! Ôi chao! Không có đạo đầu gì mà cứ thế đi thẳng vào vấn đề sao?! (*)

(*) ê câu này nghe có vấn đề ha =))))

Nhìn thế này khí thế cũng quá dũng mãnh đi! Lại còn có cái bóng đèn Điện Quang ta sáng loè ở giữa đây... Không lẽ các vị cứ thế... Mà không tránh né một chút sao. Kim Kiên chân chuột rút, đùi co gân, suýt nữa muốn quỳ xuống. Thân hình gầy yếu này làm sao có thể là đối thủ của hai vị vương tôn đại thần, nên rốt cuộc chẳng mấy chốc đã bị lôi đến đứng trước giường. Ngay lúc Kim Kiên sắp bị đánh gục ngã ra giường, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời dừng lại thân hình, một mặt nghiêm túc, đệm chần ào ào ,bay lượn run run. Hai người Triển Bạch bình bình trải chần ra đất, vẻ mặt ngưng trọng, với lấy cái gối ném ra đóng chần đệm. Ú ù!! "Thì ra là nằm ra đất, hơ hơ", Kim Kiên cười gượng hai tiếng.

Ặc! Ta nói hai người chỉ là trải chần đệm ra đất thì có cần thiết phô ra thanh thế như sắp lâm trận sẵn sàng đón địch như vậy khôngggggg! "Ngủ đi!", Bạch Ngọc Đường ánh mắt chăm chú nhìn hướng nóc nhà. "Ừm!". Đôi mắt Triển Chiêu dôi ra ngoài cửa sổ nơi trăng thanh gió mát. "Ôi chao!", Kim Kiên còn chưa phục hồi tinh thần, thì đã thấy mình nằm ra giữa

đồng chẵn đệm mới bay vèo vèo hồi nãy. Đầu kê lên gối, người đắp chăn bông, bên cạnh là hai tạo hình cọc gỗ tiêu chuẩn một miều một thử. "Ặc! Cái này...", Kim Kiên hét đưa mắt nhìn Triển Chiêu thân thẳng tắp, lại quay sang dòm Bạch Ngọc Đường đang cứng ngắc, cười khan một tiếng, "Ban đệm trời lạnh, chi bằng ta chia chăn cho cả Triển đại nhân và Bạch Ngũ gia cùng đắp..." "Không cần! Ngũ gia ta còn muốn vận công!", Bạch Ngọc Đường nói. "Kim giáo úy đi nghỉ sớm! Tránh bị cảm lạnh!", Triển Chiêu góp lời. "A hờ hơ! Hai vị nói phải... Nói phải!". Kim Kiên như gà con mổ thóc, gật đầu lia lịa, dừng lại một chút, mới hỏi một cách ngạc nhiên: "Năm cũng có thể vận công á?".

"Tiểu Kim Tử!"

"Kim Kiên".

Hai người đồng thời quay lại trừng Kim Kiên. Dung nhan tuấn mỹ như hoạ, tuấn nhan như ngọc hơn trắng, Kim Kiên mới lên nhìn một cái liền cảm thấy trước nay chưa bao giờ thấy áp lực lớn tới vậy. "Ngủ, ngủ liền!".

Kim Kiên rụt đầu về chăn. Má nó! Hai vương tôn đại thần nhan sắc động lòng người nằm ở hai bên thế này, căn bản là muốn khiến ta mất ngủ đây mà. Nằm thao ngủ đượccccccc!!!! Aaaaaaa!

Một nén nhang sau....

Tiếng ngáy khò khè đều đều... Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường trợn mắt nhìn tạo hình chữ đại (大) bắt nhả ở giữa, nơi phát ra tiếng ngáy rung trời lở đất. Hai bên bắt gặp ánh mắt nhau, yên lặng, quay đầu nhắm mắt. Phòng trong dần dần yên tĩnh trở lại. Trăng sáng chiếu vào song cửa, trải lên ba người đang nằm. Tuyết y nhan sắc khuynh thành, gương mặt nhiễm chút mệt mỏi. Áo lam nhuộm thanh thiên, tuấn nhan như ngọc, lông mày chau lại phác ra nét sầu. Thấn áo xám phủ bụi ở giữa, mày nhíu chặt, răng nghiến kèn kẹt không ngừng nghỉ. Mây mù che phủ ánh trăng.

Phòng trong dần tối. Kim quang Khôn Long Tác dần thôi chói lọi, mơ hồ phiếm đở ánh lên thay thế.

Trăng dẹt tơ hồng, lướt qua lam ảnh, quán lấy eo nhỏ, dợn quán tuyệt y. Mạch mạch tương tư tuyến Tác tác quán triền miên Một chút hương mê tình Khéo nồng ý thuyên quyên. Ba người nằm một hàng, nhưng tâm khó dò, lòng quanh co, trí đã loạn. Bỗng nhiên, Kim Kiên nằm ở giữa, dần chảy mồ hôi hột, lấm tẩm thái dương. Chấn bao lấy thân gầy run lên từng chập. Mắt mở rộng. Sắc mặt sợ hãi. Không! Không thể nào! Bụng dưới tung tức, uất ức trướng mãn, cảm giác như điện giật thế này... Sẽ không phải là... Là... Mồ hôi từ đỉnh đầu Kim Kiên, từng giọt nhập bọn với nhau thành vệt lăn xuống. Làm sau bây giờ! Ta muốn... Niệu niệu! (*)

(*) đi hái hoa =)))))) hay ngôn ngữ hiện đại là WC nhẹ nhàng tình cảm. (Khác với WC nặng nề đó nha :-")

Hồi 9: Xuất cung thảm không dám nhìn, lòi chiến ngày hai khai màn.

Khuyến cáo, chương này có nhiều tình tiết rất nhạy cảm và hơi mất vệ sinh, có xu hướng phá hoại hình tượng của nhân vật nam thần số hai Đại Tổng, yêu cầu dân tình khi đọc không ăn uống hay uống nước, đi vệ sinh trước khi đọc, không đọc lúc khuya khoắt tối trời, đặc biệt là sau 12h đêm. Nếu không nghe cảnh báo để xảy ra chuyện gì không hay thì không được vác máy rượt người edit, người edit vô tội ÒvỐb Ánh trăng thê lương, tâm hoảng sợ, can hoang mang.

Đôi mắt nhỏ của Kim Kiên trợn trừng như hai quả sấu riêng, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn từ trên trán xuống, nhịp tim gia tăng, bàng quang xiết chặt, một hàng chữ to in đậm hiện lên trong đầu nàng.

+ Mục tiêu nhiệm vụ: Đi WC (cách nói hiện đại).

Xuất cung - đi ngoài (cách nói cổ xưa).

Đi hái hoa (tục ngữ).

+ Điều kiện hạn chế: 1. Bị Khôn Long Tác trói chặt với hai vị nam thần Đại Tổng vô cùng tôn quý.

2. Ta là giống cái, hai vị nam thần là giống đực.

. Người thứ nhất là vị lãnh đạo trực tiếp - nam thần họ mèo, Tiểu Miêu đại nhân thuần khiết không tì vết; người còn lại là con Chuột Bạch phong lưu có thị lực siêu tốt, tai cực thính. 4. Chuột Bạch không biết ta là nữ.

5. Nếu thân phận nữ nhân bị bại lộ thì.... Về sau... Sẽ không có về sau! + Mức độ hồ thẹn: Năm sao.

+ Mức độ khó khăn: Năm sao.

+ Mức độ nguy hiểm: Năm sao.

+ Dự đoán trước khả năng hoàn thành nhiệm vụ:

Cái rắm á! Chuyện này căn bản là không có khả năng thực hiện chứ đừng nói hoàn thành! Lúc này Kim Kiên thật sự rất muốn hét lên hai tiếng thật to để thể hiện cảm xúc bi phẫn của bản thân.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại đánh thức cả mèo cả chuột rồi ăn ngay nói thật cho hai người đó biết là ta muốn đi nhà xí à? Nhưng mà tới nhà xí rồi thì tính sao? Họ còn có thể đứng để giải quyết, còn ta chỉ có thể ngồi xôm...

Không không không, cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là ta vẫn là hoàng hoa đại khuê nữ, vân anh vị giá, thân tâm thuần khiết*; sao có thể làm như vậy trước mặt hai người đàn ông trưởng thành được...

hông, quả thực là kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không linh, khóc không ra nước mắt, trời xanh chứng giám, biển rộng bằng lòng...

Đều do cái Khôn Long Tác chết tiệt của Giang Ninh bà bà, cái gì mà đồng tâm tác chứ, thật hết sức vớ vẩn...

Đợi đã! Ba người đồng tâm muốn đi WC có tính không?! Đã lâu như thế rồi, chắc cả chuột và mèo cũng nên đi xả một chút chứ! Nghĩ vậy, mắt nhỏ liền sáng ngời, chuẩn bị lao tới lay Triển Chiêu, nhưng ở giây phút cuối cùng lại phanh khẩn cấp.

Đợi đã! Nghĩ kỹ lại thì Khôn Long Tác này dùng cái gì mà gân rỗng rồi thì lông chim bĩ dục điều,... tóm lại là toàn dùng vật liệu cao cấp để chế tạo thành. Ngộ nhỡ cái suy nghĩ cùng nhau đi nhà xí thô tục này không được cái sản phẩm thượng hạng đó chấp nhận...

Như thế chẳng phải ta sẽ tiêu ra quần trước mặt cả chuột lẫn mèo sao?! Chậc! Ta thật quá thông minh mà!!! Kim Kiên hơi nản lòng, cảm giận kéo kim tác bên hông, nhưng do trói chặt quá mà thành ra nàng tự giết xiêm y của mình.

Mắt nhỏ lại sáng ngời.

Đúng vậy! Nếu Khôn Long Tác trói bên ngoài quần áo thì chỉ cần cởi ra là xong, như thế thì dây trói cũng sẽ được tháo ra cùng còn gì? Hừ hừ, quả nhiên tài năng trời sinh tất có lúc hữu dụng...

Có cái con khi! Bó Khôn Long Tác này còn bó hơn cả thắt lưng, chặt đến nỗi kéo không được a a a, thế nên cho dù có cởi hết quần áo ra thì Khôn Long Tác vẫn quấn nguyên trên người a a a! Kim Kiên lau mồ hôi lạnh, mắt nhỏ lảo liên khắp phòng, sau đó -- thế nhưng trong hoàn cảnh khôn khó lại tìm được lối thoát, nàng nhìn thấy vật cứu mạng ở ngay dưới cái giường bên phải.

Thứ ở dưới giường, mượt mà trơn bóng, đang tỏa ra hào quang cứu thế, chẳng phải là cái bô... khụ, là chậu rửa mặt sao! Đúng thế! Ta cần gì phải đi nhà xí làm gì cho lôi thôi? Ở trong phòng cũng có thể giải quyết mà! Vấn đề duy nhất chính là -- chỉ cần làm sao cho hai vị bên cạnh không phát hiện...

Đơn giản! Một viên dược gây mê là xong tuốt! Kim Kiên kinh hỉ vô cùng, lập tức lấy từ trong túi dược ra một viên dược gây mê, bóp vụn rồi ném ra, suy nghĩ một hồi, lại thấy lo lắng nên tiếp tục móc ra một gói an miên tán (bột yên giấc), vẩy khắp nơi.

Chỉ một lát sau, trong phòng liền rơi vào trạng thái ngủ mê mết.

Kim Kiên chậm rãi ngồi dậy, mắt nhỏ liếc sang bên trái liền thấy miệng Bạch Ngọc Đường hơi hé, liên tục phát ra mấy tiếng ngáy nho nhỏ, thỉnh thoảng còn rì rầm mấy tiếng, nghe như đang tranh cãi gì đó.

Chậc, hóa ra Hàn Chương nói Bạch Ngũ gia có tư thế ngủ khó coi là thật.

Mắt nhỏ lại nhìn sang bên phải, Triển Chiêu nằm thẳng tắp như tùng, hô hấp kéo dài, khuôn mặt yên bình, hiển nhiên cũng đã ngủ say.

Kim Kiên thở dài một tiếng, gắng sức kéo kéo Khôn Long Tác bên hông, cực lực kéo căng hết cỡ độ dài dây trói giữa nàng và hai người Triển, Bạch, đợi đến khi không kéo được nữa thì bắt đầu di chuyển sang bên phải -- hay phải nói là bò sang.

Nhưng mới bò được hai bước, Kim Kiên lại phát hiện ra một vấn đề cực kì nghiêm trọng.

Cái chậu rửa mặt kia ở dưới giường, mà giường thì kê phía bên phải, Kim Kiên lại ở chính giữa hai người và Triển Chiêu nằm bên phải, tức là nằm chính giữa nàng và cái giường! Kim Kiên lại nhìn độ dài ngắn ngắn của đoạn dây thừng giữa bản thân với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường,

tuyệt đối không có khả năng đi vòng qua Triển Chiêu, cho nên biện pháp duy nhất là -- bò qua người! Chẳng lẽ trời muốn diệt ta sao?! Kim Kiên nuốt nước miếng, nhìn thoáng qua khuôn mặt đang ngủ của Triển Chiêu, ôn nhuận như ngọc, tuấn lãng như trăng, vành tai nhuộm đỏ...

Đợi chút, tại sao lỗ tai Tiểu Miêu lại có màu đỏ?! Không lẽ là... Tiểu Miêu.... giả vờ ngủ?! Một luồng giác quan thứ sáu mờ ảo từ xương cụt của Kim Kiên tràn lên.

Không thể nào, dược gây mê của ta là vạn thí vạn linh, không thể có chuyện mất đi hiệu lực được.

Chỉ là...

Nhớ lại chuyện tối nay, lúc đó giải dược độc dược của nàng liên tiếp mất tác dụng, Kim Kiên quyết định vẫn nên xác nhận lại một chút để tăng độ an toàn.

Nghĩ vậy, Kim Kiên thò một ngón tay chọc chọc cánh tay Triển Chiêu: "Triển đại nhân?" Triển Chiêu không nhúc nhích.

"Triển đại nhân?!" Ngón tay lại chọc chọc eo Triển Chiêu.

Thậm chí cả lông mi cũng không động chút nào.

Là ta bần hồn nát thần tính rồi! Kim Kiên thở phào nhẹ nhõm, xóc lại tinh thần, bắt đầu quá trình gian nan vượt qua ngọn núi lớn là Triển Chiêu.

Trong căn phòng tối mờ hiện lên một hình ảnh mơ hồ, một bóng dáng gầy yếu màu xám đang dùng cả tay lẫn chân bò qua một lam ảnh nằm ngay ngắn. Bước thứ nhất, tay trái qua, bước thứ hai, chân trái qua, bước thứ ba, đứng hình! Nguyên nhân vô cùng đơn giản, sợi Khổn Long Tác nối Kim Kiên với Bạch Ngọc Đường đã căng hết cỡ rồi.

Kim Kiên liền toát mồ hôi lạnh đầy người, vội vàng cầm dây trói kéo Bạch Ngọc Đường vào gần một chút. Ai dè Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường ngày thường lúc thi triển khinh công cứ phải gọi là thân nhẹ như chim yến, nhưng hôm nay ngủ say thì người lại như nặng ngàn cân, Kim Kiên dốc sức vật vã một hồi cũng không làm xô dịch được một milimet.

Làm sao bây giờ?! Kim Kiên liếc nhìn khoảng cách giữa mình với chậu rửa mặt thần thánh, thấy chỉ còn khoảng một cánh tay nữa thôi thì cắn răng.

Hy vọng ở ngay trước mắt, tương lai tươi sáng ở ngay trước mắt, ta tuyệt đối không buông tha! Kim Kiên giương mắt, cơ thể liền dựng thẳng, móng đặt phịch xuống một vật mềm mềm.

Hả? Sao nó lại mềm mềm? Kim Kiên giật mình, rũ mắt nhìn xuống thì lập tức lạnh hết người.

Nàng, nàng đang ngồi trên đùi Triển Chiêu.

Cái, cái tư thế này...

Kim Kiên run run nhìn lên thì thấy thân hình cao lớn của Triển Chiêu vẫn bất động, ngay cả sợi tóc cũng không thay đổi mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Đại trọng phu không quan tâm đến chuyện vật vãn, vì vấn đề cấp độ ba của ta cần phải giải quyết gấp, bỏ qua đi, bỏ qua! Kim Kiên lau mồ hôi, hai tay tiếp tục cầm Khôn Long Tác, cố gắng kéo Bạch Ngọc Đường.

Lôi một hồi Chuột Bạch vẫn không nhúc nhích.

Lại lau một lượt mồ hôi nữa, hơi bị nóng nha! Lại kéo một lát, Chuột Bạch di chuyển nửa tác.

Này chuột chết, ngươi ăn lẩm như vậy để làm gì?! Vây cái tay đầy mồ hôi, trong phòng nóng quá đi! Lần thứ ba, Kim Kiên dùng hết sức kéo, kỳ

tích là nửa người Chuột Bạch được kéo lên, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, do mồ hôi tay Kim Kiên quá nhiều nên dây trói bị tuột ra, Bạch Ngọc Đường lại nằm phịch về chỗ cũ khiến nàng cũng bị mất thăng bằng theo, bổ nhào về phía trước.

"Bẹp!" Kim Kiên thấy trước mắt tối sầm, miệng đụng vào một vật mềm mại nóng bỏng, còn có hương cỏ xanh thoang thoảng.

Kim Kiên cứng đờ.

Không, không phải chứ! Cái loại tình tiết cầu huyết như thế sẽ không, không, sẽ không xảy ra với ta đâu! Kim Kiên run rẩy chống tay, chậm rãi ngồi dậy, cảnh tượng trước mắt dần trở nên rõ ràng, đập vào mắt nàng chính là dung nhan tuấn tú của Triển Chiêu, môi mỏng khẽ nhếch, mái tóc đen hơi rối... Còn có cái tai mèo đỏ gần như xuyên thấu quen thuộc...

Hóa, hóa ra vừa rồi ta chạm vào cái tai, may mắn, may mắn quá...

Kim Kiên thở phào, tự vỗ ngực an ủi. Nhưng ở giây tiếp theo, bàn tay đang vỗ ngực suýt chút nữa tự đập cho ngực nàng thành cái sàng.

Người thanh niên áo lam dưới thân, không biết từ lúc nào đã mở đôi mắt đen như mực, sâu không thấy đáy, nóng bỏng như dung nham, khiến nhiệt độ trong phòng lập tức từ thu chuyển sang hạ.

Ta kéo cái a a, phi phi là @.... %¥%. %&&. ¥&+.

Nơ ron thần kinh của Kim Kiên lập tức chết đứng, biến thành một mớ rối bời.

Yết hầu của Triển Chiêu từ từ hạ xuống, tiếng nói khàn khàn tràn ra từ khóe môi: "Kim Kiên.... Trước tiên hãy xuống khỏi người Triển mỗ..." Người Kim Kiên lập tức nóng như vừa trần qua nước sôi, nhiệt độ cơ thể

vượt ngưỡng 4 độ C, nàng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, mồ hôi chảy đầm đìa, máy móc từ trên người Triển Chiêu lăn xuống, đặt mông về lại chỗ cũ.

Trong căn phòng mờ tối, không khí cũng trở nên mông lung, Triển Chiêu chậm rãi ngồi thẳng dậy, khuôn mặt ẩn trong bóng đêm nên không thấy được rõ, chỉ duy nhất đôi mắt của chàng sáng rực như ánh lửa đang khiêu vũ trong đêm tối, nóng bỏng kinh người. Ánh lửa trong đôi mắt ấy tạo thành một nhà giam, cầm tù Kim Kiên trong đó.

Nhiệt độ trong phòng tăng vọt khiến ngực Kim Kiên phập phồng, hô hấp khó khăn, mồ hôi chảy nhễ nhại, nàng bất giác kéo cổ áo xuống, để lộ cái cổ nhỏ tròn nhắn.

Con người Triển Chiêu lóe lên tia sáng, nhanh như chớp quét thẳng về cổ Kim Kiên.

Kim Kiên giật mình, lập tức rụt cổ.

Trong bóng đêm nhập nhèm, nàng chỉ có thể nghe thấy tiếng hô hấp ẩn nhẫn của Triển Chiêu, càng lúc càng gấp, càng lúc càng nóng.

Hình, hình như có gì đó không đúng! Có, có phải ta đã trêu chọc gì con mèo này không? Tại sao lại xù lông chứ? Ta, ta cứ nghĩ thấy mùi nguy hiểm là sao! Da đầu Kim Kiên tê dại từng trận, nàng nuốt một ngụm nước bọt, cái mông chậm rãi dịch về phía sau hai bước, sau đó liền -- đứng phải con Chuột Bạch đang ngủ mê man.

"Xú Miêu, cùng ta tái chiến ba trăm hiệp..." Bạch Ngọc Đường lẩm bẩm, lật người, dạng tay dạng chân tạo thành hình chữ đại*.

*Chữ đại: 大 Hô hấp của Triển Chiêu trong nháy mắt liền ngưng lại, hung hăng nhắm mắt lại, siết chặt nắm đấm, Kim Kiên thậm chí còn nghe được tiếng khớp tay vang lên răng rắc.

Không, không phải là muốn đánh ta một trận chứ? Kim Kiên sợ hãi, lùi về sau từng tấc.

Triển Chiêu nhíu mày nhắm mắt một lát, lồng ngực chậm rãi phập phồng, dường như chàng phải sử dụng hết định lực từ khi ra đời đến nay mới miễn cưỡng loại bỏ được cảm xúc ấm áp mềm mại mà người nào đó vừa lưu lại ra khỏi đầu.

Ép xuống dòng máu khô nóng đang trực trào, Triển Chiêu hít một hơi dài, khi mở mắt ra cũng là lúc định lực hơn người của chàng chiến thắng, trả lại một Nam Hiệp Triển Chiêu bình tĩnh ổn trọng.

"Kim Kiên, ngươi không nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt, còn lăn qua lăn lại để làm gì?!" Sắc mặt Triển Chiêu u ám, lạnh giọng quát hỏi. "A..." Kim Kiên nhìn cái chậu rửa mặt gần trong gang tấc mà xa tựa chân trời, da mặt hơi rúm rỏ.

Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại nói cho Tiểu Miêu là -- vừa rồi ta bò qua người hấn là vì muốn đi ngoài... Phi phi, là vì muốn lấy chậu rửa mặt kia làm cái bô...

Vấn đề là đối diện với gương mặt này của Tiểu Miêu, thật, thật khó để mở miệng a a a ! Thế nhưng do vừa bị Tiểu Miêu dọa cho một trận, cảm giác nghẹn trướng ở bàng quang đã chuyển sang cấp độ SOS rồi -- tức là....

Oh my God! Ta sắp tè ra quần rồi! Một giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy từ tóc Kim Kiên xuống.

"Kim Kiên?" Lúc này Triển Chiêu cũng phát hiện ra sắc mặt Kim Kiên không ổn lắm, chàng liền biến sắc, vội vàng hỏi: "Thân thể khó chịu sao?"

"Không, không phải..." Kim Kiên liên tục xua tay.

"Chẳng lẽ là do độc lúc trước..." Vẻ mặt Triển Chiêu càng nôn nóng hơn, bàn tay liền bắt lấy cổ tay Kim Kiên định bắt mạch.

"Không sao hết, thuộc hạ thực sự không sao hết!" Kim Kiên buồn tiêu kinh khủng, bàng quang dường như sắp vỡ ra rồi, tay nàng bắt giắc ôm bụng dưới.

Triển Chiêu ngẩn ra, ánh mắt di chuyển theo cánh tay Kim Kiên, sừng sốt một hồi mới nói: "Kim Kiên, ngươi, chẳng lẽ ngươi..." Kim Kiên cảm thấy da mặt nàng sắp cháy sạch rồi nhưng vì nhu cầu sinh lí vĩ đại, nàng đành phải bất chấp tất cả mà gật đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Triển đại nhân... Chuyện là... Thuộc hạ chỉ muốn... Dùng chậu rửa mặt bên kia... Đề xuất cung... Phóng thủy (xả nước :]]]])..." Một mảng tĩnh mịch. "Bùm!" Tuy lỗ tai không nghe được tiếng động nào nhưng toàn bộ các giác quan trên cơ thể Kim Kiên đều nhận thấy một tiếng nổ vang trời.

Từ cổ đến tai, từ ngón chân cho tới đầu ngón tay Triển Chiêu, chỉ trong nháy mắt đều mang một màu đỏ ửng điểm lệt, mây xuân mị sắc, tươi đẹp vô biên.

Kim Kiên lại càng xấu hổ vạn phần, dường như nàng muốn đem cả cái đầu nhét vào khe hở trên mặt đất, chỉ lộ ra trước mặt chàng cái gáy đỏ au.

Hai người đở từ đầu đến chân cứ yên lặng ngồi đối diện nhau như thế, mặc dù chỉ có vài giây ngắn ngủi nhưng lại dài tựa thiên thu, lâu đến mức Kim Kiên nghĩ là hôm nay số phận nàng nhất định phải tẻ ra quần thì đột nhiên trước mắt lại xuất hiện một vật đưng cực kì quen thuộc -- chính là cái chậu rửa mặt đó?! Kim Kiên lập tức ngẩng đầu lên, nàng thấy Triển Chiêu vẫn giữ nguyên tư thế ngồi chính trực như cũ, thần sắc mang vẻ điềm tĩnh, nhưng khuôn mặt tuấn tú đở rực kia thì thật bắt mắt.

"Lúc này hoàn cảnh đặc biệt, Kim giáo úy... Người giang hồ... Không câu nệ tiểu tiết..." Trong lúc Tiểu Miêu đở hồng nói câu này thì giọng nói trong trẻo đã run lên, ngón tay thon dài cũng hơi run rẩy, có một cụm từ miêu tả là: Chân tay luống cuống. Kim Kiên tin chắc rằng nếu như không bị Khôn Long Tác trối lại, e là con mèo này đã sớm phá cửa chạy đi rồi.

"Đúng, đúng thế, không câu nệ tiểu tiết... Ha ha..." Kim Kiên nhận lấy chậu rửa mặt, da mặt co giật không ngừng, tim gan phèo phổi cứ run bần bật.

"Chỉ là... Bạch huynh..." Triển Chiêu liếc nhìn Bạch Ngọc Đường ngủ không khác gì lợn chết, trên khuôn mặt đở hồng lộ ra vài phần khó chịu.

"Thuộc hạ đã dùng gấp đôi an miên tán, hẳn là sẽ không sao..." Kim Kiên lướt nhìn Triển Chiêu vốn dĩ cũng phải ngủ say, có chút không chắc chắn lắm.

Triển Chiêu không nương tay chút nào, dốc sức đâm vào huyệt ngủ của Bạch Ngọc Đường, rồi xé nửa cái chăn đơn, cuốn hơn nửa mặt Chuột Bạch vào mảnh chăn -- từ đôi mắt hoa đào cho tới lỗ tai đều bịt chặt, sau đó chàng còn cẩn thận kiểm tra lại mới yên tâm hơn một chút.

Tiếp đó Triển Chiêu giữ từ ống tay áo ra bốn cái ám tiễn, chọn hai cái chăn đơn, dùng lực phi ám tiễn lên hai bên tường, ghim hai chiếc chăn đơn lên, lập tức tạo cho Kim Kiên một không gian riêng nho nhỏ.

Làm xong tất cả Triển Chiêu mới xoay người, nhìn cái gáy đỏ ửng của Kim Kiên, nhẹ nhàng nói: "Khụ... Thỉnh." Thỉnh cái gì mà thỉnh?! Có phải ngồi uống trà đâu! Thế nhưng áp lực từ bàn quang khiến tình thế trở nên vô cùng cấp bách, hết sức căng thẳng, Kim Kiên đâu còn tâm trạng để nghĩ tào lao nữa. Nàng ngẩng đầu nhìn bóng lưng Triển Chiêu, cắn răng: "Triển, Triển đại nhân, tiếng, tiếng động..." Bóng lưng của Triển Chiêu run lên, hai tai lại càng thêm đỏ, yên lặng gơ tay che lỗ tai.

Cánh tay Kim Kiên run rẩy, ngón tay run run cởi quần ra, ngồi xôm xuồng, sau đó... Nhắm mắt lại, cắn chặt răng...

"Róc rách rách rách..." Tiếng nước chảy róc rách vang lên rõ ràng trong căn phòng yên tĩnh thật khiến kẻ khác cảm thấy.

Theo dòng nước chảy xuống, còn rơi rụng đầy đất tiết tháo nát bầy của con người hiện đại nào đó...

Đây gọi là: Tương quân bách chiến tử Tráng sĩ thập niên quy!* Là: Ngã tự hoành đao hướng thiên tiểu Khứ lưu can đảm lưỡng Côn Lôn! **
*Tương quân bách chiến tử, tráng sĩ thập niên quy: Tướng quân trăm trận đành vong mạng, tráng sĩ mười năm lại khai hoàn. Đây là câu thơ trích trong bài dân ca Mộc Lan từ kể về người thiếu nữ thay cha tòng quân, hay như truyện kể về sau chính là Hoa Mộc Lan ^^.

**Ngã tự hoành đao hướng thiên tiểu, khứ lưu can đảm lưỡng Côn Lôn: Ta vung đao nhìn trời mà cười, lưu lại gan mật cho hai ngọn Côn Lôn. Đây là hai câu thơ cuối trong bốn câu thơ của Đàm Tự Đồng (1865 - 1898) ngâm trước khi chết. Ông là nhà thơ, nhà văn, nhà cách mạng Trung Quốc thời cận đại (phong trào Duy Tân).

Bốn câu thơ này được trích dẫn mang ý nghĩa là vì đại nghĩa mà có thể hy sinh thân mình. Ở đây Kim Kiên ám chỉ vì nhu cầu sinh lí vĩ đại của mình nên chị ý đành "hi sinh" tại đây : .

Là --.

Cổn cổn Trường Giang đông thệ thủy Thị phi thành bại chuyển đầu không Lãng hoa đào tẫn anh hùng Thanh sơn y cựu tại Kỷ độ tịch dương hồng.* *Đây là khổ đầu bài thơ Lâm Giang tiên của Dương Thận (1488 - 1559), ông là nhà văn nổi tiếng và là nhân vật chính trị thời nhà Minh. Thơ ông dịch như sau: Trường Giang cuộn cuộn chảy về đông Sóng vùi dập hết anh hùng Được, thua, phải, trái, thoát thành không Non xanh nguyên vẻ cũ Mấy độ bóng tà hồng! Kim Kiên trích dẫn bài thơ này nhằm ám chỉ "anh danh" cả 1 đời anh hùng của chị ý bị hủy vì "sóng nước" :)) A a a a!! Đời này của ta xem như chấm hết a a a a!!! Sau này ta làm gì còn mặt mũi gặp người khác nữa a a a a a!!! Hoàn thành xong nhiệm vụ bất khả thi, người nào đó vừa vội mặc lại quần, vừa muốn gào khóc một hồi.

"Kim Kiên, xong, xong chưa?" Câu hỏi của Triển Chiêu lập tức đánh thức Kim Kiên.

"Xong rồi..." Kim Kiên gục đầu, khom lưng gù xuống, toàn thân ửng đỏ, trông rất giống một con tôm luộc.

Triển Chiêu âm thầm lấy lại bình tĩnh, xoay người kéo mấy miếng chăn xuống liền thấy bộ dạng giấu đầu hở đuôi của Kim Kiên, khuôn mặt nàng đỏ bừng, cực lực đem cái chậu rửa mặt giấu ra phía sau. Triển Chiêu chớp mắt: "Cái chậu đó... Hay là để Triển mỡ giúp người..."

"Không được!" Kim Kiên kêu lên, liều chết giữ cho bằng được cái chậu rửa mặt ở phía sau, đầu lắc như trống bỏi: "Thuộc hạ, thuộc hạ sẽ tự nghĩ cách!" Một màn vừa rồi đã hao phí toàn bộ dũng khí và tâm sức của ta từ khi sinh ra đến giờ, bây giờ ngay cả cái chậu cũng phải... thì...

Ta thà nuốt cái chậu còn hơn!! Về mặt Kim Kiên bị phẫn vì gặp phải trở ngại, trừng mắt nhìn Triển Chiêu, đôi mắt nhỏ lộ ra tia nhất quyết không thỏa hiệp.

"Khụ!" Triển Chiêu hơi cup mắt, ho nhẹ một tiếng, khóe môi dường như hơi nhếch: "Đừng lùi nữa, nếu không cái chậu sẽ đụng vào Bạch huynh..." Ngao! Tí thì quên đằng sau còn có một con Chuột Bạch nữa! Tim Kim Kiên dường như sắp hỏng rồi, vội vàng dừng động tác, mắt nhỏ trừng trừng, tư thế thể hiện quyết tâm che chở cho cái chậu rửa mặt sau mình đến cùng.

Khóe môi Triển Chiêu dường như lại kéo lên thêm vài phần, cổ tay run lên, kinh lực phát sinh, một chưởng bắn thẳng vào chậu rửa mặt sau lưng Kim Kiên.

"Bịch" một tiếng, cái chậu bị đánh bay ra, đập mở cửa sổ, bay ra bên ngoài.

Trong lòng Kim Kiên liền rơi lệ không ngừng.

Có nhầm hay không vậy, cuối cùng cứ làm đơn giản như vậy là giải quyết xong rồi, thậm chí còn biến chất lỏng ta thải ra trở thành phân bón dạng lỏng, bổ sung khoáng chất cho đất nữa, nghĩ vậy thì ta làm sao mà chịu nổi a a a! Trọng điểm là, ta nói này Triển đại nhân, nội lực ngài vừa khôi phục được một ít, thực sự thích hợp để lãng phí cho chuyện này sao? "Từ giờ đến bình minh vẫn còn một ít thời gian, người hãy nghỉ tạm một lát đi." Cuối cùng Triển Chiêu quay khuôn mặt đã bớt đỏ nhìn Kim Kiên, đề nghị.

Lúc này cả thể xác lẫn tinh thần Kim Kiên đều mỏi mệt, nằng nghe vậy liền gật đầu, nằm xuống.

"Triển đại nhân, ngài không ngủ sao?"

"Triển mỗ cần ngồi vận công một chút."

"Vâng..." Bầu không khí trở nên im lặng trong chốc lát. "Chuyện đó.... Triển đại nhân..."

“Chuyện gì?”

“Là chuyện.... Thuộc hạ... Ừm... Vừa rồi.... Tóm lại là cái này... cái kia...”

“Ngươi an tâm đi, Triển mỗ sẽ giữ kín như bưng.”

“Đa tạ Triển đại nhân! Triển đại nhân đối với thuộc hạ không khác nào phụ mẫu đã cho thuộc hạ cuộc sống mới, đại ân đại đức này không có cách nào báo đáp, chỉ có lấy thân... Khụ, tình cảm của thuộc hạ đối với Triển đại nhân cuộn cuộn như nước sông chảy liên miên không dứt!”

“Đừng nhiều lời nữa, mau đi nghỉ đi.”

“Thuộc hạ tuân lệnh...” Giải quyết xong vấn đề cấp độ ba, cuối cùng người họ Kim nào đó cũng có thể trải chẵn ra sàn, ngáp dài một tiếng, con buồn ngủ dần ập đến. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, trong lòng Kim Kiên vẫn cứ quanh quẩn một cảm giác là lạ ---Hình như ta quên chuyện gì đó quan trọng lắm, là chuyện gì nhỉ? "Khò khò..." Bóng đêm yên tĩnh lạnh như nước, chảy trên tuấn dung, người thanh niên áo lam chậm rãi mở mắt, nhìn thân ảnh nhỏ gầy đang ngủ say trước mặt chàng, khóe môi cong lên ý cười, sắc xuân trái dài.

_____ Nắng mai gió sớm, sương thu tràn đầy.

Sáng sớm ngày hôm đó tại Thiên hạ đệ nhất trang đã chính thức bắt đầu với tiếng gầm đầy giận dữ của con Chuột Bạch nọ.

"Chuyện gì thế này? Ai quán đầu Ngũ gia ta thành như thế này hả?!" Bạch Ngọc Đường giận dữ, đôi mắt hoa đào tóe lửa trợn trừng, nhìn chằm chằm vào hai người bị trói chung với hắn, tay ném mảnh chắn vừa gỡ từ trên đầu xuống, quát ầm lên.

"Khụ, cái này..." Mắt nhỏ liếc nhìn Triển Chiêu.

Chậc, ta đã có cảm giác là quên cái gì mà, hóa ra là vụ cái chặn cuộn đầu Chuột Bạch...

Triển Chiêu mặt không đổi sắc, thân thẳng như tùng, bình tĩnh điều hòa không khí: "Là do Bạch huynh tự mình làm."

"Cái gì?!" Bạch Ngọc Đường trừng mắt.

"Nếu không tin, huynh có thể hỏi Kim giáo úy." Triển Chiêu trịnh trọng đem vấn đề ném sang Kim Kiên.

"Gì?!" Kim Kiên trừng lớn mắt nhỏ.

Triển Chiêu thản nhiên liếc nàng một cái.

Kim Kiên lập tức cảm thấy da đầu tê dại, vội gật đầu đáp: "Đúng thế, đúng thế!" Bạch Ngọc Đường hơi híp mắt, nhe răng hỏi: "Có phải hai người các ngươi thông đồng lừa Ngũ gia ta không?"

"Đương nhiên không phải!" Kim Kiên cười gượng hai tiếng: "Chúng ta và Ngũ gia không thù không oán, việc gì phải cuộn đầu ngài như vậy? Chẳng phải là do buổi tối Triển đại nhân ngáy..."

"Khụ!" Triển Chiêu lạnh nhạt khụ một tiếng.

"Ai... Cái đó, là do ta ngáy to quá, nửa đêm đánh thức Ngũ gia nên Ngũ gia mới giận dữ dùng chặn đơn che tai lại..." Kim Kiên nghiêm trang bịa đặt để lấp liếm.

"Công nhận là tiếng ngáy của Tiểu Kim Tử nhà ngươi hơi ồn thật..." Bạch Ngọc Đường đồng tình gật đầu, nhưng ngay sau đó lại hồi phục tinh thần, tiếp tục truy vấn: "Không đúng, tại sao Ngũ gia ta lại không nhớ gì hết..."

“Cái này...” Kim Kiên gãi đầu, tiếp tục chém gió: "Có lẽ là do lúc trước Ngũ gia bị trúng độc, lại mệt mỏi quá mức, cho nên ngủ say..." Bạch Ngọc Đường vẫn hoài nghi trừng mắt nhìn Kim Kiên.

"Sự thật đúng như lời Kim giáo úy nói." Triển Chiêu cất lời với vẻ mặt tràn đầy chính khí.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm hai người một lúc lâu, thấy vẻ mặt bình tĩnh của Triển Chiêu cùng với nét mặt khẳng định của Kim Kiên, tuy trong lòng vẫn không tin nhưng không có chứng cứ nên sau một lúc giằng co, cuối cùng lại vì một nguyên nhân vô cùng cấp bách mà bỏ qua, ném cái chần sang một bên, nói: "Thôi, hiện giờ Ngũ gia ta không có thời gian rảnh rỗi nói chuyện này, đi thôi!"

“Đi?” Kim Kiên ngẩn ra.

"Đi đâu?" Triển Chiêu sững sốt.

Bạch Ngọc Đường giả giọng xem thường: "Hỏi vớ vẩn, đương nhiên là đi nhà xí!" Một giây tĩnh mịch.

"Bùm!" Một luồng nhiệt xộc thẳng từ ngón chân lên đầu Kim Kiên.

"Phùng" ánh ban mai ngập trời bao phủ khiến khuôn mặt Triển Chiêu sáng bừng lên, đôi tai mèo bỗng chốc đỏ như hai viên mã não, tinh xảo trong suốt.

Bạch Ngọc Đường lập tức há hốc mồm, đôi mắt hoa đào tròn tròn nhìn hai người có biểu tình kì quái, không hiểu vì sao mà hẳn cũng bị ảnh hưởng, da mặt không khống chế được tự nhiên đỏ ửng lên, mắt tự nhiên hỏi: "Chỉ, chỉ là đi nhà xí thôi, sao hai người lại phản ứng kỳ cục vậy?!"

“Là, là, không ổn lắm...” Kim Kiên lau một giọt mồ hôi trên đầu, lúng búng đáp.

Này này, ta không muốn ôn tập lại một lần ác mộng đêm hôm qua đâu! "Đúng là không ôn!" Triền Chiêu cũng kiên quyết ném ra một câu.

"Hả?" Bạch Ngọc Đường khó hiểu, hết nhìn nhìn Triền Chiêu lại ngó ngó Kim Kiên, chậm rãi nheo mắt: "Tiểu Miêu, Tiểu Kim Tử, chẳng lẽ hai người đang có chuyện giấu diếm ta?"

"Ha ha ha ha, làm gì có, Ngũ gia nghĩ nhiều rồi!" Kim Kiên ngoài mặt cười lớn một trận nhưng bên trong thì gật thon thót, cảm thấy chột dạ.

"Hừm?" Bạch Ngọc Đường nhướn cao mày, vẻ mặt đậm chất nghi ngờ.

Triền Chiêu âm thầm bé khí, cố gắng khắc chế khuôn mặt đang đỏ bừng, liếc nhìn vẻ mặt khẩn trương của Kim Kiên, lại liếc sang bộ dạng quyết tra hỏi cho bằng được của Bạch Ngọc Đường, yết hầu chuyển động, chàng đột nhiên than nhẹ một tiếng, nói: "Đúng vậy, dù sao thì lừa dối cũng không phải là kế lâu dài. Kim giáo úy, chi bằng người hãy nói ra sự thật cho Bạch huynh biết đi, dù sao thì Bạch huynh cũng là một đại hào kiệt, tâm tư phóng khoáng, chắc chắn sẽ không trách người." Bàu không khí trở nên yên tĩnh trong phút chốc.

Đùng! Một tia sét sắc nhọn bổ thẳng xuống đầu Kim Kiên, chỉ trong chớp mắt đã khiến nàng vô cùng choáng váng.

Tay chân Kim Kiên run rẩy, môi lưỡi tê dại, cứ ngây ngốc mà nhìn Nam Hiệp Triền Chiêu nổi tiếng xử sự trầm ổn đang rất bình tĩnh vạch trần bí mật liên quan đến sự tồn vong sinh tử của nàng với Chuột Bạch.

"Bạch huynh, huynh có từng nghĩ rằng tại sao đáng người Kim giáo úy lại gây yếu quá mức như vậy không?" Bạch Ngọc Đường ngẩn ra: "Thì sao?" Mày kiếm nhú lại: "Bạch huynh có từng cảm thấy rằng tay chân Kim giáo úy mềm mại hơn bất kì nam tử nào khác không?" Bạch Ngọc Đường nheo mắt nhìn Kim Kiên, vẻ mặt có chút đăm chiêu.

Sắc mặt Triển Chiêu trở nên căng thẳng: "Chẳng lẽ Bạch huynh chưa từng nghi ngờ ư?"

"Khụ!" Dường như Bạch Ngọc Đường vừa nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên dứt ánh nhìn khỏi người Kim Kiên, sừng mặt mất tự nhiên, gãi mặt: "Ngũ gia ta đương đương là bảy thước nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất, sao có thể nghi ngờ huynh đệ của mình..." Triển Chiêu hí hóp đôi mắt trong veo, hàn khí như có như không bao phủ xung quanh chàng, dừng một chút mới nói tiếp: "Nguyên nhân thực sự không thể để cho người ngoài biết được. Nhưng hôm nay ba người chúng ta bị trói chung một chỗ, Triển mỗ cũng chỉ là vạ bất đắc dĩ mới phải nói cho Bạch huynh biết bí mật kinh thiên động địa này." Bạch Ngọc Đường nghe vậy không khỏi thay đổi sắc mặt, đôi mắt đẹp như ngọc bắn thẳng về phía Kim Kiên, vẻ sừng sốt dần hiện lên trên trán nhan: "Tiểu Miêu, chẳng lẽ ý ngươi là..."

"Mong rằng Bạch huynh giữ kín bí mật này, trăm triệu lần không được tiết lộ ra bên ngoài!" Triển Chiêu ôm quyền với Bạch Ngọc Đường, thần sắc cực kì nghiêm trọng.

Sắc mặt Bạch Ngọc Đường trầm xuống, nhíu mày đáp: "Bạch mỗ biết." Triển Chiêu khẽ gật đầu, hít một hơi thật sâu mới mở miệng trịnh trọng nói: "Thật ra Kim giáo úy--"

"Triển đại nhân!" Kim Kiên sợ hãi hoàn hồn, vội ôm lấy cánh tay Triển Chiêu, trong đôi mắt ánh lên những tia rối bời, mồ hôi đầy mặt: "Việc này, việc này chúng ta vẫn nên bàn bạc kĩ..." Triển Chiêu nhìn Kim Kiên, thần sắc trở nên hòa hoãn hơn. Ngay lúc nàng tưởng Triển Chiêu đã thay đổi quyết định thì đột nhiên chàng lại tiếp tục nói nốt câu bị cắt ngang khi nãy: "Thật ra Kim giáo úy là -- thân hoạn ản tậ*!" *Thân hoạn ản tậ: Thân mắc hoạn bệnh không tiện nói ra. Khụ =/////=, cái tên này thường là ám chỉ bệnh liên quan đến cái đó của con trai ==", có rất nhiều dạng, ví dụ như liệt ****, hay như thái giám cũng tính là mắc bệnh hoạn (hoạn quan không phải là quan bị cái này đâu nhé :v).

"A a a a a, xong đời rồi, chết ta rồi a a a a !!" Kim Kiên liền ôm đầu, nhắm mắt lờng lộn, rú âm lên.

Lần này đại sự đúng là không ổn a a a! Này, sao Tiểu Miêu người cứ thế mà nói thân phận của ta ra vậy, rốt cuộc là có tình nghĩa huynh đệ gì không hả, thân phận thân hoạn ẩn tật của ta bị bại lộ thì chẳng phải là...

Hử? Tiếng gào khóc của Kim Kiên đột nhiên bị gián đoạn.

Thân hoạn ẩn tật? Tiểu Miêu vừa mới nói là -- thân hoạn ẩn tật?! Không phải nói ta nữ giả nam...

Vậy là...

Tiểu Miêu đã giúp ta -- bịa đặt?! Kim Kiên sững sờ, vội ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu.

Lúc này sắc mặt Triển Chiêu hơi trầm xuống, đuôi mày khóe mắt đều mơ hồ lộ vẻ xót xa. Nếu không phải Kim Kiên biết nàng không hề có bệnh hoạn gì hết thì chỉ sợ là nhìn bộ dạng của Triển Chiêu lúc này sẽ khiến nàng cho rằng bản thân mắc phải loại bệnh nan y nào đó! "Thân hoạn ẩn tật?" Bạch Ngọc Đường trừng lớn đôi mắt hoa đào.

Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu.

Bạch Ngọc Đường ngạc nhiên, mắt hoa đào không tự chủ được nhìn về phía nửa người dưới của Kim Kiên.

Kim Kiên ngẩn người.

Này này, sao tự dung Chuột Bạch lại nhìn đến cái vị trí dung tục như vậy? Chậc! Nếu ta nhớ không nhầm thì mấy cái bệnh không tiện nói ra này hơn phân nửa đều là ám chỉ bộ phận ở nửa người dưới...

Da mặt Kim Kiên lập tức co rút, phản xạ có điều kiện khép chân lại.

"Khụ!" Triền Chiêu ho một tiếng.

Khuôn mặt tuấn tú của Bạch Ngọc Đường đỏ lên, quay đầu lẩm bẩm: "Thì ra là thế, chẳng trách tại sao Ngũ gia cứ cảm thấy đôi lúc Tiểu Kim Tử là lạ..." Nói đến đây lại chau mày: "Không đúng, Tiểu Kim Tử người là người kẻ tặc Y Tiên, có y thuật siêu quần, tuy là thân hoạn ần tạt nhưng..."

"A, cái này..." Da đầu Kim Kiên đỏ mề hôi, liên tục nháy mắt ra hiệu với Triền Chiêu.

Này ta nói này Tiểu Miêu, người đột nhiên bày ra cái bệnh này rốt cuộc là để làm gì? Triền Chiêu trả lời bằng hàn khí sắc bén phóng vèo vèo qua da đầu Kim Kiên.

"Đúng vậy, đúng vậy! Căn bệnh này ta bẩm sinh từ lúc mẹ cha sinh ra đã vậy, ngay cả đại sư phụ ta cũng thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp)..." Kim Kiên lập tức lắp liếm vô cùng hoàn mĩ.

"Hóa ra là vậy!" Bạch Ngọc Đường nhìn Kim Kiên, ánh mắt có thêm vài phần thông cảm, chẹp miệng an ủi: "Tiểu Kim Tử, người đừng nóng ruột, bệnh này... Ừm... Chắc chắn sẽ có cách chữa!" Kim Kiên cười gượng.

"Kim giáo úy thân hoạn ần tạt nên nếu nhìn thấy người khác.... Sẽ cảm thấy khủng hoảng, tắc nghẹn trong lòng... Cho nên..." Triền Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường, biểu tình của một người lãnh đạo vĩ đại thuần lương đoan chính vì cấp dưới mà suy nghĩ nói: "Cho nên hẳn thực sự không tiện đi nhà xí cùng chúng ta, mong Bạch huynh không chê trách."Ặc! Luân quần nửa ngày hóa ra trọng điểm là ở đây! Kim Kiên lúc này mới hiểu ra mọi chuyện, không khỏi liếc nhìn Triền Chiêu.

Nàng nhìn thấy Triền Chiêu cao lớn tràn đầy chính khí, phía sau là tám chữ to in mạ vàng sáng lóa chói mắt ghi: "Ta rất thuần lương, tuyệt không

nói dối." Chậc chậc, xem Tiểu Miêu đại nhân kia, có thể nói mấy chuyện gạt người bằng lời lẽ ngay thẳng, thái độ tràn đầy chính nghĩa như vậy khiến cho người nghe không thể không tin, quả là dũng cảm hơn người! Hơn cái con khi! Ông trời ơi, đất mẹ ơi! Vì sao đương yên đương lành mà một Tiểu Miêu chính trực, ngay thẳng đột nhiên trở thành con mèo xấu xa nói dối không chớp mắt như thế này hả, hả hả hả....

Chắc chắn là do con Chuột Bạch mồm mép kia dạy hư! Kim Kiên oán hận lườm Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường bị Kim Kiên nhìn bằng ánh mắt bi phẫn thì trong lòng không khỏi nhảy dựng lên, mắt tự nhiên khụ mấy tiếng thông cổ họng nói: "Vậy bây giờ ba người chúng ta bị trói cùng với nhau, chia không được, cởi không ra thì nên làm thế nào đây?"

"Chuyện này thì dễ thôi." Triển Chiêu nhẹ nhàng cười, liếc nhìn Kim Kiên.

"Hả?" Kim Kiên giương mắt nhìn, còn chưa kịp hiểu ra cái gì thì đã cảm thấy sau gáy bị đập một cái, cơn buồn ngủ đột nhiên xông đến.

Trước lúc nhắm mắt một giây, nàng còn loáng thoáng nghe được tiếng khen tấu tặc của Bạch Ngọc Đường: "Điểm huyết ngủ? Không thể ngờ được là Tiểu Miêu đầu óc chất phác nhà người lại có thể thông minh nghĩ ra được...." Cái gì mà thông minh? Rõ ràng là sao chép sáng ý của ta đêm hôm qua a a a a! Đây là suy nghĩ duy nhất của Kim Kiên trước lúc mất đi ý thức.

Đợi đến lúc Kim Kiên tỉnh lại thì đã phát hiện bản thân đang ngồi trên ghế bên cạnh bàn tròn trong thiện đường xa hoa, bày trước mặt đã là một mâm bữa sáng xa xỉ của Thiên hạ đệ nhất trang. Bên phải nàng là một con mèo, bên trái là một con chuột, đối diện lại là hai tên bát quái mặt đầy kích động.

"Ày ày, Ngũ đệ, vì sao sáng nay các đệ đi ngoài lại phải điếm ngất Kim giáo úy, lại còn cùng Triển đại nhân thay phiên nhau khiêng Kim giáo úy đi nhà xí nữa vậy?" Đôi mắt Hàn Chương như cái máy ra đa quét tới quét lui trên người cả ba, vẻ mặt bát quái.

"Đúng vậy đúng vậy, chẳng lẽ là vì Khôn Long Tác? Chẳng lẽ cần phải chú ý gì sao?" Đinh Triệu Huệ vuốt cằm, cực kì tò mò.

Hóa ra là ta bị vác trên vai cả chuột lẫn mèo vào nhà xí cùng tham gia "công việc trọng đại" a....

Chết tiệt!!! Hình tượng của ta a a a a! Kim Kiên đầu đây hắc tuyến, chỉ hận không thể cắm đầu vào bát cơm.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lập tức thay đổi nét mặt, hai người liền một trái một phải cùng cầm lấy bánh bao nhét vào mồm Hàn Chương và Đinh Triệu Huệ, động tác đồng đều, phối hợp rất đồng bộ, giống như đã cùng nhau tập luyện từ trước không biết bao nhiêu lần.

Hai cái bánh bao nhét vào miệng Hàn Chương và Đinh Triệu Huệ khiến hai người suýt thì chết nghẹn, thở hổn hển.

Ngay sau đó, một mèo một chuột lại cùng nhìn Giang Ninh bà bà, trăm miệng một lời nói: "Nương/Bà bà, người đã nghĩ ra cách cởi bỏ Khôn Long Tác chưa?" Giang Ninh bà bà vốn đang rũ mắt uống cháo đột nhiên bị sặc, ngẩng đầu nhìn ba người, ho vài tiếng nói: "Đợi vi nương suy nghĩ thêm đã..." Lời vừa nói ra, sắc mặt hai người Triển, Bạch liền tối sầm, Kim Kiên lại niệm trong lòng một hồi thương thay.

"Ta thấy chẳng có vấn đề gì cả, Ngũ đệ cũng Triển đại nhân ăn ý như vậy, cùng nhau ra trận đúng là không chệ vào đâu được, thiên hạ vô địch!" Hàn Chương cắn hai cái liền ngón hết cả cái bánh bao, vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa. "Còn nữa nha, thêm cả Kim giáo úy thì ba người

chắc chắn sẽ được gọi là tâm tư tương thông, thông minh sắc sảo, quần anh tụ hội..." Đinh Triệu Huệ vừa xé bánh bao vừa thêm mắm dấm muối.

Bốn cái nhìn sắc nhọn từ mèo và chuột bắn ra, thêm cả cái nhìn hừng hực của Kim Kiên mang hàm ý uy hiếp: "Người dám đắc tội đại phu?! Không muốn lăn lộn nữa sao?!", cuối cùng cũng khiến hai vị đang ba hoa này ngậm miệng lại.

Những người còn lại muốn cười mà không dám cười, đành phải run vai cúi đầu ăn cháo. Trong chớp mắt tiếng húp chào xì xụp liên tiếp vang khắp thiện đường, nghe thật sôi nổi.

Cứ thế cho đến khi Nhan Tra Tán cất tiếng hỏi, chuyển đề tài sang chuyện chính: "Qua một đêm điều tức, không biết nội lực của chư vị đã khôi phục đến mức nào rồi?" Nhan Tra Tán nhìn một vòng xung quanh, nghiêm nghị hỏi.

Mọi người nghe vậy thì vẻ mặt đều trở nên nghiêm túc, tất cả liền báo cáo cho khâm sai đại nhân tiến độ của mình.

Bùi Thiên Lan, Giang Ninh bà bà và Tường Bình chỉ khôi phục được gần ba thành. Lư Phương, Hàn Chương, Từ Khánh được năm thành. Triển Chiêu, Ngải Hồ, Đinh Triệu Huệ, Đinh Triệu Lan được sáu thành. Tình trạng của Bạch Ngọc Đường tốt hơn, khôi phục được bảy thành. Nhưng người khôi phục nội lực tốt nhất chính là Bùi Mộ Văn, khôi phục được tám thành.

Sau khi báo cáo xong, không khí trong phòng liền trở nên bức bách.

Nhan Tra Tán trầm tư một lát, lại nhìn Kim Kiên: "Kim giáo úy, người có cách nào có thể giúp mọi người khôi phục lại nội lực không?" Kim Kiên gãi đầu suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng lắc lắc: "Khởi bẩm đại nhân, tên Mộc sứ kia sử dụng độc rất kì quái và âm hiểm, hiện giờ thuộc hạ vẫn chưa rõ độc tính của chúng. Nếu tùy tiện dùng dược thúc giục nội lực thì chỉ e sẽ

lưu lại bệnh căn, hậu họa vô cùng." Nhan Tra Tán nghe vậy thì hai hàng lông mày không khỏi nhú chặt, chuyển tầm mắt sang phía Tưởng Bình: "Tưởng Tứ gia, theo như ngài đã thấy ngày hôm qua, lời chiến ngày hôm nay chúng ta có bao nhiêu phần thắng?" Tưởng Bình giơ tay vuốt hai cọng râu cá trê, chậm rãi đáp: "Xét trận chiến ngày hôm qua với Kỳ Lân Môn, chúng ta đều thấy rằng Hắc Yêu Hồ toàn sử dụng bàng môn tà đạo để mưu lợi chiến thắng..." Nói đến đây, đôi mắt đậu của Tưởng Bình chợt lóe tia sáng, liếc nhìn Chân Trường Đình rồi tiếp tục nói: "Đáng tiếc là loại quỷ kế đó chỉ có tác dụng một lần thôi, hôm nay chúng ta đã có chuẩn bị trước, đáng lẽ đã chiếm được ba phần tiên cơ, nhưng hôm qua lại bị trúng độc, cộng thêm..." Tưởng Bình tiếc nuối liếc nhìn ba người Triển, Bạch, Kim một cái, thở dài: "Theo suy đoán của Tưởng mỗ thì trận chiến ngày hôm nay, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có năm phần thắng." Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi âm thầm thở dài.

Chỉ có mấy nhân vật tinh anh đã tham gia hội nghị hôm qua là nét mặt không hề thay đổi.

Căn cứ vào phương châm chính sách đã lập ra lúc trước, trận lời chiến hôm nay chỉ là thực hiện trên danh nghĩa thôi, mục đích chính là thám thính thực lực của Kỳ Lân Môn rồi tranh thủ thời gian triệu tập các cao thủ võ lâm đem bọn chúng bắt hết một lượt.

Chuyện chỉ có năm phần thắng đó là giả, không cần bận tâm.

Chỉ là đã diễn thì phải diễn cho trọn vở kịch này, nhất là trước mặt Chân Trường Đình - kẻ bị tình nghi làm gián điệp, tất nhiên là phải trưng ra bộ dạng cực kì xem trọng trận lời chiến ngày hôm nay.

"Năm phần thắng..." Về mặt Nhan Tra Tán nặng nề, nhìn Bùi Thiên Lan: "Đành nhờ Bùi lão trang chủ định đoạt." Hai hàng lông mày của Bùi Thiên Lan dựng thẳng, đập bàn: "Đừng nói năm phần thắng, cho dù chỉ một phần thì Bùi gia trang ta cũng liều mạng mà đấu!"

“Hay lắm!” Giang Ninh bà bà cũng đập bàn, cất lời: "Sĩ khí như thế mới phải!" Mọi người cũng gật đầu đồng tình. Một bữa cơm sáng này áp lực thật lớn, đợi mọi người vội vàng dùng xong, đi đến trường luyện võ thì đã thấy đám người Kỳ Lân Môn ở đó từ sớm, đang ngồi bên thái đài phía tây. Vẫn là tên Hắc Yêu Hồ Trí Hóa ăn mặc hoa lệ dẫn đầu, đằng sau là một đám người mặc áo choàng che mặt, điểm thiếu sót duy nhất là không thấy bóng dáng của cái tên chuyên đi bên cạnh Trí Hóa - Bách Hoa Công Tử.

"Hôm nay Bùi lão trang chủ lại thông dong đến muộn như vậy, chẳng lẽ là thân thể không thoải mái sao?" Trí Hóa nhướn mày, vẻ mặt tươi cười cực kì muốn ăn đập.

"Đề môn chủ chê cười rồi, là bởi vì sáng hôm nay lão phu ăn nhiều hơn mọi ngày những hai chén cơm nên mới đến trễ." Bùi Thiên Lan vững vàng ngồi xuống, ôm quyền với Trí Hóa ở phía đối diện.

"Thân thể Bùi lão trang chủ khang kiện, quả thật là phúc của võ lâm." Một tia tinh ranh lóe lên trong mắt Trí Hóa, có ý chỉ điểm.

"Nhờ ơn của môn chủ." Bùi Thiên Lan không chút nào yếu thế.

"Lôi chiến ngày hôm nay có bắt đầu không?" Trí Hóa vuốt ống tay áo, giương mắt hỏi.

Bùi Thiên Lan hí mắt nhìn trang chủ Trần Tụ sơn trang.

Chân Trường Đình đứng dậy, lớn tiếng quát: "Lôi chiến ngày thứ hai giữa Thiên hạ đệ nhất trang và Kỳ Lân Môn, trận thứ nhất, bắt đầu!" Mọi người bên thái đài phía đông lập tức phấn chấn lên, ánh mắt tập trung hết về thái đài phía Tây, đợi xem hôm nay đối phương phái người nào ra lôi đầu.

Nhưng kì lạ là đợi một hồi lâu vẫn không thấy bên đó có động tĩnh gì.

"Sao thế này?"

“Sao con hồ ly tinh đen kia không phải người xuống trường đấu?”

“Chẳng lẽ hẳn lại nghĩ ra cái trò thiêu thân gì rồi*?!” *Nguyên văn: Nan đạo hựu xuất thập yêu yêu nga tử, Ry không hiểu nên dịch bừa đây :v Chính lúc mọi người còn đang xôn xao suy đoán thì Kim Kiên đột nhiên kêu lên một tiếng.

"Ôi chao?!" Ánh mắt tất cả lập tức tập trung lên người Kim Kiên.

Chỉ thấy Kim Kiên trợn trừng đôi mắt, nàng dụi mắt rồi nhìn sang thái đài phía tay, lại dụi dụi, sau đó hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy?" Triển Chiêu nghiêm giọng hỏi.

"Tên Trí Hóa đó..." Kim Kiên nhú mày, đầy vẻ nghi hoặc: "Giống như bị trúng độc..."

“Cái gì?!” Mọi người không khỏi cực kì hoảng hốt, đua nhau nhìn sang bên đó soi xét tỉ mỉ, sau đó mới phát hiện ra chỗ không ổn.

Ngày thường Hắc Yêu Hồ Trí Hóa yêu nhất là làm đẹp, chỉ hận một ngày không thể thay hơn ba bộ quần áo, y phục và đồ phối đều tinh xảo vô cùng. Nhưng hôm nay lại cực kì khác thường, y phục của hắn vẫn là bộ ngày hôm qua, thân với tay áo còn có nhiều nếp gấp, búi tóc bình thường không có một sợi rối thì lúc này lại búi ầu vô cùng, quan trọng nhất là trên mặt hắn còn mơ hồ hiện lên vẻ hốc hác.

"Mọi người nhìn móng tay hắn đi, nó có màu hồng đào!" Kim Kiên chỉ ra điểm máu chót.

Mọi người nhìn sang thì thấy đúng là như thế. Dưới ống tay áo rộng thùng thình của Trí Hóa là mười cái móng tay mang một màu hồng đào yêu kiều, trông ma mị như thấm máu mà thành, càng tôn thêm mười ngón tay thon dài, khiến hắn mang thêm vài phần yêu dã (diêm dúa lẳng lơ).

"Cái đó, Kim giáo úy, người chắc chắn là con hồ ly tinh đen đó trúng độc chứ không phải nhuộm móng à?" Hàn Chương không tin lắm, hỏi nàng.

"Su phụ không bao giờ nhuộm móng!" Ngải Hồ bất mãn kêu một tiếng.

"Chắc chắn là trúng độc!" Kim Kiên khẳng định, trong lòng lại lạnh thêm ba phần: "Độc này tên là Tam Vị Yên Chi Hồng (ba màu son đỏ), nếu trúng độc thì ngoại trừ móng tay dần chuyển thành màu đỏ thẫm thì không có bất cứ biểu hiện nào khác, xem thì tưởng như vô hại nhưng nếu không có giải dược thì chỉ nửa tháng sau, da thịt toàn thân sẽ nứt vỡ mà chết." Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh hãi vạn phần.

"Tam Vị Yên Chi Hồng này, chẳng lẽ là độc mà Quỷ Thần Độc Thánh đã tạo ra ba mươi năm trước..." Chân Trường Đình đứng bật dậy, mặt vàng như giấy, mồ hôi chảy xuống to như hạt đậu.

"Chính là nó..." Kim Kiên lặng lẽ cắn răng.

Ta không nhìn nhầm, đây đúng là tác phẩm của nhị sư phụ! Nhưng tại sao độc của nhị sư phụ lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ là nhị sư phụ đã tới, ra tay chế ngự con hồ ly tinh đó? Không, không đúng! Cái Tam Vị Yên Chi Hồng này là tác phẩm nhị sư phụ chế ra từ hơn ba mươi năm trước, từ lâu lão già đó đã khinh thường không thèm sử dụng. Hơn nữa nếu đúng là do nhị sư phụ ra tay thì chỉ e con hồ ly tinh đen đó đã sớm thành một đống xương khô rồi...

Nhưng nếu không phải nhị sư phụ thì, còn ai biết cách pha chế Tam Vị Yên Chi Hồng nữa...

Đợi đã! Cách pha chế cái Thập Tuyệt đan lần trước cũng là phiên bản tiến hóa từ Lục Mị của nhị sư phụ...

Nếu là như vậy thì...

Lung Kim Kiên dính đầy mồ hôi lạnh.

Tên thuộc hạ Mộc sứ của Trương Dương vương kia chính là -- có lẽ, khoảng, tám phần cùng nhị sư phụ có một chân... Khụ, có liên quan đến nhau! Này này, không phải chứ! Nếu đúng là như thế thì chẳng phải ta đang đấu với tiên bối đồng môn sao?! Cực kì không hay nha! Ngay lúc Kim Kiên còn đang quay mòng mòng với mớ suy nghĩ lộn xộn trong đầu thì bên thái đài phía Tây rốt cuộc cũng có động tĩnh.

Trí Hóa chậm rãi tựa lưng vào ghế dựa, nhắm mắt một lát, đột nhiên cười lạnh một tiếng, cất lời: "Còn ra về cái gì nữa? Chẳng lẽ còn muốn môn chủ ta đây mời người xuống?" Lời còn chưa nói hết thì một bóng người nhảy xuống từ thái đài, nhảy thẳng vào trung tâm lôi đài, kéo áo choàng ra để lộ khuôn mặt.

Mọi người tập trung nhìn xuống thì thấy người này mặc áo ngắn màu xanh đen cực kì gọn gàng, chân đi hài đen đế mỏng, eo cuốn mấy mảnh tơ lụa màu đen, ngoài thứ đó ra thì y phục hẳn không có thêm một phục sức hay hoa văn nào khác, hai tay cũng trống trơn, trên người cũng không có vũ khí gì, nhìn lên khuôn mặt hẳn thì thấy ngũ quan rất bình thường như bao kẻ khác. Mọi người nhìn ngấm một lượt cũng chỉ thấy là khuôn mặt người này cứ như bị một màn sương bao phủ, một chút ấn tượng cũng không lưu lại, cực kì mơ hồ, chỉ nhớ mỗi con ngươi của hắn lạnh lẽo như hồ băng, yên tĩnh như mặt gương, tràn đầy lãnh ý.

"Người này là ai?" Hàn Chương buồn bực nhìn mọi người, nhưng những người khác cũng là bộ dáng nghĩ không ra nên lại chuyển ánh mắt về phía nhân sĩ uy tín Chân Trường Đình.

Lúc này Chân Trường Đình không biết bị cái gì đả kích, đang ở tình trạng xuất hồn, hai mắt mờ mịt nhìn người đứng trên lôi trường, một lúc lâu sau lắc đầu nói: "Người này... Chân mỗ thấy rất quen mắt, nhưng phải đợi Chân mỗ nhớ lại đã." Lời này khiến mọi người cực kì kinh ngạc.

Kim Kiên càng không tin được.

Không phải chứ! Kẻ này có lai lịch như thế nào mà ngay cả baidu Chân Trường Đình cũng không nhận ra chứ, quá không khoa học! Lại nói đến người đứng trên lôi trường kia, hắn thấy mọi người đều mang vẻ mặt mờ mịt, sắc mặt đã hơi u ám rồi, đến lúc nghe được câu nói của Chân Trường Đình thì trên mặt đã hiện lên vẻ căm giận bùng bùng, cổ tay hất lên, một ám khí màu xanh bắn thẳng đến tập kích Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhíu mày, vung tay tóm lấy vật đó, nhưng đến lúc mở tay ra nhìn thì lập tức biến sắc.

Thứ hắn vừa bắt được là một cái lá.

"Là cao thủ ám khí đánh lên chúng ta hôm qua!" Kim Kiên kinh ngạc hô.

"Bạch Ngọc Đường, mau ra đây cùng ta đấu một trận sinh tử!" Người đứng trên lôi trường đột nhiên cất lời khiêu chiến.

"Nghĩ ra rồi!" Đúng lúc đó Chân Trường Đình kêu lên, vẻ mặt kinh ngạc: "Người này chính là đệ nhất cao thủ ám khí trên giang hồ, được mệnh danh là Thần Thủ Đại Thánh Đặng Xa*!" *Thần Thủ Đại Thánh: Hiểm ngán gọn là tay thần đại thành, Đặng Xa là tên người đó.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thật không dễ dàng, cuối cùng Tiểu Kim cũng đi được WC, chấm nước mắt.

Nói thật là lúc viết, Mặc Tâm cũng không gõ nổi Thật thảm a a a a Vô cùng thảm! Nếu mà Mặc Tâm gặp phải tình huống tương tự thì...

Chắc chắn Mặc Tâm sẽ chọn phương án tè ra quần rồi hong khô Ha ha ha ha ha Tóm lại, chúc mừng Tiểu Kim hoàn thành được nhiệm vụ siêu cấp khó khăn Tung hoa~~ Gi? Khi nào thì giải được Khôn Long Tác á? Hừ hừ, khó khăn lắm mới đeo lên được cho mấy người, sao có thể dễ dàng cởi

xuống như thế được? (cười xấu xa) Còn muốn cỡi ra đến thế thì lột da cái được ngay, nhưng chắc chắn nhóm độc giả quảng đại của Mặc Tâm sẽ không đồng ý đâu! (bị Tiểu Kim, Tiểu Triển, Tiểu Bạch đập cho một trận...) Được rồi được rồi, hồi tiếp theo Mặc Tâm sẽ cố gắng cỡi xuống cho (ám ức) Gì? Hồi tiếp theo bao giờ thì có? Ha ha ha ha, quên vấn đề này đi, nhìn xem trời xanh cỡ nào, hoa cỏ kiêu diễm ra làm sao, cô nương xinh đẹp a, không cần đoán nữa a a a a Được rồi, nói chuyện chính! Khụ, cái kia... Thật ra câu chuyện Thiên hạ đệ nhất trang gần kết thúc rồi Đây chuyện chưa viết xong đâu nhé, còn có một tập nữa cơ, cả bộ truyện cũng gần kết thúc rồi Mọi người có cảm thấy thật thần kì không, cái hồ to vạn năm này, đại khái là có một thước thước (2m) hi vọng năm nay có thể kết thúc Mọi người tin sao? Dù sao thì Mặc Tâm cũng... Rất muốn tin nhưng thực sự là không tin được... Nhìn trời Thật ra kế hoạch của Mặc Tâm là tháng sáu này kết thúc rồi cơ Đương nhiên là kế hoạch của Mặc Tâm thì mọi người biết rồi đấy, thật lâu, thật lâu về sau....

Tóm lại, Mặc Tâm vẫn sẽ không đi theo kế hoạch đã đặt ra, cứ tiếp tục cố gắng thôi, nắm tay P/S: Tin tốt, thằng nhỏ nhà ta đã đi được rồi Mặc dù đi như người uống một lúc hai vò rượu vậy Ha ha ha ha ha

Hồi 10: Độc thủ quỷ sau màn xuất hiện, càn khôn quyết chiến sinh tử tuyệt

Mây âm trầm, gió tiêu điều, cờ bay phân phật, cát bụi mịt trời.

Sau khi Chân Trường Đình nói ra thân phận của người khiêu chiến trên lôi trường, sắc mặt y liền trở nên âm trầm, rất dọa người.

"Hắn chính là Thần Thủ Đại Thánh Đặng Xa?! Là tên cao thủ ám khí đánh lén ngày hôm qua?!" Hàn Chương trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào thân ảnh trên lôi trường: "Nghe nói công phu ám khí của người này xuất thần nhập hóa, dùng cánh hoa chiếc lá thôi cũng có thể đả thương người khác, ra tay lại tàn độc, không lưu người sống, nghe đồn rằng bất cứ người

nào nhìn thấy dung mạo của hắn đều bị diệt khẩu. Cho nên người này mặc dù nổi danh trên giang hồ đã lâu, nhưng người biết diện mạo của hắn không có quá ba người..." Nói đến đây, Hàn Chương không khỏi dừng một chút, nhìn Bạch Ngọc Đường: "Ngũ đệ, đệ đã từng đắc tội hắn sao?"

"Không tính đêm hôm qua thì đệ căn bản chưa từng thấy qua hắn!" Bạch Ngọc Đường nổi gân xanh.

"Được rồi, tán gẫu sau đi, người này thân thủ bất phàm, sử dụng ám khí nổi danh thiên hạ, ai đi đánh đây?" Tưởng Bình chặn lại Hàn Chương đang định nói tiếp, cất tiếng hỏi.

Đôi mắt hoa đào bắn ra những tia hung hãn, Bạch Ngọc Đường hung hăng trừng mắt lườm cái tên Đặng Xa kia một cái, lại nhìn thoáng qua bó Khôn Long Tác đang quấn chặt lấy cánh tay, giận dữ nói: "Nếu không phải Ngũ gia ta hiện giờ không thoát thân được thì nhất định sẽ phải hảo hảo giáo huấn tên này một phen. Công phu ám khí của Ngũ gia ta mới là đệ nhất võ lâm, từ khi nào lại đến lượt một tên tiểu nhân chuyên đánh lén sau lưng như hắn đứng đây lớn lối?!"

"Ngũ đệ đừng nóng, chi bằng để Bùi mỗ thay Ngũ đệ đi giáo huấn hắn?" Bùi Mộ Văn đứng dậy, nhẹ nhàng cười nói với Bạch Ngọc Đường.

"Hay lắm, không hồ là con trai của Bùi Thiên Lan ta!" Thanh âm hào sảng của Bùi Thiên Lan vang tận trời.

Giang Ninh bà bà cũng gật đầu nói: "Hiện giờ nội lực của Mộ Văn được khôi phục tốt nhất, đi đánh trận đầu cũng tốt." Mọi người nghe xong đều gật đầu nói đúng.

Bạch Ngọc Đường nhìn Bùi Mộ Văn, mí mắt giật loạn: "Với cái công phu ám khí mèo ba chân của ngươi, đừng có để vừa lên trường đấu đã bị biến thành bia ngắm!"

“Khụ! Ngũ đệ.” Lư Phương liếc nhìn Bùi Mộ Văn, hơi lộ vẻ lúng túng: “Bùi thiếu trang chủ võ nghệ siêu quần, đệ đừng nói bậy.”

“Lư đại ca, không sao.” Ý cười chột hiện trong đôi mắt dài của Bùi Mộ Văn: “Ngũ đệ đây là lo lắng cho Bùi mỗ...”

“Ai thèm lo lắng cho ngươi!” Bạch Ngọc Đường ngay cả lông mày cũng dựng ngược lên.

Bùi Mộ Văn bày ra biểu tình “ta hiểu mà, hiểu mà”, khuôn mặt mang ý cười ôn hòa, y ôm quyền với mọi người rồi chậm chậm đi xuống khỏi thái đài, để lại Bạch Ngọc Đường đang ngồi xù lông tức giận với khoảng không.

“Triển đại nhân...” Kim Kiên liếc nhìn Bạch Ngọc Đường đang tức điên người, nàng lấy khuỷu tay huých huých cánh tay Triển Chiêu, thấp giọng nói: “Thuộc hạ cảm thấy là Ngũ gia cùng vị Bùi thiếu trang có gì đó không đơn giản.” Triển Chiêu liếc mắt, hơi nhướng mày.

Kim Kiên thấy Triển Chiêu vẫn một bộ dáng không hiểu, nàng liền nóng nảy: “Triển đại nhân không thấy sao? Hai người bọn họ... cái kia... Rõ ràng là cái này cái kia đó!” Nói xong đôi tròng mắt nàng đảo loạn xạ trên dưới trái phải, muốn dùng ánh mắt biểu đạt cho vị động vật họ mèo nọ mấy chữ “có gian tình” hết sức thâm thúy.

“Bạch huynh cùng Bùi thiếu trang chủ là quen biết nhau từ thuở nhỏ, tình nghĩa sâu sắc, thân thiết là chuyện thường tình.” Triển Chiêu có vẻ hiểu được ám chỉ của Kim Kiên, vẻ mặt ôn nhiên tổng kết một câu Quen biết thuở nhỏ cái chó má, thân thiết là chuyện thường tình cái quý! Kim Kiên đầu đầy hắc tuyến.

Này này, ta nói này Tiểu Miêu đại nhân, ngươi rốt cuộc có ý thức được nguy cơ trước mắt không vậy?! Tên họ Bùi đó là thiếu trang chủ của Thiên hạ đệ nhất trang, có nhà có xe có địa vị, có tiền có thế có bối cảnh, chỉ so

gia thế thôi cũng đã bỏ xa Tiểu Miêu mấy con phỏ! Tuy rằng bộ dạng dáng người kém hơn Tiểu Miêu, nhưng tuyệt đối vẫn là nhân trung long phượng, mã trung Xích Thố*, là soái ca nhà giàu tiêu chuẩn đó! Trọng điểm là, hấn và Chuột Bạch là thanh mai trúc mã lưỡng tiêu vô sai, trong lời nói ẩn chứa bao ám muội, gương mặt ngập đầy sóng tình vô hạn. Hơn nữa Bùi lão trang chủ lại ôm ấp tình ý đối với nghĩa mẫu của Chuột Bạch, hai bên cha mẹ gần như không ngăn cản ---- đây, đây chính là tình địch lớn nhất của Tiểu Miêu nha! *Nhân trung long phượng, mã trung Xích Thố: Long phượng giữa đám người, Xích Thố giữa đám ngựa. Ý chỉ những người xuất sắc hơn người bình thường.

Nghĩ vậy, Kim Kiên liền biết tương lai của mối nhân duyên mèo chuột có nguy cơ là một mảng tối tăm mịt mờ. Trong lòng nàng nôn nóng không chịu nổi, vốn định nhắc tình Triển Chiêu vài câu nhưng lúc này Bùi Mộ Văn đã xuống đến lôi trường, lôi chiến đang chuẩn bị bùng nổ, không phải là thời điểm để quan tâm đến tư tình.

Chậc! Chỉ còn cách chọn lúc khác để đánh thức con mèo không có tự giác này thôi! Lúc này phía trên lôi trường, Đặng Xa nhìn thấy người đi xuống không phải là Bạch Ngọc Đường thì sắc mặt liền thay đổi.

"Bùi thiếu trang chủ, người Đặng mỗ khiêu chiến là Cẩm mao thủ Bạch Ngọc Đường, người xuống làm gì?" Bùi Mộ Văn cười nhạt, hướng Đặng Xa ôm quyền: "Ngũ đệ hiện giờ đang bị "dây" quán người, chỉ e không có thời gian xuống đây đối chiến. Bùi mỗ bất tài, nguyện thay Ngũ đệ đấu cùng các hạ một trận."

"Người?" Đặng Xa nhìn lướt qua Bùi Mộ Văn, nói với vẻ mặt coi thường: "Người không phải đối thủ của ta! Vẫn mau mau đổi Bạch Ngọc Đường đến đây đi." Lời vừa nói ra, không đợi Bùi Mộ Văn phản ứng, mọi người ở thái đài phía đông đã phát cáu. Hàn Chương, Đinh Triệu Huệ lập tức bật dậy, kích phát đại chiêu châm biếm để chỉ trích: "Này này, tiểu tử nhà ngươi cũng quá cuồng vọng rồi đó! Đừng tưởng rằng ngươi có cái tên

chó má Thần Thủ Đại Thánh gì đó thì sẽ thành thiên hạ vô địch! "Theo ta thấy, tiểu tử này căn bản là ếch ngồi đáy giếng, chưa từng thấy qua cao thủ chân chính nên mới dám trâng tráo như thế!" Sắc mặt Đặng Xa âm trầm, lạnh lùng nhìn lướt qua hai người Hàn, Đinh, sau đó trực tiếp lờ đi, đôi mắt bắn thẳng vào Bạch Ngọc Đường, cất tiếng nói: "Bạch Ngọc Đường, người thật đúng là con rùa đen rụt đầu, hẳn là người sợ Đặng Xa ta?!" Gân xanh trên tay Bạch Ngọc Đường giật liên hồi, hàm răng trắng nghiền ken két, chuẩn bị mở miệng chửi lại thì đột nhiên phía trên lôi trường phát sinh chuyện lạ: một tia sắc bén rạch ngang không trung chém tới, nhằm thẳng vào Đặng Xa.

Đặng Xa cả kinh, vội xoay người tránh nhưng vì nhanh quá nên vẫn bị chém đứt nửa sợi tóc.

"Bùi mõ đã nói rồi, Ngũ đệ không rảnh, người đừng có nhao nhao âm ỉ quấy rầy Ngũ đệ!" Ý cười trên khuôn mặt tao nhã của Bùi Mộ Văn dần tắt, mắt dài nhuốm lạnh, kim đao trong tay lóe sáng, mũi đao ẩn chứa sát khí, ù rung động. Một đòn nhanh kinh hồn vừa rồi đúng là do đao phong của y tạo nên.

Đặng Xa chậm rãi quay đầu, đôi mắt lóe lên sự tàn nhẫn: "Muốn chết!" Lời còn chưa dứt thì Đặng Xa đã bay vút lên trời, hai tay giang ra như qua đen tung cánh, cánh tay run lên, mấy đạo phong mang (gió nhọn - gió mang ám khí) phá không mà ra, vạch ra những liệt quang (tia sáng mạnh mẽ) trong không gian u ám, âm âm lao về phía Bùi Mộ Văn.

Sắc mặt Bùi Mộ Văn trầm xuống, ánh đao xoay chuyển tạo thành những luồng sáng quán quanh người rồi đẩy lên trên cao, nghịch nghênh (chống lại và hứng lấy) mà lên, miệng hét to một tiếng: "Phá!" Trong thoáng chốc, vô số mũi ám khí đang lao tới mạnh mẽ kia như gặp phải tường đồng vách sắt, chúng dừng lại giữa không trung rồi rơi rụng xuống đất, nhìn qua thì thấy đó là một đồng sỏi đá bình thường.

Đặng Xa hừ lạnh một tiếng, thân hình ở giữa không trung đột nhiên xoay tròn như con quay, từ khe hở trong ống tay áo của hắn có vô số mũi nhọn bắn ra như mưa rơi, cuộn lại phi đến.

Ánh đao lấp lánh quanh thân Bùi Mộ Văn cũng chưa hề biến mất, chúng không giảm mà còn tăng lên, nội lực chứa đầy trong từng đao phong, âm âm phóng qua, mạnh mẽ xé không trung đánh tan mây, khiến cho đám ám khí đang bắn ra liên miên giống như bị cuồng phong cản quét, trong nháy mắt liền thất linh bát lạc*, rơi rụng đầy đất, nhìn lại thì đó là những chiếc kim thêu hết sức bình thường.

*Thất linh bát lạc: Cái còn cái mất hay cái còn cái rơi, nằm rải rác.

Lại nhìn Bùi Mộ Văn, ánh đao xoay nhanh như điện, toàn thân y giống như một tia sét phóng lên trời, bắn thẳng về phía Đặng Xa.

Không ngờ Đặng Xa đang ở lơ lửng trong không trung kia đột nhiên xoay người, rơi xuống.

Đao phong Bùi Mộ Văn lập tức biến chuyển, người và đao lại truy theo Đặng Xa đang rơi xuống. Ánh đao trong tay múa thành một mảng hàn quang, chụp xuống đầu Đặng Xa.

"Hây!" Đặng Xa bỗng ngã người về phía sau như thể hắn bị một sức mạnh nào đó kéo lại, cứ thế dịch xa hơn trượng, vừa vặn thoát được một đòn trí mệnh.

Bùi Mộ Văn thu thế không kịp, đao phong phá mặt đất tạo thành một trận bụi mù phủ khắp không gian.

Ngay tại một cái chớp mắt này, tay áo Đặng Xe bỗng vung lên, vô số lệ quang (ánh sáng mãnh liệt) được phóng ra mang theo một mùi hôi hám, từng lớp từng lớp bắn về phía yếu huyệt của Bùi Mộ Văn.

"Không ổn! Có độc!" Mọi người ở thái đài phía đông cùng hét lên.

Bùi Mộ Văn khựng lại, kim đao đột nhiên kêu lên, ánh đao lượn lờ như điện, múa như mưa gió, vốn định đem đồng ám khí chặn lại ở bên ngoài màn đao phong. Nhưng đồng u độc ám khí kia lại không giống bình thường, bốn phương tám hướng tập trung về đây, càng lúc càng nhiều, càng ngày càng nhanh, dường như chúng sẽ đâm thủng Bùi Mộ Văn.

Bỗng nhiên, Bùi Mộ Văn thét dài một tiếng, một tia kim quang phóng ra từ mũi đao, hóa thành hàng vạn ánh sao, rồi chúng vỡ ra, nội lực lại tập trung về đao phong. Bùi Mộ Văn bỗng múa đao, chém mạnh một đòn xé trời đất, trong nháy mắt làm đồng ám khí biến mất.

"Tuyệt kỹ kim đao, Bát Thiên Lí Bình Xuyên*!" Hai mắt Chân Trường Đình phát sáng, lớn tiếng nói.

*Bát thiên lí bình xuyên: Tám ngàn dặm đồng bằng "Hay lắm! Xuất chiêu này ra, thiên hạ vô địch!" Hàn Chương vỗ đùi.

Nhưng lời còn chưa dứt thì trên lôi trường đột nhiên phát sinh biến cố.

Đặng Xa nhân lúc Bùi Mộ Văn còn chưa kịp thu chiêu, đột nhiên xoay người, lặng yên không tiếng động lén đến sau lưng Bùi Mộ Văn. Quang lóe lên trong mắt hắn, một viên màu đỏ theo ngón tay hắn bắn ra, đập vào gáy Bùi Mộ Văn.

Trong tình huống khẩn cấp lúc đó, Bùi Mộ Văn giống như gấn mắt sau gáy, đột nhiên cúi đầu, mũi đao vẫy ngược về sau, đánh vào đúng cái vật màu đỏ đang phóng đến.

"Bùm!" Một tiếng nổ vang lên phía chân trời, ánh sáng màu đỏ chói mắt bao phủ khắp không gian.

Bên trong màn ánh sáng đó, thân ảnh Bùi Mộ Văn bị ném ra, rơi xuống lôi trường, dòng máu đỏ thẩm theo thân thể bị quăng ra của y mà vẩy khắp nơi, tạo thành một đường cong màu đỏ trong không trung nhìn mà ghê người.

"Bùi thiếu trang chủ!" Mọi người biến sắc, sợ hãi hét lớn lên, Bùi Thiên Lan vì cấp nộ công tâm* mà nôn ra một ngụm máu đen.

*Cấp nộ công tâm: đau khổ phần nộ đánh thẳng vào tâm trí (hoặc trái tim) - cách nói của Đông Y. Hiểu na ná như vết thương lòng ý :v Ngay lúc này, đột nhiên một bóng trắng phóng xuống, lướt bay trong không trung giống như ngân long bơi trên mặt nước, trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh, đỡ lấy Bùi Mộ Văn đầu đầy máu loãng, nhẹ nhàng không tiếng động đáp xuống đất.

Một thân y phục trắng hơn tuyết, dung nhan hoa mỹ như sương đọng, không ai khác chính là Bạch Ngọc Đường! Một mảng lạng như tờ.

Mắt mọi người như muốn lòi ra, kinh ngạc đến không nói lên lời, phản ứng đầu tiên là nhất loạt quay đầu lại nhìn phía Triển Chiêu với Kim Kiền.

Kim Kiền cầm nửa dây Khổn Long Tác trống không, mắt nhỏ tròn to nhìn Bạch Ngọc Đường trên lôi trường, một lúc lâu sau mới nhìn sang Triển Chiêu, nàng phát hiện dây kim tác bên mình với Triển Chiêu vẫn đang trói chặt như cũ.

"Này này, chuyện này là sao?" Triển Chiêu chau mày nhìn chằm chằm vào Khổn Long Tác, chàng cũng mang vẻ mặt nghi hoặc.

Nhưng lúc này cũng không có nhiều thời gian để hai người bận tâm đến vấn đề đó.

Bạch Ngọc Đường đã mang Bùi Mộ Văn trở lại thái đài, gấp gáp kêu lên: "Tiểu Kim Tử, mau chạy tới đây nhìn xem!" Triển Chiêu và Kim Kiền vội

vàng tiến lên, nhưng vừa nhìn thấy thì liền cả kinh.

Hai mắt Bùi Mộ Văn nhắm nghiền, hốc mắt nhuốm màu xanh đen, khòe mắt rướm máu, miệng còn thổ huyết khiến người khác kinh hãi.

"Khụ, không sao, chỉ là bị thương ở mắt...." Bùi Mộ Văn giãy dựa trượt xuống từ lưng Bạch Ngọc Đường, nhưng hai chân y vừa chạm đất thì liền mềm nhũn, khuỵu xuống.

"Ngươi ngồi yên đó để Tiểu Kim Tử xem cho đi!" Bạch Ngọc Đường tức giận xách Bùi Mộ Văn dậy, nhét vào một cái ghế dựa ở bên cạnh.

"Đừng lộn xộn, hai mắt Bùi thiếu đã bị thương, có thể còn bị trúng độc nữa!" Kim Kiên đề bả vai Bùi Mộ Văn, lấy ra một viên thanh độc nhét vào miệng y, lại bóp nát hai viên rồi vẩy vào hai mắt y, làm xong nàng mới tập trung bắt mạch.

"Kim giáo úy, sao rồi?" Bùi Thiên Lan khẩn trương hỏi.

Thần sắc Kim Kiên trở nên nghiêm trọng, cẩn thận vạch mí mắt của Bùi Mộ Văn ra kiểm tra, một lúc sau nàng lấy túi châm ở bên hông, rút ra chín thanh ngân châm, thi triển châm pháp Cửu Huyết Phi Châm.

Mọi người chỉ thấy được ánh bạc hỗn loạn trước mắt, lấp lánh uồn lượn, còn chưa kịp phục hồi tinh thần thì Kim Kiên đã thi châm xong.

"Tiểu Kim Tử." Bạch Ngọc Đường lo lắng hỏi: "Sao rồi?" Mọi người lại nhìn Kim Kiên, mắt nhỏ giật giật, mi tâm run run, ngón tay đang thu hồi ngân châm dường như cũng run rẩy. Một lúc lâu sau, nàng mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường: "Ngũ gia, thật xin lỗi..."

"Tại sao lại nói vậy?" Bạch Ngọc Đường cả kinh hỏi.

Kim Kiên cắn răng, bất giác nhìn về phía Triển Chiêu.

Mày kiếm nhú lại, Triển Chiêu nghiêm giọng nói: "Kim giáo úy, có chuyện gì cứ nói thẳng." Kim Kiên nuốt một ngụm nước miếng, nhìn mọi người: "Bên trong viên đan vừa nổ khi nãy có ẩn chứa kịch độc, tại hạ đã thi châm để tạm thời ngăn độc tính, tính mạng của Bùi thiếu trang chủ không đáng lo, nhưng ----" Nói đến đây, Kim Kiên dừng một chút, cắn răng: "Mắt của Bùi thiếu trang chủ sẽ... sẽ khó tránh khỏi..." Lời vừa nói ra, mọi người liền kinh hãi.

"Kim giáo úy!" Nhan Tra Tán khiếp sợ.

Kim Kiên giương mắt nhìn mọi người, khuôn mặt nàng tái nhợt, lời nói không lưu loát như ngày thường nữa: "Nếu chỉ có loại độc này thôi thì tại hạ chắc chắn đến bảy phần là sẽ giải được, nhưng trong cơ thể Bùi thiếu trang chủ vẫn còn sót lại độc Thất Mạch Phong Huyệt của đêm hôm qua. Lúc này hai loại độc kết hợp..." Kim Kiên bỗng lùi từng bước về phía sau, hướng Nhan Tra Tán ôm quyền: "Thuộc hạ vô năng..." Xong lại xoay người khom lưng cúi đầu với mọi người: "Kim mỗ vô năng..." Âm cuối cùng, giọng nói đã hơi run rẩy.

Một mảng tĩnh mịch.

Mọi người hai mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều là sửng sốt.

"Kim giáo úy không cần tự trách, Bùi mỗ có thể giữ lại tính mạng đã là ông trời thương xót rồi, về phần hai mắt, như vậy cũng không sao." Bùi Mộ Văn thở nhẹ một hơi, thản nhiên cười nói.

"Mộ Văn!" Lệ chực chảy khuôn mặt già nua của Bùi Thiên Lan.

"Bùi thiếu trang chủ..." Mọi người nghẹn ngào.

"Bùi thiếu trang chủ..." Hai mắt Kim Kiên phấp hồng, dường như sắp khóc.

"Nếu có giải được thì sao?" Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi.

Kim Kiên ngẩn ra, vội lau hai mắt, kiên định đáp: "Nếu có giải được, tại hạ chẵn chẵn đến chín phần!"

“Được!” Bạch Ngọc Đường cầm bảo kiếm Họa Ảnh, thân ảnh tuyết trắng chợt bay xuống lôi trường, gầm lên: "Đặng Xa, giao giải được ra đây!" Đặng Xa đang ở trên lôi trường, hấn thấy Bạch Ngọc Đường nhảy xuống thì hai mắt chợt sáng ngời, nhưng nghe được yêu cầu của Bạch Ngọc Đường thì con ngươi lại dần tối đi, khẽ lắc đầu: "Ta không có giải được.”

“Nói láo!” Bảo kiếm Họa Ảnh tuốt ra khỏi vỏ, kiếm quang chói mắt: "Ngươi hạ độc, sao có thể không có giải được? Đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Đặng Xa vẫn lắc đầu: "Được đạn đó là do người khác đưa cho ta, ta không biết nó có độc, sao lại có giải được được.”

“Đặng! Xa!!” Bạch Ngọc Đường tức sùi bọt mép, hàm răng trắng nghiến chặt, trong nháy mắt thân ảnh hóa thành một tia xám bạc, bắn thẳng về phía Đặng Xa.

Đặng Xa cả kinh, lui về sau mấy bước, sau đó lập tức trở nên vui vẻ, cất tiếng hô: "Bạch Ngọc Đường, cuối cùng ngươi cũng nguyện ý cùng ta tỷ thí một trận. Hay lắm! Nếu ngươi thắng, ta sẽ giúp ngươi lấy giải được!”

“Ngũ gia ta phải chém đầu ngươi mang đi đổi giải được!” Bạch Ngọc Đường quát một tiếng chói tai, bảo kiếm Họa Ảnh sắc bén chứa đầy sát khí không thể chống đỡ nổi, kết thành hàng ngàn vạn tầng kiếm quang, mãnh liệt tập kích Đặng Xa.

Đặng Xa dịch chuyển về một phía, vừa vặn lọt qua khe hở trong hàng nghìn hàng vạn tầng kiếm quang, song chưởng rung động, vô số ngân châm mảnh nhọn như làn sóng châu châu cuộn cuộn phun trào, tầng tầng lớp lớp che trời giấu trăng.

Con người Bạch Ngọc Đường trong phút chốc trở nên rét lạnh, Họa Ảnh khẽ xoay tạo điểm sáng như sao đêm hồ, tạo thành một vòng rung động bên trong màn ám châm che trời. Một khe hở xuất hiện, nháy mắt sau đó, bóng trắng nhanh chóng vút qua, giống như ánh trăng lướt qua bóng cây, chỉ trong chớp mắt đã thoát khỏi tầng tầng ám khí của Đặng Xa.

Đặng Xa biến sắc, vội vàng lui về phía sau, từ vai đến cánh tay đều run lên, một đồng mai ám tiễn rít gào trong gió phóng ra, chấn động đất trời.

Không ngờ bóng trắng trước mắt còn nhanh hơn, mũi kiếm ù ù rung động, hóa thành hồng nhan xé trời, xé rách không gian tối tăm. Chỉ trong một thoáng, hàn quang dày đặc như thanh long gầm thét rung trời đang lao ra cắn phá.

Kiếm quang kia nhanh đến cực hạn, đồng ám tiễn chưa kịp chạm đến tàn ảnh đã bị kiếm phong bắn rơi, hấn còn không kịp chuẩn bị, kiếm quang đã cách mặt chưa đến nửa tấc.

Đặng Xa cả kinh, vội ngã ra sau, kiếm phong lướt qua sát chớp mũi tạo thành gió sắc như dao, cắt đứt làn da nơi ấn đường hấn, một màn sương đỏ trong thoáng chốc che phủ hai mắt.

Tầm mắt nhuốm đỏ mơ hồ thấy được bóng trắng phóng sát theo kiếm quang khẽ lật người, bay qua đỉnh đầu.

Đặng Xe không nhận được trở nên tàn độc, hung ác nghiêng rặng, một tia kim quang đột nhiên phóng ra từ miệng hấn, âm độc hướng thẳng tới đỉnh đầu của bóng trắng nọ mà xuyên qua.

Phập! Tiếng vũ khí xuyên qua vải vóc truyền đến khiến khóe miệng Đặng Xa nhếch lên đầy đắc ý.

"Ngu xuẩn!" Đột nhiên bên tai hấn vang lên một tiếng cười nhạt, Đặng Xa chỉ cảm thấy yết hầu xiết chặt, cổ họng bị người khóa trụ.

Dung nhan như ngọc của Bạch Ngọc Đường hiện lên trước mắt, môi mỏng vẽ lên một nụ cười lạnh, tuấn nhan lạnh lùng, con ngươi rét buốt, giống như bạch diện vô thường*.

*Bạch diện vô thường: thần chết mặt trắng Hai mắt Đặng Xa trừng lớn, vẻ mặt không thể tin được: "Sao có thể...." Lời nói còn chưa hết thì trước mặt hắn chợt nổi một trận kinh phong, nắm đấm cứng như thép đâm thẳng vào xương gò má khiến mọi thứ trước mắt Đặng Xa tối sầm, đợi đến lúc hắn tỉnh lại thì miệng đã phun đầy máu rồi.

"Vạn vật đều có thể làm ám khí, đây mới là đạo lý của công phu ám khí. Nhất kích tất sát* mới là tinh túy của công phu ám khí. Cái loại lưu manh hạng ba như ngươi chỉ biết bắn ám khí lung tung loạn xạ, vậy mà vẫn dám to mồm tự xưng là công phu ám khí đệ nhất thiên hạ, thật đúng là nực cười vô cùng!" *Nhất kích tất sát: Một đòn giết hết Dưới đám mây đen nặng nề, Bạch Ngọc Đường y phục trắng hơn tuyết, mờ ảo như tiên, giọng nói lạnh thấu xương, từng lời đánh thẳng vào tâm trí của Đặng Xa.

Đặng Xa chậm rãi bò dậy, nhìn lại cho kỹ thì sắc mặt liền đại biến.

Hắn thấy bảo kiếm Họa Ảnh của Bạch Ngọc Đường đã bay ra ngoài lờ lờ trường từ lâu, ở chuôi kiếm còn phát phơ một mảnh tay áo trắng tuyết. Mà ở trên mảnh áo đó là một vết kim quang, chính là ám khí trí mạng mà hắn vừa phóng ra --- Kim Câu Đoạt Mệnh (lưỡi câu vàng đoạt mệnh).

Thì ra là thế! Đặng Xa hung hăng nhắm mắt.

Trước tốc (nhanh) kiếm phá trận ám khí, sau đó lại lấy bảo kiếm làm ám khí, chém đứt da trên trán hắn, lúc hắn bị máu che mắt chính là cơ hội, y lại lấy tay áo làm mồi câu, dụ hắn phải xuất chiêu, sau đó đợi một khắc lúc hắn đang đắc ý, lúc cảnh giác lơ lửng mà ra tay. Một đòn khóa cổ họng, nhất kích tất sát! Hay cho một câu "Vạn vật đều có thể làm ám khí"! Hay cho một câu "Nhất kích tất sát mới là tinh túy của công phu ám khí"! Hay

cho một tên Bạch Ngọc Đường! Đặng Xa chậm rãi mở to mắt, con ngươi nhuốm máu sôi trào cuộn cuộn, thật lâu sau mới dần dần trầm xuống, biến thành một mảnh lạnh nhạt.

"Bạch Ngọc Đường, lần này là ta thua ngươi, lần sau, ta chắc chắn sẽ chiến thắng." Đặng Xa bình tĩnh nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường âm thầm nuốt xuống vị máu tanh chèn ở yết hầu, cười lạnh một tiếng, con ngươi lộ ra khí thế cuồng ngạo: "Ngươi cả tám đời cũng không thắng được." Con ngươi Đặng Xa chợt lóe lên ánh đỏ, cuối cùng vẫn bị hấn đè xuống, khôi phục lại thần sắc lạnh nhạt, xoay người, quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Đặng Xa đã bại, thỉnh môn chủ trách phạt."

“Bộp, bộp, bộp!” Tiếng vỗ tay thưa thớt truyền đến từ thái đài phía tây.

Mọi người thấy Trí Hóa vừa đứng dậy vừa vỗ tay, khuôn mặt không chút thay đổi nói: "Thật là xuất sắc. Đặng đại hiệp lấy một địch hai, khuất nhục* hai đại cao thủ hiện nay, quả đúng là võ công cái thế, nổi danh thiên hạ." *Từ khuất nhục ở đây dùng với nghĩa cố gắng để đánh bại. Con hồ ly Trí Hóa đang tung hô Đặng Xa và mĩa mai đám Bạch Ngọc Đường là lấy nhiều đánh ít đó = = Nói xong, con ngươi đảo về phía sau, khước môi Trí Hóa gọi lên ý cười mĩa mai: "Thật không hổ là thủ hạ của Mộc sứ đại nhân, rất có năng lực. Tại hạ thật sự bội phục, bội phục." Lời vừa nói ra khiến toàn thể trường đấu kinh ngạc.

Triển Chiêu đứng bật dậy khiến cho Kim Kiên đang mang vẻ mặt khiếp sợ cũng bị kéo lên theo.

Mộc sứ?! Con hồ ly tinh đen đó vừa mới nói là Mộc sứ?! Ta không có nghe sai chứ! Kim Kiên cảm thấy bắp chân hơi bị chuột rút.

"Ha ha, môn chủ quá khen." Một giọng nói già nua truyền tới, sau đó chỉ thấy một tên mặc áo choàng đen vượt lên trên người của Kỳ Lân Môn, đi đến bên cạnh Trí Hóa.

Hắn chậm rãi cởi bỏ áo choàng trên người, lộ ra gương mặt nhăn nhúm. Da mặt hắn giống như vỏ cây tùng bị phơi khô, nếp nhăn chồng chất, nhất là khu vực xung quanh hai mắt thì nếp nhăn lại càng thêm sâu, làm nên cho đôi mắt nhạt màu không hề có thần thái. Một thân áo vải tối đen, tay áo lại rộng như trường bào, trông rộng đùng đùng trước người hắn, càng tô đậm thêm cho dáng người đã còng, khí chất ủ rũ.

Rõ ràng là bộ dạng lão không có gì thu hút, nhưng ở trong mắt đám người Kim Kiên thì lại như là quý! "Kim sư.... Thương Trục...." Mắt nhỏ trừng lớn, Kim Kiên kinh hoàng chỉ vào người nọ, ngón tay không ngừng run rẩy: "Quý, quý quý a a a!" Đúng vậy, người này có ngũ quan, thần thái giống y như B SS phó bản Thương Trục đã uống thuốc độc tự sát trước đây. Lúc này đừng nói Kim Kiên, cho dù là người trầm ổn như Triển Chiêu, gan lớn như Bạch Ngọc Đường, ổn trọng như Nhan Tra Tán, khôn khéo như Tưởng Bình đột nhiên nhìn thấy diện mạo của người này cũng kinh hãi đến biến sắc.

"Thương Trục?" Lão già vừa lên sân khấu bên thái đài phía tây nghe được tiếng của Kim Kiên liền nhếch môi cười lạnh: "Đó chính là đứa cháu trai ngoan ngoãn của lão phu, đáng tiếc tráng niên mất sớm, lão phu thực đau lòng!" Nói xong, đôi con ngươi nhạt màu đột nhiên bắn ra hai tia tinh quang rét lạnh, chính xác chĩa thẳng vào người Kim Kiên, khiến tóc gáy nàng dựng đứng.

"Thương Trục? Cháu?!" Chân Trường Đình trầm ngâm một lát, bỗng sắc mặt kịch biến, vội đứng dậy, chỉ vào lão già kia, cả kinh nói: "Người là độc thư sinh --- Thương Mộ?!"

“Ha ha ha ha, không thể tin được là hôm nay vẫn còn tiểu bối nhận ra lão phu. Nói vậy thì vị này chính là Chân trang chủ của Trân Tụ sơn trang rồi, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!” Lão già bị Chân Trường Đình phát hiện ra danh hào chẳng những không buồn bực mà còn có vẻ vui mừng.

"Độc thư sinh?!"

“Thương Mộ?!” Bùi Thiên Lan và Giang Ninh bà bà cùng liếc nhau một cái, đồng thời đứng bật dậy, trăm miệng một lời nói: "Chẳng lẽ là Thương Mộ mười năm trước đã dùng Thị Huyết Tàn Hồn (linh hồn độc ác khát máu) đần diệt cả nhà Dược Vương Cốc?!"

“Chính là người này!” Chân Trường Đình toát mồ hôi, gấp gáp đáp.

Lời vừa nói ra khiến sắc mặt mọi người liền đại biến.

"Xin Mộc sứ đại nhân ban thưởng giải dược cho Đặng Xa!" Giọng nói của Đặng Xa cắt ngang suy nghĩ của mọi người.

Thương Mộ lúc này mới chuyển ánh mắt về phía Đặng Xa đang quỳ gối trên lôi trường: "Người thua?"

“Bản lĩnh của Đặng Xa không bằng người, thỉnh Mộc sứ đại nhân trách phạt." Đặng Xa ôm quyền.

"Phê vật!" Sắc mặt Thương Mộ trở nên lạnh lùng, lão vung tay áo rộng thùng thình lên, một luồng sương khói màu xanh theo đó thổi qua, bao vây Đặng Xa ở phía dưới.

Bỗng nhiên, một bóng trắng nhanh như gió thổi đến, tóm lấy Đặng Xa lôi sang một bên.

"Lão già đáng chết nhà ngươi muốn làm gì?!" Bạch Ngọc Đường nắm lấy Đặng Xa mặt xám như tro tàn, lạnh lùng trừng mắt nhìn Thương Mộ, tức giận nói.

"Hừm?" Da mặt nhăn nheo của Thương Mộ giật giật, lão chậm rãi quay đầu nhìn Trí Hóa: "Môn chủ, tên Đặng Xa này cấu kết với ngoại địch, tội không thể dung thứ, theo lý nên xử tử." Trí Hóa dùng khóe mắt liếc nhìn

Thương Mộ: "Mộc sứ đại nhân, đêm qua Đặng Xa còn vì ngài mà lập công, cứ qua sông đoạn cầu như thế thì có vẻ không tốt lắm."

"Lão phu không thu phé vật." Thương Mộ cười lạnh một tiếng, ông tay áo phát qua, hai luồng khí đen tuôn ra, xông thẳng về phía hai người Bạch Ngọc Đường, Đặng Xa.

"Bùm!" Một viên dược đạn dược ném tới trước mặt Bạch, Đặng, nổ đùng một tiếng tạo thành hai cái nắm khói, ở thế ngàn cân treo sợi tóc vừa vạn phá tan hai luồng khói độc của Thương Trục.

Đợi bụi mù tản đi thì đã không thấy tung tích của Bạch Ngọc Đường và Đặng Xa.

Thương Mộ nhướng mày, con ngươi nhạt màu lạnh lùng nhìn về phía đông thì thấy bóng trắng đã khiêng Đặng Xa nhảy về thái đài, lão không khỏi nhếch môi nở nụ cười.

Mà bên thái đài phía đông này, Bạch Ngọc Đường mặt mũi đầy bụi cát vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu: "Tiểu Miêu, Ngũ gia ta nợ ngươi một lần."

"Triển mỗ chỉ là tiện tay ném ra thôi, nhờ dược đạn của Kim giáo úy hết." Triển Chiêu nói, liếc nhìn Kim Kiên đã ngồi xổm xuống xem xét thương thế của Đặng Xa: "Kim giáo úy, thế nào?" "Rất không tốt." Trán Kim Kiên phủ đầy mồ hôi lạnh, nàng lắc đầu: "Người này mang hơn mười loại kịch độc trong người, mạng sống giữ được hoàn toàn dựa vào việc độc tính kiềm chế lẫn nhau, nhưng đám khói độc vừa rồi của Thương Mộ đã làm mất sự cân bằng trong cơ thể hắn..."

"Hay, hay lắm! Không hổ danh là Kim giáo úy của Khai Phong phủ, quả nhiên danh bất hư truyền, y thuật siêu quần." Tiếng nói già nua của Mộc sứ vững vàng truyền tới.

Ánh mắt mọi người roẹt một cái bắn về phía thái đài đối diện.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường biến sắc, lập tức đứng chắn hai bên Kim Kiền, bốn mắt đồng thời trừng người đối diện.

Thương Mộ lại liếc nhìn Trí Hóa một cái: "Môn chủ, lão phu có thể thử bản lĩnh một lần không?" Trí Hóa cười lạnh một tiếng: "Tại hạ luôn luôn nhớ rõ đại ân Tam Vị Yên Chi Hồng mà Mộc sứ đại nhân tặng cho, tất nhiên sẽ không làm trái lời của Mộc sứ đại nhân."

"Ha ha ha, môn chủ quả nhiên là thức thời vi tuần kiệt, khó trách chủ nhân lại biệt đãi ngài." Thương Mộ liền ôm quyền với Trí Hóa, sau đó từ từ đi xuống dưới, tới giữa sân đấu thì ôm quyền với phía đông thái đài nói: "Lão phu bất tài, hôm nay đặc biệt yêu cầu Kim Kiền - đệ tử chân truyền của Y Tiên Độc Thánh cùng lão phu đối chiến một trận, không biết ý Kim giáo úy thế nào?" Trong giọng nói kia hàm chứa ý cười rét buốt, cứ như một mũi tên độc xuyên thẳng vào trái tim Kim Kiền, khiến nhịp tim nàng đột nhiên dừng lại, máu ứ đọng trong huyết quản, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng.

Trong mớng mơ hồ đó, dường như nàng nghe được tiếng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đồng thời quát lớn: "Không thể!" Còn có tiếng bàn bạc xôn xao của mọi người: "Kim giáo úy là đệ tử của Y Tiên Độc Thánh?!"

"Khó trách y thuật độc thuật lại lợi hại thế."

"Kim giáo úy không thể lên lôi trường!"

"Kim Kiền, không thể, lên."

"Kim huynh hoàn toàn không có võ công, đi lên đấu khẳng định lành ít dữ nhiều." Những tiếng nói đó mờ mờ ảo ảo lượn lờ trong tai Kim Kiền một vòng rồi lại trôi đi.

Đôi mắt nàng thất thần, mờ mịt nhìn xung quang một vòng, cuối cùng dừng lại trên người thanh niên áo lam.

Con người đen sẫm như trời đêm mênh mông, đồng tử lấp lánh như ánh sao, tiếng nói trong trẻo vang lên bên tai nàng, từng chữ từng chữ thật rõ ràng: "Kim Kiên, Triển mỗ tuyệt đối sẽ không để người mạo hiểm!" Đồng tử Kim Kiên đột nhiên co lại.

Cái gì mà mạo hiểm?! Là nguy hiểm đến tính mạng thì có! Nếu lão già này chính là tên Mộc sứ huyền thoại kia, căn cứ vào những chuyện đau thương ta đã gặp phải trong mấy ngày qua thì thì rõ ràng là độc thuật của lão hơn xa ta nha! Nếu ta lên đó đấu thì trăm phần trăm sẽ trở thành vật hi sinh, làm sao giữ được mạng?! Không được! Ta nhất định phải tỏ rõ lập trường, ta cương quyết không----Bỗng, Kim Kiên hít vào một ngụm khí lạnh, lời muốn nói kẹt lại trong cổ họng, con người nàng lộ vẻ kinh hoàng, trước mắt bất chợt vụt qua hình ảnh bóng áo lam đột nhiên quỳ một gối xuống đất.

Không chờ Kim Kiên định thần lại thì sắc mặt Bạch Ngọc Đường, Nhan Tra Tán, Vũ Mặc, Bùi Thiên Lan, Bùi Mộ Văn, Giang Ninh bà bà, huynh đệ Đinh thị, Ngải Hồ, Chân Trường Đình, Tứ tử Hãm Không đảo đột nhiên xanh mét, tất cả không một tiếng động ngã xuống.

Trong nháy mắt, bên trên thái đài to lớn nhường ấy, không gian trở nên lặng yên đến mức một tiếng kim rơi cũng có thể nghe rất rõ ràng. "Nếu lão phu đoán không nhầm thì đêm qua Kim giáo úy đã dùng biện pháp lấy độc trị độc để giải độc của Phục Thần Phong Huyệt Tán." Tiếng cười man rợ của Thương Mộ từ trên lôi trường truyền đến tai Kim Kiên, giống như tiếng ngâm nga của ác ma: "Thật đáng tiếng, phương pháp này là trị ngọn không trị gốc, chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính chứ không phải giải trừ hoàn toàn. Ai nha nha, bây giờ hẳn là độc tính phản phệ*, nếu lão phu tính không sai thì trong vòng một nén nhang, nếu không ăn giải dược bí truyền của lão phu thì---" Thương Mộ dừng lại một chút: "Những anh hùng hào

kiệt nổi danh lừng lẫy giang hồ này sẽ đứt gân mạch mà chết!" *Phản phê: phản lại, cản lại = độc tái phát và mạnh hơn Một mảng tĩnh mạch.

Cả người Kim Kiên cứng đờ, sắc mặt trắng xanh, ánh mắt run run, môi tím tái, vẻ mặt sợ hãi, chỉ có con mắt vẫn đảo qua mọi người. Đầu nàng đau như búa bổ, cứ ù ù rồi bời.

Ta, ta dùng sai thuốc?! Không, không thể nào! Không thể nào! "Cũng vừa hay, đám người cản trở đã câm miệng hết rồi, Kim giáo úy có thể không vướng bận nữa, chuyên tâm tỉ thí cùng lão phu." Thương Mộ nở nụ cười méo mó: "Nếu Kim giáo úy thắng, lão phu có thể cân nhắc.... Tha cho chúng một mạng." Giải dược? Giải dược! Cứu người! Kim Kiên hoàn hồn, ngón tay nắm lấy vạt áo hơi run rẩy, trong đôi mắt nhỏ xẹt qua một tia kiên quyết, nàng cắn chặt răng, cất bước về phía cầu thang.

Đột nhiên, một bàn tay bắt lấy ngón tay nàng.

Kim Kiên cả kinh, quay đầu lại.

Triển Chiêu chậm rãi đứng dậy, bình tĩnh nhìn nàng: "Triển mỗ cũng đi."

"Không được!" Kim Kiên nhất thời nóng nảy, mắt nhỏ phấp hồng: "Triển đại nhân, ngài đã trúng độc..."

"Triển mỗ vẫn chưa bị độc tính phản phê!" Đôi mắt chàng sáng trong, lặng yên như mặt hồ: "Huống chi..." Thanh niên tuấn lãng nhìn dây trói ánh vàng lấp lánh trên cánh tay, chớp mắt: "Vẫn chưa tháo được Khôn Long Tác, hai người chúng ta không thể tách rời." (Ry: Ô ò (づ ̄ ̄ ̄ ̄)づ~♥) Một tia nắng vàng xuyên qua đám mây mù, chiếu lên dung nhan ôn ngọc của người thanh niên, phủ lên đó một vàng sáng, phong tư như ngưng tụ tại giờ phút này.

Kim Kiên cảm thấy ngực khẽ nhói, miệng mở một lúc lâu cũng không nói được nửa chữ.

"Chư vị hãy yên tâm!" Triển Chiêu quay lại, gật đầu với mọi người.

Kim Kiên cắn răng, cũng vỗ vỗ ngực: "Có tại hạ ở đây, vạn sự đại cát!" Triển Chiêu liếc nhìn Kim Kiên, con người xẹt qua một tia cảm xúc khó tả, nhưng ngay sau đó vẻ mặt chàng đã trở nên nghiêm túc. Triển Chiêu vòng tay ôm lấy eo nhỏ của Kim Kiên, nhún chân một cái, nhảy xuống khỏi thái đài.

Mọi người trơ mắt nhìn hai thân ảnh một lam một xám dần cách xa, trong mắt đều hiện lên vẻ bi thương.

Thân hình cứng ngắc của Bạch Ngọc Đường không không chế được mà run nhè nhẹ, đôi mắt hoa đào hiện lên hồng quang.

Tiểu Miêu....

Tiểu Kim Tử...

(Ry: Đoạn này buồn quá, ngồi edit mà cũng muốn khóc theo (´ - ˘))
Mây đen cuộn cuộn, từng trận sấm đì đùng truyền đến từ phía xa.

Triển Chiêu ôm Kim Kiên lướt xuống lôi trường, con người đen nghiêm nghị như nhìn thấu được vạn vật, trừng thẳng về phía Thương Mộ.

"Thương Mộ, Triển mỗ cùng Kim giáo úy lên đầu!"

"Đúng vậy, Thương lão đầu, ta cùng Triển đại nhân là bộ đôi vô địch thiên hạ!" Kim Kiên cũng run rẩy hô lớn.

Thương Mộ chậm rãi nhướng mày, bình tĩnh nhìn hai người trước mắt.

Một người thân thẳng như tùng, tuấn dung như ngọc, rõ ràng là một quân tử khiêm nhường ôn nhu như ngọc, nhưng giờ con người đen lấy lại tràn

đầy sát ý mãnh liệt, khiến kẻ khác phải nhiều lần lạnh sống lưng. Người kia eo nhỏ mắt hẹp, đứng một chỗ hay di chuyển đều có chút run rẩy, nhưng trong đôi mắt nhỏ ấy lại ẩn chứa sự bất khuất.

Thật đúng là một cặp đôi mâu thuẫn với vẻ bề ngoài! "Thú vị, thật thú vị! Không thể tin được là trên đời này ngoài Kim Kiên ra vẫn còn một Nam Hiệp Triển chiêu có thể kháng lại độc của lão phu." Thương Mộ chậm rãi xoa tay, trong mắt lão hiện lên sự hưng phấn kỳ dị: "Vừa hay! Mấy ngày hôm nay lão phu đã phát ngán khi phải xem mấy trận lôi đầu lằng nhằng rầy rà rồi. Hôm nay dứt khoát phải đánh nhanh thắng nhanh, một người một trận định càn khôn*!" *Càn Khôn là một quẻ bói, cũng có nghĩa là đất trời, quẻ bói Càn Khôn tượng trưng cho thiên ý, số mệnh, lời thần linh .v.v.v.v. Tóm lại ý của lão Mộ già kia là một trận quyết định số phận, quyết định thắng thua.

Nói xong, Thương Mộ đột nhiên thét dài một tiếng.

Một bóng đen xẹt qua nhanh như chớp, bay ra từ thái đài phía tây, bịch một tiếng dừng ở phía sau Thương Mộ nửa bước.

Triển Chiêu nhíu mày, Kim Kiên trợn tròn hai mắt.

Người trước mắt, thân cao chín thước, to lớn như một tòa tháp, cánh tay bắp đùi to như cột nhà, mặc một bộ giáp ngắn màu đen, lộ ra hai bắp tay cuộn cuộn màu đồng, mặt vàng mắt vàng, mày rậm mặt lõm, cằm để bộ râu quai nón cũng màu vàng. Vũ khí hấn cầm trên tay chính là một cái lang nha bổng làm bằng sắt đen to kinh người.

Này này, đây là Kim Giác Đại Vương* trong Tây Du Ký đi nhằm trường quay sao?! *Kim Giác và Ngân Giác trong Tây Du Ký chính là 2 con vật nuôi (hoặc đệ tử :v) của Thái Thượng Lão Quân xuống trần, lấy Hồng Hồ Lô và Bình Tịnh Ngọc xuống xưng vương tại núi Bình Định, động Liên Hoa. Hai anh em bị Ngô Không mang cái bình "hút trời" ra lừa đó :)) Kim Kiên suýt chút nữa thì hét ầm lên.

Thương Mộ liếc nhìn biểu cảm của Triển và Kim, đắc ý nói: "Lam Kiêu, tới gặp con môi của người hôm nay đi." Hán tử to như tháp sắt tên Lam Kiêu dòi ánh mắt về phía hai người Triển, Kim, con người vàng hiện lên một tia đỏ thẫm: "Lam Kiêu đã nhớ, chủ nhân." Giọng điệu và biểu cảm đờ đẫn, hơi chậm chạp, còn cái tia đỏ thẫm trong mắt đó...

Kim Kiên đột nhiên có dự cảm cực kì không hay.

Triển Chiêu khựng lại, thấp giọng nói bên tai Kim Kiên: "Người này không có hơi thở, mạch cũng không. Giống đám thập tuyệt quân kia." Ôi mẹ ơi! Da mặt Kim Kiên giật giật. Nhưng rõ ràng hẳn vừa mới nói chuyện.

Thập tuyệt quân kia rõ ràng là thi thể bị cô trùng không chế, sao có thể nói chuyện được? Chẳng lẽ, đây chính là thập tuyệt quân phiên bản đã upgrade?! Trên mặt Thương Mộ xẹt qua ý cười: "Lam Kiêu là tác phẩm đắc ý nhất của lão phu, nếu hôm nay các người có thể thắng được hai chủ tớ ta, lão phu chẳng những hai tay dâng giải dược lên, mà lôi chiến lần này giữa Thiên hạ đệ nhất trang với Kỳ Lân Môn cũng coi như các người thắng. Chỉ là, nếu hai người các người bại..." Trong con người tối tăm già cỗi hiện lên vẻ điên cuồng: "Tất cả các người sẽ trở thành ---- tân, thập, tuyệt, quân!"

“Đùng đoàng!” Tia chớp trắng xóa rạch trời mây, cắt đôi bầu trời xám xịt.

Mây đen ép trời, gió táp nổi lên, khiến cho tay áo lam của Triển Chiêu phát phới, tóc tai Kim Kiên cũng bay hỗn độn.

Triển Chiêu nắm lấy nửa đoạn Khôn Long Túc mà Bạch Ngọc Đường đã tháo ra, vung lên trói chặt eo Kim Kiên với cánh tay trái của chàng, cổ tay phải rung lên, Cự Khuyết rời vỏ, kiếm quang rét lạnh phản chiếu ảnh ngược khuôn mặt kiên nghị của Triển Chiêu và thần sắc khản trương của Kim Kiên.

"Trận chiến này, tất thắng!" Giọng nói trong trẻo bỗng hóa thành tiếng rùng rùng, hét vang tận trời. Một lam một xám như kiếm sắc rời vỏ, lao thẳng về phía Thương Mộ.

Thương Mộ không né cũng chẳng tránh, chỉ cười lạnh một tiếng.

Trong thoáng chốc, lôi trường chọt tới sầm lại, tháp sắt Lam Kiêu hóa thành cuồng phong từ sau lưng Thương Mộ gào thét lao ra, lang nha bổng trong tay hấn rít lên một tiếng làm chấn động lòng người, nó được vung lên trời cao, mạnh mẽ tụ gió dệt thành một tấm lưới, chụp xuống đầu hai người Triển, Kim. Song ánh lam xám lập tức lùi lại, tránh được nguy hiểm, nhưng vẫn bị gió tấp mạnh vào hai gò má.

Gió sắc như dao, sườn mặt Triển Chiêu lập tức bị cắt thành một vết thương dài cả tấc, một giọt máu đỏ rơi xuống trán Kim Kiên.

Da đầu Kim Kiên tê dại, mắt nhỏ trừng trừng, lập tức lấy từ bên hông hai viên dược đạn, quăng ra.

Bùm bùm! Hai màn khói một đỏ một xanh phủ vào người Lam Kiêu, nhưng không đợi màn khói tán đi đã thấy Lam Kiêu như một viên đạn lao ra, miệng hú dài bắn về phía hai người, không hề bị ảnh hưởng.

Dược đạn quả nhiên vô dụng! Kim Kiên chấn động, một luồng khí nóng rực tràn ngập lồng ngực, nàng không khỏi âm thầm nghiến răng.

Mắt Triển Chiêu đột nhiên mở to, thân hình chọt dịch về phía trước, Cự Nguyệt xẹt qua tạo thành một tia lưu quang rực rỡ, đâm ngược lên, nhằm thẳng vào lang nha bổng.

"Keng!" Tiếng binh khí va chạm vang lên bên tai Kim Kiên, rất đình tai nhức óc.

Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu bị đẩy ngược lại cực kì mạnh, suýt nữa thì tuột khỏi tay, gan bàn tay chàng nứt toác, máu đỏ ướm đầm. Thân hình bị phản lực đẩy lùi, Triển Chiêu phải lùi lại mấy bước mới có thể đứng vững.

Nhưng Lam Kiều thì một chút cũng không do dự, lang nha bổng lại xé gió vung lên, nện thẳng xuống đầu Triển, Kim.

Triển Chiêu không dám đánh bừa, chân tạo gió xoáy, ôm Kim Kiên bay về phía sau.

Lam Kiều lập tức di chuyển thân hình tháp sát đuổi theo như bóng với hình, thân hình lực lưỡng nhanh như điện xẹt, tốc độ ngang bằng với Triển Chiêu. Lang nha bổng trong tay mỗi lần vung lên là như ma kêu quỷ khóc, cắn nát không trung, sát phong giống như sóng mạnh mẽ dời núi lấp biển, tầng tầng lớp lớp đánh đến.

Hai người Triển, Kim ở bên trong làn gió dữ đầy sát ý này giống như con thuyền lá ở trong trận cuồng phong sóng lớn, cứ tròn trành lắc lư, từng bước di chuyển đều hết sức khó khăn, dường như không hề có sức chống cự.

"Kim Kiên, dùng được đạn của người..." Trong tiếng gió gào thét, lời của Triển Chiêu truyền vào tai nàng.

Dược đạn? Ngài đang bị choáng sao Triển đại nhân? Vừa rồi ta dùng đâu có tác dụng gì đâu! Kim Kiên lòng như lửa đốt, mồ hôi chảy như mưa.

"Mau!" Triển Chiêu vội vàng lên tiếng, mồ hôi nhỏ giọt xuống trán Kim Kiên.

Nha nha cái phi! Quan tâm làm gì, liều mạng! Mắt nhỏ trợn lên, Kim Kiên túm lấy túi dược bên hông quăng về phía Lam Kiều.

Ầm ầm ầm! Lôi trường bị tiếng nổ kinh hồn kia làm chấn động. Chỉ trong một thoáng, sương khói bảy màu bay lên không, trộn lẫn với nhau, cuối cùng tạo thành một cái lồng mây đen như mực, chụp kín cả lôi trường.

Kim Kiên ở bên trong chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, giống như màu đen cực hạn của đêm tối, giờ tay không thấy năm ngón, đủ loại hương vị đắng cay chua ngọt thơm thối xen lẫn vào nhau, kinh khủng đến mức làm người khác hít thở không thông.

Trong mảng bóng tối đậm đặc, Triển Chiêu thân thẳng như tùng đứng đó bất động, hệt như một pho tượng đá.

Đột nhiên tai chàng khẽ động, thân hình chợt di chuyển, giống như một làn khói nhẹ, vô thanh vô tức nhanh chóng bay ra, kiếm quang của Cự Khuyết sáng lên, ù ù một tiếng, chấn động hóa thành một tia ngân điện cắt qua màn đen.

Hàn quang kia chợt lóe lên rồi biến mất ngay lập tức, nhưng Kim Kiên rõ ràng đã nhìn thấy gương mặt tràn đầy nếp nhăn của Thương Mộ.

"Phụt---" Mùi máu tanh nồng nặc ập đến.

Mí mắt Kim Kiên giật điên cuồng, sững sờ nhìn làn khói đen trước mắt dần tản đi, gương mặt kinh ngạc đầy máu của Thương Mộ như ẩn như hiện.

Đâm trúng rồi! Là Thương Mộ! Kim Kiên mừng như điên, đang muốn mở miệng hoan hô, nhưng không ngờ Thương Mộ mặt đang dính đầy máu kia lại cười lạnh một trận: "Coi như có vài phần bản lĩnh..."

"Tách!" Một giọt chất lỏng ấm áp rơi trên chóp mũi Kim Kiên.

Nàng ngây ngốc ngẩng đầu.

Bờ môi mỏng hơi nhếch lên của Triển Chiêu đang tràn ra máu đỏ.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, xua tan khói đen.

Mọi thứ trước mắt trở nên rõ ràng.

Kim Kiên lập tức trợn to mắt.

Nàng nhìn thấy Cự Khuyết trong tay Triển Chiêu cắm thẳng vào một cánh tay người, dòng máu màu đen chảy xuôi theo thân kiếm, từng giọt rớt xuống mặt đất.

Là máu màu đen, nó mang theo một mùi thối nát. Tất nhiên không phải máu của Thương Mộ, mà là máu của Lam Kiêu.

Thương Mộ đã được Lam Kiêu vòng tay bảo vệ chặt chẽ, ngoại trừ bị một chút máu của Lam Kiêu dính lên mặt thì không hề có vết thương nào khác, lão còn đang nở nụ cười ác độc nhìn lang nha bổng trong tay Lam Kiêu.

Mà đầu của cây huyền thiết lang nha bổng nặng hơn trăm cân kia---Đang đâm thẳng vào vai phải của Triển Chiêu! Tiểu Miêu! Một luồng lửa nóng như thiêu như đốt lan khắp toàn thân Kim Kiên, nhịp tim đột nhiên ngừng lại, trước mắt nàng bỗng xuất hiện những mảng tối đen đúa.

Triển Chiêu lao đảo lùi về sau từng bước, cánh tay đang cầm Cự Khuyết vô lực hạ xuống, miệng phun ra máu tươi.

"Triển đại nhân!!" Kim Kiên khàn giọng hét lên, giãy dụa muốn rút tay ra để kiểm tra vết thương của Triển Chiêu, nhưng ngón tay còn chưa kịp nâng lên thì nàng đột nhiên cảm thấy ngực tai mắt mũi miệng mình nóng lên, thất khiếu đồng thời trào ra một luồng nhiệt.

"Kim Kiên!" Triển Chiêu vội vàng hô lớn, con người đen run lên dữ dội.

Bên trong đôi con ngươi hoảng loạn kia, Kim Kiên thấy được ảnh ngược của chính nàng.

Thất khiếu trào máu, giống hệt ác quỷ.

"Ha ha ha ha!" Thương Mộ điên cuồng cười lớn, Lam Kiêu đột ngột vung lang nha bổng lên, xé gió ào ào quét về phía hai người Triển, Kim.

"Bốp!" Triển Chiêu cảm thấy thân thể của chàng bay lên không, xương cốt toàn thân như bị một sức mạnh khổng lồ đập nát, đau đến mức muốn ngừng thở.

Rắc một tiếng, vai chàng đập xuống đất, bả vai bị trật khớp, Cự Khuyết dần trượt khỏi bàn tay phải mềm nhũn, mà bên tay trái... Là một khoảng trống....

Triển Chiêu trong lòng run lên, lập tức nghiêng người sang, quên cả việc lau vết máu trên mắt mình, chỉ dựa vào cảm giác từ cánh tay trái đang lặn mò theo sợi kim tác...

Chàng sờ được một đầu dây trống rỗng! Khôn Long Tác đã mở! Không thấy Kim Kiên! "Lão phu từng nghe qua lời đồn trên giang hồ về Khôn Long Tác, kể rằng nếu Khôn Long Tác trói hai người thì chỉ khi cả hai đồng tâm thì dây trói mới có thể cởi bỏ. Nhưng hiện giờ thì xem ra không phải chỉ có cách đó!" Giọng nói trầm thấp của Thương Mộ vang lên như tiếng hát của ma quỷ, từng chữ đâm vào tai Triển Chiêu đau nhói.

Triển Chiêu lập tức quỳ một gối bật dậy, bắt chập một màu máu đỏ trước mắt, chàng nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh.

"Ha ha ha---" Thương Mộ ở xa xa nhìn bộ dáng hoảng loạn của Triển Chiêu, nụ cười vắn vẹo trên mặt càng thêm đậm: "Còn có phương pháp này nữa, tiếc rằng không có kẻ dám thử..." Triển Chiêu mở to hai mắt, trong một thoáng, con ngươi đen vằn lên những tia máu đỏ.

Tại một góc của lồi trường, một thân hình gầy yếu lẳng lẳng nằm úp sấp, vô thanh vô tức, không có một chút sinh khí nào, dưới thân là một mảng đen đặc sệt không nhìn rõ.

"Đùng đoàng!" Một tia chớp rạch ngang chiều sáng không gian, chiếu rọi cả lồi trường.

Ngón tay Triển Chiêu đột nhiên xiết chặt, ngực trào lên vị tanh ngọt, máu lại chậm chậm chảy xuống từ khoeo miệng chàng.

Dưới ánh sáng của tia chớp, chàng nhìn thấy cực kì rõ ràng mảng đen dưới thân Kim Kiền, thấm ướt mặt đất, chính là một thứ đỏ tươi như máu --- máu của nàng!! "Biện pháp đơn giản nhất để tháo được Khôn Long Tác chính là, một người --- phải chết!" Lời Thương Mộ như tiếng sét đánh, nổ vang phía chân trời.

"Kim Kiền!!" Triển Chiêu khàn giọng hét lên một tiếng thê lương.

Tâm sự của tác giả: Ôi mẹ ơi! Cuối cùng cũng viết xong! Gõ liền tù tì ba trận đánh hàng thật giá thật, Mặc Tâm suýt thì nôn ra ba lít máu.

Mặc Tâm thực sự không thích viết cảnh đánh nhau a~~ Mệt muốn chết Thật muốn tìm một cô vấn chuyên đánh võ Nên biết rằng lúc lên sườn truyện, cảnh đánh nhau đều là như vậy nè: Đặng Xa cùng Bùi Mộ Văn đấu một trận kịch liệt, Đặng Xa thắng Bạch Ngọc Đường cùng Đặng Xa đấu một trận kịch liệt, Bạch Ngọc Đường thắng Triển Chiêu, Kim Kiền cùng Lam Kiêu đấu một trận kịch liệt, Kim Kiền đi

Khụ khụ, xin phép không nói bốn chữ cuối Tiểu Kim dù như thế nào cũng coi như là nhân vật chính, dù thế nào cũng phải sống dai cho đến lúc kết thúc nha Cái gì? Kim Kiền phải ở trạng thái "chết giả" trong bao lâu? Ừm Sờ cằm Chắc khoảng ba năm gì đó Ha ha ha ha khặc (bị cắn phải lưỡi Đùa thôi, sườn truyện của thiên hạ đệ nhất trang Mặc Tâm đã viết

xong rồi Còn hai hồi nữa là kết thúc Nhưng trọng điểm là mới chỉ có sườn truyện! Mà tốc độ bổ sung râu ria của Mặc Tâm thì, nhìn là biết... CỰC CHẬM! Cho nên, mọi người hãy tiếp tục ngồi xỏm chờ đợi Nếu đã tê chân rồi thì có thể kê cái ghế, hoặc chui vào giường cũng là một lựa chọn không tồi~~ Ha ha ha ha khặc (bị điên Tóm lại Mặc Tâm vẫn đang trên con đường gõ chữ không ngừng bị người khác thúc giục, vẫn cứ quên đời mà đi Nhưng rõ ràng vừa đi được mấy bước đã ngồi phản kháng Mua ha ha ha ha ha * P/S: Thật ngạc nhiên, con ta đã được một tuổi rồi Ai ha nha Thời gian đúng là qua nhanh, thấm thoát thoi đưa! (Cái gì, có tiếp tục kéo dài thêm tám năm nữa hay không ta cũng không nói đâu ----- Cười điên loạn bay đi~~~)

Hồi 11: Trận quyết chiến huyết sắc đầy trời, lời tương hứa lại hiểu thành kết nghĩa

Mây dày cuộn lên từng lớp, xung quanh ảm đạm như chìm vào đêm lạnh, sấm quết đất, sét rạch trời, hoá ra từng tia vắn vện, chiếu loang lổ không gian nhá nhem. "Ha ha ha! Kim Kiên đã chết! Kim Kiên đã chết!", Thương Mộ đứng trên lôi tràng, hai tay mở rộng, ngửa mặt cười điên dại, nếp nhăn chen chúc, xô đẩy những thớ thịt phủ đầy khiến cho khuôn mặt co rúm nhàu nhĩ như quỷ. "Ầm!" 1 vàng sấm chớp nổ tung, rọi sáng cả võ đài, rọi sáng cả 1 góc tổ lam quỳ sụp trên nền đất. Búi tóc rối tung, che xoà trên trán. Ẩn hiện đâu đó thoáng thấy một vết đỏ tươi lướt trên gò má trắng bệch, rồi hoà cùng dòng huyết vương trên khoé môi, nhập dòng chảy xuống. "Câm miệngggg!" Triển Chiêu nói hai tiếng lạnh lẽo, thấm đẫm hàn ý buốt xương thấu thịt.

"Vì sao phải câm miệng?" Thương Mộ khơi mào chọc tức. Vẻ mặt vui vẻ lạ thường nhìn Triển Chiêu thách thức. "Chuyện này thật khiến người ta hả lòng hả dạ đến mức muốn tuyên cáo thiên hạ! Cái gì mà Y Tiên Độc Thánh quan môn đại đệ tử! Cái gì mà khả năng thông linh nhập quỷ! Cái gì mà quỷ thần độc thánh? Ở trước mặt thư sinh Thương Mộ này cũng chỉ hạng tam lưu tép mạt hạng!" Ngừng một lát, hấn nói: "Độc Thánh chó gì chứ?"

Uổng công ta mười năm tận tâm hầu hạ, một lòng muốn theo học chút bản lĩnh. Thế mà lão ta chê ta tư chất kém cỏi! Nhất định không thu nạp ta làm đồ đệ!" Sắc mặt Thương Mộ co rúm, nhìn về phía Kim Kiên, hai mắt u ám: "Thương Mộ ta tư chất kém cỏi? Vậy còn đệ tử của hần? Đường đường là đệ tử Độc Thánh, lại không dám công khai thân phận, uốn gối khom lưng tại cái Khai Phong phủ nhỏ bé, nhận một chức bổ đầu hèn hạ cón con, làm chó săn quan phủ! Lại còn cái được xưng tụng là độc thuật kia, khác gì viên dược cho trẻ con! Cái này mới thật sự là chuyện hoang đường nhất thiên hạ!".

Một trận cười lạnh lẽo toát ra sâu từ tận lòng ngực Thương Mộ. "Bây giờ thì tốt rồi! Lão hủ ta sẽ thay mặt lão già lắm cảm nợ thanh lý môn hộ! Thứ như Kim Kiên đây chỉ tổ bôi nhọ Độc Thánh Môn! Rốt cuộc cũng chết trong tay Thương Mộ ta! Thật sự là hả lòng hả dạ! Ha ha ha ha!"

"Rắc!" Một tiếng bẻ khớp tay vang lên cắt ngang lời Thương Mộ, khiến hần di dịch tầm nhìn. Chợt, thấy Triển Chiêu đang dùng chính cùi chỏ cánh tay vừa bị sai khớp kia tì về phía sau, cố gắng dùng chút lực tàn chống vai ngồi dậy. "Rắc", Lại một tiếng vang giòn khác. Triển Chiêu chậm rãi đứng lên. Cánh tay mới sai khớp lúc đó từ từ nâng Cự Khuyết lên cao. Cuồng phong bão táp, sấm nổ rền vang.

Gió thổi tung vạt áo tồ lam, uốn lượn như sóng, hé ra gương mặt tuấn tú nhợt nhạt. Đôi con ngươi ản đầy huyết quang, lấp láy như trời sao chuyển động, vũ trụ quay cuồng. Cuối cùng, tất cả ngưng lại hai điểm, tụ thành hai đạo ánh sáng đỏ rực, toả ra từ mắt. Nhìn thoáng qua, Triển Chiêu như đang bị ma nhập quỷ ám. Thương Mộ lạnh lùng, cười khẩy khinh thường, hát đầu về phía Lam Kiêu: "Giết hần đi!"

"Vâng! Thừa chủ nhân!" Nói dứt lời, bóng Lam Kiêu xẹt qua, giống như tên bay, Lang Nha Bồng vung lên, đánh xuống...

Nhưng hần vồ hụt, chỉ chém được không khí. Nhìn lại thì Triển Chiêu đã biến mất.

Nhưng không! Không phải biến mất, mà là... Thương Mộ mở to hai mắt, trợn trừng kinh ngạc. Một giây trước, Triển Chiêu vẫn còn ở trước mặt Lam Kiêu, thế mà giây sau đã lập tức dờn về sau lưng. Ánh đỏ quét qua, luồng sấm chớp kết ngàn tia kiếm, thoáng chốc vấy qua đã khiến da thịt Lam Kiêu bong tróc. "Không thể nào!", Thương Mộ lấp bắp, dấy lên ánh nhìn hoảng loạn dờn về hướng Lam Kiêu. "Trên đời không còn kẻ có thể sánh ngang Lam Kiêu!" Thế mà ngay sau đó, Thương Mộ đã tận mắt chứng kiến một màn khó tin. Bóng tổ lam đập gió vút lên không trung, Cự Khuyết vung lên cao chạm trời, thành linh xé tan ngàn mây đen. Ánh sáng Cự Khuyết toả ra đỏ rực như máu, vẽ nên đóa huyết liên, vây lấy quanh thân Triển Chiêu. Trong nháy mắt, đạo xích quang (ánh sáng đỏ) của thanh kiếm thượng cổ vằn vũ trên không, bỏ thẳng đầu Lam Kiêu. "Uỳnh!" Thương Mộ rơi bụm xuống đất, mắt lộ vẻ sợ hãi, nhìn trôn trời vào đám bụi đỏ lờm. Bồng dung, thân hình Lam Kiêu như tan vào khói bụi, dòng máu đen toé ra thành vệt. Lúc sau, bóng tổ lam đuổi tới, lưỡi kiếm phủ đầy huyết quang chói mắt, liên tiếp chém tới, giống như Địa ngục ma võng, hàn khí trùng trùng, chẳng mấy chốc đã đem Lam Kiêu vùi bên trong biển sát ý. Lại một đạo kinh điện cào xé không gian. Trong ánh sáng trắng nhưc mắt nọ, bóng tổ lam đặng đặng chiến khí hiện ra, gân xanh bạo nổi như hoa văn mật chú, dần dần rõ rệt, không khỏi khiến người ta kinh sợ. Thương Mộ thu mắt, gương mặt đầy kinh hãi biến dạng, cuối cùng cười lạnh: "Thì ra là tẩu hoả nhập ma! Thú vị! Thú vị! Ha ha ha!" Tiếng cười Thương Mộ càng lúc càng man dại, quanh thân toả ra làn khói đen nhạt màu, mỏng tang, không dễ phát hiện. Dần dần, làn khói kia toả ra mùi mầu đơn dịu dịu, nếu không tinh không thể ngửi thấy. "Phụt!" Đang giao đấu, đột nhiên Triển Chiêu tỏ ra một ngụm huyết tươi, dưới chân lão đảo, lộ ra sơ hở. Lang Nha Bồng rít lên bay tới, văng trúng lưng Triển Chiêu, khiến chàng bị đánh bật ra xa. Bóng lam ảnh văng lên trong không trung giã dựa quay cuồng rồi tiếp đất, văng thêm một đoạn nữa, đầu gối nhanh chóng gượng quỳ xuống nền đất mới miễn cưỡng thẳng lại. Trên đất còn vẽ ra một vết trượt dài, dừng ngay tại điểm Triển Chiêu đang quỳ gối chống người trụ vững. Triển Chiêu ngược mắt lên, miệng thổ huyết liên tục, nhưng sắc đỏ trong mắt đã

nhặt bót, gân xanh cũng không còn, đúng là đã khôi phục lại bình thường. Lam Kiêu vút người lao tới sau lưng Triển Chiêu, vung Lang Nha Bông hòng đoạt mạng chàng, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng một người hét lên, buộc lòng dừng lại: "Chậm đã!" Thương Mộ ở xa rung rung ồng tay áo, mặt lộ vẻ thích thú: "Người đã ra đến nông nổi này mà còn có thể sống được, khẳng định thể chất khác thường, hoặc là đã ném qua đặc chế thần dược nào đó... Tốt tốt tốt! Một viên ngọc quý thể này, giết đi thật đáng tiếc!" Da mặt khô ráp của hắn xô lại thành vệt cười tà ác: "Lam Kiêu! Đánh tàn phế hẳn thôi! Để lão từ từ nghiên cứu!" Lam Kiêu gật đầu, một tay bóp lấy yết hầu Triển Chiêu, nhấc bông lên rồi ném thẳng xuống đất. "Thương Mộ!" Đột nhiên, một đạo nhân ảnh bay tới, tóm lấy cánh tay của Lam Kiêu: "Không được giết cùng đuôi tận!" Người này mày ngang mắt dài, tay áo đón gió lộng, không ai khác chính là Hắc Yêu Hồ Trí Hoá. Liên sau đó, một đám người phi thân bay đến đứng vây quanh Lam Kiêu và Thương Mộ, thì ra là Nam Hải Tứ Ma và Quỷ đầu to cổ rụt. "Đúng thế! Mộc sứ đại nhân! Sau này chúng ta còn phải đi lại trên giang hồ, không nên quá tuyệt tình!". Quỷ đầu to Phòng Thư An lắc cái đầu quá khổ mà rằng. Thương Mộ nhìn Trí Hoá, lộ ra nét cười lạnh, "Trí Hoá! Người rõ ràng sinh lòng khác!"

"Ta thấy Mộc Sứ đại nhân mới là người có tư ý mới phải!", Trí Hoá nheo cặp mắt dài, ánh sáng loé lên. Thương Mộ trừng mắt nhú mày: "Có thì sao? Hôm nay...", ánh nhìn lạnh lẽo quét qua xung quanh: "Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết!"

Ánh đỏ trong mắt Lam Kiêu nổi lên, khàn giọng hét lớn một tiếng, một tay nhấc bông Triển Chiêu, một tay giơ Lang Nha Bông xoay tròn, như một cỗ máy xay thịt di động, chực nghiền nát đám người Trí Hoá. Chỉ trong chốc lát, khói bụi mù mịt phủ tứ phía, tiếng kêu thảm thiết ai oán không ngừng. Trong lúc đó, ở ngoài mảnh hỗn loạn kia, Triển Chiêu, thân vẫn bị Lam Kiêu nhấc bông, ánh sáng trong mắt dần tắt, mí mắt vô lực khép lại, khoé môi khẽ run lên, một vệt máu lại theo đó mà tuôn. Chàng khẽ mấp máy đôi môi: "Kim Kiền..."

Kim Kiên hiện tại vô cùng buồn bực. Bộ mặt chוע trước mặt bày ra thật khiến người ta không còn biết nói gì hơn. Nếu đánh con bát vạn, thì nhà trên là Diêm Vương ù chắc. Mà nếu đánh con lục vạn thì phán quan đối diện sẽ ù. Đánh thất vạn cũng chẳng xong, vì đến 80% Mạnh Bà sẽ ù.
(*)

(*) thuật ngữ mặt chוע =)))))) chị Kiên đã sớm đảo một vòng quỹ môn quan và lại còn đi đánh mặt chוע với quan chức cửu tuyền =))))))

Thế chẳng phải đánh con nào cũng mất tiền sao?! "Aizzz! Bỏ qua bỏ qua! Ta chấp nhận cho các ngài lấy hết gia sản của ta! Lấy đi lấy đi!" Kim Kiên hạ bài rồi cả người đổ sụp trên bàn. "Hớ hớ hớ! Biết chịu thua sớm là thức thời đó! Diêm vương cười lớn lấy hết chỗ kim nguyên bảo từ tay Kim Kiên. "Được rồi được rồi! Cũng thắng kha khá rồi! Nên làm việc chính đi thôi!", Phán quan uy nghiêm đứng dậy nói. "Ai ôi! Mệt chết gân cốt bà già này rồi!", Mạnh Bà xô ghé đứng dậy, mắt dôi xa xa, "Mà sao đợi nửa ngày trời mà vẫn chưa thấy người tới nhỉ?".

"Các người còn đợi ai nữa? Ta chết cũng đã được nửa ngày, lại còn cùng mấy người đánh bốn vòng mặt chוע (16 vạn), mà giờ vẫn lần khăn chưa được đầu thai nữa?!" Kim Kiên dáng vẻ phẫn nộ nói. "Đương nhiên là phải chờ...", Mạnh Bà hai mắt đột nhiên sáng rõ, "Đến rồi kìa!" Kim Kiên nhìn theo hướng Mạnh Bà, chỉ thấy trong hư không, men theo khúc quanh co ngoằn ngoèo của hoàng tuyền, thấp thoáng trong làn sương khói, một đạo lam ảnh bước ra. Thân thẳng như tùng, chân bước vững chãi, tay nắm một thanh kiếm thượng cổ, chỉ duy gương mặt thì nhạt nhoà không rõ nét. Kim Kiên hai mắt ngó đăm đăm, ngực mơ hồ quặn lên đau thắt. Bóng người càng tiến đến sát, lại thấy đau càng đau, như thể một thứ dao cùn đang cứa nát da nát thịt. "Còn có thể là ai khác ngoài Nam hiệp Triển Chiêu!", Phán quan nhìn thoáng qua dáng người kia mở lời giải thích. Triển Chiêu? Hai chữ ngắn gọn mà tựa như sét đánh ngang tai, khiến Kim Kiên một phen choáng váng, tai ù đi không muốn nghe thêm. "Triển Chiêu... Triển đại

nhân... Không phải là..." Kim Kiên trợn mắt nhìn hướng ba vị cứu tuyền đại nhân, "Tại sao Triền đại nhân lại đến nơi này? Các người..." Tiếng nói tắc lại nơi cổ họng, không thể thoát ra. Kim Kiên một mặt kinh hãi nhìn liếc qua ba vị quý thần mới vừa đánh mặt chược vui vẻ với mình, bấy giờ biến hình, lại trở thành những gương mặt hết sức quen thuộc. "Kim giáo úy! Người làm bỗ phủ thất vọng quá!". Mặt đen của Diêm Vương, điểm thêm vàng trắng khuyết giữa trán... Cái này... Rõ ràng là Bao đại nhân! "Haizzz! Đến Khôn Long Tác của ta cũng không cứu được!", vẻ mặt tiếc nuối của Bà Bà, mà rõ ràng đáng ra là Mạnh Bà! Sao giờ lại hoá Giang Ninh Bà Bà? Phán quan vỗ bàn một cái, mắt phượng nảy lên, thoát hoá thành Công Tôn Trúc Tử. "Kim giáo úy! Khai Phong phủ giao lại Triền hộ vệ cho người để mắt trông coi! Vậy mà người không may may để ý! Nay chúng ta quyết định trục xuất người khỏi Khai Phong phủ, vĩnh viễn không thu nạp nữa!" No!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! < Tiếng Anh nữa mới vãi =)) > Kim Kiên cảm thấy đất dưới chân sụt lở, thân hình rơi xuống với tốc độ tên bay, người giật nảy một cái, đột nhiên mở mắt. "Phụt! Khụ khụ!" Một ngụm khí độc lẫn mùi tanh của máu, cộng hưởng thêm mùi chua lèm của đất, xộc thẳng vào mũi. Một màn đen mờ mịt chiếu vào rèm mi, khiến cho mọi thứ xung quanh hư ảo ảo, không thể nhìn rõ. Trong đầu như chứa tương hồ, hỗn loạn một mảnh. Sao lại thế!? Không hề hồi nãy chỉ là mơ? Cái này... Không phải chứ? Ác mộng cũng quá chân thực rồi. Cảm giác cầm bài, cầm ngân lượng lúc nãy... Không hề thực sự hồi nãy đã chết thật rồi nên mới đánh bài cùng Diêm Vương sao? Triền đại nhân! Triền đại nhân đâu rồi? Kim Kiên giãy dụa, giật giật ngón tay, nhưng bị kịch thay, ngoài mắt ra thì một cọng lông trên người cũng không thể cựa quậy nổi, giống như con thằn lằn bò dưới đất, giương mắt đầy nhưng chẳng làm gì được hơn. Dần dần, cảnh tượng trước mắt rõ ràng. Kim Kiên nhận ra một đám bóng người ló nhố từ xa đang dịch chuyển rất nhanh... Tuy nhiên, cảnh tượng đập vào mắt ngay lúc này mới khiến nàng thực sự ngạc nhiên.

u! Ai nói cho ta biết, là chuyện gì đang xảy ra có được không? Giống như một cỗ máy, Lang Nha Bồng của Lam Kiêu to hơn bấp đùi phát lên

xoay tít mù. Lại còn cả Thương Mộ vừa cười man dại vừa hét lớn, điên cuồng giao chiến với đám người nào đó...

Kim Kiên chớp chớp mắt định thần nhìn cho rõ. Đó không phải là Hắc Yêu Hồ Trí Hoá, Nam Hải tứ ma cùng tên quý đầu to Phòng Thư An hay sao? Chuyện gì đang xảy ra? Kịch bản hoang đường khó hiểu vậy? Đợi chút! Sao không thấy Triển đại nhân? Kim Kiên trong lòng lo lắng, hai mắt quét loạn, sợ hãi nhìn xung quanh. Bụi mù chắn tầm mắt, bầu trời lại hiện sắc âm trầm, khiến cho không thể nhìn thấy rõ cái gì. Triển đại nhân! Triển đại nhân! Triển đại nhân! Triển đại nhân! Kim Kiên lòng như lửa đốt, máu chảy ra từ mũi khiến vũng máu quanh thân nhuộm thêm sắc đỏ. "Đùng đoàng!" Một đạo chớp loé lên, rọi sáng bất ngờ, khiến Kim Kiên nhìn rõ thêm vài phần. Đạo lam ảnh lúc mờ lúc tỏ, mới nãy bị Lam Kiêu bóp chặt yết hầu mà nhấc lên, giờ đã hiện hiện trong tầm mắt. Lam y bị xé rách, máu thấm đen sẫm, mây sợi vải tổ lam phát phơ như trêu ngươi cơn gió, ngón tay dài vô lực rũ xuống. Triển Chiêu giống như con rối vô hồn, lắc đi lắc lại trong tay Lam Kiêu. Khung cảnh trong mộng lúc trước đột nhiên hiện ra trước mắt Kim Kiên. Bóng lam ảnh từ từ bước tới men theo hoàng tuyền. Hình ảnh phút chốc hoá thành lưỡi dao nhọn, đâm vào tâm can, khiến nàng như thấy trái tim rỉ máu. Cảm giác đau đớn tột cùng tựa ngọn lửa thiêu đốt hơi thở, khiến hô hấp càng lúc càng khó khăn. Hai mắt nàng mờ đi, nước mắt pha máu chảy vòng quanh, bóng rớt gương mặt, tụ lại với máu trên người, nhỏ xuống đất lạnh. "Triển đại nhân!!!!!! Không thể nào!!!! Triển đại nhân hồng phúc mạng lớn, quý nhân phù trợ, bách niên giai lão, con cháu đầy đàn, không thể nói chết là chết đợcccc! Không thể nào! Không thể nàoooo!" Một tiếng hét thảm từ trong lời đài đột nhiên truyền tới. Chỉ thấy hàn quang Lang Nha Bổng trong tay Lam Kiêu loé lên, đám người Trí Hoá bị đánh bật ra ngoài, máu tuôn xối xả. "Không biết lượng sức!", Thương Mộ lạnh nhạt buông một câu, ánh mắt hướng về phía Triển Chiêu. "Đánh gãy tay chân hắn! Ta muốn đem Triển Chiêu về làm Tân thập đại tuyệt quân!" Một đạo sấm chớp oanh tạc trên đầu hắn, sáng loà, càng làm nổi bật thân hình mảnh quý của Lam Kiêu, tương phản với thân thể mỏng manh như tờ giấy của Triển Chiêu.

Mắt nhỏ Kim Kiên đột nhiên sung huyết, trong đầu nổ vang một tiếng, hai tay cố sức dùng lực nắm lại, ngón tay quơ cào trên đất, đột nhiên đứng bật dậy, hét lớn một tiếng kinh thiên động địa. "Triển đại nhânnnnn!"

Đột nhiên đại biến. Sau tiếng "xoẹt", một đao thân ảnh ma mị màu đen từ dưới đất chui lên, đánh thẳng mặt Lam Kiêu. Lam Kiêu rống lên thảm thiết, thuận tay quăng Triển Chiêu ra xa, hai tay ôm mặt, ngã ngửa ra đất. Đất trời quay cuồng, bi thảm không dứt, thê lương như tàn trận. "Chuyện này là sao?" Thương Mộ lộ mặt hoảng sợ, đang muốn tiến lên trước mà tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Chẳng ngờ đâu, sắc mặt hấn đại biến, gào lên bi thống, ngã khụy ra đất.

Tiếng kêu hai tên Lam, Thương xé rách màng nhĩ, tựa quỷ khóc sói tru. Một hồi sau, thanh âm giảm dần. Bọn hấn cũng ngừng động đậy, yên lặng không ngờ. Nhất thời, lôi đài bỗng hoá ra bãi tha ma chiến trường, một mảnh cô tịch, quỷ khí lẩn át. Kim Kiên sững lại trong giây lát, không hiểu sức lực ở đâu, vội bò đến, ngã người ngay cạnh Triển Chiêu, nhìn chăm chăm người chàng. Đột nhiên, lòng thất lại. Dung mạo trắng bệch, rèm mi dài phủ mắt nhắm nghiền, môi mỏng mím chặt, ngả màu tím tái. Kim Kiên dò tìm mạch tượng Triển Chiêu, vừa chần mạch vừa run rẩy không thôi. Cảm giác vùng mạch lạnh ngắt, bất động. Mãi đến lúc sau, đầu ngón tay Kim Kiên mới cảm nhận được chút chuyển động, càng lúc càng rõ, càng lúc càng mạnh mẽ, truyền từ nơi cổ tay Triển Chiêu, đánh động trái tim nàng. Nước mắt hạnh phúc không kiềm chế được mà tuôn ra, hai tay Kim Kiên run run không kiểm soát, cố hết sức bình sinh mới lấy ra được bình thuốc tại túi dược bên thân, bới ra được một viên đan hoàn màu vàng, nhét vào miệng Triển Chiêu. "Triển đại nhân! Không sao! Không sao rồi! Chỉ cần thuộc hạ ở đây, vết thương của Triển đại nhân chắc chắn sẽ bình phục sớm!", Kim Kiên lúi húi bên người thân áo tổ lam, hai tay nắm chặt bàn tay chàng, lệ tràn khoé mắt, thi nhau rơi xuống, nóng hổi gương mặt Triển Chiêu.

Đột nhiên, một tiếng mỏng nhẹ truyền tới bên tại Kim Kiên, khiến nàng run lên, sững nhìn người đang nằm cạnh.

Mi rậm run rẩy, hé ra đôi con ngươi đen tuyền trong trẻo, tuấn nhan trắng bệch, khẽ hoạ một nụ cười tựa ánh trăng. "Triển mỗ không sao! Đừng khóc!"

“Triển đại nhânnnn!", Kim Kiên vui quá bật khóc, nước mắt tèm lem, hét lên động trời: "Thượng đế lão gia! Thần tiên tử tử, Thiên sứ ca ca! Phật Tổ Như Lai độ thế, Quan Thế Âm Bồ Tát giáng trần, đại từ đại bi cứu mạng, chuyện này về đến Khai Phong Phủ, ta nhất định thắp hương, dâng thủ lợn cho các vị trên trờiiiiiiiii!"

“Haizz! Lát nữa tiếp rượu chư vị thánh thần chưa muộn! Giờ lo việc chính đi đã!", lẫn trong tiếng khóc của Kim Kiên truyền tới tiếng nói lớn của Quý đầu to Phòng Thư An. Kim Kiên sững lại. Tim Triển Chiêu cũng bật nảy theo. Cả hai đồng thời quay đầu lại phía đám Trí Hoá đang nằm ngòai la liệt, thê thảm khôn cùng. Khoé miệng Trí Hoá đầy máu, Nam Hải tứ ma bò trườn trên đất. Duy chỉ có cái của nợ đầu to, Phòng Thư An, ngoài bị sung một cục trên đỉnh đầu ra thì dường như tỉnh táo hơn cả. Ngón tay hấn nâng lên trở vào hai kẻ Lam Kiêu Thương Mộ đang đứng giữa lôi đài: "Thu phục hai tên này trước đã!" Triển Chiêu cố gắng bò dậy, miệng hỏi: "Chuyện gì vậy?" Mắt chàng hướng nhìn Thương, Lam hai kẻ đang lăn lộn trên đất. "Thuộc hạ không biết!", Kim Kiên buồn bực vò đầu bứt tai. "Đột nhiên hai kẻ này như phát điên, không lẽ...", ngón tay chỉ chỉ lên trời: "không lẽ trời phạt?".

Đám Trí Hoá đỡ nhau đứng dậy, đi về giữa lôi đài. Triển Kim hai người cũng nhìn nhau một cái, rớt cuộc cũng cùng đứng lên, tập tễnh diu nhau theo hướng đó mà đi. Lam Kiêu, Thương Mộ như hai con nhộng co quắp, bốn mắt nhắm chặt, sắc mặt xanh lè, biểu cảm nhăn nhó, cơ ngực lên xuống phập phồng, dường như đang thở gấp. "Đã xảy ra chuyện gì?", Trí

Hoá nhìn Kim Kiên một cái. Kim Kiên lắc đầu: "Mới vừa rồi, hình như có cái gì đó từ dưới đất bốc lên, va vào người bọn hần!".

"Kê đi! Cứ chém chết hai tên này đã rồi tính sau!", Phòng Thư An rút ra đao nhỏ, toan cắt cổ Thương Mộ. Có điều. Có điều, đao chưa chạm tới thì đã tự văng người ra sau, đột nhiên hét lớn: "Hả? Đây là cái gì?" Chúng nhân kinh ngạc, đột nhiên nhào người ra trước. Từ cổ Thương Mộ có mấy nốt ban đen sì, khê cựa quậy. "Cái gì vậy?", Phòng Thư An ngồi xuống định tìm hiểu. Đột nhiên một đám khói bụi màu xanh từ tay áo Thương Mộ bay ra. "Lão Phòng!", Trí Hoá nhanh trí lôi Phòng Thư An ra. "Xác chết sống lại?", Kim Kiên kinh hãi kêu lên một tiếng, nhanh chóng chạy tới núp sau lưng Triển Chiêu. Chợt nghĩ thấy có gì đó không ổn nên lại lò dò bước ra, không ngờ bị Triển Chiêu chặn lại. Đám khói bụi màu xanh mới nãy tản ra theo gió. Một cảm giác yên lặng. Chúng nhân ngơ ngác nhìn nhau. "Chết tiệt! Làm sợ chết Phòng gia gia ta rồi!". Phòng Thư An là người đầu tiên định thần lại, một chân đặt lên bụng Lam Kiêu. Chẳng ngờ, lúc này mới có biến phát sinh. Lam Kiêu đột ngột mở mắt tròn trừng, tay nắm lấy cổ chân Phòng Thư An, vút văng ra xa vài thước. Sau đó, thân hình tựa toà tháp sừng sững bọc thiếc, xoay người đứng dậy, thủ thế mãnh hổ xỏ lồng, gào thét rung trời, vung ra hai quyền, khiến Nam Hải Tứ Ma đồng thời bay theo Phòng Thư An. "Chạy!", Triển Chiêu quát lên một tiếng chói tai, đem Kim Kiên phi thân tẩu thoát. Dù vậy cũng chẳng được bao xa, vì thân mang thương tích, cả hai lão đảo quỳ xuống đất. Trí Hoá cũng cố chạy xa vài trượng, tuy nhiên chẳng được bao lâu cũng ngã rạp ra đất.

Kỳ lạ thay, Lam Kiêu không hề đuổi theo mà đứng yên sừng sững bất động. Ánh đỏ trong mắt lập loè lúc sáng lúc tối. Dòng nước đen ngòm, nhều xuống từ nơi y phục hần, dớm lên mùi hôi thối tanh lòm. Trong lúc đầy trời ám mùi khó ngửi nọ, Thương Mộ giống như một cương thi gỗ mục, từ từ đứng dậy. Sắc mặt âm trầm quỷ ám, ánh nhìn độc địa quét qua tứ phía, dừng lại trên người Kim Kiên rồi hét lớn: "Huyết cỏ?! Không ngờ là huyết cỏ?!" Nói được xong hai chữ cuối, Thương Mộ vung vẩy cánh tay, tạo ra làn khói màu xanh dày đặc, thực khiến ai nấy cũng kinh hoàng sợ hãi. Vô

số những đóm đen trên cỏ Lam Kiều cùng Thương Mộ bay ra, rơi lả tả trên đất, giống như thủy triều đen đặc, hướng Triển Kim mà lao tới. "Cái quái quỷ gì vậyyyy!", Mắt nhỏ Kim Kiên trợn trừng, kêu lên thảm thiết. Triển Chiêu vội đẩy Kim Kiên về sau lưng mình, thanh âm giọng trầm xuống, truyền tới tai Kim Kiên: "Chạy!" Một lực mạnh truyền tới vai Kim Kiên, đẩy nàng ra xa vài trượng. Bóng dáng thẳng như từng bách quen thuộc, kiếm trên tay khẽ run, giống hệt như hình ảnh bên hoàng tuyền mà Kim Kiên mới thấy trong cơn ác mộng vừa xong. Kim Kiên hoảng hốt, đau buốt trong lồng ngực. Cảm giác sợ hãi tột độ bao phủ lấy nàng.

"Triển đại nhân!", đợi bình tĩnh lại, nàng đã tự thấy bản thân mình đứng ngay sau Triển Chiêu, tay nắm chặt đai lưng chàng. "Kim Kiên", Triển Chiêu nóng giận quát lớn. "Chạy mau!"

“Thuộc hạ không chạy! Triển đại nhân không chạy! Thuộc hạ nhất quyết không chạy! Nếu ngài có mệnh hệ gì thì làm sao Kim Kiên này ăn nói được với Bao đại nhân, với Công Tôn tiên sinh, Vương Triều Mã Hán và cả các cô nương già trẻ lớn bé trong Biện Lương? Muốn sống cùng sống muốn chết cùng chết!” Kim Kiên liều mạng túm lấy đai lưng Triển Chiêu, hét đến khản giọng. Triển Chiêu cả thân hình run lên mạnh mẽ, nghiêng đầu quay lại lẳng lẳng nhìn Kim Kiên. Mắt nhỏ nàng giờ đã ngấn lệ, nhưng trên gương mặt hiện nét quyết đoán, không chịu thỏa hiệp. Đột nhiên, bờ mi Triển Chiêu khẽ run rẩy, mưa vắn bão vũ trong con ngươi hồi nãy nhanh chóng tản đi, nhường chỗ cho gió xuân vương đầy trên môi. "Được! Dầu không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chôn chung một chỗ!" Nụ cười âm áp, hào quang rực rỡ, hẹn ước ba đời. Kim Kiên chỉ thoáng cảm thấy lời hứa có vẻ không hợp cảnh, nhưng cũng ngốc ngốc gật đầu theo cảm giác mà chưa kịp hiểu đầu đuôi ra sao. Triển Chiêu định lại thần sắc, ánh mắt loé lên, đột nhiên quay đầu, trợn mắt nhìn đám thủy triều đen ngòm kia, đao phong vù vù quét qua. Nhưng khi kiếm của Triển Chiêu chuẩn bị chém xuống, đột nhiên ngừng lại. Một khung cảnh hiện ra cực kì quỷ dị. Đám thủy triều đen kia đột ngột dừng lại, cách Triển Kim tầm ba tấc, sau đó chậm chậm uốn lượn rồi xoay quanh, hệt như cảnh tượng cây

gậy Thiết Bàng của Tôn Ngộ Không vẽ ra vòng tròn hàng yêu, đem hai người Triển Kim đề ở trung tâm (*)

(*) :3 chế nào còn nhớ phim Tây du kí có đoạn Tôn Ngộ Không vì lo sự phụ mình bị yêu quái bắt đi xong vẽ một vòng tròn và bắt sự phụ ngồi vào không =))

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn đăm đăm. Kim Kiên mắt nhỏ banh đại. Hai người bây giờ mới định thần nhìn kĩ, hoá ra cái đám rậm rạp lấm tẩm kia, lại gần mới thấy được là hăng hà sa số ...con kiến. "Kim Kiên! Quả nhiên là người! Quả nhiên chính là người!, Thương Mộ tức sùi bọt mép, nộ khí xung thiên hét lớn. Hả? Trong nháy mắt, Kim Kiên thực sự sợ hãi. Lại liếc qua Thương Mộ, một bộ dạng muốn lao lên nghiền da rút xương mình, nhưng chợt ngưng lại, thần sắc hiện vẻ mâu thuẫn bồn chồn.

Lúc này, một ý nghĩ như ánh sáng vụt qua trong đầu nàng chợt loé lên. Hình như mới ban nãy, Thương Mộ kêu lên: "Huyết cô!". Rồi ngay sau đó lại chỉ vào ta... Kim Kiên nhanh chóng ngó nghiêng qua những vết máu trên người mình, rồi lại nhìn nhìn đàn kiến kia. Đột nhiên nghĩ vậy thì cũng là phán đoán vô căn cứ. Chẳng lẽ... Nhưng mà...

Hết sức vô lý... Đây không phải là phim viễn tưởng, trừ phi... Trừ phi đám kiến này lúc thì xếp thành chữ Nhất, khi thì xếp thành chữ Nhân...

"Kim Kiên", Triển Chiêu đột nhiên lớn tiếng. Kim Kiên giật mình tỉnh lại, thấy đám kiến vừa rồi mới bu thành vòng tròn, giờ đã hợp thành chữ Nhất (一), rồi lại rẽ ra thành chữ Nhân (人). Không phải chứ? Vậy mà cũng được sao? Kim Kiên ngạc nhiên không hiểu gì, sợ hãi thốt lên. "Quả nhiên... Quả nhiên là người!". Thương Mộ tức muốn nổ tung con mắt, trở phía Kim Kiên gầm lên âm hiểm: "Ta phải giết người! Giết!"

"Sátttt", Lam Kiêu hét lớn một tiếng, hướng Triển Kim lao nhanh tới như điện xẹt. Triển Chiêu đột nhiên biến sắc, ánh kiếm loé lên, sẵn sàng nghênh chiến. Chẳng ngờ, từ sau lưng, Kim Kiên như uống phải tiết gà, hăng máu

đi lên chắn phía trước Triển Chiêu, một tay chống nạnh, tay kia chỉ phía Lam, Thương, nói lớn: "Bảo vệ Triển đại nhân! Các em! Lên cho chuy :v"
(*)

(*) vâng sau một hồi đi dạo quý môn quan về, chuy Kiên không những biết đội mồ sống dậy mà còn biết chỉ huy đàn kiến như chỉ đạo chó cảnh rạp xiếc :-<

Sau đó, một khung cảnh kinh hoàng khác diễn ra. Đám kiến mới hồi nãy còn vây quanh Triển, Kim, giờ đã chia ra hai hướng, như hai đạo mũi tên sắc nhọn lao nhanh phía trước, chỉ trong chốc lát đã bu kín hai kẻ Thương, Lam. "Aaaaaaa! Khôngggggg!" Nháy mắt, tiếng hai kẻ kia rống lên, khuấy biển chọc trời, ai oán vô hạn, thê lương tận cùng. Triển Chiêu đứng sững. Trí Hoá cũng vậy. Mà Nam Hải tứ ma và Phòng Thư An lại càng không hơn. "Bùm!! Uỳnh! Oàng!" Tiếng sấm liên tiếp nổi lên kinh thiên động địa. Dưới ánh sét chói loè, đoàn quân kiến kia hợp lại như thủy triều đen, hùng hổ xông tới cắn xé những vật cản chúng, thực khiến những người chứng kiến muốn nổi da gà. Chỉ huy đám kiến đó, lại là một thiếu niên eo nhỏ, dáng hình mảnh khảnh, đứng thẳng hiên ngang, đỉnh thiên lập địa, một tay giơ cao, như điều khiển thiên binh vạn mã, khí thế phi thường. Cho tới khi...

Máu chảy từ từ từ tai, mũi, miệng Kim Kiên. "Kim Kiên!", Triển Chiêu thất kinh lao lên phía trước. Không ngờ, một cỗ hắc lãng (sóng đen) phá đất mà lên, hình thành một bức tường, cách li Triển Chiêu ra ngoài. "Bảo vệ Triển đại nhân! Nhất định phải bảo vệ Triển đại nhân! Phải kiên trì! Chỉ một lát nữa thôi là vạn sự đại cát, đại cát đại lợi..." Giữa bức tường đen dày đặc, quây Kim Kiên ở giữa, miệng nàng tiếp tục lảm bảm, thần sắc mắt đã dại đi, nhưng vẫn kiên trì một tư thế, không chút động đậy. "Không ôn! Hắc tẩu hoả nhập ma rồi!", Trí Hoá thất kinh hét lớn. Theo tiếng hét đó, đám kiến đột nhiên như bị mất điều khiển, nhanh chóng rời khỏi mặt đất, bay lên tạo thành cơn lốc đen sì. Không những thế, hàng loạt kiến từ dưới đất chui lên, sát nhập với cơn lốc kia, khiến cơn lốc càng lúc càng dày,

càng lúc càng lớn, càng lúc nhìn càng hung hãn. Không gian bây giờ vang vọng những tiếng va chạm quỷ dị. Những tiếng va chạm mỗi lúc một lớn, cuối cùng biến thành tiếng ong vò vẽ, xé toạc trời đất. Lôi đài âm u rợn người như quỷ ngục môn quan, với tiếng khóc than của ngàn vạn âm hồn, doạ người hù quỷ. "Kim Kiên!", Triển Chiêu vô vọng hét lên giữa vòng vây của đàn kiến. Nhìn thoáng qua, cơ thể chàng như thể đang bị kiến nuốt gọn. Ngay đúng vào lúc nghìn cân treo sợi chỉ, hai đạo thân ảnh từ trên trời phi thân xuống, vẩy hai làn khói nòng vào đám kiến đen. Uỳnh! Một đám khói bụi lan ra, khiến cơn sóng đen kia vỡ tung đội hình. Chỉ trong thoáng chốc, thủy triều kiến đen biến mất, con trước con sau chui nhanh xuống đất, để lại hai tên Thương Mộ và Lam Kiêu tro trọi, người toàn gân xanh. Tuy nhiên, bây giờ chẳng ai chú ý đến hai tên này. "Kim Kiên!", Triển Chiêu nhanh như chớp lao lên, đỡ lấy Kim Kiên đang từ từ ngã xuống, trong khi chính chàng bây giờ thân cũng không tự đứng vững, khuỵu chân quỳ một gối trên đất, tiếng khàn run giọng gọi: "Kim Kiên! Kim Kiên!"

“Triển đại nhân...” Kim Kiên hé mắt nhỏ nhìn người trước mắt mà như có lớp sương mù chắn ngang, khiến nàng nhìn không rõ. Mãi sau, tầm nhìn mới khôi phục, bấy giờ mới hỏi: "Ta thắng rồi sao?" Triển Chiêu siết tay, nói: "Thắng! Nàng thắng rồi!"

“Triển đại nhân... Ngài bình an vô sự chứ?”

“Triển mỗ vô sự...”, cánh tay run lên nhẹ. Sắc mặt Kim Kiên lúc này mới lộ vẻ đắc ý. Mắt nhỏ xoay tròn nhìn về phía hai người đang đi về phía mình. Một người mặc áo bào trắng như tuyết, tiên phong đạo cốt. Người kia bạch mi bạch phát, sắc mặt âm trầm. Đại sư phụ... Nhị sư phụ...

Hai người dừng lẽ mề như mấy ông cảnh sát được không? Lúc nào cũng đến chậm một bước. Uỳnh ... Uỳnh... Uỳnh...

Tiếng sấm vang trời, mưa lớn như trút, thổi đất thổi cát. Triển Chiêu thu mắt lại, nhắm nghiền, ôm chặt lấy thân hình bé nhỏ của Kim Kiên, thu vào bên trong. Từng vệt mưa rơi trên trán Triển Chiêu, hoà vào máu trên mắt,

nhìn qua tựa như chàng đương khóc ra máu. Y tiên từng bước tiến đến, dừng lại bên cạnh Triển Chiêu, bình tĩnh nhìn nước mưa như đang cuốn trôi bụi trần, trả lại thanh sạch vốn có cho bóng tổ lam. Độc Thánh lướt qua lôi đài trống rỗng, không một bóng người, lạnh lùng nheo mắt. Những kẻ vừa ẩu đả trên lôi tràng như Thương Mộ, Lam Kiêu và bọn Trí Hoá đã bốc hơi, không thấy tăm tích.

Sau cơn mưa trời lại sáng. Lá xanh tươi tốt, chim hót trong lành. Kim Kiền cảm giác chưa bao giờ mình ngủ dậy giấc như vậy, thoải mái đến từng tế bào, mơ màng vươn vai sáng khoái. Sau đó, nàng duỗi cái lưng ê ẩm của mình, mở to mắt. "Đồ nhi ngoan! Ngủ có ngon giấc không?", ông lão phong thái tiên phong đạo cốt cười hiền từ. "Đại sư phụ?!", Kim Kiền chớp chớp mắt. "Hừ!" Tiếng hừ lạnh khiến Kim Kiền vội dờ mắt về phía bên kia. Độc Thánh sắc mặt âm trầm như sắp nhỏ ra mực, nhìn Kim Kiền chằm chặp. "Nhị sư phụ!", Kim Kiền lập tức thẳng lưng ngồi lên. Có điều, nàng vẫn chưa thể ngồi vững, vừa đột ngột bật người dậy nên đầu óc choáng váng. Nếu không phải Y tiên nhanh tay cứu giúp một phen thì Kim Kiền đã ngã bật ngựa phía sau. "Triển đại nhân! Triển đại nhân đâu ạ?" Kim Kiền vội chộp lấy tay áo Y tiên, về mặt khăn trường nhìn hai sư phụ mình dăm dăm. Y tiên ngẩn ra một lúc rồi nhoẻn miệng cười, lắc đầu nhìn Độc Thánh: "Ta đã nói, gái nhón là không thể giữ trong nhà mà!"

Độc thánh sắc mặt càng khó coi, "Hừ! Con mèo đó khoẻ lắm, Dược lão đầu đã giải độc cho hần, kê thuốc, rồi giúp hần đả thông kinh mạch, giờ thì chẳng khác gì chín trâu hai hổ. Kim Kiền nhẹ nhõm thở phào. "Tạ trời tạ đất! May mà Triển đại nhân không sao! Nếu không thì ta sẽ phải vứt chức bỏ tước, cạn tiền hết tài, tiền đồ tằm tôi mất thôi!" Một câu này nói ra khiến Y tiên Độc thánh dờ khóc dờ cười. "Đồ nhi ngốc! Người lúc nào cũng mãi lo nghĩ cho hần mà không mấy may tự chiêu cố bản thân sao?". Y tiên hít một hơi dài nói tiếp: "Người lần này mất máu rất nhiều, nên đâm ra tẩu hoả nhập ma, suýt nguy đến tính mạng!"

“Mất máu...”, Kim Kiên lúc này mới kịp phản ứng, những khung cảnh trước đó lướt nhanh qua đầu với dày đặc đám thuỷ triều kiến đen. Kim Kiên bắt chợt rùng mình, nhìn nhị vị sư phụ, trôn trời nức nở: "Đại sư phụ! Nhị sư phụ! Máu của con... Hình như có nguy cơ ... Biến dị rồi!" Vừa nói vừa khóc, một phen nước mắt, hai phen sụt sùi, than trời kể khổ với nhị vị sư phụ về những bất hạnh của mình. Càng nói càng thương tâm, càng nói càng thê lương, cuối cùng khóc đến không thở được. "Đều là cái tên Thương Mộ đáng ngàn đao chém, thật sự là hại người quá đáng! Ta ân cần hỏi thăm mười tám vị tông tổ nhà ngươiiiiiii! Người hại ta thân tàn ma dại, quỷ không ra quỷ, người không ra người. Sư phụ! Rủi sau này con có biến thành cương thi yêu quái thì con phải mần rănggggggggggggg?" Y tiên cố nén cười nhìn sang Độc thánh. Độc thánh với vẻ mặt tiếc hận mài sắt chẳng nổi thành kim, gằn tiếng nói: "Đừng có khóc! Người phải cười mới đúng!"

“Gi?” Kim Kiên quả nhiên im bật, vừa nín vừa chùi nước mắt, "Thế là sao ạ?" Y tiên vỗ vỗ đầu Kim Kiên, "Đồ nhi ngoan à! Con lần này nhờ hoạ được phúc, phước bất trùng lai, may mắn vô cùng, lí nên cảm ơn Thương Mộ mới phải!"

“May mắn?” Kim Kiên da mặt giật giật. "Cái này cũng được tính là may mắn?”

“Vốn dĩ máu của con đã dung hoà bách dược bách độc, chính là thiên hạ kì huyết, bách độc bất xâm, Thương Mộ vì muốn hạ con nên đã chế ra Thất Mạch Đoạn Hồn Tán chi độc, ..." Nói tới đây, Y tiên quay sang nhìn Độc thánh. Độc thánh hừ một tiếng rồi thủng thẳng tiếp lời: "Đúng là không tự lượng sức! Ta quả nhiên không nhìn lầm. Tiểu tử Thương Mộ có làm được đồng theo hầu ta thêm mười năm nữa cũng vô dụng. Phế vật mãi là phế vật, bùn loãng không trát được tường. Cả đời chỉ biết dùng mấy cái độc vớ vẩn đó, một chút sáng tạo cũng không có. Hừ! Đường đường là quan môn đại đệ tử Y tiên Độc thánh, làm gì có chuyện bị cái thứ vớ vẩn đó hại được! Bất quá chỉ là phun mấy ngụm máu với mất vài ngày để thích ứng mà thôi!" Này này! Không phải là phun hai ngụm thôi đâu! Là thất khước chảy máu,

kịch độc công tâm (*) đó! Đồ nhi này còn đã ngồi đánh mặt chược với Diêm Vương âm quỷ rồi kìa! Đều do tên dợc đồng phản nghịch của Nhi sư phụ ra tay hiểm ác quá đi!

(*) độc lan vào tận tim.

Kim Kiên trong lòng kêu oán. "Khụ... Tóm lại, tên này giỏi bào chế huyết cở chi độc, cũng chính là thập tuyệt đan dùng cho thập tuyệt quân kia, cho nên cái Thất mạch đoạn hồn tán cũng có ít nhiều bóng dáng loại độc ấy..." , Y tiên dừng lại một chút vờ cười cười, "có điều... Hắn ta không thể dự liệu trước Thất mạch đoạn hồn tán không những không hại được đồ nhi mà ngược lại, ma xui quỷ khiến thế nào mà còn thúc cho máu của đồ nhi trở thành chất dẫn để đặc chế ra huyết cở dợc tề. Vì vậy, khi nhiễm máu của con, những con kiến đột nhiên trở nên thông tâm tương ý với con, bởi thế, con mới dễ bề thao túng huyết cở độc trùng như vậy!" Chậc! Nghe đến đây, Kim Kiên miễn cưỡng hiểu ra. Tổng kết lại sẽ được đẳng thức sau: Máu bách độc bách dợc của ta + Thất mạch đoạn hồn tán của Thương Mộ + Kiên = Huyết cở. May mắn cái quỷ! Rất đáng sợ đó. Nếu sau này ta không cẩn thận, lướt nhẹ ngón tay chạm vào người khác, thì người đó liền biến thành cở trùng hoặc cương thi sao? Có nhầm không vậy! Nói cả ngày thì ta chính là sâu nguồn mọt giống, ăn hại xã hội, nguy cơ nhân loại, cần trừ bỏ gấp. Nếu chuyện này lọt ra ngoài để nhân thế biết được thì thân phận đệ tử Độc thánh còn chưa khiến người ta cảm phẫn bằng cái thân phận mới này! Tự nhiên biến thành hung khí nhân gian, thiên hận địa oán, nhân loại muốn diệt. Trời cao ơi đất dày hỡi! Ta từ thanh niên đầy lý tưởng, nhân viên công vụ, công tác phủ Khai Phong, đặt quốc gia làm trọng, thái bình thiên hạ làm chính, nay đột nhiên biến ra cái loại quỷ dị này còn sống làm gìiiiiii. Tâm tư Kim Kiên lúc này còn đúng một từ tiêu biểu: Ông đây mặc kệ!!!!!!!!!!!! *Lật bàn*.

"Đồ nhi ngốc nhà ngươi quá đa nghĩ rồi!" Độc thánh lấy tay đập vào ót Kim Kiên một cái. "Ngươi nghĩ cái binh đoàn cương thi Thập tuyệt quân kia có thể một sớm một chiều mà luyện thành sao? Bất quá trong thời gian

ngắn người có thể thao túng mấy đám côn trùng thôi, chờ đến khi công hiệu máu mất rồi thì ngay đến côn trùng cũng không khống chế được, ở đó mà mong nội máu của người có thể khuấy trời đảo đất, nghịch lý nghịch thiên?" Kim Kiên xoa xoa gáy, trở mặt ra nhìn Độc thánh: "Không thể đem người biến thành Thập tuyệt quân í à?"

“Mơ đi!", Độc thánh liếc mắt lườm nguýt. "Chỉ có thể khống chế côn trùng?"

“Nói thừa!" "Và hơn nữa chỉ là trong thời gian ngắn?"

“Cùng lắm là thời gian một nén nhang!"

“À hú hú hú hú! Phụ mẫu đại nhân oiiii!", Kim Kiên nhất thời kinh hãi, tay vòng ra hình chữ thập, lại bái thiên tạ địa, "A di đà phật, tạ thiên tạ địa, tạ chúa Jesus, con còn ở trong phạm trù người bình thường, thảo dân lương thiện, không bị Lão Bao lôi ra Cầu đầu trảm!"

“Nhìn cái bộ dạng người kia!", Độc thánh da mặt co rút, không muốn nhìn thêm. "Ha ha ha!", Y tiên vuốt râu cười lớn. Trong phòng vang lên tiếng cười vui vẻ. Bỗng nhiên, cửa phòng đẩy ra... Bỗng dưng, thời gian chậm lại, giống như mật ong đặc quánh, trong suốt nhỏ giọt. Đây trời ánh nắng rạng động tụ ngay trước mắt, lam ảnh ngược nắng, bước từng bước như lướt đi trong khói sương, tà áo chấp chới, động đậy kì ảo. "Kim Kiên!", giọng nói trong trẻo, thanh âm rõ ràng, tự tự truyền tới tai Kim Kiên, như cọng lông vũ nhẹ lướt qua tim. Trái tim nàng đột nhiên run bắn lên, lúc này mới chợt phát hiện này giờ mình đang vô cùng chăm chú nhìn Triển Chiêu. "Triển đại nhân!", Kim Kiên cất giọng, tự thấy giọng nói bản thân rất khó nghe. Này này! Có chắc là máu mình không có vấn đề gì không? Sao tự nhiên người như phát sốt thế? Mà độc trên người Triển đại nhân thực sự được chữa hết rồi chứ? Làm sao mà tai ngài ấy vẫn đỏ rực thế kia? Kim Kiên nhìn tai Triển Chiêu mà cũng không biết mặt mình đã sớm ửng lên màu y đức. Không khí trong phòng bỗng đẹp khó tả. "Khụ!", Y tiên ho khan một tiếng, "Xú tiểu tử của Bùi gia trang e rằng độc chất khó

giải quyết hơn, chi bằng ta với người qua đó một phen.", rồi nhìn sang Độc thánh đầy thâm ý. Độc thánh liếc nhìn Y tiên, rồi gườm gườm nhìn Triển Chiêu, không tình nguyện nhưng vẫn đành theo chân Y tiên mà rời khỏi. Trước khi cất bước, Y tiên vì quan tâm hai đứa nhỏ của mình mà không quên đóng cửa cài then, rồi nhìn khung cảnh âm áp của hai đứa, bất giác vuốt râu cười xoa. Sương thu rải hiên, gió tràn sáng sớm. Mắt nhỏ loang loáng nước tựa mặt hồ xao động, con người đen đong đầy tình ý nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, tương tư vô hạn, sinh tử tương hứa, đã qua bể thăm khôn còn nước, ngoài chốn non vu chẳng thấy mây.

(*) nguyên văn: Tăng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân. Đây là 2 câu thơ đường của Nguyên Chân, ví vợ mình như nước bể thăm, mây non Vu, đã chung sống với nhau rồi thì trong thiên hạ khó có được người đàn bà nào có thể thay thế (âu khà =))))))))))) trong trường hợp này dịch ra là: trong mắt hai trẻ như chỉ có nhau, không còn ai khác =))

Đương nhiên đó chỉ là ảo giác người ngoài. Tình hình thực sự... Triển Chiêu ngồi thẳng tắp trên ghế kê cạnh giường, Kim Kiên bên trên thẳng sống lưng. Kim Kiên nhìn Triển Chiêu một cái, hít một hơi, khoé miệng khẽ động, da mặt run lên. Ấy ấy! Làm sao không khí xung quanh lại thập phần quỷ dị thế vậy. Không được không được! Phải tìm cách thoát khỏi bầu không khí khó hiểu này. "Khụ... Triển đại nhân! Thương tích của ngài thế nào rồi?@" "Y tiên tiên bối đã trị liệu cho Triển mõ, điều dưỡng một thời gian liền không có gì đáng ngại. "Vậy ... Vậy còn Thương Mộ Lam Kiều?"

“Thừa loạn đào tâu rồi!”

“Còn bọn Hắc yêu hồ Trí Hoá!?”

“Cùng Kỳ Lân Môn nguyên đả biến mất luôn!”

“ A ... A đúng rồi còn Chân Trường Đình có thể lôi đi thăm tra...?!”

“Cũng không thấy luôn!”

“...” Này! Thế hành hạ nhau hơn nửa ngày trời cũng không bắt được ai trong Kỳ Lân Môn! Cái Thiên Hạ Đệ Nhất Trang này cũng quá vô tích sự đi. Kim Kiên xạm mặt.

Triển Chiêu bồng ngược mắt, nhìn Kim Kiên một chút, hàng mi hơi động, hai tay đặt trên đùi siết lại thành quyền. "Kim Kiên... Người còn nhớ, khi đó Triển mỗ nói gì không?" Kim Kiên chớp mắt, đột nhiên hiểu ra, lặng lẽ gật đầu. Trong lúc sinh tử ấy, thanh âm Triển Chiêu vẫn còn vang vọng bên tai.

"Không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chôn cùng một chỗ!" Nói vô nghĩa! Đương nhiên ta nhớ. Với không khí lúc ấy, kèm theo ngữ khí kia, cộng cả diễn cảm nọ. Mỗi lần nhớ lại đều khiến trái tim ta run lên, rõ ràng... Rõ ràng... Rõ ràng là... Là đang nói di ngôn chứ còn gì nữa! Ai da, mỗi lần nghĩ đến ta cũng có chút sợ đó nha. "Lúc đó,... những gì ...Triển mỗ nói tự tự đều ...từ tâm can!", Nam hiệp nổi tiếng ăn nói khí phách rành mạch, thế mà giờ đây lại lắp bắp lúng túng, hai má phỉm đỏ, "người... Hiểu rõ chứ?"

“Hiểu! Thập phần hiểu rõ ạ!", Kim Kiên lập tức giơ tay cùng nói. "Triển đại nhân nói là tuy không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm nhưng nguyện chôn chết chôn một huyệt!"

“Uỳnh!" Tuấn nhan nhất thời đỏ lên, không tự ngăn cho khoé miệng mình tự nhếch lên, mãi nhãn xuân sắc quan bất trụ, nhất chi hồng hạnh xuất tường lai (*)... Khụ khụ

(*) tình ý không gì ngăn lại được =))))))

Không biết có phải do bị Triển Chiêu ảnh hưởng không, mà da mặt Kim Kiên trước nay nổi tiếng dày như thành lũy, nay cũng mỏng rất. Nàng khẽ

gãi đầu lúng túng: "Chỉ là... Chuyện này không thể gấp được! Nên bàn luận kỹ càng hơn, tính kế lâu dài..." Gương mặt tuần tú mỗi lúc một đỏ, trịnh trọng gật đầu: "Nên là như vậy... Triển mỗ sẽ đem chuyện này bẩm lại với Bao đại nhân, mời Bao đại nhân giúp chúng ta..."

“Không sai không sai!”, Kim Kiên liên tục gật đầu. Ánh mắt phát sáng, "Quan trọng nhất là phải chọn ngày lành tháng tốt!".

Từ tai đến cổ Triển Chiêu đều đỏ, không biết vì sao mà trong lòng dấy lên cảm giác bất ổn. "Rồi còn hương án bàn thờ, hương chúc nến thơm, phải rồi phố Chu Tước ở Biện Kinh có một tiệm bán hương, nghe nói chất lượng cũng không tệ. Còn nữa, thủ lợn, tiết vịt, cái gì cũng phải tươi...". Kim Kiên mặt hưng phấn, bắt đầu nói năng không ngừng. Triển Chiêu nghe đến đâu, vệt đỏ trên gương mặt tan đến đó. Dự cảm không lành kia mỗi lúc một rõ ràng, cho đến khi nghe thấy từ "thủ lợn", liền đột ngột ngắt lời Kim Kiên, mắt nhú một cái: "Kim Kiên! Người đang nói gì vậy?"

“Hả?!”, Kim Kiên sững người lại, lập tức ra vẻ hiểu biết, nhìn về phía Triển Chiêu, cười một cái! "Đúng đúng đúng đúng! Triển đại nhân, thuộc hạ nhiều lời! Đại nhân xem thử còn cái gì khác không? Hay là làm hẳn một con lợn sữa nướng! Phải như vậy mới thể hiện được khí thế!"

“Lợn sữa nướng làm gì?”, Triển Chiêu đen sắc mặt. Có vẻ dự cảm ban nãy đã biến thành sự thật. "Thì kết bái đó!" Kim Kiên nghiêm chỉnh. "Đã kết bái thì đương nhiên phải có một nghi thức chính thức mới cho thấy thành ý của chúng ta! Ấy chà! Nghĩ lại ta có tài đức gì mà được Triển đại nhân xem trọng, cùng Triển đại nhân kết bái! Thuộc hạ từ này về sau lại trở thành đệ đệ, khụ, mặc dù thực ra là muội muội... Ha ha từ nay ta đã có nơi có chốn danh chánh ngôn thuận được bảo vệ rồi!"

“AI NÓI LÀ SẼ K T BÁI VỐ NG Ồ ?”, Triển Chiêu tức giận kêu lớn, vỗ bàn đứng dậy, tuần nhan đen kịt như đất nồi. Ánh mắt đậm đặc hàn khí bắn ra. Chỉ một câu có thể miêu tả lúc này: Tức chết mèo! (=))) Kim Kiên hoảng sợ nhìn cái người

toàn thân phát lạnh: "Không phải Triển đại nhân mới vừa nói sao? Không mong sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ mong chết chung một chỗ... Đúng như phim truyền hình... Khụ! Lời thoại lúc kết bài đều vậy màaaaa!"

“Kết bài cái gì? Triển mỗ muốn cùng ngươi...” Kim Kiên bị khí thế của Triển Chiêu dọa cho giật mình, co đầu rụt cổ run lên. Triển Chiêu ngưng lại, khớp tay bẻ răng rắc. Phút cuối cùng may mắn đã ngăn được câu cuối cùng nhảy bổ ra. Trong đầu văng vẳng lời chỉ điểm của vị Khâm sai đại nhân nào đó. "Thỏ hoang nhát gan, nếu vội vàng sẽ bị dọa sợ mà bỏ chạy mất. Nếu không dùng mọi phong phú dụ dỗ, để cho nó mất tâm đề phòng, rồi dần dần có thể dẫn dụ vào lồng!" (*)

(*) trích Cưa gái đại pháp, do một vị khâm sai thời Tống tên là Nhan Tra Tán truyền thụ lại Ngự Tiền tứ phẩm đờng đao hộ vệ Triển Chiêu. Mời đọc lại Phiến Trung Phiến để biết thêm chi tiết =))

Không sai không sai! Lúc này nếu mạo muội hành sự nhất định sẽ khiến người ta sợ. Không thể vội vàng! Phải từ từ! Từ từ! Chậm chậm. Tuấn lãng thanh niên từ từ rũ mắt, rèm mi dài che giấu đi chút u ám hiện trong mắt, lén hít một hơi dài, thanh âm trầm xuống, đều đều nói: "Triển mỗ chỉ muốn nói rằng, chờ khi nào về đến Khai Phong phủ, sẽ đem công lao lần này của Kim giáo úy ra mà bẩm báo với Bao đại nhân để luận công ban thưởng.”

“Oái!", Kim Kiên đột nhiên nhảy xuống giường, ôm lấy chân Triển Chiêu. "Triển đại nhân đối với thuộc hạ giống như phụ mẫu tái sinh, lòng kính ngưỡng của thuộc hạ giành cho Triển đại nhân như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không cạn..." Triển Chiêu cảm giác chuột rút toàn thân, cơ xương cứng đờ, chân như cắm trong chảo lửa, đột nhiên hun đỏ Nam hiệp đại danh đỉnh đỉnh thành mề da đỏ. Tư thế này... Thật sự bất ổn. Chỉ là...

Đang ở cảnh băng hoả lưỡng trùng thiên (hố băng nằm trong núi lửa), Triển đại nhân hít dài một hơi, ngón tay thon dài dần dần đưa lên, từ từ đặt

lên đầu Kim Kiên. "Kim huynh! Nghe nói huynh tỉnh rồi!", "Uỳnh", Ngải Hồ lớn giọng đập cửa xông vào, gây ra một tiếng động mở cửa lớn. Một khoảnh khắc im lặng...

Triển Chiêu một tay giữ vai Kim Kiên, một tay chỉ còn cách đỉnh đầu nàng chừng nửa li, thân hình cứng ngắc. Trong khi Kim Kiên vẫn kiên cố ôm chân chàng, vẻ mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía cửa... Mà ở phía đối diện, Ngải Hồ vẫn giữ nguyên tư thế sững sờ ở cửa. Nhan Tra Tán theo sát phía sau, mắt phượng trừng trừng. Vũ Mặc đứng kế Nhan Tra Tán, vẻ mặt âm trầm. Lục tục kéo tới sau cùng là Tứ tử cùng Đinh thị song hiệp và Bùi Mộ Văn, tề tựu đông đủ. "Hãy! Sao thế! Sao không đi vào?", Hàn Chương lộ nhố kêu la phía sau. Nhan Tra Tán mắt đảo một vòng, ngó thấy Ngải Hồ vẫn chưa hết kinh hãi, lại còn hộ vệ nào đó thân hình cứng ngắc theo tiêu chuẩn tượng thạch cao, mãi mới định thần được, bình tĩnh hỏi thăm: "Kim giáo úy! Thương thích ôn chứ?" Một câu như tiếng chuông phá vỡ im lặng. Triển Chiêu run lên, đột nhiên lùi lại một bước, giữ khoảng cách với Kim Kiên. Trong khi nàng chưa kịp phòng bị, tay vẫn bám vào Triển Chiêu nên mất đà ngã lăn xuống giường. Cũng may Triển Chiêu nhanh tay đỡ lấy, lúc này mới quay lại phía Nhan Tra Tán ôm quyền: "Nhan đại nhân!".

"Xem ra Kim giáo úy đã khoẻ lại!", Nhan Tra Tán bước vào đầu tiên, nhẹ nhàng cười nói. "Kim huynh!"

“Kim giáo úy!”

“Kim tiểu tử!” Một chuỗi các màn hỏi thăm động viên dưỡng bệnh từ chúng nhân đang tràn vào phòng. Hai cha con Bùi Mộ Văn, Bùi Thiên Lan, Giang Ninh bà bà, Ngải Hồ, Vũ Mặc, Tứ tử cùng chen chúc đi vào. "Kim huynh! Thế là huynh bình an vô sự! Ta sợ quá! Lúc đó còn tưởng là...", Ngải Hồ lau nước mắt, định nắm tay Kim Kiên nhưng lập tức bị Vũ Mặc lôi về. "Vô sự, tốt!", Vũ Mặc trước nay duy trì biểu cảm mặt liệt, giờ phá ra ngoại lệ, thoáng chút vui mừng trên mặt. "Lần này ít nhiều gì thì Kim giáo

úy cũng đã ngăn được cơn sóng dữ! Đại công đại công!", Bùi Thiên Lan cười hào sảng muốn rung sàn nhà. "Đúng vậy đúng vậy!", Hàn Chương chen lên trước. "Khi đó tuy rằng chúng ta đều không ai nhúc nhích được, nhưng đều nhìn thấy rõ ràng, Kim Kiên! Người thực sự lúc đó anh dũng vô địch, nhìn thế nào cũng giống thiên hạ đệ nhất hào kiệt."

"Ai cha! Sau này không dám đắc tội Kim giáo úy nữa rồi!". Đinh Triệu Huệ hòa vào nói vui. Mọi người cùng nhau phụ họa cười. Người tay cầm quạt lông ngỗng, khoé mắt dài ẩn sâu thấp thoáng đằng sau. Từ Khánh cười chát phác, Lư Phương đầy vẻ đức cao vọng trọng, Đinh Triệu Lan khẽ cười, Bùi Mộ Văn cười mỉm. Mặt Kim Kiên cũng toét ra một nụ cười, hướng phía mọi người ôm quyền mà rằng: "Làm chư vị lo lắng rồi!", lại vỗ ngực, "Có diệu thủ hồi xuân của đại sư phụ và đốc sức toàn lực của nhị sư phụ, đảm bảo nội trong ba ngày, sẽ như rồng như hổ sống lại, đủ sức trèo lên đỉnh chín tầng mây mà vớt trăng bắt gió, lợi biển bắt thường luồng, bầy ba ba." Mắt nhỏ phát sáng thao thao bất tuyệt.

Bài diễn thuyết của đồng chí Kim Kiên vừa bắt đầu thì chúng nhân liền cười lớn. Kim Kiên đột nhiên ngừng lại, vò đầu bứt tai cười theo. Triển Chiêu đứng đằng sau Nhan Tra Tán, ánh mắt trong như nước mùa thu, nhìn về hướng Kim Kiên, xuân ý vương trên môi. "Ôi chao! Bạch Ngũ gia đâu?", Kim Kiên bỗng ngẩn ra, mắt nhỏ đảo quanh một vòng rồi hỏi.

Vừa hỏi xong, mọi người trong phòng trầm xuống. Kim Kiên trong lòng hơi chùng, hơi nhìn sang Triển Chiêu. Triển Chiêu cũng đưa mắt sang phía Lư Phương: "Độc trên người Bạch huynh, chẳng phải sớm không còn đáng ngại nữa sao? Vậy tại sao..." Lư Phương ho nhẹ một tiếng, nhìn phía Tưởng Bình. Tưởng Bình phe phẩy quạt lông ngỗng, nhẹ nhàng nói: "Ngũ đệ thân thể không đáng ngại, chỉ có trong lòng..."

"Gi?" Kim Kiên trừng mắt. "Trong lòng..." Trong lòng làm sao? Không nhẽ một trận đánh kia mà đã đủ khiến con chuột bạch không sợ trời chẳng nể đất như hấn sinh ám ảnh trong lòng? Không thể nào! "Khụ! Ngũ đệ thực

ra thích để tâm những chuyện vụn vặt! Thực sự không sao! Hai ngày nữa nghĩ thông suốt thì lại tốt rồi!", Từ Khánh lớn giọng cười xoa. Tuy Từ Khánh nói vậy,

Nhưng....

Kim Kiên nhìn Tường Bình đang cười quỷ dị, chỉ cảm thấy trong lòng như thấy điều gì đó, không khỏi nhìn Triển Chiêu một cái. Triển đại nhân! Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Triển chiêu chau mày, khẽ lắc đầu. Mà lúc này, không ai chú ý tới ngoài cửa, một bóng trắng lặng lẽ đi khỏi, không một tiếng động.

Hồi 12 Bạch thử định tâm hện sơn sắt Bảo vật vô giá khiến ngạc nhiên.

Mấy ngày sau khi trận lôi chiến quyết liệt giữa Thiên Hạ Đệ Nhất Trang và Kỳ Lâm Môn vừa kết thúc, mọi người bắt đầu bắt tay tập trung vào thời kì khắc phục hậu quả. Thứ nhất, tiến hành truy quét tìm kiếm tung tích Kỳ Lâm Môn. Nhưng thật không may, đừng nói đến Thương Mộ hay Trí Hoá. Ngay cả đến Chân Trường Đình cũng biến mất dạng không để lại chút dấu vết nào. Ngược lại, trong Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, người ta tự dung tìm thấy mấy mật đạo bị bỏ hoang, không biết được tính là thành quả hay thất bại. Thứ hai, trong quá trình tiến hành trị liệu cho những người bị thương, Y tiên Độc thánh đã luôn tiện tiện hành rèn luyện cho trò yêu của mình, vị lục phẩm giáo úy nào đó. Quá trình đào tạo.... Thật vô cùng thảm khốc đến độ không ai còn dám nhắc lại. Thứ ba, vị Đại Thánh Đặng Xa nọ, đã được Y tiên Độc thánh tiện tay chữa trị, lưu lại cho hấn một mạng. Sau khi tỉnh dậy, không hiểu sao hấn luôn duy trì trạng thái trầm mặc. Sau đó, vào một ngày đẹp trời, y đột nhiên biến mất không một câu chào. Thậm chí chút tiền phí chữa trị cũng không bỏ lại nửa xu. Đương nhiên việc này khiến cho Độc thánh quan môn đại đệ tử oán thán, lập tức thay danh đổi họ cho

Kỳ Lân Môn bằng cái tên mới: "Vèo môn"- ý chỉ mới vèo một cái thì cả môn phái đã biến mất. (*)

(*) Nguyên tác: suu môn. Từ suu là từ tượng thanh trong tiếng Trung, gần giống từ vèo.

Mà ngoài Đặng Xa ra, vẫn còn một nhân vật khác, cũng đang bận duy trì trạng thái trầm mặc kín tiếng quy ẩn nhân thế... Đó chính là... Bạch Ngọc Đường. Vốn được xưng là Thiên hạ phong lưu một mình ta, nổi tiếng khó "nhàn" nhất, sĩ diện nhất, phô trương nhất, bất kham nhất, tối ngày mặt vênh chạm trời mũi hất chạm mây. Vậy mà mấy hôm nay, Bạch ta như uống lộn thuốc, hành động biểu hiện thập phần quý dị: Nói năng lời ít ý nhiều, ngắn gọn súc tích, ánh mắt như ẩn chứa thâm thù đại hận, thần thái suy nghĩ sâu xa, hành vi khả nghi đi ngược với hình tượng vốn có. Kì lạ nhất là... Sau trận chiến, Bạch Ngọc Đường chưa gặp lại Kim Kiên và Triển Chiêu...

Mà nói chính xác hơn, là đang tránh hai người nọ! Có hôm, Kim Kiên mới thấy vạt tuyết y phiêu đãng, bèn cất tiếng gọi: "Bạch ngũ gia!".

Lời chưa dứt thì cái bóng trắng đã "vèo" một cái phi thân lên nóc nhà rồi mất dạng. Còn theo lời Triển Chiêu, mấy hôm nay đến cái vạt áo của Bạch Thử cũng không thể nhìn thấy. ...

"Cho nên chuyện này chắc chắn có vấn đề!" Đêm khuya thanh vắng. Kim Kiên ngồi vắt vẻo trên bàn đá ở Giang Vân Cư đình viện, tay gõ gõ mặt bàn, nghiêm trang trước mặt vị ngự tiền hộ vệ và Nhan khâm sai đại nhân, phát biểu quan điểm. "Cái này...", Nhan Tra Tán nhìn thoáng qua Triển Chiêu. Triển Chiêu nheo mắt khó hiểu: "Không lẽ Triển mỗ có bề gì đắc tội với Bạch huynh?".

"Mọi chuyện đều có thể xảy ra! Cho nên... Triển đại nhân! Ngài còn chờ gì nữa mà không hành động?". Kim Kiên trừng đôi mắt nhỏ, nói lớn.

Triển Chiêu ghé mắt, liếc Kim Kiên một cái. "Chậc! Triển đại nhân!", Kim Kiên vò đầu bứt tai, "Tối nay trời sao sáng lạ, gió đêm động lòng, phong tình vô hạn! Đây là thời gian tốt đặng mà bày tỏ nỗi niềm dãi bày tâm sự! Vạn vạn không thể bỏ lỡ thời cơ!". Nói xong, cặp mắt loang loáng mang đầy hy vọng nhìn Triển Chiêu. Tiểu Miêu đại nhân! Ngài còn chưa thấy rõ ràng sao. Cái con chuột bạch này khăng định là đang dối ngài đó. Mà hấn đã như vậy, thì Tiểu Miêu đại nhân ngài bắt buộc phải làm một việc: đỡ! "Khụ khụ! Kim giáo úy! Bạch huynh lần này trăm phần có vương mắc không thể gỡ bỏ. Nhan mỗ nghĩ... Chỉ cần...", Nhan Tra Tán cố gắng nói chen vào.

"Nhan đại nhân!", Kim Kiên ngắt lời. "Ngài nói thế là không đúng rồi". Nàng bật nảy người lên, lòng một lửa giận nói.

"Triển đại nhân cùng Bạch ngũ gia là bạn đồng sinh cộng tử, không thể giống như những giao tình tầm thường khác mà đánh đồng! Trong những

lúc thế này, Triển đại nhân thân là hảo hữu chí giao của Bạch ngũ gia, sao có thể khoanh tay đứng nhìn. Đáng lí, phải cho người ta mượn một bờ vai, đầu dựa ngực thổn thức tâm tình, trợ huynh đệ giải sầu giải nạn, mắt đồng lòng nhìn chung một hướng, cùng hi vọng ngày mai tươi đẹp mới là chí tình chí lý!" Nhan thư sinh! Người đừng có làm rối rắm thêm nữa. Ta đang hao tâm tổn trí tốn nước bọt, giúp Triển đại nhân khai thông đầu óc. Tự dung ngài chạy đến nói nhăng nói cuội cái gì! Kim Kiên nhìn Nhan Tra Tán bằng ánh mắt giận dữ khiến vị đại nhân nào đó mồ hôi lạnh đầy trán, liên tục cười gượng.

Triển Chiêu không hề để ý tới biểu hiện hai người kia, thở dài nói: "Triển mỗ mấy hôm nay cũng muốn kiếm Bạch huynh! Nhưng Bạch huynh khinh công trác tuyệt, lại nắm rõ địa hình Thiên Hạ Đệ Nhất Trang hơn ai hết, khiến Triển mỗ hữu tâm vô lực, muốn tìm nhưng chẳng thấy!"

"Triển đại nhân! Ngài yên tâm!", Kim Kiên nói lớn một tiếng, đắc chí vỗ ngực. "Thuộc hạ đã sớm hỏi thăm, biết được rằng, mấy ngày qua, cứ tầm giờ tuất, Bạch ngũ gia liền một mình chạy tới Tây Nguyệt Cư, cách đây nửa dặm sườn núi, cứ thế lưu lại đó ngồi một canh giờ!". Kim Kiên vừa nói, vừa lôi từ ngực áo ra một bức tranh vẽ loạn vẽ xạ, đưa cho Triển Chiêu, "Triển đại nhân! Đây là bản đồ! Ngài đọc xong thì xuất phát từ giờ là vừa kịp"

"Kim giáo úy! Làm sao huynh biết?", Nhan Tra Tán thập phần kinh ngạc. "Đúng vậy! Triển mỗ đã từng hỏi qua Lư đảo chủ cùng Bùi thiếu trang chủ! Nhưng đến bọn họ còn không biết Bạch huynh ban đêm đã đi những nơi nào", Triển Chiêu đầy kinh ngạc. "Hí hí!", Kim Kiên bày ra bộ mặt cười khả ố, "Đơn giản ta đi hỏi mấy viên thị vệ đi tuần trang Vương đại ca, Đường đại ca. Ngoài ra còn có Chu đại thẩm quét rác, đương nhiên là cả mấy nha hoàn Vương Lan, Thu Cúc chuyên phụ trách dọn dẹp phòng cho Bạch ngũ gia... Nói chung, dù Bạch ngũ gia có phép phi thiên độn địa, đến không ai biết, rồi không ai hay, nhưng Ngũ gia vẫn cần ăn, ngủ, nghỉ, uống nước, xuất cung, ...vậy mới nói mạng lưới tình báo quần chúng có đôi

mắt tinh tường, nơi nào cũng có." Sau một hồi im lặng khá lâu. Nhan Tra Tán trở mắt nhìn rồi đưa mắt về phía Triển Chiêu, cũng đang ngạc nhiên không kém, nói với giọng kính nể vài phần: "Triển hộ vệ quả là có cách dạy dỗ thuộc hạ!" Mí mắt Triển hộ vệ giật giật: "Nhan đại nhân quá lời rồi!".

"Đúng rồi! Còn một công cụ quan trọng khác!", Kim Kiên nghiêng người, lôi từ dưới đáy bàn một vò rượu nhét vào tay Triển Chiêu, giục: "Triển đại nhân! Đi thôi!" Triển Chiêu sững sờ cầm vò rượu tần ngần một lúc mới hỏi: "Nhan đại nhân, Kim Kiên! Hai người không đi sao?"

"Đi..." Nhan Tra Tán vừa định mở miệng ra nói thì bị Kim Kiên tay túm lại, tay bịt miệng, kéo sang một bên xun xoe nói: "Ha ha! Nhan đại nhân và tại hạ không đi được! Nhiều người sinh loạn, lại làm kì đà... À! Tức là nhiều người quá cũng không có kết quả tốt!" Nói xong, Kim Kiên hung hăng hướng Nhan Tra Tán lườm cháy mắt. Nhan thư sinh! Ngài phải hiểu chuyện chút chứ! Nhan đại nhân bị che miệng, không nói năng gì được, mặt bắt đác dĩ. Triển Chiêu trầm ngâm một lát, trịnh trọng gật gật đầu, hướng hai người còn lại ôm quyền mà rằng: "Vây, Triển mỗ xin đi trước một bước!"

"Triển đại nhân đi mạnh giỏi!", Kim Kiên xua tay liên tục, nhìn theo bóng Triển Chiêu cho đến khi khuất dạng giữa đêm đen. "Uhm uhm...", Nhan Tra Tán bị bịt miệng nãy giờ, lúc này mới ú ớ thốt ra mấy tiếng kháng nghị. Kim Kiên giật mình lùi mấy bước, hướng Nhan Tra Tán cung kính: "Vừa rồi tình thế cấp bách nên đã mạo phạm! Nhan đại nhân đừng chấp nhất!" Nhan Tra Tán thở dài một hơi, ngồi trở lại, bung lên tách trà chậm rãi nói: "Kim giáo úy vì suy nghĩ cho Bạch huynh và Triển hộ vệ, tại hạ có thể hiểu được..."

"Thuộc hạ biết Nhan đại nhân là người hiểu rõ đại nghĩa mà!", Kim Kiên hề hề mấy câu, rồi ngồi ngay cạnh Nhan Tra Tán, cầm bình trà châm cho vị lãnh đạo cấp cao rồi vui vẻ hỏi: "Nhan đại nhân! Ngài thấy chuyện tốt của Bạch ngũ gia và Triển đại nhân liệu có thành không!?"

“Phụt!”, Nhan Tra Tán phun ra ngụm trà đang uống dở, xem sắc chết. “Ấy ấy! Nhan đại nhân đừng quá kích động!”, Kim Kiên cầm khăn phe phẩy chùi chùi chỗ trà rót ra cho Nhan Tra Tán. “Không phải...! Cái kia... Kim giáo úy!”, Nhan Tra Tán vội vàng ngăn lại Kim Kiên không cho lau gì thêm. Đoạn, Nhan đại nhân ấn vai Kim Kiên cho an toạ tại ghế, lúc này mới hít sâu một hơi, nói: “Đạo này công vụ quản quanh, Nhan mỗ không rảnh cùng Kim giáo úy đàm đạo! Khụ... Cái kia... Kim giáo úy! Hình như huynh hiểu nhầm chuyện của Triển hộ vệ và Bạch thiếu hiệp thì phải!”

“Không hiểu lắm được!”, Kim Kiên bày ra bộ mặt kiên định. “Thuộc hạ ủng hộ chuyện tốt của Bạch ngũ gia và Triển đại nhân!” Nhan Tra Tán nheo mắt: “Ý Nhan mỗ là ... Người mà Triển hộ vệ tâm nghi... Aizz... Không phải là Bạch huynh!”

“Nhan đại nhân! Ngài đừng nói đùa! Chính ngài là người nói cho ta hôm đó... Rõ ràng là Ngũ gia kia mà”, hai hàng lông mày nhướn lên cao, vẻ mặt chết cũng không tin hiển hiện. Nhan Tra Tán tối sầm mặt mũi, “Nhan mỗ lúc đó rõ ràng nói Triển hộ vệ tâm nghi một người, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt...” “Thì đó! Đó đích thị là Bạch ngũ gia mà!”, Kim Kiên trong nháy mắt tiếp lời.

“Ý Nhan mỗ là, là cái người mà Triển hộ vệ đi chung sớm tối, cùng chung hoạn nạn, sớm ngày sinh tình...”

“Thế chắc chắn là Bạch ngũ gia mà!”, Kim Kiên trịnh trọng gật đầu. Nhan Tra Tán đỡ trán. Triển hộ vệ! Nhan Tra Tán này cũng đã tận lực rồi! “À à! Ta hiểu rồi!” Kim Kiên vỗ tay cái đốp, “Là Nhan đại nhân lo lắng cho Triển đại nhân và Bạch ngũ gia đều cùng là... Sợ thiên hạ chê cười?”

“Nhan mỗ không phải ý này... Mà là...”

“Nhan đại nhân!”, Kim Kiên đột nhiên đứng thẳng tắp, nhìn sang Nhan Tra Tán, khuôn mặt nghiêm chỉnh, tiếng trịnh trọng, “Thuộc hạ mặc kệ người đời nghĩ ra sao! Thuộc hạ chỉ biết, chỉ cần đó là ý muốn của Triển

đại nhân, thuộc hạ sẽ làm bằng được, núi đao biển lửa cũng chẳng màng!" Mây đen tản dần, gió lạnh ve kêu, tinh tú toả ngọc, thân hình gầy nhỏ đứng ngược ánh trăng kiên định bất khuất, hai mắt nhỏ loang loáng như mặt hồ nước trong, như thể muốn quét sạch đám tiểu thiên hạ. Mắt phượng Nhan Tra Tán mở to, thấy Kim Kiên đứng đó sừng sững, ánh mắt rung lên chân động. "Hơn nữa, Bạch ngũ gia lại có tiền có thế, chuyện này nếu thành, tiền lì xì bà mối của ta không phải một vạn thì cũng là tám ngàn đi!", Kim Kiên quay ngoắt thái độ, thả vào câu chót. Thuỷ quang trong treo trong mắt Nhan Tra Tán vừa ánh lên đã vội tắt. Giọng nói toát lên gương gượng: "Lẽ đó ... Tất nhiên!"

"Ta đã nói mà!", Kim Kiên vỗ đùi rồi đột nhiên xoay người lại, "không ổn không ổn, đừng thấy Triển đại nhân ngày thường nói chuyện pháp lý, luật lệ treo đầu môi mà vội sợ. Cứ đến lúc quan trọng thì lại không thể nói nên lời! Ta thập phần không an tâm! Nhan đại nhân ngồi đây đi! Thuộc hạ sẽ nhanh chóng quay lại!" Nói liền một hơi bèn ôm quyền với Nhan Tra Tán rồi nhanh chóng đạp không phi nước đại. Tiếng huyên nào biến mất cùng bóng người, Giang Vân Cư trở lại vẻ yên tĩnh vốn có. Nhan Tra Tán lẳng lặng ngồi bên bàn, đưa chén lên nhấp ngụm trà đã nguội ngắt từ khi nào, ngược nhìn bầu trời đêm trải tinh tú, khẽ cười: "Nhan mỗ thực lo bò trắng răng rồi!" Ngón tay lựa chén nâng lên, như muốn mời lão thiên cùng thưởng trà. "Triển huynh! Nhan mỗ đành chúc huynh vạn sự như ý!" *** Đêm tối nhập nhoạng, ánh sao tỏ mờ, gió kéo mây trôi, lập loè đom đóm. Một bóng tuyết y phiêu dật theo gió đứng trên vách núi cô tịch, tựa như hàng ngàn cuộn khói lò lững. Bạch Ngọc Đường khoanh chân ngồi yên, ngẩng đầu thưởng sao, dung nhan hoạ thuỷ, mộng lung phủ sương, lưu ly thua sắc. Đột nhiên, áo trắng dao động, tuấn nhan hoa mỹ khẽ xuất hiện vệt dao động. Bước chân nhẹ như mèo từ từ bước tới sau lưng Bạch Ngọc Đường, mãi mới cất tiếng: "Bạch huynh!" Không cần quay lại, Bạch Ngọc Đường cũng biết người vừa tới mang hình dáng ra sao, bộ dạng thế nào. Chắc chắn là trong trầm ổn lại xen lẫn ấm áp. Chắc chắn là đôi lông mày có chút như nhíu lại, chắc chắn là bộ mặt mèo muốn nói cái gì đó rồi lại thôi. Đôi mày dài khẽ động, Bạch Ngọc Đường nói bằng giọng nhẹ như

mây trôi gió thoảng: "Triển Chiêu! Người đến đây làm gì?" Triển Chiêu chưa vội trả lời mà vén bào ngồi xuống bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đem vò rượu đặt bên cạnh, chậm rãi gấp lại tấm bàn đồ. Mắt hoa đào liếc qua nét chữ như gà bới quen thuộc, không nhìn được mà nhoèn miệng: "Tiểu Kim Tử nói cho người biết ta ở đây?" Triển Chiêu chột ngung động tác, rồi gật đầu. "Thiệt tình, cái gì cũng bới ra được!", Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, mắt nhìn xa xăm. Trời đêm yên tĩnh, gió cuốn ưu phiền, tiếng ve vọng tới, văng vẳng từ xa, làm nổi lên sự tĩnh lặng của hai người đang sóng vai ngồi bên nhau. Một lúc lâu, Bạch Ngọc Đường rút cuộc cũng phá tan sự im lặng, nhỏ nhẹ nói: "Triển Chiêu! Người có biết mấy ngày nay ta suy nghĩ gì không?" Triển Chiêu ngược mắt ngắm sao, trầm mặc hồi lâu, mãi mới nói được, thanh giọng hạ thấp: "Bạch huynh... Không lẽ... Sợ..."

“Nói năng bậy bạ! Bạch ngũ gia sao có thể chứ!” Con người trong mắt hoa đào giật nảy, đột nhiên quay lại nhìn phía Triển Chiêu, đột nhiên...

Mắt hoa đào mở lớn. Phản chiếu trong mắt là hình bóng thanh niên tuấn tú, mắt đen sâu thẳm, ngồi yên nhìn mình. Trong thoáng chốc, Bạch Ngọc Đường đột nhiên không nói được gì. "Không giấu Bạch huynh! Triển mỗi lần này lại thấy sợ!" Triển Chiêu thanh âm trầm xuống, nặng tựa núi non, tuấn nhan ôn nhuận như ngọc phảng phất nét cười nhạt nhoà. Thoảng trong gió là giọng cười có chút chua chát, như hoàng liên xuyên tim, vạ lời khó nói. Trong họng Bạch Thủ chột thấy hơi đắng, nghiêng đầu lại. Mắt hoa đào hơi đỏ, nhìn trời đêm một hồi, mới nói: "Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường ta tung hoành ngang dọc, ngay cả lúc thập tử nhất sinh cũng chẳng sòn, thế nhưng lần này..." Ngón tay thon dài từ từ nắm chặt lại, "Đúng thế! Bạch ngũ gia ta sợ rồi! Ta sợ sẽ không còn được cùng con mèo nào đó so tài cao thấp, sợ sẽ không còn cái tên tiểu tử chỉ biết kiếm tiền kia bô lô ba la nói huyền thuyên hay bình thư cho mà nghe. Thật nực cười! Trời không sợ đất không kinh nhưng lần này lại sợ gần chết!"

“Ta cứ thế trơ mắt nhìn người tẩu hoả nhập ma, nhìn Tiểu Kim Tử mạng sống như mảnh chỉ treo chuông... Trong khi chính mình thì...” Bạch Ngọc

Đường nhắm nghiền mắt. "Bất lực như một kẻ phé nhân!" Giọng nói trầm khễ rung màn sương. Gió thu vờn quanh một lam một bạch, từng vòng từng vòng, tựa như sóng và biển đan quyện vào nhau. "Kim Kiên lúc ấy không khống chế được huyết cô, Triển mỗ và Bạch huynh cũng chẳng khác gì nhau... Đều không có cách nào..." Tự tự rõ ràng vang lên. Mắt khễ động, Bạch Ngọc Đường nhìn sang người áo lam bên cạnh. Triển Chiêu quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường. Xuân ý lướt qua vương môi mỏng, khoé miệng chợt hoạ ra nụ cười, "Triển mỗ và Bạch huynh đúng là huynh đệ hoạn nạn có nhau!" Bạch Ngọc Đường nháy dựng người lên, phản xạ có điều kiện, liền chí choé ngay được: "Ai thềm cùng xú miêu nhà người kết huynh đệ hoạn nạn! Bạch ngũ gia ta chỉ là nhất thời sơ ý! Lần sau..." Đột nhiên Bạch Ngọc Đường dừng lại. Trong mắt loé ánh bạc, yết hầu run run, khan giọng nói ra, từng chữ cô đọng: "Không có lần sau!" Sắc đêm mênh mang, tuyết y vẽ mây, trôi nổi giữa trời, nhuệ khí chạm thiên, kinh động tứ phía. Triển Chiêu đứng lên bên cạnh Bạch Ngọc Đường. Vạt áo lại tung bay trong đêm gió. Ý cười chợt tắt, mắt đắm ngân quang, loé lên từng chút,... Đúng! Không có lần sau! Lời thề kiên định, tâm như bàn thạch.

"Xi! Hai tên này đang làm cái quái gì thế! Phong cảnh hữu tình như vậy lại không uống rượu bàn chút chuyện nghiêm chỉnh được hay sao!" Đột nhiên một giọng nhẹ như ruồi truyền tới. Hai người Triển Bạch tai chột động, liếc nhau, không khỏi bật cười. "Tiểu Kim Tử"

"Kim Kiên!" Cả hai đồng thời quay đầu trăm miệng một lời. Tĩnh lặng một lát. Trong tán lá xào xạc, một người chậm chậm đứng dậy, đầu tóc bù xù, phủ nguyên đám lá, hai tay còn cầm hai lùm cây, điệu bộ như muốn nói: "Rõ ràng ta đã nấp rất kỹ sao còn bị phát hiện T^T"

"Khụ! Triển đại nhân! Bạch ngũ gia! Thuộc hạ là... Vô tình đi qua! Không có ý nghe lén... Thật đấy! Chỉ là trùng hợp thôi!" Bạch Ngọc Đường nhíu mày, Triển Chiêu nheo mắt. "Khụ khụ!", Kim Kiên vò đầu bứt tai, cười gượng hai tiếng, đánh trống lảng sang chuyện khác. "Ta vì có vấn

đề này mấy hôm nay nghĩ mãi không thông bèn muốn thỉnh giáo Bạch Ngũ gia! Hê hê!”

“Ồ! Tiểu Kim tử muốn hỏi ta chuyện gì?” Bạch Ngọc Đường nhướn mày. “Ồm... Chính là... Tại sao Bùi thiếu trang chủ đối chiến với Đặng Xa rồi bị thương, Bạch Ngũ gia đột nhiên cởi được Khôn Long Tác mà thoát ra?”, Kim Kiên mắt nhỏ sáng ngời.

Ai yo! Ta nghĩ ra cách đánh trống lảng này xem chừng không thích hợp cho lắm! Quả nhiên vấn đề này vừa nói ra thì hai người đối diện đều trầm mặt. Bạch Ngọc Đường trầm ngâm hồi lâu, nhãn quang loé lên, nhìn thoáng Triển Chiêu, đột nhiên cười nói: “Ngũ gia hỏi nương thì nương bảo là do ta và Kim Kiên tâm ý tương đồng, tâm linh tương thông!” Lời chưa dứt liền cảm nhận được một trận lạnh lẽo hàn khí phóng qua. “E chỉ là ngẫu nhiên!”, Triển Chiêu như vừa nhúng từ biển hàn khí, toàn thân toả ra hơi lạnh, nhìn Bạch Ngọc Đường lạnh lùng. Bạch Ngọc Đường khẽ nhíu mày, “Nương nói rồi mà! Khôn Long Tác chỉ cởi khi nào tâm linh tương thông thôi! Sao có thể bảo là ngẫu nhiên!” Triển Chiêu nhíu chặt mày, nhìn sang Kim Kiên. Kim Kiên vội vàng chen vào: “Đúng đúng đúng đúng! Chắc chắn là ngẫu nhiên! Lúc Bùi thiếu trang chủ bị ám khí của Đặng Xa đánh văng ra, thuộc hạ đã hoảng hốt: hổng rồi! Chuyện này Bùi thiếu trang chủ toi rồi... Khụ! Là tính mạng đáng lo! Chắc chắn lúc đó Bạch Ngũ gia cũng nghĩ như ta nên... ” Nói xong liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường...

“Vớ vẩn! Ngũ gia ta làm sao đi lo lắng cho tên họ Bùi kiaaaa”, Bạch Ngọc Đường đỏ mặt nói năng hoảng loạn. Tĩnh lặng một hồi...

Kim Kiên nhìn bộ dạng như muốn cắn lưỡi chính mình của Bạch Ngọc Đường, nhất thời ngẩn ra, không biết nói gì. Ứ ừ! Giấu đầu lòi đuôi! Trông cái vẻ mặt của chuột bạch thì đã rõ năm trên năm. Rõ là tự thừa nhận còn gì nữa! Triển Chiêu khẽ bật cười.

“Xú miêuuuuuuu! Người cười cái gìiiii!” Chuột bạch nhỏ nào đó xù lông. “Là Triển mỗ thấy Bạch tinh thần lanh lẹ, nên mới nhất thời cao

hứng!" Bộ dạng của Triển Chiêu vô cùng trịnh trọng nghiêm túc khiến Bạch Ngọc Đường mở tròn con mắt, im lặng lúc lâu. "Á!", Kim Kiên đột nhiên hét lớn, "nếu thực sự chỉ là trong một khoảnh khắc suy nghĩ của ta và Bạch ngũ gia không hẹn mà giống thì liền giải được Khôn Long tác... Vậy ... Vậy ... Vậy ... Tồi đó ta vì cái này... Cái này... Aaaaaa! Lộn không má!" Kim Kiên ngồi thụp xuống ôm đầu. Cái gì mà đồng tâm tác nghe cho to lớn!!!! Cái gì mà tâm ý tương đồng tâm linh tương thôngggggg!!! Đều là đặt điều dọa người! Nếu chỉ là vì trong lòng không hẹn mà cùng giống nhau về suy nghĩ thì liền có thể cởi bỏ tác...

Thế thì chẳng phải đêm đó nếu tất cả đều đồng lòng đi vệ sinh thì liền có thể... Trời cao ơi đất dày hỡi! Thế mà đêm đó ta lại phải cam chịu nổi nhục nhã tột bậc! Là saoooooooo! Hại người quá đáng mà!!!! "Miêu nhi... Tiểu Kim Tử bị sao thế!", Bạch Ngọc Đường chẳng hiểu gì, nhìn sang Triển Chiêu. Nhưng càng nhìn càng sững sờ, mắt tròn xoe kinh ngạc. Sau đó thì tuấn nhan từ từ đỏ ửng, nhìn kiểu gì cũng rất kì lạ. Bạch Ngọc Đường nheo mắt hoa đào: "Tiểu Miêu! Tiểu Kim Tử! Các người đích thực có việc gì đó giấu Ngũ gia!"

“Đâu có! Chẳng có gì cả!” Kim Kiên khoát tay vội.

"Về phòng nghỉ sớm đi!", Triển Chiêu xoay người dứt khoát, vội vàng đi mất. "Phải phải phải! Buồn ngủ chết thôi! Về phòng đi ngủ", Kim Kiên phóng theo để lại vệt khói mỏng đằng sau. "Các người nhất định có chuyện giấu ta!", Bạch Ngọc Đường nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo, "Xú Miêu! Tiểu Kim Tử! Khai mauuuuuu!"

“Bạch ngũ gia ngài đừng hỏi nữa! Không có gì đâuuuu!” Ba đạo nhân ảnh rờn rần bám theo nhau rời đi càng lúc càng xa. Sương đêm trắng sáng, gió lay góc rừng. Một phiến đá hiện lên, trên viết hai câu: "Thân tàn, máu cạn không hỏi tiếc Hồn nguyện hộ người về bình an" Nét chữ như nét họa, hằn sâu trên phiến đá, rõ ràng là được người viết dùng nội lực nơi đầu ngón tay mà khắc vào. Bỗng nhiên, một trận gió mạnh thốc qua, phiến đá văng

ra rồi vỡ vụn không còn thấy vết tích. *** Nắng trải thu đậm, mây xanh vẽ trời. Nhận được tin tốt từ đại sảnh, Triển Chiêu liền vội vàng quay về Giang Vân Cư. Có điều, vừa bước vào đã phải chứng kiến cảnh tượng khó nghĩ tới. Y tiên đầu bạc, sắc mặt hồng hào. Độc thánh bên cạnh vẻ mặt âm trầm. Hai vị Nam Tào Bắc Đẩu chôn vổ lâm, đứng chắn lối vào như thần giữ cửa. Thần sắc chăm chú, lông mày nhíu chặt, mắt nhìn đăm đăm vào giữa sảnh khu Giang Vân Cư. Nhìn theo ánh mắt hai người...

Kẻ tại vị trí trung tâm, thân hình gầy nhỏ, áo xám ngăn tay, chính là vị tông lục phẩm giáo úy nào đó. Chỉ là lúc này...

Hai tay bò dưới đất, mông vênh lên trên, thập phần bất nhã. "Khụ!", Triển Chiêu chau mày khẽ hắng giọng một tiếng. "Tìm thấy rồiiiiiii" Kim Kiền đột nhiên hét lớn, lồm cồm bò dậy, hướng về phía nhị vị sư phụ, đồng thời nhìn thấy luôn cả vị lãnh đạo trực tiếp của mình. "Triển đại nhân về rồi sao?" Triển Chiêu bước lên ôm quyền cung kính hành lễ với nhị vị sư phụ, rồi quay lại Kim Kiền hỏi: "Kim giáo úy! Người sáng sớm nay nói cùng nhị vị sư phụ nghiên cứu huyết cổ thuật, kết quả thế nào?"

"Khụ! Cái này...", Kim Kiền gãi đầu cười gượng. "Có chút tiến triển! Thuộc hạ cũng vừa may tìm được một ổ kiến!".

Triển Chiêu trừng mắt. "Hí hí! Triển đại nhân tới vừa kịp lúc. Bây giờ thuộc hạ sẽ biểu diễn uy lực huyết cổ cho Triển đại nhân thưởng thức!", Kim Kiền đắc ý vỗ ngực, rút ra một đầu ngân châm châm vào ngón tay, ép ra hai giọt máu, nhỏ xuống đàn kiến.

"Các em! Cho Triển đại nhân thấy lợi hại đi!" Gió mát thổi tới, xào xạc lá cây.

Dưới bóng cây loang lổ, tiểu đội kiến thợ vẫn chăm chỉ công tác tìm kiếm thức ăn, có vẻ không mấy may bị Kim Kiền làm cho ảnh hưởng. Triển Chiêu giương mắt nhíu mày. Kim Kiền chớp mắt cười gượng. "Hay là máu không đủ? Để thuộc hạ nhỏ thêm hai giọt!"

“Chậm đã!", Y tiên bước lên, ngồi xuống, dùng một ngón tay quét lên một con kiến đưa lên nhìn kỹ rồi đưa cho Độc thánh ngó qua. "Độc lão đầu! Ngươi xem!" Độc thánh nheo mắt cười quỷ dị, "Quả nhiên là vậy! Đồ nhi ngoan! Đừng tổn máu nữa! Con dùng nước bọt thử xem!"

“Gì ạ?", Kim Kiên trợn mắt.

Triển Chiêu mí mắt giật giật không kiềm chế. "Nước mắt hay mồ hôi cũng được!", Y tiên nghiêm nghị.

u! Lúc này thì làm sao mà đồ được mồ hôi hay tuôn châu nhả lệ chứ! "...", Kim Kiên nhìn Triển Chiêu, da mặt vừa kéo. Cuối cùng bất đắc dĩ vẫn chọn cách phồng mồm trợn má mà phun phèo phèo "Phur Phur Phur!" Một tiếng đồng như vòi rồng phun văng tứ tán trên đất. Cảnh tượng sau đó diễn ra khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt. Đội kiến thợ quả nhiên bắt đầu di chuyển có trật tự, bước chân đồng đều, xếp thành ba chữ...

"Há há há..." Một trận cười lớn từ trên cây truyền xuống. Bạch ảnh loé lên, thân phi xuống đất, bạch y trắng tuyết, nét mặt thơ hoa, không ai khác chính là Bạch Ngọc Đường. "Cái gì đây?! Triển Meo meo? Meo meo? Hó hó hó!". Bạch Ngọc Đường cười không dừng nổi, chỉ tay xuống đất. Đúng vậy. Sau khi thấm đẫm máu và nước miếng của Kim Kiên, lũ kiến thợ hiện đang ngay hàng thẳng lối mà xếp thành ba chữ: "Triển Meo meo?"

“Nghe đồn Tiểu Kim Tử ngươi có thể không chế cỏ trùng thông qua ý nghĩ. Vậy... Chẳng lẽ... Trong lòng ngươi, Xú Miêu chính là...”

“Triển meo meo?" Triển Chiêu đứng dậy sững sờ, trừng mắt nhìn Kim Kiên. Gân xanh bạo nổi. "Triển Tiểu Meo Meo? Tên này rất hay! Rất hay!", Bạch Ngọc Đường vỗ vai Triển Chiêu, cười không nhạt được mồm. Trong khi đó, cổ hàn khí chính hăng Ngự Miêu trào ra mạnh mẽ. Kim Kiên run lên, bật nảy cả người, hô lớn: "Triển đại nhân bớt giận! Thuộc hạ... Là do lũ trùng độc này ... mới luyện tập huyết cỏ thuật nên thật không

quen! Nguyên nhân sự cố kỹ thuật này... thuộc hạ mới học nên xảy ra sơ hở. Thuộc hạ sau này nhất định không quản ngày dài đêm thâu, học hành tử tế, cải tiến không ngừng. Triển đại nhân trong lòng thuộc hạ chính là mỏ vàng chói loá, ấy nhầm, là nước sông liên miên cuộn cuộn chảy hoài không dứt!" Này này này! Huyết cổ khổng chế cổ trùng cũng quá bằng tà môn đi. Ta chỉ là trộm kê trong lòng gọi Triển đại nhân là Miêu nhi! Còn chưa bao giờ dám đặt cái biệt danh Triển meo meo giả nai như thế... Là saooooooooo! Kim Kiên lòng bi thống, tinh thần suy sụp.

"Khụ!" Tóm lại, thuật huyết cổ của đồ nhi xem như đã luyện thành!", Y tiên cố nhịn cười, nói ra mấy tiếng. "Chỉ cần hai giọt máu tươi, một chút nước miếng là có thể điều khiển hàng trăm con kiến thành cổ trùng! Nếu muốn tăng số lượng cổ trùng thì chỉ cần tăng máu là được!" Độc thánh cũng liếc mắt nhìn Triển Chiêu, khoé môi khê nhếch, cười nói thêm vào. "Chờ đã!", Kim Kiên đột nhiên hoàn hồn, gấp giọng hỏi: "Tại sao lại cần nước miếng ạ?" Triển Chiêu ngưng hàn khí, Bạch Ngọc Đường dừng tiếng cười, đồng thời nhìn về phía Y tiên Độc thánh. "Thì là thuốc dẫn thôi!" Y tiên vuốt râu. "Chính là có thể thúc đẩy tiến trình khởi động huyết cổ thuật!", Độc thánh giải thích.

"Chỉ dùng nước bọt thôi thì có được không ạ?", Kim Kiên vội hỏi.

Mỗi lần lấy máu đau lắm đó! "Không có máu không được!" Độc thánh trợn mắt nhìn Kim Kiên. "Thì ra là vậy!", Kim Kiên ra sức gật đầu. Jesus đại lão gia! Thần tiên ca ca thiên sứ đại tỷ! Thế này cũng được sao! Chờ đã! Đại sư phụ hình như vừa nói, mồ hôi nước mắt cũng đều được! Chẳng phải nói chất lỏng trên toàn cơ thể ta đều là bảo bối hay sao! Oa oa! Đúng là vận may kéo đến gần không được. Triển Chiêu ngấm nhìn mắt nhỏ vui vẻ ánh lên như hai sợi chỉ, bất giác cười nhẹ. "Chúc mừng Tiểu Kim Tử luyện được thần thuật!", Bạch Ngọc Đường ôm quyền cười hihi. "Chúc mừng Kim giáo úy!", Triển Chiêu cũng ôm quyền. "Đa tạ Ngũ gia! Đa tạ Triển đại nhân!", Kim Kiên vui vẻ đáp lễ rồi hỏi. "Phải rồi, Triển đại nhân! Ngài không phải cùng Nhan đại nhân đi tìm Bùi thiếu trang chủ để bàn về đối

sách giải quyết hậu quả sao? Tại sao về sớm vậy?" Triển Chiêu cười, "Bùi thiếu trang chủ đang chuẩn bị dẫn mọi người xuất phát đi tìm bảo vật! Kim giáo úy, người..."

"Cái gì? Triển đại nhân! Sao ngài không nói sớm! Suýt nữa thì lỡ mất đại sự rồiiiiiii!" Lời còn chưa dứt đã thấy Kim Kiên như sao xẹt trôi về phương nào mất hút.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường nhìn nhau không nhịn được cười. "Không biết nhị vị tiền bối...", Triển Chiêu dò ý.

"Từng này tuổi thì cũng chẳng còn tâm sức nữa!", Y tiên cười nhẹ lắc đầu. "Độc thánh ta làm gì còn kỳ trân dị bảo nào mà chưa thấy qua! Không đi!", Độc thánh hát tay áo. "Vậy Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường xin cáo từ!", Triển, Bạch hai người thi lễ cáo lui. Chờ hai bóng lam bạch đi khuất, Độc thánh mới u ám nói một câu: "Dược lão đầu! Nói đến Bùi gia trang... Không lẽ là..." Y tiên cười đầy thâm ý. *** Chờ ba người Triển, Bạch, Kim tới nơi thì chung nhân đã sớm chuẩn bị thoả đáng. Ai nấy cũng đều giống Kim Kiên, mắt sáng rực, tinh thần phấn chấn. "Thế nào thế nào rồi! Tiến triển gì chưa?", Kim Kiên chen chúc vào đám người, nhanh chóng chuẩn xác vớ được ngay hai nguồn buôn chuyện di động: Hàn Chương và Đinh Triệu Huệ. "Đang chờ chìa khoá mở bảo tàng!" Hàn Chương hưng phấn. "Gi? Chìa khoá gì?", Kim Kiên ngẩn người. "Bùi lão trang chủ nói tuy rằng bảo tàng trữ bảo vật ở trong trang, nhưng chìa khoá lại nằm ở nơi khác! Bùi gia trang đã sai người đi kiếm chìa khoá, hôm nay là có hồi âm rồi!" Đinh Triệu Huệ nói chưa dứt đã nghe thấy ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân vội vã, thấy một hộ vệ tay cầm phong thư vội vàng đi vào đại sảnh bẩm báo: "Bẩm trang chủ, thư đã tới!"

"Tốt!" Bùi Thiên Lan vỗ bàn đứng dậy, đi tới trước hộ vệ, lấy ra món đồ từ phong thư. Mọi người lập tức định nhãn nhìn theo. Thấy vật này là lệnh bài bằng đồng xanh, không bắt mắt cho lắm, trên còn khắc đóa hoa mai nhỏ.

"Nhìn thế nào cũng thấy quen thuộc vậy?" Kim Kiên chớp chớp mắt.

Triển Chiêu nhíu mày: "Đó là...của Nhất Chi Mai..."

"Lệnh bài chương môn?" Bạch Ngọc Đường kêu lên một tiếng quỵ dị. Được hai người nhắc nhở, Kim Kiên đã nhớ ra được.

Lần đầu tiên vì Thượng Phương Bảo Kiếm mà đi tìm Nhất Chi Mai, Bách Hoa công tử đó từng yêu cầu dùng lệnh bài này làm vật trao đổi với Thượng Phương Bảo Kiếm. Hơn nữa hắn còn thể hiện sự yêu thích đối với lệnh bài vô cùng thái quá, lúc đó cứ nghĩ là Bách Hoa công tử thêm làm chương phái "Mai Môn" đến phát điên rồi, chưa từng nghĩ là....

"Lệnh bài này lại là chìa khoá bảo tàng, cũng tức là..." Kim Kiên hai mắt sáng rực lập loè. "Bảo tàng này là nơi giấu bảo vật của liệt đại thiên hạ đệ nhất thần châu (*)?!" Hàn Chương và Đinh Triệu Huệ dị khẩu đồng thanh lớn tiếng nói.

(*) các triều đại thần trộm

Thiên hạ đệ nhất thần châu là ai cơ chứ? Là nhân vật lợi hại chuyên đi trộm trân bảo khắp thiên hạ! Liệt đại thiên hạ đệ nhất thần châu trộm có cái nơi giấu bảo vật là thế nào? Là đệ nhất bảo tàng tự cổ chí kim kinh thiên động địa.

Mọi người lập tức sục sôi. Sau đó, Kim Kiên trong lòng không ngừng hưng phấn hợp làm một với chúng nhân, hăm hở dưới sự dẫn đầu của Bùi Thiên Lan bước lên con đường đằng đẵng phía trước đi tìm bảo vật...

Không phải! Con đường dẫn đến bảo tàng không hề dài đằng đẵng như đã nghĩ. Bảo tàng này nằm ở ngọn núi phía sau của Thiên hạ đệ nhất trang, trong một sơn động không hề bắt mắt, và cái được gọi là bản đồ kho báu, chẳng qua cũng chỉ là tấm bản đồ bình thường. Càng vớ vẩn nhất ở chỗ, cái

được gọi là lệnh bài chìa khoá mở bảo tàng thì lại chỉ có một tác dụng duy nhất là cắm vào chỗ lõm ở cửa sơn động, nhằm khởi động cửa sắt rỉ sét muốn sập đến nơi.

Í í í! Bảo tàng gì mà một chút uy nghiêm khuôn phép bảo tàng cũng không có? Không hiểu sao, Kim Kiên có dự cảm không lành nhưng vẫn bước đến sơn động cùng cả đoàn. Sơn động thập phần u ám, ẩm ướt, quanh co khúc khuỷu, đường rất khó đi. Đi được thời gian một nén nhang đột nhiên nghe thấy mấy tiếng "phù phù phù" kì lạ. Trên tường, mấy đóm lửa đột nhiên cháy sáng, làm cho cả hang động sáng như ban ngày.

Mọi người như thấy trước mắt sáng lên. Nơi đang đứng là một thạch thất rất rộng, tường đá quây tứ phía sáng loáng như gương. Nơi tường từ trên xuống dưới có mấy chục lỗ thẳng hàng, giữa mỗi cái lỗ đều có một cái hộp gỗ đen sì. "Không lẽ, trong mấy cái hộp này chính là...", Kim Kiên tròn mắt nhỏ, ánh mắt quét qua một lượt, vẻ mặt phấn khích nói " Bảo tàng!"

"Chắc chắn không sai!" Hàn Chương và Đinh Triệu Huệ đồng thanh hô lớn, suýt chút nữa nhảy dựng lên.

"Ha ha ha ha, đã sống bao nhiêu năm rồi, coi như cuối cùng được thấy bảo tàng trông như thế nào!" Bùi Thiên Lan cười lớn, đột nhiên nhảy lên bay về phía thạch huyết ở tầng cao nhất lấy ra 1 cái hộp đen, rồi bay về giữa chúng nhân.

Chúng nhân ngấm nghĩa chốc lát, thấy hộp gỗ này tuyền một màu đen, bóng loáng, không hề có dấu hiệu hư hại gì, rõ ràng là vật không tầm thường. Kỳ lạ là, trên hộp gỗ này đến lỗ ổ khoá cũng không có, thập phần khó hiểu. "Tại sao không có khoá?" Bạch Ngọc Đường chau mày hỏi.

"Bên trong hẳn có gì khác thường, nên cẩn thận." Triển Chiêu từ trước đến nay luôn trầm ổn không quên nhắc nhở mọi người.

"Đề ý nhiều làm gì, cứ mở ra đã." Từ Khánh nói lớn.

Bùi Thiên Lan lại rất cẩn thận đưa hộp gỗ cho Tường Bình, Tường Bình nhìn rồi lại đưa cho Bạch Ngọc Đường.

"Ngũ đệ, đệ là người am hiểu cơ quan tinh xảo thuật (*), đệ xem xem." Bạch Ngọc Đường dùng vẻ mặt trịnh trọng đỡ lấy hộp gỗ, xem xét kỹ lưỡng. Đột nhiên, tuấn nhan như ngọc lộ vẻ ngạc nhiên: "Tại sao lại..."

"Cẩn thận!" Bùi Mộ Văn kinh hãi gạt lấy hộp gỗ đánh văng sang một bên. Hộp gỗ rơi xuống đất, nghe "rắc" một tiếng, nắp hộp bung ra. Mọi người lập tức tản ra xa, vẻ mặt đề phòng lườm hộp gỗ. Mãi không có động tĩnh gì. "Hấp tấp làm gì! Bên trong làm gì có cơ quan!". Bạch Ngọc Đường trừng mắt hừ lạnh nhìn Bùi Mộ Văn. "Đề phòng vạn nhất vẫn hơn!". Bùi Mộ Văn sờ mũi, tiến lên nhặt hộp gỗ, chậm rãi mở nắp, sau đó ... Sợ ngây cả người. "Làm sao làm sao? Là thiên bảo vô giá hay truyền quốc Hoà thị Bích (*)?!"

(*) Hoà thị bích là một viên ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc. Nó không chỉ nổi tiếng là một viên ngọc hoàn hảo, ghi nhiều dấu ấn trong lịch sử mà còn được sử dụng như một đối tượng trong nhiều thành ngữ ở các nước Đông Á

Nếu không bị Triển Chiêu túm lấy cổ áo e rằng Kim Kiên đã sớm vọt lên trước. Bùi Mộ Văn cười khở, chậm rãi ngẩng đầu, thò tay vào hộp lấy ra vật trong đó. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về đó, dần dần mở to. Vật đó dài khoảng năm tấc, hình trụ tròn, làm bằng gỗ, màu xám. Là một cái chày lăn bột mà đâu đâu cũng có thể thấy được.

"Ôi chao!" Tiếng ngạc nhiên của chúng nhân lập tức vang khắp thạch thất.

"Chày lăn bột!", Bạch Ngọc Đường giật lấy, sờ tới sờ lui, rồi khẳng định, "Đúng là chày lăn bột?!"

“Không thể nào! Ít nhất phải đúc bằng vàng, bằng ngọc hay đúng ra cũng mạ kim cương chứ...” Kim Kiên giật lấy, cảm giác trọng lượng trên tay liền ngộ ra rõ suy đoán của mình chỉ là vọng tưởng. "Không phải chứ!"

“Không phải là bảo tàng của liệt đại thần thân của Nhất Chi Mai sao?”

“Cái này sao có thể là nó?” Chúng nhân đều bộ dạng không thể tin được, bèn đem cái chày cán bột truyền tay nhau rồi xoay một vòng trên tay. Kết quả cuối cùng...

... thật là bi kịch.

"Chỉ là một cây chày cán bột bình thường." Người cuối cùng cầm vật này là Triển Chiêu đưa ra kết luận. "Không phải chứ!" Chúng nhân kêu rên thất vọng. "Không thể nào, trong gậy cán bột này ắt phải có huyền cơ (*)." Kim Kiên không cam tâm giật lấy hộp gỗ trong tay Bùi Mộ Văn, lật trái lật phải, đột nhiên....

(*) vật huyền bí bên trong

"Có rồi!". Nói xong, cầm úp hộp gỗ vỗ mạnh mấy trận, nghe thấy tiếng cạch một cái. Một viên sáp giấu kín bên trong rơi ra ngoài. Kim Kiên mắt nhỏ sáng lên, nhặt viên sáp lên, bóp cho mở ra, sau đó từ trong tay lấy ra mảnh lụa, bên trên viết đầy chữ.

"Trên đó viết gì vậy?!", chúng nhân nhao nhao như ong vỡ tổ. Sau đó tất cả đều trợn tròn mắt.

Trên đó viết toàn là chữ đại triện (*)

(*) Thể chữ dùng từ thời Tây Chu, 1 trong 5 dạng chữ thư pháp, loại này khó nhất, gần như đã tuyệt chủng, chẳng có ai đọc được.

"Để Nhan thử xem xem." Khâm sai đại nhân học vấn cao nhất đi ra khỏi đội hình, đỡ lấy mảnh vải nhìn một lúc, sau đó, da mặt gật gật. "Nhan đại nhân, viết gì vậy?" Kim Kiên mặt kỳ vọng.

Nhan Tra Tán mặt khó xử nhìn chúng nhân, khoé miệng run lên, đọc: "Chiếc gậy cán bột này dài bốn tấc sáu phân, độ dày nửa tấc, bề mặt nhẵn bóng, cảm giác khi cầm tuyệt vời vô hạn, là thánh vật tổ truyền của Thiên Đạo Môn. Liệt đại chưởng môn Thiên Đạo Môn đều yêu không rời tay vật này, mỗi lần tới mồng một hay ngày rằm nhất định mang theo, bệ quan tham thiên ngộ đạo. Sau khi xuất quan, sắc mặt hồng hào, tinh thần hưng phấn, công lực gia tăng, là thần vật tăng cường công lực. Do vậy, vào năm XX đã để vào bảo động này. Đòi đầu tiên Nhất Chi Mai lập bút tại đây, để thế hệ sau được biết!" (*) "Thiên, Thiên Đạo Môn?!" Hàn Chương lấp bắp, "Có khi nào là Thiên Đạo Môn tà đạo năm chục năm trước bị võ lâm chính đạo tiêu diệt..." Chúng nhân trầm mặc một hồi.

Tà đạo? (**), Chày cán bột? Bệ quan? Xuất quan thì sắc mặt hồng nhuận? Tinh thần sáng khoái? Một tháng hai lần? Cái quý gì đây!!!!
Chẳng phải chính là.... Aaaaaaa

(*) (**) trong tiếng Trung, có hai từ khi dịch ra tiếng Việt đều mang nghĩa tà đạo. Trong đó, có một từ được kết hợp bởi chữ DÂM và chữ đạo. Trong cuộc đối thoại trên kia, và cả suy nghĩ của Kim Kiên, má cố tình dùng từ DÂM đạo (có cùng nghĩa với tà đạo ở tiếng Trung), rồi link sang cả các từ khoá: CHÀY cán bột, sắc mặt HỒNG NHUẬN, tinh thần SÁNG KHOÁI. Chẹp=)) các em nào còn bé và đầu óc không đen tối thì nên bỏ qua phần này nha =))

Kim Kiên xám mặt xám mày, lấy khí thế như sét đánh không kịp bưng tai mà hùng hổ lôi ra hai viên đạn. Một viên nhét vào tay Triển Chiêu còn một tay thì tự mình bóp nhuễn. Triển Chiêu quay đầu khó hiểu. "Triển đại nhân, mau, dùng tiêu độc hoàn bóp nát rồi xoa tay để làm sạch tay!" Kim Kiên bóp nát được hoàn, vừa xoa tay vừa thị phạm cho Triển Chiêu.

Trong khi Triển Chiêu vẫn chưa hiểu chuyện gì, tròn mắt hỏi: "Sao phải rửa tay?".

Kim Kiên nhất thời nóng nảy, tóm lấy hai tay Triển Chiêu, tự mình bóp nát viên thuốc rồi xoa tay Triển Chiêu điên cuồng, khiến cho tuần nhan ai đó dần dần ửng đỏ. "Triển đại nhân ngài có điều chưa thông, cái gậy cán bột đó rõ ràng là, rõ ràng là cái Thiên Đạo Môn đó dùng để làm cái đó, cái này, cái gì đó, cái gì đó đó aaaaaa...." Kim Kiên vừa nói vừa xoa kĩ các ngón tay Triển Chiêu. Triển Chiêu sững nhìn tay mình và tay Kim Kiên xoa vào nhau, ánh mắt mông lung, mặt hốt hoảng, hiển nhiên là chưa hiểu ý của Kim Kiên.

"A!" Bạch Ngọc Đường đột nhiên hét lớn, "Thì ra cái gậy này rỗng, bên trong khắc toàn nội công tâm pháp!" Kim Kiên ngừng lại động tác. "Tiếc là tâm pháp này bị tổn hại nghiêm trọng, nhìn không rõ." Hàn Chương ti hí một mắt con mắt nhòm vào lõi gậy rồi nói.

"Tâm pháp tà đạo, tốt nhất không xem." Lu Phương nói với vẻ mặt khinh bỉ.

"Đại ca không biết rồi, Thiên Đạo Môn này tuy là bị người ta coi thường nhưng nghe nói công phu rất lợi hại!" Hàn Chương ánh lên tia cười ranh mãnh. Các đại lão gia trong sơn động, nghe vậy đều cười một trận kiểu "không nói mà hiểu, l tinh thần lĩnh hội".

Trong tiếng cười đó, Kim Kiên cứng đờ người, chậm chậm rút tay lại, nhìn Triển Chiêu cười nhạt: "He he, Triển đại nhân à, tay rửa sạch rồi, sơn động này quá nhiều bụi, để tránh bắt trắc mà thôi, he he..." Triển Chiêu thần sắc khẽ động, con ngươi đột nhiên sáng rực nhìn Kim Kiên: "Kim Kiên!", khiến nàng rút cổ xích qua một bên. "Ngươi lúc này há chẳng phải nghĩ là cái gậy cán bột kia là, là...." Triển Chiêu càng nói, sắc mặt càng đỏ, sau đó thì ngược lại, gân xanh nổi lên thành đống. Dùng một câu có hình dung: Thẹn quá hoá giận.

"He he, thuộc hạ không nghĩ gì cả, không nghĩ già cả!" Kim Kiên vụt cái nhảy vội ra ngoài, để lại Triển Chiêu một mình đứng đó, thất khour bớc kholm, lửa giận phùng phùng. Còn thể thống gì nữa! Còn ra thể thống gì! Khi nào về nhất định sẽ giáo huấn lại một trận.

Sau đó, cái gậy đó với các quan điếm được chấn chỉnh, chúng nhân hoàn toàn dùng tâm trạng thất vọng và nghị lực kinh người để giám định và thưởng thức bảo tàng của liệt đại Nhất Chi Mai.

Trong đó gồm: thịt chó khô của Trụ Trì đại sư đại Phật tự, lược trong nội thất của Từ Bi Sư Thái, áo yếm mười tám vị thể thiệp của người giàu nhất Giang Nam, cái bô của tổng tiêu đầu Thuận Phong Tiêu Cục...

Tóm lại là cái nào cũng có, đạt đến cảnh giới "cực phẩm".

Cuối cùng nhìn thấy chúng nhân nhất đầu hắc tuyến, nhị phật thăng thiên, tam hồn xuất khiếu, tứ chi loạn đầu, ngũ tâm táo nhiệt, lục thần bất an, thất khiếu sinh yên, bát phong hô hào, cửu khúc hồi tràng, thập phân băng hội! (*)

(*) Đây là 9 thành ngữ bắt đầu từ số 1 đến số 10, tất cả đều mang nghĩa là tức giận ức chế.

Kim Kiên sớm đã khóc không ra nước mắt, giọng bi phẫn gào thét oán hận Thanh Thiên lão gia. Tình tiết này không đúng aaaa! Tàng bảo vật vô giá đâu? Giá trị liên thành đâu? Ta chuẩn bị sẵn cả bao tải rồi, vậy mà cho ta thấy mấy cái này... đừng đùa màaaaaaa!

Các bạn có thể bỏ qua tâm sự tác giả ở bất kì phần nào, nhưng phần này thì nhất quyết nên đọc =)))) Tác giả có lời muốn nói: Ừm, nghĩ đi nghĩ lại thì vẫn tăng cường độ xuất hiện của Tiểu Bạch vô cơ biến mất ở tập trước *vuốt vuốt chuột bạch* Nhưng sau khi thêm thời lượng cho tiểu bạch thì....hình như..... *tiếp tục vuốt vuốt chuột bạch* Cho nên, vì thời lượng

của Tiểu Bạch tăng lên nên số lượng chữ đã bị quá giới hạn. Do vậy, chap này chưa thể kết thúc Thiên hạ đệ nhất Trang.

Nhưng, chap sau chắc chắn sẽ hoàn *nắm tay quyết tâm*.

Nghe nói có ai đó vẫn nhớ lệnh bài chương môn của Nhất Chi Mai? Đó là sự sắp xếp của Mặc Mặc lúc viết ngày Nhất Chi Mai xuất hiện, đó là chìa khóa vào kho tàng của liệt đại thân thân. Ấu ầu, thời gian trôi thật nhanh *trạng thái cảm khái...* Đương nhiên, kho tàng của môn phái thân thân không đáng tin cậy này tất nhiên cũng không thể tin được, hehehehe Thế, bây giờ! Những bé nào nghĩ như Kim Kiên về cái gậy cán bột mồi úp mặt vào tường *rút roi da oánh*. Đây là 1 tác phẩm nho nhã, các bé nghĩ gì thế? Thật không sạch sẽ ná! Còn các bé nào không hiểu ý của Kim Kiên thì... rất tốt, cứ tiếp tục như thế! Được rồi, giờ nói vào chuyện chính, chắc chắn có người hỏi là câu thơ trên phiến đá đó nghĩa là gì? Tại sao lại có dự cảm không lành...

Wa khà khà khà khà *Cười điên dại đi mất*....*bị úp sọt*.....*bò dưới đất*....*lết dưới đất*....*độn thổ trón mắt*....

Hồi 13 Hắc yêu hồ hiện hình dưới bóng trăng Đem chuyện khuất sau màn hiện rõ

Kim Kiên vốn tưởng rằng tìm kho báu đã vốn là hành trình mang đầy đau đớn bi thương nhất trong ngày hôm nay. Nhưng đó là do nàng quên mất một điều mà cô nhân dạy. Tục ngữ có câu: "Núi cao ắt còn núi cao hơn, thăm rồi vẫn có thể thăm hơn".

Đến khi Thiên Hạ Đệ Nhất Trang lên đèn, chúng nhân mới lục tục kéo nhau về trong trạng thái tinh thần và thể xác mệt mỏi vô cùng. Chẳng ai còn thấy ngon miệng nổi nên cũng chỉ qua quít bữa ăn rồi chán nản lui vào phòng trước. Mà chịu đả kích lớn nhất, phải kể đến Kim Kiên, hiện đã

giống như cái xác không hồn thần thờ ngẩn ngơ thì chớ. Vậy mà mông chưa chạm giường đã bị triệu tập khẩn cấp tới phòng Nhan Tra Tán tham gia hội nghị thượng đỉnh nhân tinh Khai Phong.

Má nó! Muốn thắt cổ cũng để người ta lấy hơi chứ ba! Tăng ca thế này quả thật vô nhân đạo! Vị tông lục phẩm giáo úy nào đó lửa giận phừng phừng, vốn rất muốn đáp ngay hai câu này vào mặt Nhan đại nhân. Tuy nhiên, vừa thò mặt vào phòng, sau khi thấy ban bệ thành phần tham gia, nàng không khỏi run lên một cái, khiến cho bao nhiêu khí thế đảo chính cứ thế trôi tuột đi đằng nào. Chẳng là... Bên trong phòng, có Nhan Tra Tán, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu... Tính thêm cả nàng thì chẵn chẵn bốn mạng. Nhân tinh mới nổi Tường Bình, trai đẹp giàu có- Bùi thiếu và thư đồng Vũ Mặc không có mặt. Tốt! Điều này chứng tỏ nội dung thảo luận trong hội nghị lần này không hề tầm thường! Quả nhiên... Nhan Tra Tán mới mở miệng đã như muốn quăng lựu đạn: "Nhan mỗ vừa được bỏ câu đưa thư, cấp báo, Tương Dương Vương mượn có lập lễ mừng thọ sáu mươi, muốn mời Thánh thượng đại giá quang lâm tới dự tiệc. "Gì cơ?", ba người Triển, Bạch, Kim lập tức trăm miệng một lời, không giấu được ngạc nhiên. Không phải chứ? Động thái này cũng quá lộ liễu, trắng trợn rồi! Lẽ nào Tương Dương Vương muốn nhân cơ hội Hoàng Thượng đến rồi trực tiếp giết hại, soán đoạt vương vị. Không thể thế được! Trừ phi bị lừa đá trúng đầu thì Hoàng Thượng mới dễ dàng đáp ứng. Kim Kiên âm thầm phỉ nhổ. Không ngoài dự đoán, Nhan Tra Tán ngay câu sau đã nói luôn: "Thánh Thượng đương nhiên đã khéo léo từ chối. Nhưng Tương Dương Vương lại gửi thư mời đến ba lần, thề không từ bỏ nếu không đạt mục đích! Thánh thượng vì vậy mới cùng Bát vương gia, Thừa tướng và Bao đại nhân thương nghị. Cuối cùng, Bao đại nhân được phong làm Khâm sai thay mặt Thánh Thượng đi chúc thọ Tương Dương Vương." Lời vừa nói ra đã khiến cả phòng trầm mặc một lúc.

"Động thái lần này của Tương Dương Vương rốt cuộc có mục đích gì?", Triển Chiêu chau mày, hỏi. Nhan Tra Tán thần sắc ngưng trọng, nhẹ lắc đầu. "Hoàng Thượng rốt cuộc bị cái gì vậy? Rõ ràng biết Tương Dương

Vương mưu đồ làm phản một hai rõ ràng! Có sao lại mạo hiểm để Bao đại nhân đích thân dẫn vào nguy hiểm? Đây là đạo lý gì", Bạch Ngọc Đường không khỏi tức giận mắng. "Theo như trong thư, ân sư có nói rằng, Tương Dương Vương có ý khen ngợi ân sư là cánh tay phải đắc lực của Thánh Thượng, tán dương không ngớt thanh danh của Khai Phong phủ doãn, liêm khiết vô tư, dường như...", Nhan Tra Tấn nhìn ba người, nói tiếp: "Thâm ý người say không do rượu, cho nên... hẳn ắt phải có mục đích khác..."

"Ý Nhan đại nhân là... Người mà Tương Dương Vương muốn nhắm đến là Bao đại nhân? " Nhan Tra Tấn gật đầu. "Không nhẽ là định...", Kim Kiên đưa tay tạo hình lưỡi dao kê ngang cổ ra dấu một chữ sát, "...hãm hại Bao đại nhân?" Cả ba người Nhan, Triển, Bạch cùng lắc đầu. "Với thế lực của Tương Dương Vương, muốn hãm hại Bao đại nhân không nhất thiết phải tốn công mất sức như vậy", Nhan Tra Tấn một mặt phủ định. Đúng thế! Dưới trướng Tương Dương Vương là thập tuyệt quân do Thương Mộ cầm đầu, rồi lại Kim sứ, Hoả sứ, Thổ sứ gì đó đã quá đủ khiến thiên hạ thất điên bát đảo. Trong khi hiện nay, bên cạnh Bao đại nhân không có Tiêu Miêu và Bạch Thủ làm môn thần hộ an. Lấy đi một mạng của Bao đại nhân lúc này hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay của hắn. Vậy thực ra, là hắn muốn Bao đại nhân rời Khai Phong mà đến Tương Dương... Bậy bậy bậy! Tương Dương Vương không ngoan ngoãn ở nhà bày mưu tạo phản sớm hoàn đại nghiệp đi mà ở đó bày trò con bò này làm gì? Hay vì dưới trướng không có thuộc hạ giỏi nên muốn khoét tường đục vách nằng của Hoàng Thượng một Bao đại nhân... Từ đã...

Là "nhảy việc"! Đúng rồi! Chính là "nhảy việc"! Là muốn ép buộc "nhảy việc".

Lão Bao là nhân vật thế nào cơ chứ? Là người mà chúng nhân tụng xưng hô danh Bao Thanh Thiên! Là người ngày xử án dương đêm thẩm án âm theo dân gian truyền thuyết. Là Văn Khúc Tinh Quân hạ phạm độ thế. Là nhân vật chí công vô tư vang danh thiên hạ. Người như thế ắt chỉ chọn Chân Long Thiên Tử mà phò trợ! Nếu Tương Dương Vương thủ đoạn xảo

quyết, quý kẻ bức bách Bao đại nhân dốc sức... Không! Chuyện này khẳng định không thành. Vốn với tính cách của Bao đại nhân thì thà chết trong còn hơn sống đục, quyết không quy thuận. Mà không đúng! Mấu chốt vấn đề không hẳn là Bao đại nhân sẽ dốc sức vì hãn hay không... Mà vấn đề ở chỗ, Bao đại nhân đã xuất môn tới Tương Dương... Đến lúc đó chỉ cần Tương Dương Vương nghĩ cách cầm tù bỏ ngục Lão Bao, rồi công cáo thiên hạ rằng Bao đại nhân đã thần phục mình, gây nhiễu loạn lòng dân... Vậy thì Tương Dương Vương kia chẳng hoá đã liền biến thành Chân Long Thiên Tử với Văn Khúc Tinh Quân đi theo phò trợ sao? Mưu đồ đoạt vị của hãn chẳng phải đã ỏn ỏn thoả thoả mà tự nhiên danh chánh ngôn thuận sao? Đại sự không ỏn! Nghĩ vậy, Kim Kiên giật mình, nhất thời định mở miệng nói ra suy đoán của mình. Nhưng đột nhiên, da gà nổi cộm, lông tơ dựng đứng, nàng cảm nhận được hàn khí cấp mùi quen thuộc của Triển Chiêu bắt đầu toả ra, đông đá góc phòng.

"Độc kè!", Triển Chiêu cắn chặt răng, tự tự nhuộm hàn băng. Ê?! Kim Kiên trừng mắt. "Lão tặc Tương Dương Vương kia tính toán cũng kĩ càng ghê nhỉ!", Bạch Ngọc Đường cười lạnh từng trận. Ôi chao?! Kim Kiên há hốc mồm. "Định lợi dụng thanh danh ân sư mà hoàn thành cái sứ mệnh Chân Long Thiên Tử của hãn!", Nha Tra Tán đứng dậy, nộ khí ngút trời, "Thật là tội ác tày trời! Vô pháp vô thiên!" Kim Kiên nháy mắt đã kịp thu lại lời định nói ra nuốt vào cổ họng. Này chừ vị có thể cho ta cơ hội thể hiện không? Nếu cứ tiếp tục như vậy ta liền trở thành không khí trong đội hình nhân tinh này mất! Không được! Kiểu gì ta cũng phải chứng tỏ được ta vẫn còn đang tồn tại trong phòng! Nghĩ đến đây, Kim Kiên đề tiếng háng giọng, "Nhan đại nhân, Triển đại nhân, Bạch ngũ gia! Nếu đến chúng ta mà cũng đã phong thanh đoán ra âm mưu của Tương Dương Vương, không nhẽ Thánh Thượng, Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh lại không nhìn ra sao? Hay là...", Kim Kiên dừng lại một chút, "Hay Bao đại nhân đã có dự tính khác?"

"Không sai!", Nhan Tra Tán tiếp tục lật giở phong thư, xem xét kĩ lưỡng rồi nhíu mày gật đầu, "Ân sư còn nói chuyện đi Tương Dương lần này chủ

yếu là để điều tra....”

“Bao đại nhân trí dũng vô song, tự nhiên sẽ có tính toán!” Một tiếng nói xa xăm truyền tới cắt ngang lời Nhan Tra Tán. Bốn người giật mình, đồng loạt quay đầu.

"Kẻ nào?" Bạch Ngọc Đường lách người đi ra, âm âm chém ra một đạo chưởng phong về phía cửa. Một tiếng cạch vang lên... Cửa mở. Gió lạnh thốc vào, như thể cuốn theo một đạo nhân ảnh từ bên ngoài vào... Áo xanh đai ngọc, tay áo lỏng gió, mắt dài xéch lên, nửa chính nửa tà, tóc đen lay động, phấp phới đón trăng. Trong một khoảnh khắc, Kim Kiên cứ ngỡ như mình mới nhìn thấy hồ ly hoá tiên. "Hắc yêu Hồ Trí Hoá?", lam ảnh vụt cái đứng chắn trước mặt Nhan Tra Tán. Cùng lúc đó, tuyết y Hoạ Ảnh, thân kiếm hợp nhất thành một đạo quang điện phi ra, lưỡi kiếm lạnh lẽo sấn tới kề ngang, cách cổ Trí Hoá đúng nửa tấc. Mắt Trí Hoá nheo lại thành vệt, đột nhiên hét lớn: "Nhan đại nhân! Tại hạ có bằng chứng Tương Dương Vương thông địch bán nước!" Bảo kiếm Hoạ Ảnh ngưng lại giữa chừng, tiếng động xung quanh cũng như đứng lại theo đầu mũi kiếm. Bốn người trong phòng trợn mắt, ngạc nhiên không thốt nên lời. Ánh mắt sắc lẹm khoét đêm đen của Hồ Trí Hoá ánh lên chút tà, miệng nhoẻn thành vệt, cười nói: "Chứng cứ trong tay áo tại hạ! Nếu Ngũ gia không ngại có thể lấy ra cho Nhan đại nhân xem trước rồi nói!" Bạch Ngọc Đường chau mày. Nhan Tra Tán từ từ định thần, gạt nhẹ đầu. Bạch Ngọc Đường lúc này mới lắc nhẹ mũi kiếm xọc vào tay áo Trí Hoá. Một cuộn giấy bay ra, phi về phía Triển Chiêu. Lúc này kiếm quang Hoạ Ảnh mới xoay vòng một đoạn rồi lập tức kề cổ Trí Hoá như cũ. Triển Chiêu lập tức đón lấy tờ giấy, mắt ngược lên, đưa cho Kim Kiên. Đợi cho đến khi Kim Kiên xác định là tờ giấy là vật vô hại rồi mới cẩn thận đưa cho Nhan Tra Tán. Mắt phụng mở to, ngạc nhiên: "Cái, cái này..."

“Không sai! Chính là sấp huyết minh thư (*) do Tương Dương Vương và Liêu Quốc lập ra!". Trí Hoá thản nhiên vuốt vuốt nếp áo lúc này bị kiếm của Bạch Ngọc Đường rạch rách, mặt không đổi sắc.

"Cái gì?", Hai người Triển Bạch buột miệng nói ra, đột nhiên nhìn về phía Nhan Tra Tán.

(*) sấp huyết minh thư, dùng máu của động vật quệt lên môi, thể hiện thành ý liên minh của người xưa

Kim Kiên lui một bước tới bên cạnh Nhan Tra Tán, nhìn trân trối vào tờ giấy. Sấp huyết minh thư? Không phải cái thứ liên kết không có tính pháp lý và vô căn cứ khoa học mà Kỳ Lân Môn và Thiên Hạ Đệ Nhất Trang lập ra trong đánh lôi đài không lâu trước đây sao? Sao giờ cũng có một bản Liêu Quốc và Tương Dương Vương lập ra nữa? Nếu gọi là trùng hợp thì cái này cũng quá trùng hợp đi! Kim Kiên nhìn cho rõ ràng lại một lần nữa cái được gọi là minh thư, càng nhìn càng sững sốt. Loại giấy bình thường, dày nếp gấp, nét chữ có chút ... Quen quen! Nhìn có bảy phần hao hao nét chữ của con hồ ly nào đó viết trong bí kíp hành tẩu giang hồ rồi truyền cho đệ tử mình...

À há? "Minh thư là giả!", Nhan Tra Tán đột nhiên gấp lại minh thư, mắt phụng hùng hực lửa thiêu đốt nhìn Trí Hoá, lớn giọng nói. Hoạ Ảnh dần sâu thêm mấy phần, cửa ra một vết nhàn nhạt màu huyết trên cổ Trí Hoá. Nhưng Trí Hoá kia vẫn bình tĩnh không sờn, lấy tay quệt đi vết máu trên cổ, chậm rãi nói: "Chắc chắn là giả rồi! Bản thật đương nhiên bị Tương Dương Vương giấu đi, còn bản này là do Trí Hoá này dùng trí nhớ chép lại" Đuôi mắt nửa tà của Trí Hoá nâng cao, nhìn thẳng vào Nhan Tra Tán: "Minh thư là giả nhưng nội dung không có một phân gian dối!" Không khí ngưng lại. Nét mặt Nhan Tra Tán kịch biến, tay run run nắm lấy bản sao của minh thư. "Nhan đại nhân! Trên đó viết cái gì vậy?", Kim Kiên liều hỏi một câu. Bờ môi khẽ run lên mấp máy, nhìn ba người Triển, Bạch, Kim một cái, trầm giọng nói: "Tương Dương Vương và Liêu Quốc lập minh ước, hẹn ngày mồng tám tháng chạp cùng bắt đầu hành sự, nội ứng ngoại hợp, tấn công Đại Tổng giang san. Ngoài ra, Tương Dương Vương còn hứa nếu mưu sự thành công, sẽ cắt cử 18 châu quận của Đại Tổng dâng cho Liêu Quốc làm

thù lao thoả đáng." Có nhằm hay không vậy? Cái này chẳng phải là tranh ngôi đoạt vị, bán quốc cầu vinh sao? Một người từ nhỏ lớn lên trong giáo dục yêu nước chính thống như Kim Kiên không khỏi nổi giận. "Đúng là thông địch cướp nước, tội ác tày trời, nhân thần cũng phẫn, tru di cửu tộc!" Bô lô ba la một lúc, Kim Kiên mới giật mình chợt nhận ra, ngoài bản thân huyền não này giờ, thì ai cũng im lặng đến quỷ dị. Chỉ thấy Nhan Tra Tán, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ba người sáu mắt gắt gao trừng trừng như thể muốn đem Trí Hoá mà ăn tươi nuốt sống ngay được. Í! "Trí Hoá! Nội dung trên minh thư này xác nhận là thật!?", Nhan Tra Tán nghiêm nét mặt. Trí Hoá sắc mặt trầm xuống: "Không sai một chữ!"

"Làm sao ngươi biết?", Bạch Ngọc Đường nheo mắt ngờ vực tiếp tục truy hỏi. Trí Hoá chớp mắt rồi đáp: "Là một vị bằng hữu nói cho tại hạ biết!"

"Kẻ đó là ai?", Triển Chiêu nói lời.

Trí Hoá nhú mày, dừng một chút hơi lưỡng lự rồi kiên quyết: "Là Nam Hải Nhất Tiên Ôn Văn!" Nghe có chút quen tai.

Chẳng phải đó là sư phụ của Nam Hải Tứ Ma, người sáng tạo ra trận Ngũ Hành Khuyết, và theo lời của Google họ Chân thì đây là một kỳ nhân, tinh thông kỳ môn độn giáp, xuất chúng thiên hạ. "Hắn thế nào lại biết được?" Nhan Tra Tán vẫn không bỏ qua.

Trí Hoá rũ mắt nhìn xuống, con ngươi tối dần lặng đi thoáng chốc mới nói: "Sáp huyết minh thư chính là bằng chứng thông địch bán nước, Tương Dương Vương tự nhiên hiểu được rằng đó không phải là đồ chơi, nên sẽ bảo toàn ổn thoả. Vì vậy hắn mới tìm trong giang hồ một vị cao nhân tinh thông kỳ môn độn giáp như vị bằng hữu của tại hạ để xây cất nơi mà hắn có thể giấu an toàn minh thư kia!"

"Người đó chính là Nam Hải Nhất Tiên Ôn Văn?", Bạch Ngọc Đường hỏi xác minh. Trí Hoá lặng lẽ gật đầu, "Ôn Văn người này không màng

đanh lợi, bình sinh chỉ trông chờ một điều. Đó là mang hết tuyệt học cả đời ra mà xây dựng một toà kỳ lâu, hội tụ tụ cổ chí kim cơ quan kỳ thuật nên mới gặt đầu giúp đỡ Trương Dương Vương!" Hiểu hiểu! Hoá ra Nam Hải nhất tiên là người đam mê khoa học còn Trương Dương Vương là nhà tài trợ! Kim Kiên tự đưa ra bình luận trong lòng.

"Ai ngờ, sau này khi xây dựng xong, bản thân Ôn Văn bị giam lỏng nên lòng mới sinh nghi. Một ngày nọ hấn mượn lý do tu bổ cơ quan, một phen mạo hiểm dò la, chẳng ngờ nhìn thấy tận mắt sáp huyết minh thư!" Nói tới đây, Trí Hoá mới từ từ ngược mắt, nhìn quanh một lượt bốn người đối diện, lời lẽ lạnh lẽo như mặt hồ đóng băng: "Ôn Văn nhìn thấy minh thư, trong lòng vừa giận vừa sợ, bản thân bị giam lỏng, không thể thoát thân. Vì vậy y đã uống thuốc độc quyên sinh!"

“Hả!", Kim Kiên không kịp được một tiếng ngạc nhiên.

Ba người kia cũng không khỏi giật mình.

Tất cả như có chung một nghi vấn: Uống thuốc độc tự vẫn... Vậy nội dung truyền ra bên ngoài kiểu gì? Lẽ nào... Một tình tiết quen thuộc hiện ra. Này này! Ôn Văn chắc không đến nỗi dùng kim chỉ thêu mật mã Morse lên y phục rồi sau đó liềm mình dùng xác mình truyền tin tức ra ngoài đó chứ? Nhưng câu nói sau của Trí Hoá lập tức dẹp bỏ mọi nghi vấn của Kim Kiên. "Trương Dương Vương nói Ôn Văn chết do bạo bệnh, lại lo bí mật bị tiết lộ ra ngoài nên đã đem y phục sách vở của hấn đi đốt hết rụi." Ái chà! Trương Dương Vương này cũng thật tuyệt tình đó mà! Kim Kiên lau mồ hôi. Không ổn! Thế cái minh thư này đào từ đâu ra được! Đám Nhan Tra Tán nhất loạt nhìn về Trí Hoá trông đợi câu trả lời thoả đáng, liền chợt thấy một bóng nước loang loáng ẩn hiện trong mắt hấn.

"Ôn Văn sinh thời đã từng tạo ra một loại mật văn! Nhìn qua thì cũng chỉ như thơ ca bình thường, không có gì đặc sắc. Tuy vậy... Nếu dùng phương pháp đặc biệt thì sẽ thấu hiểu nội dung bên trong. Chết tiệt! Không ngờ có mật mã thật! Kim Kiên đã muốn quỳ sụp xuống. "Ngày ấy, tại hạ nghe

lệnh Trương Dương Vương, đến thăm Ôn Văn. Ôn Văn từng nói, nếu rủi một ngày, hắn đột nhiên đi về Tây Thiên Cực Lạc, chắc chắn đó là do ma gây quỷ làm. Sau khi chết dù có phải đào sâu ba thước đất cũng phải thay hắn báo thù rửa hận!”

“Đào ba thước đất?”, mắt Bạch Ngọc Đường loé lên, "Lẽ nào..." Trí Hoá gật nhẹ đầu: "Không sai! Bí mật của minh thư đã được Ôn Văn dùng mật văn khắc dưới gạch đá nơi chỗ ở!" Nghe đến đây, chúng nhân đã thông suốt. Lại nhìn sang Trí Hoá, gương mặt bình tĩnh, điềm đạm kể như kể câu chuyện thường ngày trong gia đình đã biến mất tự lúc nào. Vệt cười nửa chính nửa tà cùng khuôn mặt đầy tà ý tiêu biểu dần hiển hiện trên từng thớ thịt trên cơ mặt hắn. Nhan Tra Tán lẳng lặng quan sát Trí Hoá, không nói được lời nào, tinh quang trong mắt dần chuyển. Một lúc lâu sau, Nhan thư sinh mới chậm rãi nói: "Làm sao Nhan mỗ tin người được đây?"

“Nhan đại nhân có lẽ không cần hỏi thêm! Không phải ngài đã sớm tin rồi sao?”, ánh mắt Trí Hoá tĩnh như nước, "tại hạ đã sớm khổ công thiết hạ ba ngày lôi đài vừa rồi nhằm đặt ra cảnh báo ám hiệu. Chẳng nhẽ đại nhân lại không nhìn ra được?" Cái gì? Cảnh báo? Lúc nào? Kim Kiên ngẩn ra không hiểu vấn đề. Lại nhìn sang Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đang mơ hồ giống mình. Nhan Tra Tán sắc mặt thâm sâu khó dò, mắt nheo lại bắt đầu xâu chuỗi các sự kiện: "Sáp huyết minh thư, Nam Hải tứ ma, Tử Điện kiếm mê dược..." Lăn theo những then chốt mà Nhan Tra Tán vừa nhắc tới, Kim Kiên cũng không khỏi một phen nhớ lại. Sáp huyết minh thư... Lập ra giữa Thiên Hạ Đệ Nhất Trang và Kỳ Lân Môn... Không lẽ vốn dĩ là để ám chỉ Trương Dương Vương và Liêu Quốc cũng làm như vậy? Nam Hải Tứ Ma, cũng chính là đồ đệ Nam Hải Nhất Tiên... Không lẽ là dùng trận pháp để thay lời chỉ ra việc Trương Dương Vương cố công xây dựng kỳ lâu với dày đặc cơ quan cam bẫy? Mà mê dược trên Tử Điện Kiếm tám phần là tác phẩm của Mộc sứ Thương Mộ... Cũng là tám phần muốn nói rằng Thương Mộ cũng đang âm mưu làm loạn...

Này này... Cái đầu mỗi này chôn không phải chỉ dưới ba tấc đất đâu mà sâu quá ngưỡng quy định rồi! Nếu không phải là những người tâm sâu khó dò thắt khiêu linh lung thì đời nào mà đoán ra nổi! Kim Kiên lòng gào lên muốn vỡ vụn.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường dường như cũng nghĩ vậy, nét mặt hơi đổi.

Chỉ có Nhan Tra Tán, mặt dần dần ra, nét âm u mới nãy trên thanh khiết tuấn dung dường như tiêu biến. Hai mắt vừa khôi phục lại thần thái trong như nước sáng như sao, Nhan thư sinh liền ôm quyền hướng Trí Hoá mà nói: "Đã phiền đến Trí tiên sinh lao tâm khổ tứ, trí mưu song toàn! Nhan mỗ bội phục!" Triển, Bạch, Kim cả kinh khi nghe lời vừa nói.

"Đại nhân!?", Triển Chiêu vội tiến lên một bước.

"Đại nhân! Không nhẽ ngài tin con Hồ ly này?", Bạch Ngọc Đường hoảng hốt.

"Đúng thế đại nhân! Chúng ta hiện giờ không bằng không có, nếu chỉ dựa vào một tờ minh thư mà nội dung còn chưa phân thật giả phải trái, e rằng...", Kim Kiên vội vàng nhắc nhở.

"Thiên Hạ Đệ Nhất Trang tai mắt đầy rẫy, nếu chư vị không tin, nhược bằng hãy cắt cử người đi điều tra chuyện điều động lương thảo của phía Liêu Quốc thì liền sáng tỏ!", đuôi mắt dài của Trí Hoá hơi nhướn lên, tinh quang chợt loé, "Tại hạ bạo gan suy đoán, Bao đại nhân liều mạng phen này, chỉ e là cũng vì điều tra động tĩnh phía Liêu Quốc!" Ba người Triển, Bạch, Kim lại nhìn hướng Nhan Tra Tán. Trong khi Nhan thư sinh tay cầm minh thư khẽ run một chút, đầu khẽ gật.

Thì ra Bao đại nhân mạo hiểm xuất tuần đến Tương Dương là do muốn điều tra vụ điều động lương thảo của Liêu quốc. Kim Kiên bấy giờ mới vỡ lẽ. "Được! Nếu lời của người nói có nửa phần gian dối, thì dù người có trốn

tận nơi hang cùng ngõ hẻm cùng trời cuối đất, Bạch ngũ gia cũng tìm người hỏi chuyện!", Bạch Ngọc Đường hừ lạnh một tiếng rồi tra kiếm vào vỏ.

"Tại hạ dù có ăn gan hùm mật gấu cũng không đủ to gan mà bịa chuyện với Bạch ngũ gia!", Trí Hoá thu hai tay giấu vào trong áo cười một cách tà khí. "Trí tiên sinh! Nam Hải Nhất Tiên xây kỳ lâu ở nơi nào?", Nhan Tra Tán hỏi.

Trí Hoá hơi khựng lại người rồi mới đáp: "Năm ở ngoại ô thành Tương Dương"

“VẬY LÂU NÀY CÓ DANH XUNG KHÔNG?”

“Có...”, Trí Hoá nheo mắt, "Tương Dương Vương đặt tên cho nó là Xung Tiêu Lâu!" (*)

(*) Toà nhà chọc trời xuyên mây

Yên lặng bao trùm trong phút chốc. Nhan Tra Tán cùng Triển Chiêu nhíu mày. Trong khi Bạch Ngọc Đường đã cười lạnh.

"Chọc trời? Xung Tiêu Lâu? Khẩu khí lớn nhỉ!" Còn Kim Kiên ...

Mắt nhỏ tròn xoe, thoáng hiện tơ máu, đầu như bị một thanh sắt gõ vào, kêu ong ong. Xung Tiêu Lâu? Xung Tiêu Lâu? Đồng Vỹ Trận? Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường + Xung Tiêu Lâu = Chết (*)

(*) vì đây là một chú thích khá dài nên mời các bạn xuống dưới đọc nhé

Kim Kiên lúc hoàn hồn được mới kêu thảm một tiếng. Nhan, Triển, Bạch với vẻ mặt kinh ngạc, đồng loạt nhìn Kim Kiên. "Không! Không thể được! Không thể đi được!", Kim Kiên sắc mặt trắng bệch, hai tay run lẩy

bảy, mắt lộ vẻ hoảng sợ nhìn Bạch Ngọc Đường, khiến Bạch Thủ cũng một phen hốt hoảng biến sắc, tiến lên một bước về phía Kim Kiên: "Tiểu Kim Tử! Ngươi làm sao vậy?" Triển Chiêu cũng chụp được cánh tay Kim Kiên, trầm giọng nói lớn: "Kim Kiên!" Kim Kiên mắt sáng loé, môi run rẩy, "Triển đại nhân! Xung Tiêu Lô... Không thể đi! Ngũ gia không thể đi Xung Tiêu Lô! Vạn lần không thể! Triển Chiêu nhíu mày nhìn Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường một bộ dạng không hiểu gì cả, lấy tay vỗ đầu Kim Kiên: "Tiểu Kim Tử! Ngươi bị đụng chỗ nào trên đầu sao? Ngũ gia ta nói đi đến cái toà lâu rách nát ấy khi nào?"

“Bạch Ngũ gia không đi Xung Tiêu Lô?”, Kim Kiên sững người lại hỏi. "Không thêm đi! Nghe tên cũng đã thấy chẳng phải phường tốt đẹp gì! Đường đường Ngũ gia ta lết xác tới đó làm chi?", Bạch Ngọc Đường dờ khóc dờ cười. "Đúng đúng! Tốt đẹp gì! Huyết khí xung thiên, xú ứ ngập trời, phong thuỷ bất hảo, vạn phần đại hung!", Kim Kiên gật đầu liên tục. Bạch Ngọc Đường trợn mắt trắng dã nhìn sang Triển Chiêu. Này Xú Miêu! Kim Kiên bị ma nhập đó à? Triển Chiêu nhíu chặt mày, không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt chợt biến, hồi lâu sau mới nhẹ lắc đầu. Trong khi đó, Trí Hoá nhìn Kim Kiên, lộ chút ngạc nhiên, "Giang hồ truyền rằng, Kim giáo úy có thể đoán được vận mệnh, thông quỷ nhập thần, vốn dĩ tại hạ luôn nghi ngờ. Nay tận mắt chứng kiến thì muốn không tin không được!"

“Trí tiên sinh! Lời ấy là sao?”, Nhan Tra Tán nét mặt khẽ biến, hỏi. "Xung Tiêu Lô là tâm huyết cả đời của Ôn Văn, cơ quan trùng trùng, thập tử vô sinh, trên đời chỉ có hai người tự do ra vào Ôn Văn và Tương Dương Vương. "Hứ! Ngũ gia ta mới...", Bạch Ngọc Đường bộ dạng phớt lờ, đang muốn nói thì bỗng nhìn bên này thấy Kim Kiên như muốn cắn mình một cái, bên kia Triển Chiêu như muốn đập mình một cái, đầu mày giật giật, lời định nói ra đành nuốt vào, không dám thốt lên. Trí Hoá nhìn Triển, Bạch, Kim, khoé miệng nhếch lên, "Nhan đại nhân! Tương Dương Vương mưu tính đoạt vị, tình thế căng thẳng, lửa xém lông mày. Mong Nhan đại nhân sớm đề đạt chuyện này lên với Thánh Thượng, sớm có đối sách!"

“Nhan mỗ hiểu được!”, Nhan Tra Tán hồi lễ. Trí Hoá đứng dậy, khoé môi nhếch lên, hoạ một nụ cười, ánh mắt lập loè, sáng lên từng điểm, tựa như ngọc vụn châu rơi. "Như vậy, tại hạ coi như giải quyết xong nỗi băn khoăn trong lòng!", Trí Hoá rung tay áo, ve vuốt mấy sợi tóc xoà trên vai, vô tình lộ ra mấy ngón tay liên tục giấu trong tay áo. Trên tay Trí Hoá, những ngón tay ngọc màu son đỏ, tựa sắc anh đào, nom khá khác thường. Triển Chiêu nhanh như cắt chụp được cánh tay Trí Hoá, quay đầu lại, "Kim Kiên!"

“Có!”, Kim Kiên nhanh chóng vọt lên, lần bắt mạch tượng họ Trí. Trí Hoá sững sốt nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của Triển Chiêu, lại liếc qua ngó thấy cái người đang bắt mạch cho mình, chớp chớp mắt hai cái rồi nhẹ nhàng: "Kim giáo úy không nên nhọc công! Đây là Tam vị yên chi hồng của Thương Mộ. Lúc hạ độc hẳn có nói qua, đại khái rằng kể cả Độc thánh ở đây cũng không cách nào giải được!" Kim Kiên hít một hơi sâu ngược mắt nhìn đăm đăm. "Kim giáo úy! Thế nào?", Triển Chiêu hỏi xác nhận.

Kim Kiên lén thở dài, nhìn Trí Hoá rồi mới nói: "Độc này nhìn qua thì giống độc của Nhị sư phụ, nhưng thực chất không có thuốc giải!" Đầu ngón tay Trí Hoá khẽ run, khoé miệng như cười như không liền ngưng lại, chân mày hơi nhếch, cổ tay từ từ rút lại: "Còn bao lâu nữa?"

“Không quá nửa năm!", Kim Kiên quả quyết. Triển Chiêu sững lại. Bạch Ngọc Đường thầm hít một hơi. Nhan Tra Tán nét mặt căng thẳng. Trí Hoá khép hờ đôi mắt, kéo ra một nụ cười thanh thản: "Nửa năm là đủ rồi!" Nói xong, hai mắt vội mở, tinh quang loé lên, đột ngột nhìn mọi người còn lại, ôm quyền mà rằng: "Tại hạ một thân một mình, chết không vương bận, duy chỉ có điều, giang hồ hiểm ác, tại hạ thân kết nhiều cừu địch, có việc này, có lẽ chỉ dám phiền đến chư vị..." Nhan Tra Tán vẫn giữ vẻ điềm tĩnh: "Trí tiên sinh có phải lo lắng cho Ngải Hồ?" Ánh mắt Trí Hoá, vừa bất đắc dĩ, vừa hơi yếu đuối, "Đồ nhi của tại hạ, tính tình thẳng thắn, hành sự lỗ mãng... Mong các vị không nói chuyện vừa rồi của ta cho nó, tránh làm

hông đại cục!" Nói tới đây, Trí Hoá dừng một lát, mắt đã hơi lấp lánh ánh nước, "Nếu tại hạ có bề gì bất trắc, Ngải Hồ... Đành nhọc lòng chur vị lo lắng giúp!" Không khí tĩnh mịch bao trùm cho đến khi Nhan Tra Tán cất lời: "Ta sẽ tận lực!"

“Đa tạ!", Trí Hoá cúi người ôm quyền. Ánh trăng lạnh lẽo rải lên tay áo phấp phới của Trí Hoá, soi tỏ chút bụi đường dính lên đó. Trên nền đất, một bóng dài nhìn thật cô độc đang trải dài. "Trí tiên sinh đừng quá đa lễ!", Nhan Tra Tán vội đỡ Trí Hoá. "Tại hạ còn có chuyện cần làm! Không tiện ở lâu! Xin phép cáo từ!", Trí Hoá ngẩng đầu ôm quyền vái chào chúng nhân. "Trí tiên sinh! Xin đừng vội! Nhan mỗ có điều không thông. Mong Trí huynh chỉ bảo.", Nhan Tra Tán gọi giật lại Trí Hoá.

"Nhan đại nhân có phải muốn hỏi về thân phận của Hoả sứ và Thổ sứ?", Trí Hoá nhíu mày. Nhan Tra Tán ngẩn ra một lúc rồi cũng gật đầu. Trí Hoá lắc đầu cười: "Hoả sứ, hành tung kì lạ, tung tích mập mờ, võ nghệ siêu quần. Người biết hẳn rõ nhất chỉ có duy nhất Trương Dương Vương! Còn về Thổ sứ..." Mắt Trí Hoá đột nhiên bừng sáng, trăm hoa đua nở, cả người như bừng thêm chói lọi, nói một cách hứng thú: "Thổ sứ người này, kinh diễm tài tuyệt, nhân trung long phượng, tự cổ chí kim, không ai sánh kịp. Kỳ lân chi tài!" Mọi người tròn xoe con mắt. Ánh trăng trong vắt, gió nhẹ đưa lồi, thổi đến nụ cười ngạo nghễ tự đắc vương trên mép Trí Hoá. Tu thế lúc này của Hồ Ly Tinh vang danh thiên hạ có phần như đang ngạo nghễ từ trên đỉnh cao nhìn xuống dưới thiên hạ... "Thổ sứ... Chính là tại hạ!" Mọi người lúc đó, thoát trông bộ dạng, như thể nhìn thấy hoa quỳnh nở giữa trời đêm cô tịch. Ai cũng yên lặng như thế cho tới lúc Trí Hoá rời khỏi.

....

"Người này... Da mặt cũng quá dày rồi!", Kim Kiên nặn mãi mới ra được một câu. "Thật kỳ lạ! Bùi gia trang tuy không hẳn là nơi vững như bàn thạch nhưng cũng chẳng phải chỗ tùy tiện muốn đến là đến đi là đi! Đặng Xa và Bách Hoa công tử có thuốc mê thì chả nói làm gì. Nhưng tại sao con

hồ ly kia lại ra vào điềm nhiên như chốn không người vậy?", Bạch Ngọc Đường vuốt vuốt cằm vẻ khó hiểu. "A! Chẳng lẽ là nhờ mấy mật đạo bỏ hoang trước kia phát hiện ra?", Ý nghĩ trong đầu Kim Kiên bật nảy ra khiến nàng thốt thành tiếng.

"Rất có khả năng! Đừng quên... Cùng tháo chạy với Trí Hoá còn có Chân Trường Đình, trang chủ Trân tụ sơn trang!", Nhan Tra Tán nói.

"Chân trang chủ biết hết mọi bí mật trong thiên hạ nên có thể đã từ chỗ nào đó mà biết được địa đồ mật đạo của Thiên Hạ Đệ Nhất Trang. Triển Chiêu dự đoán. "Hừ! Thật là cái nơi không an toàn! Ta biết trang viện của tên họ Bùi này có vấn đề mà! Bảo sao lần nào đến đây Ngũ gia ta cũng có cảm giác không thoải mái!", Bạch Ngọc Đường một hai khinh bỉ.

"Nói vậy, Hắc Yêu Hồ thật là con người khiến người ta suy nghĩ! Nghe nói tiếng tăm người này trên giang hồ cũng không được tốt đẹp gì cho lắm!", Nhan Tra Tán nhớ lại.

"Phải nói là rất thú!", Bạch Ngọc Đường sửa luôn.

"Nhưng người này lại có Trân Tụ sơn trang Chân Trường Đình nghe lời như vậy, đồng thời nếu đúng như hấn nói thì giao tình với Nam Hải Nhất Tiên cũng khá sâu sắc! Chắc chắn không tầm thường!", Triển Chiêu nói về Trí Hoá nhẹ nhàng hơn cả.

"Nhân vật như thế lại không sống lâu được! Thật là đáng tiếc!", Nhan Tra Tán luyến tiếc. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng đồng thời thờ dài. "Ai không sống lâu được cơ?", Kim Kiên sững sờ. Ba người còn lại trở mắt nhìn Kim Kiên. "Kim giáo úy! Mới hỏi này người còn nói độc trên người Trí Hoá không thể giải được, hơn nữa chỉ còn lại nửa năm...", Nhan Tra Tán càng nói càng ngạc nhiên.

"Thì đúng là không giải được!", Kim Kiên vò đầu, "cái gã Thương Mộ đó chế độc thất bại, chỉ học được cái bóng dáng thuốc của sư phụ chứ

không nắm được cái tinh túy bên trong. Cho nên độc này doạ người là chính chứ không đáng ngại. Qua nửa năm thì cơ thể hấp thụ độc xong liền tự khỏi!" Không khí lại im lặng đến quý dị.

"Phụt!", Triển Chiêu quay đầu vội.

"Khụ!", Nhan Tra Tán nhún vai ho nhẹ.

"A!?", Kim Kiên vẫn không hiểu gì. "Ta chỉ là ăn ngay nói thật có gì nói vậy! Có chuyện gì vậy?"

"Há há há! =)) Hắc Hồ Ly lần này đúng là gặp hạn rồi!", Bạch Ngọc Đường ôm bụng cười lớn.

*** Sau hai ngày liên tục suy nghĩ, cuối cùng Nhan Tra Tán đã quyết định đem bí mật mình thu nói cho cha con họ Bùi, Giang Ninh Bà Bà, Tứ Thử Hãm Không Đảo và Đinh Thị song hiệp. Thêm vào đó, Nhan đại nhân quyết định triệu tập hội nghị, liên tục thảo luận về việc Tương Dương Vương bán nước tạo phản, cuối cùng đi đến đối sách như sau: Thiên Hạ Đệ Nhất Trang lập tức triệu tập anh hào tụ tập ở trang, chờ lệnh Nhan Tra Tán. Sau đó Nhan Tra Tán, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và Kim Kiên cùng nhau xuất phát ngày đêm đi gấp đến Tương Dương, để tập hợp với đoàn của Bao đại nhân. Về phần Ngải Hồ, để đảm bảo an toàn, Nhan đại nhân đã nghiêm lệnh buộc vị thiếu hiệp nhỏ tuổi ở lại Thiên Hạ Đệ Nhất Trang cùng Tứ Thử giúp đỡ cha con Bùi thị. Cuối cùng, vì tôn trọng quyết định của Trí Hoá nên Nhan Tra Tán cũng không thông báo thân phận thật sự của vị sư phụ này cho đồ nhi của hắn. Còn nhị vị sư phụ của Kim Kiên, sau khi khẳng định chắc chắn thuật huyết cổ của đồ nhi mình đã thành thực, liền rời đi không dấu vết như mọi lần, không quên thảo lại bức thư nội dung thống thiết, chấn động lòng người, đại ý kêu trời than đất, vì báo thù cho đồ nhi yêu mà đã lên đường đi tìm Thương Mộ. Đặc biệt, nhị lão đầu không quên nhấn mạnh quãng thời gian ăn uống làm than ở Đông Kinh Biện Lương, buộc lòng ăn chịu ở rất nhiều tử lâu, nhờ ghi sổ lại cho Kim

Kiên trả giúp. Kim Kiên đọc xong, lệ tuôn hai hàng, nước mũi chứa chan, thương tâm vô hạn.

*** Trời xanh mây trắng, gió thổi mát lòng.

Tại cửa Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, chúng nhân đang rục rịch tiễn biệt Nhan khâm sai cùng đoàn hộ tống. "Nhan đại nhân yên tâm! Bùi mỗ sau khi triệu tập anh hào sẽ lập tức lên đường hỗ trợ đoàn ngài!" Bùi Mộ Văn với vẻ mặt cung kính, nói với Nhan Tra Tán. "Làm phiền Bùi thiếu trang chủ!" Nhan Tra Tán cảm kích ôm quyền.

"Bùi gia trang chúng ta mang kim bài Thiên Hạ Đệ Nhất Trang không phải là cho có! Bỏ chút sức lực đáng kể gì!", Bùi Thiên Lan vỗ ngực nói đồng dục.

"Phải phải phải! Gân cốt già cõi này của ông cần luyện tập nghiêm chỉnh mới có thể giúp sức được!" Giang Ninh Bà Bà vừa cười vừa nói.

"Đương nhiên, đương nhiên!", Bùi Thiên Lan đờ mặt ra ngây ngô nói.

Giang Ninh Bà Bà quay lại nhìn Bạch Ngọc Đường cười hiền từ, tay chỉ ra bó Khôn Long Tác, nói: "Nhóc con! Lần này đi Tương Dương nguy cơ trùng trùng, hiểm nguy đeo bám, nương không có gì cho con! Thôi thì có Khôn Long Tác, kể như theo nương cũng đã nhiều năm, coi như cũng là tiện tay thì người cầm đi hộ thân cũng không tệ!".

Bạch Ngọc Đường nhìn bó Khôn Long Tác một lúc lâu rồi ôm quyền: "Đa tạ nương!" Giang Ninh Bà Bà sững người nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Bạch Ngọc Đường lúc đón lấy Khôn Long Tác, rồi liền gật nhẹ đầu, mỉm cười từ ái. "Nhóc con của ta lớn rồi..."

"Lớn rồi thì vẫn là con của nương mà!" Ánh mặt trời càng khiến nụ cười Bạch Ngọc Đường thêm phần rạng rỡ. Mắt Giang Ninh Bà Bà bắt giác hoe đỏ.

Còn một người nữa... Mắt cũng đỏ dần lên. "Có nhầm không vậy! Chuột Bạch đã giàu nứt vách ra rồi mà còn có người tặng quà cho hắn chứ!" Kim Kiên vói về mặt đồ kị đằng sau lưng Triển Chiêu, ánh mắt hình dao găm, ghim thẳng vào cái bó tác bên hông Bạch Ngọc Đường. Khôn Long Tác ánh kim chói lọi dưới ánh nắng như muốn khoe mẽ: "Ta rất đắt! Ta rất đáng tiền! Ta lại mang ánh dát vàng nữa đó!" Triển Chiêu nhìn nghiêng, lấy tay che miệng háng giọng một cái. Kim Kiên cầm bật nhưng lòng vẫn ngùn ngụt lửa giận, tâm can không ngừng oán thán kêu la.

Vốn nghĩ lần đi tìm tàng bảo vật này, có thể một cái phẩy tay liên nhét đầy bao tải nhưng ai ngờ kết quả lại công toi đã trắng. Một văn tiền không thêm được vào tài khoản thì khoan nói đi, nhưng đến cả phí đạn dược, độc dược một đồng thì đúng là tiền mất tật mang, đi cả chì lẫn chài.

Ấy! Chờ lát! Kim Kiên dùng vò đầu bút tai, mắt đột nhiên sáng rực rỡ.

Hình như ta còn một món nợ chưa đòi.

Nghĩ tới đây, Kim Kiên không khỏi vui mừng, chen lấn xô đẩy lội đến chỗ Phiên Giang Thử Tướng Bình, hạ thấp giọng nói: "Tướng tứ gia! Trước đây ngài có đồng ý trả thù lao cho ta... Hay là bây giờ thanh toán luôn đi nhỉ?" Tướng Bình giật mình: "Thù lao?"

"Đúng đúng!", hai mắt Kim Kiên mở to, "Giang Ninh Bà Bà hôm tới Thiên Hạ Đệ Nhất Trang, bởi vì giận Bạch ngũ gia năm năm liền không ghé, nên đã dùng Khôn Long Tác gõ cổ ngài ấy. Lúc ấy chẳng phải ngài và ta đã thoả thuận chỉ cần mời được Triển đại nhân đứng ra nói giúp thì sẽ có...", Kim Kiên xoè năm ngón tay dựng thẳng đứng, "Năm mươi lượng phí giải cứu!" Tướng Bình đang phe phẩy quạt liền ngưng lại, nhếch hàm râu trê tặc lưỡi: "Kim giáo úy trí nhớ thật tốt!"

"Đó là tất nhiên", Kim Kiên bày ra bộ mặt Mặt Trời mọc đằng Đông, ngửa tay lên: "Bạc thối hay ngân phiếu đều được! Không cho ghi nợ!"

“Khụ!", Tưởng Bình đưa quạt lên che hai hàm râu khắp khềnh. "Tại hạ nói là năm mươi lượng bạc khi nào?"

“Tưởng tứ gia! Hãm Không Đảo không tới mức nghèo đến độ không bới ra năm mươi lượng chứ?", Kim Kiên nhất quyết không tha hiệp.

"Ừm! Nhưng để Ngũ đệ thanh toán thì sao?", Tưởng Bình chớp chớp hai mắt đậu. "Đùa sao! Trên đường sau này chúng ta còn cậy nhờ Ngũ gia chi trả ăn uống ngủ nghỉ tiếp tế... Khụ... Là trợ lực giúp đỡ Nha đại nhân!", Kim Kiên bắt đầu huy động não bộ bàn tính tính toán dần.

Tưởng Bình lại phe phẩy quạt lông, ý cười vẫn không mất: "Tưởng mỗi lúc đó nói là dùng năm chuyện thú vị của Ngũ đệ nói cho Kim giáo ứ để làm thù lao!" "Cái gì!?!", Kim Kiên trợn ngược mắt, thiếu điều tròn đen muốn phá mí trên bay lên trên cao, "Chờ đã! Rõ ràng lúc đầu chúng ta dùng ngón tay ra ám ngữ..."

“Ngũ đệ lúc trước khi ba tuổi, nhất định phải bú sữa mẹ nuôi mới chịu đi ngủ!" Còn chưa chờ Kim Kiên tranh biện, Tưởng Bình đã cất cao giọng tự nói.

Chỉ là nội dung này...

Thoáng chốc mọi người trở nên im lặng. Bạch Ngọc Đường trợn mắt, Triển Chiêu quay đầu, chúng nhân mắt tròn mắt dẹt.

Chưa chờ ai nẩy định thần, câu chuyện thứ hai được tiếp tục: "Ngũ đệ lúc năm tuổi, từng vì nghe chuyện ma mà sinh sợ, không dám đi nhà xí, ba hôm liền đái dầm!"

“Tứ caaaaa!", Tuấn nhan Bạch Ngọc Đường đỏ bừng, bạch ảnh đã phóng vọt đến trước mặt Tưởng Bình, "Tứ ca! Huynh đang nói gì vậy?"

“Ha ha ha”, Hàn Chương, kẻ chỉ e sợ thiên hạ bất loạn cười ha hả. “Tam đệ! Còn không mau giúp một tay!” Từ Khánh hét lớn một tiếng rồi đột ngột tóm lấy Bạch Ngọc Đường giữ chặt. “Tam ca! Bỏ đệ ra!”, Bạch Thủ giãy nảy như đĩa phải vôi, nhưng cũng chỉ có thể ngo ngoe tại chỗ vì lực kìm của Từ Khánh quá mạnh. Tưởng Bình mỉm cười, tiếp lời: “Ngũ đệ khi mười tuổi, vì thể chất suy nhược, nhiều bệnh lăm tạt. May sau nhờ một cao tăng chỉ điểm, rằng phải nuôi dạy như con gái”

“Tứ ca! Ú ớ uuuu...”, Bạch Ngọc Đường bị Hàn Chương bịt miệng. Lúc này, chúng nhân đã từ từ định thần. Mồm từ từ khép lại so với lúc nãy, ánh mắt đột nhiên hiểu ra. “Thì ra là thế! Bảo sao Ngũ đệ sợ bản ham sạch, lại còn điệu dàng như vậy...”, Đinh Triệu Huệ bói chưa dứt câu đã bò lăn ra đất mà cười.

“Ta đã bảo rồi! Làm gì có thứ đàn ông nào mà lại xinh đẹp nhường ấy! Chắc chắn có vấn đề! Té ra hồi nhỏ được nuôi dạy như một cô nương!”, Ngải Hồ đột nhiên lĩnh hội.

“Ta nói lúc giả hoa khôi thành thực điều luyện như vậy... Thực khiến người ta nao lòng mà!”, Kim Kiên đổ dầu vào lửa.

Triển Chiêu khoé miệng giật khễ, đầu quay sang hướng khác. Nhan Tra Tán có lẽ cũng sớm cười lớn nếu không phải do thân phận đặc thù, nên chỉ còn tiếc hận mà nín nhịn. Vũ Mặc vẫn trung ra bộ mặt liệt như thuở nào, lạnh lùng nhìn Bạch Ngọc Đường, rồi lạnh lùng quay đi. Những người còn lại đang cố nhịn cười nhưng mắt vẫn dõi theo Tưởng Bình dáng vẻ hóng chuyện. “Ngũ đệ lúc bảy tuổi đã từng có ba thiếu niên đến cửa cấm, rồi cũng vì Ngũ đệ mà tranh chấp, đánh lộn. Cho nên từ nhỏ, đã từng bị gọi là hồng nhan họa thủy!”, Tưởng Bình dừng chút rồi nhếch miệng nói tiếp: “Cũng từng có người đến dạm hỏi Ngũ đệ...”

“Cái gì?”, Kim Kiên ngạc nhiên kêu lên một tiếng. Nhìn chúng nhân, nửa chưa biết chuyện mặt ngạc nhiên, nửa đã biết chuyện cố nín cười. Còn một người nữa, mặt đỏ tía tai, tỏ vẻ ngượng ngùng, sớm mất đi phong thái

của thiếu Trang chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Trang tự lúc nào, vội vàng đi ra, tay chân luống cuống ôm quyền hành lễ với Tường Bình: "Tứ ca! Tứ ca! Khẩu hạ lưu tình!" Là Thiếu trang chủ Thiên Hạ Đệ Nhất Trang Bùi Mộ Văn. "Ai dà! Đại trọng phu dám làm dám nhận! Có gì phải ngại!" Bùi Thiên Lan cười ha ha một cái, vỗ mạnh vào lưng con trai, "Lúc đó lão đã thấy Tiểu Ngũ tiểu cô nương tuy tính cách chua ngoa một chút nhưng võ công giỏi, người lại đẹp, lại còn là thanh mai trúc mã với Mộ Văn, hơn nữa còn có mẹ nuôi tốt thế này, húng lên đã đặt vấn đề, ai ngờ Tiểu Ngũ lại là con trai! Trớ trêu! Trớ trêu thay! Há há há!"

“Còn nói nữa! Đều là do lão già mất nét nhà ông gây ra!", Giang Ninh Bà Bà vỗ một cái mạnh vào đầu Bùi Thiên Lan. "Ha ha ha! Đúng thế! Đều tại tôi!", Bùi Thiên Lan vẫn một mặt vui vẻ. Sau một khắc yên lặng, mọi người đều đã không nhận được mà cười nổ trời. "Ha ha ha! Thì ra Hãm Không Đảo và Thiên Hạ Đệ Nhất Trang đã từng suýt trở thành thông gia!"

“Thảo nào Ngũ đệ cứ thấy Bùi thiếu trang chủ là xù lông! Té ra là vậy!”

“Cười chết ta đi!" Tiếng cười giòn tan càng khiến Bùi Mộ Văn sớm mắt đi phong độ, mồ hôi chảy đầy trán. Bạch Ngọc Đường được Từ Khánh thả ra, chẳng khác gì con ghẹ bị luộc chín, nghiêng răng ken két, thẹn quá hoá giận. Nhìn một vòng xung quanh thấy không khí như đang mở hội, lại càng nộ khí xung thiên, hận không thể một đạp, hai tát ba bóp chết kẻ đầu trò. Ở đây lại có bốn vị ca ca kết nghĩa, hai vị trưởng bối, một vị khâm sai, Ngải Hồ, Đinh Thị huynh đệ... Có kêu lên trời cũng chẳng ai quan tâm.

Bạch Ngọc Đường phát thẹn, quay sang gằm gừ với vị hộ vệ áo đỏ nào đó: "Xú Miêu! Cấm cười!" Triển Chiêu nghiêm túc gật đầu: "Được! Triển mỗ không cười!" Mồm tuy nói vậy nhưng khoé miệng bất tuân, cứ nhếch ra lộ thêm ba phần ý cười. Thoáng chốc xuân phong ôn hoà, ý say vô biên. Bạch Ngọc Đường nóng mặt, hung hăng quay sang Kim Kiên: "Tiểu Kim Tử! Nếu ngươi dám cười..." Đột nhiên Bạch Ngọc Đường dừng nói... Vì

Kim Kiên ... Một chút cũng không cười. Không những không cười mà nét mặt còn đậm nét sợ hãi.

Không sai! Lúc này Kim Kiên đã cảm nhận được nguy cơ lớn nhất từ trước đến nay. Trời ạ! Ta tuy sớm biết Bạch Thử và Bùi thiếu có phát sinh những chuyện gì và này nọ! Nhưng... Nhưng...

Quá đáng! Cực quá đáng! Sao có thể tới mức luận bàn hôn sự rồi cơ chứ! Dự cảm của ta quả nhiên không sai! Bùi thiếu này chính là tình địch lớn nhất của Triển đại nhân! Là hòn đá ngáng đường to nhất của mỗi tình Miêu Thử! Không! Không ôn! Ta phải đá bay hòn đá này ngàn thước. Nghĩ tới đây, Kim Kiên đột nhiên mặt mày nghiêm chỉnh, hướng Nhan Tra Tán ôm quyền: "Nhan đại nhân! Cũng không còn sớm nữa! Lên đường thôi!"

"Lên đường! Mau lên đường!", Bạch Ngọc Đường vội chớp thời cơ, hét lên một tiếng rồi nhảy luôn lên yên ngựa. Tuyết y bạch mã, dung hoà làm một, phi nước kiệu trời chết.

Nhìn Bạch Ngọc Đường lướt đi để lại làn khói sau lưng, không ai nhin nổi, lại cười thêm được một trận, mai lúc sau mới ngừng được, cùng nói lời từ biệt với đoàn khâm sai.

Chờ cho đám khâm sai đi được một lúc cũng là khi mọi người trở lại trạng thái bình thường. "Lão tứ! Con biết thằng bé là đứa thích sĩ diện sao lại bô bô nói những chuyện mất mặt hồi nhỏ của nó ra thế?", Giang Ninh Bà Bà lườm lườm.

Tướng Bình mỉm cười, "Lúc này chiến sự gần kề, Tướng mỗ không muốn Ngũ đệ và Bùi thiếu vì chút chuyện hiểu lầm hồi nhỏ mà hỏng đại sự!"

"Tứ đệ quá đa nghi rồi! Theo ta thấy, Ngũ đệ tuy không nói ra nhưng đã sớm coi Bùi thiếu trang chủ như huynh đệ một nhà rồi!", Hàn Chương cười

nói.

"Không sai! Ngũ đệ lúc đánh lôi đài đã liều mình xông ra cứu tại hạ một mạng! Bù mỗi luôn ghi lòng tạc dạ!", Bùi Mộ Văn mặt còn vương đỏ nhưng đã sớm lấy lại thần sắc. "Tất nhiên là thế!", Tưởng Bình nhìn Bùi Mộ Văn gật đầu, mắt dõi theo hướng Bạch Ngọc Đường vừa đi khuất, sắc mặt trầm lại, lẩm bẫm một mình: "Chỉ là... Tưởng mỗi cảm thấy những ngày trên chóc Ngũ đệ như thế này không còn nhiều nữa!"

“Lão tứ! Đệ nói gì vậy?”

“Không có gì! Có lẽ là giác rồi nên hay nghĩ lung tung!” *** "Ngũ gia ta một đời anh minh! Một đời anh minh! Vậy mà sớm đã bị huỷ trong tay Tiểu Kim Tử người rồi!", Bạch y hiệp khách ngồi trên lưng ngựa, đẹp như tranh vẽ. Chỉ là điệu bộ có chút chua ngoa, đang chỉ tay cà khịa với thiếu niên gầy nhỏ ngồi trên xe ngựa, lửa giận nghi ngút, không thể hạ hoả.

"Bạch Ngũ gia yên tâm! Ta tự có cách bốp chét chuyện này từ trong trứng nước!", Kim Kiên cắn chặt răng thề thốt. Họ Bùi kia! Cho dù người có là trai đẹp nhà giàu thì ta cũng kiên quyết bảo vệ tình lang trong mộng của Triển đại nhân! Người đừng mong có thể chạm vào ngón tay của bé Chuột! Bạch Ngọc Đường dù đang giận nhưng thấy Kim Kiên như vậy cũng không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Kim Tử! Người làm sao vậy?" "Bạch ngũ gia! Mấy cái chuyện mất mặt này đừng để trong lòng!", Kim Kiên ngược đầu lên nói, "Hiện tại người trước mắt mới là quan trọng nhất!" Mắt nhỏ long lanh ánh nước, phản chiếu trời xanh, khiến Bạch Ngọc Đường bất giác giật mình. "Tiểu Kim Tử..."

“Kim giáo úy nói rất phải! Chuyện từ hồi nhỏ, không nên để ý!” Áo lam quất ngựa tới chắn ngang tầm mắt Bạch Ngọc Đường. "Tiểu Miêu! Người cũng nghĩ vậy sao?", Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu ngạc nhiên.

Triển Chiêu cười thoảng, ý cười thanh bách, gió âm phồn hoa. Nụ cười trên mặt Bạch Ngọc Đường giãn ra, ấm áp vương môi, hoa mỹ chói lọi,

đẹp đến nghiêng thành. "Được! Không uổng công Ngũ gia ta coi hai người là tri kỉ!"

“Vinh hạnh của Triển mỗ!”

“Ê Tiểu Miêu! Người cũng có lúc biết nói tiếng người ghê nha!", Bạch Ngọc Đường châm chọc "...". Lời qua tiếng lại, trận chiến võ mồm của một Miêu một Thử lại nổ ra. Trong hai làn âm thanh giao đấu kia, Kim Kiên lặng lẽ lẩm bẩm: "Người trong lòng của Triển đại nhân... Không để người ta giật mắt! Nhất quyết không để bị nâng tay trên! Bùi thiếu trang chủ là tình địch lớn nhất! Phải kiên quyết trừ khử!" Vũ Mặc đánh xe ngồi cạnh Kim Kiên này giờ, không nói không rằng, hé đầu nhìn vị khâm sau nào đó đang ngồi trong xe.

Chỉ thấy Nhan Tra Tán cười khô, lấy tay bung trán, thở dài một tiếng, "Vốn nghĩ là Kim giáo úy đã... ỉ! Sao mà lại thành ra như vậy? Vũ Mặc cơ mặt giật giật, ngoảnh lại chỗ cũ.

Trời xanh trong vắt, con đường xưa cũ, bóng cây đu đưa, gió hiu hiu thổi...

... Ừm! Là một ngày đẹp trời...

(*) Tại sao mình lại để chú thích ở cuối...

Chắc nhiều bạn cũng đã đọc Thất hiệp ngũ nghĩa và biết được kết cục của những vị anh hùng trong truyện ra sao. Nhưng vẫn xin mạn phép vắn tắt qua một số tình tiết mà mình cho là liên quan. Bản thân Thất Hiệp Ngũ Nghĩa cũng có khá nhiều dị bản, không tính đồng nhân, nhưng hầu hết các bản đều có tình tiết - Thứ nhất, Bạch Ngọc Đường sẽ chết! Theo như nguyên tác, đúng là Bạch Ngọc Đường sẽ chết tại Xung Tiêu Lâu, dưới Đòng Võng Trận, bị ngàn mũi tên xuyên tim :-< Cái chết của anh được miêu tả khá kĩ, khá thương tâm và đau đớn. - Thứ hai, nhân vật Triển Chiêu

có vẻ như lớn tuổi hơn cả Bao đại nhân =)))))) vì khi Bao Chứng mười sáu, mười bảy gì đó có mấy lần gặp Triển Chiêu. Mà anh lúc này thì khá già đời và thành danh trên giang hồ rồi thì có lẽ tuổi đời không nhỏ cho lắm =)) Còn nữa, anh í không phải là dạng ôn nhuận như ngọc, tự kiêu như anh nhà mình, sợ chuyện nước không có ai lo nên tối ngày vác kiếm ra đường mang thương tích về nhà rồi không nói với ai đâu. Triển Chiêu trong ấy là một người khá kiêu ngạo, nóng tính, thẳng thắn, tự tôn hơn cả bé Chuột.

Mà anh nhà cũng không nghèo lắm vì rất biết cách đi trộm (tất nhiên là trộm nhà cường hào ác bá) =))))))))) Anh í và bé Bạch rất rất thân nhau :3 Nhiều khi cảm giác như hai người này mới là một đôi :v Và khi bé Chuột chết, thái độ của anh í khá dửng dưng. Nhưng đến lúc nhìn thấy mộ bé Chuột, anh mới bắt giặc rơi nước mắt. Có lẽ vì trước đây anh í cố giữ niềm tin rằng bé Chuột không chết và kiên cường cho đến lúc nhìn tận mắt chứng cứ không thể khác hơn :-< - Bé Chuột trong truyện sau là quan tam phẩm =)) cao cấp hơn cả Triển Chiêu :v - Vợ của Triển Chiêu là Đinh Nguyệt Hoa :v - Và theo như nhiều bản, Tưởng Bình là người biết xem tướng số. Có lẽ vì vậy mà khi Tưởng Bình nói "Thời gian trên chóc Ngũ đế có lẽ không còn nhiều...", có lẽ Tứ gia cũng đã phần nào đoán được số mạng của Bạch Ngọc Đường :-< TUY NHIÊN....

=)))))) MÌNH NGHĨ L BÉ CH T SẼ KHÔNG CH T.

Vì có một yếu tố thay đổi số phận lịch sử là Cục vàng nhỏ của chúng ta.

Nhìn đi :-" Rốt cuộc Triển Chiêu có lấy Đinh Nguyệt Hoa không? Không! Thế thì làm rì có chuyện bé Bạch chết được =)))))) Thất hiệp ngũ nghĩa cũng chỉ là câu chuyện hư cấu chứ không hẳn ghi lại đúng từng chi tiết lịch sử... Vậy nên số phận bé Chuột âu cũng dựa vào má Tâm thôi chứ không hẳn là bê y tráp truyện đâu. Muốn biết má Tâm nói ra sao, xin mời xem tâm sự của má dưới đây: -----LỜI MÁ TÂM: Thiên hạ đệ nhất trang đã kết thúc thuận lợi! Àu yeah! Tung hoa, bắn pháo bông! Thật không dễ

dàng *lau nước mắt* Tập này kết thúc cũng có nghĩa là chỉ còn 1 tập nữa là cái hồ đpkplnvcv lấp đầy.

Trời a, thật không thể tin được, chính Mặc Mặc cũng tự thấy cảm động toàn Trung Quốc *tiếp tục lau nước mắt* Thế nào, có phải thấy tiết tấu gần đây của Mặc Mặc ổn hơn 1 chút rồi không, ha ha ha ha ha Thế thì đọc xong chap này, mọi người đều hiểu ra rồi phải không. Không sai, Xung Tiêu Lâu là tình tiết không thể tránh khỏi *trình trọng gật đầu* *chấp tay niệm a di đậu phụ* Cái gì? Tiểu Bạch? Ừm.... Vấn đề là tiểu Bạch tuy rất ồn ào nhưng cũng chỉ là nam phụ, không có ánh đèn của vai chính a.... *chấp tay niệm a di đậu phụ* (Không được ném trứng thối nha *ôm đầu*) Nghe nói tập trước, lời tỏ tình của tiểu Kim thật sự không có ai nhìn ra sao *ngồi góc tường trông nảm* Được rồi, Mặc Mặc đã dùng hết những tình tiết có thể rồi.

Cho nên, sau đây, câu chuyện Tương Dương vẫn ở trong tình trạng không có đại cương, không có tạo hình nhân vật, không có tình tiết, không có

Khụ, tóm lại, tiền đồ xán lạn, hy vọng rất lớn! *nắm tay* Đã bảo là không trứng thối rồi mà *Ôm đầu né* Được rồi, làm tí trailer nào. Tập sau Mặc Mặc sẽ dùng tuyệt chiêu.

Có 1 câu nói rất hay, trong đường có nước tiểu, trong nước tiểu có độc (cái cách hình dung này tởm quá) Có vị độc giả nói rất hay (quên mất là ai rồi, mượn tạm tí *hành lễ*) : Đẳng trước vui vẻ bao nhiêu thì đẳng sau ngược tâm bấy nhiêu.

A ha ha ha ha (Đừng trứng thối mà!! *Né đẹp*) Nhưng hãy yên tâm, sẽ không có bi kịch! Mặc Mặc dùng danh tiết bảo đảm là nhân vật sẽ sống nhăn răng cho đến nghìn thu Ở trên, mong mọi người chờ tiếp phần tiếp theo *chấp tay niệm a di đậu phụ*

PS: Tại sao update nhanh như vậy? Thực ra là đã viết xong sẵn rồi, chỉ là phải chỉnh sửa.

Nhưng mà vì tên bệnh hoàn nào đó trên weibo tổ chức bỏ phiếu thời gian update, kết quả là quá nhiều người chọn weekly update.

Mặc Mặc đâu có nhiều nội dung để viết vậy chứ *lật bàn* Cho nên, may mà những người chọn daily update không nhiều..... *nước mắt chua xót*